

# Giới thiệu Binh Pháp Đại Thánh Convert

Tu luyện binh pháp có thể lập địa thành thánh ? Kì mưu quỷ kế có thể giết yêu diệt man ?

Đây là một cái binh gia sĩ tử thông ngự Bách gia , chứa tể vạn vật thể giới , tinh thần có thể đá thương người , lòng quân an vạn dân!

Võ sinh dùng mưu , hoặc vây Ngụy cứu Triệu , hoặc ám độ trần thương , dốc hết diệu kế cảm nang;

Quốc sĩ giết địch , hoặc cùng binh độc vũ , hoặc khẩu phạt tâm xà , dùng bất cứ thủ đoạn tòi tệ nào;

Chủ tướng đối trận , hoặc lực lượng đông đảo hùng mạnh , hoặc Thảo Mộc Giai Binh , trong tay thiên thời địa lợi!

Lúc này , Man Tộc mạnh mẽ , Nhân tộc suy nhược lâu ngày; Trung Nguyên mất hết , lui thủ Giang Nam.

Một vị bừa bãi vô danh thứ tộc sĩ tử , mang theo thiên mệnh Tướng Tinh , mang văn hải bia đá , mở rộng binh thánh đại đạo , say gối vạn dặm giang sơn.

Bạn đang đọc truyện *Binh Pháp Đại Thánh Convert* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 1: Binh Phong Đại Lục

Gió nhẹ xông liễu , đại chi chấp chồn , chính là Giang Nam cảm tú đầu mùa xuân thời khắc.

Binh Phong Đại Lục , Ngô Quận , Tô Thủy Huyện , Gian Môn Sơn lên.

Gió xuân hiu hiu , một vệt hoa cỏ thanh hương chui vào trong mũi , Tô Nghi chợt bừng tỉnh , chỉ cảm giác mình tứ chi lạnh giá , cả người mất sức , đau nhức triền thân. Ngón tay khẽ động , đầu ngón tay như là truyền đến bùn đất xốc xúc giác.

"Đây là địa phương nào ? Ta đến tột cùng là ở đâu ?"

Tô Nghi cố hết sức ngồi dậy , cúi đầu nhìn một chút chính mình giống như nền tàn trong gió bình thường vết thương trải rộng , tàn phá không chịu nổi thân thể , mất lộ ra nghi ngờ. Chính mình vậy mà mặc lấy cổ đại vải bố áo lót , trong tay áo cùng ngực vải vóc lộ ra màu đỏ nhạt , cúi đầu vừa nghe , rì sét binh thường nồng nặc máu tươi mùi nhất thời xông vào trong mũi.

Vừa quay đầu , Tô Nghi đưa mắt bốn trông mong , lại phát hiện cây rừng che trời , xanh biếc ý mật mờ , ý thức được chính mình trong rừng rậm.

"Ta mơ hồ nhớ kỹ ta chức tràng cùng tình trường song song rơi xuống đáy cốc , một người mượn rượu giải sầu , phải say một cuộc , như thế tỉnh lại về sau đến loại địa phương này ?"

Chính hồ nghi ở giữa , Tô Nghi đột nhiên cảm giác đầu đau nhói , vô số mẫu ký ức bị cưỡng ép nhét vào đầu óc , thẳng làm hắn choáng váng , như muốn hôn mê.

Một hồi lâu sau , Tô Nghi mới lắc đầu một cái , định đem căng đau cảm giác bỏ rơi đầu óc. Giờ phút này Tô Nghi trong hai tròng mắt đã không có lúc trước mê mang , trở nên , nhưng là vô tận kỳ lạ màu sắc:

"Nguyên lai nơi này gọi là Binh Phong Đại Lục , cái này cùng ta giống vậy tên là Tô Nghi mười sáu tuổi thiếu niên , đang bị một nhóm người đuổi giết , đang chạy trốn chết lúc té xuống rồi con dốc đến , bỏ mạng. . . Chẳng lẽ ta chân linh hồn theo địa cầu xuyên qua đến cái đại lục này , chiếm cứ cái tên này kêu Tô Nghi thân thể thiếu niên , chuyển thế sống lại ?"

Tô Nghi cẩn thận hồi tưởng đuổi giết chính mình những người đó , trong đó có mấy người mỗi lần ra quyền , mỗi lần huy vũ binh khí đều kèm theo kim quang dừng động , những người này , lại là dùng "Tinh thần" để chiến đấu!

"Cái này Binh Phong Đại Lục đối với binh pháp chi đạo tôn trọng đến mức cực hạn mức độ , cơ hồ người người đều có thể thông qua vũ khoa cử , vận dụng binh pháp , hấp thu năng lượng thiên địa hóa thành tinh thần cho mình dùng , thật là nói mơ giữa ban ngày! Mà cái này Tô Nghi cả đời tâm nguyện chính là thông qua thi võ thi huyện , thi đậu võ sinh quang tông diệu tổ , chỉ bất quá đang ở đi thi trên đường vậy mà gặp phải đuổi giết , sợ ngay cả mạng đều muốn bỏ ở nơi này , thật là đáng thương. . ."

Nghĩ đến đây , Tô Nghi sắc mặt kịch biến: "Không đúng! Đáng thương là ta mới đúng, hiện tại ta chính là cái thế giới này Tô Nghi , bị người đuổi giết , chính là ta!"

Tô Nghi cúi đầu xuống , đang định nhớ lại một hồi đến tột cùng là ai muốn theo đuổi giết chính mình , lại moi ra càng thêm kinh người nhớ lại tới.

"Thật là kỳ quái, nơi này lịch sử vậy mà cùng địa cầu lịch sử tương tự như vậy, thậm chí còn có rất rất nhiều ta chỗ quen biết danh nhân trong lịch sử cùng đại sự kiện!"

Nguyên lai, tại xuân thu chiến quốc thời kỳ, Bình Phong Đại Lục xảy ra một hồi biến hóa long trời lở đất.

Thời kỳ Xuân Thu, chư hầu đều nổi dậy, trăm nhà đua tiếng, đại lục tiến vào văn hóa cùng quân sự giềng phun thời kỳ.

Các chư hầu tại trung nguyên đại địa mờ ra cao ngất, mưu toan xưng bá thế giới, nhưng ở lúc này, bị gọi là "Hung Nô" bán nhân mã Man Tộc từ trên trời hạ xuống!

Hung Nô hùng cứ bắc phương đại thảo nguyên, lấy núi lở thế xuôi nam xâm lược, thấy người liền giết.

Kia đoạn thời kỳ, Trung Nguyên mỗi một tác đất, đều có Hung Nô thân ảnh. Hung Nô lực lượng vượt xa Nhân tộc, thấp nhất Hung Nô đều so với người trưởng thành cao hai đầu, mà những cao tăng kia tướng lĩnh càng là tồn tại ba trượng trở lên độ cao, toàn thân bao trùm thiết giáp, nghiêm nhiên thép sắt bình thường một bữa nên xuống chính là đất rung núi chuyển, phong vân biến sắc, quả thực vạn phu chớ địch!

Nhân tộc vô pháp ngăn cản thế tới hung hăng Hung Nô đại quân, tất cả mọi người đều khủng hoảng không ngớt, chỉ cảm thấy tận thế tới.

Lúc này, nước Ngô Tôn Vũ lấy sách « Tôn Tử binh pháp », dẫn động Thánh Đạo cộng hưởng, lập địa thành thánh.

Chỉ thấy tôn thánh đứng ở đỉnh núi, hô to một tiếng: "Xâm ta xã tắc người, diệt!"

Thánh Giả nắm giữ "Nhất ngôn cửu đỉnh" lực, chỉ cái này một câu, liền lệnh thiên băng địa liệt, phá núi quấy biển, phía trước Hung Nô triệu đại quân tất cả đều bị xoắn thành vỡ nát, thậm chí ngay cả mấy tên Hung Nô Thiên Vu đều không cách nào thoát khỏi mây mẩn!

Chỉ này một lời oai, Hung Nô đào ngũ, Nhân tộc vạn quân bá phục, hô to "Binh thánh cứu thế".

Sau đó, binh thánh Tôn Vũ huy vũ trong tay long kỳ, Thánh Giả uy quang chiếu sáng toàn bộ đại lục, Nhân tộc trời ban thần lực, tinh thần tăng lên! Nhân tộc đại quân đánh thắng một mạch Mạc Bắc mười bảy ngàn dặm, giết Hung Nô can đảm mất hết, chạy trốn chết, sau đó trăm năm không dám lại dòm ngó Trung Nguyên tác đất.

Mà thông qua lần này truy kích, mọi người vạch trần Man Tộc trên trời hạ xuống bí mật —— nguyên lai, tại Bình Phong Đại Lục cực bắc nơi cực hàn, cũng chính là Bắc Hải một bên thẳng đứng một đạo rộng chừng trăm trượng, cao đến ngàn trượng không gian liệt phùng, đội ngũ Man Tộc, chính là từ một cái thế giới khác, đi qua này khe hở không gian xâm nhập Bình Phong Đại Lục.

Binh thánh Tôn Vũ không chút do dự tiến vào không gian liệt phùng bên trong, mà này đi một lần, binh thánh cũng không còn trở về. . .

Lúc này Hung Nô lẻ loi, đào ngũ, đã vô pháp đối với Nhân tộc tạo thành uy hiếp. Có mấy ngàn Hung Nô bị Nhân tộc tù binh, tại Nhân tộc giám thị xuống tham sống sợ chết, dần dần bị Nhân tộc thuần hóa.

Mà Tôn Vũ cho Nhân tộc để lại độc nhất vô nhị tài sản: Binh pháp!

Bởi vì tu luyện binh pháp có khả năng dẫn động năng lượng thiên địa hóa thành "Tinh thần" cho mình dùng, mọi người bắt đầu lại đi Tiên Thánh con đường, nghiên cứu binh pháp.

Từ đó, binh gia nhất thống Chư Từ Bách Gia, mở ra binh gia là vua, binh đạo vì tôn niên đại!

Nhưng tiếc là, lại cũng không người có thể lãnh ngộ Thánh Giả lực lượng, tôn thánh sau đó, lại không binh thánh.

Chỉ có Ngô Khởi lấy sách « ngô tử binh pháp », thành tựu Á Thánh, nhưng quanh năm đều không tiến thêm một bước, nuốt hận mà chấm dứt.

Nhưng lưu lại « ngô tử binh pháp » ảnh hưởng sâu xa, thậm chí còn cùng « Tôn Tử binh pháp » cùng nhau, bị hậu thế binh gia sĩ tử hợp xưng là « Tôn Ngô binh pháp », trở thành hậu thế binh học chủ yếu tài liệu giảng dạy một trong.

Nhân tộc mượn binh pháp lực lượng dần dần cường thịnh, các nơi binh học viện như măng mọc sau cơn mưa bình thường hiện lên, cũng đối với binh gia sĩ tử lực lượng tăng thứ phân chia mười cái cấp bậc, theo thứ tự là võ sinh, tướng tài, người đi đường, Vũ Sĩ, quốc sĩ, hạng nhất, hào kiệt, phi tướng, chủ tướng, binh thánh.

Ngay từ đầu binh học viện thu lệ phí hà khắc, chỉ có con em nhà giàu mới có điều kiện tiến vào binh học viện học tập binh pháp. Nhưng rất nhanh, khoa cử chế độ sáng lập, chia làm văn khoa cùng võ khoa, võ khoa nặng nhất, văn khoa thứ hai. Cũng thiết lập Xu Mật Viện, thống nhất quản lý các nơi binh học viện, hạ xuống thu lệ phí, để cho nhà nghèo được nhập học.

Từ đó, nhà nghèo đệ tử cũng có thể tại võ lòng học tập sau đó, giao nạp số ít chi phí tiến vào binh học viện học tập binh pháp, rèn luyện võ nghệ, học thành sau đó tham gia thi võ. Chỉ cần thi võ hợp cách, liền có thể thu được Xu Mật Viện trao tặng cấp bậc, cho đến quốc sĩ mới thôi.

Mà đạt tới quốc sĩ sau đó, còn muốn tăng lên cấp bậc, thì phải tay làm hàm nhai rồi.

Thi võ tuy nhiên không là tấn thăng cấp bậc đường tắt duy nhất, nhưng không nghi ngờ chút nào, là an toàn nhất, mau lẹ nhất đường tắt.

"Chỉ cần thông qua thi võ thi huyện trở thành võ sinh, liền có thể thông qua binh thư rút ra năng lượng thiên địa hóa thành tinh thần cho mình dùng. Hơn nữa mỗi một cấp bậc đều có hân đặc biệt năng lực thiên phú, võ sinh năng lực thiên phú là người lừa ta gạt, có thể vận dụng kì mưu tới chế tạo đủ loại thần kỳ hiện tượng. Mà trở thành tướng tài sau đó, còn có thể học được cùng binh độc vũ năng lực thiên phú, ý tứ là phun trào ra đại lượng tinh thần, tiến hành bạo phát tính một đòn, là Nhân tộc đối kháng Man Tộc chủ yếu thủ đoạn, uy lực không thể tầm thường so sánh!"

Sau đó, Tô Nghi lần nữa kiểm tra lui về phía sau trí nhớ, buồn bã thở dài.

"Ai ngờ binh thánh Tôn Vũ theo tiến vào không gian liệt phùng sau đó bắt vô âm tín, ngược lại lại có mấy chục đại hình Man Tộc bộ lạc theo trong cái khe không gian xâm phạm, mỗi một bộ lạc so với lúc ban đầu Hung Nô đều càng cường đại hơn, Nhân tộc cho dù có binh pháp lực lượng, cũng khó mà chống cự gấp trăm lần số lượng Man Tộc, thế nhưng ——"

Ngay tại Nhung Giáp Đại Lục tối tăm nhất thời khắc, Nhân tộc lần nữa bạo phát ra kinh người tiềm lực —— công gia thành công lợi dụng tinh thần khởi động cơ quan binh khí, là Nhân tộc lực lượng lại thêm một quả nặng ký tiền đặt cược!

Sau đó Bách gia noi theo, Chư Tử Bách Gia trước trước sau sau nghiên cứu ra đủ loại lợi dụng tinh thần biện pháp: Nho gia đem sĩ khí rót vào cảm kỳ thư họa, khiến cho có khả năng cụ tượng hóa; thầy thuốc dùng tinh thần trung hòa được liệu chữa trị người bị thương; đạo gia đem sĩ khí rót vào phù chú, thúc giục tự nhiên biến hóa; pháp gia lợi dụng bộ luật, dùng đủ loại luật lệ tàn phá địch nhân tâm trí. . .

Từ đó, Nhân tộc cuối cùng có khả năng tại trường thành cùng Man Tộc địa vị ngang nhau.

Nhưng ngày vui ngắn ngủi, lại có một nhánh được đặt tên là "Đột Quyết" đại hình Man Tộc bộ lạc, xâm phạm Bình Phong Đại Lục!

Trước đây, những bộ lạc khác người lãnh đạo cũng chỉ là Thiên Vu, chỉ tương đương với Nhân tộc phi tướng; nhưng Đột Quyết tộc người lãnh đạo lại là một vị Khả Hãn, tương đương với Nhân tộc chủ tướng! Căn cứ vào Man Tộc lực lượng, một vị Khả Hãn toàn lực bùng nổ bên dưới, thậm chí có thể lực địch Nhân tộc ba vị chủ tướng!

Nhân tộc căn bản không có thời đại nào, duy nhất tồn tại ba vị chủ tướng.

Cho dù Nhân tộc đã thuần thực nắm giữ binh pháp lực lượng, nhưng ở Đột Quyết thực lực cường đại bên dưới, cũng chỉ có thể lui thủ Trường giang nơi hiểm yếu.

Man Tộc cực không tốt nước, đối mặt Trường giang nơi hiểm yếu không thể làm gì, Nhân tộc tạm thời thu được cơ hội thở dốc.

Mặc dù Nhân tộc đối mặt với tồn vong nguy cơ, nhưng Tô Nghi vẫn cảm thấy không gì sánh được phấn chấn!

Lúc này Bình Phong Đại Lục đang đứng ở Ngụy Tấn sau đó, Tùy Đường trước, Man Tộc chiếm cứ Trường giang lấy bắc Trung Nguyên, cùng với càng bắc phương đại thảo nguyên; Nhân tộc thiên an ở Trường giang lấy nam, bởi vì chủ chiến chủ cùng ý kiến không đồng nhất, phân chia thành hai cái hệ phái, nội đấu không thôi.

Mặc dù đông đảo tiên hiền đã sớm đặt binh pháp cơ sở, thế nhưng ——

Cái thời đại này, không có Lý Bạch, Đỗ Phủ các loại Đường thi đại biểu; cũng không có Tô Thức, Tân Khí Tật các loại Tống từ điển hình;

Không có lạc khách vương, Đỗ Mục các loại văn chương đại gia; cũng không có Chu Hi, Vương Dương Minh các loại tư tưởng đại nho;

Không có Tắt Trắng, Thẩm Quát các loại công gia kỳ tích; càng không có Tôn Tư Mạc, Lý Thi Trần các loại thầy thuốc diệu thủ;

Thậm chí không có Lý Tĩnh, Nhạc Phi các loại tuyệt đại danh tướng kiêm lý luận quân sự chuyên gia!

Có, chỉ có cầu hiền như khát Xu Mật Viện cùng Chư Tử Bách Gia, cùng với khát vọng khôi phục Trung Nguyên, mang cười về quê ngàn vạn dân chúng!

Chớ nói chi là, Tô Nghi còn nắm giữ tương lai khoa học kỹ thuật cùng tiền tiến lý niệm!

Cái thế giới này, nghiêm nhiên giống như là vì Tô Nghi chế tạo riêng!

Nghĩ đến đây, Tô Nghi nhất thời cảm xúc dâng trào, động tâm không ngớt, liền giờ phút này bị đuổi giết cảm giác nguy cơ đều bị hòa tan rất nhiều.

Nhưng đứng vào lúc này, Tô Nghi sau lưng vang lên một đạo sắc bén tiếng huyết gió.

Sau đó, lại có một đạo tuyên truyền thức tỉnh tiếng reo hò vang tới, thật giống như một thanh đao nhọn bình thường đâm thẳng Tô Nghi màng nhĩ:

"Hắn ở nơi này! Cái kia Tô gia tiểu tử ở chỗ này!"

Tô Nghi trong lòng hơi kinh ngạc, nhìn trộm nhìn về phía sau, càng là run sợ không ngớt.

Tại không xa nơi, có hai gã đại hán vạm vỡ chính xách đao, chậm rãi đến gần; mà càng xa xăm còn có nhiều người hơn chính bao vây tới, thô khê đếm

đi , vậy mà không dưới hơn mười người!

Trong lòng thầm mắng một câu , Tô Nghi cũng không để ý khắp người tan hoang mang cho hắn đau đớn , một cái đứng dậy , nhắc chân liền chạy!

"Bắt hắn lại! Ba mươi lượng tiền thưởng là ta!"

"Đừng để cho kia Tô gia tiểu tử chạy!"

"Ai yêu , chó sát tài , chó có kéo ta! Đầu người kia là ta!"

Bạn đang đọc truyện *Binh Pháp Đại Thánh Convert* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 2: Đánh một trận kết thúc

Nghe phía sau một trận kêu đánh tiếng hò giết , Tô Nghi sắc mặt một mảnh hồi bại.

Nguyên lai , chính mình đầu người lại còn giá trị ba mươi lượng bạc!

Những người này vừa nhìn chính là đầu đao liếm huyết , cần tiền không cần mạng thổ phi , nếu là Tô Nghi bị bọn họ bắt lại mà nói , tuyệt đối không trốn thoát một cái đầu một nơi thân một nẻo hạ tràng!

"Mẹ , mới vừa chuyển kiếp tới liền bị người đuổi giết ? Ta nghe nói qua xuyên qua , nhưng xuyên qua về sau giống ta xui xẻo như vậy nhân vật chính , tuyệt đối là lần đầu tiên nghe nói!"

"Thần a , người là đem ta xuyên qua làm khi đùa bốn sao?"

Tô Nghi chợt cảm thấy cay đắng.

"Như thế thế giới , so với địa cầu đặc sắc vạn bội phần! Ta còn không có học được kì mưu xảo kế , ta còn không có đập biển thật tốt nước sông , làm sao có thể chết tại đây một đám tiểu lâu la trên tay!"

Tô Nghi trong lòng điên cuồng hét lên , vậy mà cất bước sinh phong , chạy thật nhanh , trong nháy mắt liền đem thân Hậu Thổ Phi môn vung ra mười trượng ngoài ra khoảng cách!

"Hắc! Đây Tô gia tiểu tử chạy còn nhanh hơn thỏ!"

"Hắc hắc , hắn không chạy khỏi! Xem ta!"

Nghe vậy , một cổ đột nhiên xuất hiện nguy hiểm dự cảm , tại Tô Nghi trong lòng phun ra.

Thừa dịp chuyển hướng thời khắc , Tô Nghi liếc mắt hướng sau lưng mới nhìn lại , nhất thời cực kỳ sợ hãi , sợ đến chảy mồ hôi lạnh ròng ròng!

Một tên quần áo đen thổ phi một bên đuổi theo , một bên ở trước ngực dựng thẳng lên kiếm chỉ , trong miệng còn lẩm bẩm nói:

"Ba năm không kêu , bỗng nhiên nổi tiếng , chiêm chiếp chi bày , làm sao biết khuất thân ? Trước là thư phục , sau thì hổ biến , lực như phá khô , nhanh như kích điện!"

Tiếng nói rơi xuống , chỉ thấy không gian chấn động , một luồng lại một sợi năng lượng màu vàng óng theo trong không khí hiện rõ , dường như Trường giang cuộn cuộn bình thường đổ vào quần áo đen thổ phi trong cơ thể.

Tô Nghi không biết đối phương muốn làm cái gì , chỉ cảm thấy trong lòng một trận bức bối , khẩn trương đến khó thở.

Chỉ là trong một cái chớp mắt , kia quần áo đen thổ phi áo khoác liền bị nổi lên bắp thịt chống đỡ như muốn nứt ra , toàn bộ thân thể thật giống như báo săn mỗi bình thường tràn đầy lực bộc phát , lại giống như hổ lang bình thường lực đại vô tận!

Ngay cả Tô Nghi loại này không có cấp bậc người bình thường , cũng có thể cảm nhận được rõ ràng đối phương khí thế đang ở gấp mấy lần mà tăng vọt!

Tô Nghi trong lòng cảnh giác , cơ hồ không có chút gì do dự , đập một cái mặt đất , làm bộ về phía trước đứng ngã.

Cơ hồ là trong cùng một lúc , kia quần áo đen thổ phi nhấc chân lao ra , dưới chân kích thích một mảnh bùn đất , bên cạnh hắn hai người , thậm chí bị hắn vén lên bạo phong lật đổ ngã xuống đất!

Tại đứng ngã trong nháy mắt , Tô Nghi khóe mắt liếc qua liếc thấy kia quần áo đen thổ phi trong nháy mắt liền vượt qua mười trượng khoảng cách , vọt tới trước mặt hắn , trong tay dao phay ánh vàng rùng rục , thẳng tắp hướng hắn bổ tới!

Tô Nghi trong lòng hoảng hốt , vội vàng ngồi chỗ cuối lần một vòng , lưỡi dao ngay tại hắn bên tai ba cm vị trí đánh xuống , xuống mồ 3 phần!

Chỉ này trong nháy mắt tập kích , để cho Tô Nghi kinh hãi muốn chết , trong lòng suy nghĩ nói: "Một người bình thường tuyệt đối không có khả năng có như vậy lực bộc phát , người này khẳng định ít nhất là một tên võ sinh , hơn nữa thu được nào đó kì mưu xảo kế gia trì , tốc độ cùng lực lượng đều tăng trưởng gấp mấy lần! Mới vừa rồi hắn niệm câu nói kia , chắc hẳn chính là thi triển kì mưu khẩu quyết."

Lần đầu tiên cảm nhận được rõ ràng võ sinh thiên phú "Người lừa ta gạt" lực lượng , Tô Nghi tại càng thêm sợ hãi , trong lòng mơ hồ còn có chút hưng phấn.

"Nhớ kỹ kì mưu không chỉ có thể ảnh hưởng năng lực cá nhân , càng có thể khuếch tán đến toàn quân trên người , đến lúc đó đúng là bức nào nhiếp nhân tâm phách tình cảnh ? Ta thật là càng ngày càng khát vọng nắm giữ loại lực lượng này rồi , sao có thể có thể chết trong tay người!"

Tô Nghi liền vội vàng đứng lên , lại chú ý tới bên cạnh này quần áo đen thổ phi giờ phút này mặt không chút máu , giọt mồ hôi như chú ; hai chân run rẩy , như dựa vào Thái Sơn; suy yếu đến cơ hồ liền lâm vào trong đất đao đều không rút ra được.

"Chẳng lẽ là tiêu hao quá độ ?"

Có cái suy đoán này , Tô Nghi cắn răng một cái , quả quyết tung chân đá hướng đối phương dưới quần!

Này quần áo đen thổ phi giờ phút này liền phòng ngự đều làm không được đến , chặt chẽ vững vàng bị Tô Nghi nhất kế đòn nghiêm trọng , nhất thời gào thét bị thương một tiếng buông lỏng cán đao , bùm lấy chính mình đáy quần lẫn lộn đầy đất , liên tục kêu thảm thiết , biểu tình thống khổ không ngớt.

Tô Nghi trong lòng thâm hô thống khoái , sau đó nhanh chân chạy.

"Tiểu tạp chủng! Ta nhất định phải phế bỏ ngươi!"

Tiếng phía sau truyền tới rồi quần áo đen thổ phi cuồng loạn rống to , hắn cái khác đồng bọn mới vừa chạy tới , thấy quần áo đen thổ phi bộ dáng kia , chột cảm thấy dưới quần đau đớn , đồng thời vừa tức giận răng nghiến lợi , từng đạo tiếng mắng chửi bên tai không dứt , lại tăng nhanh đuổi theo bước chân.

"Hừ , nói tốt giống ta không đánh ngươi một cước này , ngươi cũng sẽ không phế bỏ ta giống như. Muốn giết ta ? Chờ ngươi đứng lên rồi nói sau!" Tô Nghi trong lòng cười lạnh.

Tô Nghi chạy như điên chuyển qua một chỗ sườn núi cao , trước mắt sáng tỏ thông suốt , đương nhiên đó là một đạo một người rộng sơn cốc , hai bên vách núi thẳng đứng vững , bên trong có ồ ồ tiếng nước chảy.

"Cái này sơn cốc một người đã đủ giữ quan ải , có thể bỏ rơi truy binh."

Tô Nghi thầm nghĩ , trong lòng vui mừng , lại nhìn mắt phía sau không ngừng theo sát , hùng hùng hổ hổ truy binh , không chút do dự chui vào trong sơn cốc.

Sau đó , hơn mười người truy binh tại khe núi miệng ngừng lại , không hẹn mà cùng sừng sốt hồi lâu , sau đó trong mắt có cười trên nỗi đau của người khác vẽ hiện lên , nghị luận âm ỉ:

"Hắc hắc , tiểu tử này vậy mà vào chủ tướng cốc !"

"Nếu là hắn tiếp tục chạy , nói không chừng chúng ta còn không đuổi kịp , nhưng hắn vào này chủ tướng cốc , chết chắc!"

"Nghe nói này chủ tướng cốc lúc trước một vị tuổi thọ đã hết chủ tướng tới chỗ này , thấy non xanh nước biếc , trong lòng vui mừng , liền một kiếm bỏ ra nơi này , tạo nên núi mộ phần , sau đó tại bên trong sơn cốc bình yên chết đi. Mấy trăm năm trôi qua , trong đó vẫn lưu lại chủ tướng khi còn sống hết sức uy năng , bất luận kẻ nào không trải qua cho phép bước vào này chủ tướng cốc , sẽ nhận được cự lực bài xích , chỉ có thể trở lại. Nếu muốn xông vào , tất nhiên sẽ nhận được chủ tướng lực nghiền ép , tan xương nát thịt mà chết!"

"Đúng vậy , mấy trăm năm nay tới nay , có hơn ngàn người dự định tìm tòi này chủ tướng cốc , nhưng đều không công mà về , trong đó thậm chí còn có hào kiệt cấp bậc người! Trong đó có chừng trăm người dự định xông vào , kết quả thật là chết không có chỗ chôn!"

"Hừ hừ , chúng ta liền ở chỗ này chờ , vô luận này Tô gia tiểu tử là xông còn chưa xông , hắn đều chết chắc!"

Những người khác nhất thời lâm le sát khí , cười gian không thôi.

...

Tô Nghi đi ở trong sơn cốc , quay đầu nhìn lại , sau lưng không có người đuổi theo , trong lòng hơi định.

Sơn cốc hai bên vách núi cơ hồ có cao mười trượng , thẳng đứng hạ xuống , trung gian có một người rộng đi qua , tà tà hướng lên. Dưới chân khe nước chảy tràn , đỉnh đầu cành cây tề nhật , toàn thể địa hình dường như bị người một kiếm bổ ra , hiện ra một đường Thiên Địa thể. Tô Nghi đi ở trong đó , nhưng trong lòng đang nhớ lại mới vừa rồi kia quần áo đen thô phi thi triển "Kì mưu xảo kế" .

"Ba năm không kêu , bỗng nhiên nổi tiếng , chiêm chiếp chi vậy , làm sao biết khuất thân , ta nhớ được đoạn văn này vốn là xuất từ Tổng triều « Vũ Thành Vương miếu Lý Mục đáng khen » , nhưng ở Bình Phong Đại Lục , sớm có bản văn chương này , là kì mưu đánh một trận kết thúc phát động khẩu quyết."

Tốt tại nguyên lai Tô Nghi có học tiểu thành , hiện tại Tô Nghi có khả năng nhanh chóng nhớ tới mười mấy năm qua sở học hết thảy.

Kì mưu , chỉ là tại trong chiến trường lãnh binh chiến đấu chiến đấu , chỉ cần chiến thuật nào đó phù hợp binh thánh Tôn Vũ sở làm « Tôn Tử binh pháp » Thánh Đạo , liền có thể tạo thành truyền thế kì mưu , là hậu nhân sử dụng.

Mà Lý Mục tướng quân "Đánh một trận kết thúc", tạo thành cho hần trữ danh chiến dịch: Bắc trục Hung Nô.

Lý Mục là thời kỳ chiến quốc tứ đại một trong danh tướng , là Triệu quốc tướng lĩnh. Đương thời bắc phương Man Tộc ngang ngược , Lý Mục chịu lệnh vua trú đóng ở Nhạn môn quận cùng thay quận , Man Tộc xâm phạm , Lý Mục lại đối ngoại vườn không nhà trống , treo cao miên chiến bài , vài năm chưa từng ứng chiến; đối nội thì ưu đãi binh lính , nghiêm khắc thao luyện , thường xuyên thám thính Man Tộc tình báo , để cho Man Tộc mấy lần xâm chiếm đều không công mà về.

Lý Mục mấy năm không xuất chiến , Man Tộc không cách nào nhìn được , thù hạ của hần binh lính cũng rất có phê bình kín đáo , truyền tới Triệu vương trong tai , liền Triệu vương đều không cách nào nhìn được rồi , cho là Lý Mục khiếp chiến , dưới cơn nóng giận đem Lý Mục đòi đi xuống , để cho một gã khác tướng lĩnh gánh vác biên phòng trách nhiệm nặng nề.

Tên này tướng lĩnh vừa mới nhậm chức , nóng lòng lập công , thay đổi Lý Mục vườn không nhà trống sách lược , thường xuyên xuất chinh , kết quả lực có chưa bắt , không địch lại Man Tộc , thường thường thiếu dựa vào nhiều , tướng sĩ chết thảm trọng. Triệu vương bắt đắc dĩ , chỉ đành phải mời Lý Mục phục hồi nguyên chức , kết quả Lý Mục kiên quyết cáo ốm không ra , Triệu vương bắt đắc dĩ , chỉ có thể bảo đảm không hề can thiệp hần quân sự sách lược.

Lý Mục phục hồi nguyên chức sau đó , lại vừa là vài năm không xuất chiến , đương thời Man Tộc khuyết thiếu công thành kỹ thuật , hướng về phía tương cao lũy rộng chỉ có thể giương mắt nhìn , nhưng Lý Mục cũng không nhàn rồi , hần lần nữa đề cao binh lính đãi ngộ , đồng thời tăng cường binh lính huấn luyện. Đi qua này mấy năm độn đường , Lý Mục thù hạ binh lính mỗi người thao luyện thành thạo , tinh thần dâng cao , người người đều mâu đủ sức , rồi rít xin đánh , biểu thị thà không muốn ban thưởng , cũng phải cùng Man Tộc quyết tử chiến một trận! Lý Mục thù hạ các binh lính tinh thần nhộn nhịp , mà Man Tộc thật lâu không thể trải qua chiến tranh , lại lười biếng!

Lý Mục phát hiện thời cơ đã thành thực , liền chú tâm chọn lựa chiến xa 1300 chiếc , chiến mã mười ba ngàn thốt , dũng mãnh bộ tốt năm chục ngàn , thiện xạ cung binh mười vạn người , ra khỏi thành dụ địch. Hần trước phái nhóm lớn dân du mục xua đuổi súc vật phóng mục , Man Tộc đã sớm bức bối đã lâu , vừa nhìn Nhân tộc ra khỏi thành , trong nháy mắt mù quáng , giờ thương liền đuổi theo , Lý Mục giả bộ chiến bại. Thu được tiểu Thắng sau , Man Tộc bắt đầu khinh địch , cho là đối phương chủ soái khiếp chiến , liền binh lính đều như vậy mềm yếu , vì vậy Man Tộc Thiên Vu dẫn nhóm lớn quân đội xâm phạm. Lý Mục quảng thiết kỳ binh , theo hai cánh trái phải đánh bọc Man Tộc , nhất cử chém chết một trăm ngàn Man Tộc. Sau đó Lý Mục thừa thắng xông lên , kích phá Đông Hồ Man Tộc , hàng phục lâm hồ Man Tộc , Man Tộc Thiên Vu chạy trời chết.

Sau đó hơn mười năm , Man Tộc cũng không dám nữa đến gần Triệu quốc biên cảnh.

Hậu nhân đọc đoạn lịch sử này có nói: Cái gọi là "Trăm trận trăm thắng", không phải là hư danh mà thôi, bách thắng vẫn không thể giải quyết địch nhân , cùng vô thắng khác nhau ở chỗ nào ? Hoặc bất chiến , hoặc "Đánh một trận kết thúc", mới thật sự là thắng lợi.

Thậm chí ngay cả Mao chủ tịch tại thời kỳ kháng chiến đều có nói qua: Thương thứ mười chỉ , không bằng đoạn hần một chỉ!

Ý là đánh mười lần đánh tan chiến , không bằng đánh một lần trận tiêu diệt! Đả thương địch thủ người mười ngón tay , không lâu sau sẽ phục hồi như cũ , mà chém đứt địch nhân một ngón tay , lại cũng dài không ra!

Tô Nghi cũng đọc qua đoạn lịch sử này , kết hợp với Nhung Giáp Đại Lục một ít đặc biệt văn hóa , dễ dàng nhận ra cái này kì mưu:

"Bởi vì Lý Mục chiến đấu ám hợp « Tôn Tử binh pháp » có thể mà chỉ ra chi không thể , dùng mà chỉ ra chi không cần; lợi mà dụ chi , loạn mà lấy chi , thực mà chuẩn bị chi , cường mà tránh chi; công kì vô bị , xuất kỳ bất ý. Mà dẫn phát Thánh Đạo truyền tụng kỳ quan , tạo thành kì mưu đánh một trận kết thúc , từ nay về sau , Nhân tộc binh gia sĩ tử đều có cơ hội học tập cái này kì mưu."

"Đánh một trận kết thúc hiệu quả , ngay từ đầu chỉ là tăng cường công kích một lần nữa uy lực cùng tốc độ , nhưng tiêu hao tinh thần cũng sẽ tăng lên gấp đôi. Lúc trước kia quần áo đen thô phi dùng cái này kì mưu sau đó , lập tức đã tiêu hao hết sở hữu tinh thần , sức chiến đấu nhanh chóng uế oải , trở nên còn không bằng người bình thường , tác dụng phụ có thể thấy được lốm đốm , hiển nhiên hần chỉ là nông cạn mà nắm giữ đánh một trận kết thúc mà thôi."

Tô Nghi biết rõ , theo dõi với cái này kì mưu lĩnh ngộ càng sâu , đánh một trận kết thúc hiệu quả sẽ càng cường đại hơn , hơn nữa còn có thể diễn sinh ra

càng nhiều diệu dụng.

Làm đánh một trận kết thúc hiệu quả khuếch tán đến toàn quân lúc , cũng có thể trong vòng thời gian ngắn tăng cường toàn quân sức chiến đấu!

Sơ nhất thấy "Kì mưu" ứng dụng , Tô Nghi liền cảm thấy cảm xúc dâng trào , liên tưởng đến cái khác kì mưu còn sẽ có đủ loại quý dị đặc hiệu , Tô Nghi đối với tu tập binh pháp khát vọng càng thêm mãnh liệt.

Bạn đang đọc truyện *Binh Pháp Đại Thánh Convert* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 3: Khoái ý ân cừ , thiên mệnh tướng tinh!

"Ta nếu là muốn học được kì mưu , thì nhất định phải thi đậu võ sinh mới được , hơn nữa hôm nay chính là thi võ thi huyện bắt đầu thi ngày , nếu như ta không nhanh chóng chạy tới mà nói , sợ rằng sẽ bị hủy bỏ năm nay thi huyện tư cách , hết lần này tới lần khác ta lại tại đi thi trên đường đường phải tên này muốn giết ta tặc nhân!"

Tô Nghi trong lòng lo âu , trong lòng lại nói:

"Hơn nữa những tặc nhân kia mở miệng một tiếng Tô gia tiểu tử , hiển nhiên đã sớm biết rồi thân phận ta , rõ ràng cho thấy có người muốn tới giết ta , là ai muốn giết ta ?"

Tô Nghi nghĩ tới một cái khả năng , không khỏi sinh lòng bi phẫn.

Tô Nghi sinh ra ở Tô Thủy Huyện Lăng Đình Thôn hào phú Tô gia bên trong , tuy nhiên không là nhà nghèo đệ tử , nhưng lại trải qua so với nhà nghèo đệ tử càng khốn khổ sinh hoạt.

Tô Nghi mẹ đẻ vốn chỉ là Tô gia một tên nha hoàn , bởi vì nhận được Tô lão gia sủng ái mà bị nạp làm tiểu thiếp , không nhiều năm liền sinh ra Tô Nghi.

Nhưng phúc hệ họa chỗ theo , bởi vì Tô Nghi mẫu thân rất được sủng ái , chộc cho Đại phu nhân ghen tị , tại sinh ra Tô Nghi sáu năm sau liền bị hãm hại mà chết. Tô Nghi cả đời đều không quên được mẫu thân nuốt hận mà chấm dứt đau đớn , càng không quên được Đại phu nhân kẻ gian ác chí sắc mặt!

Tô Nghi vì vậy thất thế , bị Đại phu nhân một hệ chạy tới Tô gia nam phòng trung , cùng bọn hạ nhân ở với nhau , liền Tô gia đại viện cửa chính đều không cho vào.

Tô viên ngoại là một sợ lão bà người , đối với Đại phu nhân coi như căm như hến , oán không dám nói. Liền xuống mọi người đều sợ đắc tội Đại phu nhân , đối với Tô Nghi xa lánh , e sợ cho tránh không kịp.

Duy nhất chiếu cố Tô Nghi , chính là Tô Nghi mẹ đẻ trước khi chết nha hoàn , tên là Tô Thi Nhi.

Tô Thi Nhi bảy tuổi lúc liền bị bán vào Tô gia làm nha hoàn , chăm sóc Tô Nghi mẹ đẻ. Năm nay nàng tuổi mới mười chín , so với Tô Nghi lớn ba tuổi , Tô Nghi bình thường cũng gọi hần Thi nhi tỷ.

Tô Thi Nhi vô cùng thương yêu Tô Nghi , thấy Tô Nghi không có chỗ ở , Tô Thi Nhi liền đem gian phòng của mình sửa sang lại , cung cấp Tô Nghi ngủ nghỉ nơi tác dụng. Hai người ở tại dài một trượng nửa trượng rộng căn phòng , thật là chật chội , Tô Thi Nhi lại không có bất kỳ câu oán hận.

Tô Nghi bình thường ăn uống phi thường kém , bình thường một ngày chỉ có hai bữa cháo loãng cộng thêm một cái bánh bao , ăn so với hạ nhân còn kém. Tô Thi Nhi mỗi ngày đều đem chính mình thức ăn khâu trừ đi xuống , mang về phòng cho Tô Nghi ăn. Tô Nghi mỗi ngày đều thấy hần một bộ thời kì giáp hạt bộ dáng , nàng lại cười hi hi nói: "Nghi nhi chính là thân thể cao lớn thời điểm , phải nhiều ăn chút , ta không liên quan."

Tô Nghi muốn đọc sách , Tô Thi Nhi liền đem chính mình mỗi tháng tiền công toàn bộ tiết kiệm nữa , thậm chí còn hướng những người ở khác quý xuống vay tiền , sai người mua giấy và bút mực , cung cấp Tô Nghi đi binh học viện học được vài năm sách; vì không ảnh hưởng Tô Nghi học tập , nàng thậm chí đem cũ y phục cắt ra , kẻ hồ thành một đạo rèm , đem bên trong căn phòng phần lớn không gian cản lên , mà chính nàng thì mỗi đêm đều tại cửa phụ cận ngồi xuống đất mà ngủ.

Trong đầu dâng lên hết thấy liên quan tới Tô Thi Nhi nhớ lại , Tô Nghi chỉ cảm thấy chớp mũi đau xót , trong lòng nói:

"Lúc trước Tô Nghi chính là một tùy hứng tiểu thiếu gia , sáu tuổi trước nông chiều từ bé , cảm thấy Tô Thi Nhi đối với chính mình đáng hiển đều là hần là , vì vậy đối với Tô Thi Nhi muốn gì cứ lấy , cơ hồ không có bao nhiêu cảm ơn chi tâm. Nhưng bây giờ ta hồi tưởng lại , nhưng là muôn vạn cảm khái.

Không có người nào trời sinh thiếu người, nếu như chỉ là chính và phụ quan hệ mà nói, lại làm sao có thể để cho Tô Thi Nhi đối với Tô Nghi như thế bỏ ra? Ai, có vợ như thế, còn cầu mong gì!"

Hai người đồng cam cộng khổ sinh hoạt một mực theo Tô Nghi sáu tuổi kéo dài đến năm nay mười sáu tuổi, suốt mười năm.

Nhưng ở trước đây không lâu, hết thầy đều thay đổi, cách xa ở Ngô Quận làm ăn Tô gia con trai trưởng Tô Nguyên, trở lại Lăng Đình Thôn quê nhà.

Tô Nguyên là Tô Nghi cùng cha khác mẹ huynh trưởng, tuổi mới 20, là Đại phu nhân sinh Tô gia con trai trưởng, từ nhỏ nhận được Tô gia hết sức vun trồng, tại mười chín tuổi thời điểm liên thi đậu tướng tài, nghe nói hẳn vẫn còn "Cửu Đình Sơn" lực giờ ngân cân cự đỉnh, tiền đồ quang minh, có thể nói là Tô gia tương lai niềm hy vọng.

Nhưng Tô Nguyên người này cực háo sắc, tại Ngô Quận thế thiếp thành đoàn, sinh hoạt thối nát. Hẳn mấy năm không có về nhà, vừa về tới Tô gia, thấy Tô Thi Nhi trở mà đáng ngọc yêu kiều, mặt mà động lòng người, hơi chút ăn mặc liền tất nhiên là quốc sắc thiên hương, hoa dung nguyệt mạo, nhất thời thấy sắc này lòng tham, tìm tới Đại phu nhân, muốn nằng đem Tô Thi Nhi đến Ngô Quận đi, coi hẳn tiểu thiếp!

Đại phu nhân vô cùng thương yêu mình đứa con trai này, lại làm sao có thể không đáp ứng hẳn yêu cầu. Đừng nói là một tên nha hoàn, coi như là nhà nào hoàng hoa khuê nữ, Đại phu nhân cũng sẽ nghĩ hết biện pháp đến cửa cầu hôn.

Nhưng không ngờ rằng là, Tô Thi Nhi vậy mà thà chết không theo, nhất thời kích động, tuyên bố đạo: "Dương phu nhân trước khi chết nâng ta chiếu cố Nghi nhi, chỉ cần Nghi nhi một ngày không thành gia lập nghiệp, ta Tô Thi Nhi liền một ngày không lấy chồng!"

Dương phu nhân, chính là Tô Nghi mẹ đẻ.

Thấy Tô Thi Nhi lại dám nhắc lên Dương phu nhân, Đại phu nhân nhất thời tức giận lên đầu, đem Tô Thi Nhi đánh cho một trận toi bởi khói lửa, còn uy hiếp nằng nói, chỉ cần nằng không phải phạm, liền vĩnh viễn không cho nằng phát mỗi tháng tiền lương.

Mà Tô Nguyên lại cho là Tô Nghi mới là kẻ cầm đầu, chỉ cần xóa sạch tiêu tan Tô Nghi tồn tại, lo gì Tô Thi Nhi không phải phạm? Vì vậy nhiều lần muốn gia hại Tô Nghi, đều bị Tô Thi Nhi nghĩ trăm phương ngàn kế ngăn lại.

Không bao lâu, tháng hai thi võ buông xuống, Tô Nghi vì tranh thủ một cái công danh, quyết định đi huyện thành đi kiểm tra, nhưng lại ở nửa đường bị đám tặc nhân này mai phục, trốn vào trong núi.

"Ta căn bản không cùng đám tặc nhân này liên hệ tục danh, nhưng bọn hắn lại ngay từ đầu cũng biết thân phận ta, chỉ có thể nói bọn họ nhất định là bị người chỗ mướn. Mà ta từ nhỏ đã ở tại trong Tô phủ, cơ hồ chưa từng đi ra ngoài, tại binh học viện thi thập phần khiêm tốn, căn bản không cùng người khác lên qua tranh chấp. Hơn nữa binh học viện học sinh cho dù có một ít tiểu tranh chấp, cũng vạn vạn phát triển không tới thuê người giết người cấp bậc. Rất hiển nhiên, này cố hung giết ta người, chỉ có một cái!"

Tô Nghi trong đầu, dần dần hiện ra Tô Nguyên kia được thời đắc ý mặt mày vui vẻ tới.

"Nếu như ta còn sống trên đời, kia Tô Nguyên liền nhất định sẽ nghĩ hết biện pháp gia hại ta, trừ phi ta thi đậu võ sinh, có tương ứng địa vị, kia Tô Nguyên mới có nơi kiêng kỵ, không dám tùy tiện động thủ."

Tô Nghi nhắm mắt, cẩn thận nhớ lại chính mình hai đời sở học, mặc dù rất nhiều kiến thức chi tiết đều rất mờ nhạt, nhưng đại thể đều nhớ, liền cảm giác có hi vọng thông qua thi huyện, sắc mặt tung tăng.

Nhưng Tô Nghi còn không có cao hứng bao lâu, sắc mặt liền trầm xuống.

"Không nói trước ta có thể không thể thi đậu võ sinh, trước đó, ta muốn như thế nào thoát khỏi sau lưng truy binh?"

Trong lúc nhất thời, Tô Nghi mặt có vẻ buồn rầu, chỉ có thể gửi hy vọng vào đi ra cái này sơn cốc sau đó, có thể trở lại trên quan đạo, nhưng sơn cốc này địa thế càng đi càng cao, căn bản không thấy được có khả năng thoát khỏi dấu hiệu.

Tô Nghi càng đi đi xuống, lại càng thấy được hy vọng mong manh, trong lòng càng ưu sầu.

Ngay tại Tô Nghi đi vào sơn cốc gần trăm bước sau đó, đột nhiên, một cổ chằng biết tại sao uy áp từ trên trời hạ xuống, Tô Nghi chỉ cảm thấy thân thể đều nặng nề hai phần.

Hơn nữa, Tô Nghi càng hướng bên trong sơn cốc bộ đi, lại càng cảm thấy áp lực càng ngày càng lớn, mười sau mấy bước, Tô Nghi đã bước đi liên tục khó khăn, như muốn hít thở không thông; phần lưng còng lưng, thật giống như ngàn cân tại gáy, không thắng gánh nặng.

Tô Nghi trong lòng mờ mịt, đạo: "Tình huống gì? Chẳng lẽ bên trong sơn cốc này trọng lực so với bên ngoài thật tốt gấp mấy lần hay sao?"

Tô Nghi không biết vì sao lại phát sinh loại hiện tượng này, chỉ biết lui về phía sau mà nói chắc chắn phải chết. Trong lòng ngực cầu sinh ý niệm bùng nổ, Tô Nghi cắn răng một cái, lại đi về phía trước một bước.

Bước này đạp xuống, Tô Nghi chợt cảm thấy Thiên Địa sụp đổ, thật giống như cả tòa Thái Sơn đều đặt ở trên người mình, vậy mà đầu gối mềm nhũn, trực tiếp té nhào vào rồi trên mặt đất.

Tô Nghi chỉ cảm thấy cả người xương cốt đều tại phát ra không chịu nổi gánh nặng rên rỉ , một cổ vị chất xông lên cổ họng , Tô Nghi vậy mà oa một tiếng , phun ra một búng máu tươi.

Ngay tại Tô Nghi giãy giụa thời khắc , lại có một đạo tiếng quát , tại Tô Nghi trong đầu nổ lên:

"Cùng man đàm phán hòa bình , cộng phân thiên hạ , như thế nào ?"

Cái vấn đề này mang theo người uy nghiêm vô thượng , giống như tuyết lở bình thường tại Tô Nghi trong cơ thể rung động âm âm , quấy nhiễu tâm thần hấn chấn động , vô pháp suy nghĩ , chỉ đành phải dựa theo bản tâm trả lời:

"Không thể , Man Tộc lòng muốn dạ thú , như Nhân tộc cùng với đàm phán hòa bình , chỉ sợ roi hoa roi hữu ý , nước chảy vô tình a!"

Tiếng nói rơi xuống , Tô Nghi nhất thời cảm thấy áp lực chợt giảm , chậm rãi bò người lên , đồng thời ở trong lòng nghĩ ngợi , đến tột cùng là ai , sẽ đối với hấn loại này thiếu niên nhỏ nhỏ hồi cái này đủ loại cấp bậc vấn đề ?

Còn đang nghi hoặc , lại nghe thấy cái này uy nghiêm thanh âm ở trong đầu vang lên.

"Ngang dọc sa trường , khoái ý ân cừ , như thế nào ?"

Tô Nghi không cần suy nghĩ , lập tức trả lời: "Đại trượng phu sinh nên như vậy."

Trầm mặc sau một hồi lâu , Tô Nghi mới nghe đối phương trả lời: "Kia có thể trở nên vậy! Lại tiến lên."

Cứ như vậy , đề ở Tô Nghi trên người áp lực vô hình , rốt cục thì tan thành mây khói.

Tô Nghi mang theo đầy bụng hồ nghi , tiếp tục hướng sâu trong thung lũng tiến tới. Không lâu lắm , đi ra khỏi sơn cốc , trước mắt lại là một chỗ hình cái khoan sơn động!

"Lại là tử lộ."

Tô Nghi bắt đầu lo lắng , nhìn về trên đỉnh đầu to bằng miệng chén bầu trời , chỉ cảm giác mình thật giống như cá nằm trên thớt , ech ngồi đáy giếng. Nếu như phía sau tặc nhân truy vào đến , Tô Nghi chỉ có thể thúc thủ chịu trời , đưa cổ lên giết.

Trên đỉnh đầu cửa hang , có một màn ánh sáng trắng tấp rù xuống , chiếu trong sơn động một cụ bộ xương khô lên.

Tô Nghi đến gần hai bước , cẩn thận quan sát. Chỉ thấy này bộ xương khô toàn thân bao trùm Hán triều thời kỳ giáp sắt màu đen , ngồi nghiêm chỉnh , mũi bảo hiểm đặt ở chân bên cạnh.

Tô Nghi nhất thời cảm thấy kinh ngạc , trong lòng một cổ cảm giác quái dị tự nhiên nảy sinh. Này khô giáp chế thức , nói ít cũng có năm sáu trăm năm lịch sử rồi , nhưng không chỉ có trải qua hồi lâu bất hủ , ngược lại mới tinh như lúc ban đầu , ý thức được nhất định là có thần bí gì lực lượng đang bảo vệ này bộ bộ xương khô.

Càng khiến người ta trở mắt ghen hòng là , trước mắt mặc dù là một cụ bộ xương khô , nhưng Tô Nghi vậy mà cảm thấy này bộ xương khô thật giống như sinh động , tồn tại một trương lão nhân hiền hòa khuôn mặt. Phủ đầy nếp nhăn trên mặt , một đôi linh động cặp mắt chính trên dưới quét nhìn hấn , sắc mặt nhu hòa , nụ cười chân thành , này cảnh tượng thật là quý dị cực kỳ.

Tô Nghi nhất thời cảm thấy này bộ bộ xương khô chủ nhân thân phận nhất định cực kỳ bất phàm , vội vàng chấp tay chấp tay , tỏ vẻ tôn kính.

Lúc trước đạo thanh âm kia lại vang lên: "Nhìn sơ qua , quả nhiên là anh hùng hảo nam nhi. Nay ta ban cho ngươi thiên mệnh tướng tinh , ngươi cần thời khắc nhớ kỹ: Giang sơn thay thế , không dời bản tâm; năm tháng thấm thoát , không thay đổi bản tính vậy!"

Cùng lúc đó , này bộ bộ xương khô cảm một trương , theo trong miệng bắn ra một đạo bạch quang , trắng tấp đụng vào Tô Nghi giữa chân mày , biến mất không thấy gì nữa.

Tô Nghi một trận hoa mắt , vội vàng vịn tường đứng lại.

Nắm mắt lúc , Tô Nghi lại cảm giác được một cách rõ ràng tâm thần mình chính không chịu khống chế bị dẫn dắt mà đi , đi tới một chỗ thế giới hắc ám bên trong , Tô Nghi mở ra hai tròng mắt , liền phát hiện có một viên lớn chừng cái đầu tinh thần , chính treo ở này thế giới hắc ám trên bầu trời.

Cái ngôi sao kia tản ra ánh sáng mạnh như như là nước chảy mon trốn , Tô Nghi cảm thấy thần thanh khí sảng , thật là thích ý , hận không được lập tức mở miệng rống một tiếng "Thoải mái"! Chỉ là , cái này tâm thần mặc dù cùng khoe khoang bản thể cơ hồ giống nhau như đúc , có thể nhìn , có thể nghe , có thể động , có thể muốn , lại không thể phát ra bất kỳ thanh âm gì , chỉ đành phải làm a.

Không lâu lắm , Tô Nghi liền cảm thấy mình tinh thần phần chấn , càng hơn dĩ vãng.

"Cái này chẳng lẽ chính là thiên mệnh tướng tinh ?" Tô Nghi mặt đầy rung động , đạo.

Bạn đang đọc truyện *Bình Pháp Đại Thánh Convert* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 4: Làm một việc mua bán

Tô Nghi mặc dù còn chưa từng thi đậu võ sinh, nhưng là trải qua binh học viện vài năm học tập, đối với "Tướng tinh" cũng có mấy phần hiểu.

"Bình Phong Đại Lục tiên hiền đem trên trời Tinh Túc chia làm Đông Nam Tây Bắc tứ đại khu vực, mỗi một khu vực có bảy viên sáng ngời nhất chủ tinh, mỗi viên chủ tinh đều đại biểu một đạo kì mưu xảo kế, tổng cộng có hai mươi tám viên, xưng là tướng tinh. Tương truyền, chỉ cần thi đậu võ sinh, liền có thể tiến vào Xu Mật Viện thiết lập Trích Tinh Các, chỉ cần thông qua khảo nghiệm hái đến một viên tướng tinh, liền có thể học được một đạo kì mưu!"

"Hơn nữa tướng tinh tác dụng không chỉ là học được kì mưu mà thôi, nghe nói chỉ cần có một viên tướng tinh, viên này tướng tinh sẽ liên tục không ngừng mà bồi bổ tinh thần lực, tinh thần lực có ích lợi gì ta không biết, ta chỉ biết những thứ kia không có hái đến tướng tinh người đều không ngoại lệ, cả đời long đong vô vi, mà có khả năng hái một viên tướng tinh người, ít nhất cũng có thể trở thành một tên trấn thủ một phương tướng lãnh, thậm chí còn có hái đến ba viên trở lên tướng tinh thiên tài, những người này không có chỗ nào mà không phải là danh chấn nhất thời Đại tướng, đứng hàng Vũ Thành Vương miếu, lưu danh sử xanh!"

Tô Nghi hít sâu một hơi, đề xuống trong lòng kích động, đạo: "Ngoài ra, Bình Phong Đại Lục còn có một loại kỳ lạ thể chất, kêu là mệnh mang tướng tinh! Loại này thể chất người theo sinh ra liền mang theo một viên thiên mệnh tướng tinh, trời sinh sẽ sử dụng kì mưu xảo kế! Thử nghĩ muốn, một viên tướng tinh có thể cho người mang đến bao lớn chỗ tốt, chứ nói chi là theo sinh ra bắt đầu liền tiếp nhận tướng tinh bồi bổ người! Cổ chi tiên hiền, thí dụ như Ngô Khởi, Tôn Tẫn, Hàn Tín vân vân khoáng cổ kì tài, không có chỗ nào mà không phải là mệnh mang tướng tinh thiên chi kiêu tử!"

Tô Nghi ngẩng đầu nhìn về viên này thiên mệnh tướng tinh, khó mà che giấu trên mặt thần sắc kích động, đạo: "Mặc dù ta đây viên thiên mệnh tướng tinh tới chậm, nhưng thiên mệnh tướng tinh so với bình thường tướng tinh mạnh hơn, nhất định có thể mang đến cho ta nhiều chỗ tốt! Chi là không biết viên này tướng tinh kèm theo vậy một đạo kì mưu?"

Đang suy nghĩ, Tô Nghi hai tròng mắt đông lại một cái, trước mắt ánh sao đột nhiên thu thúc, thật giống như hòa tan khối băng bình thường chậm rãi nhúc nhích lên, tại hần trước mắt hợp thành chừng trăm chữ to.

"Vây Nguy cứu Triệu", "Đập nồi chìm thuyền", "Bốn bề thọ địch", "Giương đông kích tây", "Ám độ trần thương"... Thậm chí ngay cả lúc trước cái kia quần áo đen thổ phi sử dụng qua "Đánh một trận kết thúc", sở hữu hai mươi tám đạo kì mưu xảo kế, bỗng nhiên cũng ở trong hàng ngũ đó!

Nhìn hai mươi tám đạo kì mưu triển lãm ở trước mắt, Tô Nghi trong lòng căng thẳng, nuốt một ngụm nước miếng, lẩm bẩm nói: "Chẳng lẽ ta có thể sử dụng phía trên này sở hữu kì mưu?"

Lời này vừa nói ra, liền Tô Nghi mình cũng thảm máng mình không biết xấu hổ.

"Tham thi thâm, hần là chi là để cho ta tùy chọn một đạo kì mưu..."

Tô Nghi trong lòng thiên nhân giao chiến, hy vọng có thể từ nơi này hai mươi tám đạo kì mưu trung tìm ra có khả năng giải quyết giờ phút này khốn cảnh kì mưu.

Tô Nghi mặc dù tại Tô gia chịu hết gạt bỏ, nhưng dầu gì cũng tại võ quán học qua vài năm, vì vậy nhận ra những thứ này kì mưu cơ sở hiệu quả, cơ hồ sở hữu kì mưu đều có quý dị đặc hiệu, nhưng đại đa số kì mưu đều không thể trợ giúp hần thoát khỏi hiểm cảnh.

Nhìn hồi lâu, Tô Nghi hai tròng mắt sáng lên, ánh mắt cố định hình ảnh tại "Kim thiên thoát xác" bốn chữ này lên.

"Hắc hắc hắc..." Tô Nghi cười mờ ám một tiếng, đưa tay điểm hướng cái này kì mưu.

Không lâu lắm, thực tế Tô Nghi mở hai mắt ra, đồng trong mắt có ngân quang né qua, hơi hoạt động cánh tay, liền có thể cảm nhận được cả người đau đớn đã bị áp chế xuống, thậm chí ngay cả thân thể lực lượng đều tăng cường mấy thành, hiển nhiên là trận kia ánh sao lễ rửa tội công lao.

Tô Nghi giờ phút này có thể cảm nhận được rõ ràng đầu óc thể giới tinh thần bên trong chính treo một viên sáng ngời tướng tinh, hơn nữa hần hết sức rõ ràng tướng tinh sử dụng cơ chế.

"Tướng tinh đều có tương tự với tự động bổ sung năng lượng cơ năng, sẽ liên tục không ngừng mà hấp thu chung quanh năng lượng thiên địa tới bổ sung năng lượng, tràn đầy năng lượng sau đó mới có thể lần nữa sử dụng, mà nếu như nhận được ban đêm ánh sao chiếu sáng, bổ sung năng lượng tốc độ sẽ tăng lên gấp mấy lần. Tướng tinh đang hấp thu năng lượng đồng thời, sẽ đem một bộ phận năng lượng phản hồi cho người cảm được, rèn luyện tinh thần lực, cho nên càng sớm nắm giữ càng nhiều tướng tinh, đối với ngày sau trợ giúp càng lớn. Ngoài ra, sử dụng tự thân đại lượng tinh thần quán chú bổ

sung năng lượng , có khả năng lập tức sử dụng không có bổ sung năng lượng xong tướng tỉnh , chỉ bất quá , loại phương pháp này mặc dù có thể ứng con cấp bách trước mắt , lại sẽ tạo thành vĩnh cửu tính tình thần tổn thương , thật khó đền bù! Ta phải làm đúng đắn cẩn thận."

Sau đó Tô Nghi cúi đầu nhìn lại , chỉ thấy phía trước bộ kia bộ xương khô vậy mà từ từ biến thành cốt phần , cả kia một thân khô giáp đều là nhanh chóng mục nát tan vỡ. Chỉ tại sau ba hơi thở , trên đất cũng chỉ còn lại có một nhóm sắt rỉ khối , cùng một mà cốt phần rồi.

Tô Nghi mơ hồ cảm giác , một vật cực kì nhạy ý niệm đang chậm rãi tiêu tan , phảng phất là muốn dung nhập vào này trong thiên địa.

Tô Nghi cung cung kính kính dập đầu ba cái , để đáp tạ vị này tiên hiền ban cho. Sau đó không nói một lời kéo xuống tay áo , nâng lên một vật cốt phần bọc , thu vào trong lòng.

"Ngày sau tiểu sinh công thành danh toại , nhất định phải đối với tiên sinh dâng hương đỉnh lễ , không phụ tiên sinh ân ." Tô Nghi lớn tiếng nói.

Dứt lời , Tô Nghi dứt khoát quay đầu , bước lên đường ra cốc.

Tô Nghi nhớ tới lúc trước nghe "Giang sơn thay thế , không dời bản tâm; năm tháng thấm thoát , không thay đổi bản tính", cẩn thận tỉ mỉ , có chút linh ngộ.

Trở lại cốc khẩu , Tô Nghi định thần nhìn lại , lúc trước kia hơn mười người tặc nhân quả nhiên vẫn còn , vừa thấy được hấn đi ra , lập tức không hẹn mà cùng rút đao vây quanh.

Nếu là tại tiến vào sơn cốc trước , Tô Nghi một người đừng nói là đối phó đối phương mười mấy người rồi , thậm chí đám tặc nhân này đơn độc kéo ra một cái đèn , cũng có thể làm cho Tô Nghi chịu nhiều đau khổ.

Nhưng bây giờ , Tô Nghi nhưng là không hề sợ vẻ , mặt không thay đổi nhìn đám tặc nhân này bao vây , chỉ chi trò trò mà châm chọc nói:

"Hắc hắc , ta cũng biết tiểu tử này khẳng định không chịu nổi chủ tướng cốc uy áp , này không vẫn là đằng hoàng đi ra."

"Bất quá hấn trong cốc ngây ngô thật là quá lâu a , chẳng lẽ là sợ , núp ở bên trong không dám ra đến đây đi ?"

"Mấy anh em , này Tô gia tiểu tử tuổi còn nhỏ , sợ là liền sửa đều không đoạn , nhìn thấy các người đáng đáp này một bộ hung thần ác sát bộ dáng , sợ rằng đều đã sợ đến tè ra quần nữa à!"

"Ha ha ha ha. . ."

Tô Nghi thờ ơ lạnh nhạt , trấn định như thường , cao giọng nói: "Các vị hảo hán , ta Tô mỗ đã nhận tài rồi. Nếu ta dù sao cũng là một lần chết , không bằng để cho ta chết được rõ ràng đi: Là không phải nhà ta đại ca Tô Nguyên mướn các người tới giết ta ?"

"Hừ , cho người biết rõ thì có thể làm gì ?" Một người cầm đầu hai cánh tay ôm ngực , cười lạnh nói , "Không sai , chính là Tô đại công tử mướn chúng ta , vô luận chuyện này được không thành , chúng ta mỗi người đều có năm lượng bạc đãi , hơn nữa chỉ cần xách người đầu người trở về , liền có thể lập tức lãnh được ba mươi lượng tiền thưởng!"

Tô Nghi hai tròng mắt híp lại , thâm nghĩ quả là như thế , trong lòng đối với Tô Nguyên hận ý lại lần nữa tăng vọt một đoạn , chậm rãi mở miệng đạo:

"Các vị hảo hán , ta biết các người là chạy làm ăn mưu sinh , cho nên ta cũng sẽ không ghi hận các người. Không bằng chúng ta tới làm một việc mua bán chứ ?"

Một người cầm đầu khoe miệng khê nhếch , đạo: "Nói một chút coi."

"Rất đơn giản , chỉ cần các người hôm nay tha ta một mạng , Tô Nguyên cho các người bao nhiêu tiền , bao gồm tiền thưởng , ngày sau ta gấp đôi dâng lên!" Tô Nghi đạo.

Hơn mười người tặc nhân đồng loạt sững sờ , sau đó liếc mắt nhìn nhau , bộc phát ra một trận cười vang tới.

"Ha ha ha ha. . . Ta mợ hấn không nghe lầm chứ , con thô nhỏ chết bầm này vậy mà nói phải trả gấp đôi tiền thưởng!"

"Chúng ta mười mấy người thù lao , cộng thêm tiền thưởng , sắp tới một trăm lượng , gấp đôi chính là hai trăm lượng! Người tiểu tử này chẳng lẽ liền đếm xem đều không biết ? Biết rõ hai trăm lượng là khái niệm gì sao?"

Tô Nghi lúc trước nghe qua Tô Thi Nhi nói qua , Bình Phong Đại Lục một lượng bạc ngân có thể mua được năm thạch lương thực , không sai biệt lắm sáu bảy trăm cân.

Dựa theo lương giá cả mà nói , Bình Phong Đại Lục một lượng bạc tương đương với hậu thế một ngàn nhân dân tệ.

Hai trăm lượng , chính là hai trăm ngàn!

Khoản tiền này đối với hiện tại Tô Nghi mà nói quả thực là thiên văn số tự , nhưng chỉ cần lấy được cao hơn cấp bậc , hai trăm lượng bạc ròng chẳng qua là bất vào tay mà thôi.

Thế nhưng , những thứ này tặc nhân cũng không tin tưởng Tô Nghi có thể thi đấu cấp bậc.

"Ta nói Tô gia tiểu tử , ngươi chẳng lẽ còn không hiểu chính mình tình cảnh sao? Đại ca ngươi muốn giết ngươi , ngươi tại Tô gia đã thất thế , địa vị so với ăn mày còn không bằng , ai tới thay ngươi ra này hai trăm lượng ?"

"Ta cảm giác được tiểu tử này cho là mình có thể với hần đại ca giống nhau thi đấu tương tài , đem tự mình làm ăn làm lớn. Ha ha ha , thật là chết cười ta , Tô đại công tử là rồng phượng trong loài người , cũng là người loại mặt hàng này có thể so sánh ?"

"Coi như ngươi thật có năng lực kiếm được hai trăm lượng , ai có thể bảo đảm ngươi nhất định sẽ cho chúng ta ? Đem chúng ta đều là người ngu sao?"

Tô Nghi bật cười , trong lòng thở dài.

"Ta và các ngươi không thù không oán , đây là ta cho các ngươi cơ hội. Kết quả các ngươi cho thể diện mà không cần , đúng là ngốc tới cực điểm."

Ý tưởng hạ xuống , Tô Nghi vui đầu thấp giọng đọc đạo: "Trường tinh bán dạ lạc thiên xu , bốn tẩu hoàn nghi lượng vị tồ. Quan ngoại chí kim nhân lãnh tiểu, đầu lộ do vẫn hữu hòa vô!"

Khẩu quyết niệm xong , không có đưa tới bất kỳ đặc hiệu.

"Ngươi tiểu tử này lại nhai cái gì chứ ?" Cầm đầu tên kia tặc nhân cau mày nói.

Tô Nghi ngẩng đầu , lộ ra một vết nụ cười quỷ dị đến , đạo: "Ta nói các ngươi đều là chó cái sinh ra được cầu tạp chủng , mỗi ngày làm loại này giết người cướp của sự tình cũng không sợ bị thiên lôi đánh ? Ta làm quỷ cũng sẽ không bỏ qua cho đám các ngươi!"

Những lời này nhất thời chọc giận sở hữu tặc nhân , trong đó mấy cái tính nhẫn nại kém lập tức nhào tới , nâng lên quả đấm liền đập xuống , miệng nói:

"Bị thiên lôi đánh ? Ta trước hết để cho ngươi ném thử một chút bị thiên lôi đánh mùi vị!"

"Thằng nhóc con , ngươi cũng dám mắng ta mẹ , ta muốn cho ngươi hối hận nói ra những lời này!"

Lúc trước tên kia bị Tô Nghi đá dưới quần áo đen thổ phi càng là mặt đầy hung ác , nhìn chỉ có thể bị động bị đánh mà vô pháp phản kích Tô Nghi , cười lạnh một tiếng , tiến lên hai bước , đạo: "Tiểu tạp chủng , lúc trước còn rất phách lối , hiện tại như thế không phản kháng ? À?"

Tô Nghi cắn răng , chính là không phát ra kêu đau đớn tiếng.

"Hừ, ngươi tiểu tạp chủng này ngược lại thật có thể nấu!" Quần áo đen thổ phi mặt đầy trả thù được như ý an ủi , đẩy ra trước mặt vài tên đồng bọn , đạo , "Đều tránh ra , lại xem ta xuất thủ , tiểu tạp chủng này còn có thể hay không chịu đựng đi!"

"Ha ha ha , ngươi tiểu súc sinh này , chết chắc!"

"Cũng không nhìn một chút chính ngươi có bao nhiêu cân lượng , dám mắng ta ? Chết chưa hết tội!" Bọn tặc nhân rồi rút cười gằn.

Quần áo đen thổ phi vội bước về phía trước , đứng ở ngã xuống đất không dậy nổi , vô tri vô giác Tô Nghi bên người , giờ chân lên. Chỉ thấy hần toàn bộ bắp chân kim quang dâng lên bùng nổ , kim sắc tinh thần bao quanh bắp chân , lệnh bắp chân thật giống như cứng như sắt thép cứng rắn , lại như mũi nhọn bình thường bén nhọn! Chỉ cần một cước này đi xuống , Tô Nghi nhất định xuyên tràng bể bụng , muốn chết cũng không thể!

Bạn đang đọc truyện *Binh Pháp Đại Thánh Convert* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull.Net](http://EbookFull.Net).

## Chương 5: Đưa ta đoạn đường

Nhìn đến này quần áo đen thổ phi xuất thủ , chung quanh bọn tặc nhân nghị luận sôi nổi.

"Nhìn như vậy sĩ khí cao vút , trên đời này cũng chỉ có Thái lão ca có thể có."

"Ta không có thi đấu võ sinh , không biết tinh thần cụ thể có ích lợi gì , một cước này đi xuống , con thỏ nhỏ chết bầm này sẽ như thế nào ?"

"Tinh thần là tâm tình thể hiện , sẽ theo người hưng phấn cùng bị thương mà trở nên tăng lên cùng đề mê , tăng lên lúc , tinh thần lượng tăng nhiều , đề mê

lúc thì ngược lại. Bất quá , một tên mới lên cấp võ sinh , tinh thần lượng như thế nào đi nữa tăng lên , cũng không sánh bằng tầm thường đỉnh phong võ sinh. Mà Thái lão ca chính là đỉnh phong võ sinh! Hắn có thể mang tinh thần rót vào chính mình tứ chi , để cho tứ chi trở nên so với sắt thép còn cứng rắn , so đao dao còn sắc bén! Đây Tô gia tiểu tử chỉ là người bình thường , chỉ cần Thái lão ca một cước đi xuống , hắn sẽ trực tiếp bị xé thành hai nửa , chắc chắn phải chết!"

"Thì ra là như vậy , Thái lão ca quả nhiên là lợi hại!"

Họ Thái quần áo đen thổ phi nghe chung quanh a đua nịnh hót , tự mãn vẻ vui hiện ra đơn.

Nhưng chốc lát sau đó , hắn biểu tình trong nháy mắt trở nên hung ác , mắt lộ ra hung quang , giờ cao nhắc chân , mang theo lấy một tia yếu ớt tiếng xé gió , hướng Tô Nghi cái bụng đột nhiên đập!

Tất cả mọi người đều vỗ tay gọi tốt.

Chỉ nghe xuy một thanh âm vang lên , một đạo tinh thần đâm thủng thể xác tiếng the the vang truyền tới , Thái thổ phi đại thù được báo , trong lòng an ủi vào giờ khắc này đạt tới đỉnh phong!

"Cho người tiểu tạp chủng này mới vừa rồi đá ta muốn hại! Hiện tại ta trực tiếp đưa người phân thân! Kêu thảm thiết cho ta xem a!" Thái thổ phi cất tiếng cười to.

Nhưng rất nhanh, một chậu nước lạnh lập tức đưa hắn tưới lạnh thấu tim.

Chung quanh tặc nhân toàn bộ trợn tròn mắt.

Tất cả mọi người đều nhìn thấy Tô Nghi ở nơi này một cước bên dưới , thân thể chia lìa , trực tiếp biến thành hai đoạn!

Thế nhưng , không có huyết , ở đó dữ tợn đáng sợ , thậm chí ngay cả nội tạng đều có thể thấy rõ ràng nơi vết thương , vậy mà không có một tia máu chảy ra. Thậm chí ngay cả bị chém eo người trong cuộc , Tô Nghi , cũng không có phát ra một đạo tiếng kêu rên , vẫn duy trì hân hạnh lạnh lùng thần tình.

Đây thật là quá không bình thường rồi!

Bọn tặc nhân gặp qua một ít chiến trận , nhưng phần lớn đều là người bình thường , cũng không biết đến tột cùng xảy ra chuyện gì. Nhưng Thái thổ phi là một võ sinh , hơn nữa còn là một cái dừng lại ở võ sinh giai đoạn sắp tới mười năm cáo già , hắn rất nhanh rõ ràng chuyện gì xảy ra!

Bọn họ trúng kế rồi!

Tất cả mọi người đều bị gạt!

Thái thổ phi theo bản năng muốn ra lệnh rút lui , thế nhưng đạo ra lệnh vừa mới từ phần bụng lăn đến yết hầu , nhất đạo kỳ dị cảnh tượng , chột xông vào hân mi mắt.

Tại toàn bộ người sợ hãi trong tầm mắt , Tô Nghi cắt thành hai khúc thân thể gào thét bành trướng , chỉ là trong một cái chớp mắt , hai đoạn thân thể liền bành trướng đến cực hạn , mà đại đa số người vẫn không rõ xảy ra chuyện gì.

Thái thổ phi nhất thời cảm thấy không ổn , xoay người chạy , nhưng hốt hoảng ở giữa , theo sau mặt hai người đụng phải một khối , ba người té ngã trên đất.

Cùng lúc đó , một hồi kịch liệt nổ mạnh xé ra yên lặng , nổ mạnh liệt sóng như vạn mã bồn dâng , đem tất cả mọi người cuốn vào trong đó! Trong khoảnh khắc , đại địa nứt nẻ , yếu ớt phảng phất một trang giấy phiến. Thái thổ phi kinh khủng trong tầm mắt chỗ , sở hữu tồn tại đều bị cuốn hết sạch.

Sở hữu tặc nhân cho đến trước khi chết một khắc kia , mới tuyệt vọng nghĩ đến: Trước mắt cái này Tô Nghi , căn bản cũng không phải là chân chính hắn!

Mà một số người lại nghĩ tới Tô Nghi trước đây dự định hoa hai trăm lượng bạc ròng đến mua chính mình một mạng , trên thực tế , chỉ là vì cho bọn hắn một cái hồi cái để làm người mới cơ hội thôi.

"Nếu như đương thời chiếu Tô gia tiểu tử nói làm mà nói . ." Chỗ có người trong lòng hồi hận không ngớt.

Này một mảng nhỏ sơn cốc trước đất trống , chỉ là một cái nháy mắt sau đó , liền đã không có một cái đứng người. Tất cả mọi người giống như là bị thu gặt lúa mạch thảo bình thường té xuống đất , huyết nhục văng tung tóe , liền gào thét bị thương đều chưa từng đã phát ra.

Chân chính Tô Nghi , đã mượn kì mưu "Kim thiên thoát xác" chạy trốn tới trên quan đạo.

"Ừ ừ ừ! Quả nhiên thật có thể trốn ra được!"

Tô Nghi cẩn thận trở về chỗ lần đầu tiên sử dụng kì mưu cảm giác , trong lòng thật lâu khó mà bình tĩnh.

"Kì mưu có thể theo đối với binh pháp lĩnh ngộ mà càng sâu hiệu quả , tổng cộng chia làm năm cái giai đoạn , mỗi một giai đoạn tăng lên không chỉ biết tăng lên kì mưu bản thân hiệu quả , còn có thể mang đến đủ loại quá mức đặc hiệu , có thể nói chất biến!"

"Kim thiên thoát xác cơ sở hiệu quả là , thông qua truyền tống phương pháp làm cho mình thoát khỏi hiểm cảnh , cũng tại chỗ lưu lại một đạo mê hoặc địch tàn ảnh. Mà thiên mệnh tương tình giao phó cho ta kim thiên thoát xác thì trời sinh thì đến được rồi cấp hai , không chỉ có truyền tống khoảng cách xa hơn , đạt tới một trăm trượng , hơn nữa ở lại tại chỗ là một đạo sinh động , gần giống như ở chân thân thân thể , cái này thân thể tại chịu tới trình độ nhất định sau khi đã kích , sẽ đưa tới mãnh liệt nổ mạnh , tại trong thực chiến quả thực chiếm hết tiện nghi!"

"Chỉ bất quá , này kim thiên thoát xác chỉ có tại đối mặt nguy hiểm tánh mạng thời điểm tài năng bị sử dụng , hơn nữa tồn tại rất dài suy kiệt thời gian , ta làm dùng cẩn thận."

Tô Nghi quyết định chú ý sau đó , lại ngẩng đầu nhìn một chút sắc trời , xác nhận chính mình phương vị , mặt có vẻ lo lắng.

"Hiện tại không sai biệt lắm là giờ Thìn hai khắc , tiếp qua nửa giờ thi huyện liền muốn bắt đầu thi , ta coi như là một đường chạy đi huyện thành cũng không kịp a!"

Một bên vì chính mình là thoát khỏi đám kia tắc nhân hao tổn quá nhiều thời gian mà cảm thấy ảo não , Tô Nghi không chút do dự nhắc chân liền chạy chậm lên , nhưng trong lòng đánh tiểu toán bàn: Ta một thân mang thương , chỉ cần cùng quan chủ khảo van nài , nói không chừng có thể châm chước ta một hồi đây. . . Mặc dù cảm giác hy vọng không lớn.

Tô Nghi tại trên quan đạo chạy chén trà thời gian , hơi có chút thờ hồn hên , nghĩ thầm mình vô luận như thế nào đều không biện pháp tại thi huyện bắt đầu thi trước chạy tới huyện thành , trong lòng hơi có chút suy sụp tinh thần.

Tốt tại trời không tuyệt đường người , sau lưng trên quan đạo truyền đến tiếng vó ngựa , Tô Nghi quay đầu nhìn lại , phát hiện một nhánh xe ngựa đội trường xa xa lái tới , nhất thời sinh lòng vui vẻ.

Tô Nghi không chút do dự , lập tức trưng cánh tay đón xe.

Cầm đầu phu xe đột nhiên kéo ngựa dừng lại , phía sau mấy chiếc xe phu xe không có chuẩn bị , luống cuống tay chân , vội vàng kéo ngựa , đưa đến thót ngựa kinh thanh tê thanh , mọi người cao giọng quát mắng.

"Cái nào tắc nhân dám cản ta Lư thị thợ may cửa hàng đoàn xe!" Cầm đầu phu xe nổi trận lôi đình , phẫn nộ quát.

"Tại hạ bình gia học sinh một tên , bởi vì không kịp thi huyện , đặc biệt cầu chư vị đưa tiễn đoạn đường , ngày sau nhất định có hồi báo!" Tô Nghi cao giọng nói.

Mọi người nhìn thấy Tô Nghi vết thương chằng chịt , mặt đầy hồ nghi.

Chiếc xe đầu tiên rèm bị đẩy ra , lộ ra một người trung niên đầu đến , hần trên dưới quan sát liếc mắt Tô Nghi , cười nói: "Hôm nay đúng là thi huyện bắt đầu thi ngày , nhưng người nói người là đi kiểm tra học sinh , vì sao cả người là thương , lại không mang theo giấy và bút mực ?"

Tô Nghi sửng sờ , lúc này mới nhớ tới chính mình chứa văn phòng tứ bảo sách hòm đã sớm đang chạy trốn trên đường bị mất , lại cẩn thận nhìn một chút người kia trang phục , tuyệt đối là đội xe này đầu nào.

Tô Nghi không chút nghĩ ngợi báo tên họ , sau đó đem sự tình ngọn nguồn nói ra , cuối cùng thêm vào một câu: "Thi huyện một năm mới một lần , vọng chương quỹ thông cảm tại hạ mười năm học hành gian khổ , để cho ta dựng một quả giang xe , nếu là ngày sau công danh thành công , ắt sẽ nhớ hôm nay ân tình!"

Này chương quỹ thấy Tô Nghi thái độ thành khẩn , không giống nói dối; lại thấy Tô Nghi sắc mặt non nớt , than thở thiếu niên này tài ăn nói thật không ngờ tốt , hiển nhiên có học tiểu thành , vì vậy cũng cuối cùng gật gật đầu , nói: "Xe phía sau sương đều là hàng hóa , người lên ta đây chiếc xe đi."

"Đa tạ chương quỹ! Ngày sau ắt sẽ hồi báo!" Tô Nghi nói cảm ơn xong , vội vàng leo lên xe.

"Ha ha , không sao , ta vốn cũng là yêu tài người , không đành lòng nhìn đến học sinh bởi vì ngoài ý muốn mà thi rớt. Người ném thư phòng dụng cụ , tạm thời đặt mua sợ là không còn kịp rồi , ta liền đem ta tùy thân mang theo bút mực nghiên mực cho người mượn đi . Ngoài ra , ta họ Lư , gọi ta Lư chương quỹ liền có thể." Lư chương quỹ cười nói.

Tô Nghi trong lòng cảm động , nói cảm ơn liên tục.

Sau đó đường thuận buồm xuôi gió , nguyên bản yêu cầu hơn nửa canh giờ tài năng đi hết đường , nhưng giờ phút này Tô Nghi lên Lư chương quỹ xe ngựa , chỉ tốn chén trà thời gian đoàn xe thì đến huyện thành cửa , ngừng lại , chuẩn bị xếp hàng vào thành.

Tô Nghi chọn màn vừa nhìn , đột nhiên tại vào thành trong đội ngũ phát hiện mấy đạo quen thuộc khuôn mặt , cẩn thận hồi tưởng một lần , mới nhận ra hai người bọn họ là mình tại Lăng Đình Thôn binh học viện bạn cùng trường!

Tô Nghi lúc này mới ý thức được chính mình đuổi kịp thi huyện , hoàn toàn yên tâm.

"Đa tạ Lư chương quỹ một đường đưa tiễn ân , tại hạ vô cùng cảm kích , đợi đến thi huyện sau đó , ắt sẽ lần nữa tới cửa bái tạ!" Tô Nghi chấp tay nói cảm ơn.

"Không sao , không sao." Lưu chương quỹ vuốt chính mình chòm râu dê , cười một tiếng , "Chỉ cần ngươi có thể lấy được một cái thành tích tốt , sẽ không cô phụ ta đây điểm sức mọn rồi."

Tô Nghi từ biệt Lưu chương quỹ , nhìn đoàn xe tại đường xe lên chậm rãi vào thành , sau đó xoay người hướng hai vị kia bạn cùng trường đi tới , giờ tay lên tiếng chào hỏi.

Hai người kia nhìn thấy Tô Nghi , nhất thời hai tròng mắt sáng lên , trong đó một cái tương đối cao lớn nói: "Tô Nghi , ngươi đã tới , ta theo Đồng Khê mới vừa rồi còn đang lo lắng , nói ngươi so với chúng ta sớm chút thời điểm rồi đi thôn , như thế chúng ta dọc theo đường đi nhanh đi chậm đuổi theo cũng không thấy đến ngươi. . . Ai yêu , ngươi như thế vết thương chẳng chịt , kia cái vương bát đần đánh ngươi ?"

Tô Nghi liếc mắt một cái liền nhận ra gã thiếu niên này , cùng Tô Nghi cùng lứa , tên là Ngô Vọng , là Lăng Đình Thôn tiểu tài chủ Ngô gia đích hệ tử tôn. Mặc dù gia thế hiển hách , nhưng Ngô Vọng lại không có một chút ngang ngược kiêu ngạo điệu bộ , làm người khéo nói , tính cách trượng nghĩa , bình thường giúp đỡ Tô Nghi , cùng Tô Nghi xưng huynh gọi đệ , hai người thập phần hợp tánh.

Hơn nữa Ngô Vọng có gia tộc tài lực chống đỡ , vì vậy tại binh học viện thành tích đứng đầu trong danh sách.

Mà đi theo Ngô Vọng sau lưng thiếu niên chính là một thân Ma Y làm bào , vóc người thấp bé , nói năng thận trọng. Thiếu niên này tên là Đồng Khê , so với hai người nhỏ một tuổi , cùng Tô Nghi quan hệ cũng thập phần tốt hơn , nếu như không là đã sớm biết hắn lãnh đạm thái độ , Tô Nghi còn tưởng rằng đây là đâu cái người xa lạ.

Đồng Khê là nhà nghèo đệ tử , cùng Tô Nghi bức này chán nản môn đệ rất có chung nhau đề tài , mà Đồng Khê trong ngày thường hăng hái khổ học , thành tích so với Ngô Vọng chỉ có thể tốt hơn , hơn nữa bình thường tổng hội chủ động chỉ điểm Tô Nghi , coi như là Tô Nghi nửa lão sư.

Nhìn thấy này quen thuộc hai người , Tô Nghi trong lòng hơi định , tỏ khổ đạo: "Ai , chớ nói. Các ngươi cũng còn khá đi muộn , không dám liền muốn theo ta giống nhau đụng vào một nhóm sơn tặc , suýt nữa đem mệnh cho bồi thêm."

"Quá ghê tởm , đám tặc tử kia an dám như vậy!" Ngô Vọng nổi trận lôi đình , đạo , "Hôm nay chính diện thi huyện , đám tặc tử kia thật là một điểm lương tâm cũng không có , vậy mà hãm hại đi thi học sinh! Bọn họ cũng không sợ Trần lão chủ tướng hạ xuống quân uy!"

Đồng Khê liếc nhìn Tô Nghi cả người thương thế , lo lắng nói: "Tô huynh , thi võ muốn kiểm tra suốt một cái ban ngày , thi văn sau đó ngay lập tức sẽ tiếp lấy Võ thí , ngươi thương thành như vậy , thật nẫu ở ?"

Bạn đang đọc truyện *Binh Pháp Đại Thánh Convert* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 6: Trường giang sóng sau dề sóng trước!

Tô Nghi nhớ tới Binh Phong Đại Lục khoa cử chế độ cùng địa cầu có một ít phân biệt , chủ yếu nhất thể hiện tại thực hành thời kỳ lên.

Cổ Hoa hạ khoa cử tại Tùy Đường thời kỳ mới bắt đầu thực hành , nhưng ở Binh Phong Đại Lục sớm gần ngàn năm.

Binh Phong Đại Lục khoa cử chia làm văn võ khoa , văn cử chủ khảo nho gia kinh điển; mà thi võ lại phân văn Võ thí , chú trọng "Trước chi lấy mưu lược , thứ hai dùng võ nghệ", cho nên tiên khảo thi văn , chỉ có thi văn hợp cách mới tham ngộ thêm Võ thí.

Thi võ thi huyện thi văn chủ yếu khảo sát Tôn Ngô binh pháp bên trong nội dung , đương nhiên bình thường cũng sẽ thi được cái khác binh thư cùng trong sử sách nội dung , nhưng đến thi Hương liền muốn bắt đầu khảo sát thi phú rồi , chung quy nho gia thi từ văn chương cũng là rất hữu hiệu phụ trợ giết địch thủ đoạn , hơn nữa so với cái khác Bách gia sở trường dễ dàng hơn học được.

Thi huyện vũ khảo chỉ khảo sát thể lực , nhưng đến phía sau Viện thí cùng thi Hương thậm chí càng khảo sát thuật bắn , thuật cưỡi ngựa cùng thương thuật. Võ luận thi văn vẫn là Võ thí , càng về sau càng khó.

Trọng yếu nhất là , thi võ có thể thu được cấp bậc! Mà có cấp bậc về sau , liền có thể lợi dụng tinh thần tăng cường chính mình , so với văn cử mà nói trọng yếu gấp trăm lần. Ngay cả nguyên bản nho gia đệ tử cũng phần lớn sẽ nghiên tu binh thư , bỏ văn cử mà đầu thi võ. Cho nên những năm gần đây , văn cử mơ hồ có thối lui ra lịch sử võ đài khuynh hướng.

Ba năm mới có một lần văn cử , mà thi võ hàng năm mở.

"Chỉ là trầy ngoài da thôi , không có gì đáng ngại , ta làm hết sức mà thôi." Tô Nghi đạo.

Ngô Vọng nghe một chút , cho là Tô Nghi không có bao nhiêu lòng tin, liền an ủi: "Ba người chúng ta đều là lần đầu tiên tham gia thi huyện, về sau còn rất nhiều cơ hội, coi như lần thất bại này cũng không nên nản chí, chỉ cần hàng năm tham gia thi võ, luôn có một năm có thể thi đậu võ sinh!"

"Ta mới mười lăm tuổi, so với hai người các người đều tiểu, chỉ coi là học một chút kinh nghiệm." Đồng Khê đạo, "Ta nghe ta thúc phụ nói qua, này thi huyện độ khó khá lớn, thiếp kinh ngược lại vẫn tốt chỉ cần đọc thuộc binh thư sách sử, cơ bản có khả năng cầm đến mười trù trung năm trù. Nhưng mặc nghĩa nhưng là hà khắc cực kỳ, sai một chữ đều không lấy được trù số, nhất định chính là gây khó khăn người. Hơn nữa, thi vẫn không thông nói chuyện, liền Võ thí cũng không có tư cách tham gia."

Tô Nghi lập tức hồi ức lên thi võ thi văn nội dung.

"Thiếp kinh", là thi huyện cơ sở đề thi, quan chấm thi theo kinh thư trung sao chép ra mấy câu, sau đó che kín mấy chữ, để cho thí sinh viết ra, cũng chính là lấp chỗ trống, chỉ cần đọc thuộc binh thư sách sử liền không có độ khó gì.

Mà "Mặc nghĩa" thi xảo trá không gì sánh được, quan chấm thi sẽ ở bài thi kẻ trên ra một cái vấn đề, yêu cầu thí sinh giải đáp. Giải đáp thời điểm cần phải còn nguyên trích dẫn "Thánh điển hiền văn", so với bình thường mặc tả còn có độ khó. Hơn nữa sai một chữ chính là toàn sai, vô cùng nghiêm khắc.

"Hơn nữa, thiếp kinh cùng mặc nghĩa chân chính điểm khó khăn ở chỗ lượng nhiều, bao gồm mọi phương diện, xưng tên xoi mói, dù là ai đều không cách nào đem trên đời sở hữu binh thư sách sử toàn bộ gánh vác. Hơn nữa thi văn cùng Võ thí chung nhau tính toán trung bình trù số, xưa nay ai có thể tại thi huyện trung cầm đến tổng măn phần mười trù? Thậm chí ngay cả hiện nay trần, vì hai vị lão chủ tướng ban đầu cũng không cầm đến." Đồng Khê lại bổ sung nói.

Ba người đồng loạt than thở, theo đội ngũ vào thành.

Tô Nghi ở trong lòng nghĩ đến: "Khoa cử tỷ số phương thức là lấy trù làm đơn vị, trù, là dùng miếng trúc chế thành tròn côn hình dạng tính toán công cụ, cùng chiếc đĩa không sai biệt lắm. Thi võ muốn cầm mười trù khó như lên trời, dù là thiên tư như Hàn Tín, Vệ Thanh, Tào Tháo các loại danh tướng, cũng không có tại thi võ các tầng trong cuộc thi cầm đến qua mười trù."

"Thi huyện ngược lại cũng còn khá, mặc dù mặc nghĩa rất khó, nhưng chỉ cần học bằng cách nhớ, rồi sẽ có biện pháp đáp đúng." Ngô Vọng đạo, "Nghe nói đến Viện thí, đó mới nghiêm túc khó khăn, không chỉ có kiểm tra thiếp kinh cùng mặc nghĩa, còn khảo sát thư sách, muốn viết ra bản thân đối với binh pháp lý giải, học bằng cách nhớ hoàn toàn không thể thực hiện được. Hơn nữa thư sách không có cố định câu trả lời, viết không tốt trực tiếp chính là không hợp cách, liền trù số đều không biết cho người đánh giá."

"Chúng ta liền thi huyện đều sợ là khó mà thông qua, còn là đừng muốn quá xa." Đồng Khê đạo.

"Hắc hắc, cũng vậy. Bất quá năm nay thi huyện ta sợ là không có hy vọng gì, Đồng Khê người ước chừng phải tranh điểm khí a, nhất định phải rút ra đầu trù, tranh mời ra làm chứng đầu, cho chúng ta Lăng Đình Thôn thêm quang!" Ngô Vọng cười hi hi nói.

Ba người vào thành đã đi rồi một khoảng cách, giờ phút này đang ở một lò rèn cửa hàng trước cửa, đúng lúc một cái hơn hai mươi tuổi thanh niên từ đó đi ra, nghe một chút Ngô Vọng những lời này, liền cao giọng giễu cợt nói:

"Nhé, chỉ bằng ba người các người, cũng muốn tranh án kiện đầu? Đừng có nằm mộng?"

Tô Nghi theo tiếng kêu nhìn lại, gặp được một cái khuôn mặt quen thuộc, nguyên lai là một đồng hương.

Này theo trong cửa hàng đi ra tên người kêu Tiết Tân, nguyên bản cùng Tô Nghi ba người tại Lăng Đình Thôn binh học viện học tập, nhưng hai năm trước sẽ tới trong huyện kiểm tra thi huyện rồi, chỉ bất quá lực có chưa bắt, thi hai năm đều không thông qua thi huyện, chỉ đành phải ở nhà này lò rèn đi làm, chuẩn bị góp nhặt mấy năm học văn thi lại lấy võ sinh, năm nay nhưng là không tham gia thi huyện rồi.

"Nguyên lai là Tiết huynh, lâu sơ thăm hỏi sức khỏe." Tô Nghi lập tức thăm hỏi sức khỏe, sau đó hỏi, "Xin hỏi Tiết huynh, vì sao nói ta đám ba người không tranh được án kiện đầu?"

"Không tại sao, cũng bởi vì năm nay Tổ Thủy Huyện ra một kỳ tài ngút trời, tên là Chư Cát Thanh!" Tiết Tân bĩu môi nói.

Ngô Vọng cùng Đồng Khê sắc mặt hai người đồng loạt biến đổi, Tô Nghi nhìn hiếu kỳ, liền hỏi: "Người này là ai?"

"Tô huynh ít giao du với bên ngoài, không biết người này có thể thông cảm được." Đồng Khê đạo, "Này Chư Cát Thanh gần hai năm nhưng là tại Tổ Thủy Huyện ra hết sức danh tiếng, là phương viên trăm dặm khó gặp kỳ tài! Ta nghe nói hán bảy tuổi lúc là có thể thuộc lòng « Tôn Ngô binh pháp », « tam lược » cùng « lục thao », mười tuổi lúc là có thể thuộc lòng « xuân thu », « lễ ký », bây giờ mười bốn tuổi, đã sớm đem phần lớn binh thư sách sử công cái thông suốt, tất cả mọi người đều khen hán là đã gặp qua là không quên được thân đồng, còn có người xưng hán là tiểu Gia Cát ."

"Hơn nữa hán còn trời sinh thần lực, năm ngoái còn lực giơ một thạch nặng lương túi, cùng một tuổi tác tăng bên trong hiếm có đối thủ." Ngô Vọng bĩu môi nói, như là có chút không thoải mái.

Tô Nghi sắc mặt hơi kinh ngạc, một thạch sắp tới nặng 120 cân, một cái mười ba bốn tuổi hài đồng có khả năng giơ lên bọc này sức nặng lương túi, đừng nói là "Hiếm có đối thủ", sợ đã là "Độc nhất vô nhị" chứ?

"Ngô huynh người cũng chớ có không phục, có vài người trời sinh bất phàm, há là chúng ta phàm phu tục tử có thể so sánh?" Đồng Khê độ lượng cười

một tiếng, đạo, "Ta nghe nói năm ngoái Chư Cát Thanh lực giờ một thạch lương túi thời điểm, thậm chí còn dẫn phát thể không thể đỡ kỳ quan, khắp thành vì đó thần phục, thậm chí đều kinh động Ngô Quận Thái thú."

"Hừ, xem ra các ngươi vẫn có chút ánh mắt." Tiết Tân cười lạnh nói, "Chư Cát Thanh năm ngoái dẫn phát thể không thể đỡ kỳ quan, phía sau kim quang hư ảnh cơ hồ đạt tới tám thước, kém hai thước thì đến được rồi đấy lâu khí thể cấp bậc. Hiện tại hắn mới 14 tuổi, ai có thể bảo đảm hắn đưa tới khí thể sẽ không thật đạt tới đấy lâu cấp bậc? Muốn ta nhìn, không chỉ là đấy lâu, sợ là hắn về sau còn khả năng đưa tới áp thành, thôn sơn khí thể cấp bậc đấy!"

Tô Nghi thầm nghĩ đến: "Tại Bình Phong Đại Lục, chỉ cần tâm chí kiên định, khí thể đủ, vô luận làm bất cứ chuyện gì đều có cơ hội đưa tới thể không thể đỡ kỳ quan, ở sau lưng hiện rõ kim quang hư ảnh. Cũng đừng cho là hư ảnh này chỉ là bày biện nhìn, một khi đưa tới kỳ quan, thì có thể làm cho người trước mắt hành động nâng cao một bước, được đến tốt hơn kết quả. Cũng tỷ như, đang chiến đấu lúc đưa tới Khí Thể Kỳ Quan, có thể để cho người từng chiêu từng thức đều đáng sợ hơn uy lực; tại làm thơ từ lúc đưa tới kỳ quan, trong tương lai đọc ra này bản thi từ lúc, sẽ huyền hóa ra lớn hơn vật lý hiện tượng; thậm chí tại thường ngày nói chuyện, bước đi đều có cơ hội đưa tới thể không thể đỡ kỳ quan, phát sinh lời hay liên tục, bước đi như bay vân vân kỳ lạ hiện tượng!"

"Nhưng nói như vậy, chỉ có đang làm một ít rất có thời đại ý nghĩa sự tình lúc, mới có hơn dẫn đầu đưa tới Khí Thể Kỳ Quan, nói thí dụ như đại hình trong chiến dịch tính quyết định một đồn, cũng hoặc là viết ra đủ để truyền tụng thiên cổ thi từ văn chương. . . Mà Chư Cát Thanh mười ba bốn tuổi liền lực giờ trăm cân, đã có khả năng coi như là rất có thời đại ý nghĩa rồi, chung quy trước đó, Nhân tộc cũng chỉ ra tỷ như Hạng Vũ, Điền Vĩ các loại lực đặc mảy tên trời sinh thần lực đại lực sĩ."

Tô Nghi trong lòng than thở, lại nghe Tiết Tân giễu cợt nói:

"Cho nên nói, năm nay có Chư Cát Thanh tại, ba người các ngươi người cũng đừng nghĩ lấy cảm án kiện đầu rồi. Nha không đứng, coi như là không có Chư Cát Thanh, ba người các ngươi người cũng cơ hồ không có khả năng cảm đến án kiện đầu, thậm chí ngay cả thông qua thi huyện đều khó khăn. Ngô Vọng cùng Đồng Khê, hai người các ngươi thành tích chỉ cùng ta năm đó không sai biệt lắm, ta đều không thi đậu võ sinh, các ngươi lấy ở đâu bản sự thi đậu? Về phần Tô Nghi mà. . ."

Tiết Tân liếc mắt nhìn về Tô Nghi, cười hắc hắc, dù là ai đều có thể nhìn đi ra nụ cười này đầy áp bức nào miệt thị cùng khinh bỉ.

Tô Nghi sắc mặt không thích, Ngô Vọng cùng Đồng Khê hai người mắt lộ ra hung quang.

Nguyên lai Tô Nghi, tại Lăng Đình Thôn binh học viện thành tích chỉ có thể coi là trung du, còn kém rất xa ba người trước mặt, chớ nói chi là cảm cả huyện thí sinh tới so sánh, cho nên nhận được Tiết Tân cười nhạo cũng dễ hiểu. Nói thành tích đứng đầu trong danh sách Tiết Tân đều không thi đậu võ sinh, nguyên lai Tô Nghi lại làm sao có thể thi lên?

Thế nhưng, hiện tại Tô Nghi, đã xưa không bằng nay!

"Thi huyện còn chưa bắt đầu, Tiết huynh giống như này biếm trích chúng ta, có phải hay không có chút thất lễ nghi?" Tô Nghi đạo, "Bằng vào ta góc nhìn, Trường giang sóng sau đề sóng trước, trên đời người mới đuổi người cũ, năm nay thi huyện án kiện đầu, hươu chết vào tay ai còn chưa biết được sớm đấy!"

Làm Tô Nghi nói ra Trường giang sóng sau đề sóng trước, trên đời người mới đuổi người cũ những lời này lúc, trên người vậy mà hiện ra nhàn nhạt một vết kim quang hư ảnh đường ranh, cơ hồ là "Thể không thể đỡ" kỳ quan này sinh trạng thái, để cho ba người hơi kinh hãi.

Này nảy sinh kỳ quan vẹn vẹn kéo dài một hơi thở liền biến mất không thấy gì nữa, nhưng câu này xuất từ Cổ Hoa hạ « tăng quang hiển văn » danh ngôn đưa cho người tin phục lực, vẫn lấy được đại phúc độ tăng cường, vô luận là Ngô Vọng, Đồng Khê, vẫn là lên tiếng giễu cợt Tiết Tân, vậy mà đều không tự chủ được gật đầu đồng ý, phảng phất tâm thần đều là ngăn cản hấp dẫn!

Tiết Tân cực kỳ sợ hãi, lập tức đem đầu rung cùng trống lắc, lại đổi về rồi hắn bộ kia dưới cao nhìn xuống tư thái, cười lạnh nói: "Ngươi thành tích này, cũng muốn cao trung án kiện đầu? Đừng nói ngốc lời nói, ngươi muốn là có thể trúng án kiện đầu, ta há chẳng phải là có thể cao trung Trạng nguyên? Ta ngược lại thật ra muốn nhìn một chút, ngươi cái này sóng sau, đến tốt cùng phải thể nào thúc đẩy đợt sóng trước! Chờ xem!"

Dứt lời, Tiết Tân phất ống tay áo một cái, xoay người đi trở về trong lò rèn.

Tô Nghi cố nén lửa giận, chỉ cảm thấy trong lòng có một cỗ khó chịu chặn, thập phần khó chịu.

"Mắt chó coi thường người khác!" Ngô Vọng mắng thầm.

"Một bộ tiểu nhân sắc mặt!" Đồng Khê cũng là mặt đầy giận dữ.

. . .

Xu Mật Viện người quản lý trong phòng, một tên râu tóc bạc phơ, hơn năm mươi tuổi lão giả tay đề trên bàn nhỏ nhẹ rung rung hồ phù, lang lãnh có tiếng đạo:

"Trường giang sóng sau đề sóng trước, trên đời người mới đuổi người cũ. . . Được! Đây câu hay, chỉ ra Nhân tộc giờ nào khắc nào cũng đang tiến bộ hiện trạng, cũng biểu đạt chính mình hăng hái hướng lên, cần thiết vượt qua tiên hiền thật xa chỉ hướng, càng có thể khích lệ thể nhân, thúc đẩy toàn Nhân tộc tiến bộ! Đây câu mặc dù không văn, nhưng đối với dựa vào căn thân, đọc thuộc lòng, lại mạch lạc rõ ràng, thông tục dễ hiểu. Mặc dù

không thể gọi là thiên cổ danh ngôn , nhưng là có thể xưng là trăm năm câu hay! Chỉ tiếc. . ."

Nghĩ đến đây , lão già này ánh mắt tối sầm lại , đạo: "Chỉ tiếc Nhân tộc những phương diện khác mặc dù thời thời khắc khắc tại tiến bộ , nhưng cấp bậc vẫn luôn chưa từng có bất kỳ đột phá nào. Tôn thánh ở phía trước , hậu thế lại cũng không người thành thánh , sự thật này liền bác những lời này thương tích đầy mình. Ai , những lời này mặc dù chuyên tâm , lại mơ hồ bị Thánh Đạo áp chế , không thể đưa tới thế không thể đỡ kỳ quan , nếu không mà nói , những lời này ít nhất cũng có thể đăng lâu , có lẽ có thể áp thành!"

Bạn đang đọc truyện *Binh Pháp Đại Thánh Convert* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 7: Làm hết sức mình , nghe thiên mệnh

Tô Nghi đi tới Xu Mật Viện cửa , nhìn trước mắt cảnh tượng , sợ hết hồn.

Xu Mật Viện trước cửa đường phố rộn rịp , tới dự thi người chen vai thích cánh , cơ hồ theo trường thi cửa bài đầy một con đường , có tuổi già lão già , cũng có cùng Tô Nghi tương tự thiếu niên , mà đại đa số đều là hai ba chục tuổi người thanh niên. Tô Nghi tho vừa nhìn đi , cảm giác không dưới 3000 chỉ chúng , nhất thời cảm thấy kinh ngạc.

"Tại Cổ Hoa hạ , dân chúng biết chữ dẫn đầu cực thấp , một cái năm vạn người huyện lớn , hàng năm có thể có hai trăm người tham gia thi huyện liền đình ngày. Nhưng không nghĩ đến Binh Phong Đại Lục dân chúng biết chữ dẫn đầu thật không ngờ cao , này Tổ Thủy Huyện miêng người bất quá bảy chục ngàn , trong một năm lại có ba ngàn người tham gia thi huyện , cơ hồ mỗi hai trong mười người thì có một cái tham khảo , thật là khiến người thán phục!"

Tô Nghi nhất thời cảm thấy áp lực to lớn , không thể không dùng hít thở sâu tới điều chỉnh chính mình tâm tính.

Bất quá Tô Nghi nghĩ lại , liền cảm giác có chút bình thường trở lại.

Tại Binh Phong Đại Lục , học tập binh pháp có thể thu được chân chính sát phạt lực! Cấp bậc cao rồi về sau , liền triều đình quan chức sắc mặt đều có thể không cần nhìn , chân chính làm được tự lập tự cường , cho nên coi như là nghèo khổ nông dân , cũng sẽ nhìn ăn nhìn xài dốc sức dư tiền để cho con cái đọc thượng thư. Cho dù chỉ có thể trở thành võ sinh , thân thể tố chất cũng sẽ đề cao mạnh , vô luận công việc gì cũng có thể làm được tốt hơn.

"Mà để cho tầng dưới chót nhất dân chúng cũng có thể lên lên học , nhưng là Không Tử công lao. Đương thời Không Tử nói lên hữu giáo vô loại khái niệm , đem giáo hóa thông dụng đến tầng dưới chót nhất dân chúng. Có thể nói , nho gia chính là vỡ lòng giáo hóa người mở đường. Mà binh gia sau đó học nho gia , đem tư thực chế sửa đổi là học viện chế , thiết lập Xu Mật Viện tới quản lý các nơi binh học viện , đem thu lệ phí tầng tầng hạ thấp liền đứng đầu nghèo khổ dân chúng đều có thể tiếp nhận trình độ , lúc này mới binh tướng gia Thánh Đạo thông dụng đến toàn Nhân tộc trên người."

"Nhìn , Gia Cát Thanh tới!"

Lúc này , cũng không biết người nào kêu một câu như vậy , Tô Nghi lập tức hướng sau lưng nhìn lại , chỉ thấy một vị thanh bào thiếu niên thật giống như chúng tinh cùng nguyệt bình thường tại đám người vây quanh thành thực đi tới. Tô Nghi nhìn kỹ lại người này tướng mạo , chỉ cảm thấy hắn ông cụ non , một chút cũng không có người thiếu niên gia non nớt. Con người thâm thúy , thật giống như mực ngưng tụ; lông mày thẳng tắp , giống như cây viết khảm ngọc , nhìn một cái liền có thể cảm nhận được hắn học thức chờ đầy , tràn đầy ở hãn đơn.

Người này thần thái chừng chạc , không thấp hơn người trung niên , Tô Nghi thoáng cái liền nhận ra hắn chính là trong truyền thuyết "Gia Cát Thanh " .

Mà Gia Cát Thanh tuổi gần mười bốn tuổi , thân cao vậy mà so với mười sáu tuổi Tô Nghi cùng Ngô Vọng hai người còn cao , lại kiêm vai rộng eo tròn , hiển ngang khối ngực , hiển nhiên khí lực bất phàm , này thể trạng chính hợp hắn "Trời sinh thần lực" tin đồn.

"Ai , nhìn sơ qua này Gia Cát Thanh , tâm lý ta đã cảm thấy hắn là người thiếu niên anh tài , quả nhiên danh bất hư truyền." Tô Nghi thở dài.

"Nghe nói Gia Cát gia tại Gia Cát Thanh bốn tuổi lúc , mời một vị quốc sĩ đặc biệt coi hắn lão sư , ngày đêm phụ tá , cho nên mới có thành tựu này." Đồng Khê thở dài nói , "Các người suy nghĩ một chút , quốc sĩ thân phận bậc nào tôn quý ? Gia Cát gia vì mời được vị này quốc sĩ tới dạy dỗ Gia Cát Thanh , có thể nói là nghiêng toàn tộc lực! Gia Cát Thanh thiên tài danh hiệu , thực tới danh quy , sợ rằng lần này thi huyện án kiện đầu trừ hắn ra không còn có thể là ai khác rồi."

"Mỗi lần nghe nói này Gia Cát Thanh tin đồn , ta đều cảm thấy thập phần khinh thường , cho là mình cũng không thua cho hắn." Ngô Vọng đạo , "Nhưng hôm nay tận mắt nhìn thấy , hoàn toàn bỏ đi ta theo này Gia Cát Thanh cạnh tranh dự định , dựa vào mà nói , ta không bằng hắn!"

Tô Nghi nghe hai người đánh giá , cảm giác được này Gia Cát Thanh thật giống như mặt trời bình thường chói mắt , mà chính mình lại âm thầm không liên quan , trong lòng than thở người so với người làm người ta tức chết.

Chỉ bất quá Tô Nghi lại chú ý tới , Gia Cát Thanh vừa xuất hiện , lập tức trên hoa ghẹo nguyệt giống như hấp dẫn rất nhiều học sinh đi trước làm quen , ai không muốn cùng tương lai án kiện đầu giữ gìn mối quan hệ ? Mà Gia Cát Thanh bản thân cũng đứng chung quanh tầng bậc ai đến cũng không có cự tuyệt , mặt mỉm cười , từng cái đáp lại.

Mặc dù Gia Cát Thanh ngoài mặt một bộ nhân văn thanh phong , không hề bận tâm bộ dáng , nhưng Tô Nghi chung quy lại có thể mơ hồ theo Gia Cát Thanh trên trán , nhìn ra một tia nhân nhật đặc ý màu sắc tới.

"Cuối cùng là người thiếu niên gia." Tô Nghi trong lòng nói.

Đám người từ từ xếp hàng tiến tới , Tô Nghi thật vất vả mới dời được trường thi cửa.

Trường thi đại môn rộng năm trượng có thừa , thập phần hùng tráng. Cửa cách mỗi ba thước liền có một tên vệ binh đứng , các thí sinh xếp hàng tiếp nhận kiểm tra , sau đó xuyên qua hai gã vệ binh trung gian tiến vào trường thi. Tô Nghi vốn cho là những binh lính này sẽ chủ động kiểm tra lý lịch đơn cùng với tùy thân sách hòm , kết quả tại đến phiên hẳn lúc , những vệ binh này gì đó cũng không làm , chỉ là nhanh chóng nhìn lướt qua Tô Nghi trong bao quần áo bộ , liền gạt đầu , tỏ ý thông qua.

Tô Nghi chính kinh ngạc , cất bước vào cửa , lại chợt cảm giác không khí chung quanh trở nên ngưng trọng , hồn nhiên gian như có sát cơ trên trời hạ xuống , ép hẳn như muốn hít thở không thông. Một luồng năng lượng kỳ dị dường như xuyên thủng Tô Nghi ba hồn bảy vía , Tô Nghi chỉ cảm giác mình hết thấy đều bại lộ ở này sợi năng lượng bên dưới.

Lúc này , Tô Nghi trong đầu viên kia thiên mệnh tướng tinh chợt lóe , thả ra một luồng ngân quang , nhất thời đem kia nhiều lần năng lượng loại bỏ. Sau đó , Tô Nghi chỉ cảm thấy ngực nóng lên , cúi đầu vừa nhìn , trong ngực tùy thân mang theo lý lịch đơn vậy mà hóa thành một vệt kim quang , hóa bướm mà đi , biến mất ở Xu Mật Viện chỗ sâu.

Theo vào cửa chỉ bất quá loáng một cái , quanh thân quanh quần năng lượng kỳ dị liền từ từ tiêu tan , Tô Nghi khôi phục tự do.

"Thì ra là như vậy , đây chính là thi võ tự động kiểm tra trình tự , không chỉ có thể thu lý lịch đơn , càng có thể thẳng vào thí sinh nội tâm. Nếu là thí sinh mưu toan làm rối kỉ cương , tất nhiên sẽ có tật gậy mình , vô luận như thế nào đều không gạt được Xu Mật Viện giám sát , khó trách công bảo vệ có thể như vậy buông lỏng."

Tô Nghi đang suy nghĩ , đột nhiên nghe sau lưng truyền tới rên rỉ một tiếng , theo tiếng kêu nhìn lại , chỉ thấy một vị thí sinh té xuống đất , miệng sùi bọt m唾 , bất tỉnh nhân sự , mà hẳn sách trong rương ống đựng bút thì chậm rãi hiện lên , một tờ tiểu sao theo ống đựng bút bên trong bị quất ra , sau đó bị không thể coi năng lượng nện nao lầy , trong nháy mắt hóa thành bụi trần.

Đây chính là ý đồ người ăn gian hạ tràng!

Bên trong trường thi hai gã vệ binh nhanh chóng đi tới , đem tên này thí sinh khiêng đi. Những người khác phảng phất thấy thường xuyên , theo thường lệ làm bản thân sự tình , chỉ có bộ phận tân thí sinh đối với hẳn chỉ chi trò trò , mất lộ ra khinh bỉ.

Tô Nghi lắc đầu một cái , bắt đầu ở Xu Mật Viện trên quảng trường xếp hàng , giương mắt nhìn lên , chỉ thấy bầu trời quảng trường vạn dặm trời quang , mơ hồ có kim quang quanh quần , một đạo dạng cái bát trong suốt vòng bảo vệ , chính bảo vệ Xu Mật Viện trường thi , bảo đảm thí sinh sẽ không thụ đến ngoại giới hoàn cảnh quấy nhiễu.

Quảng trường dài rộng có hơn năm mươi trượng , cực kỳ rộng lớn. Quảng trường phía sau xây có một hàng tiếp một hàng kiểm tra phòng , mà ở phía trước trên đài cao thì thẳng đứng tôn thánh pho tượng , cơ hồ có cao mười trượng , so với xa xa thành tường còn cao ra một đoạn , tay cầm binh thư trúc giản , khí chất siêu phàm thoát tục.

Tôn thánh pho tượng dưới chân , đứng thẳng cao ba thước đồng thau đại đỉnh , ba trụ cao hai thước tế thiên hương , chính từ từ tràn ra màu trắng hơi khói tới.

Mà ở trên đài cao trước bậc thang , ba gã quan chủ khảo đỉnh yêu đứng , nhìn quan bảo là có thể nhận ra bọn họ thân phận , theo thứ tự là bản mặc cho Tổ Thủy Huyện Huyện lệnh , trú Tổ Thủy Huyện Xu Mật Viện viện sự , cùng với Tổ Thủy Huyện cầm binh giáo úy. Tại dưới bậc thang , mười mấy tên quan lại hầu hạ hai bên.

Mỗi huyện cấp trở lên thành thị đều có Xu Mật Viện , mỗi một tòa Xu Mật Viện đều diện tích rộng lớn , chia làm nhiều cái khu vực , có trường thi , giáo trường , tế tự khu , sự vụ khu vân vân , phụ trách một chỗ binh đạo giáo hóa , cũng phụ trợ Thái thú môn quân vụ.

Xu Mật Viện siêu thoát với quốc gia hệ thống ở ngoài , không chịu triều đình cùng với bất kỳ quan viên nào mệnh lệnh , chỉ chịu kinh thành tổng Xu Mật Viện thống nhất điều động. Triều đình là quốc gia cơ cấu tối cao , mà Xu Mật Viện nhưng là Nhân tộc cơ cấu tối cao! Vô luận quốc gia như thế nào thay thế , Xu Mật Viện đều trọn đời truyền thừa. Thiên hạ binh gia sĩ tử ưu tiên tuân thủ Xu Mật Viện mệnh lệnh , thứ yếu mới tiếp nhận quốc gia điều động.

Mà trông coi tổng Xu Mật Viện , chính là hiện nay trần , vi hai vị lão chủ tướng , chức vị danh xưng làm "Viện thừa" .

Thấy thí sinh đã toàn bộ vào sân đứng lại , giáo úy mở miệng hô to một tiếng "Yên lặng", thanh âm vậy mà truyền khắp toàn bộ quảng trường , ngay cả sau liệt Tô Nghi đều nghe rõ rõ ràng ràng , như trống trận tiếng ở bên tai chấn động.

Tô Nghi trong lòng kỳ lạ , lập tức hồi ức cuộc đời sở học , lúc này mới nghĩ đến: "Đây là người đi đường cấp bậc mới có thể học được năng lực thiên phú: Trống trận trời lên ! Chỉ cần sử dụng , tiếng nói trong nháy mắt hóa thành trống trận , có thể mang thanh âm truyền bá đến cực xa ở ngoài , tại hiệu lệnh tam quân lúc thập phần thuận lợi."

Này cầm binh giáo úy , ít nhất cũng là người đi đường trở lên cấp bậc!

Sau đó , viện sự thì dẫn dắt chúng quan xoay người , khom người hướng tôn thánh pho tượng chấp tay , hô to "Tạ Tiên Thánh ban cho vạn dân sinh cơ", sau đó sở hữu quan chức cùng thí sinh toàn thể lập lại vái lễ.

Cuối cùng , từ Huyện lệnh đọc « tế Vũ Thành Vương miếu tiền hiền văn », cuối cùng tuyên đọc quy tắc cuộc thi.

Đại đa số thí sinh đã đem quy tắc cuộc thi lưng thuộc lâu rồi , nhưng Tô Nghi thứ bậc mới lần tham gia thi huyện thí sinh lại cảm thấy khổ không thể tả: Thi huyện muốn kiểm tra một ngày , buổi sáng kiểm tra thi văn , buổi trưa nghỉ ngơi , nhưng không được rồi , chỉ có thể ở trường thi chờ quan chủ khảo chọn thi văn người hợp lệ. Người hợp lệ sẽ bị đọc đến tên , đi giáo trường tập hợp , chuẩn bị tham gia buổi chiều Võ thí.

Tô Nghi nghĩ đến: "Đây vẫn chỉ là mới bắt đầu thi huyện , nghe nói cao cấp hơn Viện thí , thi Hương , một kiểm tra chính là ba ngày hai đêm , ăn uống ngủ nghỉ đều tại trường thi , vô cùng khảo nghiệm các thí sinh ý chí lực."

Đội quan huyện học xong khảo thí quy củ sau đó , chúng thí sinh đang chỉ huy xuống , từng cái đi quảng trường một bên chấm bài thi đại sảnh lĩnh bài thi cùng bảng số.

Tô Nghi lấy được rồi bảng số , trên đó viết hai bảy sáu , sau đó tìm tới chính mình kiểm tra phòng.

Quảng trường phía sau mọc như rừng kiểm tra phòng thập phần hẹp hòi , chỉ có một cánh tay rộng , một gian tiếp một gian liền cùng một chỗ , tọa bắc triều nam , ba mặt tường rào. Hai hàng kiểm tra phòng ở giữa có một cái nửa trượng thấy rộng lối đi , Sứ Thế Giang ở trong đường hầm lui tới tuần tra , theo kiểm tra bên trong phòng giương mắt là có thể nhìn đến một cái khác bài kiểm tra phòng phía sau vách tường.

Kiểm tra cửa phòng là một khối tấm thốt , tạm thời bàn đọc sách , nâng lên tấm thốt liền có thể tiến vào kiểm tra phòng. Kiểm tra phòng hai bên trái phải tường ở giữa cần một khối hơi thấp tấm ván , coi là cái ghế , đơn sơ phi thường.

Tô Nghi tại kiểm tra bên trong phòng trên tấm ván ngồi xuống , đem bọc quần áo đặt ở bên người , đem bài thi bày ra tại trên thốt , quyền phong viết Tô Nghi tên cùng kiểm tra phòng tự số , nhưng bây giờ vẫn không thể hủy đi phong , nhất định phải chờ đến chiêng đồng tiếng vang lên , mới có thể thống nhất bắt đầu thi.

Tô Nghi một bên than thở cổ đại trường thi đơn sơ , một bên hít sâu một hơi , ở trong lòng tự mình khích lệ đạo: "Làm hết sức mình , nghe thiên mệnh , ta nhất định phải thi đậu võ sinh!"

Nhớ tới Tô Nguyên kia kinh tởm sắc mặt , nhớ tới Tô Thi Nhi mười năm ân tình , nhớ tới Gian Môn Sơn thượng đẳng một lần sử dụng kì mưu kỳ lạ cảm giác , Tô Nghi muốn thi đậu công danh khát vọng càng thêm mãnh liệt.

Không lâu lắm , bắt đầu thi chiêng đồng tiếng vang lên , Tô Nghi mở hai mắt ra , chậm rãi mở ra quyền phong

Bạn đang đọc truyện *Bình Pháo Đại Thánh Convert* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 8: Yên Hải Bi

Thi huyện bài thi thật dày một xấp , thô nhìn lên đi ít nhất có năm sáu chục trang dày , lệnh Tô Nghi âm thầm kinh hãi.

Bất quá , tại thô vừa lật xem sau đó , Tô Nghi nhất thời cảm thấy thư thái Nguyên lai , bởi vì bút lông chữ khá lớn quan hệ , một trang giấy nhiều nhất cũng chỉ có thể viết cái hơn ba trăm chữ , hơn nữa muốn lưu cho không thí sinh lấp chỗ trống , cho nên này năm sáu chục trang đề thi lượng thật ra thi cũng không như trong tưởng tượng nhiều như vậy.

Bất quá , "Không có nhiều như vậy" nhưng là dựa theo Bình Phong Đại Lục khoa cử tiêu chuẩn mà nói , này muốn thả vào địa cầu mà nói , cơ hồ tương đương với hơn mười trương hiện đại trong cuộc thi bài thi , còn muốn cầu tại hai giờ bên trong đáp xong , quả thực hà khắc cực kỳ.

"Khó trách khoa cử sẽ bị gọi đùa là chiến trường trốn không kịp , không bằng trường thi viết không kịp . Nhiều như vậy đề mục , người bình thường còn

muốn suy nghĩ, nhớ lại sở học nội dung, hai giờ làm sao có thể đáp xong sở hữu đề mục? Coi như có thể đáp xong một bộ phận, cũng không thể bảo đảm toàn bộ chính xác. Khó trách đều nói thi huyện nếu muốn cảm năm trù thật khó, nguyên bản ta còn không tin, hiện tại ta không thể không tin."

Tô Nghi thở dài gian, những thí sinh khác đã vội vàng bắt đầu cầm bút bài thi rồi, mà Tô Nghi lại không chút hoang mang mở túi quần áo ra, đem bút lông, nghiên mực, mực đỉnh, đồ rửa bút, bút đặt, trấn chỉ cùng với chứa đầy nước ống trúc các loại thư phòng dụng cụ từng cái lấy ra, bày ra tại án trên nền. Những thứ này đều là Lưu chương quý ở trên đường đưa tặng đồ vật, nếu không Tô Nghi liền thử đều không thi đậu.

Tô Nghi một bên suy nghĩ thi huyện sau khi kết thúc, nhất định phải còn Lưu chương quý một cái ân huệ, vừa bắt đầu đều đâu vào đấy mở ra bài thi, bắt đầu hẩn kiếp trước thói quen "Trước khi thi chấm bài thi".

Trước khi thi chấm bài thi có thể làm cho mình đối với bút hạ đề thi có cái đại thể nắm giữ, có thể cực lớn phòng ngừa lâm trận hốt hoảng, tạo thành tâm thần rối loạn, ảnh hưởng lòng tự tin. Đang động bút trước trước đem đề thi trước lật xem một lần, tương đương với nắm chặt khảo thí tiết tấu. Chỉ cần phải nắm chắc tiết tấu, trừ phi thật học nghệ không tinh, nếu không cơ hồ không có khả năng phát huy thất thường.

Tô Nghi tiêu phí chén trà thời gian, đem này một xấp bài thi lật một lần, trong lòng có số.

"Tổng cộng có năm mươi lăm trang đề thi, trước hai mươi trang là tương đối đơn giản thiếp kinh, cũng chính là lấp chỗ trống; trung gian ba mươi trang là so với khó khăn mặc nghĩa, yêu cầu thí sinh dựa theo đề thi mặc tả thánh điển hiền văn. Cuối cùng năm khối chỉ có một đề, liền muốn yêu cầu thí sinh viết ra chính mình chí hướng, văn thể không giới hạn, có thể là một câu nói, cũng có thể là một bài thi từ, thậm chí còn có thể viết một phần văn chương, xưng là lập chí."

"Bởi vì này đề chỉ chiếm hai trù, hơn nữa thời gian cấp bách, cho nên đại đa số người đều tùy tiện viết một câu nói biểu đạt chí hướng, hành động này phần lớn cũng có thể cảm đến một nước, cơ hồ là nửa đưa điểm đề."

Tô Nghi suy nghĩ một chút, liền quyết định đem "Lập chí" thả vào tới chóp nhất viết, trước theo đơn giản nhất "Thiếp kinh" bắt đầu.

"Thi huyện thiếp kinh bình thường đều khảo sát « Tôn Ngô binh pháp » nội dung, hơn nữa hàng năm nhất định kiểm tra. Bởi vì này hai bộ thánh điển số chữ không nhiều, cho nên có rất nhiều lần thi huyện, nghĩ quyền người trực tiếp đem hai bộ binh pháp toàn văn sao chép đi xuống, sau đó lưu lại rất nhiều trống không để cho thí sinh đi lấp, chỉ cần có thể một chữ không lọt đem « Tôn Ngô binh pháp » thuộc lòng, thông qua thi huyện thi văn cơ hồ là mười phần chắc chắn." Tô Nghi nghĩ đến.

Nhưng lần này thi huyện lại không có khoa trương như vậy, « Tôn Ngô binh pháp » đề thi chỉ chiếm rồi toàn bộ thiếp kinh lục thành, ước chừng mười hai trang trái phải.

Tô Nghi mài xong rồi mực, cầm bút lông dính đầy, sau đó nhìn về phía đề thứ nhất, viết "Kích nước nhanh, về phần trôi thạch người, thể cũng; loại chim dữ nhanh, về phần hủy gãy người, tiết cũng", trung gian giữ lại không, phía sau còn có một đoạn "Loạn sống ở trị, rụt rè ở dừng cảm, yếu sống ở cường. Trị loạn, số cũng; dừng cảm sợ hãi, thể cũng; mạnh yếu, hình vậy."

Cái thời đại này còn không có dấu chấm câu, một hàng chữ liền cùng một chỗ, nhưng Tô Nghi vẫn là liếc mắt nhận ra đây là « Tôn Tử binh pháp » thực lục quân đội thiên một câu, khẽ mỉm cười, ở chính giữa lưu trắng nơi cầm bút viết lên:

"Cho nên người thiện chiến, hẩn thể hiểm, hẩn tiết ngắn. Thể như khoắc nỏ, tiết như phát cơ. Rối rít vân vân, bay tán loạn mà không thể loạn; mơ hồ Hỗn Độn, hình tròn mà không thể bại."

Tô Nghi đã sớm đem « Tôn Tử binh pháp » lưng thuộc lâu rồi, đây căn bản không làm khó được hẩn.

Đừng nói là Tô Nghi bực này thí sinh rồi, Bình Phong Đại Lục đối với « Tôn Tử binh pháp » tôn trọng đã sớm đạt tới một loại cực hạn, coi như là không biết chữ nông phu, nhắc lên Tôn Tử binh pháp, phần lớn cũng có thể thuận miệng thuộc lòng, có thể thấy sức ảnh hưởng rộng rãi.

Cho dù là tại hoa hạ, « Tôn Tử binh pháp » cũng là được khen là "Binh học thánh điển" thư tịch. Văn trung không chỉ có liệt kê binh gia chỉ đạo, càng hàm chứa nhân sinh triết học. Tại hiện đại, Tôn Tử binh pháp trung ẩn chứa triết học thậm chí còn bị dẫn thân đến sinh hoạt mỗi cái phương diện, càng bị rất nhiều quân giáo cùng học viện thương mại liệt vào tất đọc quân sự cùng buôn bán tài liệu giảng dạy, hẩn Trung Trí Tuệ, ảnh hưởng toàn cầu vô số thể hệ.

Tô Nghi viết xong vừa nhìn, bút hạ chữ xiêu xiêu vẹo vẹo, khó coi, than thầm khi còn bé không có luyện gòi chữ. Tốt tại thi vô thi huyện cũng không coi trọng chữ viết, chỉ cần có thể làm người xem hiểu viết cái gì là được, chỉ có đến thi Hương về sau mới đối với thư pháp có một chút yêu cầu, Tô Nghi có là thời gian có thể luyện từ từ tập.

Sau đó Tô Nghi lần nữa chấm no rồi mực, nhìn về phía đề thứ hai, ngây ngẩn.

Đề thứ hai kiểm tra là hẩn đại một vị tên là yển tế Văn Lão chủ tướng, hẩn sở làm một quyển được đặt tên là « leo núi chí » địa lý trứ tác bên trong cho.

Này vốn là không có vấn đề gì, thi huyện thiếp kinh trung loại trừ « Tôn Ngô binh pháp » hai quyển thánh điển, còn bình thường hội thi khảo đến cái khác tiên hiền hiền văn, cho nên xuất hiện này đề rất bình thường. Nhưng phiền toái chính là, Tô Nghi căn bản không nhận ra cái này kêu "Yển tế văn" người, có thể thấy người này là không có ở Cổ Hoa Âm lịch sử trung xuất hiện qua, là thuộc về Bình Phong Đại Lục độc nhất nhân vật. Mà « leo núi chí » này bản địa lý trứ tác, Tô Nghi vô luận là kiếp trước vẫn là kiếp này, căn bản không có đọc được qua!

Tô Nghi nhất thời cảm thấy như đầu, đạo đề này hẩn căn bản không khả năng đáp được.

Tô Nghi không cam lòng , lại cúi đầu khổ tư mình tướng , nhưng không có đọc qua chính là không có đọc qua , mặc hấn vất hết óc cũng không nghĩ ra « leo núi chí » bên trong đến tốt cùng ra sao nội dung.

Cuối cùng , Tô Nghi than thở một tiếng , chuẩn bị buông tha.

Lại đứng vào lúc này , Tô Nghi lại cảm giác trong đầu hấn thiên mệnh tướng tinh run lên , ánh sao đột nhiên thu thúc , nhìn về phía phía dưới hắc ám , trong nháy mắt đập vào một đạo hư ảo bóng người tới.

Tô Nghi sững sờ , vội vàng tâm thần tiến vào thiên mệnh tướng tinh chỗ ở thế giới tinh thần , lại ngạc nhiên thấy trước mắt vậy mà nổi lơ lửng một vị hạc phát đồng nhan , tinh thần quốc thước lão giả!

Lão giả này thân thể trong suốt , nhìn như chỉ là một đạo hình chiếu , chỉ có một đôi tuế nhãn đang tản phát ra một chút kim quang , thoát nhìn vô cùng chân thực.

Lão giả này tầm mắt chuyển đến , Tô Nghi chỉ cảm giác mình tâm thần chính bao phủ tại lão giả trong tầm mắt , phảng phất giờ phút này trong lòng hết thảy suy nghĩ cũng không chạy khỏi đôi phương cặp mắt. Lão giả nhìn Tô Nghi một hồi , cũng không nói lời nào , chỉ là bắn ra chỉ ngón trỏ , một đạo cao một trương bia đá lập tức nhô lên!

Sau đó , lão giả này trong tay vô căn cứ nhiều hơn một thanh kiếm đến , hướng về phía bia đá hư vạch mấy cái. Trong lúc nhất thời , đá vụn tung tóe , không gian run rẩy , không lâu lắm , trên tấm bia đá hình linh nhiều hơn bốn cái khái thư chữ to: Nhiều vô số!

Lão giả kia dùng kiếm tại thạch bi trên có khắc xong bốn chữ này sau , hướng về phía Tô Nghi cười một tiếng , liền thân hóa bụi trần , tiêu tan ở mảnh này thế giới tinh thần bên trong. Chỉ bất quá , Tô Nghi rõ ràng cảm nhận được , lão giả kia trong nụ cười , mơ hồ có một ít khích lệ ý.

"Này lão tiền bối là ai ? Tại sao lại xuất hiện ở ta thế giới tinh thần bên trong ? Cùng thiên mệnh tướng tinh có quan hệ gì ?"

Tô Nghi mặt đầy u mê , vừa nhìn về phía tấm bia đá kia , chỉ cảm thấy trên tấm bia đá bốn chữ cốt sắt thiết bút , già dặn lạ thường , phảng phất có sừng sững thế; nhìn kỹ lại , "Nhiều vô số" bốn chữ vậy mà xông ra kim quang , đâm Tô Nghi cặp mắt làm đau. Nhưng nếu như có thể đến gần nhìn kỹ mà nói , là có thể phát hiện này giữa kim quang , vậy mà chảy xuôi vô số nhỏ xíu màu đen chữ viết!

Chốc lát sau đó , kim quang giống như nước thủy triều thối lui , nhưng lưu lại một quyền tràn đầy phong cách cổ xưa khí tức thư tịch đến , Tô Nghi định thần nhìn lại , bia hình linh tồn tại ba chữ: Leo núi chí.

Tô Nghi mặt đầy rung động , ngoắc tay , « leo núi chí » liền chọt bay đến trước mắt.

"Thật chẳng lẽ đúng là hiền yển tế văn viết « leo núi chí » một thư ?" Tô Nghi khó có thể tin nhìn trước mắt sách bia màu lam , lẩm bẩm nói , "Không biết có hay không ghi lại mới vừa rồi đạo kia đề thi ? Nhớ kỹ đề mặt là tế quận . . ."

"Tế quận" một lần mới vừa bật thốt lên , Tô Nghi liền thấy trước mắt « leo núi chí » tự động lật ra mấy tờ , tại thứ bảy trang , "Tế quận" hai chữ theo màu đen biến thành kim sắc!

Tô Nghi chỉ cảm thấy mồ hôi lạnh chảy ròng , nhưng giờ tay gạt một cái cái trán , lại không có lau hạ nhiệm ở đâu mồ hôi đến , lúc này mới nhớ tới tại thế giới tinh thần bên trong , chính mình chỉ là một đạo hư Huyền Tâm thần mà thôi.

"Chẳng lẽ , này thư còn có lục soát chức năng ?"

Tô Nghi có cái suy đoán này , nhớ lại một hồi đề mặt , liền mở miệng đạo: "U sông bắc vị chi tế thành , sau thiết quận , là tế quận."

Tiếng nói rơi xuống , trang sách bay lật , vô số màu đen chữ viết tại Tô Nghi trong mắt bay lượn chớp tắt , cho đến trang sách tự động lộn tới hơn bốn mươi trang , lúc này mới dừng lại.

Tô Nghi vừa nhìn , quả nhiên , một trang này thật có hấn mới vừa niệm câu nói kia , này một nhóm màu đen chữ viết cũng biến thành kim sắc , thập phần dễ thấy , nhất thời ấn chứng "Này thư có lục soát chức năng" suy đoán.

Tô Nghi vội vàng đem những lời này phía sau nội dung ghi xuống , sau đó , liền gặp được quyển sách này chọt nổi lên , lại lần nữa hóa thành điểm sáng màu vàng. Thời khắc này , Tô Nghi thế giới tinh thần phảng phất bắt đầu rơi xuống mưa sao băng bình thường trước mắt vô số điểm sáng màu vàng không ngừng né qua , tụ vào tòa kia có khắc "Nhiều vô số" trong tấm bia đá.

Tô Nghi thối lui ra thế giới tinh thần , mặt có nhàn nhạt vui vẻ , sau đó thật dài thở ra một hơi , lúc này mới bình phục tâm tình kích động.

"Nếu tấm bia đá này trên có khắc nhiều vô số , ta đây liền đặt tên gọi Yên Hải Bi đi!"

"Cũng không biết kia lão tiền bối cùng khối này Yên Hải Bi đến tốt cùng là làm sao tới , chẳng lẽ cùng thiên mệnh tướng tinh có quan hệ ? Ta có thể chưa nghe nói qua thiên mệnh tướng tinh còn có thể làm được loại chuyện này a , nếu như đây thật là thiên mệnh tướng tinh công lao , vậy đơn giản cũng quá mức thần kỳ."

Tô Nghi suy nghĩ hồi lâu , không có đầu mối chút nào , chỉ đành phải thôi.

Sau đó, Tô Nghi cầm bút tại đề thứ hai trống không noi lấp lên "Tề quận bắc vị chi khâu núi, kỳ phong lượn lờ, thẳng vào Vân Tiêu; hấn hình như trụ, hiểm trở dốc đứng; hấn đơn có lâm, ăn mặc ở lên; bên trong có nước, bí mật đi ở dưới." Câu này, vừa cẩn thận mà kiểm tra nhiều lần, lúc này mới gạt gậy đầu, nhìn về phía tiếp theo đề.

Bạn đang đọc truyện *Bình Pháp Đại Thánh Convert* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 9: Tôn tử tuổi ba mươi

Thứ ba đề kiểm tra là « ngô tử binh pháp » nội dung bên trong, Tô Nghi học thuộc lòng, cầm bút liền viết lên:

"Địch nhân chi đến, đùng đưa không có gì lo lắng, cớ gì phiền loạn, đội ngũ số cổ, một khả kích mười, nhất định dùng lương cuồng. Chư hầu chưa hội quân thần chưa hòa, kênh lũy chưa thành, cấm lệnh chưa làm, tam quân hung hung, muốn trước không thể, muốn đi không dám, lấy nửa đánh bội phần, bách chiến bách thắng."

Sau đó, lại xuất hiện một đạo Tô Nghi thập phần xa lạ đề mục, vẫn cùng đề thi thứ hai giống nhau, là một gã Bình Phong Đại Lục độc nhất lão chủ tướng sở làm trận pháp thư tịch « cơ trận tổng cương ».

Tô Nghi kiếp trước không có khả năng đọc qua vị này lão chủ tướng trứ tác, mà nguyên lai Tô Nghi học thức cũng không gọi được uyên bác, chỉ đọc thuộc lòng một ít lớn nhất danh tiếng binh thư cùng sách sử, tỷ như « Tôn Ngô binh pháp », « sử ký », « xuân thu » vân vân, mặt khác còn đọc một ít nho gia kinh điển, nhưng loại trừ « Tôn Ngô binh pháp » ở ngoài, sách khác cơ bản đều lưng không được đầy đủ, chớ nói chi là vô số tiên hiền lưu lại trứ tác rồi, nhìn cũng chưa từng nhìn qua.

"Nếu như nguyên lai Tô Nghi kiểm tra thi huyện, đối mặt với bài thi hỏi gì cũng không biết, có thể thi lên võ sinh mới có quý!" Tô Nghi trong lòng thập phần bất đắc dĩ.

Lúc này, thế giới tinh thần trung "Yên Hải Bi" lần nữa kim quang phun trào, một quyển « cơ trận tổng cương » xuất hiện. Tô Nghi thần sắc vui mừng, lập tức so sánh quyển sách lấp lên câu trả lời.

Sau đó bài thi liền ngay ngắn có thứ tự rồi, hơn hai mươi trang "Thiếp kinh", có lục thành đều là « Tôn Ngô binh pháp » nội dung, Tô Nghi hạ bút thành văn, trực tiếp lấp lên. Còn lại từ thành, sắp tới hơn hai mươi đề Tô Nghi cơ hồ cũng không nhận ra, chỉ đành phải mượn "Yên Hải Bi" không ngừng huyền hóa ra thư đến tịch so sánh viết.

"Này Yên Hải Bi rốt cuộc có nhiều ít sách?"

Tô Nghi sinh lòng nghi ngờ, nhưng thấy Yên Hải Bi vào lúc này đột nhiên bộc phát ra diệu như kim ngày ánh sáng mạnh đến, đại lượng thư tịch thật giống như hòa sơn bùng nổ giống như hiện lên! Tô Nghi thất kinh, vội vàng tâm thần nhập định, tiến vào thế giới tinh thần, giương mắt nhìn lên, sở hữu có thể bị gọi là "Thánh điển hiền văn" trứ danh điển tịch bỗng nhiên cũng ở trong hàng ngũ đó, có tới ba trăm bản!

Có thể gọi là thánh điển chỉ có « Tôn Ngô binh pháp » hai quyển sách, cái khác đều là các tiên hiền sở làm trứ danh "Hiền văn".

"Không ít, đối phó khảo thí đã đủ rồi." Tô Nghi gạt đầu một cái, đạo, "Ta không có khả năng vĩnh viễn dựa vào khối này Yên Hải Bi tới khảo thí, vì đánh tốt ta cơ sở, ta phải thời khắc xem đọc thuộc lòng, đem những sách này biến hoá để cho bản thân sử dụng! Như vậy vừa nhìn, những sách này cũng không nhiều."

Tô Nghi tâm thần động một cái, trên bầu trời lơ lửng thư tịch nhất thời hóa thành kim sắc lưu quang, thu hồi Yên Hải Bi bên trong.

Thối lui ra thế giới tinh thần sau đó, Tô Nghi đem 20 trang thiếp kinh đưa vào một bên, bắt đầu đáp còn lại ba mươi trang "Mặc nghĩa".

Mà mặc nghĩa thật sự không hổ như Đồng Khê lúc trước từng nói, vô cùng xảo trá, trước liệt vào một cái đề mặt làm người giải đáp, hơn nữa giải đáp thời điểm không thể tự do phát huy, nhất định phải còn nguyên trích dẫn thánh điển hiền văn, nhờ vào đó tới khảo sát các thí sinh đối với kinh điển thuộc lòng trí nhớ trình độ.

Đây đối với bình thường thí sinh mà nói khó khăn tới cực điểm, thế nhưng, đây đối với giờ phút này nắm giữ Yên Hải Bi Tô Nghi mà nói, đã không coi là vấn đề khó khăn gì. Chỉ cần cắt ra câu đó, Tô Nghi là có thể trực tiếp rập theo thánh điển hiền văn, không phí nhiều sức.

Ba mươi trang mặc nghĩa vừa vận 30 đạo đề, Tô Nghi viết thoăn thoắt, chỉ chớp lát sau đáp rồi lục đạo đề. Nhưng đáp trả đạo thứ 7 đề lúc, Tô Nghi

hai trông mắt đồng lại một cái , nhất thời cảm thấy khó giải quyết vạn phần.

"Tôn tử tuổi ba mươi , hành ở chỗ nào ? Một cái huyện thử mà thôi , có cần phải xách cựa kẻ như vậy vấn đề sao?"

Tô Nghi nâng trán , nhứt đầu không thôi , lập tức tiến vào thế giới tinh thần , theo Yên Hải Bi trung nhảy ra khỏi « sử ký » , « Hán Thư » các loại mười mấy bộ sách sử đến , dựa theo "Tôn Vũ" , "Tôn tử" các loại mẩu chốt từ từng cái lục soát , cuối cùng đem Tôn Vũ tại ba mươi tuổi thời điểm lịch sử biết thấu triệt.

Tại Cổ Hoa hạ « sử ký » trung , Tôn Vũ cùng Ngô Khởi cùng bị liệt trong hàng truyền quyền 6 mươi lăm trung , liên thế gia cũng không tính , hơn nữa đối với Tôn Vũ vền vẹn có lác đác vài nét bút miêu tả. Nhưng ở Bình Phong Đại Lục cũng không giống nhau , Tôn Vũ là cao quý bình thánh , đối với Nhân tộc công hiến so với bất kỳ một vị Đế Vương đều lớn hơn , vì vậy ở chỗ này « sử ký » trung , tôn thánh trực tiếp bày xung quanh bản kỷ cùng tân bản kỷ ở giữa , đứng hàng thứ năm. Mà trở thành Á Thánh Ngô Khởi , cũng đứng hàng thế gia.

Mà loại trừ « sử ký » ngoài ra , Cổ Hoa hạ cái khác sách sử đối với Tôn Vũ ghi lại cũng cực ít , nhưng ở Bình Phong Đại Lục , cơ hồ mỗi một bản sách sử đều có tôn thánh đại lượng bình sinh ghi lại , cơ hồ cận kề đến mỗi một bữa cơm ăn trình độ gì , thậm chí đem tôn thánh từ đầu đến cuối mười tám đời gia phả đều sắp hàng đi ra , quả thực có thể nói là một người đặc đạo , gạ chó lên trời , cuối cùng cận kề tận cùng.

"Nguyên lai , Tôn Vũ ba mươi tuổi lúc còn chưa thành thánh , đương thời chính diện Tề Cảnh Công ba mươi ba năm , dựa theo dương lịch thời gian mà tính mà nói , hẳn là trước Công Nguyên 515 năm. Một năm này có thể khó lường , nước Tề nội loạn , Khổng Tử chạy lỗ , tôn tử chạy ngô , nước Tề trong nháy mắt mất đi tương lai văn võ hai đại chống trời bạch ngọc trụ. Sau đó còn xảy ra chuyện chư hầu vương liêu này nhất trọng đại lịch sử sự kiện , nước Ngô công tử quang phái chuyên chư ám sát Ngô vương liêu , sau đó kế vị là Ngô vương hạp lư. . . Bất quá những thứ này đều là không liên quan , ta hẳn là đặc biệt lựa ra tôn thánh ở nơi này một năm trải qua tới viết."

"Tôn thánh bởi vì chính mình phụ thân tham dự nội loạn , sợ bị liên lụy cho nên chạy trốn tới nước Ngô , trung gian tại Cừ quốc cùng đàm quốc dừng lại qua , tương đương với tôn thánh tại ba mươi tuổi một năm này , dấu chân trải rộng bốn cái quốc gia!"

Tô Nghi xoa xoa trên trán giăng đầy mồ hôi , đạo: "Này ra đề người thật là giáo hoạt thấu , đề mặt không viết nào đó một cái năm tôn tử hành ở chỗ nào , mà là tôn tử nào đó một cái tuổi hành ở chỗ nào ! Muốn giải đạo đề này , nhất định phải ứng dụng tư duy ngược chiều tới suy tính tôn tử ba mươi tuổi thời điểm chính diện gì đó niên đại , mới có thể dựa theo niên đại giải đáp này đề. Đây thật là thi huyện đề mục ? Có mấy cái gấp đồng có khả năng vô căn cứ dựa theo một cái danh nhân tuổi tác tới suy tính niên đại ? Thi huyện đều khó như vậy , ta thật không dám tưởng tượng tương lai Viện thí , thi Hương đến tột cùng muốn khó khăn tới trình độ nào!"

Trong lòng vì chính mình có Yên Hải Bi mà cảm thấy may mắn , Tô Nghi trại trống không nơi lấp lên:

"Chu Kính Vương năm năm , Tề Cảnh Công ba mươi ba năm , Cao Chiêu Tử liên hiệp loạn , bảo , điền Tam gia phản Yến Anh , tôn phụ bằng tham dự trong đó. Sợ gặp bại sau dính dáng , Tôn Vũ mang theo thế tử chạy ngô , đi qua Cừ , đàm , sau ẩn ở khung lung trung."

Tề , cừ , đàm , ngô tứ địa đều có , hơn nữa hoàn toàn rạp theo Bình Phong Đại Lục « sử ký » trung ghi lại , không sót một chữ , mới có thể cảm đến số điểm

Viết xong sau đó , Tô Nghi xoa xoa mơ hồ đầu đầu , thờ phào nhẹ nhõm , sau đó trong lòng âm thầm đem ra đề người mắng cầu huyết lâm đầu.

...

Kinh thành tổng Xu Mật Viện trung , có một cái đi thông tiểu thế giới "Quân lâm thiên hạ" lối đi.

Ở nơi này được đặt tên là "Quân lâm thiên hạ" tiểu thế giới là Tiên Thánh Tôn Vũ sáng chế , sau đó một mực coi như Nhân tộc chỉ huy trung xu mà tồn tại. Tại bên trong thế giới nhỏ này , có một tòa hùng vĩ cung điện , hai gã lão chủ tướng ngồi ngay ngắn trong chính điện , tay đề hồ phù , đem tâm thần liên tiếp vũ miêu.

Trong mắt bọn họ có ngàn vạn cảnh tượng chợt lóe tức thì , nếu là nhìn kỹ , thì sẽ phát hiện hai người trong mắt lóe lên cảnh tượng , tất cả đều là cả nước các nơi Xu Mật Viện trong trường thi mỗi cái thí sinh khuôn mặt cùng bài thi nội dung!

"Hắt xì!" Đột nhiên , bên trái tên kia lão chủ tướng hắt hơi một cái , thấy một người khác ánh mắt bắn tới , nhất thời sắc mặt lúng túng.

"Luôn cảm thấy có người mắng ta." Bên trái lão chủ tướng giải thích.

"Trần huynh , đáng đời người bị thiên hạ thí sinh mắng!" Bên phải vị kia lão chủ tướng nhìn có chút há hê nói , "Tôn tử tuổi ba mươi hành ở chỗ nào? Cho dù đem cái vấn đề này dời đến kiểm tra người đi đường thi Hương bên trong , ta sợ cũng cơ hồ không có bao nhiêu người có khả năng đáp được , chớ nói chi là chính là kiểm tra võ sinh thi huyện rồi! Người có ý ra loại này gây khó khăn người đề mục , cũng không sợ bị người đào mộ tổ tiên?"

Trần lão chủ tướng mặt già đỏ lên , ho nhẹ hai tiếng , đạo: "Liên với vài năm thi huyện đều ra đơn giản một chút đề mục , ta cũng đã nhàm chán , đạo đề này tạm thời gia vị , liền mong đợi có người có thể đáp đi ra , cho ta thêm chút thú vui."

Sau đó , Trần lão chủ tướng nhàn châu xoay động , hỏi "Vi huynh , người bằng tâm trả lời , người khi đó kiểm tra thi huyện thời điểm , nếu như vô tình gặp hán đạo đề này , có thể hay không đáp đúng?"

"Không có khả năng , bằng vào ta ban đầu học vấn , chỉ có tại Viện thí lúc mới có thể đáp đúng đạo đề này." Vì lão chủ tướng liếc mắt , đạo , "Không chỉ

là ta , lịch đại tiên hiền cũng ít có người có thể tại thi huyện trung đáp đúng đạo đề này. Người xem , thi huyện đều đi qua một giờ , vẫn là không có thí sinh có khả năng đáp đúng , năm nay thi huyện , ta xem là không có gì trông cậy vào."

Nghe vậy , Trần lão chủ tướng sắc mặt âu sầu , thở dài nói: "Xem ra năm nay lại không gì đó chuyện vui. . . Ồ , chờ một chút !"

Trần lão chủ tướng trong nháy mắt sắc mặt đông lại một cái , đề lại không ngừng nhỏ nhẹ lay động hồ phù , tâm thần trong nháy mắt liên tiếp vũ miếu , trong trong mắt ẩn ra một tên thí sinh bài thi , mặt lộ vẻ ngạc nhiên.

"Chu Kính Vương năm năm , Tề Cảnh Công ba mươi ba năm , Cao Chiêu Tử liên hiệp loan, bảo, điển Tam gia phản Yến Anh , tôn phụ bằng tham dự trong đó. Sợ gặp bại sau dính dáng , Tôn Vũ mang theo thê tử chạy ngó , đi qua Cừ , đầm, sau ẩn ở khùng lung trung. . . Được! Đây câu trả lời trích dẫn « sử ký », vậy mà không một chữ sai lầm! Hơn nữa này thí sinh chỉ dùng một trăm hơi thở thời gian liền biết đề mặt , đem câu trả lời viết ra , không chỉ có bác văn cường ký , càng thêm tài sáng tạo bén nhạy , thật anh tài vậy!"

Vì lão chủ tướng cũng gật gật đầu , biểu thị đồng ý , đạo: "Bực này anh tài , ngày sau ắt sẽ tiền đồ giống như cầm , chúng ta hẳn là nhiều hơn lưu ý. Các huyện thử sau khi kết thúc , ta sẽ để cho Tổ Thủy Huyện Xu Mật Viện đem này thí sinh tên họ báo lên."

...

Lúc này , tại bên trong trường thi , Tô Nghi tại viết xong "Tôn tử tuổi ba mươi , hành ở chỗ nào" đạo đề này sau đó , dừng lại bút sơ qua nghỉ ngơi. Nhưng ở lúc này , Tô Nghi đột nhiên sinh lòng một loại đang bị người giám thị cảm giác , lập tức ngừng đầu nhìn trời , nhưng loại trừ trời xanh mây trắng , không thấy một vật.

Tô Nghi nghi ngờ trong lòng không ngớt , sau đó lắc đầu một cái , đem tâm tư thu hồi đến trước mắt bài thi trung đến , tiếp tục đáp dưới một đạo đề.

Sau đó đề mục thì đơn giản hơn nhiều, Tô Nghi có Yên Hải Bi tồn tại , vô luận này thi huyện mặc nghĩa kiểm tra gì đó thánh điển hiền văn , hẳn đều thành thạo. Duy nhất điểm khó khăn chỉ có giải đề mặt , nhưng còn có cái gì đề mặt , so với "Tôn tử tuổi ba mươi hành ở chỗ nào" tới càng khó hơn ?

Mặc dù sau đó lại có một đạo đề cần dùng tư duy ngược chiều tới giải đề , nhưng đối với Tô Nghi mà nói đã không có độ khó gì rồi.

Đáp xong cuối cùng một đạo đề , Tô Nghi ngừng đầu nhìn một chút sắc trời , đoán chừng khảo thí thời gian còn có nửa giờ mới có thể kết thúc , liền lại vui đầu đi , bắt đầu lại từ đầu một đề một đề mà kiểm tra cẩn thận , loại bỏ sai lầm.

Bạn đang đọc truyện *Binh Pháp Đại Thánh Convert* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 10: Áp thành , Thiên Trạch Sĩ Tử!

Tô Nghi bỏ ra nửa khắc đồng hồ kiểm tra bài thi , không một đề sai lầm , không một câu sơ suất!

Đáp đúng sở hữu đề mục , cũng đã có thể cảm đến tám trù , vững vàng thông qua thi văn rồi. Tiếp theo thi có tư cách tham gia Võ thí , chỉ có văn Võ thí toàn bộ hợp cách , tài năng bị chọn trở thành võ sinh.

Đến đây , Tô Nghi mới hài lòng gật gật đầu. Hắn duỗi một cái đại vươn người , lại đầm vai xoa cổ tay , chỉ cảm thấy cả người ê ẩm , cổ tay đau nhói , than thở khoa cừ thật là khổ cực.

Nhưng Tô Nghi cũng không thỏa mãn , lại đem tầm mắt nhìn về phía cuối cùng năm khối bài thi lên.

"Thời gian còn có thừa thãi , nếu ta đã đem đề thi toàn bộ đáp xong , như vậy cuối cùng chiếm tổng điểm hai trù lập chí cũng nên làm nghiêm túc đáp xong , là trận thi này về lên viên mãn dấu chấm tròn , có đầu có đuôi."

Tô Nghi nhắc bút lên đến , một bên chấm mực , một bên lại suy nghĩ nói: "Tuy nói quan chủ khảo môn đối lập chí yêu cầu rất rộng rãi thoải mái , chỉ cần mạch lạc rõ ràng , có thể sáng tỏ biểu đạt ra chính mình thật xa chí hướng , cho dù chỉ có một câu nói chí hướng , cũng có thể cảm đến một nước. Thế nhưng nếu muốn viết , thì không nên chuyện qua loa lấy lệ , nếu không có gì mặt mũi đối mặt ban cho ta thiên mệnh tướng tinh tiên hiền , lại có gì mặt mũi đối mặt với ta có mười năm ân tình Thi nhi tử ?"

Tô Nghi quyết định chủ ý , liền cẩn thận chải vuốt chính mình kỳ vọng , lại kết hợp Nhân tộc lui thủ Giang Nam hiện trạng , rất nhanh tổng kết ra chính mình chí hướng.

Tô Nghi khẽ mỉm cười , nhắc bút viết:

"Sinh coi như nhân kiệt , chết cũng vì hi sinh oanh liệt. Đến nay nghĩ Hạng Vũ , không chịu qua Giang Đông!"

Đây là Tô Nghi kiếp trước vị trí Cổ Hoa hạ trung , Tổng đại nữ từ người Lý Thanh Chiêu sở sáng tác ngũ ngôn tuyệt cú , có khả năng nhất bày tỏ Tô Nghi giờ phút này trạng chí tình buồn.

Tô Nghi viết xong một chữ cuối cùng , thu hồi bút tới.

Nhưng vào thời khắc này , chỉ thấy sắc trời tối sầm lại , mây đen tụ tới; gió lớn thổi ào ào , Thiên Địa kinh hãi! Cùng lúc đó , Tô Nghi quanh thân kim quang bùng nổ , ánh sáng như tuyết , xuôi ngược một đạo vô cùng dày đặc kim quang hư ảnh đến , chỉ thấy đạo hư ảnh này càng ngày càng bành trướng , trong nháy mắt liền chọc thủng kiểm tra nóc nhà! Một trượng , hai trượng , ba trượng . . Cho đến kim quang này hư ảnh bành trướng đến mười bảy trượng độ cao , lúc này mới mới dừng lại.

Tô Nghi kinh ngạc không gì sánh được , tuyệt đối không ngờ rằng , hần viết này đầu biểu đạt chí hướng thơ lại còn dẫn phát "Thế không thể đỡ" kỳ quan! Khí Thế Kỳ Quan tạo thành kim quang hư ảnh chỉ cần vượt qua một trượng , liền có thể đạt tới khí thế cấp thứ nhất "Đăng lâu" ; mà này mười bảy trượng không lồ hư ảnh , đã sớm đột phá mười trượng phân giới tuyến , đạt tới khí thế giai đoạn thứ hai "Áp thành" !

...

Trước đây không lâu , tại quảng trường một góc trong lương đình.

Bản mặt cho Quý Huyện lệnh cùng Hoàng Phủ Viện Sự , cùng với Lý giáo úy , cộng thêm lên một đám quan chủ khảo lại tất cả đều tụ tập ở chỗ này , bọn họ nấp phong hóng mát , đàm luận hiện nay thời sự.

Những thứ này huyện thành quan phụ mẫu trong ngày thường bận rộn không gì sánh được , chỉ có tại hàng năm thi huyện lúc mới có thể tề tụ một đường , thập phần khó được. Vì vậy , tại thi văn hai giờ trong lúc tụ tập tại Xu Mật Viện quảng trường trong lương đình bàn luận viễn vông , hoặc nói triều chính , hoặc nói dân sinh , hoặc tán phiếm xuống đại thể , cơ hồ đã trở thành hàng năm thông lệ một trong.

Một đám quan chức vừa nói vừa cười , nhưng ngay lúc này , bọn họ cười nói tiếng hơi ngừng , không hẹn mà cùng nhìn về nào đó gian kiểm tra phòng phụng hướng , mặt có vẻ vui mừng.

Cái hướng kia , có một đạo chín thước kim quang hư ảnh từ từ dâng lên , thật lâu không tiêu tan , chỉ kém một thước là có thể đạt tới khí thế một giai đoạn: "Đăng lâu" !

"Ha ha , vậy mà có thể ở bình thường không có gì lạ trong cuộc thi đưa tới thế không thể đỡ kỳ quan , chắc là tại lập chí một đề trung lập xuống thập phần thật xa chí hướng , càng thêm tài văn chương thật tốt , cho nên mới có thể có này khí thế , cũng không biết là vị kia học sinh ?" Hoàng Phủ Viện Sự tám tám lầy lăm kỳ lạ đạo.

"Ta nhớ được bên kia là một ngàn số kiểm tra phòng chung quanh , mà bốn huyện thần đồng Gia Cát Thanh , cũng là ở đó phụ cận." Quý Huyện lệnh đáp.

"Nguyên lai là Gia Cát gia kia thiên tài , kia thì cũng không kỳ quái." Hoàng Phủ Viện Sự gật gật đầu , đạo , "Nghe nói hần năm ngoài lực giờ một thạch , dẫn phát tám thước Khí Thế Kỳ Quan , như muốn đăng lâu , mà năm nay giờ phút này lại dẫn phát chín thước kỳ quan , đợi một thời gian , ắt sẽ Tiềm Long bay trên trời , đưa tới ra đăng lâu Khí Thế Kỳ Quan! Có lẽ tại tuổi thọ hao hết trước , có thể đưa tới ra áp thành Khí Thế Kỳ Quan , tên lưu trong sử sách cũng khó nói , người này trăm năm vừa thấy , tiền đồ giống như cầm a!"

"Ta Tổ Thủy Huyện có thể ra người bậc này mới , đều là Hoàng Phủ Viện Sự giáo hóa có công , lên chức trong tầm mắt a!" Quý Huyện lệnh lập tức tăng bốc nói.

"Ha ha , việc rất nhỏ , không đáng nhắc đến." Hoàng Phủ Viện Sự khiêm tốn nói , nhưng giữa hai lông mày khó nén nhàn nhạt vẻ tự đắc.

Nhưng xuống trong nháy mắt , kia vẻ tự đắc liền lập tức ngưng kết ở trên mặt hần , chỉ là chớp mắt sau đó , liền chuyển đổi thành vẻ khiếp sợ!

Tại trường thi xó góc khác , một đạo cao đến mười bảy trượng kim quang người không lồ nhô lên!

Người không lồ kia diện mạo , cơ hồ chính là Tô Nghi bản sao!

Sở hữu quan chức sắc mặt kịch biến , đồng loạt đứng lên , nhìn về cái kia cái kia uy vũ bất phàm kim quang người không lồ , cặp mắt tròn tròn , răng môi mở rộng , mặt đầy khó tin biểu tình.

Người không lồ kia phát ra vạn trượng kim quang , cả trên trời mặt trời đều bị cái này ánh sáng che đậy , người không lồ vừa mở mắt , một cỗ bề ngạnh thiên hạ uy nghiêm phun ra , thật giống như ngập lụt bình thường cộ rửa khắp thành mỗi người nội tâm. Cả cái huyện thành tất cả mọi người trong nháy mắt ngẩng đầu lên , mặt có vẻ sùng bái!

Vô luận là người nào , đối với to lớn đồ vật đều có một loại sùng bái mù quáng tâm lý. Đối mặt với loại này Tổ Thủy Huyện trăm năm cũng chưa chắc sẽ xuất hiện một lần vĩ đại kỳ quan , thậm chí còn có người trực tiếp quỳ sụp xuống đất , hướng về phía kim quang người không lồ ba gối cửu bái , khóc ròng ròng đạo: "Thánh nhân hạ xuống á... , Tổ Thủy Huyện có thể cứu chữa á!"

Trong huyện thành , cơ hồ mỗi một tên dân chúng đều đối với tồn tại Tô Nghi diện mạo kim quang người khổng lồ chấp hai tay , ứng thuận mỗi người nguyện vọng , sắc mặt thành kính.

Đây là dân chúng bình thường tập tục , truyền thuyết chỉ cần có kim quang người khổng lồ xuất hiện , hướng về phía hần cầu nguyện , phần lớn nguyện vọng cũng có thể thành sự thật. Bất quá bọn hần cũng không lý giải bí ẩn trong đó: Kim quang này hư ảnh không hề chỉ là khí thể cấp bậc thể hiện , cũng không chỉ có thể dễ dàng đưa tới Khí Thể Kỳ Quan hành động có thể được tốt hơn kết quả , càng trọng yếu là , những người khác chỉ cần đối với Khí Thể Kỳ Quan tạo nên kim quang người khổng lồ bảo trì kính ngưỡng cùng nhún nhường , có thể có được kim quang lễ rửa tội , tôi luyện chính mình thể xác cùng tinh thần lực!

Chỉ cần thể xác cùng tinh thần lực nâng cao một bước , về sau làm chuyện gì có thể không thuận lợi đây?

Cho nên , này Khí Thể Kỳ Quan đúc thành mà thành kim quang người khổng lồ , chính là "Kỳ tích" phát ngôn viên!

Một vị vốn đã hai chân tàn tật người trung niên , đang đối với kim quang người khổng lồ thành kính cầu nguyện sau đó , chỉ là trong vòng mấy cái hít thở , hần lại có thể dựa vào tự mình đứng lên đến , hơn nữa còn bước đi như bay! Cả đường phố đều tràn đầy trung niên nhân này hưng phấn hô hồng!

Một vị thì hơn ba mươi lần thi huyện vẫn là không thi đậu võ sinh lão sĩ tử , hướng người khổng lồ cầu nguyện sau đó , vậy mà có thể rõ ràng nhớ lại bình sinh sở học , một cổ năm sau ắt sẽ thi đậu võ sinh lòng tin tự nhiên nảy sinh , nhất thời cảm động lão lệ tung hoành!

Một đôi lớn tiếng vợ chồng tại kim quang người khổng lồ trước mặt hòa hảo như lúc ban đầu!

Một vị thương nhân trong đầu đột nhiên hiện ra một đạo có thể kiếm nhiều tiền chủ ý tốt , lập tức vui đầu , vận bút như bay đem phương pháp ghi xuống!

Một tên trời sinh tính hèn yếu , chính gặp bạn cùng trường khi dễ , sinh lòng thôi học ý trẻ thơ , đột nhiên đánh về phía những thứ kia ác bá , còn lấy nhan sắc!

...

Cơ hồ khắp thành đều tràn đầy tiếng hoan hô , thật giống như giang hà sôi trào , long phong cuốn ngược! Phần lớn người đều thực hiện chính mình nguyện vọng , trở nên càng cường tráng hơn , càng thêm kiên nghị , càng thêm thông minh!

Mà mọi người khi lấy được chỗ tốt sau khi , cũng không quên ở trong lòng vạn phần cảm tạ vị kia đưa tới Khí Thể Kỳ Quan người , cảm tạ người này vì bọn họ mang đến hết thảy các thứ này.

Tại Nam thành một gian lò rèn trước cửa , Tô Nghi bạn cùng trường , Tiết Tân cũng giống như những người khác , hứa sang năm có khả năng thi đậu võ sinh nguyện vọng. Hần tại cầu nguyện xong sau đó , nhìn về Bắc Thành mờ nhạt kim quang người khổng lồ , lẩm bầm nói:

"Này Khí Thể Kỳ Quan đã đạt tới áp thành cấp bậc , loại trừ Gia Cát Thanh ngoài ra , căn bản không khả năng có người khác có khả năng đưa tới bậc này kỳ quan! Hừ, ba người kia ngu xuẩn , nhất là Tô Nghi tiểu tử kia , lại còn muốn cùng loại này tài cao ngất trời tranh án kiện đầu ? Cũng không nhìn một chút bọn họ bao nhiêu cân lượng!"

Dứt lời , Tiết Tân giẫm cọt một tiếng , xoay người trở về nhà.

Nhưng mà Tiết Tân cũng không có chú ý tới , khí thể kia kim quang chiếu xuống , nhưng ở cách hần thân thể một tấc ở ngoài liền đột nhiên dừng lại , không có một chút ánh sáng tiến vào thân thể của hần.

Tô Nghi không biết trường thi bên ngoài đã phát sinh hết thảy , hần chỉ biết mình quanh thân tràn đầy chói mắt ánh sáng màu vàng , đâm hần cơ hồ không mở mắt nổi. Trên đỉnh đầu kim quang người khổng lồ kéo dài ước chừng ba mươi hơi thở thời điểm , lúc này mới bắt đầu uest oai đi xuống.

Thế nhưng , kim quang cô đọng , tinh thần phụng dưỡng!

Kim quang này người khổng lồ cũng không có tiêu tan , mà là từ từ thu nhỏ lại , thẳng đến hóa thành cùng Tô Nghi ngang hàng lớn nhỏ hư ảnh , sau đó biến mất ở hần bên ngoài thân ở ngoài.

Tô Nghi chỉ cảm thấy đại lượng kim quang thật giống như dòng nước ấm bình thường tràn vào trong cơ thể , sau đó nhanh chóng hội tụ đến thiên mệnh tướng tinh chỗ ở thế giới tinh thần bên trong. Ở nơi này hần cảm thấy thế giới tinh thần trung , kim quang phát qua chỗ , tạo nên một viên ngói một viên gạch , một thạch một cây , chốc lát sau đó , một mảnh dài rộng cơ hồ có trăm trượng quảng trường , trống rỗng xuất hiện ở nơi này thế giới tinh thần bên trong!

Quảng trường này khoáng đạt không gì sánh được , bốn phía giá vũ khí mọc như rừng , phía chính bắc có một tòa đài cao , trên đài cao có một đạo cao ba trượng pho tượng , chính là Tô Nghi bản thân! Mà ở pho tượng đỉnh đầu , thiên mệnh tướng tinh treo cao ; tại pho tượng bên chân , yên hải bia đá đứng vững!

"Lại là Luyện Binh Tràng? !"

Tô Nghi kích động không thôi , hần đương nhiên nghe nói qua , Luyện Binh Tràng ngưng tụ chính là tấn thăng võ sinh dấu hiệu!

Chỉ bất quá , hần cho tới bây giờ không có dự liệu được , này Luyện Binh Tràng diện tích lại có thể như vậy rộng lớn.

"Không biết ta đây Luyện Binh Tràng, so với những người khác tính đại vẫn là tính tiểu?" Tô Nghi lẩm bẩm nói.

Đang ngưng tụ ra Luyện Binh Tràng sau đó, khí thể kia người khổng lồ ẩn chứa kim quang năng lượng vẫn không có dùng hết, vì vậy trực tiếp tại Tô Nghi trong đầu nổ tung, tứ tán mà đi, tuôn hướng Tô Nghi trong cơ thể mỗi một xó xỉnh.

Nhất thời, Tô Nghi cả người thương thế trong nháy mắt khép lại, một ít tương đối nghiêm trọng thương cũng chỉ là để lại một đạo nhân nhọt vết sẹo dấu mà thôi. Hơn nữa, những năng lượng này cực lớn tăng cường Tô Nghi thể xác, Tô Nghi chỉ cảm thấy bắp thịt cả người đều tràn đầy lực lượng, so với trước kia càng hơn hơn hai lần!

Tô Nghi có một loại cảm giác, chỉ cần hấn vùng quyền, liền có thể trực tiếp đập mặc cái này kiểm tra phòng vách tường! Đương nhiên, hấn là sẽ không như thế làm.

Tô Nghi, mới là tràng này kỳ quan trung, có lợi lớn nhất người!

Bạn đang đọc truyện *Binh Pháp Đại Thánh Convert* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 11: Thỉnh thánh tuyển hiền lương

Tại Xu Mật Viện trường thi trong lương đình, một đám quan chủ khảo lại trọn mắt há mồm nhìn Tô Nghi kiểm tra phòng vị trí, trong mắt bọn họ, in một đạo cao đến mười bảy trượng kim quang người khổng lồ!

Hoàng Phủ Viện Sự kích động đôi môi đều tại phát run, run run rẩy rẩy đạo: "Như, như thế to con thể không thể đỡ kỳ quan, đã sớm vượt qua áp thành cấp bậc, thiếu chút xíu nữa là có thể đạt tới 20 trượng khí thể giai đoạn thứ ba: Phá núi!"

"Cũng không biết kia thí sinh đến rốt cuộc đã làm gì gì đó, một hồi bình thường khảo thí vậy mà có thể đưa tới cao đến mười bảy trượng Khí Thể Kỳ Quan." Lý giáo úy gãi đầu một cái, không hiểu chút nào.

"Bình thường thiếp kinh cùng mặc nghĩa quả quyết là không có khả năng đưa tới kỳ quan, chỉ có lập chí mới có thể làm đến, hơn nữa còn là lập phải là hùng tâm tráng chí!" Quý Huyện lệnh nhìn lên kim quang người khổng lồ, vỗ tay mà cười, đạo, "Bao la như vậy cảnh tượng, ta Tổ Thủy Huyện đã có hơn hai trăm năm không có xuất hiện qua chứ? Chuyện vui, đại hỷ sự!"

"Ồ, kim quang này người khổng lồ vậy mà không tiêu tán, ngược lại là teo lại tới." Lễ phòng điển lại ngạc nhiên nói.

Hoàng Phủ Viện Sự cùng Quý Huyện lệnh tất cả đều nheo mắt.

Sau đó, tất cả mọi người đều thấy, tại kim quang người khổng lồ thu nhỏ lại sau khi biến mất, một đạo cực nhỏ ánh sáng màu vàng đột nhiên vọt lên, bay thẳng chân trời!

"Thiên Trạch Sĩ Tử!" Hoàng Phủ Viện Sự kêu lên, tất cả mọi người đều trừng lớn mắt, như là không thể tin được phát sinh trước mắt hết thảy.

Tại Tôn Vũ thành thánh sau đó, thế nhân đều biết học tập binh pháp có khả năng thu được tinh thần gia trì, được đến trước đó chưa từng có năng lực siêu phàm. Nhưng lúc đó còn không có khoa cử, binh pháp rất khó bị người lý giải, chỉ có một chút thiên tư vô cùng nhân tài ưu tú có khả năng nắm giữ binh pháp lực lượng, trở thành "Thiên Trạch Sĩ Tử", ý tứ chính là bị Thánh Đạo "Chọn ưu tú trúng tuyển" binh gia sĩ tử.

Lúc đó có khả năng nắm giữ binh pháp "Thiên Trạch Sĩ Tử" cực ít, sau đó Xu Mật Viện cùng khoa cử chế độ tạo dựng, rất nhiều tiên hiền sử dụng đặc thù tế tự phương pháp câu thông tôn thánh bảo tồn tại mảnh này trong thiên địa ý chí, mới đưa càng nhiều sĩ tử dẫn dắt đến chính xác Thánh Đạo lên. Nhưng những thứ này thông qua khoa cử thu được cấp bậc người, không thể được gọi là "Thiên Trạch Sĩ Tử", cái từ này vẫn là thiên kiều cùng tính anh đại danh từ!

Hơn nữa, gần ngàn năm qua, cơ hồ sở hữu "Thiên Trạch Sĩ Tử" đều là tại chiến trường cùng trong quân doanh sinh ra. Trước đó, tại tràng sở hữu quan lại đều chưa từng nghe nói qua, có ai tại trong trường thi trở thành "Thiên Trạch Sĩ Tử"...

Một đám quan lại trở mắt nhìn nhau, thật lâu không thể nói.

Hồi lâu, Quý Huyện lệnh mới nghẹn ra một cái từ tới: "Thiên cổ kỳ tài!"

Hoàng Phủ Viện Sự cũng hít sâu một hơi, đạo: "Nhân tộc rất may!"

"Trở thành Thiên Trạch Sĩ Tử, coi như hẳn không tham gia phía sau Võ thí, Xu Mật Viện cũng cần phải đề cử hẳn trở thành võ sinh." Lý giáo úy hăm mộ nói.

"Ta đếm rồi số, nơi đó thật giống như hai bảy số sáu kiểm tra phòng." Quý Huyện lệnh lập tức xoay người, hướng chủ quản thí sinh danh sách quan lại hô, "Nhanh, nhanh tra một chút hai bảy số sáu kiểm tra phòng là vị nào thí sinh!"

Kia tiêu lại tuân lệnh, lập tức mở ra thật đầy danh sách, tra trong chốc lát, ngẩng đầu lên nói: "Là một vị tên là Tô Nghi thí sinh, năm nay mười sáu tuổi, Tô Thủy Huyện địa bàn quản lý Lăng Đình Thôn người."

"Tô Nghi? Bực này kỳ tài, ta vậy mà hoàn toàn chưa nghe nói qua!" Quý Huyện lệnh nghi ngờ không hiểu, đạo, "Các vị đồng liêu có thể có nghe nói qua người này? Hẳn lúc trước đều có cái gì sự tích?"

Những người khác đem đầu rung cùng trông lắc bình thường.

"Chuyện lạ, chuyện lạ!" Quý Huyện lệnh lắc đầu.

"Có cái gì có thể trách?" Hoàng Phủ Viện Sự trắng Quý Huyện lệnh liếc mắt, đạo, "Này thí sinh nhất định giống như là tiên hiền Lý Mục bình thường mấy năm không kêu, bỗng nhiên nổi tiếng! Vào lúc này thi văn đã sắp muốn kết thúc, các loại chiêu đồng vừa vang lên, tự nhiên có thể thấy kia Tô Nghi tướng mạo, chứ có cuồng cuồng."

Quý Huyện lệnh gật đầu nói phải.

Không lâu lắm, tôn thánh pho tượng dưới chân tể thiên hương đốt xong, Quý Huyện lệnh ngẩng đầu nhìn một chút sắc trời, rõ ràng thì giờ đã đến, liền phân phó một tên tiêu lại đi gõ vang chiêu đồng.

Tô Nghi đang ở kiểm tra trong phòng thu thập bút mực, chợt nghe chiêu đồng âm thanh, sau đó cảm thấy có một cỗ tương tự với lúc trước tiến vào trường thi lúc cái loại này năng lượng vô hình bay tới, Tô Nghi trợn mắt, nhìn mình bài thi quyền phong huy một tiếng bay đi, bay hướng quảng trường tôn thánh pho tượng phương hướng.

"Đây cũng quá nghiêm khắc, một khắc cũng không để cho người kéo a!" Tô Nghi lâm bầm.

Cùng lúc đó, trường thi vang lên một mảng lớn than phiền tiếng, hiển nhiên có rất nhiều thí sinh không có thể kịp thời đáp xong sở hữu đề mục.

Tô Nghi nâng lên tấm thớt, đi ra kiểm tra phòng, giỡn ra gân cốt, liếc mắt liền nhìn thấy tả hữu hai bên rất nhiều thí sinh sầm mi khổ kiểm đi ra, đại đa số người đều than thở.

Sau đó, Tô Nghi theo sóng người một lần nữa trở lại trên quảng trường, phát hiện tôn thánh pho tượng vị trí dưới đài cao mới chỉnh tề hợp lại mấy tờ sách lớn bản, sở hữu thí sinh bài thi bị thật chỉnh tề chồng chất ở tại phía trên bàn. Đại lượng bài thi bị chia làm mười mấy xếp, mỗi một xếp cơ hồ đều có cao ba thước!

Bây giờ là thời gian nghỉ ngơi, lại chờ một lúc, quan chủ khảo môn sẽ tại chỗ chấm bài thi, người hợp lệ sẽ bị cho phép tham gia tiếp theo Võ thí, mà không hợp cách người, cũng chỉ có thể chờ đợi sang năm thi huyện rồi.

Tô Nghi ở trong đám người tìm thật lâu, lúc này mới tìm tới Ngô Vọng cùng Đồng Khê hai người, hướng bọn họ lên tiếng chào hỏi.

Ba người tập hợp đến cùng nơi, Ngô Vọng mở miệng liền hỏi: "Hai người các người kiểm tra như thế nào đây?"

"Lần này vận khí tốt vô cùng, thi huyện đúng lúc kiểm tra phần lớn đều là thôn chúng ta binh học viện hai năm qua bên trong giáo cho, ta nghĩ ta cảm một sáu trù thậm chí là bảy trù cũng không có vấn đề gì, Ngô huynh người nên cũng có thể hợp cách chứ?" Đồng Khê đạo.

Tô Nghi nhìn một chút Đồng Khê mừng không kể xiết bộ dáng, thì biết rõ hẳn đây là khiêm nhường, nói là sáu bảy trù, nhưng nhất định có thể cảm đến bảy tám trù, trong lòng không khỏi là Đồng Khê cảm thấy hài lòng.

"Hắc hắc, ta đã cảm thấy ta kiểm tra rất thuận lợi, hợp không hợp cách liền không dám hứa chắc rồi." Ngô Vọng cười một tiếng, lại hướng Tô Nghi hỏi "Ngươi đây?"

"Híc, ta mà, hẳn là cũng tạm được đi. . ." Tô Nghi mơ hồ suy đoán đạo.

Tô Nghi thái độ này đưa tới hai người hiểu lầm, Ngô Vọng lập tức sắc mặt đông lại một cái, đạo: "Tô Nghi, hai người chúng ta đều biết ngươi tình huống, trên quán một cái như vậy gia đình, cũng không phải là người sai lầm. Chúng ta cũng còn trẻ tuổi, lần thi này không được mà nói, còn có lần sau, hạ hạ lần, ngàn vạn lần không nên nản chí 1 "

Tô Nghi dờ khóc dờ cười, hẳn phải như thế nào đi theo Ngô Vọng giải thích, hẳn chỉ là không muốn đem dự đoán thành tích nói ra, làm người cảm thấy hẳn là đang khoác lác? Cho nên chỉ có thể lắc đầu một cái, giữ yên lặng.

Đồng Khê cũng an ủi mấy câu, sau đó ba người liền ngồi trên chiếu, bắt đầu vừa ăn kèm theo bữa trưa, một bên chờ đợi quan chủ khảo môn chấm bài

thì xong.

Tô Nghi sáng sớm lúc ra cửa mang hai cái bánh nướng đã sớm nhét vào Gian Môn Sơn lên, vì vậy tiểu tài chủ Ngô Vọng đưa hân bữa trưa phân một nửa cho Tô Nghi, suốt hai cái bánh nhân thịt bánh bao, cùng với các loại bánh ngọt cùng ướp thịt heo, so với Tô Nghi hết năm ăn cũng còn khá, khó trách Ngô Vọng bình thường thể lực như thế dư thừa.

Không lâu lắm, đánh giá mở ra bắt đầu.

Tô Nghi cho là Bình Phong Đại Lục đánh giá quyền sẽ cùng địa cầu giống nhau, từ mắt mười mấy người đứng đầu quan chắm thi chổng chéo chắm điểm, nếu đúng như là lời như vậy, 3000 phần bài thi vẫn không thể đánh giá đến sáng sớm ngày mai đi?

Vì vậy Tô Nghi suy đoán có phải hay không có cái gì dừng phương pháp.

Đúng như dự đoán, Hoàng Phủ Viện Sự, Quý Huyện lệnh, Lý thống nhất quản lý cùng với thủ hạ đông đảo quan chủ khảo lại mỗi người chia chủ yếu và thứ yếu, thật chỉnh tề đứng ở bàn đọc sách phía sau.

Hoàng Phủ Viện Sự hô to một tiếng: "Giờ Thân đã đến, mời Tiên Thánh!"

Sau đó một đám quan chủ khảo lại 180° xoay người, lưng quay về phía chúng thí sinh, hướng về đài cao, hướng tôn thánh pho tượng chấp tay tam bái, sau đó cùng kêu lên:

Thập niên khô hàn song,

Hắc phát nhập khảo phòng.

Đẫn nguyên mặc bạch thủ,

Thỉnh thánh tuyển hiền lương!

Này đầu từ Xu Mật Viện tiên hiền chỗ định ra mời thánh thơ, một khi các vị quan lại đọc lên, lập tức dẫn phát kỳ diệu hiện tượng. Chỉ thấy trên đài cao tôn thánh pho tượng một chút lay động, trong nháy mắt, gió lớn chợt nổi lên, quyền trên bàn quyền phong bay múa đầy trời. Phần lớn bay khỏi mặt bàn, rơi xuống mặt đất chổng lên, chỉ có một số ít còn ở lại trên bàn đọc sách.

Sau đó tôn thánh pho tượng trong tay bình thư trục giãn sáng lên, xõng ra nhiều chút kim quang, những thứ kia ở lại trên bàn sách bài thi thật giống như sinh ra cộng hưởng bình thường rồi rít phát ra nhức mắt ánh sáng. Kim quang du động bên dưới, lần lượt con số liên tiếp không ngừng hiện lên từng cái quyền dán lại, đại biểu Tiên Thánh ý chí đối với mấy cái này bài thi chấm điểm số.

Những thứ này bị đánh lên số điểm quyền phong lại lần nữa bị xếp hàng thứ tự, dựa theo từ trên xuống dưới thứ tự, phía trên nhất là năm trù, càng hướng xuống trù số càng cao.

Tô Nghi lập tức ý thức được, những thứ kia bay đến mặt đất đều là không hợp cách bài thi, chỉ có ở lại trên bàn sách bài thi mới là hợp cách, càng làm cho người ta mở rộng tầm mắt là: Ở lại trên bàn sách bài thi, tho vừa nhìn đi, thậm chí ngay cả ba trăm phong cũng chưa tới!

"Tham gia thi huyện thí sinh cơ hồ có ba ngàn người, mà ở thi văn giai đoạn liền quét rớt chín thành, có thể thấy lần này thi huyện có bao nhiêu khó khăn! Tiếp theo Võ thí, lại sẽ quét xuống mấy thành thí sinh?" Tô Nghi trong lòng suy tính nói.

Tô Nghi nghe chung quanh các thí sinh bắt đầu châu đầu ghé tai.

"Trời ơi, các người nhìn một chút, người hợp lệ vậy mà chỉ có một thành! Xem ra ta là không có hy vọng gì!"

"Cũng không phải là sao, ta thi bốn lần thi huyện, duy chỉ có cảm giác lần này thi huyện mới là khó khăn nhất! So với lúc trước khó khăn ít nhất gấp đôi!"

"Lúc trước thi huyện như thế nào đi nữa khó khăn, thi văn người hợp lệ thấp nhất cũng không ít ở hai thành, thậm chí còn có một lần thi huyện chỉ kiểm tra « Tôn Ngô binh pháp », một năm kia thi văn người hợp lệ lại còn đạt tới lục thành!"

"Đúng vậy, cuộc thi lần này thật sự quá khó khăn, nhất là đạo kia tôn tử tuổi ba mươi hành ở chỗ nào, ta là suy nghĩ nát óc cũng không nghĩ ra tới a!"

"Người vừa nói như vậy ta ngược lại thật ra nghĩ tới, đạo đề này nhất định chính là gây khó khăn người, nếu để cho ta tra cứu đại lượng sách sử mà nói, ta nói không chừng có khả năng đáp đi ra. Nhưng để cho ta vô căn cứ trả lời cái này vẫn đề. . ."

"Nếu không phải nghe nói lần này bài thi là Trần lão chủ tướng tự mình định ra, ta nhất định phải đem nghĩ quyền nhân tổ tông mười tám đời đều mắng một lần!"

"Ai, chớ nói, lần này thi huyện tổng thể quá khó khăn, coi như không có đạo đề này, ta phỏng chừng ta cũng hợp cách không được."

Trên quảng trường cơ hồ là oán thanh ồn ào, Hoàng Phủ Viện Sự vừa nhìn, lập tức dùng "Trống trận trời lên" quát lên: "Yên lặng!"

Chung quanh nhất thời yên tĩnh lại.

Hoàng Phủ Viện Sự hắng giọng một cái , lại nói: "Tiếp xuống tôi ta đem án trù số từ thấp đến cao từng cái đọc thí sinh tên họ , bị đọc đến tên thí sinh đứng lên tôi xếp hàng , chuẩn bị đi giáo trường tham gia Võ thí!"

Trên quảng trường bầu không khí chợt trở nên ngưng trọng.

Bạn đang đọc truyện *Binh Pháp Đại Thánh Convert* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 12: Éch ngồi đáy giếng

Vừa nghe đến người hợp lệ sẽ bị đọc đến tên , trên quảng trường cơ hồ sở hữu thí sinh đều trông mong ngóng trông. Cho dù là những thứ kia tự giác hợp cách vô vọng thí sinh , cũng hy vọng có thể có kỳ tích hạ xuống , bị Hoàng Phủ Viện Sự niệm đến tên mình.

Hoàng Phủ Viện Sự chậm rãi quét nhìn mặt đầy khăn trương mọi người , phát hiện ba ngàn người trong đó chỉ có mấy người thần sắc như thường , ổn định như thường , liền khẽ thở dài một tiếng , nhặt lên trên bàn sách đạo thứ nhất quyền phong , quét mắt liếc mắt quyền dán lại tên người cùng trù số , trống trận trỗi lên đạo:

"Thường hóa thôn Kế Nguyên , năm trù!"

Dứt lời , trong đám người đi ra một vị sắp tới ba mươi tuổi lớn tuổi hơn thanh niên đến , mặt có vẻ mừng rỡ như điên.

Hoàng Phủ Viện Sự ánh mắt cũng không nhắc , một phong tiếp một phong mà thi thắm:

"Tô Thủy Huyện Đặng xây , năm trù!"

"Liễu thôn Âu thu được , năm trù!"

...

Hoàng Phủ Viện Sự liên tiếp không ngừng đọc lên tên họ , mỗi đọc lên một người , trên quảng trường đều sẽ có một đạo tiếng cười vang lên. Hoặc cười mở cười to , hoặc hé miệng cười một tiếng , tóm lại , sở hữu bị đọc đến tên người , trên mặt không khỏi tràn đầy vui mừng vẻ. Mà những thí sinh khác , theo người hợp lệ vị trí càng ngày càng ít , tâm không khỏi càng ngày càng trầm xuống.

Cuối cùng , đi lên năm trù hợp cách gián điệp cuối cùng toàn bộ bước ra khỏi hàng , lại có 150~160 người , chiếm toàn bộ người hợp lệ một nửa!

Tô Nghi lúc này mới đối với cuộc thi lần này độ khó có cái cụ thể nhận biết.

Sau đó , Hoàng Phủ Viện Sự bắt đầu đọc được đến sáu trù thí sinh tên họ , thứ nhất mở miệng liền thi thắm:

"Lăng Đình Thôn Ngô Vọng , sáu trù!"

Ngô Vọng cười hắc hắc , vỗ một cái Tô Nghi cùng Đồng Khê hai người bả vai , rào bước đi lên phía trước.

Tô Nghi nhìn Ngô Vọng bóng lưng , khẽ gật đầu , Ngô Vọng tại Lăng Đình Thôn binh học viện thành tích tổng hợp mặc dù cùng Đồng Khê cơ hồ ngang hàng , nhưng đều là biểu hiện ở võ nghệ phương diện , tại văn học phương diện ngược lại cũng không cao , chỉ so với nguyên lai Tô Nghi mạnh hơn một tí tẹo như thế , so với Đồng Khê kém nhiều.

Nói cách khác , Ngô Vọng chỉ cần thông qua thi văn , tiếp theo Võ thí cơ bản cũng là mười phần chắc chắn.

Nhưng Đồng Khê thi ngược lại , văn cường võ yếu , cho dù thông qua thi văn , cũng chưa chắc có thể thông qua Võ thí , có thể nói là tính mạng như ngàn cân treo sợi tóc.

Thậm hại hơn là nguyên lai Tô Nghi văn võ đều kém , cơ hồ không có thông qua thi huyện khả năng , cho nên khi Tô Nghi muốn tại năm nay thi đậu võ sinh lúc , bị rất nhiều bạn cùng trường cười nhạo , chỉ có Ngô Vọng cùng Đồng Khê hai người biểu thị chống đỡ.

Mà trừ lần đó ra , chống đỡ Tô Nghi cũng chỉ có Tô Thi Nhi một người , vì cho Tô Nghi tiếp cận lần này đi thi vòng võ , nàng còn ăn nói khép nép đi cầu ròi nhiều cái nha hoàn chị em gái , lúc này mới tiếp cận đủ rồi Tô Nghi vòng võ.

Tô Nghi nghĩ tới chuyện này , đã cảm thấy đối với Tô Thi Nhi thiếu nợ quá nhiều , chờ đến thi đậu võ sinh , cần thiết thật tốt báo đáp nàng!

Không lâu lắm , được đến sáu trù thí sinh cũng đọc xong , có tới hơn tám mươi người.

Chờ ở nói , tại ba trăm tên người hợp lệ trung , đi lên năm trù sáu trù hợp cách tuyển chiếm 200 ba mươi, bốn mươi người , cơ hồ có tám phần mười nhiều!

Những thứ kia không có bị đọc đến tên người phần lớn than thở , tại năm trù sáu trù trong danh sách cũng không có tên mình , đều biết mình đã vô vọng hợp cách.

Đồng Khê cũng nhũn mày , nhìn về phía Tô Nghi , muốn an ủi cái gì đó. Nhưng lời an ủi tiếng nói mới vừa lẫn đến cổ họng , vừa nhìn Tô Nghi thần sắc như thường , một chút cũng không có thất lạc đáng về , Đồng Khê lập tức đem muốn nói chuyện nuốt xuống , lấp bắp nói không biết nên nói cái gì cho phải.

Tô Nghi dừng dung một tiếng , tỏ ý Đồng Khê không cần quá mức để ý.

Sau đó , Hoàng Phủ Viện Sự bắt đầu đọc bảy trù danh sách , tổng cộng có năm mươi mấy người , tương đương với nói , tiếp theo tám trù , cử trù cho đến trăm năm nhất ngũ mười trù , chỉ còn lại cuối cùng hơn mười người rồi!

Những người này , đều là trong tinh anh tinh anh!

Chính là cái này còn không bị đề cử mười mấy người , mới thật sự là Nhân tộc tương lai niềm hy vọng!

Hoàng Phủ Viện Sự nhặt lên một đạo quyền phong , đọc đạo:

"Tổ Thủy Huyện Đoan Mộc Chung , tám trù!"

Tiếng nói rơi xuống , một tên chừng hai mươi tuổi nhẹ nhàng thanh niên độ bước mà ra , hướng các vị người hợp lệ chấp tay một cái , liền đứng ở đội ngũ phía trước nhất.

Tô Nghi trong lòng thở dài nói: "Mặc dù không cùng Gia Cát Thanh thần đồng tên , nhưng hai mươi tuổi là có thể tại loại này độ khó thi văn trung cảm đến tám trù , cũng coi là một phương tuần kiệt rồi."

Sau đó vài tên tám trù , đều là bốn năm mươi tuổi người trung niên.

Lúc này , Hoàng Phủ Viện Sự lại đọc đạo:

"Lăng Đình Thôn Đồng Khê , tám trù!"

Tô Nghi đưa mắt nhìn Đồng Khê tại mọi người hâm mộ trong ánh mắt đứng ở đội ngũ hàng trước nhất , sau đó chung quanh lại bắt đầu nghị luận âm ỉ

"Trời ơi , niên kỷ nhỏ như vậy tám trù ? Ta xem hấn mới mười lăm tuổi chứ ?"

"Một cái nho nhỏ Lăng Đình Thôn , vậy mà có thể xuất hiện bức này anh tài!"

"Nếu không phải là có mười bốn tuổi thần đồng Gia Cát Thanh tại , ta xem cái này gọi là Đồng Khê thiếu niên tất nhiên là được chú ý nhất thí sinh!"

"Bất quá ta nhìn này Đồng Khê thể trạng gầy nhỏ , sợ là chỉ am hiểu thi văn , Võ thí chưa chắc có thể cảm cao phân."

"Đúng vậy , chân chính thần đồng thì phải giống như Gia Cát Thanh giống nhau , văn võ kiêm toàn! Đây Đồng Khê thể trạng vẫn là kém chút ít."

Mọi người nghị luận xong xong , chín tên tám trù thí sinh cũng toàn bộ bước ra khỏi hàng rồi , loại trừ Đoan Mộc Chung cùng Đồng Khê ngoài ra , những người khác tất cả đều là ba mươi lăm tuổi trở lên người trung niên.

Giờ phút này , trên bàn quyền phong cũng chỉ còn lại có ba đạo rồi!

Mọi người ríu rít suy đoán còn lại ba gã thiên tài là ai , sau đó nhất trí cho rằng nhất định có Gia Cát Thanh , cái khác hai chỗ nhưng là mỗi người nói một kiểu.

Hoàng Phủ Viện Sự cũng không mơ hồ , trực tiếp nhặt lên cuối cùng ba đạo quyền phong trong đó một đạo , thì thầm:

"Tổ Thủy Huyện Vương Anh Kiệt , cử trù!"

Tiếng nói rơi xuống , Tô Nghi liền ngây ngẩn , bởi vì hấn phát hiện trong đám người vậy mà đi ra một vị năm quá năm mươi , đầu tóc bạc trắng người lớn tuổi đi ra!

Mà Tô Nghi chung quanh càng là bộc phát ra một đạo một trận tiếng ồn ào.

"Trời ơi , đây không phải là trông coi toàn bộ Ngô Quận kích thước lớn nhất thứ tám số cửa hàng Vương chương quỹ sao?"

"Vương chương quỹ nhưng là Ngô Quận nhà nhà đều biết nhân vật , nghe nói hần mấy năm này thân thể ôm việc gì , đem cửa hàng giao cho mình nhi tử xử lý , không nghĩ đến lại là chuẩn bị kiểm tra thi huyện!"

"Không chỉ có như thế , nghe nói Vương chương quỹ chỉ có tính toán lợi hại , bốn mươi tuổi trước liền sách đều không đọc qua , chữ to đều không biết mấy cái , vèn vèn học được mười năm , vậy mà có thể cầm đến cử trù!"

"Thật là càng già càng dẻo dai , không , thật là lão làm ích trí a!"

Tô Nghi nghe nói , trong lòng cũng không khỏi âm thầm lấy làm kỳ , đem "Vương Anh Kiệt" danh tự này vững vàng khắc ở trong lòng. Chỉ bất quá , tại Tô Nghi nghe "Thứ tám số cửa hàng" cái từ này lúc , sắc mặt lộ ra hết sức cổ quái.

Hoàng Phủ Viện Sự dừng một lúc lâu mới tiếp lấy thi thăm:

"Tổ Thủy Huyện Gia Cát Thanh , cử trù!"

Lần này mọi người phản ứng lại không có lớn như vậy , phần lớn người chỉ là khẽ gật đầu , phảng phất Gia Cát Thanh có thể ở thi văn cầm đến cử trù , nguyên bản chính là chuyện đương nhiên sự tình.

Ngược lại thì đứng ở phía trước những người hợp lệ rồi rít hướng đi tới Gia Cát Thanh chúc mừng , Gia Cát Thanh mỉm cười chấp tay , từng cái đáp lại.

Tại Gia Cát Thanh đứng ở đội ngũ phía trước nhất sau đó , Vương chương quỹ lập tức chấp tay nói: "Chúc mừng Gia Cát hiền chất , còn nhỏ tuổi liền rút ra cử trù , lão phu cam bái hạ phong , về sau ước chừng phải thật tốt chiều cổ một hồi ta hiệu cầm đồ nhỏ a."

"Vương chương quỹ nói đùa , ngài cửa hàng chi nhánh khắp Ngô Quận các nơi , trong tay tài sản ti ti , há là tại hạ bức này tiểu bối có thể chiều cổ lên ? Tại hạ ngược lại phải thừa dịp cơ hội lần này cùng Vương chương quỹ quen thuộc một phen , mời ngài tới chiều cổ một hồi ta đây!" Gia Cát Thanh cười nói , nhưng trên trán mồ hôi có vẻ đặc ý màu sắc.

Vương chương quỹ người mắt lão cay , liếc mắt liền nhìn ra Gia Cát Thanh thần sắc , nhưng hần cũng không lưu ý , tiếp tục hỏi "Gia Cát hiền chất thi cử trù , nói cách khác , liền người cũng không đáp đúng kia đề chứ ?"

"Vương chương quỹ có phải là hay không lại nói tôn từ tuổi ba mươi hành ở chỗ nào vừa hỏi ? Nếu đúng như là đạo đề này mà nói , thật đáng tiếc , tại hạ bởi vì bài thi thời gian không đủ , cho nên buông tha này đề. Nhưng nếu như một lần nữa cho nữa giờ , tại hạ nhất định có thể hồi ức lên sở học sách sử , đem này đề phá giải!" Gia Cát Thanh lắc đầu một cái , có vẻ hơi tiếc nuối.

Mọi người hít vào một hơi: Nói cách khác , chỉ cần cho cái này thần đồng đủ thời gian , hần thậm chí có khả năng đem đạo xảo trá không gì sánh được vấn đề khó khăn cho giải đáp đi ra ?

Giờ phút này , mọi người nhìn về Gia Cát Thanh trong ánh mắt , cũng chỉ còn dư lại sùng bái.

Gia Cát Thanh chung quanh , Đồng Khê , Đoan Mộc Chung , thậm chí ngay cả nói lên cái vấn đề này Vương chương quỹ , đều đối với Gia Cát Thanh trả lời bừa bãi , từ chối cho ý kiến.

Gia Cát Thanh cảm thụ chung quanh nóng bỏng tầm mắt , thần tình hơi có chút nhẹ nhõm , liền đầu óc nóng lên , sấn nhiệt đã thiết nói: "Không chỉ là ta , ta phỏng chừng toàn Nhân tộc cũng không có vị kia thí sinh , có khả năng tại thi huyện đáp đúng bức này vấn đề khó khăn!"

"Tiểu thần đồng , người cần phải biết rằng , người giỏi có người giỏi hơn thiên ngoại hữu thiên , người đáp không được , không có nghĩa là những người khác cũng đáp không được."

Mọi người theo tiếng kêu nhìn lại , lên tiếng người lại là vị kia lấy được rồi tám trù thanh niên nam tử , Đoan Mộc Chung.

Gia Cát Thanh nhất thời cặp mắt hí lại , bắn ra ra ác liệt ánh sáng đến , lạnh lùng nói: "Ừ ? Đoan Mộc huynh chẳng lẽ là muốn nói , ngay cả ta đều đáp không được vấn đề , trên đời này có thể có những thí sinh khác đáp đi ra ?"

Đoan Mộc Chung cười lạnh một tiếng , đạo: "Tiểu thần đồng , người chẳng lẽ là tự đại qua đầu , muốn tự phong đệ nhất thiên hạ mộng đồng ? Viện sự trong tay quyền phong còn có một đạo , người có thể bảo đảm này còn lại người cuối cùng đáp không được đạo đề này ? Coi như là này Tô Thủy Huyện không người đáp được , cũng không đại biểu khắp thiên hạ người đều đáp không được! Đừng nói người có không có tư cách tự phong số một , ngay cả hiện nay trần , vì hai vị lão chủ tướng , ban đầu còn trẻ nổi bật lúc , cũng không dám tự phong số một , người lại là cái thứ gì ?"

Gia Cát Thanh biểu tình càng ngày càng âm lãnh , lạnh đến cơ hồ có thể so với được lên Bắc Cực rét căm căm.

"Đoan Mộc huynh , lời này của người , ta nhớ kỹ rồi!" Gia Cát Thanh từ tốn nói , "Thi huyện sau đó , ta nhưng là phải tìm người thật tốt lãnh giáo một chút."

"Hừ , ech ngồi đấy giềng!" Đoan Mộc Chung tự nhiên biết đối phương theo như lời "Lãnh giáo" là ý gì , nhưng vẫn mặt không sợ hãi , còn lấy nhan sắc đạo.

Gia Cát Thanh phát ống tay áo một cái , quay đầu sang chỗ khác , không đấu khẩu nữa.

Mọi người chung quanh lúc này mới thờ phào nhẹ nhõm , ở nơi này hai vị đối chọi gay gắt thiên tài bên cạnh , thật sự là quá bị đè nén.

Vì hóa giải tâm tình khẩn trương , mọi người không thể không đem đề tài dẫn tới Hoàng Phủ Viện Sự trong tay cuối cùng một đạo quyền dán lại , rồi rít suy đoán nói:

"Còn lại người cuối cùng rồi , không biết có thể hay không thật giống Đoan Mộc huynh theo như lời như vậy , đáp đúng đạo kia xảo trá vấn đề khó khăn cầm đến mười trù ?"

Bạn đang đọc truyện *Binh Pháp Đại Thánh Convert* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 13: Mười trù thí sinh!

"Mười trù ? Đừng có nằm mộng! Người cũng không phải không biết cầm đến mười trù có bao nhiêu khó khăn , không nói trước văn Võ thí tổng điểm mười trù thiên cổ không có , coi như là thí văn hoặc Võ thí đơn khoa mười trù thiên tài , Nhân tộc cũng đã hơn một trăm năm chưa từng xuất hiện rồi , độ khó bao lớn , có thể tưởng tượng được."

"Đúng vậy , huống chi lần này thi huyện so với lúc trước khóa trước thi huyện đều khó khăn nhiều, muốn cầm đến mười trù càng là chật vật , ta đoán người cuối cùng kia cũng là cử trù."

"Tám phần mười chính là cử trù rồi , mười trù tuyệt đối không thể có thể."

Chung quanh thấp giọng thảo luận , Gia Cát Thanh nghe một ít , liền ở trong lòng cười lạnh nói: "Hừ, ngay cả ta đều chỉ có thể cầm đến cử trù , ta còn thực sự không tin những người khác có thể cầm đến mười trù!"

Mọi người nghị luận sôi nổi , mỗi người nhìn về Hoàng Phủ Viện Sự trong tay cuối cùng một đạo quyền phong lúc , hoặc nhiều hoặc ít đều có chút hiếu kỳ cùng trông đợi.

Hoàng Phủ Viện Sự theo thường lệ dừng lại trong chốc lát , cùng mới vừa rồi niệm Vương chương quỹ tên họ giống nhau , cho người phía dưới một ít thảo luận thời gian.

Không lâu lắm , Hoàng Phủ Viện Sự hít sâu một hơi , đưa tay đi lấy cuối cùng một đạo quyền phong.

Chỉ bất quá , tại Hoàng Phủ Viện Sự mới vừa đưa tay ra , khóe mắt liếc qua đảo qua quyền dán lại tên cùng chấm điểm lúc , liền lập tức giống như là giống như điện giật rút tay trở về đến, thần sắc khiếp sợ không thôi!

Hoàng Phủ Viện Sự trợn to cặp mắt , thậm chí còn theo bản năng xoa xoa chính mình ánh mắt , thật giống như nhìn thấy gì khó tin sự tình giống như.

Bên dưới các thí sinh vẻ mặt vô cùng nghi hoặc , liền Hoàng Phủ Viện Sự sau lưng Quý Huyện lệnh , Lý giáo úy cùng với một đám quan lại đều sinh lòng hiếu kỳ , một cái không kềm chế được , rồi rít đi tới trước , nhìn về phía trên bàn sách còn lại kia một đạo quyền phong.

Trong khoảnh khắc , này một đám tại thí sinh trong mắt cao cao tại thượng bọn quan lại , vậy mà cũng giống Hoàng Phủ Viện Sự giống nhau , như bị sét đánh , ngây tại chỗ , hai mắt tròn tròn , lắp bắp , thật giống như cổ họng bị người bóp bình thường một câu nói đều không nói được.

Nhìn đến tình cảnh này , trên quảng trường 3000 thí sinh càng là trăm trạo nạo tâm , hiếu kỳ không ngớt , hận không được xông lên phía trước nhìn một chút kia quyền phong viết gì đó làm người mê muội mà nói , lại có thể để cho những địa vị này cao quý quan chức bày ra như vậy một bộ biểu tình tới.

Kia ba trăm tên người hợp lệ bên trong , cuối cùng có một người không nhìn được bật thốt lên mà đạo , cao giọng nói: "Viện sự đại nhân , mời người nhanh lên một chút niệm người cuối cùng tên đi, chúng ta đều muốn vội muốn chết!"

"Đúng vậy , không muốn lại đùa bỡn ta môn rồi , nhanh cho chúng ta một cái thống khoái đi!"

Mọi người rồi rít không khỏi tức cười , bật cười lên , trong lúc nhất thời , lại có rất nhiều người há mồm yêu cầu Hoàng Phủ Viện Sự vội vàng đem người cuối cùng tên đọc lên.

Hoàng Phủ Viện Sự là cao quý Xu Mật Viện viện sự , tính khí so với lạnh , bình thường nếu như bị những thứ này thí sinh mở miệng chất vấn , tất nhiên sẽ giận tím mặt , trị bọn họ một cái lại dám phạm thượng tội. Nhưng giờ phút này Hoàng Phủ Viện Sự vậy mà không chút nào sinh khí , mà là giống như đối đãi bảo bối bình thường nhặt lên cuối cùng một đạo quyền phong , một cái tay khác chậm rãi mon trón mặt bìa , như là cực kỳ yêu quý , đối mặt với mọi người chất vấn vẫn ha ha cười nói:

"Không gấp , không gấp. Trước đó , ta muốn hưởng chư vị Tổ Thủy Huyền đồng bào tuyên cáo một chuyện: Ta Tổ Thủy Huyền , khả năng phải nổi danh!"

Thấy Hoàng Phủ Viện Sự ánh mắt chuyển qua quyền dán lại , chuẩn bị mở miệng , mọi người mặc dù hiếu kỳ , nhưng là lập tức ngừng thở , lòng tràn đầy mong đợi.

"Ta tuyên bố , này một tên sau cùng thí văn người hợp lệ , hẳn chính là Lăng Đình Thôn Tô Nghi , mười trù!"

"Hí!" Trên quảng trường vang lên một mảnh ngược lại hút khí lạnh thanh âm.

Bọn họ không cách nào tưởng tượng , nho nhỏ này Tổ Thủy Huyền không chỉ có ra Đồng Khê , Gia Cát Thanh bực này thiếu niên anh tài , mà ở này bên trên , lại còn có thể ra một cái mười trù thí sinh!

Tại tràng sở hữu thí sinh , cơ hồ đều không dám tin tưởng lỗ tai mình , nếu không phải thấy Hoàng Phủ Viện Sự trên mặt kia lau khó mà che giấu vẻ kích động , bọn họ thậm chí muốn hoài nghi Hoàng Phủ Viện Sự ăn nói bừa bãi rồi!

Mười trù là khái niệm gì ? Cho dù là văn Võ thí trung đơn khoa mười trù , tại toàn Nhân tộc cũng đã trăm năm không từng xuất hiện rồi. Mà ở Tổ Thủy Huyền nho nhỏ này nơi chật hẹp nhỏ bé , từ trước tới nay , căn bản chưa từng có bất luận kẻ nào hái được mười trù!

Nghe mười trù thí sinh thật ở nơi này Tổ Thủy Huyền phủ xuống , kia rằng môi tương cơ Đoan Mộc Chung cùng với thần đồng Gia Cát Thanh , kia hơn năm mươi tuổi rút ra cửu trù Vương Anh Kiệt chương quỹ , thậm chí ngay cả Đồng Khê , Ngô Vọng hai vị này Tô Nghi bạn cùng trường bạn tốt đều sợ ngây người.

Trên đỉnh đầu , vạn dặm trời quang , thế nhưng trên quảng trường chỗ có người trong lòng đều vang lên từng đạo sấm sét.

Mảnh này Xu Mật Viện quảng trường lâm vào khác thường trong trầm mặc , tất cả mọi người đều nhìn chung quanh , muốn trước tiên phải tìm ra tên này mười trù vô sinh đến từ cùng ở nơi nào.

Tại dạng này trong bầu không khí , Tô Nghi bất đắc dĩ lắc đầu một cái , đi về phía trước.

Ngay tại Tô Nghi bước ra bước đầu tiên lúc , ngay lập tức sẽ bị người chung quanh phát giác.

Tô Nghi phía trước các thí sinh sắc mặt cuồng nhiệt , trong mắt có vẻ sùng bái , rồi rít như rồng đường , để cho vị này trăm năm nhất ngộ mười trù thí sinh đi lên phía trước , đứng ở ba trăm tên người hợp lệ đội ngũ hàng trước nhất.

Hoàng Phủ Viện Sự vừa nhìn Tô Nghi đi tới , lập tức hai mắt tỏa sáng: "Phượng tư long nghi , thật là Kỳ Lân Nhi vậy!"

Quý Huyền lệnh cũng tán dương: "Giỏi một cái khí vũ hiên ngang thiếu niên anh hùng!"

Tô Nghi đứng ở phía trước nhất , nghe rõ ràng , mặt đầy ổn định , chấp tay nói cảm ơn.

Đồng Khê cùng Ngô Vọng há to mồm , cho đến Tô Nghi đi qua bên cạnh bọn họ , đứng ở đội ngũ hàng trước nhất sau đó , vẫn không thể tin được Tô Nghi có thể cầm đến mười trù.

Đoan Mộc Chung chính là mắt sáng như đuốc , mặt có vẻ ngạc nhiên , hần ý thức đến chính mình lúc trước nói tới đã ứng nghiệm , trong mắt một luồng vẻ say mê dâng lên , thật giống như thần du trong mộng.

Vương chương quỹ cũng gật gật đầu , vô pháp che giấu trong mắt vui vẻ , trong lòng nói: "Người này trẻ tuổi như vậy là có thể rút ra mười trù , xưng là kỳ tài ngút trời cũng không quá đáng! Hơn nữa lần này thi huyền so với thường ngày càng khó hơn rất nhiều , người này lại còn có thể ở này trong nghịch cảnh vượt mọi chông gai , tháo xuống mười trù thí sinh danh hiệu , quả thật như Hoàng Phủ Viện Sự theo như lời: Thật là Kỳ Lân Nhi vậy!"

Vị kia người ta gọi là "Thần đồng" Gia Cát Thanh giờ phút này nhưng là cắn chặt hàm răng , hai quả hàm nắm chặt , cúi đầu. Không người phát hiện Gia Cát Thanh lúc này cặp mắt cơ hồ muốn phun ra lửa giận đến , bởi vì , tất cả mọi người đều bỏ chạy rồi bảo tồn tại Gia Cát Thanh trên người sự chú ý , đem phần này chú ý chuyển tới Tô Nghi trên người.

Nguyên bản thuộc về Gia Cát Thanh phần vinh dự này , vậy mà tại trong khoảnh khắc tan thành mây khói! Gia Cát Thanh chỉ cảm thấy , Tô Nghi đoạt đi hết thầy vốn thuộc về hắn đồ vật!

Sau lưng vô số đạo tầm mắt thật giống như mưa tên bình thường nhào tới , Tô Nghi chỉ cảm thấy như có gai ở sau lưng , nhưng vẫn cố gắng bảo trì lại như thường thần thái , thật giống như một cái giếng cổ bình thường không có chút rung động nào.

Hoàng Phủ Viện Sự nhìn thấy Tô Nghi như vậy chừng chặc cùng ổn định , càng cảm thấy người này bất phàm , trong lòng cực kỳ tung tăng , một cái nóng nảy , vậy mà vận dụng trống trện trôi lên năng lực , bật thốt lên:

"Vị này Tô Thập Trù, không chỉ có riêng là hái được thi văn mười trù mà thôi, ở trước đó hẳn đáp lập chí một đề, vậy mà dẫn phát mười bảy trạng cao Khí Thế Kỳ Quan! Khí thế cấp bậc xa xa vượt qua giai đoạn thứ hai áp thành, cơ hồ đạt tới giai đoạn thứ ba lặc lư mà!"

Trên quảng trường nhất thời bộc phát ra từng đạo kêu lên.

Tô Nghi sau lưng Gia Cát Thanh đột nhiên lão đảo một cái, thiếu chút nữa không có ngã nhào trên đất!

Chỉ thấy Gia Cát Thanh cả người run rẩy, sắc mặt âm trầm như mực, như muốn cắn nát hàm răng! Bên cạnh hắn Vương chương quý vừa nhìn, nhất thời lặc đầu một cái, trong lòng nói:

"Này Gia Cát Thanh trưởng thành lịch trình quá mức thuận buồm xuôi gió rồi, cho tới hắn mặc dù tài hoa hơn người, lực có thể giơ đỉnh, nhưng tâm lý là quá qua yếu ớt, khiến hắn trải qua lần này thất bại đối với hắn cũng có chỗ tốt. Nếu như hắn có thể đủ thần nhiên đối mặt lần này thất bại, biết hổ thẹn rồi sau đó dừng cảm, ngày sau thành tựu nhất định bất phàm; nhưng nếu như hắn ngã xuống lần này thất bại không bỏ dậy nổi mà nói, sợ rằng thần đồng tên liền muốn chết yếu rồi."

Ý tưởng hạ xuống, Vương chương quý cũng không tiếp tục đề ý Gia Cát Thanh, ngược lại hướng Tô Nghi chấp tay chúc mừng đạo: "Chúc mừng Tô tiểu huynh đệ thi văn rút ra mười trù, càng thêm đưa tới khí thế áp thành, đủ để tái nhập sử sách, tên lưu trong sử sách rồi!"

"Vương chương quý khách khí, có thể hay không tên lưu trong sử sách, tại hạ cũng không đề bụng, chỉ cần có thể báo đáp dưỡng dục người nhà ta, có khả năng là nhân tộc kháng man làm ra cống hiến, tại hạ liền đủ hài lòng." Tô Nghi đạo.

Nghe Tô Nghi nói như vậy, Vương chương quý không khỏi than thở bình thường gật gật đầu.

Tô Nghi theo như lời người nhà, loại trừ đã qua đời mẹ đẻ ở ngoài, cũng chỉ có vì hắn bỏ ra hết thầy Thi nhi tỷ.

Mà có khả năng rong ruổi sa trường, tung hoành thiên hạ, chính là Tô Nghi tự thân nam nhi tráng chí.

Ngay tại Tô Nghi cùng Vương chương quý đối thoại thời khắc, quảng trường phía sau những thứ kia không có hợp cách thí sinh chính là mặt đầy chán chường.

"Ai! Nghe nói mỗi lần Khí Thế Kỳ Quan đạt tới một giai đoạn trở lên, đều hàm chứa làm người tâm tưởng sự thành thần kỳ lực lượng. Mười bảy trạng Khí Thế Kỳ Quan, khẳng định để cho khắp thành dân chúng đều thu được chỗ tốt, nhưng ta vui ở trong trường thi, không có thể thấy lần đó kỳ quan. ."

"Đúng vậy, không chỉ có không có thi đậu võ sinh, hơn nữa còn lãng phí một lần Khí Thế Kỳ Quan kim quang lễ rửa tội! Ta thật là thua thiệt đến trong đống quần đi rồi!"

"Sớm biết ta năm nay sẽ không tới tham gia thi huyện rồi, đành hoàng ở nhà đọc sách!"

"Bất quá, có thể tận mắt nhìn đến mười trù thí sinh sinh ra, ta cảm giác được ta đã đủ vốn."

"Ta hay là muốn tiếp nhận kim quang lễ rửa tội a. . ."

Giờ phút này, trên quảng trường bầu không khí nhất thời phân chia thành hai thái cực.

Một mặt, những thứ kia thi văn hơn ba trăm tên người hợp lệ cùng dưới đài cao các quan viên trò chuyện khí thế ngất trời, cơ hồ quên mất tiếp được còn có Võ thí. Mà một phương diện khác, tại quảng trường phía sau, còn lại không có hợp cách hơn 2,700 tên thí sinh, phần lớn sắc mặt u tối, không ngừng kêu khổ.

Quý Huyện lệnh mắt giả hoạt nhất chuyển, trong lòng suy nghĩ đạo: "Nếu bầu không khí như thế sôi nổi, ta sao không thêm dầu vào lửa, để cho này Tô Nghi tại cả nước hoàn toàn dương danh? Chỉ cần hắn nổi danh, ta Tổ Thủy Huyện cũng có thể đi theo thom lây a!"

Ý nghĩ trong lòng hạ xuống, Quý Huyện lệnh cười hắc hắc, cũng điều động hắn "Trống trận trời lên" năng lực, cao giọng nói: "Chư vị xin nghe ta một lời, vị này Tô tiểu huynh đệ không chỉ có riêng như thế! Hắn tại dẫn phát Khí Thế Kỳ Quan sau đó, lại còn tại chỗ tấn thăng đến rồi võ sinh cấp bậc, trở thành gần trăm năm tới nay một vị duy nhất Thiên Trạch Sĩ Tử!"

Lời này vừa nói ra, trên quảng trường sôi nổi bầu không khí trong nhảy mắt yên tĩnh lại.

Mảnh này chật ních ba ngàn người quảng trường, lúc này lại lặng ngắt như tờ, tĩnh liền một cây châm roi trên mặt đất thanh âm cũng có thể rõ ràng nghe!

Nếu như nói, mọi người đối mặt Tô Nghi trước đây thành tựu, còn ôm sùng bái và ngưỡng mộ chí tình mà nói, giờ phút này bọn họ nhìn về phía Tô Nghi ánh mắt, liền lộ ra hết sức cổ quái rồi.

Bạn đang đọc truyện *Binh Pháp Đại Thánh Convert* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 14: Tranh án kiện đầu

Trước đây Tô Nghi lấy được cái khác thành tựu, tuy nói có thể để cho các thí sinh ngưỡng mộ núi cao, khâm phục không ngớt, nhưng là vèn vện dừng bước tại đây rồi.

Vô luận là thi văn mười trù, vẫn là khí thế áp thành, vậy cũng là Tô Nghi chính mình thành tựu, cũng không thể cho những thí sinh khác mang đi chỗ tốt gì.

Thế nhưng, nếu như Tô Nghi thật trở thành "Thiên Trạch Sĩ Tử" mà nói, kia hết thấy đều đã bất đồng!

Thiên Trạch Sĩ Tử a, điều này nói rõ cái gì?

Mặc dù ngàn năm lịch sử tới nay, trở thành Thiên Trạch Sĩ Tử bình gia đệ tử thập phần thừa thớt, nhưng này "Thừa thớt" là lấy toàn bộ Nhân tộc miệng người tiêu chuẩn mà nói.

Tôn thánh thời kỳ, toàn bộ Nhân tộc ước chừng có hai trăm triệu người, mà sau đó mỗi một triều đại đều đang tăng trưởng, cho tới bây giờ, Nhân tộc số lượng đã đạt đến kinh người hai tỉ mấy!

Binh Phong Đại Lục lớn vô cùng, Nhân tộc chiếm cứ đại lục phía nam núi sông khu vực, mà Man Tộc chiếm cứ bắc phương mênh mông thảo nguyên, Đông hải cùng Nam Hải còn có đông đảo hòn đảo, xưng là "Doanh Châu quần đảo", bị Hải Thần Tộc chiếm cứ.

Mà Nhân tộc địa bàn tồn tại bảy mươi cái lục địa, bốn năm trăm cái quận, huyện thành càng là tồn tại mấy ngàn! Cho dù hiện tại lui thủ Giang Nam, cũng vẫn có hai mươi bảy châu cùng hơn một tỉ nhân khẩu!

Người như vậy miệng cơ số, cho dù Thiên Trạch Sĩ Tử lại như thế nào hiếm có, như thế nào thừa thớt, trong lịch sử cũng ra khỏi không dưới một ngàn tên.

Một ngàn tên Thiên Trạch Sĩ Tử, tại lịch đại mịt mờ như biển trong nhân tộc, xác thực chỉ là hạt thóc trong biển, nhưng Nhân tộc năm gần đây suy nhược lâu ngày, đối với Man Tộc càng đánh càng thua, đã sắp sỉ trăm năm chưa từng xuất hiện Thiên Trạch Sĩ Tử rồi.

Nhưng, chính là chỗ này chút ít "Hạt thóc trong biển" Thiên Trạch Sĩ Tử, đã đủ để là đòi sau toàn Nhân tộc làm ra gương sáng rồi.

Trong lịch sử Thiên Trạch Sĩ Tử, loại trừ nửa đường chết yếu người, cái nào sống đến sống quãng đời còn lại không có đạt tới quốc sĩ cấp bậc?

Trở thành Thiên Trạch Sĩ Tử, thì đồng nghĩa với lấy được rồi tấn thăng quốc sĩ giấy thông hành, hơn nữa tuyệt không ngoại lệ!

Đây chính là dân chúng bình thường trong mắt cơ hồ cùng ông trời bình thường cao quý quốc sĩ a! Tại Tố Thủy Huyện loại này huyện thành nhỏ, quốc sĩ đã là đỉnh thiên đại nhân vật, cho dù là hiện nay Hoàng Phủ Viện Sự cùng Lý giáo úy, cũng chỉ là Vũ Sĩ mà thôi.

Mà giờ khắc này, ngay tại sở hữu thí sinh trước mặt, quan chủ khảo tuyên bố Tô Nghi trở thành "Thiên Trạch Sĩ Tử"! Nói cách khác, nếu như không ra ngoài dự liệu, Tô Nghi ngày sau tất thành quốc sĩ!

Mặt khác, bọn họ những thứ này bình thường thí sinh, tương đương với nói là cùng tương lai quốc sĩ cùng giới tham gia thi huyện! Về sau nói ra, đều cảm thấy trên mặt có vẻ vang.

Còn nếu như có thể tiến hơn một bước, cùng Tô Nghi giữ gìn mối quan hệ mà nói, thậm chí có tư cách tự xưng là Tô Nghi bạn cùng trường!

Chỉ cần cùng Tô Nghi giữ gìn mối quan hệ mà nói. . .

Tại chỗ 3000 tên thí sinh, thậm chí ngay cả phía trước hơn mười người quan lại, cơ hồ trong lòng mỗi người, đều sinh ra cùng Tô Nghi làm quen ý tưởng tới.

Người bình thường muốn cùng Tô Nghi giữ gìn mối quan hệ, trông cậy vào Tô Nghi có khả năng nhớ bọn họ, tại Tô Nghi trở thành quốc sĩ sau đó có thể chiếu cố một hồi bọn họ; mà những thứ kia phú thương đại quan vô cùng các đệ tử, thì tại trong lòng tính toán như thế nào lôi kéo Tô Nghi, tại Tô Nghi cánh chim không gió lúc, đánh xuống vững chắc quan hệ hợp tác.

Mỗi người ánh mắt đều tụ tập ở Tô Nghi trên người, chỉ bất quá đám bọn hán thần sắc khác nhau, có tràn đầy hâm mộ cùng ước mơ, có chính là sắc mặt nóng bỏng, hận không được lập tức đi tới chào hỏi.

Tô Nghi hai vị bạn cùng trường, Ngô Vọng tươi cười rạng rỡ, mừng không kể xiết, trong đầu nghĩ hồi hương thời điểm nhất định phải cố động khoe khoang một phen; mà Đồng Khê chính là mặt mỉm cười, gật gật đầu, trầm nghĩ nói: "Nếu là viện trưởng nghe nói Tô Nghi lấy được thành tích mà nói, nhất định tuổi già an lòng."

Mà duy nhất đối với Tô Nghi mất lạnh đối đãi, nhưng là đứng tại hán phía sau thần đồng Gia Cát Thanh rồi.

Không, hiện tại đã không thể gọi hán là "Thần đồng", tại "Mười trù thí sinh", "Khí thế áp thành", "Thiên Trạch Sĩ Tử" những thứ này chói mắt danh hiệu trước mặt, bất kỳ cái gọi là thần đồng đều lộ ra như thế tái nhợt vô lực.

Gia Cát Thanh giống như âm thầm bò cạp, nhìn chằm chằm Tô Nghi bóng lưng, sắc mặt âm lãnh.

Tô Nghi cơ hồ là đắm chìm tại toàn trường dưới ánh mắt, khẽ lắc đầu, cảm giác có chút nhức đầu.

"Loại trừ mười trù thí sinh ngoài ra, những chuyện khác căn bản là không cần tuyên dương, rõ ràng cho thấy những thứ này các đại nhân cố ý đem bầu không khí xào nhiệt liệt như vậy, tạo thành một loại dư luận hiệu quả, tới nâng cao thanh danh của ta."

Tô Nghi nâng trán, hán lại làm sao có thể không hiểu những quan viên này tiểu tâm tư.

Tổ Thủy Huyện loại này huyện thành nhỏ, muốn tại khắp thiên hạ sĩ tử trong tai dương danh, tự cần phải mượn danh nhân hiệu ứng. Chỉ cần Tổ Thủy Huyện có một người tại thiên hạ dương danh, người này cố hương Tổ Thủy Huyện cũng có thể cùng nhau đắc đạo thăng thiên, thanh danh lan xa.

Mà Tô Nghi, chính là lúc này có thể để cho Tổ Thủy Huyện dương danh đắc lực nhất thí sinh!

Hơn nữa Tô Nghi còn biết, những quan viên này muốn tấn thăng, không chỉ có phải dựa vào Lại bộ đối với bọn họ công trạng khảo sát, quan trọng hơn vẫn là danh tiếng.

Chỉ có công trạng, còn chưa đủ lấy để cho những quan viên này lên chức, còn nhất định phải được đến cái khác đại nhân vật công nhận, tài năng lên chức có hy vọng. Chỉ cần Tô Nghi dương danh, Tổ Thủy Huyện cũng có thể nổi danh; chỉ cần Tổ Thủy Huyện xưng tên, bọn họ những thứ này trong huyện quan phụ mẫu, còn không phải cùng dạng có khả năng danh mãn thiên hạ?

Có tốt danh tiếng, lo gì không thể lên chức.

Nếu đúng như là nguyên lai Tô Nghi, là quả quyết không thể nào hiểu được quan trường những thứ này từng cái từng cái từng đạo. Nhưng bây giờ Tô Nghi nhưng là theo địa cầu cái loại này tin tức xã hội đi tới nơi này, đối với những nội tình này rõ ràng như thấu suốt.

Hơn nữa Tô Nghi cũng không ghét những đám quan viên này cách làm, bọn họ nâng cao chính mình, nhưng thật ra là một cái vện toàn đôi bên cách làm.

Những quan viên này có thể theo "Danh tiếng" trung được đến chỗ tốt, Tô Nghi hỏi nào cũng không phải là đây?

Hơn nữa, Tô Nghi tương lai có thể có được chỗ tốt, tuyệt đối so với tất cả mọi người đều phải nhiều!

Chỉ bất quá có một chút, để cho Tô Nghi thập phần nhức đầu.

"Không khí này cũng sôi nổi thật quá mức rồi, đám quan chủ khảo vậy mà cũng giống thí sinh giống nhau biểu hiện, viện sự cùng Huyện lệnh còn không chút nào ngăn cản, cái này cần kéo dài đến đâu cái đầu đi? Còn muốn tiếp tục hay không tiếp theo Võ thí rồi hả?"

Tô Nghi vừa nhìn sắc trời, đã sớm qua giờ Thân hai khắc, mặt trời cũng đã gần rơi vào bên thành tường rồi, nhất thời cảm thấy bất đắc dĩ, chỉ đành phải nặng nề ho hai tiếng, hướng Hoàng Phủ Viện Sự nháy mắt.

Mà Hoàng Phủ Viện Sự nhận ra được Tô Nghi tầm mắt, cười mắng: "Người này tô mười trù, như là đã trở thành Thiên Trạch Sĩ Tử, tiếp theo coi như không tham gia Võ thí, mới lên cấp võ sinh thân phận cũng có thể được thừa nhận, tiếp theo tiếp nhận vũ miếu ban phúc, người còn muốn tranh này thi huyện án kiện đầu?"

"Cũng không phải là muốn tranh kia án kiện đầu," Tô Nghi lắc đầu nói, "Chúng ta mười năm học hành gian khổ, không phải là vì tại trong thi huyện này, khảo sát chính mình đến tốt cùng đi tới một bước kia sao? Cho nên tiểu sinh không muốn bỏ qua tiếp theo bất kỳ một hồi khảo thí, cần thiết làm được có đầu có đuôi."

"Người khác đem thi huyện trở thành thăng quan phát tài đường tắt, mà người lại đem thi huyện trở thành chính mình đá mài dao, tốt lắm, tốt lắm!" Hoàng Phủ Viện Sự vỗ tay mà cười.

Tô Nghi sau lưng Gia Cát Thanh không nói một lời, mà Vương chương quỹ nghe một chút Tô Nghi lời ấy, cũng mỉm cười gật đầu.

Sau đó, Hoàng Phủ Viện Sự bắt đầu không nhanh không chậm, đều đều vào đây tuyên bố.

"Thi huyện văn khoa đã kết thúc, đã như thế, ta huyện sở hữu thi văn người hợp lệ đều đã chọn lựa, mời chư vị đi theo Lý giáo úy đi Võ giáo tràng, chuẩn bị tham gia tiếp theo Võ thí."

Tiếng nói rơi xuống, ba trăm tên người hợp lệ bắt đầu ngay ngắn có thứ tự theo sát Lý giáo úy, đi về phía quảng trường bên kia cửa viện. Mà còn lại hơn

2,700 tên không hợp cách thí sinh , thì bắt đầu ở cái khác quan lại dưới sự dẫn đường rời đi Xu Mật Viện trường thi.

Những thứ này thí sinh mặc dù đã thi rớt , nhưng loại trừ chỉ có cực ít một nhóm người sắc mặt suy sụp tinh thần ngoài ra , phần lớn người lại có vẻ hết sức hưng phấn , bọn họ vừa đi ra trường thi , một bên kịch liệt thảo luận , không chút nào thi huyện thi rớt thất lạc.

Tại cùng một ngày xuất hiện "Mười trù thí sinh", "Khí thế áp thành", "Thiên Trạch Sĩ Tử" này ba cái cơ hồ có thể gọi là kỳ tích đại sự , hơn nữa tất cả đều phát sinh tại bọn họ trước mắt , đã đủ để hòa tan trong bọn họ tâm khảm mờ mịt.

Tô Nghi đi theo phía trước Lý giáo úy tại hai mảnh quảng trường ở giữa trong hành lang hành tẩu , nghe bên cạnh Đồng Khê đối với Võ thí giới thiệu.

"Vì phòng ngừa làm rối kị cương , thì văn hàng năm đề mục cơ hồ đều không giống nhau , nghĩ quyền người mỗi năm đều có đủ loại nhiều kiểu mới đổi lại đến, đem các thí sinh giầy vò quá sức." Đồng Khê đạo , "Nhưng Võ thí lại đơn giản thô bạo , một trăm năm khả năng đều không biết sửa đổi một lần nội dung. Thi huyện Võ thí chỉ khảo sát thí sinh lực lượng , căn bản không có đầu cơ trục lợi thủ đoạn , chỉ có thể thật rèn luyện , cho nên đây cũng là Võ thí điểm khó khăn chỗ ở , trừ phi là trời sinh thần lực , nếu không Võ thí rất khó cảm đến cao phân."

Đồng Khê dứt lời , còn có ý riêng bình thường nhìn một chút nghiêng phía sau Gia Cát Thanh.

Tô Nghi gật đầu một cái , trong lòng nói: "Cái này thi cùng tương lai trường thi cùng vận động trường giống nhau , trường thi có thể ăn gian , có thể trước đó được đến đề mục sau đó sớm thuộc lòng , tồn tại đủ loại đề cao số điểm thủ đoạn. Nhưng vận động thi không được , ai cũng biết điền kinh trên sân sẽ tổ chức trăm mét chạy , chạy đường dài các loại tranh tài , nhưng không có bất kỳ người nào có thể sử dụng đầu cơ trục lợi phương pháp cảm đến cao phân. Đương nhiên , thuốc hưng phấn ngoại trừ , này Bình Phong Đại Lục còn không có loại đồ chơi này. Cho dù có tương tự vật phẩm có thể tăng cường lực lượng , cũng quả quyết không gạt được Tiên Thánh ý chí."

"Ta bây giờ đã là võ sinh , lực lượng so với lúc trước tăng cường nhiều gấp đôi , tại Võ thí bên trong cảm đến một cái khá cao số điểm hẳn là không thành vấn đề." Tô Nghi trong đầu nghĩ , "Ta thân thể này từ nhỏ đã dinh dưỡng không đầy đủ , lực lượng thật sự quá yếu , nguyên bản ta hai cánh tay chỉ có thể giờ lên bốn đầu trái phải sức nặng , hiện tại coi như tăng cường , cũng chỉ bất quá có thể nâng một thạch mà thôi , chỉ có thể cùng năm ngoài Gia Cát Thanh ngang hàng. Này hơn một năm nhiều, Gia Cát Thanh không có khả năng dặm chân tại chỗ , cho nên án kiện đầu tên ta cũng không cần ôm quá lớn mong đợi."

Ngay tại Tô Nghi cân nhắc những khi này , hẳn không biết là , phía sau hẳn Gia Cát Thanh , cũng đang suy nghĩ gần giống như hắn sự tình:

"Không sao, coi như ta thi văn kém Tô Nghi một nước , nhưng Võ thí ta lại nắm chắc phần thắng! Năm ngoài ta là có thể giờ lên một thạch nặng lương túi , này một năm đã qua , ta lực lượng lại tăng trưởng rồi ít nhất một thành , nếu như Võ thí đề thi không thay đổi mà nói , ta giống vậy có thể cảm đến cừu trù!" Gia Cát Thanh trong lòng oán hận nói , "Tô Nghi , trước mặt cho ngươi ra hết sức danh tiếng , ta nhìn. Nhưng người bình thường trở thành Thiên Trạch võ sinh , lực lượng thân thể cũng chỉ bất quá tại nguyên lai trên căn bản tăng cường 5-6 thành mà thôi. Ngươi ban đầu như thế gầy yếu , coi như tăng cường 5-6 thành lực lượng , lại có thể có bao nhiêu ?"

Gia Cát Thanh cảm nghĩ tới đây , càng ngày càng cảm thấy tâm tình thoải mái , sắc mặt càng ngày càng tự đắc lên , trong lòng nói:

"Mà ta thiên sinh thần lực , coi như ngươi trở thành thiên trạch võ sinh , vẫn kém xa ta. Văn Võ thí tính toán trung bình phân , lần này án kiện đầu , nhất định sẽ là ta!"

Bạn đang đọc truyện *Bình Pháp Đại Thánh Convert* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 15: Cử tạ kỹ xảo

Tại Võ giáo tràng

Bởi vì thi huyện Võ thí chỉ khảo sát lực lượng , không thể so với Viện thí Võ thí còn cần khảo sát thuật bắn cung thuật cưỡi ngựa , cho nên huyện thành Xu Mật Viện bên trong Võ giáo tràng bình thường diện tích nhỏ bé , Tổ Thủy Huyện cũng không ngoại lệ.

Võ giáo giữa trong sân là một mảnh hình chữ nhật đất trống , dài chừng mười trượng , rộng 6 trượng có thừa , chung quanh là nấc thang thức khán đài , dưới khán đài mới còn có ghế trọng tài , ngược lại cực kỳ giống Tô Nghi chỗ nhận biết nào đó nước Mỹ nghề nghiệp sân bóng rổ.

Lớn nhất bất đồng , chính là đối diện Võ giáo tràng cửa vào cũng không có khán đài chỗ ngồi , trở nên là so với trường thi nhỏ đi rất nhiều tôn thánh pho tượng yên tĩnh đứng vững , ước chừng chỉ có cao ba trượng , nhưng khí thế không giảm chút nào , vẫn uy nghi thiên hạ.

Đội đến hơn ba trăm tên thí sinh toàn bộ tại bốn phía trên khán đài ngồi vào chỗ của mình sau đó , Hoàng Phủ Viện Sự đứng lúc xử lý xong trường thi sự vụ , mang theo một đám quan lại đứng lúc đi tới Võ giáo bên trong sân.

Loại trừ Hoàng Phủ Viện Sự ngoài ra , cái khác quan chủ khảo lại đều tại ghế trọng tài ngồi xuống.

Hoàng Phủ Viện Sự đứng ở giữa sân , hướng bốn phía nhìn một chút , đại đa số thí sinh đều trong lòng có dự tính , lòng tin bùng nổ , liền gật đầu , trông trận trời lên đạo: "Giờ Dậu đã đến , tế Tiên Thánh!"

Sở hữu thí sinh theo trong chỗ ngồi đứng lên , động tác đều nhịp , hướng tôn thánh pho tượng thật sâu chấp tay , làm một đại lễ.

Sau đó Quý Huyện lệnh lần nữa tụng đọc « tế Vũ Thành Vương miếu tiên hiền văn », cuối cùng tuyên đọc quy tắc cuộc thi.

Tô Nghi lắng nghe quy tắc , không lâu sau , hai tròng mắt sáng lên , trong lòng nói:

"Nguyên lai , này thi huyện vũ khảo chỉ kiểm tra lực lượng , mà thể hiện một lực lượng cá nhân đơn giản nhất phương pháp , chính là cử tạ! Chỉ cần chỗ cử tạ lượng đạt tiêu chuẩn , liền có thể cầm đến năm trụ , thông qua thi huyện , trở thành võ sinh. Này nghe rất đơn giản , trên thực tế lại không phải như thế."

Tô Nghi chỉ chớp mắt , nhìn về phía sân một bên chất ở một chỗ đĩa tròn hình dạng cục sắt , cùng chừng mười căn cột vào cùng nơi thiết can. Những thứ này đĩa sắt trung gian có một cái so với đồng tiền hơi lớn hơn một ít hình tròn lỗ thủng nhỏ , là dùng để lọt vào thiết can. Những thứ này hình tròn đĩa sắt mỗi một khối nặng một đấu , chỉ cần đem năm khối đĩa sắt dùng thiết can xuyên , sau đó đem giờ qua đỉnh đầu , ở trên đỉnh đầu bảo trì mười hơi thở thời gian , liền có thể cầm đến hợp cách năm trụ.

Nói cách khác , muốn lấy được năm trụ , tựa cần phải giờ lên năm đấu , cũng chính là sáu mươi cân trái phải đĩa sắt , hơn nữa bảo trì lại mười hơi thở thời gian!

Này cử tạ quy tắc cùng địa cầu cử tạ quy tắc ngược lại rất tương tự , nhưng khó khăn nhất là , không có giờ thử , nhất định phải một lần thành công!

Nếu như có người chỉ có thể giờ lên năm đấu , có thể vừa vận hợp cách , lại gắng phải giờ sáu đấu mà nói , một khi thất bại chính là không hợp cách , không có làm lại cơ hội!

Cho nên , đại đa số thí sinh cũng sẽ tận lực chỉ giờ năm đấu , chỉ có tranh án kiện đầu người mới sẽ lựa chọn đề cao đĩa sắt số lượng , tận lực tranh thủ cao hơn trụ số.

"Năm đấu là năm trụ , sáu đấu là sáu trụ , bảy đấu tám đấu phân biệt đối ứng bảy trụ tám trụ , nhưng muốn đạt tới cử trụ mà nói thì nhất định phải lực giờ một thạch , mười trụ chính là một thạch hai đấu , coi như là người trưởng thành đều hết sức miễn cưỡng , chớ nói chi là mười mấy tuổi hài đồng." Tô Nghi nghĩ đến , "Thi huyện Võ thí quy tắc quả nhiên rất đơn giản , nhưng bởi vì là từng cái từng cái ra sân , cho nên toàn bộ thí sinh thi xong , khả năng cũng phải tốn trên một hai giờ thời gian."

Không lâu lắm , Quý Huyện lệnh học xong Võ thí quy tắc , ngồi về đến ghế trọng tài bên trong.

Hoàng Phủ Viện Sự vẫn đứng ở bên trong sân , chỉ bắt quá trong tay nhiều hơn một phần danh sách , chiếu danh sách cao giọng thì thầm: "Tiếp theo ta sẽ đánh loạn thứ tự , bị ta đọc đến tên người trình diện đi lên , nói rõ chính mình muốn cử tạ lượng về sau , bắt đầu khảo thí!"

"Liễu thôn khâu minh thành!"

Hoàng Phủ Viện Sự tiếng nói vừa dứt , lập tức liền có một tên hai mươi mấy tuổi người thanh niên đứng lên , dọc theo nấc thang đi tới bên trong sân.

Khâu minh thành hướng Hoàng Phủ Viện Sự nói nhỏ đôi câu , người sau lập tức gật gật đầu , đối với bên cạnh hai gã quan lại phân phó một tiếng , kia hai gã quan lại lập tức lấy một cây thiết can đi ra , sau đó chuỗi lên năm khối đĩa sắt , đặt ở khâu minh thành dưới chân.

Tô Nghi vừa nhìn ngây ngẩn , bởi vì hắn thấy này năm khối đĩa sắt vậy mà đang vắt gao bọc tại thiết can trung gian vị trí , chừa lại thiết can hai đầu làm cho người ta cứ giật tác dụng.

"Vậy mà không phải đĩa sắt tại hai đầu ?" Tô Nghi mặc dù ngạc nhiên không ngớt , nhưng vẫn là nhìn đi xuống , ở trong lòng đạo , "Có lẽ là Bình Phong Đại Lục có càng đặc biệt càng hữu hiệu cử tạ phương thức đi."

Vừa nghĩ như thế , Tô Nghi càng là hiếu kỳ , hai mắt không hề nháy mà nhìn chăm chăm khâu minh thành , rất sợ bỏ sót bất kỳ một cái nào chi tiết.

Nhưng rất nhanh , Tô Nghi liền thất vọng.

Bởi vì , hắn chỉ thấy được kia khâu minh thành rất bình thường hai chân khế nhếch , sau đó cúi người xuống bắt lại thiết can hai đầu , một tiếng rống giận bên dưới , cây mạnh bùng nổ. Không có bất kỳ hòa hoãn , khâu minh thành thẳng tắp đem năm đấu đĩa sắt giờ đến đỉnh đầu , sau đó cắn chặt hàm răng , miễn cưỡng kiên trì mười hơi thở thời gian. Cho đến chiêm đồng tiếng vang lên , khâu minh thành mới đưa tay trung đĩa sắt buông xuống.

Khi này năm đấu đĩa sắt sắp lúc rơi xuống đất , chỉ thấy tôn thánh pho tượng trong miệng kim quang chợt lóe , kia đĩa sắt liền bị một cỗ vô hình lực lượng nâng , chậm rãi trở về rồi mặt đất. Kia lực lượng vô hình còn thuận tiện đem thiết can lên mồ hôi cho xóa đi , để cho xâu này đĩa sắt khôi phục như lúc ban đầu , lấy cung cấp người kế tiếp cử giật.

Lại nhìn một cái kia khâu minh thành , thở hổn hển , hai chân run rẩy kịch liệt , hiển nhiên tiêu hao không nhỏ.

"Cử tạ , cũng không phải là như vậy giờ a." Tô Nghi lắc đầu , trong lòng bất đắc dĩ nói , "Ta lúc trước còn cảm thấy kỳ quái , Bình Phong Đại Lục dân chúng trung bình thân thể tổ chất , cũng không so với địa cầu người hiện đại kém bao nhiêu , nhưng mà hiện đại phái nam chỉ cần rèn luyện đủ , cũng có thể cố gắng giờ lên năm mươi kg tạ ; nhưng Bình Phong Đại Lục phái nam vậy mà phần lớn chỉ có thể cử một ba bốn đấu , giờ lên năm đấu sáu mươi cân là có thể thông qua Vô thí , có thể giờ tám đấu trăm cân thập phần hiếm thấy , chênh lệch cũng quá lớn rồi. Hiện tại vừa nhìn , cũng không phải là lực lượng chênh lệch , mà là cử tạ kỹ xảo quá kém."

Tô Nghi không nghĩ đến thi vô đi qua ngàn năm , cử tạ kỹ xảo lại còn như thế vụng về , nhưng lại nghĩ lại , đạo: "Nếu như ta đem ta chỗ quen thuộc cử tạ kỹ xảo mang tới nơi này mà nói. . . Ừ , cử tạ. . . Không , ta bây giờ thân thể so với bình thường người trưởng thành đều cường tráng rất nhiều , thậm chí mười trù đều có trông cậy vào!"

Tô Nghi cảm giác trong lòng vậy mà mơ hồ có chút tung tăng , hận không được lập tức đi tới tràng đi thử một phen.

Khâu minh thành thành công giờ lên năm đấu , mặt đầy phấn chấn mà trở lại khán đài , người chung quanh lập tức hướng hắn đạo hạ.

Hoàng Phủ Viện Sự cũng gật gật đầu , trông trần trối lên đạo: "Khâu minh thành , năm trù! Vị kế tiếp , Tô Thủy Huyền liễu an núi. . ."

Thời gian từng giây từng phút trôi qua , đã có gần một trăm tám mươi tên thí sinh lên một lượt tràng , nhưng trong đó chỉ có một nửa thành công , một nửa kia , hoặc là lực lượng thật sự không đủ , hoặc là chính là không có sau đó mười hơi thở người trung gian cầm cự bỗng , cuối cùng thất bại.

Mà trong đó , Tô Nghi bạn cùng trường Ngô Vọng vậy mà lực giờ tám đấu , lấy được rồi tám trù , đưa tới toàn trường tiếng kinh hô!

Mặc dù trước đó cũng có người có thể giờ lên tám đấu , nhưng đều là ba mươi tuổi trở lên nam tử tráng niên , giống như Ngô Vọng loại này mười sáu tuổi là có thể giờ lên tám đấu người cũng không thường gặp.

Tô Nghi gật đầu mà cười , hắn biết Ngô Vọng sống ở nhà giàu sang , ăn uống cực tốt , lại thời khắc rèn luyện , có thể giờ lên tám đấu cũng không kỳ quái.

Nhưng sau đó , Tô Nghi lại lắc đầu , chỉ vì phía trước này hơn một trăm tám mươi tên thí sinh , vậy mà đều là dùng khâu minh thành cái loại này vụng về cử tạ phương thức , cho tới lực lượng không thể hoàn toàn phát huy được , tốt nhất cũng bất quá là tám đấu , trong đó tám phần mười thí sinh đều là giờ năm đấu , hơn nữa không hợp cách người cao đến một nửa.

Không lâu lắm , Hoàng Phủ Viện Sự niệm đến Gia Cát Thanh tên , trên sân nhất thời bộc phát ra một trận kịch liệt tiếng thảo luận tới.

"Cuối cùng đến phiên vị này tiểu thần đồng đáng tràng , ta nhưng là không đành lòng muốn xem hắn lực giờ một thạch cầm cử trù anh tư!"

"Đúng vậy , lúc trước vị kia tên là Ngô Vọng thiếu niên , mặc dù mười sáu tuổi là có thể giờ tám đấu , nhưng vẫn chỉ thuộc về bình thường trong phạm vi , chỉ có thể xưng hắn là tinh anh , mà không thể gọi hắn là thần đồng , so với Gia Cát Thanh vẫn kém rất nhiều."

"Gia Cát Thanh trời sinh thân lực , há là phạm phu tục tử có thể so sánh ?"

Gia Cát Thanh tại trên bậc thang đi tới , vành tai khẽ nhúc nhích , như là nghe được chung quanh tán dương chi thanh , ban đầu âm trầm sắc mặt cũng dần dần vân khai vụ tán , lại khôi phục hẳn trong ngày thường kia lộ ra một vẻ nhàn nhạt ngạo khí ung dung mỉm cười , sải bước mà đi vào trong sân.

"Một thạch!"

Cũng không đợi Hoàng Phủ Viện Sự đặt câu hỏi , Gia Cát Thanh lập tức cao giọng hô , túi này ngậm ngạo khí thanh âm tại Hoàng Phủ Viện Sự bên tai đẩy ra , tại toàn bộ Vô giáo tràng cũng có thể nghe rõ ràng rành rành.

Hoàng Phủ Viện Sự hơi khẽ cau mày , cũng không nói lời nào , trực tiếp phân phó thủ hạ quan lại đi đem trên trụ sắt xuyên lấy đĩa sắt thêm đến mười cái.

Tô Nghi hơi híp mắt lại , phát giác loại này cử tạ phương pháp một cái khác tệ đoan.

"Theo đĩa sắt tăng nhiều , đĩa sắt bản thân chiếm cứ chiều rộng càng ngày sẽ càng lớn , cánh tay vò lấy thiết can hai đầu góc độ cũng sẽ sau đó tăng lớn , cánh tay thì càng khó dùng tới khí lực. Cho nên , theo bảy đấu bắt đầu , mỗi gia tăng một cái đĩa sắt , thêm cũng không đơn thuần là một đấu sức nặng mà thôi , cử giật độ khó cũng sẽ tăng lên trên diện rộng!"

"Mà mười cái đĩa sắt chiều rộng cơ hồ đã có người thành niên một cánh tay chi chiều rộng , tương đương với nói này Gia Cát Thanh phải đem cánh tay đại phúc độ mở ra , mới có thể bắt ổn này một thạch đĩa sắt , thật là kinh người! Nếu như phương pháp chính xác mà nói , hẳn xa xa không chỉ có thể cử giật một thạch , thật là đáng tiếc."

Tô Nghi hơi hơi lắc đầu , sau đó tự tình hội thần nhìn về phía bên trong sân.

Chỉ thấy kia Gia Cát Thanh đứng ở một thạch đĩa sắt trước , ngực đại phúc độ lên xuống , thở sâu ít mấy hơi , sau đó cúi người xuống , bắt lại thiết can hai đầu , trầm trụ khí , một tiếng hô hồng , nhất thời đem kia một thạch đĩa sắt xách cách mặt đất.

Tất cả mọi người nín thở , nháy mắt một cái cũng không dám nháy mắt , sắc mặt khẩn trương thật giống như là chính bọn hắn tại giờ địa sắt bình thường.

Gia Cát Thanh đem đĩa sắt nhấc lên sau đó , gương mặt nghẹn đỏ bừng , trán nổi gân xanh , hán kia so với bọn cùng lứa tuổi còn muốn to con hai vòng cánh tay , bắp thịt dường như muốn nổ lên da thịt bình thường căng thẳng , làm người nhìn âm thầm bận tâm , trong lòng phảng phất lời nổi lên trống.

Chỉ thấy Gia Cát Thanh chậm rãi đem kia một thạch đĩa sắt chậm rãi giờ lên , vượt qua phần bụng , vượt qua ngực , cho đến hán phần eo hoàn toàn đứng thẳng , sau đó lại một tiếng rống to tại hán bên mép nổ tung , Gia Cát Thanh trong nháy mắt liền đem trong tay đĩa sắt giờ lên rồi trên đỉnh đầu.

Chỉ bất quá , bất luận kẻ nào cũng có thể phát hiện , hai cánh tay hắn cùng đầu gối đang ở run rẩy kịch liệt.

Gia Cát Thanh khuôn mặt quất cùng gan heo giống nhau đỏ bừng , trên trán mạch máu phảng phất bất cứ lúc nào cũng sẽ nổ lên , tất cả mọi người đều khẩn trương ngừng thở , trong lòng thầm đếm: Một, hai, ba. . .

Một mực đếm tới mười xuống , Gia Cát Thanh vẫn như Thanh Tùng bình thường ung nhành đứng thẳng.

Bạn đang đọc truyện *Binh Pháp Đại Thánh Convert* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 16: Ta muốn giờ 12 cái!

Một đạo chiêng đồng tiếng vang lên , Gia Cát Thanh như trút được gánh nặng bình thường đem đĩa sắt buông xuống.

Lúc này , toàn trường bạo phát ra biển gầm giống như tiếng hoan hô đến , rất nhiều người nhìn đến Gia Cát Thanh thành công , thần sắc kích động như điên , rồi rít tán dương:

"Mười bốn tuổi thì có như vậy thần lực , thật không hổ là thần đồng!"

"Là cực , này Gia Cát Thanh văn chương võ nghệ tinh thông mọi thứ , thật là ta Tô Thủy Huyền thiên tư người thứ nhất!"

"Trời ơi , ta muốn là có hắn một hai ngày phú , cũng không đến nỗi hơn ba mươi tuổi tài năng thi đậu võ sinh rồi."

"Kia dùng một nửa , Gia Cát Thanh chỉ cần ba thành phát huy , liền có thể vững vàng vàng thi đậu võ sinh."

"Ha ha , thần đồng tên há là nói không ? Chỉ có văn võ song toàn người mới có thể gọi là thần đồng , muốn ta nhìn , mặc dù Gia Cát Thanh so với vị kia kêu Tô Nghi thiếu niên thì vẫn kém một nước , nhưng Võ thí nhất định có thể rút ra đầu trù , hái án kiện đầu!"

"Khó mà nói , khó mà nói. Người bình thường tiếp nhận vũ miếu ban phúc trở thành võ sinh , chỉ có thể làm người lực lượng tăng trưởng 1-2 thành trái phải , nhưng trở thành Thiên Trạch Sĩ Từ lực lượng tăng phúc mạnh mẽ quá đáng , cơ hồ có thể đạt tới 5-6 thành! Này Tô Nghi mặc dù thể nhược , nhưng nhận được Thiên Trạch Sĩ Từ tăng phúc , đền bù vốn sinh ra đã kém cỏi , nói không chừng thật có thể ở Võ thí cùng Gia Cát Thanh so sánh cao thấp đây."

"Ta cảm giác được không có khả năng , kia Tô Nghi thể trạng so với ta cháu trai còn gầy yếu , coi như là bổ túc 5-6 thành lực lượng , cũng chỉ bất quá cùng bình thường người trưởng thành tương đương , kém xa tít tắp Gia Cát Thanh."

Tô Nghi cúi đầu suy nghĩ , đối với chung quanh tiếng bàn luận dường như không nghe thấy , nhưng trong lòng tại ôn tập lấy sở học của hắn tập đến cử tạ kỹ xảo , để tránh chờ chút ra sân thời điểm lâm trận hốt hoảng.

Gia Cát Thanh tại chỗ bên trong , nghiêng cao đầu , đắm mình trong mọi người ca ngợi cùng tăng bốc , giữa hai lông mày kia nòng nặc kiêu ngạo vẻ tự đắc như muốn muốn xông ra hán mỉm cười ngụy trang. Gia Cát Thanh ánh mắt đảo qua , phát hiện trên khán đài Tô Nghi chính cúi đầu , cho là Tô Nghi không dám cùng hắn mắt đối mắt , trong lòng sáng khoái vậy mà vào giờ khắc này đạt tới đỉnh phong , một cái nóng não , hướng Tô Nghi cao giọng khiêu khích nói:

"Như thế nào ? Tô huynh , thi văn ta thua , nhưng ngươi cảm thấy ngươi tại Võ thí cũng có thể thắng nổi ta sao ?"

Trên khán đài kịch liệt tiếng thảo luận nhất thời ngừng lại , tất cả mọi người đều theo Gia Cát Thanh ánh mắt nhìn về phía Tô Nghi , muốn biết hắn trả lời. Mà nguyên bản là chống đỡ Gia Cát Thanh những người đó , giờ phút này nhìn về Tô Nghi ánh mắt , càng là lộ ra một vẻ trêu đùa cùng miệt thị ý.

Tô Nghi nghe Gia Cát Thanh khiêu khích , ngạc nhiên ngẩng đầu , trong lòng nói: "Này Gia Cát Thanh lòng dạ sao được nhỏ hẹp như vậy ? Ta trước đây

chưa từng khiêu khích , cũng chưa từng bêu xấu hẳn , hẳn ngược lại khiêu khích ta ? Đây là mấy cái ý tứ ?"

Hoàng Phủ Viện Sự quát lạnh: "Lớn mặt thí sinh , nơi này là thi võ nghiêm túc chi địa , há cho người làm càn như thế ? Mau lui ra , nếu không ta nhất định muốn thủ tiêu người thi võ thành tích!"

Gia Cát Thanh trong lòng run lên , mặt đầy lúng túng , nhìn về phía Tô Nghi ánh mắt càng ngày càng âm độc hung tàn.

Tô Nghi lại nhếch miệng mỉm cười , theo nấc thang chỗ ngồi đứng lên , hướng Gia Cát Thanh chấp tay một cái , đạo: "Gia Cát huynh văn thao vũ lược , tinh thông mọi thứ , tại hạ chỉ là nhất giới thứ tộc đệ tử , lúc trước lấy được mộng manh thành tích , đã đem hết toàn lực , tại phương diện lực lượng , tại hạ tuyệt đối không thể cùng Gia Cát huynh như nhau!"

"Nhưng ở phương diện kỹ xảo , ta khả năng thắng người gấp trăm lần." Tô Nghi ở trong lòng bổ sung một câu.

Nghe Tô Nghi chủ động nhận thua , Gia Cát Thanh chân mày mờ ra , vậy mà tươi cười rạng rỡ , như là "Đại nhân có đại lượng" tựa như không hề cùng Tô Nghi dây dưa , chỉ bắt quá , dù là ai cũng có thể theo Gia Cát Thanh về mặt , phát giác hẳn vậy đối với Tô Nghi mọi thứ khinh thường cùng khinh thị.

Bên cạnh Ngô Vọng cùng Đồng Khê hai người nhìn về phía Gia Cát Thanh ánh mắt càng ngày càng sắc bén , người trước càng là thấp giọng nổi giận nằng: "Ta nhỏ vào, nếu như đánh giá thần đồng cũng phải tính cả nhân phẩm mà nói , này Gia Cát Thanh tiếp qua một trăm năm đều đánh giá không được thần đồng!"

Đồng Khê cũng là quát lạnh: "Hừ! Ta lúc trước nghe được cái này Gia Cát Thanh đủ loại tin đồn , trong lòng còn đối với hắn có một chút sùng bái chi tình , hiện tại vừa nhìn người này làm người như vậy thấp kém , trước ngưỡng mộ chi tình nhất thời tan thành mây khói!"

"Ha ha , hai vị huynh đài chớ nên tức giận. Này Gia Cát Thanh từ nhỏ thuận buồm xuôi gió , sớm đã bị kiêu căng quen rồi , cũng dưỡng thành hẳn tự cho mình quá cao tột xấu , cảm thấy bất kỳ đồng bối nào người cũng không bằng hắn , lúc trước bị Tô huynh vượt qua , phá vỡ hẳn đồng bối vô địch thần thoại , hẳn tự nhiên là mọi thứ oán hận. Nói thật , chúng ta dựa vào cố gắng mới lấy được hôm nay thành tích người , không ưa nhất mực này nuông chiều từ bé thiên tài." Sau lưng truyền tới một chàng thanh niên tiếng nói chuyện.

Tô Nghi quay đầu nhìn lại , lên tiếng người lại là lúc trước tại thi văn lấy được tám trư Đoan Mộc Chung , người này lúc trước vẫn cùng Gia Cát Thanh đối chọi gay gắt , hiển nhiên tại thi huyện trước cũng đã kết thù chuôi.

Nghe Đoan Mộc Chung lời ấy , Ngô Vọng cùng Đồng Khê hai mắt tỏa sáng , phảng phất là tìm được tri âm bình thường lập tức cùng Đoan Mộc Chung thảo luận , hợp thành lên án Gia Cát Thanh tổ ba người.

Tô Nghi bản thân lại không ngăn ngại chút nào , lẳng lặng nhìn về phía trước , trong lòng không ngừng ôn tập sở học mình cử tạ kỹ xảo , tận lực bảo đảm tại mỗi một chi tiết đều không phạm sai lầm.

Gia Cát Thanh trở lại trên khán đài sau đó , ngay lập tức sẽ nghênh đón những người khác chúc mừng tiếng:

"Chúc mừng Gia Cát huynh , chúc mừng Gia Cát huynh , hai hạng cử trư , tại Tổ Thủy Huyện quả thực thiên cổ không có , quả thực gọi là kỳ tích đều không hẳn không thể a!"

"Chúc mừng chúc mừng , lần này thi huyện án kiện đầu , đã không phải Gia Cát huynh không còn ai!"

"Ha ha , đợi đến thi huyện kết thúc , ta đem bao cả tòa khánh hoa từ lâu , bày yến là Gia Cát huynh chúc mừng , mong rằng Gia Cát huynh ban cho mặt mũi a!"

Người chung quanh hết sức tăng bốc chi từ , có chút người trung niên chỉ thiếu chút nữa lập tức mở miệng cùng Gia Cát Thanh cầu hôn , phải đem tự mình hoàng hoa khuê nữ gả cho hắn.

Gia Cát Thanh lại khôi phục ngày xưa ung dung , từng cái đáp lại mọi người khen , chỉ bắt quá , tại hắn mỗi lần khóe mắt liếc qua quét qua xa xa ngồi nghiêm chỉnh , cúi đầu trầm tư Tô Nghi lúc , lúc nào cũng không nhịn được dâng lên nhân nhạ về tự đắc tới.

Cuộc nhào kịch này sau đó , Võ thí lần nữa đều đầu vào đây tiến hành đi xuống.

Lại lên sân khấu rồi hai mươi mấy người sau , cuối cùng , Tô Nghi tên bị Hoàng Phủ Viện Sự niệm đến.

". . . Vị kế tiếp , Lăng Đình Thôn Tô Nghi!"

Tô Nghi vừa đứng lên , lập tức , thì có mấy trăm đạo ánh mắt thật giống như đợt sóng bình thường nhào tới.

Tô Nghi sắc mặt như thường , vững bước đi xuống nấc thang , bước vào trong giáo trường.

Trên khán đài các thí sinh nhìn thấy Tô Nghi đơn này mộng thân ảnh , nhìn thấy hẳn kia cánh tay nhỏ bắp chân , rồi rít lặc đầu.

"Ai , đáng tiếc , nhìn hẳn loại này thể trạng , coi như lấy được Thiên Trạch Sĩ Tử tăng phúc , sợ rằng có thể giờ lên bảy đầu cũng đã là cực hạn chứ ?"

"Bảy đầu là cực hạn , ta đoán hẳn khả năng còn có thể lùi lại mà cầu việc khác , cử một năm đầu hợp cách là tốt rồi."

"Đúng vậy , tuy nói vẫn Võ thí cùng tính một lượt trung bình phân , cao nhất phân người được án kiện đầu , nhưng nếu như hai người số điểm giống nhau mà nói , ưu tiên tính toán Võ thí số điểm. Cho nên nói , này Tô Nghi coi như là cầm đến Võ thí tám trù , cũng không chiếm được án kiện đầu. Trừ phi hắn có thể được đến cử trù , tài năng ổn áp Gia Cát Thanh một đầu, nếu không mà nói giờ năm đầu vẫn là bảy đầu đã không có khác biệt."

"Nhưng hắn căn bản không khả năng giờ lên một thạch cầm đến cử trù chứ ? Ít nhất ta cảm giác được không có khả năng."

"Ta cũng cảm thấy không có khả năng , ai , quả thật đáng tiếc a! Nếu như này Tô Nghi có thể lấy thêm đến Võ thí mười trù mà nói , đó chính là thiên cổ không có song thập trù a!"

"Đừng có nằm mộng , chính người nói hết rồi thiên cổ không có , xưa nay bao nhiêu tiên hiền đều không cầm lấy song thập trù , lại sao có thể có thể xuất hiện ở chúng ta trước mắt ?"

Tất cả mọi người đều lắc đầu thở dài , cơ hồ không có người đối với Tô Nghi ôm quá cao mong đợi.

Coi như là Ngô Vọng , Đồng Khê hai người đánh giá cao Tô Nghi , cũng chỉ bắt quá cho là hắn nhiều nhất có thể giờ lên tám đầu mà thôi.

Mà Gia Cát Thanh chính là mặt đầy xem kịch vui thần thái , mặt treo nụ cười , ổn định như thường. Trong đầu hắn cơ hồ đã hiện lên không lâu sau , coi như thần đồng kiếm án kiện đầu hắn ở trên đường đi lang thang lại có vạn người đến hạ sáng khoái tràng diện.

Nhìn thấy Tô Nghi đi tới , Hoàng Phủ Viện Sự sắc mặt ôn hòa gật gật đầu , đạo: "Người đã là Thiên Trạch Sĩ Tử , coi như Võ thí thất bại , cũng như thường có thể có được vũ miếu ban phúc , trở thành võ sinh. Cho nên không cần băn khoăn , cũng không cần để ý người khác ngôn ngữ , toàn bộ người có thể cho giới."

Hoàng Phủ Viện Sự lời này , rõ ràng cho thấy muốn tiêu trừ Tô Nghi trong lòng áp lực.

Tô Nghi trong lòng cảm kích , biểu tình nhưng là có chút cổ quái , nỉ non trong chốc lát , mới dò xét tính mà mở miệng hỏi: "Xin hỏi viện sự đại nhân , tiểu sinh có thể hay không đổi một loại cử tạ phương pháp ?"

"Có thể , chỉ cần người có thể không cho mượn ngoại lực giờ lên đĩa sắt , vô luận phương pháp gì đều có thể." Hoàng Phủ Viện Sự gật đầu một cái , đạo: "Người muốn như thế giờ , nói nghe một chút ?"

Tô Nghi đến gần Hoàng Phủ Viện Sự , thấp giọng nói mấy câu.

Chỉ thấy Hoàng Phủ Viện Sự sắc mặt hơi đổi một chút , hỏi "Loại phương pháp này , tổ tiên đã sớm thử qua , chỉ là đang bắt giờ qua trình trung rất khó bảo trì thân thể thăng bằng , cho nên thất bại liên tục , cho nên liền bị người thả bỏ. Người nhất định phải dùng cái phương pháp này tới giờ đĩa sắt ?"

Tô Nghi khẽ mỉm cười , đạo: "Đây chẳng qua là tổ tiên cử tạ phương pháp có sai lầm mà thôi, ta cho là ta có thể thử một lần."

"Người muốn giờ mấy cái đĩa sắt ?"

"12 cái!" Tô Nghi không cần suy nghĩ , trả lời.

Hoàng Phủ Viện Sự khoe miệng run lên , sắc mặt khác thường , nhưng cũng không có nói gì nhiều , lập tức hướng thủ hạ quan lại phân phó mấy câu.

Kia hai gã quan lại ngay lập tức sẽ như là gặp ma trốn to cặp mắt , nhìn về phía Tô Nghi ánh mắt phảng phất là lại nói: Này thân thể nhỏ bé cũng muốn giờ một thạch hai đầu ? Cũng không sợ lóe lên thất lưng ?

Bất quá này hai người quan lại vẫn là nhận được mệnh lệnh , tận trung cương vị mà bắt đầu loay hoay thiết can cùng đĩa sắt , đem đĩa sắt tách ra cố định tại thiết can hai đầu , chừa lại vị trí chính giữa cung cấp người cử giật , bố trí thành rồi tạ bộ dáng.

Trên khán đài mọi người thấy hai người quan lại như thế bố trí , không hiểu chút nào , rồi rít nghị luận:

"Ồ , này Tô Nghi tại sao phải nhường người đem đĩa sắt phân biệt cố định tại hai bên à?"

"Ta nghe nói qua loại này giờ pháp , đem đĩa sắt bố trí tại hai bên , mà mình thì có thể bắt lại thiết can trung gian vị trí , không cần mở rộng cánh tay , cho nên có khả năng giờ lên nặng hơn đĩa sắt. Chẳng lẽ này Tô Nghi là muốn khiêu chiến cử trù cầm án kiện đầu ?"

"Ha ha , Lô huynh người chỉ nói hắn một , chưa nói thứ hai. Loại phương pháp này thực sự có thể giờ lên nặng hơn đĩa sắt , nhưng thật khó bảo trì thăng bằng , hơi không cẩn thận sẽ ngã xuống thất bại. Nếu không người cho rằng là những người đi trước vì sao lại buông tha loại phương pháp này , cũng là bởi vì có thể thành công người chưa đủ ba thành , mạo hiểm thật sự quá lớn, không thích hợp một năm một lần thi huyện , cho nên mới bị người vứt bỏ."

"Đúng vậy , cho nên ta phỏng chừng này Tô Nghi nhất định phải thất bại. . . Ồ , đều đã mười cái đĩa sắt rồi , hắn thế nào còn làm người thêm ?"

"Ta thiên a , hắn sẽ không muốn muốn khiêu chiến mười trù chứ ?"

Bạn đang đọc truyện *Binh Pháp Đại Thánh Convert* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 17: Thiên cổ thần thoại sáng nay PHÁ...!

Mọi người sắc mặt đồng loạt biến đổi, nhất thời sinh lòng trông đợi chi tình, nếu như Tô Nghi thật có thể khiêu chiến thành công, vậy thì sẽ trở thành thiên cổ không có văn võ song thập trù a!

Nhưng rất nhanh thì có mấy cái sáng suốt người rất nhanh lắc đầu một cái, đạo:

"Không có khả năng không có khả năng, lấy hấn khí lực tuyệt đối không có khả năng cử động một thạch hai đấu."

Phải ta phỏng chừng chính là chỗ này Tô Nghi đã trở thành Thiên Trạch Sĩ Tử, đã làm bằng sắt có thể trở thành vô sinh, tiếp nhận vũ miếu ban phúc rồi, cho nên mới tới khiêu chiến mười trù."

"Này không phải gì đó khiêu chiến? Không phải vò đã mề lại sứt sao? Hấn đây là cố ý cử một một thạch hai đấu, đến lúc đó không có cảm đến án kiện đầu cũng có thể có cái mượn cớ, nói mình không phải là không lấy được cử trù, mà là khiêu chiến mười trù thất bại, cho mình lưu cái mặt mũi."

"Ai, không nghĩ đến này Tô Nghi cũng là hoà nhả mặt người, ta chẳng lẽ đã nhìn lầm hấn?"

"Ta ngược lại cảm thấy không phải, nói không chừng hấn thật có nắm chặt cũng khó nói."

"Có nắm chắc? Người xem hấn kia thế trạng, người cảm thấy có thể có bao nhiêu phần trăm chắc chắn?"

Tầm kia miệng chống đỡ Tô Nghi người nhất thời sắc mặt lúng túng, không dám ngôn ngữ.

Toàn trường ba trăm tên thí sinh trung, chống đỡ Tô Nghi cơ hồ không cao hơn mười người, trong đó có Ngô Vọng, Đồng Khê cùng Đoàn Mộc Chung ba người, nhưng bọn hấn vẫn lòng tin không lớn.

Mà ngồi ở phía sau nhất một mực yên lặng không nói Vương Anh Kiệt chương quỹ, chăm chú nhìn Tô Nghi khuôn mặt nhìn một hồi sau đó, trong lòng nói: "Ta xem này Tô tiểu huynh đệ cuối cùng đều thần thái như thường, cho tới bây giờ không có khẩn trương và vẻ do dự, nếu như không là trong lòng có dự tính người, quả quyết không có khả năng có như vậy thần thái. Ta đột nhiên có một loại dự cảm, này Tổ Thủy Huyền, không, toàn bộ Nhân tộc sợ rằng đều muốn lật trời!"

Gia Cát Thanh ngồi ngay ngắn trên khán đài, mặt coi thường, trong lòng nói: "Ngay cả ta đều giờ không dậy nổi một thạch hai đấu, người Tô Nghi lại dựa vào cái gì có thể giờ lên? Cũng không sợ bị người trò cười!"

Trên ghế trọng tài nghị luận sôi nổi, nhưng phần lớn quan chủ khảo lại đều cau mày, không ngừng lắc đầu, hiển nhiên cho là Tô Nghi là tự giận mình.

Tô Nghi không thấy xung quanh tất cả mọi người chỉ trích ánh mắt, che giấu hết thảy tạp âm, trong lòng không suy nghĩ bất cứ chuyện gì khác mà đi tới tạ trước mặt, hít sâu một hơi, sắc mặt nghiêm túc.

Phảng phất nhận được Tô Nghi nghiêm túc thần sắc ảnh hưởng, Vô giáo tràng nhất thời yên lặng như tờ.

Tô Nghi mở rộng gân cốt một chút, liếc nhìn dưới chân hai đầu có sáu mảnh đĩa sắt tạ, khẽ mỉm cười, sau đó ngồi xổm xuống.

Chỉ thấy Tô Nghi thâm tồn, ưỡn ngực thẳng lưng, sau đó hai tay tại chân phía bên ngoài cầm thật chặt thiết can.

Vì bảo đảm tiếp theo trọng tâm thăng bằng, Tô Nghi thân thể rời thiết can quá gần, đầu gối cơ hồ ngăn trở thiết can dốc lên đường tắt,

Nhìn thấy Tô Nghi bày ra cái này động tác, Hoàng Phủ Viện Sự cùng với trên ghế trọng tài vài tên quan chức rồi rít cặp mắt sáng lên.

Quý Huyền lệnh mặt đầy hồ nghi, trong lòng nói: "Ồ? Này chuẩn bị động tác thật là kỳ lạ, ta tại Luyện Binh Tràng trung bắt chước một phen, luôn cảm thấy cái tư thế này tại tiếp lấy đứng lên lúc, có thể lớn nhất bảo trì thân thể thăng bằng... Chẳng lẽ!"

Trên khán đài, mấy vị ánh mắt sắc bén thí sinh trong lòng cũng có những suy đoán này.

Tất cả mọi người đều nín thở.

Tô Nghi lần nữa hít sâu một hơi, thử ước lượng một hồi trong tay tạ, thầm nghĩ quả nhiên nặng nề.

Sau đó , Tô Nghi một tiếng rống giận , hai cánh tay phát lực!

Chỉ thấy Tô Nghi bấp thịt bạo phát ra một cỗ cực lớn lực lượng , tại thân thể nhanh chóng đứng thẳng đồng thời , trong tay hấn tạ sau đó bị giơ lên , một tắc , hai thốn , một thước , hai thước giương cao , kèm theo mọi người kêu lên tiếng.

"Nhìn a , mau nhìn a! Tô Nghi ngẩng lên!"

"Chỉ nâng lên còn chưa đủ , còn phải giơ qua đỉnh đầu , bảo trì . . . Ồ , hấn tại sao bắt lực rồi hả?"

Mọi người hai mắt đông lại một cái , liền gặp được Tô Nghi cầm trong tay tạ nâng cao đến cổ vị trí lúc , vậy mà thân thể lần nữa ngồi xồm xuống , tạ lên cao tình thế nhất thời hơi ngừng!

Mà Tô Nghi huyết khí tràn đầy mặt , bấp thịt căng thẳng , sắc mặt dữ tợn thật giống như quỷ thần; đồng thời đầu hơi nghiêng về phía sau , ưỡn ngực , dùng bả vai cùng xương quai xanh lực lượng cố gắng cầm trong tay thiết can cố định tại cổ phía trước , không để cho tạ rơi đến mặt đất đi.

Trên khán đài mọi người thấy vậy , rồi rít thở dài.

"Vậy mà lần thứ hai ngồi xồm xuống , xem ra hấn là không chịu nổi một thạch hai đấu sức nặng."

"Đúng vậy , quá đáng tiếc , này mười trù xem ra là không cầm được."

"Nhưng hấn tại sao lại không để xuống đĩa sắt ? Chẳng lẽ mình biết rõ mình lực lượng không đủ , còn không hết hi vọng sao?"

Có một người sắc mặt áy náy , lắc đầu nói: "Xem ra này Tô Nghi là thật tâm muốn khiêu chiến mười trù , nhưng giờ phút này cảm giác mình lực lượng chống đỡ hết nổi , lại không muốn lời nói nhẹ nhàng buông tha , cho nên mới không chịu đem đĩa sắt buông xuống. Ai , ta lúc trước còn nói hấn là vô địch lại sứt , lấy bụng tiểu nhân đo lòng quân tử , thật là thẹn với này Tô Nghi."

"Các loại lần này Vô thí đi qua , ta nhất định phải hướng những người khác giải thích , Tô Nghi không phải không lấy được án kiện đầu , mà là muốn khiêu chiến song thập trù thất bại rồi." Một người khác cũng thở dài nói.

"Cho dù Tô Nghi đã khiêu chiến thất bại , ở trong lòng ta , hấn vẫn là cái đáng giá kính nể người!"

Tất cả mọi người cùng nhau lắc đầu thở dài , đều cho rằng Tô Nghi đã thất bại.

Mà Tô Nghi một mực duy trì ngồi xồm xuống đáng vẻ , dùng bả vai cùng xương quai xanh cố định trụ tạ , trên mặt dữ tợn thần sắc hơi có hòa hoãn , đang ở từng ngậm từng ngậm hô hấp.

Trên khán đài một mảnh tiếng thở dài , nhưng Hoàng Phủ Viện Sự cùng Lý giáo úy ý tưởng cũng không giống nhau.

Hai người bọn họ thân là Vũ Sĩ , đối với thân thể con người bấp thịt nghiên cứu vượt xa tại chỗ bất kỳ người nào , người khác có lẽ cảm thấy Tô Nghi là lực lượng chống đỡ hết nổi , cho nên mới giờ không nổi , nhưng hai người này vừa nhìn Tô Nghi thần sắc trấn định , hô hấp đều đặn , cả người không có chút nào run rẩy , giống như là lực lượng chống đỡ hết nổi bộ dáng ?

Hoàng Phủ Viện Sự xa cách gần đây , theo mặt bên nhìn Tô Nghi động tác cùng thân thể đường cong , mặt có vẻ khiếp sợ.

Bởi vì , trong mắt hấn , Tô Nghi từ đầu đến chân toàn thân phảng phất biến thành một trương kéo căng dây ngạnh cung , giờ phút này Tô Nghi trong tay đĩa sắt thật giống như tên đã lấp vào cung , chỉ cần Tô Nghi cái cung này tung ra một cái lực , là có thể lập tức đem tên bắn ra , như sao rơi trên trời hạ xuống , vượt qua ngàn dặm!

Chỉ bất quá , tại tạ dừng lại ở cổ trước ngăn người này trong vòng mấy cái hít thở , Tô Nghi trong lòng mình nhưng là giống như có mười ngàn thót thảo nê nã chạy như bay qua , không ngừng kêu khổ đạo: "Mẹ nha , xương quai xanh thật là đau , phải bị đập vụn rồi! Khó trách cử tạ vận động viên phải mặc bảo vệ bấp thịt trang phục , huấn luyện viên , ta không nghĩ cử tạ rồi , ta muốn chơi bóng rổ!"

Chỉ bất quá , trong lòng hay nói giỡn về hay nói giỡn , Tô Nghi vẫn sắc mặt kiên định , cường nhận thân thể đau đớn , không nhanh không chậm mà đứng lên. Đồng thời bước chân phạm vi nhỏ na di , bảo trì trọng tâm thẳng bằng.

Trên khán đài tất cả mọi người đều hít vào một ngụm khí lạnh: Này Tô Nghi không phải giờ không nổi sao? Tại sao không đem đĩa sắt buông xuống , ngược lại còn phải đứng lên ?

Hoàng Phủ Viện Sự phảng phất ý thức được Tô Nghi tiếp theo muốn làm gì , liên tục nuốt mấy hớp nước miếng , sắc mặt chưa chắc; mà Lý giáo úy càng là hô một tiếng theo ghế trọng tài trung đứng lên , hai tay vỗ bàn một cái , đầy mặt kích động hướng Tô Nghi hô lớn: "Chưa từng có từ trước đến nay , công kích!"

Mọi người chung quanh mặt đầy u mê , không biết Lý giáo úy đang đùa điên vì cái gì , mà mấy cái kinh nghiệm lão thành người nhìn một chút Tô Nghi thần sắc , như là đoán được gì đó , cặp mắt tròn tròn , chăm chú nhìn Tô Nghi động tác , rất sợ lộn xuống một tia chi tiết.

Gia Cát Thanh tự đắc thần sắc dần dần thu liễm , sắc mặt khẩn trương.

Tô Nghi khẽ mỉm cười , sau đó một tiếng gào thét , điều động bắp thịt cả người , bộc phát ra hấn bình sinh sức mạnh lớn nhất , đem một thạch hai đầu tạ hướng lên giờ cao!

Đồng thời , hấn đùi phải về phía sau na di , chân trái về phía trước dậm chân , xuống bản thân làm ra tương tự nửa quỹ động tác , vậy mà miễn cưỡng mà đem thân thể thẳng bằng cho ổn định lại!

Sau đó , Tô Nghi duy trì đem tạ giờ qua đỉnh đầu dáng vẻ , chậm rãi đứng thẳng , ổn định thân thể.

Trên khán đài nhất thời kinh thanh nổi lên bốn phía , một nhóm người đột nhiên đứng dậy , mặt lộ vẻ khiếp sợ. Ngay cả trên ghế trọng tài quan chủ khảo viên môn , cũng đều đồng loạt đứng dậy , không ngừng gọi tốt , vật hấn tiếng lời động!

"Mẹ ta nhé , Tô Nghi vậy mà thật đem một thạch hai đầu đĩa sắt giờ lên!"

"Ông trời a , đòi ta cũng chưa từng thấy có vị nào mười sáu tuổi mỏng đồng có thể nhấc lên được một thạch hai đầu a , lực lượng này quả thực là ta bình sinh mới thấy! Đây Tô Nghi , rất phi phàm a!"

"Không , vị huynh đài này người nói sai lầm rồi , Tô Nghi lực lượng cũng không vượt ra ngoài thông thường , chỉ là hấn kỹ xảo đặc biệt , cho nên mới có khả năng giờ lên một thạch hai đầu!"

"Tứ lạng bạt thiên cân! Đẹp thay , đẹp thay!"

"Đúng vậy , hơn nữa tiếp theo mới là mấu chốt nhất , thì nhìn Tô Nghi có thể hay không bảo trì mười hơi thở."

Tất cả mọi người vừa nói , một bên như đứng đông cứng giống như nhìn Tô Nghi , ở trong lòng đếm xem: "Một, hai, ba. . ."

Gia Cát Thanh cả người đều tại run rẩy kịch liệt , trong lòng sợ hãi nói: "Không , không có khả năng , người cái tên này là cái gì có thể giờ lên một thạch hai đầu ? ! Ta đều giờ không nổi , người tại sao có thể nhấc lên được tới! Cái này không thể nào , người nhất định không kiên trì nổi! Té xuống , nhanh té xuống a!"

Toàn trường lặng ngắt như tờ , ở trong lòng lặng lẽ mấy giây.

Nhưng mà , lại có người phát hiện , Tô Nghi tại bảo trì mười hơi thở trong quá trình lúc , cũng không có những thí sinh khác như vậy cả người run run rẩy rẩy , đem hết toàn lực bảo trì thẳng bằng; thậm chí , Tô Nghi còn không chút hoang mang mà quét mắt khán đài liếc mắt , sau đó hiện lên một vệt ung dung mỉm cười tới.

Gia Cát Thanh tâm té rồi đáy cốc , nhưng hấn phần lớn người tâm trạng lại càng ngày càng tăng lên lên!

Mười hơi thở đã đến , chiêng đồng tiếng vang lên.

Tô Nghi như trút được gánh nặng thở ra một hơi , nhưng chính đang những người khác cho là Tô Nghi sẽ lập tức cầm trong tay đĩa sắt ném lên mặt đất lúc , Tô Nghi lại lưu lại dư lực bình thường , bình tĩnh mà đưa tay trung đĩa sắt chậm rãi để xuống , thậm chí không có đưa tới tôn thánh pho tượng phản ứng!

"Được ! Lấy được , buông được , phảng phất tái hiện bá vương giờ đỉnh , cử trọng nhọc khinh anh tư , mười trù thực tới danh quy!" Hoàng Phủ Viện Sự mặt đầy kích động , trông trận đạo.

Trên khán đài nhất thời bạo phát ra sóng dữ sấm sét bình thường sôi nổi tiếng vỗ tay đến , tất cả mọi người đều động thân đứng dậy , là Tô Nghi ủng hộ.

Bọn họ trong đó phần lớn người , trước đây đều cho rằng Tô Nghi không có khả năng giờ lên một thạch hai đầu cầm đến mười trù , thậm chí giờ lên tám đầu đều rất khó khăn.

Thế nhưng , Tô Nghi lại phá vỡ phần này không có khả năng!

Hấn đem phần này không có khả năng , xoay chuyển thành chính mình vinh dự! Xoay chuyển thành người khác lau mắt mà nhìn!

Tại tràng sở hữu thí sinh trong lòng đối với Tô Nghi ý tưởng đã chỉ còn lại kính nể cùng sùng bái , bọn họ còn biết , không lâu sau , phần này sùng bái thì sẽ càng ra nho nhỏ Tổ Thủy Huyện , đâm thật sâu vào toàn quận , toàn châu , cả nước , thậm chí toàn thể Nhân tộc trong lòng!

Văn võ đơn khoa mười trù , có lẽ thường xuyên sẽ bị người tháo xuống , hơn nữa trong lịch sử tháo xuống đơn khoa mười trù người , không một không ở tương lai trở thành một mới danh tướng hoặc là thiên cổ danh tướng.

Nhưng văn võ song khoa mười trù , thiên cổ không có , vô tiền khoáng hậu!

Rất nhiều người đều ý thức được , theo Tô Nghi xuất hiện phá vỡ "Thiên cổ mười trù" thần thoại , này Bình Phong Đại Lục , sợ là thời tiết muốn thay đổi!

Bạn đang đọc truyện *Bình Pháp Đại Thánh Convert* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 18: Thụ nghiệp

Tại Tô Nghi sáng tạo thần thoại xuống, cả tòa Võ giáo tràng tiếng khen hay lời động, bầu không khí sôi nổi.

Những thứ kia lúc trước căn bản không coi tốt Tô Nghi các thí sinh, rồi rít mặt đồ tới mang tai, xấu hổ không ngớt, rồi rít tự giấu chính mình ánh mắt thiên cận; nhưng bọn hắn vẫn khó mà che giấu trong mắt kinh hãi, tất cả đều dứt bỏ chính mình mặt mũi, là Tô Nghi vỗ tay ủng hộ!

Tại Tô Nghi phá "Thiên cổ mui trừ" cái này thần thoại lúc, tên hắn đã cùng Nhân tộc toàn thể vinh nhục hoa lên rồi ngang bằng, ở nơi này đại tiền đề xuống, cá nhân mặt mũi liền lộ ra nhỏ nhất không đáng kể.

Nhưng cũng không phải là tất cả mọi người đều nghĩ như vậy, nhất là trước đây bị gọi là "Thần đồng" Gia Cát Thanh, hắn không chỉ có thi văn thua Tô Nghi một nước, liền Võ thí đều thua ở Tô Nghi kỹ xảo bên dưới, có thể nói là đây bàn đều thua. Nhưng hắn loại này duy ngã độc tôn, mắt cao hơn đầu tính cách, lại làm sao có thể khoan dung Tô Nghi so với hắn càng thêm ưu tú?

Thậm chí, Tô Nghi còn ưu tú đến hắn nhất định phải ngẩng đầu nhìn lên mức độ!

Điều này làm cho Gia Cát Thanh lòng tự ái thu được cực lớn làm nhục, liền đối nhìn về phía Tô Nghi ánh mắt cũng càng ngày càng không tốt, sắc mặt chìm cơ hồ có thể tích xuất mực tối.

Chỉ bất quá, tại Tô Nghi cả người phát ra tia sáng chói mắt xuống, cái này đã từng thần đồng đã sớm bị người quên lãng ở trên thế gian trong góc, không có người chú ý tới giờ phút này Gia Cát Thanh đến tột cùng ra sao biểu tình.

Mui trừ cùng cửu trừ chênh lệch biết bao lớn, huống chi là song thập trừ?

Gia Cát Thanh lúc trước thành tựu, có lẽ có thể xưng là trắng sáng ánh sáng; nhưng ở Tô Nghi này đoá từ từ dâng lên mặt trời trước mặt, ánh trắng ánh sáng là như vậy nhỏ nhất không đáng kể!

Tô Nghi cảm thụ bên trong sân sôi nổi bầu không khí, trong lòng than thở, cảm giác trên vai trọng trách cuối cùng biến hóa nhẹ một ít.

Tô Nghi không chỉ có thi đấu võ sinh, hơn nữa còn thu được một loạt đủ để kinh động toàn huyện thậm chí toàn quận thành tựu, này danh tiếng hiển hách bên dưới, ngày sau kia Tô gia con trai trưởng Tô Nguyên làm sao dám động Tô Nghi một cọng tóc gáy?

Nếu như lúc này Tô Nghi bị Tô Nguyên gây thương tích, cấp độ kia đợi Tô Nguyên, đúng là tại tràng sở hữu quan chức điên cuồng trả thù!

Càng trọng yếu là, Tô Nghi không chỉ có là thi huyện kết giao hoàn mỹ đáp quyền, cũng báo đáp Tô Thi Nhi mười năm ân tình!

"Chỉ cần thi huyện kết thúc, ta sẽ lập tức trở về Lăng Đình Thôn Tô gia, đem Thi nhi tỷ tiếp ra!"

Trong lòng âm thầm hạ quyết tâm, Tô Nghi chuyển liếc mắt vừa nhìn, ngây ngẩn.

Bởi vì hắn phát hiện, trên ghế trọng tài Quý Huyện lệnh, giờ phút này vậy mà lão lệ tung hoành, khóc không thành tiếng.

"Thế nhân đều nói này Tô Thủy Huyện vị xử Trường giang nam ngạn, cùng Man Tộc nơi trú quân cách sông nhìn nhau, là tiền tuyến hiểm địa, không người nguyện ý ở chỗ này nhậm chức; ngay cả người nhà ta đều trách tội ta có mắt không trông, nhậm chức Huyện lệnh lúc, vậy mà chọn loại này Tử Vong chi địa, nguy hiểm vợ con người nhà; mười mấy năm qua, ngay cả ta loại này kiên định chủ chiến nam nhi chí sĩ, trong lòng cũng không khỏi bắt đầu dao động, không ngừng để tay lên ngực tự hỏi: Ta tự mời tới này Tô Thủy Huyện đảm nhiệm Huyện lệnh, thật tốt sao?"

Quý Huyện lệnh vừa nói vừa nói, lau một cái lệ, sau đó lại lời nói xoay chuyển, nhìn về phía Tô Nghi, trong mắt có vẻ trông đợi, đạo:

"Hiện ở trong lòng ta cuối cùng có câu trả lời: Ta vốn là tự nguyện lao tới tiền tuyến, cho dù chết tại cùng Man Tộc trong chiến đấu cũng không gì đó không được! Huống chi, ta tận mắt nhìn thấy ta chỗ quản lý Tô Thủy Huyện, vậy mà xuất hiện tô mui trừ như vậy thiên cổ không có kinh thế kỳ tài, coi như là ta sau đó lập tức chết đi, ta cũng có thể ngậm cười cửu tuyền! Từ đây, ta cuối cùng có khả năng ngừng đầu đối mặt lúc trước sở hữu chỉ trích ta người, hướng bọn họ nói lớn tiếng: Ta Quý hiền đảm nhiệm tiền tuyến Huyện lệnh mười mấy năm, không oán, cũng không hối hận!" Quý Huyện lệnh phóng khoáng tuyên bố đạo.

Một đám quan lại tất cả đều hốc mắt ửng đỏ, bọn họ coi như Quý Huyện lệnh cánh tay phải cánh tay trái, lại làm sao có thể không biết người sau nổi khổ tâm đây.

Hoàng Phủ Viện Sự than thở một tiếng , sau đó cười mắng: "Ngươi này họ Quý , đều bốn mươi mấy rồi , còn khóc suốt mướt như cái gì mà nói ? Khó coi chết đi được!"

Quý Huyện lệnh cười xấu hổ cười , vừa lau nước mắt , ngồi xuống.

Hoàng Phủ Viện Sự lần nữa trông trần đạo: "Để ăn mừng Nhân tộc sinh ra thứ nhất văn võ mười trù xuất hiện , ta tối nay đem tự mình dẫn dắt chúng quan tại khánh hoa lầu bày yến ăn mừng , sở hữu thi huyện người hợp lệ đều có thể tham gia! Cho nên , tiếp theo còn chưa tham gia Võ thí người , ước chừng phải cố gắng một chút rồi."

Hoàng Phủ Viện Sự dùng loại phương pháp này tới khích lệ còn lại hơn một trăm tên thí sinh , người sau phần lớn đều thần tình phấn chấn , nhao nhao muốn thử.

Đây chính là cùng mười trù thí sinh , Thiên Trạch Sĩ Tử cùng bàn cộng âm cơ hội a! Có lẽ có khả năng cho Tô Nghi lưu lại ấn tượng tốt cũng khó nói , ai sẽ ngốc đến buông tha loại này cơ hội thật tốt ?

Những thứ kia đã sớm hợp cách các thí sinh tươi cười rạng rỡ , mà những thứ kia thì rớt thí sinh nghe nói , mỗi người lắc đầu thở dài , sắc mặt giống như là ăn hoàng liên bình thường cay đắng.

Hoàng Phủ Viện Sự lại quay đầu hướng Tô Nghi hỏi "Tô hiền chất , ngươi cũng sẽ không cự tuyệt chứ ?"

Nghe đối phương đối với chính mình gọi đều trở nên thân cận hơn , Tô Nghi cân nhắc trong chốc lát , đầu tiên mở miệng hỏi "Xin hỏi viện sự đại nhân , thí sinh tại hợp cách sau đó , khi nào tài năng tiếp nhận vũ miếu ban phúc ?"

"Ngày mai yết bảng sau đó."

Tô Nghi suy nghĩ một chút , hần mặc dù muốn về sớm một chút nghênh đón Thi nhi tỷ , nhưng vũ miếu ban phúc cũng là tuyệt đối không thể bỏ qua.

Vì vậy Tô Nghi liền gật đầu một cái , trả lời: "Đã như vậy , kia tiểu sinh liền tại Tổ Thủy Huyện lưu lại một đêm , này tiệc rượu , dĩ nhiên là muốn tham gia."

Hoàng Phủ Viện Sự gật đầu , lại hỏi: "Ngươi chẳng lẽ sau này không ở tại Tổ Thủy Huyện bên trong thành , muốn về quê hương ?"

"Sau này muốn ở nơi nào , tiểu sinh còn không có tính toán. . . Chỉ là nhất định phải hồi hương một chuyến , đem tiểu sinh tỷ tỷ nhận được bên người tới." Tô Nghi do dự một hồi , trả lời.

"Đã như vậy , ngày mai yết bảng sau đó , ta liền tự mình đưa ngươi hồi hương!" Hoàng Phủ Viện Sự cười nói.

Tô Nghi mặt liền biến sắc , từ chối nói: "Vậy làm sao gánh được trách nhiệm , viện sự đại nhân công việc bề bộn , không cần phải cho ta này nhất giới thí sinh lãng phí thời gian."

"Ha ha , nho nhỏ công vụ , nào có bảo vệ Nhân tộc thiên cổ kỳ tài càng trọng yếu hơn ? Nếu như ngươi tại trên đường bị thương nhẹ , ta há chẳng phải là tội nhân thiên cổ ?" Hoàng Phủ Viện Sự vượt vượt hần chồm râu dê , cười nói , "Hơn nữa , ta xem ngươi mặt lộ vẻ khó khăn , sợ là hồi hương đón người một chuyến cũng không phải là đơn giản như vậy chứ ?"

Tô Nghi trong lòng âm thầm than thở gừng quả nhiên vẫn là lão lạt , sắc mặt hần căn bản không gạt được đối phương.

"Viện sự đại nhân mắt sáng như đuốc , thực không dám giấu giếm , tiểu sinh trong nhà tình huống tương đối phức tạp , sự tình xác thực sẽ không thuận lợi như vậy." Tô Nghi thành thật trả lời đạo.

"Đã như vậy , ngày mai yết bảng , đón nhận vũ miếu ban phúc sau đó , ta ngay tại Xu Mật Viện cửa cùng ngươi cùng hồi hương , vì ngươi trợ uy!" Hoàng Phủ Viện Sự âm vang đạo.

Tô Nghi sắc mặt rét một cái , chợt cảm thấy hoàn toàn yên tâm , cảm thấy ngày mai hồi hương có lớn nhất cậy vào.

"Kia tiểu sinh cũng không chối từ nữa , đi trước cảm ơn viện sự đại nhân. Bây giờ còn tại Võ thí trung , tiểu sinh đi trước lui ra." Tô Nghi chấp tay nói.

Hoàng Phủ Viện Sự gật đầu một cái , nhìn Tô Nghi ửng vàng bóng lưng , mặt lộ vẻ tán thưởng , liếc nhìn vẫn bầu không khí sôi nổi khán đài chúng thí sinh , trông trần đạo: "Võ thí tiếp tục! Vị kế tiếp. . ."

Tô Nghi tại mọi người hâm mộ trong ánh mắt trở lại chính mình ban đầu chỗ ngồi , lúc này sắc trời đã trễ , nhưng Xu Mật Viện bầu trời một vệt kim quang vòng bảo hộ , vẫn đem bên trong viện chiếu sáng giống như ban ngày , không tí ti ảnh hưởng tiếp theo Võ thí.

Ngồi xuống đến chỗ ngồi , Tô Nghi ngay lập tức sẽ bị chung quanh đại lượng ca ngợi lời nói bao phủ , chỉ có thể từng cái đáp lại , trong lòng than thở Người nổi tiếng Nhiều thị phi.

Trong đó có một tên thanh niên thí sinh đột ngột hỏi "Tô mười trù , tại hạ cả gan suy đoán ngài lúc trước có thể nâng một thạch hai đấu , khẳng định chính là dựa vào kia mới mẻ độc đáo cử tạ phương pháp chứ ? Tại hạ cảm năm trù không chắc chắn lắm , nhưng giả trẻ trong nhà đều mong đợi ta thi đấu võ

sinh , quang tông diệu tổ. Nếu như ngài có thể đem ngài cử tạ phương pháp chỉ điểm một, hai , giúp tại hạ thi đậu võ sinh , tại hạ cần thiết ở trong nhà lập được ngài trường sinh bài vị , cung phụng cả đời!"

Nghe lời ấy , chung quanh tất cả mọi người đều im lặng , nín thở , đang mong đợi Tô Nghi trả lời.

Tại chỗ rất nhiều thí sinh , có vài người cùng vị thanh niên này thi sinh giống nhau , đối với cảm đến năm trù nắm chặt cũng không lớn , lại làm sao có thể không muốn học tập Tô Nghi mới cử tạ phương pháp đây? Ngay cả những thứ kia Võ thí người hợp lệ cũng đều nín thở mà đợi , mà những thứ kia không hợp cách người càng là cặp mắt sáng lên , đầy mặt mong đợi , hy vọng có thể theo Tô Nghi nơi này lấy chút trải qua , là sang năm thi huyện làm chuẩn bị.

Tô Nghi nghĩ đến , này cử tạ phương pháp là địa cầu vô số thể hệ trí tuệ kết tinh , cũng không phải là hần vật riêng tư; hơn nữa trên địa cầu cơ hồ mọi người đều biết , không coi là tuyệt học gì , vì vậy cũng không có ý định giấu giếm.

"Huyñh đài nói quá lời , nếu người muốn học , ta đây liền dốc túi truyền cho , những người khác cũng có thể dự thính , không cần bản khoản." Tô Nghi mỉm cười nói.

Nghe Tô Nghi như thế khẳng khái , mọi người chung quanh nhất thời tung tăng không ngớt , lại nhích tới gần Tô Nghi một ít , rất sợ không nghe rõ. Mà những thứ kia rời xa hơn một chút cũng nghe đến Tô Nghi mà nói , trong lúc nhất thời , rồi rít hướng Tô Nghi ngồi xuống phương hướng tụ lại mà đi. Một số người thấy bên cạnh người đi lại , không biết xảy ra chuyện gì , kéo người hỏi một hồi , mới biết những thứ này các thí sinh vì sao từng cái thần sắc kích động rồi.

"Này tô mười trù , lại muốn ngay trước mọi người truyền thụ cho hần cử tạ phương pháp!"

Tin tức này một truyền mười , mười truyền một trăm , vậy mà tại toà này tiểu Tiểu Vũ bên trong giáo trường lan truyền nhanh chóng , thoáng qua ở giữa liền truyền vào sở hữu thí sinh trong tai!

Hoàng Phủ Viện Sự chú ý tới trên khán đài xôn xao , phát hiện toàn bộ giáo trường chín thành người đều hướng Tô Nghi phương hướng dựa vào , lập tức ý thức được xảy ra chuyện gì , nhất thời cảm thấy dở khóc dở cười , nhưng nhưng lại không tiện ngăn cản , chỉ đành phải lắc đầu một cái , tiếp tục chủ trì Võ thí.

Mà Gia Cát Thanh nhìn thấy cảnh này , nhìn thấy tất cả mọi người đều ném xuống hần đi phụng nghênh Tô Nghi , càng đối với Tô Nghi hận nghiêng răng nghiêng lợi , cảm thấy Tô Nghi cướp đi vốn thuộc về hần hết thấy.

Tô Nghi nhìn chung quanh càng tụ càng nhiều thí sinh , nhất thời cảm thấy dở khóc dở cười; gấp lại bọn họ kia một đôi ham học hỏi như khát cấp mắt , cùng với này mặt đối với thụ nghiệp ân sư lúc mới có nghiêm túc thần tình , trong lòng rõ ràng tràng này thụ nghiệp có thể sẽ thay đổi tương lai thi võ thi huyện , ý nghĩa trọng đại , liền cũng nghiêm túc hắng giọng một cái , mở miệng truyền thụ cử tạ phương pháp.

Sở hữu thí sinh đều nín thở , liền cũng không dám thở mạnh , không nói một lời , cẩn thận lắng nghe Tô Nghi thụ nghiệp. Nhìn liền đài trước quan chủ khảo viên cũng đều dừng lại trò chuyện , vênh tai lắng nghe.

Trong lúc nhất thời , Võ giáo bên trong sân yên lặng như tờ , loại trừ trong sân một tên thí sinh cử tạ âm thanh , cũng chỉ có Tô Nghi thụ nghiệp thanh âm

Bạn đang đọc truyện *Binh Pháp Đại Thánh Convert* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 19: Nghe quân nói một buổi

Bởi vì cử tạ động tác không có gì có thể nói , lúc trước Tô Nghi tại cảm mười trù thời điểm , cũng đã vì tất cả người trải qua.

Vì vậy Tô Nghi trước hết để cho mọi người tiếp nhận "Tạ" tiếng xưng hô này , sau đó bắt đầu nặng giảng giải nguyên lý bên trong , tỷ như tại sao phải tận lực đem thân thể đến gần tạ; tại sao phải tại giờ lên tạ lúc trong nháy mắt ngồi xổm xuống; tại sao phải đem tạ trước đặt tại xương quai xanh cùng trên bả vai; tại sao tại cuối cùng đem tạ giờ qua đỉnh đầu lúc , muốn hai chân từ đầu đến cuối giang rộng ra hiện nửa quỹ hình. . .

Tô Nghi tình tế phân tích cử tạ cơ học và mỹ học , giảng đến một ít không lưu loát khó hiểu kiến thức chuyên nghiệp lúc , có chút thiên tư ưu tú , suy nghĩ bén nhạy thí sinh nghe như si mê như say sưa , một điểm sẽ; nhưng phần lớn thí sinh đều là tương đối vụng về , nhưng Tô Nghi cũng không cuống cuống , tận lực dùng rõ ràng dễ hiểu tiền lệ đến thuyết minh.

Cũng tỷ như nói "Trọng tâm" khái niệm , ở thời đại này quả thực mới mẻ không gì sánh được , cơ hồ sở hữu thí sinh cũng không biết "Trọng tâm" đến tốt

cùng là gì đó.

Bởi vì phải nói trọng tâm mà nói , tựu cần phải nhắc tới trọng lực , nói như vậy đi xuống liền không có đầu rồi , cho nên Tô Nghi chỉ có thể đơn giản theo lệ đạo: "Trọng tâm liền mỗi người trong cơ thể trung tâm nhất cái điểm kia , từ nơi này trọng tâm mở ra bắt đầu , vô luận từ phương hướng nào đem một người thẳng tắp bỏ ra , bị phách mở hai nửa sức nặng đều là bằng nhau. Hải đồng dễ dàng ngã xuống , cũng là bởi vì trọng tâm quá cao , tiểu hài tử không hiểu được không chế; mà một người ngồi dưới đất thời điểm , vô luận như thế nào đều là không có khả năng ngã xuống , cũng là bởi vì trọng tâm bị giảm thấp xuống."

Tất cả mọi người đều bình tĩnh đại ngộ , biết "Trọng tâm" kết quả thế nào vật , còn có người thông minh đem Tô Nghi chỗ theo lệ từ cùng cử tạ phương pháp liên lạc với cùng nhau , nói: "Thì ra là như vậy , tôi mười trù ở trước đó cử tạ thời điểm nhiều lần ngồi xổm xuống , chính là vì đề thấp trọng tâm , bảo trì thân thể thẳng bằng."

Lời này vừa nói ra , cơ hồ tất cả mọi người đều hai mắt tỏa sáng , như là lĩnh ngộ gì đó.

Tô Nghi mỉm cười gật đầu nói: "Không sai , chỉ cần biết nắm giữ trọng tâm phương pháp , vô luận người giờ nhiều tầng cái gì cũng sẽ không ngã xuống , cái này thì muốn các vị chính mình đích thân thực hành rồi."

Cuối cùng , Tô Nghi vì lần này thụ nghiệp tổng kết một câu nói: "Dưới chân công phu so với cánh tay lực lượng quan trọng hơn. Muốn giờ lên nặng hơn đồ vật , thì nhất định phải trầm ổn gót chân; muốn xây lên cao hơn nhà lầu , tựu cần phải đánh tốt cơ sở."

Tiếng nói rơi xuống , tất cả mọi người đều ngây ngẩn.

Chẳng bằng bởi vì những lời này hàm chứa bao lớn triết lý , mà là bởi vì , Tô Nghi đang nói những lời này lúc , trên người vậy mà hiện ra kim quang hư ảnh!

Tô Nghi cũng giống vậy ngây ngẩn , hẳn không nghĩ đến chính mình thuận miệng nói , vậy mà cũng có thể đưa tới ra "Thế không thể đỡ" kỳ quan tới.

Chỉ thấy đạo kim quang này hư ảnh càng ngày càng lớn mạnh , vậy mà thẳng tắp đột phá một trọng , đạt tới cao ba trọng độ!

Mọi người cả kinh , có chút phản ứng nhanh vội vàng hướng kim quang hư ảnh cúi đầu cầu nguyện , sắc mặt thành kính , cái khác phản ứng chậm cũng rồi rít noi theo.

Một đám quan lại tất cả đều quay đầu nhìn lại , sắc mặt kinh ngạc , trong lòng càng khâm phục cái này tôi mười trù , người khác cả đời đều có thể đưa tới Khí Thế Kỳ Quan , này tôi mười trù vậy mà tùy tiện nói câu cũng có thể đưa tới lạ thường xem tới.

Bởi vì tiểu nhạc đệm , Võ thí cũng không khỏi không tạm ngừng trong chốc lát. Hoàng Phủ Viện Sự ngửa đầu nhìn có Tô Nghi diện mạo kim quang tiểu người khổng lồ , trong lòng dờ khóc dờ cười nói: "Cái này Tô hiền chất a , làm chuyện gì cũng phải làm cho người dọa cho giật mình , ta lão đầu tử này tim cũng không biết có thể trải qua rồi hẳn mấy lần giày vò."

Sau đó , Hoàng Phủ Viện Sự khước mắt liếc qua liếc một cái , lại phát hiện Tô Nghi đưa tới khí thế kim quang chiếu rọi Võ giáo bên trong sân tất cả mọi người , lại duy chỉ có không chiếu bên kia Gia Cát Thanh , trong lòng giống như là biết gì đó , không ngừng thờ dài nói: "Rõ ràng là cái tiền đồ giống như cảm thần đồng , đáng tiếc , đáng tiếc a!"

Mà đương sự người Gia Cát Thanh tự nhiên không biết Hoàng Phủ Viện Sự đang suy nghĩ gì , hẳn chỉ biết , tất cả mọi người đều lấy được Tô Nghi khí thế kim quang chiếu sáng , duy chỉ có một mình hẳn không chiêm được , nhất thời cảm thấy là Tô Nghi tại nhắm vào hẳn , thù mới hận cũ chung vào một chỗ , để cho Gia Cát Thanh lòng này trí chưa chín mười bốn tuổi thiếu niên bụng dạ nhất thời bị cảm giận ngứa trời nuốt mắt , cắn răng nghiêng lợi nói: "Tô Nghi , Tô Nghi! Người trước đoạt ta thi văn số một , sau lại đoạt ta Võ thí số một , thậm chí còn cướp đi sở hữu ước mơ ta người , mà giờ khắc này , người lại còn làm nhục ta như vậy , thù này không báo , ta uổng họ Gia Cát!"

Gia Cát Thanh đem sở hữu sai lầm đều đẩy tới Tô Nghi trên người , nhưng xưa nay không tính lại tự thân chưa đủ. Tô Nghi vẫn luôn không có làm gì quá khích cử động , nếu không phải Gia Cát Thanh năng lực chưa đủ , lòng dạ nhỏ mọn , như thế nào lại gặp hôm nay một loạt đã kích đây?

Nếu như Tô Nghi nghe được Gia Cát Thanh lời nói này , nhất định sẽ cười nhạt , đưa cho Gia Cát Thanh tám chữ: "Tài nghệ không bằng người , tự rước lấy."

Bất quá , Tô Nghi nhưng là không nghe được , hẳn giờ phút này chính bao vây tại mọi người hoặc quái dị , hoặc ánh mắt sùng bái bên trong , có người nhìn về phía Tô Nghi phảng phất ngay tại nhìn một cái thiên cổ quái thai , đương nhiên là nghĩa tốt trên ý nghĩa; mà có người nhìn về phía Tô Nghi ánh mắt phảng phất giống như là đang nhìn tôn thánh bản thân bình thường sùng bái cùng ước mơ chỉ tình tràn đầy ở hẳn đơn.

Chỉ bất quá , lần này Khí Thế Kỳ Quan nhỏ bé , thời gian kéo dài cũng ngắn , cho nên uy năng chưa đủ. Thí sinh cầu nguyện sau đó , loại trừ một người trong đó ngoại thương rõ ràng ngoại thương khép lại ngoài ra , những người khác phần lớn cũng chỉ là cảm giác thể xác có chút tăng cường , hoặc là trở nên càng thêm tinh thần , nhưng chỉ có một số ít mặt người có vẻ tiếu nạo , đại đa số người đã rất thỏa mãn rồi.

Bỗng dưng được đến chỗ tốt , còn có thể có cái gì bất mãn ?

Mà đứng đầu làm người ta lấy làm kỳ lạ , Tô Nghi lần này đưa tới Khí Thế Kỳ Quan vẫn không có tiêu tan , vẫn là chậm rãi thu nhỏ lại sau đó , sáp nhập vào Tô Nghi trong cơ thể.

Những thứ này các thí sinh không có mấy cái gặp qua Khí Thế Kỳ Quan, vì vậy thấy cứ việc hư ảnh dung nhập vào Tô Nghi trong cơ thể, cũng cũng không biết đại biểu gì đó. Thế nhưng chút ít quan lại sắc mặt lại có cổ quái, bọn họ lúc trước nhưng là nhìn đến Tô Nghi hấp thu mười bảy trọng nhiều tiền quang người không lồ, sau đó nhất phi trùng thiên tấn thăng làm "Thiên Trạch Sĩ Tử"!

Đạo này cao ba trọng kim quang tiểu người không lồ lần nữa bị Tô Nghi hấp thu, lại cho hắn mang đi chỗ tốt gì? Cái này chỉ sợ cũng chỉ có Tô Nghi bản thân mới biết, một đám quan chức mặc dù trong lòng hiếu kỳ, nhưng cũng không thể ngoài sáng mở miệng hỏi.

Tại kim quang tiểu người không lồ dung nhập vào trong cơ thể lúc, Tô Nghi nhất thời cảm giác thể xác lại rõ ràng tăng cường mấy phần, nhân tiện tinh thần cũng biến thành càng thêm đầy đặn, tiến vào trong đầu "Luyện Binh Tràng" vừa nhìn, Luyện Binh Tràng diện tích lại khuếch trương lớn hơn một vòng, nguyên bản dài rộng các trăm trọng, hiện tại đạt tới một trăm lẻ năm trọng!

Cũng chớ xem thường nho nhỏ này năm năm trọng, nếu như tính diện tích mà nói, này Luyện Binh Tràng nhưng là nhờ vào lần này Khí Thế Kỳ Quan tăng phúc, ước chừng tăng lên một thành có thừa!

Mặt khác, Luyện Binh Tràng bên bờ còn xuất hiện thạch tạo hàng rào.

Tô Nghi đối với lần này tiến bộ cảm thấy hết sức hài lòng, thối lui ra thế giới tinh thần lúc, liền nghe người chung quanh tại mồm năm miệng mười thảo luận:

"Tô mười trừ một câu nói sau cùng này cũng không có gì khí thế, nhưng vậy mà có thể đưa tới Khí Thế Kỳ Quan, nói rõ những lời này ám hợp bình gia Thánh Đạo, hàm chứa hết sức triết lý!"

"Xác thực, những lời này là đang khuyên người hướng lên, vô luận làm chuyện gì, đánh tốt cơ sở đều là trọng yếu nhất!"

Liên Đoan Mộc Chung cũng cảm khái nói: "Nghe quân nói một buổi, thắng đọc sách mười năm!"

Mọi người rối rít gật đầu.

Tô Nghi ho nhẹ hai tiếng, đạo: "Ta chỉ là thuận miệng nói, đại gia không cần để ở trong lòng."

Mọi người sắc mặt cổ quái, bọn họ cũng đều biết Tô Nghi là muốn khiêm tốn, nhưng lời này nghe như thế kỳ cục như vậy đây?

Lại nghe thấy có một người nói: "Thuận miệng nói cũng có thể đưa tới Khí Thế Kỳ Quan, ta muốn chết!"

"Ta, ta cũng không muốn sống." Một người khác cũng che mặt phụ họa nói.

Chung quanh thí sinh cười rộ, phát ra có lòng tốt tiếng cười tới.

Tô Nghi phảng như bị chúng tinh cùng nguyệt, trở thành trong mắt mọi người tiêu điểm, xung quanh bầu không khí hòa hợp, vui vẻ hòa thuận; mà xem xét lại một đầu khác, Gia Cát Thanh một thân một mình ngồi trên khán đài, không có một người chú ý tới hắn, lạnh tanh không gì sánh được.

Lúc này, Hoàng Phủ Viện Sự dùng trống trận trỗi lên đại ho khan hai tiếng, đạo: "Các ngươi những người này a, chẳng lẽ quên Võ thí còn đang tiến hành? Đều riêng trở về chỗ cũ! Võ thí tiếp tục, cái kẻ tiếp!"

Các thí sinh lúc này mới giải tán lập tức, trở lại mỗi người vị trí, chỉ bắt quả tại trước khi đi không quên hướng Tô Nghi chấp tay một cái, biểu thị thụ nghiệp cùng kim quang chiếu sáng khắp nơi cảm tạ.

Sau đó khảo thí liền ngay ngắn có thứ tự rồi, cuối cùng hơn chín mươi tên thí sinh, Hoàng Phủ Viện Sự mỗi niệm đến một người danh tự, liền có một người đi vào trong sân tham gia khảo thí.

Nhưng rất rõ ràng là, này nửa đoạn sau khảo thí không khí, rõ ràng so với nửa đoạn trước còn muốn càng thêm sôi nổi. Trong đó lên tính quyết định tác dụng, chính là Tô Nghi dạy cử tạ phương pháp!

Bởi vì này loại cử tạ phương pháp ảo diệu trong đó cùng nguyên lý đã bị đồng đạo thí sinh thuộc nằm lòng, vì vậy này tám mươi, chín mươi người trung bình thành tích, vậy mà so với trước mặt hơn hai trăm tên thí sinh trung bình thành tích cao hơn một nước nửa không ngừng!

Sở hữu nguyên bản chỉ có thể giơ năm đầu người, dùng Tô Nghi cử tạ phương pháp sau, vậy mà có thể giơ lên bảy đầu thậm chí tám đầu!

Một ít nguyên bản chỉ có thể giơ tám đầu tráng hán, giờ phút này thậm chí lực giơ một thạch cảm đến cử trừ, hơn nữa hắn dễ dàng trình độ vượt xa trước Gia Cát Thanh! Mà vị tráng hán này tại buồng xuống tạ sau đó, vậy mà sắc mặt hối tiếc, hối hận chính mình không có khiêu chiến một hồi mười trù!

Cái kia lúc trước mở miệng cầu Tô Nghi dạy dỗ thanh niên thí sinh, vốn là không có hi vọng thi đậu năm trù, nhưng hắn giờ phút này vậy mà cũng có thể dễ dàng giơ lên năm đầu! Tại buồng xuống tạ một khắc kia, hắn thậm chí cảm động khóc ròng ròng, tại chỗ bên trong trực tiếp hướng Tô Nghi quỳ xuống đại dập đầu ba cái, đưa đến toàn trường than thở!

Mà trừ lần đó ra ——

Nguyên bản thể trạng cùng Tô Nghi không sai biệt lắm, chỉ có ba thành nắm chặt có thể thông qua Võ thí Đồng Khê, vậy mà cũng có thể dễ dàng giờ lên năm đầu, cầm đèn hợp cách năm trù!

Nguyên bản tự tin có thể giờ lên sáu đầu Đoan Mộc Chung, giờ phút này vậy mà cũng có thể lực giờ tám đầu, lấy được rồi lần này thi huyện văn võ song tám trù!

Nguyên bản đã hơn năm mươi tuổi, thân thể tổ chất tụt xuống Vương Anh Kiệt chương quỹ, vốn là đã chuẩn bị buông tha Võ thí, cả đời làm một người bình thường rồi, nhưng hắn đang sử dụng rồi Tô Nghi cử tạ phương pháp sau, vậy mà cũng miễn cưỡng hợp cách!

Ngoài ra, còn có hơn hai mươi tên nguyên bản không nhiều lắm lòng tin người rồi rít giờ lên năm đầu, thi đậu; mà ban đầu có khả năng giờ lên năm đầu người, cũng phần lớn lấy được càng thành tích ưu tú, một số ít người vẫn giờ năm đầu bảo đảm bình an.

Trước 200 người đứng đầu trở lên thí sinh, có gần một nửa đều thất bại. Nhưng giờ phút này phóng tầm mắt nhìn tới, cuối cùng này hơn chín mươi người, người thất bại vậy mà chỉ có ba người!

Hơn nữa còn là bởi vì bọn hắn lực lượng thật sự không đủ mới đưa đến thất bại.

Mọi người thấy cái kết quả này, tất cả đều khiếp sợ không thôi.

Tô Nghi không chỉ có tự cầm đèn thành tích ưu tú, hơn nữa hắn có thể để cho những thí sinh khác cùng tiến bộ! Tại toàn bộ thí sinh trong lòng, này ý nghĩa là thập phần trọng đại, mọi người trong lòng đối với Tô Nghi cảm tạ và sùng bái, thậm chí vượt qua Tô Nghi lúc trước lấy được thành tựu.

Bạn đang đọc truyện *Binh Pháp Đại Thánh Convert* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 20: Tôn thánh thân truyền ?

Nhìn đến cái kết quả này, Hoàng Phủ Viện Sự mừng tit mắt, trong lòng nói: "Này Tô hiền chất thật là không bình thường, chính hắn thành tích tốt ngược lại thì thôi, lại còn có thể đề cao những thí sinh khác thành tích! Hắn sáng chế cử bổng phương pháp không chỉ có thể ảnh hưởng cuộc thi lần này, sợ rằng còn có thể tương lai tăng lên toàn bộ Nhân tộc võ sinh số lượng! Trời ơi, cái ý này nghĩa quá trọng đại rồi, ta phỏng chừng tương lai vài năm, sẽ có thiên thiên vạn vạn thí sinh bởi vì Tô Nghi người nhân tài này có thể thi đậu võ sinh, những người này nhất định có thể trở thành Tô Nghi phía sau một cỗ ẩn tính lực lượng!"

Hoàng Phủ Viện Sự âm thầm kinh hãi, cảm thấy khả năng này lớn vô cùng.

"Coi như không nói toàn Nhân tộc xa như vậy sự tình, liền nói hiện tại Võ giáo bên trong sân, thì có bị Tô hiền chất tự tay cất nhắc lên ba mươi bốn mươi tên võ sinh! Những thứ này mới lên cấp võ sinh, sợ rằng tại trong vòng mấy ngày là có thể trở thành Tô Nghi trợ lực!"

Hoàng Phủ Viện Sự trong lòng nóng ran, càng nghĩ càng thấy được Tô Nghi tương lai tiềm lực to lớn.

"Tô hiền chất sáng chế cử bổng phương pháp, ta thể tất yếu báo lên cho tổng Xu Mật Viện hai vị lão chủ tướng, lại trải qua từ nhị lão thần thông truyền đạt đến các châu trấn thủ chư vị phi tướng trong tay, mà chư vị phi tướng tất nhiên sẽ đem này cử bổng phương pháp tại toàn châu cả nước trong phạm vi quảng bá thông dụng, tương lai trong vài năm, mới lên cấp võ sinh số lượng ắt sẽ liên tục tăng lên! Mà này chút ít võ sinh tương lai còn khả năng tấn thăng đến cao hơn cấp bậc, trở thành Nhân tộc toàn thể một sự giúp đỡ lớn!"

Hoàng Phủ Viện Sự trong lòng càng là lửa nóng, đạo: "Chỉ bất quá này cử bổng phương pháp một khi thông dụng, hiện tại Võ thí nội dung liền có chút không đáng chú ý rồi, thể tất yếu tăng lên Võ thí hợp cách tiêu chuẩn. Chỉ hy vọng trần, vì hai vị lão chủ tướng ngoài vòng pháp luật khai ân, chậm vài năm nhắc lại tiêu chuẩn cao đi! Cứ như vậy, không chỉ có toàn Nhân tộc võ sinh số lượng có khả năng trở nên càng nhiều, hơn nữa hậu thế mới lên cấp võ sinh tất nhiên sẽ nhớ Tô Nghi danh tự này, đối với sáng tạo ra mới cử bổng phương pháp Tô Nghi cảm tạ ân đức, làm cho này Tô hiền chất tương lai rải đều con đường!"

Ngay tại Hoàng Phủ Viện Sự trong đầu tại trong khoảnh khắc né qua vô số ý tưởng lúc, trên ghế trọng tài, bao gồm Quý Huyện lệnh cùng Lý giáo úy ở bên trong vài tên cao cấp bậc quan chức, trong lòng vậy mà cũng muốn cùng Hoàng Phủ Viện Sự kém không nhiều chuyện.

Nhưng trên khán đài các thí sinh sẽ không người có thể muốn lấy được như thế lâu dài chuyện, những thứ kia bởi vì Tô Nghi cử bổng phương pháp mới cầm đèn năm trù hợp cách phân các thí sinh tươi cười rạng rỡ, rồi rít đường vòng đi tới Tô Nghi trước mặt, khom người bái tạ, Tô Nghi thân nhiên tiếp nhận; mà Đồng Khê cùng Tô Nghi quen thuộc, nếu là nói cảm ơn mà nói cũng quá xa lạ, chỉ có thể giấu ở trong lòng, ở trong lòng hướng Tô Nghi cảm ơn trăm ngàn lần.

Ngay cả Vương chương quỹ bức này thân phận người cũng tới đến Tô Nghi trước mặt , miệng hô ân sư , khua tay liên bái.

Tô Nghi cuống quýt đỡ dậy Vương chương quỹ , đạo: "Chương quỹ , ngươi đều hơn năm mươi tuổi rồi còn bái ta tiểu bối này , là muốn gây ta thọ a! Lễ này , ta không chịu nổi , lão gia ngài mau mau đứng dậy!"

Vương chương quỹ bật cười lớn , đạo: "Năm gần đây , lão hủ thân thể càng ngày càng suy yếu , đã là hoàng hôn Tây Sơn; đây là ta lần đầu tiên tham gia thi huyện , nhưng cũng là một lần cuối cùng. Nếu như lần thi này không được , vậy lão hủ cả đời đều chỉ có thể là người bình thường , hơn nữa sợ cũng không sống được vài năm. Nhưng lão hủ kéo ân sư chi phúc , thi đậu võ sinh , chính là tặng thọ một kỷ! Như vậy ân tình , nặng như Thái Sơn , không khỏi lão hủ không bái tạ a!"

Tô Nghi thần sắc như thường , nghĩ đến bình gia sĩ tử mỗi lần tấn thăng cấp bậc lúc , cũng có thể tặng thọ một kỷ cũng chính là mười hai năm , một ít chủ tướng thậm chí có thể sống đến hai trăm tuổi! Đối với Vương chương quỹ như vậy lão nhân mà nói trọng yếu nhất là cái gì ? Không phải danh tiếng , càng không phải là tiền tài , không nghĩ ngờ chút nào chính là tuổi thọ! Tặng thọ mười hai năm , này đúng là tí ti tài bảo đều không cách nào đổi lấy đại ân!

Nhưng dù vậy , Tô Nghi vẫn là thần sắc nghiêm nghị , đạo: "Vương chương quỹ ngươi nếu muốn báo ân , tại hạ tuyệt sẽ không dối trá từ chối. Nhưng ngươi nếu như phải quỵ lạy với ta , nhưng là hại tại hạ danh tiếng , đây coi như là cái gì báo ân ? Mặt khác , người ân sư này hai chữ cũng vụn vụn không xưng được , vẫn là để cho ta Tô Nghi liền có thể."

"Đã như vậy , ta đây liền bán cái lão , gọi ngươi Tô hiền chất đi!" Vương chương quỹ ha ha cười nói , "Tô hiền chất nói có lý , ta đây chờ lão đầu muốn bái người người trẻ tuổi này , ở lễ không hợp , nhưng này ân lão hủ nhưng là nhất định phải báo. Như vậy đi , ngày mai ngươi rút ra cái thời gian tới thứ tám số cửa hàng Tô Thủy Huyện cũng được , lão hủ nhất định sẽ có hậu lễ đưa tặng!"

Rất nhiều Tô Thủy Huyện địa phương thí sinh nghe vậy , rối rít đối với Tô Nghi bày ra một bộ hâm mộ thần sắc , này Vương chương quỹ chính là có tiếng xa hoa , hân nói "Lễ mọn", tất nhiên là hậu lễ; mà hân giờ phút này mở miệng nói ra "Có hậu lễ đưa tặng", kia lễ vật đến tốt cùng được "Dày" tới trình độ nào ?

Nhưng Tô Nghi nhưng là sắc mặt lúng túng , đạo: "Ngày mai không được , ta muốn về thôn từ tình thân , sợ là không rảnh."

"Không sao , không sao." Vương chương quỹ đạo , "Lão hủ mấy ngày này cũng sẽ ở Tô Thủy Huyện ở , ngươi tùy thời có thể tới tìm ta , không cần khách khí."

"Đa tạ Vương chương quỹ thông cảm" Tô Nghi chấp tay nói.

Đang lúc nói chuyện , một tên sau cùng thí sinh cũng thi xong rồi , Tô Nghi ngẩng đầu nhìn lên , trên đỉnh đầu vòng bảo hộ vàng son lộng lẫy , nhưng vẫn có thể nhìn thấy vòng bảo vệ ở ngoài điểm điểm tinh quang , ý thức được hiện tại đã qua giờ Tuất , cũng chính là bảy giờ tối.

Quý Huyện lệnh tại chính tay viết ghi chép xong một tên sau cùng thí sinh thành tích sau đó , liền đứng lên lần nữa , thay thế Hoàng Phủ Viện Sự đứng ở giữa sân , chủ trì đóng kiểm tra nghị thức.

Quý Huyện lệnh đầu tiên là đọc rồi « hoài cảm tôn thánh cầu khẩn văn », dẫn dắt sở hữu thí sinh khom người cảm ơn Tiên Thánh Tôn Vũ hạ xuống ý niệm giám đốc trận thi này , sau đó an ủi thí sinh , lại tuyên bố tối nay đem tại khách hoa lâu là Tô Nghi vị này án kiện đầu tiên "Thiên cổ mười trù , Thiên Trạch Sĩ Tử" tổ chức tiệc ăn mừng , sở hữu hợp cách thí sinh cũng có thể tới tham gia , cuối cùng , tài cao tiếng tuyên bố năm này thi huyện chính thức kết thúc.

Tràng này kéo dài năm canh giờ thi huyện , cuối cùng hạ màn!

Tô Nghi thật giống như ngôi sao bình thường bị mọi người vây quanh đi ra Xu Mật Viện , trong lúc còn nhận được không dưới hai mươi lần tiệc rượu mời , đều bị Tô Nghi một thời kỳ nào đó trở về sau hương làm lý do , từng cái cự tuyệt.

Xu Mật Viện trường thi ngoài cửa trên đường phố , đã sớm tụ tập bốn , năm trăm người , phần lớn đều là vùng này các thí sinh người nhà , trong đó cũng không thiếu có một ít cố ý hướng lần này thi huyện án kiện đầu tiên nọt bầu vú quan hệ lâu lâu người. Đương nhiên , trong lòng bọn họ "Án kiện đầu", không nghĩ ngờ chút nào chính là thần đồng Gia Cát Thanh rồi.

Những người này , vừa thấy được Xu Mật Viện bên trong có động tĩnh , liền lập tức cười ha ha nghênh đón. Chỉ bất quá đám bọn họ vừa nhìn theo trong trường thi nổi đuôi đi ra nhóm người này , lại mắt choáng váng.

Kia bị mọi người thật giống như như là chúng tinh cùng nguyệt nâng ở trung gian , vậy mà không phải thần đồng Gia Cát Thanh , mà là một vị khác mười lăm tuổi bộ dáng thiếu niên!

Những thứ này chuẩn bị hướng Gia Cát Thanh nhìn hót người không khỏi trở mắt nhìn nhau , vẻ mặt vô cùng nghi hoặc , trong lòng nói: "Chuyện gì xảy ra , chẳng lẽ án kiện đầu không phải kia tiểu thần đồng Gia Cát Thanh ? Không , không có khả năng , này Tô Thủy Huyện cho tới bây giờ đều nghe nói qua so với Gia Cát Thanh còn có tài hoa , càng mạnh mẽ khí thí sinh , nhất định là xảy ra điều gì ngoài ý muốn."

Chỗ có người trong lòng đều như vậy kiên định cho là.

Tô Nghi đập một cái ra trường thi đại môn , ngay lập tức sẽ thấy một đám người mỗi người mang theo bám mị tiểu cho tiến lên đón đến , nhưng khi bọn họ ánh mắt chuyển qua trên người mình lúc , nụ cười lại lập tức ngưng kết thành ngạc nhiên thần sắc , để cho Tô Nghi thật là không khỏi tức cười , trong

nháy mắt rõ ràng xảy ra chuyện gì.

Những thứ này káu linh người khẳng định không biết, này "Án kiện đầu" danh hiệu, đã đòi chủ!

Tô Nghi cũng không nói thêm cái gì, trực tiếp đi vòng những thứ này a dua người, đi theo một đám quan chức hướng khánh hoa lầu đi tới, những thí sinh khác rôi rít đuôi theo.

Những thứ kia Vô thí không hợp cách người lại lưu lại, có một bộ phận người rôi rít đi về phía từng người nhà thuộc, những thứ này thì rớt người trong lòng sâu bị lấy cực nhanh tốc độ khuếch tán, để cho nhà bọn họ thuộc cũng không khỏi bóp cổ tay thờ dài, mặt có vẻ lo lắng.

Tô Nghi trước khi đi, nghe vài tên thí sinh cùng thân nhân bọn họ đối thoại.

"Vận khí ta làm sao lại kém như vậy a, thế nào cũng phải tại tô mười trù trước mặt bị điểm tên."

"Đúng vậy, nếu như ta xếp hạng tô mười trù phía sau mà nói, dùng hấn sáng tạo cử bồng phương pháp, nhất định có thể để cho ta vững vững vàng vàng thí sinh vô sinh."

"Ai, chớ nói, ta xếp hạng tô mười trù phía sau mới lên tràng, kết quả lại bởi vì tự ta lực lượng thật sự không đủ mới đưa đến thất bại. Bất quá, chỉ cần ta luyện nữa một năm, sang năm nhất định có thể thi đậu vô sinh!"

Thi rớt các thí sinh một mảnh tình cảnh bi thảm, mà cái khác người nhà môn lại mỗi người thần sắc khác thường, ở một cái nhân tính thị phía sau cộng thêm "Mười trù" danh hiệu, chẳng lẽ nói lần này thí huyện có người lấy được rồi mười trù?

Người nhà môn không kèm chế được, rôi rít mở miệng hỏi dò.

Nói một chút đến Tô Nghi, những thứ này thi rớt thí sinh thật giống như đều đối gương mặt, mỗi người thần tình phấn chấn, kích động không thôi.

Một vị thí sinh lập tức mở miệng nói: "Ta và các người nói, này tô mười trù, không chỉ có riêng là lấy đến mười trù mà thôi. . ."

Làm thi rớt các thí sinh nói đến Tô Nghi không chỉ có bắt lại thi văn mười trù, hơn nữa còn lấy được Vô thí mười trù lúc, tất cả mọi người đều ánh mắt sáng lên.

Khi bọn hấn nói đến Tô Nghi còn dẫn phát mười bảy trượng Khí Thế Kỳ Quan lúc, tất cả mọi người đều kinh hô lên nhất thanh, giờ mới hiểu được nguyên lai vào buổi trưa, đạo gia cho huyện thành dân chúng mang đi vô số phúc trạch kim quang người không lồ, lại là Tô Nghi đưa tới.

Mà có nên nói hay không Tô Nghi không chỉ có trở thành Thiên Trạch Sĩ Tử, hơn nữa còn sáng lập một loại mới cử bồng phương pháp, có thể khiến người khác dễ dàng hơn thi đậu vô sinh lúc, ngay cả những thứ này không có thấy tận mắt đến Tô Nghi ký tích các thân thuộc, cũng phần lớn mất lộ ra về sùng bái.

Mọi người nghe Tô Nghi một loạt cổ sự, có thi rớt thí sinh còn thêm dầu thêm mỡ đem Tô Nghi phùng thành rồi "Tôn thánh thân truyền" thậm chí là "Tôn thánh chuyển thế", đưa tới mọi người từng trận tiếng kinh hô.

Thế nhưng chút ít a dua người cách khá xa, nghe không rõ ràng lắm, không biết xảy ra chuyện gì.

Lúc này, cúi đầu Gia Cát Thanh xuất hiện ở Xu Mật Viện trường thi cửa, hấn giờ phút này cô đơn chiếc bóng, cũng không gặp lại ngày xưa vậy ở bên cạnh hấn nịnh hót người, cùng lúc trước chúng tinh cùng nguyệt Tô Nghi tạo thành so sánh rõ ràng.

Nhưng những thứ này a dua người vừa thấy được cái này ngày xưa thần đồng Gia Cát Thanh, vậy mà cũng không ngắm nghĩ, trực tiếp cười rạn rở mà nghênh đón, mở miệng liền cùng kêu lên: "Chúc mừng Gia Cát tiểu thần đồng hái được lần này án kiện đầu!"

Những thứ kia thi rớt thí sinh cùng với thân nhân bọn họ môn nghe cái này đều nhíp, rõ ràng trước đó thao luyện qua nịnh bợ bợ đỡ, sắc mặt cổ quái.

Nếu đúng như là tại lúc trước, Gia Cát Thanh nhất định sẽ ngẩng đầu ưỡn ngực, ngạo nghễ tiếp nhận mọi người ca ngợi, sau đó từng cái cảm ơn, lại thuận miệng kể một ít "Về sau nhất định sẽ chiếu cố người" loại này chi phiếu trống, để cho mọi người đối với hấn càng thêm tôn kính cùng ngưỡng mộ.

Nhưng giờ phút này, Gia Cát Thanh nhưng là nâng lên cái khuôn mặt kia âm trầm không gì sánh được khuôn mặt, trong mắt lửa giận toán loạn.

"Cút! Đều cút cho ta!" Gia Cát Thanh giận dữ hét.

## Chương 21: Người tốt có tốt báo

Chừng trăm tên thí sinh mông mông cuộn cuộn đi ở trên đường chính, lập tức đưa tới người đi đường vây xem.

Rất nhiều Tổ Thủy Huyền vùng này dân chúng đối với loại tràng diện này hết sức quen thuộc, ý thức được những người này chính là bộ phận thông qua thí huyện thí sinh rồi, chỉ cần bọn họ ngày mai tiếp nhận vũ miếu ban phúc, liền có thể nhất phi trùng thiên, được đến vô sinh cấp bậc, quả thực tiện sát người bên cạnh.

Một đám thí sinh đi ở trên đường, hưởng thụ người bên cạnh hâm mộ ánh mắt, thần sắc tự đắc, ngẩng đầu mà bước; nhưng bầu không khí nhiệt liệt nhất ngược lại thì đi ở phía trước dẫn đường một đám quan chủ khảo viên môn.

Những đám quan viên này sôi nổi mà thảo luận Tô Nghi là Tổ Thủy Huyền mang đến vinh dự, nói đến hưng phấn nơi lúc, thậm chí sẽ còn xoa đầu lại, hướng Tô Nghi mỉm cười lấy lòng, Tô Nghi cũng nhất nhất gật đầu đáp lại.

So với toàn bộ Nhân tộc, những thứ này Tổ Thủy Huyền quan phụ mẫu môn dĩ nhiên là quan tâm hơn Tổ Thủy Huyền tương lai, mà Tô Nghi đối với Tổ Thủy Huyền mà nói giá trị tiềm ẩn bao nhiêu? Cái vấn đề này, một đám bọn quan lại theo ra Xu Mật Viện bắt đầu, một mực thảo luận đến khánh hoa cửa lầu đều vẫn không có tranh ra một kết quả.

Nhưng vô luận bọn họ đối với "Tô Nghi tiềm lực" bao lớn bất đồng, nhưng có một chút là tất cả mọi người đều ngầm thừa nhận: Tô Nghi tương lai đối với Tổ Thủy Huyền tác dụng ắt sẽ không gì sánh được to lớn, thậm chí xa xa vượt qua bọn họ những quan viên này! Vì vậy bọn họ nhất định phải đem hết toàn lực tới bồi dưỡng, bảo vệ Tô Nghi!

Đoàn người đi tới khánh hoa trước lầu, chương quỹ thật giống như sớm có chuẩn bị giống như, lĩnh lấy một đám tiểu nhị đứng ở trước cửa nghênh đón chư vị quan lại cùng đông đảo thí sinh, Tô Nghi theo các quan viên đi vào phòng khách vừa nhìn, vậy mà không có một cái tửu khách, nhất thời cảm thấy kinh ngạc.

Bên cạnh Vương chương quỹ nhìn thấy Tô Nghi biểu lộ như vậy, lại gần nói: "Tô hiền chất khả năng có chỗ không biết, này khánh hoa lầu chính là Tổ Thủy Huyền lớn nhất tửu lầu, là vùng này cao quan bọn phú hào bày yến địa điểm lựa chọn hàng đầu. Hơn nữa, hàng năm thí huyện sau khi kết thúc đều sẽ có phú hào ở chỗ này tiệc mời năm này án kiện đầu, số vị án kiện đầu yến, rất nhiều danh môn vọng tộc cũng sẽ tham gia, ý đồ lôi kéo án kiện đầu. Bất quá, giống như vậy toàn huyện cao quan đồng loạt tới tham gia án kiện đầu yến, Tô hiền chất tuyệt đối là trong huyện từ trước tới nay vị thứ nhất!"

Tô Nghi lúc này mới gật gật đầu, tỏ ra là đã hiểu.

Này khánh hoa lầu, cũng thật không hổ là Tổ Thủy Huyền nổi danh nhất tửu lầu, không chỉ có diện tích rộng rãi, hơn nữa bên trong tửu lầu lại là nức thang hình thiết kế, theo lầu một ngẩng đầu một cái là có thể nhìn thấy lầu hai cùng lầu ba tiệc rượu, là vô cùng thích hợp đại hình tiệc rượu bố trí.

Khánh hoa lầu chương quỹ họ tính toán, vừa nhìn liền chư vị cao quan đều tới tham gia lần này "Án kiện đầu yến", lập tức mặt mày hớn hớn dẫn dắt các quan viên lên lầu ba, trong lúc thành thực mà nói, đối đãi mọi người 12 phân nhiệt tình, lại phân phó cái khác tiểu nhị là các vị thí sinh tại lầu một và lầu hai an bài chỗ ngồi xuống.

Lầu ba tổng cộng có năm bàn, trung gian một bàn lấy Hoàng Phủ Viện Sự cùng Quý Huyền lệnh, Lý giáo úy cầm đầu, ngồi đều là lần này thí huyện chủ toàn tích năm người đứng đầu; những quan viên khác phân ngồi cái khác bốn bàn, trống không chỗ ngồi để lại cho tứ thí sắp đến vùng này danh môn vọng tộc, mà Vương Anh Kiệt chương quỹ thì việc nhân đức không nhường ai mà ngồi vào lầu ba chỗ ngồi trung.

Vương chương quỹ mặc dù thí huyện chủ toàn tích bài không vào năm vị trí đầu, nhưng hần giờ phút này là lấy thứ tám số của hàng chương quỹ thân phận tới tham gia yến hội, xem như chiếm hết tiện nghi; cái khác phân ngồi ở lầu hai lầu một thí sinh nhìn thấy Vương chương quỹ có cơ hội cùng Tô Nghi làm quen, thậm chí còn giống trống khua chiêng cho Tô Nghi mời rượu, mỗi một người đều mù quáng, than thở chính mình vì sao không phải danh môn đệ tử.

Tại lầu ba người tất cả đều ngồi xuống sau đó, khánh hoa lầu Kế chương quỹ vội vàng trở về lại lầu một, đứng ở cửa bắt đầu tiếp đãi theo nhau mà tới vùng này danh môn vọng tộc, mặc dù hần cũng không cần tự mình làm loại này tiếp đãi việc. Hơn nữa mỗi khi nhân rồi thời điểm, Kế chương quỹ cũng sẽ về mặt vô cùng nghi hoặc mà rướn cổ lên hướng đường phố hai đầu nhìn, trên trán mồ hôi còn có một chút vẻ lo âu.

Lầu một một tên thanh niên thí sinh nhìn thấy cảnh này, liền hỏi: "Ha, chương quỹ, người đây là tại chờ ai đó?"

"Còn có thể chờ người nào, dĩ nhiên là chờ bốn huyện thần đồng Gia Cát Thanh." Kế chương quỹ ha ha cười nói.

Nghe Kế chương quỹ lời ấy, chung quanh các thí sinh tất cả đều đầy mặt cổ quái, như là đang liều mạng cố nén cười.

"Thì ra là như vậy, bất quá chương quỹ người khả năng phải thất vọng, kia cái gọi là thần đồng chỉ sợ là sẽ không tới, người chính là nghi ngại một chút đi." Thanh niên kia thí sinh lại nói.

"À?" Kế chương quỹ mặt đầy u mê, đạo, "Gia Cát Thanh không phải án kiện đầu sao? Nếu là hần không đến, này án kiện đầu yến còn thế nào mở?"

Thanh niên kia thí sinh bấu mỗi một cái, cười nói: "Chương quỹ, là ai quy định án kiện đầu vị trí nhất định sẽ là kia Gia Cát Thanh? Thực không dám giấu giếm, năm nay án kiện đầu, có người khác."

Kế chương quỹ nhất thời cả kinh, chỉ cảm thấy trong lòng sấm sét vang lên.

Gia Cát Thanh là ai? Đây chính là được xưng "Uyên bác quần thư, trời sinh thần lực" thần đồng a! Tìm khắp toàn bộ Tổ Thủy Huyền, cũng không tìm ra cái thứ 2 so với Gia Cát Thanh càng thêm có học thức, càng thêm có sức mạnh mông đồng, nhưng Gia Cát Thanh vậy mà không phải án kiện đầu?

Kế chương quỹ coi như là trời sập xuống, cũng không thể tin được a!

"Ha ha, các vị huynh đài chẳng lẽ là tại nói đùa ta?" Kế chương quỹ dè dặt thử dò xét nói.

"Ta có cái gì tốt đùa giỡn với người? Án kia Gia Cát Thanh tính tình, nếu là hắn được án kiện đầu, vẫn không thể thứ nhất chạy như bay đến trước cửa tửu lầu khoe khoang, đâu còn đến phiên chương quỹ người tới tiếp đãi vùng này hào phú?" Thanh niên kia thí sinh cười trêu nói.

Chung quanh bộc phát ra một trận cười rộ.

Kế chương quỹ khuôn mặt lúc đỏ lúc trắng, như là bị ngượng quá sức. Hắn mặc dù không nguyện ý tin tưởng Gia Cát Thanh án kiện đầu vị trí sẽ bị người khác cướp đi, nhưng không thừa nhận cũng không được người thanh niên này thí sinh mà nói: Gia Cát Thanh mặc dù có ngút trời tài hoa, nhưng tâm tính lại cực kỳ ngây thơ, nếu như cầm án kiện đầu, xác thực sẽ làm ra loại chuyện này tới.

Nhưng mà này án kiện đầu yển các tân khách cũng đã gần muốn tè tịu rồi, còn không thấy Gia Cát Thanh thân ảnh, cái này quá khác thường.

Chuyện ra khác thường nhất định có yêu, Kế chương quỹ cẩn thận nhớ lại, nhớ lại lúc trước lĩnh một đám quan chức lên lầu ba lúc, thật có một tên thiếu niên thật giống như như "chúng tinh phùng nguyệt" bị người nghênh đến chủ vị. Kế chương quỹ lúc trước còn tưởng rằng thiếu niên này là quận bên trong tới vương công quý tộc loại hình thân phận, chẳng lẽ...

"Chẳng lẽ, vị kia lên lầu ba thiếu niên, mới là lần này thi huyện án kiện đầu?" Kế chương quỹ dò xét tính hỏi.

Vài tên thí sinh trở mắt nhìn nhau, sau đó phát ra một trận tiếng cười, như là cười nhạo Kế chương quỹ có mắt không trông, một người trong đó nói: "Chính là kia tô mười trù! Chương quỹ, ta lòng tốt khuyên giải, người được cực kỳ cung vị này tô mười trù, hẳn chính là từ ngàn năm nay Nhân tộc vị thứ nhất văn võ song thập trù, hơn nữa còn là Thiên Trạch Sĩ Tử!"

Kế chương quỹ chân mềm nhũn: Thiên cổ mười trù, Thiên Trạch Sĩ Tử?!

Kế chương quỹ chỉ cảm thấy thiên đã sập xuống, ép hắn như muốn hít thở không thông.

Trời ơi, nhìn hắn đã làm chút gì chuyện ngu xuẩn? Vậy mà bỏ lại thân là "Thiên cổ mười trù, Thiên Trạch Sĩ Tử" lần này án kiện đầu bất kể, chạy tới nghênh đón thậm chí là xấu hổ ở tham dự yển hội cái gọi là "Thần đồng"?

Kế chương quỹ sinh lòng hối hận, hận không được trực tiếp vung tay cho mình hai bàn tay. Chỉ thấy hắn lập tức nhắc chân xông lên lầu đi, nhìn trái nhìn phải, trong nháy mắt liền phát hiện bị người gọi là án kiện đầu tên thiếu niên kia.

Thiếu niên kia cùng một chúng cao quan ngồi chung, vậy mà không chút nào mất bình tĩnh, ngược lại chuyện trò vui vẻ, trấn định như thường.

Đúng lúc lúc này một tên tiểu nhị bưng rượu lên lầu, Kế chương quỹ không nói tiếng nào cầm lên một bầu rượu, trong tay ly rượu, đến gần trung gian tám kia bàn rượu, bày ra một bộ lấy lòng nụ cười đến, hướng Tô Nghi khom người thăm hỏi sức khỏe.

"Vị này nhưng chính là lần này án kiện đầu tô mười trù?" Kế chương quỹ mở miệng hỏi dò, nhưng mà cũng không đợi Tô Nghi trả lời, lập tức cười nói, "Ta coi tô mười trù ngài giữa hai lòng mây anh tư bộc phát, quả nhiên là anh hùng xuất thiếu niên, này án kiện đầu tên, thực tới danh quy! Chỉ bất quá tại hạ lúc trước muốn chủ trì đại cuộc, vậy mà không có thể lập tức thăm hỏi sức khỏe, mong rằng tô mười trù cùng chư vị đại nhân nhiều hơn tha thứ a! Các người nhìn, ta tự phạt một ly, tỏ vẻ ầy này!"

Dứt lời, Kế chương quỹ hướng trong ly rót đầy rượu, ngửa đầu đem uống một hơi cạn sạch. Sau đó lại hắc hắc không ngừng cười, thần sắc bá mị không ngớt.

Tô Nghi thấy Kế chương quỹ cử động như vậy, sắc mặt cổ quái.

Này nác thang hình tửu lầu có thể ẩn nấp không được thanh âm, Tô Nghi lúc trước đã sớm nghe được Kế chương quỹ tại lầu một đối thoại, chỉ là cười một tiếng mà qua mà thôi, hiện tại nhìn thấy Kế chương quỹ chân chó bộ dáng, trong lòng than thở làm một thương nhân thật là khổ cực, vì vậy cũng không muốn làm khó đối phương, vung tay lên nói:

"Hôm nay tham gia yển hội người có chừng trăm người, chương quỹ nếu muốn chủ trì đại cuộc, liền không cần đem thời gian lãng phí ở ta đây chờ tiểu sinh trên người, đi làm người đi."

Giờ phút này lầu ba đã tụ tập hơn hai mươi vị danh môn vọng tộc, nghe một chút Tô Nghi lời ấy, ồ ào cười to, hiển nhiên là ý thức được này tô mười trù không muốn làm khó Kế chương quỹ, nhưng là không muốn cùng hắn làm quen. Cho nên bọn họ nhìn về Kế chương quỹ lúc, tất cả đều là mặt đầy

hài hước thần sắc.

Kế chương quỹ bỗng đứng ném một lần cùng án kiện đầu lập quan hệ cơ hội , mặt đầy cay đắng , ảo não đi xuống lầu.

Lầu một lầu hai mọi người nhìn thấy Kế chương quỹ đứng một mũi màu xám , càng là cười thật to không ngớt , toàn bộ tửu lầu vui vẻ hòa thuận , cơ hồ tất cả đều là bài Kế chương quỹ ban tặng. Theo nâng cao bầu không khí phương diện này mà nói , này Kế chương quỹ cũng là lao khổ công cao rồi.

Kế chương quỹ thần sắc buồn rầu , chỉ có thể lần nữa đứng ở cửa , nghênh đón tiếp theo tới tham gia yến hội danh môn vọng tộc.

Không lâu lắm , loại trừ Gia Cát gia ngoài ra , bốn huyện sở hữu danh môn vọng tộc cơ hồ tất cả đến đông đủ , cơ hồ tồn tại ba mươi mấy người , trong đó , vẫn còn có Lưu thị thợ may cửa hàng Lưu chương quỹ!

Lưu chương quỹ , chính là sáng nay không chỉ có đưa Tô Nghi đi thi , hơn nữa còn đem chính mình giấy và bút mực đưa tặng Tô Nghi người kia.

Thấy Lưu chương quỹ lên lầu ba sau tại xó xinh một ghế ngồi vào chỗ của mình , Tô Nghi lập tức đi tới Lưu chương quỹ trước mặt , hướng hắn mời một ly rượu , hơn nữa thành khẩn nói tạ , cũng bảo đảm tiếp được có lúc rảnh rồi , nhất định phải lên môn viếng thăm.

Lưu chương quỹ lúc này mới biết Tô Nghi lại là lần này thi huyện án kiện đầu! Coi như người trong cuộc , so với hắn lầu ba tất cả mọi người đều kinh ngạc hơn.

"Ta buổi sáng chỉ bắt quả nhìn này Tô Nghi đáng thương , không đành lòng hắn bị mất một năm tiền đồ , cho nên mới tiện tay tương trợ. Không nghĩ đến hắn vậy mà thành lần này án kiện đầu , hơn nữa còn là thiên cô mười trù , Thiên Trạch Sĩ Tử! Chẳng lẽ ta là muốn đổi vận ?" Lưu chương quỹ trong lòng ngạc nhiên không ngớt.

Lưu chương quỹ chẳng qua là nhất giới phú thương , tại trong huyện danh môn vọng tộc chỉ xếp hạng cuối cùng mà thôi , chỉ có tiền tài không có thực quyền. Vì vậy lầu ba mọi người phát hiện Tô Nghi bỏ qua một bên những người khác , duy chỉ có cho vị này Lưu chương quỹ mời rượu , tất cả đều sắc mặt nghi ngờ.

Tô Nghi thấy vậy , mỉm cười giải thích hắn sáng nay gặp gỡ , còn đặc biệt nói rõ đạo: "Nếu như không là Lưu chương quỹ tiễn biệt cùng tặng bút ân , tại hạ chỉ sợ cũng không tham gia được hôm nay thi huyện , chớ nói chi là bắt lại án kiện đầu rồi."

Mọi người lúc này mới lý giải , than thở Tô Nghi tri ân đồ báo , đồng thời rồi rít hương Lưu chương quỹ đầu đi lấy lòng ánh mắt.

Lưu chương quỹ nhận ra được mọi người ánh mắt khác thường , nhất thời biết mình bởi vì Tô Nghi mà thu được rồi thiên đại phúc duyên , trong lòng không ngừng than thở "Người tốt có tốt báo".

Bạn đang đọc truyện *Binh Pháp Đại Thánh Convert* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 22: Tà đạo ? Chính đạo ?

Tiệc rượu say sưa , lầu ba danh môn vọng tộc rồi rít đứng dậy hướng Tô Nghi mời rượu , Tô Nghi không thắng tửu lực , chỉ đành phải một người đáp lại một cái ; mà lầu một lầu hai thí sinh phần lớn tại trao đổi lần này thi huyện kinh nghiệm , để bù đắp tự thân chưa đủ , tình cờ nói tới chỗ vui vẻ còn có thể cười mở cười to , là khánh hoa bên trong lầu bầu không khí tăng thêm một vệt hài hòa.

Sau đó , lầu một đất trống gian , hai gã múa Kỳ chấp chòn , một tên bài hát Kỳ triển hầu , sum suê trắng chỉ khêu một cái tỳ bà , hát lên rồi trừ danh hai đầu tỳ bà khúc « Dương Xuân Bạch Tuyết » , đem bầu không khí yến hội đẩy về phía đỉnh cao nhất!

Trong đó , thuộc về Quý Huyện lệnh vui vẻ nhất.

Quý Huyện lệnh quản lý Tô Thủy Huyện vài chục năm , vẫn là lần đầu tiên thấy Tô Nghi ít như vậy năm tuần kiệt , vì vậy trong lúc nhất thời khó nén nỗi tình cảm , tại tiệc rượu gian vừa lái ngực uống thỏa thích , một bên về mặt tươi cười về phía lầu ba các vị danh môn vọng tộc giới thiệu Tô Nghi hôm nay tại thi huyện biểu hiện , đem Tô Nghi lấy được thành tựu thuộc như lòng bàn tay bình thường từng cái liệt ra , sắc mặt đặc ý thật giống như là đang nói chính hắn anh hùng chuyện cũ.

Khi nghe thấy Tô Nghi đáp đúng "Tôn tử tuổi ba mươi hành ở chỗ nào" đạo đề này , rút ra mười trù lúc , toàn trường sắc mặt kinh ngạc , trong đó có mấy người tại chỗ thử giải đạo đề này , giải đề thậm chí còn bao gồm hơn mười tên võ sinh cùng bốn năm danh tướng mới , nhưng coi như là những người này , biết nửa ngày sau vậy mà cũng khẽ lắc đầu một cái , biểu thị chính mình đáp không được đạo đề này.

"Khóa này thi huyện cũng quá xảo quyết đi, quả nhiên ra loại này căn bản không có mấy người có thể đáp đúng đề ?" Một người trong đó nói.

Mọi người gật đầu một cái, cảm thấy Tô Nghi thi văn mười trù còn có phân lượng. Ở trong lòng bọn họ , Tô Nghi cơ hồ đã ngồi vững vàng "Bác văn cường kỷ" danh hiệu.

Sau đó , Quý Huyện lệnh còn nói ra Tô Nghi tại "Lập chí" một đề trung lập xuống hùng tâm tráng chí , dẫn phát mười bảy trượng Khí Thế Kỳ Quan lúc , toàn trường sợ trong tiếng hô , lại có mấy vị viên ngoại phú thương vậy mà tại chỗ đứng lên , hướng Tô Nghi khom người chấp tay , lớn tiếng nói cảm ơn.

Tô Nghi mặt đầy u mê , vừa hỏi bên dưới mới hiểu được , hần Khí Thế Kỳ Quan cơ hồ tạo phúc rồi toàn huyện dân chúng , mà này vài tên phú thương nhận được kim quang lễ rửa tội , vậy mà trong nháy mắt nghĩ ra nhiều cái phát tài chủ ý tốt , nhất định có thể khiến tự mình sản nghiệp cùng thế lực tiến hơn một bước , vì vậy đi trước hướng Tô Nghi cái này đại ân nhân cảm ơn.

"Ta cũng nhận được rồi tô mười trù kim quang lễ rửa tội , lực lượng thân thể tăng cường ít nhất hai thành!" Mặt khác một võ sinh nói , "Hắc hắc , ta cảm giác năm nay thông qua Viện thí thi đậu tướng tài hy vọng lớn hơn!"

"Ta cũng giống vậy!" Một người khác thờ dài nói , "Tô mười trù đưa tới mười bảy trượng Khí Thế Kỳ Quan , có thể nói là phúc bị chúng sinh cũng không quá đáng a!"

Mọi người rồi rít tán thành.

"Chúng ta Tổ Thủy Huyện có bao nhiêu năm không có ra khỏi áp thành cấp bậc Khí Thế Kỳ Quan rồi hả?" Một người hiếu kỳ hỏi.

"Ít nhất hai trăm năm!"

Cái kết luận này một chỗ , tất cả mọi người đều hít vào một hơi , nhìn về Tô Nghi trong ánh mắt , càng cảm thấy người này thiên tư lạ thường.

Tô Nghi đối mặt với toàn trường ánh mắt , khẽ mỉm cười , thần nhiên tiếp nhận.

Tại đây sau đó , Quý Huyện lệnh lại đem Tô Nghi tại trường thi tại chỗ tấn thăng Thiên Trạch Sĩ Tử nói ra , tại tràng sở hữu danh môn vọng tộc , đang nhìn hướng Tô Nghi lúc , trong mắt lại có một tia lửa nóng chi tình!

Thiên Trạch Sĩ Tử a! Cơ hồ là trong tương lai tất thành quốc sĩ thiên tài , ngay cả những thứ này quan to quyền quý , cũng không khỏi ở trong lòng hiện lên cùng Tô Nghi bầu vuu quan hệ tâm tư tới.

Mà khi Quý Huyện lệnh tuyên bố Tô Nghi tại Võ thí trung giống vậy lấy được mười trù , trở thành thiên cổ không có song thập trù , hơn nữa còn tự chế một loại cử bổng phương pháp , có thể dễ cho Võ thí độ khó hạ xuống ít nhất hai thành lúc , tất cả mọi người đều đã ngồi không yên , rồi rít đứng dậy , hướng Tô Nghi giờ ngón tay cái lên , thờ dài nói:

"Thiên cổ một người!"

"Nhân trung Xích Thổ!"

"Tô mười trù danh hiệu , thực tới danh quy!"

Những thứ này ca ngời nói như vậy truyền khắp toàn bộ tửu lầu , tất cả mọi người đều cùng có vinh quang , Tô Nghi lấy được hết thảy thành tựu , cũng dễ cho thân là Tổ Thủy Huyện dân chúng bọn họ rất cảm thấy vinh dự.

Nhưng ly đầy thì tràn đầy , nguyệt tràn đầy thì thua thiệt , làm khánh hoa lâu bầu không khí leo lên một cái trước đó chưa từng có đỉnh cao nhất lúc , tại lầu ba xó xỉnh , một đạo quái khoáng quái điều thanh âm vang lên , đạo thanh âm này trong nháy mắt xé rách hải hòa bầu không khí , đâm vào tất cả mọi người tại chỗ màng nhĩ bên trong.

"Hừ, ta nghe nói rồi , này tô mười trù rõ ràng lực lượng không bằng Gia Cát Thanh , lại dựa vào đầu cơ trục lợi thủ đoạn thủ thắng , không khỏi thắng không anh hùng. Hơn nữa thi huyện thi văn chỉ khảo sát trí nhớ , chưa chắc có thể thể hiện ra hần chân tài thực học."

Khánh hoa bên trong lầu , bầu không khí chợt ngưng kết!

Ban đầu sôi nổi bầu không khí tại chuyển thuận ở giữa liền hạ xuống băng điểm trở xuống, tất cả mọi người theo tiếng kêu nhìn lại , phát hiện lầu ba trong góc đang ngồi một cái lấm la lấm lét thanh niên nam tử , hần nhìn về phía Tô Nghi trong ánh mắt , luôn có một tia nhàn nhạt vẻ khinh thường.

Tô Nghi nhìn về người này , sắc mặt ngạc nhiên , không hiểu đối phương vì sao phải vào lúc này làm ngược lại , quấy rầy mọi người hứng thú.

"Các hạ là ?" Tô Nghi hỏi.

Nhưng người này vậy mà hừ một cái tiếng , quăng qua đầu đi , căn bản không muốn trả lời Tô Nghi vấn đề , vô cùng không nể mặt mũi.

Tô Nghi càng là không hiểu , hần thật giống như không có chọc tới qua nhân vật như thế chứ ?

Tô Nghi đem hời dò ánh mắt nhìn về phía bên cạnh sắc mặt tái xanh Quý Huyện lệnh , người sau rồi mới hỏi đáp: "Người này tên là Đinh Nhân , là Tổ Thủy Huyện hào phú gia đình , tuổi mới hai mươi bốn , tại năm ngoái thi đậu tướng tài. Chỉ bất quá , thân phận của hắn có chút đặc thù. . . Ách , hắn chính là Gia Cát Thanh tử phụ."

Tô Nghi mới chợt hiểu ra: Nguyên lai , đây là em vợ bị tức , tử phụ đến tìm bài a!

"Nguyên lai là Đinh huynh , lúc trước tại hạ vẫn cùng người lẫn nhau kính qua rượu đây." Tô Nghi đứng dậy chấp tay nói , "Nếu như tại hạ đối với Đinh huynh có gì lạnh nhạt chỗ đắc tội , tại hạ đi trước bồi tội."

"Già bộ!" Đinh Nhân cười lạnh nói , "Lực lượng người vốn là không bằng Gia Cát Thanh , nhưng ở Vô thí bên trong dùng đầu cơ trục lợi phương pháp thắng được hắn , đây không phải là thắng không anh hùng vậy là cái gì ? Sự thật như thế , đây chính là ta xem thường người nguyên nhân!"

Tô Nghi bật cười , hỏi ngược lại: "Vô thí khảo sát là lực lượng , mà không phải đơn thuần khí lực . Lực lượng một từ , là khí lực cùng trí tuệ kết hợp. Kia Gia Cát Thanh chỉ có khí lực , lại không có tự nghĩ ra cử bồng phương pháp trí tuệ , lại làm sao có thể nói hắn lực lượng thắng được ta ?"

Đinh Nhân sững sờ , cắn răng nói: "Người kia vốn là là đầu cơ trục lợi phương pháp , không coi là trí khôn gì , nếu như người không cần loại này đường ngang ngõ tắt , lại làm sao có thể cầm đến mười trù ?"

Tô Nghi vừa định trả lời , lại nghe thấy ngồi cùng bàn truyền đến một đạo hỏi ngược lại tiếng: "Ừ ? Ta đây xin hỏi Đinh huynh , nếu như người vứt bỏ Tiên Thánh sáng chế binh pháp , có khả năng giết chết vài đầu Man Tộc ?"

Tô Nghi cùng mọi người cùng theo tiếng kêu nhìn lại , lại phát hiện là ngồi ở Tô Nghi vị trí đối diện Đoàn Mộc Chung , hắn trước đây lấy được rồi văn võ song tám trù , vừa vận đứng hàng thứ năm , vì vậy được leo lên lầu ba , cùng rất nhiều cao quan hào phú cùng uống thỏa thích.

Nghe Đoàn Mộc Chung đột nhiên đề ra cái vấn đề này , Đinh Nhân theo bản năng trả lời: "Vậy làm sao có thể ? ! Man Tộc thân thể mạnh hơn nhiều Nhân tộc , ta loại này tướng tài nếu như từ bỏ binh pháp , dùng thể xác khu cùng Man Tộc đối kháng , dùng nói là giết chết đồng giai cấp Man binh rồi , thậm chí sẽ còn chết ở thấp ta cấp một dân du mục trong tay!"

Phải Man Tộc thể trạng xác thực mạnh hơn Nhân tộc , mà Gia Cát Thanh thể trạng cũng giống vậy mạnh hơn tô mười trù." Đoàn Mộc Chung mỉm cười nói , "Vi sao tại trong lòng người , tôn thánh vận dụng tự nghĩ ra binh pháp giết chết thể trạng mạnh hơn Man Tộc , coi như là chính đạo vương đạo; nhưng tô mười trù ứng dụng tự nghĩ ra cử bồng phương pháp đánh bại Gia Cát Thanh , lại bị người nói thành là đường ngang ngõ tắt ?"

"Này , điều này có thể giống nhau sao?" Đinh Nhân áp ứng đạo , "Này Tô Nghi thân phận làm sao có thể có thể so với Tiên Thánh. . ."

"Cường từ đoạt lý!" Đoàn Mộc Chung nổi giận nói , "Đồng dạng là thúc đẩy Nhân tộc tiến bộ phương pháp , vì sao phải phân người sáng tạo thân phận cao thấp ? Án người nói như vậy , người dứt khoát không nên dùng giấy và bút mực , nắm đao thương kiếm kích; cũng không cần xuyên tạc , uống rượu thịt thức ăn; một người là cây che thân , ở vào trong hang mật đi thôi! Bởi vì , sáng tạo ta từng nói , người sử dụng hết thấy các thứ này người , không có một người thân phận có thể so với Tiên Thánh Tôn Vũ!"

Tô Nghi sững sờ , không nghĩ đến Đoàn Mộc Chung tài ăn nói giỏi như vậy. Hắn theo như lời mỗi một câu , vừa vận chính là Tô Nghi suy nghĩ trong lòng , để cho Tô Nghi nhất thời cảm thấy Đoàn Mộc Chung là trí kỷ người.

Đinh Nhân á khẩu không trả lời được , đỏ mặt lên mà há miệng , lại nói không ra bất kỳ một câu phản bác mà nói.

"Nói tốt!" Dưới lầu một người vỗ tay đạo , "Tô mười trù sáng chế cử bồng phương pháp , cũng là xúc tiến Nhân tộc tiến bộ phương pháp! Chỉ cần là xúc tiến Nhân tộc tiến bộ phương pháp , cũng có thể gọi là vương đạo! Đều là Nhân tộc lực lượng một bộ phận!"

"Hừ , nếu như Gia Cát Thanh lực lượng so với Tô Nghi cường vậy hắn tại sao chỉ lấy cử trù ? Cũng là bởi vì Gia Cát Thanh không có sức mạnh , không có sáng tạo trí tuệ , tô mười trù thắng Gia Cát Thanh , đường đường chính chính! Há là đường ngang ngõ tắt ? !" Một người khác phụ họa nói.

"Thua thì thua , không người cười nhạo Gia Cát Thanh , cũng không người xem thường hắn , tô mười trù bản thân càng là không có đắc tội hắn , nhưng hắn vậy mà tìm người tới làm khó tô mười trù , thật là bỉ ổi!" Một người phi tiếng nói.

"Thất bại cũng không đáng xấu hổ , đáng xấu hổ là thất bại cũng không dám thừa nhận!"

"Ta thật là xấu hổ ở cùng loại này độ lượng nhỏ hẹp người ở tại cùng gian tửu lầu."

"Họ Đinh , mau rút ra khánh hoa lầu đi!"

Tô Nghi bất đắc dĩ lắc đầu , hắn đều còn không nói một câu , đại gia đem hắn muốn nói tất cả đều nói xong.

Mà Hoàng Phủ Viện Sự cùng Quý Huyện lệnh thì hai mắt nhìn nhau một cái , song song theo trong mắt đối phương nhìn thấy vẻ vui mừng: Mọi người thấy Tô Nghi bị người làm khó , thật không ngờ quần tình công phần , đây chính là Tô Nghi chính nghĩa thì được ủng hộ thể hiện! Tương lai , cổ lực lượng này ắt sẽ càng ngày càng lớn mạnh , trở thành Tô Nghi kiên cường hậu thuẫn!

Đinh Nhân bị mấy chục người chỉ mũi mắng , khí cả người phát run , liền thanh âm đều trở nên sắc bén mà bắt đầu.

"Liền , coi như như thế!" Đinh Nhân cao giọng nói , "Coi như Tô Nghi mượn kia cái gọi là cử bồng phương pháp , lực lượng có khả năng cùng Gia Cát

Thanh ngang hàng, nhưng Gia Cát Thanh mười tuổi lúc cũng đã có khả năng làm thơ, năm ngoái hẳn làm thơ còn chiếm được Ngô Quận Hoàng lão viện sự chính miệng khen! Như thế tài văn chương, người Tô Nghi có không? Đừng nói người thi văn mười trù, thi huyện thi văn nhiều nhất cũng chỉ có thể chứng minh một người trí nhớ tốt hơn nữa còn có khả năng vừa vận thi được người thuộc lòng qua nội dung, chứng minh không được người tài văn chương!"

Tô Nghi càng là bật cười, cảm giác sâu sắc bất đắc dĩ, trong lòng nói: "Đây đều là cái gì đó chó má vô dụng logic? Nếu như ta lại theo loại này không biết xấu hổ người càn quấy, há chẳng phải là nói ta cũng giống vậy không biết xấu hổ?"

Vì vậy, Tô Nghi giữ vững yên lặng.

Bạn đang đọc truyện *Binh Pháp Đại Thánh Convert* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 23: Say nằm sa trường quân chớ cười

Thấy Tô Nghi không nói lời nào, Đình Nhân cho là Tô Nghi vô lực phản bác, trong thần sắc vậy mà mơ hồ có chút dương dương tự đắc.

Đoan Mộc Chung nhưng là hơi đoán được Tô Nghi ý nghĩ trong lòng, hướng Đình Nhân phát ra cười lạnh một tiếng.

"Đình huynh, người có thể biết, lần này thi huyện có một đề danh là tôn tử tuổi ba mươi hành ở chỗ nào, người ta đáp không được, Gia Cát Thanh cũng đáp không được, toàn huyện chỉ có tô mười trù một người đáp đúng, này không chính nói rõ, tô mười trù so với kia cái gọi là thần đồng càng thêm tài sáng tạo bén nhạy sao?" Đoan Mộc Chung đạo.

Nghe vậy, khách hoa bên trong lầu mọi người rồi rít gật đầu: Đáp đúng loại này xảo trá đề, Tô Nghi đầu óc cũng đã mạnh hơn nhiều Gia Cát Thanh rồi.

Một số ít người càng là liên tục cười lạnh, hướng về phía Đình Nhân phát ra trận trận hít hà, ánh mắt khinh bỉ.

Đình Nhân lại lơ đãng, đạo: "Cái này cùng tài văn chương có quan hệ gì? Có lẽ chỉ là Tô Nghi ngẫu nhiên thuộc lòng qua tôn thánh bình sinh trải qua, sau đó tùy tiện che một cái, mới bị hắn đoán đúng rồi mà thôi! Nếu như muốn chứng minh Tô Nghi tài văn chương xác thực so với Gia Cát Thanh cường từ phi hẳn tại chỗ làm ra một bài đủ để bị người khen ngợi thì từ đến, ta mới có thể thừa nhận!"

Mọi người mặt mày giận dữ, Đình Nhân đây không phải là gây khó khăn người sao?

Hiện trường làm thơ, hơn nữa còn là "Đủ để khen ngợi" thơ đến, nếu đúng như là nho gia Đại học sĩ lại nói chưa chắc có khả năng làm được, nhưng Tô Nghi chỉ là nhất giới bình gia sĩ tử, là vừa mới thông qua thi huyện võ sinh, làm sao có thể đủ làm được?

Hơn nữa, bọn họ những thứ này thí sinh vì thông qua thi huyện, trong ngày thường cơ hồ đem tất cả thời gian đều tốn ở thuộc lòng binh thư sách sử cùng rèn luyện trên thân thể, lấy ở đâu thời gian đi nghiên cứu nho gia thi từ văn chương?

Thi phú, là tại kiểm tra người đi đường cấp bậc thi Hương trung mới có khoa mục, đại đa số bình gia sĩ tử chỉ có tại tương tài sau đó mới có thể bắt đầu học tập nho gia văn hóa.

Để cho một cái khả năng căn bản không nghiên cứu qua nho gia người có ăn học đi ngâm thơ làm phú, này không phải cố ý gây khó khăn người, có thể là cái gì?

Giờ phút này, khách hoa bên trong lầu, rất nhiều thí sinh đều ngẩng đầu nhìn về lầu ba, sắc mặt khẩn trương, hy vọng Tô Nghi không nên bị Đình Nhân khiêu khích.

Bởi vì, đây hoàn toàn là Đình Nhân cho Tô Nghi bày một cái bẫy! Chỉ cần Tô Nghi tới nhảy vào, sẽ lún vũng bùn, nhất định đưa đến thất bại. Đến lúc đó này Đình Nhân lại thêm mắm thêm muối đi khắp nơi tung tin vịt một phen, sợ là Tô Nghi danh tiếng sẽ được bị tổn thương, đây là tất cả mọi người đều không muốn thấy một điểm.

Một đám quan chủ khảo lại trở mắt nhìn nhau, trong bụng nín một bụng mà nói, nhưng chính là khó mà nói đi ra.

Bởi vì, bọn họ trước đây từng thấy đến Tô Nghi bởi vì đáp lập chỉ một đề mà dẫn phát Khí Thế Kỳ Quan, nhưng cũng không có chân chính thấy qua Tô Nghi đề kia đến tột cùng là trả lời như thế nào, vì vậy cũng chứng minh không được Tô Nghi tài văn chương, chỉ có thể cùng người khác giống nhau, ở trong lòng khẩn cầu Tô Nghi có khả năng giải quyết nguy cơ lần này.

Mọi người tất cả đều vội vã cuống cuống, nhưng Tô Nghi nhưng là lơ đãng.

"Ta tài văn chương, yêu cầu người tới thừa nhận?" Tô Nghi ngẩng đầu, mặt không thay đổi hướng Đĩnh Nhân hỏi ngược lại.

Đĩnh Nhân trong nháy mắt á khẩu không trả lời được, chỉ đành phải khích tướng đạo: "Như thế, sợ người là thực sự không có tài văn chương, không dám nhận trách làm thơ chứ?"

Giờ phút này, Tô Nghi nhìn về phía Đĩnh Nhân ánh mắt, cũng chỉ còn lại có thương hại.

Tô Nghi nếu là trung loại này tài nghệ thấp phép khích tướng, vậy hẳn cũng không cần ở nơi này thế đạo tiếp tục lăn lộn tiếp nữa rồi.

Muốn khích tướng, liền muốn kích đến đối phương xương sườn mềm, đánh trúng đối phương chỗ đau, tài năng chân chính chọc giận đối phương. Còn đối với lấy đối phương không đến nơi đến chốn địa phương khích tướng, chỉ có thể bộc lộ ra mình đã hết chiêu để dùng, vô kế khả thi, này Đĩnh Nhân, chính là như thế.

"Ta coi như là thật không có tài văn chương lại có thể thế nào? Đĩnh huynh chẳng lẽ là muốn thay tôn thánh định ra một quy củ: Nói bình gia sĩ từ nhất định phải có thể ngâm thơ làm phú?" Tô Nghi lắc đầu một cái, đạo.

Đĩnh Nhân trợn mắt nhìn trợn mắt, không dám nói lời nào.

Đùa gì thế, đừng nói hẳn loại này nho nhỏ tướng tài rồi, chủ tướng bên dưới, coi như là phi tướng, hào kiệt cũng không dám thay tôn thánh lập quy định. Đĩnh Nhân nếu như dám cuống vọng mà tiếp Tô Nghi cái này chất vấn, tất nhiên sẽ lập tức gặp phải bình thánh đại đạo tại chỗ tru diệt!

Tô Nghi nói không sai, coi như hẳn thừa nhận mình không có tài văn chương, thì có thể như thế nào chứ?

Tô Nghi là bình gia sĩ từ, từ xưa tới nay, liền không có bất kỳ bình gia sĩ từ sẽ lấy "Tài văn chương" để chứng minh mình cùng người khác năng lực.

Coi như là lịch đại danh tướng, cũng phần lớn chỉ có thể làm hai đầu lệch thơ mà thôi, huống chi hẳn loại này tiểu Tiểu Vũ sinh?

Nhưng lịch đại danh tướng sẽ bởi vì "Không có tài văn chương" mà bị người chê cười sao? Tuyệt đối sẽ không!

Giống như địa cầu không có một người sẽ cười nhạo lấy không mạnh cầm đầu lịch đại đại nho tay trái gà không chặt giống nhau.

Vì vậy, Đĩnh Nhân khiêu khích đối với Tô Nghi mà nói không đến nơi đến chốn, coi như buông thả hẳn đi khắp nơi tung tin vịt, phê bình Tô Nghi không hề tài văn chương, cũng sẽ không chút nào ảnh hưởng Tô Nghi danh tiếng.

Chỉ bất quá, Tô Nghi tuy nói không quan tâm mình bị người nói thành là không có tài hoa, nhưng lại không muốn để cho tràng này yến hội như vậy bị Đĩnh Nhân quấy nhiễu, làm lúng túng thu tràng.

Chính mình án kiện đầu yến gây ra một cái như vậy trò cười, truyền đi mà nói cũng không phải là cái gì hào quang sự tình, hoặc nhiều hoặc ít cũng sẽ đối với Tô Nghi tạo thành một ít tác dụng phụ.

Quyết định chủ ý sau đó, Tô Nghi có ý nhìn sang Đĩnh Nhân, khoa trương thờ dài một cái.

"Ai, vốn là thật tốt bầu không khí yến hội, lại bị một cái con sâu làm rầu nồi canh làm hỏng rồi, có câu tục ngữ nói thế nào? Nha đúng rồi, một con chuột phân hỏng rồi hỗn loạn!" Tô Nghi lắc đầu nói, nhất thời đưa đến mọi người cười rộ.

Đĩnh Nhân thấy Tô Nghi đưa hẳn hình dung là "Con chuột phân", nhất thời giận không chỗ phát tiết, tại Đĩnh Nhân người bên cạnh, thậm chí có khả năng nghe hẳn nghiêng răng nghiêng răng thanh âm.

Tô Nghi lắc lắc ly rượu, nhìn rượu trong ly dịch chiếu ra chính mình gương mặt; lại đi dưới lầu vừa nhìn, những thứ kia kịch ca múa không chút nào chịu không khí hiện trường ảnh hưởng, vẫn cố thủ bốn phận, kêu khúc khiêu vũ, chỉ bất quá, tên kia đạn tỳ bà bài hát Kỹ trên trán, nhưng là có một màn nhàn nhạt vẻ lo lắng như ẩn như hiện, để cho Tô Nghi trong lòng hơi có áy náy.

Nghĩ ngợi trong chốc lát, Tô Nghi đứng dậy, hướng dưới lầu mọi người chấp tay một cái, giơ ly rượu lên.

"Lần này yến hội, đại gia vui vẻ hòa thuận, đem rượu ngon hoan, vốn là nhân sinh một vui thú lớn, lại bởi vì tại hạ cá nhân chỉ vương mắc não mà như thế chẳng khoải trá. Tại hạ thẹn trong lòng, tự phạt một ly." Tô Nghi ca giọng nói, sau đó đem rượu trong ly uống một hơi cạn sạch.

"Tô mười trù người có thể ngàn vạn đừng nói như vậy, đây không phải là người sai a!" Một người đáp lại.

"Người không sai, sai là nào đó viên con chuột phân!"

"Nói đúng, tô mười trù người không cần phải thay viên kia con chuột phân nói xin lỗi, quả thực rút giá trị con người!"

Quần tình sục sôi, rồi rít chống đỡ Tô Nghi, lên án Đĩnh Nhân.

Đĩnh Nhân đối mặt cơ hồ là ngàn người công kích tình cảnh, nghĩ rằng hẳn đến có chuẩn bị, cũng không khỏi sắc mặt hơi kinh ngạc, trong lòng hoảng

loạn lên.

Tô Nghi cười nhạt , gờ tay lên hạ thấp xuống rồi ép , khánh hoa bên trong lâu nhất thời an tĩnh lại.

"Cảm tạ đại gia tha thứ." Tô Nghi lời nói xoay chuyển , đạo , "Nhưng nếu sự tình đã xảy ra , vì đền bù đại gia mất hứng , mời mọi người nghe ta một lời: Trước đây tại hạ uống này khánh hoa lâu rượu ngon , ngào ngạt ngát hương , biết rõ đây tuyệt đối là mười năm nhất ngộ rượu ngon; càng thêm dưới lâu mỹ nhân đánh đàn làm sắt , ca vũ thăng bình , trong lòng có cảm giác thán. Giờ khắc này ở xuống liền mượn tình cảnh này làm một câu thơ , lấy giúp từ hứng! Cảm giấy bút tới!"

Lầu trên lầu dưới mọi người cặp mắt rồi rít sáng lên , ba vị kịch ca múa khom người nói cảm ơn , mà kích động nhất , thuộc về Kế chương quỹ rồi!

Kế chương quỹ lúc trước a đưa Tô Nghi đựng một mũi màu xám , giờ phút này nghe được Tô Nghi mà nói , cảm giác Tô Nghi đây là muốn nắm khánh hoa lâu , vì vậy lập tức thúc giục tiểu nhị đi nhắc bàn bút mực.

Vô luận Tô Nghi là vô tình hay là cố ý , vô luận Tô Nghi tài văn chương là tốt hay là xấu , chỉ cần Tô Nghi trong thơ nói tới khánh hoa lâu , chỉ cần hấn là tại khánh hoa lâu làm thơ , khánh hoa lâu liền nhất định có khả năng dính vào "Tô mười trù" mỹ danh , không khỏi Kế chương quỹ không toàn lực phối hợp.

Chỉ chốc lát sau , bàn mang lên rồi lầu ba , giấy và bút mực đã sớm chuẩn bị tốt , Tô Nghi nhẹ giọng bật hơi , nhắm mắt lại , trong đầu dâng lên Cổ Hoa hạ Đường triều thi nhân Vương Hàn một bài thơ đến , vì vậy chăm ăn no mực đậm , cầm bút liền viết.

Quý Huyện lệnh là một đám trong quan viên duy nhất phụ tu nho gia văn nhân , đối với Tô Nghi muốn viết gì đó thơ tò mò nhất , vì vậy đến gần Tô Nghi bên người , Tô Nghi nhắc bút viết một câu , hấn liền niệm một câu:

"Bồ đào mỹ tửu dạ quang bôi, dục ẩm tỳ bà y thượng thôi."

"Được !" Hoàng Phủ Viện Sự vỗ tay đạo , "Có rượu có vui , hai câu liền đem lần yến hội này miêu tả mà tinh tế , nhắm mắt lúc vừa đọc này câu , phảng phất còn có thể nhìn thấy hôm nay yến hội đủ loại tình cảnh , thơ như họa , ca vũ thăng bình , tung bùng ở cặp mắt trước!"

Một cái khác phụ tu nho gia danh môn tướng tài cũng tán dương: "Bồ đào rượu ngon chén dạ quang , đẹp thay , đẹp thay! Đây câu sinh động hình tượng , rực rỡ tươi đẹp phi thường , tất nhiên sẽ bị thiên cổ truyền tụng!"

Mọi người rồi rít gật đầu , khen ngợi này câu đẹp.

Sau đó , Tô Nghi lần nữa cầm bút viết xuống:

"Túy ngọc sa trằng quân mạc tiểu, cổ lai chinh chiến kỷ nhân hồi!"

Quý Huyện lệnh vừa đọc xong , lập tức vỗ bàn một cái nói: "Thơ hay!"

Liền Lý giáo úy bực này thô nhân nghe một chút bài thơ này , lập tức đứng dậy tán dương: "Tráng thay!"

Khánh hoa bên trong lâu nhất thời vây quanh bài thơ này triển khai bàn tán sôi nổi.

Hoàng Phủ Viện Sự cẩn thận tỉ mỉ , cẩn thận đắn đo , đột nhiên hưng phấn nói: "Quả nhiên là thơ hay! Trước một câu bồ đào mỹ tửu dạ quang bôi, dục ẩm tỳ bà y thượng thôi hành văn nhẩn nhai , chữ chữ hợp với tình thế; thuật ngữ rực rỡ tươi đẹp ưu mỹ , âm điệu tiếng càng dễ nghe , chính là hiếm có thiên cổ câu hay. Nhưng sau đó lại đầu bút lông nhất chuyển , nhắm thẳng vào sa trường tráng lệ! Sau đôi câu túy ngọc sa trằng quân mạc tiểu, cổ lai chinh chiến kỷ nhân hồi hành văn phóng khoáng , làm người vừa nghe xong , trong lòng đột ngột sinh ra cảm xúc mạnh mẽ!"

"Thật là kỳ quái , cuối cùng này đôi câu , rõ ràng viết là chiến tranh đau buồn , làm người nghe một chút chỉ cảm thấy chiến tranh mang cho người ta vô số đau đớn , sinh lòng bi thương. Nhưng kết hợp trước đôi câu tới đọc toàn thiên lúc , nhưng vì sao trong lòng bi thương cảm giác quét một cái sạch , ngược lại cảm thấy hào tình vạn tượng ?" Lầu ba có một người nói lầm bầm.

Tô Nghi nghe vậy , khẽ mỉm cười , cũng không đáp lại.

Hoàng Phủ Viện Sự lại cúi đầu đắn đo một hồi , mới chợt hiểu ra , hướng người kia cười nói: "Đây thơ nếu là chỉ đọc mặt ngoài , nhất định sẽ cảm thấy là tô mười trù chán ghét chinh chiến , lấy rượu tiêu tan buồn; nhưng nếu như đi sâu vào phân giải mà nói , tô mười trù nội tâm một bầu máu nóng liền lập tức tung bùng trên giấy , không thể bảo là không ớn a!"

Trước mắt mọi người sáng lên , một người trong đó nói: "Xin lắng tai nghe!"

Hoàng Phủ Viện Sự gật đầu , đạo: "Nếu là đêm này thơ thay lần này tiệc rượu mà nói: Trước một câu miêu tả ta Tổ Thủy Huyện tiệc rượu , tình cảnh vui sướng , người người hứng thú tung bay , người châm ta chúc một trận uống hết , thống khoái phi thường; nhưng nơi này là đối với man tiền tuyến , không ai dám uống say mềm , tịu sợ Man Tộc đột nhiên đánh tới. Nhưng sau một câu tô mười trù lại nói: Say sẽ say đi , coi như là vì vậy say ngã ở trên sa trường , cũng mời mọi người không muốn cười nhạo; xưa nay chinh chiến mấy người trở về , chúng ta không phải đã sớm đem sinh tử không để ý rồi sao ? Tại sao phải sợ say ngã đây?"

Quý Huyện lệnh nghe vậy , vỗ tay mà cười , đạo: "Thì ra là như vậy , thì ra là như vậy! Đây thơ mặt ngoài dùng hết bi thương chỉ từ , trong thơ lại không

hề bi thương ý! Đây thơ tuyệt không phải tô mui trù ở một cái người tự uống tự uống , mượn rượu tiêu sầu , mà là hân muốn mượn dùng này thơ biểu đạt chính mình thấy chết không sòn dùng khí , dùng hân dùng khí tới khích lệ mọi người , cho mọi người mượn rượu , ý đồ đem lần này bầu không khí yến hội lần nữa đẩy về phía đỉnh cao , chính là thật tốt mượn rượu chỉ thơ a!"

Mọi người bừng tỉnh , lúc này mới hiểu này thơ hàm nghĩa chân chính , biết Tô Nghi vì sao lại viết xuống này đầu mượn rượu thơ.

Sau đó , bên trong sân tiếng vỗ tay như sấm động , nguyên bản bởi vì Đình Nhân mang đến trăm mượn bầu không khí bị trong nháy mắt gột rửa hết sạch , người người đều đối với Tô Nghi tâm phục khẩu phục.

Bạn đang đọc truyện *Binh Pháp Đại Thánh Convert* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 24: Kỳ quan , vút bút tòng quân!

Tô Nghi khẽ mỉm cười , trong đầu nghĩ Hoàng Phủ Viện Sự thật không hổ là Vũ Sĩ cấp bậc , không nghĩ đến có thể nhanh như vậy mà phân giải ra hân viết bài thơ này ý đồ , cùng với bài thơ này hàm nghĩa chân chính.

Sau đó , Tô Nghi giờ ly rượu lên , chậm rãi quét nhìn mặt đầy tung tăng mọi người , cao giọng nói: "Chỉ muốn này thơ , cùng các vị uống quá tai!"

"Cùng tô mượn trù uống quá!"

Khánh hoa bên trong lầu tất cả mọi người đều giờ ly rượu lên , hưởng lâu ba Tô Nghi mượn rượu.

Toàn trường chỉ có một người không có giờ lên trong tay ly rượu , đó chính là Đình Nhân. Hân giờ phút này thật sâu cúi đầu , không dám cùng những người khác mặt đối mặt , sắc mặt biến ảo không ngừng.

Tô Nghi này thơ vừa ra , nhất thời vỡ vụn Đình Nhân đối với Tô Nghi "Không có tài văn chương" bêu xấu.

Này đầu mượn rượu thơ không chỉ có chứng minh Tô Nghi văn võ song toàn , còn nặng hơn mới đem bầu không khí yến hội đẩy về phía cao trào nhất! Ở chỗ này không khí xuống , căn bản không người nguyện ý đi đề ý tới Đình Nhân viên này bản thù "Con chuột phân " .

Tô Nghi sau lưng , Lý giáo úy trong miệng không ngừng , một lần lại một lần mà đọc bài thơ này , mỗi đọc một lần , đều có thể cảm nhận được trong lòng tâm tình càng ngày càng nâng cao.

Đợi đến mọi người hưởng Tô Nghi mượn rượu kết thúc , mỗi người đề ly rượu xuống sau đó , Lý giáo úy lại mặt đầy kích động vỗ án , quát to: "Thơ hay! Thơ hay! Nếu là tay cầm này thơ nguyên bản , lâm trận trước đọc lên , tô mượn trù ở chỗ này trong thơ gửi gắm thấy chết không sòn dùng khí , nhất định có thể khích lệ sở hữu tướng sĩ tinh thần !"

Tất cả mọi người gật đầu một cái , đối với Lý giáo úy mà nói biểu thị 12 phần đồng ý.

Vào thời khắc này , chỉ thấy Tô Nghi trước người bàn bên trên đột nhiên bộc phát ra xung thiên kim quang! Trong ánh sáng , Tô Nghi lúc trước viết thơ chậm rãi hiện lên , đưa đến toàn trường ngạc nhiên.

Tất cả mọi người đều chỉ cảm thấy dưới chân đại địa rung một cái , thoáng qua sau đó , ngoài nhà nguyên bản vạn dặm không mây bầu trời , giờ phút này nhưng là mây đen quay cuồng , sấm chớp rền vang!

Lấy Tô Nghi làm trung tâm , chung quanh trong vòng mười dặm phong thanh táo lên , mà run rẩy như trống , phảng phất liền không gian đều sau đó có động!

Dị tượng bức này liên lụy huyện thành cùng với chung quanh thôn trang , tất cả mọi người đều chạy ra bên ngoài , sắc mặt sợ hãi , cho là tận thế tới; liền khánh hoa lầu bên trong mọi người cũng là mặt đầy mờ mịt , không biết này dị tượng phát sinh đến tột cùng đại biểu gì đó.

Thậm chí ngay cả Tô Nghi đều mặt đầy u mê , không biết mình làm thơ từ vì sao dẫn phát cảnh tượng kỳ dị như vậy.

Chỉ có hiểu biết uyên bác Hoàng Phủ Viện Sự đầy mặt khiếp sợ , giữa hai lông mày tràn đầy vẻ mừng như điên!

"Này , đây chẳng lẽ là , là vút bút tòng quân kỳ quan ?" Hoàng Phủ Viện Sự kinh hi nói chuyện đều lắp bắp rồi.

"Vút bút tòng quân? Đây kỳ quan lại có hiệu quả gì?" Tô Nghi mở miệng hỏi.

Nhưng mà còn không đợi Hoàng Phủ Viện Sự trả lời, Tô Nghi đột nhiên trợn to hai tròng mắt, kinh ngạc phát hiện trước mặt mình vậy mà hiện ra một nhánh có tới dài một trượng, vô cùng hoa lệ kim sắc Long văn bút, này lông bút gian vuông lên, mấy cái tang thương phong cách cổ xưa chữ to nhất thời tung bùng trên giấy, hiện lên bài thơ này phía trên:

Túy tử tử chiến!

Bốn chữ này không chỉ có xuất hiện ở trang giấy bên trên, càng là khuếch tán ra một đạo năng lượng vô hình, làm cho tất cả mọi người trong đầu đều bất tri bất giác hiện ra bốn chữ này tới.

"Thánh bút đề danh!" Một cái gập qua cảnh này người kêu lên.

Sau đó kia Long văn bút lần nữa vuông lên, Tô Nghi trước mắt lại xuất hiện hai cây ngọc trụ cùng với một số kim tuyến cùng lụa mỏng, một cổ kỳ dị lực lượng dẫn dắt làm mới, chỉ là mấy cái chớp mắt sau đó, nguyên bản chất phác không màu mè thơ trang, nhất thời lặc mình một cái, hóa thành vàng son long lẩy thi văn quyền trực!

Này thi quyền trôi lơ lửng ở giữa không trung, không ngừng hướng bên ngoài khoách tán ánh sáng diu diu, rửa sạch tất cả mọi người tại chỗ tâm linh, để cho mọi người không khỏi đối với hần sinh lòng sung bái.

Mà Tô Nghi nhận được trận này ánh sáng lễ rửa tội, cảm giác mình tâm thần thu được đại phúc độ rèn luyện, trở nên càng thêm ngưng tụ, càng thêm tinh luyện!

"Kim Ngọc bồi chương!" Bên trong sân lần nữa phát ra một tràng kêu lên tiếng.

"Ha ha ha ha! Thánh bút đề danh, Kim Ngọc bồi chương! Quả nhiên là vút bút tòng quân kỳ quan!" Hoàng Phủ Viện Sự giống như điên cuồng, cất tiếng cười to.

Tô Nghi sắc mặt nghi ngờ, không biết này "Vút bút tòng quân" đại biểu ý gì.

Quý Huyện lệnh thấy vậy, hướng Tô Nghi giải thích: "Tô mười trù, thế gian này không chỉ có riêng là binh gia mới có giết địch phương pháp, cái khác Bách gia cũng có sở trường riêng, tỷ như nho gia liền có thể dùng tinh thần dẫn động cảm kỳ thư họa, nhờ vào đó giết địch. Này thư cũng không phải là chỉ thay thư pháp, chỉ chính là thi từ văn chương."

"Chính là, có chút vô cùng ưu tú thi từ văn chương một khi viết ra, sẽ lập tức đưa tới vút bút tòng quân kỳ quan, tấn thăng làm quân văn!" Hoàng Phủ Viện Sự bổ sung nói, "Có một ít quân văn một khi đọc lên, có thể lập tức đưa tới năng lượng thiên địa cùng Thánh Đạo cộng hưởng, vô căn cứ sinh thành đủ loại cảnh tượng kì dị trong trời đất! Chỉ bất quá khuyết điểm chính là nhất định phải là quân văn đầu bản tài năng đưa tới dị tượng, thứ yếu đọc lúc cần phải điều động trong cơ thể tinh thần, cho nên không có cấp bậc người bình thường coi như lấy được quân văn nguyên bản, coi như niệm phá miệng lưỡi cũng là không dùng."

Lúc này, Lý giáo úy xen vào nói: "Quân văn cũng có thượng trung hạ cấp bậc phân chia, cấp bậc càng cao uy lực càng mạnh, trên đó còn có cực hạn quân văn, chính là tôn thánh viết « Tôn Tử binh pháp » rồi. Nghe nói lúc trước có một vị lão chủ tướng, tay cầm « Tôn Tử binh pháp » nguyên bản, chỉ đọc lên câu thứ nhất, chỉ thấy tinh không rạn nứt, đại địa nứt sứt, thật giống như cả thế giới đều không chịu nổi « Tôn Tử binh pháp » uy năng, chỉ có thể vội vàng dùng miệng. Sau đó, liền gặp được phía trước triệu Man Tộc đã sớm hóa thành phần vụn, tan thành mây khói!"

Tô Nghi ngược lại hít một hơi khí lạnh, không nghĩ đến quân văn lại có thần hiệu như thế.

"Không biết ta đây đầu « túy tử tử chiến » sẽ là đẳng cấp gì, lại có uy năng gì?" Tô Nghi đạo.

"Hắc hắc, cấp bậc mà . . Xuất hiện thánh bút là dài một trượng, hẳn là chỉ là hạ đẳng. Nhưng chính là lần này chờ quân văn, rất nhiều nho gia văn nhân cố gắng cả đời đều không biện pháp viết ra. Cả thế giới văn chương ngàn ngàn vạn, nhưng hiện có quân văn tổng cộng cũng không vượt qua ba trăm phần, có thể tưởng tượng được muốn tạo thành quân văn bức nào khó khăn! Người bản này quân văn có khả năng kích lệ tinh thần là khẳng định, về phần còn có cái gì cái khác hiệu quả, lại không thể xác định, trừ phi hiện tại đọc lên." Lý giáo úy đạo.

Tô Nghi nghe nói, trong lòng nóng bỏng không ngớt, đưa tay tướng quân văn quyền trực nắm trong lòng bàn tay, đưa tay chậm rãi mon trón lụa mỏng phong bì, lại có thể cảm nhận được này quân văn trong đó một tia âm áp.

Sau đó Tô Nghi giương mắt đảo qua, chợt cảm thấy dờ khóc dờ cười, bởi vì, khánh hoa bên trong lầu cơ hồ tất cả mọi người đều sắc mặt nóng bỏng, từng đạo hoặc hâm mộ, hoặc tham lam ánh mắt toàn đều tập trung ở Tô Nghi trong tay quân văn quyền trực bên trên!

Thậm chí có những người này còn đồ con mắt thờ hỗn hển, bày ra chuẩn bị cướp đoạt tư thế tới.

Tô Nghi gần như có thể theo mọi người tại đây ánh mắt cùng về mặt, nhìn thấy trong bọn họ tâm khát vọng, bọn họ khát vọng đem Tô Nghi trong tay quân văn làm của riêng, bọn họ tham lam miêu tả sinh động!

Chung quy, tại chỗ rất nhiều người đều hiểu quân văn đặc tính: Chỉ cần tiêu hao vì lượng tinh thần đọc quân văn, là có thể đối lấy không thua gì tự thân một kích toàn lực uy năng!

Phần lớn người đều biết, liền "Ngân vàng khó mua" cái từ này đều không xứng với quân văn giá trị con người, chỉ có thể dùng "Giá trị liên thành" để hình dung hần. Đừng nói là những thứ kia nhà nghèo thứ tộc thí sinh rồi, trừ phi là Vương chương quý như vậy thương giới cự ngọc, nếu không bình thường nhà giàu hào phú dốc hết gia tài cũng mua không được một cuốn quân văn.

Rất lo xa tính tham lam người nhất thời trong đầu nghĩ: Không mua được làm sao bây giờ ?

Vậy thì cướp!

Tô Nghi cảm thụ toàn trường nóng bỏng ánh mắt, trong lòng âm thầm kêu khổ.

Không nghĩ đến hần tiện tay viết này một bài thơ, không chỉ có tạo thành một tờ giá trị liên thành quân văn, còn gọi đến rồi họa sát thân ?

"Thất phu vô tội, mang ngọc có tội a!" Tô Nghi trong lòng thầm thở dài nói.

Tại lầu ba một góc, Đình Nhân lúc trước cũng bởi vì Tô Nghi viết ra bức này thơ hay mà sắc mặt ưu tư, không khỏi không thừa nhận Tô Nghi tài văn chương lạ thường, trong lòng bức bối không ngớt; nhưng lúc này lại đảo qua lúc trước đầy mặt khói mù, mặt đầy cười trên nỗi đau của người khác biểu tình, thật giống như chỉ mong Tô Nghi bị cuốn vào tương lai đoạt bảo trong đấu tranh.

Mà lúc này, Hoàng Phủ Viện Sự đứng lúc điều động hần trống trận trở lên năng lực, nặng nề ho khan một tiếng, nhất thời đập bẻ rất nhiều người tham lam ý tưởng.

Những thứ kia bị tham lam che mắt nội tâm người đột nhiên tỉnh ngộ: Không nói Quý Huyện lệnh thân là người đi đường trả đũa cảm huyện thành quân chính đại quyền, kia thân là Vũ Sĩ Hoàng Phủ Viện Sự cùng Lý giáo úy, rõ ràng cho thấy muốn ra sức bảo vệ Tô Nghi, bọn họ những người này coi như lại thêm thưởng Tô Nghi trong tay quân văn, lại đem gì đó cùng những cường giả này đi đấu ?

Tỉnh ngộ sau đó, rất nhiều người rồi rít đối với Tô Nghi chấp tay nói xin lỗi, thu hồi ánh mắt, mà Tô Nghi cũng cười một tiếng.

Nhưng vẫn có cái khác người không muốn từ bỏ ý định, ở trong bóng tối giống như bò cạp bình thường chăm chú nhìn được đặt tên là "Quân văn" con mồi, vất hết óc muốn cướp lấy này giá trị liên thành bảo bối.

Hoàng Phủ Viện Sự thấy vậy, mặt đầy nghiêm túc nói: "Dựa theo Xu Mật Viện quy định, bất luận kẻ nào viết ra quân văn, đều có thể giao cho Xu Mật Viện bảo quản, hơn nữa bất cứ lúc nào đều có thể nói lên thu hồi quân văn xin. Xu Mật Viện trong lúc ở chỗ này có thể thu được quân văn quyền sử dụng, nhưng là sẽ án niên đại trả cho quân văn chủ nhân nhất định tài vật coi như thế chân. Ngoài ra, quân văn là Nhân tộc chung nhau tài sản, nếu là có người muốn tương quân văn làm của riêng, ắt sẽ gặp Xu Mật Viện trọn đời đuổi bắt, đến chết mới nghỉ!"

Hoàng Phủ Viện Sự buổi nói chuyện đầy áp chần nhiếp nhân tâm lực lượng, gõ vào những thứ kia kẻ xấu trong tai, nhất thời làm bọn họ kinh hãi muốn chết, có người lập tức bỏ đi cướp đoạt ý niệm, nhưng là có mấy người vẫn đem này ý niệm tà ác thật sâu giấu vào rồi trong lòng xó xỉnh, không chịu lời nói nhẹ nhàng buông tha.

Hoàng Phủ Viện Sự lại quay đầu hướng Tô Nghi hỏi "Người là nghĩ như thế nào ? Người là này bản quân văn chủ nhân, có quyền quyết định là đem giữ ở bên người, hoặc là nộp lên cho Xu Mật Viện."

Tô Nghi nhún nhún vai, hần hiện tại không dùng được quân văn, còn không bằng giao cho Xu Mật Viện bảo quản, để đổi lấy tiền thế chân; huống chi, hần một cái tiểu Vũ sinh cũng không giữ được bức này bảo bối, còn không bằng cầu cái bình an.

"Đa tạ viện sự đại nhân thông cảm, này bản quân văn ta quyết định tạm thời giao cho Xu Mật Viện bảo quản, chờ đến về sau có đầy đủ năng lực không chế hần thời điểm, ta sẽ tự tới lấy." Tô Nghi tướng quân văn đưa cho Hoàng Phủ Viện Sự.

Hoàng Phủ Viện Sự mỉm cười gật đầu, lấy ra trong ngực hồ phù cũng lấy tay cầm. Rất nhanh, theo Xu Mật Viện vũ miếu phương hướng quăng tới một luồng ánh sáng, rơi quân văn bên trên, kia bốn quân văn nhất thời biến mất không thấy gì nữa!

Tô Nghi ý thức được đây là vũ miếu uy năng một trong, nghe nói là trước đây thật lâu một vị lão chủ tướng sáng lập một cái được đặt tên là "Long mạch" tiểu thế giới, mượn dùng "Long mạch lối đi" liên thông rồi Nhân tộc các nơi vũ miếu, tại vũ miếu trong phạm vi thế lực có thể tùy ý na di món nhỏ vật phẩm, nhìn đến Tô Nghi tầm tã lấy làm kỳ lạ.

Quân văn sau khi biến mất, bên trong sân mọi người nóng bỏng biểu tình mới từ từ biến mất, trăng này bởi vì bảo vật sinh ra mà đưa tới sóng gió, rốt cục thì từ từ dịu xuống một chút đi.

...

## Chương 25: Hoa rơi hữu ý, nước chảy vô tình

Tô Nghi ngồi về chỗ ngồi, lần nữa cùng các vị uống thỏa thích.

Đoan Mộc Chung thấy Tô Nghi thành công giải quyết trước đây tình thế, trong lòng hơi vui, vừa nhìn về phía cô rút trong góc, mặt đầy hoang mang Đĩnh Nhân, chợt cảm thấy hạnh diện.

"Như thế nào, Đĩnh Nhân huynh? Tô mười trù đã chứng minh hần văn võ toàn tài, ngươi còn có lời gì có thể nói?" Đoan Mộc Chung cười nhạo nói.

Phần lớn người trước đây đã sớm quên mất Đĩnh Nhân, giờ phút này thấy Đoan Mộc Chung lại nhắc lên hần đến, rồi rút đem tầm mắt nhìn về phía lầu ba, vểnh tai lắng nghe, một bộ xem kịch vui bộ dáng.

Đĩnh Nhân đã hết chiêu dễ dùng, lại cũng nghĩ không ra đối phó Tô Nghi phương pháp, vốn chỉ muốn khiêm tốn vượt qua tràng này yến hội còn thừa lại thời gian, sau đó lặng lẽ chạy đi. Giờ phút này hần lại bị Đoan Mộc Chung một cái cuu rồi đi ra, lần nữa bại lộ tại mọi người kia từng đạo đủ để giết chết người ác liệt trong ánh mắt, trong lòng chợt cảm thấy cay đắng.

"Đoan Mộc Chung đúng không, ta nhớ kỹ ngươi rồi!"

Đĩnh Nhân cắn răng nghiêng lợi, mặt đầy bức tức trừng mắt nhìn Đoan Mộc Chung, trong lòng hung hăng nói.

Nhưng đối mặt với tầm mắt mọi người cùng với hiện trường không khí quỷ quái, cường bức dưới áp lực, Đĩnh Nhân không thể không đứng dậy hướng Tô Nghi chấp tay, nói xin lỗi.

"Tô mười trù tài văn chương võ công danh bất hư truyền, là tại hạ có mắt không trông! Tại hạ vốn muốn hướng mọi người tại đây từng cái mời rượu bồi tội, làm gì trong nhà thê tử gần đây thân thể ốm việc gì, tại hạ liền không hề ở lâu, xin được cáo lui trước!"

Tô Nghi cười nhạt, đạo: "Đĩnh Nhân huynh đi tốt. Ngoài ra, tự xem như là ta thành thật khuyên đi, mời Đĩnh Nhân huynh chuyển cáo Gia Cát Thanh: Cùng nó có thời gian ghen tị ta, thậm chí tìm người tới làm khó ta, chẳng bằng đem thời gian này cầm đi cần cù học tập. Chỉ cần hần cố gắng nhiều hơn, tài văn chương võ công lại lên một tầng nữa. . . Ta lần kế thắng lợi là có thể lộ ra còn có phân lượng a."

Mọi người tại đây bộc phát ra cười rộ, liền Hoàng Phủ Viện Sự bức này người lớn tuổi đều không khỏi tức cười.

Đĩnh Nhân trong lòng kìm nén một hơi thở, hướng Tô Nghi chấp tay một cái, chật vật rời đi.

Không có Đĩnh Nhân cái này làm loạn người, án kiện đầu yến bầu không khí lần nữa khôi phục vững vàng, có lúc trước Tô Nghi làm ra kia đầu mời rượu thơ, bầu không khí yến hội càng là sôi nổi, cơ hồ toàn trường đều là thảo luận Tô Nghi viết thi văn đề tài, khánh hoa bên trong lầu vô cùng náo nhiệt.

Kế chương quỹ thần sắc vui sướng hơn hử, Tô Nghi tại khánh hoa lầu tác hạ rồi này đầu quân văn, tương lai có người nhắc lên bài thơ này lúc, liền nhất định sẽ nhắc lên khánh hoa lầu, thanh danh này có thể là không bình thường a! Nhưng ở mặt khác, Kế chương quỹ lại khổ sở không thôi, lúc trước hần có mắt không trông lạnh nhạt Tô Nghi, sợ rằng về sau lại cũng không khả năng cùng Tô Nghi nhờ vả chút quan hệ rồi.

Kế chương quỹ vừa buồn vừa vui, tham gia yến hội người vui vẻ hòa thuận, mà kia ba gã kịch ca múa tại lầu một trung ương ngâm bài hát khởi vũ, tài nghệ cao, chọc cho mọi người liên tục ủng hộ, ngay cả Tô Nghi cũng không nhịn được nhìn mấy lần, thỉnh thoảng gật đầu một cái.

Chỉ bất quá, Tô Nghi cũng không có phát hiện, vị kia ngồi ở trung gian đàn sắt ca hát ca kỹ, lại thỉnh thoảng ánh mắt liếc về phía lầu ba, liếc mắt nhìn Tô Nghi gò má sau lại nhanh chóng cúi đầu, trong ánh mắt như là có chút ưu sầu, lại có một ít do dự.

Nửa đêm mười một giờ, cũng chính là giờ tý canh ba chiêng đồng vang lên, tràng này yến hội mới như vậy kết thúc.

Cái niên đại này, đại đa số nhà trung đều có gác công thời gian, vì vậy rất nhiều người thật sớm rời chỗ, chính gian khánh hoa lầu, Tô Nghi một bàn kia là trễ nhất rời đi.

Tô Nghi uống ngà say, cùng một chúng quan chức cùng đi ra khánh hoa lầu, đang chuẩn bị cùng mọi người nói khác cùng hai vị bạn cùng trường cùng nhau đi trước đã sớm đặt tốt khách sạn lúc, đột nhiên ——

Tên kia ca kỹ vậy mà bỏ lại trong tay tỳ bà, nhắc lên quần bước chậm đặng đặng đặng mà chạy ra, ngăn ở Tô Nghi trước mặt.

Tất cả mọi người đều sững sờ, Tô Nghi càng là ngạc nhiên.

Lúc trước tại lầu ba, Tô Nghi không có thể nhìn kỹ rõ ràng tên này ca kỹ gương mặt; giờ phút này vừa nhìn, nhất thời coi như người trời, trong đầu nghĩ đàn bà này tướng mạo vậy mà không chút nào thấp hơn chính mình trong tâm khảm Tô Thi Nhi, một vết đỏ trang sức trang nhã che mặt, càng lộ ra này ca kỹ tuyệt sắc khuyển thành. Chỉ bất quá, năng giữa hai lông mày kia lau nhàn nhạt ưu sầu, nhưng là đưa nàng khí chất gây đi rồi rất nhiều.

"Chín phần mười, nếu như sáng sửa điểm chính là một trăm phần." Tô Nghi không tự chủ liến mở ra trong lòng của hắn độc nhất "Mỹ nữ chấm điểm hệ thống".

Tô Nghi đánh giá xong phân, theo bản năng hỏi "Vị này y nhân có chuyện tìm tại hạ?"

Nghe Tô Nghi đưa nàng gọi là "Y nhân", này ca kỹ vậy mà khuôn mặt đỏ lên, cúi đầu, lặng lẽ không nói.

Tô Nghi lau mồ hôi lạnh, hắn đứng đầu không giỏi đối phó yên lặng nữ nhân.

Lúc này, Đoan Mộc Chung mặt đầy nghiêm túc nhích lại gần, xít lại gần Tô Nghi rỉ tai nói: "Vị này là Từ Châu cùng Dương Châu một dãy nổi danh nhất ca kỹ, tên là Liễu Tâm Chiêu. Nghe nói sau lưng nàng gia thế vô cùng hiển hách, liến từ, truyền đi hai châu Thứ sử thấy nàng đều muốn khom người hành lễ, to mười trù người được tha thứ điểm."

Tô Nghi nhớ tới Tô Thủy Huyền lệ thuộc Ngô Quận, mà Ngô Quận lại lệ thuộc Nam Từ Châu, Nam Từ Châu Thứ sử trước mắt là một gã lão quan quân tại nhiệm, quan chức đứng hàng chính tứ phẩm, bậc này cấp bậc cùng địa vị người nhìn thấy mặt trước này ca kỹ lại còn muốn chủ động hành lễ?

"Địa vị cao như vậy người, sẽ đến làm ca kỹ?" Tô Nghi trong lòng kinh ngạc.

"Ta đây cũng không biết, có lẽ một bên du lịch một bên đánh đàn là nàng hứng thú yêu thích đi, chúng ta địa vị hèn mọn người sẽ không vọng thêm suy đoán." Đoan Mộc Chung thấp giọng nói, "Chỉ bất quá chuyện ta nhắc nhở trước người một câu, vị này Liễu đại tiểu thư có thể không phải là cái gì tốt dẫn đến chủ, đã từng có một vị Vũ Sĩ say rượu trên đũa đặc tội nàng, ngày thứ hai cấp bậc liền bị phế bỏ. Người nhất định phải cẩn thận ứng đối, nói không chừng chung quanh đây thì có cao thủ đang giám thị chúng ta."

Tô Nghi càng là cảm giác phía sau lạnh lẽo, khỏe mắt liếc qua liếc một cái bên cạnh một đám quan chức, phát hiện trong đó bao gồm Quý Huyện lệnh mấy người sắc mặt cổ quái, hiển nhiên cũng là biết rõ nội tình.

Tô Nghi vừa nhìn về phía cúi đầu không nói Liễu Tâm Chiêu.

"Lúc trước tiệc rượu say sưa, hoàn toàn không có có thể thăm viếng Liễu tiểu thư, thất kính thất kính! Liễu tiểu thư nếu là có chuyện quan trọng thương lượng, nhưng giảng không sao." Tô Nghi tận lực bảo trì ôn hòa ngữ khí, mở miệng nói.

Nghe được Tô Nghi đối với nàng sửa lại gọi, kia Liễu Tâm Chiêu ngẩng đầu lên, hân hân trừng mắt liếc Đoan Mộc Chung, để cho Đoan Mộc Chung trong nháy mắt mồ hôi lạnh phun trào, sợ hãi không thôi, nửa người núp ở Tô Nghi sau lưng.

"Y, y, y. . ." Kia Liễu Tâm Chiêu áp ứng đạo.

"Một?"

"Y, y nhân, ta thích tiếng xưng hô này, gọi ta y nhân." Liễu Tâm Chiêu yêu cầu nói.

Tô Nghi lần nữa một vệt mồ hôi lạnh, trong lòng nói: "Bây giờ là quán quít gọi thời điểm sao? Còn muốn hay không giảng chuyện chính?"

Nhưng Tô Nghi vẫn là cố gắng bày ra một bộ mặt mày vui vẻ tới.

"Y nhân nếu là có chuyện quan trọng thương lượng, nhưng giảng không sao." Tô Nghi nói.

Lúc này, lúc trước là Liễu Tâm Chiêu ca khúc bạn múa hai vị múa Kỹ cuối cùng thu thập xong, ôm người trước tỳ bà đi ra.

Liễu Tâm Chiêu như là lúc này mới gồ lên một ít dừng khí, đậm chân về phía trước, theo trong tay áo lấy ra một khối tinh thể trong sáng ngọc bội, thượng thư "Như ý" hai chữ.

Liễu Tâm Chiêu đem khối ngọc này như ý hai tay trình cho Tô Nghi, đồng thời mặt đỏ lên, cúi đầu nói:

"Bách xảo ca nữ hiển như ý, thiên cổ mười trù là lang quân!"

Những thứ kia biết rõ Liễu Tâm Chiêu thân phận các quan viên nhất thời hóa đá ngay tại chỗ, mà Quý Huyện lệnh càng là thật giống như bị bị sắc bình thường ho khan liên tục.

Mà Tô Nghi người trong cuộc này trong lòng đột nhiên dâng lên sóng gió kinh hoàng, bên tai như có cuồng lôi gầm thét.

Hắn đương nhiên biết rõ một người đàn bà là nam tử dâng lên ngọc như ý, đại biểu là ý gì.

Tại Bình Phong Đại Lục, đại gia khuê tú bình thường đều sẽ có một quả ngọc như ý trong người, hơn nữa một đời chỉ cái này một quả.

Tô Nghi không biết đến tốt cùng là lực lượng gì hạn chế nữ tử không thể nắm giữ quả thứ hai ngọc như ý, nói tóm lại, ngọc này như ý đại biểu một vị nữ tử trinh tiết, một khi một vị nữ tử đổi với một vị nam tử dâng ra ngọc như ý, tự đại biểu lấy nàng đã quyết tâm muốn hầu hạ người đàn ông này cả cuộc

đời rồi.

Mà Liễu Tâm Chiếu câu thơ này ý tứ là: "Ta mặc dù là một tên nắm giữ dùng mọi cách kỹ thuật ca nữ , nhưng vẫn ngưỡng mộ thân là thiên cổ mười trù người , vì vậy hôm nay đem ngọc như ý hiến tặng cho người , hy vọng có thể một đời hầu hạ người vị này như ý lang quân ."

Đây chính là Tô Nghi vì vậy cảm thấy khiếp sợ lý do.

Tô Nghi bên cạnh vài tên quan chức phản ứng thập phần kịch liệt , hiển nhiên bị dọa sợ không nhẹ , Tô Nghi nghe bọn hắn thấp giọng trò chuyện đạo:

"Trời ơi , hôm nay có phải hay không sắp xuống ? Liễu đại tiểu thư quả nhiên tìm được như ý lang quân!"

"Đúng vậy , ta thật là giết mình. Ta có thể nghe nói Liễu đại tiểu thư ánh mắt có thể cao đây, ban đầu kinh thành vị kia vẫn vô toàn tài , phong lưu phóng khoáng tiểu Sở vương hướng nàng cầu hôn , đều bị nàng một cái từ chối , liền chữa chỗ thương lượng cũng không có."

"Nàng nhân giới cao như vậy , đến tốt cùng vì sao lại coi trọng tô mười trù ?"

"Ha, cái này có gì kỳ quái , tô mười trù cả ngày hôm nay lấy được thành tựu , so với kia tiểu Sở vương cả đời đều muốn nhiều." Đoàn Mộc Chung xen vào nói.

"Có thể kia tiểu Sở vương hiệu xưng phải gần trăm năm nay trẻ tuổi nhất người đi đường , hơn nữa năm nay còn tuyên bố nhất định có thể thi đậu Vũ Sĩ , tiền đồ giống như cầm. Tô mười trù chung quy chỉ là một tên võ sinh . ."

Tô Nghi nghe mấy câu , phát hiện những quan viên này đều kinh ngạc ở Liễu Tâm Chiếu đối với hắn tỏ tình hành động trung; mà những thứ kia không biết Liễu Tâm Chiếu thân phận người , hơi nghe ngóng một chút , liền lập tức đối với Tô Nghi mặt lộ vẻ hâm mộ. Tất cả mọi người nhất trí cho rằng , Tô Nghi chỉ cần tiếp nhận Liễu Tâm Chiếu tỏ tình , liền tất nhiên sẽ thăng quan tiến chức nhanh chóng , tiền đồ vạn dặm!

Vốn lấy Tô Nghi chính mình thị giác nhìn sang , lại phát hiện Liễu Tâm Chiếu trong ánh mắt cũng không có đối với hắn triển lộ ra bao nhiêu ái mộ ý , ngược lại nhưng là có nồng đậm khẩn cầu vẻ.

Tô Nghi mấy cái liền làm rõ rồi ý nghĩ , trong lòng lập tức suy đoán nói: "Này Liễu Tâm Chiếu có phải hay không muốn cầu cạnh ta ? Phần này khẩn cầu thậm chí còn trọng yếu đến , nàng nhất định phải dâng ra một đời để diễn tả thành ý mức độ ?"

"Không nói trước nàng căn bản không khả năng đem ta loại này tình cờ gặp nhau người xa lạ trở thành như ý lang quân , coi như là nàng vì cầu ta làm việc tình nguyện ủy thân gả cho ta , nhưng ta đã sớm lòng có sở thuộc , quả quyết không có khả năng tiếp nhận nàng. Huống chi , ta chỉ là nhất giới võ sinh , có thể giúp nàng làm được chuyện gì ? Huống chi là đáng giá nàng bỏ ra một đời chuyện lớn! Cho nên , ta phải làm thật trọng ứng đối , miễn lỡ nàng một đời." Tô Nghi trong đầu nghĩ.

Sau đó , Tô Nghi vừa liếc nhìn Liễu Tâm Chiếu thành khẩn không gì sánh được thần sắc , khẽ thở dài một cái , mở miệng đạo:

"Lạc hoa hữu ý tùy lưu thủy, lưu thủy vô tâm luyến lạc hoa."

Câu thơ này ý tứ rất sáng tỏ , Tô Nghi uyển chuyển cự tuyệt Liễu Tâm Chiếu tỏ tình , gián tiếp nói cho nàng biết: Ta sợ rằng không có năng lực tiếp nhận người khẩn cầu.

Tô Nghi sau lưng một nhóm người như bị sét đánh bình thường ngã ngay tại chỗ , nhìn về phía Tô Nghi trong ánh mắt tràn đầy đủ loại cổ quái màu sắc.

Vị này mắt cao hơn đầu Liễu Tâm Chiếu Đại tiểu thư hướng Tô Nghi tỏ tình , vốn là đã đủ để cho bọn họ trừng ra con mắt tới; hiện tại , Tô Nghi vậy mà một cái cự tuyệt Liễu đại tiểu thư , loại này giống như là tự đoạn tiền đồ cử động , toàn thế giới chỉ sợ cũng liền vị này "Thiên cổ mười trù" làm được rồi.

Bạn đang đọc truyện *Binh Pháp Đại Thánh Convert* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull.Net](http://EbookFull.Net).

## Chương 26: Bá vương không qua sông đông

"Lạc hoa hữu ý tùy lưu thủy, lưu thủy vô tâm luyến lạc hoa."

Liễu Tâm Chiếu thấp giọng mặc niệm một câu , trong mắt có một chút thất vọng , cũng có nhiều chút vẻ cô đơn.

Sau đó , Liễu Tâm Chiêu vậy mà không có một người khổng chế được tâm tình , hốc mắt dần dần ửng hồng , như là muốn rơi ra lệ tới.

Tô Nghi ám đạo không ổn.

Nhưng Liễu Tâm Chiêu như là có chuẩn bị tâm lý một chút , giờ phút này vậy mà cố nén nước mắt , xoay người muốn đi.

Chỉ bất quá mới vừa đi hai bước , Liễu Tâm Chiêu liền vừa quay đầu , nhìn về phía Tô Nghi tầm kia không có chút rung động nào , ôn hòa như thường khuôn mặt , rốt cuộc lại là mặt đẹp ửng đỏ , bỏ lại một câu nói:

"Ta , ta còn sẽ đến tìm ngươi."

Dứt lời , Liễu Tâm Chiêu mang theo hai người thị nữ rời khỏi nơi này , biến mất ở rồi bóng đêm bao phủ trong đường phố.

Lưu lại mọi người trở mắt nhìn nhau , im lặng không nói.

Tô Nghi ho nhẹ một tiếng , chuyển hướng Quý Huyện lệnh , hỏi "Huyền tôn đại nhân , ngươi có thể biết này Liễu tiểu thư gia thế ? Nàng vì sao phải hướng ta lấy lòng ?"

"Liễu tiểu thư gia thế , cụ thể ta không rõ ràng." Quý Huyện lệnh lắc đầu một cái , đạo , "Ta cũng chỉ có thể theo nàng trải qua trung đoán ra đại khái tới: Đây Liễu tiểu thư , nếu không phải là Vương tộc danh viện mà nói , thì nhất định là cùng Vương tộc tồn tại thiên ti vạn lữ quan hệ."

Mọi người nhẹ hít một hơi khí lạnh , nghe Quý Huyện lệnh chính miệng nói ra , đại gia càng cảm thấy kia Liễu tiểu thư thân phận cực kỳ bất phàm.

"Về phần nàng tại sao hướng ngươi lấy lòng mà . ."

Quý Huyện lệnh nói đến chỗ này , ngậm miệng lại , thần sắc cổ quái nhìn Tô Nghi liếc mắt , biểu tình như là lại nói: Ngươi này tô mười trù không phải tại biết còn hỏi sao ?

Tô Nghi cười khổ một tiếng , người khác có lẽ cảm thấy kia Liễu Tâm Chiêu là ngưỡng mộ hấn tài hoa , kia Tô Nghi coi như người trong cuộc có thể một chút cũng không cho là như vậy. Liễu Tâm Chiêu có lẽ đúng là bị Tô Nghi tài hoa hấp dẫn , nhưng tuyệt đối không đạt tới sẽ vì Tô Nghi tài hoa mà lấy thân báo đáp trình độ.

"Như vậy Liễu tiểu thư vì sao nguyện ý làm oan chính mình , tới đây khánh hoa lâu là nho nhỏ án kiện đầu yển trình diễn ca khúc ?" Tô Nghi lại hỏi.

"Này , chính là Liễu tiểu thư chính nàng yêu cầu." Hoàng Phủ Viện Sự trả lời , "Đừng nói chúng ta những thứ này huyện thành nho nhỏ quan chức , sợ là quận thành thậm chí châu thành quan chức đều không mời nổi nàng. Về phần Liễu tiểu thư tại sao lại chủ động tới làm cho này tràng án kiện đầu yển trợ hứng . . . Vậy thì phải hỏi chính nàng."

Tô Nghi gật đầu một cái , suy đoán tại những quan viên này trên người cũng cạy không ra gì đó tình báo tới , liền dẫn Ngô Vọng cùng Đồng Khê hai người hướng chúng quan từ biệt , ước định sáng mai đi Xu Mật Viện cửa nhìn yết bảng , hơn nữa tiếp nhận vũ miếu ban phúc.

Tô Nghi sau khi đi , vài tên thí sinh rồi rít rời đi , Hoàng Phủ Viện Sự cũng trở về thân hướng Xu Mật Viện đi tới.

Chỉ bất quá , những quan viên khác vậy mà cũng mấy cái bước nhanh theo sau , thần tình nghiêm túc treo ở Hoàng Phủ Viện Sự phía sau.

Hoàng Phủ Viện Sự thấy này hình , sinh lòng hiếu kỳ.

"Chư vị đồng liêu , lão hủ nhớ kỹ các ngươi chỗ ở địa phương không phải tại cái phương hướng này chứ ?" Hoàng Phủ Viện Sự hỏi.

"Ha ha , chúng ta nhìn viện sự đại nhân ngài hàng năm là thi huyện vất vả , sinh lòng không đành lòng , vì vậy cùng quyết định , tới nay phải giúp ngươi chấm bài thi , giảm bớt ngài gánh nặng a." Quý Huyện lệnh vuốt râu mà cười.

Hoàng Phủ Viện Sự thần sắc quái dị , quét mắt liếc mắt chúng quan làm bộ nghiêm chỉnh sắc mặt , đầu óc nhất chuyển , nhất thời cảm thấy dở khóc dở cười.

"Năm trước cũng không trông thấy các ngươi tới giúp lão hủ giảm bớt gánh nặng , năm nay làm sao lại tích cực như vậy?" Hoàng Phủ Viện Sự tự tiểu phi tiểu nói , "Sợ rằng giúp lão hủ chấm bài thi là giả , muốn nhìn Tô hiền chất lập chí chí chi đề là thực sự chứ ?"

"Dĩ nhiên là muốn nhìn tô mười trù đề kia đến tốt cùng tài văn chương như thế nào , vậy mà đưa đến mười bảy trường kỳ quan áp thành." Quý Huyện lệnh cười nói , "Nhưng chúng ta muốn trợ giúp viện sự đại nhân tâm tình cũng là thực sự , ngài cũng chớ có từ chối."

Chúng quan cùng nhau gật đầu nói phải.

"Thôi , tùy các ngươi." Hoàng Phủ Viện Sự bắt đầu đi nói.

Hơn mười người quan chức đồng loạt trở lại Xu Mật Viện.

Mọi người đi vào chấm bài thi trong phòng , liếc mắt liền phát hiện xếp ở bàn phía trên nhất một đạo quyền phong , phía trên hai cái "Mười trù" chữ to

Ngân câu thiết hoa , kim quang dừng động , vô cùng nổi bật.

Hoàng Phủ Viện Sự ngồi vào trước bàn , không kịp chờ đợi động thủ hủy đi quyền phong , những người khác lập tức hô nhau mà lên , bao vây trước bàn.

Này chấm bài thi phòng mặc dù rộng rãi , nhưng giờ phút này mười mấy người cùng nhau đẩy tại án bàn trước , lại có vẻ chật chội không chịu nổi. Mỗi người đều buông xuống chính mình nét mặt già nua , liều mạng đi phía trước đây , rất sợ không phải thứ nhất mắt thấy thấy Tô Nghi bài thi.

Hoàng Phủ Viện Sự thấy những người này bộ dáng như thế , dờ khóc dờ cười , chỉ đành phải lắc đầu một cái , chậm rãi lấy ra Tô Nghi quyền phong trung bài thi.

Chỉ là nhìn đến đầu tiên nhìn thời điểm , Hoàng Phủ Viện Sự nhưng không khỏi nhủ mảy.

Bởi vì Tô Nghi bút lông chữ xiêu xiêu vẹo vẹo , thập phần viết ẩu , thật sự không gọi được đẹp mắt.

Nhưng Hoàng Phủ Viện Sự nghĩ lại , liền ngay lập tức sẽ bình thường trở lại: Tô Nghi năm nay mới 16 tuổi , bình thường lại phải đọc sách lại phải rèn luyện thân thể , làm sao có thời giờ luyện chữ ? Hơn nữa Tô Nghi tại thi huyện trung có thể có biểu hiện như vậy , đã đúng là không dễ , nếu như còn muốn cầu hấn chu đáo chu toàn liền chữ cũng phải viết xong nhìn mà nói , thật sự là quá làm người khác khó chịu.

Cho nên Hoàng Phủ Viện Sự cũng không để bụng , những quan viên khác càng là không để ý chút nào , vội vàng thúc giục Hoàng Phủ Viện Sự lấy ra phía dưới cùng năm khối lập chí đề thi tới.

Hoàng Phủ Viện Sự gạt đầu một cái , theo thấp nhất đếm năm khối đi ra.

Mọi người tại đây vừa nhìn , ngây ngẩn.

Này năm khối đề thi , sau bốn trang quả nhiên toàn bộ lưu không , ngay cả trang thứ nhất chỉ có ngắn ngủi hai hàng , hai mươi chữ mà thôi.

Tại chỗ chúng quan , bao gồm Hoàng Phủ Viện Sự đều ngạc nhiên không ngớt: Này tô mười trù , dĩ nhiên cũng làm dựa vào này hai mươi chữ dẫn phát mười bảy trạng kỳ quan ? Đây cơ hồ chính là một chữ một trạng a!

Mọi người vừa nhìn về phía Tô Nghi viết nội dung , Hoàng Phủ Viện Sự xa cách gần đây , trực tiếp mở miệng đọc:

"Sinh coi là nhân kiệt , chết cũng vì hi sinh oanh liệt. Đến nay nghĩ Hạng Vũ , không chịu qua Giang Đông!"

"Được !" Lý giáo úy mặt đầy kích động nâng tay lên , muốn vỗ bàn gọi tốt , lại phát hiện mình trước mặt dính đầy người , không thể không một cái tát chụp tới trên đùi mình.

"Được !" Hoàng Phủ Viện Sự cũng gạt đầu khen hay.

Chúng quan trở mắt nhìn nhau , tất cả đều theo mỗi người trong mắt nhìn ra một vệt kinh diễm màu sắc tới.

"Được !" Chúng quan không biết nên như thế nào biểu đạt chính mình nội tâm kích động , chỉ đành phải đi theo gọi tốt.

"Ha ha , này ba tiếng tốt thật là đạo tẫn này lập chí thơ hay." Quý Huyện lệnh vỗ tay mà cười , đạo , "Ta xem này thơ , trước đây nửa câu sinh coi như nhân kiệt , chết cũng vì hi sinh oanh liệt chữ chữ lẫm liệt , mơ hồ chứa đựng một vệt Hạo Nhiên Chính Khí , làm người ta rung động không ngớt."

"Hơn nữa , ngắn ngủi này mười cái chữ , vậy mà đạo tẫn rồi làm thơ người theo sinh ra đến chết sau thiên cổ tráng chí." Hoàng Phủ Viện Sự cười nói , "Cái gì gọi là nhân kiệt? Chính là tại sinh thời là Nhân tộc kiến công lập nghiệp , bảo vệ quốc gia! Cái gì gọi là hi sinh oanh liệt? Chính là các tiên hiền không chỉ có khi còn sống kiến công lập nghiệp , tại sau khi chết vẫn đứng hàng Vũ Thành Vương miếu , bị hậu nhân thiên cổ truyền tụng!"

"Là cực , ngắn ngủi này thập tự lại hoàn mỹ giải thích tô mười trù muốn noi theo tiên hiền , thậm chí vượt qua tiên hiền hùng tâm tráng chí , quả thật làm người ta cảm thấy kính nể!" Một người gạt đầu tán dương.

"Thật không hổ là tô mười trù , chỉ cái này một câu liền đưa tới khí thế áp thành , tại hạ bội phục!"

Nhưng Hoàng Phủ Viện Sự so với tại chỗ bất luận kẻ nào đều am hiểu phân giải thi từ , nghe lời ấy , nhưng là sắc mặt cổ quái nhìn người kia liếc mắt.

"Không , chỉ bằng này biểu đạt chỉ hướng một câu , còn chưa đủ lấy đưa tới mười bảy trạng Khí Thế Kỳ Quan." Hoàng Phủ Viện Sự lắc đầu một cái , chậm rãi nói , "Mặc dù trước đôi câu từ táo vô cùng hoa lệ , nhưng trên thực tế , cuối cùng hai câu này , mới là bài thơ này trọng điểm chỗ ở!"

Mọi người tinh tế phẩm đọc "Đến nay nghĩ Hạng Vũ , không chịu qua Giang Đông" câu này.

Không lâu lắm , có một tên quan lại nghi ngờ nói: "Ồ , này nửa câu sau không phải tô mười trù mượn Tây Sở Bá Vương Hạng Vũ danh hiệu , tới tiến một bước bày tỏ chính mình hùng tâm tráng chí sao? Vì sao ta đọc mấy lần , lại mơ hồ cảm thấy có một tí xấu hổ theo trong lòng xông ra , trên mặt nóng bức không gọi là xấu được ?"

Những người khác cũng rí rít hòa theo.

Hoàng Phủ Viện Sự mặt đầy nghiêm túc , cẩn thận phẩm đọc bài thơ này , không ngừng gật đầu , trong mắt có tinh quang không ngừng chớp động.

"Ha ha , không nghĩ đến này Tô hiền chất tuổi còn trẻ , vậy mà có thể viết ra bức này hiếm thấy thơ tới." Hoàng Phủ Viện Sự đạo , "Ta đã nói rồi , đọc thi từ văn chương lúc , tuyệt không có thể chỉ đọc mặt ngoài , nhất định phải kết hợp tác giả ý tưởng cùng tình cảnh , cùng với đương thời hoàn cảnh lớn coi đọc mới được. Bài thơ này nửa câu sau xác thực vẫn là biểu đạt chí hướng không giả , nhưng Tô hiền chất lại cũng không phải là muốn mượn Hạng Vũ uy danh tới làm nổi bật chính mình chí hướng , mà là muốn mượn Hạng Vũ hành động vĩ đại tới châm chọc một ít người , mượn nửa này châm chọc tới biểu thị chính mình tuyệt sẽ không cùng những người này thông đồng làm vậy , mặt bên biểu đạt chính mình thật xa chí hướng!"

"Châm chọc một ít người . . Ta hiểu được!" Một tên quan lại vỗ tay nói.

Những người khác rồi rít nhìn về phía hắn.

Viên quan kia mặt đỏ lên , xấu hổ cười một tiếng , đạo: "Đại gia suy nghĩ một chút Tây Sở Bá Vương đương thời hành động vĩ đại , hắn bị địch nhân đuổi giết , rõ ràng có thể chạy trốn tới Giang Đông tập hợp lại , mà đợi ngày sau đông sơn tái khởi; nhưng hắn vẫn thà tự vận chết , cũng kiên quyết không chịu qua Giang Đông . Có lẽ Tây Sở Bá Vương đương thời chỉ là lòng tự ái quá phá , đánh đánh bại về sau không còn mặt mũi đối với Giang Đông phụ lão , nhưng hắn loại này lòng tự ái , hắn loại này thà chết không lùi khí khái , thả vào hôm nay , nhưng là quá mức làm khó được!"

"Đúng vậy , nhớ tới Hạng Vũ hành động vĩ đại , nhìn thêm chút nữa hiện tại Nhân tộc: Bị Man Tộc xâm phạm lúc , vậy mà dễ dàng buông tha Trung Nguyên , lui thủ Giang Nam thiên an chi địa! Hơn nữa triều đình còn không biết tiến thủ , ham muốn hưởng lạc , mặc cho trần , vì hai vị lão chủ tướng nhiều lần Bắc Phạt , lại không triều đình tiếp viện , không được vạn dân hưởng ứng , cho tới một mình khó chống , nhiều lần đều bị Man Tộc giết lùi. Ta đọc này thơ , lại dõi mắt nhìn đương kim thiên hạ đại thế , chợt cảm thấy xấu hổ không chịu nổi!" Lại một người nói.

Tất cả mọi người đều cúi đầu thở dài , có vài tên chuyên tâm Bắc Phạt yêu nước chí sĩ , vậy mà ngay trước mọi người bắt đầu gạt lệ.

Hoàng Phủ Viện Sự hốc mắt ửng đỏ , ngẩng đầu lên , thật sâu than thở.

"Chúng ta đều là tự nguyện chờ lệnh tới đây tiền tuyến chiến địa nhậm chức kháng man chí sĩ , đọc được Tô hiền chất này thơ lúc , còn xấu hổ không ngớt. Nếu là này thơ bị những thứ kia không biết tiến thủ , tham sống sợ chết chủ hòa phái đọc được , phải làm như thế nào ?" Hoàng Phủ Viện Sự khẽ mỉm cười.

"Ha ha , tô mười trù này thơ giữa những hàng chữ một lời chính khí , đâm thẳng người sống lưng , nếu là này thơ bị chủ hòa phái đọc được , những người này nhất định lòng quân tan rã , thậm chí sẽ đưa đến lòng quân sụp đổ , tu vi toàn phế!" Quý Tri huyện cười lạnh nói.

Mọi người vỗ tay khen hay , rồi rít bắt đầu đối với chủ hòa phái những thứ kia nhát gan bọn chuột nhất dùng ngòi bút làm vũ khí.

Hoàng Phủ Viện Sự trong hai tròng mắt , lại mơ hồ có một tí ưu sầu.

"Này thơ dĩ nhiên có thể trừng phạt những thứ kia nhát gan bọn chuột nhất , đưa đến giết gà dọa khỉ tác dụng; nhưng muốn đánh thức toàn Nhân tộc Bắc Phạt ý chí chiến đấu , nhưng là lực có chút không ăn thua. Nếu như Tô hiền chất về sau có khả năng đương danh thiên hạ mà nói , như vậy bài thơ có lẽ có thể. . ."

Bạn đang đọc truyện *Binh Pháp Đại Thánh Convert* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 27: Chiến , chiến , chiến!

. . .

Mọi người lại truyền nhìn Tô Nghi mỗi một trương đáp quyền , vậy mà không một chữ sai lầm , không một chỗ sơ suất , cả kia đạo thật khó đề mục cũng có thể đáp đúng , không khỏi tâm tác lấy làm kỳ lạ , thần phục không thôi.

Sau đó mọi người vừa nhìn về phía hạng nhì Gia Cát Thanh bài thi.

Gia Cát Thanh lập chí một đề , viết là hy vọng sau này mình có khả năng lên làm cao quan , đứng hàng triều đình , tài văn chương cũng tạm được , đương thời còn đưa tới chín thước Khí Thế Kỳ Quan.

Nhưng giờ phút này vừa so sánh với lên Tô Nghi làm tráng chí hùng thơ , Gia Cát Thanh viết chí hướng ngay lập tức sẽ lộ ra nhỏ nhặt không đáng kể.

Mọi người trực tiếp đem Gia Cát Thanh bài thi ném ở một bên , liền bình luận cũng không có.

Những đám quan viên này cũng đủ nói nghĩa khí , đang học xong Tô Nghi thơ sau đó , lại còn thật lưu lại hỗ trợ chấm bài thi , đem chọn lựa ra bài thi đưa cho Hoàng Phủ Viện Sự.

Dựa theo thông lệ , huyện viện sự tại khảo hạch xong sở hữu hợp cách bài thi sau đó , sẽ chọn lựa trong đó ưu tú bài thi , viết lên lời bình , sau đó lên giao cho quận thành Xu Mật Viện; quận viện sự nhận được địa bàn quản lý huyện thành chuyển hiện sau đó , sẽ lần nữa sàng lọc trong đó người ưu tú , đánh lên lời bình sau giao cho châu Xu Mật Viện; đi qua châu Xu Mật Viện sàng lọc sau đó , mới có thể chính thức đến trấn giữ tại tổng Xu Mật Viện trung hai vị lão chủ tướng trong tay.

Cuối cùng , lão chủ tướng sẽ chọn ra trong đó lớn nhất đại biểu tính một phong bài thi , tự mình lời bình sau đó , làm người ta sao chép mấy chục phần phân phát cho châu Xu Mật Viện , sau đó châu Xu Mật Viện lại từng bậc từng bậc mà truyền bá ra , đem phần này bài thi dán tại mỗi huyện mỗi một thôn cột công cáo nơi , coi như thi huyện phạm văn cung cấp người học tập.

Nhưng Hoàng Phủ Viện Sự nhắc bút lên , đang chuẩn bị cho Tô Nghi thơ viết lên lời bình lúc , chung quy lại giác tâm trung muôn vàn cảm khái , cũng không biết từ đâu hạ bút.

Đổi mặt Tô Nghi bài thơ này , Hoàng Phủ Viện Sự có quá nhiều mà nói muốn nói , muốn viết , nhưng cuối cùng , trong lòng của hắn thiên ngôn vạn ngữ chỉ hóa thành một chữ.

Chiến!

Hoàng Phủ Viện Sự trình trọng tại Tô Nghi thơ sau viết xuống cái chữ này.

Không lâu lắm , sở hữu ưu tú bài thi bị sàng lọc đi ra , không nhiều không ít , suốt thập phần , Tô Nghi bài thi bị Hoàng Phủ Viện Sự trình trọng đặt ở phía trên nhất , trên đó "Mười trù" hai chữ sáng lên lấp lánh.

Sau đó Quý Huyện lệnh đem Võ thí phiếu điểm cũng sửa sang lại đi ra , Tô Nghi cái thứ 2 "Mười trù" thỉnh linh khắc ở trên đó!

Phụ tu nho gia Quý Huyện lệnh thậm chí còn động thủ vẽ ra Tô Nghi sáng chế "Cửu bổng phương pháp" động tác chương trình đồ , đem Tô Nghi tại Võ thí trung sáng chế kỳ tích không chút nào lọt , trông rất sống động hiện ra ở giấy vẽ bên trên , cũng viết lên Tô Nghi tại Võ giáo tràng thụ nghiệp lúc giải thích.

Mọi người vây đi tới nhìn một chút , rồi rít khen Quý Huyện lệnh họa công tinh xảo , hoàn mỹ cho thấy Tô Nghi lực rút mười trù anh tư.

Sau đó Hoàng Phủ Viện Sự tay đề hồ phù , lợi dụng vũ miếu độc nhất long mạch lối đi đem những thứ này bài thi đưa về quận Xu Mật Viện.

Quận Xu Mật Viện bên trong.

Quận thành Hoàng lão viện sự nhìn xong Tô Nghi viết thơ , trong lòng thần phục chi tình thật lâu không kèm chế được , rất nhiều cảm khái tràn đầy ở ngực , vậy mà cùng Hoàng Phủ Viện Sự bình thường không biết từ đâu hạ bút , chỉ đành phải than thở một tiếng , viết xuống cái thứ 2 "Chiến" chữ.

Sau đó Hoàng lão viện sự vừa nhìn Tổ Thủy Huyện Võ thí phiếu điểm , thiếu chút nữa không có tay run một cái , đem chính mình chòm râu cho kéo xuống tới.

"Song , song thập trù ? !"

Hoàng lão viện sự kêu lên , lại nhìn một cái Tô Nghi sáng chế cửu bổng phương pháp động tác đồ , tại đầu óc Luyện Bình Trạng trung bắt chước một phen , nhất thời coi như người trời , cảm thấy lúc trước cử tạ phương pháp thật không ngờ không chịu nổi!

"Lại vừa là văn võ song thập trù , lại vừa là tự nghĩ ra cửu bổng phương pháp , còn có thể viết xuống bức này hiếm thấy thơ , này Tô Nghi , thiên cổ Kỳ Lân Nhi vậy!"

Hoàng lão viện sự chỉnh lý xong toàn quận bài thi , lại chọn lựa thập phần vô cùng ưu tú bài thi , cuối cùng đem Tô Nghi bài thi , Tổ Thủy Huyện Võ thí phiếu điểm cùng với cửu bổng phương pháp động tác đồ trình trọng đặt ở sở hữu bài thi phía trên nhất , đưa về châu Xu Mật Viện.

Châu Xu Mật Viện.

Giờ phút này đêm đã khuya , vốn là Cửu Anh Ngạn viện sự chấm bài thi lúc , lại chỉ nghe Xu Mật Viện chấm bài thi phòng truyền tới một tiếng kịch liệt tiếng nổ vang , nhất thời khung cửa vỡ nát , mạt gỗ tung tóe , theo đây trời bụi bặm chấm bài thi trong phòng , chui ra một cái hơn 40 tuổi trung niên nam nhân tới.

Này trung niên nam nhân anh tư bộc phát , uy vũ bất phạm , tại chộc thùng cửa phòng sau đó , lập tức hướng Xu Mật Viện cửa đi tới.

Chấm bài thi phòng đi cùng chấm bài thi mấy người đồng loạt đuổi theo ra đến , một người trong đó hô lớn: "Cửu Viện Sự , ngài này là muốn đi nơi nào a!"

"Đi Tô Thủy Huyền , thấy thiên cổ không có tô mười trù!" Cừu Anh Ngạn cũng không quay đầu lại nói.

"Có thể ngài còn có một cặp làm việc đề không có làm đây!" Một người trong đó nóng nảy hô , "Ngài năm ngoái qua sông sát man , suốt mất tích một năm , lão chủ tướng đương thời trách tội xuống , nếu không phải ngài lúc trở về đã tấn thăng hào kiệt , sợ rằng này Nam Từ Châu viện sự liền muốn đổi người rồi! Như ngài năm nay chậm trễ nữa làm việc , hai vị lão chủ tướng thế nào cũng phải ngàn dặm cách không một chỉ nghiền nát chúng ta không thể a!"

Cừu Anh Ngạn lúc này mới dừng lại bước chân , than thở một tiếng , quay đầu xử lý chất đông như núi làm việc.

Cho dù là hào kiệt , cũng không thể chịu đựng chủ tướng một chi oai.

Cừu Anh Ngạn đối mặt Tô Nghi viết lập chí thư , trầm ngâm hồi lâu , vung bút viết xuống cái thứ 3 "Chiến" chữ.

Chỉ bất quá , tại Cừu Anh Ngạn đem toàn châu bài thi truyền tống cho kinh thành tổng Xu Mật Viện lúc , vẫn đem Tô Nghi bài thi cùng cử bổng động tác đồ đặt ở phía trên nhất.

Tổng Xu Mật Viện , cũng bị xưng là "Quốc Viện" .

Quốc Viện chiếm diện tích cực lớn , so với mười ngọn huyện viện cộng lại còn lớn hơn không ít , so với xa xa hoàng cung diện tích đều chỉ có hơn chứ không kém , nhưng hoa lệ trình độ cho dù không kịp hoàng cung , chỉ có chừng trăm tòa đủ loại cơ năng lầu các phòng khách đứng vững bên trong , coi như Nhân tộc trung tâm chỉ huy mà xưng xưng không ngã.

Tại Quốc Viện một góc , có một tòa "Bình Anh Các", đặc biệt vì tại mỗi lần thi huyện , Viện thí , thi Hương và thi hội bên trong bình chọn lớn nhất đại biểu tính một phong bài thi mà tồn tại.

Năm trước Bình Anh Các , mỗi lần khảo thí sau khi kết thúc , cũng sẽ vì người nào bài thi nên bị bình chọn làm đại biểu mà làm ồn ào nhai không ngừng , nhưng năm nay Bình Anh Các bên trong , lại ra hiếm thấy an tĩnh.

Bình Anh Các bên trong có hai mươi mấy đạo chỗ ngồi , mỗi đạo chỗ ngồi lấy người tất cả đều là "Quốc Viện tham nghị" chức vụ trọng yếu nhân viên.

Những thứ này tham nghị ít nhất là hào kiệt cấp bậc cường giả , trẻ tuổi nhất cũng đã có sáu bảy chục tuổi , mà già nhất người đã sớm vượt qua một trăm năm mươi tuổi.

Mà ngồi ngay ngắn trên chủ vị hai vị hạc phát đồng nhan lão giả , bất ngờ chính là hiện nay Nhân tộc trần , vì hai vị lão chủ tướng!

Nhưng chính là những địa vị này cao quý Quốc Viện tham nghị môn , đối mặt với trước mặt một phong chính là thi huyện bài thi , vậy mà tất cả đều nói năng thận trọng , im lặng không nói.

Hồi lâu , mới có một tên tham nghị đánh vỡ Bình Anh Các bên trong yên lặng , mở miệng nói:

"Này Tô Nghi viết thi văn chi oai phong , tại thi huyện đi đầu tới nay , đúng là mới thấy."

"Ta đọc này thơ , trong lòng xấu hổ đồng thời , lại chiến ý bộc phát." Lại một tham nghị bình luận.

"Hơn nữa bài thi không một sai lầm , khó được mười trù."

Sau đó lại có mấy người hòa theo , những thứ này tham nghị lời bình đều hết sức ngắn gọn , nhưng đều thẳng thiết yếu hại , sắc bén phi thường.

"Vậy liền đánh giá Tô Nghi bài thi làm đại biểu ?"

"Không thể vọng định , cái khác còn có mấy phong bài thi , xứng là đại tài."

"Vậy liền bỏ phiếu biểu quyết đi."

Đề nghị này mở miệng , chúng tham nghị đều gật gật đầu , bỏ phiếu , đúng là đối lập tương đối phương thức công bình rồi.

Nhưng ngay lúc này , một mực ngồi ngay ngắn trên chủ vị , nhắm mắt nghe nghị Trần lão chủ tướng chậm rãi mở ra hần cặp kia linh động có thần hai tròng mắt , mở miệng nói:

"Chiến , chiến , chiến!"

Nói xong ba cái "Chiến" chữ , Trần lão chủ tướng lần nữa nhắm hai mắt lại , không nói nữa.

Trần lão chủ tướng thanh âm đầy ắp thiên hạ uy nghi , thật giống như ngập lụt bình thường tại mọi người tham nghị trong lòng khuấy động , tất cả mọi người đều chỉ cảm thấy bên tai sinh lời , trong đầu phát ra âm âm nổ vang. Sau đó mọi người sắc mặt rét một cái , chỉ cảm thấy toàn Nhân tộc khí vận đều đề lên bọn họ trên người , đề cho bọn họ thở không được một tia khí tới!

Kim Khẩu Ngọc Ngôn , chủ tướng bổ nhiệm!

Trần lão chủ tướng chính miệng bổ nhiệm rồi Tô Nghi bài thi coi như năm nay thi huyện đại biểu!

Cái khác bài thi hoặc là viết tràn đầy đại lượng lời bình , hoặc là liền lời bình cũng không có , duy chỉ có Tô Nghi bài thi riêng một ngọn cỏ , vậy mà chỉ viết ba cái chiến chữ , lấy được Trần lão chủ tướng bổ nhiệm.

Nhưng chúng tham nghị không thừa nhận cũng không được , chỉ có "Chiến" chữ , tài năng hoàn mỹ giải thích Tô Nghi viết lập chí thơ.

Bỏ phiếu biểu quyết còn chưa bắt đầu liền kết thúc.

Rất nhiều muốn đề cử gia tộc của chính mình đệ tử lão tham nghị trong lòng bất đắc dĩ , nhưng là không dám chút nào dị nghị.

"Cái kế tiếp đề tài thảo luận , này Tô Nghi sáng chế cử bổng phương pháp xác thực đáng giá quảng bá. Nhưng một khi quảng bá đi xuống , thế tất yếu ảnh hưởng đến lần kế thi huyện , có hay không muốn đề cao lần sau thi huyện hợp cách tiêu chuẩn ?"

Cái đề tài này vừa ra , nhất thời điểm nổ tại chỗ bầu không khí. Sở hữu tham nghị đều mỗi người phát biểu ý kiến của mình , có cho là lý do công bình , hẳn là tương ứng mà tăng lên tiêu chuẩn , đề bày tỏ đối với khoa cử cùng tổ tông quy củ tôn trọng; nhưng là có tham nghị cho là Nhân tộc giờ phút này suy nhược lâu ngày , chính hẳn là mượn này pháp cất nhắc đại lượng mới lên cấp võ sinh , khiến cho trở thành Nhân tộc chuẩn bị nhân tài. Đề nghị này mặc dù giấu giếm , nhưng lại là vì Nhân tộc toàn thể lo nghĩ , lấy được không ít người chống đỡ.

Nhưng kiên trì hẳn là lập tức tăng lên tiêu chuẩn phái bảo thủ cũng rất có rất nhiều , trong nháy mắt , tại chỗ tham nghị môn phân làm hai phái , làm ồn long trời lở đất , song phương không ai phục ai , ai cũng không thuyết phục được đối phương , cho tới nửa ngày không có ra kết luận.

Lúc này , ngồi ở chủ vị Vi lão chủ tướng khẽ lắc đầu một cái , đạo: "Nhân tộc như diệt , kiên trì tổ tông chi đạo thì có ích lợi gì ? Đề cao thi huyện tiêu chuẩn một chuyện , chậm lại năm năm!"

Lời này vừa nói ra , mọi người cùng lúc trước giống nhau , lần nữa bên tai nổ ầm , đầu óc rung một cái; sau đó mặt đầy biệt hồng , thở hổn hển , thật giống như bị cái gì khốc hình bình thường.

Vi lão chủ tướng cũng vận dụng "Kim Khẩu Ngọc Ngôn" bổ nhiệm năng lực!

Sở hữu phái bảo thủ nhất thời á khẩu không trả lời được , chỉ đành phải tuân theo.

Tại lúc trước , hai vị này lão chủ tướng cơ hồ đều không biết phát biểu chính mình ý kiến , sẽ chỉ ở cuối cùng công bố hội nghị kết quả. Nhưng đề cho sở hữu tham nghị nhất thời mở rộng tầm mắt là , năm nay hai vị lão chủ tướng lại thái độ khác thường , cưỡng ép bổ nhiệm rồi hai cái đề tài thảo luận kết quả. . . Điều này nói rõ cái gì ?

Nói rõ hai vị lão chủ tướng lo lắng bọn họ không đem Tô Nghi chọn thành đại biểu!

Đồng đạo tham nghị thần sắc khác thường , trong đầu nghĩ này Tô Nghi thật không hổ là thiên chi kiêu tử , "Kim Khẩu Ngọc Ngôn" một đời có khả năng sử dụng số lần vô cùng có hạn , dùng một lần sẽ ít đi một lần , hai vị lão chủ tướng lại đem mỗi người một lần Kim Khẩu Ngọc Ngôn cho một tên võ sinh , quả thực trước đó chưa từng có!

Không bao lâu , hội nghị kết thúc , Quốc Viện bắt đầu khung chiêng gõ trống sao chép Tô Nghi bài thi , cũng viết phóng theo Quý Huyện lệnh sở hạ cử bổng động tác đề , sau đó phát ra mệnh lệnh , lệnh các châu viện sự đem Tô Nghi bài thi cùng cử bổng động tác đề quảng bá đến địa bàn quản lý quận thành , huyện thành thậm chí là nông thôn , lấy cung cấp toàn Nhân tộc mộng đồng các thí sinh học tập.

Một đêm này , các nơi Xu Mật Viện trước đó chưa từng có bận rộn.

Kinh thành Quốc Viện phát sinh hết thầy , Tô Nghi cũng không hiểu rõ tình hình.

Tô Nghi tại yến hội sau khi kết thúc liền trở lại đã sớm đặt tốt khách sạn trong phòng , nhưng mới vừa tấn thăng võ sinh Tô Nghi giờ phút này nhưng là tinh thần phấn chấn , không chút nào buồn ngủ , liền mở cửa sổ ra , ngồi ở bên cửa sổ , làm cho mình tắm rửa ở dưới ánh trăng.

Bạn đang đọc truyện *Binh Pháp Đại Thánh Convert* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 28: Thánh Đạo cơ thạch

Giương mắt nhìn lên, đêm tối mầu thân ôm quần tinh, bọn họ vờn quanh trắng sáng, tự do chơi đùa; này rực rỡ tươi đẹp bầu trời đêm trên địa cầu khó gặp, Tô Nghi phảng phất thưởng thức ngào ngạt ngọt hương rượu ngon, vì thế thật sâu mê mết.

Tô Nghi có thể dễ dàng phân biệt ra được trong bầu trời đêm hai mươi tám viên tướng tinh, mỗi một viên tướng tinh đều so với cái khác tinh thần sáng ngời không chỉ gấp mười lần.

Mà trầm xuống tâm đi cảm thụ trong đầu Luyện Binh Tràng tình trạng lúc, Tô Nghi rõ ràng như thấu suốt, có khả năng cảm giác được một cách rõ ràng thiên mệnh tướng tinh đã bổ sung năng lượng xong, có thể lần nữa sử dụng kì mưu "Kim thiên thoát xác".

"Ta sở học sẽ cấp hai kim thiên thoát xác mặc dù có khả năng giúp ta tùy thời chạy thoát, nhưng muốn lại lần nữa sử dụng lại cần mười hai canh giờ bổ sung năng lượng, thời gian này được gọi là suy kiệt thời gian. Ta nguyên bản muốn tới ngày mai sáng sớm tài năng lần nữa sử dụng kim thiên thoát xác, nhưng tấn thăng võ sinh sau đó, thiên mệnh tướng tinh ngay từ lúc trước yến hội bên trong cũng đã bổ sung năng lượng xong rồi, suy kiệt thời gian vậy mà miễn cưỡng rút ngắn một nửa, hạ xuống sáu canh giờ!"

Tô Nghi tâm thần tiến vào đầu óc, nhìn Luyện Binh Tràng bầu trời treo bổ sung năng lượng xong thiên mệnh tướng tinh phát ra chói mắt ngân quang, cảm thấy trong lòng yên ổn.

Có cái này có thể để cho hần trong nháy mắt chạy ra khỏi một trăm trượng khoảng cách kì mưu "Kim thiên thoát xác" tại, Tô Nghi chỉ cần không đụng với cấp bậc cùng thực lực cực cao địch nhân, cơ hồ sẽ không có bất kỳ nguy hiểm tánh mạng.

"Võ sinh kì mưu suy kiệt thời gian là sáu canh giờ, nhưng mỗi lần cấp bậc tăng lên, cũng có thể bởi vì năng lực cá nhân hoặc nhiều hoặc ít hạ xuống suy kiệt thời gian." Tô Nghi nghĩ đến, "Nghe nói đã từng có một vị vô cùng am hiểu sử dụng kì mưu lão chủ tướng, vậy mà mỗi ba phút liền có thể sử dụng một lần kì mưu, tại đương thời bị gọi là là Man Tộc ác mộng, uy danh hiển hách! Không biết ta lúc nào có khả năng đạt tới loại trình độ đó."

Tô Nghi tại bên cửa sổ ngồi vào một giờ sáng nhiều, một mực ở muốn sau này chuyện.

"Cái thế giới này, chính là ta trong mộng sở cầu, cố gắng có chỗ lợi, tài học có chút dùng, đền nợ nước có môn, sơ sài làm, thật sự là trong nội tâm của ta lý tưởng nhất thế giới! Ta lẽ ra chăm chỉ đọc sách, rèn luyện võ nghệ, cố gắng tăng lên cấp bậc, ở cái thế giới này chiếm cứ một chỗ ngồi, nếu không, như thế nào đi nữa đặc sắc thế giới, cũng không có điều kiện đi hưởng thụ."

Quyết định chủ ý, Tô Nghi cảm thấy tinh thần như cũ thập phần dư thừa, vì vậy một lần nữa đốt một điếu cây nện, tâm thần tiến vào Luyện Binh Tràng bên trong.

Tô Nghi lúc trước nghe người khác nói qua, Luyện Binh Tràng có rèn luyện thực chiến kỹ xảo chức năng, là võ sinh cơ sở.

Nhưng Tô Nghi không biết đến tốt cùng như thế nào vận dụng chức năng này, chỉ đành phải tạm thời đặt tại sau óc, chờ đến ngày mai lại hướng Hoàng Phủ Viện Sự thỉnh giáo.

Tô Nghi tâm thần động một cái, Yên Hải Bi kim quang tỏa sáng, một quyển « Tôn Tử binh pháp » rơi vào trong tay hắn.

Cho dù là trên địa cầu, « Tôn Tử binh pháp » cũng là được khen là "Binh học thánh điển" thư tịch. Văn trung không chỉ có liệt kê binh gia chỉ đạo, càng hàm chứa lớn lao nhân sinh triết học. Trên địa cầu, Tôn Tử binh pháp trung ẩn chứa triết học thậm chí còn bị dẫn thân đến sinh hoạt mỗi cái phương diện, càng bị rất nhiều quân giáo cùng học viện thương mại liệt vào tất đọc quản sự cùng buôn bán tài liệu giảng dạy, hần Trung Trí Tuệ, ảnh hưởng toàn cầu vô số thế hệ.

Địa cầu còn như vậy, này binh gia chúa tể Binh Phong Đại Lục, đối với « Tôn Tử binh pháp » tôn trọng càng là đạt tới một loại cực hạn, coi như là không biết chữ nông phu, nhắc lên sách này lúc phần lớn cũng có thể thuận miệng thuộc lòng, có thể thấy sức ảnh hưởng rộng rãi.

Tô Nghi ngồi xếp bằng xuống đọc sách, kết hợp Binh Phong Đại Lục đặc biệt văn hóa, có thể càng thâm nhập địa lý giải « Tôn Tử binh pháp ».

Ước chừng sau một canh giờ, Tô Nghi mới đại thể đem « Tôn Tử binh pháp » nhìn qua một lần, thoáng có chút lĩnh ngộ.

Tô Nghi khép sách lại, chậm rãi thở phào nhẹ nhõm, giữa răng môi, lại có kim quang lưu động!

Nhìn đến dưới mắt chợt lóe tức thì kim sắc tinh thần, Tô Nghi thần tình hơi có chút hoảng hốt.

"Tại còn không có sáng lập vũ khoa cử trước, mọi người chỉ có thể thông qua lĩnh ngộ binh pháp tới đến tinh thần vận dụng pháp môn; thời đại kia nắm giữ tinh thần người, cơ hồ mỗi người cũng có thể gọi là Thiên Trạch Sĩ Tử. Nhưng ở thì võ sáng lập sau đó, mọi người liền có thể thông qua kiểm tra thi võ được đến binh gia Thánh Đạo thừa nhận, được đến Tiên Thánh ý chí chỉ dẫn, nhanh chóng nắm giữ tinh thần phương pháp sử dụng."

"Ta mặc dù đã tấn thăng võ sinh, nhưng trên thực tế trong cơ thể còn không có chút nào tinh thần có thể cung cấp ta sử dụng, yêu cầu tự đi lĩnh ngộ binh pháp, hoặc là được đến vũ miếu ban phúc mới có thể có được tinh thần. Lĩnh ngộ binh pháp tỷ võ miếu ban phúc chậm nhiều, nhưng là binh gia Thánh Đạo cơ sở! Ta cho dù ngày mai đón nhận vũ miếu ban phúc, cũng không thể lạnh nhạt đối với binh pháp học tập cùng lĩnh ngộ. Nếu như cấp bậc toàn đưa vào vũ miếu ban phúc cưỡng ép bay vút, quả thực liền giống như đục tóc bất đạt, căn cơ toàn hủy, đời này quả quyết không có khả năng tiến thêm được nữa!"

Tô Nghi lại nghĩ tới binh gia Thánh Đạo nơi phát ra cùng tính chất.

"Ban đầu tôn thánh lấy xuống « Tôn Tử binh pháp » lúc , chính là dựa vào đối với bút hạ mỗi một câu mỗi một chữ lĩnh ngộ , tài năng lập địa thành thánh , cũng vì hậu nhân khai thác một cái bằng phẳng binh gia Thánh Đạo. Chỉ cần hậu nhân không ngừng càng sâu đối với binh pháp lĩnh ngộ , là có thể đi theo Tiên Thánh bước chân , tại binh gia Thánh Đạo càng đi càng xa. Tương truyền , chỉ cần đem « Tôn Tử binh pháp » lĩnh ngộ được cực hạn , liền có thể đột phá vách ngăn , leo lên thánh vị , nhưng từ cổ chí kim nhiều thiên tài như vậy , nhưng lại không có một người thành công , có thể thấy nếu muốn hoàn toàn lĩnh ngộ « Tôn Tử binh pháp » biết bao khó khăn."

"Bất quá cũng có người suy đoán , chỉ cần lấy xuống cùng Tôn Tử binh pháp ngang hàng binh thư , cũng có thể lập địa thành thánh , nhưng cái này so với lên đơn thuần lĩnh ngộ có thể khó khăn nhiều. Điển hình nhất tiền lệ chính là chiến quốc Ngô Khởi , hắn lấy sách « ngô tử binh pháp » thành tựu Á Thánh , nhưng từ đầu đến cuối không có thể bước ra một bước cuối cùng , cuối cùng nuốt hận mà chấm dứt."

Tô Nghi suy nghĩ hồi lâu , lắc đầu nói: "Thành thánh với ta mà nói quá xa vời , không nghĩ cũng được."

Lúc này , Tô Nghi buông ra trong tay « Tôn Tử binh pháp » , nhìn đến này bản thánh điển hóa thành kim quang trở lại Yên Hải Bi bên trong , tâm thần lần nữa động một cái , « ngô tử binh pháp » thành lĩnh xuất hiện ở Tô Nghi trong tay.

Tô Nghi cũng không có vội vã mở ra trong tay sách , mà là hướng Yên Hải Bi nhìn sang , vậy mà không tự chủ được sinh lòng vui vẻ , đạo: "Này Yên Hải Bi có được lấy xưa nay sở hữu thánh điển hiển văn , hơn nữa ta tùy thời có thể lật xem bọn họ , nếu đúng như là tại khoa cử bên trong , há chẳng phải là tùy thân mang theo cái tác tệ khí ?"

Ý tưởng này cùng nhau , Luyện Binh Tràng đột nhiên rung một cái!

Tô Nghi sắc mặt kịch biến , bởi vì hắn cảm nhận được rõ ràng một cỗ bàng bạc lực đẩy đánh tới , cái này Luyện Binh Tràng chỗ ở thế giới tinh thần vậy mà đối với hắn sinh ra một cỗ cường đại lực bài xích!

Tô Nghi chỉ cảm giác mình tâm thần giống như sóng lớn xuống thuyền nhỏ bình thường trong nháy mắt liền bị đẩy cách Luyện Binh Tràng , trở lại trong hiện thực.

Chính mình Luyện Binh Tràng quả nhiên bài xích chính mình!

Tô Nghi cho tới bây giờ chưa nghe nói qua trên đời này còn có thể phát sinh quỷ dị như vậy hiện tượng , sắc mặt hơi kinh ngạc , trong lòng lập tức gõ chuông báo động , vội vàng đề xuống mới vừa rồi cái loại này tự mình tự lực ý niệm

"Binh gia Thánh Đạo chú trọng thực hành , lấy thân thử nghiệm , cắt không thể đầu cơ trục lợi. Cái này tác tệ khí chỉ sợ sẽ là ta cuộc thử thách đầu tiên , nếu như ta không biết làm đến nơi đến chốn , chỉ biết đi ở thiên môn Tả Đạo lên , ta tương lai Thánh Đạo quả quyết đi không xa! Coi như ta có thể mượn cái này tác tệ khí thông qua khoa cử , từ đó dục tốc bất đạt bay vút cấp bậc , phỏng chừng cũng chỉ là cái thứ 2 lý luận suông triệu quát thôi. Vết xe đổ , hậu sự chi sự vậy!"

Ý tưởng hạ xuống , Luyện Binh Tràng đối với chính mình bài xích từ từ biến mất , Tô Nghi thở phào nhẹ nhõm.

Lúc này , Tô Nghi cúi đầu vừa nhìn , trong tay mình nắm một quyển « ngô tử binh pháp » , chợt cảm thấy ngạc nhiên.

"Ồ , này Luyện Binh Tràng Yên Hải Bi trung sách , làm sao chạy đến ta thế giới hiện thực trên tay tới ?"

Tô Nghi hiếu kỳ , lần nữa tâm thần tiến vào Luyện Binh Tràng , đem sách trong tay ném đi , « ngô tử binh pháp » trở về Yên Hải Bi , lại trở lại thực tế lúc , sách trong tay đã không thấy.

Tô Nghi trong lòng vui mừng , mơ hồ có một ít suy đoán , lại lấy một quyển trong phòng khách chuẩn bị , cung cấp khách trọ tiêu khiển tác dụng « Suru Thần Ký » , tâm thần tiến vào Luyện Binh Tràng , vừa nhìn trong tay , thầm nghĩ trong lòng quả là như thế!

Này bản đồng tấn làm bảo sở làm « Suru Thần Ký » , cho dù ở Tô Nghi tâm thần tiến vào Luyện Binh Tràng lúc , vẫn còn trong tay hắn!

Tô Nghi buông tay ra , này bản « Suru Thần Ký » lập tức hóa thành kim quang , bị Yên Hải Bi hấp thu , Tô Nghi lại trở lại trên thực tế lúc , trong tay sách lần nữa biến mất không thấy.

"Quả là như thế , không nghĩ đến này Yên Hải Bi không chỉ có tự thân chứa đựng hơn ba trăm bản thánh điển hiển văn , hơn nữa ta còn có thể mang thư tịch dẫn vào Luyện Binh Tràng , chứa đựng tại Yên Hải Bi bên trong! Chỉ bất quá. . ." Tô Nghi nhìn không có vật gì bàn tay , dở khóc dở cười nói , "Phòng khách này bên trong sách cũng không phải là ta , hiện tại đột nhiên không thấy , chủ quán nhất định phải hoài nghi ta."

Tô Nghi bất đắc dĩ , chỉ đành phải lần nữa tiến vào tiến vào Luyện Binh Tràng đem Yên Hải Bi trung « Suru Thần Ký » lấy ra ngoài , thả lại phòng khách từ sách bên trong.

Tô Nghi sau đó lại nghĩ đến nghĩ tới hôm qua tại trong trường thi tạo thành Yên Hải Bi lúc , lão nhân thần bí kia đối với chính mình khích lệ bình thường mỉm cười.

"Về sau ta mình có thể mua sách mang vào Luyện Binh Tràng , này Yên Hải Bi nhất định chính là ta tùy thân từ sách! Yên Hải Bi chức năng này , hiển

nhien là muốn muốn khích lệ ta tùy thời đọc sách , khích lệ ta hăng hái hướng lên , mà không phải muốn giết giầy ta lấy đầu cơ trục lợi phương pháp lấy được cấp bậc! Sờ đi như vậy trần quý học tập nơi , ta tuyệt không có thể lãng phí! Ta phải làm càng thêm khắc khổ , để cho Yên Hải Bi trong tay ta phát huy ra hân giá cao nhất giá trị!"

"Yên Hải Bi tồn tại , là ta cơ thạch , mà ta nếu như muốn ở nơi này cơ thạch bên trên bắc lên đi thông chí cao Thánh Đạo cầu , vẫn cần ta tự thân cố gắng , tuyệt đối không thể có thể tâm tồn may mắn." Tô Nghi trong lòng âm thầm nhắc nhở chính mình.

Lúc này , trên đường phố truyền đến báo cang chiêng đồng tiếng , Tô Nghi ý thức được hiện tại đã là nửa đêm ba điểm canh tư rồi , cuối cùng cảm giác có chút buồn ngủ , cởi giày bò lên giường , nhàn nhạt thiếp đi.

Ngày thứ hai , Tô Nghi cùng Ngô Vọng , Đồng Khê hai người cùng đi tới Xu Mật Viện , liếc mắt liền thấy kia cửa viện hơi nghiêng , cơ hồ tồn tại gần ngàn người đẩy tại bị quét vôi đôi mới hoàn toàn bằng thông báo bên dưới , không nghi ngờ chút nào đều là đến xem thi huyện yết bảng Tổ Thủy Huyện dân chúng bình thường.

Mặc dù thi huyện thành tích đã sớm sớm đêm qua liền lưu truyền ra , nhưng phần lớn chỉ giới hạn ở giao thiệp rộng rãi thượng tầng nhân sĩ , cùng với thí sinh người nhà môn , những thứ này dân chúng bình thường có chỉ có một đôi lời nghe thấy , cũng có thậm chí hoàn toàn không biết thi huyện tình trạng , vì vậy tất cả đều đẩy ở nơi này chờ chờ nở bùng , muốn trước tiên phải biết được kết quả.

Bạn đang đọc truyện *Binh Pháp Đại Thánh Convert* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 29: Vũ miếu anh triết

Bảng cáo thị mở ra , mọi người định thần nhìn lại:

Tô Nghi: Thi văn mười trù , Võ thí mười trù , tổng trù mười!

Gia Cát Thanh: Thi văn cửu trù , Võ thí cửu trù , tổng trù cửu!

Đám người tiếng kinh hô lập tức giống như đất bằng kiểu tiếng sấm rền nổ vang.

Mọi người truyền miệng thần đồng vậy mà khuất phục đệ nhị!

"Gi đó ? ! Án kiện đầu vậy mà không phải tiểu thần đồng Gia Cát Thanh ?"

"Ta mẹ ruột a , thi văn mười trù , Võ thí mười trù ? Cái này kêu Tô Nghi , đã lấy được văn võ song thập trù ? !"

"Trời ơi , từ lúc thi võ tạo dựng tới nay , liền cho tới bây giờ không có một người tại thi huyện cầm đến qua văn võ song thập trù , chúng ta Tổ Thủy Huyện muốn quật khởi a!"

"Nào chỉ là Tổ Thủy Huyện , sợ rằng toàn bộ Ngô Quận đều phải nổi danh!"

"Này Tô Nghi là ai ? Ta như thế lúc trước cho tới bây giờ chưa nghe nói qua ?"

Mọi người rối rít lác đác , đều đang suy đoán cái này thiên cổ mười trù thân phận.

Lúc này , trong đám người đột nhiên có người điên cuồng rống to: "Không có khả năng , cái này không thể nào! Gia Cát Thanh không có khả năng bị người vượt qua! Không có khả năng có người có thể cầm đến song thập trù! Đây bằng danh sách nhất định là ngụy tạo! Ta không phục!"

Mọi người theo tiếng kêu nhìn lại , phát hiện này hô to người là một người trung niên , giờ phút này hân chính nhìn chăm chăm trên bảng danh sách "Tô Nghi" hai chữ , giống như điên cuồng.

Có mấy người mạch rộng lớn người liếc mắt liền nhận ra , trung niên nhân này là thành tây một gian tiệm sách chương quỹ , là Gia Cát Thanh bên cạnh xưng tên chân chó.

Người này mở tiệm sách , làm ăn lạnh tanh , tích góp không được vài đồng tiền , ngược lại thường lấy lại tiền đi cho Gia Cát gia tặng quà , mỹ kỳ danh là "Học đòi văn về" ; trong ngày thường còn đem hết khả năng mà thổi phồng Gia Cát Thanh bay xa vạn dặm , hy vọng chính mình một ngày kia có thể có được Gia Cát gia chiếu cố , nhất phi trùng thiên.

Lần này ngược lại tốt , Gia Cát Thanh ném án kiện đầu , này thư điểm chương quỹ tiền mất tật mang , lại làm sao có thể không tức đến nổ phổi.

Lại có một người cười lạnh nói: "Ngụy tạo ? Người nào không biết thi văn thành tích là Tiên Thánh ý chỉ đánh giá , người chẳng lẽ muốn hoài nghi Tiên Thánh ? Mà Võ thí càng là dưới con mắt mọi người mỗi người dựa vào có thể , sao có thể làm giả ? Song thập trù thực tới danh quy , người không phục thi có thể làm gì ?"

Kia tiệm sách chương quỹ mặt đầy lụn bại.

Lúc này , trong đám người không biết người nào kêu một tiếng:

"Tô mười trù tới!"

Đám người nhất thời ngừng công kích , hướng người kia chỉ phương hướng nhìn lại.

Tô Nghi nhân nhả đạo bước , mang theo Ngô Vọng cùng Đồng Khê hai người đi tới , sau đó thành tâm kính ý về phía tất cả mọi người liền ôm quyền , biểu thị lễ kính.

"Tại hạ nghèo hèn mặt mũi , thứ tộc sau đó , bởi vì tổ tiên tích đức , may mắn thi đậu võ sinh , mong rằng Tô Thủy Huyện phụ lão hương thân nhiều hơn chiếu cố , ta Tô Nghi ở chỗ này đã cảm ơn." Tô Nghi dứt lời , hơi hơi cúi người , lúc này mới xoay người hướng Xu Mật Viện cửa đi tới.

"Hái được thiên cổ mười trù , vẫn không kiêu không cuồng , khí định thần nhàn , nổi danh Sĩ lân gió!" Một ông lão khen ngợi.

"So với kia cố chấp Gia Cát Thanh cường không biết bao nhiêu bội phần!" Một vị trung niên nói.

Nhưng có vài người nhìn đến Tô Nghi diện mạo cùng thể trạng , đầy bụng hồ nghi.

"Này tô mười trù sắc mặt thanh chính , nói hần thi văn mười trù ta là tin , nhưng hần như vậy gầy gò , như thế nào lấy được Võ thí mười trù ?"

"Huynh đài có chỗ không biết , ta nghe nói hôm qua Võ thí lúc , này tô mười trù tự chế một loại cử bồng phương pháp , có thể khiến người ta phát huy được lực lượng đề cao ba thành không thôi. Hần không chỉ có mượn cử bồng phương pháp hái được mười trù , càng trợ giúp ba mươi bốn mươi tên thí sinh thông qua Võ thí , có thể nói là công che thiên hạ!"

Mọi người đồng loạt cả kinh , trong đó có nhân đạo: "Nếu thật sự là như thế , ta liền nhất định phải học này cử bồng phương pháp. Ta lực lượng kém một chút tài năng giờ lên năm đầu , sang năm nói không biết thật có thể nâng này tô mười trù phúc thi đậu võ sinh."

"Không biết chúng ta lúc nào tài năng học được này cử bồng phương pháp ?"

"Chờ đi , nếu quả thật là phi thường hữu hiệu cử tạ pháp , Quốc Viện nhất định sẽ tại cả nước phạm vi quảng bá , có lẽ ngày mai chúng ta là có thể học được."

Mọi người nghe vậy , ánh mắt lấp lánh , đầy ngực kỳ kỳ.

Đối với mọi người nghị luận , Tô Nghi nếu như không nghe thấy bình thường , mặt đầy ổn định đi vào Xu Mật Viện , mà phía sau hần hai vị bạn cùng trường , biểu tình liền mỗi người không giống nhau.

Đồng Khê thật giống như thập phần không thích ứng bức này bị người chú ý tình cảnh , đầy mặt đỏ bừng cúi đầu đi mau , đồng thời ho nhẹ hai tiếng hóa giải chính mình lúng túng.

Mà Ngô Vọng nhưng là ngẩng đầu ưỡn ngực , thần sắc đặc ý , Tô Nghi lấy được hết thầy thành tựu cũng để cho hần vị này đồng hương kiêm bạn cùng trường rất cảm thấy trên mặt có vẻ vang.

Nhưng chốc lát sau đó , Ngô Vọng lại giống như là bị châm thủng khí cầu bình thường yên lặng.

"Ai , ta hôm qua nếu là xếp hạng Tô Nghi phía sau mới bị chỉ đích danh mà nói , cũng có thể dùng hần cử bồng phương pháp cảm đến cử trù." Ngô Vọng thờ dài nói.

Đồng Khê lập tức nhìn có chút há hê nói: "Thôi đi , người thi văn chỉ có sáu trù , coi như Võ thí cảm đến cử trù cũng không vào được năm người đứng đầu , trừ phi người có thể cảm đến mười trù. Không tiến nhập thi huyện năm vị trí đầu mà nói , tên thứ sáu vẫn là một tên sau cùng đã không quan trọng rồi!"

Tô Nghi nghe một chút , nhất thời cảm thấy hiếu kỳ.

"Được đến thi huyện năm người đứng đầu có ích lợi gì ?" Tô Nghi hỏi.

"Ta cũng chỉ là nghe nói." Đồng Khê đạo , "Nghe nói này thi huyện năm vị trí đầu có thể thu được Xu Mật Viện tặng đặc thù binh khí , này đặc thù binh khí cùng người cảm được tâm thần thập phần phù hợp , thiên tư tuyệt diệu người thậm chí còn có khả năng đem loại binh khí này thu nạp vào Luyện Binh Trảng bên trong , thập phần thuận lợi. Hơn nữa , người cảm được trong tương lai tấn thăng làm quốc sĩ , học được khẩu Phật tâm xả năng lực lúc , còn có

thể đem này đặc thù binh khí chế tạo thành thần binh , cùng người cầm được tâm thần hô ứng lẫn nhau , hiệp đồng giết địch , vô cùng cường đại!"

Tô Nghi trong lòng kỳ lạ , không nghĩ đến thi huyện năm vị trí đầu còn có tốt như vậy nơi.

"Muốn tấn thăng đến quốc sĩ khó khăn cỡ nào , bây giờ không có cân nhắc những thứ này cũng được." Tô Nghi đạo.

Đồng Khê gật đầu nói phải.

"Bất quá , này đặc thù binh khí còn có thể bị thu nhận vào Luyện Binh Tràng . . Điểm này ngược lại cùng ta Yên Hải Bi có khả năng thu nạp thư tịch đặc tính rất tương tự , bất quá nghe , cũng không giống như là mỗi cá nhân cũng có thể làm được." Tô Nghi nghĩ đến.

Ba người đi tới hôm qua trường thi , Tô Nghi phát hiện trên quảng trường đã tụ tập một trăm mấy chục người , đều là hôm qua thi huyện người hợp lệ , trong đó Gia Cát Thanh , Đoan Mộc Chung mấy người cũng sớm cũng sớm đã trình diện rồi.

Gia Cát Thanh hung ác trợn mắt nhìn liếc mắt Tô Nghi , sắc mặt Âm Lệ , trong mắt như có hận ý dừng động.

Tô Nghi thì làm như không thấy , hướng mọi người đi tới.

Đi qua một đêm , Tô Nghi danh tiếng vang xa , địa vị tại mọi người thí sinh trong tâm khảm đã liên tục tăng lên , cơ hồ có thể so sánh được lên Huyện lệnh cùng viện sự đại nhân , để cho rất nhiều bình thường thí sinh trong lúc nhất thời vậy mà không dám lên trước chuyện trò. Nhưng Đoan Mộc Chung cùng với mấy vị gan lớn người lại lớn dăm dăm mà đi lên phía trước , cùng Tô Nghi kẻ vai sát cánh , chuyện trò vui vẻ , chọc mọi người thật là ghen tị.

Tô Nghi đứng ở đội ngũ phía trước nhất , không lâu lắm , còn lại hợp cách thí sinh cũng lục tục đến. Trong đó Vương chương quỹ tới trễ nhất , vừa nhìn trong quảng trường đã sớm đứng đầy người , ngại ngần , không ngừng than thở người lão đi chậm , để cho mọi người cười mở không ngớt.

Vương chương quỹ cùng Tô Nghi đánh ròi bắt chuyện sau đó , đứng ở trước đội ngũ liệt.

Giờ Thìn 7h đúng , Hoàng Phủ Viện Sự đứng giờ đến , quét mắt liếc mắt trên quảng trường xếp hàng mọi người , ở trước mắt quang dừng lại đến Tô Nghi trên người lúc , vậy mà sắc mặt kích động , thẳng tắp gật đầu.

Tô Nghi không biết đêm qua các nơi Xu Mật Viện xôn xao , vì vậy giờ phút này như tên Hòa thượng lùn 2 thước với tay sờ không đến đầu , không biết Hoàng Phủ Viện Sự ánh mắt đại biểu gì đó.

Hoàng Phủ Viện Sự điểm danh sau đó , phát hiện một cái đều không thiếu sở hữu hợp cách thí sinh đều đã đến đến , liền dẫn lĩnh lấy mọi người hướng Xu Mật Viện tế tự khu đi tới.

Vừa vào tế tự khu cửa viện , liền có một cỗ phong cách cổ xưa tang thương rất nặng khí tức đè xuống , để cho Tô Nghi sắc mặt rét một cái , vừa nhìn chung quanh thí sinh , tất cả đều là sắc mặt thành kính , hô hấp tăng thêm.

Tô Nghi tâm thần nghiêm túc , ánh mắt quét qua tế tự khu: Trái phải hai hàng toà nhà thiết kế nghiêm cẩn , là tế tự chuẩn bị nơi , được gọi là "Trai giới phòng" ; mà hai hàng trong phòng tồn tại một cái màu trắng lốt đá cẩm thạch thành trang nghiêm đi qua , hai bên đường mỗi gian phòng cách một trượng liền dựng thẳng có một cây cao đến ba trượng bàn long trụ , ước chừng mười sáu căn , nhắm thẳng vào trời xanh , khí thế hùng tráng.

Mà ở cuối đường , trên đài cao , có một uy nghiêm khí phái miếu thờ yên tĩnh đứng vững.

Tô Nghi mặc dù là lần đầu tiên thấy , nhưng vẫn lập tức nhận ra ngôi miếu này Vũ , không nghi ngờ chút nào chính là vũ miếu rồi.

Vũ miếu toàn xưng "Vũ Thành Vương miếu", mới đầu là vì tế tự binh gia thủy tổ Khương Tử Nha thiết lập miếu thờ , theo binh thánh Tôn Vũ hậu sinh khả ứ , vũ miếu liền cùng tế tự Khương Tử Nha cùng Tôn Vũ.

Tái phát triển càng về sau , vũ miếu dần dần diễn hóa thành tế tự lịch đại danh tướng nơi. Chỉ cần một vị binh gia tướng lãnh chiến công cao , sau khi chết liền có thể đứng hàng vũ miếu , nhận được hậu nhân quý bái , được tôn xưng là "Vũ miếu anh triết" .

Có thể không nói khoa trương chút nào , cơ hồ mỗi một vị binh gia sĩ tử cuối cùng mơ mộng , đó là có thể làm cho mình pho tượng tạo tại vũ miếu bên trong , lưu danh sử xanh!

"Không chỉ có như thế , các nơi viện sự còn có thể mượn từ hồ phù câu thông các tiên hiền bảo tồn tại trong thiên địa ý chí , điều động vũ miếu bên trong chứa đựng năng lượng thiên địa phát động công kích , uy lực cực kỳ khủng bố. Năm đó Man Tộc vượt qua trường thành xâm phạm Trung Nguyên lúc , có một vị huyện viện sự thà làm Ngọc vỡ không làm Ngồi lành , điều động vũ miếu cực hạn lực lượng phát động công kích , thẳng tắp đem thành tường kia tiếp theo vạn Man Tộc quân đội oanh hải cốt không còn , uy lực gần như có thể có thể so với hạng nhất một kích toàn lực , báng vào ta hiện tại năng lực , căn bản không tương đương ra cái loại này tình cảnh." Tô Nghi trong lòng nói.

"Trừ lần đó ra , vũ miếu còn có ban phúc , giám sát , truyền tống vân vân chức năng kỳ diệu , phần lớn là lịch đại tiên hiền khai phát ra tới , mà ngày nay ta đến chỗ này đến , chính là vì tiếp nhận vũ miếu ban phúc!"

Tô Nghi trong lòng vừa nghĩ tới , vừa cùng theo Hoàng Phủ Viện Sự đi tới trai giới phòng.

Tế tự nhân viên đã sớm đứng ở mỗi người bàn phía sau chờ , Tô Nghi thứ nhất đi lên trước , theo tế tự nhân viên trong tay nhận lấy mấy thứ đồ.

Thứ một thứ là bị xếp chỉnh tề màu xanh nhạt bào phục , là võ sinh cấp bậc phục.

Đệ nhị kiểu đồ là một thanh tinh xảo bội kiếm , sức nặng rất nhẹ , hiển nhiên chỉ là trang sức dùng , đem ra hộ thân có thể , giết địch lại thì kém rất nhiều.

Tô Nghi biết rõ , vô luận là hoa hạ vẫn là Bình Phong Đại Lục nhân dân , đối với "Kiếm" tình huống đều phi thường sâu , vô luận quan văn Võ Tướng , đều yêu bội kiếm tới làm nổi bật chính mình uy nghi. Nhưng ở thực tế trong chiến trường , phần lớn quân đội tại cận chiến trung đều lấy dao phay cùng trường mâu coi như vũ khí , tá lấy số ít qua cùng kích. Kiếm 2 lưỡi lực sát thương quá mức nhỏ xíu , hơn nữa thập phần dễ đoạn , đại đa số người đều chỉ thanh kiếm trở thành đồ trang sức , kiếm ý nghĩa tượng trưng xa xa lớn hơn thực chiến ý nghĩa.

Thứ ba món đồ là một đạo hình sợi dài kim loại quân hàm , mặt ngoài in "Võ nghệ siêu quần" bốn chữ , bên trong có kẹp kim , có thể trực tiếp dùng tại đầu vai , cũng có thể dùng cho cổ định áo khoác ngoài , là võ sinh độc nhất cấp bậc chứng minh , bất kỳ muốn bất chúc , cũng hoặc là người bình thường muốn đeo võ sinh quân hàm , cũng sẽ gặp phải Thánh Đạo vô tình nghiền ép.

Bạn đang đọc truyện *Binh Pháp Đại Thánh Convert* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 30: Luyện Binh Tràng hành hung Gia Cát Thanh

Những người khác cũng lục tục nhận được này ba món đồ , bắt đầu thay quần áo.

Tô Nghi thay đổi võ sinh phục , phủ lên bội kiếm , sau đó đem quân hàm chỉnh tề đeo ở đầu vai lên.

Tô Nghi cúi đầu vừa nhìn , màu xanh nhạt võ sinh phục lĩnh bên cạnh , phô triển lấy rất rất nhiều mô hình nhỏ kiếm hoa văn , sát là rất khác biệt; lại thêm bào kiếm treo eo , nổi bật lên Tô Nghi toàn thể khí chất nâng cao một bước , trước nghèo kiết dạng trong nháy mắt bị quét một cái sạch.

Lại quay đầu nhìn lại , Ngô Vọng cùng Đồng Khê hai người cũng đổi xong y phục , chợt nhìn lại , hai người nguyên bản vẻ quê mùa hơi thở cũng toàn bộ bị võ sinh phục che phủ , lộ ra được thời đặc ý.

Tô Nghi thầm nghĩ thật không hổ là người dựa vào ăn mặc.

Sau đó Tô Nghi bắt đầu sửa sang lại áo mũ tóc , bảo đảm chính mình bề ngoài chỉnh tề , sẽ không đối với chư vị vũ miếu tiên hiền tạo thành bất kính.

Đội đến mọi người toàn bộ thay quần áo chỉnh quan xong , Hoàng Phủ Viện Sự mới dẫn dắt mọi người đi tới vũ miếu trước cửa.

Mọi người được đến chỉ thị , tại vũ miếu trước cửa phân chia mười xếp hàng ngũ , mỗi hàng hơn hai mươi người , Tô Nghi đứng ở hàng thứ nhất thứ nhất , nổi bật nhất.

Không lâu lắm , một tiếng chiêng đồng tiếng vang lên , sau đó Tô Nghi chỉ cảm thấy dưới chân đại địa run lên , trước mắt vũ miếu đại môn chậm rãi mở ra.

Ở trong nháy mắt này , Tô Nghi đột nhiên cảm giác một trận phong cách cổ xưa tang thương khí tức xông tới mặt , này khí tức uy nghiêm nhưng nhu hòa , nghiêm túc lại thanh nhã , thật giống như vạn ngựa hí khiêu , lại như ngàn chung trời lên , thẳng tắp đâm vào hần bụng dạ , khiến hần không nhịn được sinh lòng sùng kính.

Sau đó , sở hữu thí sinh ngay ngắn có thứ tự mà tiến vào vũ miếu bên trong , chắt chẽ xếp hàng.

Vũ miếu diện tích rộng rãi , tường đồ thanh diêm; đối diện môn để bàn , trên bàn cung các loại tế tự vật phẩm , một tôn khéo léo đẹp đẽ lư hương bên trong , hương khói liên miên thay thế , không bao giờ tắt.

Bàn sau đó có dạng nấc thang dài cao , phía sau cao nhất cấp một là tôn thánh cùng Khương thái công pho tượng , vừa vặn một người cao , trông rất sống động; phía trước chính là trên trăm đạo tiên hiền pho tượng , mặc dù chỉ có cao cỡ nửa người , nhưng vẫn uy vũ bất phạm; những thứ này tiên hiền pho tượng lấy triều đại xếp hàng , phía trước thấp nhất cấp một pho tượng , vừa vặn thờ phụng cận đại danh tướng , trần , vì hai vị lão chủ tướng cũng đứng hàng trong đó.

Hoàng Phủ Viện Sự đọc « tế Vũ Thành Vương miếu tiên hiền văn », sở hữu thí sinh chấp tay cúi đầu , chỉ nghe Hoàng Phủ Viện Sự đọc xong cầu khẩn Văn chi sau , cao giọng nói: "Tổ Thủy Huyện viện sự Hoàng Phủ nghiệp mang theo bốn huyện hai trăm lẻ bảy tên thí võ thí sinh , mời Tiên Thánh hạ xuống chỉ dẫn , mời tiên hiền chiếu sáng con đường phía trước!"

Sau đó , Hoàng Phủ Viện Sự lại xoay người hướng về thí sinh , quát lên: "Tâm thành tâm thành ý , thì Tiên Thánh hàng linh; tâm tới kính , thì tiên hiền diệu thể!"

"Dạ!" Sở hữu thí sinh cùng kêu lên.

Cùng lúc đó , Tô Nghi chỉ cảm thấy đầu óc một trận nổ âm , tâm thần vậy mà không tự chủ được bị dẫn dắt mà đi , tiến vào thế giới tinh thần bên trong.

Một cỗ vô hình lực lượng tụ đến , thật giống như thể hồ quán đỉnh bình thường rót vào mỗi một vị thí sinh trong đầu.

Sau đó , sở hữu thí sinh thân thể phát ra kim quang , mỗi người đều nhắm hai mắt lại , thật giống như tâm thần nhập định.

Những thí sinh khác thế giới tinh thần chỉ là một mảnh hư không , không có bất kỳ vật gì tồn tại , giờ phút này đang chậm rãi tạo nên Luyện Binh Tràng.

Mà Tô Nghi Luyện Binh Tràng đã sớm xây thành , tâm thần hẳn chính trôi lơ lửng tại Luyện Binh Tràng bầu trời , cả người kim quang bắn nhanh , tại trong hư không tới tầm phăng phát mặt trời bình thường chói mắt.

Tô Nghi tâm thần chậm rãi hạ xuống , lơ lửng tại chính mình pho tượng phía trước.

Toà này cao đến ba trượng tự mình pho tượng , phăng phát cùng Tô Nghi tâm thần tạo lập được một loại vô hình liên tiếp , cùng Tô Nghi đồng loạt tán mát ra ánh sáng màu vàng óng tói.

Chốc lát sau đó , hai người kim quang thu liễm , Tô Nghi tâm thần trở về rồi mặt đất.

Tô Nghi ngẩng đầu nhìn lên , lại thấy đến nguyên bản thẳng tắp đứng thẳng tự mình pho tượng , giờ phút này vậy mà tay trái dựa vào sau eo , tay phải treo ở phần bụng phía trước hiện năng thấp hình , liền ánh mắt đều sắc bén rất nhiều , toàn bộ pho tượng lộ ra nhai ngạn cao tuấn , không gian tự uy.

Tại tự mình pho tượng rộng rãi bàn tay phải trung , một mảnh màu vàng nhạt hình quạt hình dạng tinh thần , chính trôi lơ lửng trên đó.

Mảnh này hình quạt tinh thần góc độ lớn ước một trăm rưỡi , bán kính có một thước , nhưng lại mỏng như cánh ve , thật giống như một trương kim sắc mảnh giấy , cơ hồ không nhìn ra có một tí độ dày.

Lúc này , Tô Nghi cảm giác bên ngoài cơ thể lại có một cỗ vô hình năng lượng tràn vào Luyện Binh Tràng , mang theo lấy đại lượng tin tức , trong nháy mắt liền chui vào Tô Nghi trong tâm thần.

Tô Nghi cẩn thận đọc những tin tức này , ánh mắt sáng lên.

"Những tin tức này đều là đúng tinh thần nói rõ. Nguyên lai , mới lên cấp võ sinh tinh thần lượng chỉ có như vậy một tờ dày , chỉ cần càng sâu đối với binh pháp lĩnh ngộ liền có thể gia tăng tinh thần lượng lớn nhất , dùng tinh thần không ngừng thêm dày , độ dày đạt tới một tấc lúc , thì có cơ hội tấn thăng tướng tài!"

"Mà chỉ cần thực chiến thắng lợi thì có thể làm cho tinh thần trở nên càng thêm ngưng tụ , nhan sắc cũng sẽ sau đó biến hóa sâu , để cho tinh thần lúc bộc phát đáng sợ hơn uy lực! Làm tinh thần ngưng luyện trình độ đạt tới lớn nhất lúc , này nguyên bản màu vàng nhạt tinh thần sẽ biến thành ô kim sắc , đến lúc đó tinh thần mặt ngoài cơ hồ đen thui , nhưng lại hiện lên ngăm hào quang màu vàng óng!"

"Tinh thần một cái đặc tính chính là , sẽ trong chiến đấu theo tình cảm ý nghĩ cao thấp mà trở nên tăng lên hoặc là mê; tâm tình tăng lên lúc , tinh thần cực đại nhất tạm thời tăng lên , tâm tình mê lúc thì tinh thần lượng tạm thời hạ xuống. Chính bởi vì đặc tính , chiến đấu sau khi thắng lợi , những thứ kia bởi vì tâm tình tăng lên mà nhiều hơn tới tinh thần , đang chiến đấu sau thì sẽ bị áp súc ngưng luyện , tăng cường tinh thần toàn thể ngưng tụ độ , để cho tinh thần trở nên đáng sợ hơn uy lực! Cho nên mới có trăm trận trăm thắng , càng chiến càng háng truyền thuyết."

"Thế nhưng , nếu như chiến đấu nhiều lần thất bại mà nói. . ." Tô Nghi lắc đầu một cái , "Không biết tinh thần có thể hay không bởi vì càng đánh càng thua mà hoàn toàn tiêu tan , ít nhất trong lịch sử cho tới bây giờ chưa từng xuất hiện , bởi vì ở cái thế giới này , thất bại cơ hồ thì đồng nghĩa với tử vong."

Tô Nghi tay phải nắm quyền , nhất thời kim quang hiện lên , bao trùm toàn bộ quả đấm.

Tô Nghi nhất thời cảm giác quả đấm mình phăng phát tràn đầy lực bộc phát , một quyền đi xuống nhất định phải đem một tấc đá dày bàn đập bể!

"Tinh thần tựa giống với là thuốc nổ , nhận được mãnh liệt va chạm tình hình đặc biệt lúc ấy sinh ra cực lớn bốc đồng , dùng cái này tới tạo thành sát thương. Thuốc nổ chất càng cao , lượng càng nhiều , nổ mạnh uy lực càng mạnh , tinh thần chất lượng càng cao càng nhiều cũng giống như vậy. Chỉ bất quá vô sinh thời kỳ , chỉ có thể làm được đem sĩ khí bám vào tại tứ chi hoặc là vũ khí đi lên đi giết địch , lực sát thương tuy có tăng lên , nhưng là không cao lắm. Chỉ có tại tấn thăng đến tướng tài , học được thiên phú cùng binh độc vũ sau đó , mới có thể đem trong cơ thể tinh thần một hơi thở đại lượng bộc phát ra , sử dụng ra uy lực không gì sánh được một đòn!"

Trong lòng nghĩ như vậy , Tô Nghi đột nhiên đối với tấn thăng tướng tài có cực lớn khát vọng.

Tại Tô Nghi hoàn toàn tiêu hóa tinh thần kiến thức sau đó , lại có một cỗ tin tức truyền vào đầu óc.

"Híc, nguyên lai là Luyện Binh Tràng phương pháp sử dụng , ta hiện Thần trước khi ngủ còn lẩm bảm phải hướng Hoàng Phủ Viện Sự thỉnh giáo đây,

không nghĩ đến vũ miếu ban phúc sẽ tự động học được những thứ này , cho ta xem nhìn. . ."

Tại cẩn thận đọc qua những tin tức này sau đó , Tô Nghi hai tròng mắt sáng lên!

"Thì ra là như vậy , thì ra là như vậy! Thật không hổ là được đặt tên là Luyện Binh Tràng thần vật! Thật sự không hổ bị gọi là binh gia sĩ tử cơ sở !"

Tô Nghi thần sắc kích động mà than thở một câu , sau đó xoay người lưng quay về phía chính mình tượng nắn , đôi mắt rộng lớn không gì sánh được nhưng không có vật gì Luyện Binh Tràng , thấp giọng nỉ non rồi một câu.

"Gia Cát Thanh."

Tiếng nói rơi xuống , Tô Nghi trước mặt vậy mà hiện ra Gia Cát Thanh thân ảnh!

Gia Cát Thanh thân ảnh mới đầu là hoàn toàn trong suốt , nhưng rất nhanh thì trở nên ngưng tụ , chỉ cần thời gian ba cái hô hấp , Gia Cát Thanh thân ảnh trở nên giống như chân nhân bình thường sinh động.

Gia Cát Thanh thân ảnh ngưng kết thành công , nhất thời sắc mặt dữ tợn , giương nanh múa vuốt đánh về phía Tô Nghi.

"Ta thiên , này Gia Cát Thanh thật không ngờ căm ghét ta ?"

Tô Nghi sắc mặt hơi kinh ngạc , vội vàng nghiêng người né tránh , nhường cho qua Gia Cát Thanh.

Tô Nghi trong lòng thở phào nhẹ nhõm , trong đầu nghĩ cũng còn khá chính mình nhận biết Gia Cát Thanh chẳng qua là một tên mòng đồng , chỉ có trời sinh thần lực mà thôi , hoàn toàn không phải hiện tại đã là võ sinh đối thủ của hắn!

Gia Cát Thanh xoay người lần nữa nhào tới , Tô Nghi tránh cũng không tránh , tay phải nắm quyền , quả đấm kim quang chớp động , một quyền liền đem Gia Cát Thanh đầu đánh tan nát mà ra!

Gia Cát Thanh nhận được đả kích trí mạng , thân ảnh lập tức tiêu tan tại Luyện Binh Tràng bên trong.

Mặc dù lần đầu tiên sử dụng tinh thần giết địch là tại Luyện Binh Tràng mô phỏng trong hoàn cảnh , nhưng Tô Nghi vẫn thật sâu say mê trong đó.

"Nguyên lai , này Luyện Binh Tràng tác dụng chính là mô phỏng ra địch nhân hóa thân , cũng để cho ta có thể cùng với chiến đấu. Không chỉ có thể luyện tập kỹ xảo chiến đấu , còn có thể mày mò đối với tên địch nhân thắng sách."

"Luyện Binh Tràng không chỉ có thể mô phỏng thân thể địch nhân cùng năng lực , liên động làm thói quen cùng tính cách đều có thể mô phỏng đi ra , quả thực là tốt nhất bởi luyện tượng người chế tạo khí! Duy nhất phiền toái chính là cần muốn ở trong hiện thực gom qua địch nhân tình báo sau đó mới có thể đem hắn mô phỏng , ta bây giờ đã biết địch nhân chỉ có Gia Cát Thanh một người , chỉ cần biết hắn trời sinh thần lực , liền có thể đem hắn mô phỏng đi ra."

Tô Nghi nhìn về phía sau tự mình pho tượng trong tay hình quạt tinh thần , phát hiện hắn đang chiến đấu qua một lần sau , tinh thần nhan sắc cơ hồ không có bất kỳ càng sâu khuynh hướng.

"Chỉ bất quá , này Luyện Binh Tràng cũng không phải vạn năng , tại Luyện Binh Tràng mô phỏng chiến đấu cho dù thắng lợi , gia tăng tinh thần ngưng tụ độ cũng chẳng qua là thực tế 1% trái phải."

"Mặc dù tại Luyện Binh Tràng bên trong có thể vô hạn lần mô phỏng chiến đấu , hơn nữa sẽ không tiêu hao tinh thần , cũng sẽ không khiến chính mình trên thực tế thể xác bị thương , thế nhưng sẽ không ngừng tiêu hao tinh thần lực; mà một khi Luyện Binh Tràng nội tâm thần bị thương , tinh thần lực tiêu hao còn có thể đột nhiên tăng lên , cho đến mệt mỏi đến buồn ngủ lúc , tựu cần phải ngủ một giấc mới có thể tiếp tục tại Luyện Binh Tràng trung chiến đấu."

Tô Nghi hưng phấn không gì sánh được , lần nữa triệu hồi ra mô phỏng Gia Cát Thanh , sau đó còn không chờ hắn chạy tới , trực tiếp một quyền đưa hắn đánh ngã.

Lần nữa triệu hoán , lại một lần nữa đánh ngã.

Tô Nghi dần dần đắm chìm trong chiến đấu trong vui mừng , mỗi lần chiến thắng cũng có thể cảm thấy tâm tình càng ngày càng tăng lên một phần , mỗi lần chiến đấu đều có thể làm cho mình động tác trở nên càng thêm linh hoạt.

Tô Nghi tại chính mình Luyện Binh Tràng trung không ngừng tiến bộ.

Tại vũ miếu bên trong.

Cơ hồ sở hữu thí sinh đều đã kết thúc ban phúc , nhưng bọn hắn vẫn không thể rời đi , bởi vì , vẫn có một người cúi đầu nhắm mắt , không có thối lui ra Luyện Binh Tràng , đó chính là Tô Nghi!

Tô Nghi thân thể vẫn đang sáng lên , hiển nhiên vẫn còn tiếp nhận ban phúc.

Hoàng Phủ Viện Sự nhìn chăm chăm Tô Nghi , phát giác hấn phát tán kim quang không có giảm bớt chút nào dấu hiệu , nhất thời mặt mày hớn hờ , mặt có an ủi ý.

Những thí sinh khác nghị luận sôi nổi.

"Này tôi muốn trừ ban phúc tại sao kéo dài lâu như vậy ?"

"Không rõ ràng , có lẽ là gặp phiền toái gì ? Luyện Binh Tràng tạo nên đặc biệt chậm ?"

Bạn đang đọc truyện *Binh Pháp Đại Thánh Convert* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 31: Trích Tinh Các

Mọi người trong lòng nghi ngờ , nghị luận sôi nổi.

"Không phải là cái gì ngoài ý muốn." Trong đó có một tên thí sinh chậm rãi lắc đầu một cái , đạo , "Ta từng nghe ta tiên bối nói qua , tại lần đầu tiên tiếp nhận vũ miếu ban phúc lúc , mỗi người đều biết đắm chìm trong Luyện Binh Tràng mô phỏng chiến đấu trung khó mà tự kiềm chế. Thế nhưng mô phỏng chiến đấu sẽ không ngừng tiêu hao tinh thần lực , có chút tinh thần lực yếu kém người sẽ rất nhanh kết thúc ban phúc , tạo thành Luyện Binh Tràng cũng sẽ nhỏ vô cùng; nhưng có chút tinh thần lực hùng hậu người . ."

Nói xong , tên này thí sinh có ý riêng bình thường liếc nhìn Tô Nghi , trong mắt vẻ hâm mộ dày đặc không gì sánh được.

"Đây chẳng phải là lại nói , tôi muốn trừ tinh thần lực tại trong chúng ta là hùng hậu nhất ?"

Mọi người ríu rít cả kinh , tinh thần lực tại cấp bậc nhỏ lúc loại trừ có thể thời gian dài hơn mà tiến hành mô phỏng chiến đấu , khả năng còn không nhìn ra có tác dụng khác; nhưng ở cấp bậc đề cao về sau , tinh thần lực tác dụng trực tiếp càng cư thủ vị , vô cùng trọng yếu!

Tinh thần lực càng hùng hậu hơn , đại biểu tương lai thành tựu càng lớn.

Mọi người tại đây hiểu điểm này về sau , nhìn về Tô Nghi ánh mắt càng ngày càng sùng kính.

"Hừ, hấn mới 16 tuổi, trải qua nông cạn, cảm ngộ không sâu, tinh thần lực có thể mạnh đến mức nào cơ chứ?" Xó xỉnh Gia Cát Thanh phát ra quái khoang quái điều thanh âm, nhìn về phía Tô Nghi chầm chọc nói, "Chờ đi, hấn chẳng mấy chốc sẽ đã tỉnh."

Mọi người nghe vậy , tất cả đều bĩu môi , xem thường.

Các thí sinh đối với Gia Cát Thanh loại này coi là kẻ thù Tô Nghi thái độ , cơ hồ đã thành thói quen.

Trong đó có một bộ phận người che miệng cười trộm , mặt lộ cười trên nỗi đau của người khác về , bởi vì bọn họ lúc trước tại khi tỉnh dậy phát hiện , Gia Cát Thanh lại là sớm nhất tỉnh lại đám người kia!

Điều này nói rõ cái gì ? Nói rõ Gia Cát Thanh tinh thần lực thập phần yếu kém , vì vậy thật sớm liền kết thúc ban phúc.

Tất cả mọi người đều có thể tưởng tượng đến , Gia Cát Thanh tiếp nhận ban phúc thời gian ngắn như thế , hấn chỗ tạo nên đi ra Luyện Binh Tràng , nên có bao nhiêu tiểu a!

Nếu như để người ta biết ban đầu thần đồng , nắm giữ Luyện Binh Tràng vậy mà so với phần lớn người đều tiểu , sợ rằng phải nhường người khác đem cầm đầu kinh điệu.

Nghĩ tới chỗ này , những thứ này các thí sinh trong lòng thống khoái cực kỳ , liên đới nhìn về Gia Cát Thanh ánh mắt , đều rất giống đang nhìn một cái vai hề.

Những người khác chỉ đem Gia Cát Thanh thật sớm kết thúc ban phúc nguyên nhân quy kết là "Hấn tinh thần lực nguyên bản là rất yếu", nhưng chỉ có Gia Cát Thanh mới biết , chân tướng của sự tình cũng không phải như vậy!

"Khôn kiếp , ta vốn tưởng rằng ta thiên sinh thần lực , tấn thăng võ sinh sau đó , cho dù là đối mặt coi như Thiên Trạch Sĩ Tử Tô Nghi , ta cũng có thể dễ dàng đánh bại hấn." Gia Cát Thanh trong lòng buồn khổ đạo , "Không nghĩ đến ta đem mô phỏng Tô Nghi triệu hoán đi ra sau , vậy mà cùng hấn lâm vào

khô đầu! Hơn nữa càng chiến đấu tiếp, ta hoàn cảnh xấu lại càng lớn, đến cuối cùng vậy mà không cẩn thận bị tên khốn kia một quyền, miễn cưỡng đem ta tâm thần đánh tan, đã tiêu hao hết tinh thần lực, để cho ta không thể không trước thời gian kết thúc ban phúc!"

"Khốn kiếp, khốn kiếp, khốn kiếp!" Gia Cát Thanh trong lòng đang nộ hồng, "Luyện Binh Trảng ngưng tụ một đời chỉ có một lần, về sau thật khó đem mở rộng, ta Luyện Binh Trảng vậy mà chỉ có hai trọng chu vi, tự mình pho tượng lại còn không tới ta đầu gối cao, này nói ra nhiều lắm mất mặt? Ta còn có cái gì mặt mũi đối mặt trong nhà trường bối? ! Tô Nghi, người tên khốn này, đều là người hại!"

Gia Cát Thanh lần nữa đem chính mình thất bại nguyên nhân đổ lỗi đến Tô Nghi trên người, nhìn về Tô Nghi ánh mắt càng ngày càng hung ác, không chỉ có mong mỏi Tô Nghi vội vàng kết thúc ban phúc, thậm chí còn nguyện rửa hân ra một ngoài ý muốn, nhận được cản trở, cả đời biến thành phế nhân một cái!

Thế nhưng, hân nguyện rửa cũng không có ứng nghiệm.

Không chỉ có như thế, Tô Nghi ngược lại còn đứng lặng yên rồi phi thường lâu thời gian, thậm chí lâu đến rồi có một ít vô sinh bởi vì tinh thần mệt mỏi mà dựa vào ở trên vách tường khò khò ngủ say, Tô Nghi vẫn không có kết thúc ban phúc dấu hiệu.

Hoàng Phủ Viện Sự vừa đếm thời gian, trong lòng càng cảm thấy kinh ngạc phi thường.

Luyện Binh Trảng trung Tô Nghi trải qua đại lượng chiến đấu sau, cuối cùng cảm thấy tinh thần mệt mỏi không ngớt, không thể không thối lui ra thể giới tinh thần.

Tô Nghi vừa mở ra mắt, lập tức phát hiện người chung quanh đều tại dùng một loại vô cùng thần sắc cổ quái nhìn lấy hân.

Ngay cả Hoàng Phủ Viện Sự cũng giống vậy, hân nhìn về phía Tô Nghi thần tình hỗn tạp nồng nặc vui vẻ, kinh ngạc và tự hào, thậm chí còn có một chút xấu hổ, cơ hồ không cách nào hình dung quái tới trình độ nào.

Tô Nghi gãi đầu một cái, lúng túng nói: "Qua bao lâu?"

"Ước chừng một khắc đồng hồ!" Hoàng Phủ Viện Sự cười nói.

"Một khắc đồng hồ? !" Tô Nghi giật mình nói.

Một khắc đồng hồ chính là nửa giờ, thế nhưng . .

"Không thể nào? Ta rõ ràng cảm thấy ta tại Luyện Binh Trảng trung chiến đấu ít nhất có một giờ, đánh tàn bạo Gia Cát Thanh bốn năm trăm lần có thừa. . . Chẳng lẽ, Luyện Binh Trảng bên trong thời gian trôi qua tốc độ, vậy mà chỉ có thực tế một phần tư?" Tô Nghi trong lòng kinh nghi, đạo.

Tô Nghi nghĩ tới khả năng này, mặc dù cảm thấy thập phần hoang đường, nhưng lại không thể không tiếp nhận cái hiện thực này.

Bởi vì, Tô Nghi cho tới bây giờ chưa có nghe nói qua những người khác Luyện Binh Trảng có chậm lại thời gian trôi qua chức năng, ngay cả lúc trước Tô Nghi tiếp nhận tin tức trung cũng không có nói tới.

Cho nên, sợ rằng toàn thể giới chỉ có Tô Nghi Luyện Binh Trảng mới độc đặc như thế rồi.

"Chẳng lẽ đây cũng là thiên mệnh tướng tinh công lao?" Tô Nghi suy nghĩ một chút, trong lòng nói, "Vô luận như thế nào, Luyện Binh Trảng thời gian trôi qua chậm chạp với ta mà nói là thiên đại chuyển tốt, cái này chỉ sợ cũng là thiên mệnh tướng tinh khích lệ ta học hành cực khổ khổ luyện cơ năng, ta tự nhiên không thể lãng phí! Nói cách khác, người khác đọc một quyển sách, ta có thể đọc bốn bản sách! Người khác đánh một lần mô nghi chiến, ta có thể đánh bốn lần!"

Tô Nghi hít sâu một hơi, trong lòng âm thầm phấn chấn chính mình, về sau nhất định phải càng thêm khắc khổ, tuyệt không có thể lãng phí bức này đọc sách cùn rèn luyện bảo địa.

Sau đó, Tô Nghi cảm thụ một hồi Luyện Binh Trảng lớn nhỏ, phát hiện thông qua lần này ban phúc sau đó, Luyện Binh Trảng dài rộng ước chừng đạt tới một trăm năm mươi trọng!

Nhìn Tô Nghi biểu tình chợt âm chợt tình, phong vân biến ảo, Hoàng Phủ Viện Sự ho nhẹ hai tiếng, cắt đứt Tô Nghi suy nghĩ.

"Tô hiền chất, người không cần cảm thấy kinh ngạc, mặc dù từ xưa tới nay có rất ít người ban phúc thời gian có thể đạt tới một khắc đồng hồ, nhưng người là thiên cổ mười trù thiên tử kiều tử, thần nhiên tiếp nhận liền có thể." Hoàng Phủ Viện Sự cười nói.

Tô Nghi gãi đầu một cái, biểu tình nhưng có chút dở khóc dở cười, hân cũng không phải là bởi vì ban phúc thời gian rất dài mới cảm thấy kinh ngạc, nên như thế nào hướng Hoàng Phủ Viện Sự nói rõ mới phải?

Hoàng Phủ Viện Sự bắt đầu làm người đánh thức những thứ kia khò khò ngủ say thí sinh, sau đó tuyên bố:

"Từ đó ban phúc sau đó, thi huyện cuối cùng kết thúc mỹ mãn. Đại gia theo lý càng thêm cố gắng, tranh thủ thi đậu cao hơn cấp bậc, tuyệt không muốn vền vền thỏa mãn với trước mắt tiêu thành liền, cho tới một đời đều dừng bước tại này! Ba ngày sau giờ Thìn, mời mọi người lần nữa tụ tập ở này, leo Trích Tinh Các!"

Nghe được "Trích Tinh lâu" một từ , tất cả mọi người đều như là ăn phải thuốc lắc phấn chấn , ban đầu đôi mắt còn đíp lại buồn ngủ mông lung thí sinh cũng nhất thời lên tinh thần!

Tô Nghi thầm nghĩ đến: "Thi đậu võ sinh sau đó liền có thể leo Trích Tinh Các , mỗi thông qua một ngôi lầu các khảo nghiệm liền có thể hái một viên tướng tinh , học được trong đó kì mưu. Không biết ta có thể leo mấy lầu , hái mấy sao ?"

Tô Nghi trong lòng mơ hồ có chút trông đợi.

Sau đó , các thí sinh kết bè kết đội rời đi Xu Mật Viện , Ngô Vọng cùng Đồng Khê hai người nói sẽ ở Nam thành cửa chờ Tô Nghi cùng nhau hồi hương sau , liền cũng theo mọi người rời đi.

Xu Mật Viện quảng trường trống rỗng , chỉ còn lại Hoàng Phủ Viện Sự cùng lần này thí huyện năm người đứng đầu , theo thứ tự là Tô Nghi , Gia Cát Thanh , Đoàn Mộc Chung cùng với hai vị khác người trung niên.

Hoàng Phủ Viện Sự quét nhìn Tô Nghi cùng với bốn người khác , gật gật đầu , sắc mặt trấn an.

"Các ngươi hẳn biết tiếp theo ta sẽ dẫn các ngươi đi đâu , đi theo ta." Hoàng Phủ Viện Sự cũng không nói nhảm , xoay người rời đi.

Tô Nghi cùng những người khác lập tức đuổi theo.

Đoàn Mộc Chung mặt đầy cười ngây ngô mà bu lại , hướng Tô Nghi hỏi "Tô Nghi , người đón nhận một khắc đồng hồ vũ miếu ban phúc , Luyện Binh Trảng sợ rằng được có hai ba chục trạng đại chứ ?"

"So với người nói hơi lớn hơn một ít." Tô Nghi mơ hồ suy đoán đạo.

"Quả là như thế." Đoàn Mộc Chung gật gật đầu , đạo , "Ta chỉ đón nhận một nén hương thời gian ban cho , Luyện Binh Trảng chỉ có khoảng năm trạng."

Tô Nghi mặt đầy mồ hôi lạnh đều xuống , Đoàn Mộc Chung như thế thẳng thắn mà bại lộ chính mình Luyện Binh Trảng diện tích thật không thành vấn đề sao ?

Sau đó Tô Nghi nghĩ lại liền bình thường trở lại , Luyện Binh Trảng lớn nhỏ cùng ban phúc thời gian thành có quan hệ trực tiếp , mà mỗi người ban phúc thời gian đại gia đều thấy ở trong mắt , coi như là muốn giấu giếm chính mình Luyện Binh Trảng lớn nhỏ cũng không làm nên chuyện gì.

"Ta cũng cùng Đoàn Mộc hiền đệ không sai biệt lắm." Một gã khác trung niên thí sinh vừa nói , lại hướng Gia Cát Thanh tự tiểu phi tiểu hỏi , "Gia Cát hiền đệ , người Luyện Binh Trảng sợ rằng chỉ có hai ba trạng chứ ?"

Gia Cát Thanh trừng mắt liếc hẩn một cái , đóng chặt đôi môi , không làm hồi đáp gì.

Tô Nghi nhìn ba người khác cười trên nỗi đau của người khác biểu tình , trong lòng ngạc nhiên nói: "Gia Cát Thanh Luyện Binh Trảng chỉ có hai ba trạng ? Hẩn tinh thần lực thật không ngờ yếu kém sao? Quả thực so với người bình thường còn muốn kém a , đây là ta biết thân đồng Gia Cát Thanh ?"

Tô Nghi sinh lòng kinh ngạc , nhưng chỉ là kỳ lạ mà thôi , cũng không tính chê bai Gia Cát Thanh.

Chỉ là Tô Nghi nghĩ đến tự mình ở Luyện Binh Trảng Trung tướng Gia Cát Thanh đánh tàn bạo bốn năm trăm trở về trải qua , nhìn về phía Gia Cát Thanh gò má , thần tình hơi có chút cổ quái.

"Không biết nếu như đem chuyện này báo cho Gia Cát Thanh mà nói , hẳn có thể hay không đem phôi đều tức điên xuống ?" Tô Nghi lắc đầu một cái , trong lòng nói , " Được rồi , làm người lưu lại một đường. Đầu là nhất giới thí sinh , vốn là không thù không oán , ta không cần phải cùng này Gia Cát Thanh nào như vậy cương. Hẩn đối với ta hận thì hận , chỉ mong sẽ không tới gia hại ta , nếu không ta muốn phải thay đổi chủ ý."

Tô Nghi suy nghĩ , bước nhanh đi theo Hoàng Phủ Viện Sự.

Mà phía sau hẩn Gia Cát Thanh , khoe mắt liếc qua vậy mà liếc thấy Tô Nghi đối với hẩn lắc đầu , nhất thời nổi trận lôi đình , trong lòng hận hận.

"Tô Nghi , người cứ tiếp tục đắc ý đi! Vì để ngửa vạn nhất , tại leo Trích Tinh Các trước , ta không động người; nhưng tại đây sau đó , ta nhất định phải để cho người nếm thử một chút tôn nghiêm bị người giẫm đạp lên là tư vị gì mà!" Gia Cát Thanh trong lòng cười lạnh nói.

Không lâu lắm , mọi người đi tới thành nam một lò rèn cửa hàng trước cửa.

Tô Nghi ngẩng đầu nhìn lên , môn biển viết "Thiên đao lò rèn", chợt cảm thấy kinh ngạc.

Đây không phải là hẩn tại hôm qua đi kiểm tra lúc chỗ đi ngang qua nhà này lò rèn sao? Tô Nghi còn rõ ràng mà nhớ kỹ , hẩn vẫn còn này cánh cửa bị đã từng bạn cùng trường học sinh Tiết Tân chỗ làm nhục tình cảnh.

Bất quá Tô Nghi cũng cũng không tính so đo chuyện này , đương thời Tiết Tân nói Tô Nghi quả quyết không có khả năng thi đậu võ sinh , cũng là từ Tô Nghi lúc trước thành tích tới đề cử , cũng không phải là hẩn ánh mắt thiên cận , cố ý chê bai.

Thật sự là Tô Nghi phát huy quá mức kinh người.

Hoàng Phủ Viện Sự lên trước vén màn vải lên , tiến vào trong lò rèn , Tô Nghi cùng những người khác sau đó tiến vào.

Sau quầy Phurong chuông quỹ ngừng đầu nhìn lên , liếc mắt nhận ra Hoàng Phủ Viện Sự , nhất thời cặp mắt sáng lên , cười ha hả tới đón.

Bạn đang đọc truyện *Binh Pháp Đại Thánh Convert* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 32: Mọi việc lưu lại một đường

"Ta liền đoán được viện sự đại nhân ngài vào lúc này hẳn là muốn tới , không nghĩ đến so với ta dự đoán sớm hơn một chút." Lò rèn chuông quỹ không ngừng cười xòa nói , "Không có ra ngoài nghênh đón , thật sự vạn phần xin lỗi , ngài đại nhân có đại lượng , ngàn vạn lần chớ theo ta này tiểu dân so đo."

"Không sao , ta vốn cũng không thích những thứ kia phô trương."

Hoàng Phủ Viện Sự mỉm cười một tiếng , lại xoay người hướng sau lưng Tô Nghi đám người giới thiệu: "Vị này chính là thiên đạo lò rèn Diêu chuông quỹ , khả năng các ngươi trong đó vài người đã biết rồi , thiên đạo lò rèn chính là ta Tổ Thủy Huyện lớn nhất lò rèn , mà Diêu chuông quỹ thì phụ trách cho các ngươi năm người chế tác riêng một loại đặc thù binh khí. Về phần là binh khí gì , liền do Diêu chuông quỹ cho các ngươi nói rõ."

Vừa nhắc tới đặc thù chuyện binh khí , Diêu chuông quỹ thần sắc lập tức khôi phục như lúc ban đầu , nghiêm túc nói:

"Các vị có thể biết , tại rất nhiều cổ chiến trường bên trong sản xuất nhiều một loại được đặt tên là thần thiết đặc thù mỏ sắt , bởi vì hấp thu cổ chiến trường tinh khí mà sinh; dùng thần thiết tạo thành binh khí cùng Nhân tộc thân thể phù hợp tính vô cùng cao , đem sĩ khí rót vào trong đó lúc , có thể phát huy ra so với bình thường binh khí mạnh hơn rất nhiều uy lực!"

Diêu chuông quỹ thẳng thắn nói đạo: "Chỉ bất quá thần thiết tại cổ chiến trường sản lượng cực ít , hơn nữa còn muốn cùng Man Tộc cùng Yêu thú tranh đoạt , càng là khó được. Vì vậy chỉ có thể là mỗi lần thi huyện năm vị trí đầu người đặt làm binh khí , mong rằng đại gia nhiều hơn quý trọng , chớ có lãng phí vô số anh liệt quên sống chết đoạt lại thần thiết."

Tô Nghi cùng những người khác gật đầu đáp dạ.

Tô Nghi nghĩ đến , Binh Phong Đại Lục "Cổ chiến trường", là nào đó phiên địa khu trải qua đại hình chiến dịch sau đó , bởi vì năng lượng thiên địa rối loạn mà tạo thành một loại "Dị thể giới", đã thoát khỏi Binh Phong Đại Lục bản thân , trôi lơ lửng ở hư không vô tận bên trong.

Nhân tộc đến nay phát hiện hơn mười nơi cổ chiến trường , nhưng những chiến trường cổ này bởi vì đã từng chết đông đảo , tràn đầy đại lượng qua đời tướng sĩ còn để lại tâm thần cùng Yêu thú , thậm chí còn có Man Tộc xâm nhiễu , không thể không dựa theo độ nguy hiểm mà phân chia cổ chiến trường cấp bậc , binh gia sĩ tử chỉ có khi đạt tới nhất định cấp bậc về sau , tài năng được phép tiến vào đối lập cấp bậc cổ chiến trường.

Có cổ chiến trường nguy hiểm nặng nề , cư trú đại lượng Yêu thú , thích hợp nhất lịch luyện; có cổ chiến trường thất lạc lấy rất rất nhiều "Thần binh" cùng "Vũ khí sắc bén", nhất định chính là bảo khố; còn có cổ chiến trường tạo thành đặc biệt quy tắc , đạt thành yêu cầu có thể thu được đặc thù chỗ tốt , là Nhân tộc cùng Man Tộc chém giết tranh đoạt chi địa.

Những chiến trường cổ này tính chất khác nhau , nhưng đều có một điểm giống nhau , đó chính là tử trận qua rất nhiều tướng sĩ hoặc Man Tộc , tràn đầy nồng nặc tinh khí.

Nghe Diêu chuông quỹ từng nói , này "Thần thiết" chính là bình thường mỏ sắt hấp thu đại lượng tinh khí mà chuyển hóa tạo thành , chỉ bất quá chuyển hóa quá trình phi thường chậm chạp , vì vậy sản lượng cực ít.

Diêu chuông quỹ còn nói: "Các vị coi như lần này thi huyện năm người đứng đầu , chỉ cần đưa người muốn binh khí loại hình báo cho biết với ta , ta sẽ sai người dùng thần thiết cho các ngươi chế tạo ra tới; nếu như đối với binh khí bề ngoài cùng kết cấu có cái gì đặc thù yêu cầu , liền cần tự các ngươi vẽ lên một trương bản vẽ."

Sau đó Diêu chuông quỹ tầm mắt chậm rãi quét qua tại chỗ chư vị khuôn mặt , khi ánh mắt của hắn dừng lại ở Tô Nghi trên người lúc , sắc mặt hơi sững sờ , sau đó suy tư trong chốc lát , nhất thời lạ mặt vui vẻ.

"Vị này chắc hẳn chính là trong truyền thuyết thiên cổ mười trù tô án kiện đầu đi ?" Diêu chuông quỹ cung kính hỏi.

"Sợ có nhiều ngộ truyền, chính là tại hạ Tô Nghi." Tô Nghi đạo.

"Tô mười trù khiêm nhường, người trước đây đủ loại kỳ tích, ta đều đã nghe đồng liêu nói qua." Điều chương quỹ cười nói, "Ta tâm tính kiêu căng, cho tới bây giờ không có bội phục qua người khác, tô mười trù tuyệt đối là trong lòng ta người thứ nhất! Đối với tô mười trù kính nể, tại hạ đã không biết nên như thế nào biểu đạt, chỉ có thể nghiêm lệnh thủ hạ thợ thủ công, để cho bọn họ chú tâm chế tạo người thần thiết binh khí, không được có chút nào qua loa lấy lệ!"

"Như thế, liền đi trước cảm ơn Điều chương quỹ rồi." Tô Nghi chấp tay nói cảm ơn.

Khách sáo xong, mọi người bắt đầu hướng Điều chương quỹ nói lên chính mình yêu cầu, mà Gia Cát Thanh càng là trực tiếp bỏ lại một trương bản vẽ, xoay người liền đi, như là không bao giờ nữa nghĩ tại này ở lâu một khắc.

Tại chỗ không có một người để ý tới Gia Cát Thanh.

Bởi vì Tô Nghi hôm nay mới biết được thi huyện năm vị trí đầu còn có thể đặt làm thần thiết binh khí, vì vậy cũng không có có chuẩn bị tâm lý, chỉ đành phải nâng chính mình còn muốn thận trọng cân nhắc, thừa dịp ba người khác cùng Điều chương quỹ trao đổi thời khắc, Tô Nghi tại trong lò rèn đi lang thang khắp nơi, nhìn một chút chuôi này kiếm 2 lưỡi, nhìn một chút cái kia hoàn thủ đao, lấy tìm kiếm mình linh cảm.

Đột nhiên, Tô Nghi nghe một trận gõ tiếng kim loại thanh âm từ hậu viện truyền tới.

Lò rèn hậu viện là lò cao nơi ở, thợ thủ công môn binh thường ngay tại hậu viện rèn sắt.

Tô Nghi trong lòng hiếu kỳ, lại đoán chừng Vương chương quỹ bên kia trao đổi cũng không thể nhanh như vậy kết thúc, vì vậy cất bước đi về phía sau viện.

Trong hậu viện.

Một tên hai mươi tuổi thanh niên nam tử đang ở ra sức rèn sắt, nặng nề gõ đũa búa cục sắt, phát ra thanh thúy tiếng kim loại vang, đồng thời sắc mặt hơi có chút đắc ý cùng khẩn trương.

"Hôm nay Điều chương quỹ thả chúng ta nửa ngày nghỉ, người khác đều cảm này nửa ngày thời gian đi xem thi huyện yết bảng, hoặc là chính là đi uống rượu có kỹ nữ hầu; mà ta không cần nhìn Bảng cáo thị cũng có thể biết rõ án kiện đầu sẽ là ai, cho nên liền ở chỗ này hậu viện rèn sắt làm việc."

Người này lẩm bẩm, đột nhiên cười lảo lỉnh nói: "Hắc hắc, sáng nay nhưng là thi huyện năm người đứng đầu tới đặt làm thần thiết vũ khí thời khắc, nếu là có người đi vào nhìn đến ta như thế cần cù làm việc, nói không chừng còn có thể khen ngợi ta một câu, để cho Điều chương quỹ càng thêm coi trọng ta! Nói không chừng, liền án kiện đầu Gia Cát Thanh cũng có thể nhớ ta! Những thứ kia đi xem bảng uống hoa tửu gia hòa thật là ngu lậu!"

Thanh niên nam tử này làm lên mộng đẹp, vì chính mình thông minh vật mà cảm thấy không gì sánh được say mê.

Tô Nghi đi vào, liếc nhìn cái này mặt đầy cười ngây ngô thanh niên nam tử, bất ngờ chính là hắn đã từng bạn cùng trường, Tiết Tân!

Tô Nghi sắc mặt cổ quái nhìn Tiết Tân liếc mắt, không có nghĩ tới tên này thật không ngờ chăm chỉ, vì vậy mở miệng nói: "Không nghĩ đến lò rèn còn chưa bắt đầu làm việc thời khắc, Tiết huynh vậy mà đã bắt đầu làm việc, thật không hổ là chịu khổ nhọc Công nhân gương mẫu điển hình a!"

Tiết Tân nghe nói trong lòng vui mừng, thầm nghĩ không chỉ có được khen ngợi, đối phương thậm chí ngay cả tên mình cũng có thể gọi ra, về sau nhất định phải thăng quan tiến chức nhanh chóng rồi.

Vì vậy Tiết Tân nhanh chóng nặn ra cười đến, đầy mặt tươi cười đứng dậy quay đầu, dự định khiêm tốn một hồi, hơn nữa tăng bốc đối phương đôi câu.

Nhưng Tiết Tân vừa nhìn thấy Tô Nghi khuôn mặt, vậy mà sững sờ hồi lâu, trong cổ họng tăng bốc chỉ tiếng nói bị hấn miễn cưỡng nuốt trở vào, sau đó đột nhiên cảm thấy chính mình làm mộng đẹp tất cả đều bể nát bình thường thẹn quá thành giận.

"Tại sao là người này? Đi đi đi, nhanh đi ra ngoài cho ta, đừng ở chỗ này quấy rầy ta!" Tiết Tân mặt đầy chán ghét bắt đầu đuổi Tô Nghi, trong miệng lại nói, "Ta ở nơi này chờ bốn huyện án kiện đầu giá lâm, không nghĩ đến lại chờ được người này người xấu, thật mẹ hắn xui xẻo!"

Tô Nghi ngạc nhiên nói: "Chờ án kiện đầu? Hôm nay đúng lúc là thi huyện năm vị trí đầu tới đặt làm binh khí thời gian, người nhưng ở hậu viện này một người rèn sắt... Thì ra là như vậy, Tiết huynh, người cũng không phải là thật ra sức làm việc, mà là muốn tại án đầu trước mặt biểu hiện một phen à?"

"Hừ, không nhìn ra người còn rất thông minh." Tiết Tân cười lạnh nói, "Người nói không sai, ta tự là như này dự định! Ra sức làm việc có thể được cái gì? Tối đa cũng liền cao một phần tiền công mà thôi. Mà ta chỉ cần để cho án kiện đầu nhìn thấy ta chăm chỉ, nói không chừng là có thể khiến hắn nhớ ta, ta về sau muốn leo quan hệ cũng có thể đơn giản nhiều. Đây mới thực sự là có khả năng giúp ta leo lên phương pháp!"

Tô Nghi về mặt thành thật gật đầu nói: "Xác thực như thế, Tiết huynh cái phương pháp này phi thường hữu hiệu."

Tiết Tân cái phương pháp này, xác thực để cho năm này án kiện đầu nhớ hắn, chẳng qua là theo ngược lại một mặt nhớ.

Nghe được Tô Nghi lời ấy, Tiết Tân mặt đầy đắc ý.

Tô Nghi vừa tò mò hỏi "Tiết huynh nói là ở đây chờ án kiện đầu... Chẳng lẽ , người sáng nay không đi nhìn thi huyện yết bảng ? Cũng không nghe qua bất kỳ tin đồn , không biết lần này án kiện đầu là ai ?"

"Yết bảng ? Vậy thì có cái gì đẹp mắt , lần này thi huyện án kiện đầu loại trừ Gia Cát Thanh còn có thể là ai ?" Tiết Tân giễu cợt nói , "Đi đi đi , người đợi ở chỗ này quá ngại nhẩn. Chờ chút án kiện đầu thứ nhất, người cái tên này chẳng phải là muốn dơ bẩn hấn mắt ? Nhanh đi ra ngoài cho ta!"

Tiếng nói rơi xuống , Tiết Tân vậy mà động thủ đẩy đuổi Tô Nghi.

Tô Nghi sắc mặt lạnh lẽo , đẩy ra Tiết Tân , trầm giọng nói: "Tiết huynh , người bản miệng nhưng là phải tích điểm đức! Nếu người không đi nhìn yết bảng , ta đây liền nói thiệt cho người biết , ta chính là lần này thi huyện án kiện đầu. Ở chỗ này ô nhiễm án kiện đầu cấp mắt , không phải ta , mà là người này a dua nịnh hót hạng người!"

"Án kiện đầu ? Người ?" Tiết Tân lông mày nhướn lên , vậy mà phình bụng cười to , chỉ Tô Nghi đạo , "Ha ha ha ha , ta không nghe lầm chứ ? Người nói gì đó ? Người là án kiện đầu ? Tại hù dọa ta ư ? Loại người như người ngốc nghếch cũng có thể thi đậu án kiện đầu mà nói , ta há chẳng phải là có thể lập tức cao trung Trạng nguyên ? ! Người là ở trước mặt ta có ý giả trang vai hề sao? Nói ra những lời này , cũng không sợ bị người cười đến rụng răng!"

Tô Nghi sắc mặt lạnh vô cùng.

"Tiết huynh , ta khuyên người mọi việc đều phải để lại một đường , chớ có đem lời nói quá tuyệt." Tô Nghi đạo , "Coi như người không đi nhìn yết bảng , không biết ta chính là án kiện đầu. Nhưng người ta đã từng bạn cùng trường hai năm có thừa , người tự là như này đối đãi bạn cùng trường ? Cho dù là tính tình lại tồi tệ hạng người , cũng sẽ không vừa thấy mặt đã đem bạn cùng trường đuổi ra môn."

"Bạn cùng trường ? Người xứng sao!" Tiết Tân hướng dưới chân nhỏ mấy bãi nước miếng , đạo , "Ta Tiết Tân tại binh học viện thành tích không biết so với người Tô Nghi tốt bao nhiêu , loại người như người nếu là ta bạn cùng trường , ta nói ra đều cảm thấy mất thể diện! Nói cho người biết , ta Tiết Tân chỉ nhận so với ta còn có bản lĩnh người làm bạn cùng trường , người coi như là cái thứ gì ? Không đi ra đứng không ? Ta mẹ hấn đem người đánh ra!"

Dứt lời , Tiết Tân thật đúng là giơ tay lên trung thiết chùy , làm bộ xoay tới!

Nếu là một chùy này từ đập trúng , người bình thường nói ít cũng phải thương gân liệt cốt.

Nhưng Tô Nghi đã là võ sinh , mặt không sợ hãi , không tránh không né , ngược lại là trong lòng bi ai đạo: "Không nghĩ đến này Tiết Tân vì leo lên , vậy mà có thể như thế không chừa thủ đoạn nào , cả bạn học tình nghĩa đều có thể tùy ý giẫm đạp lên , thậm chí có thể không cố kỵ chút nào tổn thương quen biết cũ! Ha ha , chỉ nhận so với người có bản lĩnh người làm bạn cùng trường ? Ta sợ có năng lực chịu đựng người cũng cần bản xem thường người loại lũ tiểu nhân này."

Đang ở Tô Nghi dự định đón đánh tự vệ lúc.

"Tiết Tân! Người cái tên này đang làm gì!"

Tại Tô Nghi phía sau , vang lên một đạo quát chói tai.

Bạn đang đọc truyện *Binh Pháp Đại Thánh Convert* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 33: Cuối cùng miêu đao

Tiết Tân bị tiếng này quát chói tai sợ đến cả người run lên , vội vàng thu tay về đi.

Tiết Tân mặt đầy sợ hãi nhìn về lò rèn cửa sau , Tô Nghi thậm chí có khả năng rõ ràng nghe hấn hàm răng run lên khanh khách âm thanh.

Điều chương quỹ đi vào hậu viện , liếc nhìn trong tay thiết chùy Tiết Tân , lại nhìn mắt mặt đầy âm trầm Tô Nghi , thăm nghĩ trong lòng không ổn , nhất định là xảy ra đại sự gì rồi , vì vậy không cần suy nghĩ , lập tức hướng Tô Nghi cười xòa nói áy náy.

"Dám hỏi tô mừi trừ , này Tiết Tân có thể có cái gì tiếp đó không được chu đáo ? Người nói ra , tại hạ nhất định nghiêm trị không tha!" Điều chương quỹ nghiêm túc nói.

"Tô , tô... Mừi trừ ? !" Tiết Tân chỉ cảm thấy bên tai vang lên sấm sét giữa trời quang , toàn bộ đại não đều tại nổ ầm.

Tô Nghi liếc nhìn đầy mặt khiếp sợ Tiết Tân , thần tình lạnh lùng thật giống như kết nổi lên sương.

"Không có gì, chỉ là nguoi trong tiệm tiểu nhị này chê ta đứng ở chỗ này chướng mắt , muốn đuổi ta đi , còn muốn cầm búa đánh ta mà thôi, không coi là đại sự gì." Tô Nghi từ tốn nói.

Điều chương quỹ khoe miệng run lên , chỉ cảm thấy trong đầu một trận nổ ầm.

Lúc này , Hoàng Phủ Viện Sự đám người cũng phát giác hậu viện xôn xao , rồi rít tụ tới.

Tiết Tân đã tham gia hai lần thi huyện , lúc này giương mắt vừa nhìn , liếc mắt nhận ra Hoàng Phủ Viện Sự tới.

Tiết Tân vừa nhìn về phía Hoàng Phủ Viện Sự sau lưng ba người , lập tức rõ ràng thi huyện năm người đứng đầu đã sớm đến nơi này , nhưng nhìn chung quanh chính là không thấy Gia Cát Thanh , nghi ngờ trong lòng , lại nghĩ tới tự mình chương quỹ đối với Tô Nghi gọi , lập tức đoán được một cái khả năng , thần tình lập tức trở nên hốt hoảng không gì sánh được.

"Nguoi , nguoi cái tên này... Thật , thật là án kiện đầu ?" Tiết Tân đôi môi run rẩy nói.

"Cần rồi!" Hoàng Phủ Viện Sự nghe Tiết Tân bắt kính như vậy , lập tức gầm lên một tiếng , khí thế tăng vọt dường như thái sơn áp đỉnh , nhất thời đem Tiết Tân đè ngã xuống đất.

Tiết Tân chặt chẽ vững vàng ăn một cái Vũ Sĩ uy áp , ngã ngồi xuống đất run lẩy bẩy , đồng thời há mồm thờ dốc , thần sắc sợ hãi không ngớt.

"Ha ha , Tiết huynh nguoi hiểu lắm , ta lúc trước nói ta là án kiện đầu , chỉ là tại đùa giỡn với nguoi . Ta chỉ là trong mắt nguoi nhất giới gốc ghéech , lại sao có thể có thể thi đậu án kiện đầu đây?" Tô Nghi cười lạnh nói.

Lần này không chỉ là Điều chương quỹ rồi , liền Hoàng Phủ Viện Sự bốn người đều hiểu xảy ra chuyện gì , tất cả mọi người nhất thời mồ hôi lạnh tràn lan.

Cái này kêu Tiết Tân gia hòa , lại dám nói tô mười trù là gốc ghéech ?

Đến tột cùng là có mắt không trông tới trình độ nào , mới có thể nói ra loại này lời nói ngu xuẩn tới ?

Ba gã thí sinh lúc này nhìn về phía Tiết Tân ánh mắt , đều đã tràn đầy thương hại.

Hoàng Phủ Viện Sự sắc mặt mây đen giăng kín , sát là đáng sợ , mà Điều chương quỹ càng là khí cả người phát run , huyết khí xông não.

Điều chương quỹ tức giận bên dưới , vậy mà một cái bước dài chui lên đi trước , giơ tay lên liền ba một tiếng cho Tiết Tân một cái tát , kêu la như sấm nói: "Nguoi cái này mắt chó coi thường người khác gia hòa , gốc ghéech gốc ghéech , nguoi mới là lớn nhất gốc ghéech! Mở ra nguoi mắt chó nhìn một chút tô mười trù thân phận , hần không chỉ là năm này án kiện đầu , càng là thiên cổ văn võ song thập trù! Càng là Thiên Trạch Sĩ Tử! Nguoi cầu nò tài kia cũng dám đối với tô mười trù bất kính ? Mù nguoi mắt chó!"

Một tát này thẳng tắp đem Tiết Tân đánh hồn phi phách tán , mất hết hồn vía , "Án kiện đầu", "Thiên cổ mười trù", "Thiên Trạch Sĩ Tử", cái này tiếp theo cái kia kinh thiên từ ngữ nặng nề đè ở Tiết Tân trong lòng , khiến hần tâm càng ngày càng mà trầm xuống.

Tiết Tân nhớ tới chính mình trước đối với Tô Nghi thái độ , nhìn về Tô Nghi ánh mắt không khỏi càng ngày càng bắt đầu sợ hãi.

Điều chương quỹ khí hô xích hô xích há mồm thờ dốc , đem Tiết Tân một hồi mắng chửi về sau , còn cảm thấy không hết hận , lại tung chân đá rồi Tiết Tân một cước , nổi giận mắng: "Ngu xuẩn , không nghĩ tại Tô Thủy Huyện ở lại rồi đúng không ? Còn không cho tô mười trù đập đầu nói xin lỗi!"

Tiết Tân lúc này mới mau chóng tỉnh ngộ , liền lăn một vòng bò lồm ngổm tại Tô Nghi dưới chân , không ngừng đập lấy đầu , mắt lộ ra vẻ khẩn cầu.

"Tô , tô mười trù , ta sai lầm rồi , ta không nên kiêu ngạo như vậy , càng không nên như vậy chê bai nguoi , là ta mắt chó coi thường người khác! Là ta mắt bị mù! Cầu nguoi xem tại nguoi ta hai năm bạn cùng trường tình nghĩa bên dưới , giơ cao đánh khẽ , tha thứ ta đi!" Tiết Tân thanh âm thậm chí mang theo tiếng khóc nước mắt.

"Hiện tại lại nghĩ tới chúng ta bạn cùng trường chi tình rồi sao ?" Tô Nghi đối với loại này hai mặt Tam Dao gia hòa chán ghét tới cực điểm , cười lạnh nói , "Lúc trước nguoi không phải còn nói: Nguoi chỉ nhận so với chính mình còn có bản lĩnh người làm bạn cùng trường ? Không phải nói ta loại này người làm nguoi bạn cùng trường chỉ sẽ để cho nguoi cảm thấy mất thể diện ? Hiện tại , ta cũng dùng nguoi mà nói đáp lại nguoi , ta Tô Nghi , chỉ đem để mắt ta nguoi trở thành bạn cùng trường! Nguoi , về sau không muốn lại tại ta xuất hiện trước mặt."

Tô Nghi dứt lời , phất ống tay áo một cái , xoay người lại tiến vào lò rèn.

Tiết Tân tâm chìm đến rồi đáy cốc.

Mọi người rồi rít nhìn về Tiết Tân , mặt có cảm ghét về.

"Quả nhiên đem bạn cùng trường chi tình như thế giẫm đạp lên , quả thật bạc tình như heo dê!" Đoan Mộc Chung hướng về phía Tiết Tân cười lạnh nói.

"Cầu tài nguyện ý làm người bạn cùng trường! Người lại còn dám xem thường những người khác?" Một người trung niên thí sinh nhỏ mẩy bãi nước miếng.

"Tổ Thủy Huyền si nhục!" Một tên khác thí sinh cũng lắc đầu một cái.

Tiết Tân ngẩng đầu lên, nhìn về Tô Nghi bóng lưng, mặt đầy thần thờ, trong đầu một mảnh hỗn loạn.

"Ta làm sao lại mất bị mù, chiêu người loại mặt hàng này đến làm ta điểm tiêu nhị!" Điều chương quỹ nhìn Tiết Tân ánh mắt thật giống như đang nhìn một đầu đáng ghét con ruồi, lập tức theo trong ví móc ra một lượng văn ngân, vút xuống Tiết Tân trước mặt.

"Đây là người tháng này tiền công, nhiều hơn đến làm là ta đưa người, bắt đầu từ hôm nay, người không phải tới chế tác rồi." Điều chương quỹ lạnh lùng nói.

"Chương quỹ, ngài không thể như vậy a!" Tiết Tân rút cuộc biết chính mình phạm vào ngu xuẩn đường nào sai lầm, khóc không ra nước mắt nói, "Ta tại trong tiệm làm không có hai năm, cũng có một năm rưỡi, ta cố gắng học..."

"Cút!" Điều chương quỹ trầm giọng quát lên.

Tiết Tân nhất thời ngậm miệng lại, mặt đầy khổ sở nhặt lên tiền bạc, ảo não hướng cửa viện đi tới.

Tiết Tân ngẩng đầu nhìn trời, trong mắt hữu hồi hận nước mắt chớp động.

Lúc trước Tô Nghi nhiều lần nhắc nhở Tiết Tân, muốn hắn làm người lưu lại một đường, hắn đến tốt cùng là bị gì đó làm tâm trí mê muội, nhất định phải đem sự tình làm như vậy tuyệt a!

Tô Nghi lấy được một loạt thành tựu, Tổ Thủy Huyền không biết được lại có bao nhiêu người ngưỡng mộ hắn, không biết lại có bao nhiêu người muốn với hắn nhờ vả chút quan hệ, nếu như hôm nay sự tình truyền ra ngoài, hắn Tiết Tân còn có thể Tổ Thủy Huyền lẫn vào sao?

Tiết Tân thầm nghĩ nói: "Như là đã không có biện pháp đền bù cùng Tô Nghi quan hệ, vậy cũng chỉ có một loại phương pháp có thể cứu vãn ta: Chỉ cần ta lấy được so với Tô Nghi cao hơn cấp bậc, lấy được so với Tô Nghi cao hơn địa vị, vậy..."

Nhưng lúc này, Tiết Tân sau lưng lần nữa truyền tới một giọng nói, đưa hắn hy vọng gõ nát bấy.

"Ta sẽ đem chuyện hôm nay báo lên, được đặt tên là Tiết Tân môn đồng nhân phẩm tồi, có thương tích phong tục, trong vòng mười năm không được tham gia thi võ!" Hoàng Phủ Viện Sự mặt vô biểu tình nói.

Tiết Tân bóng lưng run lên, bước nhanh sau khi rời đi viện, lại cũng không mặt mũi ở lâu một khắc.

Không có thể người đoán được, hắn giờ phút này nội tâm có bao nhiêu tuyệt vọng.

Hoàng Phủ Viện Sự sau lưng ba gã thí sinh mặt đầy kinh ngạc, cầm chỉ một người tham gia thi võ, bình thường cũng sẽ phát sinh ở cùng hung cực ác trên người, Tổ Thủy Huyền trăm năm sợ cũng không ra như nhau. Đây Tiết Tân chỉ là đặc tội Tô Nghi, dĩ nhiên cũng làm thu được nặng như vậy trừng phạt, thậm chí có thể nói là tiền đồ hủy hết!

Bất quá bọn hắn nghĩ lại cũng liền bình thường trở lại, thiên cổ mười trù đều xuất hiện, trăm năm như nhau lại không cần phải nói?

Đồng thời, trong lòng bọn họ lặng lẽ quyết định, sau khi về nhà nhất định phải nói cho người nhà, để cho bọn họ nhất định phải trợn to cặp mắt, chó có đặc tội cái tên này kêu "Tô Nghi" thiếu niên!

Sóng gió lắng xuống sau đó, Điều chương quỹ trở lại trong cửa hàng, nhìn đến Tô Nghi đang ở vui đùa họa đồ, lập tức nghênh đón cười xòa nói áy náy.

Tô Nghi ngẩng đầu lên, mỉm cười nói: "Chuyện này không trách Điều chương quỹ, chẳng qua là kia Tiết Tân tự rước lấy thôi. Cho nên Điều chương quỹ không cần mang lòng ngăn cách, tại hạ sau này còn muốn mời người chiếu cố nhiều hơn đây."

Điều chương quỹ thở phào nhẹ nhõm.

Hoàng Phủ Viện Sự cũng trở về trong cửa hàng, đứng ở bàn bên cạnh nhìn Tô Nghi sở họa đồ, kinh ngạc đạo: "Ồ? Đây là một thanh đao? Lưỡi đao hơi hơi uốn lượn, không giống như là truyền thống hoàn thủ đao; lại kiêm thân đao tính tế, càng không phải là Trảm mã đao một loại; đao này tên gọi gì đó?"

"Đao này là ta diệu thủ ngẫu nhiên được, bởi vì hình dáng cực giống miêu lư, liền gọi nó miêu đao đi."

Điều chương quỹ là trong tay hành gia, chỉ cần xem qua thiết kế đồ liền có thể suy tính ra một cái binh khí đủ loại số liệu, vì vậy tại tình tế xem qua Tô Nghi bản vẽ sau đó, nhất thời cảm thấy kỳ lạ.

"Đao này đường cong vô cùng phù hợp thân thể con người thụ lực, lại kiêm thân đao thon dài, một tay cầm chỉ có thể chọt đâm, hai tay cầm chỉ có thể chém, có thể làm thương dùng, càng có thể làm đao dùng, uy lực tuyệt không phải bình thường binh khí có thể so sánh với!" Điều chương quỹ vỗ tay tán dương.

Hoàng Phủ Viện Sự cũng gật gù đầu, hần thân là Vũ Sĩ, Luyện Binh Trảng không chỉ có thể mô phỏng địch nhân, cũng có thể mô phỏng ra khí vật tởi. Lúc trước tâm thần hần tại Luyện Binh Trảng trung tay cầm mô phỏng miều đao giết địch lúc, xác thực có thể phát huy ra so với bình thường bình khí cao hơn ba thành trở lên lực sát thương.

Tô Nghi khẽ mỉm cười, thăm nghĩ này miều đao nhưng là đi qua hoàn thủ đao nhiều lần cải tiến sau đó đại thành tác phẩm, đã sớm đổi không thể đổi, là đao loại vũ khí hình thái cuối cùng, tự nhiên so với cái niên đại này sở hữu đao loại vũ khí đáng sợ hơn lực sát thương.

Hơn nữa miều đao tạo hình ưu mỹ, là Tô Nghi yêu thích nhất vũ khí lạnh một trong.

"Tô hiền chất, người nếu là đem này miều đao thiết kế đồ nộp lên cho Quốc Viện, đem quảng bá ra mà nói, sợ là có thể đề cao mạnh người đi đường trở xuống năng lực chiến đấu, cũng vì vậy có thể đại phúc độ giảm bớt cơ tầng sĩ tử tử trận dần dần, đối với Nhân tộc lại vừa là một cái công lớn a! Ý của người như thế nào?" Hoàng Phủ Viện Sự sắc mặt trông đợi hỏi.

"Ta dĩ nhiên là không tính giấu giếm." Tô Nghi mỉm cười nói, "Này đồ liền giao cho Diêu chương quỹ, đang giúp ta chế tạo xong hồn thiết bình khí sau đó, liền lập tức nộp lên cho Hoàng Phủ Viện Sự, mời Hoàng Phủ Viện Sự thay mặt chuyển giao Quốc Viện."

Những người khác nhất thời sắc mặt nóng bỏng, liền đối nhìn về phía Tô Nghi ánh mắt đều tràn đầy so với trước kia càng dày đặc ý sùng bái.

Này tô mười trù đầu tiên là sáng tạo cửu bổng phương pháp, lại vừa là thiết kế ra bức này uy lực to lớn vũ khí, đối với toàn Nhân tộc công hiến sợ là đã sớm vượt xa một tên quốc sĩ, thậm chí vượt qua hạng nhất!

Hơn nữa, Tô Nghi hiện tại chỉ là một tên mới lên cấp võ sinh mà thôi!

Một tên mới lên cấp võ sinh liền có thể làm ra vượt qua hạng nhất công hiến đến, nếu là Tô Nghi sau đó đạt tới cao hơn cấp bậc lúc, có thể làm ra bao lớn công hiến tới?

Tất cả mọi người nghĩ đến đây, nhất thời cảm thấy động tâm không ngớt, nhất thời cảm thấy Tô Nghi là Nhân tộc tương lai hy vọng một trong!

Bạn đang đọc truyện *Binh Pháp Đại Thánh Convert* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 34: Bổ nhiệm, khí vận bên thân

Kết thúc miều đao thiết kế, Tô Nghi đem thiết kế đồ giao cho Diêu chương quỹ, cũng ước định leo Trích Tinh Các sau đó tới lấy thành phẩm thân thiết miều đao.

Đối với thiên đạo lò rèn đoán tạo kỹ thuật, Tô Nghi vẫn là vô cùng tín nhiệm, vì vậy đối với ba ngày sau tay mình cầm miều đao đáng người còn mơ hồ có một màn mong đợi.

Đoan Mộc Chung cùng với những cái khác hai gã thí sinh sớm rời đi, Tô Nghi cùng Hoàng Phủ Viện Sự đứng ở lò rèn cửa. Trước đây Hoàng Phủ Viện Sự đã sớm cùng Tô Nghi ước định cẩn thận, hôm nay vũ miều ban phúc sau đó, hần sẽ đi cùng Tô Nghi cùng nhau trở về Lăng Đình Thôn tiếp Tô Thi Nhi.

Không lâu lắm, một chiếc từ ba thớt Kỳ Lân Mã kéo xe sang trọng chậm rãi theo đường phố bên kia lái tới, dừng ở Tô Nghi trước mặt.

Tô Nghi nhìn trước mắt Kỳ Lân Mã oai phong bề ngoài, thần phục không thôi.

"Nghe nói này Kỳ Lân Mã sinh ra từ Đông hải Doanh Châu, tồn tại ngựa bề ngoài, nhưng lại khoác Kỳ Lân bình thường thanh lam xen nhau vậy, thập phần rực rỡ tươi đẹp; hơn nữa đầu ngựa lên đứng thẳng một đôi sừng kỳ lân, càng làm cho này Kỳ Lân Mã lộ ra uy vũ bất phàm. Kỳ Lân Mã so với bình thường nịnh bộ cường tráng gấp mấy lần, tốc độ cũng càng nhanh, hơn nữa có hơn hai trăm tuổi thọ; trọng yếu nhất là: Này Kỳ Lân Mã vậy mà có thể đạp sóng mà đi, tại trên nước chạy băng băng, là Doanh Châu Hải Thần Tộc chủ yếu nhất chuyển vận cùng giao thông thủ đoạn."

"Không biết này một Kỳ Lân Mã muốn bao nhiêu tiền."

Tô Nghi trong lòng nóng bỏng, mơ ước chính mình một ngày kia cũng có thể cưỡi Kỳ Lân Mã.

Nhưng ở leo lên xe, đẩy ra màn cửa sau đó, Tô Nghi nhưng là ngậm ngẫn: Bởi vì, Quý Huyện lệnh đang ở trong xe, vui tươi hơn hờ mà nhìn hần.

Tô Nghi trong lòng buồn bực , không hiểu Quý Huyện lệnh tại sao lại ở trong xe , vì vậy liền đem nghi ngờ tầm mắt nhìn về phía sau lưng Hoàng Phủ Viện Sự.

Hoàng Phủ Viện Sự cười nói: "Tô hiền chất , ngươi chẳng lẽ cảm thấy này ba thớt Kỳ Lân Mã là ta đồ vật ?"

"Chẳng lẽ không đúng ?" Tô Nghi hỏi.

"Ha ha , đi tới lại nói." Hoàng Phủ Viện Sự thúc giục.

Tô Nghi gật đầu một cái , ngồi vào bên trong buồng xe bộ , Hoàng Phủ Viện Sự sau đó leo lên xe.

Bên trong buồng xe bộ thập phần rộng rãi , coi như là mười người cũng có thể ngồi xuống; tạo xe dùng màu tím đầu gỗ hiện lên nhàn nhạt thom dịu , hiển nhiên giá trị ngất ngao; hơn nữa phần đáy còn trải mềm mại động vật biển nhưng da , để cho Tô Nghi rất là hưởng thụ một cái.

Sau đó , phu xe một tiếng quát nhẹ , Kỳ Lân Mã xe sang trọng chậm rãi chạy động.

Bởi vì là ở trong thành , cho nên tốc độ xe cũng không phải là rất nhanh.

Tô Nghi vừa cảm thụ bằng phẳng đường xá , một mặt hướng Quý Huyện lệnh hỏi "Chẳng lẽ huyện tôn đại nhân cũng phải cùng tiểu sinh cùng đi Lăng Đình Thôn ?"

"Chính là." Quý Huyện lệnh cười nói , "Ta đem qua theo viện sự đại dân cư nghe được nói người hành trình , cảm thấy ta hẳn là đem ta tọa giá kéo ra ngoài vì người tráng sĩ , nếu như thiên cổ mười trù chỉ có thể ngồi viện sự chiếc kia mộc mạc xe ngựa , há chẳng phải là rớt giá trị con người ?"

Tô Nghi sắc mặt rét một cái , đạo: "Nguyên lai này ba thớt Kỳ Lân Mã là Quý Huyện lệnh sở hữu , tiện sát tiểu sinh."

"Không cần hâm mộ , người chỉ cần lại lấy được thành tựu cao hơn , ta nhất định phải liền xe mang ngựa trực tiếp tặng cho người!" Quý Huyện lệnh cười nói , "Chỉ bất quá bây giờ mà , hay là để cho ta lại che đậy một trận đi."

"Thôi đi , người chẳng qua là không bỏ được đem người con dâu chỗ đưa sinh nhật lễ vật cho chuyển giao người khác mà thôi." Hoàng Phủ Viện Sự cười mỉa , "Tô hiền chất , người có thể hãy nghe ta nói , này Quý Hiền con trai trưởng Quý Luân ba năm trước đây tại bờ sông cứu Hải Thần Tộc một cái ba tuổi ấu Kỳ Lân , đại phát lòng tốt cho nó trị thương , còn không xa ngàn dặm tự mình đưa về cho Hải Thần Tộc. Này Quý Hiền còn mắng Quý Luân nói hán xen vào việc của người khác , kết quả thế nào người đoán một chút ?"

Tô Nghi trong lòng có suy đoán , liền thử dò xét nói: "Chẳng lẽ kia ấu Kỳ Lân thân phận rất tôn quý ?"

"Ha ha ha , Tô hiền chất quả nhiên một tên trung , đoán một cái là trúng!" Hoàng Phủ Viện Sự cười to nói , "Kết quả Quý Luân đem đầu này ấu Kỳ Lân đưa trở về thời điểm , mới biết đây là Kỳ Lân thị tộc trưởng thứ bốn trăm mười tám vị nhi tử."

Thứ bốn trăm mười tám vị nhi tử. . . Tô Nghi ngược lại hít một hơi khí lạnh , Kỳ Lân thật là có thể sinh.

"Kết quả a , kia thị tộc trưởng vì báo đáp Quý Luân ân tình , quả quyết đem chính mình 15 tuổi mười một đời dòng thứ cháu gái gả cho Quý Luân , kia Quý Luân thật có thể nói là là tường thụ ngự miễn , phúc như Đông Hải a!" Hoàng Phủ Viện Sự thẳng thắn nói.

Đời thứ mười một đời cháu gái 15 tuổi , thứ bốn trăm mười tám vị nhi tử mới ba tuổi , Tô Nghi càng muốn đầu càng lớn , trong lòng chỉ có bốn chữ hiện lên: Quý quyền thật loạn!

"Kỳ Lân là linh thú loại , người cùng thú thành thân ?" Tô Nghi sắc mặt có chút cổ quái.

"Ha ha , Kỳ Lân cùng Giao Long nhất tộc nắm giữ hóa người năng lực , loại trừ trên đầu sừng dài ngoài ra , cái khác thân thể đặc thù cùng Nhân tộc cơ hồ giống nhau như đúc." Quý Huyện lệnh cười đều một tiếng , trả lời , "Hơn nữa hai chủng tộc này , phái nam hóa người mỗi người khí khái anh hùng hùng hực , nữ tính hóa người mỗi người tươi như đào mận , rất nhiều Nhân tộc cũng nghĩ cùng này hai tộc thông gia , đem này trở thành là mục tiêu cuộc sống một trong , ngay cả ta cũng không thể ngoại lệ a."

Tô Nghi trong lòng kỳ lạ , nghĩ thầm một ngày kia nhất định phải đi nhìn một lần hai chủng tộc này hóa người tư thái.

"Ho khan một cái , không nói cái này." Hoàng Phủ Viện Sự như là không quá am hiểu ứng đối loại này đề tài , nói , "Liền nói kia Quý Luân Kỳ Lân con dâu đi , năm trước ở nơi này Quý Hiền bốn mươi tuổi sinh nhật thời điểm , còn đích thân đưa tới cho hắn rất nhiều quà tặng , này ba thớt Kỳ Lân Mã cũng là một cái trong số đó. Tô hiền chất , ta có thể trước đó nói cho người , này Quý Hiền nhưng là đem này ba con ngựa làm bảo bối giống nhau cung , người muốn là không thu được lớn hơn thành tựu , tùy tiện đừng nghĩ theo trong tay hắn đem Kỳ Lân Mã móc đi xuống."

Quý Huyện lệnh cười hắc hắc , cũng không chối.

"Kia tiểu sinh coi như được càng thêm nỗ lực!" Tô Nghi nghiêm mặt nói.

Bên trong xe ngựa , Tô Nghi cùng hai vị đại nhân trò chuyện với nhau thật vui , bên trong buồng xe bầu không khí vui vẻ hòa thuận , xe rất nhanh tới Nam thành cửa.

Tô Nghi chọn màn vừa nhìn, Ngô Vọng cùng Đồng Khê hai người đang ở bên tường chờ, vì vậy bắt chuyện bọn họ cùng lên xe.

Hai vị bạn cùng trường nhìn đến chiếc này xe sang trọng, biểu tình so với Tô Nghi lúc trước còn khiếp sợ hơn không chỉ gấp mấy lần, không ngừng than thở chính mình sinh thời vậy mà cũng có thể ngồi lên bực này xe sang trọng, cơ hồ tất cả đều là nâng Tô Nghi ban tặng.

Một chạy lên rộng rãi quan đạo, Kỳ Lân Mã xe sang trọng đột nhiên tăng nhanh tốc độ, trở nên lắc lư. Nhưng bởi vì dưới người có nhung da đệm lên, hơn nữa bên trong xe năm người đều có cấp bậc người, cho nên cũng sẽ không cảm thấy quá khó khăn chịu.

Mọi người lại nói chuyện một ít lời đề, lúc này, Hoàng Phủ Viện Sự nhìn về phía Tô Nghi, mỉm cười nói: "Tô hiền chất, người có thể biết, đêm qua cả nước Xu Mật Viện đều bởi vì một mình người bạn rộn tối mảy tối mặt."

"Cả nước Xu Mật Viện? Cho ta này nhất giới võ sinh bạn rộn? Viện sự đại nhân chẳng lẽ là lại cùng tiểu sinh hay nói giỡn?" Tô Nghi kinh ngạc nói.

"Bực này đùa giỡn ta có thể không biết." Hoàng Phủ Viện Sự đạo, "Nói cho đúng, không phải vì người, mà là vì người bài thi; hàng năm thi huyện, Viện thí, thi Hương và thi hội sau khi kết thúc, Quốc Viện cũng sẽ theo cả nước phạm vi chọn lựa ra ưu tú nhất, lớn nhất đại biểu tính một phong bài thi, tại cả nước phạm vi dân triển lãm, cung cấp sở hữu thí sinh học tập. Người lần này thi huyện bài thi đã bị chọn làm cả nước đại biểu."

Tô Nghi sắc mặt hơi kinh hãi, mà Ngô Vọng Đồng Khê hai người chính là mặt đầy hâm mộ: Chính mình đáp bài thi có thể bị chọn làm cả nước đại biểu, đây là bao lớn danh tiếng a! Người bình thường cố gắng cả đời đều không biết lên làm một lần đại biểu, Tô Nghi ngược lại tốt, lần đầu tiên thi huyện liền bị chọn làm rồi đại biểu.

"Hơn nữa, Quốc Viện cũng đã quyết định tại cả nước trong phạm vi quảng bá người cử bồng phương pháp." Quý Huyện lệnh bổ sung nói.

"Ta đây an tâm." Tô Nghi gật đầu nói, "Ta nguyên bản còn lo lắng Quốc Viện không quảng bá này cử bồng phương pháp, trễ nãi toàn thể Nhân tộc tiền đồ. Bây giờ nhìn lại, ta lo lắng đều là dư thừa, Quốc Viện các lão tiền bối ánh mắt làm sao có thể so với ta nhất giới võ sinh ngắn."

Hoàng Phủ Viện Sự sắc mặt quái dị nhìn Tô Nghi liếc mắt, đạo: "Người bình thường nếu là nghe được cái này hai cái tin tức, vẫn không thể cao hứng bật trời cao đi, người này tò mò từ ngược lại tốt, một chút cũng không có hưng phấn đáng vẻ, ngược lại còn đối với Quốc Viện các nguyên lão xoi mói bình phẩm, thật là nhân nhả."

"Ho khan một cái, bởi vì ta không là người bình thường." Tô Nghi nói.

Hoàng Phủ Viện Sự cùng Quý Huyện lệnh hai người đồng thời cười to, nói thẳng Tô Nghi tính cách khoe khoang.

Tô Nghi trong lòng oán thầm đạo: "Ta không phải tính cách khoe khoang, ta chỉ là nên thu liễm tính cách thời điểm nhất định thu liễm, không cần thu liễm thời điểm, ta liền vừa phải khoe khoang, phát tiết kiềm chế tâm tình thôi."

Hoàng Phủ Viện Sự sau đó còn nói: "Bất quá, hai chuyện này so với tiếp theo ta muốn nói một chuyện, chính là tiểu Vu thấy Đại Vu rồi."

"Còn có mặt khác chuyện vui?" Tô Nghi hỏi.

"Ha ha, dĩ nhiên là đại hỷ sự." Hoàng Phủ Viện Sự cười mở miệng nói, "Đưa người bài thi chọn làm đại biểu, quyết định quảng bá người cử bồng phương pháp, hai chuyện này, đều là hai vị lão chủ tướng chính mệnh bổ nhiệm!"

Tô Nghi mặt đầy u mê, Ngô Vọng cùng Đồng Khê nghị luận sôi nổi, ngược lại thì Quý Huyện lệnh địa vị này khá cao người thẳng sống lưng, cặp mắt sáng lên.

"Ha, viện sự đại nhân, ta đêm qua như thế không có nghe ngài nói đến? Thật là hai vị lão chủ tướng chính mệnh bổ nhiệm hai chuyện này?" Quý Huyện lệnh thần sắc kích động đạo.

"Ha ha, bực này chuyện trọng đại, ta tự nhiên muốn đề cho Tô hiền chất thứ nhất nghe được." Hoàng Phủ Viện Sự cười nói.

Tô Nghi lại nghi ngờ không hiểu, hỏi "Chuyện này có gì vui nơi?"

"Người bây giờ cấp bậc còn thấp, khả năng còn không lý giải được đến hai vị lão chủ tướng chính mệnh bổ nhiệm, là bực nào vinh dự."

Quý Huyện lệnh sắc mặt cổ quái nói: "Lão chủ tướng chính mệnh bổ nhiệm nhưng là mang theo Nhân tộc toàn thể khí vận, bị bổ nhiệm người tại tương lai trong một thời gian ngắn được đến khí vận bên thân, đại phúc độ mà làm cho mình trở nên càng thêm may mắn; người suy nghĩ kỹ một chút, mười mấy hai ti nhân khí vận bên thân khủng bố cỡ nào? Rất rất nhiều binh gia sĩ tử, vì được đến lão chủ tướng chính mệnh bổ nhiệm thậm chí không tiếc đánh đổi mạng sống, trong đó cũng bao gồm ta."

Tô Nghi sắc mặt nghiêm nghị, hẳn tự nhiên biết "Khí vận" đại biểu là cái gì.

Đừng nói là hai vị bạn cùng trường, ngay cả Hoàng Phủ Viện Sự bực này Vũ Sĩ cũng là không ngừng hâm mộ, thẳng tắp than thở.

"Toàn Nhân tộc khí vận bên thân, trong một thời gian ngắn làm gì cũng có thể trở nên thuận lợi hơn. Nhưng lão chủ tướng chính mệnh bổ nhiệm cũng không phải có thể vô hạn sử dụng, một đời đại khái cũng chỉ có thể dùng lên mười lần. Nói cách khác, hai vị lão chủ tướng mỗi người sắp có giới hạn lần

bỏ nhiệm cho người một lần, chờ người về sau trải qua hơn nhiều, tự nhiên có thể rõ ràng lão chủ tướng đối với người bỏ ra tâm huyết. Hai người bọn họ khả năng vô cùng hy vọng người có thể thành tài, thậm chí hy vọng người có thể thay thế vị trí bọn hắn. . . Chung quy, nhị lão tuổi thọ không nhiều lắm" Hoàng Phủ Viện Sự thở dài nói.

Bạn đang đọc truyện *Binh Pháp Đại Thánh Convert* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 35: Người muốn cản ta ?

Tô Nghi gật đầu, mặt có vẻ cảm kích.

Tại mình bạch rồi bị lão chủ tướng bỏ nhiệm ý nghĩa sau đó, Tô Nghi cảm giác trên đầu vai trọng trách lại nặng hơn một ít.

Nhưng Tô Nghi tuyệt đối sẽ không vì vậy bị ép vờ, phần này gánh nặng ngược lại sẽ trở thành hấn động lực, trợ giúp hắn đi xa hơn!

"Không nói cái này thương tâm đề tài." Hoàng Phủ Viện Sự lắc đầu một cái, thoại phong nhất chuyển nói, "Ngoài ra, người bài thi cùng cử bồng phương pháp đã tại huyện thành trở lên sở hữu địa phương bằng thông báo lên trương thiếp, Ngô Quận Hoàng lão viện sự nói cho ta biết, hiện tại cơ hồ toàn bộ quận thành đều tại đàm luận Tô Nghi người này, ép đều không đề xuống được, sợ rằng những địa phương khác tình huống cũng không kém, hơn nữa chẳng mấy chốc sẽ ảnh hưởng đến sở hữu nông thôn, đến lúc đó người đem tại toàn bộ Nhân tộc danh tiếng vang xa, nhưng cất không thể vì vậy tâm cao khí ngạo."

"Tiểu sinh nhớ kỹ." Tô Nghi đạo.

"Ngoài ra, triều đình cũng chuẩn bị đối với người tiến hành phong thưởng rồi, sợ rằng qua mấy ngày Thái hậu ý chỉ sẽ truyền xuống." Quý Huyện lệnh cười nói.

"Triều đình? Đối với một tên võ sinh phong thưởng?" Tô Nghi ngạc nhiên.

"Chính là một tên võ sinh, dĩ nhiên là không đáng giá phong thưởng." Quý Huyện lệnh nói, "Nhưng Tô hiền chất, người là thiên cổ mười trù, Thiên Trạch Sĩ Tử, lại dẫn phát áp thành kỳ quan, viết ra một tờ quân văn, này chủng chủng thành tựu, đủ để cho triều đình đối với người phong thưởng rồi. Chỉ bất quá, binh gia sĩ tử chỉ có đạt tới người đi đường cấp bậc sau đó tài năng phong quan thêm tước, người vẫn chỉ là võ sinh, đại khái chỉ có thể ban thưởng người một cái huyện Hầu loại hình chỉ có hư danh, không có thực quyền tước vị, nhưng vàng bạc ngọc bạch, kỳ trân dị bảo nhất định là không thiếu được."

Tô Nghi chú ý tới liền Quý Huyện lệnh đều đổi tên hắn "Tô hiền chất", nhất thời sắc mặt cổ quái, bất quá cũng không cảm thấy bài xích.

"Ừ, ta bây giờ người không có đồng nào, nghèo đình đương vang, được cân nhắc ăn cân nhắc ở, tiền tài đối với ta quá hữu dụng. Chủ tướng bỏ nhiệm loại hình, hiện tại không nghĩ cũng được." Tô Nghi nghiêm túc nói.

Hoàng Phủ Viện Sự cùng Quý Huyện lệnh nhất thời cười mắng Tô Nghi không biết phải trái.

"Đúng rồi, Tô hiền chất, ta nghe nói người lần này hồi hương, là vì đón người tỷ tỷ?" Quý Huyện lệnh hỏi.

"Ừ, nói đúng ra là ta nghĩa tỷ." Tô Nghi gật đầu nói.

"Nghe nói chuyện này có chút khó giải quyết? Người không bằng đưa người trong nhà tình huống nói một chút, chúng ta cũng tốt có chút đối sách, tận lực hòa bình giải quyết." Quý Huyện lệnh lại hỏi.

"Sợ là hòa bình không được." Tô Nghi lắc đầu.

Sau đó, Tô Nghi đem chính mình sinh ở nhà giàu sang lại gặp đến hãm hại, trải qua so với nhà nghèo còn không bằng sinh hoạt; mẫu thân được cung chịu bị đồ kị ngộ hại; Tô Thi Nhi mười năm ân tình; Đại phu nhân cùng Tô Nguyên đối với Tô Thi Nhi bức hôn; cùng với chính mình đi thi trên đường gặp phải Tô Nguyên cố hung đuổi giết bao nhiêu chuyện xưa nói ra hết.

Cuối cùng, Tô Nghi còn đặc biệt nói rõ đạo: "Nếu không phải ta đang chạy trốn trên đường gặp một vị cao nhân, chỉ sợ cũng táng thân ở Gian Môn Sơn lên. Hơn nữa ta nhận được vị cao nhân kia chỉ điểm, vậy mà rõ ràng nhớ lại lúc trước sở học hết thảy, lại đúng lúc lần này thi huyện kiểm tra đều là ta thôn binh học viện hai năm qua dạy nội dung, vận khí tốt lấy được rồi mười trù."

Tô Nghi nói như vậy mục tiêu , là vì không khiến người khác phát hiện hần thi huyện trước sau thành tích kém cách quá lớn, đưa tới hoài nghi.

Hơn nữa kia cái gọi là "Cao nhân" cũng không phải vô căn cứ giả tạo , Tô Nghi đúng là thu được một vị tiên hiền ban cho.

Mà Tô Nghi thoắt thác chỉ từ quả nhiên cũng hữu hiệu quả , hai vị bạn cùng trường lúc trước còn có điều nghi ngờ , nhưng bây giờ bưng tình đại ngộ , cảm thấy Tô Nghi mười trù cảm chuyện đương nhiên. Hai người thậm chí còn than thở mình tại sao không có cùng Tô Nghi cùng đi , nói không chừng cũng có thể gặp vị cao nhân kia , nhận được chỉ điểm.

"Có thể khiến người ta trí nhớ hồi phục ? Chẳng lẽ vị cao nhân kia là một gã hào kiệt ?" Hoàng Phủ Viện Sự ngạc nhiên nói.

"Ta xem ít nhất là hào kiệt trở lên." Quý Huyện lệnh vừa nhìn về phía Tô Nghi , đạo , "Ho khan một cái , Tô hiền chất , người lần sau nếu là gặp lại người cao nhân kia , có thể hay không thay ta nói tốt. . ."

"Cái này ta không dám hứa chắc." Tô Nghi liền vội vàng nói , "Vị cao nhân kia vân du tứ phương , cứu cũng chỉ điểm ta chẳng qua là tiện tay làm , ta ngay cả tên hần cũng không biết , càng không biết có thể hay không lần nữa đụng phải hần."

"Đáng tiếc." Quý Huyện lệnh mặt đầy tiếc hận.

"Trọng điểm không phải cái này đi." Hoàng Phủ Viện Sự cười khở lắc đầu một cái , "Chuyện tình kẻ tiếp mới là trọng yếu nhất."

Quý Huyện lệnh sắc mặt rét một cái , đạo: "Không sai , kia Tô Nguyên bức hôn cô hung , quả thực coi trời bằng vung , nếu là Tô Thi Nhi bị ép gả cho hần , chẳng phải là muốn bị mất xuống chính mình đại hảo nhân sinh ? Ta coi như Tô Thủy Huyện lệnh , tuyệt không có thể ngồi yên không để ý đến!"

"Vẫn là tận lực lấy hòa bình thủ đoạn giải quyết cho thỏa đáng , nói thí dụ như hứa lấy tài vật , đem Tô Thi Nhi chuộc ra Tô gia; đồng thời bỏ đi Tô Nguyên tà niệm , khiến hần không đứng Tô hiền chất ôm căm ghét , chấm dứt hậu họa." Hoàng Phủ Viện Sự nói.

Hai vị đại nhân lâm vào suy nghĩ kỹ càng bên trong.

Tô Nghi mặc dù đối với hai vị đại nhân thật lòng tương trợ cảm thấy thập phần cảm kích , nhưng nói thật , hần căn bản không cho là Tô Nguyên sẽ từ bỏ ý đồ.

Kỳ Lân Mã xe sang trọng tốc độ cực nhanh , Lãng Đình Thôn rời Tô Thủy Huyện hai mươi mấy dặm đường , vậy mà nửa khắc đồng hồ thời gian liền đến.

Có Hoàng Phủ Viện Sự cùng Quý Huyện lệnh hai vị đại nhân trấn giữ , Ngô Vọng cùng Đồng Khê cảm giác mình hần là không giúp được gì , vì vậy liền tại cửa thôn xuống xe , chuẩn bị về nhà trước báo tin mừng , lại đi binh học viện bá kiến viện trưởng.

Tô Nghi thừa dịp dừng xe chỗ trống , chọn màn hướng ngoài xe bốn phía nhìn một chút , sinh lòng kinh ngạc.

Này Lãng Đình Thôn đến gần huyện thành , miệng người cũng không ít. Mặc dù bây giờ còn chưa phải là ngày mùa tiết , nhưng trong ngày thường luôn có thể thấy tụ năm tụ ba thôn dân tại cửa thôn ngồi lấy tán gẫu; giờ phút này Tô Nghi nhìn hi hữu không có người ở , tiêu điều không gì sánh được cửa thôn , trong lòng buồn bức không thôi.

Xe ngựa tiếp tục đi tới , đột nhiên một trận tiếng cổ nhạc tại bên tai vang lên , hơn nữa càng đi Lãng Đình Thôn chỗ sâu đi , càng đến gần Tô gia đại trạch , tiếng cổ nhạc lại càng phát vang vọng.

Đến Tô gia đại trạch trạch môn bên ngoài , Tô Nghi nhìn đến trạch môn mở rộng ra , giăng đèn kết hoa; tân khách nối liền không dứt , quà tặng chồng đầy đường; chúc mừng tiếng trận trận , trống nhạc chi âm ồn ào ồn ào , vô cùng náo nhiệt.

Mà phòng gác cổng thì đầy mặt tươi cười đứng ở cửa , từng cái tiếp đến điều tra tân khách lễ vật , đem tân khách từng cái đưa vào trạch môn , biểu tình vui mừng không gì sánh được. Những thứ này tân khách phần lớn đều là trong thôn hàng xóm , nhưng là có rất nhiều người là nhận được thiệp mời chạy suốt đêm tới.

Hiển nhiên , hôm nay Tô gia đang ở làm một hồi chuyện vui.

"Tô gia có thể có gì vui chuyện ?" Tô Nghi buồn bức , đột nhiên nghĩ đến một cái khả năng , nhất thời sắc mặt âm trầm , vội vàng đẩy ra màn cửa xuống xe.

Hoàng Phủ Viện Sự cùng Quý Huyện lệnh hai người nhìn thấy Tô Nghi loại này sắc mặt , giống như là cũng ý thức được gì đó , rồi rút mặt lộ không thích , đi theo Tô Nghi xuống xe.

Đang ở Kỳ Lân Mã xe sang trọng ở nhà họ Tô cổng lớn miệng dừng lại lúc , nhất thời hấp dẫn tới chơi các tân khách con mắt.

"Trời ơi , đây chính là Kỳ Lân Mã a , vẫn là ba thót! Đây tốt cùng là nơi nào hào phú ?" Một người hâm mộ nói.

"Hào phú ? Nhà nào hào phú cười lên Kỳ Lân Mã ? Người xem Tô gia là ta Lãng Đình Thôn lớn nhất tài chủ rồi , nhưng coi như là tan hết gia tài sợ rằng cũng mua không được một Kỳ Lân Mã."

"Đúng vậy , có tư cách cười Kỳ Lân Mã cơ bản đều là danh tướng thế gia. Ta xem a , nhất định là Tô gia đại công tử tại Ngô Quận làm quen cái nào thế gia , hôm nay là tới tham gia hân tiệc mừng."

"Nếu như Tô đại công tử thật làm quen danh tướng thế gia , hơn nữa Tô đại công tử bản thân thiên tư , ngày sau Tô gia địa vị nhất định nhất phi trùng thiên , ta đây quà tặng đưa giá trị a!"

Mọi người rồi rít gât đầu , cũng cảm giác mình chuyện này tới giá trị. Cho dù có người tặng quà thập phần quý trọng , thậm chí xa xa vượt qua người này gia đình tài lực , nhưng chỉ cần có thể nịnh hót Tô gia , thậm chí nịnh hót danh tướng thế gia mà nói , vậy tặng dầy nữa lễ đều giá cả có giá trị a!

Thậm chí còn có người hồi hận chính mình tặng quà đưa quá ít.

Các tân khách rồi rít chen lên đi trước , muốn trước tiên phải tặng bốc Kỳ Lân Mã xe sang trọng lên chủ nhân.

Nhưng màn cửa vừa bị đẩy ra , mọi người toàn đều ngăn ra; bởi vì , theo xe sang trọng bên trên đi xuống , cũng chỉ là một tên mười lăm mười sáu tuổi thiếu niên , chính là Tô Nghi!

Tô Nghi mới vừa dừng xe liền nghe được các tân khách nghị luận , biết mình phỏng đoán ứng nghiệm. Giờ phút này đi xuống xe , sắc mặt không gì sánh được trầm lãnh , lại thấy các tân khách mặt đầy bầm mị mà tiến lên đón , ngăn cản hấn đường , trong lòng thập phần căm tức.

"Tránh ra." Tô Nghi thấp giọng quát lạnh.

Các tân khách sắc mặt rét một cái , biết là quý nhân không muốn cùng người kết giao , rồi rít tránh ra.

Có người nhận ra Tô Nghi giờ phút này mặc võ sinh phục , cùng với trên đầu vai đeo "Võ nghệ siêu quần" quân hàm , không tự chủ được bày ra một bộ hâm mộ biểu tình tới.

"Mười lăm mười sáu tuổi võ sinh ? Thiên tư này so với Tô đại công tử đều không kém chút nào , thật không hổ là danh tướng con em thế gia." Rất nhiều người trong lòng nghĩ như vậy đến.

Tô Nghi đi lên phía trước , đứng ở cửa đón khách phòng gác cổng nhất thời ánh mắt đông lại một cái , mọi người không nhận biết Tô Nghi , hấn có thể nhận ra!

Hơn nữa , này môn phòng ở nhà họ Tô làm vài chục năm , biết rõ này Tô gia hết thấy nội tình , cũng biết Tô đại công tử vì thuận lợi đem Tô Thi Nhi nạp làm tiểu thiếp , sáng sớm hôm qua còn mướn người đi giết Tô Nghi!

Nhóm kia nhận được thuê mướn thứ liệu mạng trung , còn có hai ba tên võ sinh , Tô Nghi cơ hồ không có bất kỳ còn sống khả năng.

Nhưng giờ phút này , Tô Nghi vậy mà sinh long hoạt hổ mà xuất hiện ở trước mặt hấn , hơn nữa thế tới hung hăng , sắc mặt âm lãnh.

Này môn phòng trong nháy mắt ý thức được Tô Nghi là tới đòi nợ , cũng không để ý Tô Nghi tại sao lại ngồi lấy Kỳ Lân Mã xe sang trọng , thậm chí cũng không chú ý tới Tô Nghi trên người võ sinh phục , một cái hoảng hốt bên dưới , vậy mà thẳng tắp chắn cửa , dự định ngăn trở Tô Nghi tiến vào Tô phủ.

"Đứng lại!" Phòng gác cổng cao giọng quát lên.

Tô Nghi nhìn về phía cản đường người , liếc mắt liền nhận ra là Đại phu nhân bên người chân chó phòng gác cổng , bước chân dừng lại.

Tô Nghi rõ ràng nhớ kỹ , này môn phòng không chỉ có trong ngày thường mỗi ngày tặng bốc Đại phu nhân cùng Tô Nguyên , còn đối với Tô Nghi mẹ đẻ dùng hết làm nhục chi từ , thậm chí còn đem "Hồ ly tinh" , "Tiểu tiện chủng" các loại do tên đội lên đã chết Dương phu nhân trên đầu , rất được Đại phu nhân vui vẻ.

Hơn nữa , tại Tô Nghi thất thế sau , này môn phòng vì tại Đại phu nhân trước mặt hiện ra tự mình trung thành , trong ngày thường cũng không thiếu khi để Tô Nghi.

Nếu là tại lúc trước , Tô Nghi thấy này môn phòng , nhất định sẽ sinh lòng khiếp ý; nhưng bây giờ , Tô Nghi đối mặt với phòng gác cổng , lại không có vẻ sợ hãi chút nào , trong lòng chỉ có cuộn cuộn hận ý dâng lên.

"Ngươi muốn cản ta ?" Tô Nghi lạnh lùng hỏi.

"Ta tự nhiên muốn cản ngươi!" Phòng gác cổng quát lên , "Hôm nay nhưng là Tô Nguyên đại công tử ngày vui , làm sao có thể để mặc cho ngươi đầu này chó hoang đi vào phá rối , cút cho ta!"

Tô Nghi sắc mặt lạnh lùng , cũng không với hấn nói nhảm nhiều , trực tiếp bẻ vào chính mình thân là Thiên Trạch Sĩ Tử thân thể cường hấn , thẳng tắp hướng phòng gác cổng đánh tới.

"Hừ, ngươi tiểu tạp chủng này còn rất có can đảm!" Phòng gác cổng cũng không tránh né , cười lạnh một tiếng nói: "Không cần đại công tử ra mặt , ta hôm nay liền giáo huấn ngươi một chút , cho ngươi biết rõ , này Tô gia môn cũng không phải là tốt như vậy xông. . ."

Tiếng nói còn không có hạ xuống , phòng gác cổng kinh thường biểu tình cứ như vậy ngưng kết ở trên mặt hán.

Tại Tô Nghi đụng vào hán trong chớp mắt ấy , cửa kia phòng đột nhiên cảm thấy một cỗ cự lực đánh tới , thật giống như núi lở bình thường đánh thẳng vào bộ ngực hán! Chỉ nghe đồng một tiếng , cửa kia phòng một cái không có đứng vững , trực tiếp bị Tô Nghi đụng ngã lăn trên mặt đất , cái ót đập ở trên vách tường , liên tục lăn lộn kêu đau đớn.

Vậy xem các tân khách một tràng kêu lên , mà phòng gác cổng trong lòng kinh hãi không ngớt , nghĩ đến lúc trước trong nháy mắt đó , hán vậy mà tại Tô Nghi rằng môi ở giữa nhìn đến tinh thần kim quang dừng động!

"Vô , vô sinh ? ! Người thi đấu vô sinh rồi!" Phòng gác cổng kinh hãi muốn chết.

Bạn đang đọc truyện *Binh Pháp Đại Thánh Convert* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 36: Lệ làm trang điểm

Các tân khách thấy trước cửa xung đột , tất cả đều mặt đầy mờ mịt: Này con em thế gia chẳng lẽ không đứng tới tham gia tiệc mừng sao? Tại sao lại cùng phòng gác cổng nổi lên xung đột ?

Chỉ có mấy cái người khôn khéo nhìn thấu một ít đầu mối , lặng lẽ thu tay về trung lễ vật , sống chết mặc bay.

Tô Nghi mặt không thay đổi mắt liếc té xuống đất phòng gác cổng , thâm nghĩ trong lòng này ngốc nghếch thật là có mắt không trông , không thấy hán mặc lấy vô sinh phục sao?

Vô sinh lực lượng , như thế nào một người bình thường có khả năng ngăn được ?

Đi ra mấy bước , Tô Nghi thật giống như lại nghĩ tới điều gì giống như , lại xoay người lại , mò xuống tay đi , một cái nhấc lên rồi phòng gác cổng cổ áo.

Phòng gác cổng khoe mắt liếc qua liếc thấy Tô Nghi âm trầm sắc mặt , trong lòng kinh hãi , vội vàng giãy giụa , la to đạo: "Ai yêu , giết người rồi! Giết người rồi! Giết. . ."

"Om sòm!" Tô Nghi vung tay thì cho phòng gác cổng một cái tát , người sau tiếng thét chói tai nhất thời hơi ngừng.

Bởi vì Tô Nghi bàn tay thu được tinh thần gia trì , một tát này đi xuống , vậy mà trực tiếp đem này môn phòng tát trung học máu , không chỉ có trong miệng răng hàm bẻ nát mấy viên , liên đới nửa bên mặt đều sưng bầm đen , thập phần tức cười.

"Thì nhi tử ở đâu ?" Tô Nghi mặt không thay đổi chất vấn.

Tô Nghi một tát này gõ cửa phòng mắt bốc Kim Tinh , đại não chấn động , vô pháp suy nghĩ , người sau nghe chất vấn , theo bản năng liền muốn trả lời.

Nhưng cùng lúc , này môn phòng trong đầu vậy mà hiện ra Đại phu nhân đối mặt Dương phu nhân âm độc mặt mày vui vẻ , cùng với Tô đại công tử đối mặt Tô Nghi lúc tàn nhẫn biểu tình đến , nhất thời thần sắc rung một cái , suy nghĩ thanh tỉnh lại.

"Ta , ta không biết!" Phòng gác cổng cắn răng nói.

"Há, xem ra phòng gác cổng đại ca có chút mau quên a , ta đây sẽ đề cho người nghĩ lên."

Dứt lời , Tô Nghi lại trở tay một cái tát , ba một tiếng quăng về phía phòng gác cổng bên kia khuôn mặt.

"Cô a!" Phòng gác cổng phát ra rên lên một tiếng , lại thổ một búng máu đi ra , đỏ thẫm trong máu , vậy mà mang theo hai khóa vỡ vụn ra răng hàm!

Trận này đau như đánh tới , thẳng tắp đề cho này môn phòng đại não vô tri vô giác , như muốn nứt ra.

Phòng gác cổng mặt xưng phù giống như đầu heo , các vị tân khách nhìn một cái , thật giống như cảm động lấy bình thường , chỉ cảm thấy hai bên gò má làm đau , ê răng không gì sánh được.

Chuyện cho tới bây giờ , coi như là lại người ngu cũng đã biết: Vị này theo Kỳ Lân Mã tự hào trên xe xuống thiếu niên , căn bản là lai giả bất thiện! Hơn nữa có thể là Tô Nguyên tại Ngô Quận đắc tội vị này địa vị hiển hách con em thế gia , hiện tại thiếu niên này là tới tìm thù!

Có càng nhiều sáng suốt người thu hồi lễ vật , rồi rít lui về phía sau hai bước , tới biểu thị mình và Tô gia không hề dây dưa rẽ má.

Nhưng vẫn có mấy cái muốn cùng Tô gia bầu víu quan hệ tân khách lừa gạt cấp trên , cũng không ngần ngại , lập tức xông lên nấc thang liền muốn giúp phòng gác cổng kéo ra Tô Nghi.

"Hừ!" Nhưng vào thời khắc này , đám người phía sau truyền đến một đạo tiếng hừ lạnh.

Đạo thanh âm này đầy áp quân uy , thật giống như đất bằng vang sấm sét , thẳng tắp gõ đất mọi người đại não rung động; lại giống như trang nghiêm sắc lệnh , quanh quẩn tại mọi người trong cơ thể , làm cho tất cả mọi người cũng không nhận được muốn quỳ bái.

Các tân khách kinh ngạc không gì sánh được , kia vài tên ám đầu muốn giúp phòng gác cổng người kinh hãi muốn chết , vội vàng quay đầu nhìn lại , chỉ thấy Kỳ Lân Mã xe sang trọng lên , lại đi xuống một người trung niên cùng một ông già tới.

Trung niên nhân kia người mặc người đi đường cấp bậc màu xanh nhạt mực trúc phục , mà lão già kia , càng là mặc lấy màu trắng tinh bào phục , ngực trái thêu nổi bật bạch hạc , lại là đồng phục võ sĩ!

Sở hữu vậy xem tân khách đồng loạt hít một hơi khí lạnh.

"Trời ơi , một tên Vũ Sĩ cộng thêm một tên người đi đường ? Hai người này coi như là thả vào huyện thành , cũng là đỉnh thiên nhân vật a! Vậy mà sẽ phụng bồi này một cái tiểu thiếu niên tới đây loại thâm sơn cùng cốc , đập Tô gia bái ?" Có vài người thầm nghĩ đến.

Các tân khách nhìn về hai người ánh mắt 12 phần sợ hãi , có người còn ý thức được: Đây Tô gia sợ rằng phải xui xẻo.

Mà đúng như bọn họ phỏng đoán như vậy , hai người này xác thực chính là huyện thành đỉnh Thiên đại nhân vật , không chỉ có thực lực đứng đầu , hơn nữa trong tay thực quyền , mười cái Tô gia đều không chọc nổi , bất ngờ chính là Hoàng Phủ Viện Sự cùng Quý Huyện lệnh hai người!

Theo Hoàng Phủ Viện Sự một đạo hừ lạnh , mấy cái ám đầu người nhất thời thật giống như một chậu nước lạnh tưới đến cùng. Bọn họ lập tức dừng bước lại , xoay người lại chạy trở về trong đám người , trong lòng vui mừng chính mình may mắn vẫn không có động thủ , nếu không hạ tràng so với này môn phòng phòng chừng cũng không khá hơn bao nhiêu.

Hai vị đại nhân đi về phía trước đến , mọi người vội vàng ngơ ngác đẩy ta nhường mà nhường ra một con đường.

Tô Nghi đối với sau lưng xô xao nếu như không nghe thấy.

"Cuối cùng hỏi người một lần , Thi nhi tỷ ở đâu ?" Tô Nghi xuống đáp thông điệp cuối cùng , lần nữa thật cao mà giương lên tay.

Bị Tô Nghi xách ở trong tay phòng gác cổng vừa nhìn , nhất thời kinh khủng vạn trạng , sợ đến hồn phi phách tán!

Phòng gác cổng bị một tên võ sinh hai bàn tay , đã sớm vượt qua thân thể có thể chịu đựng cực hạn , nếu muốn là lại đập một bàn tay mà nói , thế nào cũng phải lập tức biến thành si ngốc không thể!

"Ta , ta nói! Mau dừng tay!" Phòng gác cổng kinh hoàng nói , "Tô Thi Nhi ngay tại hậu viện Địa tự phòng , vài tên tỷ nữ đang giúp nàng trang điểm!"

Nghe được "Trang điểm" hai chữ , Tô Nghi khóe miệng run lên , bàn tay nắm quyền , một quyền đánh về phía phòng gác cổng hốc mắt.

Phòng gác cổng nhất thời hốc mắt băng liệt , trợn trắng mắt , ngất đi.

Tô Nghi lập tức bỏ lại phòng gác cổng , vọt vào trạch môn , đi tới hậu viện.

Hoàng Phủ Viện Sự nhìn một chút nằm trên đất miệng sùi bọt mép , giống như một cái chó chết phòng gác cổng , sắc mặt lạnh tới cực điểm.

"Đồ khốn! Đây tất nhiên là kia Tô Nguyên muốn bức hôn Tô Thi Nhi , mới làm tràng này tiệc mừng!" Hoàng Phủ Viện Sự cắn răng nghiêng lợi nói.

"May mắn chúng ta tới được sớm , bằng không đợi đến vào đêm , Tô Thi Nhi đáp một cái lên khăn đội đầu của cô dâu , sợ là muốn dơ bản nàng thuần khiết danh tiếng." Quý Huyện lệnh sắc mặt vui mừng.

"Tô Thi Nhi đối với Tô hiền chất có mười năm dưỡng dục ân tình , Tô hiền chất thấy này tiệc mừng , sợ là không thể khống chế tâm tình mình , chúng ta đuổi sát theo đi , để tránh hấn cùng người nổi lên xung đột , bị người gây thương tích." Hoàng Phủ viện nói xong , nhắc chân đi , Quý Huyện lệnh vội vàng đuổi theo.

Thấy hai vị đại nhân biến mất ở tô trạch môn miệng , các vị còn không có vào cửa tân khách thờ phào nhẹ nhõm.

Trong đó có một người cầm trong tay bao tiền lì xì giấu trở về trong tay áo , sắc mặt lúng túng nói: "Ho khan một cái , tại hạ chỉ là đi ngang qua nơi đây , nhìn xong một hồi trò hay , này rồi đi , các vị tự cầu nhiều phúc đi."

Người này nói xong cũng đi , bước chân không hề dừng lại.

Một người khác con người nhỏ giọt nhất chuyển, lớn tiếng nói: "Ai yêu, ta đột nhiên nghĩ tới mẹ ta bệnh nặng, còn muốn ta giúp mớm thuốc đây, cáo từ!"

"Híc, tháng sau thì phải xuống đất làm việc, ta còn có một cặp mầm mống không có sàng lọc, làm sao có thể ở nơi này lãng phí thời gian." Lại đi một người.

"Ta phải trở về nhìn một chút hài tử nhà ta có phải hay không lại tiểu."

"Ta xem đợi lát nữa liền thời tiết muốn thay đổi, ta phải mau về nhà thu quần áo."

...

Trong lúc nhất thời, những thứ này tân khách bất tiện quá hải, các hiền thần thông, vậy mà tất cả đều có thể tìm được mỗi người lý do rời đi. Không tới ba mươi hơi thở thời gian, ba mươi bốn mươi tên các tân khách liền đi không còn một mống.

Nguyên bản người người nhón nháo, đông như trẩy hội Tô gia đại trạch trước, trong nháy mắt trước cửa có thể giăng lưới bắt chim, tiêu điều không gì sánh được, chỉ còn lại vài người trở mắt nhìn nhau, cuối cùng cũng không khỏi không hậm hực rời đi nơi này.

Mà ở hậu viện phòng chữ Địa trong sương phòng.

Tô Thi Nhi ngồi ở gương đồng trước, hai vị thanh niên tỷ nữ tay cầm son phấn, đang ở vì nàng trang điểm.

Chỉ bất quá, này hai gã trang điểm kinh nghiệm không gì sánh được thành thạo tỷ nữ, giờ phút này trên trán lại mồ hôi lạnh chảy ròng, lộ ra luống cuống tay chân, cục xúc không ngớt.

Bởi vì, các nàng mỗi lần là Tô Thi Nhi đánh lên một tầng đồ trang sức trang nhã, ngay lập tức sẽ bị người sau nước mắt xông hoa, cho tới các nàng không thể không lau sạch phấn trang điểm, một lần nữa bắt đầu làm việc.

Tô Thi Nhi đã khóc thành một cái lệ nhân!

Tô Thi Nhi nước mắt thật giống như mở cổng ngập lụt bình thường tình thế khó dừng, liền mặc trên người đại hồng y thường cũng bị nước mắt \*\* \*\* rồi một mảnh, cho hai vị tỷ nữ trang điểm làm việc tăng cao không ngừng gấp ba độ khó.

Một vị trong đó quần áo xanh tỷ nữ cuối cùng không chịu nổi, oán giận nói: "Ai yêu, ta nói Thi nhi muội muội, người có thể không thể đừng khóc à? Người này vừa khóc, được lãng phí chúng ta bao nhiêu thời gian a!"

Tô Thi Nhi nếu như không nghe thấy, một bên khóc sụt sùi, một bên trong miệng lầm bầm: "Nghĩ nhi, Nghĩ nhi. . ."

Hai vị tỷ nữ hai mắt nhìn nhau một cái, đều từ đối phương trong mắt nhìn đến mỗi người vẻ bất đắc dĩ.

Tạo thành hết thấy các thứ này nguyên nhân chính là: Tại ngày hôm qua buổi trưa, đại công tử Tô Nguyên tại Tô phủ bên trong nói ầu nói tả, nói hấn một vị bằng hữu tình cờ đi ngang qua quan đạo, phát hiện Tô Nghi đã tại đi thi trên đường bất hạnh té chết, cũng mang đến cho hấn tin tức này, hấn nhận được tin tức sau đó, đã phái người đi vận Tô Nghi thi thể.

Tô Thi Nhi nghe một chút, nhất thời khóc rống một trận, ngất đi.

Sau đó không lâu Tô Thi Nhi tỉnh lại, lại nghĩ tới tin dữ này, than vãn không ngớt, này cả ngày đều là như vậy không ngừng rơi lệ, vô tri vô giác trạng thái.

Mà Tô Nguyên có thể không quan tâm những chuyện đó, thậm chí còn tuyên bố Tô gia xảy ra bực này chuyện không may, vì xung hi, muốn lập tức đem Tô Thi Nhi cưới vào cửa.

Hơn nữa vô cùng đúng dịp là, Tô lão gia hai ngày này lại có chuyện đi ra ngoài, trông coi Tô gia sự vụ, chính là Đại phu nhân!

Đại phu nhân nghe chuyện này, lập tức giả mù sa mưa nói muốn an táng Tô Nghi, hơn nữa thống khoái đón nhận Tô Nguyên yêu cầu, làm người ta bắt đầu chuẩn bị mở cuộc hôn lễ này.

Sau đó Đại phu nhân sai người là Tô gia ở ngoại địa thân biết bạn tốt phát đi mời thiệp, cũng mở rộng ra môn hộ, mời trong thôn đứng đầu có danh tiếng một nhóm người tới tham gia con mình đệ nhị Thiên hôn lễ.

Tô phủ bên trong tất cả mọi người cũng nhìn ra được, đây là đại công tử Tô Nguyên tự biên tự diễn một hồi náo nhiệt, mục tiêu chính là vì không chường ngại chút nào mà đem Tô Thi Nhi nạp làm tiểu thiếp mà thôi.

Có mấy người tỷ muội đáng thương Tô Thi Nhi, nhưng lại không dám chống lại Đại phu nhân cùng Tô Nguyên mệnh lệnh, những người ở khác càng là câm như hến.

Tô Thi Nhi không muốn gả cho Tô Nguyên, vài lần tìm chết muốn theo Tô Nghi mà đi, nhưng đều bị người ngăn lại. Sau đó Tô Nguyên càng là mệnh lệnh vài tên tỷ nữ ngày đêm giám thị, không cho Tô Thi Nhi tự tìm đoán kiến.

Tô Thi Nhi nhất giới cô gái yếu đuối, chết cũng không bị chết, càng không lực phản kháng, sáng nay bị vài tên tỳ nữ cái đến hậu viện trong sương phòng, thần thờ bị các nàng đối y phục, sau đó bị đè vào trước bàn, bắt đầu trang điểm.

"Thi nhi muội muội, tỳ làm tỳ tỳ ta van cầu ngươi, đừng khóc! Ngươi này khóc không ngừng, không phải làm khó chúng ta sao?" Kia quần áo xanh tỳ nữ thờ dài nói, "Chúng ta cũng là bị buộc bắt đắc dĩ, nếu là làm không xong Đại phu nhân phân phó đi xuống sự tình, nhất định sẽ gặp họa! Muội muội ngươi là được giúp đỡ, thông cảm một hồi tỳ tỳ đi!"

Bạn đang đọc truyện *Binh Pháp Đại Thánh Convert* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 37: Ngươi thật là đẹp

"Trang điểm? Nghi nhi đều đi... Đây trang điểm, ta vì ai mà hóa?" Tô Thi Nhi khóc sùi sùi đạo.

"Dĩ nhiên là vì đại công tử a!" Kia quần áo xanh tỳ nữ khích lệ nói, "Thi nhi muội muội, chúng ta đều biết ngươi không muốn gả cho đại công tử, trong lòng ủy khuất. Nhưng ngươi thay đổi ý nghĩ suy nghĩ một chút, Tô Nghi đi đều đi, người đi không thể phục còn, ngươi coi như lại thương tâm thì có ích lợi gì đây? Sau đó ngươi lại suy nghĩ một chút, đại công tử thiên tư cao cỡ nào a, ngươi gả cho hắn, về sau liền nhất định sẽ trải qua vinh hoa phú quý sinh hoạt, tỳ muội chúng ta mà mấy cái đều hâm mộ ngươi chết bầm."

"Ta cũng hâm mộ các ngươi." Tô Thi Nhi vừa nói, lại chảy xuống một hàng thanh lệ.

Kia quần áo xanh tỳ nữ á khẩu không trả lời được.

Lúc này, một tên khác phần y tỳ nữ kéo một cái người trước tay áo, ném cho nàng một cái ánh mắt tò ý.

Kia quần áo xanh tỳ nữ hội ý, đi theo đối phương đi tới căn phòng một góc.

Cũng chỉ nghe kia phần y tỳ nữ nói: "Ta xem Thi nhi muội muội sợ là khóc không xong rồi, chúng ta vẫn là cùng Đại phu nhân cùng đại công tử van nài, để cho bọn họ muộn mấy ngày lại cử hành hôn lễ, để cho Thi nhi muội muội chậm mấy ngày tâm tình đi, dù sao Thi nhi muội muội cũng sẽ không chạy mất, bọn họ không có gì có thể lo lắng."

"Này, không tốt sao." Quần áo xanh tỳ nữ mặt lộ vẻ khó xử, do dự nói, "Này thiệp mời đều phát ra ngoài, tiệc rượu đều dọn lên, đột nhiên lại nói muốn trì hoãn hôn lễ, sợ Đại phu nhân cùng đại công tử sẽ cảm giác mình mặt mũi không nhìn được, sẽ không đồng ý."

"Không đi thử một chút làm sao biết, ta xem Thi nhi muội muội như vậy đáng về, đau lòng cấp bách."

Nghe đối phương nói như vậy, quần áo xanh tỳ nữ cũng nhìn sang Tô Thi Nhi bóng lưng, cuối cùng thờ dài một tiếng, gật gật đầu.

Hai người đi ra ngoài cửa.

Hai gã tỳ nữ vừa ra cửa, liếc mắt một liềm thấy thấy ở hậu viện qua lại độ Bộ đại công tử Tô Nguyên, nhất thời mặt lộ vẻ bất đắc dĩ, nhưng lại nhanh chóng thu liềm, liền vội vàng tiến lên thăm hỏi sức khỏe.

"Thế nào?" Tô Nguyên truyền đi đầu hỏi.

Hai vị tỳ nữ đồng loạt lắc đầu, kia phần y tỳ nữ nói: "Đại công tử, Thi nhi muội muội chiều cố Tô Nghi mười năm, hai người tình như chị em; bây giờ Tô Nghi vừa mới chết, Thi nhi muội muội tâm tình còn không có tỉnh lại, khóc không ngừng, liền trang điểm đều hóa không được. Nô tỳ khẩn cầu đại công tử, thành thân một chuyện có thể hay không tạm hoãn mấy ngày, khác chọn lương thần?"

"Tạm hoãn mấy ngày?!" Tô Nguyên cười lạnh nói, "Ta tại Ngô Quận làm ăn đã tiến vào thời khắc mấu chốt, cần ta tùy thời đốc thúc, đừng nói là mấy ngày rồi, ngay cả một ngày cũng không chờ! Hơn nữa, hiện tại thiệp mời đã phát, các ngươi chẳng lẽ muốn cho ta tại khách nhân trước mặt bêu xấu sao?"

Hai vị tỳ nữ nghe vậy, không khỏi mặt lộ tuyệt vọng.

Kia Tô Nguyên lại nói: "Hóa không được trang điểm cũng đừng biến hóa, chờ đến tối trực tiếp cho nàng đắp lên khăn đội đầu của cô dâu, tùy tiện bái xong Thiên Địa, nàng chính là ta người."

Quần áo xanh tỳ nữ khó có thể tin nhìn Tô Nguyên , không nghĩ đến này Tô Nguyên thật không ngờ vô tình , vì mình \*\* \*\* vậy mà có thể dễ dàng hủy diệt một cô gái tương lai.

Phải biết , thành thân bực này đại sự , mỗi một nữ tử một đời chỉ có một lần , là trong cuộc sống nhất đẳng đại sự. Nhất định phải cẩn thận ăn mặc , không thẹn với cả đời này một lần cảnh tượng hoành tráng , tại hôn sau mới có thể được đến người khác tôn trọng , được đến cao hơn gia đình địa vị.

Mà bây giờ Tô Nguyên thật không ngờ qua loa , nói coi như Tô Thi Nhi không trang điểm cũng không thể gọi là ?

Loại thái độ này , nhất định chính là đem Tô Thi Nhi trở thành là gái lầu xanh bình thường! Tô Thi Nhi mặc dù chỉ là một tên tỳ nữ , nhưng dù gì nổi danh có phần , tài sản thuần khiết , làm sao có thể nhận được như thế làm nhục ?

Hai vị tỳ nữ lửa giận nảy xông , trong lòng vì các nàng Thi nhi muội muội bệnh vực kẻ yếu , nhưng cũng giận mà không dám nói gì , trong lòng chỉ cầu sự tình sẽ xuất hiện chuyển cơ. Nếu là Tô Thi Nhi gả cho bực này cầm thú , sợ nửa đời sau thật muốn chịu hết ừ khuất , lại làm sao có thể được đến ân sủng , được đến vinh hoa phú quý ?

Nhất là tên kia quần áo xanh tỳ nữ , thậm chí vì thế trước dùng như vậy ngu xuẩn mà nói đi khuyên Tô Thi Nhi cảm thấy xấu hổ vạn phần.

"Ta cảm giác được , kia hồng đầu đáp vẫn là cảm đi làm nguoi tã tương đối khá."

Đúng vào lúc này , Tô Nguyên sau lưng vang lên một đạo quen thuộc giọng nói.

Tô Nguyên nghe một chút , bà vai đột nhiên run lên , nhất thời cảm giác trong đầu có sấm sét gầm thét , thẳng tắp đưa hấn tâm thần chấn mất hồn mất vía.

Hai gã tỳ nữ sau khi thấy viện trong hành lang đứng thiếu niên kia , hai trông mắt tròn to , biểu tình quả thực giống như là sống thấy quỷ bình thường.

Tô Nguyên càng là khó có thể tin quay đầu đi , vừa nhìn hành lang miệng thiếu niên kia , nhất thời cảm thấy đại não một trận nổ ầm , không biết nên bày ra biểu tình gì mới phải.

Người thiếu niên kia , chính là đem cửa phòng đánh cho một trận sau đó , xông vào tô trạch Tô Nghi!

Kia phần y tỳ nữ phản ứng nhanh, vội vàng dùng cùi chỏ chọc chọc quần áo xanh tỳ nữ cánh tay , cũng hướng sau lưng phòng chữ Địa mái hiên ném một ánh mắt.

Người sau lập tức hội ý , lặng lẽ chạy vào sau lưng mái hiên.

"Nguoi , nguoi , nguoi trả lại như thế nào. . ." Tô Nguyên vốn định theo bản năng hỏi một câu "Nguoi thế nào còn còn sống", nhưng lời còn không ra khỏi miệng , ánh mắt một thấp , liền nhìn đến Tô Nghi trong tay chính lời kéo một tên bị đánh sưng mặt sưng mũi Tô gia gia đình , nhất thời nộ do tâm sinh , nổi trận lôi đình!

"Nguoi lại dám đánh đập ta Tô gia hạ nhân ? !" Tô Nguyên cắn răng nghiêng lợi nói.

"Ừ ? Không nghĩ đến nguoi người này vậy mà sẽ vì một cái nhỏ nhỏ hạ nhân tức giận ?" Tô Nghi bày ra một bộ kinh ngạc khuôn mặt đến , "Ta chính là Tô gia Nhị thiếu gia , cậu nò tài kia dám can đảm can ta đường , cho nên ta đánh hấn một hồi , nguoi có ý kiến gì ?"

Tô Nguyên không nghĩ đến đã từng thời gian qua nhất gan hướng nội Tô Nghi , giờ phút này vậy mà dám lớn lối như vậy mà phản bác hấn , nhất thời cảm thấy kinh ngạc.

Tô Nguyên theo bản năng vừa nhìn Tô Nghi ăn mặc , nhất thời sắc mặt đông lại một cái , giống như là nghĩ thông suốt gì đó , không khỏi cười lạnh không ngớt.

"Nguyên lai nguoi đã là võ sinh rồi , cho nên mới như thế có niềm tin." Tô Nguyên câu hỏi một bên khoe miệng , giễu cợt nói , "Ta không biết bằng nguoi bản sự , đến tốt cùng là dùng gì đó đường ngang ngõ tắt mới thi đậu võ sinh , nhưng nguoi sẽ không thật sự cho rằng , dựa vào nguoi nhất giới võ sinh , là có thể ở nơi này Tô phủ muốn làm gì thì làm chứ ? !"

"Không sai , ta còn thực sự là như vậy cho là." Tô Nghi nghiêm trang gật đầu một cái nói , "Không chỉ là cho là , ta đã bắt đầu làm như vậy rồi."

Đứt lời , Tô Nghi cầm trong tay gia đình vút xuống Tô Nguyên trước mặt.

Tô Nguyên vừa nhìn tên gia đình này , sống mũi đứt gãy , hốc mắt đầy máu; răng cửa vỡ nát , miệng sùi bọt mép; hiển nhiên bị Tô Nghi vài cái trọng quyền , cơ hồ bất tỉnh nhân sự.

Tô Nguyên hơi hơi nheo cặp mắt lại , nhìn về Tô Nghi , trong mắt có hung quang lóe lên.

Lúc này , Tô Nguyên phía sau phòng chữ Địa cửa sương phòng chỉ một tiếng bị mở ra , tên kia quần áo xanh tỳ nữ đỡ một tên mềm mại không xương lệ mỹ nhân đi ra.

Lệ kia mỹ nhân khẽ ngẩng đầu , liếc mắt liềm đem Tô Nghi gầy gò dáng người bắt vào cát nước trong hai con ngươi , thật giống như là treo tâm cuối cùng buông xuống , lại cũng không không chế được tâm tình mình , bước liên tục chạy chậm , nhào tới Tô Nghi trong ngực , gào khóc.

"Nghi nhi! Thật là nguoi! Ta không phải đang nằm mơ sao?" Tô Thi Nhi một bên khóc , vừa dùng nàng hơi lộ ra thô ráp nhẹ tay khẽ vuốt qua Tô Nghi gò má , cảm nhận được Tô Nghi trên mặt nhiệt độ cơ thể sau đó , trong lòng tương tư chi tình đột nhiên bùng nổ , nước mắt đã mơ hồ nàng tầm mắt.

"Ta còn không có báo đáp Thi nhi tỷ mười năm ân tình , như thế nào tùy tiện chết đi."

Tô Nghi giờ tay lên đi lau làm Tô Thi Nhi nước mắt , trong lòng than thở vạn phần , không khỏi nói: "Thi nhi tỷ , nguoi thật là đẹp."

Tô Thi Nhi so với Tô Nghi trong ấn tượng còn muốn đẹp hơn gấp mấy lần , lúc trước Tô Nghi chưa từng đem Tô Thi Nhi trở thành nữ tính đối đãi , trong lòng càng là không có gì xấu đẹp quan niệm , vì vậy cũng ảnh hưởng hiện tại Tô Nghi trước đây ấn tượng cùng phán đoán.

Nhưng giờ phút này vừa thấy , Tô Nghi nhất thời cảm thấy liềm "Mỹ" cái chữ này đều không cách nào hình dung Tô Thi Nhi rồi , trong lòng oán thầm đạo: "Chẳng lẽ đây chính là trong truyền thuyết trong mắt người tình biến thành Tây Thi?"

Nhưng Tô Thi Nhi nhưng là mặt đẹp đỏ giống như trái táo bình thường sáng giọng: "Nguoi lúc trước cho tới bây giờ chưa nói qua ta mỹ, hiện tại cũng nhất định là tại giễu cợt ta."

Tô Nghi nhưng là cười lớn một tiếng , vừa chỉ chỉ chính mình quân hàm , nói: "Thi nhi tỷ , nguoi xem , ta thi đậu võ sinh rồi , lợi hại!"

Tô Thi Nhi vừa nhìn kia quân hàm , lại nhìn một chút Tô Nghi trên người trang phục , trong hai tròng mắt tia sáng kỳ dị dừng động.

"Ừ! Ta cũng biết Nghi nhi nguoi nhất định có thể thi đậu võ sinh , Nghi nhi là lợi hại nhất!" Tô Thi Nhi lau khô chính mình nước mắt , xinh đẹp cười nói.

"Đây đều là bái Thi nhi tỷ ban tặng , không có Thi nhi tỷ , cũng chưa có ta hôm nay." Tô Nghi hai tay nắm ở Tô Thi Nhi tay phải , nghiêm mặt nói.

Tô Thi Nhi hai tròng mắt nhìn về phía Tô Nghi gương mặt , vậy mà trong lòng rung rung , không thể không đem ánh mắt dời đi , không dám nhìn nhiều Tô Nghi liếc mắt , đồng thời chỉ cảm thấy đỏ mặt tim đập , trong lòng ngượng ngùng nói: "Nha , như thế ta tâm nhảy nhanh như vậy ?"

Tại Tô Thi Nhi trong mắt , Tô Nghi vậy mà đảo qua ngày xưa sợ hãi , nhát gan cùng hướng nội , trở nên ngược lại là vô tận ánh mặt trời , tự tin và quả cảm!

Tô Nghi này mười phần nam nhi anh khí , không khỏi làm Tô Thi Nhi nai vàng ngo ngác , cúi đầu , hai tròng mắt không dám cùng Tô Nghi mắt đối mắt.

Nhìn đến hai người ở trước mặt mình như vậy liếc mắt đưa tình , Tô Nguyên khí cả người phát run , chỉ cảm thấy mình đã bị rồi hết sức làm nhục , lửa giận trong lòng bùng ra.

"Tô Nghi! Nguoi hôm nay tới Tô phủ , có thể chính là vì làm loạn ? !" Tô Nguyên nghiêm nghị quát lên , "Nguoi không chỉ có đánh ta Tô phủ hạ nhân , còn đảo loạn ta tiệc cưới , ta Tô Nguyên mặt mũi há là nguoi người này có thể tùy ý giẫm đạp lên ? Nếu là nguoi không cho ta một câu trả lời hợp lý , nguoi cũng đừng nghĩ đứng đi ra ta Tô gia đại môn!"

Trước đây Tô Nghi ở phía trước viện hơn hai mươi tên tân khách trước mặt đại nào một trận , còn động thủ đánh vài tên cản đường gia đình , giờ phút này những thứ kia các tân khách nhìn thấy hậu viện động tĩnh , mỗi một người đều bu lại chuẩn bị xem náo nhiệt. Mà Hoàng Phủ Viện Sự cùng Quý Huyện lệnh hai người cũng xen lẫn trong đám người , tùy thời chuẩn bị tiếp viện Tô Nghi.

Tô Nghi khóe mắt liếc qua nhìn thấy hai người , trong lòng yên ổn.

Không nói trước có hai vị đại nhân trấn giữ , liềm vền vẹn là ở nơi này chút ít tân khách trước mặt , Tô Nguyên chắc sẽ không làm quá quá khích cử động tới.

Hơn nữa , coi như bỏ đi những yếu tố này , chỉ có Tô Nghi bản thân một người đối mặt thân là tướng tài Tô Nguyên , hẳn cũng sẽ không cảm thấy sợ hãi.

Thiên mệnh tướng tinh mang cho Tô Nghi cấp hai kim thiên thoát xác , không chỉ có thể dùng ở chạy trốn , hẳn chế tạo nổ mạnh phân thân , đã đủ để bị thương nặng tướng tài!

Nếu như hai người thật động thủ , Tô Nghi còn chưa hẳn thất bại.

Vì vậy , Tô Nghi giờ phút này lộ ra mười phần phấn khích , bình tĩnh nhìn về phía Tô Nguyên.

"Ừ? Ta còn tưởng rằng Tô gia tổ chức tràng này yến hội , là để ăn mừng ta thi đậu võ sinh trở về đây, nguyên lai , là Tô đại thiếu gia hôn lễ a!" Tô Nghi nói châm chọc , "Cũng không biết này nhà gái là ai , ta tốt dâng lên lễ mọn a. Thi nhi tỷ , này nhà gái chẳng lẽ là nguoi ?"

Tô Thi Nhi lập tức lắc đầu , mặt đầy ủy khuất.

Bạn đang đọc truyện *Bình Pháp Đại Thánh Convert* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 38: Tô gia mặt mũi không thể ném

Tô Nghi cười một tiếng, lại nhìn phía hai vị tỷ nữ, chấp tay hỏi "Đó chính là hai vị tỷ tỷ?"

Hai vị tỷ nữ vội vàng xua tay một cái, sau đó mừng rỡ nói: Bị một tên võ sinh gọi thành "Tỷ tỷ", thật là rất cảm thấy trên mặt có vẻ vang!

"Ồ? Tại chỗ nữ tính không có một cái chuẩn bị gả cho người, Tô đại thiếu gia người chẳng lẽ..." Tô Nghi mặt đầy tò mò chuyển hướng trong hành lang xem cuộc vui phái nam các tân khách, lớn tiếng hỏi, "Chư vị tới khách, các người có thể có vị nào là đặt trước hôm nay gả cho Tô đại thiếu gia?"

Tân khách rồi rít lác đầu lui một bước, nhìn về Tô Nguyên ánh mắt thậm chí tràn đầy một phần kiêu khác quý dị.

"Tại chỗ khách tới môn không có một người muốn gả cho người, ồ? Tô đại thiếu gia, chân người dưới có một đội con kiến, chẳng lẽ, những thứ này con kiến chính là người thành thân đối tượng? Tô đại thiếu gia thường thức đặc biệt, bội phục bội phục." Tô Nghi nghiêm trang chấp tay khen.

Tô Nguyên nghe vậy, vậy mà theo bản năng nhìn về phía dưới chân. Chỉ bất quá hán dưới chân không còn một móng, nào có con kiến?

"Người dám đùa bỡn ta?!" Tô Nguyên nhất thời mặt đầy trương đồ, thẹn quá thành giận nói, trong mắt như là muốn phun ra lửa giận tới.

Tô Nghi nhún vai một cái, mặt đầy vẻ mặt vô tội.

Tại chỗ các tân khách nhìn thấy Tô Nguyên như vậy tức cười cử động, rồi rít phình bụng cười to. Mà Quý Huyện lệnh càng là ở trong đám người quạt gió thổi lửa, lên án Tô Nguyên, cũng vạch rõ tràng này tiệc mừng chân tướng, mọi người mới chợt hiểu ra, hiểu cuộc nháo kịch này chân tướng, biết Tô Nguyên là bức nào bị ối người.

Tô Nguyên vì bức hôn hạ nhân mà giết hại chính mình em trai ruột, bọn họ lại còn tới chúc mừng, há chẳng phải là trợ Trụ vi ngược?

Phần lớn người trong lòng đều hối hận không thôi, cảm giác mình không nên tới tham gia tràng này tiệc mừng. Chỉ có số ít vài người nói năng thận trọng, không dám công khai đắc tội Tô gia.

Trong lúc nhất thời, các tân khách rồi rít đối với Tô Nguyên mặt lộ vẻ khinh bỉ, rồi rít tuyên bố Tô Nguyên như vậy bị ối hành động, quả thực thua Tô gia danh tiếng.

Đối mặt các tân khách chỉ trích, Tô Nguyên sắc mặt âm trầm.

"Đám kia đáng chết thổ phỉ, mười mấy người cộng thêm ba cái võ sinh, vậy mà vẫn không giết được một cái Tô Nghi!"

Tô Nguyên trong lòng khí run lấy bầy, ngoài mặt lại lạnh lùng cảnh cáo nói: "Tô Nghi, nơi này chính là Tô phủ, có thể không phải do người làm xằng làm bậy! Ta lúc trước xem ở các vị khách nhân mặt mũi, mới không muốn cùng người nhiều tính toán, hiện tại ta cho người một cái cơ hội, mặc cho người rời đi, nếu người vẫn là không biết điều ở chỗ này giương oai, chớ trách ta không để ý tới ngày xưa tình cảm!"

"Tình cảm?" Tô Nghi mỉm cười thật giống như băng xuyên bình thường lạnh lùng, "Người ta nguyên bản là không hề tình cảm có thể nói, mà theo người dự định đụng đến ta nữ nhân một khắc kia bắt đầu, chúng ta cũng đã vạch mặt rồi. Ta hôm nay tới đây, chính là vì đem Thi nhi tỷ mang ra khỏi Tô phủ, người nhưng là phải ngăn trở?"

Tô Thi Nhi nghe "Nữ nhân ta" bốn chữ, trong lòng hơi ấm, lần nữa hốc mắt một đỏ, lại hướng Tô Nghi lại gần hai bước, nửa người đều núp ở phía sau hắn.

"Nghi nhi, người, người thật có thể dẫn ta rời đi?" Tô Thi Nhi trong hai tròng mắt, có vẻ trông đợi lưu chuyển.

"Thi nhi tỷ yên tâm, ta nói được là làm được, người ở nơi này xem kịch vui là được, này không tốn bao nhiêu thời gian." Tô Nghi cười nhạt nói.

"Ừ, ta tin tưởng người!" Tô Thi Nhi gật đầu một cái.

Tô Nguyên thấy vậy, cười lạnh không ngớt.

"Tô Nghi, người lấy ở đâu tự tin? Chính là nhất giới võ sinh, liền Trích Tinh Các đều không leo, không có học được một đạo kì mưu, chỉ bất quá ý vào thân thể so với thường nhân cường hãn, liền dám cùng thân là tướng tài ta gọi là bản? Ta nếu muốn cản người, người đi?" Tô Nguyên phát ra một tiếng giễu cợt.

"Người có thể thử một chút." Tô Nghi nhún vai nói.

"Khẩu khí thật là lớn!"

Tô Nguyên đi phía trước một bước bước, cả người quân uy dâng lên, Tô Nghi đột nhiên cảm giác mình xung quanh không khí tốt giống như trong nháy mắt ngưng kết, ngực phẳng như bị nặng ngàn cân vật chèn ép, ngay cả hô hấp đều tăng thêm mấy phần.

"Đây chính là tướng tài quân uy sao . ." Tô Nghi trong lòng nghiêm nghị.

Tô Nghi coi như vô sinh, nhận được tướng tài quân uy uy áp còn cảm thấy hô hấp cực xúc, bức bối không ngớt, kia Tô Thi Nhi chỉ là nhất giới cô gái yếu đuối, thì như thế nào có khả năng chịu đựng này uy áp ?

Chỉ thấy Tô Thi Nhi thật chặt nắm Tô Nghi ống tay áo, liên tục ho nhẹ; nhận được Tô Nguyên quân uy chèn ép, Tô Thi Nhi chỉ cảm thấy đầu mình đau sắp nứt, nhưng vẫn cắn răng cố nén đau đớn.

Tô Nghi thấy vậy, lạnh rên một tiếng, gọi được rồi Tô Thi Nhi trước người; đồng thời một tiếng quát nhẹ, bộc phát ra hấn coi như vô sinh cả người quân uy, vậy mà trong nháy mắt đem Tô Nguyên quân uy miễn cưỡng đẩy trở về ba thước, thật to giảm bớt Tô Thi Nhi gánh nặng.

Tô Thi Nhi mặt đầy lo âu, trong lòng hốt hoảng không ngớt; nhưng nhìn một chút Tô Nghi bình tĩnh như thường thần sắc sau đó, vậy mà cũng theo đó an tâm xuống đến, lặng lẽ là Tô Nghi cổ vũ động viên.

"Ồ ?"

Tô Nguyên thấy Tô Nghi quân uy vậy mà có thể cùng hấn địa vị ngang nhau, trong miệng một tiếng nhẹ kêu, nhất thời cảm thấy kinh ngạc.

Nhưng chốc lát sau đó, Tô Nguyên khoe miệng liền câu khởi vẻ khinh thường cười, cho là Tô Nghi chẳng qua là tại cường chống đỡ mà thôi, huống chi, này quân uy cũng không phải là hấn toàn lực bùng nổ.

Chính làm Tô Nguyên chuẩn bị tiến một bước đối với Tô Nghi tiến hành quân uy chèn ép, song phương giương cung bạt kiếm lúc, một tên ung dung hoa quý, mặc cẩm la ngọc y người quý phụ tại một đám gia đình nữ tỳ vây quanh, theo chính đường nơi đi vào hậu viện.

Kia người quý phụ vừa nhìn Tô Nghi, lập tức cao giọng mắng: "Ai yêu, nguyên lai là người tiểu tạp chủng này! Người tới Tô gia làm cái gì tới ? Ta còn nghe nói người đánh nhà ta hạ nhân, phản thiên người!"

Tô Nghi quay đầu nhìn lại kia người quý phụ, chẳng bằng nói là phụ nữ đánh đá khuôn mặt, liếc mắt liền nhận ra vị này Tô gia Đại phu nhân, nhất thời sinh lòng chán ghét.

Chính là cái này đáng ghét nữ nhân, hại chết Tô Nghi mẹ đẻ, lại đem Tô Nghi trục xuất chính viện, khiến hấn bỗng dưng nhịn mười năm giày vò; cũng chính là cái này rất độc nữ nhân, cùng Tô Nguyên cố hung sát hại Tô Nghi, còn muốn đem Tô Thi Nhi theo Tô Nghi bên người cướp đi, là Tô Nguyên cá nhân \*\* \*\* muốn trả nã nã một đời.

Mười năm này tới nay, nàng đối mặt Tô Nghi lúc cho tới bây giờ không có sửa đổi nàng ngạo mạn thái độ, cùng với đối với Tô Nghi "Tiểu tạp chủng" miệt xumg.

Trong lòng rung mình dừng động, nhưng Tô Nghi mặt ngoài vẫn làm đủ lễ nghi, chấp tay thăm hỏi: "Đại phu nhân trưa an, hôm nay ta tới là vì . ."

"Ta đã nói với người rồi sao ? Chỉ bằng người này hạ tiện tạp chủng, xứng sao nói chuyện với ta ?" Đại phu nhân hừ lạnh.

Tô Nghi hai tròng mắt híp lại, trong mắt có một luồng hàn mang né qua.

Đại phu nhân lại chuyển hướng Tô Nguyên, hỏi "Con ta, đến tốt cùng là chuyện gì xảy ra ? Vì sao khách nhân đều không thấy ? Vì sao tiểu tạp chủng này phải đem ta Tô gia nào như vậy bừa bãi ?"

Tô Nguyên cũng thu liễm chính mình quân uy, hướng Đại phu nhân hỏi một tiếng trưa an, sau đó quay đầu nhìn về phía Tô Nghi, sắc mặt không vui.

"Mẹ, này Tô Nghi muốn cưỡng ép theo chúng ta Tô gia cướp người, đem Tô Thi Nhi cho mang đi, ta đang chuẩn bị dạy dỗ một chút hấn." Tô Nguyên cười lạnh nói.

Đại phu nhân nghe một chút, nhất thời kêu la như sấm.

"Được a ! Ta cũng biết người tiểu tạp chủng này hôm nay trở lại khẳng định không yên lòng!" Đại phu nhân chỉ Tô Nghi mũi nổi giận mắng, "Này Tô Thi Nhi nhưng là ta Tô phủ hạ nhân, chính là ta Tô gia ký khế ước bán thân mua nha hoàn, nàng chuyện có thể là người tiểu tạp chủng này có thể nhúng tay ? Người nghĩ đem ta Tô gia tiệc mừng cho quấy nhiễu ? Nói cho người biết, ta muốn Tô Thi Nhi gả cho người nào, nàng tự cần phải gả cho người nào!"

Nghe vậy, Tô Thi Nhi sắc mặt ưu tư, mắt có bi thương sắc.

Các tân khách rồi rít thở dài lắc đầu, Đại phu nhân nói không sai, Tô Thi Nhi ký khế ước bán thân, cả người ngay cả mạng đều là Tô gia, cần phải nghe theo Tô gia bất kỳ an bài.

Tô Nguyên đáng ghét liền có thể ác tại hân ý vào Tô gia đại công tử thân phận, không chỉ có muốn bức hôn Tô Thi Nhi, hơn nữa còn muốn gia hại cùng cha khác mẹ huynh đệ Tô Nghi.

Tô Nghi hơi hơi quay đầu, khoe mắt liếc qua liếc thấy Tô Thi Nhi buồn bã sắc mặt, nhớ tới nàng đối với chính mình mười năm ân tình, tâm chí càng ngày càng kiên định.

"Bắt đầu từ hôm nay, Thi nhi tỷ liền không còn là Tô gia người làm" Tô Nghi sắc mặt bình tĩnh nói.

"Chuyện này có thể không phải do ngươi quyết định." Đại phu nhân khinh miệt ngẩng đầu lên, lại nhìn phía Tô Thi Nhi, ra lệnh, "Thi nhi, tới! Vội vàng hóa cái trang điểm chuẩn bị buổi tối tới bái Thiên Địa, qua tối nay, ngươi chính là ta Tô gia con dâu, cái nào nha hoàn có thể có người như vậy phúc khí."

Tô Thi Nhi hai tròng mắt né qua một luồng quét cường thần sắc, lắc đầu liên tục, núp ở Tô Nghi sau lưng.

Đại phu nhân trong con ngươi có một tí hàn mang né qua, lạnh lùng nói: "Thi nhi, này thiệp mời đều phát ra ngoài, tiệc mừng đều đặt tới một nửa, toàn thôn người cũng đã biết rõ ta Tô gia hôm nay muốn làm chuyện vui, nếu là cô dâu đột nhiên bị bắt đi. . . Hừ, ta Tô gia mặt mũi cũng không thể ném, ngươi quả thật không tới?"

Tô Nghi nhìn Đại phu nhân vênh váo nghênh ngang bộ dáng, cười lạnh liên tục, nói: "Đại phu nhân, đừng nghĩ đương nhiên mà đem ngươi ý tưởng cứng rắn bộ tại trên người những người khác, ngươi cảm thấy thiêu com rất thơm, người khác có thể sẽ không cảm thấy như vậy. Ngoài ra, hạ nhân cũng là người, cũng hẳn nhận được tôn trọng, ngươi như vậy không đem hạ nhân tôn nghiêm coi là chuyện to tát, đừng nói là ta Thi nhi tỷ, lớn như vậy Tô gia, có mấy cái hạ nhân đối với ngươi chịu phục?"

Kia Tô Nguyên cùng Đại phu nhân đồng loạt nổi lên vẻ tức giận, người sau càng là giương mắt quét nhìn tại tràng sở hữu hạ nhân, sợ đến bọn họ liền vội vàng cúi đầu, cũng không dám thở mạnh.

Tô Nghi sắc mặt lạnh lùng, tiếp tục nói: "Đại phu nhân, ngươi nếu là muốn tiền, ta về sau sẽ hai tay dâng lên; cần thể diện mặt, ta về sau cũng sẽ cho đủ Tô gia mặt mũi. Thi nhi tỷ ta là nhất định phải mang đi, cuối cùng hỏi ngươi một câu: Ngươi có đồng ý hay không?"

Tô Nghi này thông điệp cuối cùng bình thường khẩu khí chọc giận Đại phu nhân, để cho nàng bỗng nhiên cảm nhận được cực lớn làm nhục.

"Ngươi cho rằng là ngươi là ai! Dám ... như vậy nói chuyện với ta?!" Đại phu nhân cao giọng tàn khốc mắng. "Ngươi chẳng qua là một cái tiện nữ nhân sinh ra tại chúng, ta người nhà họ Tô cũng là ngươi mang đi?!"

Đại phu nhân ngực lên xuống, chậm thở ra một hơi mới lên tiếng: "Nói cho ngươi biết, ta mấy năm trước liền hoài nghi kia tiện nữ nhân làm thiệp bắt trình, cùng bên ngoài hoang dã nam nhân tư thông, cho nên mới sinh ra ngươi cái này dã chủng! Ta Tô gia có thể không ném nổi người này, ngươi đã tại hôm qua bị Tô gia xóa tên rồi, này trong phủ sự vụ có thể không phải do người ngoài nhúng tay! Cút cho ta ra Tô gia!"

Nghe Đại phu nhân như vậy không lựa lời nói mà làm nhục Tô Nghi mẹ đẻ Dương phu nhân, Tô Thi Nhi mặt đẹp hiện lên vẻ tức giận, Tô Nghi càng là mặt như xếp sường.

Có vài tên tân khách lòng đầy căm phẫn, lại cũng chịu không được này một đôi Tô gia mà mẹ ngang ngược càn rỡ.

"Người chết là đại, coi như nàng Đại phu nhân như thế nào đi nữa hận Dương phu nhân, cũng không thể đi như vậy bôi đen nàng trinh tiết danh tiếng." Chút hiểu biết nội tình Lăng Đình Thôn lão già lắc đầu nói.

"Này tô gia nhân phẩm có thể thấy được lóm đóm, ta lại còn đường xa tới cùng bọn họ bầu vủu quan hệ, thật cảm thấy xấu hổ hết sức!" Một cái nhận được thiệp mời người ngoại địa bữu môi nói.

"Này Tô Nghi kiên nhẫn thật là đầy đủ, muốn ta bị bọn họ như vậy dùng mọi cách nhục mạ, sợ là đã sớm nhặt lên gia hỏa. . ."

"Hừ! Ngươi không thấy kia Tô Nguyên là một gã tướng tài sao? Tô Nghi chỉ là vô sinh, thật muốn động thủ chỉ có thể thua thiệt, cho nên mới không thể không lựa chọn hòa đàm"

Một người trong đó sắc mặt ưu sầu, nói: "Đúng vậy, Tô Nghi đánh lại đánh không ăn đối phương, hơn nữa đối phương hiển nhiên cũng không muốn với hân hòa đàm. Ta mặc dù thật chống đỡ Tô Nghi, nhưng hiện tại xem ra, hẳn muốn mang đi Tô Thi Nhi sợ là không có đơn giản như vậy a."

Mọi người liên tục than thở.

## Chương 39: Cùng binh độc vũ , khẩu phạt tâm xà!

Nghe được chính mình đã qua đời mẹ đẻ bị như vậy làm nhục , Tô Nghi trong lòng tức giận , nhưng vẫn bảo trì lại hân hạnh nhậm thần thái , xoay người hướng các vị tân khách chấp tay nói: "Chư vị , các người cũng nhìn thấy , này Tô gia đã đem ta xoá tên , nói cách khác , ta có hay không đã không cần lại bản khoán gia tộc tình cảm ?"

Mọi người rồi rít gật đầu.

"Vốn nên như thế , đối với này Tô gia căn bản không yêu cầu nói cái gì tình cảm!"

"Tô tiểu huynh đệ , chúng ta đều ủng hộ người , này Tô gia hành động , quả thực không phải là người làm việc mà!"

"Ta nói Đại phu nhân , Tô tiểu huynh đệ đều đã lui một bước , nói sẽ cho người đủ tiền tới chuộc đi Tô Thi Nhi , càng sẽ cho Tô gia đủ mặt mũi; Tô Thi Nhi cũng có ý theo hân , người cần gì phải vì một người làm làm thành như vậy bẽ tắc , đối với Tô tiểu huynh đệ dòn ép không tha đây?"

"Sợ rằng Tô gia không chịu nhượng bộ nguyên nhân là vì giờ phút này mặt mũi chứ ? Đáng tiếc , Tô gia mặt mũi trong mắt ta đã sớm mất hết." Một người cười nhạo nói.

"Không sai , ta hôm nay coi như là thấy rõ Tô gia sắc mặt."

"Ta sau này trở về nhất định phải nói cho ta biết thân bằng hảo hữu , để cho bọn họ thiếu cùng Tô gia lui tới , miễn cho bị người khác đâm sổng lưng!"

Quần tình công phần , rồi rít lên án Tô gia mẹ con , Đại phu nhân cùng Tô Nguyên hai người thấy Tô Nghi thật không ngờ chính nghĩa thì được ủng hộ , càng là tức đến nổ phổi.

Tô Nghi nhìn về phía trong đám người Hoàng Phủ Viện Sự cùng Quý Huyện lệnh , hai người cùng Tô Nghi mắt đối mắt , đều đối với hân gật gật đầu.

Cuộc nháo kịch này , là thời điểm nên kết thúc.

"Đại phu nhân , người mắng ta một người , ta nhìn , nhưng người vì sao còn phải làm nhục mẹ ta ?" Tô Nghi lạnh lùng phát ổng tay áo một cái , bực tức nói , "Thua thiệt người chính là hào phú chủ mẫu , lại như vậy dạng chó hình người , lòng dạ rắn rết , chẳng lẽ đầu óc người bên trong chỉ chứa rồi ghen tị cùng lời lẽ bản thù hai thứ đồ này ?"

Tô Nghi cố ý nói lời lẽ bản thù tới chọc giận đối phương , mà trên thực tế cũng rất có hiệu quả , chỉ thấy tiếng nói rơi xuống sau đó , Đại phu nhân trong nháy mắt muốn rách cả mí mắt , khí cả người phát run.

"Cần rồi!" Tô Nguyên gầm lên một tiếng , thần sắc thâm độc đạo , "Tô Nghi , đừng nói người là võ sinh , ta sẽ mặc cho người muốn làm gì thì làm , càng đừng cho là ý vào chư vị tân khách trước mắt , ta cũng không dám động tới người! Nếu là người không thu hồi lời mở đầu , lại hướng mẹ ta nói xin lỗi , ta đương đại cha ta , đối với nhà người pháp chăm sóc!"

Tô Nghi nghe một chút , bật cười.

Các tân khách càng là cười rộ , một người trong đó cười đáp nước mắt đều biểu rồi đi ra , liền vội vàng nói: "Ai yêu này , trước mặt nói Tô Nghi đã theo Tô gia xoá tên , vào lúc này lại muốn dùng Tô gia gia pháp chăm sóc , đây là đâu người sai vật đạo lý à?"

"Ha ha , thật là tự thuyết tự thoại , chỉ cầu chính mình thuận lợi , hoàn toàn không thấy trước sau mâu thuẫn."

"Muốn đánh nhau cứ việc nói thẳng , cần gì phải vòng vo ?"

"Này Tô Nguyên suy nghĩ là bị lừa đá ?" Một người cười nhạo nói.

"Ta xem là bị Man Tộc đập!"

Mọi người cười thật to không ngớt , Hoàng Phủ Viện Sự cùng Quý Huyện lệnh hai người càng là mỉm cười.

Tô Nguyên trên mặt thanh lúc thì đỏ một trận , đối mặt mọi người châm biếm quả thực xấu hổ vô cùng.

"Tô Nghi , đây là người cơ hội cuối cùng." Tô Nguyên mặt trầm giống như mực , cơ hồ là từ trong hàm răng nặn ra những lời này để , "Chỉ cần người hướng ta dập đầu nhận sai , ta còn có thể mang chuyện hôm nay trở thành chưa có phát sinh qua. Nếu không , ta nhất định muốn phê đi người hai tay hai chân , cho người biết rõ chính là võ sinh đắc tội tướng tài sẽ có hậu quả gì không!"

Tô Nghi thầm nghĩ này Tô Nguyên nói nhảm như thế nhiều như vậy , mặt không sợ hãi nói: "Ừ ? Có hậu quả gì không ?"

Tô Nguyên bị ghen sừng sờ , giận quá thành cười , liên tiếp nói ba tiếng tốt lại nói , "Ta thi đấu cấp bậc 4~5 năm , vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy người như vậy liều lĩnh vô sinh , người chuyện này. . ."

Lời còn chưa nói hết , Tô Nguyên lại thấy đến Tô Nghi tay phải nắm quyền , lòng bàn tay hướng lên , hướng hất giờ quả đấm tới.

Sau đó , Tô Nghi nhảy lên khoe miệng , hướng Tô Nguyên giờ lên ngón tay giữa!

Tô Nguyên mặc dù không biết cái này thủ thế đại biểu có ý gì , nhưng bản năng gian cảm giác mình thu được cực lớn làm nhục , trong lòng đột nhiên lửa giận bùng nổ!

"Khốn kiếp! Ta muốn giết ngươi!"

Tô Nguyên hét lên một tiếng , bước ra hai bước , cả người kim quang bùng nổ , tay phải hiện ung trào hình dạng lộ ra , chụp vào Tô Nghi đầu!

Tô Nguyên khoảng cách Tô Nghi có hai trượng cách , tay hất vô luận như thế nào cũng không thể bắt Tô Nghi , nhưng ngay tại giây phút này , Tô Nguyên cả người kim quang đột nhiên co rút lại , đại lượng tinh thần vậy mà trong nháy mắt liền hội tụ đến trong bàn tay hất , tạo thành một đạo dài hai trượng kim quang cự chưởng , dường như tuyết lở bình thường hướng Tô Nghi đánh tới!

Tô Nghi mặt liền biến sắc , Tô Thi Nhi càng là kinh khủng vạn trạng.

Này Tô Nguyên , vậy mà ra tay một cái liền vận dụng tướng tài năng lực thiên phú: Cùng binh độc vũ!

Cùng binh độc vũ có thể không phải là cái gì phê bình mà nói , tại Bình Phong Đại Lục , tướng tài chỉ cần một sử dụng ra cùng binh độc vũ năng lực , liền có thể trong phút chốc điều động đại lượng tinh thần , hóa thành vũ khí trong tay hình dáng hướng địch nhân phát động bạo phát tính một đòn , uy lực vô cùng đáng sợ!

Mà Tô Nguyên giờ phút này trong tay không có vũ khí , tinh thần ngưng tụ ra là bàn tay mình.

Nhưng chỉ cần đạo này cự chưởng chụp tới Tô Nghi trên đầu , cho dù Tô Nghi là vô sinh , cũng ắt sẽ bị trực tiếp đánh thành thịt nát!

Trong hành lang các tân khách nhìn đến Tô Nguyên xuất thủ , tất cả đều thần sắc biến đổi: Này Tô Nguyên nhưng là danh xưng với thực tướng tài , mà Tô Nghi chẳng qua là một tên mới lên cấp vô sinh , làm sao có thể tiếp chiêu này ?

Phải biết , một tên tướng tài toàn lực bùng nổ cùng binh độc vũ năng lực , thậm chí có thể trực tiếp đánh chết năm tên vô sinh!

Tô Thi Nhi nhìn đến trên đỉnh đầu che khuất bầu trời kim quang cự chưởng , hù dọa hoa dung thất sắc , theo bản năng , không tự chủ được cùng Tô Nghi thật chặt ôi y tại cùng nhau: Cho dù là chết , nàng cũng phải cùng Tô Nghi cùng chết!

Tô Nghi cảm nhận được bên cạnh ám áp , khẽ mỉm cười , ngẩng đầu nhìn trời , mặt không sợ hãi.

Tô Nghi biết rõ mình không có biện pháp trong nháy mắt này né tránh cự chưởng phạm vi bao trùm , nhưng hất cũng cũng không tính tránh né.

Kim quang kia cự chưởng phảng phát đâm rách không khí , mang theo lấy bằng bạc uy thế thẳng tắp vỗ xuống , chỉ cần một cái nháy mắt thời gian sẽ đến Tô Nghi đỉnh đầu!

Một đạo sắc bén hú gọi tiếng đau nhói Tô Thi Nhi màng nhĩ , trong óc nàng có vô số đèn kéo quân thoáng hiện mà qua , nàng tâm lơ lửng tại hy vọng cùng tuyệt vọng ở giữa , này một cái nháy mắt thời gian tựa hồ vĩnh viễn không có điểm dừng. . .

Tô Nghi không tránh không né , thậm chí không có đi đọc kim thiên thoát xác khẩu quyết.

Tô Nguyên thấy vậy , mặt lộ cười gằn , trong đầu tựa hồ dâng lên sau một khắc Tô Nghi bị đánh thành thịt nát tình cảnh , không khỏi sinh lòng sáng khoái.

Nhưng vào thời khắc này , Tô Nghi sau lưng , tân khách trong đám người , vang lên một tiếng quát chói tai!

"Cần rồi!"

Kèm theo cái này quát chói tai , cơ hồ là tại cùng thời khắc đó , một đạo màu đen quang ngân trong nháy mắt vạch qua Tô Nghi trước mắt!

Tô Nghi vội vàng liếc một cái , chỉ thấy màu đen kia quang ngân đằng trước nhất , có một thanh cả người nhảy nhót lấy tia chớp màu đen phong cách cổ xưa mạch đao , đang lấy vượt qua tất cả mọi người phản ứng tốc độ cực hạn bay vùn vụt , Tô Nghi tầm mắt mới vừa bắt được hất dáng người , này hắc điện cổ đao liền rồi lập tức nhảy khỏi rồi hất tầm nhìn bên trong!

Tô Nghi cả kia hắc điện cổ đao dáng vẻ đều không nhìn toàn , chỉ là này nhìn thoáng qua , Tô Nghi lập tức cũng cảm giác được một cỗ xơ xác tiêu điều khí tức đập vào mặt , tâm thần mình phảng phát đều xuất hiện cảm giác run sợ!

Hắc điện cô đào thể như chẻ tre động đất xuyên kim quang cự chưởng , sau đó biến mất ở không gian làn sóng bên trong.

Trong khoảnh khắc , kia 2 trượng chu vi kim quang cự chưởng sụp đổ , hóa thành đầy trời điểm sáng màu vàng tiêu tan tại này trong thiên địa.

Tất cả mọi người đều sắc mặt mờ mịt , không biết đến tột cùng xảy ra chuyện gì.

Theo hắc điện cô đào xuất hiện , đâm rách kim quang cự chưởng , cho đến biến mất , toàn bộ quá trình vậy mà chỉ có một trong chớp mắt! Mọi người chỉ nhìn thấy một đạo màu đen quang ngân xuất hiện lại trong nháy mắt biến mất , thật giống như ngân châm xuyên thấu qua bố bình thường xuyên qua cũng tan rã kim quang cự chưởng!

Đại phu nhân thần thờ lẫm ngay tại chỗ , không thể tin được phát sinh trước mắt hết thảy.

Mà Tô Nguyên người trong cuộc này lại hai đầu gối mềm nhũn ngã ngồi xuống đất , sắc mặt kinh hãi muốn chết , trong miệng không ngừng nom nớp lo sợ nói: "Cười , khẩu Phật tâm xà! Lại là khẩu Phật tâm xà!"

Tô Nghi sắc mặt rét một cái.

"Ta đối này khẩu Phật tâm xà có hiểu một chút , đây chính là Vũ Sĩ mới có thể thu được thủ đoạn công kích." Tô Nghi nghĩ đến , "Nguyên bản , dùng thần thiết đúc thành thần binh chỉ là hơi chút so với bình thường binh khí đáng sợ hơn lực sát thương mà thôi; nhưng bởi vì thần binh cùng Nhân tộc tâm thần thập phần phù hợp , tại tấn thăng đến Vũ Sĩ cấp bậc sau đó , binh gia sĩ tử có thể trực tiếp dùng tâm thần điều khiển thần binh tâm xa giết địch!"

"Bởi vì nhận được tâm thần điều khiển thần binh nắm giữ xuyên toa không gian năng lực , xuất quỷ nhập thần; hơn nữa đem phần lớn thủ đoạn phòng ngự như không có gì , thường thường trong lúc nói cười là có thể lấy địch nhân thủ cấp , quả thực quý dị khó lường , cho nên mới bị gọi là khẩu Phật tâm xà !"

Tô Nghi trong vòng một ngày lại liên tục thấy tướng tài "Cùng binh độc vũ" cùng Vũ Sĩ "Khẩu Phật tâm xà", trong lòng đối với cao cấp cấp bậc năng lực có đại khái nhận thức.

Giờ phút này Tô Nghi tâm tình kích động không thôi: Tướng tài cùng Vũ Sĩ hai cái này năng lực , cũng đều là Nhân tộc chủ yếu nhất giết địch thủ đoạn a!

Tại chỗ Vũ Sĩ chỉ có Hoàng Phủ Viện Sự một người , Tô Nghi xoay người lại hướng hấn chấp tay , đối với Hoàng Phủ Viện Sự xuất thủ tương trợ ngó ý cảm ơn.

Hoàng Phủ Viện Sự thần nhiên cười một tiếng , cùng Quý Huyện lệnh cùng đi vào hậu viện.

Các tân khách lúc trước bị hậu viện náo nhiệt hấp dẫn , giờ phút này mới chú ý tới hai người mặc quần áo , nhất thời cảm thấy sấm sét giữa trời quang vang lên , rồi rít triển lộ ra khiếp sợ màu sắc đến , mồm năm miệng mười bắt đầu nghị luận.

"Ta thiên a , các người xem bọn hấn xuyên bào phục , một tên người đi đường , cộng thêm . . Một tên Vũ Sĩ ? !" Một tên trong đó tân khách con người từng cùng ngư chủ bình thường đại.

"Này , này , này các đại nhân vật tại sao lại tới đây loại thôn nhỏ ? Thiên đây là muốn sụp sao?" Một người khác cầm đầu muốn kinh điệu.

Có mấy một người thông minh rất nhanh bình tĩnh đại ngộ.

Một người trong đó suy đoán nói: "Bọn họ lúc trước ra tay giúp Tô Nghi , cho nên nhất định là Tô Nghi mời tới giữ thể diện!"

"Trời ạ , đây chính là người đi đường và Vũ Sĩ! Kia Tô Nghi chỉ bắt quá nhất giới nông thôn đi ra võ sinh , có tài đức gì mời được hai vị đại nhân này vật ?" Có một người kinh ngạc nói.

"Không biết , ta liền chỉ biết chúng ta có trò hay cũng thấy."

Nghe mọi người nghị luận , Tô Nghi ho nhẹ hai tiếng , sắc mặt lúng túng: Hai vị đại nhân này vật cũng không phải là hấn mời tới , mà là tự nguyện muốn với hấn tới Tô gia "Thăm nhà" .

Hoàng Phủ Viện Sự cùng Quý Huyện lệnh đối với mọi người nghị luận nếu như không nghe thấy , người sau đi tới Tô Nguyên trước mặt , dưới cao nhìn xuống , quan uy bộc phát!

"Lăng Đình Thôn Tô gia Tô Nguyên đình lưu mưu hại hiện nay thi huyện mười trù thí sinh , mưu hại Thiên Trạch Sĩ Tử , mưu hại hai vị lão chủ tướng bổ nhiệm thi huyện đại biểu , lấy Tô Thủy Huyện Huyện lệnh danh nghĩa , mời hai vị lão chủ tướng hạ xuống quân uy , phong tỏa Tô Nguyên tinh thần , đem bắt giữ!"

## Chương 40: Chuyện này không xong

Quý Huyện lệnh quát lạnh xong , giờ lên thật cao trong tay Huyện lệnh quan ấn.

Tất cả mọi người, nhất là Tô Nguyên giương mắt vừa nhìn, rồi rít mắt choáng váng: Vị này quan ấn cả người màu xanh , ngay ngắn, dài rộng có năm phân trái phải; mà hần lên nằm sập một cái điều khắc tinh mỹ ngẩng đầu thanh quy , một cổ phong cách cổ xưa khí tức uy nghiêm thậm chí biến thành thật thể khí vụ , giống như một tầng điện sa bình thường quanh quần ở nơi này quan ấn mặt ngoài.

Này thanh quy đại ấn , bất ngờ chính là Huyện lệnh tài năng cầm cấp huyện quan ấn!

Tất cả mọi người đều ngạc nhiên không ngớt: Đây một chỗ Huyện lệnh vậy mà bỏ qua thân phận , đi theo một tên võ sinh tới Tô gia "Làm khách"?

Nhưng mà còn không đợi mọi người nghi vấn được đến giải đáp , ở giữa Quý Huyện lệnh trong tay thanh quy đại ấn đột nhiên run lên , trên bầu trời đột nhiên gió nổi mây vần , trời quang sinh lôi! Mọi người hồn nhiên gian chỉ cảm thấy một cỗ uy nghi thiên hạ khí tức dường như thái sơn áp đỉnh bình thường từ trên trời hạ xuống , tất cả mọi người đều không tự giác đầu gối khễ cong , bò lổm ngổm ở trên mặt đất!

Chủ tướng quân uy trên trời hạ xuống , vạn dân chấp tay lễ bái!

Tất cả mọi người đều cảm nhận được , trên bầu trời bỏ ra một đạo uy nghiêm tầm mắt , chậm rãi quét nhìn qua Tô phủ bên trong mỗi người , để cho trong lòng bọn họ không khỏi run sợ lên , lại đồng thời sinh lòng sùng bái.

Đạo kia tầm mắt dừng lại ở Tô Nghi trên người , vậy mà để cho Tô Nghi cả người xông ra một tia ảm áp.

Sau đó Tô Nghi chỉ cảm thấy cả người áp lực giảm bớt , lúc này mới được chậm rãi đứng lên tới.

"Thật là chủ tướng hạ xuống quân uy ? Quá nhỏ nói thành to chứ ?" Tô Nghi ngạc nhiên ngẩng đầu nhìn trời , lại chỉ nhìn đến nông vân quay cuồng , như có thiên lộ; Ngấn Xà Loạn Vũ , dường như thần phạt.

Tô Nghi lại quay đầu nhìn lại , không khỏi mỉm cười: Những người khác là nằm rạp trên mặt đất , Tô Nguyên cùng Đại phu nhân hai người lại cơ hồ là cả người đều nằm trên đất không thể động đậy , thật giống như hai cái vương bát đang không ngừng gãy giữa.

Đại phu nhân cùng Tô Nguyên hai người coi như "Bị cáo", nhận được quân uy chèn ép là nặng nhất , cơ hồ đạt tới thân thể cực hạn chịu đựng , hai người cũng có thể nghe được trong cơ thể mình khớp xương chít chít vang dội , phảng phất cả người xương cốt đều cho là không chịu nổi gánh nặng mà phát ra tiếng rên rỉ thanh âm.

"Không nghĩ đến chủ tướng ý chí vậy mà hạ xuống ở nơi này nho nhỏ Tô phủ trung." Tô Nguyên sắc mặt đỏ lên , thống khổ vẻ mặt xen lẫn vô hạn kinh khủng.

Đại phu nhân nhất giới nữ lưu , đã sớm không cách nào nhận được bức này đau đớn , rất nhanh trợn trắng mắt , ngất đi.

Tô Nguyên coi như tướng tài , có thể nhìn được nhất thời , nhưng hần trong lòng rõ ràng: Thiên hạ tranh chấp ngàn ngàn vạn , lão chủ tướng không thể là rồi một món việc vặt vãnh chuyện nhỏ mà hạ xuống hần quân uy cùng ý chí , trừ phi. . . Trừ phi là , Tô Nguyên thật chọc phải không nên dây vào người , liền lão chủ tướng đều tức giận!

Tô Nguyên lại nghĩ tới Quý Huyện lệnh trước mặt đối với Tô Nghi gọi: Mưu trù thí sinh ? Thiên Trạch Sĩ Tử ? Thi huyện đại biểu ? Tô Nguyên không dám chút nào hoài nghi Quý Huyện lệnh mà nói, bởi vì , lão chủ tướng chịu vì Tô Nghi nhất giới võ sinh hạ xuống ý chí , chính là đối với Tô Nghi thân phận thiết boong boong chứng minh!

Nhớ tới lịch đại nhận được chủ tướng ý chí hạ xuống tội nhân cho tới bây giờ không có một cái có kết quả tốt , Tô Nguyên không khỏi như rơi vào hầm băng , liền tâm thần đều xuất hiện cảm giác run sợ.

Kèm theo xương cổ một trận ken kết âm thanh , Tô Nguyên cố gắng ngẩng đầu lên , lại phát hiện mình cổ họng phảng phất bị dẹo ở bình thường không phát ra được chút thanh âm nào đến, chỉ đành phải nhìn một chút Tô Nghi , lại nhìn một chút Quý Huyện lệnh , mắt lộ ra vẻ khẩn cầu.

Tô Nghi thì làm như không thấy , Quý Huyện lệnh càng là không có khả năng phản ứng Tô Nguyên , người sau thậm chí còn ngẩng đầu lên , điều động người đi đường "Trống trận trời lên" năng lực , hướng thiên không vừa ý chí tố cáo Tô Nguyên đủ loại tội trạng!

Quý Huyện lệnh mỗi niệm đến một đạo tội trạng , Tô Nguyên liền cảm nhận được trên người chủ tướng quân uy thì càng nặng một phần , hần tâm cảnh cũng theo đó u ám một phần; mà khi Quý Huyện lệnh lộ phát trùng quan mà tố cáo Tô Nguyên vài lần muốn gia hại Tô Nghi , muốn gia hại Nhân tộc tương lai hy vọng lúc , Tô Nguyên đã mặt xám như tro tàn.

Chỉ nghe Quý Huyện lệnh một chữ cuối cùng lúc phun ra , Tô Nguyên tứ chi đột nhiên phát ra bên trong ba lạp âm thanh!

Từ chi xương đứt đoạn! Đây chính là lão chủ tướng đối với Tô Nguyên trừng phạt!

Sở hữu tân khách nhìn neho mắt , trong lòng hoảng sợ không thôi , không dám ở chủ tướng ý chí trước mặt đối với Tô Nguyên biểu thị ra may mắn đồng tình; huống chi , loại này nghiệp chướng nặng nề người , căn bản không đáng giá bất luận kẻ nào đồng tình.

Tô Nghi hướng thiên chấp tay , tỏ vẻ đối với lão chủ tướng cảm tạ.

Sau đó , trên bầu trời quay cuồng nồng nặc dần dần tản đi , đề ở trên người mọi người bàng bạc ý chí cũng dần dần tiêu tan , tất cả mọi người đều thờ phào nhẹ nhõm , nhìn về phía hôn mê bất tỉnh Tô Nguyên cùng Đại phu nhân hai người , mặt có sáng khoái.

"Hừ, ác nhân có ác báo!" Một người cười lạnh nói.

"Bực này kẻ xấu , căn bản không đáng giá làm phiền lão chủ tướng đại giá." Lại một người lắc đầu.

Một ông già lại cười một cái nói: "Ha ha , ngươi đây sẽ không hiểu , lão chủ tướng nếu vì Tô Nguyên loại lũ tiểu nhân này hạ xuống cao quý ý chí , há chẳng phải là tự xuống giá trị con người ? Theo ta thấy , lão chủ tướng rõ ràng cho thấy bởi vì này Tô Nghi tiểu huynh đệ , mới chịu tiếp nhận huyện tôn đại nhân hô ứng "

"Ta nghe huyện tôn đại nhân nói này Tô Nghi là mười trù thí sinh , Thiên Trạch Sĩ Tử , thi huyện đại biểu , có phải là thật hay không a. . ."

"Nói nhảm , nếu như không là bởi vì này chút ít chức vụ , sẽ kinh động lão chủ tướng ?" Một người liếc một cái , lại lời nói xoay chuyển , cười hắc hắc nói , "Xem ra chúng ta cho Tô gia mang đến lễ vật không có lãng phí."

"Tại sao ?" Mọi người đồng loạt hỏi.

"Bởi vì , hiện tại Tô gia ngã xuống , một cái khác Tô gia khả năng liền muốn quét khỏi a!"

Mọi người nghe vậy , bừng tỉnh đại ngộ , rồi rút đem nóng bỏng tầm mắt nhìn về phía Tô Nghi bóng lưng , nếu không phải hai vị đại nhân vật tại chỗ , bọn họ đã sớm chỉ mong đi tới hướng Tô Nghi bầu vùi quan hệ rồi.

Tô Nghi đưa tay vén lên Tô Thi Nhi cánh tay , khẽ mỉm cười nói: "Thi nhi tỷ , bắt đầu từ hôm nay , ngươi không còn là Tô phủ người làm. Về sau ngươi liền theo ta , ta nhất định. . ."

Tô Nghi lời còn chưa nói hết , Tô Thi Nhi lập tức nhào tới trong ngực hắn , lên tiếng khóc rống.

Mười năm này tới nay , nàng nhận hết ủy khuất , nhận hết khổ nạn , chính là muốn thấy được Tô Nghi lớn lên thành tài; mà ngày hôm qua nghe nói Tô Nghi đã chết lúc , nàng phảng phất cảm thấy mình thế giới đều sụp đổ , liền tâm đều bể thành bụi bặm; mà ngay mới vừa rồi , nàng nhìn thấy Tô Nghi cùng Tô Nguyên giằng co lúc , mặc dù ngoài mặt cố gắng trấn định , nhưng trong nội tâm biết bao bất an , lại có ai có thể biết đây?

Hiện tại , Tô Thi Nhi một mực lơ lửng giữa trời trái tim , rốt cục thì rơi xuống , cũng không nhận được nửa tâm tình mình , khóc nước mắt như mưa , ai gặp cũng thương.

Các tân khách hốc mắt ửng đỏ , có chút đa sầu đa cảm người thậm chí bắt đầu lặng lẽ gạt lệ , liền Hoàng Phủ Viện Sự cùng gật đầu than thở , cảm giác mình chuyện này không uổng.

Tô Thi Nhi một bên khóc vừa nói: "Nghi nhi , ngươi biết tỷ ta. . ."

"Ta biết." Tô Nghi là Tô Thi Nhi lau khô nước mắt , mỉm cười nói , "Mười năm này , Thi nhi tỷ cho ta bỏ ra hết thảy , ta đều biết. Bất quá , hiện tại cũng không phải là nói những khi này."

Tô Nghi nói xong , hướng chung quanh nháy mắt , Tô Thi Nhi đảo mắt nhìn lại , chợt cảm thấy trên mặt nóng bỏng , biết bây giờ không phải là nhi nữ tình trường thời khắc , xấu hổ bên dưới , vội vàng lắc người một cái , trốn Tô Nghi phía sau đi.

Tô Nghi nhìn một chút hôn mê bất tỉnh Tô gia mà mẹ , hướng Quý Huyện lệnh hỏi "Huyện tôn đại nhân , đối với Tô Nguyên trừng phạt , chi sợ sẽ không như vậy kết thúc chứ ?"

"Đó là tự nhiên." Quý Huyện lệnh gật gật đầu , "Lão chủ tướng địa vị cao quý bực nào , tự mình ra tay giết chết bực này kẻ xấu há chẳng phải là dơ bẩn tay hắn ? Phế bỏ tứ chi , chỉ là đối với bọn ta nói rõ: Đây Tô Nguyên nửa đời sau đã không cần tứ chi! Tiếp xuống tới ta đem công bình chấp pháp , đem Tô Nguyên giải về Tô Thủy Huyện thẩm vấn. Đây Tô Nguyên tội chết có thể miễn , tội sống khó tha , nửa đời sau hắn sẽ tại trong lao ngục vượt qua."

Mọi người phát ra quát một tiếng màu , đều cảm thấy Tô Nguyên trừng phạt đúng tội; nhưng Tô gia bọn hạ nhân lại mặt xám như tro tàn: Tô Nguyên coi như tướng tài , là Tô gia tương lai lớn nhất cây vào , kết quả này trụ cột nói ngược lại gục , nguyên bản làm một mà hào phú Tô gia về sau nhất định phải thất bại hoàn toàn rồi.

Vào giờ phút này , những thứ này bọn hạ nhân nhìn về Tô Nghi trong ánh mắt , lại không tự chủ được hiện lên vẻ sợ hãi. Bọn họ vô luận như thế nào cũng không nghĩ đến , nguyên bản ở nhà họ Tô thể đơn lực bạc , chịu hết ủy khuất Tô Nghi , nguyên bản nhất gan hướng nội , không gây chuyện Tô Nghi , vậy mà trong một đêm liền nắm giữ khổng lồ như thế năng lượng , liền lão chủ tướng đều tại phía sau vì hắn trợ uy!

Quý Huyện lệnh vừa nhìn về phía Tô gia bọn hạ nhân , trầm giọng quát lên: "Này Tô gia Đại phu nhân trợ Trụ vi ngược , bản quan tạm thời đối với hần truyền đạt một tháng lệnh cấm túc , trong lúc sẽ có mặt khác trừng phạt truyền đạt. Về phần này Tô Nguyên , các người lại đưa hần chờ về trong phòng , nghiêm ngặt trông coi , đợi tối nay sẽ có nha dịch tới đặt hần đi huyện thành nha môn. Nếu là người môn trong đó có người dám can đảm giúp kẻ gian lên trốn , coi là cùng tội!"

Tô gia bọn hạ nhân cảm như hén , liên thanh xưng phải.

"Ngoài ra, chờ cô gái này tỉnh lại , các người nói cho nàng biết , chuyện này vẫn chưa xong." Tô Nghi một chỉ trên đất hôn mê bất tỉnh Đại phu nhân , xuống phía dưới mọi người trầm giọng nói , "Nàng hại chết mẹ ta sổ sách , nàng chen ép ta mười năm sổ sách , nàng nhiều lần đánh vào đất Thi nhi tỷ sổ sách , ta về sau sẽ cùng nàng nhất bút nhất bút mà tính trở lại."

Sở hữu hạ nhân sắc mặt rét một cái , hiểu Tô Nghi tuyệt sẽ không như thế từ bỏ ý đồ , nhất thời đầy mặt tuyệt vọng , cảm thấy Tô gia khả năng lại không hồi phục khả năng.

Có mấy người nhận được chỉ thị , bắt đầu động thủ đem Đại phu nhân cùng Tô Nguyên cõng về mỗi người bọn họ căn phòng.

"Thuận tiện , chờ Tô lão gia trở lại , các người nói cho hần biết: Ta tại Tố Thủy Huyện chờ hần." Tô Nghi bổ sung một câu , một đám hạ nhân liên thanh đáp dạ.

Hoàng Phủ Viện Sự một vuốt hần râu , ha ha cười nói: "Việc nơi này đã rồi , Tô hiền chất , tiếp theo người định làm như thế nào ?"

"Ta muốn lại đi viếng thăm một hồi binh học viện viện trưởng , sau đó liền mang theo Thi nhi tỷ trở về Tố Thủy Huyện đi , hai vị đại nhân là ?" Tô Nghi hỏi.

Hoàng Phủ Viện Sự cùng Quý Huyện lệnh hai mắt nhìn nhau một cái , hai người cười mở cười to , người trước đạo: "Đã như vậy , chúng ta sẽ đưa Phật đưa đến tây đi! Vừa vặn chúng ta cũng muốn nhìn một chút , có khả năng dạy ra Tô hiền chất bức này kỳ tài ngút trời viện trưởng đến tốt cùng ra sao chờ phong thái."

"Chính làm như thế!" Quý Huyện lệnh cũng cười phụ họa nói.

Tô Nghi cười một tiếng , lại xoay người đối mặt các vị tân khách , một mực cung kính chấp tay nói: "Cảm tạ chư vị mới vừa rồi đối với tại hạ lên tiếng ủng hộ , tại hạ vô cùng cảm kích , nếu là sau đó rảnh rồi , ắt sẽ tới cửa bái tạ."

Mọi người sợ hãi không ngớt , vội vàng chấp tay đáp lễ , một người trong đó nói: "Không thể không thể , Tô tiểu huynh đệ địa vị đã sớm xưa không bằng nay , hần là chúng ta đi tới cửa viếng thăm người mới đúng! Chỉ hy vọng chúng ta gõ cửa thời khắc , Tô tiểu huynh đệ đừng đem chúng ta cự tuyệt ở ngoài cửa cho giỏi."

"Đó là tự nhiên." Tô Nghi mỉm cười nói , "Ngày sau nếu có tới chơi , tại hạ ắt sẽ cực kỳ chiêu đãi."

Chúng tân khách rồi rít mừng tí mắt , vừa hướng Tô Nghi cùng hai vị đại nhân chấp tay một cái sau đó , này mới tự rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Binh Pháp Đại Thánh Convert* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 41: Cáo biệt

Thấy mọi người rời đi , Tô Nghi lúc này mới chuyển hướng Tô Thi Nhi , cười nhạt.

"Thi nhi tỷ , người trước đi thu thập một chút hai người chúng ta hành lý , đợi ta đi bái phỏng qua binh học viện viện trưởng sau đó , chúng ta phải đi Tố Thủy Huyện An gia , về sau người rút cuộc không cần chịu khổ bị liên lụy rồi." Tô Nghi nắm chặt Tô Thi Nhi tay , nhẹ giọng nói.

Một vệt ánh nắng đỏ rực tại Tô Thi Nhi trên gương mặt tươi cười choáng váng mờ , nàng nhẹ nhàng gật đầu , giữa lông mày quanh quẩn như sương thẹn thùng.

Sau đó Tô Nghi luôn cảm thấy thiếu chút gì , cúi đầu suy nghĩ một chút , mới chợt hiểu ra , lập tức quay đầu nhìn về phía lúc trước kia mỗi người mặc lấy phần y cùng quần áo xanh hai gã tỷ nữ.

"Hai người các người cũng thu thập một chút hành lý." Tô Nghi ra lệnh.

Tô Thi Nhi đã không còn là người làm, nếu là sau này tại Tô Thủy Huyện An gia, Tô Nghi quả quyết không có khả năng còn để cho Tô Thi Nhi vất vả chuyện nhà, nhất định là muốn mời hai vị nha hoàn chiều cổ nàng.

Đúng lúc, này hai gã tỳ nữ cùng Tô Thi Nhi quan hệ không tệ, cùng nàng cơ hồ tình như chị em gái, trong ngày thường không chỉ có đối với nàng chiều cổ có thừa, thậm chí ngay cả Tô Nghi đi thi vòng vô đều là hai người này cho mượn đến, mặc dù đã tại Tô Nghi chạy thoát thân trên đường bị mất.

Hai gã tỳ nữ nghe vậy rồi rít vui mừng, khuất tất đáp dạ, những người ở khác mỗi người không ngừng hâm mộ.

Nhìn thấy Tô Nghi như thế vì nàng muốn, Tô Thi Nhi trong lòng hiện lên một trận âm áp, trong hai con người có sương mù khí bay lên.

"Nghi nhi trưởng thành. . ." Tô Thi Nhi lần nữa lau một cái lệ.

Sau đó, hai vị tỳ nữ phụng bồi Tô Thi Nhi đi nam phòng thu thập hành lý, Tô Nghi thì cùng Hoàng Phủ Viện Sự cùng Quý Huyện lệnh cùng đi ra khỏi Tô phủ, hướng thôn một đầu khác binh học viện đi tới.

Hoàng Phủ Viện Sự một mực ở cúi đầu suy tính gì đó, đi mấy bước, đột nhiên sững sốt một chút.

"Tốt người một cái tô mười trù, tuổi còn nhỏ, tâm cơ lại không nhỏ!" Hoàng Phủ Viện Sự cười mắng, "Ta liền nói người vào Tô phủ đi hậu viện thời điểm dứt khoát như vậy, thấy người cản đường trực tiếp tạt đánh, một cổ bốc đồng lộ ra, ta còn tưởng rằng người khẳng định cũng sẽ không nói hai lời đem Tô Thi Nhi mang rời khỏi Tô phủ; không nghĩ đến người với kia Tô Nguyên cùng Tô gia Đại phu nhân mà ma tức tức như vậy nửa ngày, kết quả chính là vì kích bọn họ chủ động động thủ thương người, cho ta cùng Quý Hiền hai người bắt giữ bọn họ mượn cớ!"

Tô Nghi ho nhẹ một tiếng đạo: "Tôn thánh có nói: Mười quy tắc vậy chi, không bằng thì có thể tránh chi, hai vị đại nhân lực lượng mấy chục hơn trăm lần ở Tô Nguyên, tiểu sinh dĩ nhiên là muốn lợi dụng này một ưu thế lớn nhất đối phó Tô Nguyên, làm sao có thể dùng võ Sinh chi lực đối kháng tướng tài, đi này hiểm chiêu? Mong rằng hai vị đại nhân chớ nên trách tội."

Hoàng Phủ Viện Sự vẫn chưa trả lời gì đó, Quý Huyện lệnh lại sắc mặt cổ quái nói: "Viện sự đại nhân, ta có thể đã sớm là nhìn ra Tô hiền chất ý đồ tới. Nếu theo như lời người nói, trực tiếp mang đi Tô Thi Nhi ngược lại đơn giản, nhưng chúng ta hai người lại không thể thời thời khắc khắc bảo vệ Tô hiền chất, như kia Tô Nguyên ngày sau lại tìm tới cửa trả thù, lại nên làm như thế nào? Chẳng bằng trực tiếp ở chỗ này đặt bẫy, dẫn Tô Nguyên mắc câu, trực tiếp bắt hãm, xong hết mọi chuyện, chấm dứt hậu họa!"

"Ai, ta bản liền không am hiểu loại này lục đục với nhau chuyện." Hoàng Phủ Viện Sự thở dài nói.

Tô Nghi thấy bầu không khí không đúng, vội vàng nói sang chuyện khác, lại hỏi: "Mới vừa rồi lão chủ tướng nhưng là thật giáng xuống ý chí?"

"Lão chủ tướng ý chí một chuyện có thể không làm giả được." Quý Huyện lệnh gật đầu nói, "Ta lúc trước chính là đoán được Tô hiền chất người ý đồ, cho nên mới quyết định thật nhanh kêu lão chủ tướng hạ xuống ý chí, vốn định thất bại mà nói liền tự mình động thủ tập nã Tô Nguyên, nhưng không nghĩ đến thật đến lão nhân gia ông ta hường ứng."

"Điều này nói rõ, lão chủ tướng quả thật rất coi trọng người." Hoàng Phủ Viện Sự nói với Tô Nghi đạo, "Chuyện này tất nhiên sẽ đi qua những thứ kia tân khách miệng truyền bá ra, đưa đến giết gà dọa khỉ tác dụng. Về sau nếu là có cái khác kẻ xấu dám hãm hại người mà nói, nghe chuyện hôm nay, nhất định cũng phải trước ước lượng mấy phen."

"Ta ngược lại không sợ kẻ xấu tới hại ta, sợ bọn họ đi hại Thi nhi tỷ. Cảm tạ hai vị đại nhân cân nhắc chu toàn, nếu là chuyện hôm nay có thể tạo được chấn nhiếp tác dụng dĩ nhiên là tốt nhất." Tô Nghi gật đầu một cái, nhưng lại lời nói xoay chuyển, đạo, "Chỉ bất quá, loại này chấn nhiếp một lần là đủ rồi. Về sau ta nếu là liên tục này chuyện nhỏ đều không giải quyết được, không ngừng mời lão chủ tướng ra mặt mà nói, sợ rằng lão chủ tướng cũng sẽ đối với ta hết sức thất vọng."

Quý Huyện lệnh nghe vậy cười nói: "Ta đang muốn cảm chuyện này khuyên bảo người, không nghĩ đến chính người thì nhìn cái thông suốt, thật không phụ người mười trù danh hiệu."

"Là hai vị đại nhân chỉ điểm có cách." Tô Nghi khiêm tốn nói.

Hoàng Phủ Viện Sự cùng Quý Huyện lệnh hai người nhìn nhau cười to, thẳng khen Tô Nghi biết làm người.

Ba người đi ở ở nông thôn trên đường nhỏ, trước đây Tô phủ trước cửa phát sinh chuyện tựa hồ đã sớm truyền ra, bên đường thôn dân thấy ba người, lập tức nhường đường, đồng thời mặt lộ vẻ tôn kính. Có mấy người nhận ra Tô Nghi, thấy hân hoan phút này đã người mặc võ sinh phục, không khỏi cảm khái có thừa.

Không lâu lắm, ba người đi tới binh học viện trước cửa.

Lăng Đình Thôn môn đồng không nhiều, tính toán đầu ra đẩy cũng liền chừng năm mươi người, vì vậy binh học viện cũng không lớn, so với Tô phủ còn nhỏ một ít, chính gian bên trong viện liền ba tòa thấp phòng, một tòa là học đường, một tòa là nhà trọ, một tòa khác là viện trưởng cùng hai gã giáo viên làm việc phòng.

Lúc này chính diện chừng ba giờ chiều, học đường phương hướng truyền tới trận trận huyền ảo.

Tô Nghi nhớ kỹ thời gian này bọn học sinh đều tại giờ học , cho là tiếng đọc sách , vì vậy trực tiếp cùng hai vị đại nhân đi rồi làm việc phòng , viếng thăm viện trưởng.

Trần viện trưởng là Lăng Đình Thôn duy nhất một tên tướng tài , đã qua tuổi lục tuần , đầu tóc bạc trắng , nếp nhăn trải rộng; lúc này vị lão nhân này đang ở bàn sau đó cúi đầu viết gì đó , thấy ba người gõ cửa tiến vào , liếc mắt nhìn thấy hăm hở Tô Nghi , khóe miệng hiện lên một vết tường hòa mỉm cười , gật gật đầu.

"Lui tới vất vả cực khổ đi, thân thể có thể không việc gì hay không?" Trần viện trưởng cười nói.

"Nhờ ân sư chi phúc , học sinh thân thể khỏe mạnh." Tô Nghi hơi mỉm cười nói , "Ta đi thi thời điểm ngược lại thật cực khổ , lúc trở về đã là võ sinh rồi , ngược lại không cảm thấy khổ cực."

"Thân thể không việc gì cho giỏi."

Trần viện trưởng vui vẻ yên tâm gật gật đầu , lại nhìn phía Tô Nghi sau lưng hai người , như là chú ý tới hai người mặc cấp bậc phục , sắc mặt hơi đổi một chút , liền vội vàng đứng lên cung kính nói: "Hai vị này là ?"

"Là Tổ Thủy Huyện Hoàng Phủ Viện Sự cùng Quý Huyện lệnh." Tô Nghi giới thiệu , "Hai vị đại nhân đặc biệt cùng ta cùng hồi hương thăm người thân , thật sự vạn phần sợ hãi."

"Nguyên lai là viện sự đại nhân cùng huyện tôn đại nhân , lúc trước không thể ra đón , xin thứ tội." Trần viện trưởng mặt hồ thẹn sắc.

"Không sao , chúng ta hai người vốn là tới đây đi đi lại lại , không cần chú trọng phô trương." Hoàng Phủ Viện Sự cười nói.

Song phương lại khách sáo một trận , sau đó tài trí ngồi hai bên.

Trần viện trưởng nhìn về phía Tô Nghi , mắt có vẻ tự hào , nói: "Ta đã nghe Ngô Vọng , Đồng Khê hai người nói về ngươi thành tích , ngươi như thế cố gắng , cho chúng ta Lăng Đình Thôn tăng mặt mũi , không tệ , không tệ!"

"Học sinh có thể may mắn thi đậu võ sinh , tất cả đều là ân sư ban tặng. Ân sư ngày xưa chỉ tình rõ ràng trước mắt , xin nhận học sinh xá một cái!" Tô Nghi lại đứng lên , trịnh trọng khom người cúi người chào nói.

"Ta lão đầu tử này có thể vì ngươi làm gì ? Ngươi có thể thi đậu võ sinh , đều là ngươi cố gắng lấy được , không cần tự coi nhẹ mình." Trần viện trưởng triển mi cười một tiếng , sau đó lại hỏi , "Chính là không biết , nhà ngươi chuyện khả giải quyết ?"

Trần viện trưởng lúc trước cũng biết Tô Nghi trong nhà tình huống , vì vậy cực kỳ chiều cố Tô Nghi , đối với Tô Nghi sinh hoạt có nhiều trợ giúp.

Đối với Tô Nghi mà nói , Trần viện trưởng mới là càng giống như phụ thân giống nhau nhân vật , vì vậy hắn cũng không giấu giếm , nói thẳng không kiêng kỵ:

"Chuyện nhà đều đã giải quyết , chỉ là nói ra thật xấu hổ , học sinh lần này viếng thăm ân sư , một là phải báo nói với một hồi thi huyện chuyện , hai là dự định cáo biệt. Học sinh chuẩn bị đi Tổ Thủy Huyện An gia lập nghiệp , vì vậy chuyên tới để cho biết."

"Tự nhiên phải như vậy , người thiếu niên có học thành sau đó , vốn đi càng rộng lớn Thiên Địa mở ra ý đồ to lớn , làm sao có thể khuất thân ở này nơi chật hẹp nhỏ bé." Trần viện trưởng mỉm cười gật đầu , tỏ ra là đã hiểu , lại hết lòng dạy dỗ đạo , "Nguyên bản ngươi bởi vì chuyện nhà lao khổ , không thể chuyên tâm đọc sách rèn luyện , ta để ở trong mắt , lại đau ở trong lòng. Lần này ngươi đã giải quyết chuyện nhà , đợi đến tại huyện thành An gia sau đó , ngươi theo lý tình tâm đọc sách , chăm chỉ rèn luyện , chớ có cô phụ trong lòng mình chí lớn."

"Học sinh nhớ kỹ." Tô Nghi nghiêm túc gật đầu.

Sau đó , Trần viện trưởng lại hướng Tô Nghi giao phó một ít chuyện , phần lớn đều là ân cần hỏi han nói như vậy: Hoặc để cho Tô Nghi nhất định phải ăn no mặc ấm , hoặc dặn dò Tô Nghi khiêm tốn hành sự , không muốn cùng người kết thù , hay hoặc là cố gắng học tập , thành công chờ một chút tương tự cha mẹ câu đối nữ mọi thứ dặn dò , để cho Tô Nghi trong lòng hơi ấm.

Từ biệt Trần viện trưởng sau đó , Hoàng Phủ Viện Sự cùng Quý Huyện lệnh đồng loạt than thở: "Trần viện trưởng không chỉ có dạy người , càng dục người thành tài , quả thật là dài thầy như cha!"

Tô Nghi trong lòng cũng là hoài cảm không ngớt , hắn từ nhỏ sinh ở bị người hăm hại , bị người gạt bỏ trong gia đình , nếu không phải Trần viện trưởng động thân gánh vác phụ thân hắn bình thường nhân vật , chỉ điểm cho hắn con đường phía trước , nói không chừng hắn tâm linh đã sớm sớm hỏng mất , lại làm sao có thể có học thành ?

Tô Nghi trong lòng âm thầm quyết định , đợi đến ngày sau công danh thành công , nhất định phải hết sức báo đáp Trần viện trưởng mưa móc ân.

Chỉ là , Tô Nghi mới vừa đi ra mấy bước , còn không chờ đi tới cửa viện , đột nhiên nghe sau lưng học đường môn oanh bị đẩy ra , từ đó nện ra hai ba chục danh học sắp tới.

Lên trước một tên cao to lực lưỡng thấy Tô Nghi , căng giọng liền kêu: "Ai yêu , Tô Nghi ngươi trước chờ một chút , ta lúc trước theo bên cửa sổ gặp

đến người vào phòng viện trưởng, đợi nửa ngày mới gặp đến người đi ra, người cũng không thể cứ như vậy đi a."

Tô Nghi liếc mắt nhận ra người này tên gọi Chu Phong, lại nhìn một chút nhảy cẫng hoan hô mọi người, không khỏi cảm thấy ngạc nhiên, không biết đám này bạn cùng trường vì sao kích động như thế, vì vậy chỉ có thể xoa người lại, mặt mày vui vẻ chào đón.

Một người khác lại nói: "Tô Nghi, ta nghe Ngô Vọng cùng Đồng Khê hai người nói, nói người không chỉ có thi đậu võ sinh, còn cao trung án kiện đầu? Thật có phải là thật hay không à?"

"Lâm Dương. . ." Tô Nghi kêu lên người này tên, sau đó lại lau một cái mồ hôi lạnh: Nguyên lai Đồng Khê cùng Ngô Vọng đã sớm tại bạn cùng trường trước mặt khoe khoang qua, phỏng chừng còn đem hẳn chuyện cho tuyên dương ra ngoài, cho nên mới đưa đến đám này bạn cùng trường hưng phấn không thôi.

"Các người trước yên tĩnh một chút." Tô Nghi nói.

"Điều này có thể tĩnh táo lại sao?" Lâm Dương sắc mặt tung tăng, giơ ngón tay cái lên nói, "Đây chính là án kiện đầu a, thôn chúng ta tới nay sẽ không ra khỏi án kiện đầu, Tô Nghi, người có thể là người thứ nhất, thật cho chúng ta cao mặt mũi!"

"Chẳng qua là vận khí tốt, trùng hợp năm nay thi huyện kiểm tra đều là chúng ta viện hai năm qua học nội dung." Tô Nghi cười nói.

"Đúng vậy, Ngô Vọng tiểu tử kia đụng phải lần này trùng hợp, không chỉ có thi đậu võ sinh, còn ở trước mặt ta mọi thứ khoe khoang, thật là tức chết ta vậy!" Kia Chu Phong đầm ngực đậm chân, tiếp theo thở dài nói.

"Ai, sớm biết ta năm nay cũng đi kiểm tra thi huyện rồi, nói không chừng cũng có thể thi đậu!"

"Ta mới là thảm nhất, ta đọc sách so với Ngô Vọng nhiều hơn, thân thể cũng không kém bao nhiêu; kết quả hẳn cảm đến sáu trù thi đậu võ sinh, ta còn đang học đường đọc sách." Một người khác bắt đầu dĩ nhiên.

Bạn đang đọc truyện *Binh Pháp Đại Thánh Convert* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 42: Bảo kiểm phong theo trui luyện ra

Tô Nghi từng cái an ủi những thứ này hồi hận không có đi tham gia lần này thi huyện các bạn cùng học.

"Đúng rồi, Tô Nghi, Ngô Vọng tiểu tử kia còn nói người là Thiên Trạch Sĩ Tử, vẫn là cả nước thi huyện đại biểu, sẽ không phải là đang khoác lác chứ?" Chu Phong hỏi.

"Là thực sự." Tô Nghi cười một tiếng, "Nhưng ta có thể lấy được những thứ này thành tựu, loại trừ lúc trước cố gắng, cũng có một phần may mắn, nếu không phải là ta đang đuổi kiểm tra trên đường bị đuổi giết. . ."

Tô Nghi nói đến chỗ này, tiếng nói hơi ngừng, sau đó lại khẽ lắc đầu.

Các vị bạn cùng trường sắc mặt tối sầm lại, biết là Tô Nghi không muốn nhắc tới cái đề tài này, vì vậy rồi rít ngậm miệng không nói.

Có một người nói sang chuyện khác: "Tô Nghi, nghe nói người lúc đó nhân họa đắc phúc, bị một cái cao nhân cứu, còn vì vậy thu được cao nhân chỉ điểm?"

Nhắc lên cái này, mọi người nhất thời lại lạt mặt tung tăng về, mồm năm miệng mười bắt quai.

"Khó trách người đột nhiên lập tức trở nên thông minh như vậy rồi, lúc trước người thành tích tại thôn chúng ta chỉ bài trong đó du, Ngô Vọng trở lại nói người cảm án kiện đầu thời điểm, đại gia đánh chết đều không thể tin được."

"Cao nhân kia đáng đáp ra sao? Nhất định là cao to lực lưỡng, uy phong lẫm lẫm chứ?"

"Nói nhầm, cao nhân mà, tự nhiên phải có cao nhân bộ dáng, khẳng định so với người trương tìm dài soái nhiều." Một người châm chọc nói.

Vậy kêu là trương tìm học sinh biết rõ đối phương không có ác ý, chỉ là cười hắc hắc, không làm phản bác.

Sau đó lại có mấy người suy đoán lên cao nhân kia thực lực đến, nhưng nhỏ nhoi hương thôn thiếu niên, chưa thấy qua bao nhiêu sự đời, có thể đoán ra cái gì như thế về sau? Vì vậy Tô Nghi nghe mọi người nghị luận, nhất thời cảm thấy dở khóc dở cười.

"Có thể chỉ điểm ban đầu thành tích bình thường Tô Nghi cũng khiến hân thi đậu án kiện đầu, ta đoán cao nhân kia ít nhất cũng phải là quốc sĩ!"

"Quốc sĩ? Không thể nào, ta nghe giảng sư nói quốc sĩ cơ hồ là bay lên trời chui xuống đất, không gì không thể, chỉ là chỉ điểm mà thôi, hân là chỉ là Vũ Sĩ chứ?"

"Mặc dù chúng ta viện trưởng còn chỉ điểm không được chúng ta, nhưng ta tin tưởng nếu đúng như là người đi đường cấp bậc mà nói nhất định có thể đi!"

"Ai, ta làm sao lại không có vận khí này nhận được người đi đường chỉ điểm đây!"

Những thứ này bạn cùng trường suy đoán cao nhân kia cấp bậc, vậy mà một cái so với một cái thấp, không chỉ là Tô Nghi không khỏi tức cười, liền đứng ở đằng xa hai vị đại nhân đều cảm thấy có chút mỉm cười rồi, trong miệng không ngừng than thở những thiếu niên này thiên chân vô tà.

Lúc này, Tô Nghi cắt đứt bọn họ nghị luận, nghiêm túc nói: "Các vị, mặc dù ta đúng là thu được cao nhân chỉ điểm, vì vậy được nhớ tới ta ở chỗ này học được sở hữu kiến thức; thế nhưng, nếu như ta trước đây không có cố gắng đọc sách, coi như nhận được chỉ điểm có thể nhớ tới cái gì? Lại làm sao có thể thi đậu án kiện đầu? Và lại, coi như là ta thu được nhất thời chỉ điểm, về sau nếu không phải cố gắng, tuyệt đối không thể có lớn hơn thành tựu!"

"Cho nên, các vị bạn cùng trường không cần thiết tâm tồn may mắn, đem hy vọng ký thác vào phiếu miễn vô thường vận khí bên trong, từ đó lạnh nhạt chính mình học nghiệp. Cơ hội chỉ có thể để lại cho có chuẩn bị người, không cố gắng, thì như thế nào có thể tóm đến ở cơ hội?" Tô Nghi nghiêm mật nói.

Tựa hồ là bị Tô Nghi thần sắc lây, những thứ kia ban đầu cười vui vẻ các bạn cùng học cũng rồi rít thu liễm nụ cười, ngay cả đa số so với Tô Nghi lớn tuổi học sinh cũng thần tình nghiêm túc, cẩn thận cảm ngộ Tô Nghi trong lời nói hàm nghĩa.

"Tô Nghi người nói đúng, người đã có thành tựu này còn nghĩ phải tiếp tục cố gắng, chúng ta nếu như không cố gắng mà nói, đừng nói là người, sợ liền Ngô Vọng Đồng Khê hai người cũng không đuổi kịp." Lâm Dương nói.

Mọi người rồi rít gật đầu.

Hoàng Phủ Viện Sự cùng Quý Huyện lệnh hai mắt nhìn nhau một cái, rồi rít theo trong mắt đối phương nhìn ra đối với này Tô hiền chất về tán thưởng tới.

Lúc này, Hoàng Phủ Viện Sự mượn chỗ này bầu không khí thêm dầu vào lửa đạo: "Tô hiền chất, người tuổi còn trẻ liền lấy được thiên cổ mười trù, Thiên Trạch Sĩ Tử, thi huyện đại biểu chờ một chút một loạt thành tựu, đã là chúng ta Nhân tộc tương lai niềm hy vọng, người chẳng bằng nhân cơ hội này, ở chỗ này lưu lại một đầu khuyên học thơ hoặc là khuyên học liên hợp, tới khích lệ tại chỗ chư vị, khích lệ hậu thế bình gia học sinh!"

"Cái này, ta nóng nảy tới, cũng không có chuẩn bị xong khuyên học thơ liên hợp." Tô Nghi ho nhẹ một tiếng đạo, "Huống chi, coi như muốn viết khuyên học thơ liên hợp, cũng hân từ đức cao vọng trọng người đến viết, ta tuổi còn trẻ, lại chỉ là nhất giới tiểu Tiểu Vũ sinh, sợ không kham nổi trọng trách này."

"Niên kỷ không sao cả, trên đời này rất nhiều 70 - 80 người cũng không có người như vậy sâu cảm ngộ đây." Quý Huyện lệnh cười nói, "Hơn nữa, đức cao vọng trọng? Đây càng không là vấn đề nữa à, xin hỏi tại chỗ chư vị, các người có phục hay không Tô Nghi?"

"Phục!" Các vị bạn cùng trường ngậm cười đáp lại.

"Tô Nghi, mọi người chúng ta đều đối với người chịu phục, người nói chuyện nhất định có thể trở thành chúng ta vết xe đổ! Cho nên người tự tùy tiện viết đôi câu đi." Lâm Dương giục giây nói.

Tô Nghi gượng cười, ở chỗ này trước hân còn cùng những thứ này các bạn cùng học cười đùa chơi đùa, nhưng mà một đêm trôi qua, dường như cách một đời, mình đã trở thành có khả năng chỉ đạo những thứ này bạn cùng trường tiền bối.

Sau đó, Tô Nghi chỉ chớp mắt, lại nhìn thấy Trần viện trưởng theo giáo viên trong phòng đi ra. Hân như là cũng phát giác trong sân xôn xao, giờ phút này hướng về phía Tô Nghi mỉm cười gật đầu, tỏ vẻ khích lệ.

Tô Nghi lúc này mới thả lỏng trong lòng trung ngăn cách, gật đầu một cái nói: "Ta đây liền viết một bộ câu đối hai bên cửa, động viên đại gia chăm học!"

Mọi người sinh lòng vui mừng, lập tức liền có mấy người trở về đến học đường, đem bàn ghế bút mực dời đến Tô Nghi trước mặt.

Tô Nghi trầm ngâm chốc lát, trong đầu không ngừng né qua hậu thế khuyên học liên hợp, nhất thời cảm thấy có một bộ khuyên học liên hợp có khả năng nhất khích lệ văn võ kiêm tể bình gia sĩ tử.

Tô Nghi hít sâu một hơi, nhấc lên bút lông bắt đầu chấm mực, các vị bạn cùng trường lập tức vây quanh, rướn cổ lên, trông mong ngóng trông. Ngay cả Hoàng Phủ Viện Sự cùng Quý Tri huyện cũng buông xuống nét mặt già nua, cùng một đám học sinh đẩy với nhau, rất sợ không có trước tiên nhìn đến Tô Nghi viết nội dung.

Chỉ thấy Tô Nghi cầm bút viết lên:

Bảo kiếm phong tòng ma lệ xuất, mai hoa hương tự khổ hàn lai.

Này trên dưới liên hợp đối trận cẩn thận, đọc lúc thuộc lâu lâu, liếc mắt là có thể nhìn ra tài văn chương thật tốt, một đám bạn cùng trường lập tức bắt đầu vùi đầu nhai kỹ trong đó hàm nghĩa.

Nhưng ngay tại Tô Nghi hạ xuống cuối cùng nhất bút lúc, trong khoảnh khắc, Tô Nghi quanh thân một tầng kim quang dừng động, thật giống như hỏa diễm bình thường nhảy lên yêu dị khiêu vũ.

Một đám bạn cùng trường tất cả đều ngạc nhiên không ngớt, không hiểu này Tô Nghi trên người thế nào sẽ có dị tượng này, nhưng Hoàng Phủ Viện Sự, Quý Huyện lệnh cùng Trần viện trưởng ba người thấy vậy, nhưng là trong mắt vui mừng, vội vàng thúc giục mọi người lui ra.

Mọi người đi ra mấy bước, đột nhiên trước mắt tối sầm lại, thiên địa thất sắc, phảng phất này trong thiên địa ánh sáng toàn bộ tụ tập ở Tô Nghi trên người một người bình thường; chỉ thấy Tô Nghi trên người kim quang hướng lên vọt lên, đột nhiên tạo thành một đạo cùng hần giống nhau như đúc kim quang hư ảnh tới!

Kim quang này hư ảnh càng ngày càng bành trướng, lấy chỗ tre bình thường khí thế phóng lên cao, ở nơi này quá trình còn kèm theo cuồng phong kinh hãi, đại địa run sợ, sở hữu học sinh đều thấy đứng không vững, chỉ đành phải lẫn nhau đỡ, ngửa đầu nhìn trời, sắc mặt khiếp sợ không thôi.

Tại toàn bộ người trong tầm mắt, một đạo mười hai trọng nhiều tiền quang người khổng lồ nhô lên, dường như bề ngỗ thiên hạ Quân Vương, cả người tản mát ra khí thế cùng uy nghiêm, thật giống như mưa trụ bình thường rửa sạch tất cả mọi người tâm linh. Không chỉ là tại chỗ học sinh, ngay cả thân là Vũ Sĩ Hoàng Phủ Viện Sự, đều không khỏi sinh lòng ước mơ!

Quý Huyện lệnh cùng Hoàng Phủ Viện Sự hai mắt nhìn nhau một cái, tươi cười rạng rỡ, vội vàng cúi đầu cầu nguyện, toàn bộ đều không nói cái gì trung.

Một đám các bạn cùng học mặt đầy u mê, không biết xảy ra chuyện gì.

Lúc này, Trần viện trưởng hét lên từng tiếng đạo: "Đây là Khí Thế Kỳ Quan! Nhanh hướng về phía Tô Nghi kim quang người khổng lồ cầu nguyện!"

Mọi người này mới phản ứng được, vội vàng sắc mặt thành kính mà cúi thấp đầu đi, chấp hai tay, ở trong lòng lặng lẽ đọc lên chính mình nguyện vọng.

Tô phủ trước cửa, Tô Thi Nhi mới vừa thu thập xong hành lý, đang chuẩn bị đem hành lý mang lên Kỳ Lân Mã xe sang trọng. Nhưng vào lúc này, một vệt kim quang người khổng lồ từ từ dâng lên, phảng phất đoạt toàn bộ trong thiên địa quang hoa, ngay cả mặt trời cũng vì đó biến sắc.

Tô Thi Nhi ngửa đầu nhìn về phía cái này tồn tại Tô Nghi diện mạo kim quang người khổng lồ, khó mà che giấu trong đôi mắt đẹp kinh hi chi tình, lại cảm thấy trong chỗ u minh phảng phất thu được chỉ dẫn, biết rõ mình đối mặt với dị tượng bức này nên làm cái gì.

Vì vậy Tô Thi Nhi cúi đầu, chấp hai tay, ở trong lòng lặng lẽ cầu nguyện đạo: "Hy vọng Nghi nhi có thể. . ."

Tô Thi Nhi cùng Tô Nghi tâm thần cực kỳ thân cận, vì vậy lấy được Tô Nghi trong chỗ u minh chỉ thị, nhưng hơn ngàn tên thôn dân cũng chưa có may mắn như vậy.

Tại bình ngoài học viện, sở hữu thôn dân tất cả đều ngửa đầu nhìn cái kia cơ hồ so với xa xa đồi nhỏ còn cao kim quang người khổng lồ, sắc mặt sợ hãi không ngớt. Những thứ này chất phác thôn dân cả đời cũng chưa từng thấy cảnh tượng kỳ dị như vậy, trong thoáng chốc còn tưởng rằng Man Tộc đánh tới, đại chiến bùng nổ, tất cả đều hú dọa mặt không chút máu, hai chân run rẩy; có mấy cái hài đồng thậm chí trực tiếp gào khóc, mỗi người bọn họ cha mẹ vì ồn ào bọn họ mà bận rộn bịt đầu sút trán.

May mắn nhưng vào lúc này, bình trong học viện truyền ra một đạo trống trận trỗi lên tiếng, đạo: "Đại gia không cần kinh hoảng, đây là kỳ quan thế không thể đỡ, chỉ cần hướng về phía này kỳ quan thành tâm cầu nguyện, đa số nguyện vọng cũng sẽ thành sự thật!"

Mọi người lúc này mới trấn định lại, rồi rít mừng tít tít, giống như nhắc nhở trung làm theo.

Không lâu lắm, trong thôn mỗi một góc đều có kinh thanh vang lên.

"Trời ơi, ta cầu nguyện năm sau có thể thi đậu võ sinh, kết quả nhất thời cảm thấy khí lực tăng lên mấy phần, sang năm thi huyện có lẽ thật có thể đi thử một chút!" Một người trung niên hưng phấn nói

"Ha ha ha ha, khốn nhiều ta hơn năm năm chứng mất ngủ cuối cùng bị chữa khỏi á..., các vị hương thân, ta mệt không được, trước phải đi ngủ một giấc rồi." Một vị vảnh mắt biến thành màu đen lão nhân cười như điên không ngớt.

"Ô ô ô, ta năm ngoái nghề nông thời điểm lóc lên eo, cuối cùng khỏi hẳn á!" Một vị đàn bà sống lưng thẳng tắp, khóc không thành tiếng đạo.

"Ta cuối cùng nhớ ra ta tiền để dành giấu ở nơi nào, Tiên Thánh hiển linh!" Một người nam nhân như vậy gọi ra, ngay lập tức sẽ gấp phải bên cạnh thê tử vô tình thăm vấn.

Nhưng có mấy cái tiểu tặc người cũng không phải ưng thuận tăng cường tinh thần lực, hoặc là tăng cường thân thể nguyện vọng, mà hứa một ít cá nhân

đục vọng rất nồng nặc nguyện vọng , vậy mà không có thể được đến thực hiện , rồi rít ừ ừ cúi đầu.

"Ta mau chân đến xem đưa tới cái này kỳ quan đến tột cùng là ai , sau đó cảm tạ ta đại ân nhân!" Một người thương nhẹ khỏi hẳn thôn dân nhắc chân liền hướng kim quang người khổng lồ phương hướng đi tới.

"chờ một chút chúng ta chờ ta , ta cũng cùng nhau!"

Trong lúc nhất thời , đại lượng các thôn dân chuyển nhà , hạo hạo đặng đặng hướng binh học viện đi tới , đều muốn nhìn một lần đối với bọn họ làm ân trạch người.

Có chút người cô ý thậm chí về đến nhà , sao lên một ít lễ mọn , lúc này mới đi theo đám người hướng binh học viện chạy tới.

Bạn đang đọc truyện *Binh Pháp Đại Thánh Convert* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 43: Lão chủ tướng cướp đồ á!

Tô Nghi đưa tới mười hai trượng Khí Thế Kỳ Quan cơ hồ phúc bị toàn thôn , chính gian thôn phẳng phát phủ thêm một tầng kim sắc lụa mỏng.

Thế nhưng , mặc cho Tô Nghi kim quang người khổng lồ bức nào chói lóa mắt , lại phẳng phát bị lấp kín vô hình vách tường cản trở ở bên ngoài bình thường không có một chút ánh sáng rắc vào Tô gia trong trạch viện.

Tô gia một đám hạ nhân nghe được lúc trước trống trận trời lên nhắc nhở , giờ phút này lại nhìn đến kim quang không chiếu tới trạch , chỉ cảm thấy trong lòng cay đắng dâng lên: Bọn họ đều nhận ra này kỳ quan chủ nhân chính là Tô Nghi.

Những thứ này hạ nhân , lúc trước tại Tô Nghi gặp phải khuất nhục đối đãi lúc , không chỉ có không có một người đưa ra viện thủ , ngược lại sau đó vài năm đối với Tô Nghi châm chọc , dõng sức đòi Đại phu nhân vui vẻ.

Có hai gã hạ nhân trong lòng bức bối cực kỳ , một cái ầm đầu liền lao ra Tô phủ , dự định chủ động đi đâm mình trong kim quang.

Hai người này đi ra Tô phủ , liếc mắt liền thấy trước cửa Tô Thi Nhi , cùng nàng bên cạnh hai gã tỳ nữ đang ở cùng tiếp nhận kim quang lễ rửa tội; nhưng khi bọn họ tiến vào kim quang soi phạm vi lúc: Bọn họ đi về phía trước một tấc , kim quang liền lùi về một tấc; bọn họ đi về phía trước một thước , kim quang liền lùi về một thước. . .

Này hai gã hạ nhân sắc mặt u tối , biết kim quang này tuyệt đối không có khả năng soi đến bọn họ trên người , nhất thời đối với lúc trước khi để Tô Nghi cảm thấy hối hận vạn phần.

Ở nhà họ Tô buông phía đông trung.

Tô Nguyên mới vừa tỉnh lại , nhưng mà hần tứ chi phế hết , không có biện pháp ngồi dậy. Lúc này , hần lại nhìn đến ngoài cửa sổ kim quang người khổng lồ , trong lòng đau đớn thậm chí lẫn át tứ chi đau đớn.

Tô Nguyên biết rõ nếu như nếu như hần nhận được trận này kim quang lễ rửa tội mà nói , tứ chi thương thế nói ít cũng phải khôi phục ba thành.

Nhưng , đây cơ hồ là không có khả năng thực hiện sự tình , tồn tại Tô Nghi khuôn mặt kim quang người khổng lồ , không có khả năng chiếu sáng hần loại này mang lòng ngăn cách người.

Tô Nguyên biết rõ tiếp theo còn sẽ có nặng hơn trừng phạt chờ đợi hần , chỉ có thể sắc mặt buồn bã mà nằm ở trên giường nhớ lại chuyện cũ , không khỏi cảm thấy trong lòng chua xót không gì sánh được , trong miệng vậy mà không tự chủ được lầm bầm nói: "Ta lúc đầu vì sao mất bị mù phải đi. . ."

...

Tô Nghi không biết bình ngoài học viện phát sinh hết thảy , hần chỉ biết , tự mình ở dẫn phát Khí Thế Kỳ Quan sau đó mới một lần thu được phụng dưỡng , thân thể tổ chất lộ ra tăng lên trên diện rộng.

Tô Nghi thân thể nguyên bản rất yếu , nhưng ở trường thi trở thành Thiên Trạch Sĩ Tử sau đó , lực lượng đột nhiên tăng vọt hơn hai lần , đạt tới bình thường người trưởng thành trình độ; lại tại cử tạ thụ nghiệp lúc nhận được kỳ quan phụng dưỡng , thân thể tăng cường hai, ba phần mười; mà vũ miếu ban phúc cũng lần nữa đề cho Tô Nghi thân thể tăng cường hai thành trái phải.

Hiện tại , Tô Nghi lần nữa nhận được áp thành cấp bậc Khí Thế Kỳ Quan phụng dưỡng , lực lượng lần nữa tăng vọt ba thành! Giờ phút này Tô Nghi tâm thể tổ chất không chỉ có vượt xa người bình thường , hơn nữa còn thật to vượt ra khỏi bình thường vô sinh! Khi còn bé thân thể suy nhược điểm yếu đã bị hoàn toàn đền bù , mặc dù Tô Nghi thoát nhìn vẫn là như vậy gầy gò.

Tô Nghi cảm thấy tự mình tinh thần lực cũng mơ hồ tăng cường một ít , vốn lấy hấn thực lực bây giờ , còn không có biện pháp tiếp xúc được tinh thần lực bản chất , chỉ đành phải ném ở một bên bất kể.

Mà khi Tô Nghi tâm thần tiến vào Luyện Binh Tràng lúc , phát hiện Luyện Binh Tràng ước chừng mở rộng rồi ba mươi triệu , đạt tới một trăm tám mươi triệu dài rộng!

Tô Nghi hiện tại còn không biết Luyện Binh Tràng tăng lớn sẽ có ích lợi gì , nhưng hấn trong lòng mơ hồ rõ ràng , Luyện Binh Tràng dĩ nhiên là càng lớn càng tốt.

Kim quang người khổng lồ đang chậm rãi co rút lại trở về Tô Nghi trong cơ thể , Tô Nghi lúc này tâm thần thối lui ra Luyện Binh Tràng , nghe được chung quanh một đám các bạn cùng học hưng phấn tiếng thảo luận.

"Ta hứa năm sau muốn thi đậu võ sinh nguyên vọng , không nghĩ đến thật thân thể trở nên mạnh mẽ một điểm , nguyên bản ta kém một chút , lần này cảm giác nhất định có thể thi sinh võ sinh rồi!" Một người sắc mặt kích động nói.

"Ta ngược lại thật ra thoáng cảm thấy tinh thần điểm , đột nhiên nghĩ tới một ít lúc trước học được đồ vật."

"Ta với ngươi giống nhau , cảm thấy trí nhớ trở nên mạnh mẽ một ít."

Mọi người mồm năm miệng mười nghị luận , Tô Nghi thầm nghĩ đến: "Xem ra này Khí Thế Kỳ Quan cũng không phải là có thể thỏa mãn sở hữu nguyên vọng , chỉ có thể thực hiện tăng cường tinh thần lực , tôi luyện thể xác , khôi phục ngoại thương loại này nguyên vọng , hơn nữa sẽ tùy theo từng người , đền bù điểm yếu , quả thật thần kỳ."

Tô Nghi đang suy tư Khí Thế Kỳ Quan đặc tính , mặc dù áp thành cấp bậc Khí Thế Kỳ Quan đối với người đi đường trở lên ảnh hưởng đã cực kỳ nhỏ , nhưng mà Hoàng Phủ Viện Sự cùng Quý Huyện lệnh nhìn chậm rãi co rút tiểu Kim quang người khổng lồ , trong lòng vẫn khen ngợi không ngớt.

"Không tới hai ngày thời điểm , liền dẫn phát ba lần thể không thể đỡ kỳ quan , thiên chi kiêu từ chẳng qua chính là như thế!" Quý Huyện lệnh gật đầu mỉm cười nói.

"Bảo kiếm phong tông ma lệ xuất , mai hoa hương tự khổ hàn lai , những lời này mặc dù ám hợp Thánh Đạo triết lý , nhưng lại có triết lý danh ngôn , nếu như không có thể đích thân làm được , quả quyết không có khả năng đưa tới Khí Thế Kỳ Quan." Hoàng Phủ Viện Sự sắc mặt tán thưởng nói , "Nói rõ Tô hiền chất khắc sâu hiểu lời này trong đó hàm nghĩa , hơn nữa còn thực tế mà làm được trui luyện chính mình , trải qua nghèo nàn , sau đó theo trui luyện cùng nghèo nàn trung đi ngược dòng nước , thu được thành công!"

"Là cực , Tô hiền chất không chỉ có thiên tư nổi bật , càng thêm không ngừng cố gắng , sau này thành tựu nhất định không thua kém chúng ta." Quý Huyện lệnh thật sâu thở dài nói , "Lấy bảo kiếm cùng hoa mai tới tỷ dụ binh gia sĩ tử lịch luyện nổi khổ , miêu tả chính mình bình sinh trải qua , trảng thay , thân thay!"

Trần viện trưởng nghe hai người đánh giá , thấy được Tô Nghi như vậy tài hoa , tuổi già an lòng.

Hoàng Phủ Viện Sự nhàn châu xoay động , thừa dịp một đám bọn học sinh sôi nổi thảo luận , kim quang người khổng lồ biến mất lúc , hấn tiến tới Tô Nghi trước mặt , cười hắc hắc.

"Tô hiền chất , thương lượng với ngươi cái chuyện này." Hoàng Phủ Viện Sự nói , "Ngươi có thể không thể . . . Đem đôi câu đối này nguyên bản tặng cho ta à? Đương nhiên , ta cũng không cho ngươi thua thiệt , nhất định sẽ cầm tiền bạc hoặc vũ khí sắc bén tới bồi thường ngươi."

Tô Nghi mặt đầy u mê đạo: "Viện sự đại nhân , tiểu sinh đôi câu đối này cũng không phải là quân văn , ngươi cầm đi thì có ích lợi gì?"

"Ha ha , dĩ nhiên là cầm đi làm đồ gia truyền. Nếu như ngươi về sau dương danh thiên hạ , đôi câu đối này sợ rằng phải bị người đoạt bẻ đầu , ta đây là sớm đầu tư." Hoàng Phủ Viện Sự cười nói.

Tô Nghi dờ khóc dờ cười , thầm nghĩ trong lòng chính mình chữ còn không có luyện , xấu như vậy đôi liên sao được đưa cho người khác.

Mà Quý Huyện lệnh càng là giả vờ tức giận nói: "Viện sự đại nhân ngươi cũng không thể như vậy , Tô hiền chất làm đôi liên có động viên thể nhân tác dụng , dĩ nhiên là phải thuộc về nhà nước sở hữu! Tô hiền chất , ngươi đem câu đối này tặng cho ta , ta lập tức đưa ngươi một Kỳ Lân Mã!"

Lời này vừa nói ra , Hoàng Phủ Viện Sự khoe miệng run lên , liền Tô Nghi đều có điểm tâm động.

Chính làm Hoàng Phủ Viện Sự chuẩn bị tăng thêm tiền đặt cược thời khắc , đột nhiên , một vệt kim quang theo ngoài ngàn dặm bay tới , chọt bao phủ tại đôi câu đối này bên trên.

Tại toàn bộ người trở mắt ghen hòng về mặt , vậy đối với liên hợp vậy mà theo kim quang cùng biến mất ở rồi bọn họ dưới mí mắt , chỉ để lại trống rỗng bàn đọc sách!

Đồng thời, một đạo uy nghiêm thanh âm tại tất cả mọi người tại chỗ trong đầu nổ tung, đạo: "Đôi câu đối này từ Quốc Viện tiếp thu, đợi ngày sau, hần sẽ trở thành mỗi tòa Xu Mật Viện bên cạnh cửa nhắc nhở chi câu. Chư vị cần ngày đêm lĩnh hội, không thể hoang phế thời gian."

Hoàng Phủ Viện Sự nghe này thanh âm quen thuộc, biểu tình thật giống như thấy quý. . . Không, thật giống như thấy Tiên Thánh bình thường khiếp sợ.

"Quý Hiền, là người thông báo lão chủ tướng?" Hoàng Phủ Viện Sự nửa ngày mới đóng lại miệng đến, hỏi.

Quý Huyện lệnh lập tức lắc đầu một cái, sắc mặt lúng túng nói: "Trời sắp xuống á..., lão, lão chủ tướng cướp đồ á. . ."

Tô Nghi hơi khẽ cau mày: Hần thật giống như nghe được, lão chủ tướng phải đem hần đôi liên áp vào sở hữu Xu Mật Viện của ?

Hoàng Phủ Viện Sự mắt liếc Tô Nghi thần sắc, hậm hực đạo: "Tô hiền chất, người lại còn bình tĩnh như vậy. Này Xu Mật Viện trước cửa đôi liên cũng không bình thường thay đổi, trung bình 30 năm mới đổi một lần, tương đương với nói, trong tương lai 30 năm, sở hữu bình gia sĩ từ đi ngang qua Xu Mật Viện lúc, đều có thể nhìn thấy người đôi câu đối này, thanh danh này có thể so với chính là hai tháng thi huyện đại biểu có thể mạnh hơn."

Một đám học sinh tất cả đều sắc mặt nóng bỏng mà nhìn về Tô Nghi, trong mắt có vẻ hâm mộ né qua: Bọn họ mặc dù không biết có cái gì cụ thể chỗ tốt, nhưng có thể ở thiên hạ sĩ tử trong tai dương danh, tuyệt đối không phải là chuyện gì xấu.

Tô Nghi hiểu cũng không thể so với những học sinh này nhiều, chỉ là trong lòng cảm thấy thập phần bất đắc dĩ. Này "Bảo kiếm phong tông ma lệ xuất, mai hoa hương tự khổ hàn lai" một câu, nhưng là xuất từ hoa hạ hậu thế « nhắc nhở hiền văn » danh ngôn, sớm bị hoa hạ con dân truyền tụng thiên tái, rất có nổi danh; nếu là hai câu này thả vào Bình Phong Đại Lục, không bị Xu Mật Viện chọn trúng mới là chuyện kỳ quái, cho nên Tô Nghi cũng không cảm thấy quá mức khiếp sợ.

Về phần tương lai 30 năm công danh, điều này thật sự là quá hư vô mờ mịt rồi, lấy Tô Nghi hiện tại cấp bậc căn bản không tương đương nổi này 30 năm hần có thể được chỗ tốt gì.

Vì vậy Tô Nghi cũng không ngẫm nghĩ, chỉ là hướng các vị bạn cùng trường liên ôm quyền, nói: "Cần lấy này tám đôi liên, cùng chư vị bạn cùng trường cùng nỗ lực! Đợi năm sau, ta tại Tổ Thủy Huyện chờ đại gia tới tham gia thi huyện!"

Mọi người rõ ràng đây là Tô Nghi cáo biệt nói như vậy, vì vậy cũng gật gật đầu, rồi rít ôm quyền nói khác hứa hẹn năm sau gặp nhau.

Đang cùng Trần viện trưởng trịnh trọng nói khác hứa hẹn về sau nhất định sẽ thường xuyên trở lại thăm sau đó, Tô Nghi cuối cùng kết thúc lần này Lăng Đình Thôn chuyển đi, chuẩn bị đi tiếp Tô Thi Nhi.

Nhưng mà, tại Tô Nghi cùng hai vị đại nhân vừa mới đi qua một gian dân phòng lúc, lại đột nhiên hai tròng mắt đồng lại một cái, nhìn thấy phía trước có trên trăm tên thôn dân tạo thành đội ngũ chính mệnh môn cuốn cuộn hướng binh học viện phương hướng đi tới, mỗi người thần tình đều mừng không kìm.

Lên trước một tên tráng nông thấy Tô Nghi, nhất thời mảy mảy nhảy lên, mặt hiện lên vui mừng, cao giọng hét lên: "Ha ha! Tô hiền chất, ta lúc trước thấy kia kỳ quan có chút quen mặt, trong lòng có suy đoán, không nghĩ đến quả nhiên là người."

"Lâm bá phụ." Tô Nghi liếc mắt liền nhận ra đối phương.

Lâm bá phụ là Tô Nghi bạn cùng trường Lâm Dương phụ thân, năm đó Tô Nghi bị Tô phủ hạ nhân trêu cợt, cả ngày ăn chưa no cơm, Lâm Dương nghe nói qua sau, lập tức mời Tô Nghi đi nhà hần, này mới khiến Tô Nghi ăn một bữa cơm no.

Này một bữa cơm ân không bao giờ quên, vì vậy Tô Nghi cũng liền bận rộn chấp tay thăm hỏi sức khỏe.

"Lâm bá phụ, các người đây là?" Tô Nghi nhìn thấy cuộc chiến này thế, hiếu kỳ nói.

"Còn không phải là bởi vì người lúc trước cái gì đó kỳ quan!" Lâm bá phụ nặng nề vỗ một cái Tô Nghi bả vai, phát hiện Tô Nghi thân hình vậy mà không nhúc nhích, trong mắt chảy ra một vệt vẻ kinh ngạc, tiếp theo lại cười nói, "Chúng ta những thứ này các hương thân đều bởi vì người kỳ quan thu được điểm chỗ tốt, có người thậm chí ngay cả lâu năm ngoại thương đều khỏi rồi, này cũng phải cảm tạ người a! Này không, chúng ta chuyển nhà với người nói cảm ơn tới, đây là ta một điểm tâm ý."

Bạn đang đọc truyện *Bình Pháp Đại Thánh Convert* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 44: Đồi đãi với ta cao trung Trạng nguyên ngày

Tô Nghi nhìn về phía Lâm bá phụ trong tay , xách suốt một xâu tiền , cũng chính là một lượng bạc , ngoài ra còn có một ít đặc sản địa phương.

Một xâu tiền chính là một ngàn đồng tiền , có thể đổi được một lượng bạc . Tại Bình Phong Đại Lục , một lượng bạc có thể mua sáu bảy trăm cân gạo , tương đương với hậu thế một ngàn nhân dân tệ , một cái bình thường nông dân khả năng làm hơn nửa năm tài năng để dành được này một treo tiền dư tới.

Tô Nghi theo sáu tuổi về sau liền chưa từng gặp qua nhiều tiền như vậy , ngay cả Tô Thi Nhi vì hấn tiếp cận đi thi vòng vo cũng chỉ bắt quá mới ba trăm văn mà thôi , chỉ đủ tại khách sạn ở thêm một đêm , nhân tiện ăn hai bữa cơm.

Tô Nghi tầm mắt lại lướt qua tại tràng sở hữu hương thân trong tay , phát hiện mỗi người bọn họ tay cầm lễ vật , mỗi người tạ lễ cơ hồ đều không so với Lâm bá phụ kém.

Thậm chí còn có một cái tiểu tài chủ , trong tay mang theo một cái trĩu nặng hầu bao , Tô Nghi vừa nhìn , liền biết bên trong ít nhất sẽ có mười lượng bạc!

Chỉ bắt quá , Tô Nghi vẫn lắc đầu một cái , từ chối nói: "Các vị hương thân , tại hạ ngay lập tức sẽ phải rời khỏi thôn , hơn nữa còn không biết muốn ở đâu An gia , các người lễ vật ta đều không địa phương thả , cho nên vẫn là thu hồi đi thôi . Các vị hương thân cảm ơn , tại hạ đã tâm lĩnh ."

Nếu đúng như là gia đình rộng rãi người tặng quà , Tô Nghi sẽ không chút do dự nhận lấy . Nhưng những thứ này hương thân sinh hoạt cũng không giàu có , Tô Nghi nhận lấy những tiền tài này , sợ là ái ngại . Huống chi , triều đình phong thưởng hai ngày này phòng chừng sẽ truyền đạt , đến lúc đó cũng sẽ không thiếu số tiền này.

"Ồ , Tô hiền chất , ta nghe Ngô gia tiểu tử nói người đều đã thi đậu võ sinh rồi , chẳng lẽ không tại Lăng Đình Thôn An gia ?" Lâm bá phụ nghi ngờ nói.

"Bởi vì ta còn muốn thi đậu cao hơn cấp bậc , yêu cầu đến càng lớn địa phương đi học tập ." Tô Nghi mỉm cười nói.

"Thì ra là như vậy ." Lâm bá phụ gật gật đầu , tỏ ra là đã hiểu , sau đó lại nói , "Vậy người thi càng được nhận lấy chúng ta lễ vật , những thứ này không chỉ là chúng ta tạ lễ , càng là chúng ta đối với người tiệc tiền đưa chi lễ , người muốn cự tuyệt mà nói , chính là phát hương chúng ta thân cảm tình , đại gia hóa mà nói có đúng hay không a!"

"Đừng , Tô Nghi người nhất định phải nhận lấy chúng ta lễ vật , người không thu , ta buổi tối không ngủ được a!" Một người phụ họa nói.

"Người nếu muốn An gia , khẳng định so với chúng ta càng cần hơn tiền , người không cần để ý chúng ta , những thứ này đều là chúng ta tiền dư ."

"Tô tiểu đệ người hãy thu đi ."

...

Mọi người mời tiếng nổi lên bốn phía , chất phác dân tình triển lộ không bỏ sót.

Tô Nghi trong lòng hơi ám , lúc này , phía sau hấn Quý Huyện lệnh lại nói: "Tô hiền chất , người tại huyện thành chỗ ở đã sớm quyết định , người chẳng bằng để cho các hương thân đem lễ vật đều thả vào trên xe ngựa đi , dù sao xe ngựa địa phương rất lớn ."

"Ồ ? Ta chỗ ở quyết định ? Lúc nào chuyện ? Ta như thế không hề có một chút tin tức nào ?" Tô Nghi kinh ngạc nói.

"Ha ha , cho ta bán cái cái nút , chờ người về đến huyện thành liền hiểu ." Quý Huyện lệnh cười thần bí nói.

Tô Nghi chợt cảm thấy như tên Hòa thượng lùn 2 thước với tay sờ không đến đầu.

"Đã như vậy , vậy mọi người tạ lễ tại hạ thu , ở chỗ này cảm ơn ." Tô Nghi chấp tay nói , "Mời mọi người theo đang rơi xuống Tô phủ cửa , đem lễ vật thả vào trên xe ngựa đi ."

"Chính làm như thế ." Mọi người gật gật đầu , theo Tô Nghi cùng nhau đi tới Tô gia cửa.

Đến đó mà , Tô Nghi liếc mắt một liềm thấy thấy Ngô Vọng cùng Đồng Khê hai người đang giúp lấy hai gã tỳ nữ đem hành lý mang lên xe , Tô Thi Nhi nhưng là không có chuyện gì làm , thấy Tô Nghi đi tới , hai trông mắt vui mừng , vội vàng nghênh đón.

Tô Thi Nhi vừa nhìn Tô Nghi phía sau mệnh mông cuộn cuộn đi theo chừng trăm người , giữa lông mày nhảy lên vẻ nghi hoặc , Tô Nghi cùng hấn giải thích một phen , nàng mới bừng tỉnh đại ngộ.

Chỉ bắt quá Tô Thi Nhi cũng không hiểu trong này con đường , chỉ là thấy đến Tô Nghi bị nhiều người như vậy nâng ở trung gian , tâm lý vui rạo rực , nói: "Tỷ tỷ ta ở nhà họ Tô vài chục năm , cho tới bây giờ chưa thấy qua Tô gia duy nhất có nhiều như vậy tặng quà , Nghi nhi người so với toàn bộ Tô gia đều lợi hại ."

Tô Nghi nhất thời cảm thấy xấu hổ: Tô gia nhưng là một chỗ hào phú , người khác tặng quà đều không thể kém , trong đó tùy tiện lấy ra ba cái Tô gia tặng quà người đến , chi sợ cũng có thể đình qua hiện tại cho Tô Nghi tặng quà hơn trăm người.

"Ai, bình quý Tinh bất quý Đa a! Những lời này bộ đến tặng quà lên cũng giống như vậy." Tô Nghi trong lòng than thở.

Những thứ này các hương thân đem lễ vật rồi rít chồng chất tại rồi bên cạnh xe ngựa, lại mỗi người hướng Tô Nghi nói cảm ơn một phen, Tô Nghi hướng bọn họ bảo đảm về sau nhất định sẽ trở lại thăm hương thân sau đó, mọi người lúc này mới rời rít rồi đi.

Sau đó, Tô Nghi hỏi Đồng Khê, như vậy một hồi cũng làm mà đi rồi. Hắn trả lời sau đó, Tô Nghi mới biết, nguyên lai hắn đầu tiên là đi binh học viện khoe một phen, nói Tô Nghi một ít thành tựu; sau đó trở về lại tự mình hướng người nhà báo tin mừng, hướng hàng xóm khoe khoang chính mình võ sinh thân phận; sau đó vội vàng chạy tới Tô gia muốn chống đỡ Tô Nghi, kết quả trên đường đụng phải Ngô Vọng, cùng đi đến trước cửa vừa nhìn, Tô Nghi đã sớm giải quyết xong rắc rối, liền Tô Thi Nhi đều đã thu thập xong hành lý chờ ở cửa, chỉ đành phải giúp hai vị tỷ nữ đem hành lý mang lên xe.

Lúc này, Ngô Vọng nhích lại gần, cười hắc hắc nói: "Tô Nghi, cha ta nghe người lấy được thành tựu, kinh ngạc cảm đều muốn kéo tới trên đất rồi, liên tục nói chúng ta Lăng Đình Thôn một ngàn năm cũng không xảy ra người thiên tài như vậy, la hét nhất định phải cho người lập bài phụng, ngày mai sẽ động công, liền hỏi người có đồng ý hay không"

"Cái này. . . Không tốt lắm đâu?" Tô Nghi kéo một cái khóe miệng đạo, "Mặc dù nhà người rất có tiền, nhưng lập cái miếu thờ cũng phải tốn trên không ít tiền."

"Số tiền này đều là chuyện nhỏ." Ngô Vọng phát tay một cái cười nói, "Cha ta còn chuẩn bị đem người miếu thờ làm càng tinh mỹ hơn càng tốt, sau này sẽ là thôn chúng ta ký hiệu. Cha ta còn nói gì đó, thông qua lần này muốn thợ hắn có thể tăng bốc đến muốn tăng bốc người danh môn vọng tộc gì đó, ta cũng không hiểu những thứ này, dù sao người đừng để ý tiêu tiền là được."

Tô Nghi dở khóc dở cười, nguyên lai lúc này mới Ngô bá phụ chân chính mục tiêu. Thông qua lần này miếu thờ công trình, tương đương với trực tiếp ở đó chút ít danh môn vọng tộc trước mắt tuyên bố: Ta cùng tổ mười trù quan hệ tốt vô cùng, các người muốn tăng bốc tổ mười trù? Vậy thì phải trước theo ta nhờ vả chút quan hệ.

Hiểu Ngô bá phụ cách làm sau đó, Tô Nghi phản thì cũng chẳng có gì không ưa, cho là đây là nhân chi thường tình. Hơn nữa Tô Nghi cùng Ngô Vọng là hảo hữu chí giao, vì vậy cũng không làm cự tuyệt, mặc cho Ngô bá phụ áp dụng hắn làm giàu kế hoạch.

Tô Nghi sau đó lại hỏi Ngô Vọng cùng Đồng Khê hai người về sau dự định, hai người đều nói bọn họ căn cơ không nhọc, yêu cầu học tập một hai năm lại đi thi đậu tướng tài, Tô Nghi cũng tỏ ra là đã hiểu.

Cùng hai người nói lời từ biệt sau đó, Tô Nghi lúc này mới cùng Tô Thi Nhi cùng nhau bước lên đi huyện thành đường.

Trên trăm tên hương thân lễ vật cơ hồ chất đầy nửa buồng xe, vì vậy hai vị đại nhân trực tiếp ngồi vào trước xe chỗ ngồi, để cho Tô Nghi cùng Tô Thi Nhi được tâm sự.

Tô Nghi đối với hai vị đại nhân chiếu cố thập phần cảm kích.

Kỳ Lân Mã xe sang trọng chậm rãi lái rời Lăng Đình Thôn, chạy thượng quan đạo.

Tại bên trong buồng xe, Tô Nghi cùng ba gã nữ tính chen chúc chung một chỗ, Tô Thi Nhi cơ hồ toàn bộ thân thể đều dựa vào ở Tô Nghi trên người, từng trận phát hương chui vào Tô Nghi trong lỗ mũi, khiến hắn không khỏi ý nghĩ thất thường.

Hai vị tỷ nữ tại Tô Nghi trước mặt lộ ra cực xúc bất an, nguyên nhân là Tô Nghi không bao giờ nửa lúc trước cái kia điềm đạm đáng yêu tiểu thiếu niên rồi, chỉ là hai ngày đi qua, hiện tại Tô Nghi trên trán một màn kia anh khí bộc phát, trong lòng uy nghiêm dừng động, nghiêm nhiên đã là đương gia làm chủ đàn ông.

Tô Nghi nhìn thấy hai vị tỷ nữ kia sợ hãi thần sắc, khẽ mỉm cười nói: "Uyển nhi tỷ, Đình nhi tỷ, mặc dù ta đã thi đậu võ sinh, nhưng ta còn là lúc trước ta, sẽ không có bất kỳ biến hóa nào, cho nên các người cũng giống lấy trước kia bình thường đối đãi ta liền có thể."

Vậy kêu là Uyển nhi quần áo xanh tỷ nữ thở phào nhẹ nhõm, mừng tí mắt đạo: "Thật có thể. . ."

Lời còn chưa nói hết, nàng liền bị tên kia kêu Đình nhi phân y tỷ nữ đỉnh thúc cùi chỏ một cái, người sau nghiêm túc nói: "Cái này không thể được, chúng ta chỉ là hạ nhân, tở, Tô lão gia ngài là chủ nhân, chính và phụ tôn ti có khác, đoạn không thể có chỗ vượt qua."

Tô Nghi đối với "Lão gia" tiếng xưng hô này cảm thấy hết sức không được tự nhiên, nhưng là rõ ràng lễ phép như thế, vì vậy cũng không nhiều cưỡng cầu.

Tô Nghi lại nhìn phía Tô Thi Nhi đạo: "Thi nhi tỷ, chúng ta tại Tổ Thủy Huyện An gia về sau, người chính là chúng ta chủ mẫu! Sau đó ta lại mời mấy cái gia đình cùng nhà hoàn xử lý việc nhà, người đây, liền trông coi sở hữu chuyện nhà, hãy cùng gia Tô gia kia bà nương địa vị giống nhau!"

Tô Thi Nhi không nghĩ đến mình cũng có thể có một ngày như thế, trong hai trong mắt đến nay còn chứa đựng một vết khó tin thần sắc, lại cúi đầu nói: "Ta, ta mới không cần trông coi gì đó chuyện nhà, ta liền chiếu cố một mình người, người mới là trong nhà chủ nhân."

"Ta chủ ngoại, người chủ nội." Tô Nghi nắm chặt Tô Thi Nhi thon nhỏ tay, cảm nhận được trên đó bởi vì việc nhà vất vả mà lộ ra hơi có chút thô ráp xúc cảm, thần sắc kiên định đạo, "Thi nhi tỷ, ta thích người."

Tô Thi Nhi nghe bốn chữ này , trong lòng đột nhiên run lên , không nghĩ đến Tô Nghi thật không ngờ trực tiếp , vì vậy ngay cả hô hấp đều tăng thêm mấy phần , mặt đẹp đỏ bừng đạo: "Ta , ta vậy, vậy. . ."

Tô Thi Nhi ấp úng nửa ngày , nhưng nàng là một cô gái , nào có ý nói ra lời kế tiếp , vì vậy chỉ đành phải cúi đầu , chỉ cảm thấy trên mặt nóng bỏng.

Hai gã nha hoàn hai mắt nhìn nhau một cái , tất cả đều từ đối phương trong đôi mắt nhìn ra mỗi người vẻ hâm mộ tới.

Tô Nghi lại nói: "Thi nhi tỷ , ta bây giờ chỉ là một tên võ sinh , vẫn không thể cho người gì đó danh phận , chờ ta tương lai cao trung Trạng nguyên rồi , nhất định nở mày nở mặt mà dùng tám nhấc đại kiệu cưới người vào cửa , sau đó mang lên suốt hai mươi tám bàn dòng chảy yến , để cho khắp thiên hạ đều biết Thi nhi tỷ cùng ta là trời đất tạo nên một đôi!"

Tô Thi Nhi không nghĩ đến sẽ bị Tô Nghi như vậy ung thuận hứa hẹn , mặt đẹp đột nhiên choáng váng mờ đỏ mặt.

Hai vị tỷ nữ nhìn về phía Tô Thi Nhi , đầy mặt hâm mộ: Đây chính là tám nhấc đại kiệu cùng hai mươi tám bàn dòng chảy yến a , cơ hồ là Nhân tộc hôn lễ đối với nhà gái cao nhất dùng lễ rồi , chỉ có hoàng thân quốc thích , hoặc là đem cửa sau đó tài năng hưởng thụ được đến. Mà hai vị tỷ nữ không hoài nghi chút nào , Tô Nghi về sau cũng tương tự có thể làm được lên như vậy long trọng hôn lễ.

Uyển nhi cùng Đình nhi liên thanh xưng: "Chúc mừng chủ mẫu , chờ lão gia về sau cao trung Trạng nguyên , ngài chính là chúng ta Tô gia Đại phu nhân rồi!"

"Các người cũng biết giễu cợt ta!" Tô Thi Nhi bị xấu hổ che lên khuôn mặt đến , nhưng sau đó còn nói , "Nhưng ta nghĩ nghĩ , cảm giác vẫn là không ổn: Đại phu nhân vị trí này , Nghi nhi người cũng không thể cho ta."

"Tại sao ?" Tô Nghi kinh ngạc nói.

"Bởi vì , bởi vì , Nghi nhi người như vậy có bản lĩnh , ta vốn chỉ là nhất giới tỷ nữ , không xứng với người." Tô Thi Nhi mím một cái môi đỏ mọng , cúi đầu xuống nói , "Về sau Nghi nhi người nếu là thật cao trung Trạng nguyên , nhất định phải cưới môn đăng hộ đối Đại tiểu thư làm chính thê , sau đó còn muốn cưới mười mấy hai mươi danh môn vọng tộc tiểu thiếp , cuối cùng tài năng đến phiên ta."

Tô Nghi khóe miệng kéo một cái , không dám tưởng tượng trong trạch viện tất cả đều là nữ nhân tình cảnh , vì vậy liền vội vàng nói: "Thi nhi tỷ này nói là nói cái gì ? Địa vị không quan trọng , ta Tô Nghi chỉ cưới người một người."

Bạn đang đọc truyện *Binh Pháp Đại Thánh Convert* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 45: Diệt kế cảm nang

"Nghi nhi , lui về phía sau ta chuyện gì đều nghe người , nhưng này chuyện cưới gả , người nhất định phải nghe tỷ tỷ." Tô Thi Nhi thần sắc nghiêm túc nói , "Tỷ tỷ ta tại Tô phủ làm vài chục năm nha hoàn , mưa dầm thấm đất , cũng rõ ràng hôn nhân không chỉ có đối với phụ nữ mà nói là nhân sinh nhất đại đại sự , càng là nam nhân lấy được địa vị và quyền lợi thủ đoạn trọng yếu một trong."

Tô Thi Nhi tiếp tục nói: "Nghi nhi người như vậy có bản lĩnh , về sau nhất định sẽ có rất rất nhiều nhà giàu người làm mai mà nói thân; trước đó tỷ tỷ ta liền học tập cho giỏi phương diện này con đường , chờ sau này thay người chọn một cưới hỏi đáng hoàng nhà giàu tiểu thư , nhất định có thể để cho Nghi nhi người thông qua lần này thông gia thu được lớn nhất chỗ tốt cùng tiền đồ."

"Đó không phải là chính trị hôn nhân rồi sao." Tô Nghi trong lòng thầm nhủ.

Tô Nghi coi như người hiện đại , "Tự do yêu đương" quan niệm đã sớm thật sâu cắm vào bụng dạ. Mặc dù hoa hạ hiện đại còn vẫn có không ít chính trị hôn nhân tồn tại , thế nhưng cùng Tô Nghi cũng không liên can.

Muốn leo lên thủ đoạn muốn bao nhiêu có bấy nhiêu , nhưng yêu mến một đời chỉ có một cái , Tô Nghi tự nhiên biết rõ cái gì nhẹ cái gì nặng.

Cùng lưỡng tình tương duyệt đối tượng chung một chỗ , mới được chân chính hạnh phúc.

Nhưng Tô Nghi đang định kiên trì ý kiến mình , mở miệng nói chuyện lúc , lại nghe Tô Thi Nhi nói.

"Hơn nữa , tại có cưới hỏi đáng hoàng đại gia khuê tú sau đó , tiểu Nghi người còn muốn nạp rất nhiều rất nhiều thiếp thất." Tô Thi Nhi phảng như lâm vào tự mình thế giới , không ngừng gật đầu nói , "Càng có bản lĩnh người nên có càng nhiều thiếp thất , ta nghe nói kia Tô Nguyên nhưng là cưới một vợ

tám thiệp , Nghi nhi người về sau khẳng định so với hần còn có bản sự , nhất định phải cưới một hai ba chục cái thiệp thất mới được!"

Hai vị nữ tử cũng liền tiếng hòa theo , đều giựt giây Tô Nghi nhất định phải nhiều hơn cưới thiệp.

Tô Nghi mặt đầy mồ hôi lạnh đều chảy xuống , này đang khi nói chuyện mới một hồi , yêu cầu cưới thiệp thất số lượng liền do mười mấy hai mươi tăng trưởng đến hai ba chục cái rồi hà? !

"Thi nhi tỷ đến tốt cùng là ở nhà họ Tô mưa dầm thấm đất đến gì đó à? Kia Tô Nguyên cưới một vợ tám thiệp , nguyên nhân cũng không phải là có bản lĩnh , chỉ là hần tham lam háo sắc thôi! Ta nghe nói hiện nay trần , vì hai vị lão chủ tướng một đời chỉ có một vị chính thể , tại chính thể sau khi chết gần trăm năm cũng không có tiếp theo thân , chẳng lẽ lão chủ tướng là không có bản sự ? Huống chi nếu như ta đem thời gian cũng tốn tại chuyện phỏng the mây mưa bên trên , còn muốn hay không lĩnh ngộ binh pháp , tăng lên cấp bậc ?" Tô Nghi trong lòng oán thầm đạo.

Tô Nghi cũng không muốn học tập những rượu kia tri thệ làm con em nhà giàu môn , chơi bồi vô độ , hần muốn cố gắng leo lên đỉnh phong , nhìn trộm thế giới hay.

"Người đều nói người hiện đại so với người cổ đại cởi mở nhiều, theo ta thấy , tại phương diện nào đó , người cổ đại ý tưởng nhưng là thật to vượt mức quy định."

Tô Nghi than thở , cảm giác muốn lập tức thuyết phục Tô Thi Nhi cũng không có đơn giản như vậy, lại nghĩ đến chính mình muốn kết hôn còn sớm , có là thời gian từ từ nói phục nằng , sau đó liền lắc đầu một cái , chậm rãi nói: "Chuyện này , về sau bàn lại . ."

Chỉ là Tô Nghi không có dự liệu được , cái này "Về sau bàn lại" là gian nan đường nào.

Kỳ Lân Mã xe tại trên quan đạo bay vùn vụt , ngay tại Tô Nghi cùng Tô Thi Nhi đang khi nói chuyện , liền đã đạt tới Tô Thủy Huyện Nam thành cửa.

Chiếc này xe sang trọng cơ hồ là Quý Huyện lệnh thân phận dấu hiệu , Quý Huyện lệnh bình thường tại tham dự cảnh tượng hoành tráng lúc tổng hội ngồi chiếc xe này , vì vậy cửa thành thủ vệ cơ hồ đều nhận ra , chưa bao giờ làm ngăn trở.

Nhưng giờ phút này , Tô Nghi lại cảm thấy chiếc xe ngựa này từ từ chậm lại , cuối cùng dừng ở cửa thành.

Tô Nghi sinh lòng kinh ngạc , chọn màn vừa nhìn , phát hiện thứ tám số cửa hàng Vương chương quý đang ở cửa thành một bên tay vịn mà đứng , thấy Tô Nghi , lập tức cười nhẹ nhàng mà dẫn dắt sau lưng vài tên hạ nhân tiến lên đón.

"Ha ha , Tô hiền chất mặt mũi hồng hào , nghĩ đến là trong nhà chuyện vụn vặt đã thuận lợi giải quyết chứ ?" Vương chương quý nói.

"Nhờ Vương chương quý phúc." Tô Nghi cười một tiếng , lại hỏi , "Vương chương quý người ở cửa thành , chẳng lẽ là đang chờ cái gì quý nhân ?"

"Dĩ nhiên là đợi quý nhân , hơn nữa còn là đợi lấy được rồi thiên cổ mười trù , một vị họ Tô quý nhân." Vương chương quý ha ha cười nói.

"Chờ ta ?" Tô Nghi chỉ hơi trầm ngâm , liền thử dò xét nói , "Chẳng lẽ là vì hôm qua Võ thí trung theo như lời tạ lễ một chuyện ?"

"Tô hiền chất tâm linh trong sáng , lão hủ chính là vì chuyện này mà tới."

Tô Nghi ho nhẹ một tiếng , nói: "Vương chương quý người khách khí , không nói trước tạ lễ một chuyện không còn gì nữa , coi như là muốn đưa tạ lễ , cũng phải tại hạ tiểu bối này đến cửa viếng thăm , làm sao có thể làm phiền Vương chương quý tự mình đưa tới ? Hơn nữa còn ở cửa thành đặc biệt chờ , tại hạ ái ngại."

"Tô hiền chất người mới là chó có cùng lão hủ khách khí , này tạ lễ , lão hủ cần phải tự mình đưa đến trên tay người." Vương chương quý xua tay một cái , lại chỉ hướng phía trước nói , "Lão hủ xe ngay tại phía trước , Tô hiền chất đi theo ta , lão hủ dẫn người đi một chỗ."

Tô Nghi nghi ngờ trong lòng , mà ngồi ở trước xe tòa Hoàng Phủ Viện Sự cùng Quý Huyện lệnh hai người nhưng là nhìn nhau cười một tiếng.

Vương chương quý trở lại ngựa mình trên xe , bắt đầu ở phía trước đi xe dẫn đường.

Tô Nghi buông rèm cửa sổ xuống , liền nghe Tô Thi Nhi hỏi "Nghi nhi , lão nhân này gia là ?"

"Là ta tại thi huyện trung nhận biết Vương chương quý , hần kinh doanh toàn Ngô Quận lớn nhất cửa hàng." Tô Nghi nói , sau đó lại đem hần tại thi huyện trung tự nghĩ ra cử bổng phương pháp , Vương chương quý dùng hần cử bổng phương pháp thi đậu vô sinh , sau đó định cho hần đưa tạ lễ sự tình từng cái nói ra.

Tô Thi Nhi nghe trong hai tròng mắt tia sáng kỳ dị liên tục , trong lòng đối với "Nghi nhi thật thành công rồi" cảm giác vừa lại thật thà thực một phần.

"Nghi nhi người làm quen bức này hào phú , nhất định phải thật tốt lợi dụng phần quan hệ này , xong ra chính mình một phen sự nghiệp." Tô Thi Nhi dặn dò.

"Ta cùng Vương chương quý tương lai có lẽ sẽ có rất nhiều yêu cầu hợp tác sự tình , Thi nhi tỷ không cần phải lo lắng." Tô Nghi gật gật đầu.

Hai chiếc xe ngựa chuyển vào một cái hẻm nhỏ , dừng ở một tòa trước cửa trạch viện.

Mọi người xuống xe , đi theo Vương chương quỹ đi vào sân , lập tức liền có vài tên hạ nhân tới đón , an trí Tô Nghi đám người túi hành lý phục.

Tô Nghi nhìn thấy này tầm tình cảnh , trong lòng nghĩ đến một cái khả năng , liền thử thăm dò: "Vương chương quỹ , chẳng lẽ chỗ này sân. . ."

"Ha ha , lão hủ hôm nay sáng sớm viếng thăm Hoàng Phủ Viện Sự , biết được Tô hiền chất người có thể sẽ tại Tổ Thủy Huyện An gia , vì vậy trái lo phải nghĩ bên dưới , cảm thấy người vừa mới đến , giờ phút này cần nhất là có thể cung cấp chỗ ở địa phương ." Vương chương quỹ vuốt chính mình chòm râu , cười nói , "Như thế nào , Tô hiền chất ? Chỗ này sân , người còn hài lòng hay không?"

Tô Nghi trong lòng nghiêm nghị , quét nhìn hoàn cảnh chung quanh: Viện này rơi tọa bắc triều nam , chính viện ở ngoài có thể cung cấp hạ nhân ở nam phòng môn phòng; vào chính viện có hoa có cây , vẻ xanh biếc dồi dào , bắc có chính đường , đồ vật hai bên có một hàng mái hiên; mà ở chính đường sau đó còn có khuê các hậu viện , là cung cấp nữ quyền chỗ cư trú , người bình thường không được tùy ý tiến vào. Ở tại nơi này loại nhà giàu hậu viện hoàng hoa khuê nữ , cũng bị gọi là "Khuê các Đại tiểu thư" .

Đây là điển hình ba vào tứ hợp viện , mặc dù toà này sân diện tích so với Tô phủ hơi nhỏ , nhưng là tọa lạc tại thành đông chỗ yên tĩnh , u tĩnh phi thường , lại kiêm thái quang tốt đẹp , thiết kế tinh mỹ , là Tô Nghi lý tưởng gia chỗ.

"Vương chương quỹ tặng cho , làm sao có thể bắt mẫn ?" Tô Nghi hít sâu một hơi , cũng không từ chối , mở miệng nói , "Trên thực tế , tại hạ hôm nay đang ở vậy lại địa phương phát sầu , Vương chương quỹ lần này biết ta trước mắt khẩn cấp , thật là giúp người đang gặp nạn , tại hạ nhất định nhớ kỹ."

"Lão hủ có thể giúp liền tốt ." Vương chương quỹ gật đầu mà cười.

Hoàng Phủ Viện Sự nhưng là sắc mặt cổ quái , xen vào nói: "Vương chương quỹ người nhưng là có điểm keo kiệt a. Người bởi vì Tô hiền chất mà thi đậu võ sinh , tặng thọ một kỷ; chỗ này nhà nhiều lắm là 2 nghìn lượng bạc , đổi cho người một năm tuổi thọ đều hơi nghi ngờ không đủ. Người sáng nay không phải còn nói với ta , có khác một thứ bảo bối muốn tặng cho Tô hiền chất ? Mau mau lấy ra để cho chúng ta khai mở nhãn giới!"

Vương chương quỹ biết rõ Hoàng Phủ Viện Sự là giúp hắn đưa tới lời kế tiếp đề , vì vậy cũng không mơ hồ , trực tiếp mở miệng nói: "Đây là tự nhiên , toà này nhà chẳng qua là tiện tay phụ tặng , tuyệt đối không thể biểu đạt lão hủ đối với Tô hiền chất lòng cảm kích , ứng phúc!"

Tiếng nói rơi xuống , một mực hầu hạ tại Vương chương quỹ sau lưng , vị kia tên là ứng phúc hạ nhân ứng tiếng mà ra.

Ứng phúc giờ phút này tay nâng một cái tinh xảo sơn đồ khay gỗ , đi tới trước. Tô Nghi định thần nhìn lại , kia khay gỗ bên trên đang nằm một cái lòng bàn tay lớn nhỏ , tuyên thệ tinh mỹ túi gấm , bó thắt phần đuôi còn hệ có hai khóa oánh nhuận mỹ ngọc.

Tô Nghi sinh lòng nghi ngờ , mà Hoàng Phủ Viện Sự cùng Quý Huyện lệnh nhưng là hai mắt tỏa sáng , mặt có vẻ trông đợi cháy qua.

"Đây là ?" Tô Nghi hỏi.

"Đây là Gia Cát túi , là Gia Cát vũ hầu sáng chế , trong túi giấu ẩn hàm trận pháp , giấu giếm Thiên Địa , nội bộ không gian so với như người tưởng tượng còn lớn hơn nhiều ." Hoàng Phủ Viện Sự trả lời.

Tô Nghi mới chợt hiểu ra , nguyên lai là trữ vật túi gấm.

Quý Huyện lệnh nhìn thấy Tô Nghi bức này không có chút rung động nào thần thái , cười nhắc nhở: "Tô hiền chất , người cũng chớ xem thường này Gia Cát túi gấm , hẳn có thể không chỉ có thể chứa đựng vật phẩm mà thôi."

"Ừ ? Còn có cái khác diệu dụng ?" Tô Nghi đạo.

"Tự nhiên , này Gia Cát túi đứng đầu chỗ thần kỳ , chính là có thể đem chính mình sở học kì mưu chứa đựng ở nơi này túi gấm bên trong , thời khắc mấu chốt có thể tiết kiệm hơi khẩu quyết , lập tức phát động , xưng là diệu kế cầm nang , nhưng là bình gia sĩ tử tha thiết ước mơ đồ vật a!" Quý Huyện lệnh thờ dài nói.

Hoàng Phủ Viện Sự cũng gật gật đầu , bổ sung nói: "Gia Cát túi án sức chứa cùng phẩm chất phân chia thành cấp năm , trước mắt người cái này mặc dù chỉ là cấp một tinh thần túi , nhưng vẫn có thể chứa đựng một đạo kì mưu , làm người liên tục sử dụng hai lần giống nhau kì mưu , cực kỳ trân quý! Ngay cả này lớn như vậy Tổ Thủy Huyện , cũng bất quá chỉ có tầm hai ba người cầm Gia Cát túi. Ta ban đầu cái kia Gia Cát túi sớm bị ta vậy không tiểu tử phải đi , lúc này thấy đến , hết sức đồ con mắt a!"

"Viện sự đại nhân ngài thì phải đi." Quý Huyện lệnh tròn trắng mắt đạo , "Ngài khỏe xằng bậy còn thể nghiệm qua Gia Cát túi chỗ tốt , nhìn một chút ta , hơn 40 tuổi , người đi đường cấp bậc , còn không có chạm qua Gia Cát túi đây!"

Tô Nghi nghe vậy , trong lòng ngạc nhiên không thôi.

"Này Gia Cát túi không chỉ có thể chứa đựng vật thật , còn có thể chứa đựng kì mưu ? Đây tốt cùng là nguyên lý gì ?" Tô Nghi hỏi.

"Nguyên lý mà , người thì phải hỏi Gia Cát môn các thợ mộc rồi , Vũ Hầu sáng chế này Gia Cát túi phương pháp chế tạo là tuyệt không truyền cho người ngoài." Hoàng Phủ Viện Sự lắc lắc đầu nói.

Tô Nghi nghĩ đến , chỉ có tổ tiên ra khỏi danh tướng , hơn nữa đời sau mấy đời làm tướng gia tộc tài năng bị gọi là "Môn" .

"Gia Cát môn ? Chẳng lẽ là Gia Cát vũ hầu tướng môn thế gia ? Theo chúng ta Tô Thủy Huyện Gia Cát gia có quan hệ gì ?" Tô Nghi lại hỏi.

"Bốn huyện Gia Cát gia , chỉ là Tây Thục Gia Cát bên cạnh cửa chi mạt hệ , đi lên số lên thập đại mới cùng chủ nhà có một chút như vậy nhân duyên." Quý Huyện lệnh trả lời , "Chỉ bất quá kia Gia Cát Thanh từ nhỏ đã bộc lộ tài năng , lấy được Gia Cát môn quan chú cùng giúp đỡ , thậm chí còn phải một vị quốc sĩ toàn lực bồi dưỡng hẳn , lúc này mới tạo thành hẳn thần đồng danh hiệu."

Bạn đang đọc truyện *Binh Pháp Đại Thánh Convert* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 46: Tương lai kế hoạch

"Nguyên lai còn có một đoạn như vậy nội tình." Tô Nghi gật đầu một cái.

"Lạc đề rồi , người khác sự tình chúng ta sẽ không nhiều làm nghị luận , hãy nói một chút trước mắt Gia Cát túi đi." Hoàng Phủ Viện Sự nói sang chuyện khác , "Chờ đến ba ngày sau người đăng Trích Tinh Các , hải tướng tinh học được kì mưu sau đó , liền có thể đưa người sở học kì mưu chứa đựng vào Gia Cát trong túi; nhưng ở chứa đựng kì mưu một khắc kia , người tự thân kì mưu sẽ tiến vào vô kế khả thi trạng thái , phải chờ tới tướng tinh bổ sung năng lượng xong mới có thể lần nữa sử dụng , Tô hiền chất người ước chừng phải nhớ lấy."

Tô Nghi đáp dạ , nhưng trong lòng lẩm bẩm "Trên thực tế cũng không cần chờ đến leo Trích Tinh Các sau đó , ta thiên mệnh tướng tinh kèm theo kim thiên thoát xác kẻ sách , đợi lát nữa bí mật liền có thể tồn vào Gia Cát trong túi."

"Ngoài ra , cấp này Gia Cát túi còn có một cái khuyết điểm." Hoàng Phủ Viện Sự bổ sung nói , "Mặc dù diệu kế cầm nang có thể không chú ý khẩu quyết lập tức phát động , thế nhưng chỉ có thể phát xuất ra tự thân kì mưu năm phần mười hiệu quả. Chỉ có Gia Cát túi cấp bậc phẩm chất càng cao , diệu kế cầm nang hiệu quả cũng có thể sau đó đề cao , nghe nói cao giai nhất vạn tượng túi có thể phát huy ra diệu kế cầm nang mười phần hiệu quả , khắp thiên hạ chỉ có một cái!"

Tô Nghi nói: "Vạn tượng túi không dám xa cầu , liền nói này ngôi sao túi chứa đựng diệu kế cầm nang , tuy nói chỉ có năm phần mười hiệu quả , nhưng nếu là tại chiến trường sống còn chỉ khác trong nháy mắt dùng được , có lẽ giữ được tiểu sinh một mạng."

Hoàng Phủ Viện Sự cùng Quý Huyện lệnh đồng loạt gật đầu , đều nói Tô Nghi sử dụng linh hoạt , lý giải thấu triệt.

Vương chương quỹ gật đầu cười một tiếng , đạo: "Chư vị quả nhiên là là người biết hàng , này Gia Cát túi tài liệu vô cùng hiếm hoi , vì vậy sản lượng cực ít , thế gian hiếm có , hơn nữa đối với Tô hiền chất mà nói tất nhiên sẽ có tác dụng lớn , lão hủ thuận tiện lấy này thần vật , báo đáp Tô hiền chất tăng thọ ân , xin mời nhất định phải không nên từ chối."

Tô Nghi cũng không dối trá , liền vội vàng nói: "Nếu Vương chương quỹ như thế hậu tặng , tại hạ nếu từ chối thì bất kính. Tại hạ bảo đảm: Nhất định phải để cho này Gia Cát túi trong tay ta vật tận kỳ dụng , không rơi vào hãn giá trị!"

"Tốt lắm , tốt lắm!" Vương chương quỹ cười nói , lúc này mới hẳn muốn nghe đến mà nói.

Uyển nhi , Đình nhi hai gã tỷ nữ bí mật nói nhỏ , đều đang nói mình vị này mới cũ gia có bản lĩnh. Các nàng mặc dù không biết Gia Cát túi giá trị bao nhiêu , nhưng chỉ bằng hai vị đại nhân lộ ra như thế hâm mộ thần sắc đến xem cũng biết , sợ rằng đem nguyên là Tô gia sở hữu gia sản đều mua bán xuống , chỉ sợ cũng đổi không được này một cái nho nhỏ túi gấm.

Tô Thi Nhi nghe được hai người nghị luận , trong lòng đắc ý. Người khác khen ngợi chính nàng , nàng chỉ có thể cười một tiếng chi; nhưng người khác khen ngợi Tô Nghi , nàng lúc nào cũng không khỏi trong lòng vui vẻ.

Tại Tô Nghi nhận lấy Gia Cát túi sau đó , Vương chương quỹ lại chỉ huy vài tên hạ nhân động thủ đem Kỳ Lân Mã xe sang trọng bên trong đại lượng tạ lễ cho dời đến trong sân.

Nhìn lui tới bận rộn hạ nhân , Vương chương quỹ nói với Tô Nghi đạo: "Những thứ này hạ nhân là ta tự mình chọn lựa ra , phụ trách xử lý toà này sân đã có năm sáu năm , tất cả đều là gia thế thuần khiết , tính cách tốt đẹp người , liền theo toà này sân đồng loạt sang tên cho Tô hiền chất , người không cần khách khí , tận lực sai sử bọn họ liền có thể."

"Vương chương quỹ lựa chọn người , tại hạ tự nhiên yên tâm." Tô Nghi thăm nghĩ tiết kiệm chính mình đi mời chọn gia đình , vì vậy cảm ơn Vương chương quỹ hảo ý.

Tại các hương thân tạ lễ đều bị bọn hạ nhân dời đến trong sân về sau, ngày này hành trình đã là kết thúc, hai người đại nhân cùng Vương chương quỹ rút cục thì chuẩn bị cáo từ.

Tô Nghi đem ba người đưa đến cửa lớn, Vương chương quỹ lên xe rời đi.

Lúc này, Hoàng Phủ Viện Sự lại thật giống như nhớ ra cái gì đó giống như, dừng bước.

"Đứng rồi, Tô hiền chất, ta hỏi ngươi một câu nói." Hoàng Phủ Viện Sự xoay người lại hỏi, "Ngươi mặc dù đã là mười trù án kiện đầu, thi huyện đại biểu, nhưng tuyệt không có thể ngừng bước ở đây, tiếp theo ngươi có thể có dự định?"

Tô Nghi nghiêm túc suy nghĩ phút chốc, trả lời: "Hai ngày này, tiểu sinh chuẩn bị ôn tập binh thư sách sử, tranh thủ tại Trích Tinh Các trung thu được lớn hơn thu hoạch; sau đó, ta sẽ dùng thời gian hai tháng này chăm học khổ luyện, tại tháng tư chạy tới Ngô Quận, tham gia Viện thí."

"Ngươi năm nay liền chuẩn bị kiểm tra tướng tài?" Quý Huyện lệnh nghe vậy nhưng là cả kinh, vội vàng nói, "Tô hiền chất, chuyện này ngươi được suy nghĩ thật kỹ. Không nói trước hai tháng có thể hay không chuẩn bị đầy đủ, nếu là ngươi không có đạt tới võ sinh đỉnh phong phải đi kiểm tra Viện thí, coi như là ngươi có lòng tin hợp cách, dựa vào vũ miếu ban phúc cưỡng ép bay vút đến tướng tài cấp bậc, cũng chỉ sẽ để cho ngươi tinh thần tan rã, ngươi tương lai bất lợi a!"

Hoàng Phủ Viện Sự cũng gật đầu nói: "Này Quý Hiền theo như lời không phải là giả, coi như ngươi tại này trong vòng hai tháng không ngủ không nghỉ đi lĩnh ngộ binh pháp, cũng quả quyết không có khả năng đạt tới võ sinh đỉnh phong. Thi huyện cùng Viện thí cách nhau chỉ có hai tháng, trong lịch sử thiên tài kiệt xuất nhất, cũng không có tại cùng tuổi thi đậu võ sinh cùng tướng tài."

Tô Nghi nghe được hai người từng nói, lần nữa nghĩ đến: "Mới lên cấp võ sinh tinh thần chỉ có một tờ dầy, tại độ dầy đạt tới một tấc lúc, liền có thể xưng là đỉnh phong võ sinh! Mà muốn gia tăng tinh thần lượng, càng sâu đối với binh pháp lĩnh ngộ là một loại trong đó tương đối phương pháp hữu hiệu. Đỉnh phong võ sinh tinh thần lượng đã bão hòa, yêu cầu tăng lên cấp bậc mới có thể tiếp tục gia tăng tinh thần lượng; nhưng nếu là không có đạt tới đỉnh phong phải đi tiếp nhận vũ miếu ban phúc mà nói, đúng là rất không xong sự tình."

Tô Nghi suy tư một trận, lại nói: "Vậy liền như vậy: Tiểu sinh nếu là có thể có thể ở tháng tư trước đạt đến võ sinh đỉnh phong, phải đi tham gia Viện thí; nếu không phải có thể, liền quả quyết buông tha, tuyệt không đi dục tốc bất đạt chuyện, như thế nào?"

Hai vị đại nhân lúc này mới gật gật đầu.

Quý Huyện lệnh nói: "Ta nghe nghe thấy hai năm trước có một vị thiên tài tuyệt thế, thi huyện đi qua chỉ cần mười tháng thì đến được rồi võ sinh đỉnh phong, tại năm sau liền thi đậu tướng tài; thiên tư ưu tú hạng người còn như vậy, bình thường võ sinh không thông qua ba năm trở lên tích lũy, quả quyết không nên đi muốn Viện thí chuyện."

"Là vậy, Viện thí không thể so với thi huyện, độ khó cực cao. Thi huyện thi văn chỉ khảo sát thiếp kinh cùng mặc nghĩa, Viện thí còn muốn khảo sát thư sách, viết ra chính mình đối với binh pháp lý giải, cũng không đơn giản." Hoàng Phủ Viện Sự nói, "Mà thi huyện Võ thí chỉ thi cử nặng, khí lực đạt tiêu chuẩn liền có thể hợp cách, nhưng Viện thí kiểm tra nhưng là múa đao, bắn ngang cùng bước bắn ba hạng, không chỉ cần muốn khí lực, còn cần rất sâu kỹ xảo. Hai tháng rất khó đem những thứ này toàn bộ nắm giữ."

Tô Nghi thầm nghĩ chính mình Luyện Binh Trạng có chậm lại thời gian trôi qua chức năng, học tập hai tháng tương đương với những người khác học tám tháng, cố gắng nữa một điểm mà nói, nói không chừng thật có thể ở tháng tư trước đạt đến võ sinh đỉnh phong, chỉ là đao cung kỹ xảo cũng rất khó khăn rèn luyện.

"Ta sẽ cố gắng học tập." Tô Nghi gật đầu nói.

Hoàng Phủ Viện Sự nhìn thấy Tô Nghi nghiêm túc như vậy biểu tình, biết rõ Tô Nghi không đang nói đùa, liền muốn rồi muốn, mở miệng nói: "Nếu ngươi có lòng tại năm nay kiểm tra Viện thí, vậy từ leo Trích Tinh Các sau khi kết thúc, ta mỗi ngày giờ Mùi cho ngươi lái cái cánh cửa tiện lợi, cho phép ngươi tiến vào Võ giáo tràng hai giờ, cũng mời Lý giáo úy rút ra chút thời gian tới dạy dỗ ngươi múa đao cùng song bản."

"Như thế, liền cảm ơn viện sự đại nhân." Tô Nghi vui mừng, vội vàng chấp tay nói cảm ơn, hẳn đang lo không có sân cùng lão sư tới học tập Viện thí hạng mục đây.

Mà Quý Huyện lệnh nhưng là sắc mặt cổ quái: Tô Nghi không biết Hoàng Phủ Viện Sự hành động này ý nghĩa, nhưng hẳn có thể biết rất rõ.

Loại trừ bên trong viện nhậm chức nhân viên ngoài ra, Xu Mật Viện lúc bình thường tuyệt đối sẽ không để cho người ngoài tiến vào, mà thời gian qua cẩn thận tỉ mỉ, tận chức tận trách Hoàng Phủ Viện Sự vậy mà sẽ vì Tô Nghi thương lượng cửa sau, cho phép hắn tiến vào Võ giáo tràng, điều này nói rõ cái gì?

Quý Huyện lệnh nhăn châu xoay động.

"Ho khan một cái, viện sự đại nhân bồi dưỡng nhân tài nóng lòng, thật là chúng ta tấm gương." Quý Huyện lệnh nghiêm túc nói, "Đã như vậy, ta cũng nên coi là cái gương sáng: Tô hiền chất, theo ngày mai bắt đầu, ta mỗi đêm giờ Tuất thời điểm cũng rút ra một giờ đến, tới nơi này dạy dỗ ngươi Viện thí thư sách, ngươi có thể thiên vạn không nên cự tuyệt."

Tô Nghi mơ hồ đoán ra hai vị đại nhân tiểu tâm tư, nhưng hẳn cũng không tính cự tuyệt, chỉ nói: "Hai vị đại nhân nguyện ý dạy dỗ, thắng được chung quanh sở hữu giáo sư, tiểu sinh dĩ nhiên là cầu cũng không được. Chỉ bất quá, sợ hai vị đại nhân công vụ bề bộn, chớ có là tiểu sinh làm trễ nãi

chuyện công a."

"Không sao , chuyện công nhiều đi nữa cũng không khả năng làm cả ngày , chúng ta nhậm chức vài chục năm , há sẽ không biết điều chỉnh làm việc và nghỉ ngơi ? Tô Hiền chất không cần quan tâm." Quý Huyện lệnh cười nói , Hoàng Phủ Viện Sự càng là gật đầu , chung quy dạy dỗ Tô Nghi là Lý giáo úy cái này đại người rảnh rồi , coi như hắn không đi mời , sợ rằng Lý giáo úy cũng sẽ thí điền thí điền chạy tới dạy dỗ Tô Nghi.

Đưa đi hai vị đại nhân sau đó , Tô Nghi trở lại trong sân , phát hiện bọn hạ nhân đang ở kiểm kê các hương thân tạ lễ , Tô Thi Nhi chính đứng ở một bên giám đốc , lộ ra cục xúc bất an , hiển nhiên là bọn hạ nhân không dám để cho nàng tự tay kiểm kê tạ lễ , nàng trong lúc nhất thời không có thể thích ứng chủ nhân thân phận.

Tô Nghi đứng ở bên người nàng lúc , nàng mới thở phào nhẹ nhõm.

"Thế nào ?" Tô Nghi hỏi.

"Ừ, chúng ta mới vừa kiểm kê xong tiền bạc , vậy mà suốt có 150 lượng bạc! Nghi nhi người thật là lợi hại , ta ở nhà họ Tô cả đời đều không cảm đến qua nhiều tiền như vậy." Tô Thi Nhi trong mắt chứa đựng hoàn toàn vui mừng.

"Đó là bởi vì người đem tiền cũng tốn tại trên người ta." Tô Nghi trong lòng thầm nhủ , trên mặt hơi mỉm cười nói , "Hiện tại không cần phải gấp gáp hải lòng , về sau còn sẽ có càng nhiều."

"Ừ, ta tin tưởng Nghi nhi bản sự!"

"Người đem tiền bạc đều thu , sau đó đem những thứ này đặc sản địa phương đều thả vào trong phòng kho đi." Tô Nghi nói , "Mặt trời đều đã xuống núi , tạm thời nấu cơm không kịp , hai người chúng ta tới nay ra ngoài ăn."

"Được !"

Tô Thi Nhi lập tức để cho Tô gia hai vị tỷ nữ hỗ trợ thu hồi tiền bạc , sau đó lại phân phó bọn hạ nhân bắt đầu vận chuyển đặc sản địa phương , Tô Nghi chính là tiến vào chính đường , sau đó mở ra bên phải cửa phòng đi vào.

Tô Nghi nhìn vòng quanh bên trong nhà , phát hiện tinh mỹ đồ gia dụng sắp hàng chỉnh tề , đầy đủ mọi thứ , hiển nhiên chi phí không nhỏ , cơ hồ không có lại thêm đưa những nhà khác cụ cần thiết.

Gian phòng này , về sau sẽ là Tô Nghi phòng ngủ , mà Tô Thi Nhi coi như nữ chủ nhân , thì ở tại chính đường bên trái trong phòng.

Tô Nghi ngồi vào trước bàn , lấy ra Gia Cát túi , đầu ngón tay tinh thần kim quang chợt lóe , một điểm miệng túi , bó thùng ứng tiếng lóng ra.

Sau đó Tô Nghi phóng ra ngoài một luồng tâm thần , tiến vào trong túi , lập tức phát hiện trong mắt không gian đột nhiên trở nên lớn: Nguyên bản chỉ có lòng bàn tay lớn nhỏ túi gấm , nội bộ lại có một cái dài rộng cao các ba thước không gian , thật giống như một cái rương lớn.

Tại trong túi gấm bộ , có một bản ngân Nguyên Bảo lẳng lẳng nằm ở một góc , Tô Nghi liếc mắt một liềm thấy gấp nhất thời vui vẻ: "Ta lúc trước còn cùng Thi nhi tỷ nói về sau sẽ có càng nhiều tiền , không có nghĩ tới cái này về sau đến như vậy nhanh."

Bạn đang đọc truyện *Binh Pháp Đại Thánh Convert* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 47: Danh hoa mong muốn không thể hái

Này ngân Nguyên Bảo một cái suốt mười lượng , Tô Nghi đếm kỹ một hồi , vậy mà ước chừng ba mươi , suốt ba trăm lượng bạc ròng!

Tô Nghi lập tức rõ ràng đây là Vương chương quý quá mức tặng phẩm phụ , trong lòng đường thẳng Vương chương quý thật là có tâm , phỏng chừng chính là lo lắng hắn An gia về sau không có tiền hoa , mới tại Gia Cát trong túi không nói tiếng nào thả này ba trăm lượng.

Đối với Vương chương quý tài sản mà nói , này ba trăm lượng chẳng qua là cửu ngư nhất mao , vì vậy Tô Nghi cũng không hề băn khoăn mà thu nhận.

Tô Nghi tâm thần thối lui ra Gia Cát túi , sau đó lại đọc kì mưu "Kim thiên thoát xác" khẩu quyết.

"Trường tinh bán dạ lạc thiên xu , bốn tẩu hoàn nghi lượng vị tồ. Quan ngoại chí kim nhân lãnh tiểu, đầu lô do vấn hữu hòa vô!"

Tiếng nói rơi xuống , Tô Nghi nhất thời cảm thấy giữa hai lòng mày một luồng năng lượng vô hình xông ra , thật giống như dòng xoáy bình thường tranh nhau chen lấn chui vào Gia Cát trong túi , nhất thời đem túi gấm chống đỡ tràn đầy , giống như khí cầu bình thường hơi hơi phồng lên.

"Cấp một Gia Cát túi chỗ chứa đựng diệu kế cảm nang chỉ có một nửa hiệu quả , nói cách khác , ta sử dụng diệu kế cảm nang lúc chỉ có thể truyền tống năm mươi trọng , hơn nữa nỗ lực phân thân uy lực cũng sẽ giảm nhiều , nếu là tướng tài lấy tinh thần che thận tới phòng ngự , khả năng còn không đã thương được hấn , chỉ có thể thương tổn đến vô sinh." Tô Nghi nghĩ đến.

"Không biết cấp ba kim thiên thoát xác sẽ là hiệu quả gì ?" Tô Nghi nghĩ đến đây , trong lòng nóng bỏng không ngớt , lại nói , "Theo đối với binh pháp lĩnh ngộ càng thêm sâu sắc , ta chính mình sở học có tất cả kì mưu cũng sẽ sau đó dần dần trở nên mạnh mẽ; mặt khác , chỉ cần chăm chỉ sử dụng cùng luyện tập kì mưu mà nói , kì mưu hiệu quả cũng sẽ không ngừng tăng cường "

Tô Nghi nghĩ đến chính mình học được , thậm chí còn cứu hấn một mạng "Kim thiên thoát xác", không hề giống "Đánh một trận kết thúc" hoặc là "Vây Ngụy cứu Triệu" chờ kì mưu là tạo thành ở một lần đại hình chiến dịch , mà là trải qua rất nhiều cái mô hình nhỏ chiến dịch sau , được một số người miệng miệng khen ngợi , cuối cùng mới tạo thành truyền thế kì mưu.

Mà ở đông đảo kim thiên thoát xác chiến tích trung , thuộc về "Chết Gia Cát đi sinh Trọng Đạt" đứng đầu bị người khen ngợi , vì vậy liền kim thiên thoát xác khẩu quyết đều là lấy tự trảm chiến dịch này.

Lại nói năm đó Gia Cát Lượng phụ tá Lưu Thiện , sáu ra Kỳ Sơn Bắc Phạt Trung Nguyên , ý đồ khôi phục Hán thất , đáng tiếc cuối cùng lao lực quá sức thành bệnh , tại năm trọng nguyên bệnh qua đời. Tại bệnh qua đời trước , Gia Cát Lượng để lại lui địch kế sách , Khương Duy cùng Dương Nghi nhận được Gia Cát Lượng di mệnh sau đó , dẫn binh lui về Thục trung. Tư Mã Ý nhận được tin tức đem binh liền đuổi theo , dự định tiêu diệt hết Thục quân.

Nhưng khi Tư Mã Ý đại quân đuổi theo tới lúc , đột nhiên thấy Thục quân quân kỳ xí quay về , tiếng trống rung trời , xoay người lại liền giết hướng quân Ngụy. Tư Mã Ý thất kinh , cho là trung Khổng Minh kế sách , vội vàng dẫn binh thối lui.

Thục quân lúc này mới được toàn thân trở ra , Khương Duy tại lui về Thục trung sau đó mới phát hành Gia Cát Lượng tang tin. Tư Mã Ý nghe về sau thở dài: "Ta có thể suy đoán Khổng Minh tại sinh thời sẽ làm chuyện gì , nhưng lại không ngờ được sau khi hấn chết sẽ làm chuyện gì."

Tô Nghi sau đó lại nghĩ tới tạo thành kim thiên thoát xác mấy cái khác chiến tích , ở trong lòng lạng lẽ lĩnh ngộ những thứ này chiến dịch tinh túy , không lâu lắm , liền cảm giác có chỗ cảm ngộ.

Tô Nghi trong phòng ngồi có nửa khắc đồng hồ , lúc này mới đứng dậy đi về phía ngoài nhà , Tô Thi Nhi đã tại chính đường bên trong chờ hấn.

Tô Thi Nhi hướng hai vị thiếp thân nha hoàn giao phó một ít trong nhà sự vụ sau , liền theo Tô Nghi cùng ra cửa , hướng phố cách vách quán rượu nhỏ đi tới.

Hai người khoác đèm sa tại phiên đá trên đường đi tới , Tô Thi Nhi hỏi "Nghi nhi , chúng ta đều tại huyện thành An gia rồi , ngươi nghĩ không muốn làm ăn ?"

"Hiện tại tạm thời còn không có suy nghĩ gì." Tô Nghi lắc đầu một cái , "Ta dự định vẫn là lấy quân nghiệp làm trọng , cố gắng học tập rèn luyện , sau này ta quân hàm tăng cao sau đó , liền có thể chậm lại nhịp bước , cần nhắc làm ăn chuyện. Buổi chiều ngươi cũng thấy đấy , ta nếu không có thiên mệnh. . . Ách , ta xa xa không phải kia Tô Nguyên đối thủ , vẫn là dựa vào hai vị đại nhân trợ giúp mới giải quyết tình thế , nếu không phải cố gắng tăng lên cấp bậc mà nói , ngay cả mình đều bảo hộ không được , phải thế nào bảo vệ ngươi ?"

Tô Thi Nhi trong lòng mắt xông lên một vệt sương mù , trước nàng mặc dù cảm thấy Tô Nghi trở nên hướng bên ngoài , quá cảm rồi , nhưng luôn cảm thấy đó cũng không phải lớn nhất biến hóa.

Hiện tại , Tô Thi Nhi cuối cùng rõ ràng Tô Nghi lớn nhất biến hóa là cái gì.

Đó chính là , tự tin!

Tô Thi Nhi chiếu cố Tô Nghi mười năm , cho tới bây giờ chưa thấy qua Tô Nghi trên mặt tràn đầy như vậy tự tin thần thái , càng không gặp qua Tô Nghi biết cái này bình thường ngay ngắn rõ ràng mà mưu đồ tương lai mình , phảng phất này trong thiên địa hết thảy đều vô pháp ngăn trở bước chân hấn.

Tại mừng rỡ sau khi , Tô Thi Nhi lại đầy ngực kỳ kỳ đạo: "Ừ , nếu Nghi nhi nói như vậy , ta đây liền ủng hộ ngươi! Ngươi muốn cố gắng học tập rèn luyện , ta đây cũng phải cố gắng học tập , về sau ngươi đừng phải vấn đề nan giải gì thời điểm , ta tốt giúp ngươi một tay."

Tô Nghi cười một tiếng , theo trước đây thật lâu bắt đầu , cái này thiên chân vô tà nữ hài vẫn vô điều kiện địa duy trì hấn quyết định , vô điều kiện mà vì hấn dâng hiến hết thảy; hiện tại , giờ đến phiên Tô Nghi báo đáp nàng.

Không lâu lắm , hai người tới quán rượu nhỏ trước mặt , Tô Nghi giương mắt vừa nhìn môn biển , viết "Thúy Hưng Lâu" ba chữ.

Thúy Hưng Lâu bên trong chỉ ngồi bốn năm bàn , làm ăn kém xa tí tấp khách hoa lâu bóc lửa , nhưng tới đây uống rượu ăn cơm phần lớn đều là binh gia sĩ tử , chung nhau đề tài rất nhiều , vì vậy bầu không khí cũng tương đương sôi nổi.

Chỉ là Tô Nghi cùng Tô Thi Nhi vừa đi vào Thúy Hưng Lâu bên trong , kia toàn trường tước tiếng ồn nhất thời hơi ngừng , tất cả mọi người nhìn đến Tô

Thi Nhi , trợn cả mắt lên rồi!

"Ta , ta thiên , tại sao có thể có xinh đẹp như vậy người ?" Một cái tuổi trẻ nuốt nước miếng một cái.

"Oa , ta nếu có thể cưới được nàng. . ."

Một người khác lập tức té người này cái ót một cái tát , trầm giọng nói: "Người tên xuẩn tài này , đáng đáp xinh đẹp như vậy người tất nhiên là đại gia khuê tú , cũng là người nhớ tới ?"

"Hắc hắc , ta chính là nói một chút."

Tô Thi Nhi chưa bao giờ bị nhiều người như vậy nhìn chăm chăm soi mói bình phẩm trải qua , trong lòng hốt hoảng , vội vàng trốn Tô Nghi phía sau , thúc giục hắn đi vào nhanh một chút.

Lúc này , trong tiệm tiểu nhị tới đón , chỉ cảm thấy hai người thân phận cao quý , không dám nhìn chăm chăm hai người ngay mặt nhìn , đang nghe được Tô Nghi muốn một gian lô ghé riêng sau đó , liền dẫn hai người đi lên lầu hai.

Khi đi ngang qua một bàn khách nhân bên người lúc , Tô Nghi lại nghe được rồi bọn họ thấp giọng nghị luận:

"Danh hoa mong muốn không thể hái , người nhìn thêm chút nữa mỹ nhân này bên cạnh thiếu niên , tuổi còn trẻ mặc võ sinh phục , nhất định cũng là danh môn vọng tộc toàn lực bồi dưỡng , người tuyệt đối không chọc nổi hắn."

Có người nhưng là thấp phần không phục: "Đừng cả ngày đem người danh môn vọng tộc treo ở bên mép , danh môn vọng tộc thì thế nào ? Coi như là huyện ta thần đồng Gia Cát Thanh , còn chưa phải là bị tô mui trù giẫm ở dưới chân , trên đời này gì đó danh môn vọng tộc có thể so với tô mui trù!"

Nhắc lên "Tô mui trù" đề tài , bên trong tửu lâu nhất thời lần nữa bộc phát ra một trận sôi nổi tranh luận tiếng , có người nói tô mui trù chỉ là may mắn lấy được lúc trước thành tựu , về sau chưa chắc có thể có lớn hơn thành tựu; cũng có người cảm thấy tô mui trù quá mức thần thánh , đã không phải là bọn họ những người phạm tục cấp bậc; có người thấy người khác nói tô mui trù không phải , lập tức há mồm liền mắng. . . Tóm lại , trong tiệm mui trù mấy hai mươi người , cơ hồ mỗi người cái miệng nói ra một câu nói lúc , đều mang "Tô mui trù" ba chữ.

Tô Nghi lúc này mới có mình bị chọn làm thí huyện đại biểu sau đó , "Thật tại huyện thành nổi danh" chân thực cảm giác. Tô Nghi lúc này nghĩ đến: Có lẽ Nhân tộc các nơi cũng đang giống như nơi này bình thường kịch liệt mà thảo luận hắn lấy được thành tựu.

Chỉ bất quá , những người khác định thế nào chính mình , Tô Nghi lại cũng không phải là quá mức quan tâm. Tên mình mặc dù đã truyền khắp Giang Nam , nhưng may mắn còn không người nhận ra mình tương mạo đến , Tô Nghi cũng vui vẻ nhân nhả , cấp bách bước đi theo tiểu nhị lên lầu hai , đi tới trong buồng.

"Lên một bàn các người tốt nhất bằng hiệu thức ăn , rượu cũng không cần , phía trên một chút trà ngon tới." Tô Nghi ngồi xuống , lập tức vẫy tay nói , đồng thời ném cho tiểu nhị kia một lượng văn ngân , tạm thời tiền tip.

Này một lượng bạc cơ hồ so với cái này tiểu nhị một tháng tiền công còn nhiều hơn , người sau cảm kích rơi nước mắt mà nhận , liền thanh bảo đảm nhất định sẽ mau chóng mang thức ăn lên.

"Nghĩ nhĩ , người vừa có tiền liền phung phí!" Tô Thi Nhi khí không được , oán giận nói.

"Ho khan một cái , ta chỉ là muốn thử nghiệm một hồi làm con em nhà giàu cảm giác , chung quy ta nghèo cả đời a." Tô Nghi dừng dừng một tiếng.

"Vậy người cảm giác thế nào ?" Tô Thi Nhi hiếu kỳ nói.

"Chưa ra hình dáng gì , thử nghiệm qua một lần cảm giác liền chán ngán. Hơn nữa như vậy đem chính mình khổ cực kiếm được tiền tùy tiện ném ra ngoài , ngược lại còn có một loại cảm giác đau lòng." Tô Nghi đạo.

"Sẽ không lên nghiện là tốt rồi , tiền tài dùng ở nên dùng địa phương , hoa nhiều đi nữa cũng không đau lòng , nhưng xài tiền bấy bả cũng không tốt." Tô Thi Nhi nghiêm mặt nói , "Chúng ta liền hai người , tùy tiện ăn một điểm là tốt rồi , không cần phải điểm đầy một bàn thức ăn."

Tô Nghi nghe vậy , lập tức trêu đùa nói: "Kia Thi Nhi tỷ người mười năm này cho ta bỏ ra nhiều tiền như vậy , tâm không đau lòng à?"

"Ta , ta. . ." Tô Thi Nhi hơi giương ra nàng môi đỏ mọng , lại cúi đầu , không nói ra một câu.

"Một bàn thức ăn này xa xa không thể báo đáp Thi Nhi tỷ đối với ta mười năm tới nay ân tình , về sau ta mỗi ngày đều muốn đút người ăn thứ tốt hơn , đem người này béo trắng. . . Về sau sẽ không người biết đánh người chủ ý xấu rồi." Tô Nghi nghiêm túc nói.

"Người coi đây là chân heo nha" Tô Thi Nhi giả vờ giận đạo , "Ta sợ ta mập , người biết coi thường ta."

"Sao có thể , này trong thiên hạ người đều không vào ta mắt , ta duy chỉ có chỉ đem Thi Nhi tỷ coi ra gì." Tô Nghi vén lên Tô Thi Nhi tay , thần thái nghiêm nghị nói.

"Người miệng ngọt!" Tô Thi Nhi đỏ mặt đẹp.

Hai người trò chuyện một chút , không lâu lắm , bọn tiểu nhị theo nhau mà tới mà bùng lên thức ăn , có từng từ cá hồi , lá sen bún thịt , Dương Châu hầm gà chờ một chút Giang Nam món ăn nổi tiếng , Tô Nghi cùng Tô Thi Nhi hai người vừa nhìn , nhất thời thèm ăn nhỏ dãi , liên thanh nuốt nước miếng.

Tô Nghi theo sáu tuổi sau đó sẽ không ăn qua như vậy phong phú một bữa , mà sáu tuổi trước ăn qua đồ vật cơ hồ đều quên , lại kiêm cả ngày hôm nay chưa từng ăn uống , giờ phút này trực tiếp nhặt lên chiếc đĩa , ăn ngon nghiền.

Tô Thi Nhi càng là cả đời cũng chưa từng ăn loại này sơn trân hải vị , trong lúc nhất thời cũng không biết từ đâu xuống chiếc đĩa mới phải , lại nhìn trộm liếc xuống Tô Nghi lang thôn hồ yết bộ dáng , khoe miệng vậy mà không tự chủ nổi lên vẻ hạnh phúc nụ cười tới: Tô Nghi có thể ăn ngon mặc đẹp , chính là nằng hạnh phúc nhất.

Sau đó , Tô Thi Nhi xúc lên một khối thanh hương xông vào mũi thịt gà , trưng mấy lần miệng , chung quy lại là nhin ăn đến miệng bên trong , suy nghĩ một chút , hay là đem khối này thịt gà bỏ vào Tô Nghi trong chén , mà chính mình chỉ kẹp một khối ngò sen thả vào trong miệng , nhai kỹ nuốt chậm lên.

Tô Nghi thấy vậy , lập tức dừng lại chiếc đĩa , nghiêm túc nói: "Thi Nhi tỷ , ngươi muốn là không ăn mà nói , ta cũng không ăn. Ta xem ngươi ăn bao nhiêu , ta cũng ăn bao nhiêu!"

"Hảo hảo hảo, ta ăn , ta ăn , ngươi cũng phải ăn nhiều một chút." Tô Thi Nhi cười lúm đồng tiền như hoa.

...

Bạn đang đọc truyện *Bình Pháp Đại Thánh Convert* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 48: Thử kiểm ?

Tô Nghi cùng Thi Nhi chính đang ăn cơm , đột nhiên nghe được bên ngoài bao sương truyền tới một loạt tiếng bước chân , có ước chừng hơn mười người vào cách vách lô ghế riêng.

Mười người kia ngồi xuống tới liền bên cạnh không có người bàn luận viễn vông , bởi vì tám ván cách âm hiệu quả cực kém , cách vách lô ghế riêng thanh âm rõ ràng truyền đến Tô Nghi trong tai tới.

Bởi vì hoàn cảnh huyền ảo , giữa hai người lời nói biến hóa ít một chút , Tô Nghi chợt cảm thấy cùng Thi Nhi tỷ hai người "Ánh nến bữa ăn tối" nhả hứng bị quét một cái sạch.

Tô Nghi nhìn một chút cúi đầu không nói Tô Thi Nhi , mỉm cười nói: "Thi Nhi tỷ , đúng lúc chúng ta cũng ăn không sai biệt lắm , ăn thêm một chút thì đi đi ?"

"Ừ, Nghi nhi ngươi nhiều đi nữa ăn chút." Tô Thi Nhi gật gật đầu.

Cách vách lô ghế riêng mười mấy người nguyên bản đang ở đàm kinh luận đạo , nhưng vừa nói vừa nói , vậy mà biến đổi ngầm ở giữa nói đến lần này thi huyện đề tài.

Mà nói tới thi huyện , tất cả mọi người không thể không xách , khẳng định chính là "Tô mười trù" ba chữ rồi.

Không ngừng có thiên cổ mười trù , Thiên Trạch Sĩ Tử , khí thế áp thành , cử bồng phương pháp , vút bút tông quân , thi huyện đại biểu , văn võ song toàn chờ từ ngữ bay vào hai người bên tai trung , nghe mọi người đối với Tô Nghi tăng bốc cùng thổi phồng , Tô Thi Nhi nhìn về Tô Nghi trong ánh mắt , lại bắt đầu mơ hồ có một vệt về mơ ước.

Mà Tô Nghi trong mắt lại né qua một luồng lúng túng , vô luận là người nào khoe khoang cùng tăng bốc , Tô Nghi cũng có thể bằng chân như vậy , duy chỉ có không thích ứng được người nhà mình đối với chính mình ước mơ , vì vậy họ khan hai tiếng , nói: "Thi Nhi tỷ , ta lấy được thành tựu đều có người một nửa công lao , nếu như ngươi cùng người khác đối đãi giống nhau ta , há chẳng phải là tự yêu mình ?"

Tô Thi Nhi che miệng mà cười , liên thanh nói là , thu liễm trong tròng mắt vẻ kinh dị.

Lúc này , liền nghe cách vách một người trong đó nói: "Sáng nay huyện tôn đại nhân xuất hành , dặn dò Lý tướng quân thay mặt dán thi huyện đại biểu tô mười trù bài thi. Bài thi không cần phải nói , dĩ nhiên là hoàn mỹ cực kỳ , mà ta vạn vạn không nghĩ đến là , không chỉ là bài thi , liền tô mười trù sáng chế cử bồng phương pháp động tác đồ đều bị trưng thiếp đi ra!"

"Ha ha , Lý tướng quân cũng thật là ý tứ , lại đem tạ cũng cùng nhau dẫn tới hiện trường , tự mình làm đại gia biểu diễn cử bồng phương pháp." Một người khác khẩu khí hết sức kích động , "Mà ta học được sau đó , tiến lên thử một lần , đúng như dự đoán có khả năng giờ lên nặng hơn đĩa sắt rồi!"

Lại một người hòa theo: "Đúng vậy , lúc trước ta nhiều nhất có thể giờ bốn đầu , hiện tại học được tô mười trù cử bồng phương pháp , giờ sáu đầu thậm chí bảy đầu cũng không có vấn đề gì , sang năm nhất định thi đậu võ sinh!"

"Sợ rằng hiện tại toàn Nhân tộc thí sinh đều sôi trào , không biết lại có bao nhiêu người ở trong lòng cảm tạ tô mười trù , ta nghe nói vương dương tiểu tử kia đều chuẩn bị cho tô mười trù lập trường sinh bài vị rồi."

"Cũng không phải sao , ta tại Ngô Quận bá phụ còn dùng cơ quan bỏ câu đưa thư phát dùng bỏ câu đưa tin cho ta , nói cho ta biết Ngô Quận hiện tại đi tới chỗ nào cũng có thể gặp phải đang thảo luận tô mười trù người , tô mười trù quả thực hồng biến nửa bầu trời rồi."

"Dùng bỏ câu đưa tin ? Bá phụ ngươi liền vì chút chuyện nhỏ này phát đất tiền dùng bỏ câu đưa tin cho ngươi ?" Một người kinh ngạc nói.

"Không chỉ là nói những thứ này , bá phụ ta trong thư còn nói , Ngô Quận năm ngoài Viện thí thủ khoa Hạ Tử Du tuyên bố , chờ đến tô mười trù đến Ngô Quận , thi đậu tướng tài về sau , nhất định phải với hắn luận bàn thậm chí là thử kiếm một phen , phân cái cao thấp! Để cho ta có cơ hội đi nhắc nhở một hồi tô mười trù." Người kia nói.

Toàn trường xôn xao.

Tô Nghi càng là kinh ngạc , trong đầu nghĩ chính mình lại được tội kia người vật rồi hả? Lại còn không gặp mặt liền muốn cùng chính mình luận bàn thử kiếm

Tô Thi Nhi mặc dù không biết luận bàn thử kiếm là ý gì , nhưng trong lúc mơ hồ luôn cảm thấy là đối với Tô Nghi không chuyện tốt , vẻ lo âu chi tình tự nhiên nảy sinh , tại dưới đáy bàn nắm Tô Nghi tay.

Tô Nghi khẽ nhếch khóe miệng cười nói: "Thi Nhi tỷ không cần lo lắng , tỷ thí này song phương không thể sử dụng tinh thần , chỉ so với so với võ nghệ tới phân thắng bại; mà thử kiếm mặc dù cho phép sử dụng tinh thần cùng kì mưu , nhưng là chỉ là điểm đến thì ngưng; chỉ có chết đầu mới là sinh tử là do thiên mệnh , lẫn nhau liều mạng. Cho nên luận bàn cùng thử kiếm đều không nguy hiểm gì , chỉ là một hồi tỷ thí thôi , không gây thương tổn được người."

Tô Thi Nhi lúc này mới yên lòng , gật gật đầu.

Tô Nghi lại nghe thấy cách vách có người ở nói: "Ta nhưng là nghe qua qua này Hạ Tử Du , hắn thiên tư vô cùng ưu tú , tuổi gần mười tám tuổi , năm trước thi đậu võ sinh án kiện đầu , năm ngoài liền cao trung tướng tài thủ khoa , năm nay còn tuyên bố muốn tham gia thi Hương , hái thi Hương hạng nhất thủ khoa! Liền Nam Từ Châu Cửu Viện Sự đều chính miệng đánh giá rằng Hạ Tử Du là Từ Châu trăm năm tới nay thiên tư người thứ nhất , ngày sau thành tựu ắt sẽ vượt qua hắn."

"Cái này còn không phải chủ yếu nhất." Một người khác xen vào nói , "Ta nghe nói , kia Hạ Tử Du háo chiến tới cực điểm , cơ hồ thấy cùng chính mình cùng cấp bậc người liền muốn với hắn luận bàn thử kiếm , thân là tướng tài thậm chí còn nhiều lần khiêu chiến người đi đường , hơn nữa mười phần bảy thắng , kỷ xảo chiến đấu đáng sợ cực kỳ."

"Đúng vậy , hiện tại toàn bộ Ngô Quận người thấy Hạ Tử Du liền tránh , e sợ cho tránh không kịp , hắn nhất định là ghen khó chịu , cấp thiết muốn muốn tìm đối thủ để phát tiết chiến đấu dục vọng , lúc này mới tìm tới tô mười trù."

"Kia Hạ Tử Du quả thật là nhìn xuống không mà , tô mười trù mới vừa thi đậu võ sinh mà thôi , làm sao có thể đấu thắng thân kinh bách chiến hắn ? Huống chi tô mười trù sớm nhất cũng phải sang năm mới có thể tham gia Viện thí , thi đậu tướng tài , chờ đến lúc đó Hạ Tử Du đã sớm là người đi đường , đấu thế nào được ?"

"Cũng không phải là , luận bàn cùng thử kiếm đều chỉ có thể từ giống vậy hoặc là thấp hơn cấp bậc người nói lên khiêu chiến , Hạ Tử Du một bước bước nhanh bước nhanh , không có cách nào hướng thấp hơn cấp bậc tô mười trù nói lên khiêu chiến , trừ phi là tô mười trù chủ động khiêu chiến Hạ Tử Du , nếu không chúng ta là không cần nhớ nhìn đến hai vị này thiên chi kiêu tử tỷ thí." Có một người thờ dài.

Tô Thi Nhi nghe được câu này , như là thờ phào nhẹ nhõm.

Tô Nghi nhưng là nhún vai một cái , biểu thị chính mình không quan tâm chút nào chuyện này: Kia Hạ Tử Du lại như thế nào thiên tài cũng không có quan hệ gì với hắn , Tô Nghi chỉ muốn một lòng đi chính mình Thánh Đạo , về phần vô luận người nào đề nghị so tài cùng thử kiếm , Tô Nghi là không có kia lòng rảnh rồi đi ứng chiến , dù sao thắng cũng không có gì hay nơi.

Sau đó Tô Nghi gọi tới tiểu nhị tính tiền , lần nữa tại mọi người kinh diễm trong ánh mắt đi ra Thúy Hưng Lâu.

Tô Nghi lại theo Tô Thi Nhi đi dạo chợ đêm , đúng lúc đi dạo đến Lưu chương quỳ thợ may cửa hàng lúc , thực hiện lời hứa tới cửa viếng thăm. Lưu chương quỳ nhìn thấy Tô Thi Nhi , thẳng khen mỹ nhân phối tài tử , hai người quả thực là trời đất tạo nên một đôi , đem Tô Thi Nhi khen tươi cười rạng rỡ.

Tô Nghi tại thợ may cửa hàng là Tô Thi Nhi mua mấy bộ quần áo mới , lại cho nàng thêm chút ít son phấn , Tô Thi Nhi chính mình lại mua sắm một ít kim chi vải vóc.

Vì chuẩn bị bắt đầu luyện tập thư pháp , sau đó Tô Nghi lại đi dạo sách cửa hàng , mua một bộ thư phòng dụng cụ , cũng định xong chừng trăm bộ sách , những sách này mặc dù đều không phải là thánh điển hiền văn , không phải thi võ khảo thí trong phạm vi , nhưng đọc chi cũng có thể mở rộng Tô Nghi nhãn giới , tăng trưởng hần kiến thức , vì vậy Tô Nghi cũng không keo kiệt này hai ba chục hai tiền tài.

Tại đem nhà địa chỉ nói cho sách cửa hàng chương quỹ sau đó , chương quỹ hứa hẹn lập tức làm người đem thư tịch cùng dụng cụ cùng nhau đưa đi trong phủ.

Cuối cùng , hai người lại tại đường quán đường phố đi lang thang một trận , mua một điểm đồ chơi nhỏ. Đi ngang qua một cái đặc biệt buôn bán tiểu sùng vật gian hàng lúc , có một con cá người màu xanh lam , chổng vó con rùa đen nhỏ chọc cho Tô Thi Nhi che miệng mất tiếng , tươi cười rạng rỡ.

Tô Nghi vừa nhìn này lòng bàn tay lớn nhỏ con rùa đen cũng biết là hiếm hoi phẩm loại , chỉ là thấy Tô Thi Nhi thích , liền muốn bỏ tiền mua , lúc này , chủ quán mặt đầy bầm mị nói: "Vị phu nhân này nhưng là thích hần ? Không nói dối ngài , cái này con rùa đen nhưng là theo Đông hải Doanh Châu câu tới Long Quy Bá Hạ sau đó , chỉ cần năm lượng bạc , tuyệt đối vật vượt qua giá trị."

"Long Quy cũng không phải là dài như vậy , chủ tiệm người chẳng lẽ là xem ta tuổi còn nhỏ muốn hù dọa ta ?"

Chủ quán nhất thời sắc mặt quẫn bách.

Tô Nghi bấu mỗi một cái , ném cho chủ quán một lượng bạc , nhắc lên lòng gỗ liền đi. Kìa chủ quán thấy Tô Nghi còn nhỏ tuổi mặc võ sinh phục , cho là danh môn vọng tộc , không dám nói giả không hạn độ , chỉ là nhìn hai người rồi đi bóng lưng lâm bầm: "Mặc dù kìa con rùa đen xác thực chi đáng giá một lượng bạc , nhưng đầu gì cũng là từ Đông hải câu đến , khổ cực phí cũng phải giá trị một lượng a. . ."

Tô Nghi trở về gia môn khẩu , đêm đầu đi tới một vị thanh niên , thấy Tô Nghi sững sờ , theo phía sau sắc mừng như điên.

"Tô mười trù , chẳng lẽ người cũng ở đây con phố ngõ tắt ?" Thanh niên kia chấp tay hỏi.

Bởi vì bóng đêm mờ lung , Tô Nghi nhìn hồi lâu mới nhận ra người này diện mạo , chính là Đoan Mộc Chung.

"Nguyên lai là Đoan Mộc huynh." Tô Nghi cũng đáp lễ lại , vừa hỏi bên dưới mới biết Đoan Mộc Chung là danh môn Đoan Mộc gia con trai trưởng , Đoan Mộc phủ ngay tại Tô Nghi gia cách vách ba nhà.

Nguyên bản Tô Nghi hẳn là đem Đoan Mộc Chung mời vào môn chiêu đãi một chút , nhưng hôm nay Tô Nghi mới vừa trải qua vũ niếu ban phúc , lại bồn ba vất vả , thật sự mệt mỏi hết sức , chỉ có thể cùng Đoan Mộc Chung ước định hôm sau tới cửa viếng thăm , sau đó cùng hần chào tạm biệt xong.

"Không nghĩ đến tô mười trù dĩ nhiên cũng làm ở tại cách ta gần như vậy địa phương , về sau ta nếu là muốn hướng hần thỉnh giáo học thức , há chẳng phải là dễ dàng hơn rồi hả?" Nhìn Tô Nghi vào cửa , Đoan Mộc Chung trong lòng vui vẻ không ngớt.

Tô Nghi trở về phòng , tiến vào Luyện Binh Tràng đọc trong chốc lát sách , đến ban đêm hơn chín giờ , nghe Tô Thi Nhi gõ cửa phòng , ở ngoài cửa nói: "Nghi nhi , người mới vừa rồi mua thư phòng dụng cụ cùng thư tịch đều đưa đến."

"Ừ, người để cho hạ nhân đưa đến phòng ta tới." Tô Nghi đáp một tiếng.

Tô Thi Nhi làm theo , sau đó , Tô Nghi đem mua được sở hữu thư tịch thu vào Luyện Binh Tràng Yên Hải Bi bên trong , vừa nhìn về phía mới tinh thư phòng dụng cụ , suy nghĩ luyện tập thư pháp tốt nhất không nên nửa đường cắt đứt , giờ phút này sắc trời đã tối , liền quyết định sáng sớm mai lại bắt đầu luyện tập.

Vì vậy Tô Nghi liền đem hôm nay còn lại thời gian dùng cho Luyện Binh Tràng mô phỏng chiến đấu , chỉ là hần địch nhân tạm thời chỉ có Gia Cát Thanh , hơn nữa hiện tại mô phỏng Gia Cát Thanh đã đôi mới năng lực , tấn thăng đến rồi võ sinh , cho nên Tô Nghi cũng đã không thể giống như sáng nay giống nhau đánh toi bởi hần.

Nhưng Tô Nghi nắm giữ cấp hai kì mưu kim thiên thoát xác , hơn nữa tại Luyện Binh Tràng trung mỗi tràng mô phỏng sau khi chiến đấu kết thúc cũng có thể một lần nữa thiết lập kì mưu vô kế khả thi thời gian , tương đương với nói mỗi trận chiến đấu cũng có thể dùng một lần kim thiên thoát xác , sức chiến đấu so với chỉ có thần lực và tinh thần Gia Cát Thanh mạnh hơn không chỉ một sao nửa điểm , đánh bại một lần mô phỏng Gia Cát Thanh cũng chỉ bất quá so với ban đầu tổn thêm mấy chục hơi thở mà thôi.

Tô Nghi tại Luyện Binh Tràng không ngừng tiến hành mô phỏng chiến đấu , tinh thần ngưng tụ độ lấy không nhanh không chậm tốc độ tăng trưởng , cho đến tại Luyện Binh Tràng ước chừng chiến đấu hai giờ , ban đêm mười điểm , Tô Nghi rốt cục thì hao hết tinh thần lực , mệt mỏi không ngớt mà đánh ngã xuống giường , ngủ thật say.

...

Tại Tổ Thủy Huyện một chỗ đại trạch trong hậu viện , một tên tuyệt sắc khuynh thành nữ tử ngồi ngay ngắn ở trước bàn đọc sách , nhìn bút hạ mười bốn chữ suy nghĩ xuất thần.

Bạn đang đọc truyện *Binh Pháp Đại Thánh Convert* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 49: Văn kê khởi vũ , sẵn sàng chiến đấu

...

"Lạc hoa hữu ý tùy lưu thủy, lưu thủy vô tâm luyến lạc hoa."

Bút hạ mười bốn chữ cùng người đàn bà này gương mặt giống nhau xinh đẹp , chẳng qua là khi đây tuyệt sắc khuynh thành nữ tử một lần lại một lần mà đọc hai câu này lúc , trong mắt đẹp tổng hội đọng đưa một luồng mỏng như khói nhẹ ưu sầu.

Đàn bà này , chính là đêm qua hướng Tô Nghi tỏ tình Liễu Tâm Chiếu.

"Thật là kỳ quái , ta chỉ là vì cầu tô Lang làm được một chuyện mới nguyện ý bỏ ra ta nửa đời sau , cũng không phải là thật thích. . . Cho nên cho dù bị tô Lang cự tuyệt , ta. . . Ta , tại sao , đang học lên hai câu này lúc , lại như vậy tim như bị đao cắt ?"

Liễu Tâm Chiếu mày liễu khóa chặt , chung quy lại là người trong cuộc mơ hồ , không nghĩ ra tự mình ở đối mặt hai câu này thơ lúc , thế nào sẽ có loại này chưa xốt tâm tình.

Nàng thậm chí không có đối "Tô Lang" tiếng xưng hô này cảm thấy không ưa , ngược lại kêu thập phần thuận miệng.

Lúc này , nàng khuê môn bị nhẹ giọng gõ vang.

"Đại tiểu thư , ta là Thanh nhi." Ngoài cửa vang lên một đạo giọng tan thiếu nữ giọng nói.

"Đi vào." Liễu Tâm Chiếu đáp một tiếng , sau đó nhanh chóng thu liễm thần sắc.

Khuê môn bị ứng tiếng đẩy ra , một tên mười lăm mười sáu tuổi bộ dáng thị nữ bước nhẹ đi vào , chính là đêm qua Liễu Tâm Chiếu bên người múa Kỳ một trong.

Xoay người lại sau khi đóng cửa lại , thị nữ kia hướng Liễu Tâm Chiếu khuất tất thỉnh an đạo: "Thanh nhi cho Đại tiểu thư thỉnh an."

"Miễn , tô Lang. . . Không phải , Tô Nghi chỗ có thể tra đến ?" Liễu Tâm Chiếu khẽ nâng hai tròng mắt , hỏi.

"Đã điều tra xong , Tô Nghi đã ở Tổ Thủy Huyện An gia , ngay tại Càn sông đường phố , yêu cầu Thanh nhi đưa hân mời tới sao?" Thanh nhi dè dặt hỏi.

Liễu Tâm Chiếu nghe vậy , theo bản năng gật đầu , nhưng lập tức lại nặng nề mà lắc đầu một cái , nói: "Ta ngày mai. . . Không , hay là chờ đến hân chờ Trích Tinh Các kết thúc đi , cái kia , ta sẽ tự mình đến cửa viếng thăm , người hai ngày này chuẩn bị một chút."

Thanh nhi sắc mặt kinh ngạc , không nghĩ ra thời gian qua từ chối người ngoài ngàn dặm Đại tiểu thư tại sao lại khuất thân đi viếng thăm một cái nhỏ nhỏ vô sinh , nhưng vẫn là gật đầu đáp dạ.

Tại Thanh nhi sau khi rời đi , Liễu Tâm Chiếu dờ mắt nhìn ra ngoài cửa sổ trắng sáng , trong lòng kiên quyết đạo: "Tô Lang , tiểu nữ sở cầu chuyện quan hệ trọng đại , có lẽ , trong thiên hạ chỉ có người một người có khả năng làm được. Cho nên , vô luận muốn ta trả giá cao gì. . ."

Suy nghĩ một chút , Liễu Tâm Chiếu trong miệng không tự chủ hát lên rồi bài hát tới:

Thiết thiết do văn ức cựu niên, hoàng sa yêm một hán giang sơn.

Tam thiên cung khuyết nhất gia đế, lưỡng vạn thiếu âm kỳ cá diên.

Lệ vũ vô thanh thuận bạch chi, hoàng hoa tổng nhận khắp ti huyền.

Thanh phong đề tổ ta ta sự, tạc nguyệt thủy tông kim nhật viên. . .

Tiếng hát lượn lờ , lượn quanh xà nhà mà bay , dường như hóa bướm , bay đi như ý lang quân bụng dạ.

Tô Nghi trong giấc mộng hắt hơi một cái , mơ mơ màng màng gian luôn cảm thấy có người ở ôn nhu kêu hân , nhưng rất nhanh , nồng nặc buồn ngủ lần nữa nủi lở bình thường để xuống , Tô Nghi tâm thần lần nữa chìm vào trong giấc ngủ. . .

...

Một đêm này, Liễu Tâm Chiêu hậu viện một mảnh tường hòa cảnh tượng, nhưng ở mặt khác hai nơi địa phương, nhưng là gió nổi mây vần.

Tại Gia Cát gia, ban đầu phụ trách dạy dỗ Gia Cát Thanh quốc sĩ, đang nghe Gia Cát Thanh Luyện Bình Trảng chỉ có hai trọng nguyên nhân sau, hướng Gia Cát Môn đệ trình một phần báo cáo, trong thư viết lên Gia Cát Thanh mấy ngày nay đã có đi nhằm vào ngã rẽ điếm báo, hẳn nhiều lần khuyên Gia Cát Thanh mà không được sửa lại, đã đối với hắn hết sức thất vọng, quyết định buông tha đối với Gia Cát Thanh tiếp tục dạy dỗ.

Sau đó, tên này tông gia quốc sĩ ra đi không từ biệt, rồi đi Tổ Thủy Huyện.

Rất nhanh, Gia Cát Môn truyền đạt thông báo, nếu là Gia Cát Thanh không nghĩ sửa đổi, không nghĩ tự tình mà nói, đem đoạn tuyệt đối với Tổ Thủy Huyện Gia Cát gia giúp đỡ.

Được đến cái tin tức này người nhà họ Gia Cát tâm hoang mang, Gia Cát Thanh cùng người nhà thương nghị một đêm, cuối cùng cho ra một cái kết luận: Gia Cát Thanh yêu cầu kiên định chính mình bản tâm, cố gắng tại Trích Tinh Các trung lấy được thành tích ưu tú, có lẽ có thể để cho tông gia hồi tâm chuyển ý, tiếp tục toàn lực vun trồng hắn.

Gia Cát Thanh bản thân đối với nên như thế nào tại Trích Tinh Các lấy được thành tích tốt, ôm cùng người nhà không giống nhau cái nhìn.

"Chỉ cần đánh bại Tô Nghi, chứng minh ta so với hắn ưu tú hơn. . ." Gia Cát Thanh trong lòng lóe lên ý nghĩ này.

Một đêm này, kinh thành vô số quan chức kết thúc ban ngày làm bọn hắn bề đầu sút trán bận rộn chính vụ, bắt đầu đọc thi huyện báo cáo, rất nhiều người đọc được rồi Tô Nghi làm lập chí thơ.

"Sinh coi như nhân kiệt, chết cũng vì hi sinh oanh liệt. Đến nay nghĩ Hạng Vũ, không chịu qua Giang Đông."

Đọc được này thơ, chủ chiến phái quan chức vỗ án gọi tốt.

Mà một đám chủ hòa phái quan chức lại gặp vận rủi lớn, thơ này ẩn hàm một lời chính khí, có thật nhiều lòng người sinh xấu hổ cùng hối hận, cùng binh gia Thánh Đạo sinh ra bài xích, vậy mà vì vậy lòng quân tan rã, tinh thần sụt đột ngột, tu vi hạ xuống; thậm chí ngay cả thân là hào kiệt trung thư lệnh Tể tướng Chu Học Thư đang học này thơ sau, đều thấy lòng quân chấn động không ngớt, bỏ ra hồi lâu mới bình phục tới.

Chu Học Thư xóa đi khóe miệng một luồng máu tươi, trong lòng trầm ổn nói: "Nho nhỏ võ sinh vậy mà có thể làm ra bức này hùng thơ, nếu là để mặc cho hắn trưởng thành, tương lai chẳng phải là muốn xâu ta đại kế? Người này, làm trừ thì trừ!"

Chu Học Thư lại đem báo cáo đọc xuống, làm đọc được Tô Nghi cùng Gia Cát Thanh một ít tranh chấp lúc, hắn ngón trở gõ nhẹ bàn, suy nghĩ phút chốc, cầm bút viết một phong thư.

Sau đó Chu Học Thư lại kêu quân sự vào nhà, đem này phong thư đích thân viết giao cho hắn, thấp giọng phân phó nói: "Người đêm tối đem thơ này dùng bỏ câu đưa tin cho Tổ Thủy Huyện Gia Cát gia, sau đó mình thân người cái trang một phen, tự mình lên đường đi Tổ Thủy Huyện, như thế như vậy. . ."

Này tể tướng phủ quân sự tâm linh cực kỳ trong sáng, vài ba lời liền hiểu chủ tử nhà mình ý đồ, liền vội vàng gật đầu đáp dạ.

Đợi đến quân sự sau khi đi, Chu Học Thư cầm bút viết xuống một tấm thiệp mời, sau đó gọi đến một vị khác hạ nhân, phân phó nói: "Người cầm lấy này thiệp mời đi thỉnh thăm môn hạ thị trung Phạm đại nhân, thì nói ta ngày mai mời hắn tại Cận Thủy Lâu một tụ."

Lần này người đáp dạ rồi đi.

"Tô Nghi phải không, bức này nhân tài nếu có thể sử dụng mà nói. . . Đáng tiếc." Chu Học Thư lắc đầu một cái, không nghĩ nữa cái khác chuyện vụn vặt, chuyên tâm đọc sách.

...

Sáng sớm ngày thứ hai, Tô Nghi trong đầu vang lên một tiếng gáy.

Tô Nghi ứng tiếng mà tỉnh, phát hiện mình vậy mà trong nháy mắt tinh thần sung mãn, hoàn toàn không có mới vừa thức dậy lúc vô tri vô giác cảm giác.

"Đây cũng là võ sinh phó năng lực vẫn kê khỏi vũ, đang tiếp thụ vũ miếu ban phúc sau đó liền có thể thu được." Tô Nghi nghĩ đến, "Thu được cái năng lực này sau đó, sẽ ở mỗi ngày ngủ đủ sau ở trong đầu vang lên gáy tiếng, có thể trong nháy mắt xua tan buồn ngủ, khiến người tỉnh lại, cũng làm người cả ngày đều tinh thần sung mãn. Luyện Bình Trảng mô phỏng chiến đấu quá hao phí tinh thần lực, coi như binh gia sĩ tử tùy thời bảo trì dư thừa tinh thần nhưng là tính mạng liên quan đại sự."

"Nghe nói khi đạt tới tướng tài về sau còn có thể học được sẵn sàng chiến đấu phó năng lực, có thể khiến người ta liên tục mấy ngày mấy đêm không ngủ không nghỉ, lại vẫn có thể bảo trì tinh thần tăng lên, tinh lực dồi dào, chẳng qua sau đó được hoa nhiều thời gian hơn bổ sung giấc ngủ, ta ngược lại thật ra đối với tướng tài chủ thiên phú cùng binh độc vũ cảm thấy hứng thú hơn."

Thật sớm tỉnh lại, sau khi rửa mặt ăn cái điểm tâm, Tô Nghi liền đứng ở trước bàn đọc sách, chuẩn bị bắt đầu luyện tập bút lông chữ.

Tô Nghi một bên mài mực , một bên ở trong lòng đạo: "Ta bút lông chữ có nhất định cơ sở , chính là viết xiêu xiêu vẹo vẹo , hết sức khó coi , không nên một lần là xong đi bất chước thư pháp đại gia chữ viết , mà là hẳn là đánh trước tù cơ sở , đem chính mình chữ trước luyện đến ngay ngắn rõ ràng mới được."

Tô Nghi suy nghĩ một chút , quyết định mặc tả « Tôn Tử binh pháp », cứ như vậy , vừa có thể tăng lên thư pháp tài nghệ , có thể nhân tiện nghiên cứu binh pháp , vẹn toàn đôi bên.

Chọn trong chốc lát , Tô Nghi lấy một cái chia ba bảy bút lông kiêm hào bút , chấm ăn no mực đậm , cầm bút trên giấy viết xuống:

Tôn tử viết: Binh giả , việc lớn quốc gia. . .

Tô Nghi nhất bút nhất hoạ mà nghiêm túc viết , nhìn thấy có vậy một bút lệch ra , lập tức nhớ kỹ trong lòng , chờ chút một lần một lần nữa viết cái chữ này thời điểm sửa lại.

Một lần , hai lần , ba lần. . . Tô Nghi bỏ ra hơn một canh giờ , ước chừng đem « Tôn Tử binh pháp » bắt đầu tính toán thiên mặc tả rồi hơn mười lần , tạm thời dừng lại bút đến , bắt đầu từng trang từng trang mà so sánh chính mình viết chữ.

Tô Nghi phát hiện , mỗi một trang chữ đang đối với so với trước một trang đều cơ hồ không có bao nhiêu biến hóa , nhưng dùng đệ thập trang so sánh trang thứ nhất lúc , ngay lập tức sẽ có thể nhìn ra chính mình chữ viết trở nên càng thêm cẩn thận cùng tinh luyện rồi một phần.

Nhìn đến cái này nho nhỏ tiến bộ , Tô Nghi nhất thời cảm thấy tung tăng , bình tĩnh lại tiếp tục luyện chữ.

Thăng đến mặt trời lên cao , Tô Nghi nghe được tiếng gõ cửa vang , ngoài cửa Tô Thi Nhi kêu: "Nghi nhi , ăn cơm trưa."

"Sẽ tới!" Tô Nghi đáp một tiếng , sau đó để bút xuống , xoa xoa ê ẩm cổ tay , trong lòng than thở luyện thư pháp thật là không thoải mái , nếu như có thể đem giấy và bút mực cũng cùng mang vào Luyện Binh Trảng mà nói , hẳn luyện tập thư pháp độ tiến triển có thể nhanh hơn bốn lần!

"Tri túc thường nhạ , chớ có lòng tham." Tô Nghi ở trong lòng âm thầm nhắc nhở chính mình.

Giặt xong bút lông sau đó , Tô Nghi đi ăn cơm.

Cơm trưa là tay nghề thuần thực hạ nhân chuẩn bị , còn rất hợp Tô Nghi khẩu vị. Làm Tô Thi Nhi nói năng vì để cho bọn hạ nhân có thể làm ra phù hợp Tô Nghi khẩu vị thức ăn , từ đó bận làm việc cho tới trưa lúc , Tô Nghi lúc này mới biết sau lưng nàng khổ cực.

Tô Thi Nhi tại lúc trước chưa bao giờ cùng Tô Nghi tố khổ , càng không biết tại Tô Nghi trước mặt oán trách gì đó , sợ cho Tô Nghi học nghiệp tạo thành gánh nặng. Nhưng hôm nay nàng ở trên bàn cơm nhưng là có sao nói vậy , mao gió phân tích kỹ càng mà thổ lộ nàng tiếng lòng. Điều này làm cho Tô Nghi cảm thấy Thi Nhi tỷ đã đánh đáy lòng coi hẳn là lập gia đình người , loại này cảm giác âm áp khiến hẳn bội phần cảm động.

"Còn nữa , sáng nay làng trên xóm dưới đều tới xuyên môn , còn để lại một điểm lễ ra mắt." Tô Thi Nhi nói , "Chỉ là người tại luyện chữ , cho nên ta cũng chưa có chiều đãi bọn họ đi vào."

Tô Nghi nghĩ đến thời cổ sau hàng xóm thập phần nhiệt tình , có chuyện cũng sẽ lẫn nhau giúp đỡ , vì vậy một người tại một cái địa phương nào đó An gia thời điểm , nhất định phải tới cửa viếng thăm , cùng làng trên xóm dưới trao đổi một chút cảm tình , kẻ một ít chiếu cố lẫn nhau loại hình lời khách sáo , sau đó đưa lên chút ít lễ phẩm , tỏ vẻ lễ nghi.

"Ừ , buổi chiều ta ra ngoài một chuyến , tự mình viếng thăm các bạn hàng xóm , cho bọn hắn đưa lên đáp lễ." Tô Nghi gật gật đầu , "Thi Nhi tỷ người cũng nghỉ ngơi một chút , tận lực đem chuyện nhà đều giao cho bọn hạ nhân , không nên quá vất vả rồi."

"Ta chính là không an tâm đến , nhất là chuyện liên quan đến Nghi nhi nhà người vụ , ta nhất định phải tự mình động thủ mới được."

Nghe vậy , Tô Nghi hơi nhăn chân mày , trong lòng nói: "Thi Nhi tỷ một học đã quen , trong chốc lát không thích ứng được đương gia làm chủ thân phận , ta phải làm mời một vị kinh nghiệm phong phú quản gia ma ma tới hiệp trợ Thi Nhi tỷ , gánh vác nàng làm việc; hơn nữa để cho Thi Nhi tỷ xuất đầu lộ diện cũng không tiện , ta còn muốn mời một vị phòng gác cổng giúp ta tiếp đãi khách nhân; mặc dù hai cái này chức vị cũng có thể kể từ bây giờ hạ nhân trúng tuyển đi ra , nhưng có thể có tin được người tốt nhất."

Tô Nghi suy nghĩ một chút , không có thể nghĩ đến thí sinh thích hợp , chung quy hẳn ở cái thế giới này nhân mạch cực ít , sợ rằng vẫn phải là để cho Hoàng Phủ Viện Sự cùng Quý Huyện lệnh hai vị đại nhân hỗ trợ người đề cử chọn.

Bạn đang đọc truyện *Binh Pháp Đại Thánh Convert* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 50: Thử sách

Com nước xong, Tô Nghi mang theo hai gã hạ nhân ra cửa, cho chút ít ngân lượng, phân phó hai người đi phố xá chọn mua một ít gắp mặt tiêu lễ phẩm.

Mà Tô Nghi chính mình nhưng là đi rồi thợ mộc cửa hàng, tại chỗ chọn hai cái thợ điêu khắc tinh mỹ bài vị, phân phó thợ thủ công là một cái bài vị khắc lên "Đương Tổ nói" ba chữ, là Tô Nghi mẹ đẻ tên; một cái khác bài vị lại không có tên, chỉ là khắc lên "Gian Môn Sơn chi điểm ân người" mấy chữ.

Sau đó Tô Nghi lại đi nhang đèn cửa hàng mua cái tiểu ly hương, cùng với nhang đèn chờ các loại cống phẩm, bỏ ra chừng mười lượng bạc. Bởi vì đồ vật lại nhiều vừa tầm, cho nên chương quỹ phân phó hai gã tiểu nhị giúp Tô Nghi chờ về trong nhà.

Về đến nhà , hai vị hạ nhân đã nhanh nhẹn mà đem tiêu lễ phẩm mua trở lại , chính chồng chất tại trong tiền viện. Vì vậy Tô Nghi bắt chuyện Tô Thi Nhi , đề cho nàng chỉ huy hạ nhân đem cống vật cùng bài vị đều chỉnh tề thả vào trong phòng của hân , sau đó mang theo hai vị này hạ nhân , đưa lên lễ vật đi viếng thăm hàng xóm.

Bởi vì ở tại đông thành Càn sông đường phố đều là gia đình giàu có , cho nên tới cửa chi lễ là tuyệt đối không thể thiếu, hơn nữa ài này ư đến về sau Tô Nghi dừng chân củng cố , vì vậy Tô Nghi cần phải tự mình viếng thăm, không thể qua loa lấy lệ.

Cần sông đường phố tĩnh lặng sâu thẳm, cộng thêm Tô Nghi ngăn cản có Hachinohe người ta, Tô Nghi không sợ người khác làm phiền mà từng cái viếng thăm. Loại trừ có hai gia đình gia chủ không ở ngoài ra, những nhà khác đều nhiệt tình đem Tô Nghi chiêu đãi vào cửa, Tô Nghi cũng sơ qua lưu lại, tự mình đưa lên tới cửa lễ, lại nói một chút lời khách sáo, hết sạch lễ nghi sau đó mới rời đi.

Chỉ là , tại Tô Nghi nói lên tên mình thời điểm , những gia chủ này trong đôi mắt tất cả đều né qua một luồng khác thường màu sắc.

Một vị trong đó trung niên gia chủ tại đưa đi Tô Nghi sau đó , trong lòng suy nghĩ nói: "Mười lăm mười sáu tuổi, trẻ tuổi như vậy là có thể xử sự không sợ hãi, cử chỉ khéo léo gia chủ, hơn nữa cũng gọi Tô Nghi. . . Chẳng lẽ thật là cái kia tô mười trù ở đến ta cách vách?"

Trong lòng cân nhắc , trung niên này gia chủ lập tức gọi tới một tên hạ nhân , phân phó hắn đi điều tra một hồi vị này "Tô Nghi" thân phận , kia hạ nhân lĩnh mệnh , vội vã ra ngoài.

"Nếu thật là tô mười trù ở tại cách vách, vậy khẳng định là ta tổ tông thập đại tu xuống phúc duyên, ta được thật tốt quý trọng cơ hội lần này, gần hơn ta Lý gia cùng tô mười trù quan hệ." Trung niên này gia chủ trong lòng âm thầm hạ quyết tâm.

Tô Nghi cuối cùng thăm hỏi Đoàn Mộc gia, Đoàn Mộc lão gia đã sớm nghe con mình nói đến tô mười trù ở đến Càn sông đường phố, vì vậy sớm có chuẩn bị tâm lý, hôm nay còn đẩy xuống sở hữu công việc, đặc biệt ở nhà chờ. Lúc này Tô Nghi đến cửa viếng thăm, Đoàn Mộc lão gia vội vàng chiêu đãi vào cửa, nhiệt tình tới cực điểm.

Tò Nghi tại Đoan Mộc gia thoáng dừng lại lâu trong chốc lát, lại thấy Đoan Mộc Chung không ở, tò mò hỏi một câu, lúc này mới biết được Đoan Mộc Chung ngày đêm chăm học khổ luyện, chưa bao giờ lạnh nhạt, giờ phút này đang ở một vị lão tướng mới trong nhà học tập Viện thí trung muốn thi được "Thử sách".

"Không nghĩ đến kia Đoàn Mộc Chung vậy mà cũng như ta cũng như thế khắc khổ, như vậy suy nghĩ một chút, hần hai mươi tuổi liền lấy được thi huyền song tám trù cũng chẳng có gì là rồi, hơn nữa về sau khẳng định còn sẽ có lớn hơn thành tựu!" Tô Nghi trong lòng khen ngợi.

Về đến nhà, Tô Thi Nhi chính chỉ huy hạ nhân khung chiêng gõ trống chuẩn bị cơm tối, Tô Nghi thấy sắc trời còn sớm, liền tiến vào Luyện Binh Trảng đọc sách.

Sau khi ăn cơm xong, Tô Nghi lấy ba nén nhang, sau khi đốt, thấp giọng thì thầm "Ta cách xa ở địa cầu cha mẹ, thứ cho hài nhi bất hiếu, không biết có thể trở về hay không hiểu kính các người nhĩ lão rồi, chỉ có thể cho các người điểm một nén hương, cầu nguyện các người sống lâu an khang, sinh hoạt mỹ mãn. Hài nhi ở chỗ này hết thầy mạnh khỏe, không cần quan tâm."

Sau đó , Tô Nghi lại hướng bàn thờ lên hai cái bài vị bái tam bái , sau đó đem hương cắm vào lư hương bên trong.

"Đương phu nhân, ta biết ngài đem Thi Nhi tỳ làm nữ nhi ruột thịt nhìn, về sau ta sẽ chiếu cố tốt Thi Nhi tỳ, ngài tại dưới cửa tuyến có thể yên nghỉ." Tô Nghi chấp hai tay, nhắm mắt cúi đầu, lặng lẽ khẩn cầu.

Sau đó, Tô Nghi nhìn về phía một cái khác bài vị, sắc mặt cảm kích nói: "Cảm tạ tiên sinh ban cho thiên mệnh tương tinh ân, mặc dù tiểu sinh không biết tiên sinh tên họ là gì, nhưng tiểu sinh sẽ nhớ kỹ ngày ngày đó dặn dò: Giang sơn thay thế, không dời bản tâm; năm tháng thấm thoát, không thay đổi bản tính! Nếu là ngài ý chí vẫn còn vũ miếu bên trong, xin mời ngài lăng lờ nhìn chăm chú tiểu sinh cố gắng, chỉ dẫn tiểu sinh tiền đồ đi."

Dứt lời, Tô Nghi đem một mực mang theo trên người cột phần dè đặt rót vào trong cái hũ, bày ở ân nhân bài vị phía sau, sau đó lần nữa bái tam bái.

Ban đêm giờ Tuất bảy giờ, Quý Huyện lệnh đúng hẹn tới, bắt đầu là Tô Nghi giảng giải viên sự "Thử sách" một đề.

"Viên thí thi văn trung không có thiếp kinh, chỉ kiểm tra mặc nghĩa cùng thử sách, mà mặc nghĩa chỉ chiếm hai trừ số điểm, thử sách lại chiếm tám trừ,

vô cùng trọng yếu." Quý Huyện lệnh nói, "Thử sách một đề kết cấu nghiêm cẩn, phân chia phá đề, thừa đề, hơi luận, lệ chứng, bằng chứng, dẫn thân, khoác lác, tổng kết tám bước. Trong đó phá đề trọng yếu nhất, nếu là giải đáp đề mặt sai lầm, phía sau chính là toàn sai, một nước đều không lấy được."

"Phá đề loại hình có ba loại: Hẳn một, quan chấm thi sẽ liệt ra « Tôn Tử binh pháp » hay hoặc là « Ngô tử binh pháp » trung trong đó một câu đề cho thí sinh giải đáp, xưng là nguyên chương đề, tương đối đơn giản; thứ hai là quan chấm thi chính mình liệt ra đề mục, thí sinh yêu cầu nói có sách, mách có chứng phá giải đề mặt, sau đó sẽ làm từng bước mà bài thi, xưng là thông chương đề, so với nguyên chương đề so với khó khăn; mà khó khăn nhất chính là thứ ba, quan chấm thi chỉ có thể liệt ra một cái từ hoặc là một chữ, thí sinh có thể tùy ý giải đáp trong đó hàm nghĩa tăng thêm phá đề, tiếp theo tự do phát huy, xưng là lời bàn cao kiến đề."

Tô Nghi một bên nghiêm túc nghe giảng, một bên cúi đầu xuống viết thoăn thoắt, ghi chép ghi chép.

"Nhưng trùng hợp chính là lời bàn cao kiến đề phần này tùy tâm sở dục, ngược lại đề cho đa số thí sinh tay chân luống cuống, ý tưởng kỳ đa nhưng lại không biết từ đâu viết lên, đưa đến thi rớt; chỉ có những thứ kia tài sáng tạo bén nhạy thí sinh tài năng cảm đến khá cao trừ số, nhưng là phần lớn chỉ là mới hợp cách mà thôi. Trong lịch sử có thể ở lời bàn cao kiến đề cảm đến cao trừ số cơ hồ không có, cho nên lời bàn cao kiến đề rất ít xuất hiện, ta bây giờ chỉ dạy người nguyên chương đề cùng thông chương đề hai loại."

Quý Huyện lệnh hỏi mà không biết mỗi một, không rõ chi tiết mà là Tô Nghi giảng giải thử sách giải đề, điểm ra trong đó rất nhiều kỹ xảo. Chỉ bất quá Tô Nghi lần đầu tiếp xúc thử sách, có rất nhiều nơi nghe không hiểu lắm, chỉ đành phải từng cái thỉnh giáo; mà Quý Huyện lệnh không chỉ có không sợ người khác làm phiền mà là Tô Nghi giải đáp, còn khen ngợi Tô Nghi chăm học tốt hỏi, không giống những thứ kia học sinh phổ thông, lúc học tập chỉ biết nuốt cả quả táo.

Tô Nghi được đến giải đáp, cẩn thận tất cả đều ghi xuống.

Quý Huyện lệnh ước chừng nói một giờ, đem một vài muốn phải toàn bộ nói rõ, sau đó đứng lên nói: "Ta trong mấy ngày qua chỉ cho người giảng phá đề, sau đó mỗi ngày đều lưu lại cho người một đề, cho người thử phá đề; tại người hoàn toàn nắm giữ phá đề kỹ xảo sau đó, ta lại tiếp đi xuống giảng cái khác thử sách bước, người làm từng bước học tập, cắt không thể đầu cơ trục lợi."

Tô Nghi thầm nghĩ này trường học phương pháp thập phần khoa học, vì vậy gật đầu nói: "Tiểu sinh nhớ kỹ."

Cuối cùng, Quý Huyện lệnh vung bút lưu lại một đạo hẳn khi còn trẻ lúc thi được thử sách đề mục, muốn Tô Nghi thử phá đề, hẳn ngày mai tới kiểm tra, nói xong lúc này mới rời đi.

Tô Nghi đưa đến gia môn bên ngoài mới dừng lại, một bên hướng trong sân đi, vừa muốn đến: "Phá đề chú trọng thẳng thiết yếu điểm, yêu cầu thí sinh đối với đề mặt có rất sâu lý giải, càng phải câu thí sinh đem tự thân sở học sử dụng linh hoạt, nói rõ đề mặt ý nghĩa chính cũng tăng thêm tự thuật. . . Chỉ là thử sách phá đề bước liên so với bình thường mặc nghĩa khó hơn nhiều, thật không biết lui về phía sau sẽ thêm khó khăn."

Tô Nghi trở về phòng, vừa nhìn Quý Huyện lệnh lưu lại đề mục, trên đó viết ngắn gọn một hàng chữ: "Tướng năng nhi quân bất ngự giả thắng."

Đây là xuất từ « Tôn Tử binh pháp » mưu công thiên trong đó một câu, đại khái ý tứ là: Tướng lĩnh có tài năng, mà Quân Vương lại không can dự quân chính quốc gia, đang đối mặt những quốc gia khác lúc thì có lớn hơn phần thắng.

Đây chính là mới vừa nói đến đơn giản nhất "Nguyên chương đề", Tô Nghi ngồi ở trước bàn, nghĩ ngợi hồi lâu, nhớ lại chính mình mới vừa sở học phá đề kỹ xảo, ở trong lòng nổi lên sắp tới nửa khắc đồng hồ, lúc này mới cầm bút viết lên:

"Đem xung quanh thì quân cường đem khe thì quân yếu; quân có triển vọng thì tướng sĩ quy tâm, quốc cường quân chứa; quân vô đạo thì tướng sĩ phản bội rồi, quốc yếu quân suy; Tướng giả, tiến thoái duy lúc, không viết Quà nhân; quân người, thu phóng duy độ, không viết hạ thần; đem tra quân ý, quân trao đem chuôi, quân thần một lòng, là có thể lấy thắng."

Những lời này đại thể ý tứ là: Tướng lĩnh có tài năng, quân đội liền cường; tướng lĩnh tài năng không đủ, quân đội sẽ trở nên yếu. Mà hoàng đế nếu như tài đức sáng suốt có triển vọng, tướng sĩ sẽ trung thành cống hiến, một nhánh trung thành quân đội sẽ để cho quốc gia trở nên cường thịnh hơn, ngược lại thì quân thần không hợp, quốc gia suy yếu.

Cho nên tổng hợp song phương mà nói, coi như tướng quân, phải đi chủ động suy nghĩ mình có thể là hoàng đế cùng quốc gia làm gì, sau đó một tiến một thoái cũng phải có chính mình phán đoán cùng quyết sách, mà không phải đi vô điều kiện tuân theo hoàng đế mệnh lệnh đi đánh giặc; mà hoàng đế tại tướng quân bên ngoài lúc tác chiến, nhất định phải thông cảm tướng sĩ khổ cực, nên rằng buộc tướng quân thời điểm có thể ước thúc, nhưng nhất định không muốn quá nhiều can dự tướng quân quyết sách; chỉ có tướng quân giải hoàng đế ý chí, hoàng đế tướng quân chuyển toàn quyền giao cho tướng quân phụ trách, như vậy quân thần mới có thể hòa thuận, mới có thể đang đối với bên ngoài trong chiến tranh lấy được thắng lợi.

Tô Nghi viết xong câu này, nhìn mấy lần, mặc dù điểm ra ý nghĩa chính, nhưng luôn cảm thấy có chỗ nào chưa đủ, nghĩ tới nghĩ lui, lúc này mới khẽ mỉm cười, lại cầm bút viết xuống:

"Vì vậy, đem muốn trừ giặc ngoài người, trước phải an nội vậy."

Viết xuống câu này lúc, Tô Nghi đột nhiên cảm giác không gian rung một cái, mắt trần có thể thấy một luồng lại một sợi năng lượng thiên địa thật giống như như vòng xoáy vậy tụ vào trong óc hắn, sau đó Luyện Binh Trạng hơi hơi lay động, tự mình pho tượng trong tay thân vậy mà dày hơn một phần, cơ hồ có thể có thể so với người thường đọc một hai tháng thánh điển, hoặc là một lần tiêu chiến công tăng phúc lượng!

"Xem ra là bởi vì ta lĩnh ngộ tướng năng nhi quân bất ngự giả thắng những lời này , vì vậy để cho tinh thần cực đại nhất được tăng lên." Tô Nghi suy tính nói , "Mặc dù ta đối những lời này còn không có đạt tới lý giải thông suốt , biến hoá để cho bản thân sử dụng trình độ , nhưng là để cho ta tinh thần độ đầy tăng trưởng nhiều như vậy , lại có chín phần liền có thể đạt tới một tác , trở thành đỉnh phong vô sinh."

Tô Nghi phá đề xong , theo thường lệ dùng trước khi ngủ còn lại thời gian tại Luyện Binh Tràng tiến hành mô phỏng chiến đấu , cho đến tinh thần lực hao hết , lúc này mới ngủ thật say.

Một đêm thái bình , ngày thứ hai , trong đầu một trận gà gáy tiếng vang lên , Tô Nghi đứng lúc tại sáng sớm tỉnh lại.

Theo thường lệ rửa mặt , ăn điểm tâm , mà ở Tô Nghi trở về phòng chuẩn bị luyện tập thư pháp lúc , lại kinh ngạc phát hiện Tô Thi Nhi dường cái kia Đồng hải con rùa đen vậy mà leo lên hán bàn đọc sách , chính hướng nghiên mực nơi leo đi.

"Rùa đen bò lên bàn ? Há chẳng phải là cùng heo mẹ sẽ lên cây giống nhau ?"

Tô Nghi trong mắt kỳ lạ , đi tới , chơi đùa tâm đại động , lộ ra ngón trỏ chọc chọc cái này con rùa đen nhỏ màu xanh lam vỏ lưng.

Kia con rùa đen nhỏ lập tức rúc vào rồi trong mai rùa , sau đó lại lộ ra đầu nhỏ , quay đầu nhìn về phía Tô Nghi , mặt đầy cầu khẩn bộ dáng.

Bạn đang đọc truyện *Binh Pháp Đại Thánh Convert* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 51: Chủ hòa phái thể lực

"Ồ ? Luôn cảm giác này con rùa đen thật giống như có linh tính , chẳng lẽ là ta ảo giác ?" Tô Nghi lẩm bẩm nói.

Con rùa đen nhỏ như là nghe Tô Nghi thanh âm , vội vàng gật gật đầu , thật giống như lại nói: Đây chính là nguoi ảo giác.

"Nguoi có thể nghe hiểu được tiếng nguoi ?" Tô Nghi càng cảm thấy kinh ngạc.

Con rùa đen nhỏ liền vội vàng lắc đầu , không hề phản ứng Tô Nghi , tiếp theo sau đó hướng nghiên mực leo đi.

Nghiên mực bên trong còn có hôm qua lưu lại mực , Tô Nghi chưa kịp thay mới mực , chỉ thấy này con rùa đen nhỏ chậm rãi leo lên nghiên mực bên bờ , sau đó , duỗi thẳng rồi cổ , uống một hớp mực , ánh mắt như là thập phần hường thụ.

Tô Nghi nhìn tròn cả mắt lên rồi.

"Ồ , con rùa đen uống mực. . ." Tô Nghi chỉ cảm thấy chính mình tam quan đều bị lật đổ.

Kia con rùa đen nhỏ quay đầu nhìn một cái đầy mặt khiếp sợ Tô Nghi , trong mắt như là có vẻ nghi hoặc né qua , thật giống như lại nói: Có cái gì có thể kỳ quái , con rùa đen uống mực không phải bình thường sao?

Con rùa đen nhỏ tại ực ực mà uống mực , lúc này , Tô Thi Nhi mặt đầy lo lắng đi vào phòng , thanh âm mang theo tiếng khóc nức nở đạo: "Nghi nhi , không xong , từ từ , từ từ hán không thấy!"

"Từ từ ?" Tô Nghi hiểu kỳ nói.

"Nguoi ngày hôm qua nguoi mua cho ta con rùa đen nhỏ. . .Ồ , từ từ nguyên lai nguoi ở đây mà!" Tô Thi Nhi chỉ chớp mắt nhìn đến kia trên bàn sách con rùa đen nhỏ , hai tròng mắt vui mừng , vội vàng đi tới.

Nhưng khi Tô Thi Nhi nhìn thấy cái này bị nàng gọi là "Từ từ" con rùa đen nhỏ đang uống mực lúc , tiếu trên mặt hiện lên vẻ kinh ngạc không chút nào chắc chắn Tô Nghi lúc trước càng ít hơn.

"Ai ? Từ từ , kia mực không thể uống , mau xuống đây." Tô Thi Nhi rất sợ con rùa đen nhỏ ăn đồ xấu , vội vàng đem nó theo trên nghiên mực vò xuống.

Chỉ thấy con rùa đen nhỏ tại Tô Thi Nhi trong tay giương nanh múa vuốt , một bộ bị quấy rầy ăn uống bình thường giãy giụa tư thái , trong mắt còn có một vết vẻ tức giận né qua.

Tô Nghi thấy vậy , sắc mặt cổ quái hỏi "Thi Nhi tỷ , nguoi hai ngày này đều đút nó ăn gì đó ?"

"Chính là tôm tép nhỏ bé dầm nát đút cho hần , chỉ bắt quá từ từ thật giống như không thích , cho nên ăn rất ít, con rùa đen không phải là ăn những thứ này sao?" Tô Thi Nhi trả lời.

Con rùa đen nhỏ trên không tròn trắng mắt , giống như là phục rồi Tô Thi Nhi.

"Thì ra là như vậy." Tô Nghi búng tỉnh đại ngộ đạo , "Ta muốn hần hần là đói bụng lắm , cho nên mới leo lên ta bàn đọc sách."

Con rùa đen nhỏ dốc sức gật đầu.

"Đói bụng lắm ? Không thể nào ?" Tô Thi Nhi càng là buồn bực , "Coi như là đói bụng lắm , từ từ cũng không phải đi uống mực a."

"Ho khan một cái , này từ từ là hiếm hoi phẩm loại , nói không chừng ăn đồ ăn chính là cùng bình thường con rùa đen không giống nhau , nếu không người đem hần thả vào trên bàn sách thử một chút." Tô Nghi hướng nghiên mực ném đi ánh mắt.

Tô Thi Nhi đầy bụng nghi ngờ đem con rùa đen nhỏ thả vào nghiên mực bên cạnh , chỉ thấy hần vừa chạm đất , ngay lập tức sẽ hướng nghiên mực leo đi , sau đó lại lần nữa bắt đầu từng ngậm từng ngậm uống mực.

Tô Thi Nhi lập tức khê che môi đỏ mọng , hai tròng mắt tròn to , kinh ngạc vạn phần.

"Thế gian lớn không thiếu cái lạ , Thi Nhi tỷ người cũng không nhất định cảm thấy kinh ngạc." Tô Nghi đạo , "Nếu từ từ thích uống mực , vậy hãy để cho hần uống đủ. Buổi sáng sẽ để cho hần ở chỗ này lấy đi, sẽ không quấy rầy đến ta."

"Tốt lắm , ta đi làm việc trước." Tô Thi Nhi gật đầu , lại nhìn một chút con rùa đen nhỏ , trong miệng lẩm bẩm "Thật là kỳ quái", rồi đi Tô Nghi căn phòng.

Lúc này mực đã sắp thấy đáy , Tô Nghi đem con rùa đen nhỏ bắt một bên đi , rót nước sạch , bắt đầu lại mài mực.

Mài xong mực , con rùa đen nhỏ lập tức nhào tới , Tô Nghi dờ khóc dờ cười nhìn hần hồ uống cuồng ầm , lắc đầu một cái , cũng không còn quan tâm hần , bắt đầu luyện tập thư pháp.

Tô Nghi hôm nay mặc tả là « Tôn Tử binh pháp » chiến đấu thiên , bởi vì ngày hôm qua luyện một buổi sáng , hôm nay viết chữ tốc độ có chút tăng lên , chỉ cần ba khắc đồng hồ liền viết mười trang.

Sau đó Tô Nghi lần nữa so sánh này mười trang chữ , phát hiện tiến bộ so với hôm qua còn lớn hơn, thậm nghĩ quả nhiên là quen tay hay việc.

"Cứ như vậy tiến bộ đến xem , ta sau năm ngày liền có thể bắt đầu học tập đại gia thư pháp , tạo thành chính mình phong cách."

Tô Nghi lần nữa cầm bút chuẩn bị chấm mực , lại phát hiện khối trong đài mực đã sớm hết rồi , kia con rùa đen nhỏ chính nằm ở nghiên mực bên bờ , chu cái miệng nhỏ hợp lại , tựa hồ là còn muốn uống.

"Người này tham ăn quỷ , ta đây cả ngày liền cho người mài mực liền như vậy." Tô Nghi bất đắc dĩ cười khổ.

Tô Nghi lần nữa mài mực , cầm bút tiếp tục luyện tập thư pháp.

Luyện đến một nửa , Tô Nghi lơ đãng giương mắt vừa nhìn , phát hiện con rùa đen nhỏ đã một bộ ăn uống no đủ bộ dáng , nhìn đến Tô Nghi ánh mắt bắn tới , vội vàng đem nghiên mực đi phía trước đẩy , đồng thời trong đôi mắt hiện lên vẻ trông đợi tới.

"Người muốn cho ta cũng uống cái này ?" Tô Nghi ngạc nhiên nói.

Con rùa đen nhỏ gật gật đầu.

Tô Nghi dờ khóc dờ cười , lắc đầu nói: "Ta cũng không phải là Trần Nghi. . . Từ từ , nhân loại chúng ta không thể uống mực , coi như ta là võ sinh cũng sẽ uống xấu cái bụng."

Con rùa đen nhỏ trong mắt lóe lên vẻ nghi hoặc , tựa hồ không hiểu tại sao ăn ngon như vậy đồ vật , Tô Nghi cũng không ăn.

"Đúng rồi , loại trừ mực người còn ăn cái gì ? Ta cũng không thể mỗi ngày cho người mài mực ăn , tay chưa." Tô Nghi hỏi.

Con rùa đen nhỏ hướng bốn phía nhìn , sau đó lắc đầu một cái.

"Nơi này không có cái khác người có thể ăn đồ ăn ?" Tô Nghi nói xong , thấy con rùa đen nhỏ gật đầu , lại nói , "Được rồi, tạm thời liền cho người uống mực đi, sẽ không chết đói là được , về sau sẽ từ từ cho người tìm cái gì ăn."

Con rùa đen nhỏ trong mắt vui mừng , vội vàng bò qua đến, dùng hần tròn bóng đầu nhỏ cọ xát Tô Nghi tay.

Tô Nghi lúc này mới phát hiện này con rùa đen nhỏ nguyên bản hiện màu xanh đậm thân thể , hiện tại đã biến thành sáng ngời ngọc màu xanh.

"Chẳng lẽ là ăn no thể hiện ?" Tô Nghi suy đoán.

Sau đó Tô Nghi không hề cùng con rùa đen nhỏ chơi đùa , lần nữa trầm xuống tâm đi luyện chữ.

Cơm trưa sau , Tô Nghi đem con rùa đen nhỏ giao cho Tô Thi Nhi , sau đó tại Luyện Binh Trảng trung tụng đọc lý giải « Tôn Ngô binh pháp », tranh thủ tại thảng tư trước làm cho mình tinh thần độ đầy tăng trưởng đến 10 tác , đạt tới võ sinh đỉnh phong.

Tô Nghi tại Luyện Binh Trảng trung đọc hai giờ sách , chợt nghe Tô Thi Nhi tới gõ cửa.

"Nghi nhi , ngày hôm qua các bạn hàng xóm lại tới thăm , muốn tiếp đãi sao?" Tô Thi Nhi ở ngoài cửa hỏi.

Tô Nghi sắc mặt cổ quái , trong đầu nghĩ những thứ này các bạn hàng xóm nhất định là tại ngày hôm qua hoặc là sáng nay điều tra đến hân , rõ ràng hân chính là cái kia "Tô mười trù", nếu không thì sẽ không liên với hai ngày tới cửa viếng thăm.

Tô Nghi lập tức trả lời: "Ngươi liền nói , ta bởi vì ngày mai Trích Tinh Các làm chuẩn bị , tạm thời không có cách nào gặp khách , để cho bọn họ ngày mai sau đó mới tới; chờ chút nếu là có người tới mà nói , người chính là nói như vậy , bọn họ hân sẽ tha thứ."

"Được !" Tô Thi Nhi ứng tiếng rồi đi.

Tô Nghi một mực đang học sách , thẳng đến tối giờ cơm khế , Tô Nghi ngẩng đầu nhìn liếc mắt tự mình pho tượng trong tay tinh thần , cảm giác tinh thần độ đầy cũng chỉ là tăng trưởng như vậy một tia , nhất thời than thở cấp bậc tăng lên chật vật.

"Ngày hôm qua nhất thời may mắn , phá thử sách đề mặt , vì vậy để cho ta tinh thần tăng đầy rồi một phần; nhưng còn lại chín phần. . . Ta coi như là mỗi ngày tại Luyện Binh Trảng đọc mười hai canh giờ sách , một mực đọc được thảng tư Viện thí bắt đầu thi , chỉ sợ cũng rất khó đạt tới võ sinh đỉnh phong , không tham ngộ thêm năm nay Viện thí."

Sau khi ăn cơm tối xong , Quý Huyện lệnh đứng lúc tới , chỉ là hôm nay hân sắc mặt tái xanh , lộ ra thập phần không vui.

Tô Nghi đem Quý Huyện lệnh mời vào phòng , sau đó hiếu kỳ hỏi "Huyện tôn đại nhân , chẳng lẽ là xảy ra chuyện gì chuyện xấu ?"

Quý Huyện lệnh đầy mặt vẻ buồn rầu , ngồi xuống đến trước bàn liền ngắn ô thờ dài nói: "Đúng là xảy ra chuyện xấu , hơn nữa còn là liên quan tới người. Thượng thư lệnh Từ đại nhân buổi chiều cho ta phát tới một phong dùng bồ câu đưa tin , nói hai ngày này triều đình vì người phong thường làm ồn tới mây tối mặt. Từ đại nhân một mực cho là đối với người trọng thưởng , lấy khích lệ cái khác bình gia sĩ tử , nhưng đều bị Hoàng Hậu cùng trung thư lệnh , môn hạ thị trong hai người dẫn dắt đủ loại quan lại liên thủ ép xuống , sợ rằng cuối cùng chỉ có thể có đối với người một điểm tượng trưng phong thưởng , người tốt nhất là trước chuẩn bị tâm lý thật tốt."

Tô Nghi trong lòng cả kinh , thượng thư lệnh , trung thư lệnh cùng môn hạ thị trung thuộc về ba tỉnh đầu óc , ba người chia đều Tể tướng chức quyền , ba vị đại nhân này vật vạy mà sẽ vì mình làm ồn tới mây tối mặt ? Hơn nữa trọng điểm còn chưa phải là cái này , Tô Nghi theo Quý Huyện lệnh trong lời nói bắt được một cái rất kỳ quái tin tức.

"Hoàng Hậu ? Hoàng Hậu cũng tham nghị triều chính ?" Tô Nghi kinh ngạc nói.

Quý Huyện lệnh cổ quái nhìn Tô Nghi liếc mắt , trong lòng than thở hân bén nhảy , lại nói: "Vốn là chỉ có người đi đường cấp bậc trở lên tài năng nghị luận triều chính , nhưng người thân phận đặc thù , nói cho người biết cũng không sao: Tại hơn sáu năm lúc trước , đương kim Thánh Thượng thân nhiễm bệnh lạ , đến nay đều nằm trên giường không dậy nổi; mà thái tử chỉ có bốn tuổi , ngay cả chính đều nghe không hiểu , như thế nào thay thế giải quyết thiên tử chức quyền ? Vì vậy triều chính đại quyền toàn bộ rơi xuống Hoàng Hậu trong tay , ba tỉnh trọng yếu quyết sách đều muốn giao cho Hoàng Hậu xem qua định nghị mới được."

"Chuyện này nghe thật giống như có chút mờ ám à? Trong cung đình có diệu thủ hồi xuân ngự y , Thánh thượng bệnh sáu năm đều không chuyển biến tốt ?" Tô Nghi cau mày nói.

"Không chỉ có không có chuyển biến tốt , hơn nữa càng thêm bệnh nặng rồi; có người hoài nghi Thánh thượng bệnh lạ là nhân thủ thi triển , phía sau nhất định có màn đen; nhưng hậu cung tất cả đều bị Hoàng Hậu nắm giữ , các ngự y cũng đều ngậm miệng không nói , đi nơi nào tìm chứng cứ đi ? Hơn nữa dám nhắc tới ra nghị ngờ quan chức , đã toàn bộ bị quét sạch rồi; hiện tại triều đình trên dưới tất cả đều đối với Thánh thượng chứng bệnh cảm như hân , liền thượng thư lệnh Từ đại nhân cũng không ngoại lệ. Nếu là liền Từ đại nhân cũng bị quét sạch , sợ rằng chủ chiến phái liền thật muốn ngã." Quý Huyện lệnh lắc đầu nói.

Tô Nghi trong lòng mơ hồ có chút bất an , không nghĩ đến đương đại triều đình vậy mà có như vậy nhiều màn đen.

"Chủ hòa phái thế lực to lớn như vậy sao?" Tô Nghi hỏi.

"Lớn đến người không cách nào tưởng tượng. Hoàng Hậu ở nơi này sáu năm buông rèm chấp chính trong lúc , đông đảo chủ chiến phái trọng thần cái này tiếp theo cái kia cáo lão về quê , hiện tại chỉ có thượng thư tỉnh cùng bên phải ba bộ quan chức vẫn còn đau khổ chống đỡ; Hoàng Hậu , trung thư lệnh cùng môn hạ thị trung dẫn dắt quần thần đều là chủ hòa nhất phái , chiếm cứ triều đình hơn nửa thế lực , có thể nói là một tay che trời."

Tô Nghi lấy làm kinh hãi , nhú mày , nếu như chủ hòa phái thế lực lớn đến loại trình độ này , há lại không phải là đang nói Nhân tộc tương lai nhất định phải đối với Man Tộc chấp tay xưng thần rồi há?

Tô Nghi nhớ tới hậu thế nam Tống cùng Mãn Thanh hậu kỳ , nhận được dị tộc chèn ép , không ngừng cắt đất tiền bồi thường , ký kết điều ước bất bình

đăng, đoạn lịch sử kia quả thực có thể nói là si nhục đại danh từ cũng không quá đáng

Tô Nghi không nghĩ loại khuất nhục này lịch sử lần nữa phát sinh ở trước mắt mình.

"Triều đình sẽ đối ta phong thưởng, chủ hòa phái vì sao phải ngăn trở?" Tô Nghi lại hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Binh Pháp Đại Thánh Convert* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 52: Diệt bên ngoài thì trước hết phải yên bên trong

"Người ngày đó tại thi huyện trường thì làm lập chí thơ bị những thứ kia chủ hòa nhất phái đọc được, có người Thánh Đạo không yên, đưa đến lòng quân tan rã, tu vi hạ xuống; còn có người thậm chí trực tiếp lòng quân tan vỡ, tu vi toàn phế, tự nhiên muốn đưa người liệt vào sinh tử đại thù. Hôn nữa trung thư lệnh bản thân cũng đứng người rất có phê bình kín đáo, nhiều lần ngăn trở Từ đại nhân đối với người thỉnh cầu phong thưởng." Quý Huyện lệnh thở dài nói, "Ai, nhắc tới cũng là ta cùng viện sự đại nhân không có cân nhắc chu toàn; chỉ muốn Nhân tộc suy nhược lâu ngày, tuyên dương người công danh có thể phấn chấn Nhân tộc trong lòng hy vọng, bỏ quên triều đình phản ứng, lúc này mới đem người đẩy tới trên đầu gió đình sóng."

"Hai vị đại nhân một lòng vì Nhân tộc lo nghĩ, nếu là tiểu sinh làm thi từ có thể khích lệ Nhân tộc ý chí chiến đấu, cũng là tiểu sinh trong lòng mong muốn, quả quyết không có khả năng trách tội hai vị đại nhân. Chỉ là, trung thư lệnh như thế quyền cao chức trọng, tội gì làm khó ta nhất giới nho nhỏ võ sinh?" Tô Nghi nắm chặt quả đấm đạo.

"Lúc trước cũng đã nói, người mặc dù chỉ là võ sinh, nhưng người vẫn là Thiên Trạch Sĩ Tử, chỉ cần không ra ngoài dự liệu, ngày sau tất thành quốc sĩ." Quý Huyện lệnh đáp, "Hôn nữa người còn lấy được thiên cô mười trù, ai cũng có thể nhìn ra được người tiền đồ lạ thường, trung thư lệnh lại làm sao có thể không nhìn ra? Người đừng xem thường trung thư lệnh, người này ánh mắt vô cùng cay độc cùng lâu dài, liếc mắt là có thể kết luận người khác tương lai, hôn nữa sẽ ở người khác còn chưa phát tài lúc kịp thời lôi kéo hoặc là diệt trừ, thủ đoạn xa phi thường người có thể so với. Hãn nhìn người thiên tư lạ thường, còn có chủ chiến khuynh hướng, đã có đủ lý do diệt trừ người."

Tô Nghi nheo mắt, hỏi "Nếu là này các đại nhân vật muốn đối phó ta, ta đây nên như thế nào tự vệ?"

"Người không cần quá lo lắng, này Nam Từ Châu bắc có Trung Nguyên Man Tộc mắt lom lom, đông có Doanh Châu Hải Thần Tộc lợi ích dây dưa, chính là nhất đẳng tiền tuyến trọng địa, chủ hòa phái nước tất không lọt, hoàn toàn là chủ chiến phái thiên hạ." Quý Huyện lệnh nói, "Hôn nữa, ngay cả châu viện sự Cừu Anh Ngạn đại nhân cũng đứng người tán thưởng có thừa, hãn hôm qua thậm chí buông xuống lời độc ác, nếu là có người dám uy hiếp người tô mười trù thân thể an toàn, hãn liền tàn sát người kia cứu tộc mười tám đời; nếu là kinh thành chủ hòa phái dám bước vào Nam Từ Châu thương tính mạng người, hãn liền dẫn dắt thiên hạ sĩ tử giết tới triều đình, lấy trung thư lệnh trên cổ đầu người, thanh quân trặc!"

Tô Nghi nghe sợ hết hồn hết vía, không có nghĩ tới đây người chưa từng gặp mặt Cừu Viện Sự thật không ngờ phóng khoáng cùng quả cảm, đây chính là thanh quân trặc a! Ngay trước thiên tử trước mắt "Diệt trừ" thân tín cùng gian thần, nếu không phải người này trong lòng ngực có vạn trượng đảm lược cùng khí phách, tuyệt đối không nói ra lời như vậy, càng không làm được bức này gan lớn chuyện tới.

Nhưng mặt khác, Tô Nghi lại giác tâm trung yên ổn: Cừu Viện Sự chịu như thế ra sức bảo vệ chính mình, nói rõ mặc dù chủ hòa phái thế lớn, nhưng Nhân tộc tuyệt đối không có hoàn toàn mất ý chí chiến đấu! Chủ chiến ngọn lửa mặc dù nhỏ xíu, nhưng tinh một đốm lửa nhỏ có thể thiêu cháy cả đồng cỏ!

Đồng thời, Tô Nghi trong lòng lại tự nhiên sinh ra đối với Cừu Viện Sự một vết hiếu kỳ.

"Cừu Viện Sự là dạng gì người?" Tô Nghi hỏi.

"Ha ha, nói đến cái này hà. . . Ta chỉ nghe nói Cừu Viện Sự năm ngoài một mình qua sông sát mạn, giết suốt một năm, để cho bắc Từ Châu Man Tộc nghe tin đã sợ mất mật, lúc trở về đã tàn thẳng đến rồi hào kiệt cấp bậc, còn cứu về rồi trên một triệu bị Man Tộc nô dịch bắc Từ Châu dân chúng trở lại Giang Nam." Quý Huyện lệnh trong mắt lóe lên một luồng chấm dứt mộ vẻ, mặt mày hớn hờ đạo, "So với không hề coi như triều đình cùng cực ít ra mặt trấn châu lão phi tướng, Cừu Viện Sự mới là Nam Từ Châu dân chúng trong lòng chân chính Kinh Thiên Trụ; ở trong lòng ta, chỉ có tám chữ có thể hình dung Cừu Viện Sự: Hào hùng nghĩa đảm, một đời nhân kiệt!"

Tô Nghi nghe trong lòng phấn chấn không thôi, suy nghĩ một ngày kia nhất định phải đi tự mình bái kiến một hồi Cừu Viện Sự mới được, khác không nói, dựa vào này cứu về Giang Bắc triệu nô dịch công đức, cũng đủ để cho Tô Nghi đối với Cừu Viện Sự cảm thấy kính nể rồi.

Quý Huyện lệnh lại nói: "Cho nên, có Cừu Viện Sự trấn giữ, người chỉ cần tại Nam Từ Châu một ngày, liền đừng lo thân thể an toàn. . . Tuy nói như vậy, chủ hòa phái thế lớn, càng thêm cảm đầu trung thư lệnh thủ đoạn nhiều lần, hãn có lẽ sẽ không đích thân ra tay với người, nhưng nhất định sẽ âm

thầm bày tay chân hại ngươi! Ta ngày mai sẽ phái hai gã tướng tài trong bóng tối ngày đêm bảo vệ ngươi, Hoàng Phủ Viện Sự cũng sẽ tùy thời giám thị khắp thành gió thổi cỏ lay, cần thiết bảo đảm ngươi chu toàn! Chính ngươi cũng phải nhiều hơn cảnh giác, chớ có bị âm thầm kẻ xấu trộn rồi mất cả chân."

"Tiểu sinh nhớ kỹ." Tô Nghi chấp tay, vừa tựa như là nhớ ra cái gì đó, nói, "Huyện tôn đại nhân, nếu ngài muốn tại tiểu sinh bên người an bài nhân thủ, chẳng bằng lại thuận tiện giúp ta xem xét hai gã kinh nghiệm phong phú, nhân phẩm lại đáng tin bà quản gia cùng phòng gác cổng chứ?"

"Ừ? Ngươi còn không có mời đến hai cái này chức vị người? Chẳng lẽ những gia đình kia cùng tỷ nữ ngươi cũng nhìn không thuận mắt?" Quý Huyện lệnh kinh ngạc nói.

"Ngược lại không phải là nhìn không thuận mắt, chỉ là sợ các nàng tuổi quá trẻ, kinh nghiệm chưa đủ, không thể gánh vác Thi Nhi tỷ gánh nặng." Tô Nghi trả lời.

"Thì ra là như vậy, ngươi ngược lại cũng là một hữu tình lang." Quý Huyện lệnh cười nói, "Sáng mai ta giúp ngươi xem xét hai người, tại ngươi leo Trích Tinh Các sau khi kết thúc sẽ đến ngươi trong nhà này nhậm chức."

Tô Nghi vội vàng chấp tay nói cảm ơn.

Sau đó, Quý Huyện lệnh đầu tiên là nhìn một chút Tô Nghi hôm qua đáp thư sách phá đề, làm nghĩ thoáng đầu lúc, hãy còn cảm thấy qua quýt bình thường, nhưng nhìn đến một câu cuối cùng, cặp mắt đột nhiên sáng lên, lập tức vỗ án gọi tốt.

"Giỏi một cái đem muốn diệt bên ngoài thì trước hết phải yên bên trong, chỉ bằng câu này, ta thì phải cho ngươi phá đề đầy trù!" Quý Huyện lệnh nói.

"Quả thật như thế?" Tô Nghi mặc dù hôm qua bởi vì viết xuống câu này được đến tinh thần lượng gia tăng, nhưng lúc này nghe Quý Huyện lệnh chính miệng nói như vậy, vẫn cảm thấy phấn chấn không thôi.

"Tự nhiên, bài trừ bên ngoài chính là tiêu diệt ngoại địch, vốn là tướng quân bản phận, nhưng rất nhiều tướng quân chỉ hiểu được bài trừ bên ngoài, cũng không biết an nội, đâu có mọi thứ tài hoa quân sự, vẫn sắp thành lại hỏng, cổ chi tiên hiền như Hàn Tín, Lý Mục, Nhạc Nghị chờ một chút, đều là không có làm tốt an nội chi đạo, đến mức bị Quân Chủ nghi kỵ, hạ trảm thập phần bi thương." Quý Huyện lệnh tiếc hận nói.

Tô Nghi gật gật đầu, mấy vị này tiên hiền đều là nắm giữ cực cao tài hoa quân sự, lại bị người trong nhà đâm hắc đao điển hình tiền lệ, hậu thế Nhạc Phi, Viên Sùng Hoán chờ danh tướng cũng thuộc về loại này.

Quý Huyện lệnh lại tiếp tục nói: "Tướng năng nhĩ quân bất ngự giả thắng này đề, ngươi đáp đem muốn diệt bên ngoài thì trước hết phải yên bên trong chính là đầy trù; nếu là ngươi giống như đa số thí sinh bình thường đáp cái tướng ở bên ngoài quân mệnh có thể không nhận, ta nhất định phải cho ngươi một cái không trù!"

"Vì sao?" Tô Nghi thuận thế hỏi.

"Đa số là Tướng giả, đều đối với tướng ở bên ngoài quân mệnh có thể không nhận những lời này sùng bái đầy đủ, cơ hồ đem tôn sùng là danh ngôn chí lý, còn nhiều lần dùng những lời này chống đối Quân Chủ." Quý Huyện lệnh nổi lên trong chốc lát, lắc đầu nói, "Nhưng nếu là đứng ở Quân Chủ góc độ nghĩ đây? Quốc gia hết thấy sự vụ, dân sinh, nội chính, ngoại giao, địch tình cùng nội bộ quân phản loạn chờ một chút, đều cần Quân Chủ tự mình vất vả quyết sách, Quân Chủ áp lực có thể so với chỉ đề ý quân vụ tướng quân phần lớn."

Bỗng nhiên trong chốc lát, Quý Huyện lệnh còn nói: "Mà quân đội càng là duy trì trong ngoài nước sở hữu công việc chủ định, là quốc gia mạch sống chỗ ở, cho dù Quân Chủ đem binh quyền tất cả đều giao cho tướng quân, phải hoàn toàn không hỏi tới không những tay vào quân vụ kia là không có khả năng, nếu không Quân Chủ nhất định phải bị gấp chết. Quân Chủ quỹnh lên, liền dễ dàng sinh lòng nghi kỵ, tướng quân liền muốn vì vậy gặp họa; cho nên, người làm tướng, không chỉ có phải có tài hoa quân sự, càng hẳn là nhìn rõ Quân Chủ tâm ý, tại bài trừ bên ngoài đồng thời, còn muốn an nội, nghĩ trăm phương ngàn kế để cho Quân Chủ an tâm, để cho kẻ thù chính trị không chê vào đầu được; như vậy Quân Chủ mới có thể yên tâm để cho tướng quân mình làm quyết sách, một cách tự nhiên liền hiện ra tướng năng nhĩ quân bất ngự giả thắng cực diện."

"Cho nên, tướng ở bên ngoài quân mệnh có thể không nhận, chẳng qua là lý tưởng trạng thái thôi. Thực tế thì, Quân Chủ cùng tướng quân đều hẳn là lẫn nhau thông cảm, đặt tới nội bộ đoàn kết, tài năng chân chính lấy được đối ngoại thắng lợi quân sự." Quý Huyện lệnh tổng kết đạo.

Tô Nghi vận bút như bay, vội vàng làm cái nhớ, đem chính mình đem qua không có thể cân nhắc đến một ít muốn phải cho nhớ kỹ, vừa gật đầu, một bên lĩnh ngộ.

Quý Huyện lệnh thấy vậy, trong lòng thờ dài nói: "Này Tô hiền chất không chỉ có bác văn cường ký, càng thêm mẫn mà hiếu học, một điểm liền thông, đòi ta đã dạy trên trăm danh học sinh, nhưng xưa nay chưa thấy qua như thể thiên tư thông minh người, sinh con phải như tô mui trù a!"

Sau đó, Quý Huyện lệnh lại nhóm mấy đạo lấy tự « Tôn Tử binh pháp » nguyên chương đề cho Tô Nghi giải đáp, Tô Nghi chỉ cần phút chốc liền từng cái đáp ra, hơn nữa thập phần ép tới gần hoàn mỹ câu trả lời, để cho Quý Huyện lệnh cảm thán liên tục.

Một giờ cực nhanh mà qua, Quý Huyện lệnh ước định ngày mai bắt đầu giảng giải thông chương đề, sau đó đứng dậy cáo từ.

Tô Nghi tự mình đem Quý Huyện lệnh đưa ra môn, nhưng ở đi tới chính viện trung lúc, chỉ nghe thấy trên đình đầu truyền tới một trận gõ giới khanh khách âm thanh, Tô Nghi ngẩng đầu nhìn lên, chợt cảm thấy mới lạ, lại là công gia cơ quan bỏ câu đưa thư!

Này bỏ câu đưa thư ngừng ở Quý Huyện lệnh trong tay , sau đó phun ra một phong cuốn thành đồng trạng phong thơ đến, Quý Huyện lệnh nhận lấy về sau , lập tức bắt đầu đọc.

Tô Nghi lỗ tai , nghe cơ quan này bỏ câu đưa thư nội bộ bánh răng chuyển động tiếng , sau đó đứng là thấy này bằng gỗ chim bỏ câu vậy mà đang sống , đập lấy cánh , bay đến trên trời cao.

Tô Nghi trợn mắt há mồm nhìn cơ quan bỏ câu đưa thư bay đến độ cao nhất định sau đó , vậy mà hướng bên ngoài thành bay lượn mà đi , trong nháy mắt liền mất tung ảnh.

"Cơ quan này bỏ câu đưa thư , lại còn biết thông qua bay lượn tới tiết kiệm động năng , Bình Phong Đại Lục công gia hay , thật là làm cho ta mở rộng tầm mắt." Tô Nghi trong lòng tâm đắc lấy làm kỳ lạ.

Tô Nghi không biết cơ quan này bỏ câu đưa thư vận hành nguyên lý là cái gì , nhìn đến hần sau khi biến mất sẽ thu hồi ánh mắt , nhìn về phía Quý Huyện lệnh gò má , phát hiện hần cang đem phong thư này đọc xuống , thần sắc lại càng phát âm trầm.

Tô Nghi thăm nghĩ tất nhiên là xảy ra chuyện gì chuyện không tốt , nếu không không biết dùng đất tiền cơ quan bỏ câu đưa thư tới khẩn cấp truyền thư.

"Quả là như thế!" Quý Huyện lệnh xem xong thư cái , quay người lại , bực tức hướng Tô Nghi hỏi , "Thượng thư lệnh Từ đại nhân ở chỗ này trong thư nói cho ta biết , sáng nay hần phụ trách giám thị tể tướng phủ thủ hạ hồi báo , trung thư lệnh quân gia đã lên đường tới Tổ Thủy Huyện , sợ rằng muốn gây bất lợi cho người , để cho ta thật tốt lưu ý hần muốn làm gì."

Tô Nghi chân mày nhíu lại , không nghĩ đến nguy cơ tới nhanh như vậy.

"Người yên tâm , ở nơi này Nam Từ Châu biên giới , cho dù là trung thư lệnh cũng không dám tại ngoài sáng thêm hại người , nhưng âm thầm đối với người dùng vấp tuyệt đối là không thiếu được. Tô hiền chất , từ nay về sau người nhất định phải nhiều hơn cảnh giác . Ngoài ra , mình thần chính là leo Trích Tinh Các thời khắc , người tới nay nhất định phải nghỉ ngơi dưỡng sức , bảo trì dư thừa tinh thần." Quý Huyện lệnh dặn dò.

Tô Nghi gật đầu đáp dạ.

Bạn đang đọc truyện *Bình Pháp Đại Thánh Convert* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 53: Trích Tinh Các quy tắc

Đem Quý Huyện lệnh đưa ra trách môn sau , Tô Nghi trở lại chính viện , nhìn đến chính đường đứng ngoài cửa Tô Thi Nhi.

Tô Thi Nhi quanh thân khoác nhu hòa ánh trắng , gương mặt lộ ra mông lung đậm nhũ , nhưng Tô Nghi nhưng từ nàng khóa chặt giữa chân mày khuy xuất rồi trong lòng nàng một màn kia lo lắng.

"Thế nào ? Đứng ở ngoài cửa." Tô Nghi cười hỏi.

"Có người muốn hại người ? Còn giống như là rất lớn quan ?" Tô Thi Nhi lo lắng nói.

"Là thế lực đối nghịch đại quan." Tô Nghi thẳng thắn gật đầu , "Bất quá phải bảo vệ ta quan chức cũng giống vậy quyền cao chức trọng , cho nên Thi Nhi tỷ người không cần lo lắng."

"Ừ! Ta không lo lắng." Tô Thi Nhi trọng trọng gật đầu , sắc mặt kiên định đạo , "Ta có thể giúp gì không ?"

Tô Nghi cười một tiếng. "Người chỉ cần ở sau lưng ủng hộ ta , chính là đối với ta lớn nhất trợ giúp."

Đem Tô Thi Nhi đưa về căn phòng , Tô Nghi trở về phòng , ngồi vào trước bàn đọc sách ôn tập lúc trước Quý Huyện lệnh dạy mấy đạo nguyên chương đề , cảm thấy có chút chỗ thể ngộ , tinh thần độ đầy lần nữa tăng lên một ít.

Bởi vì ngày mai muốn leo Trích Tinh Các , Tô Nghi không thể lãng phí mấy may tinh thần lực , cho nên tới nay cũng chưa có tiến hành trước khi ngủ thông lệ mô phỏng chiến đấu , mà là học một hồi sách , sau đó tại ban đêm hơn mười giờ thật sớm lên giường ngủ.

Chỉ là , tại ban đêm hơn một giờ lúc , Tô Nghi đột nhiên bị ngoài cửa sổ một trận sắc bén cao vút thứ minh tiếng bùng tỉnh.

Này thứ mình tiếng một trận lẫn át một trận , như có một trăm đạo chiêng đồng thời ở bên tai gõ vang bình thường đâm Tô Nghi đại não làm đau.

Tô Nghi chân mày nhíu chặt , mặc quần áo vào xuống giường , đẩy cửa đi ra khỏi phòng lúc , lại thấy đến cửa đối diện Tô Thi Nhi cũng bị những âm thanh này đánh thức , trong hai con người chứa đựng một vết vết tức giận.

"Ngày mai nhưng là Nghi nhi lớn thời gian , nhất định phải bảo dưỡng tốt tinh thần mới được , đến tốt cùng là ai làm này chuyện thất đức ?"

Tô Nghi nhìn thấy Tô Thi Nhi sắc mặt , biết rõ trong nội tâm nàng đang suy nghĩ gì , vì vậy đi cùng nàng đến chính viện trung , phát hiện nam phòng bọn hạ nhân cũng đều tụ tập ở chính viện trung , mặt đầy không biết làm sao bộ dáng.

Tô Nghi nghe trận này bên tai không dứt cao vút thứ mình tiếng , lại cảm thụ trong cơ thể vọt tới buồn ngủ , sắc mặt biến thành hân.

"Nghi nhi , đây chẳng lẽ là . ."

"Ừ, nhất định là có người muốn ta hôm nay không ngủ ngon giấc , ảnh hưởng ngày mai Trích Tinh Các phát huy." Tô Nghi nghiêm mặt trả lời.

Tô Thi Nhi khí thẳng giậm chân.

Tô Nghi trong lòng cười lạnh nói: "Ai muốn gây trở ngại ta leo Trích Tinh Các ? Cả cái huyện thành chỉ sợ cũng chỉ có Gia Cát Thanh một người. Nhưng Gia Cát Thanh còn tầm bé , không dám tưởng tượng hấn vậy mà có thể nghĩ ra bức này tổn hại chiêu trò tới; mà Quý Huyện lệnh đêm qua nói cho ta biết , trung thư lệnh quân gia đã đến Tô Thủy Huyện , chỉ sợ sẽ là trung thư lệnh tại Gia Cát Thanh phía sau bày mưu tính kế , để cho Gia Cát Thanh dùng loại phương pháp này đi đối phó ta."

"Có lẽ loại này mảnh khỏe đối với người khác rất có hiệu quả , nhưng ta Tô Nghi há lại lại không biết thanh âm nguyên lý , bị loại này mảnh khỏe nhỏ đẩy đổ ?"

Ý nghĩ trong lòng kết thúc , Tô Nghi ở trong viện đi đi lại lại , đầu tiên là trái phải qua lại di động mấy bước , lại từ đầu đến cuối đi mấy bước , cuối cùng lại liên tục mấy lần ngồi xuống đứng lên lại.

Tô Thi Nhi cùng bọn hạ nhân tất cả đều đầy bụng hồ nghi , không biết Tô Nghi đến tốt cùng là đang làm gì.

Bởi vì thanh âm vừa chói tai lại loang lổ , lại tại trong sân đi lại hồi âm , Tô Nghi sau đó lại từ xoay chuyển mấy vòng , nhắm mắt cẩn thận cảm thụ nơi phát ra thanh âm , sau đó đột nhiên mở hai mắt ra , một chỉ chính đường mái hiên , quát lên: "Ồ đó! Dời cái thang tới!"

Bọn hạ nhân vội vàng làm theo , theo trong khố phòng dời cái thang , khoác lên Tô Nghi chỉ định vị trí.

Sau đó Tô Nghi tự mình leo lên cái thang , lộ ra tay hướng mái hiên mưa rãnh lên như dục , đầu ngón tay đụng phải một cái kim loại cầu thủ.

Tô Nghi đem cái này lớn chừng quả trứng gà hình cầu kim loại nắm trong tay , xuống cái thang , lòng bàn tay cảm thụ này quả cầu sắt sức nặng cùng tần số cao chấn động , mắt lộ ra nghi ngờ.

Tô Thi Nhi cũng nhích lại gần , nhìn đến Tô Nghi trong tay quả cầu sắt: Mặt ngoài êm dịu đen nhánh , không có một tia khe hở , hơn nữa đang không ngừng chấn động , phát ra chói tai cao vút thanh âm.

Tô Nghi rời gần đây , chỉ cảm thấy trong tay này quả cầu sắt phát ra âm thanh , thật giống như một thanh đại thiết chùy bình thường không ngừng gõ đầu óc hấn , khiến hấn sợ đầu như muốn nứt ra.

"Đây tốt cùng là gì đó ?" Tô Thi Nhi ngạc nhiên nói.

"Ta cũng không biết." Tô Nghi nhún nhún vai , "Cũng biết đồ chơi này muốn quấy rầy những người khác giấc ngủ mà nói , thật sự là chỗ dùng cực lớn a! Ta phải nghĩ biện pháp tiêu trừ hấn tiếng ồn. . ."

Tô Nghi vừa nói , đột nhiên hai tròng mắt sáng lên , lấy ra trong tay áo Gia Cát túi , trong tay kim quang chợt lóe , đen nhánh tiểu quả cầu sắt được thu vào rồi trong túi.

Trong nháy mắt , chói tai tảo mình thanh biến mất ở mọi người bên tai bên trong.

Tất cả mọi người đều thở phào nhẹ nhõm , nhìn về phía Tô Nghi ánh mắt thập phần quái dị , cũng không biết Tô Nghi lúc trước đến tốt cùng là dùng phương pháp gì đến tìm ra này tiểu quả cầu sắt phương vị cụ thể.

Tô Nghi cũng không giải thích , chỉ là để cho mọi người trở về nhà nghỉ ngơi , hấn cuối cùng mới về đến trong nhà.

"Ta bây giờ cấp bậc không cao , vô luận trung thư lệnh đối với ta âm thầm sử cái gì chương ngại , ta đều chỉ có thể ẩn nhẫn. Bất quá , ta Tô Nghi há là trong mắt người hạng dễ nhần ? Vô luận người dùng chiêu số gì đi đối phó ta , ta cũng sẽ gặp chiêu phá chiêu; chờ sau này cấp bậc cao rồi , ta nhất định nhưng phải báo này một mũi tên thù!"

Tô Nghi nằm ở trên giường suy nghĩ tâm sự , sau đó không lâu ngủ thật say.

Ngày thứ hai giờ Thìn chưa tới, Tổ Thủy Huyền Xu Mật Viện quảng trường, hơn ba trăm tên võ sinh lần nữa tụ tập ở chỗ này.

Tô Nghi đến tương đối muộn, hơn nữa lộ ra hơi có chút mệt mỏi, tinh thần thù lĩnh không phải rất tốt.

Ngô Vọng cùng Đồng Khê hai người thật sớm liền từ Lăng Đình Thôn chạy tới, thấy Tô Nghi liền nghênh đón, vừa hỏi bên dưới mới biết, Tô Nghi đêm qua bị kẻ xấu quấy rầy giấc ngủ, sáng nay khi tỉnh lại, tinh thần cảm giác chỉ có bình thường tám phần mười đủ, sợ là sẽ phải ảnh hưởng Trích Tinh Các thành tích.

Hai vị bạn cùng trường mặt đầy tức giận, rồi rít nằng chửi kia âm thầm kẻ xấu, nhưng lại cảm thấy không thể làm gì, không khỏi ủ rũ cúi đầu.

Tô Nghi đứng ở đội ngũ phía trước nhất, mọi người chung quanh rồi rít thăm hỏi sức khỏe, Tô Nghi cũng lễ phép từng cái đáp lại.

Không lâu lắm, Gia Cát Thanh đi tới quảng trường, liếc mắt nhìn thấy Tô Nghi hơi lộ ra mệt mỏi sắc mặt, trong mắt lóe lên một tia vui vẻ, nhưng lại nhanh chóng thu liễm, nghiêm trang đi tới, hướng Tô Nghi cung kính chấp tay đạo: Gặp qua tô mười trù. Ồ ? Tô mười trù người tinh thần có chút uể oải a, ta cũng nghĩ thế đêm qua ngủ không được ngon giấc chứ ?"

"Ồ?" Tô Nghi chớp mắt đạo, "Ta trên đường đi gặp người quen mười mấy, không có người giống người như vậy vừa thấy mặt đã đánh loại này bắt chuyện, chẳng lẽ người biết rõ ta đêm qua không ngủ ngon ?"

Gia Cát Thanh ánh mắt tròn tròn tránh tránh, cười khan nói: "Tô mười trù thật thích nói giỡn, ta chẳng qua là tùy tiện một đoán; người tinh thần lực so với chúng ta cường lớn hơn nhiều lần, coi như là một đêm không ngủ, cũng quả quyết không có khả năng ảnh hưởng đến người Trích Tinh Các thành tích a, ta còn mong đợi người tại Trích Tinh Các trung lấy được số một, truyền đi ta Tô Thủy Huyền uy phong đây!"

Tô Nghi trong mắt lóe lên một luồng hàn mang.

Mọi người thấy hôm nay Gia Cát Thanh như thế khác thường, tất cả đều nghi ngờ không hiểu, Ngô Vọng cùng Đồng Khê hai người ở trong đám người nói Tô Nghi đêm qua sau chuyện này, mọi người mới chợt hiểu ra: Không nghi ngờ chút nào, Gia Cát Thanh chính là quấy rầy Tô Nghi giấc ngủ hiểm nguy lớn nhất người.

Trong lúc nhất thời, từng đạo hoặc tức giận, hoặc lạnh lùng tầm mắt đem Gia Cát Thanh bao phủ, nếu không phải là không có chứng cứ, mọi người đã sớm buột miệng mắng lên.

Cảm nhận được mọi người như kiếm bình thường sắc bén ánh mắt, người sau thần sắc hơi đổi, sau đó lạnh rên một tiếng, đứng ở trong đội ngũ.

Tô Nghi thần sắc lạnh lùng.

"Thì ra là như vậy, không chỉ có muốn gây trở ngại ta Trích Tinh Các thành tích, hơn nữa sau chuyện này còn muốn bỏ tức nhất đạo sao. . . Nếu là ta không thể lấy được thành tích tốt, nhất định sẽ bị người tung tin vịt nói ta đồ có mười trù hư danh; thanh danh của ta chưa ổn, sợ rằng thứ tin đồn nhảm này còn có thể ảnh hưởng thiên hạ sĩ tử trong lòng đối với ta phán đoán, để cho chủ chiến phái hy vọng dao động, không thể không đề phòng."

"Hơn nữa, tướng tinh có khả năng kéo dài không ngừng tăng cường một người tinh thần lực, rèn luyện tâm thần, đối với tương lai trợ giúp lớn vô cùng; có thể hay không tại Trích Tinh Các hái đến tướng tinh, trực tiếp ảnh hưởng tương lai sĩ đồ có thể đi bao xa, ta coi như là bị quấy rầy giấc ngủ, hôm nay cũng nhất định phải toàn lực ứng phó!"

Tô Nghi quyết định chủ ý, cúi đầu khổ tư phương pháp phá giải.

Giờ Thìn vừa đến, Hoàng Phủ Viện Sự đứng lúc đi tới quảng trường, nhìn đến Tô Nghi sắc mặt, sắc mặt sừng sờ, sau đó nhú mày, giống như là đang suy nghĩ cái gì đó.

Chỉ chốc lát sau, Hoàng Phủ Viện Sự ngẩng đầu lên, chậm rãi quét nhìn tất cả mọi người, sau đó trống trện đạo: "Chư vị, chắc hẳn ba ngày này tới nay, các người đã dưỡng đủ tinh thần, chuẩn bị leo gác cao đi ?"

Mọi người rồi rít xung phải.

"Ta đây liền ở chỗ này nói rõ Trích Tinh Các quy tắc, để cho đại gia có chuẩn bị tâm lý, chớ có lâm trận hốt hoảng."

Hoàng Phủ Viện Sự ngừng lại một chút, đạo: "Chờ một lúc, vũ miếu sẽ đem các người tâm thần truyền tống tới tiểu thể giới Hồn Thiên Bàn bên trong, ở nơi đó có hai mươi tám tòa lầu các đứng vững, thông qua mỗi tòa lầu các khảo nghiệm, là có thể hái một viên tướng tinh; chỉ là đại gia cần thiết phải chú ý là, mỗi một tòa Trích Tinh Các bên trong khảo nghiệm, cũng sẽ liên tục không ngừng mà tiêu hao các người tinh thần lực, tinh thần lực nửa đường hao hết chính là khảo nghiệm thất bại, sẽ bị lập tức đưa ra tiểu thể giới, về tới đây. Cho nên, nếu muốn hái tướng tinh, loại trừ tinh thần lực hùng hậu ngoài ra, nhanh chóng thông qua khảo nghiệm cũng là vô cùng trọng yếu một điểm."

Mọi người đồng loạt gật đầu, trong đó có một người hỏi "Viện sự đại nhân, kia khảo nghiệm là dạng gì ?"

"Cái này, ta liền không biết."

"Không biết ? Chẳng lẽ viện sự đại nhân không có leo qua Trích Tinh Các ?" Có người hiếu kỳ nói.

"Ngược lại không phải như vậy , bởi vì tiến vào Hồn Thiên Bàn cũng không phải là các người thật thê , mà chỉ là một đạo tâm thần mà thôi; cường bức Hồn Thiên Bàn đặc biệt quy tắc hạn chế , vì phòng ngừa các người sớm diễn tập , có thể theo tâm thần rời đi tiểu thế giới này chỉ có hái được tướng tinh , không thể đem trí nhớ cùng nhau mang ra ngoài. Không chỉ là khảo nghiệm nội dung , ta thậm chí ngay cả ta lúc đầu leo Trích Tinh Các trải qua đều đã quên hết rồi." Hoàng Phủ Viện Sự lắc đầu một cái.

Mọi người rớt rớt sắc mặt kinh ngạc , đều cảm thấy ngạc nhiên không thôi.

Tô Nghi chú ý điểm nhưng cũng không tại có thể hay không đem trí nhớ mang rời khỏi trên tiểu thế giới , mà là khảo nghiệm quy tắc.

"Trích Tinh Các khảo nghiệm yêu cầu liên tục không ngừng tiêu hao tinh thần lực , khó trách mấy vị đại nhân trước đó vài ngày một mực ở nhắc nhở đại gia nhất định phải dưỡng đủ tinh thần , ta lúc trước có chút u mê , nhưng bây giờ là biết. Ta đem qua giấc ngủ bị quấy rầy , tinh thần lực bị hư hỏng , chỉ có bình thường tám phần mười đủ , sợ rằng với ta thập phần bất lợi."

Hoàng Phủ Viện Sự lại cùng mọi người trao đổi một trận , thấy thì giờ sắp đến , liền dẫn mọi người hướng về tự khu vũ miếu phương hướng đi tới.

Chỉ bất quá trước khi đi , Hoàng Phủ Viện Sự cho Tô Nghi một cái ánh mắt.

Tô Nghi hội ý , bước nhanh đi lên phía trước , cùng các vị võ sinh giữ vững một khoảng cách , đi tới Hoàng Phủ Viện Sự bên cạnh.

Bạn đang đọc truyện *Binh Pháp Đại Thánh Convert* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 54: Hồn Thiên Bàn

"Tô hiền chất , ta xem người tinh thần tình trạng không tốt , xảy ra chuyện gì ?" Hoàng Phủ Viện Sự thấp giọng hỏi.

"Nói rất dài dòng , viện sự đại nhân ngài có thể nhận ra cái này ?"

Tô Nghi lật bàn tay một cái , một viên mắt đi sáng bóng màu đen quả cầu sắt đập vào Hoàng Phủ Viện Sự tầm nhìn bên trong.

Hoàng Phủ Viện Sự ánh mắt đột nhiên đông lại một cái , trong miệng lẩm bẩm nói: "Thiên minh châu."

"Có thể hay không cặn kẽ nói một chút ?" Tô Nghi đạo.

"Công gia rất nhiều công nghệ đều là bí truyền , ta cũng không rõ ràng này thiên minh châu phương pháp chế tạo." Hoàng Phủ Viện Sự nói , "Ta chỉ biết này thiên minh châu tài liệu đặc thù , cho nên sản lượng rất thấp , đặc biệt sinh sản dùng cho sát thương cùng quấy nhiễu Man Tộc; bởi vì Man Tộc thánh giác vô cùng bén nhạy , này thiên minh châu thứ minh tiếng khỏe giống như ngàn ve trời lên , có thể đối với Man Tộc tạo thành cực lớn tinh thần tổn thương , nhưng đối với Nhân tộc liền không có hiệu quả nhiều rồi , nhiều lắm là tạo thành một điểm tiếng ồn. . ."

Hoàng Phủ Viện Sự nói đến chỗ này , sắc mặt cả kinh.

"Ồ , chẳng lẽ người đem qua bị này thiên minh châu. . ." Hoàng Phủ Viện Sự dò xét tính hỏi.

Tô Nghi gạt đầu một cái , đem đem qua bị này thiên minh châu đánh thức chuyện nói ra , nếu không phải là hắn có Gia Cát túi , nếu không này thiên minh châu nhất định phải một mực làm ồn đến sáng sớm , như vậy hắn suốt đêm cũng không cần ngủ.

"Thì ra là như vậy , đây nhất định là trung thư lệnh âm thầm tay chân!" Hoàng Phủ Viện Sự tức giận nói.

"Viện sự đại nhân cũng biết ?"

"Tự nhiên , ngày hôm qua Quý Hiền đã nói với ta về tướng phủ động tĩnh." Hoàng Phủ Viện Sự nói , "Ta đem qua đem tâm thần liên thông vũ miếu , giám thị bên trong huyện thành mỗi một chỗ đường phố , cuối cùng bị ta tìm được trong lúc này sách lệnh quân sự , phát hiện hắn vào Gia Cát trong phủ , cho đến ban đêm giờ tý mới rời khỏi."

"Quả là như thế , ta liền đoán gia Gia Cát Thanh như thế đột nhiên biến hóa thông minh , biết dùng loại này âm chiêu đi đối phó ta , tất nhiên là thu được trung thư lệnh xui giục." Tô Nghi khẽ cau mày , lại hỏi , "Viện sự đại nhân , ngài có thể hay không tra được đem qua hướng trong nhà của ta ném khỏi đây thiên minh châu phạm nhân ?"

"Người là muốn ?"

"Một thù trả một thù." Tô Nghi cười lạnh.

"Coi như người đối chuyện này ngâm miệng không đề cập tới, ta cũng sẽ đi điều tra, tại Trích Tinh Các đêm trước hãm hại một tên võ sinh, cái này ở Xu Mật Viện bên trong nhưng là trọng tội một trong!" Hoàng Phủ Viện Sự gật đầu nói, "Đêm qua chuyện, nếu là Gia Cát Thanh một người độc đoán làm ngược lại vẫn tốt nếu là Gia Cát gia toàn thể đều tham dự chuyện này, ta đây thì ít không được phải đem Gia Cát gia theo Tổ Thủy Huyện nhỏ tận gốc! Nay Nam Từ Châu, có thể không phải do chủ hòa phái nanh vuốt tùy ý làm bậy!"

Tô Nghi sắc mặt rét một cái, không nghĩ đến Hoàng Phủ Viện Sự hành sự cũng như thế phóng khoáng.

"Điều tra một chuyện ta sẽ phụ trách tới cùng, người đem tinh lực toàn bộ tập trung ở trước mắt Trích Tinh Các trung." Hoàng Phủ Viện Sự thấp giọng dặn dò, "Tướng tinh đối với binh gia sĩ tử tương lai sĩ đồ trợ giúp cực lớn, người nhất định phải tận lực hải đến một viên, cho người cái này."

Nói xong, Hoàng Phủ Viện Sự đem một viên viên thuốc len lén nhét vào Tô Nghi trong tay.

"Đây là ?" Tô Nghi len lén nhìn một cái trong tay đen thùi viên thuốc, sinh lòng kinh ngạc.

"Tinh Thần Đan, là thầy thuốc sĩ tử tại trong được liệu sáp nhập vào tướng tài sẵn sàng chiến đấu năng lực mà luyện chế, có thể tạm thời nâng cao tinh thần, là rất nhiều sĩ tử cần thiết thuốc hay." Hoàng Phủ Viện Sự cười nói, "Mặc dù hiệu quả cũng không phải là đặc biệt cường nhưng là có còn hơn không, người ăn đi xuống xem một chút."

Tô Nghi nghe vậy, không chút nghĩ ngợi đem Tinh Thần Đan ném vào trong miệng, cắn nát.

Lập tức, có một cổ mãnh liệt vị đắng theo trong được lao ra, tùy ý đụng nhau Tô Nghi khoang miệng, khiến hần thật sâu nhú mảy, trong lòng nói: "Ta thiên, đừng nói trước được tính, này vị đắng cũng đủ nâng cao tinh thần rồi!"

Sau đó, Tô Nghi cảm thấy một luồng tinh thuần được tính dọc theo tủy sống xông lên đầu óc, trong lòng vui mừng, không nghĩ đến có hiệu lực nhanh như vậy.

Nhưng rất nhanh, Tô Nghi lại ghen hòng nhìn trần trời nhìn trong đầu thiên mệnh tướng tinh đột nhiên bắn ra một luồng ngân quang, đem này sợi được tính xóa sạch tiêu tan trong đầu.

"Bài xích ?"

Tô Nghi ngạc nhiên không ngớt, không nghĩ đến chính mình thiên mệnh tướng tinh vậy mà bài xích Tinh Thần Đan được liệu.

Nhưng còn không chờ Tô Nghi chán ngán thất vọng, thiên mệnh tướng tinh lần nữa bộc phát ra ánh sáng mạnh, đem Luyện Binh Trảng bầu trời chiếu sáng giống như ban ngày; trong nháy mắt, Tô Nghi cảm thấy tự mình tinh thần lực một tiết một tiết mà leo lên, thẳng đến leo tới đỉnh phong còn không có dừng lại!

Chỉ chớp lát sau, ánh sao như thủy triều thoái lui, lúc này, Tô Nghi vậy mà cảm giác mình tựa thật giống hít thuốc lắc bình thường tinh thần phấn chấn, kích động không gì sánh được, thậm chí so với bình thường còn tinh thần hơn hai thành!

Tô Nghi lại phát hiện thiên mệnh tướng tinh giờ phút này âm đạm không liên quan, ẩn chứa trong đó kì mưu kim thiên thoát xác tiến vào vô kế khả thi trạng thái, muốn tới sáu canh giờ về sau mới có thể sử dụng.

"Ồ ? Chẳng lẽ thiên mệnh tướng tinh bổ sung năng lượng xong sau đó còn có thể dùng cho nâng cao tinh thần ? Loại sự tình này. . . Còn có chuyện gì là thiên mệnh tướng tinh không làm được ?"

Tô Nghi kinh ngạc vạn phần, không biết đây rốt cùng là nguyên lý gì, chỉ là trong lòng hơi cảm giác yên ổn.

"Nếu thiên mệnh tướng tinh giúp ta khôi phục tinh thần lực, ta đây phải làm thật tốt lợi dụng đến lần này leo Trích Tinh Các trung, tranh thủ được đến tốt hơn thành tích!"

"Bất quá, ta mặc dù tinh thần lực nguy cơ đã tiêu tan, nhưng đêm qua chuyện, cũng sẽ không như vậy từ bỏ ý đồ!"

Sau đó, Tô Nghi tâm thần thoái lui ra Luyện Binh Trảng, đột nhiên phát hiện Hoàng Phủ Viện Sự quái dị ánh mắt bắn tới.

"Thế nào ?" Tô Nghi nhướng mày lên, hỏi.

"Người ăn vào Tinh Thần Đan sau đó, vậy mà trở nên mặt mũi hồng hào, tinh thần phấn chấn, kỳ quái, quá kỳ quái. . ." Hoàng Phủ Viện Sự kinh ngạc vừa nói, sau đó lại tự lẩm bẩm, "Thật là kỳ quái, ta ăn qua không ít này Tinh Thần Đan, hiệu dụng không nên mạnh như vậy, chẳng lẽ đối với võ sinh tương đối hữu hiệu, đối với ta loại này cấp bậc khá cao người hiệu quả hơi kém ? Không nên a. . ."

Tô Nghi nghe vậy, thần sắc hết sức cổ quái, hần không thể lại nói Hoàng Phủ Viện Sự cho Tinh Thần Đan hoàn toàn không có đưa đến tác dụng, hơn nữa còn bồng dung khiến hần ăn một lần đau khổ.

Ở sau lưng, một đám mới lên cấp võ sinh nhìn đến Tô Nghi cùng Hoàng Phủ Viện Sự hai người tại xi xào bàn tán, chuyện trò vui vẻ, tất cả đều đỏ con mắt không ngớt. Bọn họ đều muốn tăng bốc Huyện lệnh cùng viện sự này các đại nhân vật, không nghĩ đến Tô Nghi đã sớm xa xa dẫn trước, cùng viện sự đại nhân tạo lập được như thế tốt đẹp quan hệ.

Mọi người lần nữa đi tới vũ miếu bên trong, đuổi theo một lần tiếp nhận ban phúc không giống nhau, lần này không có kim quang hạ xuống; mọi người đang tế bái xong Tiên Thánh tiên hiền sau đó, đột nhiên cảm giác có một cổ vô hình năng lượng đưa bọn họ cả người bọc, tâm thần mình không tự chủ nhận được dẫn dắt mà rời đi thân thể; tất cả mọi người đều vì vậy từ từ cúi đầu, lâm vào trong giấc ngủ say, nhưng bọn hắn tâm thần, lại tăng lên mà đi, bay đi hư không vô tận bên trong.

Tô Nghi chỉ cảm thấy tâm thần mình bay vọt rời thiên sơn vạn thủy, vượt qua Nhật Nguyệt Tinh Thần, đi tới một chỗ sương mù giăng đầy bên trong vùng bình nguyên.

Tô Nghi tại một trận trong hôn mê mở mắt ra, phát hiện trước mắt bị màng lớn sương mù che giấu, nhìn thấy khoảng cách không cao hơn ba trượng; mà hậu phương mảng lớn bình nguyên nhưng là một mảnh thanh minh, cùng sương mù tường hiện ra rõ ràng tiếp giáp tuyến; Tô Nghi giương mắt nhìn lên, xa Phương Quân núi đập vào mi mắt, mỗi ngọn núi sườn núi trở xuống tất cả đều bị sương mù bao phủ, tại đỉnh núi có từng ngọn lâu các đứng vững, cảm thẳng vào Vân Tiêu; lâu các chớp đỉnh, nhắm vào trong bầu trời đêm hai mươi tám viên tượng tinh.

Mặc dù trên đỉnh đầu là một mảnh bầu trời đêm, nhưng hoàn cảnh chung quanh nhưng là ban ngày trạng thái, để cho Tô Nghi không khỏi than thở tiểu thế giới này Hồn Thiên Bàn thần dị.

Tô Nghi sờ một cái trong tay áo, kinh ngạc đạo: "Ồ? Gia Cát túi vậy mà đi theo tâm thần ta tiến vào Hồn Thiên Bàn? Chẳng lẽ cũng là cùng quần áo đồ trang sức giống nhau là biến hóa ra sản vật?"

Sau đó Tô Nghi chỉ ngón trỏ túi gấm, bó thùng lỏng ra, phân ra một luồng tâm thần nhìn về phía nội bộ, ngạc nhiên phát hiện Gia Cát trong túi chứa đựng vật phẩm tất cả đều không cánh mà bay, nhưng tạo thành điệu kẻ cầm nang kì mưu kim thiên thoát xác vẫn còn ở trong đó!

Tô Nghi kinh ngạc không thôi, cho tới bây giờ chưa nghe nói qua điệu kẻ cầm nang còn có thể dẫn vào Hồn Thiên Bàn trung.

Nhưng còn không có cho Tô Nghi ngẫm nghĩ, sau lưng lại truyền tới liên tiếp phiến xào xạc tiếng vang; Tô Nghi hướng sau lưng nhìn lại, phát hiện từng đạo tâm thần liên tiếp không ngừng bị truyền tống đến Hồn Thiên Bàn bên trong, tho vừa nhìn đi, vậy mà không dưới mấy chục ngàn chỉ chúng!

"Giống như ta, những người này đều là tại năm nay mới vừa thi đậu võ sinh bình gia sĩ tử, mặc dù coi như số lượng rất nhiều, nhưng so với toàn Nhân tộc miệng người nhưng lại là cừu ngu nhất mao rồi. Hơn nữa võ sinh chỉ là cơ sở nhân tài, thả vào trong quân đội cũng chỉ là cao đẳng binh lính thôi; hơn nữa Viện thí trở lên thi võ thật khó, trong đó một trăm tên võ sinh có thể có năm tên thi đậu tướng tài đều coi như là không tệ, huống chi là người đi đường trở lên, càng là thừa thớt." Tô Nghi nghĩ đến.

Bởi vì truyền tống vị trí đều là tán loạn, Tô Nghi bị xen kẽ tại toàn bộ Giang Nam mấy trăm huyện mới lên cấp võ sinh bên trong, chung quanh sĩ tử phần lớn không nhận biết đối phương, mỗi người đều cùng người bên cạnh duy trì thích hợp khoảng cách, cũng không có truyền tới trao đổi bao nhiêu tiếng.

Ở chung quanh chỉ thấy hai ba tên Tổ Thủy Huyện sĩ tử khuôn mặt, bởi vì không quá quen, cho nên Tô Nghi cũng không có đi tới chào hỏi.

Đồng thời Tô Nghi còn phát hiện, những thứ này mới lên cấp võ sinh tâm thần phần lớn đều là bán trong suốt trạng thái, có vài người thân hình mỏng manh thật giống như muốn dung nhập vào trong không khí, chỉ có số ít một số người hiện ra gần như thật thể mặt ngoài, tại mấy chục ngàn thí sinh bên trong, những người này tuyệt đối không cao hơn một trăm tên!

Tô Nghi cúi đầu vừa nhìn thân thể của mình, không khỏi sửng sốt hồi lâu: Tâm thần mình lại là hoàn toàn thật thể!

Coi như hoàn toàn thật thể Tô Nghi cơ hồ một mình thể hiện, rất nhanh hấp dẫn người bên cạnh ánh mắt.

"Trời ơi, người mau nhìn, người này tâm thần thật không ngờ ngưng tụ, nói rõ hẳn tinh thần lực vượt xa chúng ta!" Một người chỉ Tô Nghi ngạc nhiên nói.

"Tâm thần là tinh thần lực cụ tượng hóa, mà tinh thần lực chỉ có thể thông qua nhân sinh trải qua đề tích lũy, lớn tuổi người nhất định muốn so với người tuổi trẻ tinh thần lực càng thêm hùng hậu; nhưng người này tuổi còn trẻ, thì có thâm hậu như vậy lịch duyệt cùng sâu sắc lĩnh ngộ? Thật là không dám tin." Một người lắc đầu.

"Nói không chừng hẳn thiếu niên trưởng thành sớm, theo lúc đó bắt đầu liền trải qua gấp trăm trở, thật dễ cho người cảm thấy kính nể."

Tô Nghi nghe người bên cạnh đối với chính mình nghị luận, trong hai tròng mắt tia sáng kỳ dị lóe lên.

"Ta kiếp trước sinh hoạt tại tin tức kia xã hội, lịch duyệt cùng lĩnh ngộ nói không chừng vượt xa Bình Phong Đại Lục tầm thường lão nhân, ta thiên sinh tinh thần lực so với thường nhân cường đại nguyên nhân, có lẽ cũng là bởi vì ta hai thể tích lũy." Tô Nghi như thế suy đoán đạo.

Ý tưởng vừa hạ xuống, Tô Nghi đột nhiên cảm giác đại địa run lên, sau đó một đạo thanh âm hùng hậu bên tai bên cạnh nổ tung: "Qua sương mù, trèo núi cao, đăng lâu các, được tượng tinh!"

Cùng lúc đó, trước mắt sương mù tường thật giống như nước sôi bình thường nhanh chóng nhảy động, ngay cả nhan sắc cũng theo đó phong vân biến ảo, chớp lát sau đó, một bộ to lớn không gì so sánh được bản đồ hiện ra ở trước mắt mọi người, bắt ngờ chính là Hồn Thiên Bàn bản đồ!

Bạn đang đọc truyện *Binh Pháp Đại Thánh Convert* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 55: Hàn môn sau đó

Chỉ thấy trên bản đồ này chia làm Đông Nam Tây Bắc tứ đại khu vực , mỗi một khu vực đều có bảy viên sáng ngời kim sắc quang sáng , hiển nhiên chính là hai mươi tám tòa Trích Tinh Các vị trí chỗ ở rồi.

Mà ở mỗi một viên quang sáng phía dưới , tất cả đều thẳng lên viết mấy cái kim quang chữ to , đại biểu tòa lâu này các có khả năng hái tướng tinh danh xưng.

Các thí sinh chỗ ở bình nguyên thuộc về bản đồ dưới góc phải hướng đông nam.

Tô Nghi nhìn hai mươi tám đạo kì mưu xếp hàng , một chút quan sát , liền bừng tỉnh đại ngộ.

"Binh Phong Đại Lục kì mưu chia làm bốn cái chủng loại , theo thứ tự là tăng viện pháp , ngăn trở địch pháp , chướng nhãn pháp cùng dụ địch pháp , mỗi loại bảy cái , phân biệt xếp hàng tại bốn phương tám hướng , cũng không biết là người làm , vẫn là trùng hợp ? Nếu là người làm , chỉ sợ cũng chỉ có chủ tướng trở lên mới có thể làm được chứ ?"

Tô Nghi nhìn về phía bản đồ phía chính bắc bảy viên quang sáng.

"Chính bắc là tăng viện pháp khu vực , trong đó có tăng cường công kích một lần nữa uy lực cùng tốc độ , thậm chí còn có thể tăng cường cùng binh độ vũ uy lực đánh một trận kết thúc ; cũng có dùng thời gian nhất định bên trong bảo trì tinh thần tăng lên đập nổi chìm thuyền chờ một chút , loại này kì mưu đều có tăng cường thực lực bản thân hiệu quả."

Tô Nghi vừa nhìn về phía bản đồ hướng chính nam , thầm nghĩ nói: "Chính nam khu vực chính là ngăn trở địch pháp , đặc biệt dùng cho suy yếu hoặc là ngăn trở địch nhân; có đội quân địch mệt mỏi rồi tấn công , bốn bề thọ địch chờ một chút "

"Đông phương khu vực chính là dụ địch pháp , vậy Ngụy cứu Triệu , điều hổ ly sơn thuộc về loại này; tây phương chính là chướng nhãn pháp , ám độ trần thương , giương đông kích tây , thậm chí ngay cả ta sở học kim thiên thoát xác cũng ở đây trong đó."

Tô Nghi đang suy nghĩ chính mình phải đi hái vậy một viên tướng tinh , chợt nghe chung quanh mới lên cấp võ sinh môn nghị luận sôi nổi.

"Ta nghe ta tổ phụ nói , trên đời hai mươi tám đạo kì mưu chia làm trải qua đại hình chiến dịch có lẽ nhiều lần mô hình nhỏ chiến dịch mà tạo thành; muốn hái đại hình chiến dịch kì mưu hao tổn mất thì giờ cùng tinh thần lực rất nhiều , giống ta loại tinh thần lực này yếu kém người , hay là đi hái một viên mô hình nhỏ trong chiến dịch tạo thành kì mưu tướng tinh đi , tỷ như kim thiên thoát xác , hoặc là cùng chung mối thù loại hình." Một người thở dài nói.

"Chiến dịch tuy nhỏ , kì mưu hiệu quả nhưng cũng không yếu." Một người khác nói , "Người nếu là có thể hái đến tướng tinh đã biết đủ đi , ta tinh thần lực hiếm thấy kém , nhìn tâm thần ta đều mong nhanh không nhìn thấy , sợ rằng liền mô hình nhỏ chiến dịch kì mưu tướng tinh đều hái không xuống."

"Ngay cả như vậy cũng không thể buông tha a , ta trước khi đi liền nghe trưởng bối dặn dò , tướng tinh đối với người tương lai trợ giúp cực lớn , nhất định phải cố gắng tháo xuống một viên tới."

"Đúng vậy , chỉ cần có thể nắm giữ một viên tướng tinh , tương lai sĩ đồ ắt sẽ trở nên càng thêm bằng phẳng; những thứ kia liền một viên tướng tinh cũng không có tổ tiên , cho tới bây giờ đều là long đong sống quãng đời còn lại , không có bất kỳ ngoài ý muốn."

Tô Nghi nghe , trong lòng đối với hái càng nhiều tướng tinh khát vọng càng thêm mãnh liệt.

Nghe mọi người nghị luận , trong đó có một người chậm rãi lắc đầu , nói: "Nói đơn giản , nhưng kì mưu như thế nào tốt như vậy hái ?"

"Vị huynh đài này có gì cao kiến ?" Một người chấp tay hỏi.

Người kia còn nói: "Các người nhìn trước đây mới sương mù , rất rõ ràng bước vào trong đó sẽ liên tục không ngừng mà tiêu hao tinh thần lực , nếu là ở trong sương mù lạc đường , sợ rằng liền Trích Tinh Các đều không đến được liền hao hết tinh thần lực , bị cưỡng chế xuất ra ngoài; hơn nữa Trích Tinh Các khảo nghiệm . . Ta nghe rồi rất nhiều tiền bối nói , bọn họ đều mong lung mà nhớ kỹ Trích Tinh Các khảo nghiệm thập phần khó khăn , cần

phải có rất nhiều kinh nghiệm cùng kỹ xảo , không chỉ là dựa vào cường đại tinh thần lực liền có thể thông qua khảo nghiệm "

"Kia chẳng phải nói đúng là: Nếu như kinh nghiệm kỹ xảo chưa đủ mà nói , coi như là tinh thần lực hùng hậu cũng không thể bảo đảm nhất định sẽ thông qua khảo nghiệm; mà tinh thần lực yếu kém người cũng có thể may mắn thông qua , hái được tướng tinh ?" Một người hỏi.

"Ta cũng không xác định , cũng có thể hiểu như vậy đi." Người kia khẽ gật đầu.

Lời này vừa nói ra , trong lúc nhất thời , những thứ kia tâm thần mỏng manh sĩ tử rối rít mặt lộ tung tăng vẻ; mà những thứ kia nguyên bản tâm thần ngưng tụ , lòng tin mười phần sĩ tử lại ngược lại thấp thỏm bất an , Tô Nghi tâm cảnh không hề bận tâm , không ngừng ở trong lòng khích lệ chính mình.

"Vị nhân huynh này nói cực phải." Mặt khác có một người trung niên phụ họa nói , "Hàng năm Trích Tinh Các kết thúc , Xu Mật Viện cũng sẽ thống kê trích tinh thành bại dẫn đầu , trong lịch sử , có thể ở lần đầu tiên leo Trích Tinh Các liền trích tinh thành công người , chỉ chiếm toàn thể mới lên cấp khoảng ba phần mười , trong đó lần đầu tiên liền hái được hai khóa tướng tinh lác đác không có mấy , toàn bộ đều xuất từ tướng môn thế gia."

"Lời này ý tứ là , trích tinh thất bại người chiếm bảy thành ? !"

Mọi người hơi kinh hãi , ngay cả Tô Nghi cũng nâng lên chân mày , không nghĩ đến trích tinh thật không ngờ khó khăn.

"Các ngươi nếu không tin , chờ chút là có thể thấy rõ." Trung niên nhân kia bữu môi một cái đạo , "Lần đầu tiên leo Trích Tinh Các là tại vô sinh thời kỳ , có thể có bao nhiêu kinh nghiệm cùng kỹ xảo ? Trích tinh thất bại rất bình thường; mà lần thứ hai leo Trích Tinh Các thời điểm là tại người đi đường thời kỳ , cái kia đại đa số người cũng có thể hái được một viên tướng tinh , số ít tướng môn thế gia thiên tài thậm chí còn có thể hái đến thứ ba , viên thứ tư tướng tinh."

"Tướng môn con em thế gia được trời ưu đãi , không phải chúng ta nhà nghèo sĩ tử có thể so sánh với." Có người lắc đầu nói , "Ta nghe nói , sống ở tướng môn con em thế gia từ lúc vừa ra đời tinh thần lực liền so với thường nhân hùng hậu hơn rất nhiều , càng thêm nhận được tướng môn truyền thừa hun đúc , tinh thần lực tốc độ tăng trưởng vượt xa đồng bối , không tin các ngươi nhìn chung quanh."

Mọi người nghe vậy , rối rít hướng chung quanh nhìn , quả nhiên phát hiện những thứ kia tâm thần vô cùng ngưng tụ người , nếu không phải là tóc hoa râm lão giả , chính là quần áo hoa lệ nhà giàu thanh niên đệ tử , hiển nhiên đều là xuất từ tướng môn thế gia.

"Ồ , không đúng sao , các ngươi nhìn một chút người thiếu niên kia , tuổi còn trẻ , tâm thần ngưng tụ độ cho dù vượt qua tất cả mọi người tại chỗ." Một người chỉ Tô Nghi đạo , "Hắn chỉ mặc vô sinh phục , không có bất kỳ hoa lệ trang sức , rõ ràng không giống như là tướng môn thế gia người."

Những người khác nhất thời nghị luận sôi nổi , đều đang suy đoán Tô Nghi thân phận.

Mà Tô Nghi bản thân lại không hề bị lay động , không muốn giải thích càng không muốn cùng người chuyện trò , một lòng đều tại trước mắt khảo nghiệm lên.

Có mấy cái Tổ Thủy Huyện sĩ tử xa xa nhìn sang , nhận ra này ngưng tụ bóng lưng chính là Tô Nghi , nhất thời mặt lộ vẻ tự hào: Tô Nghi thành tựu càng lớn , toàn Tổ Thủy Huyện sĩ tử cũng có thể đi theo thơm lây.

"Không chỉ có như thế , " trung niên nhân kia bổ sung nói , "Ta còn nghe nói , nếu là có người tổ tiên sáng lập này hai mươi tám đạo kì mưu một người trong đó , hẳn trực hệ hậu nhân ba đời trong vòng cũng có thể nhận được phúc trạch , đang tiếp thụ cái này kì mưu khảo nghiệm lúc , tiêu hao tinh thần lực so với thường nhân càng ít hơn , có thể dễ dàng hơn hái được tổ tiên sáng chế kì mưu."

"Lại còn có thể như vậy ? Này quá không công bình chứ ? !" Có người tức giận bắt bình đạo.

"Không công bình ? Ngươi có bản lĩnh , chẳng lẽ sẽ không chiếu cố mình đời sau ?" Một người khác bữu môi nói , "Ngươi muốn cảm thấy không công bình , liền chính mình sáng tạo kì mưu đi , như vậy ngươi hậu nhân cũng có thể hưởng thụ này không công bình ưu đãi. Huống chi , đây vốn là Thánh Đạo quy tắc , hậu thế tâm thần cùng tổ tiên sáng chế kì mưu cực kỳ phù hợp , tiêu hao tinh thần lực dĩ nhiên là giảm rất nhiều , cũng không phải là sáng tạo kì mưu các tiên hiền vì tư lợi."

Người kia hậm hực ngậm miệng.

Không chỉ là mọi người , ngay cả Tô Nghi trong lòng đều tại than thở vì sao mình không phải là tướng môn sau đó.

Lúc này , Tô Nghi đột nhiên cảm thấy đại địa phát ra đồng một tiếng vang thật lớn , lại có khác một giọng nói ở bên tai vang dội: "Thì giờ đã đến , leo núi leo các!"

Tiếng nói rơi xuống , trước mắt sương mù dày đặc chợt nổi lên một trận luồng không khí lạnh , thổi hướng khá cao các sĩ tử , những người đó nhất thời phát ra một mảnh gào thét bi thương.

"Ai yêu , lạnh quá , ta cảm giác người ta đều muốn lạnh cóng!"

"Ta đã lạnh cóng! Liền con gió này , miễn cưỡng để cho ta tinh thần lực cất giảm một thành!"

"Trời ơi , chẳng lẽ chúng ta thật muốn đi vào loại này lạnh giá thấu xương trong sương mù ?"

"Ta sợ ta vừa tiến vào này sương mù sẽ tâm thần tiêu tan , sao có thể leo lên Trích Tinh Các ?"

"Ta không nhận được. . ." Người này nói xong , thân hình lập tức tiêu tan tại mảnh này trong thiên địa.

Bên cạnh mấy người thấy vậy , lòng vẫn còn sợ hãi lui về phía sau hai bước , này vừa lui nhất thời đưa tới phản ứng giãy chuyền , tại hàng trước nhất hơn ba ngàn người rồi rít sợ hãi lui một bước; phía sau người không biết xảy ra chuyện gì , thập phần buồn bực.

"Ồ ? Ta chỉ cảm thấy trận này phong còn có chút ấm áp , người khác vậy mà cảm thấy lạnh ?" Tô Nghi trong lòng kinh ngạc nói.

Tô Nghi giương mắt nhìn lên , phát hiện người chung quanh tất cả đều khoanh tay sưởi ấm , mặt có cương sắc; nhưng bọn họ đều là tâm thần trạng thái , làm sao có thể chống đỡ được bức này đậm trắng tâm thần giá rét ? Vì vậy trong lúc nhất thời gào thét bị thương khắp nơi , có người run lẩy bẩy , có người thân thể đều bắt đầu kết sương , còn có tâm thần yếu kém người bị gió lạnh thổi một cái , nhất thời tâm thần tan vỡ , theo biến mất tại chỗ.

Những người này nhìn về trước mắt sương mù dày đặc , trong ánh mắt tràn đầy nồng đậm về sợ hãi , không có một người dám bước vào sương mù bên trong.

Chỉ có số ít một ít tâm thần ngưng tụ mặt người sắc như thường , phảng phất căn bản không đem gió lạnh coi ra gì.

Trong đó có một thanh niên hét lớn một tiếng đạo: "Liên triệu chi quân , chiến tất thắng , công nhất định lấy! Ta là Hàn môn sau đó , há lại có thể dọa tổ tiên oai ? ! Chư vị , tại hạ đi trước một bước!"

Dứt lời , thanh niên kia tung người tiến vào trong sương mù dày đặc , mọi người định thần nhìn lại , chỉ thấy thanh niên kia cả người rung rung , nhưng khôi phục rất nhanh như lúc ban đầu , rào bước hướng Tây Phương khu vực đi tới.

Lúc này , kia sương mù tường trên bản đồ , "Hàn Nhạc Sơn" ba cái chữ vàng chợt xuất hiện , chính chậm rãi dời về phía "Ám độ trần thương" chỗ ở lâu các vị trí.

Mọi người nhất thời hét lên kinh ngạc.

"Nguyên lai là Hàn Tín con em thế gia , không trách như vậy có niềm tin!" Một người hướng Hàn Nhạc Sơn giong ngón tay cái lên.

"Cũng không phải sao , này trong thiên hạ hai mươi tám đạo kì mưu , tiền hiền Hàn Tín một người độc chiếm ba đạo , hắc hậu thế có thể nói là gà chó lên trời , ở nơi này Hồn Thiên Bàn bên trong quả thực được trời ưu đãi a!"

Tô Nghi nhìn Hàn Nhạc Sơn bóng lưng , thầm nghĩ đến: "Ban đầu Hàn Tín giúp Lưu Bang đánh xuống đại hán giang sơn , công cao chấn chủ , bị Lưu Bang đoán kỵ; thiên hạ thái bình sau đó , Hàn Tín muốn giong phản kỵ , Lưu Bang thập phần sợ hãi Hàn Tín tài năng , được Trần Bình cùng Tiêu Hà thiết kế mới đưa Hàn Tín tru diệt. Thật coi là thành cũng Tiêu Hà , bại cũng Tiêu Hà a!"

"May mắn Bình Phong Đại Lục tướng môn thế gia nhận được đặc quyền bảo vệ , trừ phi là phản bội Nhân tộc , nếu không một người mắc phải nặng hơn tội cũng sẽ không dính dáng tướng môn tộc nhân; Hàn Tín mặc dù ngộ hại , nhưng tướng môn truyền thừa vẫn liên miên đến hôm nay , Hàn môn nhân tài liên tục xuất hiện , là Bình Phong Đại Lục thế lực lớn nhất tướng môn thế gia một trong , đứng sau tôn thánh cùng Ngô Khôi thế gia."

Bạn đang đọc truyện *Bình Pháp Đại Thánh Convert* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 56: Tướng môn ân oán

Tô Nghi suy nghĩ , lại người nghe người nghị luận:

"Ta xem này Hàn Nhạc Sơn tuổi gần hơn hai mươi tuổi , tâm thần ngưng tụ liền vượt xa đồng bối người , lại có kiêm tổ tiên chỉ dẫn , sợ rằng có cơ hội hái đến viên thứ hai tướng tinh!"

"Tại chỗ có cái khác còn có ưu thế tướng môn đệ tử sao?"

"Lão hủ cảm thấy sẽ không có , này Hàn Nhạc Sơn tám phần mười là lần này leo Trích Tinh Các đứng đầu bảng rồi!" Một ông lão vuốt hồ cười nói.

"Vậy cũng chưa chắc!" Lại có một tên cao to lực lưỡng thanh niên từ trong đám người nhô ra , hướng Hàn Nhạc Sơn bóng lưng quát to , "Lực Bạt Sơn Hệ Khí Cái Thế! Ta hạng môn tử đệ làm sao có thể bại bởi Hàn môn sau đó! Chư vị , lại xem ta đi tranh này đứng đầu bảng vị trí , cho ta hạng môn mở

ra hùng vĩ!"

Mọi người đảo mắt vừa nhìn , thanh niên này cùng lúc trước Hàn Nhạc Sơn tuổi không sai biệt lắm , nhưng hấn tâm thần , vậy mà so với đối phương còn muốn càng ngưng tụ một nước!

Chỉ thấy thanh niên này cất bước bước vào sương mù khu vực trong , cũng tương tự bởi vì giá rét đánh tới mà cả người rung rung , nhưng hấn so với Hàn Nhạc Sơn nhanh hơn khôi phục bình thường , chọc cho mọi người tiếng khen hay lời động.

Mọi người lại ngẩng đầu lên nhìn về phía sương mù trên tường bản đồ , "Hạng trác" hai cái kim quang chữ nhỏ hiện lên , chính hướng hướng chính bắc "Đập nổi chìm thuyền" chỗ ở lâu các dời đi.

"Lại là Hạng Vũ con em thế gia ?" Trong đám người có một người kinh hô.

"Hắc hắc , Hàn môn cùng Hạng môn thù oán cũng không nhỏ , lần này chúng ta có trò hay để nhìn." Có cái kẻ tò mò cười đều nói.

"Thật có trò hay , cái này trác tinh thần lực so với Hàn Nhạc Sơn hùng hậu mấy phần , nói không chừng thật có thể cùng người sau so sánh cao thấp."

"Này có thể chưa chắc , Hàn Nhạc Sơn đối với ba đạo kì mưu tồn tại thân hòa lực , mà Hạng trác lại chỉ đối với đập nổi chìm thuyền có thân hòa lực mà thôi, coi như Hạng trác lấy cực ít tinh thần lực tiêu hao tháo xuống đập nổi chìm thuyền kì mưu tướng tính , nhưng lại như thế nào dùng còn lại tinh thần lực đi hải viên thứ hai tướng tính ?" Một người bĩu môi nói , hiển nhiên đối với Hạng trác cũng không coi tốt.

"Có lẽ Hạng trác kinh nghiệm cùng học thức so với Hàn Nhạc Sơn cao hơn một chút đây? Chuyện này không thể vọng thêm định luận."

"Vô luận như thế nào , lần này Trích Tinh Các đứng đầu bảng nhất định là trong hai người này sinh ra. Chỉ bất quá Hàn , Hạng hai nhà như nước với lửa , này Hàn Nhạc Sơn cùng Hạng trác phỏng chừng không ai phục ai , đến cuối cùng bất kể người nào leo lên đứng đầu bảng sợ rằng phải đớp chác , hắc hắc." Lại có một người chờ xem kịch vui.

Tô Nghi nghe mọi người nghị luận , trong mắt có sự nổi bật né qua , nhớ lại Hàn Tín cùng Hạng Vũ ân oán.

Lại nói Hàn Tín năm xưa có học tiểu thành , đầu nhập vào phản Tần Nghĩa quân Hạng Lương dưới trướng , bởi vì thực lực trên lại nhỏ , lại không có gì điểm nhấp nháy , cho nên trong quân đội không có tiếng tăm gì; sau đó Hạng Lương binh bại bỏ mình , Hàn Tín liền thuộc về hôn nhân Hạng Vũ dưới trướng , làm một cái nhỏ nhỏ lang trung.

Lúc đó Hàn Tín đã đọc thuộc binh thư , học thức cùng thực lực tiến rất xa , rất có chiến lược ánh mắt , nhưng nhiều lần là Hạng Vũ cố ý hiềm mưu kế , Hạng Vũ đều không dư tiếp nhận; Hàn Tín không chịu được trọng dụng , bực tức đi Thục trung đầu phục Lưu Bang , nhưng vẫn chỉ là đảm nhiệm một cái quản lý kho hàng tiểu quan lại mà thôi.

Lúc này Hàn Tín đã là quốc sĩ , Lưu Bang thừa tướng Tiêu Hà thập phần thương thức Hàn Tín , nhiều lần hướng Lưu Bang tiến cử , nhưng vẫn không được Lưu Bang coi trọng , Hàn Tín liền ngay cả đêm chạy trốn , dự định quy thuận người khác; Tiêu Hà nghe nói Hàn Tín chạy trốn , gấp không được , chưa kịp hướng Lưu Bang báo cáo , liền suốt đêm đuổi theo Hàn Tín , lúc này mới đem Hàn Tín theo đuổi trở lại , đây chính là trứ danh điển cố "Tiêu Hà dưới ánh trăng đuổi theo Hàn Tín" .

Mà Tiêu Hà lúc trở về , đối mặt làm tướng hấn chạy trốn , vừa tức vừa buồn bực Lưu Bang , lần nữa đề cử Hàn Tín , cùng xưng đáng khen Hàn Tín là "Nhân tài kiệt xuất" , ý tứ là tiền sử sử hậu thiên trời cao xuống không có cái thứ 2 so với Hàn Tín ưu tú hơn quốc sĩ; mà Tiêu Hà khen cũng ở đây tương lai lấy được chứng minh , mấy trăm năm tới nay , theo không có bất kỳ một vị quốc sĩ vượt qua cùng thời Hàn Tín , không có bất kỳ người nào dám ở Hàn Tín sau đó tự xưng "Nhân tài kiệt xuất" !

Tiêu Hà khuyên can Lưu Bang , nếu như muốn cùng Hạng Vũ tranh đoạt thiên hạ , liền nhất định phải thành tâm dùng ngay nghị Hàn Tín là hơn tướng quân; Lưu Bang cuối cùng nghe theo thừa tướng đề nghị , đối với Hàn Tín xây đàn bái tướng. Sau đó Hàn Tín quả nhiên phát huy hấn tài năng quân sự , lấy ám độ trần thương kế sách bình định ba tần , đúc thành thiên mệnh tướng tính , lại bất nguy , phá thay , bình thường triệu , xuống yên , định đủ , liền triệu chi quân , chiến tất thắng , công nhất định lấy , tích lũy trác trác chiến công , ngăn ngừa mấy năm ở giữa liền do quốc sĩ tấn thăng chủ tướng , uy chấn thiên hạ!

Hàn Tín tại định đủ cuộc chiến trung giết chết Hạng Vũ dưới trướng phi tướng long lại , để cho Hạng Vũ lau mắt mà nhìn , hối hận ban đầu không có trọng dụng Hàn Tín. Vì vậy Hạng Vũ phái người đi thuyết phục Hàn Tín , Hàn Tín lại trả lời nói: "Ta lúc đầu hầu hạ Hạng Vũ nhiều năm , chưa bao giờ được trọng dụng; hiện tại Hán Vương bái ta là hơn tướng , đem hấn quân áo phân cho ta xuyên , thức ăn phân cho ta ăn , đối với ta tín nhiệm có thừa , ta sẽ không có phản hấn."

Cuối cùng , Hàn Tín cùng Lưu Bang gặp nhau , đối trận giống vậy trăm trận trăm thắng Hạng Vũ , tại Cai Hạ triển khai quyết chiến; Hàn Tín trấn giữ trung quân chỉ huy , đem quân Sở bốn bề bao vây , ép Hạng Vũ trốn tới Ô Giang tự vận chết; từ đó về sau , Hàn môn cùng Hạng môn như nước với lửa , một mực âm thầm tỷ đầu đến nơi này một đời.

"Này Hàn Nhạc Sơn cùng Hạng trác tướng môn ân oán ta cũng không can thiệp được , mặc cho bọn hấn đối với mỗi người tổ tiên kì mưu tồn tại thân hòa lực , ta cũng không cần hâm mộ , chỉ cần làm tốt chính mình bốn phận là được , tranh thủ lấy được tốt hơn thành tích là được."

Tô Nghi trong lòng âm thầm khích lệ chính mình , sau đó không nghĩ lãng phí thời gian nữa , nhắc chân lên hướng trong sương mù đi tới.

Tô Nghi tâm thần cơ hồ hiện hoàn toàn thật thê , vô cùng dễ thấy , mọi người thấy Tô Nghi động một cái , lập tức dừng lại rồi rít tiếng nghị luận , đưa bọn

họ ánh mắt tụ vào ở trên người hắn.

Tô Nghi mặt không đổi sắc, không nhanh không chậm mà bước vào sương mù khu vực, chỉ cảm thấy một trận ẩm ướt vọt tới, cùng ở tại bình thường trong sương mù cũng không có khác nhau chút nào, liền ngựa không ngừng vó câu hướng sương mù chỗ sâu đi tới.

Mọi người vừa nhìn, tất cả đều hít vào một ngụm khí lạnh, có người vì vậy lần nữa gặp phải Lãnh Phong suy yếu, vội vàng che miệng, cặp mắt chứa đựng mọi thứ vẻ khiếp sợ.

"Ồi chào, ôi chào? Ta không nhìn lầm chứ, người này tiến vào trong sương mù, thật giống như run đều không run một hồi, trực tiếp liền đi về phía trước?" Một người dụi dụi con mắt đạo.

"Ta cũng cho là ta nhìn lầm, chẳng lẽ thiếu niên này hoàn toàn không sợ lạnh?"

"Ta chẳng lẽ là đang nằm mơ? Một người tâm thần cho dù tái ngưng thực, cũng không khả năng hoàn toàn không cảm giác được lạnh, hắn ít nhất cũng phải đánh rùng mình chứ?" Người này vừa nói vừa nói lau một cái mồ hôi lạnh.

"Ta xem một chút hắn là ai..." Có vị thanh niên nhìn về phía trên bản đồ tên, nhất thời cảm giác bên tai có sấm sét giữa trời quang vang lên, trở mắt nghẹn họng đạo, "Ồ, tồ, Tô Nghi?"

"Tô Nghi là cái thứ ở trong truyền thuyết tồ mười trù?"

"Không sai được, trên đời này làm sao có cái thứ 2 tinh thần lực hùng hậu như vậy Tô Nghi?" Một người trung niên gật đầu nói.

Tô Nghi tên, đã sớm hắn bị chọn làm thi huyền đại biểu lúc, cũng đã tại thiên hạ sĩ tử trong tai truyền ra.

"Ta vừa mới nhìn thấy tồ mười trù tướng mạo rồi, quả thật là phượng tư long nghi, thiếu niên anh hùng a!"

"Đáng tiếc, ra này Hồn Thiên Bàn, chúng ta trí nhớ sẽ biến mất, sợ là không nhớ được tồ mười trù tướng mạo a, đáng tiếc!" Một người tiếc hận lắc đầu.

Lúc này, có một người phản ứng nhanh, chỉ Tô Nghi bóng lưng hô: "Tồ mười trù cũng hướng ám độ trần thương lâu các phương hướng đi!"

"Ồ? Hắn chẳng lẽ muốn cùng Hàn Nhạc Sơn một phần cao thấp?"

"Phải như vậy, mặc dù tồ mười trù lúc trước liên tục lấy được trọng đại thành tựu, nhưng chung quy vẫn chỉ là thiếu niên, có này lòng hiếu thắng cũng coi như bình thường." Một ông già mỉm cười nói, "Chính là không biết, hắn phải chăng thật có lòng tin có khả năng tranh qua Hàn môn tử đệ?"

"Tâm thần hắn như thế ngưng tụ, tinh thần lực hùng hậu vượt qua Hàn Nhạc Sơn không chỉ một bậc, tự nhiên là có lòng tin." Một người đáp, sau đó lại có kẻ lắc đầu nói, "Đáng tiếc ta nghe nghe thấy hắn là thứ tộc sau đó, không hề giống tướng môn thế gia như vậy từ nhỏ nhận được truyền thừa hun đúc, hơn nữa đối với bất kỳ kì mưu cũng không có thân hòa lực, sợ rằng sẽ ở hái viên thứ nhất tướng tinh lên liền hao phí phần lớn tinh thần lực, rất khó hái đến hai khóa."

"Ta xem chưa chắc chứ?" Có một người bữu môi nói, "Tồ mười trù tinh thần lực hùng hậu như vậy, vượt xa chúng ta, hái viên thứ hai tướng tinh cơ hội hắn rất lớn."

"Vị huynh đài này lời ấy sai rồi, trong lịch sử có thể ở lần đầu tiên leo Trích Tinh Các liền hái đến hai khóa tướng tinh, cái nào không phải tướng môn sĩ tử? Ngược lại không phải là ta xem thường tồ mười trù, chỉ là hắn còn nhỏ tuổi, lịch duyệt chưa đủ, không có tướng môn đệ tử đặc biệt ưu thế. Thiên tài lịch sử đã sớm chứng minh nhà nghèo đệ tử ở phương diện này trời sinh chưa đủ, cũng không phải là tồ mười trù một người tai." Một người lắc đầu, thập phần khó coi cũng không phải là thân là tướng môn sĩ tử Tô Nghi.

Lại có một người phụ họa nói: "Không sai, trong lịch sử ưu tú nhà nghèo sĩ tử cũng không phải là không có, thậm chí có người thiên tư không chút nào kém cỏi hơn tồ mười trù, nhưng vẫn chỉ hái được một viên tướng tinh mà thôi, tồ mười trù chỉ sợ cũng giống nhau."

Hồi trước Tô Nghi danh tiếng tấu tấu lúc, sớm có mấy cái tướng môn đệ tử đối với Tô Nghi không phục, giờ phút này nghe chúng nhân từng nói, tất cả đều dương dương đắc ý, tươi cười rạng rỡ.

"Đáng tiếc a, lấy Tô Nghi thiên tư, nếu là sinh ở cùng ta giống vậy tướng môn thế gia, sợ không chỉ có thể hái được hai khóa tướng tinh, thậm chí về sau đứng hàng Vũ Thành Vương miếu cũng không phải là không thể."

"Hắc hắc, nói là, may Tô Nghi sinh ở nhà nghèo, nếu không chúng ta tướng môn đệ tử vẫn không thể bị hắn ép không ngóc đầu lên được?" Một người ngẩng đầu mỉm cười nói, "Hôm nay, ta liền muốn hái hai viên tướng tinh, lực áp Tô Nghi, để cho ta người bên cạnh thấy rõ một cái thực tế: Cho dù Tô Nghi có thể nhất thời vượt trên chúng ta tướng môn sĩ tử, nhưng hắn không phải thánh nhân, há có thể mọi chuyện đều vượt trên chúng ta?"

Tất cả mọi người đều im lặng, vô pháp phản bác những người này mang nước mang dịch nói như vậy.

Lúc này, có một người đánh vỡ hiện trường không khí lúng túng, nói: "Coi như tồ mười trù chỉ có thể hái đến một viên tướng tinh, ta cảm giác được ta cũng hắn đi thấy hắn trích tinh phong thái; chứ vị, ta cũng đi trước một bước!"

"Ta vừa vặn cũng phải đi hái ám độ trần thương tướng tinh , sẽ cùng tổ mười trù cùng đi chứ."

"Ồi chào , chờ ta một chút , ta cũng đi."

"Ta vốn là chuẩn bị hái đùng đem tinh , nhưng bây giờ suy nghĩ một chút , hay là đi hái ám độ trần thương đi."

Trong lúc nhất thời , phiên bình nguyên này người người nhón nháo , tất cả đều đi theo Tô Nghi hướng ám độ trần thương lầu các phương hướng đi tới.

Nhưng phần lớn người vào trong sương mù về sau , đều là cảm thấy một cỗ luồng không khí lạnh đậm tới , công đến bọn họ run lấy lấy , hàm răng run rẩy.

Còn có rất nhiều tâm thần mỏng manh người vừa nhìn trước mắt sương mù , sinh lòng sợ hãi , lại lui về phía sau mấy bước.

Tại biển người một xó xinh , Gia Cát Thanh ngẩng đầu nhìn về sương mù tường trên bản đồ "Tô Nghi" hai chữ , trong mắt hận ý chớp động không thôi.

Bạn đang đọc truyện *Binh Pháp Đại Thánh Convert* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 57: Năm cao

"Đêm qua kia quân sự nói cho ta biết , ở nơi này Hồn Thiên Bàn trung mặc dù không có bày không thể gây tổn thương tâm thần người quy tắc; nhưng ở leo Trích Tinh Các quá trình , tồn tại năm vị phi tướng tại toàn bộ hành trình giám đốc , cho nên căn bản không dám có người ở nơi đây tổn thương người khác tâm thần; lâu ngày , tại leo Trích Tinh Các lúc lẫn nhau không công kích , mới được rồi các sĩ tử ngầm thừa nhận quy tắc." Gia Cát Thanh trầm nghĩ đến.

"Thế nhưng kia quân sự còn nói , sau lưng của hán chủ nhân đã sớm bày thiên la địa võng; chỉ cần ta động thủ đã kích Tô Nghi tâm thần , trong khoảnh khắc đó , sẽ có một vị phi tướng thay ta lừa gạt được mặt khác bốn vị phi tướng ánh mắt , làm cho tất cả mọi người đều không phát giác được là ta công kích Tô Nghi." Gia Cát Thanh cảm khẽ nhúc nhích , mặt lộ cười gần về đạo , "Mặc dù ta chỉ có mười hơi thở thời gian , nhưng đã đủ rồi; mặt khác , coi như ta đã kích Tô Nghi bị Hồn Thiên Bàn bên trong cái khác sĩ tử phát hiện , nhưng chỉ cần một rời đi nơi này , trí nhớ sẽ tiêu tán theo , ta sợ gì đó ?"

"Cũng không biết kia quân sự đến tột cùng là lai lịch gì , hán người sau lưng vậy mà có thể mời được phi tướng ? Phi tướng nhưng là một châu thần bảo vệ a . . . Hừ , bất kể , Tô Nghi , ta không chỉ có muốn cho người hái không được tướng tinh , ta còn muốn thừa dịp người chưa chuẩn bị , liền người tâm thần cùng nhau đánh tan , cho người vĩnh viễn biến thành một cái si ngốc mà! Ha ha ha , chỉ cần người biến hóa si ngốc , này Tô Thủy Huyền còn có thể là ai so với ta ưu tú ? Đến lúc đó , lo gì tông ta gia sẽ không hồi tâm chuyển ý ?"

Gia Cát Thanh trong lòng cười như điên không ngớt , biểu tình dường như điên cuồng , lần nữa giương mắt nhìn một chút Tô Nghi vị trí chỗ ở , nhắc chân thật nhanh đuổi theo.

Tô Nghi tại trong sương mù đi tới , một bên nhận rõ phương hướng , vừa muốn đến: "Bình gia kì mưu quỷ trá không gì sánh được , cái khác Bách gia kém xa tít tắp; trong đó hai mươi tám đạo kì mưu , cứu kỳ căn nguyên đơn giản một cái lừa gạt chữ , lừa gạt địch nhân , lừa gạt quân bạn , lừa gạt thuộc hạ , thậm chí ngay cả mình cũng lừa gạt , tài năng đưa đến tề đại địch nhân tác dụng. Mà ám độ trần thương kế sách , không nghĩ ngờ chút nào đem lừa gạt chữ phát huy tinh tế , hán hiệu quả chi quý dị , tại trong lòng ta tuyệt đối có thể tính là tất cả kì mưu trung người xuất sắc , tốt nhất tính toán!"

"Ta tại trong sách nói trước hiểu qua , ám độ trần thương thuộc về chứng nhân pháp một loại , hán cấp một cơ sở hiệu quả là: Tại ta đối địch nhân tiến hành một lần động tác công kích lúc , tại địch nhân trong mắt nhìn thấy nhưng là một đạo khác động tác công kích , từ đó để cho địch nhân tạo thành sai lầm phán đoán , làm ta có cơ hội để lợi dụng được. Nói thí dụ như , ta nhất đao bổ về phía địch nhân cổ , địch nhân lại đã cho ta chém là phản bội; nếu như địch nhân thật bị ta lừa gạt , chỉ phòng ngự phản bội mà không phòng ngự cô , há chẳng phải là lập tức đầu một nơi thân một nẻo , để cho ta chiếm hết tiện nghi ?"

"Hơn nữa , loại trừ động tác công kích ngoài ra , ám độ trần thương còn có thể để cho địch nhân ngộ phán ta đã kích chiêu thức; nói thí dụ như , ta bùng nổ tinh thần thi triển cùng binh độc vũ , tại địch nhân trong mắt nhìn đến khả năng chỉ là nhất đao mềm nhũn đã kích mà thôi , từ đó lừa gạt địch nhân buông tha phòng ngự; cái này ngộ phán tuyệt đối là trí mạng , cần thiết để cho địch nhân chết ở ta cùng binh độc vũ bên dưới! Đương nhiên , ta phải trước tấn thẳng đến tướng tài , học được cùng binh độc vũ mới được."

"Ngoài ra , tại ám độ trần thương tấn thẳng đến cấp hai lúc , thậm chí còn có thể để cho địch nhân ngộ phán ta vị trí , coi như địch nhân muốn thuận thế phản kích cũng sẽ uống công vô ích; nghe nói cao cấp hơn ám độ trần thương thậm chí có thể thật để cho tự mình ở đã kích một thuận gian di động phương vị , theo một hướng khác công địch chưa chuẩn bị , đối với địch nhân tạo thành đã kích trí mạng!"

Ám độ trần thương đặc hiệu để cho Tô Nghi cảm thấy thấp phần động tâm, hận không được lập tức thông qua khảo nghiệm hái được tướng tinh.

Tô Nghi lại nghĩ đến: "Hơn nữa ám độ trần thương không hề giống là kim thiên thoát xác bình thường duy nhất sử dụng qua sau liền tiến vào vô kế khả thi trạng thái, có thể kéo dài không ngắn thời gian, trong lúc ở chỗ này mỗi lần đã kích cũng có thể mê muội địch nhân; cũng không giống người sau yêu cầu đôi mắt tuyệt cảnh lúc tài năng phóng ra, ám độ trần thương có thể tiến hành lúc công kích chủ động phóng ra, càng thêm linh hoạt, chính là không có kim thiên thoát xác như vậy trân quý bảo vệ tánh mạng hiệu quả."

"Nếu ta đã học được kim thiên thoát xác, vậy thì hẳn là chuyên nhất đạo mà đi, đem chứng nhân pháp phát huy đến tinh tế, để cho ta phong cách chiến đấu trở nên càng quý dị hơn khó lường, mà ám độ trần thương, chính là ta lựa chọn hàng đầu!" Tô Nghi trong lòng kiên quyết đạo.

Tô Nghi ở trong sương mù xuyên toa, hướng trong trí nhớ mình ám độ trần thương lâu các phương hướng đi tới.

Không lâu lắm, Tô Nghi trong mộng lung nhìn đến đi trước một bước Hàn Nhạc Sơn, như trút được gánh nặng thở phào nhẹ nhõm, biết chính mình cũng không hề đi nhầm phương hướng.

Hàn Nhạc Sơn tựa hồ cũng là chú ý tới phía sau động tĩnh, xoay đầu lại, nhìn đến Tô Nghi đạo này thật thể bình thường tâm thần, hơi sững sờ, lại cẩn thận nhìn một chút Tô Nghi gương mặt, tựa hồ là biết gì đó giống như, buông tha tiến tới, ngược lại là hướng Tô Nghi tới đón.

"Tô mười trù, may mắn được thấy." Hàn Nhạc Sơn cung cung kính kính hướng Tô Nghi chấp tay thăm hỏi sức khỏe.

"Người biết ta?" Tô Nghi nhướn mày lên.

"Ha ha, Hàn môn chủ gia tọa lạc tại Nam Từ Châu, Cửu Viện Sự nhưng là đối với người coi trọng có thừa, phái người tại phố lớn ngõ nhỏ dán người bức họa, nói thẳng tuyên bố: Nếu là thương tổn đến trong tranh người, giết cửu tộc mười tám đời! Tại hạ tự nhiên cũng là bá kiến qua tô mười trù người bức họa." Hàn Nhạc Sơn cười khổ nói, "Hơn nữa như vậy trẻ tuổi liền nắm giữ hung hậu như vậy tinh thần lực người, nổi danh động Giang Nam 27 châu tô mười trù, ta thật sự là không nghĩ tới người thứ hai."

"Ho khan, Hàn huynh nói quá lời, danh chấn Giang Nam tại hạ thật sự không dám nhận." Tô Nghi đạo, "Tại hạ cũng phải đi hái ám độ trần thương kì mưu tướng tinh, ta người hai người một đạo đồng hành như thế nào?"

"Đúng là nên như thế." Hàn Nhạc Sơn gật đầu nói.

Tô Nghi cùng Hàn Nhạc Sơn đi sóng vai, Tô Nghi hỏi một ít Nam Từ Châu bên trong truyền thuyết ít ai biết đến, biết được Nam Từ Châu dân chúng bởi vì Cửu Viện Sự cử động nào dư luận xôn xao, tự mình ở Nam Từ Châu danh hiệu so với bất kỳ chỗ nào đều muốn càng thêm vang dội.

Hai người đi trong chốc lát, chợt nghe phía sau tất tất tác tác thanh âm truyền tới, quay đầu nhìn lại, có mấy trăm tên mới lên cấp võ sinh đang ở đi về phía bên này.

Tô Nghi cùng Hàn Nhạc Sơn hai mắt nhìn nhau một cái, tất cả đều theo trong mắt đối phương nhìn đến vẻ nghi hoặc.

Mọi người đến gần, nhìn đến hai người vẻ mặt vô cùng nghi hoặc, một người trong đó hơi nhẹ một tiếng đạo: "Tô mười trù, Hàn huynh, chúng ta cũng là đi hái ám độ trần thương kì mưu tướng tinh, chỉ là kết bạn mà đi mà thôi, các người nhị vị không cần phải để ý đến chúng ta, trò chuyện các người chính là."

Tô Nghi nhìn đến tất cả mọi người dùng một loại ẩn hàm mong đợi ánh mắt nhìn hẳn chăm chăm, nhất thời cảm thấy dở khóc dở cười: Những người này, nhất định là có vấn đề gì muốn hỏi hẳn.

Nếu người khác không hỏi, Tô Nghi cũng sẽ không đi lăm mò, tự nhiên đi về phía trước, tình cờ cùng Hàn Nhạc Sơn nói tới Nam Từ Châu chuyện vụn vặt, mặt khác còn hỏi rồi hỏi Hàn môn tình trạng gần đây, biết được Hàn môn rất nhiều ngày mới đều tại chuẩn bị tháng năm Doanh Châu Đại Hội, bao gồm Hàn Nhạc Sơn chính mình.

"Doanh Châu Đại Hội?" Tô Nghi đối với cái từ này cảm thấy không gì sánh được mới mẻ.

"Ừ, là Doanh Châu Hải Thần Tộc chỗ tổ chức thịnh hội, ba năm một lần, vô luận là nhân tộc hay là Man Tộc đều có thể đi tham gia; trong đó còn có khảo sát người tuổi trẻ thiên phú đặc thù khảo nghiệm, chứng minh chính mình thiên phú, có thể có được rất nhiều chỗ tốt cùng khen thưởng, cho nên Nhân tộc người tuổi trẻ phần lớn tranh nhau tham gia, ta cũng không ngoại lệ." Hàn Nhạc Sơn lại hơi nhẹ một tiếng đạo, "Chuyện này cũng không cần nói quá nhiều rồi, bởi vì tại rồi đi rồi này sẽ lập tức quên mất. Tô mười trù người thiên tư tự là thường, đến lúc đó nhất định sẽ có người mời người đi tham gia Doanh Châu Đại Hội, bây giờ còn là chuyên tâm ở trước mắt trích tinh khảo nghiệm lên đi."

Tô Nghi gật đầu, không hỏi thêm nữa chuyện này.

Hai người lại đi một đoạn đường, lúc này, có người sau lưng cuối cùng không kèm chế được, đối với Tô Nghi bóng lưng mở miệng hỏi: "Tô mười trù, chúng ta đều tại bên ngoài nghe nói qua người sự tích, người thật là tốt lắm, cho chúng ta Nhân tộc làm vẻ vang! Mặt khác, chúng ta chỉ là có chút hiểu kỳ, chỉ muốn biết người có lòng tin hay không tháo xuống hai khóa tướng tinh?"

Tô Nghi nghe vậy, dừng bước lại xoay người, nhìn về phía mọi người trông đợi thần sắc, mỉm cười nói: "Ta không biết Trích Tinh Các bên trong cụ thể có cái gì khảo nghiệm, cho nên không dám kết luận bừa; mặc dù tướng tinh càng nhiều càng tốt, nhưng ta chỉ là nhất giới nghèo hèn mạt sĩ, so ra kém tướng môn đệ tử được trời ưu đãi, có thể hái một viên tướng tinh đã đúng là không dễ, về phần càng nhiều tướng tinh... Ta sẽ tận lực tranh thủ."

Nghe Tô Nghi chính miệng nói mình chỉ có thể hái một viên , đại đa số người đều mặt lộ vẻ thất vọng , nhưng là có một số ít người tỏ ra là đã hiểu: Tô Nghi cũng không phải là thánh nhân , sao có thể yêu cầu chuyện hán chuyện cũng phải tranh số một?

Lúc này , trong đám người vang lên một tiếng quái khoảng quái điều thanh âm tới.

"Ai yêu , tô mười trù , ngươi có thể muôn ngàn lần không thể nói như vậy a! Ngươi là chúng ta Tổ Thủy Huyền trong lòng hy vọng , muôn ngàn lần không thể nói loại này chê bai mình nói , rét lạnh thiên hạ sĩ tử tâm a! Ngươi coi như thiên cổ mười trù , lại vừa là thi huyền đại biểu , không hái hai khóa tướng tinh , lại làm sao có thể xứng với người thân phận đây?"

Tô Nghi theo tiếng kêu nhìn lại , phát hiện Gia Cát Thanh từ trong đám người đi ra , đầy mặt tươi cười hướng hán chấp tay nói những lời này.

Tô Nghi mặt vô biểu tình , hoàn toàn không hề bị lay động; mà trong đám người có vài tên Tổ Thủy Huyền sĩ tử , vừa thấy được Gia Cát Thanh lại tới giả mù sa mưa mà nắm cao Tô Nghi , lập tức phát ra khinh bỉ tiếng cười lạnh tới.

Tô Nghi tiếp tục hướng phía trước đi , nhưng Gia Cát Thanh nhưng là thái độ khác thường , giống như là thuốc cao bôi trên da chó bình thường dính vào , đi vòng qua Tô Nghi trước mặt , lần nữa chấp tay , thần sắc nghiêm túc nói:

"Tô mười trù , ngươi không chỉ là Tổ Thủy Huyền , càng là toàn Từ Châu , toàn Nhân tộc trong lòng niềm hy vọng a! Tại hạ cả gan đại biểu trời xuống sĩ tử , cầu tô mười trù tại Trích Tinh Các trung đem hết toàn lực , cần phải hái được hai khóa tướng tinh , hướng về thiên hạ sĩ tử tuyên ngôn: Trên đời này không có người so với ngươi tô mười trù còn có thiên phú , bất kỳ tướng môn thiên tài tại ngươi tô mười trù danh hiệu xuống , đều chỉ có thể cam tâm nên!"

Mọi người vừa nghe , nhất thời sắc mặt cổ quái: Ai cũng có thể nhìn ra , này Gia Cát Thanh đem Tô Nghi nắm còn cao hơn trời , rõ ràng không giống như là thật vì tàng bốc Tô Nghi , mục tiêu hiển nhiên chính là muốn cho Tô Nghi đến lúc đó té thảm hại hơn , kỳ tâm hiểm ác , có thể thấy được lỏm đóm.

Mọi người ngay từ đầu còn không biết người này vì sao phải nhằm vào Tô Nghi , làm Tổ Thủy Huyền vài tên sĩ tử hướng mọi người giải thích ngắn gọn rồi Gia Cát Thanh coi như thần đồng , nhưng ở thi huyền thua ở Tô Nghi , sau đó đơn phương coi là kẻ thù Tô Nghi sau đó , mọi người không khỏi bùng tình đại ngộ , rồi rít đối với Gia Cát Thanh mặt lộ vẻ khinh bỉ: Này Gia Cát Thanh độ lượng cũng quá nhỏ! Thua ở người khác rồi coi như xong , còn không biết tiến thủ suy nghĩ lấy tự thân cố gắng vượt qua Tô Nghi , ngược lại muốn đem Tô Nghi kéo xuống nước sau tự phong số một? Này đầu óc đến tột cùng là lệch đã đi đâu ?

Bạn đang đọc truyện *Binh Pháp Đại Thánh Convert* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 58: Ba năm sau thiên tai

Người sáng suốt liếc mắt là có thể nhìn ra Gia Cát Thanh kỳ tâm đáng ghét , Tô Nghi như thế nào lại không nhìn ra ?

Tô Nghi nghe được Gia Cát Thanh thổi phồng , chỉ là nhàn nhạt nhìn lướt qua người sau , chậm rãi mở miệng đạo: "Muốn đại biểu Nhân tộc , lại tìm mười tí cái người tới mới được."

Nói xong , Tô Nghi vòng qua Gia Cát Thanh , thật giống như chỉ là vòng qua bên đường một viên cục đá , tiếp tục đi đến phía trước.

Mọi người nghe Tô Nghi trả lời , rồi rít phình bụng cười to , nhìn về phía Gia Cát Thanh ánh mắt như cùng ở tại nhìn một cái vai hề.

Gia Cát Thanh bị những lời này ngượng sắc mặt xanh lét lúc thì đỏ một trận.

Nhưng mà , ngay tại Tô Nghi đi qua Gia Cát Thanh bên người , đưa lưng về phía người sau lúc ——

Gia Cát Thanh âm thầm nâng lên một vệt cười gian , vậy mà nhấc chân vừa xông , thừa dịp Tô Nghi không có phòng bị , nhắc quyền liền hướng Tô Nghi cái ót đánh! Nơi này chính là Hồn Thiên Bàn , tồn tại chỉ có tâm thần , không có thể xác bảo vệ , chỉ cần một quyền này đánh thật , ắt sẽ bị thương nặng Tô Nghi tâm thần!

Hàn Nhạc Sơn ở lại phía sau , khóe mắt liếc qua liếc thấy Gia Cát Thanh cử động , nhất thời cả kinh , theo bản năng bật thốt lên: "Tô mười trù cẩn thận!"

Trong đám người , mấy vị Tổ Thủy Huyền sĩ tử neho mắt , nhất thời nộ phát trùng quan , nghiêm nghị điên cuồng hét lên.

"Thằng nhóc nguoi dám!"

"Dừng tay!"

"Khốn kiếp! Nguoi dám thương . ."

Vài tên phản ứng nhanh sĩ tử lập tức liền tiến lên dự định ngăn trở Gia Cát Thanh , nhưng người sau rồi Tô Nghi chỉ có mấy bước , chỉ cần một cái bước dài , một hơi thở liền có thể thương tổn đến Tô Nghi!

Những thứ này các sĩ tử lại nơi nào đến được cùng cứu viện ?

Trên mặt mọi người xông ra vẻ lo lắng , trong lòng không ngừng cầu nguyện Tô Nghi có thể rất nhanh tốc độ kịp phản ứng , tăng thêm né tránh.

Tô Nghi bên tai tại trong nháy mắt vang lên mọi người liền khối tiếng kêu sợ hãi , khóe mắt liếc qua liếc một cái mặt có cười gằn , đương quyền muốn đánh Gia Cát Thanh , khẽ thở dài một cái , đồng thời điểm ngón tay một cái trong tay áo túi giấu.

Trong cầm nang thả ra một luồng năng lượng vô hình , trong nháy mắt liền đem Tô Nghi thân thể bọc , theo sát phía sau là Gia Cát Thanh quả đấm , lực như phá khô bình thường , qua trong giây lát đem Tô Nghi cái ót đập lồm xồm xuống biển hình.

Tô Nghi nhận được đòn nghiêm trọng , thân thể không tự chủ được nghiêng về trước ngã xuống đất.

Nhìn thấy cảnh này , mọi người phát ra một trận kinh thanh , vội vàng chạy lên phía trước.

"Khốn kiếp! Gia Cát Thanh , ta muốn giết nguoi!"

"Chó chết tạp chủng , lại dám thương tô mười trù , nhanh cút ngay cho ta!"

"Vô sỉ đạo chích , chờ ta ra Hồn Thiên Bàn , nhất định phải đề cập với nguoi ra liều mạng tranh đấu!"

Vài tên Tổ Thủy Huyền sĩ tử càng là nhai thử sắp nứt , hận không được lập tức nhào tới đem Gia Cát Thanh chém thành muôn mảnh!

Nhưng bọn hắn cách khá xa , trong lúc nhất thời vậy mà đuổi không tới Tô Nghi bên người , chỉ đành phải trơ mắt nhìn Gia Cát Thanh nhào tới Tô Nghi trên người , nâng lên quả đấm tới.

"Tìm ta liều mạng tranh đấu ? Ha ha ha ha , chờ nguoi sau khi đi ra ngoài có thể nghĩ đến nơi này nhớ lại rồi nói sau! Tô Nghi , xem ta hai quyền đem nguoi tâm thần đánh tan thành mây khói! Ta không chỉ có muốn cho nguoi một viên tướng tinh đều hái không được , còn muốn cho nguoi biến thành một cái si ngốc mà! Ha ha ha ha!"

Gia Cát Thanh phát ra một tiếng cười như điên , một cái trọng quyền lần nữa xông về Tô Nghi cái ót.

Hàn Nhạc Sơn rồi gần đây , mấy bước liền chạy tới , ngay lập tức sẽ muốn động thủ đem Gia Cát Thanh đẩy ra.

Nhưng lúc này , có một đạo quát lạnh tiếng , tại đám người phía sau truyền tới: "Nguy hiểm , đều lui sau!"

Mọi người sững sờ , tất cả đều dừng bước; mà Hàn Nhạc Sơn nghe được câu này , cũng không muốn những lời này đến tốt cùng là ai kêu , bằng vào ưu tú bản năng , lập tức xoay người nhắc chân liền chạy ngược về; chạy ra mấy bước , thân hình nhảy lên , Hàn Nhạc Sơn trên mặt đất lăn mấy gập , lui về rồi trong đám người.

Cơ hồ là tại cùng thời khắc đó , Gia Cát Thanh trọng quyền đem Tô Nghi sọ đầu đánh tan nứt mà ra , Tô Nghi đầu một bộ phận tâm thần lập tức tiêu tan tại mảnh này trong thiên địa , ngay cả còn lại không đầu thân thể , cũng ở đây rung động kịch liệt , như là muốn nổ lên giống nhau.

Mọi người cho là Tô Nghi tâm thần tức thì tiêu tan điểm báo trước , không tự chủ được trong lòng run lên , phần lớn mặt người lộ vẻ tuyệt vọng , có vài người thậm chí còn không đành lòng mà quay đầu che mục tiêu , không dám nhìn loại này thể thảm tình cảnh.

Gia Cát Thanh cười như điên không ngớt , trong lòng sáng khoái trong nháy mắt chọc thủng vách ngăn , trong đầu thậm chí xuất hiện tại Tô Nghi sa sút sau , hẳn lần nữa trở thành Tổ Thủy Huyền tiêu điểm tình cảnh. Không có Tô Nghi , hẳn đem vẫn bị người chúng tinh cùng nguyệt mà tăng bốc , Gia Cát Môn đem tiếp tục toàn lực vun trồng hẳn; hẳn tương lai sĩ đồ đem một mảnh thân nhiên , thi đậu tướng tài , thi đậu người đi đường , cuối cùng bước lên sĩ đồ , đứng hàng triều đình. . .

"Ồ ? Tô Nghi tâm thần không những không có tiêu tan , ngược lại còn bành trướng rồi hả?"

Một câu nói này , lập tức đem Gia Cát Thanh mộng đẹp lựa làm tắt đi.

Mọi người vừa nhìn quả là như thế , Tô Nghi tâm thần vậy mà trong nháy mắt bành trướng tròn trịa phình , trực tiếp đem Gia Cát Thanh lật đổ trên mặt đất.

Gia Cát Thanh té chó gặm bùn , nhìn đến trước mắt cảnh tượng mặt đầy mờ mịt , không biết đến tốt cùng xảy ra chuyện gì.

Chỉ có Hàn Nhạc Sơn thấy cảnh này, nhắm mắt, đoán được một cái khả năng, nhưng lại cảm thấy thập phần hoang đường.

Tại Gia Cát Thanh gần ra trong nháy mắt đó, bành trướng đến cực hạn Tô Nghi tâm thần gào thét nổ tung, trong nháy mắt đem Gia Cát Thanh cuốn vào trong lúc nổ tung, mọi người chỉ cảm thấy liền dưới chân đại địa đều run lên một cái, tất cả mọi người đều bị kịch liệt bạo gió thổi ngã trái ngã phải, khóe mắt liếc qua liếc một cái, phát hiện chung quanh sương mù trong nháy mắt bốc hơi, chỉ để lại lấy nổ mạnh điểm làm tâm điểm một mảnh thanh minh Thiên Địa.

Ở trong nháy mắt này, nổ mạnh trong ngọn lửa truyền đến Gia Cát Thanh thống khổ gào khóc: "Mẹ nha, thật là đau, thật là đau a! Ta muốn chết, phải chết, mẹ, mau tới mau cứu hài nhi!"

Dư âm nổ vừa qua, mọi người lập tức theo tiếng kêu nhìn lại, nhất thời vui vẻ: Gia Cát Thanh giờ phút này tựa thật giống là bị lật đi lật lại tổ bunn bình thường không chỉ có tâm thần bị tạc loạn loạn lỗ lỗ, nơi này thiếu một khối, nơi nào thiếu một vòng, liền còn lại tâm thần đều bị nhuộm thành rồi màu đen thui, tứ chi cổ còn bị kỳ diệu mà ngoặt về phía quái dị phương hướng, thoạt nhìn vừa có thể bỏ vừa tròn kè.

Mọi người còn chưa kịp cười trên nỗi đau của người khác, lập tức nghe Gia Cát Thanh mặt ngoài thân thể, truyền đến đồ sứ vỡ vụn ken kết âm thanh.

Cái này thanh thúy thanh thanh âm tại Gia Cát Thanh trong tai so với Mạn Tộc gầm to còn muốn vang dội, Gia Cát Thanh mờ mịt mà cúi thấp đầu đi, lại nhìn đến chính mình đen nhánh tâm thần mặt ngoài bắt đầu nhanh chóng nứt nẻ, từng đạo trắng bệch kẻ hở nhanh chóng bò đầy tâm thần hắc mặt ngoài.

"Không, không, tại sao có thể như vậy, tâm thần ta muốn tiêu tán, đây không phải là bình thường trục xuất trở về thành!" Gia Cát Thanh kinh khủng vạn trạng, đột nhiên lại nhìn thấy đám người phía sau vị kia chậm rãi đi tới thiếu niên, lập tức cầu khẩn nói, "Tô Nghi, không, tôi muốn trù! Ta biết lỗi rồi, cầu người lái một chút ân, tha cho ta đi! Ta còn không có hái đến tướng tính, không thể tay không mà về a, tha mạng a, tha mạng a!"

Mọi người nghe Gia Cát Thanh như vậy kêu, tất cả đều ngạc nhiên chuyển hướng hắc tầm mắt đầu đi phương vị, nhất thời cảm thấy bên tai có sấm sét giữa trời quang vang lên.

Tô Nghi, vậy mà không bị thương chút nào mà đứng ở cái kia không chút nào lúc trước bị Gia Cát Thanh đánh lên mà đưa đến tâm thần bị thương đáng về!

Tô Nghi thấy Gia Cát Thanh cầu khẩn thần sắc, chậm rãi nói: "Coi như không theo ta cạnh tranh, ngươi có thể thiên tư cũng đủ để khiến ngươi đứng hàng triều đình; ta đã cho ngươi rất nhiều lần cơ hội, đáng tiếc, ngươi cho tới bây giờ cũng không biết quý trọng."

Dứt lời, Tô Nghi lắc đầu một cái, mặt không thay đổi hướng âm độ trần thương Trích Tinh Các đi tới, không bao giờ nữa nhìn nhiều Gia Cát Thanh liếc mắt, phảng phất người sau chỉ là bị xoa ra mặt một viên Tiểu Sa mà đã.

Gia Cát Thanh mặt lộ vẻ tuyệt vọng, rắc rắc một tiếng, tâm thần hắc thật giống như bị trọng chùy gõ bể như đồ sứ đột nhiên mở tung, tại mảnh này trong thiên địa tiêu tan vô ảnh vô tung.

Mọi người nhìn thấy cảnh này, khóe miệng run lên; lại nhìn mắt dần dần đi xa Tô Nghi bóng lưng, rồi rít nuốt nước miếng một cái.

"Đến tột cùng là chuyện gì xảy ra? Ta lúc trước rõ ràng nhìn đến tôi muốn trù bị đã thương nữa à."

"Đúng vậy, hơn nữa kia nổ mạnh lại là chuyện gì xảy ra? Lại còn có thể thương tổn đến Gia Cát Thanh tâm thần; kỳ quái hơn là, tôi muốn trù vì sao không bị thương chút nào?"

Tất cả mọi người đều không hiểu chút nào.

Lúc này, có một người suy đoán nói: "Có phải hay không là giám đốc quan giúp Tô Nghi à? Ta nghe nói mỗi một giới leo Trích Tinh Các lúc, đều có năm vị cấp bậc cực cao tiền bối tại giám đốc nơi đây, phòng ngừa phát sinh lẫn nhau thương sự kiện, có lẽ chính là bọn hắn thấy Tô Nghi gặp tập kích, lập tức xuất thủ cứu giúp, lúc này mới bảo đảm rồi Tô Nghi chu toàn."

Hàn Nhạc Sơn lúc trước còn có chút hồ nghi, nghe được lời này, lúc này mới chợt hiểu đạo: "Thì ra là như vậy, nếu đúng như là kia năm vị giám đốc quan thoại, thật đúng là có thể sử dụng loại thủ đoạn này cứu Tô Nghi."

Mọi người cũng gật gù đầu, bỏ đi nghi ngờ, đồng thời mặt lộ vẻ may mắn: May mắn Tô Nghi không có ngộ hại, nếu không Nhân tộc liền muốn vô ích tổn thất một vị thiên tài tuyệt thế rồi.

Tổ Thủy Huyền vài tên sĩ tử như trút được gánh nặng, vội vàng bình phục chính mình đánh trống bình thường tim đập, vội vàng cùng đại bộ đội cùng nhau, hướng Tô Nghi bóng lưng đuổi theo.

Lúc này, tại Quốc Viện một chỗ trong lầu các.

Năm tên lão giả ngồi quanh ở một tòa Kim Ngọc chế tạo hỗn thiên nghi chung quanh, trong hai mắt né qua Hồn Thiên Bàn bên trong ngàn vạn cảnh tượng.

Lúc này, có một ông lão kinh ngạc nói: "Ồ, có một đạo tâm thần tại Hồn Thiên Bàn trung ly kỳ biến mất."

"Ta cũng cảm thấy, nhưng tìm khắp mỗi một góc đều không thể phát hiện là ai tâm thần tiêu tan, quả thật kỳ quái."

Lại có một vị so với trẻ tuổi hắc hồ từ lão giả cười nói: "Ha ha , hai vị tiền bối chẳng lẽ là khản trương thái quá , sinh ra ảo giác ?"

Vừa nói , vị này hắc hồ từ lão giả trong lòng còn vui vẻ đạo: "Xem ra Chu Ngọc Thư mưu đồ sự tình đã thành công , cũng không biết hắc đến tột cùng là phải đối phó người nào ? Hừ, ta cũng không quan tâm những chuyện đó, tóm lại ta hao tổn tâm cơ giúp hắc lừa gạt được đồng liêu mất , sau chuyện này nhất định phải để cho hắc xuất ra hứa hẹn thù lao mới được."

Một ông già nghe hắc nói như vậy , nghi ngờ chưa chắc đạo: "Có lẽ là ta thần kinh quá căng thẳng , thật sinh ra ảo giác đi. Liền như vậy , đại gia tiếp tục giám đốc , chớ có phân tâm."

"Đúng vậy , từ hôm nay năm bắt đầu , tiếp theo trong ba năm , Hồn Thiên Bàn không cho phép xuất hiện bất kỳ ngoài ý muốn."

"Ta nghe lão chủ tướng nói đến , ba năm sau sắp có một hồi thiên tai hạ xuống , cần gấp hồn thiên nghi tiếp thu đại lượng tinh lực , đến tột cùng là thật hay giả ?" Một người hỏi.

"Lão chủ tướng khi nào lừa gạt chúng ta ?" Một vị lão giả khác lắc đầu nói , "Chính vì vậy , năm nay Trích Tinh Các bên trong khảo nghiệm so với bao năm qua đều khó khăn hơn năm thành trở lên, ngược lại ủy khuất lần này sĩ tử rồi."

"Lịch đại mới lên cấp võ sinh lần đầu tiên leo Trích Tinh Các lúc , thường thường sẽ có 3 thành người có thể hái được tướng tinh , thậm chí còn có riêng biệt tướng môn đệ tử có thể hái hai khóa; nhưng năm nay sợ rằng có thể hái được tướng tinh sĩ tử liền hai thành cũng rất khó đạt tới , hái hai khóa tướng tinh chỉ sợ sẽ không xuất hiện. Năm nay Trích Tinh Các , quá khó khăn!"

Nghe vậy , năm người rồi rít thở dài.

"Không cần than thở , làm như vậy cũng là vì toàn thể Nhân tộc lo nghĩ , chỉ có thể ủy khuất lần này mới lên cấp võ sinh môn rồi." Một vị nhiều tuổi nhất lão giả nói , "Huống chi bọn họ không phải là không có cơ hội lần thứ hai , chờ bọn hắc đạt tới người đi đường cấp bậc lúc , sợ rằng ba năm này sớm qua , vẫn có thể dễ dàng hái một viên tướng tinh , chứ vị không cần lo ngại."

"Tiền bối nói là , chúng ta vẫn là chuyên tâm giám đốc đi."

Năm vị lão nhân đề xuống chính mình về lo lắng , trong mắt lần nữa né qua Hồn Thiên Bàn bên trong đông đảo cảnh tượng.

Bạn đang đọc truyện *Binh Pháp Đại Thánh Convert* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 59: Âm độ trần thương

Tô Nghi bò hơn ba nghìn đạo nấc thang , cuối cùng leo lên đỉnh núi , thầm nghĩ tận thua thiệt chính mình chỉ là một đạo tâm thần , nếu không bắt luận kẻ nào bỏ cao như vậy núi , chỉ sợ cũng được một mối không thờ được.

Vừa bước lên núi đỉnh , sương mù nhất thời tiêu tán ở trước mắt , trở nên là cao nguyên lấm phong , thổi Tô Nghi áo khoác bay phát phới , bất quá đối với Tô Nghi tâm thần lại không có uy hiếp chút nào.

Một tòa cơ hồ có cao mười trượng lầu các đứng vững tại đỉnh núi trên đất bằng , nóc nhà mũi nhọn nhấm vào trên bầu trời một viên sáng ngời tinh thần. Lầu các môn biển trắng lên viết "Âm độ trần thương" bốn cái chữ to màu vàng , hắc phản xạ mà ra kim quang không nói lời gì đâm vào Tô Nghi mi mắt.

Tô Nghi quan sát trong chớp lát , thật sự không nhìn ra tòa lầu này các có cái gì địa phương đặc thù , cùng Binh Phong Đại Lục lầu các cũng không có gì khác biệt.

Lúc này , phía sau hắc truyền tới liên tiếp tiếng thờ , quay mắt nhìn lại , ban đầu đi theo Tô Nghi những thứ kia các sĩ tử cũng đều người trước ngã xuống người sau tiến lên mà leo lên đỉnh núi.

Những người này vừa đứng đến trên đất bằng , ngay lập tức sẽ bị cuồng phong đánh một lão đảo , hao hết khí lực mới đứng vững gót chân , ngay cả Hàn Nhạc Sơn cũng không thể thoát khỏi may mắn , nhưng hắc so với người khác lại vững vàng nhiều.

Mọi người thấy Tô Nghi không chút nào tổn sức mà đứng ở trên đỉnh núi , phảng phất lại cuồng bạo gió mạnh cũng không cách nào rung chuyển chân hắc cùng , nhất thời mặt lộ kinh diễm cùng vẻ tán thán tới.

Tô Nghi cũng không lãng phí thời gian nữa , hướng mọi người chấp tay một cái sau đó , đẩy cửa tiến vào Trích Tinh Các bên trong.

Tiến vào Trích Tinh Các bên trong , Tô Nghi sau lưng đại môn tự động đóng lên , trước mắt nhất thời đập lên lụa đen; đồng thời , một cỗ kỳ dị lực lượng đưa hần bực , Tô Nghi chỉ cảm thấy mí mắt nặng nề , không khỏi nhắm hai mắt lại , rơi vào trạng thái ngủ say bên trong.

Trong giấc mộng , Tô Nghi mơ hồ cảm thấy có người ở đây thân thể mình , đồng thời còn ghé vào lỗ tai hần hô to.

"Tướng quân , tướng quân , Man Tộc chuẩn bị mở núi , ngài mau tỉnh lại a!"

Tô Nghi ứng tiếng mà tỉnh , lập tức giật mình một cái , ngồi dậy , mờ mịt hướng bốn phía nhìn , phát hiện mình chính mình ở ở một chỗ trong doanh trường , trong không khí tràn ngập nồng nặc bụi đất cùng rỉ sét mùi.

"Ồ ? Ta không phải tại leo Trích Tinh Các sao? Hiện tại lại vừa là ở nơi nào ? Hơn nữa người này gọi thế nào ta tướng quân ?" Tô Nghi trong lòng kinh ngạc.

Tô Nghi còn đang nghi hoặc , đột nhiên trong đầu nổ tung một đạo tiếng vang: "Chiến lược đánh cờ , thông qua này người khảo nghiệm , hái được tướng tinh."

Trong đầu xông lên một cỗ tin tức , Tô Nghi nhất thời hai tròng mắt sáng lên , trong lòng nói: "Thì ra là như vậy , đây chính là Trích Tinh Các khảo nghiệm , thông qua không ngừng tiêu hao ta tinh thần lực , cấu trúc ra một cái chiến trường mô phỏng , ta yêu cầu thông qua cuộc chiến tranh này lĩnh ngộ ám độ trần thương tinh túy , sau đó mới có thể hái tướng tinh!"

Tô Nghi không thể lãng phí từng giây từng phút thời gian , lập tức đứng dậy mặc quần áo đeo giáp , nhìn về phía bên cạnh áo giáp sáng rỡ , như là phó tướng bộ dáng nam tử , hỏi "Người nói Man Tộc khai sơn ? Đến tột cùng chuyện gì xảy ra ?"

Lại nghe kia viên phó tướng nói: "Ta hiện Thần tỉnh lại , nhìn thấy trong sơn cốc Man Tộc tập kết một số đông người , đang ở đào núi mở đường , như là quyết tâm muốn vượt qua này đại Điều núi."

Tô Nghi mặt liền biến sắc , nhớ tới cuộc chiến tranh này bối cảnh.

Một năm này , Man Tộc vượt qua Hoàng Hà , ồ ạt xâm lược. Vì không để cho Man Tộc xâm nhập Trung Nguyên , dưới triều đình lệnh để cho Tô Nghi biến thành tướng quân lĩnh một chi quân đội trú đóng ở đại Điều dãy núi , ngăn cản Man Tộc xâm nhập phía nam bước chân.

Nhân tộc trú đóng ở đại Điều dãy núi cửa khẩu hơn một tháng , tình hình ổn định , mặc cho dưới chân núi Man Tộc phát động vài chục lần tấn công , nhưng bởi vì Nhân tộc chiếm cứ địa lợi , cho nên chưa bại một lần , vững như Thái Sơn.

Mà hôm nay , Man Tộc lại muốn đào núi mở đường , đây là tình huống gì ?

"Mau dẫn ta đi ra xem một chút!" Tô Nghi liền vội vàng nói.

Kia viên phó tướng đáp dạ , ở mặt trước dẫn đường. Tô Nghi ra doanh trường , đưa mắt nhìn chung quanh , phát hiện mình đang đứng ở sườn núi một khối tiểu sơn ao nơi , hai bên là cao vút đỉnh núi , gió nhẹ lướt qua , cảnh lá táo vang , trùng điệp hót; mà chung quanh là đá lớn xếp lên tường đá , cơ cấu nghiêm cẩn , cờ xí phiêu đảng.

Này trại đá nhỏ chiếm cứ hai tòa đỉnh núi ở giữa thung lũng đất bằng , trấn giữ yếu đạo , tiến có thể công lui có thể thủ , cùng cố không gì sánh được; trong trại có nhóm lớn binh lính đang ở trong sân thao luyện , không ngừng có người ở trong trại tuần tra , vừa thấy Tô Nghi , lập tức chào quân lễ , miệng hô "Tướng quân" .

Tô Nghi từng cái đáp lại , trong bóng tối nhanh chóng thích ứng thân phận của mình , sau đó tại phó tướng dưới sự hướng dẫn lên trại tường , hướng dưới chân núi nhìn.

Này vừa nhìn , Tô Nghi nhất thời hai tròng mắt đông lại một cái , phát hiện dưới chân núi có nhóm lớn bán nhân mã Man Tộc đang ở đào tạc một chỗ địa thế hơi thấp khe núi , cuộc từ tiếng leng keng tại quần sơn gian vang lên liên miên , không ngừng có Man Tộc tới tới lui lui , đem hòn đá chở đi , như là phải đào ra một con đường tới.

Tô Nghi định thần nhìn lại những thứ kia Man Tộc tướng mạo , nhất thời cảm thấy kỳ lạ: Bán nhân mã Man Tộc nửa người trên cùng Nhân loại không sai biệt lắm , chỉ là một cái cường tráng không gì sánh được , bắp thịt cuộn cuộn; nửa người dưới chính là thân ngựa thể , giống vậy so với bình thường quân mã còn muốn to lớn hai phần; mà Man Tộc khuôn mặt so với Nhân tộc lộ ra càng thêm dữ tợn , miệng hơi lớn , bực lộ ra bên trong đại cái nanh; mà lỗ tai thính dài , nổi bật Man Tộc tài năng xuất chúng thánh giác.

Bởi vì Man Tộc thân thể đặc tính , bọn họ tại bình nguyên có thể phát huy cực mạnh sức chiến đấu , nhưng ở dốc đứng cao điểm liền thân thể thăng bằng cũng rất khó bảo trì lại , chớ nói chi là cùng chiếm cứ địa lợi Nhân tộc giao chiến.

Tô Nghi lại một suy nghĩ cuộc chiến tranh này bản chất , càng cảm thấy kinh ngạc phi thường.

"Ồ , này không quá đúng vậy!" Tô Nghi trong lòng buồn bực nói , "Này Man Tộc xem ta trú đóng ở yếu đạo , đánh lâu không xong , vì vậy muốn tạc sơn mở đường; nhưng loại này giống trông khua chiêng mở đường phương pháp , lại làm sao có thể không đưa tới ta cảnh giác ? Man Tộc muốn cưỡng ép mở đường vượt qua này đại Điều núi , ngay từ đầu liền là không có khả năng thực hiện!"

"Chỉ sợ sẽ là Man Tộc có ý muốn thông qua tạc son mở đường tới hấp dẫn ta sự chú ý, tề đại ta nghe nhìn, sau đó theo một chỗ khác tiểu đạo len lén vượt qua đại Diệu núi, công sau lưng ta. . . Đây chẳng lẽ là Man Tộc muốn đối với ta dùng âm độ trần thương kế sách?" Tô Nghi kinh ngạc không thôi, "Ta nghe nói Man Tộc phương thức chiến đấu từ trước đến giờ là đại khai đại hợp, tốc chiến tốc thắng, không đánh lại chạy, chưa bao giờ đi kia âm mưu quỷ kế, lúc nào có cao như vậy trí khôn? Không, đây chỉ là Trích Tinh Các biến hóa ra Man Tộc, nói không chừng cùng trên thực tế Man Tộc không giống nhau, bọn họ trí tuệ vẫn đề vẫn chỉ là thứ yếu, đứng đầu vẫn đề trọng yếu là ——"

"Rõ ràng là ta muốn hái âm độ trần thương kì mưu tướng tinh, hẳn là ta tới hành sử cái này mưu kế mới đúng chứ? Vì sao giờ phút này ta là thủ mới, phải chờ người khác đối với ta dùng âm độ trần thương kế sách?" Tô Nghi cảm thấy hoang đường cực kỳ.

Lúc này, bên cạnh kia viên phó tướng nói: "Tướng quân, này Man Tộc tạc son, nếu chúng ta bỏ mặc, lấy bọn họ thân thể và số lượng, không ra hai tháng tự muốn đem núi tạc xuyên, phải làm như thế nào?"

Tô Nghi suy nghĩ một hồi, hạ lệnh: "Triệu tập sở hữu tướng lĩnh, thăng trưởng!"

"Dạ!" Phó tướng ứng tiếng, vội vàng đi thi hành mệnh lệnh.

Tô Nghi tiếp tục quan sát Man Tộc, trong lòng nói: "Xem ra tràng này trong khảo nghiệm ta chỉ cần thành công đem Man Tộc ngăn lại, không để cho bọn họ độ núi, chính là ta thắng lợi. Nhưng ta đã biết này Man Tộc sẽ đối ta hành sử minh tu sạn đạo, âm độ trần thương kế sách, bọn họ lại làm sao có thể được như ý? Cảm giác hẳn không đơn giản như vậy."

Đi tới trung quân đại tướng, Tô Nghi ngồi ngay ngắn vị trí đầu não, cái khác tướng lĩnh phân ngồi hai bên, tổng cộng có mười bảy người.

Tô Nghi ngồi xuống định, đầu quân lập tức trình lên một quyển tên bộ, Tô Nghi gật đầu nhận lấy, bắt đầu từng cái chỉ đích danh, rất có Đại tướng uy nghiêm.

Chỉ đích danh trung, chúng tướng từng cái đáp "Có mặt tướng", điểm xong tên, Tô Nghi bắt đầu tiến hành miếu tính.

Miếu tính, chính là tại khai chiến trước, ở triều đình bên trên tính toán địch ta ưu liệt, tính toán phần thắng cao thấp, chỉ có miếu tính thắng địch nhân sau đó, mới có thể động viên quân đội chinh phạt địch nhân, đây chính là cái gọi là "Trước thắng rồi sau đó chiến", là « Tồn Từ binh pháp » trung cơ bản nhất chiến lược khái niệm; tôn thánh tư tưởng chủ trọng dùng tuyệt đối quân sự ưu thế áp đảo địch nhân, lấy thực lực quyết thắng, nếu như đạo nghĩa, binh lực, hậu cần, tướng lĩnh tài năng, thiên thời địa lợi nhân hoà chờ khắp mọi mặt thực lực tổng hợp không bằng địch nhân, phần thắng hơi thấp, vậy liền tuyệt không chủ động khai chiến.

Muốn lấy được chiến tranh thắng lợi, tự cần phải trước làm được biết người biết ta, tướng địch ta tình hình tính toán rõ ràng.

Tô Nghi đầu tiên nghe đầu quân hồi báo mấy phe cùng Man Tộc binh lực so sánh: Mấy phe binh lực hai chục ngàn, phần lớn đều là binh lính bình thường, võ sinh số lượng chiếm 3000, tướng tài chỉ có bốn trăm, người đi đường chính là tại chỗ mười bảy người. Tô Nghi vẫn chỉ là võ sinh, nhưng tất cả mọi người đều không cảm thấy võ sinh làm tướng quân rất kỳ quái, chung quy chỉ là mô phỏng.

Mà Man Tộc binh lực một trăm ngàn có thừa, mặc dù cơ hồ tất cả đều là dân du mục, nhưng lại có hơn ngàn Man binh, bài đầu càng là có hơn ba mươi vị, không có mưu khác.

Man Tộc từ lúc vừa ra đời bắt đầu liền bị xưng là dân du mục, yếu nhất dân du mục cùng Nhân tộc hài đồng giống nhau yếu, mạnh nhất dân du mục có thể cùng đình phong võ sinh sánh vai; mà có thể bị chọn làm Man binh, không một không có đủ có thể cùng Nhân tộc tướng tài đối kháng lực lượng; bài đầu chính là Thập phu trưởng, sức chiến đấu cùng Nhân tộc người đi đường tương đương; mưu khác chính là Bách phu trưởng, có thể lực chiến Vũ Sĩ.

Tô Nghi cẩn thận cắt tía Man Tộc cấp bậc, thăm nghĩ đến: "May mắn trại địch không có Bách phu trưởng, nếu không Nhân tộc coi như chiếm cứ địa lợi cũng không biện pháp ngăn cản Man Tộc; nhưng dù vậy, Man Tộc vô luận là số người vẫn là cao tầng lực lượng đều hơn xa bên ta, cho nên ta tuyệt đối không thể buông tha địa lợi, lao xuống núi đi tại bình nguyên cùng Man Tộc triển khai quyết chiến, cái này không khác nào tự tìm đường chết."

Tô Nghi ở trong lòng quyết định cố thủ thành quách, lại hạ lệnh: "Lưu đầu quân, bên ta cùng phe địch hậu cần tiếp tế như thế nào? Cùng bản tướng từng cái báo tới."

"Linh mệnh." Lưu đầu quân đáp, "Ở phía sau có xây đức quận cho chúng ta liên tục không ngừng bổ sung lương thảo quân giới, bên ta không cần là hậu cần lo lắng; mà Man Tộc lương thực là dê bò, không cần nhân lực vận chuyển, tại hành quân trong quá trình còn có thể sinh sản, càng không thể nào là hậu cần phát sầu."

Tô Nghi gật đầu một cái, lại hỏi chúng tướng cái khác một vài vấn đề, căn cứ đến mỗi một binh lính tâm tình, cùng với mấy ngày sắp tới khí trời, đem sở hữu tình báo tỉ mỉ xâu chuỗi với nhau, trong lòng mơ hồ có một cái đại khái.

"Bên ta binh lính tâm tình tăng lên, người người đều chuẩn bị liều mình chiến đấu hăng hái, tam quân tướng sĩ dùng mạng, thế phải bảo đảm Trung Nguyên bình an; hơn nữa lương thảo đầy đủ, quân giới đầy đủ, trên bầu trời càng là vạn dặm không mây, mấy ngày sắp tới khí trời tuyệt đối rất tốt, những phương diện này sự tinh cơ hồ không cần con bà nó tâm; ta duy nhất yêu cầu bận tâm, chính là như thế nào ứng dụng hiện có lực lượng, phá giải Man Tộc âm độ trần thương kế sách."

"Hơn nữa, ta vô luận phát ra gì đó mệnh lệnh, cũng có thể lập tức rõ ràng mà được đến thi hành, được đến đối ứng kết quả, hãy cùng đánh cờ bình thường tuyệt không ngoài ý muốn; xem ra là tràng này chiến lược đánh cờ có ý thiết lập thành như vậy, chỉ kiểm tra mưu lược, không kiểm tra cái khác.

Nếu không phải như thế mà nói, ta một cái kinh nghiệm chưa đủ, lại không có gì uy vọng nho nhỏ võ sinh thật đúng là không cười được loại này đại quân." Tô Nghi cho ra cái kết luận này.

Bạn đang đọc truyện *Binh Pháp Đại Thánh Convert* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 60: Thất bại là mẹ thành công

Sau đó Tô Nghi cùng chúng tướng bắt đầu thảo luận nên như thế nào đối phó Man Tộc tạc son mở đường phương pháp, tất cả mọi người đều mỗi người nói một kiểu, nhưng không có một cái có thể nói lên phương án cụ thể.

Trong quá trình này, Tô Nghi âm thầm ghi nhớ tại chỗ mỗi người thần thái, tính cách, giọng, phát hiện trong đó phần lớn người đều dùng khí mười phần, rồi rít xin đi, muốn đi phá hư Man Tộc công trình; nhưng là có mấy cái lý trí người từng cái bài xích đối phương, cho là tuyệt đối không thể lấy hoàn cảnh xấu binh lực đã kích Man Tộc ưu thế binh lực, huống chi Man Tộc tại dưới chân núi còn có bình nguyên địa lợi.

Chủ này động tấn công không thể thực hiện, nhưng lại không thể trở mặt nhìn Man Tộc tạc son, trong lúc nhất thời, bên trong doanh trại lâm vào kịch liệt tranh luận bên trong.

Nhưng Tô Nghi coi như nhận được khảo nghiệm người, nhìn so với người khác thông suốt nhiều, thầm nghĩ đến: "Ta ở nơi này rồi một khắc đồng hồ, mơ hồ cảm giác tinh thần lực có chút tiêu hao, này dễ tính, ta tới đa chỉ có thể tại chiến trường mở phòng trung ngay ngốc ba ngày thời gian. Hơn nữa nếu là ám độ trần thương khảo nghiệm, Man Tộc tự không khả năng thật hoa lên thời gian mấy tháng đi tạc son, nếu không tràng này mô nghĩ chiến tranh sẽ không kêu khảo nghiệm, kêu gây khó khăn."

"Tạc son mở đường chỉ là một nguy trang, mục tiêu chính là vì hấp dẫn ta đối này phòng bị, để cho ta không thể đối với Man Tộc cái khác động tác nhỏ nhắc lên cảnh giác; sau đó thừa dịp ta tê đại lúc, Man Tộc nhưng từ cái khác tiêu đạo vượt qua đại Diêu núi! Có hay không có loại này tiêu đạo, chính là cuộc chiến tranh này điểm mấu chốt!"

Tô Nghi ý nghĩ trong lòng kết thúc, ngăn lại chúng tướng kịch liệt nghị luận, nghiêm túc nói: "Các vị tướng sĩ, trong các ngươi có thể có ai đúng này đại Diêu núi địa hình rõ như lòng bàn tay?"

Có một vị họ Trương phó tướng đứng lên, chấp tay đạo: "Hồi bẩm tướng quân, mặt tướng từ nhỏ ở nơi này mà, đối với đại Diêu núi địa hình tương đối quen thuộc."

"Được, bản tướng hỏi ngươi, nếu là Man Tộc muốn dùng ám độ trần thương kẻ sách lên qua đại Diêu núi, có thể có đường tắt?" Tô Nghi hỏi.

Đối mặt Tô Nghi cái vấn đề này, chúng tướng sắc mặt rét một cái, có người bình tĩnh đại ngộ, có người cúi đầu khổ tư.

Mà vị kia Trương phó tướng thì trả lời: "Đúng là có một con như vậy dương tràng đường mòn, khoảng cách bên ta doanh trại khoảng mười dặm. Tướng quân chẳng lẽ là suy đoán, kia Man Tộc noi theo ám độ trần thương phương pháp, giống trống khua chiêu tạc son mở đường, chỉ là vì chế tạo một cái giả tưởng, mục tiêu chính là vì lừa gạt chúng ta ánh mắt, sau đó lặng lẽ theo kia dương tràng đường mòn vượt qua đại Diêu núi?"

Tô Nghi gật đầu cười, thầm nghĩ này phó tướng thật đúng là tâm linh trong sáng, một điểm liền thông, có thể chịu được trọng dụng.

"Tướng quân, ngài chắc biết rõ, Man Tộc theo thực lực tăng lên, hình thể càng ngày sẽ càng lớn." Trương phó tướng nói, "Cái kia dương tràng đường mòn gấp ghe dốc đứng, đồn cũi người cùng thám tử môn đi đều rất khổ cực, Thập phu trường trở lên Man Tộc ở nơi này trong vách nhỏ càng là bước đi liên tục khó khăn. Xin thử cho mặt tướng nói thẳng, mặt tướng cũng không cho là Man Tộc một trăm ngàn đại quân sẽ chọn loại này tiêu đạo độ núi, như vậy thật không có hiệu suất."

"Nếu là người đứng ở Man Tộc góc độ suy nghĩ, người cảm thấy là cường công quân ta này tòa thành trại, cũng hoặc là thật tạc son mở đường tương đối có hiệu suất, hay là dùng chút ít mảnh khỏe lừa gạt quân ta, sau đó chậm này mạch lạc mà đi tiêu đạo độ núi tương đối có hiệu suất?" Tô Nghi cười lắc đầu nói.

Tầm kia phó tướng thần sắc nghiêm nghị, liên tục nói đúng.

Quân nghị kết thúc, Tô Nghi mệnh lệnh Trương phó tướng dẫn đường, hẳn chuẩn bị đi kia đường hẹp quanh co thực địa khảo sát một phen; lại mệnh lệnh chư vị tướng lĩnh cố thủ thành trại, không có hấn ra lệnh tuyệt đối không cho tự tiện đánh ra; sau đó Tô Nghi suy nghĩ một chút, lại mệnh lệnh một thành viên phó tướng dẫn dắt mười mấy người đứng lên đầu tường, nhất định phải làm ra một bộ đối với Man Tộc tạc son thập phần đề phòng tư thái.

Tô Nghi mang theo mười mấy tên cận vệ cùng hai viên phó tướng, mang theo nửa ngày lương khô, đi theo Trương phó tướng hướng kia đường hẹp quanh co đi tới.

Bởi vì đường núi lắc lư, Tô Nghi bỏ ra hai giờ mới đi xong này mười lăm dặm đường, đến đó mà vừa nhìn, quả nhiên có một cái gấp ghềnh hiểm trở tiểu đạo, đầu đuôi liên tiếp đại Diêu Sơn Nam bắc, liên miên chiếm cứ.

Này tiểu đạo cao thấp chập chùng, cỏ dại rậm rạp, dưới chân đá vụn vô số, thập phần khó đi.

Tô Nghi chỉ đi chén trà thời gian, đã cảm thấy lòng bàn chân làm đau, chân đau nhức, trong lòng nói: "Nhân tộc chỉ cần thêm chút vượt qua, là có thể thích ứng sở hữu địa hình; nhưng Man Tộc không giống nhau, bốn cái móng cùng trọng lượng cơ thể thiếu sót đặt ở cái kia vô luận như thế nào đều vượt qua không được địa hình vắn đề. Nhân tộc đi loại này tiểu đạo đều cảm thấy hết sức thông khô, huống chi là Man Tộc? Chỉ bất quá, đi đầu này tiểu đạo như thế nào đi nữa khó khăn, cũng không so với tại hoàn cảnh xấu địa hình cường công bên ta Kiên Thành tới càng thêm khó khăn, Man Tộc nhất định sẽ lựa chọn lợi dụng đầu này tiểu đạo vượt qua đại Diêu núi, đã kích quân ta phía sau."

Lúc này, mọi người dọc theo tiểu đạo, đi tới một chỗ đối lập bằng phẳng trong vùng núi.

Tô Nghi phát hiện khối này miền đồi núi thập phần rộng rãi, cùng nam bắc tiểu đạo đầu đuôi liên tiếp, cơ hồ có thể cho phép xuống hơn mười ngàn Man Tộc, phi thường thích hợp tập thể nghỉ ngơi; lại thấy bốn phía sườn núi nghiêng quán mọc từng sinh, đá lớn tinh bố, ngay lập tức sẽ cảm thấy đây là một khối vô cùng thích hợp mai phục bảo địa!

"Man Tộc đi tiểu đạo chật vật, trên đường nhất định ở chỗ này tụ tập nghỉ ngơi, ta nếu là phục binh ở đây, mượn địa hình sắc bén đột nhiên làm khó dễ, bốn bề hợp vây bên dưới, ắt sẽ tiêu diệt hết nơi đây Man Tộc, đối với hãn hơn Man Tộc cũng có thể tạo thành mười phần chán niếp, làm bọn hãn cũng không dám nữa đánh đầu này tiểu đạo chủ ý! Cứ như vậy, ta khảo nghiệm nhất định thành công." Tô Nghi phán chán đạo, "Mai phục là cơ bản nhất chính hiểm thấy phân binh chiến đấu, cũng không biết là Trích Tinh Các cố ý biến hóa ra chỗ này nơi, cũng hoặc là trên thực tế quả thật có như vậy một khối địa phương? Vô luận như thế nào, ta phải làm thật tốt lợi dụng."

Tô Nghi quyết định chủ ý, lập tức dẫn dắt mọi người đi trở về.

Vừa đi, Tô Nghi vừa muốn đến: "Tràng này khảo nghiệm, quân ta loại trừ chiếm cứ địa lợi ở ngoài, bất kỳ hạng nào đều không thể thắng được Man Tộc, loại trừ cố thủ cửa khẩu, cơ hồ không có khả năng chủ động thủ thắng; nhưng Man Tộc đã sử dụng ra ám độ trần thương kẻ sách, ý muốn lên qua đại Diêu núi, quân ta tiếp tục cố thủ thành trại chỉ có thể thất bại! Biện pháp tốt nhất chính là mai phục ở tiểu đạo mảnh này miền đồi núi bốn phía, mượn địa hình ưu thế trực tiếp vây diệt Man Tộc, lệnh Man Tộc kẻ sách thất bại, thông qua khảo nghiệm! Đại khái đối sách đã có, ta phải làm lại cẩn thận hoàn thiện chi tiết, tranh thủ mỗi một bước đều không xuất sai lầm."

Trở về thành trên đường, Tô Nghi không ngừng ở trong lòng suy nghĩ cùng hoàn thiện chi tiết.

Trở lại trong thành trại, đã là sau giờ Ngọ, đầu quân báo lại, Man Tộc quả nhiên rục rịch, bắt đầu điều động đội ngũ vật liệu rồi, sợ rằng khi trời tối, Man Tộc sẽ thừa dịp bóng đêm âm thầm vào tiểu đạo, lên qua đại Diêu núi.

Tô Nghi quả quyết chọn lựa đối sách, mệnh lệnh ban đầu theo hãn thăm dò địa hình ba viên phó tướng, dẫn dắt cái khác mười viên phó tướng cùng nhóm lớn binh lính đi trước kia phiến đất trống bốn phía mai phục, hơn nữa không rõ chi tiết mà chỉ đạo những thứ này phó tướng, bảo đảm mỗi một chi tiết đều không sai lầm, chỉ tại trong thành trại lưu lại bốn viên phó tướng cùng hơn ba nghìn binh lính.

Tô Nghi đứng ở trên đầu tường, thời khắc giám thị dưới chân núi Man Tộc trong đại doanh động tĩnh.

Nhưng đến vào đêm, Tô Nghi mượn yếu ớt ánh trăng, lại ngạc nhiên phát hiện, Man Tộc một trăm ngàn đại quân vậy mà chia binh hai đường, một đường hướng kia tiểu đạo phương hướng đi tới, một đường khác, lại trực tiếp hướng Tô Nghi trú đóng thành trại vọt tới!

Tô Nghi sắc mặt cả kinh, thầm nghĩ trong lòng không được, vội vàng điều động thành trại bên trong chỉ có 3000 binh lính nghênh chiến; nhưng cuối cùng người ít không đánh lại đông, không chỉ có 3000 binh lính toàn quân bị diệt, thành trại bị công phá, ngay cả mình đều bị chém đầu rã chúng.

Tại Tô Nghi binh bại bỏ mình trong nháy mắt đó, trước mắt né qua cái kia dương tràng đường mòn cảnh tượng: Chỉ thấy phân binh một đường Man Tộc vào tiểu đạo sau đó, đến khối kia trên đất trống, quả nhiên ở chỗ này tụ chúng nghỉ ngơi, chờ đợi truyền đạt mệnh lệnh mới một lần nữa đứng dậy tiếp tục đi tới.

Tự tại lúc này, Nhân tộc phục binh nhô ra, cắt đứt từ đầu đến cuối con đường, trống trận cùng vạn quân kêu khóc thanh âm quấy nhiễu Man Tộc thính giác, đem đất trống bên trong gần mười ngàn Man Tộc sợ đến giống như chim sợ cành cong, chạy tứ phía, không ngừng có Man Tộc ngã nhào hoặc bị cái khác Man Tộc đánh ngã, trong lúc nhất thời đập vô số, Nhân tộc thừa dịp đánh lên, lấy cực nhỏ đại giới sắp tới vạn Man Tộc toàn bộ chém đầu, thu được đại thắng!

Mà còn chưa tiến vào đất trống Man Tộc nhìn đến phía trước tru diệt cảnh tượng, hù dọa mặt không chút máu, xoay người bỏ chạy, mặc cho Man Tộc cao cấp tướng lĩnh như thế nào ra lệnh đều không cách nào ngăn lại binh bại núi đổ.

P phía sau sợ trốn Man Tộc xảy ra nghiêm trọng hơn gặm đạp sự kiện, trong lòng cũng không dám nữa đánh đầu này tiểu đạo chủ ý. . . Thế nhưng, Tô Nghi đã bỏ mình, đại doanh đã bị công phá, tràng này thí luyện vẫn thất bại.

Tô Nghi trong đầu vang lên một giọng nói.

"Chiến lược đánh cờ thất bại , tổng kết giáo huấn , lần nữa khiêu chiến!"

Cùng lúc đó , Tô Nghi trở nên hoảng hốt , chỉ cảm thấy tâm thần mình trong nháy mắt bị đưa ra mảnh này chiến trường mô phỏng , lại trở về Trích Tinh Các chỗ ở trên đỉnh núi.

Giờ phút này trên đỉnh núi sẽ từ so với ban đầu còn nhiều hơn , hiển nhiên đều là phần sau đi tới nơi này , chuẩn bị trích tinh; mọi người vừa thấy được Tô Nghi theo Trích Tinh Các trung bị truyền tống đi ra , tất cả đều trên mặt có vẻ kinh ngạc.

"Ồ , tô mười trù chẳng lẽ trích tinh thành công ?"

"Thật là nhanh! Ta thì nhìn hán chỉ có tiến đi rồi một khắc đồng hồ mà thôi."

Trong đó có một tên giỏi về nhìn mặt mà nói chuyện lão già lắc lắc đầu nói: "Ta xem tô mười trù sắc mặt không tốt lắm , có lẽ là thất bại."

"Đúng vậy , ta lúc trước nhìn đến kia Hàn Nhạc Sơn thất bại một lần bị truyền tống về đến , nói mình khả năng còn muốn thử lên ba lần , tô mười trù sao có thể có thể một lần thì thành công , phỏng chừng cũng phải thử lại lên ba bốn lần."

Tô Nghi nghe mọi người nghị luận , cũng không muốn đáp lời , đầy đầu chỉ muốn thí luyện chuyện.

"Ta quá chắc hẳn phải vậy , Man Tộc mình tu sạn đạo , ám độ trần thương , đường núi hiểm trở khả năng chỉ có một chỗ , nhưng Trần Thương nhưng có thể có nhiều chỗ!" Tô Nghi trong lòng cao tốc tổng kết đạo , "Man Tộc tạc sơn mở đường , chỉ cái này một cái mình tu sạn đạo cử động cũng đủ để hấp dẫn quân ta phòng bị , nhưng Man Tộc không chỉ có cái kia tiểu đạo coi như có thể cung cấp ám độ trần thương , bọn họ còn có thể lựa chọn dò xét tính mà đã kích quân ta thành trại; kết quả ta nhất thời khinh thường , thật đúng là bị Man Tộc dò xét thành công , nhờ ta thành trại."

Tô Nghi trong lòng vì chính mình kinh nghiệm chiến tranh chưa đủ mà thở dài , nhưng sau đó lập tức lên tinh thần , trong lòng khích lệ chính mình , thất bại là mẹ thành công.

"Ta nếu là đem quân đội đại lượng tụ họp tại trong thành trại , chỉ phải một số ít quân đội đi chỗ đó phiến miền đồi núi bốn phía mai phục , thành trại là có thể bảo đảm không lừa bịp , nhưng sợ rằng rất khó đem tiểu đạo trong miền đồi núi tụ chúng nghỉ ngơi hơn mười ngàn Man Tộc toàn bộ chém đầu , sợ rằng còn có thể bị phản kháng một đòn , hao tổn đại lượng binh lính. Nếu là Man Tộc xuyên qua tiểu đạo , đi vòng qua quân ta thành trại phía sau , coi như thành trại bên trong trú đóng trọng binh , tại hai mặt thụ địch bên dưới chỉ sợ cũng khó mà ngăn cản."

Bạn đang đọc truyện *Binh Pháp Đại Thánh Convert* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 61: Hạng nhất , Tô Nghi!

"Cho nên , lấy trọng binh cố thủ thành quách mà khinh thị tiểu đạo , tuyệt không phải thượng sách! Trạng này khảo nghiệm máu chốt , chính là muốn ở trên đường nhỏ đối với Man Tộc tạo thành mười phần chán nản , khiến cho chúng nó cũng không dám nữa lên qua đại Diệu núi , đồng thời giữ được cửa khẩu , tuyệt không có thể để cho Man Tộc có cơ hội để lợi dụng được."

Tô Nghi tổng kết xong , một lần nữa giờ chân lên đến , đẩy cửa đi vào Trích Tinh Các bên trong.

Chung quanh lập tức vang lên một mảnh kinh thanh.

"Tô mười trù nhanh như vậy liền định khiêu chiến lần thứ hai ? !"

"Đúng vậy , liền mới vừa rồi Hàn Nhạc Sơn đều ở đây bên ngoài suy tính ba trăm hơi thở thời gian mới dám lần nữa khiêu chiến , này tô mười trù chỉ suy tính sáu mươi hơi thở , lại làm sao có thể cân nhắc chu toàn , tổng kết thất bại ?"

"Nhất định là tô mười trù gặp sau khi thất bại tức không nhịn nổi , nhất thời nóng nảy liền muốn lần nữa khiêu chiến. . . Ai , không nghĩ đến hán tâm tính như thế yếu kém , ta cảm giác được hán phụ lòng mười trù tên." Một người lắc đầu nói , lộ ra thập phần thất vọng.

"Chung quy hán chỉ là người thiếu niên gia , hơn nữa còn là thứ tộc sau đó , không thể quá cường cầu hán." Một ông già nói.

"Ta xem , nếu là tô mười trù thất bại lần nữa , đại gia còn ở lại đây liền khuyên hán một chút , khiến hán nghĩ cận kề sẽ đi khiêu chiến , ngàn vạn lần chớ khiến hán hành động theo cảm tính."

"Vị huynh đài này nói là , đến lúc đó chỉ hy vọng tô mười trù có thể nghe lọt đi."

Tô Nghi không biết mọi người đối với hắn đánh giá , lần nữa bước vào Trích Tinh Các bên trong , mắt tối sầm lại , đi tới chiến trường mô phỏng trung.

"Trướng quân , trướng quân , Man Tộc chuẩn bị mở núi , ngài mau tỉnh lại a!"

Tô Nghi nhất thời bừng tỉnh , nhìn về trước mắt cái này quen thuộc khuôn mặt , rốt cuộc lại là lần trước gọi mình thức dậy người Phó tướng kia!

Tô Nghi trong lòng có cái suy đoán , cũng không nói nhầm , lập tức ra lệnh: "Triệu tập chư tướng , thăng trưởng!"

Phó tướng đáp dạ mà đi , Tô Nghi lập tức mặc quần áo đeo giáp , bội kiếm treo eo , hướng trung quân đại tướng đi tới.

Chúng tướng đã sớm tụ tập ở chỗ này , thấy Tô Nghi tiến vào , lập tức đứng dậy hành lễ , miệng hô "Trướng quân" .

Tô Nghi gật đầu một cái , ngồi vào vị trí đầu não , lần nữa hướng Lưu đầu quân hỏi dò địch ta tình hình , nghe đối phương miêu tả , Tô Nghi thầm nghĩ trong lòng quả là như thế.

Lần thứ hai chiến lược đánh cờ cùng lần đầu tiên giống nhau như đúc , địch ta binh lực , tình hình , địa hình hoàn toàn giống nhau , mà Man Tộc đang ở tạc sơn mở đường , Tô Nghi cần phải ứng dụng hiện có lực lượng phá giải Man Tộc âm độ trần thương phương pháp.

"Ta lần đầu tiên tiểu đạo phục binh phương pháp phi thường thành công , chém đầu mười ngàn , đủ để chấn nhiếp còn lại Man Tộc , để cho tràng này khảo nghiệm được đến thành công." Tô Nghi nghĩ đến , "Vấn đề là , nên như thế nào bảo toàn này tòa thành trại ?"

Tô Nghi khổ tư mình tướng , cuối cùng nghĩ tới một cái phương pháp.

Sau đó Tô Nghi mệnh lệnh ban đầu cái kia Trương phó tướng , khiến hắn dẫn dắt mười viên phó tướng cùng mười ngàn bảy binh lực , tại sau giờ Ngọ đi kia đường hẹp quanh co xung quang chỗ đất trống mai phục; hơn nữa lập ra so với lần đầu tiên càng hoàn thiện chi tiết , đối với chư vị tham dự mai phục phó tướng từng cái phân phó bọn họ nên làm việc; hơn nữa chú trọng nhấn mạnh: Chỉ dùng gỗ lăn đá lớn tắc nghẽn con đường phía trước , lưu một cái đường lui cho Man Tộc chạy trốn , lợi dụng Man Tộc binh bại lúc có thể trốn thì tuyệt không từ chiến bản năng , giảm bớt Man Tộc ngoan cố chống cự khả năng , gia tăng mấy phe binh lính tỷ số sống sót.

Hơn nữa những thứ này còn sống Man Tộc đào binh trở lại đại doanh về sau , tất nhiên sẽ từ vong kinh khủng mang cho cái khác Man Tộc , càng sâu chấn nhiếp hiệu quả.

Cùng lần đầu tiên giống nhau , Tô Nghi vẫn chỉ tại trong trại lưu lại bốn viên phó tướng cùng 3000 binh lính.

Muốn hợp vây chém chết mười ngàn Man Tộc , loại trừ đột nhiên tập kích ngoài ra , còn cần có tương đương số người Nhân tộc binh lính , nếu không liên vòng vây đều không cách nào tạo thành , càng tạo không ra đủ để cho Man Tộc sợ hãi thanh thế tới; nếu là Nhân tộc binh lính gấp đôi ở Man Tộc , có thể thắng càng thêm dễ dàng , cho nên , đi tiểu đạo mai phục binh lính tuyệt đối không thể quá ít.

Mà lần này , phải như thế nào dùng 3000 binh lính giữ được thành trại ? Tô Nghi lúc trước nghĩ đến phương pháp chính là: Phô trương thanh thế!

Tô Nghi trước điểm mười tên binh lính , để cho bọn họ đứng lên đầu tường cờ tung bay gỗ trống , kêu lên công kích kèn hiệu , sau đó lại để cho phó tướng dẫn dắt một ngàn tên lính lao xuống núi đi , ý đồ phá hư Man Tộc tạc sơn làm việc.

Làm như vậy mục tiêu , chính là để cho Man Tộc cho là: Nhân tộc thật bị bọn họ "Mình tu sạn đạo" lừa gạt rồi , đem toàn bộ chú ý lực đều tập trung ở bọn họ tạc sơn mở đường lên.

Quả nhiên , dưới chân núi tiến hành làm việc Man Tộc lập tức bỏ lại cái cuộc , nhắc lên vũ khí chuẩn bị nghênh chiến.

Nhưng ngay tại Nhân tộc một ngàn binh lính tức thì lao xuống núi , hai nhóm người cần phải đánh sập lá cà lúc , trên núi đầu tường nơi , vang lên một đạo thanh thúy chiêng đồng âm thanh.

Nhân tộc lập tức thu binh trở về núi , Man Tộc ngạc nhiên không ngớt , tiếng mắng một mảnh.

Tô Nghi không bị thương người nào , dễ dàng quấy nhiễu Man Tộc tạc sơn làm việc.

Sau giờ Ngọ , chính làm Man Tộc tổ chức mấy ngàn dân du mục tiếp tục tạc sơn lúc , Tô Nghi lần nữa điểm ba mươi tên lính đứng lên đầu tường , đốc hết sức đi gỗ trống kêu gào , lần nữa kêu lên công kích kèn hiệu.

Sau đó , bốn viên phó tướng chỉ huy toàn trại 3000 binh lính giết đi xuống núi!

Man Tộc tạc sơn nhân viên như là có chuẩn bị tâm lý một chút , sớm chuẩn bị xong nghênh chiến; nhưng khi Nhân tộc đem đến chân núi lúc , Tô Nghi lần nữa đánh chuông thu binh , kia mấy ngàn Man Tộc khí kêu la như sấm.

Man Tộc tiếp tục tiến hành tạc sơn làm việc.

Vào đêm , Tô Nghi điểm 200 tên lính đứng lên đầu tường , đốt lên cây đuốc , nâng lên trên trăm đạo cờ xí , đồng thời để cho trong trại toàn bộ binh lính

cùng kêu lên hô to , cần phải làm ra hai chục ngàn tên lính thanh thế tới.

Trên núi tiếng quát rung trời , dưới núi Man Tộc không biết Nhân tộc hư thật , những mục dân trong lòng hốt hoảng , nhưng cao tầng tướng lĩnh nhưng là cười lạnh không ngớt , trong lòng đều muốn: "Nhân tộc quả nhiên là cảm thấy không thể để cho quân ta tiếp tục tác sơn , không thể không quyết tử chiến một trận , muốn giơ toàn lực trừng kích quân ta doanh trại ? Ha ha , xông lên đi , xông lên đi , chờ các người buổi tối lao xuống núi rồi , thấy sẽ chỉ là một tòa không doanh mà thôi."

Ngay đêm đó , Man Tộc thừa dịp bóng đêm , giờ trại lặng lẽ hướng tiêu đạo phương hướng tiến quân. Nếu không phải đi gia tăng chú ý , Nhân tộc tại dưới bóng đêm này quả quyết không thể phát hiện Man Tộc động tác nhỏ , nhưng Tô Nghi sớm có chuẩn bị tâm lý , chăm chú nhìn Man Tộc đại doanh động tĩnh , thấy Man Tộc không hề phân binh đánh kích thành trại , vỗ tay mà cười: "Đại sự sẽ thành."

Không lâu sau , hơn mười ngàn đánh trận đầu Man Tộc đi tới tiêu đạo trong miền đồi núi nghỉ ngơi , Nhân tộc lần nữa phục binh nổi lên bốn phía , bẻ tắc con đường phía trước , tiếng trống rung trời , giết hướng Man Tộc; Man Tộc sợ hãi vạn phần , sau khi thấy được đường vẫn còn , ý chí chiến đấu hoàn toàn tan vỡ , không cần suy nghĩ liền hướng đường lui chạy trốn; mà phía sau chạy tới Man Tộc không rõ vì sao , né tránh không kịp , xung đột bên dưới tạo thành nghiêm trọng hơn giẫm đạp chết; Nhân tộc chỉ bỏ ra chừng trăm tên lính chết đại giới , đem Man Tộc chém đầu hơn mười ngàn cấp , cơ hồ thu được toàn thắng!

Chỉ có gần ngàn tên Man Tộc chạy thoát , bọn họ sợ hãi nhanh chóng lấy , tạo thành càng nhiều Man Tộc khủng hoảng; Man Tộc tướng lĩnh thấy vậy , không thể không bắt buộc rút lui , trong lòng cũng là nghi ngờ không hiểu nói: "Nhân tộc binh lính toàn ở trong thành trại mật , này tiêu đạo phục binh lại vừa là nơi nào đến ? Chẳng lẽ Nhân tộc có viện quân ? Nhìn dáng dấp đầu này tiêu đạo đã bị Nhân tộc nắm giữ , quân ta ở chỗ này không thi triển được , cùng Nhân tộc chiến đấu , không khác nào tự tìm đường chết."

Tại ăn một hồi mai phục về sau , Man Tộc thần hồn nát thần tính , lòng vẫn còn sợ hãi , cũng không dám nữa đánh lên qua đại Diêu sơn chủ ý.

Tô Nghi thân ở doanh trại , trong mắt lại né qua trong đường nhỏ lưỡng quân giao chiến đủ loại tình cảnh , biết mình đã phá giải Man Tộc ám độ trần thương phương pháp.

Tràng này khảo nghiệm , hấn thắng lợi!

Lần này , Tô Nghi trong đầu vang lên một đạo khác thanh âm: "Chiến lược đánh cờ thắng lợi , tiếp đón kì mưu tướng tinh , ám độ trần thương!"

Tiếng nói rơi xuống , trên bầu trời một viên tướng tinh bỏ ra một luồng ngân quang , chiếu sáng tại Tô Nghi trên đỉnh đầu , tại Tô Nghi trong đầu tạo thành viên thứ hai tướng tinh.

Một cổ mát lạnh cảm giác rửa sạch toàn thân , Tô Nghi tò mò tiến vào Luyện Binh Tràng , ngẩng đầu nhìn về Luyện Binh Tràng bầu trời , ám độ trần thương tướng tinh treo cao ở tự mình pho tượng đỉnh đầu , mặc dù so sánh lại thiên mệnh tướng tinh hơi nhỏ một ít , hơn nữa trong đó kì mưu ám độ trần thương chỉ có cấp một , nhưng Tô Nghi vẫn cảm thấy thập phần thỏa mãn , cảm thấy chuyện này không uống.

Sau đó Tô Nghi ngạc nhiên phát hiện , hấn tự mình pho tượng trong tay tinh thần độ dày vậy mà đạt tới 3 phần , miễn cưỡng nhờ vào lần này khảo nghiệm thành công tăng dày rồi hai phần!

Tô Nghi còn chưa kịp cao hứng , chính là hai mắt một hắc tâm thần rời đi chiến trường mô phỏng , trở lại Trích Tinh Các vị trí trên đỉnh núi.

Mọi người thấy Tô Nghi lúc xuất hiện lần nữa sắc mặt như thường , cũng không có qua nhiều vui vẻ , liền cảm giác Tô Nghi lại thất bại , lập tức liền có mấy người đi tới an ủi Tô Nghi , cũng khuyên Tô Nghi nhiều hơn tổng kết một phen , không muốn gấp như vậy lần nữa khiêu chiến.

Tô Nghi sắc mặt cổ quái , mới vừa muốn nói gì , lúc này , chỉ nghe thấy một đạo cuộn cuộn hùng âm vang dội tại Hồn Thiên Bàn toàn cảnh bên trong , nổ vang tại toàn bộ người bên tai bên trong.

"Đang tiến hành trích tinh thí luyện , vị thứ nhất hái được tướng tinh người , Nam Từ Châu Tố Thủy Huyện , Tô Nghi!"

Trên đỉnh núi nhất thời lặng ngắt như tờ.

"Ta thiên a , mới nửa giờ liền hái đến tướng tinh rồi hả? Đây là người sao!" Sở hữu các sĩ tử trong đầu chỉ có này một cái ý nghĩ.

Hồn Thiên Bàn bên trong tất cả mọi người nghe cái này tuyên cáo , đều cảm thấy trong lòng có sấm sét vang lên , rất nhiều còn chưa bắt đầu khiêu chiến lần đầu tiên người , nghe vậy lúc , sợ cảm đều muốn kéo tới trên đất đi. Vương chương quỹ không ngừng gập đầu , càng cảm thấy Tô Nghi người này tuyệt không phải người phàm; mà Tố Thủy Huyện hơn ba trăm danh sĩ tử môn , đang đối mặt những địa phương khác mới lên cấp võ sinh lúc , tất cả đều ngẩng đầu ưỡn ngực , vì chính mình thân là Tố Thủy Huyện dân chúng cảm thấy vô cùng tự hào.

Tại Tô Nghi chung quanh các sĩ tử càng là trở mắt ghen hờn , nhìn về phía Tô Nghi ánh mắt thật giống như đang nhìn một người cho tới bây giờ không có ở Bình Phong Đại Lục xuất hiện qua sinh vật.

Tô Nghi bị nhìn chăm chú hơi có chút bất đắc dĩ , ho nhẹ hai tiếng đạo: "Chư vị mời cổ vũ , tại hạ chuẩn bị đi đệ nhị tòa Trích Tinh Các thử một chút."

Dứt lời , Tô Nghi không dừng lại nữa , vội vàng đi lên xuống núi đường.

Tô Nghi đi hồi lâu sau , mọi người tại đây mới rồi rít phản ánh tới , vang lên nổ mạnh bình thường tiếng nghị luận.

"Ta , ta không nghe lắm chứ , tô mười trù thật chỉ khiêu chiến hai lần , nửa giờ liền hái đến tướng tinh ?"

"Người một người nghe lắm , chẳng lẽ chúng ta toàn bộ đều có thể nghe lắm ?" Một người khác trắng người trước liếc mắt , người trước nhất thò lưng tung liên tục ho khan.

"Ha ha ha , nhìn một chút , nhìn một chút! Ta lúc trước cũng đã nói , tô mười trù thiên tư lạ thường , há là các ngươi bức này phạm phu tục tử có khả năng dự liệu ? Tô mười trù có thể nhanh nhất hái đến tướng tinh , nguyên bản chính là ta dự liệu , lần này ta lại lớn gan suy đoán , tô mười trù nhất định có khả năng hái được viên thứ hai tướng tinh , trở thành nhà nghèo thứ trong tộc thiên cổ người thứ nhất!"

"Không nhất định chứ ? Ta cảm giác được tô mười trù chỉ là may mắn thông qua khảo nghiệm mà thôi , hơn nữa tâm thần hẳn chỉ có nguyên lai một nửa ngưng tụ , sợ rằng không nhất định có thể hái được viên thứ hai tướng tinh." Một vị trung niên nhìn Tô Nghi bóng lưng , lắc đầu nói.

Bạn đang đọc truyện *Bình Pháp Đại Thánh Convert* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 62: Tử cục

"Nếu tô mười trù may mắn hái được viên thứ nhất , vậy tại sao lại không thể may mắn hái được viên thứ hai đây?" Một vị công tử nhà giàu cười nói , "Lúc trước nghe nói tô mười trù đủ loại tin đồn , còn cảm thấy quá mức phóng đại , nhưng hôm nay nhìn thấy , mới biết tô mười trù so với trong truyền thuyết còn muốn thiên phú hơn người , ngày sau thành tựu sợ rằng vô cùng lạ thường , đời lần này Trích Tinh Các kết thúc , ta nhất định nhưng phải khuyên nói ta người nhà , cố gắng cùng tô mười trù giao hảo!"

"Ngươi ngược lại quên ra Hồn Thiên Bàn về sau sẽ quên nơi này trải qua ?" Một người khác lật một cái liếc mắt.

Kia công tử nhà giàu ngạc nhiên không ngớt , một hồi lâu sau , liên tục than thở , nói mấy tiếng đáng tiếc , đưa đến mọi người không ngừng mỉm cười.

Đi tại trên đường xuống núi , Tô Nghi đối diện thấy rất nhiều tâm thần mỏng manh sĩ tử đang ở lên núi , thấy Tô Nghi tất cả đều trợn mắt ngoác mồm , thầm nghĩ lấy người so với người làm người ta tức chết , đều là không sai biệt lắm thời khắc xuất phát , kết quả bọn hắn hao hết trăm ngàn cay đắng mới bắt đầu leo núi , đã có người chuẩn bị xuống núi rồi.

Tô Nghi đối với người khác phản ứng thì làm như không thấy , ở trong lòng tổng kết đạo: "Trong chiến tranh có thể dùng ra một đông đếm mưu , có lẽ chỉ là may mắn thành công , cũng không thể chắc chắn là chân chính mà nắm giữ cái này mưu kế tinh túy; mà nếu như ngược lại , muốn phá giải một đông đếm mưu , thì nhất định phải lập đi lập lại đoán , lý giải cái này mưu kế vận hành phương thức cùng nguyên lý , sau đó mới có thể chế định phá giải mưu kế đối sách; chỉ có phá giải đối phương mưu kế , tài năng chân chính tính làm hiểu cái này mưu kế , khó trách Trích Tinh Các muốn thiết trí loại này khảo nghiệm."

Tô Nghi xuống núi , một lần nữa đi vào sương mù khu vực trong , cảm giác sương mù hơi chút trở nên lạnh một ít.

Sương mù bên trong từng tia lãnh ý chui vào trong tâm thần , Tô Nghi không khỏi rung mình một cái , trong lòng tính toán đạo: "Ta tại ám độ trần thương trong khảo nghiệm này người một ngày có thừa , tinh thần lực tiêu hao khoảng ba phần mười , nếu như may mắn mà nói , hẳn là còn có thể hái một viên tướng tinh ; còn viên thứ ba , hẳn không gi đó trông cậy vào."

Tô Nghi lại nghĩ đến: "Nếu ta đã lấy được hai đạo chương nhãn pháp kì mưu , kia lại tới một đạo chương nhãn pháp mà nói sợ rằng đối với ta trợ giúp sẽ không rất lớn , ta bây giờ cần gấp là có thể tăng lên ta tự thân lực lượng kì mưu."

Tô Nghi suy nghĩ một chút , quả quyết hướng hướng chính bắc đi tới.

Trên đường , Tô Nghi gặp một cái lạc đường sĩ tử , hắn ở trong sương mù đông run lấy lấy , tâm thần bị không ngừng suy yếu , e là cho dù là tiến vào Trích Tinh Các , cũng khó khăn hái đến tướng tinh rồi.

Mặc dù như vậy , Tô Nghi tốt hơn theo tay vì hắn chỉ rõ phương hướng , người kia liên thanh nói cảm ơn , hướng cái hướng kia đi tới.

Cái này tiểu nhạc đệm cơ hồ không có tri hoãn Tô Nghi thời gian , lần nữa leo 3000 Đạo Đài cấp , tinh thần lực tại sương mù trung lần nữa suy yếu một thành về sau , Tô Nghi đi tới "Đập nổi chìm thuyền" kì mưu Trích Tinh Các trước.

Đỉnh núi đất bằng tụ tập chừng trăm người , tất cả đều mặt đầy sa sút tinh thần , hiển nhiên đều là trải qua khảo nghiệm thể nhưng sau khi thất bại tụ tập ở này.

Bởi vì Hồn Thiên Bàn quy tắc không cho phép thảo luận Trích Tinh Các nội dung , cho nên tại chỗ chư vị tất cả đều là một mình suy nghĩ , đầy mặt vẻ lo lắng , một mảnh không khí trầm lắng cảnh tượng.

Tô Nghi đến phá vỡ trầm muộn bầu không khí , có vị Tổ Thủy Huyền sĩ tử tinh mắt , thấy Tô Nghi đi lên đỉnh núi , lập tức hô: "Tô mười trù tới!"

Những thứ kia ngồi xếp bằng dưới đất người lập tức ồn ào một tiếng đứng lên , nhìn về phía Tô Nghi , mỗi người đều đang sôi nổi nghị luận , suy đoán Tô Nghi đến tốt cùng có thể hay không hái đến viên thứ hai tướng tinh , trở thành thiên hạ thứ tộc nhà nghèo người thứ nhất , nhưng cơ hồ tất cả mọi người đều lắc đầu , không bởi vì khác chỉ bởi vì bọn họ đích thân trải qua đập nổi chìm thuyền khảo nghiệm đến tốt cùng biết bao khó khăn.

Trong đám người , hạng môn tử đệ hạng trác nhìn hăm hở Tô Nghi , trong mắt có cay đắng ý lưu chuyển: Hân vốn cho là khóa này mới lên cấp võ sinh trung , chỉ có một cái Hân Nhạc Sơn có thể cùng hân cạnh tranh , không nghĩ đến nửa đường giết ra Tô Nghi con ngựa đen này , đem hai người đều ép xuống.

Suy nghĩ một chút , hạng trác cảm thấy không cần phải cùng Tô Nghi đấu khí , vì vậy tiến lên thăm hỏi: "Tô mười trù , nghe đại danh đã lâu , ngơai nhưng là phải tham gia này đập nổi chìm thuyền khảo nghiệm?"

Tô Nghi gật đầu nói: "Đúng là như vậy."

"Vậy ngơai được chuẩn bị tâm lý thật tốt , năm nay khảo nghiệm so với năm trước khó khăn nhiều , ngơai muốn là lựa chọn loại này đại hình chiến dịch tạo thành kì mưu , sợ là sẽ phải tinh thần chống đỡ hết nổi , nhất định phải nhiều hơn cân nhắc." Hạng trác lắc đầu nói.

Tô Nghi biết rõ đối phương là nói tốt nhắc nhở , chỉ là kinh ngạc nói: "Ta nghe nói tại ra Hồn Thiên Bàn sau đó liền vô pháp bảo lưu trí nhớ , Hạng huynh tại sao lại biết rõ năm nay khảo nghiệm so với lúc trước khó khăn?"

Nghe được vấn đề này , hạng trác nhìn chung quanh , đem Tô Nghi kéo đến một cái không người xó xỉnh , thấp giọng trả lời: "Chúng ta bên trong một vị trưởng bối , lúc trước đảm nhiệm qua Hồn Thiên Bàn giám đốc quan , biết rõ lần trước khảo nghiệm nội dung , tại đêm qua hơi chút chỉ điểm qua ta. Lúc trước khảo nghiệm , đều là chúng ta đối với địch nhân sử dụng mưu kế , hiện tại khảo nghiệm , nhưng là ngược lại , độ khó tăng lên không chỉ gấp mấy lần."

Tô Nghi hai tròng mắt đồng lại một cái.

"Quả thật như thế ? Ta lúc trước còn cảm thấy kỳ quái đây , lại là địch nhân đối với ta sử dụng mưu kế. . . Hạng huynh có thể biết tại sao lại đột nhiên gia tăng độ khó?" Tô Nghi hỏi.

"Cái này , ta cũng không biết được." Hạng trác lúng túng lắc đầu một cái , lại nói , "Bất quá ta có thể nói cho ngơai biết , này đập nổi chìm thuyền khảo nghiệm cơ hồ là cái tử cục , ta đã trải qua hai lần khảo nghiệm , vẫn không có được phương pháp phá giải. Tốt tại ta đối đập nổi chìm thuyền tướng tinh tồn tại thân hòa lực , tinh thần lực tiêu hao giảm hơn nửa , hai lần khảo nghiệm chỉ hao tổn ta tứ thành tinh thần lực , nếu không đổi thành bất kỳ một cái nào cái khác sĩ tử , hai lần khảo nghiệm đã sớm hao hết tinh thần lực rồi."

"Tử cục ? Đến tốt cùng là gì đó khảo nghiệm?" Tô Nghi hỏi.

Hạng trác tại trước miệng giơ ngón trỏ lên , lại đi trên trời làm cái nhảy nất , tỏ ý không thể nói.

"Ta hiểu được , đa tạ Hạng huynh nhắc nhở." Tô Nghi chấp tay nói cảm ơn đạo , "Nhưng ta đã quyết định chủ ý muốn hái này đập nổi chìm thuyền tướng tinh rồi , đến cùng là đúng hay không tử cục , ta nhất định phải đích thân đi thể hội một chút , thử một lần có thể hay không phá giải."

"Nếu ngơai chủ ý đã định , ta đây sẽ không khuyên nhiều ngơai , ngơai tinh thần lực thoát nhìn còn rất đầy đủ , thử một lần ngược lại không sao; nếu như cảm thấy tử cục này thật sự không cách nào phá giải , ta đề nghị ngơai quả quyết thu tay lại , đi hái những thứ kia mô hình nhỏ chiến dịch kì mưu." Hạng trác đạo.

Tô Nghi gật đầu , đi về phía Trích Tinh Các , đẩy cửa vào.

Hạng trác nhìn Tô Nghi bóng lưng , lâm bầm nói: "Này tô mười trù không phải ta hạng môn người , nhưng vẫn cũ tâm chí kiên định , ý đồ phá giải tử cục , ta coi như hạng môn tử đệ , càng không thể dọa rồi tổ tiên uy phong."

Ý tưởng hạ xuống , hạng trác quả quyết ngồi xuống , bắt đầu gắng sức suy nghĩ phá cục cách.

Tô Nghi vào Trích Tinh Các , bị truyền tống đến bình nguyên một chỗ doanh trại bên trong.

Chung quanh sắc trời chính là sáng sớm , Tô Nghi hướng bốn phía nhìn , phát hiện xa xa có một tòa Kiên Thành đứng vững , bên cạnh mình có hai viên phó tướng.

Rất nhanh , một cỗ tin tức xông lên Tô Nghi đầu óc , là liên quan tới cuộc chiến tranh này bối cảnh.

Đập nổi chìm thuyền khảo nghiệm không còn là đối mặt Man Tộc , mà là Nhân tộc mấy cái quốc gia ở giữa nội chiến.

Nguyên lai , Tô Nghi chỗ cống hiến quốc gia Quân Chủ , mệnh lệnh Tô Nghi dẫn dắt đại quân đã kích một cái quốc gia nhỏ Nhiếp Quốc , Tô Nghi liên

chiến liên tiếp , trước mắt Kiên Thành chính là cái này Nhiếp Quốc thủ đô phải thành; chỉ cần đánh hạ phải thành , Nhiếp Quốc nhất định diệt vong.

Tô Nghi đại doanh đâm vào phải thành phía nam năm dặm , bên trong thành quân coi giữ không nhiều cũng không tinh , nhưng phòng thủ thành vô cùng vững chắc , Tô Nghi đại quân đánh lâu không xong.

Hơn nữa cái này Nhiếp Quốc chính nghĩa thì được ủng hộ , gấp gáp diệt quốc nguy cơ lúc , chung quanh quốc gia rồi rít phải binh trợ giúp , liền trú đóng ở phải thành mặt tây mười dặm nơi; mặt khác , còn có một cái khác đại quốc viện quân đang ở theo mặt đông chạy tới , tới lúc đó , Tô Nghi đem đổi mặt đông , tây , bắc ba mặt thụ địch , vô cùng bị động.

Tô Nghi chính đọc bối cảnh , lúc này , phía sau hấn một thành viên phó tướng mở miệng nói: "Tướng quân , ngài đều ở đây bên ngoài đứng một khắc đồng hồ rồi , hiện tại trời lạnh , về trước trường nghỉ ngơi chứ ?"

"Đúng vậy , tướng quân , giá trị này tồn vong thời khắc , ngài có thể muôn ngàn lần không thể ngã xuống a." Một cái khác viên phó tướng cũng khuyên gián đạo.

Có lần trước kinh nghiệm , Tô Nghi nhanh chóng thích ứng chính mình thân phận mới , gật đầu đáp lại: "Truyền lệnh xuống , triệu tập chư tướng , thăng trưởng! Bản tướng có lời muốn hỏi."

Hai viên phó tướng đáp dạ , lập tức đi thi hành mệnh lệnh.

Tô Nghi vừa liếc nhìn xa xa Kiên Thành , chậm rãi đi trở về , thầm nghĩ nói: "Cái này thế cục , cùng trong lịch sử Cự Lộc cuộc chiến có chút tương tự , nhưng rất nhiều chi tiết đều không giống nhau. Nếu là đập nổi chìm thuyền khảo nghiệm , ta coi như đại quốc người xâm lược , tất nhiên là phải đổi mặt đập nổi chìm thuyền , tinh thần xung thiên địch quân , chỉ này địch quân chỉ sợ sẽ là mặt đông địch quốc , hứa quốc viện binh."

"Hơn nữa , thông qua lên một lần khảo nghiệm ta hiểu một điểm , mặc dù tiếp nhận khảo nghiệm người sẽ tự động thu được một bộ phận chiến tranh bối cảnh tin tức , nhưng có thật nhiều chi tiết đều cần thông qua cùng phó tướng trao đổi đi thu được , sợ rằng đây cũng là khảo nghiệm một bộ phận."

Tô Nghi suy nghĩ , bắt đầu chậm rãi đi trở về trung quân đại trưởng , dọc đường quan sát các binh lính trạng thái , phát hiện đại đa số binh lính tất cả đều sắc mặt mệt mỏi , tâm tình thấp.

Thấy vậy , Tô Nghi trong lòng mơ hồ hiện lên vẻ bất an.

Vào trung quân đại trưởng , chúng tướng đã tụ họp xong , số người so với thứ một lần khảo nghiệm nhiều hơn , có tới hơn bốn mươi người!

Tô Nghi ngồi vào vị trí đầu não , theo thường lệ bắt đầu điểm mào , cũng mơ hồ chú ý mỗi vị phó tướng biểu tình cùng thần thái , phát hiện bọn họ không an thần vật hải không thể so với chính mình ít hơn bao nhiêu , đây càng là Tô Nghi nội tâm thêm vào chút lo lắng.

Chỉ đích danh xong , Tô Nghi bắt đầu tiến hành miếu tính.

Hai vị đầu quân đem đã biết tình báo toàn bộ nói ra , Tô Nghi nghe một chút , nhất thời cảm thấy tuyệt vọng , thầm nghĩ thật không hổ là từ cục!

Nguyên lai , tại Tô Nghi dẫn dắt đại quân tiến hành diệt quốc cuộc chiến lúc , Tô Nghi tại triều đình kẻ thù chính trị lại liều mạng vạch tội hấn , mà Nhiếp Quốc mưu thần cũng ở đây Tô Nghi tổ quốc trong đô thành , khắp nơi tỏa ra Tô Nghi muốn tạo phản tin nhảm , Tô Nghi Quân Chủ đã đối với hấn nổi lên lòng nghi ngờ , tại ngày hôm qua liên tiếp phát mười hai đạo kim bài , yêu cầu Tô Nghi lập tức khai hoàn hồi triều.

Quân Chủ phái tới giám sát quân tình ngay tại doanh trung , yêu cầu Tô Nghi nội trong hôm nay cho ra có hay không lui quân câu trả lời.

Một khi Tô Nghi khai hoàn hồi triều , nhất định phải gặp Quân Chủ hạ xuống tội danh sát hại; nhưng đây chỉ là thứ yếu , nếu là Tô Nghi như vậy vô công trở ra mà nói , như vậy hấn khảo nghiệm sẽ lập tức thất bại; nhưng không lui quân mà nói , an vị thực mưu phản tội danh , đến lúc đó khảo nghiệm vẫn sẽ thất bại , bởi vì kì mưu tướng tinh sẽ không ban cho một tên có mưu phản tội danh tướng quân.

Huống chi , Tô Nghi đều đã đánh tới địch quốc thủ đô , lại làm sao có thể cam tâm như vậy khai hoàn hồi triều ? !

"Không nghĩ đến ta ngày hôm trước vừa mới viết lên tướng năng nhi quân bất ngự giả thắng , hiện tại liền muốn đổi mặt Quân Chủ đối với ta nghi kỵ , can thiệp quân ta chính rồi , đây chẳng lẽ là vận mệnh đang treo cột ta ? Hơn nữa , mười hai đạo kim bài yêu cầu lóp của ta sư hồi triều ? Chẳng lẽ ta đóng vai là Nhạc Phi ?" Tô Nghi mở hơi lạnh tràn lan.

Tô Nghi lại đối so hai phe địch ta binh lực , càng là lòng như tro nguội.

Bạn đang đọc truyện *Binh Pháp Đại Thánh Convert* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 63: Xua hổ nuốt sói

Tô Nghi tại lãnh binh xuất chinh lúc , nguyên bản có một trăm hai chục ngàn quân đội , nhưng đi qua một loạt tiêu hao sau đó , hiện tại chỉ còn lại bảy chục ngàn quân đội , phần lớn đều là binh lính bình thường , trong đó có hơn ba nghìn tên vô sinh , hơn hai trăm danh tướng mới , cùng với trước mắt hơn bốn mươi tên người đi đường.

Phái thành bên trong quân coi giữ không nhiều , phòng chừng cũng mới hơn năm ngàn người , cao tăng lực lượng càng là thừa thớt; Tô Nghi binh lực mười mấy lần ở địch quân , nguyên bản có thể vây thành cường công , nhưng làm gì nhiều Quốc liên quân cũng có hơn bốn vạn quân đội , trú đóng ở phái thành ở ngoài , cùng phái thành quân coi giữ tạo thành kỷ góc thế , Tô Nghi bất kể công phương nào , đều đưa gấp phái bên kia giáp công , tùy tiện không thể đánh hạ phái thành.

Bết bát hơn là từ mặt đông tới hứa quốc viện quân , không chỉ có số người có năm chục ngàn , hơn nữa tinh nhuệ rất nhiều , không chỉ có vô sinh , tướng tài cùng người đi đường số lượng vượt qua Tô Nghi , kỳ quân trong đội thậm chí còn có hai gã Vũ Sĩ! Đối với Tô Nghi quân đội hiện ra ưu thế áp đảo , chậm nhất là ở ngoài sáng Thần sẽ đến nơi này , đối với Tô Nghi quân phát động tấn công.

"Đừng nói là trước mắt Nhiếp Quốc quân coi giữ cùng nhiều Quốc liên quân , đến lúc đó ta sợ rằng liền chỉ này bộ đội tinh nhuệ cũng không đỡ nổi." Tô Nghi bắt đầu dĩ nghi đến , "Sau lưng ta có Quân Chủ nghi kỵ , kẻ thù chính trị vạch tội , địch quốc ly gián; trước mắt gặp nạn công không được Kiên Thành rộng rãi lỵ; ngoài ra còn có hứa quốc tinh nhuệ viện quân đang ở bức tới , muốn như thế nào phá giải này cục ? Này tiến cũng không được , thối cũng không xong , khó trách sẽ bị những người khác nói thành là tình thế chần chờ phải chết!"

Cuối cùng Tô Nghi lại hỏi hậu cần vấn đề , cảm giác mình tâm đã bẻ thành bột phấn.

Quốc gia đã đối với Tô Nghi đoạn tuyệt lương thảo tiếp tế , hiện tại Tô Nghi trong quân dư lương gần cạn có thể chống đỡ hai ngày; bởi vì ăn không đủ no , lại kiên liên chiến mấy tháng , binh lính mệt mỏi không chịu nổi , tinh thần vô cùng thấp.

"Giống vậy đều là khảo nghiệm , vì sao này đập nổi chìm thuyền khảo nghiệm muốn so với ám độ trần thương khó hơn nhiều như vậy ?" Tô Nghi lau một cái mồ hôi lạnh.

Sau đó Tô Nghi lại nhìn một chút bản đồ , đúng như dự đoán , tại mặt đông hứa quốc viện quân trước mặt ngã nghiêng một đạo sông lớn; nếu như Tô Nghi đoán không tốt , nếu đây là đập nổi chìm thuyền khảo nghiệm , tại qua sông sau đó , hứa quốc viện quân nhất định muốn đập chết nấu cơm nổi , tạc chìm qua sông thuyền , dùng cái này tới biểu thị bắt diệt Tô Nghi chết ngay lập tức quyết tâm.

Nếu quả thật muốn cùng loại này quân lực cùng tinh thần vượt xa mấy phe địch quân chính diện giao chiến , Tô Nghi thua không nghi ngờ.

Đối mặt với trước sau trái phải hợp vây , Tô Nghi lâm vào một loại vô tiền khoáng hậu cảm giác nguy cơ bên trong.

Tô Nghi nhìn một cái đứng ngồi không yên , hoang mang không ngớt chur tướng , cúi đầu xuống khổ tư mình tướng: Lui quân sẽ đưa đến khảo nghiệm thất bại , là tuyệt đối không có khả năng làm lựa chọn; mà không lui quân mà nói , không chỉ có phải bị cái nút mưu phản cái mũ , còn phải đối mặt địch quân ưu thế binh lực ba mặt kẹp vây , cơ hồ không có bất kỳ phần thắng nào.

Tô Nghi nhanh chóng vận dụng hẳn hai đời sở học kiến thức , tham khảo đại lượng chiến tích , hy vọng có thể từ đó tìm ra tương tự phương pháp phá giải.

Đột nhiên , Tô Nghi từ hậu thế mấy cái chiến tích ở bên trong lấy được rồi một tia dẫn dắt , lập tức ngừng đầu hướng đầu quân hỏi "Vương đầu quân , người có thể thâm lộ ra những viện quân kia lai lịch ? Bọn họ đến tốt cùng là bởi vì lý do gì mới đến tiếp viện Nhiếp Quốc ?"

"Hồi bẩm tướng quân , hạ quan cũng là sáng nay mới nhận được thám tử hồi báo , đang muốn báo lên." Vương đầu quân gật đầu nói , "Mặt tây đông đảo tiểu quốc cùng Nhiếp Quốc là mối hờ răn lạnh quan hệ , Nhiếp Quốc nếu là diệt vong , vậy bọn họ cũng phải gặp họa , Nhiếp Quốc hiện tại đối mặt diệt quốc nguy cơ , vì vậy bọn họ không thể không xuất binh tương trợ; hơn nữa Nhiếp Quốc có lẽ cho những thứ kia tiểu quốc Quân Chủ môn rất nhiều chỗ tốt."

Tô Nghi gật đầu , cái này xuất binh lý do vẫn tính là bình thường.

"Kia mặt đông hứa quốc viện quân lại vừa là tại sao tiếp viện Nhiếp Quốc ?" Tô Nghi lại hỏi.

"Nhiếp Quốc Quân Chủ hứa hẹn , chỉ cần hứa quốc xuất binh tương trợ , sau khi thắng lợi , liền cắt nhường một châu chi địa cho hứa quốc , đồng thời sẽ hàng năm triều cống , cảm tạ hứa quốc cứu quốc ân." Vương đầu quân trả lời.

"Thì ra là như vậy , người có thể biết hứa quốc viện binh tướng quân là cái dạng gì người ?" Tô Nghi hỏi.

"Hạ quan thường có nghe thấy , tướng quân kia họ Trần , xuất thân nhà nghèo , xây một điểm nhỏ chiến công , cho nên mới bị hứa quốc Quân Chủ bổ nhiệm làm tiếp viện Nhiếp Quốc chủ tướng." Vương đầu quân đáp , "Này không qua người này đã tâm không nhỏ , cấp thiết muốn muốn thông qua lần này chiến tranh tới thành lập lớn hơn chiến công , cho nên nhất định sẽ đối chúng ta tử chiến đến cùng."

Nghe vậy , Tô Nghi cúi đầu trầm tư: "Mặt tây tiểu quốc liên quân cùng Nhiếp Quốc tồn răng gấn bó , là nhất định phải đánh; nhưng hứa kế lớn của đất nước vì lợi ích mới xuất binh tương trợ , chỉ cần ta hứa lấy lớn hơn lợi ích. . . Không , ta chỉ là nhất giới tướng quân , nào có cái gì lợi ích có thể cho hứa quốc ? Không có đơn giản như vậy."

Chúng tướng nghị luận sôi nổi , Tô Nghi khổ tư mình tưởng rồi nửa khắc đồng hồ trái phải , đột nhiên hai tròng mắt sáng lên.

"Thì ra là như vậy , thì ra là như vậy!" Tô Nghi trong lòng nói , "Này đập nổi chìm thuyền khảo nghiệm thể lực hỗn hợp , hiểm cảnh nặng nề , nhìn bề ngoài thật khó không gì sánh được; nhưng vô luận tình hình chiến đấu có nhiều phức tạp , ta chỉ cần nhớ: Ta duy nhất nhiệm vụ chính là phá giải khảo nghiệm , phá giải địch nhân đối với ta sử dụng đập nổi chìm thuyền kế sách! Vì vậy , ta địch nhân chỉ có một cái , đó chính là hứa quốc viện quân! Nếu như nắm giữ cái này bí quyết , này đập nổi chìm thuyền khảo nghiệm cũng sẽ không so với cái khác kì mưu càng khó hơn."

"Nắm giữ tình báo cũng là khảo nghiệm một vòng , cái khác sĩ tử nếu không phải hỏi dò địch quốc lai lịch , vô luận như thế nào cũng không nghĩ ra phá giải cách đến , nếu như chỉ muốn lấy hiện có binh lực chiến thắng ba mặt địch quân , mà không để ý Quân Chủ nghị kỵ , tròng này khảo nghiệm đương nhiên là cái tử cục , nhưng ta sao không phương pháp trái ngược , dùng một chiêu xua hổ nuốt sói kế sách ?"

Ý tưởng kết thúc , Tô Nghi lúc này viết một phong thư , chọn một cái thoát nhìn hữu dũng hữu mưu , tài ăn nói cũng tương đối khá phó tướng , khiến hẳn ra roi thúc ngựa đem thư này đưa đến hứa quốc viện quân bên trong , bộ kia tướng lĩnh mệnh xuất phát.

Tô Nghi lại viết phong thư thứ hai , trong thư tràn đầy hoàn toàn yêu nước tình cảm , lại dùng bí mật ngữ điệu biểu đạt mình bị gian nịnh vu hãm phiền muộn , biểu đạt đối với Quân Chủ trung thành như một , tuyệt không làm phản kiên định nội tâm; cuối cùng lại hứa hẹn lập tức khai hoàn hồi triều , để cho Quân Chủ an tâm.

Tô Nghi đem thư này giao cho doanh trung giám sát quân tình , nói: "Bản tướng đối với triều đình trung thành cảnh cảnh , Quân Chủ chỉ mệnh , làm sao có thể không chịu ? Chỉ là chuyện đột nhiên xảy ra , rất nhiều khi vật cần thu thập , mình thân bản tướng sẽ lên đường khai hoàn hồi triều , xin mời giám sát quân tình đại nhân đứng sự thật bẩm báo quốc vương."

Giám sát quân tình gật đầu , liền muốn rời đi; lúc này , Tô Nghi lại kéo giám sát quân tình cánh tay , nhìn chung quanh một lần , nhìn thấy bốn phía không người , liền nhẹ giọng nói: "Mong rằng giám sát quân tình đại nhân cho ta tại quốc vương trước mặt nói tốt đôi câu , nếu là được việc , sau chuyện này ắt sẽ hậu tạ!"

Tô Nghi cố ý đem "Hậu tạ" cắn rất nặng , người giám quân kia lập tức hội ý , giữa lòng mừng rỡ vui mừng , liền tục bảo đảm nhất định làm được.

Sau đó , theo sáng sớm đến chạng vạng tối , Tô Nghi cứ theo lẽ thường thao luyện binh lính , không chút nào bất kỳ dị tượng; phái thành quân coi giữ cùng nhiều Quốc liên quân cũng không có hành động thiếu suy nghĩ , hôm nay cả ngày đều hết sức thái bình.

Vào đêm , tên kia đưa tin phó tướng trở lại , nói hứa quốc đã đáp ứng Tô Nghi trong thư nhắc tới sự tình.

Tô Nghi khoe miệng gạnh lên vẻ mỉm cười , thấp giọng lầm bầm: "Đại sự sẽ thành!"

Ngay đêm đó , Tô Nghi lập tức mệnh lệnh nhân viên hậu cần thu thập lương thảo khí giới , thừa dịp bóng đêm đi trước thối lui.

Đến sáng sớm , Tô Nghi lại giờ toàn quân công thành , phái thành quân coi giữ lập tức ứng chiến; song phương người công ta thủ , kịch chiến say sưa thời khắc , kia đóng tại phái thành mặt tây nhiều Quốc liên quân lại đột nhiên tập kích Tô Nghi quân đội cánh hông!

Tô Nghi vội vàng phân binh tiếp chiến , nhưng bởi vì binh lính mệt mỏi , tinh thần thấp , Tô Nghi quân đội vậy mà mơ hồ có dấu hiệu bị thua; song phương kịch chiến đến mặt trời lên cao lúc , lúc này , chỉ nghe trống trận vang trời , vạn vó chấn mà , mặt đông hứa quốc viện quân chạy tới chiến trường!

Thấy viện quân chạy tới , phái thành quân coi giữ cùng nhiều Quốc liên quân nhất thời phần chấn không thôi , mỗi người đều gắng sức giết địch , Tô Nghi không hề trì hoãn , lập tức đánh chuông thu binh , cũng mệnh lệnh các tướng sĩ cố ý bỏ lại kỳ cổ , nhanh chóng rút lui.

Nhìn một cái Tô Nghi chật vật bại lui , nhiều Quốc liên quân lập tức tranh cướp chiến lợi phẩm , tranh đoạt công trạng; phái thành thủ thành tướng lĩnh thấy vậy , cười to Tô Nghi nhất gan như chuột , không cảm tử chiến , quyết định dốc toàn bộ lực lượng , cùng nhiều Quốc liên quân hợp binh một chỗ , thế phải đem Tô Nghi quân đội đuổi tận giết tuyệt.

Tô Nghi bình tĩnh chỉ huy quân đội rút lui , phái thành quân coi giữ cùng nhiều Quốc liên quân đuổi giết Tô Nghi năm dặm , cơ hồ đã sắp đuổi kịp Tô Nghi quân đội lúc , lại nghe được phía sau một tiếng pháo nổ , tất cả mọi người quay đầu lại , nhất thời cực kỳ sợ hãi: Kia phái thành đầu tướng , vậy mà cầm lên hứa quốc kỳ xí!

Vốn là chạy tới cứu viện Nhiếp Quốc viện quân , nhưng bây giờ thừa dịp bên trong thành trống không , chiếm lĩnh Nhiếp Quốc thủ đô phái thành!

Thủ đô thất thủ , liên quân trong lúc nhất thời trận thế đại loạn , các binh lính sợ hãi không ngớt , bôn tẩu cho biết; toàn quân ý chí chiến đấu mất hết , chạy tứ phía; phái thành Thủ tướng hết sức ngăn cản , nhưng mà hoàn toàn cứu vãn không được xu thế suy sụp.

Tô Nghi quân đội bình yên rời đi , đến trưa , Tô Nghi cùng đêm qua đi trước hậu cần đội hội hợp , đại quân lúc này mới một lần nữa hạ trại , nghỉ ngơi nấu cơm.

Tô Nghi ngồi ở trong màn , lúc này mới thở phào nhẹ nhõm , khoe miệng gạnh lên nhàn nhạt mỉm cười; thật giống như là tròng này mô nghĩ chiến tranh tổng kết giống nhau , Tô Nghi trong mắt không ngừng dần hiện ra từng cái từng cái hình ảnh , tất cả đều là liên quan tới kia hứa quốc viện quân ngày này

cử động: Tại nhận được Tô Nghi chính tay viết thư tín sau đó , Trần tướng quân vô cùng vui vẻ , lập tức mệnh lệnh thủ hạ quân đội qua sông , đập nổi đình thuyền , cùng tướng sĩ ước định tại phái thành ăn điểm tâm , vào hôm nay sáng sớm đến phái thành chung quanh , thấy Tô Nghi quân đội bại lui , cũng không đuổi theo giết Tô Nghi , mà là phản kháng đối mặt , trực tiếp cường công chiếm lĩnh phái thành!

"Bởi vì Nhiếp Quốc hứa hẹn cắt đất cống lên , cho nên hứa quốc mới có thể vì lợi ích xuất binh tương trợ; mà dẫn dắt hứa quốc viện quân Trần tướng quân , càng là một cái nóng lòng kiến công người." Tô Nghi tổng kết đạo , "Nhiếp Quốc cho hứa quốc một châu chi địa , ta đây liền đem Nhiếp Quốc toàn cảnh bốn châu năm mươi thành tất cả đều đưa cho hứa quốc! Vừa thỏa mãn hứa quốc lợi ích , lại thỏa mãn Trần tướng quân kiến công dục vọng , bọn họ làm sao có thể cự tuyệt loại cảm dỗ này ?"

"Ta ở trong thơ đối với hứa quốc cùng Trần tướng quân hứa lấy lợi ích , ước định buông tha sở hữu chiếm lĩnh Nhiếp Quốc thổ địa , cũng dẫn dụ phái thành quân coi giữ cùng liên quân ra khỏi thành; hứa quốc viện quân thì gió chiều nào theo chiều nấy , thẳng đến phòng thủ trông không phái thành , bắt Niếp vương , không uông người nào , liền đem Nhiếp Quốc bốn châu năm mươi thành chi địa chiếm làm của mình , mà ta cũng toàn thân trở ra. Về phần hứa quốc cùng Nhiếp Quốc ân oán , sẽ để cho chính bọn hắn đi giải quyết đi."

"Mặc dù lần này mô nghi chiến tranh kết quả vô cùng hoàn mỹ , nhưng dù gì là phá giải địch nhân đập nổi đình thuyền kế sách , tránh khỏi quân ta toàn quân bị diệt; ta đem đập nổi đình thuyền vẫn đề khó khăn đường hướng một kẻ địch khác , chính là cái gọi là xua hổ nuốt sói kế sách! Trên đời này không có vĩnh viễn bằng hữu , cũng không có vĩnh viễn địch nhân , chỉ có vĩnh viễn lợi ích! Chỉ cần có đủ lợi ích , địch nhân có khả năng biến thành bằng hữu , bằng hữu cũng sẽ với người xích mích thành thù!"

"Nếu như không có Tùy Đường sau đó đại lượng chiến tích coi là tham khảo , vẹn vẹn dựa vào ta nhất giới võ sinh mới có thể cùng nhân giới , quả quyết không có khả năng dễ dàng như vậy thông qua tràng này khảo nghiệm; có lẽ chờ ta nhân giới cao hơn , kinh nghiệm càng nhiều về sau , có khả năng nghĩ ra hoàn mỹ hơn phá giải phe địch đập nổi đình thuyền kế sách đối sách đến , bây giờ có thể lấy được loại kết quả này cũng đã đủ rồi; cuối cùng , tại lớp của ta sư hồi triều sau đó , phải làm lập tức giao ra binh quyền , lấy bỏ đi Quân Chủ nghi kỵ!"

Ý tưởng hạ xuống , mảnh không gian này đột nhiên rung một cái!

Bạn đang đọc truyện *Binh Pháp Đại Thánh Convert* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 64: Bốn bề thọ địch

Tô Nghi ý nghĩ trong lòng cùng nhau , "Chiến lược đánh cò" nhất thời diễn hóa ra tương lai tình cảnh , một tấm tiếp một tấm mà né qua Tô Nghi cặp mắt.

Tô Nghi nhìn đến vị kia giám sát quân tình sau khi về nước , quả nhiên cực lực thay Tô Nghi nói tốt , hơn nữa Tô Nghi kia phong cảm động lòng người tự bạch tin , cuối cùng bỏ đi Quân Chủ muốn đưa hắn hỏi chém ý tưởng. Tô Nghi khai hoàn hồi triều sau đó , lập tức giao ra sở hữu binh quyền chứng minh chính mình thuần khiết , sau đó bị vẫn có chút nghi kỵ Quân Chủ điều cư chức vụ nhân hạ , nhân nhả vượt qua nửa đời sau.

Từ đó , Tô Nghi tránh khỏi binh bại bỏ mình , càng tránh khỏi bị gán tội phản quốc tên; mặc dù Tô Nghi lúc trước gần như sắp muốn tiêu diệt Nhiếp Quốc , lại bởi vì Quân Chủ nghi kỵ mà một buổi sáng công dã tràng , sắp thành lại hỏng , nhưng chiến lược đánh cò vẫn phán định Tô Nghi thông qua đập nổi đình thuyền khảo nghiệm!

"Chiến lược đánh cò thắng lợi , tiếp đón kì mưu tướng tinh , đập nổi đình thuyền!" Đạo kia vĩ đại thanh âm vang lên lần nữa.

Trên bầu trời một viên tướng tinh bỏ ra một luồng ánh sáng tại Tô Nghi đỉnh đầu , một dòng nước trong lần nữa chảy qua Tô Nghi trong cơ thể.

Tô Nghi đánh cái sáng khoái rùng mình , sau đó nhìn về phía Luyện Binh Tràng bầu trời mới vừa tạo thành viên thứ ba tướng tinh , cảm thấy hết sức hải lòng.

Tô Nghi vừa nhìn về phía tự mình pho tượng trong tay tinh thần , cùng lần trước giống nhau , Tô Nghi thông qua lần này khảo nghiệm về sau , tinh thần độ dày lần nữa gia tăng gấp đôi , đạt tới sáu phần.

"Lần trước ám độ trần thương khảo nghiệm chỉ làm cho ta tinh thần độ dày tăng trưởng hai phần , nhưng lần này đập nổi đình thuyền khảo nghiệm lại tăng lên 3 phần độ dày , xem ra là bởi vì đập nổi đình thuyền khảo nghiệm càng thêm quan hệ phức tạp , ta cũng vì vậy nhiều hơn sâu hơn đối với binh pháp lĩnh ngộ." Tô Nghi nghĩ đến.

Tại đập nổi đình thuyền tướng tinh tạo thành sau đó , Tô Nghi lần nữa mất tối sầm lại , bị truyền tống về rồi Trích Tinh Các tọa lạc trên đỉnh núi.

Báo cáo Tô Nghi lấy được tướng tinh thanh âm thật lâu chưa từng vang lên.

Trên đỉnh núi người so với trước kia còn nhiều hơn, hiển nhiên là có càng nhiều người thất bại bị truyền tụng đi ra, ở chỗ này khổ tư mình tưởng có đối sách gì có thể phá giải đập nổi chìm thuyền khảo nghiệm.

Tô Nghi xuất hiện cũng không có đưa tới quá lớn gọn sóng, đại đa số người chỉ là nhàn nhạt liếc Tô Nghi liếc mắt, đối với hắn đầu lấy khích lệ ánh mắt, như là đều cảm thấy Tô Nghi nhất định là thất bại.

Kia hạng môn Hạng Trác cũng đi lên, vỗ một cái Tô Nghi đầu vai tỏ vẻ an ủi, không nói gì, liền hỏi một câu: "Có muốn hay không cân nhắc đi hái những thứ kia mô hình nhỏ chiến dịch tướng tinh?"

"Ừ, cho tại hạ một bên xuống núi vừa muốn." Tô Nghi gật đầu, "Hạng huynh người cũng cổ vũ, tại hạ như vậy cáo từ!"

Hạng Trác tiếc hận gật gật đầu, như là là Tô Nghi không có thể hái đến viên thứ hai tướng tinh mà tiếc hận, cũng là vì ra Hồn Thiên Bàn về sau sẽ mất đi trí nhớ, khả năng cũng sẽ không bao giờ cùng Tô Nghi có chút gặp nhau mà cảm thấy tiếc hận, cứ như vậy đưa mắt nhìn Tô Nghi chậm rãi đi xuống nấc thang.

"Ai, quả nhiên liền tô mười trù cũng không biện pháp phá giải tử cục này sao? Ta còn trông cậy vào hắn có thể đủ lấy được nhà nghèo thứ tộc tuyệt đại song tinh đây." Một ông già thờ dài nói.

"Lão nhân gia, người đối tô mười trù kỳ vọng cũng quá cao chứ? Hắn mới 16 tuổi. . ."

"Mười sáu tuổi, hơn nữa còn là xuất tử thứ tộc, không có tướng môn hun đúc, tô mười trù có thể ở thi huyện lấy được đủ loại thành quả đã đúng là không dễ, sao có thể tại đọc đủ tử binh thư, rèn luyện thân thể đồng thời, còn góp nhặt đại lượng kinh nghiệm chiến tranh?" Một vị tướng môn thanh niên tiếp lời tra, lắc đầu cười nói.

"Không sai, Tô Nghi có thể ở thi huyện lấy được mười trù, nhiều nhất chỉ có thể chứng minh hắn tại thi võ phương diện có độc đáo thiên phú." Một vị khác cao lớn tướng môn đệ tử phụ họa nói, "Trích Tinh Các xưa nay chính là ta tướng môn đệ tử sân nhà, nhất giới nhà nghèo thứ tộc cũng muốn ở chỗ này vượt qua tướng môn? Muốn cũng quá đẹp!"

"Vượt qua tướng môn?" Một vị quần áo mộc mạc nhà nghèo thanh niên cười lạnh, "Người chẳng lẽ là quên mất, tô mười trù đã sớm hái được rồi một viên tướng tinh, mà các người những thứ này tướng môn đệ tử đây? Đến bây giờ đều không có một cái hái đến tướng tinh, chẳng phải tự xấu hổ?"

"Người nói gì đó?! Lặp lại lần nữa?!" Kia cao lớn tướng môn đệ tử hô một tiếng đứng lên, mặt có vẻ giận.

"Chẳng lẽ ta nói không phải sự thật?" Đối mặt với đối phương thân cao chèn ép, kia nhà nghèo thanh niên lại ngẩng đầu ưỡn ngực, không có vẻ sợ hãi chút nào đạo, "Coi như thứ nhất hái được trích tinh người, tô mười trù đã sớm chứng minh so với hắn các người những thứ này tướng môn đệ tử càng thêm ưu tú, trừ phi các người nhanh hơn hắn hái đến viên thứ hai tướng tinh, nếu không có tư cách gì ở nơi này phê phán tô mười trù?"

Kia tướng môn đệ tử khí dựng râu trợn mắt, chính là không thể phản bác, mà đổi thành một tên hào hoa phong nhã tướng môn đệ tử cũng xen vào nói: "Vị huynh đài này, ta hiểu các người nhà nghèo đệ tử trong lòng đem Tô Nghi coi là tấm gương, vinh nhục cùng hưởng tâm lý; nhưng người nhìn một chút, Tô Nghi lúc trước đi ra thời điểm, tâm thần đã thập phần mỏng manh, tinh thần lực đều nhanh thấy đáy, người thật cảm thấy hắn có thể hái được viên thứ hai tướng tinh?"

Kia cao lớn tướng môn đệ tử thấy có người ủng hộ, trong mắt vui mừng, thừa dịp nói: "Đúng vậy, đứng ở cuối cùng mới thật sự là người thắng, chỉ cần Tô Nghi còn không có lấy được viên thứ hai tướng tinh, chúng ta thì có phản siêu cơ. . ."

Người này lời còn chưa nói hết, chỉ nghe trên bầu trời một đạo hùng thanh âm hạ xuống, thật giống như sấm sét giữa trời quang bình thường đưa hắn phách trở mắt ghen hờn.

"Đang tiến hành trích tinh thí luyện, vị thứ nhất hái được hai khóa tướng tinh người, Nam Từ Châu Tố Thủy Huyện, Tô Nghi!"

Cái này vĩ đại thanh âm cuộn cuộn vọt tới, đầy ắp không nghi ngờ gì nữa ngữ điệu, tại Hồn Thiên Bàn bên trong sở hữu sĩ tử trong cơ thể rung động âm ầm.

Sương mù bên trên, hai mươi tám ngọn núi toàn bộ lâm vào trong yên lặng, tất cả mọi người đều tròn to cặp mắt, cơ hồ không có bất kỳ người nào dám tin tưởng lỗ tai mình.

Chốc lát sau đó, cũng không biết kia trên một ngọn núi sĩ tử kêu một câu "Tuyệt đại song tinh", nhất thời dẫn phát phản ứng giãy chuyền, sở hữu nhà nghèo thứ tộc đệ tử toàn bộ phát ra hưng phấn điên cuồng hét lên tiếng, bọn họ hoan hô như muốn lật Hồn Thiên Bàn! Theo tất cả mọi người điên cuồng hét lên trong tiếng chỉ có thể nghe ra bốn chữ tới: Tuyệt đại song tinh!

Bao gồm Ngô Vọng, Đồng Khê cùng Đoan Mộc Chung đám người ở bên trong, sở hữu cùng Tô Nghi quen biết sĩ tử cười không ngậm miệng được, Tô Nghi vinh dự cho bọn hắn chưa từng có cường đại lòng tự tin, lần nữa tổng kết sau khi thất bại, bọn họ hăm hở tiến vào Trích Tinh Các, thế phải tại lần này hái được tướng tinh!

Tại ám độ trần thương Trích Tinh Các trước cửa, Hàn Nhạc Sơn mới vừa hái được tướng tinh, chính đắc chí lúc, chợt nghe Tô Nghi hái được viên thứ hai tướng tinh tuyên cáo, dưới chân lão đảo một cái, thiếu chút nữa ngã xuống, trong miệng lầm bầm: "Ta còn tưởng rằng ta tại trong cùng thế hệ mặt đã coi như là người nổi bật, nhưng quả nhiên vẫn là không thể cùng tô mười trù loại này yêu nghiệt như nhau."

Tại đập nôi chìm thuyền trên đỉnh núi, Hạng Trác một cái hít thở sâu, nhìn về Tô Nghi phương hướng rồi đi thật sâu ôm quyền cúi người, cảm thấy kính nể đạo: "Mười trù tên, tâm phục khẩu phục!"

Sau đó, Hạng Trác bên tai truyền đến mọi người tiếng nghị luận.

"Không, không thể nào ? !" Ban đầu kia cao lớn tướng môn đệ tử nuốt nước miếng một cái, "Tô Nghi vừa mới xuống núi không lâu, cái này thì lấy được viên thứ hai tướng tinh rồi hả?"

"Hơn nữa Tô Nghi tinh thần lực còn dư lại không nhiều, đến tột cùng phải như thế nào thông qua Trích Tinh Các khảo nghiệm?" Một vị khác tướng môn đệ tử cũng tròn mắt ngoác mồm.

Ban đầu vị kia nhà nghèo thanh niên mặt đầy tự hào nói: "Các người đám này tầm nhìn hạn hẹp ngu xuẩn, tở mười trù nhất định là mới vừa rồi một lần liền thông qua đập nôi chìm thuyền khảo nghiệm, hái được tướng tinh rồi!"

"Vậy mà có thể một lần liền phá đập nôi chìm thuyền khảo nghiệm tử cục, này tở mười trù chi tài, thiên cổ không hai, thiên cổ không hai a!" Một ông lão kích động cả người run rẩy.

"Cái này không đúng chứ ? Tại sao Tô Nghi hẳn đi lâu như vậy, giám đốc quan mới phát ra tuyên cáo à?"

"Nói nhầm, nhất định là năm vị giám đốc nơi đây lão phi tướng cũng bị giật mình thôi!"

Vị này sĩ tử đoán không tề, năm vị lão phi tướng xác thực bị giật mình.

Một vị nhiều tuổi nhất lão phi tướng tại tuyên cáo xong Tô Nghi thành tích sau đó, vẫn không ngăn lại được cả người bởi vì kích động mà đưa tới run rẩy, liên tục nuốt mấy hớp nước miếng, hỏi "Chư vị đồng liêu, lúc trước có thể có nhà nghèo thứ tộc đệ tử, tại lần đầu tiên leo các liền hái được hai khóa tướng tinh?"

Bốn người khác lắc đầu liên tục.

"Tuyệt đại song tinh, cái chức vị này danh xứng với thực." Một vị lão giả khác mặt lộ vẻ tán thưởng, gật đầu nói, "Bực này anh tài, thực sự quá đòi vui, chờ lần này Trích Tinh Các sau khi kết thúc, ta nhất định nhưng muốn thu hắn làm đồ đệ!"

Một người sắc mặt cổ quái nói: "Thu Tô Nghi làm đồ đệ ? Cao huynh, người mới vừa rồi không nghe được Trần lão chủ tướng thiên lý truyền âm, muốn chúng ta trọng điểm chú ý Tô Nghi, đừng để cho hắn lần này trích tinh ra một điểm ngoài ý muốn sao? Sợ rằng lão chủ tướng đều đối với Tô Nghi nổi lên lòng yêu tài, kia đến phiên người thu học trò?"

Cao lão phi tướng sắc mặt quần bách.

"Vậy bọn ta xuống xin mời chỉ ra lão chủ tướng, đem ta điều đi Nam Từ Châu trấn thủ!" Cao lão phi tướng hừ hừ đạo, "Cho dù không có biện pháp thu Tô Nghi làm đồ đệ, ta đây cũng phải thật tốt bảo vệ hắn mới được."

Bốn người khác sắc mặt càng là cổ quái.

"Cao huynh, không nghĩ đến người nguyện ý buông tha người chỗ trấn thủ, thâm cư phía sau giàu có không gì sánh được Quảng Châu, tự nguyện đi Nam Từ Châu tiền tuyến chỉ địa trấn thủ, thật sự là chúng ta tấm gương." Một người chấp tay, lại ăn vụng cười nói, "Chỉ là, Nam Từ Châu hiện đảm nhiệm Đô đốc La Từ Duệ nhưng là sát mạn nóng lòng, một lòng liền muốn chỉ huy ra bắc, người cảm thấy hắn sẽ cùng người đổi nhau chỗ ở, đi trấn thủ phía sau?"

Cao lão phi tướng sắc mặt càng là lúng túng không gì sánh được.

Tại Hồn Thiên Bàn trung, Tô Nghi đi xuống đập nôi chìm thuyền đỉnh núi, bước vào trong sương mù lúc, nhất thời cảm thấy chung quanh lãnh ý thật giống như biến thành mũi nhọn, đâm thẳng tâm thần hắn, đưa hắn đồng sắc mặt tím bầm, cả người run rẩy.

"Ta lúc trước tại đập nôi chìm thuyền trong khảo nghiệm lại hao tổn hơn một ngày một ít thời gian, tinh thần lực lần nữa tiêu hao ba thành; hiện tại liền còn dư lại không tới ba thành tinh thần lực, qua sương mù sợ rằng còn có thể suy yếu một thành, hẳn là hái không tới viên thứ ba tướng tinh rồi, nhưng ta hay là chuẩn bị đi tòa thứ ba Trích Tinh Các liếc mắt nhìn, nói không chừng lần sau lại đi tới nơi này lúc, ta có thể nhớ tới hiện tại trải qua, chuẩn bị tâm lý thật tốt."

Tô Nghi ý tưởng hạ xuống, không chút do dự đi về phía gần đây một ngôi lầu các: Bốn bề thọ địch.

Một bên leo nấc thang, Tô Nghi vừa muốn đến: "Bốn bề thọ địch xuất từ Lưu Bang cùng Hạng Vũ Cai Hạ quyết chiến bên trong, tại Cổ Hoa hạ cũng không có cận kề ghi lại đến tột cùng là ai mưu kế, nhưng ở Bình Phong Đại Lục, bốn bề thọ địch tạo thành truyền thế kì mưu, tự nhiên sẽ có cận kề ghi lại, chính là Trương Lương kế sách!"

"Đương thời Hạng Vũ Cai Hạ binh bại, bị Hán quân bốn bề hợp vây, lương thảo đoạn tuyệt, tinh thần thấp, nhưng Hán quân cũng thương vong thảm trọng, cùng cổ thủ thành vách tường quân Sở bất phân thắng bại. Lúc này, Trương Lương thiết kế để cho trong quân một ít sở người hát lên sở bài hát, bên trong thành quân Sở nhớ nhà nóng lòng, cuối cùng ý chí chiến đấu tan vỡ, chiến ý toàn tiêu. Hạng Vũ thấy chính mình đại thế đã qua, để lại khí thôn

Son Hà « Cai Hạ bài hát » sau đó , dẫn dắt 800 cười đột xuất vòng vây , cùng Hàn Tín cùng Trương Lương kịch chiến một hồi , cuối cùng tại Ô Giang tự vận mà chết."

Bạn đang đọc truyện *Binh Pháp Đại Thánh Convert* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 65: Kéo cờ nghi thức ?

"Bốn bề thọ địch là vô cùng hữu hiệu , phạm vi rộng đã kích tinh thần địch nhân hoặc sát khí kì mù , tấn cấp sau đó thậm chí còn có thể đã kích địch nhân tinh thần , thật sự là ở nhà hành trình. . . Ho khan một cái , tóm lại , ta lần này chỉ là đi xem một chút bốn bề thọ địch chiến lược đánh cờ là dạng gì , không cần bỏ xa cầu có thể hái đến tướng tinh."

Tô Nghi một bên leo nấc thang , vừa nghĩ tới: "Nếu lần này sở hữu Trích Tinh Các khảo nghiệm đều là coi như phe đối nghịch đi phá giải địch nhân mưu kế , như vậy bốn bề thọ địch khảo nghiệm , chỉ sợ cũng là để cho ta coi như bị vây thành bại tướng , suy nghĩ như thế nào phá giải địch nhân đối với ta quân kêu quê hương bài hát."

Trong lòng không ngừng dự diễn lấy bốn bề thọ địch có thể sẽ xuất hiện khảo nghiệm , Tô Nghi lên núi đỉnh đất bằng.

Trên đỉnh núi gạt ra hơn ngàn người , không ngừng có người ra ra vào vào Trích Tinh Các , có một đám người nhận ra Tô Nghi tướng mạo , thấy Tô Nghi đến , lập tức vây lại , gương mặt có kinh hi cùng vẻ kinh ngạc trộn lẫn trong đó.

"Tô mười trù , chúc mừng người hái được hai viên tướng tinh , lấy được thiên cổ nhà nghèo thứ tộc tuyệt đại song tinh!"

"Chúng ta đều cho là tô mười trù người đã bị truyền tống ra Hồn Thiên Bàn rồi , không nghĩ đến. . . Chẳng lẽ người muốn hái viên thứ ba tướng tinh ? !"

"Không thể nào , người tâm thần đã rất mỏng manh , đừng nói là lấy được khảo nghiệm thành công , sợ rằng điều kiện tri không tới khảo nghiệm kết thúc a."

"Tô mười trù bản lĩnh há dùng các người những thứ này phạm phụ tục từ thước để cân nhắc ? Nói không chừng hẳn có thể lần nữa sáng tạo kỳ tích , trở thành Nhân tộc từ trước tới nay thứ nhất tam tinh võ sinh cũng khó nói!"

"Nơi này là quy tắc nghiêm khắc tiêu thế giới , làm sao có thể sẽ có kỳ tích , ta mặc dù cũng hy vọng tô mười trù có thể tháo xuống tam tinh , nhưng cũng không khỏi không nói , đây là tuyệt đối không làm được sự tình."

Tô Nghi nghe vậy , ho nhẹ hai tiếng , trong lòng oán thầm đạo: "Trên thực tế ta đã là tam tinh võ sinh rồi."

Thầm nghĩ lấy , Tô Nghi ngoài mặt lại nói: "Chư vị đừng nữa nâng đỡ ta , lúc trước có thể hái được hai sao , thực là toàn bằng may mắn , tam tinh tuyệt đối không dám vọng tưởng; lúc này , ta chỉ là tới tùy tiện nhìn một chút bốn bề thọ địch sẽ có gì đồ khảo nghiệm , thỏa mãn chính mình lòng hiếu kỳ mà thôi."

Mọi người mới chột hiểu ra , nói "Thì ra là như vậy" ; đối với Tô Nghi mình cũng thừa nhận tuyệt đối hái không dưới tam tinh , mặc dù đại đa số người đều mặt có vẻ tiếc nuối , nhưng cũng không có quá mức thất vọng , bởi vì bọn họ đều lý giải hái được tam tinh có khó khăn bao nhiêu.

Đừng nói tam tinh võ sinh thiên cổ không có , coi như là chỉ có thể hái đến hai khóa tướng tinh , cũng đủ để chứng minh một người thiên tư phi phàm. Xưa nay tướng môn đệ tử có thể ở võ sinh thời kỳ liền hái được hai sao , loại trừ nửa đường chết yếu người , cái nào không phải trong tương lai trở thành danh chấn một phương Đại tướng ?

Bởi vì nhà nghèo thứ tộc sĩ tử không có hái được hai viên tướng tinh tiền lệ , thế nhưng chút ít võ sinh thời kỳ liền hái được tướng tinh thiên tài , tương lai , cái nào sẽ là bừa bãi hạng người vô danh ? Chớ nói chỉ là Tô Nghi loại này song tinh võ sinh rồi , vào giờ phút này , liền kẻ ngu cũng có thể nhìn ra được Tô Nghi thiên tư bậc nào Trác Việt!

Rất nhiều người trong lòng đều muốn lấy rồi đi Hồn Thiên Bàn sau đó , nhất định phải để cho gia tộc kết giao Tô Nghi , hoàn toàn bỏ quên bọn họ rồi đi nơi này sau sẽ mất đi nơi này hết thầy trí nhớ.

Tô Nghi hướng mọi người lần nữa liền ôm quyền sau , bước chân vào bốn bề thọ địch Trích Tinh Các bên trong.

Bên cạnh hai lần giống nhau , Tô Nghi tầm mắt đột nhiên một hắc bị truyền đến một chỗ khác.

Đội đến trong đầu cảm giác hôn mê chậm rãi biến mất sau đó, Tô Nghi từ từ mở hai mắt ra, nhìn trước mắt cảnh tượng, lảng ngay tại chỗ, chỉ cảm thấy trong đầu có sấm sét quay cuồng.

Hắn chính vị ở một chỗ đất vàng lát thành đền kinh trên sân.

Không sai, chính là đền kinh tràng, chính là địa cầu trong trường học, người người đều gặp đền kinh tràng!

Tô Nghi nhìn về phía chung quanh giáo học lâu, liếc mắt liền nhận ra nơi đây: "Đây không phải là ta lúc trước trải qua cao trung sao . ."

Lúc này, có hơn ngàn danh học sinh chính mặc lấy tiêu chuẩn màu xanh đậm vận động đồng phục học sinh, đối với kéo cờ trên đài từ từ đi lên quốc kỳ chào; đồng thời, Tô Nghi bên tai còn vang lên không gì sánh được quen thuộc tiếng hát: "Lên, không muốn làm nô lệ mọi người. ."

"Quốc, quốc ca?" Tô Nghi bị lời không được, kinh ngạc nói, "Chẳng lẽ này bốn bề thọ địch khảo nghiệm còn có thể căn cứ ta ký ức, diễn hóa ra ta chân chính quê hương bài hát?"

Tô Nghi suy nghĩ, dọc theo nấc thang đi lên kéo cờ đài, tại dưới cột cờ qua lại độ bước, đồng thời âm thầm lưu ý dưới đài sở hữu học sinh tầm mắt, phát hiện không có một người chú ý tới hắn, không có một người biểu tình khác thường, phảng phất Tô Nghi cũng không tồn tại ở bọn họ trước mắt.

Tô Nghi lại đưa tay tại kỳ thủ trước mắt giờ giờ, không có được bất kỳ hưởng ứng, đối phương vẫn chuyên tâm nhất trí mà tiến hành kéo cờ nghi thức.

"Quả nhiên chỉ là mô phỏng cảnh tượng. . ." Tô Nghi lẩm bầm, lại sinh lòng nghi ngờ, "Ồ, nhưng cái này cũng không đúng, cái khác khảo nghiệm chiến trường mô phỏng, bất kể là địch quân vẫn là quân ta, đều có thể thấy được ta, ta chỉ cần phá giải phe địch kì mưu là có thể thông qua khảo nghiệm; nhưng này bốn bề thọ địch khảo nghiệm đến tột cùng là chuyện gì xảy ra? Không chỉ có mô phỏng ra một cái như vậy kỳ quái cảnh tượng, hơn nữa không có chút nào liên quan tới như thế nào thông qua khảo nghiệm nhắc nhở, cái này gọi là ta nên làm cái gì?"

Lúc này, kéo cờ nghi thức kết thúc, hiệu trưởng bắt đầu tiến hành mỗi tuần một lần nói nhảm. . . Không, bắt đầu dùng vĩ đại tư tưởng lý luận tưới các vị học sinh bụng dạ; Tô Nghi nghe đôi câu, cảm thấy tê nhạt vô vị, liền rời đi thao trường, ở sân trường các nơi đi lang thang.

Đi tới cửa trường học lúc, Tô Nghi đứng phải lấp kín vô hình vách tường, vuốt đầu ót, nhìn phía ngoài cửa trường ngựa xe như nước, chợt cảm thấy ngạc nhiên: "Lại còn không để cho ta về thăm nhà một chút?"

Tô Nghi lại đẩy lại táng, phát hiện không khí trường vẫn không nhúc nhích, bất đắc dĩ, Tô Nghi chỉ đành phải tiếp tục tại trong trường đi lang thang, đi tới phòng ăn, vào phòng bếp; vài tên bác gái đang ở nhiệt hòa hưởng Thiên Địa làm việc, Tô Nghi ngửi một cái mới ra lò thức ăn, xì một tiếng đạo: "Trên đời khó ăn nhất thức ăn người, không ra trường học phòng ăn kỳ hữu!"

Tô Nghi đi qua lễ đường, đi qua phòng học, đi qua trường học mỗi một nơi, nhìn thanh xuân tràn trề bọn học sinh, nhìn lui tới bận rộn giáo sư môn, trong lòng cảm giác nhớ nhà càng ngày càng nồng nặc, trong đầu sở hữu liên quan tới Bình Phong Đại Lục nhớ lại vậy mà trong lúc vô tình, từ từ đi xa.

Tô Nghi đi tới Đồ Thư Quán, hẳn rõ ràng nhớ kỹ hắn chỗ vượt qua cao trung, không có gì khác đặc điểm, chính là tầng thư lượng cực lớn, cả tòa Đồ Thư Quán chiếm diện tích so với lễ đường còn lớn hơn, tầng thư cơ hồ có vài chục vạn bản! Làm cho này trung học đệ nhị cấp bán chút một trong, chung quanh địa khu rất nhiều học sinh chính là vì có thể miễn phí đọc được càng nhiều sách, mới có thể tới đây trung học đệ nhị cấp học tập.

Tô Nghi tiện tay theo trên giá sách cầm một quyển sách lên, vừa nhìn phong bì viết « năm năm thi vào trường cao đẳng ba năm mô phỏng », chợt cảm thấy trong lòng mơ hồ có một tí áp lực dâng lên, trong mắt về mê mang bị quét một cái sạch!

Bởi vì kiếp trước cũng không có xem qua quyển sách này, cho nên Tô Nghi phỏng chừng này thư sẽ không có bất kỳ nội dung, nhưng mở ra về sau Tô Nghi sợ ngây người, quyển sách này vậy mà in chữ viết!

"Này, cái này không đúng sức a, cái gọi là ảo giác không đều là căn cứ một người hiện có trí nhớ biến hóa ra cảnh tượng sao? Ta nhớ rõ ràng ta căn bản không xem qua quyển sách này, nhưng này mô phỏng cảnh tượng vẫn có thể biến hóa ra ta trong ký ức không có nội dung tới?" Tô Nghi cảm thấy kinh ngạc cực kỳ, "Đây thật là ảo giác?"

Tô Nghi trong mắt lóe lên vẻ hồ nghi, lại lấy mặt khác mấy quyển không có có đi học đến, mở ra vừa nhìn, quả nhiên có nội dung.

"Không biết thế nào sẽ có loại hiện tượng này. . . Bất kể, này trong tiệm sách sách, cơ hồ tất cả đều không có ở Bình Phong Đại Lục xuất hiện qua, với ta mà nói rất có giá trị tham khảo, nếu như ta có thể mang về mà nói. . ." Tô Nghi tâm thần động một cái, cầm lấy trong tay sách tiến vào Luyện Bình Tràng, tùy ý ném đi, quyển sách này nhất thời hóa thành lưu quang, chui vào Yên Hải Bi bên trong.

"Lại còn thật có thể tồn đến Yên Hải Bi bên trong!" Tô Nghi thần sắc vui mừng, cảm giác mình đào được tuyệt thế bảo tàng.

Nói làm liền làm, Tô Nghi mở ra một quyển sách khác, nhìn thấy có nội dung, lập tức tồn vào Yên Hải Bi bên trong; như thế lặp lại mười mấy lần, Tô Nghi trong đầu nghĩ: "Ta tinh thần lực còn dư lại không nhiều lắm, sợ rằng cái này mô phỏng cảnh tượng cũng kéo dài không được bao lâu; như vậy một quyển một quyển mà kiểm tra qua đi thật không có hiệu suất, trực tiếp thu sạch vào Yên Hải Bi bên trong lại nói, chờ trở lại Bình Phong Đại Lục sẽ từ từ kiểm tra."

Sau đó Tô Nghi đột nhiên tăng nhanh tốc độ, hai tay không ngừng đem trên giá sách sách lấy xuống, ném vào Yên Hải Bi bên trong; ngay từ đầu là một tay bắt hai quyển, ba quyển sách, càng về sau Tô Nghi dứt khoát trực tiếp duy nhất ôm lấy mấy chục quyển sách tồn vào Yên Hải Bi, như thế lặp lại. May mắn tâm thần sẽ không cảm thấy mệt mỏi, Tô Nghi hiệu suất làm việc cực cao, nhưng vẫn bỏ ra hơn mười giờ thời gian, cho đến vào đêm, mới

đưa trong tiệm sách sở hữu tàng thư toàn bộ bỏ vào trong túi.

Tô Nghi sơ lược phỏng chừng , này bên trong quán sách sợ rằng được có hơn 20 vạn bản , cơ hồ bao gồm trên địa cầu sở hữu kiến thức chuyên nghiệp , tuyệt đối có thể cực lớn bổ sung Tô Nghi học thức , toà này Đồ Thư Quán thật là có thể gọi là là Hoàng Kim ốc a!

Lúc này , dưới chân mặt đất bắt đầu hơi hơi lay động , Tô Nghi chỉ cảm thấy một cổ lực bài xích vọt tới , chợt đưa hân đây rồi cái thế giới này; Tô Nghi trong mắt cảnh tượng càng đổi càng nhỏ , cuối cùng quy về trong hư vô , sau đó mắt tối sầm lại , lần nữa trở lại bốn bề thọ địch Trích Tinh Các nội bộ.

"Quả nhiên chỉ là ảo giác sao. . ."

Tô Nghi mi mắt rù xuông , một mình lâm bầm , sau đó lại một nhìn chính mình Yên Hải Bi.

"Không nghĩ đến thật đem những sách kia đều mang về , kỳ quái , quá kỳ quái!" Tô Nghi nhường mày.

Vô luận tại Trích Tinh Các trung hải được bao nhiêu tướng tinh , Tô Nghi cũng sẽ gặp biến không sợ hãi , cười bỏ qua; nhưng bởi vì tràng này kỳ ngộ mà lấy được đại lượng hậu thế thư tịch , lại để cho Tô Nghi mừng không kể xiết: Tại Tô Nghi trong lòng , mười viên tướng tinh giá trị sợ rằng cũng không sánh nổi những sách này , chung quy , những sách này trung gian kiểm lời ngâm lấy tổ tiên trí tuệ , đối với Tô Nghi mà nói mới là lớn nhất thu hoạch!

Tô Nghi xoay người hướng đại môn đi tới , chuẩn bị rời đi , nhưng lúc này , phía sau hân truyền tới một đạo rất nặng thanh âm: "Tiểu hữu xin dừng bước!"

Tô Nghi trong lòng đột nhiên run lên , thật giống như một cái bị cảnh sát bắt lại ăn trộm bình thường chợt dạ không ngớt , cổ gãi bộ trần định xoay người lại , lại nhìn đến một vị huyền phù tại không trung lão giả chính cười híp mắt nhìn nhìn hân; trên người ông già hiện lên nhàn nhạt huỳnh quang , tại một mảnh đen nhánh Trích Tinh Các bên trong vô cùng dễ thấy.

Lão nhân kia mặc lấy giản dị y phục , diện mạo bình thường không có gì lạ , nhưng mặt mày ở giữa lại mơ hồ chứa đựng một vệt ngời ở vị trí cao uy nghiêm , để cho Tô Nghi trong lòng không khỏi rét một cái , suy đoán nói: "Hân có thể trong nháy mắt xuất hiện ở khắp kín trong lầu các , chẳng lẽ là tiểu thế giới này Hồn Thiên Bàn chủ nhân ?"

Bạn đang đọc truyện *Binh Pháp Đại Thánh Convert* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 66: Thiên văn đối với hải

Trong lòng bay vọt lên cái suy đoán này , Tô Nghi càng không dám khinh thường , cung kính hành lễ nói: "Lão tiên sinh có gì chỉ giáo ?"

Lão nhân kia dừng dung một tiếng , dừng thật chậm ngữ tốc nói: "Ngươi tinh thần lực nguyên bản đều không đủ lấy mở ra chiến lược đánh cờ , nhưng toà này bốn bề thọ địch Trích Tinh Các vẫn đưa ngươi sai lầm mà truyền đến một cái trong ảo cảnh , tiểu hữu có thể hay không nói một chút: Ngươi tại trong ảo cảnh gặp gì đó ? Lấy được gì đó ?"

Tô Nghi phía sau toát ra mồ hôi lạnh , nói thật , chính hân đều cảm thấy bị truyền tống đến lúc trước trường học cũ rất kỳ quái , quả nhiên vào lúc này đã có người đi ra chất vấn.

Liên quan tới thân phận của mình bối cảnh một chuyện , Tô Nghi cảm thấy cũng không cần bại lộ cho thỏa đáng; nhưng nếu lão nhân này sẽ đặt câu hỏi , nói rõ nếu như Tô Nghi nói dối , sợ rằng cũng không gạt được ánh mắt hân.

Khó khăn thời khắc , Tô Nghi động linh cơ một cái , đạo: "Không dối gạt lão tiên sinh nói , tiểu sinh lần này trong ảo cảnh , trở lại đã từng học tập học viện , gặp được một ít lúc xưa bạn cùng trường; sau đó tại học viện các nơi nhìn một chút , nghe được quê hương ca dao , trong lòng có chút hoài cảm; lại tại Tàng Thư Thất nhìn đọc chút ít chưa bao giờ có đi học , nhìn thấy mà thêm , cho là tăng trưởng kiến thức."

Tô Nghi dùng rất khéo léo mờ nhạt pháp , mơ hồ ảo cảnh đại thể hoàn cảnh , chỉ chọn ra mấy cái mấu chốt từ: Học viện , bạn cùng trường , sách , không chỉ có nói ra chính mình chân thực trải qua , hơn nữa đặt ở Bình Phong Đại Lục cũng hoàn toàn không không khỏe; cho nên Tô Nghi không có chút nào nói dối , yên tâm thoải mái.

"Thì ra là như vậy , dùng cổ hương chi cảnh , làm lòng người sinh cảm giác nhớ nhà , đây cũng là thật phù hợp bốn bề thọ địch khảo nghiệm nội dung. Tiểu hữu , thông qua bốn bề thọ địch khảo nghiệm phương pháp duy nhất chỉ có chặt đứt chính mình đối gia hương lưu luyến , nếu không sự sai lầm này ảo cảnh sẽ để cho ngươi vĩnh viễn bị lạc trong đó , ngươi nhưng là chặt đứt ?"

"Hồi hương một chuyến , tiểu sinh trong lòng lưu luyến biến mất dần." Tô Nghi thành thật trả lời.

Lão nhân gật đầu, như là công nhận Tô Nghi giải thích, không tính lần nữa truy hỏi.

Tô Nghi âm thầm thở phào nhẹ nhõm, nói: "Thí luyện đã thất bại, tiểu sinh có hay không có thể rời đi?"

"Thí luyện thất bại?" Lão nhân kia nhú mày, trong nụ cười chứa đựng một cổ không hiểu ý, "Ai nói ngươi thí luyện thất bại?"

"Tiểu sinh tinh thần lực đã hao hết, lại cũng vô lực mở ra lần kế chiến lược đánh cò, cái này cũng chưa tính thất bại sao?" Tô Nghi nghi ngờ nói.

"Tiểu hữu, năm nay khảo nghiệm so với thường ngày khó khăn gấp mấy lần, lấy ngươi thiên tư, đặt ở năm trước, ít nhất có thể hái được ba viên tướng tinh." Lão nhân cười nói.

Tô Nghi trầm nghĩ quả là như thế, dè dặt hỏi "Vì sao năm nay khảo nghiệm lại đột nhiên biến hóa khó khăn? Lão nhân gia có thể hay không báo cho biết một, hai?"

"Ngươi bây giờ cấp bậc quá thấp, biết rõ quá nhiều, sẽ dễ cho ngươi phân tâm, cho nên ta không tính nói cho ngươi biết quá nhiều." Lão nhân nghiêm túc nói, "Ngươi chỉ cần biết để cho Trích Tinh Các khảo nghiệm biến hóa khó khăn, là vì toàn Nhân tộc lo nghĩ là được."

"Biết, tiểu sinh không hỏi nhiều."

"Lúc trước cũng nói, ngươi có vượt qua thường nhân tài hoa, ta không đành lòng ngươi tài hoa bị lần này trùng hợp chôn mai một, chỉ cần ngươi đáp ra ta vấn đề, ta liền ban cho ngươi một hồi tạo hóa." Lão nhân lộ ra khích lệ mỉm cười.

"Mời lão tiên sinh dạy bảo." Tô Nghi nói.

"Ta chỉ kiểm tra ngươi thiên văn học. Chúng ta tại ban đêm giương mắt là có thể thấy ánh trăng, ngươi khẳng định cũng phát hiện, ánh trăng hoặc tròn hoặc thiếu, không giống mặt trời bình thường cố định là hình tròn, có người nói là thiên cầu ăn, ngươi cho là đây là nguyên nhân gì?" Lão nhân hỏi.

Tô Nghi khóe miệng run lên, nhớ tới Binh Phong Đại Lục thiên văn học thuyết cũng không phải là phát đạt như vậy, vẫn dừng lại ở Hồn Thiên nói giai đoạn, chỉ có những thứ kia ngồi ở vị trí cao người mới có thể nhìn trộm thế giới toàn cảnh. Tô Nghi dĩ nhiên là nắm giữ một bộ hoàn chỉnh thiên văn học thuyết, nhưng hẳn là một giới võ sinh thân phận, nếu là nắm giữ hơn người kiến thức, vậy thì quá kỳ quái.

"Lão tiên sinh, ngài vấn đề thật sự quá xảo quyết, ta chỉ là nhất giới võ sinh. . ."

"Không sao, Nhật Nguyệt Tinh Thần mọi người giương mắt thì có thể được gặp coi như không có kiến thức, cũng sẽ có điều tưởng tượng, cứ việc nói ra ngươi giả thiết liền có thể."

"Được rồi." Tô Nghi đơn giản suy nghĩ một chút, nói: "Bởi vì chúng ta đứng ở dưới ánh mặt trời sẽ sinh ra bóng dáng, cho nên ta đoán cái gọi là nguyệt thực hiện tượng, thật ra thì chính là ánh trăng đi vòng qua Binh Phong Đại Lục phía sau lúc, mặt trời soi đại lục, tại trên mặt trăng sinh ra bóng dáng mà thôi."

"Ừ? Ngươi nhận xét so với thường nhân độc đáo, ngươi là muốn nói chỉ có bị ánh mặt trời soi sáng, ánh trăng tài năng bị chúng ta nhìn thấy? Ánh trăng mình không thể sáng lên?"

Phải ánh trăng đơn giản mà nói chỉ là một hình cầu tảng đá lớn, tảng đá lại làm sao có thể sáng lên?" Tô Nghi đơn giản nói.

"Nói như ngươi vậy, có chứng cứ không?"

"Ta nhất giới võ sinh chứng minh không được những thứ này, nhưng ta nghe nghe thấy Vũ Sĩ thời kỳ có thể học được Thiên Nhai Chi Xích phó năng lực, đem Thiên Nhai hóa thành gang tấc, ngàn dặm phân biệt đồ vật, lẽ ra có thể mơ hồ nhìn thấy ánh trăng mặt ngoài không có nước không có cây, đều là tảng đá." Tô Nghi trả lời, trong lòng oán thầm, "Trên thực tế năng lực này chính là ông nhòm, nghe nói còn có cái khác diệu dụng."

"Vũ Sĩ Thiên Nhai Chi Xích quả thật có thể làm người nhìn càng thêm xa, nhưng chỉ có tấn cấp đến hào kiệt tài năng thấy rõ ánh trăng mặt ngoài." Lão nhân tự tiểu phi tiểu nói.

"Vậy cũng chỉ có thể mời hào kiệt cho ta chứng minh."

Lão nhân cười một tiếng, lại hỏi: "Ấn ngươi lúc trước từng nói, kia nguyệt thực chính là Binh Phong Đại Lục bị ánh mặt trời chiếu hình chiếu rồi hả? Vì sao kia hình chiếu không có chiếu ra đại lục núi sông, mà là một cái đường vòng cung?"

"Bởi vì Binh Phong Đại Lục cùng ánh trăng cùng mặt trời giống nhau, đều là một cái quả cầu to." Tô Nghi lập tức trả lời.

"Chứng minh như thế nào?"

"Ta thuở nhỏ cùng bạn cùng trường cùng leo núi, tại leo núi núi cao lúc, nhìn xa xa mặt đất chính là hình tròn." Tô Nghi đáp.

"Này không đủ để chứng minh, có lẽ là mặt đất vốn là có lên xuống." Lão nhân lắc đầu.

"Mặt đất có lên xuống , mặt nước không có." Tô Nghi nói , "Nhân tộc cùng Doanh Châu lui tới thường xuyên , bình thường có thể thấy ra biển thuyền bè dần dần biến mất , mà trở về lúc lúc nào cũng trước toát ra cột buồm , lại xuất hiện thân thuyền , cái này cũng có thể chứng minh Bình Phong Đại Lục là hình cầu."

"Có lẽ chỉ là hình vòng cung đây?" Lão nhân dò xét tính mà cười nói.

"Ta tại trong sách nhìn thấy , Đông hải Doanh Châu đã từng có một vị đam mê hành trình hoàng tử , đánh Kỳ Lân Mã đoàn xe một mực hướng đông đập sóng mà đi , chưa bao giờ thay đổi phương hướng , mấy tháng về sau , lại đi tới Bình Phong Đại Lục Tây Hải bờ , có thể hay không chứng minh đại lục là hình cầu ?"

Lão nhân lúc này mới gật gật đầu , vung tay lên , Tô Nghi xuất hiện trước mặt một cái đường kính ba thước màu thủy lam hình cầu , phía trên đang nằm Bình Phong Đại Lục toàn cảnh , cực giống trong thái không địa cầu.

"Trong lòng ngươi Bình Phong Đại Lục , có phải là cái bộ dáng này ?" Lão nhân hỏi.

Tô Nghi trong lòng là lão nhân tiện tay tạo vật năng lực cảm thấy ngạc nhiên không thôi , gật đầu nói: "Chính là."

Lão nhân lại lắc đầu một cái , chỉ trích đạo: "Như Bình Phong Đại Lục là cái bộ dáng này , người đứng ở phía trên , chẳng phải là muốn đi xuống ?"

Tô Nghi trong đầu nghĩ , nếu như phải trả lời cái vấn đề này , thế tất yếu nhắc lên đại lục tự chuyển cùng lực vạn vật hấp dẫn cao cấp khái niệm , khẳng định như vậy không dứt , vì vậy đơn giản nói: "Bởi vì Bình Phong Đại Lục nội bộ có một cổ khổng lồ hấp lực , có thể đem hình cầu lên tất cả mọi thứ toàn bộ hút lại , người vô luận đứng tại cái này hình cầu nơi nào , cũng có thể như giẫm trên đất bằng , sẽ không có đi xuống nguy hiểm."

"Thì ra là như vậy , tổng kết ngươi lúc trước ý kiến , mặt trời , ánh trăng cùng Bình Phong Đại Lục ba người quan hệ chính là như vậy đi."

Lão giả lại vung tay lên , Bình Phong Đại Lục một bên lại xuất hiện một kim một ngân lượng cái quả cầu nhỏ thỏ , chính lượn quanh đại lục xích đạo tuyến vận động.

Tô Nghi lắc đầu nói: "Ánh trăng đúng là lượn quanh đại lục vận động , nhưng mặt trời so với đại lục đại triệu bội phần , đại lục là lượn quanh mặt trời vận động."

"Ừ ? Ngươi cho là lúc này mới ba người quan hệ ?" Lão giả lại một vẫy tay , mặt trời đột nhiên trở nên cùng ban đầu đại lục hình cầu bình thường đại , mà đại lục nhưng là nhanh chóng thu nhỏ lại , trở nên so với ngón út đầu còn nhỏ , đang ở vòn quanh mặt trời vận động , mà vòn quanh đại lục vận động ánh trăng đã trở lên cùng hạt gạo bình thường lớn nhỏ , cơ hồ không nhìn thấy.

"Không sai." Tô Nghi gật đầu.

"Mặt trời lớn như vậy , chẳng phải là muốn đem bầu trời đều xanh phá ?"

"Thiên là vô cùng vô tận , mặt trời chẳng qua là trong sa mạc tiểu đất cát , biển rộng trung một viên giọt nước." Tô Nghi trả lời , trên thực tế , trời chính là vũ trụ.

"Án ngươi nói như vậy , thời cổ sau đáp thiên nói cho Hồn Thiên nói đều là sai lầm ?"

"Những thứ này cũng chỉ là tiểu sinh trong đầu tưởng tượng cảnh tượng." Tô Nghi cẩn thận nói , tuyệt không đem lời nói quá vụn toàn.

Lão nhân gật đầu nói: "Ngươi giả thiết rất độc đáo , ta sẽ đưa ngươi ý kiến coi là tham khảo , hoàn thiện thiên văn học thuyết."

"Ta đây có hay không đã đáp ra tiền bối hỏi ?" Tô Nghi hỏi.

"Tự nhiên." Lão nhân mỉm cười gật đầu , "Hiện tại liền hỏi nơi này đi , đối đãi ngươi tấn thăng đến người đi đường , lại tới nơi này lúc , ta sẽ xuất hiện lần nữa."

Nghe vậy , Tô Nghi trong lòng rét một cái , nghĩ thầm người đi đường trước nhất định phải chuẩn bị tốt hoàn chỉnh thiên văn học thuyết mới được.

Sau đó , lão nhân điểm ngón tay một cái , Tô Nghi nguyên bản lãnh đạm như nước sạch tâm thần vậy mà xông ra tí ti huỳnh quang , sau đó thân hình rời đi mặt đất , chậm rãi nổi lên.

Tô Nghi thấy lão nhân thân hình càng ngày càng đi xa , tâm thần mình thì xuyên qua lầu các vách tường , đi tới trên đỉnh núi không.

"Ồ , đó là tô mười trù ?" Có cái tinh mắt người lập tức phát hiện lơ lửng giữa trời Tô Nghi.

"Thật đúng là , hần như thế không phải từ cửa chính đi ra ?"

Tất cả mọi người đều giương mắt nhìn , mỗi người đều mặt lộ nghi ngờ , không biết vì sao Tô Nghi sẽ huyền phù tại không trung.

Tô Nghi vẫn còn lên cao.

Tô Nghi trong mắt có vô số cảnh tượng né qua , hần nhìn thấy đỉnh núi cùng lầu các chậm rãi thu nhỏ lại , nhìn thấy dưới chân hai mươi tám ngọn núi tại sương mù trung thật giống như khảm nạm tại bầu trời đêm nho nhỏ tinh thần , sở hữu sĩ tử thân hình dần dần biến mất tại Tô Nghi trong mắt , chỉ còn lại mệnh mỏng sương mù tràn ngập nhãn giới , không cách nào thấy rõ dưới chân Hồn Thiên Bàn toàn cảnh.

Đang tăng lên đến phòng chừng có hai ngàn trượng trên không lúc , một trận ánh sáng mạnh đột nhiên đau nhói Tô Nghi cặp mắt!

"A , đây là. . ." Tô Nghi không thể không nhắm lại cặp mắt , giờ phút này , hần cảm thấy một cỗ tinh thuần năng lượng đang ở rửa sạch tâm thần hần , khiến hần tâm thần khôi phục ngưng tụ , hơn nữa càng thêm hùng hậu , hoàn toàn không có đỉnh chi khuynh hướng.

Tô Nghi thật giống như trên bầu trời duy nhất mặt trời , bộc phát ra ánh sáng mạnh tương tựa không che đậy , sở hữu còn không có tiến vào Trích Tinh Các học sinh toàn bộ đều ngẩng đầu nhìn trời , nhìn đến bầu trời dị tượng lúc , mặt có kinh ngạc cùng hoảng hốt vẻ.

Rõ ràng Tô Nghi cách bọn họ có mấy chục dặm cách , nhưng kỳ lạ là , mỗi người đều có thể rõ ràng mà nhìn thấy tại ánh sáng mạnh trung , Tô Nghi an tường mặt mũi!

"Là tô mười trù!" Chỗ nào đó trên đỉnh núi , có người kêu một câu.

"Thật là hần! Hần tại sao ở đằng kia cao địa phương ?"

"Đây cũng quá cao đi, hần đến tột cùng là như thế đi tới ?"

Một vị tướng môn đệ tử trả lời: "Ta nghe trong môn tiền bối nói , nói Trích Tinh Các hạng nhất sẽ có một hồi đặc thù gặp gỡ , sẽ không phải là chỉ cái này ?"

"Tô mười trù dĩ nhiên là số một, nhưng đặc thù gặp gỡ chính là như vậy lên tới không trung sáng lên ? Có thể được cái gì ?"

Bạn đang đọc truyện *Binh Pháp Đại Thánh Convert* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 67: Trong nhân tộc hưng điềm

"Ta cũng không quá rõ ràng , chỉ nghe ta tiền bối mơ hồ nói qua , tại Trích Tinh Các lấy được đệ nhất sau , sẽ có một ông lão xuất hiện , cấp cho thí luyện , thành công có thể được cùng tinh lực có liên quan khen thưởng loại hình , cái khác không chịu nói với ta quá nhiều." Kia tướng môn đệ tử lắc đầu.

Lúc này , đột nhiên có người kinh ngạc nói: "Ồ , có sao rồi!"

Mọi người theo tiếng kêu nhìn lại , quả nhiên thấy có một vì sao rơi theo chân trời vạch qua , lõi kéo thật dài màu bạc cái đuôi , thẳng tắp đụng vào rồi Tô Nghi trong đầu.

Có một vị sĩ tử chú ý tới sao rơi nơi phát nguyên , lập tức kinh thanh cuồng hô: "Đó là tướng tinh! Là bốn bề thọ địch tướng tinh! Tô mười trù hái đến viên thứ ba tướng tinh rồi!"

Bên cạnh lập tức liền có người mắt tròn trắng , bài xích đạo: "Ngươi đang nói gì lời nói ngu xuẩn đây? Trên đời này làm sao có thể có võ sinh có thể hái đến viên thứ ba tướng tinh ?"

"Hai sao võ sinh đã quá đủ làm khó được , ngươi muốn nói tô mười trù có thể được viên thứ ba tướng tinh , há lại không phải là đang nói so với hần xưa nay sở hữu tiền hiền đều muốn còn có tài hoa ?" Có người khẽ cười nói.

"Đừng vậy, đã từng có vị lão chủ tướng nói qua , nếu như có ai có thể tại võ sinh thời kỳ hái được ba viên tướng tinh , vậy người này có rất lớn cơ hội có thể thành đương đại dẫn dắt Nhân tộc tiến bộ dẫn đường tiên phong! Tô Nghi mặc dù tại thi huyện bộc lộ tài năng , nhưng ta cảm giác được hần không có loại khả năng này." Một người hòa theo nói.

"Ta cảm giác được chưa chắc , tô mười trù có hay không cái loại này bản lĩnh khác nói , ngươi muốn giải thích thế nào này sao rơi tiến vào tô mười trù trong cơ thể hiện tượng ?"

"Có lẽ chỉ là đối với Tô Nghi lấy được đệ nhất một loại khác quà tặng thôi." Người kia già mồm đạo , "Hơn nữa được đến tướng tinh phương thức là trên bầu trời tướng tinh bỏ ra một luồng ánh sao , ngươi có nghe nói qua có tướng tinh như vậy bay thẳng vào cơ thể người khác ?"

Tất cả mọi người im lặng không nói.

"Cho nên nói, cho dù Tô Nghi có mọi thứ bản lĩnh, ta cũng vạn vạn không tin hắn có thể lấy được viên thứ ba tướng tinh!" Thấy không người phản bác, người kia dương dương đắc ý nói.

Tiếng nói rơi xuống, trên bầu trời lần nữa hạ xuống một đạo hùng thanh âm, tất cả mọi người đều cảm giác liền dưới chân đại địa đều đã run một cái.

"Đang tiến hành trích tinh thí luyện, vị thứ nhất hái được ba viên tướng tinh người, Nam Từ Châu Tổ Thủy Huyền, Tô Nghi!"

Người kia đắc ý thần tình lập tức ngưng kết ở trên mặt.

Tất cả mọi người đều có thể nghe được, cái này hùng thanh âm chủ nhân tựa hồ đều run rẩy.

Sở hữu hai mươi tám ngọn núi đỉnh lên, nghị luận sôi nổi mọi người trong nháy mắt lặng ngắt như tờ, ngăn ra gian, trong lòng mỗi người dâng lên sóng gió kinh hoàng, vang lên vang trời cuồng loạn; cái này tuyên cáo Tô Nghi hái được ba viên tướng tinh tin tức, phảng phất muốn đem sở hữu sĩ tử mấy thập niên qua nhận thức phá vỡ, phảng phất muốn tại ngàn năm trong dòng sông lịch sử kích thích vạn tượng gợn sóng!

Thiên tái tới nay, chưa bao giờ có một người tại võ sinh thời kỳ, hái được ba viên tướng tinh!

Sở hữu bình dân sĩ tử trong lòng ngực mơ hồ có tự hào chi tình dâng lên, coi như cùng Tô Nghi cùng giới leo các người, Tô Nghi lấy được vinh dự, cũng để cho bọn họ rất cảm thấy vạn phần vinh quang!

Mà lúc trước những thứ kia một mực giấu cợt, xem thường Tô Nghi tướng môn đệ tử, giờ phút này nhưng là xấu hổ vô cùng, xấu hổ không ngớt, hận không được lập tức rời đi nơi này, không dám bại lộ tại trong tầm mắt mọi người.

Kể thiên cổ mười trù sau đó, Tô Nghi lần nữa phá vỡ lịch sử tiền lệ, tam tinh võ sinh, có thể nói tiền vô cổ nhân, hậu vô lai giả!

Lúc trước mấy lần đối mặt mọi người nghi ngờ cùng không tin nhiệm, Tô Nghi chưa bao giờ mở miệng phản bác, mà là dùng hành động để chứng minh: Cho nên nghi ngờ người khác là bức nào ánh mắt thiên cận!

Hồi lâu sau, mới có một vị sĩ tử hỏi "Ta thiên a, tam tinh võ sinh giáng thế? Ta, ta không phải là đang nằm mơ sao? Ai tới bấm bấm ta xem một chút có đau hay không."

"Ngu xuẩn, ngươi chỉ là một đạo tâm thần, làm sao có thể cảm thấy đau!" Một người khác liếc mắt nói.

Chung quanh bộc phát ra một trận cười ầm lên, nhưng tiếng cười tại hai cái trong lúc hô hấp liền hơi ngưng, tất cả mọi người lần nữa nhìn hướng trên bầu trời ánh sáng vạn tượng Tô Nghi, trong mắt chứa đựng một vết kính nể, ước mơ, thậm chí là... Sùng bái!

Có một ông lão thậm chí không kìm lòng được, hai chân mềm nhũn quỳ xuống, lão lệ tung hoành đạo: "Tam tinh võ sinh, trong nhân tộc hưng điềm, phục hưng điềm a!"

Sở hữu sĩ tử nghe vậy, tất cả đều lệ nóng doanh tròng: Hiện giờ Nhân tộc suy thoái, tại Man Tộc thực lực cường đại xuống cơ hồ muốn chủng tộc diệt tuyệt, nhưng chính là tại loại này nghịch cảnh xuống, xuất hiện Tô Nghi loại này khoáng cổ kì tài, lại làm sao có thể không đề cho những thứ này bình gia sĩ tử sinh lòng hy vọng đây?

Có sĩ tử thậm chí còn điên cuồng rống to "Nhanh để cho ta ra ngoài, ta muốn đem việc này hồi báo cho nhà ta trưởng bối!", lập tức bị chung quanh tất cả mọi người cười nhạo, có người nhắc nhở hắn rời đi nơi này sẽ mất trí nhớ, có người thì bóp cổ tay thở dài, trong lòng cầu nguyện tự mình ở rồi đi nơi này sau có khả năng lưu lại một điểm mờ nhạt nhớ lại, để cho Tô Nghi vĩ đại hình tượng vĩnh viễn bảo lưu ở trong lòng bọn họ.

Tại "Tứ chiến đến cùng" Trích Tinh Các trên đỉnh núi, Hàn Nhạc Sơn ngơ ngác nhìn giống như mặt trời bình thường chói mắt Tô Nghi, trong miệng vậy mà không tự chủ lâm lâm nói: "Này tôi mười trù thiên tư gấp mười lần... Không, gấp trăm lần với ta, tìm khắp ta Hàn môn lịch đại thiên tài, loại trừ lão tổ tông ngoài ra, vậy mà không một người có thể vọng tôi mười trù chỉ bóng lưng!"

Tại đập nổi chìm thuyền đỉnh núi, Hạng Trác khoe miệng dâng lên vẻ khố sở ý, tại Tô Nghi còn chưa thành danh lúc, hắn đã từng là hạng trong môn phái người người thổi phồng thiên tài, là có hy vọng nhất tại võ sinh thời kỳ hái được hai sao hạng môn niềm hy vọng, cũng là hạng môn số ít nấy cái toàn lực bồi dưỡng thiên chi kiêu tử; nhưng ở Tô Nghi thành danh sau đó, bên cạnh hắn tăng tốc cùng thổi phồng trong nháy mắt liền biến mất không thấy gì nữa, mỗi người trong miệng đều chỉ treo "Tô Nghi" hai chữ, lại cũng không người cảm thấy tại Tô Nghi hào quang bên dưới, Hạng Trác vẫn tính là thiên tài gì.

Nhưng Hạng Trác chẳng những không có nổi giận cùng căm ghét, ngược lại thì lấy Tô Nghi làm mục tiêu, cố gắng muốn đuổi kịp hắn; lần này nhìn thấy Tô Nghi hái được tam tinh, đánh vỡ lịch sử tiền lệ, niềm tin của hắn chẳng những không có bị đánh sụp, ngược lại còn đẩy lên hưng hực ý chí chiến đấu: "Tôi mười trù, ta Hạng Trác ắt sẽ chăm học khổ luyện, đợi ngày sau nhất định phải vượt qua ngươi! Ngươi có thể tuyệt đối không thể tại Thánh Đạo lên ngã xuống a!"

Tại Quốc Viện một chỗ trong lầu các, năm vị lão phi tướng trở mắt nhìn nhau, mỗi người cũng có thể theo trong mắt đối phương nhìn thấy nồng nặc vẻ khiếp sợ.

Lúc trước muốn thu Tô Nghi làm đồ đệ Cao lão phi tướng há miệng, nổi lên nửa ngày mới nói: "Người này thật Kỳ Lân, thật đáng tiếc không phải ta

thân."

"Nếu là ta lúc nhỏ , không bằng Tô Tam tinh." Một vị khác phi tướng tiếp lời tra.

"Không tuyệt sử tiền hậu, khoáng thước nhân cổ kim." Người thứ ba nói tiếp.

"Hỏi ta chỗ nào nghỉ ? Hát vang muốn đem ngâm." Người thứ tư cao giọng nói.

Kiểm ra này một bài về sau đó , tại chỗ năm vị phi tướng nhìn nhau cười to , trong đó nhiều tuổi nhất vị kia lão phi tướng nói: "Này Tô Nghi chính là ta trong nhân tộc hưng diệt, chư vị . ."

Này lão phi tướng đang muốn nói ra "Chư vị nhất định phải lưu ý nhiều Tô Nghi , tận lực cấp cho trợ giúp", đột nhiên , một cổ bàng bạc ý chí hạ xuống ở tòa này nho nhỏ trong lầu các , năm vị lão phi tướng tất cả đều lưng khễ cong , cúi đầu xuống , liền nghe bên tai một đạo vĩ đại thanh âm vang dội: "Tô Nghi hái được tam tinh một chuyện , ngươi biết ta biết , thiên hạ không biết; phát hành bố cáo lúc , Tô Nghi chỉ hái được hai sao!"

Năm tên phi tướng tất cả đều sắc mặt rét một cái , lập tức lĩnh ngộ được đây là lão chủ tướng bảo vệ Tô Nghi phương án: Nếu như nói Tô Nghi trở thành tam tinh võ sinh , ắt sẽ đưa tới âm thầm thế lực mơ ước cùng ám sát , về sau đều không biết có an bình thời gian qua; nhưng nói Tô Nghi chỉ hái một sao , cũng sẽ dọa rồi Tô Nghi tại thiên hạ sĩ tử trong lòng danh tiếng; vì vậy điều hoà lấy cái hai sao thành tích , đã đầy đủ tuyên dương Tô Nghi danh tiếng , thêm không đến nỗi dẫn đến họa sát thân.

Năm vị phi tướng lập tức đáp dạ , tay đề hồ phù , đem tâm thần liên thông các nơi vũ miếu , đem "Tô Nghi hái được hai sao" tin tức phát hành cho mỗi một chỗ viện sự.

. . .

Tô Nghi ở trên không nơi , không thấy được trên đỉnh núi đến tột cùng lâm vào một loại bức nào nghiêm túc trong bầu không khí , hần chỉ biết có một cổ bàng bạc năng lượng ở trong người tích góp , sau đó biến mất ở một cái trong góc , mặc cho Tô Nghi như thế nào tìm , cũng không tìm tới cổ năng lượng này đến tột cùng chứa đựng ở nơi nào.

Đồng thời , lại có một vì sao rơi xông vào trong đầu , thẳng tắp đem Tô Nghi chấn mất bốc Kim Tinh , mê muội không ngớt , cơ hồ cùng ngày đó Tô Nghi tại Gian Môn Sơn thu được thiên mệnh tướng tinh loại cảm giác đó giống nhau như đúc!

"Chẳng lẽ . . ." Tô Nghi trong lòng có cái suy đoán , vội vàng nhìn về phía Luyện Bình Tràng bầu trời.

Chỉ thấy một viên lớn chừng cái đầu tinh thần treo ở Luyện Bình Tràng bầu trời , lớn nhỏ cơ hồ cùng kim thiên thoát xác thiên mệnh tướng tinh ngang hàng , cùng Tô Nghi lúc trước mới vừa hái hai khóa to bằng móng tay tướng tinh tồn tại khác biệt trời vực!

"Chẳng lẽ là viên thứ hai thiên mệnh tướng tinh ?" Tô Nghi kinh ngạc không thôi , trong lịch sử có thiên mệnh tướng tinh người vốn là không nhiều , mà đồng thời nắm giữ hai khóa thiên mệnh tướng tinh người càng là chỉ có vẻn vẹn mấy người mà thôi!

Tô Nghi nhìn chăm chú mới thiên mệnh tướng tinh , một cổ tin tức tràn vào trong đầu.

"Quả nhiên là bốn bề thọ địch tướng tinh , hơn nữa cùng kim thiên thoát xác giống nhau , ngay từ đầu thì đến được rồi cấp hai!" Tô Nghi mơ hồ có chút phân chấn , "Này bốn bề thọ địch một khi sử dụng , liền có thể phạm vi rộng đã kích số nhiều tinh thần địch nhân , cũng có thể đã kích Vạn Tộc sát khí , để cho địch nhân khó mà sử dụng uy lực mạnh mẽ chiêu số , mặc ta dầy xéo; mà cấp hai hiệu quả thậm chí còn có thể đã kích tâm thần địch nhân , điều dụng rất nhiều."

Một sát na này , Tô Nghi tự mình pho tượng trong tay tinh thần độ dày lần nữa tăng vọt hai phần , đạt tới tám phần độ dày , còn kém một ít là có thể đạt tới võ sinh đỉnh phong!

Nhìn đến sự biến hóa này , Tô Nghi trong lòng xông ra vẻ vui sướng , trong lòng nói: "Chiều xem như vậy , ta chỉ cần tại hai tháng này cần đọc binh thư , nói không chừng thật đúng là có thể ở Viện thí trước trở thành đỉnh phong võ sinh."

Sau đó , Tô Nghi cảm thấy mình đang chậm rãi hạ xuống , đồng thời , thế giới này bắt đầu diễn sinh ra một cổ lực bài xích , như là phải đem tâm thần hần đưa ra cái thế giới này.

"Rốt cuộc phải kết thúc rồi à." Tô Nghi nhìn về dưới chân đại địa , biết mình Trích Tinh Các lễ trình tức thì hạ màn kết thúc.

Đồng thời , có một cổ lực lượng xâm nhập Tô Nghi trong tâm thần , như là phải đem Tô Nghi ở chỗ này trải qua nhớ lại cho xóa sạch tiêu tan xuống; Tô Nghi ý thức được đây là mỗi vị sĩ tử cũng sẽ trải qua bước , vì vậy cũng phóng khai tâm thần , mặc cho cổ lực lượng này tràn vào trong đầu.

Nhưng thoáng qua sau đó , Tô Nghi ngây ngẩn , bởi vì hần cảm nhận được trong đầu mình viên thứ nhất thiên mệnh tướng tinh lần nữa bắn ra một luồng ngân quang , đem cổ lực lượng này xóa sạch tiêu tan trong đầu.

Tô Nghi ngạc nhiên không ngớt , cúi đầu suy nghĩ một trận , như là đối với thiên mệnh tướng tinh loại bỏ đối lập lực tính chất có một chút chắc chắn.

Tô Nghi rơi xuống đất , trước mắt tinh thần đầu chuyển , cảnh tượng chợt thay thế , trở lại Tổ Thủy Huyền Xu Mật Viện vũ miếu bên trong.

Sắc trời đã gần đến hoàng hôn , Tô Nghi lập tức hồi ức tại Hồn Thiên Bàn hết thấy , phát hiện mình trí nhớ thật vẫn còn, không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

Bạn đang đọc truyện *Binh Pháp Đại Thánh Convert* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 68: Gia Cát Thanh điên rồi ?

"Võ sinh cấp bậc trích tinh khảo nghiệm tương đối đơn giản , sợ rằng người đi đường cấp bậc sẽ khó hơn rất nhiều. Nhưng ta còn cất giữ Hồn Thiên Bàn bên trong trí nhớ , tại lần thứ hai leo Trích Tinh Các trước , ta có đủ thời gian đi học tập chiến tranh học thức , loại này hết sức ưu thế , ta tuyệt không có thể lãng phí." Tô Nghi trong đầu nghĩ.

Sau đó Tô Nghi tâm thần tiến vào Luyện Binh Tràng , tâm niệm vừa động , một quyển đến từ hậu thế tinh mỹ thư tịch xuất hiện ở trong tay.

"Không nghĩ đến thật đúng là có thể đem những sách này mang về Binh Phong Đại Lục , đây tốt cùng là nguyên lý gì ?" Tô Nghi trong mắt lóe lên một luồng vẻ ngạc nhiên.

Tô Nghi biết rõ mình có thể sử dụng những sách này làm rất nhiều sự nghiệp , nhưng giờ phút này suy nghĩ nhiều như loạn ma , chỉ đành phải tạm thời thôi.

Vũ miếu bên trong có gần nửa sĩ tử còn chưa tỉnh lại , Tô Nghi hướng vũ miếu bên trong Tiên Thánh cùng chư vị tiên hiền pho tượng chấp tay sau khi cúi người chào , đi ra vũ miếu , lập tức liền có hơn mười tên mới lên cấp võ sinh vây lại , mồm năm miệng mười hỏi.

"Tô mười trù , viện sự đại nhân nói ngươi hái được hai viên tướng tinh , có phải là thật hay không à?"

"Ta mới vừa nghe nói tin tức này thời điểm , thiếu chút nữa ngất đi , nhà nghèo thứ tộc nhưng cho tới bây giờ không người tại võ sinh thời kỳ hái đã đến hai sao a!"

"Ta đương thời cũng kinh động , trong đầu nghĩ thật không hổ là tô mười trù , thiên tư quả nhiên không phải người thường có thể so với!"

"Ngươi đây chính là phá Thiên Hoang a , thật cho chúng ta con em bình dân cao mặt mũi!"

"Đáng tiếc ta quên rồi ta tại Hồn Thiên Bàn bên trong nhớ lại , nếu không nhất định phải trở về đưa ngươi hái được hai sao anh tư nói cho nhà ta biết đệ muội muội mới được."

Đối mặt mọi người tăng bốc , Tô Nghi dừng dung một tiếng , nhưng trong lòng đạo: "Ta rõ ràng hái được ba viên tướng tinh , viện sự lại nói ta chỉ hái được hai khóa , chẳng lẽ là phía trên thay ta che giấu ?"

Tô Nghi suy nghĩ một chút trong đó lợi hại , đột nhiên có chút cảm tạ Xu Mật Viện làm phép.

"Chư vị thu hoạch như thế nào ?" Tô Nghi hỏi.

"Hắc hắc , những thứ kia hái không tới tướng tinh đã sớm um tùm không vui mà về nhà , chúng ta những thứ này có tâm tình lưu lại , tự nhiên đều là hái đến tướng tinh người." Một người cười hắc hắc nói.

"Vậy thì chúc mừng các vị lấy được thành tích tốt rồi." Tô Nghi gật đầu nói.

"Này , chúng ta thành tích sao có thể với ngươi so với." Một vị người thanh niên nói , "Chúng ta cũng chỉ có thể cùng Gia Cát Thanh so một lần! Ha ha , không nghĩ đến đời ta cũng có vượt qua thần đồng thời điểm!"

"Hi hi , chính phải chính phải , nhớ tới cái này tâm lý ta liền thống khoái cực kỳ! Tên khốn kia Gia Cát Thanh đem qua lại dám hãm hại tô mười trù ngươi , đáng đời hán một viên tướng tinh đều hái không tới."

Mấy người còn lại cũng phát ra tiếng cười khoái trá tới.

Tô Nghi nghĩ đến Gia Cát Thanh tại Hồn Thiên Bàn bên trong tập kích hấn , sau đó bị hấn diệu kế cầm nang chỗ bị thương nặng , thật sớm liền thối lui ra Hồn Thiên Bàn , một viên tướng tinh cũng không có hái đến.

Nhưng Tô Nghi ngoài mặt vẫn là hiếu kỳ hỏi "Ừ ? Kia Gia Cát Thanh thật không có hái đến tướng tinh ?"

"Cũng không phải là , nghe Hoàng Phủ Viện Sự nói , Gia Cát Thanh mới vừa vào Hồn Thiên Bàn không có nửa giờ liền bị cưỡng chế sai trả lại , làm sao hái được tướng tinh ?"

Một người khác bổ sung nói: "Hơn nữa ta còn nghe viện sự đại nhân nói , Gia Cát Thanh lúc trở về điên điên khùng khùng , cũng không biết trung gì đó ma chướng."

Nghe vậy , Tô Nghi nhướng mày lên , chính muốn nói gì , liền nghe đám người phía sau dưới bậc thang truyền tới Hoàng Phủ Viện Sự thanh âm: "Được rồi , các ngươi cũng thấy tô mười trù rồi , mau mau tản đi đi."

Mọi người xoay người lại , Hoàng Phủ Viện Sự lại dặn dò: "Về nhà về sau , nhất định phải chăm học khổ luyện , chớ có làm trễ nãi quân nghiệp."

Mọi người ríu rít đáp dạ , cùng Tô Nghi nói lời từ biệt sau đó rời đi.

Giờ phút này vũ miếu trước cửa chỉ còn lại hai người , Hoàng Phủ Viện Sự nhìn về phía Tô Nghi , hoàn toàn không có biện pháp che giấu trong mắt vui vẻ.

"Được ! Vô sinh lúc liền hái được hai viên tướng tinh , từ nay về sau nhà nghèo thứ tộc cũng có kiêu ngạo vốn liếng , chuyện này ngươi công lao quá vĩ đại!" Hoàng Phủ Viện Sự cười to nói.

"Đều là viện sự đại nhân tặng Tinh Thần Đan công lao." Tô Nghi cười một tiếng , lại hỏi , "Kia Gia Cát Thanh thật điên rồi ?"

Hai người rời đi tế tự khu , hướng quảng trường đi tới.

"Ừ , Gia Cát Thanh điên chứng không nhẹ , thật giống như hoàn toàn mất hết lúc trước trí nhớ , chỉ có thể hắc hắc cười ngây ngô." Hoàng Phủ Viện Sự gật đầu , sắc mặt cổ quái nói , "Hơn nữa , chỉ cần có người lớn tiếng kêu hoặc là đụng chạm hấn , hấn sẽ giống như là giống như chim sợ nã co đến xó xỉnh , trong miệng còn lẩm bẩm một ít nói nhảm , liên quan tới người."

"À? Hấn điên liền điên rồi , còn muốn kéo lên ta làm chi ? Hấn nói cái gì nói nhảm ?" Tô Nghi cau mày.

"Hấn chỉ là bản năng vậy nói chút ít tô mười trù tha mạng , ta cũng không dám nữa tương tự những thứ này nói nhảm." Hoàng Phủ Viện Sự mặt có dị sắc , "Tô hiền chất , ngươi chẳng lẽ tại Hồn Thiên Bàn trung hòa Gia Cát Thanh xảy ra chuyện gì xung đột ?"

Tô Nghi làm bộ như cẩn thận nhớ lại một trận , mới lắc đầu nói: "Ta không nhớ rõ. Hơn nữa , coi như là ta hai người có mâu thuẫn gì , cũng nhất định là Gia Cát Thanh gánh lên , ta cho tới bây giờ cũng không có hại hấn chi tâm."

Tô Nghi vừa nói , nhún vai một cái , bày ra một bộ người biết biểu tình tới.

Hoàng Phủ Viện Sự gật đầu nói: "Đây là tự nhiên , chúng ta đều biết Gia Cát Thanh hành sự cùng làm người. Chỉ là Gia Cát Thanh coi như Gia Cát gia con một , bây giờ hấn điên rồi , về sau tiền đồ hủy hết , sợ Gia Cát gia sẽ không như vậy từ bỏ ý đồ a."

Tô Nghi cười lạnh: "Ta thanh giả tự thanh , Gia Cát gia có thể làm gì ta ?"

"Ngươi dĩ nhiên là thuần khiết , ta sẽ tự mình đi cùng Gia Cát gia giải thích chuyện này , Gia Cát viên ngoại thông tình đạt lý , biết con mình tính cách , cũng sẽ không trách tội đến trên đầu ngươi. Nhưng Gia Cát phu nhân liền không nhất định , nàng người này ái tử như mạng , bình thường Gia Cát viên ngoại đánh chửi giáo dục Gia Cát Thanh , nàng đều sẽ ở trong nhà khóc lớn đau đại não , vô cùng che chở; lần này Gia Cát Thanh điên rồi , trong miệng lại lẩm bẩm tên ngươi , ta sợ nàng ái tử nóng lòng , sẽ tìm ngươi làm phiền."

"Mẹ hiền hay làm con hư , ta lần này coi như là nhìn thấy." Tô Nghi bĩu môi nói , "Nàng sẽ như thế nào tìm ta phiền toái ?"

"Xu Mật Viện quy định ở trong thành không cho tổn thương có công danh người , hơn nữa nàng tại Tổ Thủy Huyện không có gì quyền thế , tuyệt đối là không có can đảm thương tính mạng người , tối đa chỉ có thể mướn người buồn nôn người một chút , bôi đen người danh tiếng."

"Nếu như chỉ là như vậy mà nói , ta lẽ ra có thể ứng đối , nhưng nghe viện sự đại nhân từng nói , nàng hấn không chỉ những thủ đoạn này chứ ?" Tô Nghi hỏi.

Một bên than thở Tô Nghi bèn nhảy , Hoàng Phủ Viện Sự trả lời: "Đương nhiên không chỉ , nàng mặc dù tại Tổ Thủy Huyện không có gì quyền thế , nhưng hấn nhà mẹ tại Nam Từ Châu nhưng là nhất đẳng hào thân , người về sau nếu là đi Nam Từ Châu tham gia thi Hương , không thiếu được muốn khắp nơi đụng vách tường. Ngươi tại Nam Từ Châu ta rất khó đến giúp ngươi , ngươi tốt nhất trước chuẩn bị tâm lý thật tốt."

"Bình đến tướng đỡ , nước đến đất ngăn , đến lúc đó ta tự nhiên sẽ nghĩ xong đối sách."

Hai người tới quảng trường trong lương đình , phân ngồi hai bên , tạp dịch lập tức đem trà nóng trình lên.

Hoàng Phủ Viện Sự đầu tiên mở miệng đạo: "Còn có một chuyện , đêm qua đem thiên minh châu ném đến ngươi trong sân phạm nhân , đã tra được."

"Mời viện sự đại nhân công khai."

Nói đến cái đề tài này, Hoàng Phủ Viện Sự sắc mặt hơi có chút âm trầm, chậm rãi nói: "Kia phạm nhân là Đinh Nhân trong nhà một vị hạ nhân."

"Đinh Nhân?" Tô Nghi nghe được cái tên này sững sờ, nhớ lại hồi lâu mới nhớ, Đinh Nhân chính là thi huyện sau khi kết thúc, tại hán án kiện đầu yển trung gây chuyện, Gia Cát Thanh tử phụ.

"Là Đinh Nhân tự mình nghĩ hại ta, vẫn có trung thư lệnh ở sau lưng xúi giục?" Tô Nghi nghi ngờ nói.

"Trung thư lệnh còn coi thường Đinh gia loại này nhỏ nhỏ nhà giàu mới nổi." Hoàng Phủ Viện Sự tự tiểu phi tiểu nói, "Kia thiên minh châu là quân đội cùng công gia sở hữu, chưa bao giờ bán ra cho bình dân, cho nên hán nhất định là trung thư lệnh uỷ thác quản lý chuyện giao cho Gia Cát Thanh, nhưng là Đinh gia một người làm đưa nó vút xuống người trong sân, người có thể biết trong này liên lạc?"

"Làm sao có thể không biết? Nhưng ta càng muốn biết là, Đinh gia hạ nhân động thủ hại ta, chẳng lẽ Đinh Nhân cũng không cần nhận được một điểm trừng phạt?" Tô Nghi hỏi.

Hoàng Phủ Viện Sự lắc đầu, trong lòng mắt có rùng mình né qua: "Ta buổi chiều tự mình dẫn người đi kiểm tra, kia Đinh Nhân hết sức chối là hán dưới sự sai sử người hại người, nói là kia hạ nhân chuyên hành độc đoán, cùng hán tuyệt không quan hệ; hơn nữa kia hạ nhân đêm qua cũng đã tự vận bỏ mình, chúng ta không có chứng cứ, tối đa chỉ có thể căn cứ Xu Mật Viện quân quy, phạt hán một cái quản giáo không nghiêm tội: Đối với hán phạt chút tiền tài, lại cấm túc một tháng, làm hán trong ba năm không được tham gia thi võ, ngoài ra lại có thể thế nào."

"Này Đinh Nhân thật là ngoan độc, vì hại ta một lần, vậy mà có thể tùy ý xé thịt hạ nhân tính mạng." Tô Nghi sắc mặt run lên, còn nói, "Nếu là kia Đinh Nhân nguyên bản là không tính tại trong ba năm này tham gia thi võ, chỗ này phạt lại có gì đau khổ chỗ?"

Hoàng Phủ Viện Sự thật sâu thở dài, lắc đầu một cái.

Tô Nghi nghĩ ngợi một hồi, nói: "Thôi, muốn hại ta Gia Cát Thanh đã lấy được phải có báo ứng, đã không đủ gây sợ, tại hán phía sau trung thư lệnh mới là ta đại địch. Nếu là kia Đinh Nhân như vậy thu tay lại cũng còn khá, nếu là hán còn muốn hại ta, ta thì ít không được muốn ăn miếng trả miếng, chém hết trung thư lệnh mã tiền tốt."

"Người có thể thấy rõ tình hình liên tốt, Gia Cát Thanh cùng Đinh Nhân mặc dù đều có hại người chi tâm, nhưng bọn hán dám ở Tổ Thủy Huyện trắng trợn hại người nguyên nhân, là có trung thư lệnh tại bọn họ phía sau chỗ dựa. Người chỉ cần nhận rõ điểm này, sớm chế định đối sách, liền không cần sợ trung thư lệnh đối với người dùng bất kỳ thủ đoạn nào." Hoàng Phủ Viện Sự tổng kết đạo.

Tô Nghi gật gù đầu, đang muốn cáo từ, Hoàng Phủ Viện Sự còn nói: "Ngày mai giờ Mùi người tới Võ giáo tràng, chớ muốn tới trễ rồi."

Tô Nghi đáp dạ, nghĩ đến mấy ngày trước cùng Hoàng Phủ Viện Sự ước định: Xế chiều mỗi ngày một điểm, Lý giáo úy cũng sẽ ở Võ giáo trong sân dạy dỗ Tô Nghi đao cung kỹ xảo, lấy đổi phó Tô Nghi tiếp theo Viện thí.

"Ta sáng sớm luyện tập thư pháp, buổi chiều luyện tập đao cung kỹ xảo, sau bữa cơm chiều thì học tập thư sách, trước khi ngủ tại Luyện Binh Trảng tiến hành mô phỏng chiến đấu; mà cái khác là tẻ thời gian, thì toàn bộ dùng cho đọc sách!" Tô Nghi nghĩ đến, "Sống đến già học đến già, sách là cả đời đều đọc không xong; không chỉ là có thể giúp ta tại Thánh Đạo đi xa hơn binh thư sách sử, những thứ kia có khả năng tăng trưởng ta thấy nghe thấy Bách gia trữ tác cũng đáng giá vừa đọc; ngoài ra ta còn theo bốn bề thọ địch trong ảo cảnh mang về rất nhiều địa cầu hiện đại thư tịch, càng là phải đem hán biến hoá để cho bản thân sử dụng, để cho hậu thế báu vật văn hóa tại Bình Phong Đại Lục rực rỡ hào quang!"

Xu Mật Viện bên ngoài người ta tập nập, hôm nay rõ ràng không phải yếm vắng thời gian, lại vẫn có thật nhiều dân chúng tụ tập ở chỗ này, muốn trước tiên phải biết được Trích Tinh Các kết quả.

Bạn đang đọc truyện *Binh Pháp Đại Thánh Convert* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 69: Thánh tử học, gia truyền rượu

Hơn ngàn tên dân chúng tụ tập tại Xu Mật Viện trước cửa, thấy có một vị thanh niên sĩ tử mới vừa đi ra Xu Mật Viện, mọi người lập tức đi vãn hỏi.

Thanh niên kia sĩ tử sắc mặt hơi có chút suy sụp tinh thần, đối mặt mọi người vãn hỏi chỉ là lắc đầu thờ dài, không nói một lời bước nhanh rời khỏi nơi này.

Dân chúng thần sắc càng ngày càng nóng nảy.

"Ai, này cũng muốn đem xuống, không biết ta tôn nhi hái được tướng tinh không có." Một vị lão nhân không ngừng độ bước, đầy mặt lo âu đạo.

"Lưu lão đầu, ta nói ngươi có thể không thể nghỉ một lát? Con của ta cũng không giống nhau không có tin tức, ngươi xem ta đều không giống như ngươi vậy gấp." Một tên ngồi chồm hổm dưới đất rút ra tẩu thuốc trung niên nam nhân liếc mắt, hừ hừ đạo.

"Ta có thể không vội sao?" Kia Lưu lão đầu dựng râu tròn mắt nói, "Người người đều nói có thể hay không hái đến tướng tinh, trực tiếp ảnh hưởng một tiền trình cá nhân, ta cũng không muốn ta tôn nhi về sau theo ta giống nhau làm ruộng."

"Ai không muốn chính mình con cháu có thể làm được quan? Vấn đề là ngươi gấp như vậy quỳnh lên, là có thể cho ngươi tôn nhi hái đến tướng tinh rồi hả?"

Lưu lão đầu á khẩu không trả lời được, chỉ đành phải than thở một tiếng, cùng mọi người cùng nhau ngồi xổm dưới đất, cặp mắt nhìn chăm chăm cửa viện, rất sợ không thấy đi ra người.

Lại có một người nói: "Ta mới vừa rồi cẩn thận đếm đếm, đã có hai trăm người theo Trích Tinh Các trở lại, trong đó hái được tướng tinh chỉ có hơn ba mươi người."

"Ít như vậy?" Mọi người nghe giật mình trong lòng.

"Cũng không phải là, các ngươi chắc chú ý tới, phần lớn người đi ra thời điểm sắc mặt đều không tốt nhìn, nói rõ đều không hái đến tướng tinh." Người kia nói.

"Nói cách khác hái được tướng tinh người liền hai thành cũng chưa tới? Cũng sẽ không đi, ta nhớ được năm trước đều có khoảng ba phần mười đây."

"Ai biết được, có lẽ là năm nay Trích Tinh Các tương đối khó đi." Người kia bĩu môi, "Hơn nữa, kia hái được tướng tinh hơn ba mươi người bên trong, phần lớn đều là ba mươi tuổi trở lên người, ba mươi trở xuống chỉ có 4 5 cái, hai mươi tuổi trở xuống một cái cũng không có."

Một người khác cũng gật đầu một cái: "Ta cũng chú ý tới, điều này nói rõ muốn hái được tướng tinh tiền đề, khả năng cùng nhân sinh lịch duyệt có chút liên lạc."

Rất nhiều người khỏe miệng run lên, những người này con cháu phần lớn đều là hơn hai mươi tuổi.

Trong đám người có một vị quần áo hoa lệ chương quỹ cười hắc hắc nói: "Những người khác hái không hái đến tướng tinh không liên quan với ta, ta đặc biệt chờ ở chỗ này, chính là vì nhìn một chút tô mười trù có hay không hái được tướng tinh, đại gia sợ rằng đều là ôm ý định này chứ?"

Mọi người chung quanh rối rít gật đầu, đều biểu thị bọn họ đặc biệt tới nơi này chính là vì nhìn Tô Nghi trích tinh kết quả, nếu là năm nay không có Tô Nghi, này Xu Mật Viện cửa tuyệt đối sẽ không tụ tập nhiều người như vậy.

Chương quỹ kia còn nói: "Nếu là tô mười trù có thể hái được tướng tinh, hơn nữa trước hấn thành tựu, ta dám nói hấn tương lai ắt sẽ bay xa vạn dặm, Tô Thủy Huyện danh tiếng cũng sẽ đi theo nước lên thì thuyền lên, đến lúc đó ta ở chỗ này làm một món làm ăn lớn là có thể mười phần chắc chín! Cho nên hy vọng tô mười trù ngàn vạn lần chớ thất bại, các ngươi thì thế nào?"

"Hắc hắc, ta ngược lại không có ngươi như vậy lâu dài ánh mắt." Một vị tuổi trẻ nói, "Theo ta biểu ca cùng ta đánh cược, nếu là tô mười trù hái được tướng tinh chính là ta thắng, hấn sẽ giúp ta thuyết phục ta đại thúc đem biểu muội gả cho ta, ta nhưng là đem nửa đời sau hạnh phúc tất cả đều đặt tại tô mười trù trên người a!"

"Ho khan một cái, ta chính là cùng ngươi bình thường đánh cược cái tiền, hy vọng tô mười trù sẽ không để cho ta đem tiền đền sạch."

Mọi người mỗi người nói một kiểu, đều có mỗi người lý do tới dò xét Tô Nghi trích tinh kết quả, loại trừ rất ít người biểu thị vậy xem ngoài ra, đại đa số người đều hy vọng Tô Nghi có thể hái được tướng tinh.

Nhưng lúc này, trong đó có một người thờ dài: "Ta vốn chỉ là hiếu kỳ, mới sẽ ở chỗ này chờ tô mười trù kết quả. Nhưng giờ phút này nhìn đến này hai trăm người kết quả, ta cảm giác được ta nói không chừng chờ không."

Một cái khác nhà giàu thanh niên cũng gật đầu hùa theo: "Có thể hái đến tướng tinh phần lớn đều là ba mươi tuổi trở lên người, tô mười trù mới mười lăm mười sáu tuổi, sợ là khó mà hái được tướng tinh a."

"Này chưa chắc đã nói được, tô mười trù là người ra sao cũng? Đó là phá thiên cổ mười trù thần thoại thiên chi kiêu tử, hấn kỳ tích há là các ngươi có thể dự liệu được?" Một cái vóc dáng lùn bủu môi phân bác.

"Ha ha, vị huynh đài này bình tĩnh chớ nóng, ta cũng không phải là chê bai tô mười trù, ta so với ngươi càng muốn nhìn đến tô mười trù có thể lấy được thành tích tốt, truyền đi ta Tô Thủy Huyện danh tiếng." Kia nhà giàu thanh niên mỉm cười nói, "Nhưng ngươi suy nghĩ một chút a, kia Trích Tinh Các khảo nghiệm hiển nhiên là yêu cầu phong phú nhân sinh lịch duyệt, tô mười trù mặc dù kỳ tài ngút trời, nhưng lịch duyệt loại vật này, cũng không phải là dựa vào thiên tư có thể có được."

Tất cả mọi người đều á khẩu không trả lời được, có người than thở, có người buồn buồn, cũng có người vẫn ôm may mắn, không hy vọng Tô Nghi tài hoa như vậy mai một tại trong trần thế.

"Chớ ồn ào , tô mười trù đi ra!"

Cũng không biết là người nào kêu một tiếng , lập tức câu động tất cả mọi người tầm mắt , tất cả mọi người theo tiếng kêu nhìn lại , thấy Tô Nghi thần sắc bình tĩnh xuất hiện ở cửa viện , dựa vào nét mặt của hắn trung dóm ngó không ra chút nào hi nộ ai nhạc tới.

"Đến tốt cùng là hái không có hái được tướng tinh ?"

Chỗ có người trong lòng đều tại lăm bắm , có cái hào sáng người trung niên lập tức hướng Tô Nghi căng giọng hỏi "Tô mười trù , ngươi hái đến tướng tinh không có à?"

Tô Nghi cười nhạt , trả lời: "Nhất thời may mắn."

Nói xong , Tô Nghi không có nhiều làm dừng lại , trời giạt rồi đi.

Mọi người sững sốt hồi lâu , cho đến Tô Nghi bóng lưng hoàn toàn không nhìn thấy , bọn họ này mới phản ứng được , trong nháy mắt bộc phát ra rung trời tiếng nghị luận.

"Nhất thời may mắn ? ! Đây không phải là lại nói , tô mười trù đã hái đến tướng tinh ? !" Một vị trung niên kích động đỏ bừng cả khuôn mặt.

"Ha ha ha ha! Ta liền nói không thể dùng thế tục ánh mắt đối đãi tô mười trù! Gì đó hái được tướng tinh người đều là ba mươi tuổi trở lên ? Gì đó hai mươi tuổi trở xuống tuyệt đối hái không tới ? Tại tô mười trù trong mắt , cho tới bây giờ liền không có gì tuyệt đối!" Lúc trước kia vóc dáng lùn cười như điên nói.

"Chính phải chính phải , ta buổi sáng theo nhà ta huynh đệ đánh cuộc tô mười trù nhất định có thể hái đến tướng tinh , bằng vào ta vận may như thế nào đánh cuộc thua? !"

"Ta đòi sau hạnh phúc có hy vọng!" Kia tuổi trẻ hưng phấn nói.

"Ha ha , xem ra ta có thể quyết định tại Tổ Thủy Huyện buôn bán rồi." Chương quỹ kia cũng vỗ tay mà cười.

"Tô mười trù cũng không có trực tiếp thừa nhận hắn hái được tướng tinh chứ ? Ta xem cũng không cần vọng thêm định luận cho thỏa đáng." Có một người cẩn thận từng li từng tí nói , rất sợ làm phát bực rồi mọi người.

Lúc này , có một vị sai dịch tay cầm thư tín , theo Xu Mật Viện trung đi ra.

"Có phải là hay không vọng thêm định luận , hỏi một câu không liền hiểu , viện sự đại nhân cùng các sai dịch khẳng định đã sớm biết kết quả." Có người nói.

Mọi người rối rít gật đầu , lập tức vây lại , đem kia sai dịch ngăn ở cửa , mồm năm miệng mười hỏi tới Tô Nghi trích tinh thành tích.

Thấy mọi người vây lại , kia sai dịch lấy làm kinh hãi , sau đó nghe mọi người hỏi dò , thần sắc nhưng là hơi có chút cổ quái.

Có cái khôn khéo gia hỏa nhìn thấy sai dịch bực này thần tình , run lên trong lòng , hỏi "Sai dịch đại ca , chẳng lẽ tô mười trù không có thể hái đến tướng tinh ?"

Những người khác cũng mặt đầy khẩn trương.

"Chư vị không cần phải lo lắng , tô mười trù bắt đồng người phạm , tướng tinh dĩ nhiên là tháo xuống." Sai dịch nói.

Mọi người thở phào nhẹ nhõm , rối rít nở nụ cười đuổi ra.

Chỉ là sai dịch tiếp được một câu nói , thật giống như bỗng nhiên tại mọi người bên tai vang lên vạn quân Lôi Đình , mọi người nhất thời cảm thấy thật giống như không khí đều ngưng kết thành băng , một hơi thở không đáng kể.

"Tô mười trù không chỉ có hái đến tướng tinh , hơn nữa còn một lần hái đến hai khóa." Sai dịch bổ sung nói.

Một vị lão nhân ngắt đi.

Lại có một vị trung niên đại não huyết khí dâng trào , trực tiếp chảy ra máu mũi.

Chung quanh vang lên liên tiếp phiến hít khí lạnh lạc giọng , tất cả mọi người đều trở mắt nhìn nhau , không biết nên lấy cái gì từ ngữ để diễn tả mình nội tâm giờ phút này rung động.

Chỗ có người trong lòng chỉ có một cái ý tưởng: "Ta phải vội vàng đem tin tức này nói cho ta biết thân nhân bằng hữu , này Tổ Thủy Huyện thế cục sợ rằng phải thay hình đổi dạng rồi!"

...

Thông qua Xu Mật Viện long mạch lối đi, Tô Nghi hái được hai viên tướng tinh tin tức, tại cả nước các nơi lan truyền nhanh chóng.

Một phong dùng bồ câu đưa tin, vượt qua núi non trùng điệp, lật qua sông xuyên rừng rậm, đi tới Trường giang lấy nam, thái hồ bờ đông bình khung phong bên trong.

Theo trên bầu trời nhìn xuống đi xuống, trên vùng đất dãy núi hợp thành một cái phương viên trầm đậm "Bình" chữ, trung gian là một mảnh hình vuông lồng chảo, trong đó lâu các mọc như rừng, đường phố ngang dọc, thật giống như một tòa thành trì.

Nơi này đứng đầu đặc biệt địa phương, chính là mỗi tòa nhà đều rất giống một thanh vũ khí binh thường cắm vào mặt đất, có kiến trúc giống như là một thanh kiếm, có lại giống như là trường thương. . . Tóm lại, nếu là rời xa nhìn, còn tưởng rằng nơi này là người không lồ lò rèn đây.

Nơi này là Nhân tộc binh gia cao nhất học viện, thánh tử học! Chỉ có tại cấp bậc đạt tới Vũ Sĩ sau đó, hơn nữa còn là mỗi một mà thi hội top 10 mới có thể tới đây học tập, tham khảo chí cao Thánh Đạo. Có thể đi vào bình khung phong trung thánh tử học học tập, cơ hồ là Nhân tộc sở hữu cơ tầng sĩ tử tối cao theo đuổi!

Tương truyền là ban đầu ẩn cư tôn tử ở chỗ này lấy xuống Tôn Tử binh pháp lúc, trời sinh dị tượng, đại địa nhô lên, tạo thành cái này to lớn bình chữ, vì vậy thì có hiện tại trên đời nổi tiếng bình khung phong cùng thánh tử học.

Tại thánh tử học trung ương quảng trường hướng chéo cắm một thanh trăm trượng dài, hơn năm mươi trượng cao ngô câu, mặt phẳng nghiêng có thang lầu cung cấp người leo lên, mà ở ngô câu đỉnh chóp nhất, có một tòa giản dị nhà tọa lạc trên đó, là tôn thánh thể gia mấy đời chỗ cư trú.

Trong trạch viện trong sân, có một vị trăm tuổi lão già đang múa kiếm.

Lão nhân múa kiếm động tác giống như tiên hạc bơi đứng bình thường ưu nhã, thần tình dường như siêu thoát trần tục bình thường lạnh nhạt, phảng phất trong thiên địa hết thảy đều vô pháp kích thích hấn tâm tư.

Cho đến một vòng kiếm vũ xong, lúc hoàng hôn, lão nhân nhặt lên khăn lông lau mồ hôi, lúc này, lão quân sự mới đi lên trước đến, cầm trong tay thư tín trình cho hắn.

Lão nhân mở ra thư tín vừa nhìn, lông mày trắng nhảy lên, lâm bầm nói: "Tô Nghi hái được hai sao. . . Ha ha, nếu chỉ là hai sao, Quốc Viện cần gì phải thông báo ta?"

Dứt lời, lão nhân tầm mắt chợt lóe, trong tròng mắt đột nhiên né qua Trích Tinh Các bên trong vô số cảnh tượng, cuối cùng cố định hình ảnh ở trong sương mù nào đó một nơi, con người chiếu ra khác một vị lão nhân thân ảnh tới.

Lão nhân đôi môi khẽ nhúc nhích, như là đang cùng người nào trò chuyện.

Chốc lát sau đó, lão nhân khoe miệng gán lên một đạo mỉm cười, không ngừng gật đầu, hướng lão quân sự nói: "Ta rất vừa ý Tô Nghi người này, truyền cho ta khẩu lệnh, ban cho hắn gia truyền rượu một bình."

Bạn đang đọc truyện *Binh Pháp Đại Thánh Convert* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 70: Tứ phương xao động

"Truyền gia tửu? Vẫn là một, một bình? !" Kia lão quân sự kinh ngạc không thôi.

Múa kiếm lão nhân giương mắt đảo qua.

Lão quân gia cả người giật mình một cái, vội vàng cúi đầu xuống đáp dạ đạo: "Tiểu lập tức làm theo."

Rời đi sân sau, lão quân sự trong lòng không ngừng lâm bầm "Này Tô Nghi có phải hay không tổ tiên tích tụ 800 đời đức. . . Này truyền gia tửu có thể không phải là phạm vật, mỗi một giọt đều giá trị khuynh thành; phải biết, lịch đại binh gia sĩ tử chỉ có tại tấn thăng phi tướng, nhậm chức một châu Đô đốc lúc tài năng chiếm được một chiếc truyền gia tửu uống một chút, còn chưa đủ một cái, Tô Nghi ngược lại tốt, vậy mà có thể uống đến một bình truyền gia tửu."

...

Tể tướng phủ trong thư phòng.

Trung thư lệnh học xong Tô Nghi trích tinh báo cáo sách sau đó , thần sắc không có chút nào gọn sóng , chỉ là đem báo cáo sách nhẹ nhàng đưa vào một bên, liền lại nâng lên bút tới tiếp tục viết chữ , phảng phất trong thiên địa hết thảy đều không thể rung chuyển hấn lạnh nhạt thần sắc.

Một bên một vị hơn hai mươi tuổi nho nhã thanh niên nhú mày , nói: "Phụ thân , đây chính là trong lịch sử vị thứ nhất thứ tộc đệ tử hái đến hai khóa tướng tinh a , ngài liền không có chút nào giặt mình ?"

"Kia Tô Nghi bắt đồng người phạm , hấn có này thành tích , vì phụ sớm có dự liệu , cần gì phải giặt mình ?" Trung thư lệnh liền ánh mắt đều không nhắc.

"Nhưng ta luôn cảm thấy trong này tuyệt đối có mờ ám , chính là thứ tộc đệ tử làm sao có thể hái được hai sao ? Nói không chừng là có chủ chiến phái ở sau lưng vì hấn tạo thế!" Thanh niên tức giận nói.

"Nếu là chủ chiến phái có thể vô căn cứ tạo thế , cũng sẽ không bị bên ta như thế áp chế."

Nghe đến lời này , thanh niên á khẩu không trả lời được , nhưng là trên trán vẫn chứa đựng một vết không phục màu sắc.

"Kia Tô Nghi thiên tư quả nhiên là chuyện thật ?" Thanh niên cẩn thận từng li từng tí hỏi, thấy trung thư lệnh không đáp lời , lại hỏi , "Hấn thiên tư so với ta tới , như thế nào ?"

"Người kém xa tít tắp Tô Nghi." Trung thư lệnh không hề gọn sóng đạo.

Thanh niên kia hơi hơi nheo lại mắt.

"Kia Tô Nghi so với đại ca thì như thế nào ?" Thanh niên lại hỏi , khi nhắc tới "Đại ca" hai chữ này lúc , trong mắt không khỏi né qua một luồng vẻ mơ ước.

"Tài Lương sao. . ." Trung thư lệnh lúc này mới nghiêm túc suy nghĩ một chút , nhưng vẫn lắc đầu một cái , nói , "Tài Lương vẫn không bằng Tô Nghi."

Lúc này , thanh niên trong mắt đã không phải là không phục , mà là xông lên về tức giận rồi.

Hấn làm sao có thể khoan dung đại ca của mình , bị người nói không bằng một cái Hoàng Mao tiểu tử ?

"Tai nghe là giả , mắt thấy mới là thật. Phụ thân , ta nhất định phải đi tự mình đi thử một chút Tô Nghi là có hay không giống như trong truyền thuyết như vậy có năng lực chịu đựng!"

"Sợ người dò xét không được , phản chịu hấn nhục."

"Phụ thân quá lo lắng , ta theo theo ngài mưa dầm thấm đất học tập hơn mười năm quyền thuật , há sẽ ở một cái nho nhỏ võ sinh trước mặt té bở nhào ?"

Nghe vậy , trung thư lệnh khẽ lắc đầu , trong miệng lẩm bẩm: "Thôi , coi như là cho người lịch luyện đi."

Sau đó trung thư lệnh thu thập thư tín , đưa cho thanh niên , còn nói: "Người đem phong thư này tự mình đưa đến Tổ Thủy Huyện Đình gia , đến lúc đó tự có chỉ thị."

Thanh niên đáp dạ , thối lui ra thư phòng , cũng không có lập tức trở về phòng thu thập , mà là trốn trong khắp ngõ ngách , len lén mở ra thư tín vừa đọc , nhất thời mặt mày hớn hờ , thấp giọng nói: "Ha ha , phụ thân quả nhiên là bày mưu lập kế , vậy mà tại Tô Thủy Huyện chung quanh bày ra lớn như vậy cục , Tô Nghi cho dù có ba đầu sáu tay , cũng khó thoát khỏi cái chết! Ta ngược lại muốn tận mắt đi xem hấn một chút đến tột cùng biết bao có bản lĩnh!"

...

Tối nay , đông đảo chủ chiến phái quan chức ở kinh thành Cận Thủy Lâu uống quá.

"Ha ha ha , không nghĩ đến tở mười trù quả nhiên thật có thể hái đến hai khóa tướng tinh , khoái chăng , khoái chăng!" Một vị râu quai hàm tướng quân cười to.

"Ha ha , có cái gì không nghĩ đến , Tô Nghi có thể phá rồi thiên cổ mười trù thần thoại , chính là thứ tộc hai sao võ sinh lại tinh là gì ?" Một người lắc đầu cười nói.

"Nói là , chỉ tiếc tiểu nữ nhà ta sớm có hôn phối , nếu không ta nhất định nhưng muốn đích thân đến cửa cùng tở mười trù cầu hôn a!"

"Thôi đi , ta nghe nói tở mười trù bên người có một vị khuynh thành tuyệt diệu , khéo léo phóng khoáng nữ tử đi cùng , người nghĩ gả , sợ rằng tở mười trù còn coi thường nhà người điều ngoa kia nha đầu quê mùa."

Mọi người bật phát ra cười ầm lên , bầu không khí vô cùng sôi nổi , mỗi người cái miệng nói chuyện tổng không thể rời bỏ tở mười trù ba chữ , Tô Nghi chân chính trở thành Nhân tộc cùng chủ chiến phái niềm hy vọng.

Trong đó có một người nói: "Ta nhớ lần trước hái được hai khóa tướng tinh người, đã là hơn 20 năm trước đi?"

"Đúng vậy, nhớ kỹ là Lục Bát Quân tên kia."

"Lục Bát Quân rõ ràng theo ta đồng bối, kết quả ban đầu hắn trở thành hai sao vô sinh, ta lại chỉ hái được một sao; hiện tại hắn đã là Tổng đốc kinh thành phi tướng rồi, đứng hàng ngũ hỏ Thượng tướng đầu, mà ta vẫn chỉ là một nho nhỏ quốc sĩ, chức vị bất quá thái bộc tự theo tứ phẩm thiếu khanh." Một cái bốn mươi mấy tuổi người trung niên thờ dài nói.

"Nghe nói Lục Bát Quân còn bị đề cử thành nhiệm kỳ kế Vũ An Quân dự bị rồi hả?"

"Là có chuyện này, Lục Bát Quân thiên tư lạ thường, là gần trăm năm nay có hy vọng nhất leo lên chủ tướng vị trí người, trần, vì hai vị lão chủ tướng đều đối với hắn kỳ vọng, hy vọng hắn có thể tại bốn mươi tuổi trước nhậm chức Vũ An Quân, trở thành cận đại trẻ tuổi nhất Vũ An Quân, là toàn Nhân tộc tạo hy vọng."

"Lục Bát Quân người này đừng đưa không ngừng, tại chiến cùng giữa hai phái mọi việc đều thuận lợi, không coi là kẻ tốt lành gì, coi như là thành trẻ tuổi nhất Vũ An Quân, cũng chưa nói tới gì đó Nhân tộc hy vọng. Chúng ta còn là đừng nói hắn, đợi một thời gian, tô mười trù ắt sẽ vượt qua hắn!"

"Luu huynh nói rất chính xác!" Mọi người ríu rít hòa theo.

...

Ở kinh thành tướng phủ.

Một vị ba mươi mấy tuổi nhẹ nhàng thanh niên ngồi ngay ngắn trong thư phòng, ngũ hỏ Thượng tướng đầu Lục Bát Quân cẩn thận đọc Tô Nghi trích tinh báo cáo sách, hồi lâu, cầm trong tay thư tín nhẹ nhàng bỏ qua một bên, trong miệng lầm bầm: "Người này thiên tư chỉ Trác Việt thậm chí vượt qua năm đó ta, đáng tiếc sinh sai lầm rồi thời đại, chọn sai rồi lập trường. . . Đáng tiếc, thật đáng tiếc."

Dứt lời, Lục Bát Quân lần nữa cúi đầu học hành cực khổ binh thư, dựa vào nét mặt của hắn không nhìn ra có bất kỳ hi vọng ai nhạc.

...

Trung Nguyên Man Tộc, đối với Nhân tộc tiền tuyến, leng keng bộ Thiên Vu sổ sách bên trong.

"À? Người nói gì đó? Hai sao vô sinh? Đây Tô Nghi là nơi nào đi ra nhân vật? Liền như vậy, chỉ là một nho nhỏ vô sinh mà thôi, ta tự mình xuất thủ há chẳng phải là rớt giá trị con người? Người tùy tiện phái một nhóm dân du mục len lén qua sông giết hắn đi." Đóa Đóa Hân Thiên Vu đối với truyền lệnh quan hạ lệnh.

"Đại vương, 20 năm trước Lục Bát Quân hái được hai sao thời điểm, người cũng là nói như vậy. . ."

...

Đồng hái Doanh Châu, Ngọc Hân Cung.

Một tên đẹp đến mức tận cùng nữ tử nằm ngang tại giường bên trên, dịu dàng ngọc thân thể tại mỏng như cánh ve lụa mỏng xanh che giấu xuống như ẩn như hiện; đôi mắt đẹp lưu chuyển ở giữa, từng tia lười biếng tình cảm tại giữa chân mày lan tràn ra, làm người hoàn toàn không tìm được bất kỳ từ ngữ có thể dùng để hình dung nàng như vậy quyến rũ, nếu không phải là trên đầu nàng một đôi xinh xắn màu thủy lam sừng kỳ lân, nếu không như vậy thiên tiên phong thái, mà nữ chi cho, nhất định muốn tại Nhân tộc đưa tới sóng to gió lớn.

Nàng lặng lẽ nghe thị nữ báo cáo.

". . . Công chúa, trở lên chính là Nhân tộc Tô Nghi sở hữu báo cáo."

"Ừ, xác thực là một nhân tài, có muốn hay không đi mời hắn tới tham gia tháng năm san hô hội đây? A. . . Thật là phiền phức a, nhưng là không mời hắn mà nói, cảm giác lại phải buồn chán. . . Thanh bình, người thay ta đi mời hắn đi." Kỳ Lân công chúa khẽ che môi mỉm cười, nho nhỏ ngáp một cái.

Kêu là thanh bình thị nữ tựa hồ đã sớm thói quen công chúa lười biếng, khuất tất đáp dạ sau đó rời đi.

...

Mà ở cả nước các nơi, một đêm này, có vô số phú hào cự thương, danh môn thế gia hoặc lái xe, hoặc đi thuyền không ngừng đi đường, mục đích chỉ có một cái: Tô Thủy Huyền!

Tô Nghi trở lại Tô phủ, một vị xa lạ phòng gác công mở cửa, thấy Tô Nghi sau sừng sờ, liền vội vàng hành lễ, miệng hô "Lão gia".

Tô Nghi nhìn thấy người này ba mươi mấy tuổi khoảng chừng, hình dáng ngay ngắn, thật thà biết điều, liền hỏi: "Người là?"

"Hồi bẩm lão gia, nhỏ gọi Quý An, là huyện tôn đại nhân bà con xa cháu ngoại, bây giờ bị thúc phụ phái tới thay lão gia người xem môn."

"Người ban đầu làm qua phòng gác công làm việc ?" Tô Nghi hỏi.

Quý An gật đầu trả lời: Phải tiểu nguyên lai tại huyện tôn đại nhân trong phủ làm hơn hai mươi năm phòng gác công."

Tô Nghi trên mặt có vẻ kinh ngạc , hơn hai mươi năm ? Há chẳng phải là nói này Quý An từ nhỏ đã đi theo Quý Huyện lệnh làm phòng gác công rồi hả? Nói là thân tín trung thân tín đều không quá đáng , như vậy phòng gác công không có chút nào có thể kén chọn địa phương.

"Xem ra có thể tín nhiệm." Tô Nghi trầm nghĩ , lại nói , "Tô gia về sau đãi khách làm việc có thể sẽ rất nặng nề , người có thể đảm nhiệm sao?"

"Hắc hắc , mời lão gia yên tâm , tiểu không có gì khác bản sự , chính là đối đãi người tiếp khách về phương diện này làm đặc biệt tề đại chuẩn mắt , tuyệt sẽ không lạnh nhạt bất kỳ khách nhân!" Quý An đem ngực chụp vang âm âm.

Tô Nghi gật đầu , lại giao phó mấy câu về sau , mới vào chính viện.

Tô Thi Nhi đã sớm chuẩn bị xong bữa ăn tối , Tô Nghi ngồi xuống đến trước bàn , nhìn trước mắt hoàn toàn một bàn , phong phú không gì sánh được thức ăn , cười nói: "Thi Nhi tỷ , hôm nay cơm tối có phải hay không cùng bình thường không giống nhau à?"

"Ừ, ta cố ý phân phó phòng bếp làm nhiều điểm , đợi lâu người buổi tối lúc trở về ăn mừng." Tô Thi Nhi gật đầu.

"Ăn mừng ? Là vì Trích Tinh Các ? Người cũng không sợ ta không có hái đến tướng tinh , làm không nhiều như vậy thức ăn ?"

"Không có hái đến mà nói , đó chính là an ủi yên!" Tô Thi Nhi nháy mắt mấy cái , "Hơn nữa ta Nghi nhi như vậy có bản lãnh , không có khả năng hái không tới tướng tinh!"

"Người ánh mắt thật chuẩn." Tô Nghi cười một tiếng , hỏi , "Có rượu không ? Chúng ta tối nay uống một chút."

"Ta đi cầm." Tô Thi Nhi đi rồi phòng bếp.

Chỉ chốc lát sau , Tô Nghi nghe được phòng bếp truyền đến tranh chấp tiếng.

"Ai yêu , ta cô nãi nãi , ngài có thể ngàn vạn lần chớ để cho lão gia uống nhiều như vậy , rượu này có thể liệt rồi!" Phòng bếp truyền đến một đạo cao vút lão thanh âm nữ nhân.

"Không việc gì , hôm nay Nghi nhi cao hứng , liền uống một chút , ta sẽ coi tốt hần." Tô Thi Nhi thanh âm tiểu nhiều.

Sau đó , Tô Thi Nhi đem rượu bung lên , yêu kiều cười một tiếng , cho Tô Nghi ngã một chén nhỏ.

Tô Nghi nhấp một miếng , nhất thời có một cổ vô cùng nồng nặc vị cay xông lên lỗ mũi , để cho Tô Nghi không khỏi liên tục ho khan.

"Không có sao chứ ? !" Tô Thi Nhi thay Tô Nghi vỗ lưng , lo lắng nói , "Quả nhiên là quá liệt rồi hả? Ta còn là đi đổi điểm lãnh đạm."

"Không việc gì , ta chỉ là nhất thời không có chuẩn bị xong , rượu này không tệ." Tô Nghi kéo Tô Thi Nhi tay.

Tô Thi Nhi lần nữa ngồi xuống , nói: "Nghe nói đây là Vương ma ma theo quê hương mang đến trần nhượng , nhất định là không tệ , nhưng người cũng phải uống ít chút."

"Vương ma ma ?"

"Ừ, chính là Huyện lệnh đại nhân cho chúng ta an bài quản gia mẫu thân , có thể là nhai." Tô Thi Nhi ngoác miệng ra.

"Nàng là nhai gì đó ?"

"Chính là để cho ta đừng làm cái này , đừng làm cái kia , ta bất kể làm cái gì việc nhà nàng đều muốn ngăn lấy." Tô Thi Nhi lộ ra rất không hài lòng.

"Đây là cho người không đến nỗi làm nhiều như vậy việc vặt mệt đến a , Thi Nhi tỷ." Tô Nghi trong lòng cười khổ , đột nhiên đối với cái này mới tới Vương ma ma hảo cảm gấp đôi.

Sau bữa cơm chiều , Quý Huyện lệnh đến đứng giờ đến , chỉ là lần này liền sáu phòng quan lại cùng rất nhiều sai dịch cũng đi theo hần cùng đi.

## Chương 71: Tiệc ăn mừng

Tô Nghi nhìn huyện nha bên trong lớn nhỏ quan lại tề tụ tại cửa nhà hấn , lại thấy bọn hấn nhân thủ xách một ít vật kiện , nhất thời cảm thấy buồn bực.

"Chư vị đại nhân đây là ?"

Quý Huyện lệnh thập phần bất đắc dĩ , nói: "Những người này a , đều là tới cho người tặng quà."

Còn không chờ Tô Nghi đáp lời , Quý Huyện lệnh sau lưng các quan viên lập tức ứng tiếng hòa theo.

"Không sai , mới vừa viện sự đại nhân phái sai dịch đem tô mưòi trừ người trích tinh thành tích thông báo cho huyện nha rồi , chúng ta nghe xong đó là một cái kích động a , nghĩ thầm nhất định phải tại người nơi này làm trăng tiệc rượu tới ăn mừng , nếu không buổi tối nhất định ngủ không yên giấc!"

"Ha ha ha , nhớ tới lão Lưu đầu nghe được tô mưòi trừ người hái được hai sao tin tức lúc , té xỉu tại chỗ cái kia quần dạng , ta cứ vui vẻ không được!"

"Đáng tiếc hấn là không có biện pháp tới tham gia tối nay tiệc rượu rồi. Tô mưòi trừ , người gặp chuyện tốt , này tiệc rượu là nhất định phải làm , chúng ta thay người trừ hoạch , người không cần cảm thấy phiền toái."

Tô Nghi bất đắc dĩ cười khổ , chỉ đành phải gật đầu , nhưng trong lòng đạo: "Ta mới vừa đều ăn cơm rồi."

Đem mọi người nghênh vào trong sân , Tô Nghi lại nghe một tên quan lại nói: "Hắc hắc , tô mưòi trừ , lần này chúng ta cho người tặng quà , về sau người thăng quan tiến chức nhanh chóng rồi , có thể muôn ngàn lần không thể quên chúng ta những thứ này quê hương tiêu lại a!"

Tô Nghi cười một tiếng: "Chư vị quá lo lắng , ta Tô Nghi há là mất gốc người ?"

"Chính phải chính phải , lão Lý tử , thua thiệt người chính là lẽ phòng thư lại , làm sao có thể dùng ánh mắt như thế để đối đãi tô mưòi trừ ? Quá vô lễ! Huống chi chúng ta hôm nay chính là đơn thuần tới ăn mừng , chỉ một mình người suy nghĩ bầu vù quan hệ!" Một người trung niên khiển trách.

Kia Lý thư lại gãi gãi cái ót , cười hắc hắc.

Nghe nói tổ chức tiệc ăn mừng nguyên do , mới tới quân gia Vương ma ma vui vẻ không được , thẳng khen chính mình mới cũ gia có bản lãnh , ngay lập tức sẽ đi phòng bếp chỉ huy làm việc , bận rộn khí thế ngất trời. Tô Thi Nhi làm một gia chủ mẫu , chỉ huy hạ nhân môn kiểm kê quà tặng , đưa trà bưng thức ăn , đem sự vụ tổ chức mà ngay ngắn rõ ràng.

Hai gã hạ nhân tại chính đường mang lên hai tấm bàn lớn , Tô Nghi hoàn toàn xứng đáng mà bị mời đến vị trí đầu não , Quý Huyện lệnh cùng Huyện thừa ngồi ở hai bên , cái khác quan lại phân ngồi những vị trí khác. Rất nhanh thì có nước trà cùng bánh ngọt trước bị bưng lên , mọi người vừa ăn , vừa tán gẫu.

Lúc này , phòng gác công Quý An lần nữa báo lại , nói bên ngoài cửa chính lại có rất nhiều danh môn vọng tộc tới gõ cửa , đều mơ tưởng bái kiến Tô Nghi.

Quý Huyện lệnh cười nói: "Này phải là Tô hiền chất người trích tinh thành tích đã truyền ra , sợ rằng trong huyện nhà giàu hào phú đều đã ngồi không yên đi."

Tô Nghi bất đắc dĩ , nghĩ thầm tối nay nhất định là đừng nghĩ nghỉ ngơi , chỉ đành phải gật đầu , để cho Quý An đem khách nhân đều mời vào.

Phòng gác công đáp dạ mà đi , Quý Huyện lệnh nhìn phòng gác công bóng lưng , ha ha cười nói: "Tiểu an theo ta làm hơn hai mươi năm phòng gác công , làm việc rất gọn gàng , Tô hiền chất người cảm thấy thế nào ?"

"Ta dĩ nhiên là rất hài lòng , tự sự huyện tôn đại nhân người không có thể thay thế Quý An làm việc phòng gác công."

"Không sao , nhà ta hạ nhân phần lớn đi theo ta vài chục năm trở lên , tùy tiện huấn luyện một chút liền có thể đảm nhiệm phòng gác công làm việc , ngược lại Tô hiền chất , người về sau đến cửa viếng thăm khách quý nhất định sẽ nhiều vô cùng , này môn phòng thí sinh có thể không thể lơ là." Quý Huyện lệnh cười nói.

Không lâu , cửa truyền đến một trận la hét ầm ĩ tiếng , có một nhóm áo gấm quý nhân đi theo Quý An vào cửa viện , Tô Nghi thô khế đếm đi , thậm chí có hơn hai mươi người , tất cả đều là đến cửa chúc mừng.

Tô Nghi tiến lên nghênh đón , khách sáo một trận , dưới mệnh lệnh mọi người đem lễ vật dời đến phòng kho đi , cũng để cho Quý An sửa sang lại lễ đơn. Những khách nhân này vốn chuẩn bị đưa lên quà tặng liền rời đi , nhưng lúc này nhìn thấy chính đường bên trong tiệc rượu cùng cao quan môn , trợn cả mắt lên rồi , bày ra một bộ muốn nói lại thôi bộ đáng tới.

Lúc này , Quý Huyện lệnh vung tay lên nói: "Hôm nay tô mưòi trừ hái được hai sao , là ta Tô Thủy Huyện đại hỷ sự , theo lý tiệc mời sở hữu khách tới , chư vị không bằng lưu lại một cùng uống thỏa thích!"

Các tân khách vui mừng quá đỗi, rồi rít biếu thị nên vì trăng này tiệc ăn mừng thêm một cây đuốc, vì vậy trăng này tiệc rượu lại thêm hai bàn.

Phòng bếp bọn hạ nhân lẳng xăng chạy tới chạy lui, Quý Huyện lệnh đem Tô Nghi kéo đến một bên, nói: "Người ban đầu lấy được mười trù thành tích, còn chưa đủ lấy để cho quan to hiền quý đến cửa chúc mừng; mà bây giờ người tại Trích Tinh Các bên trong hái được hai sao, tất cả mọi người đều ngồi không yên: Người với 20 năm trước Lục Bát Quân giống nhau trở thành hai sao vô sinh, mà Lục Bát Quân hiện tại đã là phi tướng quân hàm, ngũ hổ Thượng tướng đứng đầu, tất cả mọi người đều cảm thấy người cũng tương tự có thể đạt tới Lục Bát Quân độ cao."

"Lục Bát Quân là ai?" Tô Nghi hỏi.

"Là lục môn sáng lập tới nay trẻ tuổi nhất tuần kiệt, thậm chí mơ hồ muốn vượt qua hán tổ tiên; người tương lai cấp bậc tăng cao, nhất định có thể nghe được rất nhiều liên quan tới hán tin đồn, tất cả mọi người sẽ bắt người với hán so với." Quý Huyện lệnh nói, "Dù là ai cũng có thể dự liệu được người tương lai thành tựu, coi như không thể vượt qua Lục Bát Quân, cũng nhất định chênh lệch không bao nhiêu, nhất định phải đến cửa tới cạy thế người."

Bỗng nhiên trong chốc lát, Quý Huyện lệnh còn nói: "Hôm nay trăng này yến hội có thể giúp người chân chính cùng vùng này hào phú cải đặt quan hệ, bắt đầu từ ngày mai, nhất định sẽ có càng nhiều quan to quyền quý theo vùng khác đặc biệt tới vì người chúc mừng. Người liền thừa dịp cơ hội lần này, rộng rãi gom nhân mạch, đối với người tương lai có nhiều chỗ tốt."

"Đại nhân nói phải

Tô Nghi tự nhiên sẽ người biết mạch tầm quan trọng cùng trong đó lợi hại, vì vậy cũng gật gật đầu, đem tâm tư bỏ vào trước mắt trong yến hội.

Chỉ là để cho Tô Nghi đỡ khóc đỡ cười là, ở nơi này hơn hai mươi người sau đó, đến cửa chúc mừng danh môn vọng tộc vậy mà theo nhau mà tới, có hơn trăm người tới tham gia rồi lần này tiệc mừng, trong đó còn bao gồm Tô Nghi nhận biết vương, Lư hai vị chương quỹ. Có vài người thậm chí còn chuyển nhà, đem chính viện đầy nước chảy không lọt, liền trong khoảnh khắc bàn ghế đều dời trống, bọn hạ nhân luống cuống tay chân, hoàn toàn chiều dài không tới nhiều người như vậy, dưới sự bất đắc dĩ, Quý Huyện lệnh chỉ đành phải làm người đi mời khách hoa lâu chương quỹ điều tới nhân thủ cùng bàn ghế, nhân tiện vận tới nhóm lớn nguyên liệu nấu ăn, cần phải thỏa mãn tới nay tới sâm yển sở hữu tân khách.

Phòng gác cổng Quý An chỉ là thu lễ đơn đều đã nhận được nương tay, trong lòng không ngừng cô: "Chúng ta này lão gia thật là quá có bản lĩnh, ta tại thúc phụ trong phủ làm hơn hai mươi năm, cho tới bây giờ cũng chưa từng thấy loại này thịnh huống. . ."

Khánh hoa lâu Kế chương quỹ nghe chuyện này, lập tức đóng tiệm, toàn lực tiếp viện tới nay Tô gia tiệc ăn mừng, suy nghĩ phải thừa dịp cơ hội cùng Tô Nghi quan hệ. Trong lúc nhất thời, từng chiếc một chở đầy bàn ghế dụng cụ làm bếp cùng nguyên liệu nấu ăn xe ngựa theo khách hoa lâu xuất phát, nhanh như điện chớp mà chạy tới Tô gia.

Người đi đường thấy vậy, kinh ngạc không thôi.

"Đây là đâu cái nhà giàu muốn làm yến hội?"

"Nhà nào làm yến hội cũng không thể khiến khách hoa lâu như vậy giống trống khua chiêng a, ải này một đêm tiệm được tổn thất bao nhiêu tiền bạc."

"Ta mới vừa rồi nghe ta các trưởng bối nói, tô mười trù hôm nay tại Trích Tinh Các hái đến hai sao, sẽ không phải là tô mười trù bày tiệc ăn mừng?"

"Ha? Hai sao? Không thể nào đâu, có phải hay không là đồn bậy bạ à?"

"Đi theo xe ngựa đi xem một chút sẽ biết."

Một người nói xong, nhắc chân đã muốn đi, bên cạnh một người lập tức gọi lại hắn: "Nếu thật là tô mười trù tiệc ăn mừng, người như vậy tay không đi trước, lễ phép ở chỗ nào?"

"Cái kia ta đây lại thuận tay mua chút tiểu lễ phẩm đưa lên!" Dứt lời, người kia đi vào một nhà thủ công tiệm, chọn một ít công nhân nghệ phẩm, để cho chủ quán bọc, mang đi Tô gia.

Mọi người thấy vậy, rồi rít noi theo, trong lúc nhất thời đầu này cửa hàng đường phố buôn bán nóng nảy, một vị chuyên bán đồ trang sức trên sạp nhỏ, hàng hóa cơ hồ tại chén trà trong thời gian bị tranh cướp hết sạch, chủ quán nhìn mình trong gian hàng còn sót lại một thanh ngọc điều xoa, vội vàng hai tay bảo vệ, hướng các khách nhân lắc đầu nói: "Không có hàng không có hàng, chính ta cũng phải mang lễ vật đi sâm yển a!"

Đến ban đêm giờ Tuất 9 điểm, tham gia Tô Nghi tiệc ăn mừng người đã đạt đến hơn ngàn người, toàn bộ Càn sông đường phố bày đầy cái bàn, thậm chí ngay cả phụ cận hàng xóm đều tổ chức các nhà hạ nhân, gia nhập chiều dài người hàng ngũ. Cả con đường người người nhón nháo, chen vai thích cánh, rất nhiều người đều không vị trí ngồi, thậm chí có một ít thương hàng rong đang mua đi chính mình trái cây đồ ăn chín, còn có tửu lâu phái tới đông đảo đầu bếp, ngoài đường phố xây dựng lò bếp, nấu nướng thức ăn cung cấp tại chỗ tân khách miễn phí thưởng thức, còn có rất nhiều tạp dịch đang không ngừng thu hồi mâm không, bung lên thức ăn mới.

Dù sao Quý Huyện lệnh trông trận nói, trăng này yến hội hết thấy chi phí toàn bộ từ huyện nha bỏ ra, vì vậy hơn ngàn tên tân khách buông ra cái bụng biến ăn cuồng ẩm, năng ly cười nói, bầu không khí vô cùng sôi nổi.

Mà phòng gác cổng Quý An thập phần khôn khéo, một bên mang theo vài tên hạ nhân ghi chép cùng vận chuyển các tân khách đưa lên lễ vật, đồng thời âm thầm lưu ý mỗi một vị khách nhân ngôn hành cử chỉ cùng mặc lấy, nếu là khách tới nổi danh Sĩ điệu bộ, liền lập tức mời vào trong sân cực kỳ chiều

đãi, tận chức tận trách mà thay Tô Nghi sàng lọc nhân mạch.

Tô gia bên trong theo chính đường đến trong sân dọn lên mười mấy bàn tiệc rượu, cơ hồ toàn huyện danh môn vọng tộc toàn bộ tụ tập ở này, nếu là muốn từng cái mời rượu, Tô Nghi thế nào cũng phải nửa đường sẽ say ngược lại không có thể, vì vậy chỉ có thể ở mời rượu lúc hư uống một ly, tỏ vẻ tôn kính; sau đó Tô Nghi thừa dịp chỗ trống, đi tới trạch môn miệng vừa nhìn trên đường thịnh hưởng, trong lòng ngạc nhiên không ngớt, không nghĩ đến chính mình tiệc ăn mừng sẽ phát triển đến kích thước này.

Đang lúc ấy thì, Hoàng Phủ Viện Sự mang theo ba người đến, vừa nhìn cửa Tô Nghi, lập tức hô: "Ha ha, Tô hiền chất, người thật đúng là quá không nề tình rồi, chiêu đãi nhiều người như vậy, nhưng cũng không đến mời ta, thế nào cũng phải ta đến thăm đến đòi uống rượu?"

"Ho khan một cái, bởi vì chuyện đột nhiên xảy ra, chính ta cũng không ngờ tới tràng này yến hội sẽ làm lớn như vậy, nếu có tiếp đó không được chu đáo, xin mời viện sự đại nhân thứ tội." Tô Nghi nói.

"Không sao, đi vào lại nói."

Tô Nghi cùng Hoàng Phủ Viện Sự vào chính đường, trên chủ bàn mấy viên quan lại thấy Hoàng Phủ Viện Sự mấy người, liền vội vàng đứng dậy nhường chỗ ngồi.

Tô Nghi ngồi vào vị trí đầu nào, thấy Hoàng Phủ Viện Sự một nhóm bốn người toàn bộ ngồi vào chủ bàn, trong lòng hiếu kỳ, hỏi "Chẳng lẽ người tới là khách quý? Viện sự đại nhân, có thể hay không cho ta giới thiệu ba vị này?"

"Ta đang muốn mở miệng giới thiệu cho người đây." Hoàng Phủ Viện Sự cười một tiếng, chỉ một vị hai mươi tuổi thanh niên nói, "Vị này là Xu Mật Viện ty lục dùng, Giang Du."

Ty lục dùng chính là trong Xu Mật viện mặt trông coi tài vụ quan chức, thập phần trọng yếu.

"Ngưỡng mộ đã lâu tô mười trù đại danh, hôm nay gặp mặt, quả nhiên khí vũ lạ thường, thiếu niên anh hùng!" Giang Du đứng lên, cười vỗ tay nói.

"Ừ? Chẳng lẽ là năm ngoái thi huyện án kiện đầu Giang Du?" Tô Nghi lập tức nghiêm mặt nói.

...

Bạn đang đọc truyện *Binh Pháp Đại Thánh Convert* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 72: Phản bội quân ?

"Tô mười trù nghe nói qua ta?" Giang Du khó nén trong mắt vẻ kinh ngạc.

"Tự nhiên, nghe nói Giang huynh cùng tại hạ bình thường xuất thân thứ tộc, nhưng ở năm ngoái nhất cử hái được thi huyện án kiện đầu; lại tinh thông toán thuật, trong lòng tự có tính toán, dùng võ sinh cấp bậc liền nhậm chức Xu Mật Viện tài chính chức vụ trọng yếu, tài hoa có thể thấy được lóe lóe, tại hạ bội phục trong lòng." Tô Nghi vỗ tay, sắc mặt thập phần khiêm kính.

Giang Du không nghĩ đến Tô Nghi không chỉ có biết rõ hần danh hiệu, thậm chí còn có thể nói ra hần sự tích, trong mắt không khỏi né qua một vệt vẻ kích động, khiêm tốn nói: "Đâu có đâu có, tại tô mười trù trước mặt, ai dám tự xưng có tài hoa."

Một bên Quý Huyện lệnh lo lắng Tô Nghi lần đầu tiên cùng đồng bối thiên tài giao thiệp lại nói không lời hay, đều đã làm tốt là Tô Nghi giảng hòa chuẩn bị, không nghĩ đến Tô Nghi vậy mà như vậy mồm miệng lạnh lợi, khua môi múa mép, không hề mất bình tĩnh ý, trong lòng kinh ngạc, liền đề xuống ủng hộ ý niệm, chuẩn bị nhìn một chút Tô Nghi sau đó phải ứng đối ra sao.

Sau đó, Hoàng Phủ Viện Sự lại chỉ một vị tuổi tác có hai mươi bảy hai mươi tám lớn tuổi hơn thanh niên, giới thiệu: "Vị này là ty lễ dùng, Thành Từ Ngang."

Thành Từ Ngang lập tức đứng lên, hướng Tô Nghi vỗ tay: "Ho khan một cái, tô mười trù, mấy ngày không thấy, mấy ngày trước đây vũ miếu ban phúc lúc, trên người của người võ sinh phục cùng quân hàm vẫn là ta tự tay giao cho người đây."

Tô Nghi nghĩ đến, ty lễ dùng chính là Xu Mật Viện bên trong trông coi tế tự làm việc quan chức, có thể nói là không thể thiếu, có thể đảm nhiệm chức vụ này đều là nhân phẩm thật tốt người.

"Ngưỡng mộ đã lâu Thành huynh đại danh , nghe hai năm trước có vị Ngự sử trung thừa tới Tô Thủy Huyện nghe ngóng , tham bái vũ miếu tiên hiền lúc đó có rất nhiều làm trái lễ cử động , Thành huynh không sợ quyền quý , công khai chỉ trích , Ngự sử trung thừa chẳng những không có sinh lòng thù oán , ngược lại thông cái tiền phi , thăng thán trong huyện thành lại có bạc này nhân tài , sau chuyện này liền đem Thành huynh mời làm hiền tế , xứng là tiếng tốt thiên cổ." Tô Nghi chấp tay nói.

Thành Từ Ngang trong lòng đắc ý , ngoài mặt khiêm tốn nói : "Chính là chuyện nhỏ , không đáng nhắc đến."

Hoàng Phủ Viện Sự tươi cười rạng rỡ , lại chỉ vị cuối cùng lão giả nói : "Vị này là ty giáo sử , sư thừa vọng."

Ty giáo sử , chính là trông coi binh đạo giáo hóa chỉ nghiệp quan chức , phụ trách một chỗ giáo hóa , không phải học thức uyên bác người không thể đảm nhiệm.

"Không tích nũa bước , không thể tới ngàn dặm; không tích tiểu lưu , không thể thành Giang Hải." Sư thừa vọng là một nói năng thận trọng người , cũng không cùng Tô Nghi khách sáo , trực tiếp trích dẫn « Tuân Tử. Khuyến học thiên » trung danh ngôn tới nhắc nhở Tô Nghi , ý tứ là không có mỗi một bước tích lũy , liền vô pháp đến ngoài ngàn dặm địa phương; sông nhỏ lưu không tụ lại , liền vô pháp tạo thành Đại Giang cùng đại dương.

Tô Nghi sắc mặt rét một cái , lập tức ý thức được đây là sư lão đang nhắc nhở mình nhất định phải không ngừng tích lũy , cất không thể thỏa mãn với trước mắt tiểu thành liền , từ đó buông tha bước tiến; đồng thời cũng ý thức được như vậy lịch duyệt phong phú lão giả là không quan tâm tăng bốc cùng ca ngạo , chỉ có thể dùng thành ý để đã động hấn.

"Cố gắng vong thực , vui vẻ lấy Vong Ưu , không biết lão chỉ tưởng tới vãn người." Tô Nghi lập tức dùng « luận ngữ. Thuật mà thiên » Không Tử tự thuật đối lại , ý tứ là cố gắng cố gắng, liền ăn cơm đều quên , học tập vui vẻ khiến hấn đem hết thấy ưu sầu đều quên đi , ngay cả mình sắp già rồi cũng không biết; dùng cái này để diễn tả Tô Nghi chính mình cố gắng hướng lên ý chí.

"Thiện!" Sư lão mừng tít mắt.

Quý Huyện lệnh nhìn Tô Nghi chuyện trò vui vẻ , trấn định như thường gò má , thần tình hơi có chút hoảng hốt: Nếu như Tô Nghi vãn vẹn chỉ là một thiên tài , đó cũng không đáng sợ , đáng sợ là tên thiên tài này còn biết làm người.

Mà mọi người thấy thấy thời gian qua cứng ngắc , nói năng thận trọng sư lão , vậy mà sẽ bởi vì Tô Nghi trả lời mà triển lộ ra nở nụ cười , không khỏi tròn mắt ngoác mồm.

Hoàng Phủ Viện Sự đem ba người giới thiệu xong xuôi , Tô Nghi hỏi : "Nghe nói Xu Mật Viện có bốn ty , bây giờ ty lộc dùng , ty lễ dùng , ty giáo sử cũng lớn giá đến chơi , lệnh hàn xá rồng đến nhà tôm , quả thật tiểu sinh chỉ vinh hạnh , chính là không biết ty vệ khiến người ở nơi nào ?"

Ty vệ dùng , chính là Xu Mật Viện trông coi một chỗ quân vụ thủ vệ quan chức , không phải cao cấp bậc người không thể đảm nhiệm.

Quý Huyện lệnh thần sắc hơi có chút cổ quái , nói : "Xu Mật Viện ty vệ dùng , chính là Lý giáo úy. Hấn những năm trước đây tại thi hội trung khảo được hạng ba , năm đó liền thụ phong chính bát phẩm tuyền tiết giáo úy , sau đó lại cười ngửa nhậm chức tiền tuyền quan phòng thủ , nhậm chức Tô Thủy Huyện ty vệ dùng "

Tô Nghi gật đầu , lại nghe Hoàng Phủ Viện Sự nói : "Ha ha , kia Lý Tín cũng nhắc rất , cho là Tô Thủy Huyện vị trí tiền tuyền , phòng thủ không thể buông lỏng chút nào , cho nên không tính tham gia Tô hiền chất người tiệc ăn mừng , để cho ta thay hấn chuyển cáo hấn ấy này , ngày mai nhất định có lễ mọn đưa lên."

Tô Nghi dĩ nhiên là lý giải phòng thủ nhiệm vụ tầm quan trọng , chỉ là trong lòng tại lẩm bầm "Thân cư yếu chức , vẫn còn muốn tại xế chiều mỗi ngày rút ra hai giờ dạy dỗ ta múa đao cùng song bản , không thành vấn đề sao", những lời này ngay trước mặt mọi người , Tô Nghi không có nói ra.

"Lý giáo úy đúng là cái tận chức tận trách người , chỉ chẳng qua nếu như chuyện hấn sau nếu là nghe nói tới nay toàn huyện quan to quyền quý tề tụ ở đây , mà hấn lại không có thể tới tham gia , sợ rằng có thể đem hối hận phát điên." Thành Từ Ngang lắc đầu cười nói.

"Đúng vậy , nếu chỉ là chúng ta huyện nha cùng Xu Mật Viện bên trong người quen tụ họp một chút , là tô mưòi trừ ăn mừng mà nói , hấn không đến cũng không thể gọi là." Giang Du cũng nói , "Nhưng hôm nay yến hội kích thích không lỗ , chủ đề đã sớm không chỉ là cho tô mưòi trừ ăn mừng , mọi người danh môn vọng tộc tụ tập ở này , tất cả mọi người muốn thừa dịp cơ hội lần này mở rộng tự mình nhân mạch , không tin các người nhìn."

Giang Du hướng chung quanh nháy mắt , Tô Nghi vừa nhìn quả là như thế , tại chính đường cùng bên trong viện mưòi mấy bàn người , mỗi một bàn đều coi mở uống thỏa thích , lẫn nhau mời rượu , kể một ít lời khách sáo , nguyên bản lẫn nhau chưa quen thuộc người cũng nhân cơ hội này lẫn nhau làm quen , một mảnh vui vẻ hòa thuận chi cảnh.

Bên trong viện có một bàn người thấy Tô Nghi ánh mắt bắn tới , vội vàng nhặt lên ly rượu , đồng loạt hướng Tô Nghi mời rượu , Tô Nghi cũng mỉm cười đáp lại.

"Ha ha , tới nay Tô hiền chất nhưng là làm gốc mà hào thân môn dựng lên rồi một đạo lui tới cầu , nếu là lui về phía sau Tô Thủy Huyện thương mại làn gió càng tăng lên , Lại bộ đối với ta công trạng khảo hạch cũng có thể tiến hơn một bước , Tô hiền chất công lao quá vĩ đại." Quý Huyện lệnh không kìm lòng được , nâng ly liền hướng Tô Nghi mời rượu.

Tô Nghi cười một tiếng , liền muốn đáp lại , nhưng rượu trong ly đã không , đang muốn động thủ rót rượu lúc , lại thấy một đôi Thiên Thiên ngọc thủ lộ ra

, trong tay bầu rượu nghiêng về , là Tô Nghi rót đầy đầy một ly rượu.

Tô Nghi quay đầu nhìn lại , Tô Thi Nhi chính cười nhẹ nhàng mà nhìn hân.

Rõ ràng là cho Tô Nghi tiệc ăn mừng , nhưng Tô Thi Nhi lại có vẻ so với Tô Nghi cao hứng , cho dù tại bên trong phòng bếp bên ngoài bên trước bên sau , trên trán đã sớm đỏ mồ hôi trán trề , nhưng vẫn khó khăn khó nén nằng giữa hai lông mày một màn kia tung tăng; Tô Nghi danh tiếng càng lớn , nói rõ hân càng có bản lĩnh , Tô Thi Nhi lại làm sao có thể không cảm thấy hân hoan đây?

Tô Nghi nhìn đến Tô Thi Nhi thần sắc , trong lòng hơi ấm , nhận lấy trong tay nằng bầu rượu , ôm nằng thon thả , đưa nằng ôm đến bên người tới.

"Đến, ta hướng đại gia giới thiệu một chút , vị này chính là ta Thi Nhi tỷ." Tô Nghi nói , "Thi Nhi tỷ đi cùng ta mười hai năm , tại mẹ ta qua đời sau đó , càng là dưỡng dục ta mười năm , nếu không phải như thế , ta quả quyết không có khả năng có thành tựu ngày hôm nay."

Chính đường bên trong mấy bàn người đồng loạt đứng lên , nghiêm nghị hướng Tô Thi Nhi chấp tay , để bày tỏ tôn kính.

"Nghe tiếng đã lâu tô mười trù lúc đó chuyện cũ , không thắng thốn thức , chỉ có thể cảm tạ phu nhân cho ta Nhân tộc đào tạo được tô mười trù bực này anh tài." Một người cúi người chào thật sâu đạo.

"Không , không , ta không hề làm gì cả. . ." Tô Thi Nhi lần đầu tiên bị người như vậy trịnh trọng nói tạ , lộ ra thập phần cực xúc bất an.

Những người khác cũng rồi rít khen Tô Thi Nhi hiền thực phóng khoáng , chỉ có một chút người thần sắc có chút cổ quái.

Tại Bình Phong Đại Lục , tuy nói là lấy binh gia tư tưởng làm chủ , nhưng hân các nhà tư tưởng đối với Nhân tộc ảnh hưởng cũng thập phần sâu xa. Mà ở giữa nam nữ chủ trọng "Nam nữ thụ thụ bất thân , lễ cũng", những lời này sớm nhất là tại « Mạnh tử. Rồi lâu lên » trung chỗ ghi lại , Mạnh tử cùng Thuần Vu khôn đối thoại , ý những lời này là giữa nam nữ biểu đạt cảm tình lúc , nhất định phải kín đáo cùng uyển chuyển; vô luận là tặng vẫn là tiếp nhận lễ vật tín vật , nhất định phải bảo trì đối với đối phương tôn trọng , không để cho đối phương tại tỏ tình lúc cảm thấy khó chịu , như vậy tài năng coi như là lễ phép.

Sau đó trong đó hàm nghĩa thì phát triển thành giữa nam nhân và nữ nhân không cần có thân mật tứ chi tiếp xúc , đây chính là lễ nghi.

Giờ phút này mọi người lại thấy đến Tô Nghi ôm Tô Thi Nhi eo nhỏ nhắn , không có chút nào tránh hiềm nghi , nếu như đây là tại cang trường hợp chính thức chính là thất lễ tận cùng , nhưng nơi này là Tô Nghi nhà mình , mọi người lại nghĩ đến hai người quan hệ thân mật , tình như chị em , chị em ở giữa có chút tứ chi tiếp xúc thật sự quá bình thường , ngược lại cũng không phải làm người như vậy không ưa , vì vậy đều cảm thấy bình thường trở lại , không tính làm nhiều so đo chuyện này.

Tô Nghi cùng Tô Thi Nhi hai người đều phát giác một nhóm người khác thường tầm mắt , Tô Nghi bữu môi một cái , trực tiếp giả bộ ngu , hân coi như tư tưởng tiên tiến người có thể cũng không để ý những thứ này không có chút ý nghĩa nào lễ nghi phiền phức; mà Tô Thi Nhi lại hơi có vẻ hơi hốt hoảng , hướng Tô Nghi rì tai một câu "Ta ở chỗ này có chút bất tiện , phòng bếp còn muốn ta hỗ trợ đây , ta đi trước."

"Thi Nhi tỷ , ngươi trở về phòng nghỉ ngơi đi , không muốn bận rộn , đem sự tình đều bàn giao cho hạ nhân làm." Tô Nghi thấp giọng nói.

"Không được , hôm nay nhưng là Nghi nhi ngươi đại hỷ sự , ta không an tâm giao tất cả cho hạ nhân."

Tô Nghi lật một cái liếc mắt , chỉ đành phải buông tay ra , Tô Thi Nhi hướng mọi người tại đây được rồi một cái trang trọng vạn phúc lễ , sau đó rồi đi chính đường.

Lúc này , Giang Du nói: "Tô mười trù , hiện tại ngươi danh tiếng tước tảo , rất có thể đã truyền đến Trường giang bắc ngạn; ngươi muốn là ở nhà cũng còn khá , nhưng nếu có việc đi ra ngoài , nhất định phải chú ý lệnh thân an toàn , chớ có để cho những thứ kia âm thầm phản bội quân có cơ hội để lợi dụng được."

Cùng bàn người cũng rồi rít gật đầu , đều cho rằng chuyện này chuyện liên quan đến trọng yếu.

"Phản bội quân ?" Tô Nghi hỏi.

"Chính là Giang Bắc những thứ kia hướng Man Tộc đầu hàng , cam tâm Man Tộc đây tớ , thậm chí đối với Nhân tộc đồng bào phản bội đối mặt sĩ tử." Giang Du sắc mặt có chút khó coi.

Nhắc lên cái này , một bàn này người cũng đều bực tức không ngớt , thấp giọng thầm mắng.

"Đó không phải là hân gian rồi sao , Thánh Đạo có thể khoan nhượng người như thế ?" Tô Nghi ngạc nhiên.

"Phản bội quân không đi binh gia Thánh Đạo , chỉ đi thiên môn Tả Đạo." Giang Du trả lời.

Tô Nghi mặt đầy u mê.

Thấy vậy , Thành Tử Ngang giải thích: "Thánh Đạo tự nhiên không có khả năng khoan dung đầu hàng địch phản quốc người , nhưng tô mười trù có chỗ không biết , thiên hạ sĩ tử chỉ có tại tạo thành lòng quân sau đó , mới xem như chân chính bước lên Thánh Đạo. Lòng quân có thể mang cho các sĩ tử vô số chỗ tốt , nhưng chỉ cần lòng quân dao động hoặc tan vỡ , tu vi sẽ sau đó hạ xuống cùng toàn phế; những thứ kia phản bội quân chỉ cần không tạo

thành lòng quân , cũng sẽ không bị Thánh Đạo gạt bỏ , nhưng thực lực vĩnh viễn rơi ở phía sau bình thường sĩ tử một nước , đây chính là cái gọi là thiên môn Tà Đạo."

"Lòng quân chuyện , có thể hay không cần kể nói một chút ?" Tô Nghi hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Binh Pháp Đại Thánh Convert* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 73: Khuất nhân chi binh mà không phải là chiến cũng

Thành Từ Ngang gật đầu nói: "Bình gia lòng quân có năm viên , chính là làm Tướng chi đạo trí , tin , nhân , dũng cảm , nghiêm cũng; mỗi tạo thành một viên lòng quân , cũng sẽ ở tự mình pho tượng đỉnh đầu tạo thành một cái đối ứng nhan sắc lẫm hình bảo thạch , trí chi lòng quân là lam , tin là vàng , nhân là chanh , dũng cảm là xích , nghiêm là xanh. Nhưng thiên cô tối nay , cực ít có người thu góp qua năm viên lòng quân , mỗi viên lòng quân đều hết sức khó được."

"Như thế nào tạo nên lòng quân ?" Tô Nghi hỏi.

"Chỉ cần trí tin nhân dũng cảm nghiêm năm cái trên đường đạt tới tiểu thành , liền có thể tạo thành đối ứng lòng quân , về phần như thế nào mới có thể làm cho mình có đủ năm đạo ? Đầu tiên phải cẩn thận cảm ngộ Tiên Thánh cùng tiên hiền triết lý , hơn nữa đem triết lý hóa thành hành động thực tế để chứng minh , tỷ như đấu tranh anh dũng có cơ hội tạo nên dũng cảm chi lòng quân , khắp thi ân đức có cơ hội tạo nên nhân chi lòng quân chờ một chút , cũng không đơn giản. Lòng quân tạo thành cùng một người thiên phú cùng cố gắng mật thiết liên quan , có kỳ tài ngút trời tại tướng tài thời kỳ là có thể tạo nên lòng quân , có thiên tư ngu độn hạng người đến chết đều không cách nào tạo nên một viên lòng quân." Thành Từ Ngang trả lời.

Hoàng Phủ Viện Sự lại bổ sung nói: "Ngoài ra còn có tin đồn , nếu là có người có khả năng chạm tới năm cái Thánh Đạo một người trong đó , liền có thể lập tức tạo nên đối ứng lòng quân."

Quý Huyện lệnh cười một tiếng: "Từ trước tới nay chỉ có một chút tuyệt đỉnh thiên tài có thể ở tấn thăng hào kiệt lúc chạm tới Thánh Đạo , ngoài ra chỉ có tại tấn thăng phi tướng lúc mới có thể nhất định chạm Thánh Đạo , nhưng có thể trở thành hào kiệt cùng phi tướng người , cái nào trước đây sẽ không có lòng quân ? Cho nên loại này tạo nên lòng quân phương pháp không nói cũng được."

"Lòng quân có tác dụng gì ?" Tô Nghi lại hỏi.

"Lòng quân có năm loại , mỗi loại phân cấp năm , thông qua đại lượng lĩnh ngộ triết lý cùng hành động thực tế để rèn luyện lòng quân , đề cao cấp bậc; lòng quân mỗi tăng lên cấp một cũng có thể cung cấp đối ứng năng lực tăng phúc: Tỷ như trí chi lòng quân cấp một , có thể cung cấp đã gặp qua là không quên được năng lực , làm người nhớ hết thấy nghe thấy; dũng cảm chi lòng quân cấp một , có con ghé mới sinh năng lực , tin chi lòng quân cấp một lại có một lời hứa ngàn vàng , ta liền không đồng nhất một lăm lờ; lòng quân có một điểm giống nhau , chính là mỗi viên lòng quân cũng có thể cùng cố tinh thần , để cho tinh thần lại càng không dễ dàng tan rã , cũng có thể y theo phẩm chất nhanh hơn tinh thần tốc độ khôi phục." Thành Từ Ngang nói.

Tô Nghi cẩn thận thể ngộ , biết lòng quân tầm quan trọng.

"Không biết ta khi nào có thể tạo nên một viên lòng quân ?" Tô Nghi nghĩ đến , lại hỏi , "Thành huynh có thể có lòng quân rồi hả?"

"Ho khan một cái , tại hạ bất tài , năm trước thi đậu người đi đường lúc mới tạo nên một viên màu xanh lá cây nghiêm chi lòng quân , hồi trước mới vừa đạt tới một cảnh , học được làm gương tốt năng lực." Thành Từ Ngang nói.

"Lòng quân chuyện liền nói tới chỗ này , Tô hiền chất , chờ ngươi về sau cấp bậc tăng lên , kiến thức tăng trưởng , khẳng định còn có thể càng thêm cần kể hiểu được lòng quân bản chất." Quý Huyện lệnh nói , "Trở lại chính đề , vì phòng ngừa phản bội quân âm thầm qua sông xuôi nam , lần vào trong dân chúng , ta đã tăng phái nhân thủ , mật thiết chú ý chung quanh đây động tĩnh , đợi yên hội sau khi kết thúc , sẽ để cho bọn họ đi lên đánh với ngươi bất chuyện."

Tô Nghi gật đầu , lại nghe Hoàng Phủ Viện Sự nói: "Ta đã tăng cường vũ miếu phòng bị cơ năng , một khi có người ở bên trong thành bùng nổ tinh thần , nhất định có thể được hưởng ứng. Ít nhất ở trong thành , Tô hiền chất ngươi không cần phải lo lắng phản bội quân tập kích."

Nhắc tới phản bội quân , mọi người hứng thú đều trở nên có chút thấp.

Hoàng Phủ Viện Sự thấy vậy , mặc kệ cười một tiếng nói: "Hôm nay chúng ta là vì Tô hiền chất ăn mừng đến , cũng không cần nói mấy cái này làm người ta không thích chuyện vụn vặt rồi. Tô hiền chất , ta đã nói với ngươi cái chuyện cao hứng."

"Chuyện gì?"

"Người mấy ngày trước đây giao lên miếu đạo thiết kế đồ, đã được đến rồi Quốc Viện công nhận; hơn nữa người nộp lên quân văn «túy tửu tử chiến», cùng với tại Lăng Đình Thôn binh học viện bị lão chủ tướng lấy đi khuyên học liên hợp, đủ loại công lao gia tăng, Quốc Viện đã quyết định đại lực khen thưởng người, lựa ngày sẽ đem khen thưởng phát ra đi xuống."

Tô Nghi gật đầu một cái, chuyện này nằm trong dự liệu.

Lúc này, lại nghe Quý Huyện lệnh thở dài: "Ài, nếu là triều đình chúng quan cũng có thể công bình luận chuyện là tốt rồi, như vậy tùy tiện áp chế đối với Tô hiền chất phong thường, há chẳng phải là rét lạnh thiên hạ sĩ tử tâm?"

Tô Nghi lơ đãng, mọi người lại lật một cái liếc mắt: Hoàng Phủ Viện Sự vừa định đem bầu không khí rang nóng, không nghĩ đến Quý Huyện lệnh trực tiếp một chậu nước lạnh liền tưới đi xuống.

Quý Huyện lệnh hiển nhiên cũng phát giác chính mình lỡ lời, vội vàng ho khan hai tiếng hóa giải lúng túng.

Tô Nghi một nhún vai, hỏi: "Ta hái được hai khóa tướng tinh tin tức, sợ rằng đã truyền tới trung thư lệnh trong tai đi?"

"Trung thư lệnh tai nghe bát phương, há không biết? Nói không chừng hẳn hiện tại an vị tại trước bàn đọc sách, lập mưu nên như thế nào diệt trừ người." Quý Huyện lệnh cười lạnh, "Ít ngày trước người mới vừa bộc lộ tài năng, trung thư lệnh chỉ có thể đối với người dùng điểm chướng ngại, hiện tại người đã là hai sao vô sinh, người quang minh tương lai cơ hồ liền đặt ở trước mắt hắn; ta phỏng chừng, trung thư lệnh lần này nhất định suy nghĩ muốn giết người."

Hoàng Phủ Viện Sự cũng gật đầu nói: "Chúng ta dự liệu không tới trung thư lệnh thủ đoạn, thời khắc mấu chốt, nhất định phải mời Nam Từ Châu Cừu Viện Sự phái người tới tiếp viện Tổ Thủy Huyện."

Tô Nghi sắc mặt ngưng trọng.

Ngồi cùng bàn những người khác chưa nghe nói qua Tô Nghi cùng trung thư lệnh ân oán, tất cả đều mặt đầy u mê, không biết hai vị đại nhân như thế đột nhiên đề lên trung thư lệnh.

Trương đối hướng bên ngoài Giang Du mở miệng hỏi: "Trung thư lệnh vì sao phải hại tô mười trù? Chẳng lẽ là có cái gì ân oán trộn lẫn trong đó?"

Quý Huyện lệnh lắc đầu: "Cũng không phải là ân oán cá nhân, bản này không có người ngoài, ta liền cùng các người vạch rõ chuyện này, đại gia không cần thiết khoe khoang: Tô mười trù ngày đó tại thi huyện viết xuống một bài lập chí thơ..."

Vì vậy, Quý Huyện lệnh hoa rồi mất một lúc, đem Tô Nghi cùng trung thư lệnh lập trường đối lập vấn đề nói liên tục.

Nghe tới trung thư lệnh âm thầm gây trở ngại Tô Nghi leo Trích Tinh Các lúc, tất cả mọi người đều nộ phát trừng quan.

Giang Du càng là trực tiếp bộ mặt tức giận, vỗ án, thấy cái khác bản người quăng tới kỳ quái ánh mắt, Giang Du ho nhẹ hai tiếng, cho mọi người nói rồi lời xin lỗi, sau đó ngồi xuống, thấp giọng nói: "Thua thiệt ta lúc trước còn rất kính trọng trung thư lệnh Chu đại nhân, cho dù chiến cùng lập trường đối lập, ta cũng cảm thấy hẳn chắc cũng là vì Nhân tộc lo nghĩ, không nghĩ đến hẳn vậy mà muốn gia hại tô mười trù loại này Nhân tộc ngôi sao mới, lòng dạ đáng chém!"

"Giang huynh vì sao kính trọng trung thư lệnh?" Tô Nghi hiếu kỳ nói.

"Ho khan một cái, chuyện này còn phải theo ta khi còn bé nghe được tin đồn nói đến." Giang Du nói, "Trung thư lệnh Chu Học Thư sinh ở phú thương hào phú, nghe hẳn thi đậu vô sinh lúc cũng đã tuổi gần ba mươi tuổi, đương thời người nhà hắn đều cảm thấy hắn đời này sẽ không có tiền đồ quá lớn rồi, không nghĩ đến Chu Học Thư hậu sinh khả ỷ, tại trong vòng năm năm thi Hương, thi Hội, thi Đình liên tiếp giành được các chức Giải nguyên, Hội nguyên, Trạng nguyên, leo lên triều đình; sau đó cấp bậc vững bước tăng lên, hiện tại đã là hào kiệt rồi, quả thật là có tài nhưng thành đạt muộn phiền hình. Ta thời niên thiếu nghe chuyện này, không khỏi sinh lòng ngưỡng mộ, bây giờ nghĩ lại, ta thiếu niên tình cảm thật sự ngu xuẩn."

Tô Nghi trong lòng kỳ lạ, không nghĩ đến trung thư lệnh lại còn có kỳ lạ như vậy bối cảnh.

"Giang hiền chất, ban đầu ta còn đã nói với người: Chu Học Thư người này lòng dạ ác độc, vì leo lên phía trên không chừa thủ đoạn nào, người lúc đó còn đặc biệt đừng không chịu phục, cảm thấy ta là bởi vì vấn đề lập trường có ý bôi đen Chu Học Thư, bây giờ nhìn lại, phải làm như thế nào?" Hoàng Phủ Viện Sự cười khổ.

Giang Du mặt lộ vẻ xấu hổ.

Quý Huyện lệnh mặt có vẻ buồn rầu: "Nếu chỉ là Chu Học Thư một người đặc chí ngược lại vẫn tốt chủ yếu hơn là Chu Học Thư còn thích mở rộng giảng đường, là thủ hạ học sinh giải đáp nghi vấn giải thích, thật đúng là dạy ra rất nhiều trẻ tuổi tuần kiệt tới; bây giờ Lại bộ, Hộ bộ Thượng thư, cùng với nó dưới quyền một đám cao quan đều là Chu Học Thư ban đầu môn sinh, đối với hắn trung thành như một, lấy những người này làm chủ làm, những thứ kia cây thế quyền thế người là cảnh lá, chủ hòa phái thế lực bị hắn kinh doanh như thùng sắt cùng cổ."

"Không chỉ có như thế." Sư lão lắc đầu, "Chu Học Thư môn sinh cố lại còn trải rộng thiên hạ, bây giờ Giang Nam 27 châu bên trong, loại trừ ta Nam Từ Châu là làm bằng sắt chủ chiến phái, cái khác phần lớn châu quận đều là chủ hòa phái chiếm thượng phong; ta nghe nói các châu Đô đốc, thậm chí

ngay cả ngũ hổ Thượng tướng nội bộ đều có sắc bén mâu thuẫn , chủ chiến chủ hòa ý kiến không đồng nhất."

Tô Nghi đem thiên hạ đại thế biết đại khái , hỏi "Mấy vị kia lão chủ tướng là lập trường gì ?

"Trần , vì nhị vị lão chủ tướng trông coi Nhân tộc quân vụ , là kiên định chủ chiến phái; nhị lão nhiều lần dẫn dắt có chí chí sĩ qua sông Bắc Phạt , nhưng mà Man Tộc Khả Hãn lực lượng mạnh mẽ quá đáng , hai vị lão chủ tướng mặc dù uy năng vô biên , nhưng so với Man Tộc Khả Hãn lực lượng vẫn kém rất ít hứa; càng thêm Man Tộc quân đội hờ một tí mấy triệu , hậu cần cùng chuẩn bị quân vô số , chỉ dựa vào mỗi lần Bắc Phạt mấy ngàn tên sĩ tử , lại làm sao có thể cùng nó đối kháng ? Mấy vị khác lão chủ tướng chỉ để ý mở rộng tiểu thế giới , là Nhân tộc mưu cầu đường lui , ánh mắt đã không giới hạn ở một cái Bình Phong Đại Lục rồi; trừ phi Nhân tộc thật bị diệt tộc nguy cơ , mới có thể điều động bọn họ." Sư Lão Thán hơi thở không thôi.

"Kia trần , vì hai vị lão chủ tướng vì sao không trực tiếp động thủ quét sạch chủ hòa phái ?"

"Chuyện này nói nghe dễ dàng , nhưng trên thực tế không có đơn giản như vậy." Quý Huyện lệnh trả lời , "Nếu là lão chủ tướng không nói lời nào đại khai sát giới , Nhân tộc còn có thể đối với như vậy lão chủ tướng bảo trì ngưỡng mộ sao? Hơn nữa chủ hòa phái há sẽ đưa cổ liền giết ? Một khi chiến cùng hai phái mâu thuẫn diễn biến thành chiến tranh , Nhân tộc còn có thể duy trì ổn định sao? Sợ rằng đến lúc đó , Man Tộc chưa diệt , Nhân tộc sẽ trước bởi vì nội chiến mất tộc rồi."

"Ngoài ra , tuy nói đúng là chủ hòa phái tại ngăn trở hai vị lão chủ tướng Bắc Phạt sự nghiệp , nhưng cứu kỳ căn bản , là Nhân tộc toàn thể khiếp chiến tư tưởng đang quấy phá. Coi như là giết chết một cái Chu Học Thư , khẳng định còn sẽ có một cái khác Lý đi học trở nên; cho nên , quang quét sạch chủ hòa phái là không có bất kỳ tác dụng , như vậy chỉ có thể thương tổn đến Nhân tộc căn bản , trừ phi có người có thể đốt toàn thể Nhân tộc chiến ý , đến lúc đó , không cần lão chủ tướng hiệu triệu , mọi người sẽ tự xin đánh , đoạt lại Trung Nguyên!"

Dứt lời , Quý Huyện lệnh còn đối với Tô Nghi đầu đi một đạo ý vị thâm trường tầm mắt , Tô Nghi lặng lẽ nhận lấy , gật đầu nói: "Ta rõ ràng , chân chính thắng lợi , là phần chân nhân dân trong lòng ý chí chiến đấu."

Quý Huyện lệnh mỉm cười gật đầu: "Người rõ ràng là tốt rồi , tôn thánh có nói: Người thiện dụng binh , khuất nhân chi binh mà không phải là chiến vậy, tàng sâu hàm nghĩa chính là lại nói: Để cho địch nhân khuất phục đầu hàng mà thủ thắng , so với dùng vũ lực chiến thắng kẻ địch tới tốt hơn , vừa có thể giảm bớt mấy phe tôn thất , có thể thu được lợi ích lớn nhất; cho nên phải muốn giải quyết chiến cùng hai phái tranh chấp , biện pháp tốt nhất chính là kích thích chủ hòa phái trong lòng ý chí chiến đấu , mà không phải tiêu hao chủ chiến phái có năng lực sống sót đi quét sạch bọn họ."

"Hơn nữa chủ hòa phái cũng biết rõ này đạo lý trong đó , suy nghĩ muốn cho chủ chiến phái khuất phục mà không phải bùng nổ chiến đấu. Chính là bởi vì tôn thánh cái này tư tưởng , Nhân tộc lui thủ Giang Nam gần trăm năm nay , chiến cùng hai phái tài năng bảo trì ngoài mặt bình tĩnh , tuyệt sẽ không đại động can qua , bỗng dưng tiêu hao Nhân tộc lực lượng , cho Man Tộc thừa cơ lợi dụng."

Tô Nghi rũ xuống mi mắt , tinh tế thể ngộ Quý Huyện lệnh những lời này.

Bạn đang đọc truyện *Binh Pháp Đại Thánh Convert* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 74: Kỳ quan , tình hữu độc chung!

"Được rồi , chiến cùng hai phái tranh chấp , người bây giờ biết quá nhiều chỉ có thể phân tâm , vẫn là chuyên tâm ở chính mình trước mắt quân nghiệp lên đi. Nếu là mình cấp bậc không thể được đến tầng lên , không có thực lực , không quản những thứ này tranh chấp thì có ích lợi gì đây?" Quý Huyện lệnh vừa nhìn về phía những người khác nói , "Hiện tại bày trên bàn vấn đề khó khăn chính là: Như trung thư lệnh Chu Học Thư thật thiết rồi tâm muốn giết hại Tô hiền chất , chúng ta nên ứng đối ra sao."

"Lấy Tổ Thủy Huyện thủ vệ cùng bọn ta lực , sợ rằng rất khó bảo toàn Tô hiền chất , nhưng Cửu Viện Sự nhất định là sẽ không bỏ mặc."

Hoàng Phủ Viện Sự nói một chút , tất cả mọi người đều vẻ buồn rầu đầy mặt , Cửu Viện Sự cách xa ở Nam Từ Châu , nước xa không cứu được lửa gần a.

Tô Nghi lắc đầu cười một tiếng , loại này chuyện phiền lòng , suy nghĩ nhiều cũng không có ý nghĩa , nếu vô pháp ngăn chặn đến từ tương lai sầu muộn , sao không tại lập tức thỏa thích hát vang đây?

Tâm tình mình từ chính mình điều khiển , phiền muộn cũng là một ngày , vui vẻ cũng là một ngày , sao không vui vẻ vượt qua ?

Sau đó , Tô Nghi đem tâm tình mình sửa sang lại một phen , ngâm: "Được tức hát vang mắt tức nghỉ , đa sầu nhiều hận cũng ung dung. Hôm nay có rượu hôm nay say , ngày mai buồn tới ngày mai buồn!"

Tiếng nói vừa ra , mọi người đồng loạt sững sờ, toàn bộ sân , toàn bộ Càn Giang đường phố đột nhiên lặng ngắt như tờ.

Tô Nghi rõ ràng chỉ là một vị võ sinh , cũng không có nắm giữ người đi đường "Trống trận tranh minh" năng lực , nhưng hần chỗ niệm bài thơ này , lại rõ ràng tại Càn Giang giữa đường mỗi người trong đầu vang dội; Tô Nghi mỗi đọc lên một chữ , đều rất giống có một đạo phong cách cổ xưa tang thương tiếng chuông ở bên tai gõ vang.

Mỗi người đều mặt đầy mờ mịt , không biết đến tột cùng xảy ra chuyện gì; chỉ có hiểu biết uyên bác Hoàng Phủ Viện Sự cùng sư lão sắc mặt hai người hồ nghi chưa chắc , mới vừa muốn nói gì , lúc này , chỉ nghe thấy trong sân nhà có người hô to: "Trên trời! Đại gia mau nhìn trên trời!"

Nghe vậy , tất cả mọi người theo bản năng ngẩng đầu nhìn trời.

Này vừa nhìn , cả con đường nhất thời kinh thanh nổi lên bốn phía.

"Nhìn a , là một cái chung! Ta mẹ ruột , chiếc chuông này thật là lớn!"

"Này dài rộng nói ít cũng phải mười trượng đi , trên đời vì sao lại có lớn như vậy chung ? ! Người nào gõ được động a!"

"Đây không phải là chủ yếu vấn đề chứ ? Vấn đề là hần vì sao lại lơ lửng ở đỉnh đầu chúng ta bầu trời ? Sẽ không rớt xuống chứ ?"

Mọi người hoảng loạn , rối rít đứng dậy muốn tránh ra chuông lớn phạm vi bao phủ , còn có người trực tiếp ngã ngồi trên mặt đất , nghẹn họng nhìn trần trời nhìn chăm chăm trên trời cái kia bao phủ cả tòa sân quái vật khổng lồ , thật lâu không thể nói.

"Đại gia không cần kinh hoảng!" Hoàng Phủ Viện Sự trống trận đạo , "Đây là tô mười trù chỗ đọc chi thơ đưa tới kỳ quan tình hữu độc chung ! Chỉ là hư tượng mà thôi, sẽ không cán phải người!"

Mọi người lúc này mới an tâm lại , một lần nữa ngẩng đầu nhìn lại , quả nhiên thấy cái này chuông lớn mặt ngoài khắc hai mươi tám cái tân ra kim quang chữ to , chính là Tô Nghi lúc trước làm chi thơ!

Cái này chuông lớn ở trong trời đêm lóe lên nhàn nhạt huỳnh quang , coi như người trong cuộc , Tô Nghi mặt đầy mờ mịt: Hần chỉ là trích dẫn rồi hoa hạ đời Đường thi nhân la ẩn giấu thơ , dự định bày tỏ chính mình lạc quan cõi lòng , lại tuyệt đối không ngờ rằng vậy mà sẽ đưa tới ra bức này kỳ quan!

"Tình hữu độc chung vậy là cái gì kỳ quan ?" Tô Nghi hỏi.

Hoàng Phủ Viện Sự trả lời: "Làm thi nhân đem chính mình sâu vô cùng cảm tình dung nhập vào thi văn bên trong lúc , liền có cơ hội tạo thành loại này tình hữu độc chung kỳ quan , về phần sẽ có hiệu quả gì , người hãy coi trọng rồi."

Tiếng nói rơi xuống , chỉ nghe cái này chuông lớn không trùy tự vang , du dương vang vọng tiếng chuông tại khắp thành vang dội mà ra.

Tô Nghi trong tầm mắt chỗ , tất cả mọi người tại chỗ sắc mặt vì đó rung một cái!

"Ha ha , chuông này vừa vang lên , quét sạch trong nội tâm của ta khói mù!" Giang Du cười to nói.

"Tình hữu độc chung thì trở nên được rồi ? Đây là cái gì kỳ tích ?" Bình phong thư lại kinh ngạc đạo.

"Không sai , tiếng chuông này phảng phất tại bên tai ta bày tỏ: Tối nay chính là ăn mừng lúc , vốn nên vui mừng dương dương , thỏa thích say mềm , cần gì phải vì tương lai phiền não mà phát sầu đây?" Thành Tử Ngang cũng vỗ tay mà cười.

Mọi người cũng rối rít tươi cười rạng rỡ , lúc trước đàm luận phản bội quân mà tạo thành kiềm chế bầu không khí , trong nháy mắt liền bị gột rửa hết sạch.

Tại Càn Giang trên đường.

"Ta nghe được bài thơ này , trong lòng sâu muộn bị quét một cái sạch , tô mười trù chi tài , vui lòng phục tùng!"

"Nói không sai , ha ha ha , kẻ hèn nguyên lai trong lòng còn vì tương lai sự nghiệp mà phiền muộn , này thơ lại đảo qua trong nội tâm của ta ưu sầu , ta lẽ ra vì thế uống quá , chứ vì cùng uống hay không?" Trong sân một thương nhân cười to nói.

"Cùng uống!" Mọi người trả lời ngay.

Tiếng chuông quét qua Tô Thủy Huyện mỗi một con phố , tất cả mọi người đều cảm giác như một cơn xuân phong , thật giống như tương lai phiền não trong nháy mắt này tan thành mây khói , sáng tỏ thông suốt.

Tại phía bắc trên tường thành , Lý giáo úy lão đảo chạy ra cổng thành , tóc tai bù xù quát lên: "Là ai gõ vang chuông báo động ? Có phải hay không có địch nhân tập kích ? !"

Đứng bên tường vài tên thủ vệ sắc mặt cổ quái , một người trong đó nói: "Đại nhân , không phải chuông báo động , người xem bên kia!"

Lý giáo úy theo thủ vệ chỉ phương hướng nhìn lại, liếc mắt liền thấy treo ở Càn Giang trên đường không cái kia chuông lớn.

"Lại là tình hữu độc chung kỳ quan ? Ta đều hơn hai mươi năm chưa từng gặp qua rồi." Lý giáo úy lấy làm kinh hãi.

Chuông lớn mặt ngoài tỏa ra ánh sáng lung linh, tỏa ra bóng quang huy, cho dù Lý giáo úy cách xa trên trăm trượng, vẫn có thể rõ ràng nhìn thấy trên đó hai mươi tám cái kim quang chữ to, ở trong trời đêm vô cùng dễ thấy.

Làm đọc trước đôi câu lúc, Lý giáo úy hẳn còn cảm thấy qua quýt bình thường, làm đọc được câu thứ ba, Lý giáo úy đột nhiên hai tròng mắt sáng lên.

"Hôm nay có rượu hôm nay say, so với câu ắt sẽ truyền tụng thiên thu vạn đại! Đến tốt cùng ra sao người làm ra bức này thiên cổ danh ngôn ? !"

Lý giáo úy mừng rỡ không thôi, vừa cẩn thận nhận rõ chuông lớn phương hướng, hơi sững sờ: "Ồ, thật giống như Càn Giang đường phố, ta nhớ được đó là tô mườì trừ ở..."

Ý tưởng vừa ra, Lý giáo úy vội vàng đi xuống thành nấc thang phương hướng đi tới.

"Đại nhân, ngài muốn đi đâu ?" Thủ vệ kêu lên.

"Ta mau chân đến xem thơ này đến cùng là đúng hay không tô mườì trừ làm, các người những người này cho ta nhìn chăm chú bên ngoài thành động tĩnh!"

Bỏ lại những lời này, Lý giáo úy nhanh chóng đi, chỉ lưu lại một đám thủ vệ trở mắt nhìn nhau.

Tô Nghi cảm thụ bên trong viện tiệc rượu sôi nổi bầu không khí, hỏi "Viện sự đại nhân, nếu là kỳ quan, hẳn là không chỉ là điều động tâm tình đơn giản như vậy chứ ?"

"Đây là tự nhiên, một khi tạo thành tình hữu độc chung kỳ quan, tại chuông vang sau đó sẽ ở người Luyện Bình Trạng trung tạo thành một cái giống nhau bộ dáng chuông lớn, được đặt tên là thần chung; mỗi ngày sáng sớm gõ vang chuông này, cũng có thể vì người lần kể khẩu phật tâm xả súc tích lực lượng! Nghe nói đã từng có một vị Vũ Sĩ tại dưới cơ duyên xảo hợp đưa tới kỳ quan tạo nên thần chung, sau đó mỗi ngày gõ vang hẳn, bốn mươi năm sau đó, hẳn khẩu phật tâm xả vừa ra, trực tiếp chém chết một đầu Man Tộc Vạn phu trưởng, tương đương với Nhân tộc hạng nhất!"

Mọi người nghe rồi rít thán phục, Tô Nghi cũng động tâm không ngớt.

Sư lão bổ sung nói: "Đáng tiếc này thần chung súc tích lực lượng chỉ có thể sử dụng một lần, đi qua thì phải một lần nữa tích góp, nếu là mỗi lần gõ chuông cũng có thể vĩnh cửu tăng cường khẩu phật tâm xả lực lượng mà nói, này thần chung chính là tuyệt thế Thần Khí!"

Hoàng Phủ Viện Sự cười nói: "Sư lão người lòng tham, có thể vĩnh cửu tăng phúc khẩu phật tâm xả lực lượng kỳ vật thiên cổ nhất ngộ, đó là dễ dàng như vậy là có thể tạo nên ? Này thần chung mặc dù chỉ có tạm thời tăng phúc, nhưng có lẽ là có thể vì vậy giữ được chính mình một mạng, hoặc là chém chết cao cấp Man Tộc kiến công lập nghiệp; ngoài ra, kỳ quan tạo thành tình hình đặc biệt lúc ấy có vừa đến vang chín lần, mỗi gia tăng vừa vang lên, tạo thành thần chung sau đó, mỗi lần gõ vang lúc súc tích lực lượng cũng càng nhiều; Tô hiền chất này trong thơ độ lượng chỉ tình tràn đầy, hơn nữa vang lên một tiếng sau đó kỳ quan vẫn không tiêu tán, có lẽ còn có thể vang tiếng thứ hai!"

Dứt lời, trên bầu trời chuông lớn lần nữa vang vọng khắp thành.

Hoàng Phủ Viện Sự nhìn thấy chính mình quả nhiên đoán trúng, không khỏi toát ra hải lòng nụ cười, nói: "Ta lúc trước theo như lời vị kia Vũ Sĩ, ban đầu chính là tạo thành hai vang thần chung, bốn mươi năm súc tích lực lượng tài năng vượt qua hai cái cấp bậc, chém chết Man Tộc Vạn phu trưởng."

"Thế nhưng cái kia chuông lớn còn không có tiêu tán." Có người chỉ trên trời nói.

Hoàng Phủ Viện Sự cùng sư lão ríu rít nghe, nhìn về trên trời, trong lòng đều muốn: "Chẳng lẽ muốn vang ba lần ?"

Chờ giây lát, chuông lớn quả nhiên lại động mà vang lên một lần.

Mặc dù chuông lớn tiếng vang theo lần thứ hai bắt đầu cũng chưa có ảnh hưởng người nghe tâm tình tác dụng, nhưng Hoàng Phủ Viện Sự vẫn trong lòng run lên, kích động nói: "Tình hữu độc chung kỳ quan vốn là khó mà tạo thành, nếu như tác giả bản thân không có thâm tình mà nói, coi như là viết xuống như thế nào đi nữa thúc giục người rơi lệ chữ viết cũng không làm nên chuyện gì; Nhân tộc số lượng tỉ tỉ, có thể lịch sử ghi lại ba vang thần chung cũng không vượt qua ngàn lệ, Tô hiền chất người có thể là một cái trong số đó a!"

"Ta sống mấy thập niên này, lần đầu tiên thấy ba vang thần chung ra đời!" Sư lão cũng là mặt đỏ lừ lừ.

Chính đường bên trong mọi người nghe vậy, mặt đầy rung động, ríu rít hướng Tô Nghi biểu đạt ăn mừng ý.

Bên trong viện cũng có rất nhiều kiến thức rộng lão giả đang giải thích kỳ quan, khi nghe thấy tiếng thứ ba chuông vang lúc, tất cả đều không nén được trong lòng mình vui sướng, liên tục khen Tô Nghi là trên trời ban cho cho Bình Phong Đại Lục thiên chi kiêu tử; bên trong viện sở hữu tân khách cũng vì vậy hiểu ba vang thần chung quý báu, ríu rít đứng dậy hướng Tô Nghi chấp tay ăn mừng.

Tô Nghi mỉm cười gật đầu, vừa nhìn về phía không trung, chuông lớn kỳ quan vẫn không có tiêu tán dấu hiệu.

Coi như người trong cuộc Tô Nghi sắc mặt cổ quái, nhưng hần người chung quanh nhưng là vội vã cuống cuồng mà nhìn chăm chăm chuông lớn, trong lòng đều tại lẩm bẩm: "Ba vang thần chung cũng đã đủ lý kỳ, chẳng lẽ còn sẽ lại tới vừa vang lên?"

Dù là Hoàng Phủ Viện Sự cùng sư thừa vọng hai vị lão nhân đều không thể bảo trì bình tĩnh, người trước kích động cả người đều tại phát run, người sau chính là khoe miệng co giật, lẩm bẩm nói: "Ta thiên, muốn thật vang thứ tư xuống mà nói, này thần chung sẽ tấn thăng làm Trung cấp; đến lúc đó tại Luyện Bình Tràng trung gõ vang chuông này lúc, mỗi lần súc tích lực lượng không chỉ có thể được đến tầng lên trên diện rộng, nếu là tương lai tập được khẩu Phật tâm xà thiên phủ, Trung cấp thần chung tiếng chuông cũng có thể cực nhỏ biên độ mà rèn luyện thần binh, vĩnh cửu tăng lên khẩu Phật tâm xà sắc bén độ! Tích lũy tháng ngày bên dưới, tôi mười trù tương lai khẩu Phật tâm xà đem đáng sợ đến cực nào?"

Đoạn văn này bị chung quanh vài người nghe, sau đó nhanh chóng truyền bá ra, trong sân vài tên lão giả cũng ở đây cổ động tuyên dương Trung cấp thần chung chỗ tốt, đưa đến trong lúc nhất thời, sở hữu tân khách đều mặt mang kỳ kỳ mà nhìn trên đỉnh đầu chuông lớn, trong lòng treo ở yết hầu lên, khẩu trương không ngớt.

Một hơi thở, hai hơi thở, ba hơi thở... Cho đến hơn ba mươi hơi thở, mọi người chờ cổ đều bắt đầu ê ẩm lúc, chỉ nghe đông một thanh âm vang lên, thần chung cuối cùng gõ thứ tư xuống!

Toàn bộ Càn Giang đường phố đều sôi trào!

Bên trong viện tất cả mọi người trong nháy mắt quay đầu nhìn về Tô Nghi, trong mắt tràn đầy nồng nặc hâm mộ màu sắc!

Tô Thi Nhi dựa ở cạnh cửa phòng bếp, nụ cười yên nhiên, ánh mắt không có từ Tô Nghi trên mặt rời đi một khắc, không nhìn được nghĩ phải nhìn nhiều mấy lần Tô Nghi bị như là chứng tình cùng nguyệt khen tình cảnh.

Tô Nghi ổn định như thường, trong mắt của hần chiếu ra trên bầu trời chuông lớn, hần đang vang lên rồi tứ thanh sau đó, cuối cùng bắt đầu từ từ tan rã, hóa thành đầy trời kim sắc bụi bặm, thật giống như dòng sông bình thường hội tụ lưu động lên, sau đó giống như vòng xoáy giống nhau đổ vào Tô Nghi đỉnh đầu.

...

Bạn đang đọc truyện *Binh Pháp Đại Thánh Convert* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 75: Ba tiếng thơ hay

Tô Nghi bình tĩnh lại tâm thần, tiến vào Luyện Bình Tràng, phát hiện đại lượng kim phần tử trên trời hạ xuống, tại tự mình pho tượng bên phải dưới chân ngưng tụ thành một đạo giá gỗ, trên đó treo một cái một người cao đồng thau chung, ngoài mặt khắc Tô Nghi lúc trước đọc kia bài thơ.

Tô Nghi phân ra một luồng tâm thần, trùng kích thần chung, nhưng lại không có phản ứng chút nào, nhất thời nhớ tới này thần chung chỉ có tại sáng sớm gõ vang mới hữu hiệu, vì vậy chỉ đành phải thôi lui ra Luyện Bình Tràng.

Mở mắt ra, Tô Nghi phát hiện bên trong nhà tất cả mọi người đều mặt đầy khẩu trương nhìn hần chăm chăm, bất đắc dĩ cười một tiếng.

"Thế nào? Tạo thành thần chung rồi sao?" Ngồi cùng bàn Giang Du không kịp chờ đợi hỏi.

"Không phụ sự mong đợi của mọi người." Tô Nghi mỉm cười gật đầu.

Tất cả mọi người đều thờ phào nhẹ nhõm, trên mặt tràn đầy 12 phần đáng vẻ vui mừng, đánh đáy lòng là Tô Nghi cảm thấy cao hứng.

"Tô hiền chất, ngươi bây giờ còn chưa có tập được khẩu Phật tâm xà, mỗi ngày sáng sớm gõ chuông lúc súc tích lực lượng sẽ dần dần chạy mất, đại khái chỉ có thể bảo lưu ba thành; nhưng ngươi chẳng biết lúc nào tài năng thi đậu Vũ Sĩ, trước đó nếu là có thể mỗi ngày gõ chuông, tích xuống khả quan lực lượng, ngươi lần đầu tiên khẩu Phật tâm xà ắt sẽ uy lực vô tận! Vì vậy muôn ngàn lần không thể lười biếng." Hoàng Phủ Viện Sự dặn dò.

Tô Nghi gật đầu, Giang Du nghe, càng cảm thấy tung tăng không ngớt, trực tiếp đứng dậy chấp tay nói: "Tôi mười trù, tại hạ kính xin, tương lai người tập được khẩu Phật tâm xà lúc, làm ơn nhất định dùng đệ nhất đao là Nhân tộc làm ra cống hiến!"

"Được! Đối đãi với ta khẩu Phật tâm xà khai phong lúc, ắt sẽ cầm một đầu cao cấp Man Tộc tế cò!"

Nghe được Tô Nghi bảo đảm, mọi người tại đây tiếng khen hay lời động.

Tô Nghi vừa tò mò hỏi: "Có thần chung, chẳng lẽ còn có trống chiều?"

"Người đoán không tệ." Hoàng Phủ Viện Sư gật đầu, "Trống chiều chỉ có tại tạo thành thừa thế xông lên kỳ quan lúc tài năng tạo nên mà thành, mỗi đêm gõ vang trống chiều, có thể bởi vì trống chiều phẩm chất mà sau đó tích góp tinh thần lượng; chỉ bất quá đây cũng là duy nhất, trải qua một lần chiến đấu sau, trống chiều tích góp tinh thần vô luận có hay không bị sử dụng, cũng sẽ tan thành mây khói."

"Trống chiều tích góp tinh thần, há chẳng phải là so với chỉ tăng phúc khẩu phật tâm xả thần chung càng thêm hữu dụng? Chung quy tinh thần công dụng càng rộng lớn a." Giang Du hỏi.

"Nào có đơn giản như vậy, thừa thế xông lên kỳ quan chỉ tại đại quân quyết thắng lúc mới phải xuất hiện, cũng không phải là cá nhân chi lực có thể đưa tới, cho nên trống chiều tạo nên so với thần chung có thể khó khăn nhiều; nghe lão chủ tướng suy đoán nói, làm một người thu góp thần chung mộ cỏ lúc, sẽ đưa tới càng lớn kỳ quan, nhưng thần chung chủ tình, trống chiều chủ sát, tình ngăn cản giết, giết vô tình, một người rất khó có kiêm hai người, cho nên thiên cô tới nay chưa bao giờ có người đồng thời tạo nên thần chung cùng trống chiều, vì vậy không người biết rõ sẽ đưa tới cái dạng gì kỳ quan." Hoàng Phủ Viện Sư nói.

Nghe vậy, mọi người trong lòng không có cái nào không buồn bã.

"Cá, ta sờ dục cũng; hùng chương, cũng ta sờ dục cũng; hai người không thể được kiêm, bỏ cá mà lấy hùng chương người vậy." Sư lão trực tiếp trích dẫn rồi « Mạnh tử. Nói với tử lên » danh ngôn để an ủi mọi người, này mới khiến bầu không khí dịu đi một chút.

Sau đó, vài tên văn nhân nhà sĩ cúi đầu cẩn thận thưởng thức Tô Nghi lúc trước làm thơ, sắc mặt thật giống như ném được tràn dư thừa rượu ngon bình thường say mê.

Một người trong đó nói: "Không nói trước thần chung mộ cỏ chuyện rồi, liền nói bài thơ này đi! Này thơ chỉ coi mở độ lượng chi tình trăm năm nhất ngộ, lại kiêm tài văn chương lạ thường, nhất định có thể bị ghi vào « quốc học »! Tô mười trù, người chẳng bằng vì thế thơ đề danh chứ?"

"Này thơ là ta vì giải quyết trong lòng phiền muộn, tự mình tiêu khiển mà làm, vậy liền kêu tự tiêu sầu đi." Tô Nghi cười một tiếng.

"Tự tiêu sầu. . . Không tệ, đề hợp thi ý, là tên rất hay!" Mọi người rồi rít gật đầu.

"Lại nói kia « quốc học » là cái gì?" Tô Nghi hỏi.

Sư lão trả lời: "« quốc học » một thư, là do Quốc Viện Phi Văn Các biên soạn liên tái kinh điển, mỗi một năm phát hành một quyển, trong đó thu nhận cả nước gần một năm tới ưu tú thi từ văn chương, Bách gia kinh điển, kỹ thuật công nghệ chờ một chút, là hiếm có Vật sư tầm."

"Một năm san phát một quyển quốc học tạp chí?" Tô Nghi trong đầu nghĩ.

"Ta nhớ được « quốc học » đã phát hành đến hơn tám trăm sách đi?" Một người hỏi.

"Không sai, sách thứ nhất thu nhận còn là tiên hiền Khuất Nguyên làm « rời rối loạn », kinh điển cực kỳ!"

Tô Nghi nghĩ đến Khuất Nguyên vị trí thời đại chiến quốc, cách nay vừa hơn tám trăm năm trái phải, nói cách khác, « quốc học » kể từ lúc đó liền bắt đầu phát hành rồi, chỉ là khi đó còn không có phát minh tạo giấy thuật, cho nên « quốc học » sách thứ nhất chỉ lấy ghi âm rời « rời rối loạn », càng thêm trực gián công nghệ phức tạp, cho nên phát hành lượng cũng rất ít, cơ hồ mỗi một quyển đều là tương môn thế gia đồ gia truyền.

"Hơn nửa năm nay ba tháng lại phải phát hành một quyển rồi, hắc hắc, tô mười trù đầu tiên là tại thi huyện làm ra tráng chí hùng thơ, lại tại sau đó tiệc ăn mừng trung viết xuống « tủy tửu từ chiến » tạo thành quân văn, hiện tại này đầu « tự tiêu sầu » tạo thành tình hữu độc chung kỳ quan, cũng là kinh điển thơ làm, nhất định có thể leo lên « quốc học »!"

"Nói không sai, tháng sau « quốc học » phát hành về sau, tô mười trù ắt sẽ tên lưu trong sử sách! Người ngoại địa lúc nào cũng cười nhạo ta Tổ Thủy Huyện tất cả nhân viên trong lòng ngực không điểm mực, trăm ngàn năm qua nhưng lại không có một người leo lên « quốc học », hiện tại cuối cùng có thể nở mày nở mặt!"

"Nhưng ta nghe nói « quốc học » tại phát hành trước một tháng cũng đã sửa bản thảo, bắt đầu sao chép rồi, tô mười trù làm ba bài thơ đều là tại tháng hai, sợ rằng không cần nói này một quyển đi?"

Nghe vậy, tất cả mọi người đều im lặng.

Lại có một người nói: "Năm nay này một quyển không được, năm sau cũng nhất định có thể lên!"

Mọi người cười một tiếng, rồi rít xưng phải.

"Chúng ta chỉ tại sát mạn, lấy công trận luận anh hùng, Tô hiền chất ba bài thơ lên « quốc học » dĩ nhiên là chuyện tốt, nhưng coi như không lên được, cũng không cần vì thế mang lòng ngăn cách."

"Huyện tôn đại nhân nói phải

Hoàng Phủ Viện Sự tay đề hồ phù, đem tâm thần liên thông vũ miếu, nói: "Tóm lại, Tô hiền chất làm ra bức này đủ để truyền tụng thiên tái hiềm thấy thơ, vô luận có thể hay không leo lên này một quyển « quốc học », ta cũng nhất định trước tiên phải đưa nó lên trình cho Quốc Viện Phi Văn Các."

Đứt lòi, Hoàng Phủ Viện Sự phân ra một luồng tâm thần, hóa thành trên trăm cái chữ viết, thông qua long mạch lối đi đưa tới đến Phi Văn Các thẩm duyệt trong phòng.

Cơ hồ là trong cùng một lúc, người xét duyệt trên bản sách nổi lên một tờ văn chương đến, trên đó viết Tô Nghi mới vừa làm « tự tiêu sấu » một thơ, cùng với này thơ sáng tác bối cảnh.

Người xét duyệt tò mò, cầm lên vừa nhìn, nhất thời hai tròng mắt sáng lên, cầm lấy bài thơ này vội vã chạy về phía biên soạn phòng.

Vài tên biên soạn viên ở bên trong phòng làm ồn tối mày tối mặt.

"« quốc học » này cái cuối cùng vị trí, cần phải cho La gia la cũng vậy sở làm « khuyên ông học » !"

"Cần phải ? Đây biên soạn phòng chẳng lẽ là một mình người định đoạt ?" Một người trừng mắt cười lạnh, "Đây la cũng vậy viết văn chương, thứ nhất tài hoa chưa đủ, thứ hai đạo lý nông cạn, có tư cách gì lên « quốc học »? Theo ta thấy, bình thường rất quận Tiền lão thái thủ sở làm « sát mạn hơi » tốt hơn gấp trăm ngàn lần!"

"Lư huỳnh nói sai rồi, Tiền lão thái thủ chi thơ dĩ nhiên tài văn chương thật tốt, tráng chí Lăng Vân, nhưng thông thiên sát khí tràn ra, thật giống như cừu nhân gặp mặt lẫn nhau chửi mề, sợ này máu khí dính « quốc học » trang bìa a!" Một người trung niên nói, "Ta cảm giác được Kinh Châu Lô ngọc an viết « ung dung nông bài hát » đứng đầu thuộc lâu lâu, điền viên cảnh đẹp tung bùng ở trước mắt."

"Không không không, ta cảm giác được vẫn là. . ."

Bởi vì cuối cùng này mấy thiên thi văn đều hết sức ưu tú, những thứ này biên soạn viên theo chạng vạng tối làm ồn đến gần như giờ tỵ, rõ ràng hôm nay chính là sửa bản thảo ngày, lại vẫn không có cho ra một cái kết quả.

Ngồi trên vị trí đầu nào một ông già hơi hơi mờ mắt vừa nhìn, âm thầm thở dài một tiếng.

Lúc này, một tên người xét duyệt lao đảo xông vào biên soạn phòng, một bên giơ lên trong tay thơ trang, một bên đẩy mặt đỏ bừng hô lớn: "Tô mười trù lại có thơ mới rồi!"

Mọi người tại đây rồi rít sắc mặt cả kinh.

"Không thể nào ? Kia tô mười trù đã có hai bài thơ đem leo lên « quốc học », này theo thi huyện mới qua mấy ngày, lại có thơ mới rồi hả?" Một người kinh ngạc đạo.

"Nhanh lấy tới xem một chút!"

Một người vô cùng lo lắng mà đoạt lấy người xét duyệt trong tay thơ trang, cúi đầu vừa đọc, nhất thời vỗ án gọi tốt!

"Thơ hay!"

Mọi người thấy như vậy phản ứng, càng là hiếu kỳ không ngớt, rồi rít đứng dậy bu lại, vừa nhìn thơ trang, nhất thời sắc mặt đỏ ửng!

"Hôm nay có rượu hôm nay say. . . Được! Được! Chỉ cái này một câu, đủ để truyền lưu thiên cổ!" Một ông già kích động lật xuống một luồng râu bạc.

"Câu này phảng phất thật làm cho ta trong miệng sinh ra mùi rượu đến, lúc trước là sửa bản thảo chuyện tranh luận không nghĩ kiểm chế tâm tình cũng đột nhiên trong!"

"Ta bình sinh duyệt thơ vô số, tô mười trù trước mặt hai bài thơ nghiêm nhiên đã có đại gia phong phạm, mà này một bài trong thơ độ lượng khí khái, cơ hồ đăng phong tạo cực, thật sự là ta bình sinh mới thấy!"

"Thơ này trung chi côi mở chi tình tung bùng trên giấy, quả nhiên là tốt nhất chi thơ! Hơn nữa không chút nào kém côi hơn tô mười trù lúc trước viết « lập chí » cùng « tủy tửu tử chiến » hai thơ, xứng là kinh điển, có thể lên « quốc học » !"

Mọi người nghe vậy rồi rít sừng sốt một chút.

"Vậy hãy để cho bài thơ này cùng tô mười trù trước mặt hai đầu cùng nhau, leo lên « quốc học »?" Một người thử dò xét nói.

Mọi người lấp bắp, thần sắc do dự, một người trong đó nói: "Này, không tốt lắm đâu ? Mỗi một sách « quốc học », một người đồng thời chỉ có thể có hai thiên trừ tác thu nhận trong đó, xưa nay đều là như thế, lần này nếu muốn một lần lên cùng một người ba bài thơ, sợ phá hư quy củ a."

"Có cái gì tốt không được, hai thiên trừ tác hạn chế, vốn chính là hậu nhân áp đặt đi tới, sáng lập Phi Văn Các lão tổ tông có thể cho tới bây giờ không có lập được bức này quy củ." Một người bêu môi nói.

"Hơn nữa tô mười trù hái được thiên cổ mười trù, lúc trước lại nghe nói hấn phá nhà nghèo thứ tộc hai sao võ sinh thần thoại, đã sớm không phải là cái

gì quy tắc có thể trời buộc hần."

"Ta cảm giác vẫn là không quá ổn thỏa , để cho tô mười trù ba thơ cùng lên « quốc học », một khi phát hành , sợ bị đọc giả nói chúng ta lấy quyền mưu tư."

"Chủ bút đại nhân thấy thế nào ?"

Mọi người rồi rít đem tâm mắt nhìn về phía ngời ở chủ vị tên lão giả kia , nguyên văn biển , niên kỷ trăm tuổi có thừa , là trong mọi người ở đây học thức là uyên bác nhất người , hần chức vị là chủ toàn biên chuyện , gọi tắt "Chủ bút" .

Nguyễn chủ bút nhận lấy một người đưa tới thơ trang , phẩm đọc hồi lâu , mọi người nóng lòng , vội vàng xin hần đánh giá.

Chỉ thấy nguyên chủ bút yên lặng hồi lâu , đột nhiên đứng dậy , trong miệng niệm đến: "Thơ hay!"

Sau đó , nguyên chủ bút lại nhắm mắt , gật gù đắc ý , như là tại tinh tế phẩm đọc trong thơ hàm súc , hồi lâu , mỉm cười gật đầu , còn nói một tiếng: "Thơ hay!"

Một tiếng này thơ hay lời kéo trường âm , giống như lấy vô tận dư vị , mọi người trở mắt nhìn nhau , trong lòng cũng nghĩ: "Lời bình đây?"

Cuối cùng , nguyên chủ bút như là ngại không đã ghiền bình thường cẩn thận nhìn chăm chăm trong tay thơ trang nhìn hồi lâu , thật dài thở ra một hơi , lại nói một tiếng: "Thơ hay!" .

Mọi người trong lòng rét một cái , nguyên chủ bút đọc đủ thứ thi thư , trong lòng chỉ chữ có thể hóa thành đại dương , nhậm chức Phi Văn Các chủ bút hơn bốn mươi chớ , nhưng cho tới bây giờ không có triển lộ ra như vậy biểu tình đến , chớ nói chi là liền khen một phần thi văn ba tiếng "Thơ hay" .

...

Bạn đang đọc truyện *Bình Pháp Đại Thánh Convert* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 76: Ngoài ý muốn phong thưởng

Lại nhìn một hồi , nguyên chủ bút buông xuống thơ trang , từ từ nói: "Các người a. . . Sự chú ý toàn ở thơ lên , chẳng lẽ không có chú ý tới ngoài ra bối cảnh giới thiệu ? Bài thơ này , nhưng là dẫn phát bốn vang tình hữu độc chung kỳ quan , nếu là bức này hữu tình chỉ thơ không được « quốc học », như vậy một quyền cái khác thi văn cũng không cần lên."

Mọi người trên mặt có vẻ kinh ngạc , lại nhận lấy thơ trang nhìn kỹ một chút thơ làm bên trái bối cảnh giới thiệu , nhất thời kinh thanh nổi lên bốn phía.

"Thật đúng là có chuyện này!"

"Ta thiên! Bốn vang thần chung kỳ quan a! Đòi ta đều chưa từng gặp qua!"

"Đầu tiên là một bài « lập chí » đưa tới thế không thể đỡ kỳ quan; sau là một bài « tủy tửu tử chiến » đưa tới vút bút tòng quân kỳ quan; hiện tại lại tới một bài « tự tiêu sầu » tạo thành tình hữu độc chung kỳ quan , này tô mười trù đến tột cùng còn có thể chơi đùa ra cái trò gì tới ?"

"Không nói kỳ quan , này đầu « tự tiêu sầu » đã kinh điển phi thường , nhưng ta phải nói , làm thơ người cảm tình lại càng là khó được , theo lý leo lên « quốc học » ! Đừng nói kéo tới sang năm , coi như là kéo một khắc lên « quốc học », đều là thiên lý bất dung!"

Không có một người phản bác , mọi người đồng loạt nhìn về phía nguyên chủ bút , chờ hần xuống quyết định sau cùng.

"Bây giờ tô mười trù tại thiên hạ sĩ tử trong lòng danh tiếng chính giữa , Nhân tộc yêu cầu viên này ngôi sao mới chiếu sáng con đường phía trước , lúc này chính là ta chờ thêm dầu vào lửa thời khắc; chúng ta làm việc thiên tư là thực sự , nhưng nhiều lắm là chỉ có thể bị thiên hạ đọc giả mắng một năm , nếu để cho hậu nhân biết rõ chúng ta cố ý đề tô mười trù chỉ thơ không phát , sợ là chúng ta sẽ bị hậu nhân mắng một trăm , một ngàn năm!"

Mọi người sắc mặt rét một cái , rồi rít nói: "Chủ bút đại nhân ánh mắt lâu dài , chúng ta còn lâu mới có thể cùng!"

Tại Tổ Thủy Huyện.

Hoàng Phủ Viện Sự đem « tự tiêu sào » phát cho Quốc Viện Phi Văn Các sau đó , bởi vì vẫn chưa tới giờ tỵ rồi chỗ thời khắc , mọi người liền bắt đầu đồng một câu tây một câu mà nói chuyện phiếm trò chuyện.

Lúc này , chợt nghe nhà ngoài có người dùng trống trận tranh minh cao giọng hô: "Thánh chỉ đến! Tô Thủy Huyền võ sinh Tô Nghi tiếp chi!"

Tất cả mọi người đều vô cùng ngạc nhiên , không biết vì sao thánh chỉ sẽ ở thời điểm này đến , ngay cả Quý Huyện lệnh cũng trầm mặt lẩm bẩm: "Không phải thông báo là thánh chỉ ngày mai mới có thể đến sao? Hơn nữa không trải qua từ tay ta , trực tiếp tại trước mặt mọi người tới Tô hiền chất cửa nhà ban bố thánh chỉ . . . Cái này không đúng sức."

Tô Nghi hơi hơi nhăn đầu lông mày , đứng dậy đi ra chính đường , bắt chuyện Tô Thi Nhi đuổi theo , ngồi cùng bàn bọn quan lại rồi rít đi theo , mà trong sân các tân khách cũng mặt đầy tò mò đi theo , cũng muốn nhìn một chút triều đình đến tột cùng sẽ phong thưởng Tô Nghi gì đó.

Đi ra cửa , quả nhiên thấy một vị ba mươi mấy tuổi khâm sai ngang đầu ưỡn ngực đứng ở ngoài cửa , tay cầm một cuốn long thư vàng trù , sắc mặt bình tĩnh.

Thấy mọi người tới đủ , kia khâm sai giờ lên thật cao trong tay vàng trù; thấy thánh chỉ như gặp vua , tại tràng sở hữu tân khách tất cả đều quỳ xuống , bình dân cái trán chấm đất , danh môn vọng tộc đại phúc độ khom người , huyện nha một hệ quan chức chỉ cúi đầu xuống; mà Xu Mật Viện một hệ quan chức chỉ quỳ chủ tướng , thấy thánh chỉ chỉ là hơi hơi khom người tỏ vẻ tôn kính.

Loại trừ Xu Mật Viện một hệ quan chức ngoài ra , duy nhất tại chỗ đứng chỉ có Tô Nghi rồi , Thiên Trạch Sĩ Từ không quỳ Quân Vương , chỉ quỳ thánh nhân.

Kia khâm sai mở ra thánh chỉ , lớn tiếng ngâm tụng đạo: "Phụng thiên thừa vận , hoàng đế chiếu viết: Võ sinh Tô Nghi , bởi vì bác tài đa học , lực có thể gánh đình , rút đầu trù ở thiên cổ , lấy được thiên trạch ở hoang vu , trầm cảm giác sâu sắc vui vẻ yên tâm , cho nên ban cho ngự dụng văn phòng tứ bảo một bộ , tử thụ đại ngọc một cái , Doanh Châu ngọc san hô những vật này , khác hoàng kim ba trăm lượng , cũng tứ phong theo ngũ phẩm Tô Thủy Huyền khai quốc nam , thực ấp ba trăm nhà , coi sáu trăm thạch , thêm thực phong , khâm thử!"

"Tạ chủ long ân!" Tô Nghi nhận lấy thánh chỉ , chân mày nhưng là hơi hơi nhíu lên.

Kia khâm sai gạt đầu một cái , lại quát gọi sau lưng hai người đem cái rương đưa lên tới , vừa mở ra , đủ loại kỳ trân dị bảo tại bên đường đèn lồng chiếu rọi lóe lên ánh sáng nhu hòa. Chung quanh rất nhiều bình dân bách tính toàn đều đứng lên , nhìn trong rương tài bảo liên tục nuốt nước miếng.

Một đám huyện nha quan chức tất cả đều trên mặt có vẻ kinh ngạc: Bọn họ vốn là dự trù triều đình đối với Tô Nghi phong thưởng sẽ rất ít , nhưng không nghĩ đến sẽ phong phú như vậy.

Có thể dùng tới ngự tứ văn phòng tứ bảo , là tất cả quan văn trong lòng theo đuổi một trong; mà Bình Phong Đại Lục nhan sắc lấy vàng vi tôn , tử thứ hai , đồ xanh ở tại sau , màu tím hàng đệ bình thường chỉ khen thưởng cho vương công đại thần , không người nghĩ đến Tô Nghi một cái võ sinh vậy mà có thể phá cách được đến bậc này ban thưởng; mà Doanh Châu ngọc san hô càng không cần nhiều lời , chính là kéo dài tuổi thọ , khai trí tinh não kỳ vật , Nhân tộc theo Doanh Châu thu được ngọc san hô một năm cũng bắt quá mười mấy bụi cây , cơ bản đều là hoàng thất độc chiếm , cực ít ban thưởng cho hạ thần.

Mà phong tước phương diện , tất cả mọi người đều cho là triều đình đối với Tô Nghi hoặc là không phong , hoặc là cho cái chỉ treo chức vụ , không có thực quyền cùng thu thuế hư hàm , nhưng trong thánh chỉ vậy mà chỉ ra "Thêm thực phong", nói cách khác Tô Nghi tước vị là chân chính theo ngũ phẩm huyện nam , mà Quý Huyện lệnh coi như lên huyện Huyện lệnh , quan giai cũng bắt quá theo lục phẩm , tại trường hợp chính thức thấy Tô Nghi còn phải miệng hô "Đại nhân" .

Chỉ bắt quá tước vị không thể so với quan chức , mặc dù tước vị có chức vụ có thu thuế , nhưng nhiều nhất chỉ là danh hiệu vinh dự , theo ngũ phẩm huyện nam thực quyền kém xa tít tắp theo lục phẩm Huyện lệnh.

Nhưng dù vậy , Tô Nghi chỉ cần trên đầu đỡ lấy theo ngũ phẩm thực phong tước vị , tới chỗ nào cũng sẽ được đến dùng lễ cùng ưu đãi , có thể nói là vô cùng phong phú ban thưởng một trong.

Rất nhiều bình dân không hiểu trong đó con đường , chỉ nghe hoàng kim ba trăm lượng năm chữ , chính là cặp mắt đăm đăm , thật giống như ngum nước đều muốn chảy ra.

Một lượng hoàng kim chính là mười lượng bạc , cơ hồ đền bù rất nhiều người một năm thu vào , nói cách khác rất nhiều người làm hơn mấy đời đều tích góp không dưới nhiều tiền như vậy.

Danh môn vọng tộc môn cũng không quan tâm tiền tài khen thưởng , mà là quan tâm hơn những thứ kia kỳ trân dị bảo cùng với tước vị phong thưởng , trong lòng đều tại suy nghĩ: Triều đình quả nhiên vẫn là thật tình mắt , biết lý lẽ , tô mười trù lúc trước lấy được đủ loại thành tựu , chính làm hợp với như vậy tưởng thưởng.

Kia khâm sai sau khi đi , Tô Nghi để cho Quý An đem phong thưởng đồ vật dọn về trong kho phòng , yên hội cứ theo lễ thường tiến hành , một đám quan chức vừa về tới chính đường chỗ ngồi liền nghị luận sôi nổi.

"Trung thư lệnh dẫn dắt chủ hòa phái có ý gì ? Rõ ràng tại Triều Đình lên như vậy dốc sức áp chế đối với Tô hiền chất phong thưởng , kết quả tế phong thưởng so với Từ đại nhân muốn cầu còn phong phú , chẳng lẽ trên triều đình đã xảy ra biến cố gì ?" Quý Huyện lệnh trên mặt biến ảo không ngừng.

Tô Nghi cũng là mặt đầy hồ nghi.

Hoàng Phủ Viện Sự nhìn về phía Tô Nghi nói: "Theo ta thấy, tại Triều Đình lên áp chế phong thường, mục tiêu là vì cho người một hạ mã uy, cảnh cáo người hảo hảo suy nghĩ chính mình đứng đội; mà đêm nay hết lần này tới lần khác chọn ở đây chờ náo nhiệt lúc, tại trước mắt mọi người đối với người cổ động phong thường, có lẽ chính là vì để cho dân chúng nhìn ở trong mắt: Triều đình đối với người luận công ban thưởng, coi trọng có thừa, người nếu là vô duyên vô cớ đối với triều đình bất kính, nhất định bị ngàn người công kích, nhưng bây giờ đại biểu triều đình là ai, mọi người đều biết."

"Thì ra là như vậy, hành động này để cho chủ hòa phái chiếm cứ đạo nghĩa cùng dư luận điểm cao, một khi ta đối chủ hòa phái chủ động triển lộ địch ý, chính là ta sai lầm, nhất định bị tố cáo là loạn thần tặc tử; trừ phi ta về sau không biết xấu hổ cùng danh tiếng, nếu không vô luận bọn họ đối với ta sử cái gì chướng ngại, ta đều chỉ có thể bị động bị đánh, trung thư lệnh cùng Hoàng Hậu thật đúng là thật là thủ đoạn!" Tô Nghi cười lạnh.

"Chủ hòa phái có lẽ còn dự định nhờ hành động này để cho tô mui trừ người buông lỏng cảnh giác, ở sau lưng có lẽ còn có mặt khác chiều số."

"Nếu thật sự là như thế, chủ hòa phái mưu đồ quá nhiều, không thể không đề phòng a."

Một đám quan chức lo lắng.

"Ta nghe nói đương kim Thánh Thượng nằm trên giường không dậy nổi, ăn uống ngủ nghỉ đều muốn cung nữ thái giám chiếu cố, liền bút đều cầm không nổi, này thánh chỉ thật là Thánh thượng chính tay viết xuống?" Lại phòng thư lại mặt đầy hồ nghi.

Quý Huyện lệnh để cho Tô Nghi mở thánh chỉ ra vừa nhìn, lập tức lắc đầu một cái nói: "Không phải Thánh thượng bút tích."

Tô Nghi nheo mắt: "Liền thánh chỉ đều có thể tùy ý giả tạo, triều đình này đã bị Hoàng Hậu cầm giữ đến loại trình độ này sao?"

Mọi người càng là im lặng.

Yên lặng gian, Lý giáo úy xông vào trong sân, xé ra giọng oang oang liền hỏi lúc trước đưa tới kỳ quan thơ có phải là hay không Tô Nghi viết.

Khi lấy được khẳng định sau đó, Lý giáo úy liền tục than thở, đầm ngực dậm chân, đối với chính mình không có thể tới tham gia yến hội biểu thị mười phần hối hận, đưa đến mọi người liên tục bật cười, hóa giải trước đây trăm muôn bầu không khí.

Giờ tỵ mười một giờ, tiệc ăn mừng nhiệt độ cuối cùng bắt đầu biến mất, tại đưa đi sở hữu khách nhân sau đó, Quý Huyện lệnh bắt chuyện trong sân hai người vào chính đường, hướng Tô Nghi giới thiệu.

"Vị này là Thang Văn Bản, vị này là Dư Khai, hai vị đều là tử trong quân đội điều đi tới người đi đường, ngụ ở Càn Giang đường phố đầu đuôi đường phố, người nhưng nếu có việc, tùy thời có thể bắt chuyện hai người đi theo."

Tô Nghi vừa nhìn hai người diện mạo, hai người đều là ba mươi mấy tuổi khoảng chừng, Thang Văn Bản dài cao lớn thô kệch, nhưng lại lúc nào cũng treo hiền hòa mỉm cười; mà Dư Khai mặc dù nhìn như gầy thấp nhỏ nhũ yếu ớt, nhưng sắc mặt thập phần lạnh lùng. Tô Nghi đều không yêu cầu nhìn kỹ, liền có thể cảm nhận được hai người giữa hai lông mày một màn kia sát khí, hiển nhiên đều là đã trải qua chiến trận người.

Trước đây Quý Huyện lệnh chỉ nói sẽ điều tới hai gã tướng tài bảo vệ hắn, nhưng giờ phút này lại điều tới rồi hai vị người đi đường cấp bậc cao thủ, để cho Tô Nghi phá cảm giác kinh ngạc; nhưng nghĩ lại, Tô Nghi liền cảm giác thư thái, chịu điều tới cao cấp bậc người đảm nhiệm hộ vệ, nói rõ bảo vệ hắn làm việc thập phần trọng yếu.

Vì vậy Tô Nghi cũng không kiêu cách, hướng hai người chấp tay nói: "Canh người sở hữu, Dư đại nhân, ngày sau phải bị hai người các người chiếu cố."

"Tô mui trừ không cần khách khí, bảo đảm người an toàn chính là ta Tổ Thủy Huyện quân dân nhất đẳng đại sự, tùy ý sai sử chúng ta liền có thể." Kia Thang Văn Bản cười nói.

"Nghĩa bất dung từ!" Dư Khai gật đầu một cái.

Tô Nghi bận rộn cả ngày, đưa tiễn một đám quan lại sau, đã không có tinh lực làm bất cứ chuyện gì, vì vậy giao phó Vương ma ma thu thập sân, sau đó trở lại trong phòng, suy nghĩ một chút, lần nữa đem kim thiên thoát xác kì mưu tòn vào Gia Cát trong túi, sau đó nhào lên trên giường liền ngủ thật say.

Ngày kế, Tô Nghi tại gà gáy trong tiếng tỉnh lại, vừa mở mắt, chỉ nghe thấy bên ngoài viện la hét âm ỉ tiếng.

Tô Nghi mặc quần áo đi tới trong sân, chỉ thấy mấy tên hạ nhân chính lui tới vận chuyển lễ phẩm, thấy Tô Nghi, lập tức khom mình hành lễ.

Tô Nghi gật đầu, vừa nhìn về phía phòng kho, đem qua sâm yến người lễ vật đã đem phòng kho chất đầy, hôm nay lễ vật chỉ có thể chồng chất tại phòng kho bên ngoài, chờ đợi sửa sang lại.

Lúc này, liền nghe tiền viện trạch môn trước, phòng gác cổng Quý An đang lớn tiếng nói: "Chư vị đường xa tới cực khổ, lão gia nhà ta mới vừa leo xong Trích Tinh Các, thể xác và tinh thần mệt mỏi, không thể tự mình tiếp đãi chư vị, xin mời nhiều hơn tha thứ."

"Không sao không sao, tô mui trừ chỉ khổ cực chúng ta tự mình thông cảm, lúc này tình cảm đã đưa đến, chúng ta như vậy cáo từ."

"Chư vị đi tốt hôm nay tới cửa tặng quà chỉ tình, ắt sẽ truyền đạt đến lão gia trong lòng." Quý An nói.

Tôi chơi tân khách hài lòng rồi đi.

Bạn đang đọc truyện *Bình Pháp Đại Thánh Convert* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 77: Thương binh phạt mưu

Quý An tay nâng một chồng lễ đơn đi vào chính viện, thấy Tô Nghi lập tức khom mình hành lễ, nói: "Lão gia, ngài tỉnh."

Tô Nghi gật đầu, hỏi: "Sáng nay là tình huống gì?"

"Trở về lão gia, theo rạng sáng bắt đầu thì có rất nhiều vùng khác hào thân hoặc tự mình, hoặc sai quân sự tới cửa viếng thăm, đưa lên lễ phẩm, chỉ là ngài còn chưa tỉnh lại, ta liền từng cái báo cho biết, nói tốt khuyên trở về."

"Quả nhiên như huyện tôn đại nhân đoán, những thứ kia danh môn vọng tộc môn nhìn thấy ta hái được hai sao đều ngồi không yên, sợ rằng tiếp theo tới chơi tân khách sẽ nối liền không dứt, ta thẳng tư muốn tham gia Viện thí, làm sao có thời giờ từng cái tiếp đãi?" Tô Nghi trong lòng suy nghĩ nói.

Vì vậy Tô Nghi phân phó nói: "Tiếp theo như còn có người đến cửa viếng thăm, người giống như nói thật ta đang ở học tập, bất tiện gặp khách; nếu là có thập phần trọng yếu trước người tới thăm, tới phiên người cho ta biết."

Quý An đáp dạ, còn nói: "Trước đây tới chơi người còn đưa lên rất nhiều thiệp mời, nên như thế nào trả lời bọn họ?"

Tô Nghi trong đầu nghĩ: "Những thứ này thiệp mời sợ rằng đều là một ít ít rượu sẽ hoặc là gia yến mời, coi như không tham gia cũng không thể gọi là, chỉ cần lễ phép từ chối liền không hại đến đại thể; thế nhưng chút ít trọng yếu yến hội nhất định là muốn tham gia, đối với ta mình cũng có chỗ tốt, cho nên ta phải làm thận trọng sàng lọc xã giao, cũng không ảnh hưởng quân ta nghiệp, cũng sẽ không lạnh nhạt nhân tình."

"Người mỗi ngày sáng sớm đem thiệp mời đưa đến ta trong nhà đến, ta sẽ tự mình hồi phục." Tô Nghi nói.

"Dạ."

Lại giao phó một vài sự vụ, Tô Nghi sau khi rửa mặt, gõ vang thần chung, nhất thời cảm giác có một cỗ vô hình lực lượng theo tiếng chuông tán ra, sau đó ẩn giấu ở thân thể một cái vị trí bên trong, mặc hấn như thế nào tìm cũng không tìm tới hấn chỗ ẩn thân, chỉ đành phải lắc đầu một cái, trở về phòng luyện tập thư pháp.

Bởi vì trong nhà sự vụ cơ bản từ Vương ma ma gánh vác qua đi, Tô Thi Nhi trong lúc nhất thời không có chuyện gì làm, vì vậy tới Tô Nghi trong phòng hỗ trợ mài mực.

Chỉ là nàng mang đến con rùa đen nhỏ từ từ, vừa thấy được mực liền cặp mắt sáng lên, lập tức nhào tới một hồi hồ uống, để cho Tô Thi Nhi thập phần bất đắc dĩ.

Thấy loại này ôn hòa cảnh tượng, Tô Nghi trong mắt hiện lên vẻ âm áp.

"Thi Nhi tỷ, đêm qua khổ cực người." Tô Nghi một bên viết chữ vừa nói, tối hôm qua Tô Thi Nhi vì hấn tiệc ăn mừng bạn trước bạn sau, Tô Nghi toàn đều thấy ở trong mắt.

"Ta xong rồi đều là đơn giản việc vặt, không có chút nào khổ cực, ngược lại Nghi nhi người mới là cực khổ nhất, không chỉ có một cả ngày đều ở học tập, lúc rảnh rồi còn muốn cùng người giao thiệp. . . Người nhất định phải tại năm nay tham gia Viện thí sao? Thời gian như vậy cấp bách, sẽ mệt chết đi thân thể." Tô Thi Nhi lo lắng nói.

"Ừ, ta muốn mau chóng tăng lên cấp bậc, leo lên đỉnh phong, nhìn một chút thế giới rốt cuộc có bao nhiêu sao rộng lớn, còn có. . ."

Dứt lời, Tô Nghi nhìn một cái Tô Thi Nhi, người sau trên mặt lập tức bay lên một vệt ánh nắng đỏ rực.

"Ta, ta nghe Vương ma ma nói, Viện thí độ khó so với thi huyện cao hơn gấp mấy lần, có hay không khoa trường như vậy à?" Tô Thi Nhi hỏi.

"Vương ma ma nói thiếu, " Tô Nghi lắc đầu cười nói, "Ta cho người cử một trực quan tiền lệ, một trăm tham gia thi huyện mộng đồng, trung bình cũng

có thể có hơn ba mươi người thi đậu võ sinh; nhưng ở Viện thí trung, một trăm võ sinh cũng chưa chắc có thể có ba bốn người thi đậu tướng tài."

"Đây chẳng phải là lại nói, Viện thí độ khó so với thi huyện đại gấp mười lần trái phải?" Tô Thi Nhi giật mình cực kỳ.

"Đây chỉ là trực quan con số tương đối, thật muốn nói độ khó mà nói, ta cảm giác được không ngừng khó khăn gấp mười lần."

"Kia Nghi nhi người có lòng tin trở thành trong một trăm người ba, bốn người sao?"

Tô Nghi nhún vai: "Viện thí khảo sát hạng mục rất nhiều, ta không thể bảo đảm hai tháng liền đem sở hữu hạng mục toàn bộ học xuyên thấu qua, chỉ có thể nói tận lực cố gắng lên, nếu như thi rớt rồi, coi như là đi quận thành xem phong cảnh một chút rồi."

"Ta nghe nói hiện giờ ngũ hồ Thượng tướng đầu, Vũ An Quân dự bị Lục Bát Quân năm đó cũng không có trong vòng một năm thi đậu võ sinh cùng tướng tài?"

"Ừ? Người nghe nói qua Lục Bát Quân?" Tô Nghi nhướn mày lên.

"Ừ, Vương ma ma đặc biệt sùng bái Lục Bát Quân, lúc rảnh rồi liền thích tại bên tai ta lái nhai hần, còn rất thích bắt người với hần so với, để cho ta thật là phiền." Tô Thi Nhi bĩu môi.

"Người cũng không thể trách nằng, Lục Bát Quân tuổi gần ba mươi mấy tuổi cũng đã là phi tướng rồi, thiên tư siêu quần, người lại truyền hần phong độ nhẹ nhàng, tự nhiên làm cho người thích mộ; ta nghe nói hần tại tấn thăng hạng nhất lúc đưa tới Thánh Đạo kiểm minh kỳ quan, chỉ thiếu một chút là có thể đem Thánh Đạo kiểm năm chặt, làm của riêng, tại đương thời còn đưa tới xã hội phản ứng, chấn động một thời, người người đều nói hần bốn mươi tuổi trước tất thành chủ tướng, còn đem vượt qua lục môn lão tổ tông."

"Thánh Đạo kiểm?" Tô Thi Nhi mặt đầy u mê.

"Ừ, ta tại trong sử sách xem qua, là binh gia sĩ tử chí cường vũ khí, là binh gia Thánh Đạo biến thành, trên đời chỉ có một cái; nghe nói Thánh Đạo kiểm mỗi lần huy vũ cũng có thể dẫn động Thánh Đạo cộng hưởng, đã không phải là vũ khí thông thường cùng thần binh có thể so sánh với rồi." Tô Nghi trả lời, "Nhân tộc thiên tái lịch sử, có thể được Thánh Đạo kiểm lúc đó mấy người, không hề ngoài ý muốn có thể trở thành chủ tướng, nhưng trong lịch sử trở thành chủ tướng người nhưng cũng không là mỗi cá nhân cũng có thể đưa tới Thánh Đạo kiểm minh kỳ quan."

"Nếu thiên hạ chỉ có một cái, vậy khẳng định sẽ về Nghi nhi sở hữu!" Tô Thi Nhi nắm chặt quyền, kích động nói.

Không chỉ là Tô Nghi, ngay cả con rùa đen nhỏ đều lật một cái liếc mắt, cũng không biết Tô Thi Nhi lòng tin là từ đâu tới.

Bất quá Tô Nghi cũng không muốn đả kích Tô Thi Nhi, chỉ nói: "Ta nếu là ở năm nay có thể thi đậu tướng tài, có lẽ cũng có thể tại tấn thăng hạng nhất lúc đưa tới Thánh Đạo kiểm minh kỳ quan, về phần chân chính thu được Thánh Đạo kiểm, vẫn là không nên suy nghĩ quá nhiều rồi."

Cái đề tài này kết thúc, Tô Nghi cúi đầu luyện chữ, hần hôm nay viết là « Tôn Tử binh pháp » mưu công thiên.

Tô Thi Nhi an tĩnh nhìn Tô Nghi viết chữ, chờ đến Tô Nghi viết xong một phần lúc, nói: "Nghi nhi, người gần đây chữ càng ngày càng tốt rồi."

"Ừ? Người xem đi ra?"

"Ừ, ta mỗi ngày cho người thu thập căn phòng thời điểm, cũng sẽ nhìn một chút người chữ, cảm giác mỗi một trang đều có một điểm tiến bộ."

Tô Nghi sự chú ý cũng không phải tại "Tiến bộ" trên cái từ này.

"Ta mỗi ngày không ở thời điểm, là người giúp ta thu thập căn phòng à? Như thế không giao cho hạ nhân?" Tô Nghi hỏi.

"Để cho người khác động tới người căn phòng đồ vật, ta cuối cùng cảm thấy. . . Cái kia, có chút không vui." Tô Thi Nhi cúi đầu nói.

"Ghen?" Tô Nghi nhướn mày lên, nghĩ thâm, lại đùa đạo, "Ừ, dù sao phòng ta về sau cũng sẽ là Thi Nhi tỷ phòng người, gian phòng của mình nên chính mình thu thập."

Tô Thi Nhi trong phút chốc đỏ bừng cả khuôn mặt, hốt hoảng đứng dậy, bỏ lại một câu "Ta phân phó phòng bếp cho người nấu ăn lót dạ phẩm đi", sau đó đi lên võ bước rời khỏi phòng.

Tô Nghi nâng lên một nụ cười, con rùa đen nhỏ ngẩng đầu lên, trong ánh mắt tràn đầy khinh bỉ, thật giống như lại nói: Thật là một điểm tư chất cũng không có, quả nhiên ban ngày liền trên đùa hoàng hoa khuê nữ.

"Nhìn cái gì chứ, nhìn lại không cho người mực uống."

Tô Nghi giờ tay lên cầm một cái từ từ bôi giáp, người sau lập tức thu hồi ánh mắt, uống từng ngụm lớn mực, rất sợ Tô Nghi quyết tâm.

Tô Nghi tiếp tục viết mưu công thiên.

Nhìn bút hạ chữ, Tô Nghi trong đầu nghĩ: "« Tôn Tử binh pháp » mưu công thiên ý nghĩa chính là thông qua mưu lược dùng địch nhân khuất phục, dùng

ít nhất tổn thất đôi lấy lợi ích lớn nhất; mưu công thiên mưu, là trước trận chiến vận dụng mưu lược, mà không phải lưỡng quân giao chiến lúc mưu kế; mưu lược là trước trận chiến tổng thể hoạch định, thông qua sử dụng mưu lược không đánh mà thắng chi binh, so với ở trên chiến trường dùng kế mưu liều mạng tốt hơn."

"Chính gọi là thượng binh phạt mưu, thứ yếu phạt giao, thứ yếu phạt binh, hấn xuống công thành, thượng binh phạt mưu ý tứ không phải cùng địch nhân ở trên chiến trường liều mạng mưu kế, mà là ở trước trận chiến phạt xuống địch nhân mưu lược, xóa bỏ địch nhân đối địch với chính mình tư tưởng, để cho địch nhân cảm thấy bọn họ không có phần thắng chút nào, từ đó chủ động đầu hàng. Vì vậy, thông qua mưu lược dùng địch nhân khuất phục, bên ta không có bất kỳ tổn thất nào, có thể được đến địch nhân thổ địa, nhân dân cùng tài nguyên, lúc này mới thượng thừa nhất thắng lợi phương pháp."

"Thứ yếu phạt giao, chính là thông qua ngoại giao thủ đoạn tới chiến thắng địch nhân, hoặc liên hiệp những quốc gia khác chiến thắng cường địch, hoặc phá hư địch nhân ngoại giao, ly gián địch nhân đồng minh, điển hình nhất tiền lệ chính là Tô Tần cùng Trương Nghi hai vị tiên hiền sử dụng tung hoành ngang dọc phương pháp: Ban đầu Tô Tần lấy hợp tung phương pháp, thuyết phục sáu Quốc liên hợp kháng Tần, để cho Tần quốc mười lăm năm không thể hướng đông khuếch trương; sau đó Trương Nghi lấy liên hoành phương pháp, thuyết phục sáu quốc cùng Tần quốc kết minh, trợ trợ rồi mỗi một quốc gia, sau đó từng cái một kích phá, cuối cùng dùng triều nhà Tần nhất thống, Tung Hoành gia cũng như vậy mà sinh."

"Thứ yếu phạt binh, chỉ có tại mưu lược cùng ngoại giao đều sau khi thất bại, bắt đắc dĩ mới có thể động viên quân đội chinh phạt địch nhân; hành quân chiến đấu hờ một tí mấy tháng thậm chí mấy năm, lao dân thương tài, hao binh tổn tướng, cho dù chiến thắng địch nhân, chính mình tổn thất cũng cực lớn, lâu ngày sẽ tạo thành số thắng nhất định vong cục diện. Thế gian rất nhiều người đều cho là binh pháp chính là lưỡng quân giao chiến, chiến thắng địch nhân phương pháp, nhưng vừa vận ngược lại, binh pháp cho là không chiến mà thắng, kiêng kỵ nhất đại động can qua, binh gia đối với quân sự thái độ so với cái khác Bách gia đều muốn cẩn thận nhiều."

"Không chỉ là « Tôn Tử binh pháp », đại đa số binh gia trừ tác cũng đều chú trọng bất chiến mà thắng, liền « lục thao » cũng nói cho nên người thiện chiến, không cần Trương Quân. Thiện thắng địch người, thắng vô hình. Lên chiến cùng không chiến. Cho nên giành thắng lợi ở dao sắc trước người, không phải lưỡng tướng vậy, ý tứ chính là giỏi về đánh giặc người, tại hành quân bày trận trước có thể có được thắng lợi; giỏi về áp chế địch nhân người, vô hình trung là có thể tan rã địch nhân. Cao minh nhất chiến đấu, chính là làm ra không người dám đối địch với ta cục diện. Vì vậy thông qua đánh sập lá cờ quyết tử đấu tranh mà lấy được thắng lợi, không phải một tên ưu tú tướng quân!"

"Mà xếp hạng cuối cùng công thành, chính là binh gia kiêng kỵ nhất chiến thắng phương pháp. Tại Binh Phong Đại Lục đã có Tào Tháo đối với « Tôn Tử binh pháp » làm chủ thích, nhưng Tào Tháo là nhân sĩ chuyên nghiệp, rất nhiều chú giải so với nguyên văn đều không lưu loát khó hiểu, vì vậy vô pháp truyền thế; mà hậu thế có « Thập gia chú Tôn Tử binh pháp », không chỉ có cực kỳ sâu sắc dễ hiểu chú giải, càng liệt kê rất nhiều chiến tích phụ trợ lý giải: Tỷ như thượng binh phạt mưu chú giải trung, thì có giặc tuân chém Hoàng Phủ vãn, Yên Anh trí đấu phạm rõ ràng, quân Tần phạt triệu điển hình án lệ, rất rõ ràng giải thích thượng binh phạt mưu chân lý, phi thường thích hợp ta hiểu."

Tô Nghi hao tổn hồi lâu thời gian, mượn hậu thế chú giải cẩn thận thể ngộ, sau đó cầm bút liền muốn viết "Thượng binh phạt mưu, thứ yếu phạt giao, thứ yếu phạt binh, hấn xuống công thành" những lời này, nhưng Tô Nghi tại viết xuống "Lên" chữ đệ nhất dụng thẳng lúc, dưới chân đại địa đột nhiên run lên!

Trên mặt bàn văn phòng tứ bảo cũng theo đó rung một cái, Tô Nghi vội vàng đè lại cái bàn.

Vừa nhìn đang uống mực con rùa đen nhỏ bị bắn tung tóe mặt đầy mực, ánh mắt như là có chút nổi nóng, Tô Nghi chính là mỉm cười, đồng thời vừa nghi hoặc đạo: "Động đất ?"

Bạn đang đọc truyện *Binh Pháp Đại Thánh Convert* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 78: Trí chi lòng quân, đã gặp qua là không quên được

Tô Nghi lại cầm bút viết xuống "Lên" chữ hai hoành, trong nháy mắt, trên giấy binh khí va chạm, vạn quân tiếng chém giết đột nhiên xống vào trong tai!

Trận này hú gọi đau nhói Tô Nghi màng nhĩ, khiến hấn đại não chợt xuất hiện một trận mê muội; Tô Nghi thân thể lệch một cái, vội vàng đỡ cái bàn, tránh cho chính mình ngã xuống.

Đồng thời, Luyện Binh Tràng trung tự mình pho tượng, như là xuất hiện nhỏ bé không thể nhận ra kẻ hở tới.

Tô Nghi nghi vấn đầy mặt, hoàn toàn không nghĩ ra tại sao lại xuất hiện loại hiện tượng này.

Sau đó, Tô Nghi viết xuống cái thứ 2 "Binh" chữ, lại đột nhiên cảm thấy cả người mềm nhũn, như là có cái gì vĩ đại lực lượng từ trên trời hạ xuống, đưa

hấn ép không thở nổi; trên giấy chiến tranh giao hưởng , chiến sĩ hô kêu càng thêm vang vọng , chấn Tô Nghi liên tục ho khan.

Tô Nghi trên trán toát ra mồ hôi lấm tấm đến, phảng phất cả người xương cốt đều bởi vì không chịu nổi gánh nặng mà phát ra rên rỉ.

Con rùa đen nhỏ nhìn Tô Nghi bộ dáng này , mắt lộ ra nghi ngờ.

Cũng không biết theo trong cơ thể vậy một nơi toát ra một cỗ quạt cường sức đến, Tô Nghi phục ở trên bàn , cắn chặt hàm răng , nâng lên run run rẩy rẩy tay , viết xuống cái thứ 3 "Phật" chữ.

Bỗng nhiên , Tô Nghi trong đầu vang lên như lời đình nổ vang , chỉ cảm thấy thân thể lực lượng thật giống như trong nháy mắt bị hút hết , cũng đã không thể bảo trì đứng , thân thể lệch một cái , âm thầm ngã trên đất.

Đồng thời , Luyện Bình Tràng bên trong sinh ra chấn động kịch liệt , từng cái giống như mạng nhện vết rách tại Luyện Bình Tràng trên mặt đất lan tràn , bên bờ lan can hơn nửa đều bị rung sụp , ngay cả tự mình pho tượng đều lan tràn đáng sợ kẻ hở , phảng phất chỉ cần nhẹ nhàng vừa đụng , sẽ lập tức vỡ thành hòn đá!

Tô Nghi nghe nói , nếu là tự mình pho tượng hủy hoại , vậy người này tu vi cả đời đều lại cũng không khả năng có chút tiến thêm!

"Như thế nào như thế ? !" Tô Nghi nhìn như muốn sụp đổ tự mình pho tượng , trong lòng trầm xuống.

Con rùa đen nhỏ vội vàng hấp tấp bò tới mặt đất , dùng đỉnh đầu rồi đỉnh Tô Nghi cảm , trong mắt như có nghi ngờ cùng vẻ lo âu; Tô Nghi đại não vô tri vô giác , hoàn toàn không có biện pháp làm ra phản ứng , chỉ cảm giác mình ý thức thật giống như cách mình càng ngày càng xa , dần dần chìm vào trong hôn mê.

Tại trước khi hôn mê một khắc trước , Tô Nghi nhìn đến mình luyện tập thư pháp trang giấy đột nhiên bộc phát ra chói mắt kim quang , lúc trước viết "Thượng bình Phật" ba chữ thật giống như hóa thành con bướm , đập lấy bay đến giữa không trung , chọt chui vào Tô Nghi trong đầu.

Luyện Bình Tràng chấn động đột nhiên dừng lại , tự mình pho tượng chỉ dừng tan vỡ tình thế , theo trong cái khe xông ra nhu hòa kim quang tới.

Sau đó , Tô Nghi trong mộng lung lại nghe thấy ngoài cửa Tô Thi Nhi tại gõ cửa.

"Nghi nhi , có vị khách quý tới tìm ngươi."

"Nghi nhi ?"

"Nghi nhi , ngươi tại sao không trở về đáp ? Ta tiến vào nha. . . Nghi nhi , ngươi làm sao vậy ? ! Mau tỉnh lại a , đừng dọa ta. . ."

Tô Thi Nhi thanh âm lộ ra một vẻ tức giận.

Tô Nghi mí mắt hợp lại , lâm vào trong hôn mê.

Tại Tô Nghi viết xuống "Thượng bình Phật" ba chữ hóa bướm bay lượn lúc , khắp thiên hạ tạo thành lòng quân sĩ từ đều cảm thấy mình tim máy động , thật giống như đều cảm nhận được Thánh Đạo chấn động.

Nam Từ Châu.

"Lại có cái nào thiên tài lấy chạm Thánh Đạo phương thức tấn thăng hào kiệt rồi hả?"

Cửu Viện Sự lẩm bẩm , sau đó nhìn bàn đọc sách lên chất đồng văn kiện , nâng trán thờ dài.

...

Kinh thành.

Lục Bát Quân trong tay nắm một cuốn sách , bụm lấy mơ hồ khó chịu ngực , khẽ nhíu mày.

"Người nào tấn thăng phi tướng xúc động trí chi Thánh Đạo ? ! Không , tấn thăng phi tướng sẽ có năm màu Phi Hồng kỳ quan , giờ phút này kỳ quan chưa hiện ra , chẳng lẽ là có cái nào thiên tài tại tấn thăng hào kiệt lúc. . . Ừ , người này sẽ là chủ hòa phái ? Chủ chiến phái ? Tóm lại , ta chỉ cần ở chính giữa. . ."

...

Tiểu thế giới quân lâm thiên hạ.

Trần lão chủ tướng trong miệng thở ra một hơi sương mù đến, trong đó có vô số con kiến bình thường nhỏ xíu chữ viết du động , tạo thành từng đạo tên họ , nhưng đều trong nháy mắt tan rã.

"Không người trở thành mới phi tướng."

Dứt lời, Trần lão chủ tướng lần nữa bật hơi, lần này tên so với lần trước còn nhiều hơn ra gấp ba có thừa, nhưng vẫn trong phút chốc tan thành mây khói.

"Không người trở thành mới hào kiệt."

"Quái tai, chẳng lẽ có người có thể ở hào kiệt trước liền chạm tới Thánh Đạo?" Vì lão chủ tướng lắc đầu.

...

Cũng không biết trải qua bao lâu, Tô Nghi tại vô tri vô giác trung tĩnh lại, bên tai lập tức truyền đến một đạo kêu lên.

"Nghi nhi ngươi đã tỉnh?!"

Tô Nghi mở mắt ra trong nháy mắt đó, Tô Thi Nhi lập tức nhào tới trong ngực hắn, gào khóc.

"Nghi nhi, ngươi có biết hay không ta có lo lắng nhiều, lúc trước ngươi trong phòng hôn mê thời điểm..." Tô Thi Nhi than thở khóc lóc.

"Ta... Ta té bất tỉnh?" Tô Nghi phát ra mơ mơ màng màng thanh âm.

Tô Nghi nhớ tới chính mình trước khi hôn mê tình trạng, lập tức giật mình một cái, tâm thần lên vào Luyện Bình Tràng bên trong.

Luyện Bình Tràng thật giống như phế tích, hoàn toàn không có một khối đất bằng, viên đá trên mặt đất hiện đầy vết rách, thật giống như mới vừa trải qua một hồi Bát cấp động đất.

Tô Nghi vừa nhìn về phía trên đài cao, tự mình pho tượng giống vậy bò đầy kẽ nứt, nhưng kẽ nứt bên trong tràn ra một chút kim quang để cho pho tượng "Thượng thế" chậm rãi khép lại.

Yên Hải Bi cùng thần chung không có tổn thương chút nào, ngẩng đầu một cái, bốn viên tượng tinh vẫn treo cao ở đỉnh, nhất thời để cho Tô Nghi thờ phào nhẹ nhõm.

"Ta còn tưởng rằng ta sẽ đồ như vậy chung kết đây." Tô Nghi vui mừng nói.

Đột nhiên, theo pho tượng ngực truyền đến thùng thùng hai tiếng vang.

Tô Nghi trong lòng cũng theo đó run lên, nghĩ đến một cái khả năng, nhưng lại cảm thấy phi thường hoang đường.

Sau đó, Tô Nghi theo bản năng ngẩng đầu nhìn lên, sợ ngây người.

Tự mình pho tượng đỉnh đầu, vậy mà lơ lửng một viên óng ánh trong suốt lẳng hình bảo thạch màu lam, hình chớp nháy thẳng vào pho tượng đỉnh đầu.

"Trí chi lòng quân?! Không thể nào!"

Tô Nghi sùng sốt hồi lâu.

Một vết nhàn nhạt quang huy đem viên này bảo thạch màu lam nổi bật mà mỏng lung đẹp tuyệt, thật giống như trăng trong nước rừng.

Rất rõ ràng, viên này lòng quân không có đi qua rèn luyện, từ vừa mới bắt đầu thì đến được rồi cấp một!

"Nói cách khác, viên này trí chi lòng quân có thể mang đến cho ta rồi đã gặp qua là không quên được năng lực?"

Tô Nghi có cái suy đoán này, lập tức theo Yên Hải Bi trung lấy ra một quyển vô cùng phức tạp sổ học sách, mở ra một trang, tùy ý nhìn lướt qua, sau đó nhắm hai mắt lại cẩn thận nhớ lại, một lát sau, Tô Nghi khoe miệng dâng lên một nụ cười.

"Ta chỉ là tùy ý vừa nhìn, vậy mà thật đem một trang này nội dung toàn bộ nhớ, quả thực như có thần giúp!"

Tô Nghi lại nhìn kỹ một chút trí chi lòng quân bảo thạch màu lam, phát hiện hẳn nội bộ mơ hồ tồn tại ba cái nhỏ bé chữ, chính là Tô Nghi lúc trước viết "Thượng bình phạt" ba chữ.

"Chẳng lẽ là ta viết ba chữ kia mới tạo thành lòng quân? Cái này cũng có cái gì không đúng, thượng bình phạt mưu bốn chữ này, ta trước luyện tập thư pháp thời điểm đều đã viết qua thật là nhiều lần."

Tô Nghi nghĩ một hồi, đột nhiên hai tròng mắt sáng lên.

"Đúng rồi, ta nghe nói « Tôn Tử binh pháp » này bản thánh điển có cái đặc tính, nếu chỉ là không thêm lý giải tụng đọc cùng sao chép, như vậy bản thánh điển đối với người này mà nói chỉ là bình thường chữ viết mà thôi; nhưng nếu như dung nhập vào chính mình chính xác lý giải đi tụng đọc hoặc sao chép « Tôn Tử binh pháp » nguyên văn, thì sẽ xúc động Thánh Đạo sinh ra kỳ quan, đem nguyên văn hóa chân lý cho mình dùng... Chẳng lẽ là ta thật đem thượng bình phạt mưu tiên tam chữ hóa vì mình trong lòng chân lý, tiếp theo tạo thành lòng quân?"

"Như quả thật như thế, ta đây lúc trước lý giải có lẽ là chính xác, thượng bình phạt mưu ý nghĩa chính chính là bất chiến mà thắng; nhưng ta vừa không có lý giải thông suốt, chỉ bằng vào bất chiến mà thắng bốn chữ hắc không có thể hoàn toàn giải thích thượng bình phạt mưu, cho nên ta viết đến chữ thứ ba liền bị cản trở, suýt nữa làm ta tự mình pho tượng tan vỡ, ngày sau ta nếu là còn muốn tương dung nhập vào chính mình lý giải vậy lại viết « Tôn Tử binh pháp », nhất định phải mọi thứ thận trọng!"

"Nghe nói nếu là có người có thể đem « Tôn Tử binh pháp » toàn văn lý giải thấu triệt cũng hóa thành trong lòng chân lý, liền có thể đuổi kịp Tiên Thánh nhịp bước, lên đỉnh thành thánh; ta chỉ là lĩnh ngộ thượng bình phạt mưu câu này, liền tạo thành cấp một trí chi lòng quân, không muốn biết đem rèn luyện đến cấp năm đỉnh cấp yêu cầu lĩnh ngộ gì đó? Cấp năm lòng quân trở lên, hay không còn có cao cấp hơn lòng quân? Tin nhân đừng cảm nghiêm bốn lòng quân lại phải như thế nào tạo nên? Nghe nói trong lịch sử cực ít có người thu góp năm viên lòng quân, nếu là năm viên lòng quân đầy đủ, sẽ phát sinh gì đó?"

Tô Nghi trong lòng tràn ra một nhóm nghi ngờ, suy nghĩ thật giống như loạn ma.

"Được rồi, bắt kể, tóm lại lòng quân đã tạo thành, với ta mà nói là thiên đại chuyện tốt; ta phải làm thật tốt đem bên trong đã gặp qua là không quên được năng lực lợi dụng lần này Viện thí bên trong, tranh thủ lấy được một cái thành tích tốt; ngoài ra, trí tin nhân đừng cảm nghiêm, trí là tướng soái nhân cách đầu, ta hắc là chú trọng rèn luyện ta mưu trí, nếu là có cơ hội tạo nên cái khác bốn viên lòng quân, phải làm hết sức tranh thủ!" Tô Nghi lẩm bẩm nói.

Tô Nghi chợt cảm thấy trước mắt thật giống như rẽ mây thấy mặt trời bình thường sáng tỏ thông suốt, giống như dưới chân xuất hiện một con đường, vô hình trung biết mình tương lai nên đi hướng phương nào, không hề đối với chính mình mục tiêu cảm thấy mê mang.

"Không nghĩ đến ta dưới cơ duyên xảo hợp vậy mà xúc động cũng bước lên Thánh Đạo, Thánh Đạo mờ ảo vô hình, có lẽ loại này không hề mê mang tâm cảnh, chính là Thánh Đạo thể hiện!"

Tô Nghi trong lòng mơ hồ có chút tung tăng, nhưng quay đầu nhìn lại chính mình giống như phé tích Luyện Binh Tràng, chợt cảm thấy một chậu nước lạnh từ đầu tưới xuống.

"Ta đây Luyện Binh Tràng cơ hồ bị hỏng, mô phỏng chiến đấu hiệu suất ắt sẽ trên diện rộng hạ xuống, về sau được nghĩ biện pháp tu bổ Luyện Binh Tràng mới được."

Tô Nghi thối lui ra Luyện Binh Tràng, phát hiện Tô Thi Nhi chính nắm tay hắc, nước mắt lã chã mà nhìn hắc.

"Ta không việc gì rồi." Tô Nghi cười một tiếng.

"Thật không có chuyện?" Tô Thi Nhi trong tay chặt hơn, thật giống như đang lo lắng Tô Nghi là tại cật mạnh.

"Thật không có chuyện, không tin ta lên đi hai bước cho ngươi nhìn."

Tô Nghi vừa nói an vị lên, đang muốn xuyên giày xuống giường, thấy cửa đứng một cô gái, nhất thời hai tròng mắt đông lại một cái.

Đàn bà kia chính là ít ngày trước tại án đầu yến sau đó hướng Tô Nghi tỏ tình Liễu Tâm Chiếu.

"Liễu tiểu thư? Ngươi vì sao ở chỗ này?"

Nghe Tô Nghi đối với nàng gọi lại đổi trở về, Liễu Tâm Chiếu trên gương mặt tươi cười yêu kiều nụ cười nhanh chóng thu liễm.

Nhưng rất nhanh nàng lại miễn cưỡng cười vui nói: "Tô Lang, thân thể ngươi ốm việc gì, vẫn là nằm tĩnh dưỡng cho thỏa đáng."

"Các ngươi quen biết?" Tô Thi Nhi kinh ngạc nói.

Tô Nghi sắc mặt cổ quái, gật gật đầu, Liễu Tâm Chiếu gương mặt choáng váng mở đồ mắt.

"Tóm lại, đa tạ Liễu tiểu thư quan tâm, thân thể ta ta rõ ràng, chiều còn phải đi... Đúng rồi, ta hôn mê bao lâu?" Tô Nghi hỏi.

"Suốt một giờ." Tô Thi Nhi trả lời.

"Một giờ a, nói cách khác vừa mới đến buổi trưa, tới kịp." Tô Nghi gật đầu.

"Ta nhớ được ngươi còn muốn đi học tập đao cung kỹ xảo? Dứt khoát nghỉ ngơi một ngày chứ?" Tô Thi Nhi lại bắt đầu gạt lệ, "Ngươi biết không, mới vừa rồi nếu không phải Liễu tiểu thư trùng hợp tới viếng thăm, vận dụng y thuật hóa giải ngươi cấp chứng, ngươi rất có thể liền đi đời nhà ma rồi."

Tô Nghi vội vàng đưa tay đi lau nàng nước mắt.

Bạn đang đọc truyện *Binh Pháp Đại Thánh Convert* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 79: Từ Phúc đông độ

"Nói như vậy, tại hạ nhất định phải đa tạ Liễu tiểu thư ân cứu mạng rồi. " Tô Nghi đứng dậy chấp tay nói , "Chính là hiếu kỳ , Liễu tiểu thư cũng biết y thuật ?"

"Ta nói , ta là bách xảo ca nữ ." Liễu Tâm Chiếu sắc mặt có chút phức tạp.

Tô Nghi ho nhẹ hai tiếng , ở trong phòng bất tiện nói chuyện , vì vậy Tô Nghi liền đem nàng mời được chính đường.

Ba người phân ngồi chủ yếu và thứ yếu , Tô Nghi hỏi ý đồ sau , Liễu Tâm Chiếu nói: "Tô Lang có thể biết , tháng năm lúc tại Doanh Châu sẽ tổ chức một hội thịnh hội ?"

"Có chút nghe thấy , chính là không biết là dạng gì thịnh hội ?"

"Tiểu nữ cũng chỉ là nghe nói , Hải Thần Tộc thịnh yến cùng đoàn ngộ có liên quan."

"Đoạn ngộ , Hải Thần Tộc cũng qua đoạn ngộ ?" Tô Nghi trên mặt có vẻ kinh ngạc.

"Ừ, bất quá bọn hân qua đoạn ngộ phương thức cùng Nhân tộc không giống nhau , rất có thú , tô Lang có hứng thú đi xem một chút sao?"

"Hứng thú là có , bất quá ta hân là sẽ không tham gia." Tô Nghi lắc đầu.

"Tại sao ?" Liễu Tâm Chiếu hai con ngươi xông lên vẻ lo âu.

Tô Nghi vừa định trả lời, liền nghe Tô Thi Nhi nói: "Nghi nhi chuyên tâm lấy quân nghiệp làm trọng , năm nay liền muốn tham gia Viện thí thi đậu tướng tài , sau đó sẽ tiếp tục học thêm , cố gắng leo đỉnh cao , sẽ không tại loại này không có ý nghĩa trong hoạt động lãng phí thời gian."

Tô Nghi gật đầu một cái.

"Người mới thi đậu võ sinh , liền muốn tại cùng một năm tham gia Viện thí ?" Liễu Tâm Chiếu cả kinh , "Tô Lang , người có thể biết dự tốc bất đạt hậu hoạn ?"

"Hậu hoạn ? Là cái gì ?" Tô Thi Nhi vẻ mặt vô cùng nghi hoặc.

"Tỷ tỷ có chỗ không biết , một người tại thi đậu võ sinh sau đó , tinh thần sẽ dần dần tăng trưởng , tăng trưởng đến cực hạn lúc , sẽ trở thành đỉnh phong võ sinh , lúc này đi thi Viện thí , mới sẽ không dễ cho tinh thần trở nên phù phiếm; nếu không mà nói , sẽ đối với người tương lai mang đến rất nhiều tai họa ngầm." Liễu Tâm Chiếu nói , "Người bình thường không có ba năm trở lên tích lũy , rất khó đạt tới võ sinh đỉnh phong , cho dù là ưu tú nhất thiên chi kiêu tử , cũng cần chừng một năm thời gian , Viện thí cách nay chỉ có không tới hai tháng , tô Lang người. . ."

Liễu Tâm Chiếu muốn nói lại thôi , Tô Thi Nhi mặt đầy lo âu.

"Tại hạ dĩ nhiên là biết rõ , cho nên ta quyết định qua , nếu là ở tháng tư trước có thể đạt tới võ sinh đỉnh phong , ta sẽ đi tham gia Viện thí , nếu không thì buông tha." Tô Nghi cười một tiếng , "Nhưng lập tức khiến cho ta buông tha khảo thí , cũng sẽ không bỏ rơi học tập , cho nên nếu là Doanh Châu Đại Hội không có gì đặc biệt chỗ tốt , tại hạ là sẽ không vì thế trễ nãi quân nghiệp."

"Doanh Châu Đại Hội có một hội tranh tài , người thắng có thể được rất nhiều khen thưởng , tất nhiên sẽ đối với người có trợ giúp lớn." Liễu Tâm Chiếu cúi đầu nói.

"Khen thưởng nội dung đây? Không phải là Liễu tiểu thư người đoán chừng chứ ?" Tô Nghi tự tiểu phi tiểu nói.

Liễu Tâm Chiếu lặng lẽ không nói.

"Liễu tiểu thư , người vẫn muốn ta đi tham gia Doanh Châu Đại Hội , phía sau sợ rằng có cái gì ẩn tình chứ ? Nhưng giảng không sao." Tô Nghi nói.

"Vậy tiểu nữ liền nói thật , tô Lang có thể biết Từ Phúc đông độ có sự ?"

Tô Nghi gật đầu một cái , năm đó Tần Thủy Hoàng Doanh Chính nhất thống thiên hạ , tài vật mỹ nữ , địa vị quyền lợi , nhân dân thổ địa toàn bộ giữ trong tay , có thể nói là trắng chì đắc ý , nhưng Tần Thủy Hoàng vẫn còn muốn theo đuổi một thứ , đó chính là tuổi thọ!

Nhân sinh khổ đoản, cho dù sở hữu hết thảy, nếu như một buổi sáng khí toàn bộ, hết thảy vật chất đều đưa hóa thành xem qua Vân Yên. Tàn Thủy Hoàng tự giác cấp bậc đã vô pháp tiến thêm một bước, lại vô cùng khát vọng trường sinh bất lão, vì vậy một ít tình nghi Doanh Châu văn hóa quan chức làm vui lòng, chỉ ra Đông hải Doanh Châu có một chỗ bí cảnh, nội tàng Trường Sinh Bất Lão Dược, mỗi ba năm sản mười viên, phân cho Hải Thần Tộc thiên tài ăn, cho nên Hải Thần Tộc tuổi thọ mới có thể dài đạt đến ngàn năm.

Tàn Thủy Hoàng rất tin không nghi ngờ, lập tức phái Từ Phúc đông độ cầu Tiên dược, nhưng Từ Phúc nhiều lần nhận được Hải Thần Tộc ngăn trở, cho đến Tàn Thủy Hoàng bệnh chết ở gò cát lúc, vẫn không có thể lấy được tiên dược trở về, hậu thế tuy có người đến qua bí cảnh, nhưng chưa từng có người nào mang theo tiên dược đi ra, mọi người căn bản không biết rõ tiên dược đến tột cùng là đáng đáp ra sao.

"Từ Phúc đông độ cầu Tiên dược, tiên dược ba năm sản mười viên, mà Hải Thần Tộc thịnh hội cũng là ba năm nhất giới, chẳng lẽ hai người này có liên quan gì?" Tô Nghi hỏi.

"Truyền thuyết như thế, chỉ cần tại Doanh Châu Đại Hội trong tranh tài được đến top 10, là có thể bị phê chuẩn tiến vào bí cảnh, lấy được tiên dược." Liễu Tâm Chiêu nói.

"Kia tranh tài là so cái gì?"

"Ta không rõ ràng, chỉ nghe nói đó là thiên tài trẻ tuổi ở giữa tranh tài, cao hơn thực lực nhất định cùng tuổi tác người không cách nào tham gia; hơn nữa nội dung tranh tài vốn là đặc biệt vì Hải Thần Tộc thiết lập, cho dù sau đó cởi mở Nhân tộc cùng Man Tộc cũng có thể tham gia trận đấu, nhưng nội dung không có đổi, cho nên Nhân tộc rất khó cùng Hải Thần Tộc thiên tài cạnh tranh, mấy trăm năm qua chỉ có vèn vèn mấy tên thiên tài đã tiến vào bí cảnh mà thôi."

"Có vết xe đổ? Như vậy mấy cái thiên tài tiết lộ qua bí cảnh nội bộ đáng không có, tiên dược đến tột cùng là thật hay giả?" Tô Nghi hỏi.

"Kia vài tên thiên tài lúc trở về tựa hồ bị xuống gì đó cấm lệnh, vô pháp nói hoặc viết ra liên quan tới bí cảnh bất cứ chuyện gì, liền chủ tướng đều không cách nào theo bọn họ trong miệng thăm dò ra tình báo tới." Liễu Tâm Chiêu lắc đầu.

"Còn có loại sự tình này. . ." Tô Nghi trầm ngâm chốc lát, lại hỏi, "Bởi vì là thiên tài gian tranh tài, cho nên Liễu tiểu thư mới có thể tìm tới tại hạ?"

Liễu Tâm Chiêu gật đầu, đồng ý trong con ngươi mẫn đạt kỳ kỳ.

Tô Nghi cười một tiếng, nói: "Thứ cho tại hạ nói thẳng, Nhân tộc thiên tài ngàn ngàn vạn, tại hạ chưa chắc là ưu tú nhất người kia, vì sao hết lần này tới lần khác sẽ đối ta đây sao nắm lấy?"

"Bởi vì tiểu nữ trong chỗ u minh luôn có một loại cảm giác, chuyện này không phải tô Lang không thể." Liễu Tâm Chiêu nói.

"Ừ, ta hiểu loại cảm giác này! Giống như ta cảm giác được thiên hạ duy nhất Thánh Đạo kiếm nhất định sẽ về Nghi nhi sở hữu giống nhau!" Tô Thi Nhi nắm chặt quả đấm, sắc mặt hết sức kích động.

Hai vị mỹ nữ bèn nhìn nhau cười, Tô Nghi mặt đầy xấu hổ, trong lòng suy nghĩ: "Đây chẳng lẽ là nữ nhân giác quan thứ sáu? Thật là không đáng tin cậy a."

"Liễu tiểu thư là muốn lấy được tiên dược sao? Có lý do gì?" Tô Nghi lại hỏi.

Liễu Tâm Chiêu giữa hai lông mày xõng lên một vết vẽ buồn rầu.

"Thực không dám giấu giếm, tiểu nữ gia phụ bệnh thời kỳ chót, mời vô số danh y đều không cách nào chữa khỏi, nếu là trong ba năm. . . Tóm lại, có vị lão y sư nói kia Trường Sinh Bất Lão Dược cũng có thể cứu vãn phụ một mạng, cho nên tiểu nữ muốn thử một chút." Liễu Tâm Chiêu nói.

"Thì ra là như vậy, Liễu tiểu thư vẫn là hiếu nữ. Tại hạ nghe Liễu tiểu thư gia thế hiển hách, có thể hay không nói một chút phụ thân ngươi là người nào không?"

"Tại sao phải biết rõ cái này?" Liễu Tâm Chiêu nheo mắt.

"Liễu tiểu thư cứu phụ nóng lòng, tại hạ lại làm sao có thể không giúp ngươi một tay? Nhưng không phải sở hữu quan đều là quan tốt a, ta như cứu một tên gian nịnh, chẳng phải là muốn hại thiên hạ thiên thiên vạn vạn dân chúng?"

Liễu Tâm Chiêu hoắc một tiếng đứng lên.

"Tiểu nữ phụ thân mới không phải gian nịnh! Hấn cần chính vì dân, thương cảm dân tình, một lòng vì nước. . ."

"Đã như vậy, lại càng không có che che giấu giấu cần thiết chứ?" Tô Nghi vẻ mặt tươi cười.

"Ồ. . ." Liễu Tâm Chiêu nhất thời tiếng nói nghẹn.

Tô Thi Nhi nhìn một chút rồi Tô Nghi, lại nhìn một chút mặt đầy lo âu Liễu Tâm Chiêu, há miệng, như là muốn nói gì, nhưng vẫn là nuốt xuống.

Liễu Tâm Chiêu ấp úng hồi lâu, mới nói: "Chuyện này tạm thời gác lại, tô Lang, tiểu nữ còn có một chuyện thương thảo."

"Nhưng giăng không sao."

"Tiểu nữ mấy năm qua khắp nơi phiêu bạt , không thể là gia , mong rằng tô Lang đáng thương , để cho tiểu nữ coi như khách lưu , vào ở trong phủ như vậy được chưa?" Nói xong , Liễu Tâm Chiêu được rồi một cái tiêu trí không gì sánh được vạn phúc lễ.

"Thì ra là như vậy , Liễu tiểu thư chẳng lẽ là đánh trường kỳ kháng chiến tâm tư , nghĩ tại tháng năm trước thuyết phục ta ?" Tô Nghi cười một tiếng.

"Mới , mới , mới không phải!"

Bị vạch trần tâm tư , Liễu Tâm Chiêu gương mặt choáng váng mở đỏ mặt , quay đầu sang chỗ khác , hai con ngươi thật giống như dâng lên một vũng thu thủy.

"Liễu tiểu thư , ta bình thường quân nghiệp bận rộn , cũng không thời gian chiêu đãi người." Tô Nghi mỉm cười nói.

Tô Nghi nói bóng gió rất rõ ràng , nhưng Liễu Tâm Chiêu thật giống như bị tai không nghe.

"Không sao, tiểu nữ tự có người chiêu cố , Thanh nhi , ngày mai!"

Sau đó Tô Nghi thấy hai gã thị nữ theo chính đường bên ngoài đi vào cửa , chính là ngày ấy tại án đầu yến trung là Liễu Tâm Chiêu bạn múa hai gã vũ nữ , chỉ là này trong tay hai người xách tất cả lớn nhỏ bọc quần áo , nhìn Tô Nghi khỏe miệng kéo một cái.

"Nguyên lai người ngay từ đầu đánh chính là cái này chủ ý a!" Tô Nghi nâng trán.

Bởi vì không có lý do cực tuyệt Liễu Tâm Chiêu thỉnh cầu , chỉ đành phải để cho Tô Thi Nhi mang Liễu Tâm Chiêu đi buồng tây ở tạm.

Chiêu đãi Liễu Tâm Chiêu sau khi ăn cơm trưa xong , hai nữ liền tựa như mới gặp mà như đã quen từ lâu bình thường , ồ đến Tô Thi Nhi trong phòng tâm sự , Tô Nghi cũng không muốn quản , ngay tại Luyện Bình Tràng trung đọc sách.

Bởi vì Luyện Bình Tràng trung thời gian trôi qua tốc độ chỉ có thực tế một phần tư , lại thêm Tô Nghi mới vừa lấy được "Đã gặp qua là không quên được" năng lực , cho nên đọc sách hiệu suất cực cao; Tô Nghi tại Luyện Bình Tràng bỏ ra một giờ đọc một quyển sách sử nửa bộ phận trước , lại tốn nửa giờ đi cẩn thận nhớ lại , phát hiện mình quả nhiên một chữ không lọt toàn bộ ghi nhớ chỗ đọc nội dung.

"Đã có phương tiện như vậy đọc sách trí nhớ năng lực , lại từ bốn bề thọ địch trong ảo cảnh mang về rất nhiều hậu thế trứ tác , ta bắt đầu từ bây giờ , hẳn là định cho mình một cái tương lai đọc sách hoạch định."

"Số một, ta coi như binh gia sĩ tử , đầu tiên muốn đọc nhất định là binh thư cùng sách sử , không chỉ là Binh Phong Đại Lục vốn là có thánh điển hiền văn , tại Tùy Đường sau đó binh thư cùng sách sử cũng đáng giá vừa đọc , nhất là « đường Lý hồi đúng », « bách chiến hiểm thấy hơi », « mỹ cần mười luận », « thủ thành ghi âm » chờ một chút , mặc dù độ cao không kịp « Tôn Tử binh pháp », nhưng là có rất cao giá trị tham khảo; mà hậu thế sách sử ghi lại mặc dù cũng không có ở Binh Phong Đại Lục xuất hiện qua , nhưng trong đó rất nhiều tình hình cùng điển cố đều có thể tham khảo , cũng đáng giá vừa đọc."

"Thứ hai, muốn thông hiểu Bách gia học thuyết , Binh Phong Đại Lục các nhà cũng có đặc biệt lực lượng , ta tại đọc kỹ binh thư sách sử đồng thời , cũng hẳn hơi biết Bách gia kinh điển , tại rảnh rỗi hơn lúc có thể đọc kỹ , tranh thủ đem biến hoá để cho bản thân sử dụng. Binh Phong Đại Lục đã có hiền văn tự không cần nhiều lời , hậu thế rất nhiều Bách gia trứ tác , ta cũng nên làm vừa đọc."

"Thứ ba , những thứ kia kinh điển thi từ văn chương cũng hẳn đọc kỹ , loại này văn chương có hóa thành quân văn lực lượng , thi từ không thuộc về bất kỳ một nhà , nhưng Chư Tử Bách Gia cũng sẽ nghiên cứu thi văn; mà ta nắm giữ hậu thế đại lượng kinh điển thi từ , càng là ta một đại ưu thế; nghe nói đối ứng quân văn còn có thể cùng tự thân sở học kì mưu tạo thành cộng hưởng , sinh ra cường đại hơn tác dụng , cũng không biết là thật hay giả ? Ta về sau có cơ hội có thể thử một chút."

"Thứ tư , hậu thế những thứ kia tạp học điển tịch , phần lớn không cần ta đi lý giải thuộc lòng , chỉ cần sơ lược ghi nhớ , lưu lại ấn tượng , tại thích đáng thời cơ trực tiếp vận dụng liền có thể."

Tô Nghi mới vừa cho tương lai mình đọc sách thứ tự làm ra hoạch định , Xu Mật Viện ty lộc dùng Giang Du tới viếng thăm

"Quốc Viện tương thường xuống phát , người tự mình kiểm tra và nhận một hồi "

Bạn đang đọc truyện *Binh Pháp Đại Thánh Convert* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 80: Lục Nghệ quân tử hội

Vài tên Xu Mật Viện sai dịch đem tất cả lớn nhỏ cái rương cái hộp chôn cất tại rồi trong sân.

Tô Nghi mở ra mấy cái cái hộp vừa nhìn, đều là một ít kỳ kỳ quái quái đồ vật, trong đó không có giống nhau là hẳn nhận biết.

"Đây là một đầu Man Tộc Lang Chủ thịt khô cùng huyết mỡ, nhìn rất đáng sợ, nhưng rất nhiều linh thú đều thích ăn cái này, là tốt nhất thức ăn gia súc một trong, thập phần trân quý, ngươi bây giờ có lẽ không dùng, vốn lấy sau ngươi nếu là may mắn thu một linh thú, có thể cầm cái này cho hắn ăn, có thể gia tốc trưởng thành." Giang Du nói.

"Tráng chí đói bữa ăn hồ bắt thịt, đàm tiếu khát uống Hung Nô huyết?" Tô Nghi nhớ lại hai câu này thơ, sắc mặt hết sức cổ quái.

"Đây là Thủy Kỳ Lân đại tư tế vậy, là cực kỳ trân quý nghịch lân, giao cho lò rèn, có thể đánh làm ra rất rất nhiều nắm giữ diệu dụng dụng cụ đến, ngươi có thời gian có thể đi lò rèn hỏi một chút."

"Đây là cây sắt hoa, trăm năm mới nở mấy đóa, có thể giải bách độc, cực kỳ trân quý, thời khắc mấu chốt có lẽ có thể bảo đảm ngươi một mạng, ngươi có thể tùy thân mang theo."

"Đây là cổ chiến trường hung thú Dao kinh thạch trắng..."

Giang Du thuộc như lòng bàn tay bình thường đem trong rương mấy chục dạng kỳ trân dị bảo từng cái nói rõ, Tô Nghi vừa gật đầu, vừa muốn: "Những thứ này đối với ta hiện tại mà nói, đều không có tác dụng gì, nhưng chờ đến ta quân hàm tăng lên, ắt phải đem có thể phát huy tác dụng cực lớn, Xu Mật Viện thật là cân nhắc chu toàn, biết rõ bình thường vàng bạc tài vật đối với binh gia sĩ tử mà nói đều là vật ngoại thân, chỉ có những thứ này kỳ trân dị bảo mới thật sự là hữu dụng đồ vật."

Sau đó Giang Du lại đem một cái một cánh tay thật dài hình vuông cái hộp đưa cho Tô Nghi.

Tô Nghi mở ra xem, một thanh chế tạo tinh mỹ, cả người trắng như tuyết miêu đao nằm ngang tại hắc vải tơ bên trong, hẳn ưu mỹ đáng vẻ thật giống như mỹ nhân ở năm, thập phần cảnh đẹp ý vui.

Đây là thiên đao lò rèn là thi huyện năm người đứng đầu đặt làm thần thiết binh khí, trong tương lai có thể trực tiếp trở thành Vũ Sĩ "Khẩu Phật tâm xà", nguyên bản Tô Nghi cùng Điều chương quỹ ước định Trích Tinh Các sau đó đến cửa đi lấy, không nghĩ đến Điều chương quỹ sẽ nhờ Xu Mật Viện đưa tới cửa.

Tô Nghi nắm lên miêu đao, hai ngón tay nhẹ nhàng quét qua lưỡi đao, lại tùy ý huy vũ hai cái, cảm thấy thập phần tiện tay, vì vậy hài lòng gật gật đầu.

Tô Nghi lại nghĩ tới thần thiết binh khí một đặc tính khác, vì vậy trong tay miêu đao, tâm thần tiến vào Luyện Binh Tròng bên trong, phát hiện vũ khí trong tay quả nhiên cùng nhau tiến vào Luyện Binh Tròng!

"Không nghĩ đến thật có khả năng đem cây đao mang vào, về sau ta tại Luyện Binh Tròng mô phỏng chiến đấu thì có vũ khí có thể dùng, chiến đấu hiệu suất ắt sẽ tăng lên trên diện rộng, quả thật không tệ."

Tô Nghi đem miêu đao treo lên dưới đài cao giá vũ khí lên, sau đó thối lui ra Luyện Binh Tròng.

"Loại trừ tài vật khen thưởng ngoài ra, Xu Mật Viện trả lại cho ngươi rất nhiều đặc quyền, ngươi có thể nhìn một chút." Giang Du còn nói.

Dứt lời, Giang Du đưa qua một đạo so với thánh chỉ hơi ngắn hắc vải tơ quyền, Tô Nghi mở ra vừa nhìn, "Quốc Viện vũ miếu tham bá quyền", "Phi Văn Các Trung cấp quân văn một năm tạm dùng quyền", "Châu viện che chở quyền"... Chờ một chút mọi việc như thế đặc quyền từng cái triển lãm trên đó, tổng cộng tồn tại hơn mười đạo đặc quyền, Tô Nghi không cần nghĩ, liếc mắt là có thể nhìn ra những thứ này đều là đủ để khiến hạng nhất trở xuống sĩ tử thấy thèm động tâm phúc lợi.

Tô Nghi càng xem đi xuống, sắc mặt lại càng phát cổ quái, hỏi: "Ta trước công trận, thật có thể đổi được nhiều như vậy tường thưởng?"

"Vây là đủ rồi, chớ nói ngươi trở thành Thiên Trạch Sĩ Tử cùng miêu đao thiết kế đồ, chỉ riêng tự nghĩ ra cửu bổng phương pháp thúc đẩy toàn Nhân tộc tiến bộ, những thứ này tường thưởng đều còn thiếu rất nhiều; Quốc Viện một đám nguyên lão đều ngại tường thưởng quá ít, nếu không phải ngươi cấp bậc còn thấp, rất nhiều thứ ngươi tạm thời không dùng, nếu không Quốc Viện cho ngươi tường thưởng cũng có thể chất đầy một phòng; về sau chờ ngươi cấp bậc cao rồi, sẽ có càng nhiều bù xuống phát." Giang Du nói.

Tô Nghi gật đầu, lại nhìn phía Giang Du trong tay cái cuối cùng giản dị cái hộp.

"Này vậy là cái gì." Tô Nghi hỏi.

"Đến ngươi trong phòng một tự." Giang Du nhìn chung quanh, thần thần bí bí nói.

Tô Nghi đầu óc mơ hồ, đem ban thưởng toàn bộ bỏ vào trong túi sau đó, đem Giang Du mời tới trong phòng, người sau vào phòng, lập tức ôm cái

hộp vui buồn thất thường mà nhìn chung quanh, như là tại bảo đảm không người nghe lén.

"Giang huynh, đến tột cùng là vật gì cho người như vậy thận trọng?"

Giang Du làm ra hít hà động tác, sau đó mới ngồi vào Tô Nghi đối diện, đem cái hộp đẩy tới.

"Chính người nhìn." Giang Du nói.

Tô Nghi gạt đầu, mở ra cái hộp, một cái ngọc chế bầu rượu đập vào mi mắt, nhẹ nhàng hơi lay động một chút, trong bầu tựa hồ truyền đến chất lỏng xúc cảm.

"Đây là... Rượu?" Tô Nghi càng là mơ hồ, một bầu rượu mà thôi, đáng giá Giang Du như vậy vui buồn thất thường sao?

"Đây cũng không phải là bình thường rượu!" Giang Du đẩy mắt đỏ ửng, kích động không thôi, "Đây chính là tôn thánh truyền gia tửu a!"

Tô Nghi sắc mặt nghiêm nghị.

Truyền gia tửu, là tôn thánh rời đi Bình Phong Đại Lục trước, tự mình sản xuất rượu ngon; truyền thuyết trong đó còn sáp nhập vào tôn thánh thánh lực, mỗi một giọt đều giá trị liên thành, cấp bậc không tới phi tướng, tùy tiện dùng uống được truyền gia tửu, mà coi như là phi tướng, cũng là tùy theo từng người hoặc nhiều hoặc ít.

"Đây thật là truyền gia tửu? Một bình?" Tô Nghi hỏi.

"Thật là tôn thánh thể gia ban thưởng, người nếu biết truyền gia tửu giá trị, được vội vàng ẩn nấp cho kỹ, muốn cho người khác biết người cầm ngay ngắn một cái ấm truyền gia tửu, thế nào cũng phải đưa tới nhiễu loạn lớn không thể!" Giang Du bung mắt quay đầu sang chỗ khác, như là không nghĩ tiếp tục thấy thêm đi xuống.

Tô Nghi gạt đầu, liền tranh thủ này bảo vật vô giá thu vào Gia Cát trong túi.

"Ai, chúng ta một đám Xu Mật Viện quan chức nhìn đến bình này truyền gia tửu lúc, ánh mắt đều đỏ, nếu không phải lý trí còn ở, lại kiềm tôn thánh thể gia ở phía trên đề, sợ rằng bầu rượu này thật đúng là không đến được trong tay người." Giang Du thở dài.

"Tôn thánh thể gia thật là có thể cho ta thêm phiền toái, quả nhiên đem bức này trọng bảo ban thưởng cho ta loại này nhỏ vô sinh... Bất quá ta nhất định là phải cảm tạ Tôn gia chủ, bầu rượu này, tại hạ liền thu nhận." Tô Nghi cười một tiếng.

"Ngoài ra người còn phải nhớ, này truyền gia tửu lực rất mãnh liệt, người mỗi lần tán thăng cấp bậc chỉ có thể uống một hớp nhỏ, chờ người đến chủ tướng liền có thể còi mở uống thỏa thích." Giang Du nói.

"Xem ra uống sạch bầu rượu này quá trình sẽ rất rất dài a." Tô Nghi khoe miệng run lên, "Ta chỉ tại trong sử sách nghe nói qua truyền gia tửu đại danh, hẳn đến tột cùng có tác dụng gì?"

"Không rõ ràng, sở hữu uống qua truyền gia tửu người đều không cách nào hình dung cái kia cảm giác, chỉ có thể nói là sung sướng mê mẩn, chờ người tìm một thời gian uống một hớp liền hiểu."

Tô Nghi càng hảo cảm hiếm thấy, bởi vì giờ Mùi một giờ chiều buông xuống, Tô Nghi cùng Lý giáo úy hẹn xong đi Võ giáo tràng học tập đao cung kỹ xảo, vì vậy cùng Giang Du cùng nhau đi Xu Mật Viện.

"Ta vào cửa ra ngoài một chuyến, nhà người quả thực đông như trẩy hội, lúc trước nếu không phải cùng cửa các khách nhân giải thích người có chuyện quan trọng, nếu không người khẳng định còn muốn bị lấp kín rất lâu không thể ra cửa, người khẳng định nhận được rất nhiều thiệp mời đi?" Giang Du cười nói.

"Ừ, nhiều ta đều không thời gian từng cái hồi phục."

"Người được thật tốt sàng lọc, rất nhiều người mời người tham gia tiệc rượu, đều chỉ là muốn với người cài đặt quan hệ, chỉ cần lễ phép cự tuyệt liền không hại đến đại thể; nhưng có rất nhiều trọng yếu tụ hội, người nhất định phải tham gia, nói thí dụ như tháng sau tại ngoại ô tổ chức quân tử hội."

"Quân tử hội?" Tô Nghi hỏi.

"Ừ, là các sĩ tử tổ chức tụ hội, cùng Võ đạo hội giống nhau trọng yếu." Giang Du gạt đầu, "Cùng những thứ kia bình thường tiệc rượu bất đồng, quân tử hội lấy quân tử Lục Nghệ làm chủ đề, hoặc chọn giống nhau, hoặc chọn đa dạng tới tổ chức yến hội, trong đó có lẽ còn sẽ có tranh tài, người xuất sắc có thể thắng được tiền thưởng, tới tham gia cơ bản đều là quân tử nhĩ sĩ, người có thể mượn cơ hội này phát triển thượng tầng nhân mạch, cũng có thể gia tăng chính mình kiến thức, nhất định phải tham gia."

Tô Nghi gạt đầu, nghĩ đến quân tử Lục Nghệ là chỉ lễ, nhạc, xạ, ngư, thư, số, vô luận là bình gia vẫn là cái khác các nhà, quân tử Lục Nghệ đều là chắc chắn phải học kỹ thuật.

"Bất quá quân tử hội cơ bản đều là chân quân tử sân nhà, chúng ta học nghệ không tinh tiểu bối, vẫn là ôm phát triển nhân giới tâm tư đi xem một chút liền có thể." Giang Du cười bỏ sung nói.

"Chân quân tử ? Chẳng lẽ không tập Lục Nghệ người cũng phải gọi là nguy quân tử hay sao?"

"Đây cũng không phải , mỗi người đều có quyền lợi lựa chọn muốn học gì đó , cũng sẽ không bởi vì người không học Lục Nghệ , liền thật bị người gọi là nguy quân tử , chân quân tử chỉ là đối chường cảm cảnh giới cao Lục Nghệ người một loại tôn xưng mà thôi." Giang Du nói.

"Quân tử Lục Nghệ còn có cảnh giới phân chia ?" Tô Nghi trên mặt có vẻ kinh ngạc.

"Tự nhiên , quân tử Lục Nghệ có thể cùng Bách gia Thánh Đạo sinh ra cộng hưởng , tăng lên cảnh giới , sinh ra đủ loại thần kỳ đặc hiệu. Nghe kể chuyện pháp luyện đến cực hạn , nhất bút có thể lệnh thiên địa thất sắc; thuật bắn luyện đến cực hạn , mỗi một mũi tên đều rất giống mưa to sao rơi; ngày sau người nêu là tinh nghiên Lục Nghệ , tự nhiên có thể sâu hơn hiểu rõ đến Lục Nghệ cửu thuật chỗ thần kỳ." Giang Du trả lời.

"Cửu thuật vậy là cái gì ?" Tô Nghi hỏi.

"Là đao thuật , thương thuật , cò tài vẽ chờ một loạt kỹ thuật hợp xưng , bất quá cửu là vô tận số , cửu thuật cũng không chỉ là chín loại kỹ thuật , hơn nữa cùng Lục Nghệ giống nhau cũng có cảnh giới phân chia , tỷ như Lý giáo úy đao thuật liền đã đạt đến một cảnh , mỗi lần múa đao làm kiếm cũng có thể sinh ra một ít thần kỳ đặc hiệu , người thấy Lý giáo úy lúc , có thể hướng hần lãnh giáo một chút."

Tô Nghi gật đầu , hai người đi vào Xu Mật Viện , như vậy phân biệt.

Tô Nghi đi Võ giáo tràng , Lý giáo úy đã sớm ở đây chờ đợi , chính chỉ huy vài tên sai dịch tẩy máy bốn đài tử , này tử không cao , chỉ so với người thường cao nhất đầu trái phải; nhưng lại thấp phần rộng dài , hơn nữa ngoài mặt tồn tại tất cả lớn nhỏ vô số lỗ tròn , không biết làm thế nào chỗ dùng.

"Đây là công gia bắn thung cơ , thời chiến dùng cho phòng thủ thành , lúc rảnh rồi thì dùng cho khảo thí; Viện thí múa đao quy tắc rất đơn giản , này bốn đài bắn thung cơ biết bày đặt ở người trước sau trái phải bốn phương tám hướng , hần bắn cái cọc gỗ sẽ cùng người sượt qua người; chỉ cần người có thể dùng trong tay đao đem cái cọc gỗ chém đứt , có thể có được số điểm , gộp nhất nhất định số điểm , là có thể cảm đến hợp cách trừ số." Lý giáo úy giải thích.

"Quy tắc thật là đơn giản , nhưng thực tế muốn làm mà nói , cũng không đơn giản chứ ?" Tô Nghi hỏi.

Tô Nghi biết rõ sở hữu thể dục hạng mục quy tắc đều là vô cùng đơn giản , nhưng cũng không phải là tất cả mọi người đều có thể ở thể dục hạng mục trung cảm đến cao phân , liền giống như thi huyện cử tạ bình thường.

"Không sai , bởi vì bắn thung cơ là chân chính giết địch vũ khí , bắn ra cái cọc gỗ tốc độ cao nhất có thể so với tên , muốn dùng mắt thường bắt được cũng đem chém đứt , cũng không phải là một món đơn giản sự tình , huống chi còn muốn chiếu cố đến bốn phương tám hướng; ngoài ra , cái cọc gỗ cũng có dài ngắn độ lớn phân chia , chém đứt dài mảnh nhỏ còn gỗ được phần hơi ít , chém đứt nhỏ bé cái cọc gỗ được phần thì cao hơn nhiều , nhưng muốn chém đứt người sau , loại trừ tốc độ phản ứng ngoài ra , càng cần hơn cao thâm đao công cùng cường đại \*\* lực lượng , vì vậy tận lực lựa chọn đi chém những thứ kia dài mảnh nhỏ còn gỗ mới là cử chỉ sáng suốt."

Bạn đang đọc truyện *Binh Pháp Đại Thánh Convert* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 81: Đao thuật một cảnh

Đứt lời , Lý giáo úy bắt đầu là Tô Nghi biểu diễn múa đao kỹ xảo. Hòa nhưng ? Vãn? .? r ? a ? n e ? n`

Chỉ thấy Lý giáo úy theo giá vũ khí lên lấy một thanh tiêu chuẩn ba thước hoàn thủ đao , thần sắc nghiêm túc mà đứng lặng ở bốn đài bắn thung cơ trung ương , mỗi máy cách hần đều có 20 bước xa.

Một đạo chiêng đồng tiếng vang lên , bên trái đằng trước bắn thung cơ đột nhiên bắn nhanh ra một cây lại dài vừa mịn còn gỗ , lấy sét đánh không kịp che tai tốc độ ở trong không khí bay vùn vụt , nhưng ngay tại que gỗ tức thì lướt qua Lý giáo úy trước mắt lúc , người sau chỉ là cảm trong tay lưỡi đao tùy ý vung lên , liền đem que gỗ chém làm hai đoạn!

Tô Nghi định thần nhìn lại , này trong một cơn gian một đoạn tô vẽ màu đỏ nước son , cơ hồ chiếm cứ ngay ngắn còn gỗ 1 phần 3 chiều dài , mà hai đầu thì phân biệt viết một cái "Hai" chữ , Lý giáo úy chính là theo trong một cơn gian son đỏ vị trí đem chặn ngang chặt đứt.

Còn không đợi Tô Nghi hỏi kỹ , gấp lại theo nghiêng phía sau bắn thung cơ bắn ra một cái cơ hồ có miệng chén chỉ thô gỗ ngắn cọc tới; lúc này , Lý giáo úy khẽ dời đi nhíp bước , một cái xoay người , trầm ổn gót chân , sau đó một tiếng quát chói tai , bập thịch cả người bộc phát ra không ai sánh bằng lực

lượng, lần nữa đem phóng cái cọc gỗ chêm làm hai đoạn!

Này cây cọc gỗ chiều dài chỉ có nửa cánh tay dài, nhưng lại vô cùng dày rộng, Tô Nghi nhìn một cái liền biết, người bình thường tuyệt đối không thể ở giữa không trung đem chặt đứt; này căn nhỏ bé trong cọc gỗ gian vẫn tỏ có nhất định chiều rộng son đỏ, hai đoạn thì các viết một cái "Cửu" chữ.

Tô Nghi gật đầu, trong lòng có nhiều chút suy đoán.

Nghiêng phía trước cây thứ ba cái cọc gỗ bắn ra, Lý giáo úy lần nữa dời đi nhịp bước, đem chặt đứt, cây thứ tư, cây thứ năm... Những thứ này cái cọc gỗ tốc độ phi hành không chỉ có cực nhanh, hơn nữa xạ kích tần số cũng dần dần biến hóa cao, từ vừa mới bắt đầu ba hơi thở bắn ra một cây, đến trung gian một hơi thở ba cái, đến cuối cùng, thậm chí một hơi thở bên trong trực tiếp bắn ra mười mấy cây cái cọc gỗ tới!

Lý giáo úy ngay từ đầu ung dung thần sắc cũng nhanh biến mất không thấy gì nữa: Hắn từ vừa mới bắt đầu chặt đứt một cây cái cọc gỗ sau, còn có thời gian điều chỉnh hô hấp và dáng vẻ, nhưng về sau, hắn mỗi chặt xuống nhất đao, liền muốn lập tức nghênh hướng tiếp theo cây cọc gỗ, cơ hồ không có bất kỳ dừng lại thời gian.

Tại cuối cùng, Tô Nghi trong mắt, Lý giáo úy trong tay lưỡi đao chỉ còn lại có nặng nề đao ảnh, ứng tiếp không nổi; thân hình dường như khởi vũ, nước chảy mây trôi; nhưng Tô Nghi vẫn là lưu ý Lý giáo úy nhất cử nhất động, phát hiện người sau tại bắn cọc tần số tăng lên sau đó, liền cơ hồ chỉ đi chém những thứ kia dài mảnh nhỏ côn gỗ, mà những thứ kia nhỏ bé cái cọc gỗ thì toàn bộ buông thả, mặc cho bọn họ theo trước mắt mình bay qua mà chẳng ngó ngang gì tới.

Tô Nghi từ trung học đến một ít kinh nghiệm.

Đợi đến Lý giáo úy một vòng múa đao sau khi kết thúc, Tô Nghi định thần nhìn lại, trên mặt đất trải rộng bị chặt đoạn mộc cọc, Lý giáo úy quanh thân chừng mười bước, cơ hồ không có có thể đặt chân địa phương rồi. Mỗi cái cái cọc gỗ cơ hồ đều là theo son đỏ vị trí bị chặn ngang chặt đứt, cơ hồ không có ngoại lệ.

"Người nên cũng chú ý tới cái cọc gỗ son đỏ vị trí." Lý giáo úy chậm thờ ra một hơi, nói, "Mỗi cái cái cọc gỗ hai đầu đều viết số điểm, chỉ có chặt đứt chính giữa cọc gỗ son đỏ vị trí, tài năng cảm đến hoàn toàn phân, mà chặt đứt hai đầu không có thoa lên son đỏ vị trí, cũng chỉ có thể cảm một nửa số điểm; nếu chỉ là chém trúng lại không có chặt đứt mà nói, một phần đều không lấy được."

Tô Nghi gật đầu, càng thêm hiểu múa đao độ khó.

Lúc này, Võ giáo trưởng một bên tôn thánh pho tượng hơi lay động, từ đó xông ra một cổ vô hình lực lượng, đem đầy mà đoạn mộc một lần nữa tu bổ trở về vị trí cũ; đồng thời, trên bầu trời chậm rãi nổi lên ba cái con số tới: Tám sáu không.

"Ta đây vòng múa đao lấy được rồi bảy trăm sáu mươi phân, nói cách khác có thể cảm đến tám trù, chỉ có cảm đến năm trăm phân, múa đao hạng mục tài năng coi như là hợp cách." Lý giáo úy nói.

Tô Nghi nghe âm thầm chất lưỡi, muốn từ loại này tần số cao bắn cọc trung cảm đến năm trăm phân hợp cách, không chỉ cần phải ưu tú tốc độ phản ứng cùng lực lượng kỹ xảo, càng đối với thể lực một loại hết sức khảo nghiệm a.

"Vũ đao long thương không giống như là thi từ văn chương, không có bất kỳ đường tắt có thể đi, chỉ có thể làm đến nơi đến chốn một chút xiu rèn luyện chính mình kỹ xảo, vì vậy ta cũng không gì đó có thể dạy người địa phương, chỉ có thể cho người không ngừng luyện tập, sau đó từ đó tìm ra người động tác có chỗ nào không thích đáng cũng tăng thêm làm cho thẳng." Lý giáo úy nói.

"Như vậy là đủ rồi, đa tạ Lý đại nhân." Tô Nghi gật đầu.

Tô Nghi biết rõ bất kỳ thể dục hạng mục đều dựa vào không ngừng rèn luyện mới được thành tích tốt, bất kỳ đao pháp thương thuật đều là tại đại lượng trong thực chiến tổng kết ra, vì vậy hắn sớm có phương diện này chuẩn bị tâm tư, hơn nữa có thể có như vậy thuận lợi sân luyện tập, lại có thể có gì đó bất mãn chỗ đây?

Sau đó Tô Nghi nhận lấy Lý giáo úy trong tay hoàn thủ đao, đứng ở người sau vị trí trước kia, phát hiện trên đất có một tia trắng vạch ra hình vuông khu vực.

"Đây là ?" Tô Nghi hỏi.

"Múa đao trong quá trình một cái chân vượt qua bạch tuyến, lập tức sẽ bị phán định là không hợp cách, hơn nữa ra bạch tuyến mà nói, sẽ bị bắn ra cái cọc gỗ thương tổn đến, đây cũng là bảo vệ thí sinh một loại thủ đoạn." Lý giáo úy trả lời.

Tô Nghi sắc mặt nghiêm nghị, trong lòng cảm thấy múa đao độ khó lại tăng lên hai phần.

"Ngoài ra, bởi vì người là lần đầu tiên luyện tập, cho nên ta sẽ nhượng cho người kéo dài hai lần bắn cọc cách nhau, cái cọc gỗ tốc độ phi hành cũng sẽ có điều yếu bớt, chờ người thích ứng trước mặt tốc độ bắn sau đó, ta sẽ làm người nhanh hơn tốc độ bắn."

Tô Nghi gật đầu, bắt đầu luyện tập.

Chỉ nghe một tiếng chiêng đồng vang, một cây dài mảnh nhỏ cái cọc gỗ ứng tiếng theo bên trái đằng trước bắn thung cơ trung bắn ra, Tô Nghi trong lòng căng thẳng, theo bản năng giờ dưới đao phách, lại sớm như vậy phất chớp, trực tiếp nhào hụt.

Đệ nhất đao thất bại, Tô Nghi tâm cảnh không có bất kỳ gợn sóng, không tức giận chút nào, một bên Lý giáo úy biểu tình cũng không có bất kỳ biến hóa nào.

Đệ nhị cây cái cọc gỗ theo bên phải phía sau bắn ra, Tô Nghi lập tức xếp đặt tâm tính, hơi hơi xoay người, giờ đao chém một cái, chính giữa cái cọc gỗ cuối cùng, lập tức đem chém làm hai khúc.

Này cây cọc gỗ hai đầu viết "Ba" chữ, nói cách khác Tô Nghi lấy được rồi một phần nửa.

Lý giáo úy lông mày nhướn lên, gật gật đầu.

"Ta xuất thủ hẳn là mau hơn chút nữa." Tô Nghi tổng kết đạo.

Ý tưởng hạ xuống, cây thứ ba cái cọc gỗ đột nhiên bắn ra, Tô Nghi hơi sớm giờ đao, nhất đao vung xuống, lại chém đứt cái cọc gỗ phía trước, nhưng khoảng cách son đồ vị trí đã rất gần rồi.

Lý giáo úy khoe miệng gánh lên một nụ cười.

Cây thứ tư cái cọc gỗ phi thường thô, Tô Nghi nhất đao chém trúng son đồ vị trí, nhưng mà lưỡi đao lập luận sắc sảo, không có thể chém đứt.

"Đây là tám phần cái cọc gỗ, ta đoán chừng dùng tới sức lực toàn thân mới có thể đem hẳn chém đứt, bằng vào ta hiện tại lực lượng, xem ra là không có hy vọng chém đứt cừu, thập phần cái cọc gỗ, trực tiếp lướt qua đi, có thể tiết kiệm rất nhiều khí lực." Tô Nghi lần nữa tổng kết.

Sau đó, Tô Nghi tại cố định tần số bắn cọc trung không ngừng dịch bước, xoay người, quơ đao, cơ hồ là một khắc đồng hồ sau đó, 400 cây cái cọc gỗ mới toàn bộ bắn xong; lúc này Tô Nghi đã mồ hôi đầm đìa, tứ chi run rẩy, hiển lộ ra mười phần mệt mỏi.

"Nghỉ ngơi thời gian một chun trà." Lý giáo úy gật đầu nói, "Này 400 cây cái cọc gỗ tổng điểm là một ngàn hai trăm phân, chỉ có cảm đến toàn bộ số điểm, tài năng hái được mười trù. Ngươi lần đầu tiên liền lấy đến hơn ba trăm phân, tại ta lúc trước đã dạy học sinh ở trong, đã coi như là kẻ đến hàng đầu rồi. Hơn nữa số điểm phần lớn tập trung ở nửa đoạn sau, nói rõ ngươi tiến bộ thật nhanh."

Tô Nghi liếc mắt, đây là toàn bộ hành trình duy trì năm hơi thở một cây cái cọc gỗ tần số, hẳn có thể mới cảm đến ba trăm phân, nếu là lấy Lý giáo úy chỗ biểu diễn cái loại này tần số tới mà nói, hẳn sợ rằng liền một trăm phân đều không lấy được.

Thậm chí lấy múa đao độ khó có thể so với cử tạ cao hơn không chỉ gấp mười lần, muốn tại hai tháng hoàn toàn nắm giữ múa đao kỹ xảo khó lại càng khó hơn, nhưng Tô Nghi cũng sẽ không vì vậy mà lùi bước, trong lòng của hắn hết sức rõ ràng, có bao nhiêu bỏ ra, thì có bao nhiêu thu hoạch, bất cứ chuyện gì cũng không thể một lần là xong.

Chén trà thời gian vừa qua, tinh thần phấn chấn Tô Nghi lần nữa ra trận, lần này Lý giáo úy tăng nhanh bắn cọc tần số, từ năm hơi thở một cây đề cao đến bốn hơi thở một cây; Tô Nghi đột nhiên cảm giác áp lực kịch tăng: Thiếu một hơi thở điều chỉnh thời gian, Tô Nghi động tác lộ ra hơi có chút cục xúc, nhưng bởi vì vòng trước kinh nghiệm tích lũy, Tô Nghi vẫn lấy được ba trăm phân chia tích, có thể tính là một cái nhỏ nhỏ tiến bộ.

Lý giáo úy gật đầu liên tục, thần sắc hết sức hài lòng.

Một vòng bắn cọc kết thúc, Lý giáo úy điểm ra Tô Nghi mấy vấn đề: Tỷ như nhịp bước không đủ ổn, giờ đao đáng về không đủ thẳng bằng, thời gian chuẩn bị quá dài chờ một chút, để cho Tô Nghi thập phần hưởng thụ.

Vòng thứ ba bắn cọc, tần số tăng lên tới ba hơi thở một cây, bởi vì Tô Nghi cải tiến lúc trước rất nhiều sai lầm, lộ ra càng thêm thành thạo, vậy mà tại vòng thứ ba lấy được rồi bốn trăm phân chia tích!

"Rất tốt, ngươi tiến bộ phi thường nhanh, án tiếp tục như vậy luyện tập hai tháng, ngươi tại Viện thí múa đao hạng mục bên trong ít nhất có thể cảm đến năm trù." Lý giáo úy cười nói.

Vòng thứ ba múa đao tiêu hao để cho Tô Nghi thể lực khô kiệt, vì vậy lại nghỉ ngơi chén trà thời gian.

"Lý đại nhân, nghe Giang huynh nói ngài đao thuật đã đạt đến một cảnh, có thể hay không để cho tiểu sinh khai mở nhãn giới?" Lúc nghỉ ngơi, Tô Nghi hỏi.

"Không có gì không thể, lấy ngươi thiên tư, đao thuật sớm muộn có khả năng vượt qua ta, sớm mở mang kiến thức một chút, cũng có thể cho ngươi đối với tương lai lực lượng có cái nắm chặt."

Lý giáo úy một lần nữa nhặt lên đao, đứng ở bạch tuyến sau đó, đối với sai dịch nói: "Ngay từ đầu sẽ dùng tốc độ cao nhất bắn cọc."

Tô Nghi sắc mặt rét một cái, lập tức mắt nhìn thẳng nhìn chăm chăm Lý giáo úy cầm đao tay, không muốn bỏ qua bất kỳ chi tiết nào.

Một tiếng chiêng đồng vang, hơn hai mươi cây cọc gỗ trong phút chốc theo bốn bề bắn ra, Tô Nghi neho mắt: Người thường căn bản là không có cách trong nháy mắt chém đứt nhiều như vậy cái cọc gỗ!

Nhưng thần kỳ một màn xuất hiện: Chỉ thấy Lý giáo úy trong tay ánh đao chợt lóe, mấy lần huy vũ gian, lưỡi đao đột nhiên hóa thành trăm ngàn đao dao

ảnh! Nặng nề dao ảnh nhìn như lộn xộn bừa bãi nhưng lại giọt nước không lọt , hợp thành gió thổi không lọt dao vòng , mang theo Nhạc lắc lư núi lở khí thế , thật giống như mưa to bình thường trút xuống!

Chỉ là trong một cái chớp mắt , hơn hai mươi cây cọc gỗ toàn bộ ứng tiếng đứt gãy , đa số cái cọc gỗ đều bị chém thành năm sáu đoạn , thậm chí có riêng biệt cái cọc gỗ cơ hồ bị bằm thành rồi mấy chục miếng nhỏ!

Hơn nữa , vẫn chưa xong , tiếp theo lại có đại lượng cái cọc gỗ liên tiếp không ngừng bắn ra , thật giống như qua lại không dứt thác nước; nhưng coi như là thác nước cũng sẽ bị Lý giáo úy dày đặc dao ảnh chỗ chặt đứt , tàn ảnh trùng điệp bên dưới , không có một cây cái cọc gỗ có khả năng bình yên xuyên qua tràng này lưới kiếm tạo thành mưa to , bọn họ tất cả đều không có thể thoát khỏi may mắn ở khó khăn , bị cắt đứt số lượng đoạn thân thể không lành lặn ngã xuống trên mặt đất.

Lý giáo úy động tác nhanh Tô Nghi ánh mắt đều không cách nào bắt được hấn thân ảnh.

Cho đến hơn hai mươi hơi thở sau đó , một vòng bắn cọc kết thúc , Tô Nghi vẫn thật lâu không thể nói.

Ngẩng đầu nhìn lên , sáng loáng một ngàn hai trăm phân treo cao ở trên đỉnh đầu!

...

Bạn đang đọc truyện *Binh Pháp Đại Thánh Convert* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 82: « xạ kinh »

Một ngàn hai trăm phân chính là gần phân mười trù!

Lý giáo úy thật dài thở ra một hơi , xoay người nói: "Đây chính là đao thuật tam cảnh: Đao quang kiếm ảnh , này cảnh vừa ra , sử dụng binh khí ngắn lúc , mỗi nhất kích cũng có thể hóa xuất thiên trăm đạo tàn ảnh , mặc dù tàn ảnh uy lực không bằng bản thể , nhưng chỉ cần không chế xong chủ mục tiêu , tại Viện thí múa đao hạng mục lên chính là không chỗ nào bất lợi? . ranen` "

"Đao thuật cảnh giới có thể ứng dụng tại Viện thí lên ? Ta nếu là tập được đao quang kiếm ảnh , há chẳng phải là nói Viện thí múa đao hạng mục mười phần chắc chín ?" Tô Nghi hít sâu một hơi , cảm thấy tim đập thành thịch.

"Nói nói như vậy , nhưng Lục Nghệ cửu thuật cảnh giới tăng lên vô cùng khó khăn , loại trừ không ngừng rèn luyện ngoài ra , căn bản không có cái khác tăng lên thủ đoạn , nếu không hẳn đã sớm thay thế tinh thần , thay thế cùng binh độc vũ , trở thành thiên hạ sĩ tử chủ yếu sức chiến đấu." Lý giáo úy lắc đầu , "Không nói khác , liền chỉ nói ta từ nhỏ đã nghiên cứu đao thuật , nhưng ở tập được tam cảnh đao thuật lúc , cũng tốn hao ba thời gian mười mấy năm , cho nên . . "

"Ta rõ ràng , ta không thể chỉ mới nghĩ lấy đầu cơ trục lợi , vô luận là múa đao hạng mục lấy được hợp cách vẫn là tăng lên cảnh giới đao pháp , đều phải làm đến nơi đến chốn đi luyện tập." Tô Nghi lập tức nói.

"Người rõ ràng là tốt rồi , nay Thiên Vũ đao chương trình học đi học đến nơi này đi , bởi vì mỗi ngày chỉ có hai giờ , người nửa đoạn trước học tập múa đao , nửa đoạn sau thì học tập thuật bắn."

Tô Nghi gật đầu , thuật bắn thuộc về quân tử Lục Nghệ một trong , coi như là Viện thí không kiểm tra thuật bắn , cũng là chắc chắn phải học hạng mục.

Bởi vì huyện viện Võ giáo tràng không đủ lớn , Lý giáo úy liền dẫn Tô Nghi đi tới trường thi , tại nơi đó đã bày xong mục tiêu cùng cung tên cái , Tô Nghi bắt đầu quen thuộc cung tên chủng loại.

Giả vũ khí lên trần liệt đủ loại kiểu dáng cung tên , cung chia làm trường cung , cung khảm sừng , kệp cung , hình cung cung , cách cung và điều cung chờ một chút , mà mũi tên chủng loại càng là đa dạng , có bình thường ba cánh ba mặt trùy mũi tên , tam xoa mũi tên , không có mưa tên , đại vũ mũi tên , không chụp mũi tên , trắng lưỡi liềm mũi tên , số mũi tên chờ một chút , đều riêng có chỗ dùng , bởi vì Viện thí bắn ngang cùng bước bắn đều yêu cầu sử dụng chế thức cung tên , cũng chính là chỉ có thể dùng phổ biến nhất trường cung cùng trùy mũi tên , vì vậy Tô Nghi cũng tiết kiệm lựa chọn bước , trực tiếp lấy một cây trường cung , thử kéo động giây cung.

Trường cung là bộ binh rộng rãi nhất trang bị cung loại , so với kỵ binh dùng cung khảm sừng cùng săn bắn dùng kệp cung , trường cung yêu cầu cường đại hơn lực cánh tay , nhưng Tô Nghi thân thể đi qua trước mấy lần cường hóa , đã vượt xa bình thường võ sinh , chỉ là tùy ý kéo một cái , liền đem dây kéo căng , cũng không có phí khí lực quá lớn.

Lý giáo úy thấy vậy cười nói: "Ta nguyên tưởng rằng ngươi coi như Thiên Trạch Sĩ Tử , lực cánh tay có thể so với người thường cường nhưng không nghĩ đến sẽ cường nhiều như vậy. Tâm này trường cung nhưng là y theo võ sinh thân thể đặc biệt từng cường hóa , cần thiết lực cánh tay cao đến một thạch năm đầu , bình thường võ sinh kéo nó cũng sẽ rất tốn sức , ngươi lại thành thạo. Nếu không phải Viện thí quy định sử dụng loại này trường cung , ta nhất định phải để cho ngươi thử một chút trong quân cũng rắn nhất Thần Tí cung!"

"Nghe Thần Tí cung liền bình thường tướng tài cũng rất khó kéo động , đừng nói ta loại này nho nhỏ võ sinh rồi." Tô Nghi cười một tiếng , lại hỏi , "Viện thí bắn ngang cùng bước bắn quy tắc như thế nào ?"

"Rất đơn giản , sử dụng trường cung trừu mũi tên , bắn càng xa càng chuẩn , được trừu số lại càng cao." Lý giáo úy chỉ xa xa mục tiêu nói , "Ta đem mục tiêu đặt tới rồi năm mươi bước ra ngoài , ngươi nếu là có thể tại khoảng cách này cưỡi bắn bảy trúng hồng tâm , thì có thể cảm đến năm trù hợp cách."

Tô Nghi nghĩ đến Binh Phong Đại Lục "Một bước" là chỉ người trưởng thành trái phải chân các bước ra khoảng cách một bước , ước chừng khoảng 1m50 , năm mươi bước chính là bảy mươi lăm mét; thoạt nhìn thật xa , nhưng đối với võ sinh trong tay ngành cung mà nói , năm mươi bước thật sự là không đáng nhắc tới.

"Như thế nào cảm đến cao hơn trừu số ?" Tô Nghi hỏi.

"Cùng cưỡi tạ cùng múa đao giống nhau , tại sáu mươi bước cưỡi bắn bảy trúng hồng tâm lại có sáu trù , tám mươi bước tám trù , một trăm bước được cưỡi trù , chỉ có bắn trúng một trăm hai mươi bước ra ngoài mục tiêu cơ , mới được mười trù!" Lý giáo úy trả lời.

Tô Nghi sắc mặt nghiêm nghị , trong đầu nghĩ muốn bắt mười trù quả nhiên không dễ dàng , võ sinh sử dụng trường cung tuy nói được xưng có thể bắn 200 bước trở lên , nhưng này chỉ là lớn nhất khoảng cách; "Nỗ mạnh hết đà , tên không thể mặc lỗ cáo", trên thực tế binh lính bình thường dùng trường cung bắn ra mũi tên , ước chừng cũng chỉ có thể tại một trong vòng trăm bước bảo trì độ chính xác cùng uy lực.

Lý giáo úy còn nói: "Ngươi trước theo năm mươi bước bắn lên , chỉ có ngươi có thể cưỡi có bảy mũi tên có thể bắn thùng cơ , bảo trì mấy tua , ta mới có thể cho ngươi gia tăng khoảng cách , nếu không cho dù ngươi có thể bắn tới chỗ cực xa , nhưng bắn không trúng mà nói nhưng là một nước đều không lấy được."

"Tiểu sinh rõ ràng , mọi việc đều phải muốn tiến hành theo chất lượng , lượng sức mà đi."

Tô Nghi gật đầu , đang tiếp nhận Lý giáo úy đơn giản chỉ đạo sau , bắt đầu luyện tập cung tên.

Tô Nghi dựng trụ mũi tên , kéo một nửa dây , tinh tế nhắm , sau đó bắn ra một mũi tên: Chỉ thấy mũi tên cách mục tiêu vài chục bước khoảng cách liền rơi đến trên mặt đất , độ chính xác kém nhiều vô cùng , hiển nhiên là hấn dùng lực quá nhỏ; bởi vì chỉ là mũi tên thứ nhất thử , Tô Nghi cùng Lý giáo úy hai người đều sắc mặt như thường.

Lần nữa dựng mũi tên thứ hai , Tô Nghi đột nhiên tâm tư động một cái.

"Hậu thế có thật nhiều thuật bắn trường học thư tịch , trong đó có một quyển được đặt tên là « xạ kinh » kỹ xảo loại binh thư , là Đường Huyền Tông thời kỳ vương cử sở làm , trong đó giảng giải cận kề bắn ngang , bước bắn cùng cưỡi ngựa bắn cung cụ thể bước cùng chú ý sự hạng , có thể nói là thuật bắn sự kiện quan trọng thức sách giáo khoa , ta sao không đem coi như tham khảo , dung nhập vào ta học tập bên trong ?"

Ý tưởng hạ xuống , Tô Nghi không chút do dự nhắm mắt , tâm thần tiến vào Luyện Binh Trạng , theo Yên Hải Bi trung nhảy ra « xạ kinh », dùng đã gặp qua là không quên được năng lực đem "Tổng quyết thiên" thuộc lòng , sau đó thối lui ra Luyện Binh Trạng , dựa theo « xạ kinh » ngón giữa đạo , tinh vi mà điều chỉnh chính mình chuẩn bị đáng về.

Lý giáo úy vừa nhìn , nhất thời cảm thấy kinh ngạc.

"Như thế tiêu chuẩn bắn tên động tác , tìm khắp toàn quân đều không tìm ra cái thứ 2 , ngay cả ta đều mặc cảm . . . Này tô mười trù chẳng lẽ là ngộ hiểu ?"

Đang ở Lý giáo úy trong lòng kinh ngạc lúc , Tô Nghi đã phát ra trong tay mũi tên , chỉ thấy mũi tên này tên vẽ ra trên không trung rồi một cái ưu mỹ đường vòng cung , sau đó nghe đốc một tiếng , mũi tên chính giữa mục tiêu bên trái bên dưới duyên!

"Được ! Chỉ là mũi tên thứ hai là có thể như thế tinh chuẩn , tô mười trù , ngươi chẳng lẽ lúc trước có học qua thuật bắn ?"

"Tiểu sinh lúc đó từng theo trong thôn thợ săn lên núi săn thú , xem qua người khác dùng cung , có lẽ là từ nơi sâu xa tích góp một ít kinh nghiệm đi , giờ phút này giương cung lắp tên lúc , mới ngộ ra được một ít mấu chốt." Tô Nghi cười ha hả.

"Nếu thật là như vậy , ngươi tại thuật bắn lên nhất định có cực cao thiên phú , cổ chi dưỡng từ cơ , Lý Nghiễm chờ tiên hiền không ai bằng như thế!" Lý giáo úy cười nói.

"Lý đại nhân nói đùa , đúng rồi , ngài cũng coi là lão sư ta , liền chớ có kêu tô mười trù đi."

"Ta đây hãy cùng viện sự đại nhân giống nhau gọi ngươi Tô hiền chất!"

Tô Nghi gật đầu cười một tiếng , lại tiếp tục luyện mũi tên.

Tô Nghi tổng kết lần thứ hai giáo huấn, điều chỉnh mỗi tên ném bắn đường tắt, tại lần thứ tư liền chính trung năm mươi bước ra ngoài tâm bìa, nhìn Lý giáo úy gật đầu liên tục, thần phục không thôi.

Tại tiếp được hơn nửa canh giờ trung, trừ đi bởi vì cánh tay đau nhức thời gian nghỉ ngơi, Tô Nghi tổng cộng phát ra hơn ba trăm phát tiễn tên, trúng mục tiêu một trăm có thừa.

Cái thành tích này, không chỉ có lấy được Lý giáo úy độ cao khen, liền Tô Nghi mình cũng cảm thấy hài lòng.

Nhưng ba thành tích chính xác khoảng cách cửu trung bảy còn kém xa, Tô Nghi vẫn phải là tiếp tục luyện tập.

Đang trên đường trở về nhà, Tô Nghi trong lòng không ngừng tổng kết đạo: "Không nghĩ đến « xạ kinh » quả nhiên hữu dụng như vậy, vậy mà có thể giúp ta một cái người mới học lấy được tốt như vậy luyện tập thành tích; chỉ bất quá thuật bắn là quen tay hay việc, không thể máy móc, nếu là muốn bách phát bách trúng, vẫn yêu cầu không ngừng luyện tập mới được."

"Ngoài ra, Binh Phong Đại Lục thuật bắn trường học vẫn thuộc về truyền miệng giai đoạn, còn không có một bộ chính thức dạy dỗ thuật bắn thư tịch xuất hiện; mà « xạ kinh » trung thuật bắn chỉ đạo bị hậu thế tôn sùng là trường học kinh điển, nếu là sách này xuất hiện ở Binh Phong Đại Lục, nói không chừng có thể để cho người mới học nhanh hơn tinh thông thuật bắn, thúc đẩy Nhân tộc toàn thể tiến bộ."

Tô Nghi sấm rền gió cuốn, vừa về tới gia, ngay lập tức sẽ một đầu chui vào nhà, lưu lại Tô Thi Nhi cùng Liễu Tâm Chiêu hai nữ muốn nói lại thôi, trở mặt nhìn nhau.

Tô Nghi vừa vào nhà liền bắt đầu mài mực, trong đầu nghĩ « xạ kinh » toàn văn phân mười bốn tiết, loại trừ dấu chấm câu có chừng hơn hai nghìn chữ, một đêm liền có thể viết xong.

Nhưng khi Tô Nghi cầm bút viết xuống "Tổng quyết" mở đầu "Phạm bắn" hai chữ lúc, Luyện Binh Trảng đột nhiên rung một cái, từng tia tinh thần theo tự mình pho tượng trong tay xông ra, hội tụ đến rồi Tô Nghi đầu ngọn bút bên trên, để cho viết ra hai chữ nhất thời kim quang chọi hiện, ánh sáng bắn ra bốn phía.

Ngoài ra, trên giấy vậy mà hiện lên hơn mười đạo mô hình nhỏ bóng người, những người này giương cung lắp tên, buông lỏng một chút tay, giấy cung tiếng vang, mũi tên tiếng xé gió cùng với bắn trúng mục tiêu lúc phát ra tiếng vang trầm trầm xuôi ngược thành một mảnh; những thứ này xạ thủ sau lưng có một vị huấn luyện viên qua lại độ bước, làm một vòng bắn tên kết thúc lúc, hẳn đối với xạ thủ môn chỉ chỉ trở trở, như là đang dạy bọn họ thuật bắn kỹ xảo.

Tô Nghi vội vàng thu bút, kinh ngạc nói: "Chuyện này. . . Ta viết chữ mà thôi, lại còn phải tiêu hao tinh thần? Hơn nữa này dị tượng lại giải thích làm sao?"

"« xạ kinh » chẳng qua là một quyển kỹ xảo loại binh thư, sao lại thế. . ." Tô Nghi hai tròng mắt sáng lên, "Đúng rồi, binh thư! Nếu « xạ kinh » cũng là binh thư, nếu là ở Binh Phong Đại Lục ra đời, chính là đầu bản! Loại này binh thư sách sử âm hợp binh gia Thánh Đạo, cần phải tại mỗi chữ mỗi câu trung dung nhập vào chính mình lý giải, cũng tiêu hao đại lượng tinh thần đi sáng tác, căn bản là không có cách một buổi sáng sách thành, may mắn này thư thập phần dễ hiểu, ta sơ nhất đọc liền hiểu hơn nửa, muốn viết hần hần là không có vấn đề gì."

Sau đó Tô Nghi bình tĩnh lại, cẩn thận cảm thụ tinh thần tốc độ khôi phục.

"Quả nhiên, một viên cấp một trí chỉ lòng quân cho ta tăng nhanh hai phần mười tinh thần tốc độ khôi phục, nhưng hao hết tinh thần sau đó chỉ sợ cũng được nửa ngày mới có thể khôi phục. Ta chỉ viết hai chữ, liền trong nháy mắt tiêu hao sắp tới chừng một thành tinh thần, không biết toàn thư hơn hai nghìn chữ được viết bao lâu?"

Tô Nghi cau mày, chỉ chốc lát sau, thần sắc khôi phục kiên định.

"Không Từ khốn khó thời khắc mới có « xuân thu » ra đời, Khuất Nguyên nhận được trục xuất mới có « ròi rối loạn », Tả Khâu mù vẫn lấy « quốc ngữ », Tôn Tần gặp tần hình sau đó mới lấy « Tôn Tần binh pháp », Lữ Bất Vi bị giáng chức mới có « Lữ thị xuân thu », Tư Mã Thiên đối mặt tử hình chỉ hình vẫn tâm chí kiên định, lấy sách « sử ký » lưu danh thiên cổ, ta chẳng qua là mỗi ngày hao tổn điểm tinh thần là có thể để cho « xạ kinh » ra đời, có gì nổi khổ!"

. . .

Bạn đang đọc truyện *Binh Pháp Đại Thánh Convert* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

# Chương 83: Kỳ quan , văn xông tinh đầu!

Ngay tại Tô Nghi cầm bút viết xuống « xạ kinh » trước hai chữ lúc.

Giờ phút này sắc trời chính diện chạng vạng tối, mặt trời chiều ngã về tây, hoàng hôn mờ nhạt; ánh tà dương đỏ quạch như máu, Đan Hà giống như phượng.

Các nông dân kết thúc một ngày làm ruộng, đang ở thu thập nông cụ; công thương môn rồi rít đóng cửa không tiếp khách, có về nhà tính sổ, mà có lại tương yêu cùng đi tầu lầu ăn uống tiệc rượu; bọn học sinh từ biệt học viện giáo viên, tại tan học trên đường chơi đùa chơi đùa, các trưởng bối thì nhiệt hòa hướng Thiên Địa là hải tử nhà mình chuẩn bị cơm tối.

Lúc này, theo Tô Thủy Huyền phương hướng, có một cổ kỳ dị lực lượng như sóng gợn nhộn nhạo lên, chỗ đi qua, mọi người không khỏi như mọc xuân phong, cả người sáng khoái.

Cổ lực lượng này tại chuyển trong nháy mắt liền vết sạch toàn bộ đại lục, hoàng hôn cảnh tượng vì đó nhất chuyển, bầu trời đột nhiên bịt kín màu đen dày sa.

Trên đại lục sở hữu sinh linh đều không giải thích được ngừng đầu nhìn trời, chỉ thấy trên bầu trời một vòng trăng tròn treo cao, quần tinh sáng chói, tại đêm tối mầu thân trong ngực tự do chơi đùa, thật giống như muốn cùng trăng sáng làm về vang.

"Ồ ? Một khắc trước vẫn là chạng vạng tối, như thế thoáng cái liền đêm xuống ?"

Tất cả mọi người chính đầy bụng hồ nghi gian.

Trong bầu trời đêm, có hơn ngàn ngôi sao đột nhiên bộc phát ra nhức mắt ánh sáng mạnh!

Nguyên bản, Bình Phong Đại Lục sáng ngời nhất tinh thần chính là hai mươi tám viên tướng tinh, nhưng giờ phút này, này đại lượng tinh thần quang huy vậy mà lần át sở hữu tướng tinh, tương tựa không ánh chiếu thành một mảnh ngân bạch.

Người bình thường cũng không biết cảnh tượng kỳ dị như vậy đến tốt cùng đại biểu gì đó, nhưng Nhân tộc sở hữu tuổi tác khá lớn, hiểu biết uyên bác người tất cả đều sắc mặt khiếp sợ, trong miệng lầm bầm: "Ánh sao bùng nổ, chẳng lẽ phải có văn xông tinh đầu kỳ quan ?"

Tại trước đây thật lâu, cũng chính là xe chỉ nam cùng la bàn còn không có xuất hiện trước, mọi người ban ngày chỉ dựa vào mặt trời, buổi tối thì dựa vào tinh thần chỉ dẫn phương hướng, những thứ này cảnh quan thiên nhiên làm người môn chỉ dẫn dưới chân con đường, mà những thứ kia vô cùng ưu tú văn chương, ẩn chứa trong đó đại triết lý đại trí tuệ, thì có thể chỉ dẫn mọi người trong lòng nói đường!

Tại Bình Phong Đại Lục, các tiên hiền đem văn chương chia làm cái thứ bậc: Trái qua, điển cùng tịch, "Tịch" chính là bình thường thư tịch, bình thường đều chỉ thay những thứ kia chưa có triết học trí tuệ, chỉ có bình thường chữ viết liệt kê trong đó văn chương; mà có thể xưng là "Diễn", phần lớn là những thứ kia tiên hiền sở làm, nắm giữ hậu thiên trí tuệ, có thể cực lớn bổ túc mọi người kiến thức cấp độ ưu tú văn chương; mà những thứ kia có được lấy Tiên Thiên trí tuệ triết lý, có cực lớn bản gốc tính, giáo dục tính, điện định hậu thế văn hóa cơ thạch văn chương, tài năng được gọi là "Kinh" !

« lễ ký », « xuân thu », « Đạo Đức Kinh » chờ một chút, không khỏi thuộc về "Kinh" hàng ngũ.

"Kinh" giáo hóa ý nghĩa tác dụng với toàn bộ Nhân tộc, chỉ dẫn toàn Nhân tộc Thánh Đạo, cùng chỉ dẫn mọi người dưới chân con đường chói chang Thái Dương cùng minh thần tồn tại giống nhau hàm nghĩa; chỉ có một quyển tuyệt thế kinh văn khai bút, tài năng đưa tới "Văn xông tinh đầu" kỳ quan!

Sở hữu rõ ràng những thứ này Nhân tộc ngừng đầu nhìn trời, trông mong ngóng trông; Hải Thần Tộc tất cả đều mặt đầy hiếu kỳ, mà Man Tộc thì hoảng loạn, đông đảo cao cấp Man Tộc nhìn hướng bầu trời lúc, tất cả đều vẻ mặt nghiêm túc.

Đúng như dự đoán, chỉ thấy trong bầu trời đêm nổi bật nhất cái ngôi sao kia bỗng nhiên bắn ra một đạo ngân quang, liền tiếp viên thứ hai tinh thần, sau đó mỗi ngôi sao liền kết, vậy mà ở trong trời đêm hợp thành một bộ cung tên hình vẽ!

Trường Giang hai bờ sông sinh linh rung động cực kỳ, kinh văn tuy ít, nhưng đầu gì cũng xuất hiện qua mấy chục bản, trong lịch sử "Văn xông tinh đầu" kỳ quan hoặc là một đạo nhân hình, hoặc là một tấm bản đồ, cũng có một số ít kỳ quan hiện rõ là một chữ, đều có bất đồng, mà giờ khắc này cung tên hình vẽ lại đại biểu gì đó ?

Sở hữu sinh linh trong lòng nghi hoặc, ngo ngác nhìn bầu trời.

Các nơi Nhân tộc nghị luận sôi nổi, đều đang suy đoán ai có thể viết xuống kinh văn người là người nào, không có ngoại lệ chút nào là, đại đa số người đều suy đoán là hiện thế mấy vị lão chủ tướng mới có năng lực viết ra kinh văn, chỉ có một bộ phận người suy đoán là các châu, mỗi cái tướng môn phi tướng sở làm, căn bản không người có cái khác suy đoán.

...

Tại Tô Thủy Huyền, Tô Nghi chuyên chú viết chữ, không chút nào nhận ra được ngoại giới dị tượng, thẳng đến viết xong « xạ kinh » tổng quyết thiên tiền tam thập chữ lúc, tinh thần cuối cùng tiêu hao sạch sẽ, một chữ đều viết không nổi nữa.

"Viết « xạ kinh » còn giống như có chút hao tâm tổn sức , may mắn ta tinh thần lực trời sinh cường đại , cũng có thể cùng quốc sĩ sánh vai , ngược lại không phải vấn đề lớn lao gì. Về phần tinh thần tiêu hao. . . Như mỗi ngày sớm muộn các viết ba mươi chữ , một ngày là có thể có sáu mươi chữ; ta bây giờ tinh thần độ đầy là tám phần , đạt tới một tác về sau , mỗi ngày lẽ ra có thể viết bảy tám chục chữ. . . Nói cách khác , muốn viết xong một quyển « xạ kinh », được hoa đem gần một tháng!"

Tô Nghi âm thầm chất lưỡi.

"May mắn ta viết chỉ là « xạ kinh », chữ viết thiếu lại dễ hiểu; nếu là muốn viết « đường lý đối vấn », « bách chiến kì lược » bức này bình thư , đừng nói gần mười ngàn số chữ rồi , trong đó cao thâm nội dung nếu như không lý giải thông suốt , ở sách trong quá trình thêm vào chính mình lý giải mà nói , sợ rằng viết ra cũng chỉ là một quyển chữ viết tổ hợp mà thôi, không có chút nào ý nghĩa. Khó trách chư vị tiên hiền lấy sách lúc phần lớn đều tại hào kiệt cấp bậc sau đó , mới dám động bút viết xuống chính mình trừ tác , cũng là bởi vì yêu cầu thời gian dài lý giải cùng tích lũy."

Tô Nghi để bút xuống , lúc này , Tô Thi Nhi gõ cửa nói: "Nghi nhi , người mau ra đây nhìn!"

"Thế nào ?"

Tô Nghi đi ra cửa , nhìn thần sắc hưng phấn Tô Thi Nhi , mặt đầy mờ mịt.

Sau đó Tô Nghi đi theo nàng đi tới trong sân , ánh mắt đông lại một cái: Hắn nhớ rõ ràng lúc về nhà sắc trời vẫn là hoàng hôn , theo hắn động bút viết xuống ba mươi chữ cũng tốn không quá một nén hương thời gian , như thế đột nhiên liền đến ban đêm ?

Tô Nghi vừa nhìn về phía bầu trời , ngây ngẩn.

Trên bầu trời phô triển lấy một tấm đầy trời tinh thần tạo thành cung tên hình vẽ , người khác có lẽ không nhìn thấy , nhưng Tô Nghi lại rõ ràng nhìn đến , mũi tên cái ngôi sao kia , lại có một bó cực kỳ nhỏ ánh sáng liên tiếp hắn trong thư phòng « xạ kinh » bài viết.

Rất rõ ràng , trên bầu trời dị tượng chính là « xạ kinh » đưa tới.

"Lại là văn xông tinh đầu kỳ quan ?" Tô Nghi trong lòng kinh ngạc , "Ta tại trong sử sách đọc được qua , chỉ có những thứ kia lớn nhất giáo hóa ý nghĩa , nắm giữ đại trí tuệ đại triết lý kinh văn tài năng đưa tới bức này kỳ quan , « xạ kinh » chẳng lẽ cũng thuộc về loại này ? Nghe Khổng Tử động bút viết « xuân thu » lúc , vạn tinh long lánh , hợp thành màu bạc trường hà; lão tử viết « Đạo Đức Kinh », quần tinh nổi thành cổ thể nước chữ; mà này cung tên hình vẽ vừa vận đối ứng ta viết « xạ kinh », hẳn là không sai được."

Tô Nghi trong lòng mơ hồ có chút tung bùng , cảm thấy « xạ kinh » quyển sách này nhất định có thể trợ giúp toàn Nhân tộc bước ra một bước dài.

Chính là cảm thấy cảm khái gian , hắn nhận ra được Tô Thi Nhi tầm mắt.

"Thế nào , trên mặt ta có đồ vật gì đó ?" Tô Nghi hỏi.

"Không phải. . . Nghi nhi , ta đột nhiên phát hiện người sắc mặt rất khó nhìn , chuyện gì xảy ra ?"

Tô Nghi trong đầu nghĩ có lẽ là một buổi chiều thể lực tiêu hao , càng thêm hiện tại tinh thần hao hết chỗ triển lộ ra mệt mỏi , mới để cho sắc mặt hắn thoát nhìn rất kém cỏi.

"Chỉ là buổi chiều đao cung kỹ xảo học tập mệt đến rồi , buổi tối ngủ một giấc là tốt rồi." Tô Nghi nhún vai.

"Buổi tối đó người muốn đi ngủ sớm một chút , ta phân phó phòng bếp đem triều đình thưởng đi xuống Doanh Châu ngọc san hồ mài thành phần , pha trà cho người uống." Tô Thi Nhi lòng tràn đầy ân cần nói.

"Đừng, uống món đồ kia ta liền không ngủ được , ngọc san hồ là tinh thảo , chỉ có thể buổi sáng uống." Tô Nghi kéo một cái khóe miệng.

"Ta đây liền làm điểm an thần đồ vật cho người ăn! Hiện tại chúng ta ăn cơm trước."

"Ừm."

Tô Nghi gạt đầu , vừa nhìn về phía bầu trời.

Liễu Tâm Chiếu nghe hai người đối thoại , mặt đầy thần sắc phức tạp.

Phủ đầy toàn bộ bầu trời đêm kỳ quan một mực kéo dài sắp tới chén trà thời gian mới từ từ tiêu tan , cùng lúc đó , trên mũi tên viên kia ngôi sao sáng nhất , lại đột nhiên run lên , sau đó hóa thành sao chổi biến mất ở vô tận chân trời.

Tô Nghi lúc này mới thu hồi ánh mắt.

Viên kia sao rơi biến mất ở hư không , một lát sau , hắn đột nhiên xông vào tiểu thế giới "Quân lâm thiên hạ" bên trong , để cho cái thế giới này rung rung không thôi.

Quân lâm thiên hạ thường xuyên tràn đầy ánh sáng nhu hòa , không có ngày đêm phân biệt; nơi này chỉ có một mảnh liếc mắt không thấy được bờ bến

khổng lồ quảng trường , chung quanh mây mù lượn quanh , trung ương đứng nghiêm tôn thánh ngàn trượng pho tượng; quảng trường loại trừ phía chính bắc một gian thẳng vào Văn Tiêu chủ điện ở ngoài , hai bên còn có mấy gian rộng lớn thiền điện , bên trái một hàng thiền điện cất giấu Nhân tộc đứng đầu thần binh lợi khí , mà phía bên phải thì cất giấu sở hữu kinh điển quân văn.

Viên này sao rơi rơi vào phía bên phải một gian thiền điện trong sân.

Toà này sân tồn tại hơn mười đạo bia đá che trời đứng vững , mỗi đạo gấp mười lần đều đại biểu Nhân tộc một quyền kinh văn , càng giàu có đại trí đại tuệ kinh văn , bia đá thì càng cao càng lớn , lại là mọi người truyền miệng "Kinh luân viện" !

Trong giây lát , đại địa run lên , đang nằm tại trên ghế lẩm bẩm một vị lão nhân trong nháy mắt té ngã trên đất , chột bưng tỉnh.

"Cái...Cái gì ? Động đất ?" Lão nhân sợ hãi nói.

Tiểu thế giới này làm sao có thể động đất ?

Còn không chờ lão nhân được đến giải đáp , bên tai chột truyền tới một trận tiếng nổ , quay đầu nhìn lại , trong sân có một tòa bia đá vô căn cứ nhô lên , bia đỉnh nhắm thẳng vào thương khung!

Mặc dù này mới nhất tạo thành bia đá chỉ cao bằng một người , lẳng lẳng đứng vững tại như sâm Thiên Bì trong rừng , không chút nào thu hút , nhưng bia trên mặt sách "Phàm bản" hai chữ lại Ngăn câu thiết hoa , khí thế bàng bạc; lão nhân vừa nhìn , hai chữ này rõ ràng ngay tại trong mắt , nhưng lại thật giống như Thánh Đạo bình thường mờ ảo vô hình , khó mà nắm lấy , vô pháp bị người trí nhớ , càng không cách nào bị người nhận thức , Thánh Đạo nông cạn người phảng phất chỉ cần xem nó liếc mắt , tâm thần sẽ lập tức bị hút vào trong đó , trọn đời sa vào.

Lão nhân lòng vẫn còn sợ hãi thu hồi ánh mắt.

Hắn trú đóng nơi đây vài chục năm , vẫn là lần đầu tiên thấy mới chữ viết trên bia sinh ra , chính ngạc nhiên gian , mới bia đá đột nhiên lại nhiều hơn một chữ , hắn độ cao đột nhiên giương cao hai thước , cũng biến thành càng thêm dày rộng.

Sau đó , bia trên mặt không ngừng có chữ hiện lên , thẳng đến hơn ba mươi chữ mới đưa đem dừng lại; lúc này , tám bia đá này đã cao đến hai trượng , chiều rộng cùng độ dày cũng tăng lên rất nhiều.

Lão nhân thần sắc kích động không ngớt , không chỉ có là bởi vì mình lần đầu tiên nhìn thấy cảnh tượng bức này , cũng vì Nhân tộc lại có một phần mới kinh điển ra đời mà cảm thấy tung tăng.

Trong chủ điện , hai vị lão chủ tướng trong mắt lóe lên kinh luân viện cảnh tượng , ngậm cười gật đầu.

Trần lão chủ tướng ánh mắt đột nhiên né qua Bình Phong Đại Lục ngàn vạn cảnh tượng , răng môi khẽ nhúc nhích gian , như là đồng thời đang cùng hàng trăm người trò chuyện.

Chỉ chốc lát sau , hắn lắc đầu một cái.

"Mấy vị khác chủ tướng cũng không có tân trí làm "

"Có lẽ là một vị phi tướng quân trứ tác , ta nghe nói Lục Bất Quân từng tuyên bố , tại leo lên chủ tướng vị trí trước hắn nhất định phải viết xuống một phần kinh điển , có phải là hắn đưa tới kỳ quan ?" Vì lão chủ tướng hỏi.

...

Bạn đang đọc truyện *Binh Pháp Đại Thánh Convert* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 84: Kinh văn , văn kinh!

"Không , không chỉ là hắn , khắp thiên hạ phi tướng cũng không có tân tác khai bút."

"Chẳng lẽ là trấn thủ những thế giới khác đồng liêu sở làm ? Liền như vậy , vô luận là người nào lấy xuống kinh điển , đối với toàn Nhân tộc mà nói đều là một chuyện may lớn." Vì lão chủ tướng nói.

"Chỉ tiếc , kinh văn theo khai bút đến ra đời hờ một tí mấy tháng thậm chí mấy năm , Nhân tộc trước mắt chính diện trước khi một hồi hạo kiếp , bản kinh văn này có thể hay không có ra đời cơ hội ?"

"Khó khăn."

Hai vị lão chủ tướng đồng loạt thở dài , sau đó ngẩng đầu lên đến , tầm mắt xuyên qua Nhật Nguyệt Tinh Thần , chiếu ra rồi trong hư không một tòa thành trì: Long thành.

Long thành là mấy đời trấn thủ Nhân tộc biên cương chí cao lực lượng , ca dao có nói: Nếu là ngày khác Long thành phá , già trẻ hậu sự không người nhờ; ý tứ là Long thành vừa mất chính là nước mất nhà tan , vô luận nam nữ lão ấu cũng không chạy khỏi Man Tộc đồ đao , căn bản không người có thể giao phó hoặc nhận nhờ hậu sự , Long thành tâm quan trọng không cần nói cũng biết.

Mà giờ khắc này , Long thành đang ở dần dần thoát khỏi Nhân tộc khống chế , chuyện này , hãy còn chỉ có mấy vị lão chủ tướng biết được.

Nhân tộc chính diện trước khi diệt tộc nguy cơ , vào thời khắc này ra đời kinh văn , khoái chăng ? Ai tai ?

...

Man Tộc , Lạc Dương ngoại ô.

Một đầu thân hình có tới cao mười trượng Man Tộc nằm nghiêng tại bình nguyên trước trường , thân sắc lạnh nhạt nhìn bầu trời trung kỳ quan.

"Kinh văn ra đời ? Kéo dài hơi tàn mà thôi. Bây giờ Long thành có biến , Nhân tộc rất nhanh thì vô pháp cậy vào hấn , ta còn kiêng kỵ gì đó ? Truyền lệnh xuống , theo dân du mục đến Thiên Vu , tất cả nhân viên chuẩn bị chiến đấu!"

...

Doanh Châu , Ngọc Long cung.

Một vị Kỳ Lân lão nhân đang cùng đồng đảng Hải Thần Tộc mỹ nhân chơi đùa , hoan thanh tiểu ngữ gian , "Văn xông tinh đấu" kỳ quan phát sinh , sắc trời phải biến đổi.

Kỳ Lân lão nhân cảm thấy hơi có chút mất hứng , nhưng thấy đến vô số ngôi sao tạo thành cung tên hình vẽ lúc , động linh cơ một cái , đạo: "Chúng mỹ nhân , nhìn a , liền ông trời cũng cho các ngươi xinh đẹp biến sắc!"

Chư vị mỹ nhân cười càng mừng hơn.

...

Kinh thành , Thượng tướng phủ.

Lục Bất Quần cầm bút viết xuống Đế Thuật hai chữ , nhưng mà ngay tại chữ thứ hai tức thì bút rơi lúc , một trận chói mắt ngân quang theo bên cửa sổ đầu nhập; Lục Bất Quần ngẩng đầu nhìn về phía trong bầu trời đêm kỳ quan , vậy mà tay run một cái , "Thuật" chữ cuối cùng bút trong nháy mắt kéo ra một vệt đen.

"Lại có người cùng ta cùng khai bút viết kinh điển ? Nhị kinh tranh nhau , nhất định có một khi phải bị nặn ra Thánh Đạo , vô pháp tạo thành kinh điển , ta chuyện này. . ."

Lục Bất Quần suy nghĩ một chút , cuối cùng than thở một câu: "Coi như không người tranh nhau , ta tâm tính không yên , như thế nào lấy liền kinh điển ? Dừng nửa năm lại khai bút!"

Dứt lời , tức thì đem giấy nháp xé nát bầy.

...

Kỳ quan đưa tới xôn xao kéo dài một lúc lâu , đêm đó bảy giờ , Quý Huyện lệnh đến đúng giờ đến , bắt đầu dạy dỗ thử sách.

Bởi vì Tô Nghi đã thuần thực nắm giữ nguyên chương đề phá đề kỹ xảo , cho nên suy luận , rất nhanh nắm giữ thông chương đề phá đề kỹ xảo; đối với Tô Nghi thật nhanh lý giải tốc độ , Quý Huyện lệnh cảm thấy giật mình không thôi , tò mò , tại chương trình học sau cùng thử nghiệm một lần Tô Nghi phá đề kỹ xảo.

Quý Huyện lệnh viết xuống "Như thế nào đón đánh qua sông địch quân" vừa hỏi , Tô Nghi lập tức mượn « Tôn Tử binh pháp » nguyên văn "Tuyệt nước nhất định nước xa , khách tuyệt nước tới , chớ nghênh vớ trong nước , lệnh nửa tề mà đánh chi , lợi", mảnh nhỏ viết chính mình đối với "Nửa độ mà đánh" lý giải.

Đợi đến Tô Nghi viết xong , Quý Huyện lệnh định thần nhìn lại , khen không dứt miệng.

"Vén vẹn là lần đầu tiên thử , liền so với năm đó ta viết xong , này Tô hiền chất quả nhiên có đại tài!" Quý Huyện lệnh trong lòng thầm nhủ.

Bất quá có thể phá một đề , không có nghĩa là có thể phá toàn bộ , cho nên Quý Huyện lệnh dặn dò cần phải chăm học khổ luyện , hoa mấy ngày đi học tập thông chương đề phá đề kỹ xảo , cũng đem hoàn toàn biến hoá để cho bản thân sử dụng , sau đó mới đi học tập thử sách tiếp theo mấy bước.

Tại đưa Quý Huyện lệnh ra ngoài giữa đường , Tô Nghi cùng hắn nói tới triều đình động tĩnh , biết được trung thư lệnh tại Tô Nghi hái được hai sao sau đó không có bất kỳ cử động , cả triều trên dưới một mảnh gió êm sóng lặng , nhưng Tô Nghi lại cảm thấy đây chỉ là mưa gió muốn tới trước yên lặng.

Thời gian một tháng cực nhanh mà qua.

Một tháng này , Tô Nghi không có buông lỏng chút nào , tại sáng sớm đọc cũng trí nhớ đại lượng thư tịch , cơ hồ đem phần lớn thánh điển hiền văn toàn bộ nhớ kỹ trong lòng; thư pháp thì tạm thời gác lại , bởi vì chương trình học rất căng , mỗi ngày đều muốn khung chiêng gõ trống phụ lục Viện thí , cho nên Tô Nghi dự định tại Viện thí sau đó tiếp tục tinh nghiên thư pháp , tranh thủ tại thi Hương trước tạo thành chính mình thư pháp phong cách.

Buổi chiều Tô Nghi sau đó luyện tập đao cung kỹ xảo , thông qua không ngừng rèn luyện , Tô Nghi múa đao đã có thể ở mô phỏng Viện thí tần số cao bắn cộc trung cầm đến ba trăm phân , cũng chính là ba trù , mà bắn thuật càng là tiến bộ thật nhanh , bắn trúng tám mươi bước mục tiêu cơ tỷ lệ đến gần tứ thành , thậm chí tình cờ còn có thể bắn trúng một trăm bước ra ngoài mục tiêu , mà đôi mắt năm mươi bước mục tiêu lúc , Tô Nghi cơ hồ tiến vô hư phát : không phát nào hụt!

Lý giáo úy mỗi ngày đều tận chức tận trách mà đi cùng Tô Nghi luyện tập , mà Hoàng Phủ Viện Sự công vụ bề bộn , tình cờ tới quan sát mấy trận cũng là khen ngợi không ngớt , thẳng khen Tô Nghi thuật bắn cơ hồ vượt qua huấn luyện ba năm binh lính tinh nhuệ!

Mà ở thuần thực bước bắn sau khi , Tô Nghi cũng ở đây quảng trường học được học thuật cưỡi ngựa cùng cưỡi ngựa bắn cung , tại thuần thực nắm giữ thuật cưỡi ngựa sau đó , Tô Nghi suy luận , rất nhanh nắm giữ cưỡi ngựa bắn cung kỹ xảo , chính là chính xác còn kém chút ít , nhưng tiến bộ rất nhanh. Mà lúc này đây , Tô Nghi vừa vận viết lên « xạ kinh » bắn trên ngựa thiên , cảm giác thể ngộ càng thêm sâu sắc.

Ngoài ra , Tô Nghi đã đem thử sách học tập đến cuối cùng tổng kết bước , cùng Quý Huyện lệnh ước hẹn lần tiếp theo tiến hành kỳ thi thử; đang không ngừng học tập thử sách trong lúc , Tô Nghi tinh thần độ đầy đã sớm đạt tới một tác dầy , đã trở thành đỉnh phong võ sinh , coi như là lập tức tham gia Viện thí , cũng lòng bút không lo lắng về sau.

Mặt khác , Liễu Tâm Chiếu cơ hồ là không bước chân ra khỏi nhà , thật giống như dự định vĩnh viễn ở tại Tô Nghi trong nhà; Tô Nghi thỉnh thoảng sẽ cùng hắn nói mấy câu , nhưng nặng như là đã quên đi rồi chính mình mục tiêu bình thường chưa bao giờ cùng Tô Nghi nhắc lên tháng năm Doanh Châu Đại Hội một chuyện , ngược lại là phát huy đầy đủ năng sở trường , hết lòng dạy dỗ Tô Thi Nhi cầm kỳ thư họa chờ kỹ thuật.

Mà Tô Thi Nhi cùng học phi thường cao hứng , chỉ vì Liễu Tâm Chiếu nói , mặc dù nữ tử không tham ngộ thêm vũ khoa cử , trừ phi là trong lịch sử một ít trở thành Thiên Trạch Sĩ Tử nữ trung hào kiệt , nếu không nữ tử rất khó nắm giữ tinh thần , nhưng Lục Nghệ cửu thuật lại cũng không cần tinh thần chống đỡ , cho nên Tô Thi Nhi nếu là có thể tinh nghiên Lục Nghệ cửu thuật , nhất định có thể đối với Tô Nghi sinh ra hết sức trợ giúp.

Hai nữ đi qua một cái nguyệt tới nay chung sống cơ hồ đã tình như chị em gái , Tô Nghi đem Liễu Tâm Chiếu truyền giáo bình thường cử động nhìn ở trong mắt , trong lòng bình thường than thở.

"Lòng của nữ nhân , kim dưới đáy biển a."

Tô Nghi mỗi ngày vừa khôi phục tinh thần liền cầm bút viết « xạ kinh », đã viết lên rồi sau cùng , chỉ cần cuối cùng hai mươi chữ , liền có thể thành sách!

...

Khoảng thời gian này , Tô Nghi không để ý đến chuyện bên ngoài , một lòng chỉ đọc sách thánh hiền , không chút nào biết rõ , Trường Giang nam bắc tình hình bắt đầu lặng lẽ phát sinh biến hóa.

Tại đại lượng đào ngũ quân hiệp trợ bên dưới , mấy vạn dặm Trường Giang trung hạ du bắc ngạn , cơ hồ mỗi ba chục năm chục bên trong thì có một tòa không lồ Thủy trại nhô lên! Một chiếc tiếp một chiếc thuyền vận thuyền lớn tại xây dựng xong sau bị đẩy ra Thủy trại , hướng Giang Nam phương hướng diễu võ dương oai; những thứ này thuyền lớn mỗi một chiếc đều có vận tải hơn ngàn tên Man Tộc dân du mục thừa tái lực , Giang Nam Nhân tộc nhận ra được Man Tộc chuẩn bị ồ ạt qua sông xâm nhập phía nam ý đồ , hoang mang không chịu nổi một ngày.

Tại Nhân tộc đại hậu phương , rất nhiều binh lính cùng cao tăng tướng lĩnh bị quát điều đi Trường giang nam ngạn phòng tuyến , tiếp nhận vùng ven sông mỗi cái Đô đốc thống nhất chỉ huy , đối với Man Tộc hết thảy cử động duy trì đề phòng.

Mà ở kinh đô xây Khang thành phụ cận , ven ven ngàn dặm trái phải hạ lưu sông đoạn , Man Tộc động tác càng là thường xuyên , cơ hồ mỗi ngày đều có trên trăm chiếc thuyền lớn , vận tải mấy chục ngàn Man Tộc phát động dò xét tấn công; nhưng bởi vì Man Tộc điều động cao tăng lực lượng không nhiều , hơn nữa Trường Giang tự mình phòng vệ , cho nên Nhân tộc cũng không có gặp phải tổn thương quá lớn.

...

Tại cuối tháng hai hôm nay , Nam Từ Châu bên ngoài thành trên mặt sông , năm chiếc dài đến rộng hai mươi trượng tàu thuyền vận chính mang theo ba, bốn ngàn tên Man Tộc , mệnh mông cuộn cuộn lái về phía bờ phía nam , trong đó không thiếu có vài tên gần cao hai trượng , Thiên phu trường bộ dáng cao cấp Man Tộc; man quân tiếng ầm ỉ vang dội chân trời , Nhân tộc tại bờ phía nam gạt ra đội ngũ , trận địa sẵn sàng đón quân địch.

Tại bờ sông một bên một tòa lầu canh bên trong , chừng mười tên Nhân tộc tướng lĩnh tề tụ ở đây , một người cầm đầu , chính là Cừu Viện Sự!

Cừu Viện Sự hai tay chấp sau lưng, sắc mặt bình tĩnh nhìn chăm chú mặt sông, thật giống như này qua sông tới Man Tộc quân đội căn bản không tồn tại ở hấn trong hai mắt.

Mà phía sau hấn các tướng lĩnh cũng phần lớn tâm như chỉ thủy, những người này thuần một sắc mà mặc lấy màu trắng bào phục, phía sau tuyên thêu một đạo ung trào, vậy mà tất cả đều là quan quân quân hàm cao thủ!

Nhóm này Nam Từ Châu đứng đầu lực lượng tề tụ ở đây, chăm chú nhìn Man Tộc đội thuyền chuyên chở.

Trường Giang nam bắc bờ có rộng hơn mười dặm, Man Tộc đội tàu đã lái đến mặt sông ngay chính giữa, lúc này, đột nhiên có một trận sóng lớn lướt qua mặt sông.

"Tới." Một vị tướng lĩnh quát khẽ.

Tiếng nói rơi xuống, một đầu to lớn không gì so sánh được cá kinh một sừng chọt theo mặt sông vọt lên!

Đầu này cá kinh một sừng thân thể dài tới mười dặm, mà theo hấn trong miệng nhô ra mũi nhọn hình dạng răng dài, cơ hồ có ba dặm dài!

Vén vén 20 trượng cái gọi là thuyền lớn, ở nơi này đầu cá kinh một sừng trước người, cũng chỉ bắt quá tương đương với nhân loại dưới chân ốc sên thôi!

Này cự kinh nhô ra mặt nước, hấn răng dài lực trùng kích trực tiếp đem một chiếc tàu chuyển vận đảo nát bấy, cùng sử dụng nghiền nát mặt khác một chiếc! Trên thuyền Man Tộc một bộ phận trực tiếp bị cự kinh lực trùng kích động chết, mà còn thừa lại Man Tộc không khỏi rơi xuống nước; Man Tộc không tập thủy tính, rơi xuống nước sau đó bay nhảy hai cái, lưu lại một đạo đạo gào thét bị thương sau, không có ngoại lệ chút nào mà chìm vào đáy sông, trở thành bầy cá chất dinh dưỡng.

Sở hữu Nhân tộc định thần nhìn lại, này cự kinh mặt ngoài như là từ vô số to lớn chữ viết tạo thành, tạo thành hấn thực chất thân thể, huyền dị phi thường.

Cự kinh lặn xuống nước, hấn chế tạo trăm trượng sóng lớn đánh về phía mặt khác ba đầu thuyền, ép trên thuyền mấy tên Thiên phu trưởng không thể không hợp lực phát ra hét lên một tiếng, tạo thành thực chất sóng trùng kích phá vỡ sóng lớn, lúc này mới đem còn lại ba chiếc thuyền bảo toàn, nhưng sóng lớn dư âm đánh phía trước thành thuyền, thân thuyền lao đảo muốn ngã bên dưới, cũng để cho trên đó Man Tộc phi thường không dễ chịu.

Coi như là Cừu Viện Sự bức này hào kiệt, thấy như vậy rầm rập rộ rộ tình cảnh, cũng không khỏi sinh lòng rung động.

"Lấy kinh văn hóa thành văn kinh, bảo hộ Nhân tộc vạn đời, tráng thay, tráng thay!" Một người vỗ tay mà cười.

"Ta một đời thấy đủ loại, đồ sộ trình độ không ai bằng hôm nay!"

Bạn đang đọc truyện *Binh Pháp Đại Thánh Convert* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 85: Trạm canh gác mũi tên

"Nếu không phải có này văn kinh che chở, Man Tộc không chút kiêng kỵ qua sông tập kích, Giang Nam chỉ sợ là không một ngày yên tĩnh."

Chúng tướng rồi rít than thở, trong đó có một vị tuổi gần ba mươi mấy tuổi tiểu quan quân nghe không rõ vì sao.

"Cụ thể là gì đó văn chương tài năng xưng là kinh văn, vậy mà có thể hóa thành như vậy uy năng vô biên văn kinh?" Tiểu quan quân hỏi.

"Chỉ có những thứ kia bút rơi lúc dẫn động văn xông tinh đầu kỳ quan, nắm giữ đại trí tuệ đại triết lý trừ tác tài năng xưng là trải qua, tỷ như « thi kinh », « lễ ký », « thư tụng thư », « xuân thu » chờ một chút, loại này kinh văn cũng có hóa thành văn kinh lực lượng." Một vị tướng lĩnh trả lời.

"Nói đúng, hồi trước không phải mới vừa phát sinh qua văn xông tinh đầu kỳ quan à? Có thể đưa tới bức này kỳ quan văn chương tất nhiên là một phần kinh điển, hy vọng có thể là Trường Giang gia tăng một đầu văn kinh."

"Ta cũng hy vọng như thế, văn kinh một khi nước vào, liền có thể bảo hộ một phương thủy vực, đây cũng là Man Tộc trăm năm tới nay không dám tập kích Giang Nam một trong những nguyên nhân."

"Có bức này lực lượng chiếm cứ đáy sông, Man Tộc gần đây thường xuyên qua sông, đều là điên rồi sao?" Tiểu quan quân kinh ngạc nói.

"Văn kinh mỗi lần đánh bắt ngờ đều có thời gian dài cách nhau, nếu là giống như lớn như bây giờ vậy nhóm Man Tộc phân tán qua sông, văn kinh cũng chỉ có thể chọn lựa uy hiếp lớn nhất một bộ phận Man Tộc phát động đánh bắt ngờ, rất nhiều cá lọt lưới vẫn cần chúng ta động thủ giải quyết, huống chi..." Một tướng muốn nói lại thôi.

"Huống chi gì đó?"

Mọi người im lặng, Cừ Viện Sự khẽ lắc đầu.

"Văn kinh tạo thành tổn thương, còn chưa đủ lấy để cho Man Tộc cảm thấy sợ, bọn họ nếu là giờ toàn tộc lực qua sông, coi như là lấy văn kinh chi uy năng cũng không thể tránh được; chân chính để cho Man Tộc cao tăng cảm giác mạnh mẽ đến sợ, là một đạo khác biên phòng lực lượng: Long thành." Cừ Viện Sự nói.

"Long thành? Là nguyên bản tòa kia Man Tộc tế thiên thành, sau đó bị Nhân tộc đánh chiếm, trọn đời coi như trấn thủ biên cương thành Long thành?" Tiểu quan quân hỏi.

Cừ Viện Sự khẽ gật đầu.

"Chính là có Long thành tồn tại, Man Tộc Khả Hãn mới không dám hành động thiếu suy nghĩ." Cừ Viện Sự nói.

"Mặt tướng nghe nói là Long thành gần đây xảy ra chút tình trạng, cho nên Man Tộc mới không kiêng kỵ như vậy, không nhìn văn kinh uy hiếp, chuẩn bị ô ạt qua sông xâm nhập phía nam?" Một vị phó tướng cẩn thận từng li từng tí hỏi.

Cừ Viện Sự không trả lời, mà là không chớp mắt nhìn chăm chăm mặt sông.

Chúng tướng trong nháy mắt rõ ràng đây là nhạy cảm đề tài, cũng rối rít thức thời ngậm miệng lại, đem tầm mắt nhìn về phía lòng sông: Man Tộc còn lại ba chiếc tàu chuyển vận đã lái qua bảy thành khoảng cách mặt sông, sợ rằng lại có chẹn trả thời gian, là có thể đến bờ phía nam.

Bọn họ thậm chí đã có thể ngầm trộm nghe thấy mấy dặm bên ngoài Man Tộc hưng phấn điên cuồng hét lên tiếng, trong đó như là tràn đầy muốn tàn sát hết Giang Nam Nhân tộc cuồng nhiệt cùng khát vọng!

"Khởi động trạm canh gác mũi tên." Cừ Viện Sự bình tĩnh nói.

Một vị phó tướng lĩnh mệnh, lập tức xoay người lại đi xuống lầu.

Chỉ chốc lát sau, lầu canh bên trong tất cả mọi người đều cảm thấy dưới chân mặt đất rung một cái.

Ở sau lưng, lầu canh trung bộ kim loại màu đen trên cây cột, không ngừng có mắt trần có thể thấy tinh thuần năng lượng theo leo lên phía trên; tại mái nhà song long hí châu pho tượng bên trong, có một viên có tới người trưởng thành ôm một cái đường kính trong suốt thạch châu, đang nhanh chóng hấp thu lầu canh phần đáy xông tới năng lượng.

Bờ sông bày trận binh lính cũng phát giác núi thấp lầu canh lên động tĩnh, cứ việc những binh lính này trong lòng mơ hồ có chút hưng phấn, nhưng bọn họ đều nghiêm chỉnh huấn luyện, không có phát ra bất kỳ âm thanh.

Tất cả mọi người đều nín thở mà đợi.

Ước chừng ba mươi hơi thở đi qua, lầu canh đỉnh chớp trong suốt thạch châu, đã biến thành chói mắt kim sắc, thật giống như sáng rực đại nhật.

Trên thuyền Man Tộc tiếng gào hơi ngừng, những mục dân kinh hồn bạt vía, khăn trương thật giống như ngày tận thế tới.

Thiên phu trưởng một tiếng hiệu lệnh bên dưới, trên trăm tên Man binh tụ tập đến mũi thuyền trên boong, thủ thế chờ đợi, trong đó không thiếu rất nhiều thập phu, Bách phu trưởng chờ hình thể to lớn cao cấp Man Tộc.

Lầu canh bên trong.

"Nhắm... Thả" dưới lầu phó tướng hét lớn.

Bỗng nhiên, mái nhà thạch châu bắn ra một luồng kim quang xạ tuyến, hướng phía trước nhất một chiếc tàu chuyển vận bắn nhanh mà đi! Nếu là nhìn kỹ lại, liền có thể phát hiện này sợi xạ tuyến bên trong hàm chứa vô số màu đen chữ viết, Tô Nghi viết «túy tửu tử chiến» một thơ ngay tại trong đó!

Chi này trạm canh gác mũi tên không chút nào thu hút, không hề thanh thế, ở trong không khí lấy không nhanh không chậm tốc độ bay vùn vụt, xem ra không có một tia uy hiếp, thế nhưng trên chiếc thuyền này sở hữu Man Tộc đều rất giống như lâm đại địch, mồ hôi lạnh chảy ròng.

Trên thuyền Thiên phu trưởng tự mình đứng ở đầu hạm bộ, hướng về phía trạm canh gác mũi tên phát ra đỉnh tai nhức óc gầm thét.

"Chớ!"

Nhất đạo kỳ dị âm tiết theo Man Tộc Thiên phu trưởng trong miệng nhảy ra , sau đó qua trong giấy lát hóa thành dài mười mấy trượng rộng phù hiệu màu đỏ ngòm , hướng trạm canh gác mũi tên đón đầu đánh tới!

Theo sát phía sau , sở hữu Man binh đều ngừng đầu lên , mỗi người nhắm ngay xạ tuyến phát ra kinh người điên cuồng hét lên đến , Man binh phát ra xấp âm tiết , thập phu Bách phu trưởng thì mỗi người phát ra yét cùng lạc thanh âm , sở hữu âm tiết chớp mắt hóa thành thật to tiểu tiểu Man tộc ký hiệu , mang theo người khí thế kinh người , ùn ùn kéo đến đánh về phía trạm canh gác mũi tên , ý đồ đem nuốt một cái!

Chiến hào , là Man binh trở lên Man Tộc chủ lực thủ đoạn công kích , đã đủ để đối kháng Nhân tộc cùng binh độc vũ!

Vô luận là Man Tộc vẫn là Nhân tộc , tất cả đều tâm thần bất định nhìn về phía không trung , đều mong đợi mấy phe lực lượng có khả năng lấy được ưu thế.

Hai cổ lực lượng cuối cùng đụng đụng vào nhau!

Tại vô số đạo sóng âm đỏ sộ thanh thế trước mặt , chỉ kia kim quang biến thành trạm canh gác mũi tên là như vậy nhỏ bé , phảng phất chỉ cần nhẹ nhàng bóp một cái , là có thể đem trạm canh gác mũi tên ánh sáng dập tắt.

"Oanh" một thanh âm vang lên.

Ngay trong nháy mắt này va chạm , sở hữu chiến hào hóa ra phù hiệu màu đỏ ngòm toàn bộ tan vỡ!

Trạm canh gác mũi tên giống như là đâm thủng lụa mỏng lưỡi dao sắc bén bình thường đem sở hữu ngăn ở phía trước sóng âm quấy nhiễu tan tành! Liên tiếp tiếng nổ trên không trung vang dội , ngay cả Thiên phu trưởng chiến hào cũng không cách nào ngăn cản trạm canh gác mũi tên tình thế , vô pháp rung chuyển trạm canh gác mũi tên chút nào!

Trên chiếc thuyền này , mỗi một đầu Man Tộc trên mặt đều có mây đen lòng lên.

Trạm canh gác mũi tên lẳng lặng đâm vào thành thuyền , Man Tộc tâm chìm vào tuyệt vọng vực sâu , ở nơi này chu vi bất quá 20 trượng trên boong , bốn phía là sâu không thấy đáy Trường Giang , bọn họ không chỗ ẩn nấp.

Bỗng nhiên , một hồi kịch liệt nổ mạnh xé bình tĩnh , đột nhiên khơi dậy trăm trượng cột nước; gào thét bạo phong mang theo sóng lớn , thiếu chút nữa không đem mặt khác hai chiếc thuyền to cũng lật , thậm chí đem mấy dặm bên ngoài bờ phía nam binh lính đánh ngã trái ngã phải.

Nổ mạnh đi qua , chỉ còn lại trên mặt sông tứ tán thuyền bè hải cẩu , trên chiếc thuyền này gần ngàn tên Man Tộc , đã sớm tan thành mây khói , hải cẩu không còn!

Nếu không có quân kỳ đề , bờ phía nam Nhân tộc các binh lính chỉ sợ sớm đã phát ra rung trời hoan hô.

Lầu canh lên.

"Hừ, khúc khúc một tên Thiên phu trưởng , cũng bất quá tương đương với Nhân tộc quốc sĩ , cũng muốn ngăn trở trạm canh gác mũi tên chi uy năng ?" Một tên phó tướng cười lạnh.

"Hôm nay chắc lần này trạm canh gác mũi tên có thể so với trải qua chiến tranh hào kiệt một kích toàn lực , đừng nói là Thiên phu trưởng rồi , coi như là Vạn phu trưởng cũng phải bị một đòn xóa bỏ , bình thường Man Tộc Lang Chủ muốn ngăn trở , cũng phải rơi cái bị trọng thương tràng!"

Mọi người phát ra an ủi tiếng cười.

"Viện sự đại nhân , lần nữa khởi động trạm canh gác mũi tên , đem còn lại Man Tộc một lưới bắt hết chứ ?" Có người xin phép.

"Ngu ngốc , một ngày một phát trạm canh gác mũi tên tiêu hao , mới có thể cùng tốc độ khôi phục ngang hàng , ngươi hôm nay đem trạm canh gác mũi tên toàn bản xong , ngày mai Man Tộc lại tới , có cái gì có thể dùng ?"

Một tên tướng quân khác một nắng , người trước lập tức mặt lộ vẻ xấu hổ , tỉnh lại chính mình xung động ngôn ngữ.

"Này trạm canh gác mũi tên đến tột cùng là năng lượng gì tạo thành ? Lại có không lỗi như vậy uy năng ?" Kia tiểu quan quân lại hỏi.

"Diệp Văn tiểu đệ , ngươi không biết ?"

"Ừ, quên nói với mọi người , văn bối theo sinh ra bắt đầu ngay tại phong hỏa đài trấn thủ , năm nay mới đi tới Bình Phong Đại Lục , hôm qua mới điều nhiệm đến Nam Từ Châu , cho nên rất nhiều đối nhân xử thế đều không hiểu , mong rằng chư vị tiền bối dạy bảo." Vậy kêu là Diệp Văn tiểu quan quân trả lời.

"Thì ra là như vậy."

Mọi người gật đầu , giữa hai lòng mày đột nhiên nhiều hơn một lau kính trọng thần sắc , "Phong hỏa đài" nhưng là khác biệt với Bình Phong Đại Lục cùng cá nhân tiểu thế giới ngoài ra một loại khác đại thế giới , từ Nhân tộc cùng Man Tộc chung nhau phát hiện , là cạnh tranh vô cùng kịch liệt phân tranh thế giới , mỗi lúc mỗi mà đều tràn đầy hai tộc chém giết quyết tử tình cảnh , có thể ở cái loại địa phương đó trấn thủ , không có chỗ nào mà không phải là

người tài chí sĩ, chủ chiến phái bình thường kinh nể nhất chính là chỗ này loài người.

Trong đó có một người nói: "Diệp Văn tiểu đệ, người có thể biết quân văn đặc tính?"

"Có biết một, hai, chính là không biết quân văn cùng trạm canh gác mũi tên có gì liên hệ?" Diệp Văn hỏi.

"Quân văn có một loại đặc điểm, tựa là nguồn năng lượng nguyên không ngừng hấp thu năng lượng thiên địa tới bổ sung năng lượng, năng lượng tràn đầy về sau liền có thể bị người tung độc sử dụng, sinh ra đủ loại dị tượng; nhưng một cuốn quân văn có thể chứa đựng năng lượng có hạn, nếu là một mực hấp thu đi xuống, sớm muộn sẽ xé rách quân văn bản thân, thời kỳ thượng cổ, chính là có rất nhiều quân văn vì vậy hủy hoại mà thất truyền; vì vậy Xu Mật Viện liền muốn ra một loại phương pháp, chính là thông qua đặc thù lỗi đi, đem khắp thiên hạ sở hữu quân văn dư thừa năng lượng toàn bộ rót vào Hoàng Hà một bên, cùng với trên trường thành vô số lầu canh bên trong, vì vậy có thể phát ra bức này uy lực mạnh mẽ trạm canh gác mũi tên."

"Thì ra là như vậy, tạo thành trạm canh gác mũi tên năng lượng là lấy tự quân văn. . . Ồ ? Lúc trước lầu canh đều là thiết lập ở Hoàng Hà một bên sao?" Diệp Văn cả kinh.

"Ừ, văn kinh cùng lầu canh đều là. . . Cho đến Hoàng Hà thất thủ về sau. . ."

Nhắc lên cái này, tất cả mọi người sắc mặt đều không vui, Diệp Văn thấy vậy cũng giữ vững yên lặng.

Lúc này, Cừu Viện Sự nói: "Man Tộc đến gần bờ phía nam rồi."

Tất cả mọi người lập tức dời đi chính mình sự chú ý, chỉ thấy bên bờ quốc sĩ quan phòng thủ chỉ huy nhược định, hàng trăm tấm sàng nỏ bị đẩy tới bên bờ.

Sàng nỏ lên đã sớm lên nòng nỏ khổng lồ mũi tên lóe lên hàn quang, mũi tên toàn bộ đều là dùng đặc thù kim loại chế tạo, đủ để xuyên thấu Man Tộc Thập phu trưởng cứng rắn thể xác, thậm chí có thể đối với Bách phu trưởng tạo thành uy hiếp không nhỏ.

Tại Man Tộc hai chiếc tàu chuyên vận khoảng cách bờ sông đã chưa đủ hai dặm lúc, quan phòng thủ ra lệnh một tiếng, sở hữu sàng nỏ phát động!

Mấy trăm cây so với người trưởng thành còn to hơn bắp đùi, cơ hồ có dài hai thước nỏ khổng lồ mũi tên điên cuồng bắn nhanh, giống như mưa như trút nước bình thường cuộn cuộn đổ thẳng xuống!

Trên tàu chuyên chở cao cấp Man Tộc rồi rít phát xuất chiến kêu làm ngăn cản, giữa không trung sắc bén tiếng va chạm kịch liệt giao hưởng, có gần một nửa tên bị chiến hào chắn vỡ hoặc đánh vạt ra, nhưng vẫn có một nửa tên bắn vào đây tại trên boong Man Tộc trong quân đội.

Chỉ là trong nháy mắt, thì có trên trăm tên Man Tộc bị tên đâm thủng mà chết, trong đó thậm chí còn có mười mấy tên Man binh cùng vài tên Thập phu trưởng.

Bạn đang đọc truyện *Binh Pháp Đại Thánh Convert* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 86: Đất bằng phục binh

Tại chập chội mai rùa trung, thậm chí còn có một tên xui xẻo Bách phu trưởng vì chống đỡ tên, trong cơ thể huyết sắc lửa giận bùng nổ, miễn cưỡng đem chung quanh mười mấy tên dân du mục cùng Man binh cuốn vào, tạo thành lớn hơn thương vong.

Vào giờ khắc này, trên tàu chuyên chở, Man Tộc gào thét bi thương vang dội bờ sông, Nhân tộc phòng thủ các binh lính âm thầm gọi tốt.

Sàng nỏ lần nữa nhét vào, đợt thứ hai tên kích xạ, lại chém chết hơn 100 đầu Man Tộc!

Bởi vì chỉ có thể bị động bị đánh mà vô pháp phản kích, Man Tộc trong cơ thể nộ khí dâng trào, khí nhai thử sắp nứt, hốc mắt máu đỏ, nhưng chính là không thể làm gì.

Bên bờ vòng thứ ba tên bắt đầu nhét vào, nhưng lúc này hai chiếc vận chuyển thuyền đã lái đến khoảng cách bờ sông hai trong vòng trăm bước, sở hữu thiện xạ Man Tộc rồi rít đứng ở tuyến đầu mai rùa, mở ra đại cung liền bên bờ bắn tới.

Bởi vì Man Tộc thể trạng cực mạnh, mở cung đều là ngạnh cung, tại hai trăm bước ra ngoài vẫn có thể bảo trì mũi tên lực sát thương, chỉ cái này một vòng phản kích, sàng nỏ tay liền hao tổn gần một nửa, bên bờ bày trận phòng thủ binh lính không thể không giờ lên đại lá chắn để chống đỡ Man Tộc

mưa tên.

"Thu hồi sàng nỏ!"

Quan phòng thủ khẩn cấp hạ lệnh , lầu canh lên một đám tướng quân nhìn thẳng tắp lắc đầu.

Nếu là kinh nghiệm phong phú tướng lĩnh , ngay từ lúc đợt thứ hai tên phát ra sau đó , nên thu hồi sàng nỏ rồi.

Thế nhưng những cao tăng này các tướng lĩnh chỉ có thể nhàn rỗi nhìn , nhưng không cách nào tùy tiện ra tay.

Bên bờ phòng thủ binh lính giờ tâm thuận , mạo hiểm mưa tên đem sàng nỏ thu về , sở hữu cung tiễn thủ đứng ở lá chắn binh sau đó , đợi đến vận chuyển thuyền tiến vào một trăm bước rộng rồi , liền lập tức lấy tay ra trung trường cung , cùng thuyền dọc theo lên Man Tộc đối xạ.

Chỉ là binh lính bình thường lực lượng không đủ , bắn mũi tên tối đa chỉ có thể đối với da dày thịt béo Man Tộc tạo thành một điểm bị thương nhẹ , chỉ có võ sinh trở lên thêm tinh thần cung tên tài năng xác thực bắn giết dân du mục , thương tổn đến Man binh; mà rất nhiều tướng tài đội trưởng thậm chí vận dụng cùng binh độc vũ năng lực , một mũi tên bắn ra , đại lượng tinh thần gào thét hội tụ , đột nhiên hóa thành không lồ mũi tên , dễ dàng liền xé Man binh thân thể , đưa tới nổ mạnh thậm chí đem chung quanh một mảnh Man Tộc cuốn vào , rất có lực sát thương.

Man Tộc cũng rời rít dùng chiến hào tới đối kháng cùng binh độc vũ.

Tại kịch liệt đối xạ trung , mỗi thời mỗi khắc song phương đều có binh lính ngã xuống , cái này mũi tên tới lui như châu chấu tình cảnh một mực kéo dài đến vận chuyển thuyền tại nơi bãi cạn nấp cạn , Man Tộc cuối cùng lên bờ rồi!

Hơn ngàn tên Man Tộc đập phải mặt đất cứng rắn lên , rời rít phát ra điên cuồng tiếng cười; bọn họ nhìn về mấy chục bước ra ngoài Nhân tộc đội ngũ lúc , tất cả đều cặp mắt đỏ bừng , cũng không sửa sang lại đội ngũ , giờ thương liền hướng Nhân tộc phóng tới , trong miệng còn gào thét sắc bén Man Tộc ngôn ngữ; tại chỗ mấy ngàn tên phòng thủ binh lính không người nghe hiểu được Man Tộc ngôn ngữ , nhưng mỗi người cũng có thể cảm nhận được trong đó hàm nghĩa , kia chính là một cái chữ: Giết!

Nhân tộc tay trống không chút do dự , lập tức gõ vang trước người đã sớm chế tạo là "Vũ khí sắc bén" trống trận , sở hữu võ sinh trở lên sĩ tử chợt cảm thấy tinh thần lượng chợt tăng ba thành!

Kỳ thủ thì nâng lên quân kỳ , liên tục không ngừng mà khôi phục sở hữu sĩ tử tinh thần.

Trong cùng một lúc , người thổi kèn thổi lên công kích kèn hiệu , không chỉ là võ sinh , sở hữu binh lính thể xác tăng cường , hình thể trong chớp mắt tăng trưởng hai thành , đem tự thân áo giáp chống đỡ tràn đầy.

Quốc sĩ cấp bậc quan phòng thủ rút bội kiếm ra , nhắm thẳng vào bầu trời , trong đầu tướng tinh lóng lánh , một cổ kỳ dị lực lượng theo lưỡi kiếm trung nhanh chóng lan tràn ra , hấn cấp một "Vườn không nhà trống" kì mưu vậy mà ảnh hưởng thủ hạ sở hữu binh lính!

Trong lúc nhất thời , mấy ngàn tên binh lính áo giáp xông ra hàn quang , hấn trình độ cứng cáp đột nhiên tăng cường gấp đôi , bình thường dân du mục lực lượng đã vô pháp đem gia trị cấp một "Vườn không nhà trống" áo giáp đâm thủng , chỉ có Man binh lực lượng mới đủ lấy đánh nát vườn không nhà trống phòng vệ.

Nguyên bản nếu là chính diện tác chiến , Nhân tộc sĩ tử muốn ba người liên thủ tài năng đối kháng đồng giai cấp một đầu Man Tộc , nhưng giờ phút này đủ loại lực lượng gia trị bên dưới , bình thường võ sinh đã có thể lực địch mạnh nhất dân du mục , thậm chí có thể thương tổn đến Man binh; mà số lượng nhiều nhất binh lính bình thường , đối mặt dân du mục thì có sức đánh một trận!

Chuỗi này tăng phúc để cho sở hữu Nhân tộc binh lính lòng tin tăng lên gấp bội , nghiêm chỉnh huấn luyện các binh lính chặt chẽ bày trận , không có vẻ sợ hãi chút nào.

"Cố thủ trận địa! Không nên để cho Man Tộc bước vào Giang Nam thổ địa!"

"Bảo vệ chúng ta quê hương!"

"Không cần phải sợ! Không cần lui về phía sau! Chúng ta phía sau có vô số hương thân phụ lão tại xem chúng ta!"

Mỗi cái trung tăng sĩ quan vì tất cả binh lính động viên.

Lên trước một nhóm Man Tộc mỗi người phát ra chiến hào , sóng âm gào thét xông về Nhân tộc trận liệt; mà càng nhiều tướng tài thì đồng loạt sử dụng cùng binh độc vũ phát ra cuồng tên , trong nháy mắt triệt tiêu chiến hào thế công , thậm chí còn có mấy đạo không lồ quang tiễn đâm thủng sóng âm , đối với hàng đầu Man Tộc tạo thành không nhỏ tổn thương.

Man Tộc công kích tốc độ rất nhanh , tại đầu vòng giao phong một cái chớp mắt sau đó liền ép tới gần Nhân tộc trận liệt.

Tự tại lúc này , công kích tại mấy trăm người đứng đầu Man Tộc một trận gào thét bị thương , ngã vào trên bờ sông vô số hồ bầy bên trong , còn có đại lượng chôn ở trong cát chông sắt đâm rách móng ngựa , trở ngại đại lượng Man Tộc bước chân; khoảng cách song phương chỉ có vài chục bước , Nhân tộc cung tiễn thủ rời rít xạ kích , nhóm lớn bị thương Man Tộc trong nháy mắt toi mạng.

Phía sau Man Tộc bị nộ khí xông lên đầu óc , tất cả đều mù quáng , trực tiếp đi lên thi thể đồng bạn hướng Nhân tộc nhào tới , muốn bằng vào thể trạng ưu thế tách ra Nhân tộc trận liệt.

Một khi trận liệt bị phá , Nhân tộc tinh thần nhất định sục đột ngột , đây là Man Tộc theo hơn ngàn năm chiến đấu trung tổng kết ra một cái quy tắc thép.

Nhưng bờ sông lên Nhân tộc cũng không có cho bọn hấn cơ hội.

Tất cả mọi người cùng rút đao đỉnh thương , các sĩ tử rồi rút đem sĩ khí rót vào binh khí trong tay , số ít vài tên sĩ tử mở ra tự thân sở học kì mưu , mượn lá chắn binh chặn lại , không sợ chết mà nghênh hướng Man Tộc , triển khai đánh sập lá cà cận chiến!

Hai nhóm người va chạm vào nhau , không ngừng có Nhân tộc dùng trường thương trong tay đâm thủng một tên Man Tộc tím , nhưng qua trong giây lát liền bị một tên khác Man Tộc chém đầu. . . Nho nhỏ một mảnh trong chiến trường huyết nhục văng tung tóe , tràn đầy hai tộc binh lính cuồng hô cùng gào khóc , cùng với chiến tranh thanh thủy tiếng va chạm; thỉnh thoảng có người ngã xuống , sinh mạng vĩnh viễn tiêu tan tại mảnh này trong thiên địa , mỗi vị Nhân tộc binh lính bị bất đồng vũ khí giết chết , nhưng tuyệt đối giống nhau một điểm chính là: Mỗi người đều dùng hết bảo vệ gia viên nghĩa vụ cùng tín niệm , mỗi vị binh lính đều ngậm cười Cừu Tuyền.

Chính làm song phương kịch chiến say sưa thời khắc , Nhân tộc trận liệt phía sau , vẫn không có xuất thủ một nhóm binh lính , vậy mà trong nháy mắt biến mất ở Man Tộc trong tầm mắt!

Man Tộc trong lòng hoảng sợ , có chút quen Chiến lão Man binh theo bản năng nhìn về phía sau lưng , này vừa nhìn , vài tên Man binh lập tức bốn vó nhem nhũn , sau đó bị trước mặt Nhân tộc binh lính loạn đao chém chết.

Kia biến mất một bộ phận Nhân tộc binh lính , tại thần không biết quỷ không hay ở giữa , xuất hiện ở Man Tộc đại đội phía sau!

Trong này , lại có một tên quốc sĩ cấp bậc sĩ quan phụ tá , đúng là hấn đem "Ám độ trần thương" kì mưu lan tràn tới cái này tiểu phân đội trên người , lừa gạt Man Tộc cặp mắt , lạng lẽ bí mật đi đến Man Tộc sau lưng!

Binh Phong Đại Lục , cái khác các nhà đều có mỗi người năng lực , mà binh gia độc nhất năng lực càng là vì chiến tranh chế tạo riêng: Chỉ cần tinh nghiên binh gia triết lý , liền có thể tập được "Hiệu lệnh Thiên Quân" năng lực , đem kì mưu khuếch tán tới thủ hạ toàn quân trên người; mặc dù kì mưu hiệu quả sẽ được yếu bớt , nhưng vẫn đủ để chấn nhiếp Man Tộc!

Từ trong lòng sợ hãi , Man Tộc gọi cái này độc chúc binh gia năng lực là "Đất bằng phục binh" !

Hai mặt giáp công bên dưới , Man Tộc dễ dàng sụp đổ.

Nhân tộc mượn địa lợi cùng ưu tú chiến đấu , dễ dàng lấy được phòng vệ chiến thắng lợi.

Cứ việc Nhân tộc số lượng binh lính gấp mấy lần ở Man Tộc , cứ việc tất cả mọi người đều lấy hấn phải chết quyết tâm anh dũng chiến đấu , nhưng muốn tiêu diệt hết hơn ngàn Man Tộc vẫn bỏ ra không nhỏ đại giới: Có tới bốn trăm tên lính chết ở Man Tộc đồ đao bên dưới , tới bảo đảm sau lưng mình gia viên sẽ không thụ đến Man Tộc vó sắt giẫm đạp lên.

Nhìn bên người chiến hữu chết thảm , các binh lính căn bản không có bất kỳ mặc niệm thương tâm thời gian , ngay lập tức sẽ bắt đầu động thủ dọn dẹp chiến trường , làm lại cạm bẫy , sau đó hồi doanh tại chỗ nấu cơm , khôi phục tinh thần.

Ngày mai , lại chính là khói lửa chiến tranh bay tán loạn một ngày.

Ngày mai , lại có ai đem cùng người nhà mình đi xa ?

Lầu canh lên , Cừu Viện Sự hít sâu một hơi , nhắm mắt đến , lạng lẽ là từ trận sĩ binh thương tiếc.

Mà phía sau hấn vài tên tướng lĩnh lại sắc mặt ám trầm , bị đè nén lửa giận vụn vụn gương mặt , nắm chặt hai quả đấm hoàn toàn không có huyết sắc , đầu ngón tay khanh khách vang dội.

Một vị trong đó tướng lĩnh cắn răng nói: "Đáng ghét , chẳng qua là một ngàn Man Tộc , cao nhất cũng bất quá Thiên phu trưởng , nếu là ta ra tay một cái. . ."

"Người này quan quân ra tay một cái , ngày mai sẽ có Man Tộc Vạn phu trưởng qua sông; sau đó sẽ một cái không nhận được , hào kiệt , phi tướng thậm chí là lão chủ tướng môn đều bị bức ra tay , sau đó bùng nổ chúng tộc đại chiến , há chẳng phải là chính giữa Man Tộc mong muốn ?" Bên cạnh một người liếc mắt nói.

Người trước nhất thời á khẩu không trả lời được.

Man Tộc mặc dù theo nửa tháng trước liền bắt đầu không ngừng tập kích Giang Nam , nhưng ngay từ đầu mạnh nhất Man Tộc cũng chẳng qua là Man binh thôi , chỉ tương đương với Nhân tộc tướng tài; chính là bởi vì một cái bờ phía nam trận địa không chịu nổi Man Tộc tấn công , ném vào người đi đường trở lên sức chiến đấu , hôm sau tập kích mỗi một trận địa Man Tộc tựu nhiều ra vài tên Thập phu trưởng; mà khi Nhân tộc lần nữa đầu nhập Vũ Sĩ cùng quốc sĩ cao đẳng chiến lực lúc , ngày thứ hai , Man Tộc Bách phu trưởng , Thiên phu trưởng cũng theo tới.

Chính là bởi vì phát hiện Man Tộc loại này dò xét tính tấn công quy luật , Nhân tộc kịp thời ngăn chặn cao tăng chiến lực đầu nhập , chỉ đem chiến đấu

duy trì tại quốc sĩ trở xuống, cũng theo đại hậu phương điều tới rất nhiều tầng dưới chiến lực cùng thủ thành khí giới, lấy binh lực cùng trận địa ưu thế đối kháng tiêu cổ Man Tộc, có thể chịu đựng được mà nói, tuyệt không đầu nhập cao cấp hơn sức chiến đấu, tận lực chậm lại chủng tộc đại chiến toàn diện bùng nổ một khắc kia tới.

Man Tộc ý đồ vô pháp nắm lấy, loại này kế tạm thời cũng chỉ có thể tạm làm trì hoãn; Nhân tộc giống như là bị mèo trên đùa con chuột, đối mặt Man Tộc tiêu cổ tập kích, vô cùng bị động.

"Đáng ghét, đáng ghét!" Kia tướng lĩnh không ngừng giậm chân, "Thủ hạ binh lính phần chết chiến đấu, chúng ta lại chỉ có thể sống chết mặc bây, quá uất ức!"

"Nhìn một chút đi, nếu là có thể kéo tới Quốc Viện giải quyết Long thành vấn đề, đến lúc đó Man Tộc xâm nhập phía nam kế hoạch tự nhiên không đánh tự thua, các binh lính hy sinh cũng có giá trị." Một vị lão quan quân thờ dài.

Tất cả mọi người đều mặt có sứt sặc, Cừu Viện Sự không nói tiếng nào, không người biết rõ hẳn lúc này nội tâm trăm mối cảm xúc ngổn ngang.

"Giải quyết Long thành vấn đề? Nào có đơn giản như vậy. . . Không có lửa làm sao có khói, Man Tộc cũng là bởi vì dự cảm đến Long thành tức thì thoát khỏi Nhân tộc khống chế, đến lúc đó bọn họ cũng không còn điều gì sợ hãi, mới quyết định xâm nhập phía nam kế hoạch; nếu quả thật đến lúc đó, chỉ sợ sẽ là lần thứ hai chủng tộc cuộc chiến bộc phát, Nhân tộc ắt sẽ đối mặt chủng tộc diệt tuyệt nguy cơ. . ."

. . .

Bạn đang đọc truyện *Binh Pháp Đại Thánh Convert* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 87: Cùng Long thành cùng chết sống

"Hiện tại Nhân tộc lực lượng còn chưa khôi phục lại đỉnh phong, khó mà cùng Man Tộc đánh một trận; huống chi, Man Tộc Khả Hãn toàn lực lúc bộc phát, lực lượng trực bức Á Thánh, chỉ dựa vào mấy vị lão chủ tướng phải như thế nào ngăn cản? Nếu như có thể kéo tới xuất hiện mới chủ tướng, thậm chí mới Á Thánh. . . Long thành a Long thành, người vì sao lại không thể trễ giờ xảy ra chuyện?" Cừu Viện Sự lo lắng.

Ở kinh thành ở ngoài ngàn dặm sông đoạn trên, mỗi một chỗ cơ hồ đều tại diễn ra cùng Nam Từ Châu binh thường khói lửa chiến tranh bay tán loạn tình cảnh, hai tộc cơ hồ mỗi ngày đều muốn ném xuống một trăm ngàn cái trở lên sinh mạng, mà này, chỉ là hai tộc trước trạm gác mà thôi.

Kết thúc chiến đấu sau đó, tất cả mọi người tổng hội theo bản năng nhìn về kinh thành, nhìn về Quốc Viện phương hướng, trong lòng chỉ có một cái trông đợi, đó chính là hy vọng lão chủ tướng mau chóng giải quyết Long thành vấn đề, đem Man Tộc xâm nhập phía nam kế hoạch bóp chết trong trứng nước.

. . .

Kinh thành, rất nhiều chủ hòa phái cao quan tề tụ ở trung thư lệnh tể tướng phủ trung.

Tất cả mọi người đều bàn luận thán gán gần nhất tới nay hai bờ sông tình hình, đại đa số người mặt có vẻ buồn rầu.

Trung thư lệnh Chu Học Thư, môn hạ thị trung phạm cư an hai người ngồi ở chủ vị, nhắm mắt dưỡng thần, yên tĩnh nghe mọi người nghị luận, từ đầu tới cuối cũng không có phát biểu qua thái độ mình.

Cuối cùng có một vị quan chức không nhận được, đứng lên hướng hai vị Tể tướng hỏi "Chu đại nhân, Phạm đại nhân, Man Tộc gần đây động tác càng lúc càng lớn, chúng ta chủ hòa nhân sĩ nên như thế nào hành động?"

Hai người mở hai mắt ra vừa nhìn, đặt câu hỏi người chính là Lễ bộ Thị lang Cố Hồng trác.

"Lúc trước như thế nào hành động, hiện tại giống như ở đâu hành động." Chu Học Thư nói.

Một đám quan chức tất cả đều đầu óc mơ hồ, chỉ có một bộ phận khôn khéo quan chức lập tức lĩnh ngộ, gật đầu liên tục.

"Cái kia. . ." Cố Hồng trác muốn nói lại thôi.

"Ngu xuẩn, Man Tộc qua sông, chúng ta coi như Nhân tộc tự nhiên muốn toàn lực chống cự, người như thế tự vạch áo cho người xem lưng?" Một vị

khác cao quan thấp giọng mắng.

"Nhưng là , chúng ta cuối cùng mục tiêu không phải là để cho Man Tộc. . ." Cổ Hồng trác nói.

"Bây giờ còn quá sớm , kế hoạch chúng ta chưa thành thực , nếu là lúc này để cho Man Tộc qua sông , Nhân tộc nhất định diệt." Phạm cư an lắc đầu nói , "Chư vị , các người nhất định phải nhớ , chúng ta chủ hòa nhân sĩ tuy nói cùng chủ chiến phái ám đấu không nghi , nhưng vô luận chủ chiến hay hoặc là chủ hòa , cuối cùng mục tiêu cũng là vì cứu vãn Nhân tộc , hai phái chi cho nên sẽ có đấu tranh , đơn giản chỉ là nói đường cùng lý niệm không thể tương dung thôi; vì vậy , chúng ta tiếp tục dựa theo đã sớm quyết định hoạch định đi liền có thể , tại đại kế thành công trước , coi như là cùng chủ chiến phái liên thủ kháng man , thì thế nào ?"

Mọi người rồi rít linh ngộ.

. . .

Thượng thư lệnh trong phủ.

Thượng thư lệnh Từ Lập Nhân vận bút như bay , cơ hồ một người liền gánh vác tiếp nhận chủ chiến cử đi câu đối dưới lặc làm việc , không ngừng có tiền tuyến tin chiến sự đưa tới nơi này , sau đó bị thượng thư lệnh viết lên chú thích , đưa tới đến bên trong hoàng cung bộ; chỉ là , làm Từ Lập Nhân nghĩ tới những thứ này tin chiến sự khả năng đều không biết tiến vào Thánh thượng cặp mắt lúc , chính là lạng lẽ thờ dài.

Lại có mấy phong tin chiến sự đưa tới , Binh bộ Thượng thư Tiêu thượng tọa nhìn trộm nhìn một chút thượng thư lệnh vẽ buồn rầu tràn đầy gương mặt , lắc đầu một cái.

"Đại nhân , ta nghe nói Chu Học Thư hôm nay tiệc mời sở hữu chủ hòa phái quan chức. . . Hừ , chúng ta ở nơi này bận rộn bề đầu sứt trán , chủ hòa phái ngược lại hưởng thụ." Tiêu thượng tọa hừ lạnh nói.

"Người hiểu lầm , thật ra thì chủ hòa phái so với chúng ta còn muốn khản trương , hôm nay yến hội , cũng là bọn hắn vì tụ đầu thương lượng mới tổ chức." Từ Lập Nhân cười một tiếng.

"Ừ ? Bọn họ chẳng lẽ lại đang thương lượng gì đó âm chiêu , muốn đối với chúng ta âm thầm dùng vấp ? Có muốn hay không hạ quan đi gõ một cái bọn họ ? Dù sao Chu Học Thư cũng đánh không lại ta."

Từ Lập Nhân càng là mỉm cười.

"Không cần , bọn họ không chỉ có sẽ không gây trở ngại chúng ta , hơn nữa so với chúng ta càng không muốn nhìn thấy Man Tộc qua sông , sợ rằng tại bờ sông phòng ngự lên , còn có thể so với chúng ta càng tích cực , chúng ta liền yên tĩnh chờ triều đình phái binh trợ giúp liền có thể."

"Ta cũng không tin tưởng chủ hòa phái sẽ phái binh , tiền tuyến chiến đấu hăng hái hơn nửa tháng , cũng không thấy bọn họ có động tĩnh gì." Tiêu thượng tọa bĩu môi , lại hỏi , "Hiện tại tiền tuyến tình hình chiến đấu thập phần căng thẳng , có hay không muốn điều động phong hỏa đài , con đường tơ lụa chờ mỗi cái phân tranh thế giới trú đóng hẳn mã quốc sĩ tới trợ trận ?"

"Chúng ta nếu là đầu nhập hẳn mã quốc sĩ , Man Tộc cũng sẽ đầu nhập Lang tộc , Vương tộc thậm chí hẳn tộc Thiên phu trưởng , đến lúc đó tình hình chiến đấu ắt sẽ càng thêm kịch liệt." Từ Lập Nhân lắc đầu , "Hơn nữa , phân tranh thế giới tình hình chiến đấu cũng giống vậy căng thẳng , một khi điều động trong đó Nhân tộc , tất nhiên sẽ cho Man Tộc thừa dịp cơ hội , sợ rằng đây chính là Man Tộc mục tiêu một trong; nếu hiện tại Trường Giang còn chịu đựng được , vậy cứ tiếp tục chống đỡ đi xuống , Nhân tộc sẽ không bởi vì một chút như vậy áp lực liền sụp xuống."

. . .

Quốc Viện.

Mười mấy tên nguyên lão ngồi ngay ngắn nghị sự đường bên trong , đàm luận đương kim thiên hạ đại thế , chỉ là trong sảnh bầu không khí thập phần trầm muộn , tất cả mọi người đồng một câu tây một câu , hoàn toàn nói không tới muốn phải đi tới; mà vị trí đầu nào thì ngồi ngay thẳng Vi lão chủ tướng , giờ phút này hẳn chính nhìn chăm chú ngoài cửa sổ bầu trời , trong mắt chiếu ra bờ sông khói súng tràn ngập chiến trường , Trần lão chủ tướng thì không biết tung tích.

Lúc này , một vị vũ miếu tế tự nhân viên lão đạo xông vào , thần tình thập phần hốt hoảng.

"Không tốt rồi , không tốt rồi! Long thành , Long thành lối đi tức thì tan vỡ á!"

Mấy ông lão hoặc một tiếng đứng lên , một người vội hỏi: "Ngực , Hoài Nhu Bá anh hồn thế nào ? Hắn anh hồn nếu là tỉnh lại , Long thành lối đi như thế nào tan vỡ ? !"

Tế tự nhân viên về mặt đưa đám.

"Trần lão chủ tướng hết sức đánh thức , nhưng mà tổn công vô ích , bây giờ Hoài Nhu Bá anh hồn đã lần nữa rơi vào trạng thái ngủ say!" Hắn nói.

Mọi người sắc mặt cả kinh.

Hoài Nhu Bá anh hồn trọn đời trấn áp Long thành , coi hấn tiêu hao quá độ lúc thì sẽ rơi vào trạng thái ngủ say , hơn mười năm sau mới có thể tỉnh lại , mà mỗi lần tỉnh lại chỉ có thể bảo trì hơn một trăm mười năm thời gian.

Long thành , là mấy đời trấn thủ Nhân tộc biên cương tiểu thế giới , hấn đối với Man Tộc lực chấn nhiếp vượt xa Nhân tộc những lực lượng khác; nếu là Hoài Nhu Bá anh hồn lần nữa rơi vào trạng thái ngủ say , Long thành liền nhất định muốn ở chỗ này sau hơn mười năm thoát khỏi Nhân tộc khống chế , mà một khi mất đi Long thành uy hiếp , Man Tộc ắt sẽ đánh thẳng một mạch , xâm lược Giang Nam!

Lần trước , Nhân tộc mất đi Long thành phòng vệ , cùng cả tộc xâm nhập phía nam Man Tộc huyết chiến mấy năm sau đó , ném trường thành , Hoàng Hà cùng Trung Nguyên , không thể không lui thủ Giang Nam.

Lần này , như mặt trời ban trưa Man Tộc nếu là vượt qua Trường Giang , suy nhược lâu ngày Nhân tộc là có năng lực hay không chống lại ?

Coi như là bằng vào Giang Nam mệnh mông núi sông khu vực chống lại Man Tộc , câu trả lời cũng vẫn rất rõ ràng.

Nếu là ném Trường Giang lấy nam thổ địa , Nhân tộc còn có thể lui đi nơi nào ?

Mấy ông lão ngã ngồi ở chỗ ngồi , con người tan rã , thần sắc uể oải.

Mà đối thành bên ngoài mấy vị người trung niên thì đứng lên.

"Luyện binh trăm ngày , dụng binh nhất thời , hiện tại , là ta nhạc môn cả tộc đáp đền quốc gia thời cơ!" Một người trong đó vừa nói , trung can thẳng hoa.

"Sinh , ta sợ dục cũng; nghĩa , cũng ta sợ dục cũng; hai người không thể được kiêm , bỏ sinh lấy nghĩa người vậy!" Một người khác đồng đặc , nghĩa đảm chấn động.

"Chư vị , kiếp này chúng ta là Nhân tộc cộng sự nhiều năm , nguyện kiếp sau còn có thể gặp nhau." Một người tao nhã lễ phép hướng tất cả mọi người chấp tay nói lời từ biệt.

Mấy người kia tất cả đều là tướng môn xuất thân , thiên tư nổi bật thiên tài tuyệt thế , tuổi còn trẻ liền tấn thăng hào kiệt , gia nhập Quốc Viện nguyên lão trong hàng ngũ , là Nhân tộc tương lai hy vọng một trong.

Mà bây giờ , bọn họ đã chuẩn bị xong tinh trung đền nợ nước , bỏ sống lấy nghĩa , khẳng khái chịu chết , là tương lai chủng tộc cuộc chiến đáng ra sinh mạng.

Bọn họ sau khi đi , còn lại người không khỏi cúi đầu thờ dài.

Nhân tộc diệt tộc sắp tới , lại có cái gì sự vật đáng giá lưu luyến đây?

Vì vậy cái này tiếp theo cái kia nguyên lão đứng dậy rời chỗ , hướng người còn lại nói từ biệt , đi đến mỗi cái gia tộc chuẩn bị toàn diện ứng chiến.

Tất cả mọi người đều biết rõ , bọn họ này từ biệt , có lẽ chính là Thiên Nhân vĩnh cách.

Trong nghị sự đường , loại trừ đồ sộ bất động Vi lão chủ tướng ở ngoài , cũng chỉ còn lại có ba vị lão phi tướng rồi; cũng không phải là bọn họ tham sống sợ chết , mà là Quốc Viện vẫn cần phải có người đến duy trì vận chuyển.

Một người trong đó nhìn về phía toàn bộ hành trình im lặng không nói lão chủ tướng.

"Viện thừa đại nhân , Long thành lối đi tan vỡ sắp tới , có hay không muốn cho Hoài Nhu Bá tướng môn đời sau toàn diện rút lui ra khỏi Long thành ?" Người kia hỏi.

"Ta sẽ tự mình thông báo bọn họ." Vi lão chủ tướng nói.

"Ngoài ra , ngày mai sẽ là nguyệt đán đánh giá thời gian , có hay không muốn cứ theo lễ thường tổ chức ?" Một người khác lại hỏi.

"Cứ theo lễ thường tổ chức , cũng mượn nguyệt đán đánh giá đem Long thành một chuyện công bố thiên hạ."

Tất cả mọi người sắc mặt rét một cái.

"Viện thừa đại nhân , hành động này có chút không ổn , sợ sẽ đưa tới Nhân tộc toàn thể khủng hoảng a." Người trước cẩn thận từng li từng tí nói.

"Tất cả mọi người đều hấn biết chân tướng , Nhân tộc lần này không phản khởi , lần sau liền không có cơ hội. . ."

Vi lão chủ tướng tiếng nói rơi xuống , lại quay đầu nhìn về phía ngoài cửa sổ , không nói nữa.

Mấy vị lão phi tướng hốc mắt một đồ , cúi đầu lĩnh mệnh.

. . .

Hư không vô tận trung Long thành , trung ương Lang Tước Phủ trung.

"Đại nhân , hai vị viện thừa trước sau truyền tới sắc lệnh , muốn ngài lập tức đem trong thành quân coi giữ cùng cư dân toàn bộ rút về đại lục , chậm nhất là ngày mai giờ tỵ , Long thành lối đi thì sẽ hoàn toàn tan vỡ."

"Ừ, người truyền cho ta khẩu lệnh , để cho sở hữu không liên quan cư dân bỏ chạy; mặt khác , người thay ta cảm ơn hai vị lão chủ tướng , thì nói ta Lý gia một môn trên dưới mấy đời thủ vệ Long thành , sinh là Long thành Thủ tướng , chết là Long thành du hồn , ta Lý Vệ Long cùng Long thành cùng chết sống." Một vị trung niên bình tĩnh nói.

...

Man Tộc , leng keng bộ Thiên Vu sổ sách bên trong.

"À? Phía trên lại thúc giục ta tiến binh rồi hả? Còn cao nhất chỉ có thể phái Thiên phu trưởng ? Đây không phải là cho ta xem lấy thủ hạ huynh đệ đi qua sông chịu chết sao? Không đi! Không đi! Chờ kia La Tử Duệ xuất thủ , tới phiên người gọi ta." Đóa Đóa Hãn Thiên Vu trở mình , không tiếp tục để ý truyền lệnh quan.

"Đại vương , ngài năm lần bảy lượt kháng mệnh , đại khả hãn hạ xuống lửa giận đến, chịu tội đều là ta à. . ." Truyền lệnh quan vẻ mặt đưa đám.

...

Đồng hải Doanh Châu.

Một vị râu tóc bạc phơ Kỳ Lân lão nhân trái ôm phải ấp , một bên treu đùa bên người mười mấy tên mỹ nhân , một bên nghe thủ hạ nội vụ đại thần báo cáo.

". . . Trở lên, chính là Trường Giang hai bờ sông thế cục , Ngọc Hoàng bệ hạ , chúng ta yêu cầu tham gia sao?" Nội vụ đại thần cúi đầu hỏi.

"Ân hử ? Đại lục thế cục cùng bản hoàng lại có gì làm , vô luận Nhân tộc hoặc Man Tộc người nào trở thành đại lục bá chủ , tay chân đều không đưa tới Doanh Châu đến, quân bọn hãn làm gì. . . Ai yêu , Lan Cơ , người gần đây biến hóa gầy ? Tới để cho bốn hoàng tìm kiếm." Lão Ngọc Hoàng cột nhà mà nhéo một cái mỹ nhân eo thon , lập tức đưa tới đối phương kinh thanh duyên dáng kêu to.

Nội vụ đại thần khòe miệng run lên.

"Bệ hạ , Nhân tộc một diệt , ngài sẽ không tơ lụa mặc." Nội vụ đại thần len lén ngẩng đầu , ném đi ánh mắt.

Lão Ngọc Hoàng hô một tiếng đứng lên , bên cạnh hãn hai vị mỹ nhân kinh hô té một bên.

"Như vậy sao được ? ! Truyền bốn hoàng ngọc lệnh , Doanh Châu sở hữu chủng tộc toàn lực chuẩn bị chiến đấu!" Lão Ngọc Hoàng run run đứng lên hoa lệ không gì sánh được tơ lụa trường bào , ra lệnh.

Bạn đang đọc truyện *Binh Pháp Đại Thánh Convert* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 88: Tào Tháo cùng nguyệt đán đánh giá

"Quy , Sa , kinh cùng Giao Long các tộc cũng phải điều động?" Nội vụ đại thần cả kinh.

Hải Thần Tộc cùng nhân man lưỡng tộc giống nhau tồn tại phân chia thực lực , mà có tộc quần trời sinh thực lực cường đại , nội vụ đại thần theo như lời chủng tộc liên thuộc về loại này; so với cái này bốn cái chủng tộc mạnh hơn , chính là rồng giả , cũng chính là Thủy Kỳ Lân nhất tộc , mà yếu hơn chính là tôm cua bói cá những thứ này chủng tộc nhỏ rồi.

Mỗi một Hải Thần Tộc đều có hóa thành Chân Long có khả năng , nhưng trên đời chưa bao giờ có điều thứ hai Chân Long từng leo lên Tổ Long độ cao , tựa thật giống Nhân tộc chưa bao giờ có vị thứ hai bình thánh bình thường.

"Sở hữu tộc quần chuẩn bị chiến đấu , muốn bốn hoàng nói lần thứ hai ?"

"Ngài đã nói lần thứ hai rồi. . ."

"Hừ, cuộc chiến tranh này, Nhân tộc sớm muộn sẽ đầu nhập hẳn mã sĩ tử, mà Man Tộc cũng sẽ đối ứng điều động cao cấp huyết mạch tới đối kháng, ta Doanh Châu cao cấp chủng tộc cũng cần sớm chuẩn bị sẵn sàng; ngoài ra người phái binh gõ một cái con đường tơ lụa trung Man Tộc, để cho bọn họ đừng quá phách lối, nếu không bồn hoảng nhưng là phải nổi đóa. . ."

Phát hành xong một loạt mệnh lệnh, lão Ngọc Hoàng thở phò nói: "Ai yêu, Nhân tộc thật có thể cho người tìm phiền toái, còn có nhường hay không bồn hoảng đi cùng chư vị mỹ nhân rồi hả? Nay trăm năm qua, ta Doanh Châu Hải Thần Tộc mỗi lần vì Nhân tộc đại động can qua. . ."

"Vì Nhân tộc? Là vì tơ lụa đi. . ." Nội vụ đại thần trong lòng thâm nhủ.

. . .

Toàn bộ đại lục lâm vào vô tiền khoáng hậu cảm giác khẩn trương bên trong, mà Tổ Thủy Huyện bên trong nhưng là một mảnh yên tĩnh.

Cái khác sông đoạn, Trường Giang hai bờ sông cách nhau nhiều lắm là cũng chỉ có rộng hơn mười dặm, nhưng Tổ Thủy Huyện vị xứ Trường Giang ra biển miêng, hai bờ sông cách nhau vô cùng rộng lớn, cơ hồ đạt tới mấy trăm dặm, Man Tộc lại ngu xuẩn cũng không khả năng từ nơi này qua sông xâm nhập phía nam.

Tại ngày mùng 1 tháng 3 buổi tối, Quý Huyện lệnh bởi vì chính vụ triển thân mà vô pháp tới dạy dỗ thử sách, Tô Nghi được lúc nhàn rỗi.

Những ngày gần đây, Tô Nghi cũng mơ hồ hiểu được Trường Giang tình hình chiến đấu và thế cuộc, nhưng hẳn chẳng qua là nhất giới võ sinh, mà bạn tâm cũng vô dụng, vì vậy liên tỉnh tâm đọc sách.

Lúc này, Đoan Mộc Chung đến cửa viếng thăm, cũng cho Tô Nghi đưa lên một phong thiệp mời.

"Đây là?" Tô Nghi hỏi.

"Là quân tử hội thiệp mời, ngay tại minh thần ở huyện ngoại ô năm dặm đình nơi tổ chức; nhà ta tiên sinh nhờ ta đem cái này thiệp mời tự mình đưa đến trên tay người, còn dặn dò cần phải mời được người." Đoan Mộc Chung nói.

"Nhất định phải? Ta không tham gia sẽ có ảnh hưởng gì?"

"Sẽ có ảnh hưởng rất lớn, lần này quân tử hội vốn là chuẩn bị tại cuối tháng tổ chức, nhưng năm nay ra một cái tô mười trù, rất nhiều quân tử nhĩ sĩ đều đặc biệt theo vùng khác chạy tới, muốn thấy người phong thái, cho nên phe làm chủ quyết định sớm đến đầu tháng tổ chức, rất có thể sẽ phát triển thành Tổ Thủy Huyện trăm năm tới nay lớn nhất nhất giới quân tử hội." Đoan Mộc Chung trả lời.

Tô Nghi khoe miệng run lên, xem ra khóa này quân tử hội hẳn còn không phải tham gia không thể, bất quá Giang Du một tháng trước dặn dò qua hẳn, nhất định phải tham gia quân tử hội, hơn nữa hẳn cũng đúng quân tử hội nội dung cảm thấy hết sức tò mò, vì vậy vốn là dự định đi mở rộng tầm mắt.

"Được, xin thay ta chuyển đạt nhà người tiên sinh, ngày mai quân tử hội ta nhất định sẽ tới tràng." Tô Nghi nói.

Đoan Mộc Chung như trút được gánh nặng.

Tô Nghi lại hỏi: "Đúng rồi, Đoan Mộc huynh tiên sinh là khóa này quân tử hội người làm chủ?"

"Đây cũng không phải, làm chủ quân tử hội là một nhà vùng này hào thân, người nghĩ a, làm loại này đại hình tụ hội yêu cầu sân, yêu cầu rượu ngon món ngon, yêu cầu mời ca kỹ múa Kỳ sồi nổi bầu không khí, vì kích thích cạnh tranh, còn muốn một điểm tiền thưởng, không có mấy ngàn lượng bạc căn bản đừng nghĩ hoàn thành. Nhà ta tiên sinh cần kiệm lo việc nhà, kia làm được lên bực này tụ hội, hẳn chỉ là được mời đảm nhiệm người chủ trì mà thôi." Đoan Mộc Chung cười nói.

"Ừ? Nếu quân tử hội lui tới đều là quân tử nhĩ sĩ, có thể được mời đảm nhiệm quân tử hội người chủ trì, chắc hẳn Đoan Mộc huynh tiên sinh cũng là người đức cao vọng trọng."

Đoan Mộc Chung trong mắt bay lên một vệt vẻ kính trọng, nói: "Trong mắt ta dĩ nhiên là đức cao vọng trọng, tiên sinh hẳn mặc dù chỉ là một tên tướng tài, nhưng lại tinh nghiên Lục Nghệ, tại thư pháp đạt tới hai cảnh, cái khác năm nghệ cũng đều đạt tới một cảnh, bao năm qua tới đều là Tổ Thủy Huyện quân tử hội người chủ trì không có hai nhân tuyển."

"Nhưng này nhưng cũng không là chủ yếu nhất, tiên sinh nhân cách mới là ta kính trọng nhất một điểm! Hơn ba mươi năm trước, tiên sinh hẳn nhìn thấy huyện thành không có có thể cung cấp võ sinh học tập Viện thí hạng mục cao đẳng học viện, huyện thành sĩ tử không thể được đến hoàn thiện giáo dục, liền dứt khoát tan hết gia tài mở tư thực, theo quận thành học viện mua sắm chuyên nghiệp dụng cụ để cho bọn học sinh học tập múa đao cùng song bản, còn kiên nhẫn dạy dỗ bọn học sinh thử sách, thu học phí phần lớn đều dùng ở tân trang dụng cụ và thư phòng dụng cụ, Tổ Thủy Huyện rất nhiều có thể thi đậu tướng tài sĩ tử cơ hồ đều là bị hẳn dạy nên."

"Như thế nghe nói, thật không hổ là một đời gương tốt!" Tô Nghi cảm thấy kính nể.

Nghe được chính mình lão sư được xưng tán, Đoan Mộc Chung xấu hổ cười một tiếng.

"Tóm lại, thiệp mời ta đã đưa tới, ngày mai giờ Thìn, ta liền ước lên đồng giới một ít sĩ tử ở cửa chờ ngời, mang cho ngời đường." Đoàn Mộc Chung nói, "Cái này rất có thể là mọi người cuối cùng nhất giới quân tử hội rồi, ngời nhất định phải tận tình hưởng thụ."

Nghe vậy, Tô Nghi cũng là gương mặt tối sầm lại.

"Ta nghe nói Trường Giang thế cục càng ngày càng nguy cấp, Man Tộc tức thì xuôi nam, có phải là thật hay không?" Tô Nghi hỏi.

"Ừ, ta hỏi trước theo phụ thân đi rồi Nam Từ Châu một chuyến, phát hiện khắp thành giới nghiêm, binh mã lui tới không ngừng, hẳn là thật. Chỉ bất quá làm ta muốn đi bờ sông xem một chút lúc, lại bị kiểm định người ngăn lại, xem ra tiền tuyến tình hình chiến đấu thập phần kịch liệt." Đoàn Mộc Chung trả lời.

"Chẳng lẽ cũng chưa có chúng ta cơ tầng sĩ tử có thể làm được sự tình?"

"Từ phi ngời đi đầu quân, liền có thể là chống lại Man Tộc cống hiến ra chính mình một phần lực lượng; nhưng phần lớn chỉ có những thứ kia tự giác thi đấu tướng tài vô vọng vô sinh, mới có thể lựa chọn đi đầu quân, ngời thiên tư siêu quần, rất nhiều người đều suy đoán ngời trong vòng năm năm tất thành quốc sĩ, đến lúc đó là có thể đối với Nhân tộc làm ra lớn hơn cống hiến, ngàn vạn lần không nên nóng lòng nhất thời công."

"Năm năm a, Man Tộc có thể đợi ta năm năm sao? Huống chi coi như ta trở thành quốc sĩ, đối với Nhân tộc ảnh hưởng chỉ sợ cũng cực kỳ nhỏ." Tô Nghi lắc đầu.

Đoàn Mộc Chung phát ra cười khổ một tiếng.

"Đừng nói cái này ừ rù đề tài, chúng ta cơ tầng sĩ tử, tự có đáp đền quốc gia phương pháp." Đoàn Mộc Chung nói, "Đúng rồi, thiếu chút nữa đã quên rồi nói cho ngời, hôm nay là nguyệt đán đánh giá thời gian, tới nay giờ Tuất hai khắc sẽ ở cả nước phạm vi diễn bá, ngời có thể đi thành tây quảng trường nhìn một chút."

"Nguyệt đán đánh giá là cái gì?" Tô Nghi hỏi.

"Chính là mỗi tháng sơ nhất lời bình thiên hạ phong vân nhân vật tiết mục, hứa tử đem ngời biết chưa?" Đoàn Mộc Chung nói.

Tô Nghi gật đầu một cái, lúc này mới nhớ tới hứa tử đem ngời này bồi cảnh lịch sử.

Đông Hán năm cuối, cung đình hỗn loạn, gian tà liên nói, chính đàn thối rửa, dân chúng lầm than, hứa tử chấp nhận mặc cho ngời nam quân viện sự, ngời này nắm giữ một loại đặc biệt mắt thuật, cực thiện xem tướng ngời quen, có thể liếc mắt nhìn ra một tiền trình cá nhân, hoặc là giám định thi văn tranh chữ giả trị, vô cùng chính xác, ngời nam quân dân chúng không khỏi tin phục.

Vì sửa chữa quốc phong, trừng phạt ác dương cao thiện, hứa tử sẽ cùng huynh đệ nhà mình hợp mưu bên dưới, quyết định tại mỗi tháng sơ nhất mở một hội đánh giá hội bình luận hương đảng, bình luận chính trị; nhận được hứa tử đem khen ngợi ngời không Bất Danh tiếng đại tào, hẳn lời bình chính xác mơ hồ rung chuyển đương thời chọn quan chế độ, có thật nhiều được đến khen ngợi danh sĩ đều được triều đình hoặc Xu Mật Viện trọng dụng.

Vì vậy rất nhiều danh nhân nhũ sĩ rồi rít tới cầu hứa tử đem một câu khen ngợi, không hai năm, ngời nam quân đánh giá sẽ liên thịnh hành cả nước, chính thức được gọi là "Nguyệt đán đánh giá", mà hứa tử đem đặc biệt xem tướng mắt thuật thì bị xưng là "Nguyệt đán xuân thu".

Nhắc lên hứa tử đem cùng nguyệt đán đánh giá, thì không khỏi không nói hẳn đối với Tào Tháo đánh giá "Quân Thanh Bình chi gian tặc, loạn thế chi anh hùng".

Lại nói Tào Tháo tổ phụ là trung bình thị tào nhảy, vì vậy thao binh thường bị người cười nhạo là "Chuế Yêm di xấu", ý tứ chính là thái giám nhi tử; thiếu niên Tào Tháo vì thoát khỏi thế tục khinh miệt ánh mắt, trăm phương ngàn kế cầu hứa tử đem lời bình chính mình, nhưng Tào Tháo giờ phút này còn chưa thành danh, theo đạo lý thì không cách nào trở thành nguyệt đán bình luận đánh giá nhân vật, nhưng hứa tử đem yêu quý kỳ tài, vì vậy tại âm thầm đối với Tào Tháo nói: Ngươi nếu là ở thời kỳ hòa bình, chính là gian tặc, nhưng nếu là loạn thế thời kỳ, thì tất nhiên sẽ trở thành bất thế chi anh hùng!

Những lời này truyền tới những người khác trong tai, rất nhiều người đều ôm thái độ hoài nghi; nhưng sau đó mười thường thị họa loạn triều cương, loạn khăn vàng bùng nổ, quần hùng cát cứ, Tào Tháo tại trong loạn thế bộc lộ tài năng, trở thành tam quốc thời kỳ kiệt xuất nhất anh hùng, quả nhiên ứng nghiệm hứa tử đem lời bình, vì vậy khắp thiên hạ lại cũng không ai dám nghi ngờ nguyệt đán đánh giá rồi.

Mà bị hứa tử đem chỉ đích danh phê bình người không khỏi tiếng xấu lan xa, cả đời khó khăn Sĩ, vì vậy thiên hạ quan lại ai cũng úy kỵ, rồi rít thận trọng chính mình ngôn hành cử chỉ, thu liễm chính mình tham hù hành động, sợ bị hứa tử đem điểm tên mình.

Ngay cả bốn đời Tam công Viên Thiệu đều đối với hứa tử đem kính sợ có phép: Viên Thiệu bình thường ngang ngược, vênh váo hung hăng, có một lần xuất hành, thủ hạ quan chức xếp đặt phô trương, xe Mã Đại Thịnh, tiền hô hậu ủng; nhưng ở lúc về nhà, Viên Thiệu rất lo lắng loại này phung phí tình cảnh bị hứa tử đem chỗ xem thường, vì vậy chỉ có thể làm bộ làm tịch, nhẹ xe thường phục trở về quê quán, chỉ cầu cho hứa tử đem lưu lại một cái ấn tượng tốt.

Hứa tử đem "Nguyệt đán xuân thu" năng lực mấy đời tương truyền, mà nguyệt đán đánh giá một mực từ Hứa gia duy trì cho tới bây giờ, đối với xã hội bầu không khí sức ảnh hưởng trải qua hồi lâu không suy; quan sát mỗi tháng đồng thời nguyệt đán đánh giá, đã là dân chúng sinh hoạt hàng ngày trung thói quen cùng gia vị được tể rồi.

Tô Nghi nhìn trăng sáng đánh giá cảm thấy rất có hứng thú, quyết định đi thành tây quảng trường nhìn một chút.

Từ biệt Đao Mộc Chung sau , bước vào trong sân , Tô Nghi nghe được buồng tây truyền tới tiếng đọc sách.

Tô Nghi vừa nghe là biết đạo là Tô Thi Nhi thanh âm , lại cẩn thận nghe một chút , lại là « nguy thư » nội dung.

Tô mò , Tô Nghi đẩy cửa tiến vào buồng tây gian nhà chính , gõ vang bên trái cửa phòng.

"Thi Nhi tỷ , là ta."

"Nghi nhi ? Ta mở cửa cho ngươi."

Cửa phòng mở ra , đây là Tô Nghi lần đầu tiên nhìn thấy Liễu Tâm Chiêu căn phòng bố trí , giản dị chỉnh tề; chỉ là nhìn chăm chú nữ tử khuê phòng rất không lễ phép , Tô Nghi hơi nhìn lướt qua liền thu hồi ánh mắt.

"Thi Nhi tỷ , ngươi tại đọc sách ?" Tô Nghi hỏi.

"Ừ, tâm chiếu muội muội đang dạy ta Sử học."

Tô Nghi nhìn về phía Liễu Tâm Chiêu , người sau lập tức đỏ mặt cúi đầu xuống.

"Ta nhớ được ta khi còn bé rất nhiều chữ đều là ngươi dạy ta , nhưng ngươi thật giống như nhận thức không được đầy đủ sở hữu chữ chữ ?" Tô Nghi cười nói.

"Hắc hắc , nguyên lai ngươi còn nhớ khi còn bé chuyện. Ta chỉ nhận biết đơn giản một chút chữ , những chữ khác đều là tâm chiếu muội muội giáo , nếu không chính ta có thể đọc không hiểu phức tạp như vậy sách." Tô Thi Nhi cười nhẹ nhàng.

Bạn đang đọc truyện *Binh Pháp Đại Thánh Convert* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 89: Nguyệt đán xuân thu

Tô Nghi trên mặt xông ra một vệt vẻ áy náy , hần một tháng này tới nay , cơ hồ đem tất cả thời gian đều tốn ở Viện thí chuẩn bị lên , cho tới bỏ quên bên người thân nhân.

"Thi ra là như vậy , đa tạ Liễu tiểu thư rồi , nguyên bản dạy dỗ Thi Nhi tỷ biết chữ , tại hạ hẳn phải chức trách mới đúng."

Liễu Tâm Chiêu nhàn nhạt cười một tiếng.

"Nghi nhi , vậy cũng không được , ngươi có thể tuyệt đối không thể bởi vì ta trễ nãi ngươi quân nghiệp , nếu không ta sẽ áy náy chết!"

"Được rồi , chờ Viện thí đi qua , ta sẽ tìm tới quân nghiệp cùng sinh hoạt điểm thăng bằng." Tô Nghi cười một tiếng , lại hỏi , "Ta chuẩn bị đi thành tây quảng trường nhìn nguyệt đán đánh giá , các ngươi muốn cùng nhau sao?"

"Chúng ta buổi chiều mới hàn huyên tới nguyệt đán đánh giá đây , đang muốn kêu ngươi cùng đi." Tô Thi Nhi nói.

"Ừ ? Xem ra chúng ta thần giao cách cảm."

Tô Thi Nhi cười lúm đồng tiền như hoa , Liễu Tâm Chiêu mặt đầy ủy khuất , lẩm bẫm: "Là ta trước , rõ ràng là ta trước đề nghị đi xem nguyệt đán đánh giá. . ."

Thu thập một phen đi qua , Tô Nghi lên Liễu Tâm Chiêu xe.

"Về sau ta phải tự chuẩn bị xe ngựa , nếu không xuất hành quá không có phương tiện rồi." Tô Nghi nghĩ.

Quý An ngồi ở ngai trước là ba người đánh xe.

Xa mã hành tới trong thành dọc theo quảng trường , bởi vì lấy được Liễu Tâm Chiêu nhắc nhở , Tô Nghi cũng không có xuống xe , mà là cùng Quý An ngồi chung ở phía trước tòa , chờ đợi nguyệt đán đánh giá khai mạc; mà hai nữ chính là hơi hơi vệt màn cửa sổ ra , nhìn ra phía ngoài.

Tô Nghi đưa mắt nhìn chung quanh, mảnh này nhỏ nhỏ quảng trường cơ hồ tồn tại hơn mười ngàn dân chúng tụ tập ở này, tiếng người huyền ảo, chen vai thích cánh, đem quảng trường lấp kín nước chảy không lợ.

Lại phóng tầm mắt nhìn tới, Tô Nghi phát hiện chung quanh dân cư cùng ngõ hẻm trong tồn tại nhiều người hơn ngó dáo dác, hướng quảng trường phương hướng nhìn, mà các binh lính cũng ở đây hôm nay cho phép dân chúng bình thường leo lên thành tường, quan sát nay Dạ Nguyệt sáng đánh giá; bốn bề thành tường người người nhón nháo, không biết người khẳng định còn tưởng rằng là khắp thành giới nghiêm đây.

Tổ Thủy Huyện bên trong thành miêng người chỉ có bảy chục ngàn, nhưng tối nay, nhưng là có nhiều hơn một nửa ánh mắt tụ tập ở trên quảng trường.

Gần Tổ Thủy Huyện một thành đã nhưng như thế, thật không biết những thành thị khác đến tốt cùng sẽ là dạng gì thịnh hướng? Tô Nghi phỏng chừng, toàn Giang Nam chú ý nguyệt đán đánh giá số người sợ rằng không dưới mấy trăm triệu; nếu là có người có thể ở nguyệt đán đánh giá lên đến khen ngợi, ắt sẽ truyền đi mỹ danh khắp thiên hạ!

Bởi vì rời tám giờ tối còn có một đoạn thời gian ngắn, Tô Nghi liền cùng Quý An câu được câu không mà tán gẫu; bất quá phần lớn là Quý An lại nói, Tô Nghi tâm tư khắp nơi trôi dạt.

"Lão gia người xem, quảng trường bên kia chính là bảng thông báo, ngài tại thi huyện mười trù bài thi muốn ở đó triển lãm hai tháng; bình thường là nghe những người ở khác nói, bọn họ tại ra ngoài mua thức ăn thời điểm, mỗi ngày đều có thể thấy bố cáo này lan xuống chật ních mòng đồng thí sinh, đều là tới học tập ngài khảo thí cùng cử bằng kỹ xảo."

"Ngày hôm qua theo Nam Từ Châu tới Dịch gia thiếu gia tới cửa viếng thăm, nhất định mời ngài đi chủ trì hần hôn lễ, nói muốn đính đính ngài phúc khí, sinh một cái thần đồng đi ra; bất quá lão gia ngài là quân nghiệp vất vả, nào có thời gian như vậy? Kết quả tiểu khuyển hần mấy chục lần mới khuyển trở về, bất quá luôn cảm giác hần còn không có buông tha."

"Ai, những năm trước đây Quý Luân công tử ở rể Doanh Châu, tiểu đương thời mỗi ngày đều muốn nghe thúc phụ đại nhân lái nhai công tử qua có được hay không, lão gia ngài về sau nếu là muốn đi Doanh Châu, có thể thay thúc phụ đại nhân đi thăm Quý Luân công tử. . ."

Tô Nghi nghe Quý An nhắc tới, tình cờ gật đầu một cái, ứng lên đôi câu, trong lòng đối với Quý An cái cửa này phòng tận chức tận trách còn có một phần nhận thức.

Thân trong buồng xe sau, thỉnh thoảng truyền tới hai nữ thấp giọng trò chuyện, tình cờ các nàng còn có thể bộc phát ra như chuông bạc tiếng cười, quan hệ tốt hơn tới cực điểm.

Tô Nghi xe ngựa ngừng ở quảng trường một cái xa xôi xó xỉnh, chung quanh phần lớn ngừng lại nhà giàu hào phú xe ngựa.

Chỉ nghe thấy bên trái đằng trước trên xe ngựa truyền đến hai gã nam tử trò chuyện tiếng.

"Này, mau dậy đi rồi, lại có một hồi nguyệt đán đánh giá liền bắt đầu rồi."

"Lại, lại để cho ta một lát thôi. . . Chờ có chút đánh giá tô mười trù thời điểm kêu nữa ta lên. . ." Bên trong xe thanh niên mơ mơ màng màng nói.

"Nói cái gì lời nói ngu xuẩn đây, tô mười trù vừa không có để cho Hứa gia nhân xem qua tướng mạo, cũng sẽ không lên lần này nguyệt đán đánh giá."

"Nhưng tô mười trù tại đại lục nổi tiếng xa gần, coi như chưa có xem qua tướng mạo, Hứa gia nhân cũng hẳn lại nói lên đôi câu chứ? Trong lịch sử lại không phải là không có loại này tiền lệ, nói thí dụ như Trần lão chủ tướng năm đó dẫn dắt bảy ngàn áo dài trắng sĩ tử giết tới Lạc Dương thời điểm. . ."

"Trần lão chủ tướng bây giờ đã là nửa thánh nhân, là phạm nhân có thể so sánh sao? Tóm lại người mau dậy đi, mẹ ta đi đứng bất tiện, mỗi tháng cũng chỉ có nghe một chút nguyệt đán đánh giá điểm này triển vọng, người muốn muốn kết hôn em gái ta, có thể phải nắm lấy cơ hội, thật tốt đem nguyệt đán đánh giá nội dung cho nhớ kỹ."

"Được rồi, ta dậy liền lên."

Bên trong xe vị thanh niên lúc này mới bò ra ngoài buồng xe, nhìn về phía quảng trường, thất kinh.

"Oa, ta mới ngủ như vậy một hồi, quảng trường này người đều nhanh nước tràn thành lụt á! Ta nhớ được tháng trước đến xem nguyệt đán đánh giá cũng liền vạn người tới, tối nay nhiều hơn gấp mấy lần a!"

"Còn không đều là với người giống nhau, định tới nhìn tô mười trù tháng trước sáng đánh giá gia hỏa, các người những người này a, thật là nông cạn!"

"Biểu ca, người thật là khẩu thị tâm phi, toàn huyện sùng bái nhất tô mười trù là thuộc người một người, ta phỏng chừng chờ chút tô mười trù thật bị Hứa gia nhân lời bình thời điểm, người khẳng định kêu so với ai khác đều vui mừng! Lần trước nghe nói hần hái được hai sao, người chạy đến trên đường chính lớn tiếng kêu, kết quả phát hiện mình là trẻ nhất biết rõ. . ."

"Đừng nói cái loại này mất thể diện sự tình!"

Tô Nghi tại trước xe ngựa chỗ ngồi nghe thật sự rõ ràng, cười một tiếng, lắc đầu một cái.

Tám giờ tối, thì giờ vừa đến, một trận thanh thúy dễ nghe chuông hòa âm lễ nhạc tiếng, theo Xu Mật Viện phương hướng nhảy nhót mà tới.

Trong chớp mắt, kim sắc lưu quang ở trên trời như vòng xoáy bình thường hội tụ, ở trên quảng trường không từ từ tạo thành hai đạo cao hơn mười trượng nhân vật hư ảnh; hai người ngồi ở một cái bàn dài phía sau, kỳ diệu là, vô luận từ phương hướng nào nhìn lại, đều có thể nhìn thấy này hai đạo nhân ảnh chính diện, cho nên không có trong thị giác chứng ngại, mỗi người cũng có thể đem trên bầu trời tình cảnh thu hết vào mắt.

Mà Tô Nghi nhìn kỹ một chút, phát hiện này hai đạo nhân ảnh khuôn mặt biểu tình thập phần linh động. Một vị trung niên đang ở hướng sở hữu người xem mỉm cười vẫy tay, mà đối thành một vị tới uống tuổi lão giả sắc mặt nghiêm túc, nói năng thận trọng, chỉ là hướng các khán giả gật gật đầu.

"Hiện trường truyền trực tiếp?" Tô Nghi sắc mặt cô quái.

Này hai đạo nhân ảnh xuất hiện, ban đầu làm âm ỉ lấy quảng trường lập tức lặng ngắt như tờ.

Chuông hòa âm tiếng nhạc đi qua, trên bầu trời người trung niên thân ảnh lên tiếng.

"Độ năm tháng xuân thu, phẩm nhân sinh bách thái, hoan nghênh thiên hạ đồng bào thường thức tháng này nguyệt đán đánh giá."

"Cái này hôn..." Tô Nghi lau mồ hôi lạnh.

Người trung niên thanh âm vang dội khắp thành, rất nhiều ở lại trong nhà người, cũng vểnh tai, lắng nghe lần này nguyệt đán đánh giá tiết mục.

"Tháng này nguyệt đán đánh giá vẫn từ Quốc Viện xuân thu các, cùng hứa tử đem gia tộc liên hiệp mở, tại hạ là xuân thu các chương sự Vương Tông Giám." Người trung niên nói.

Kia trăm tuổi lão nhân cũng chấp tay một cái.

"Xin cho ta cho mọi người giới thiệu: Vị này là chủ nhà họ Hứa, Hứa Thức Kim đại nhân, hần thân là ba lãng quận viện sự, nắm giữ nguyệt đán xuân thu năng lực không chút nào kém cỏi hơn tổ tiên; mặc dù Hứa đại nhân lâu không đánh giá người, nhưng hần ban đầu kết luận chưa phát tài trần, vì hai vị đại nhân có chủ tướng chi tài, quả nhiên ứng nghiệm, đã từng tình chuẩn đánh giá qua rất nhiều người mới, không một có mất; bởi vì lần này nguyệt đán đánh giá can hệ trọng đại, chúng ta may mắn mời tới hần đảm nhiệm chủ đánh giá viên, bình luận nhân vật phong vân, phân giải thiên hạ đại thế!" Vương Tông Giám nói.

"Mời các vị khán giả chỉ giáo nhiều hơn." Hứa Thức Kim mỉm cười mở miệng.

Cho dù biết rõ hai vị người chủ trì thân ở Quốc Viện, trên quảng trường mọi người cũng ríu rít gõ nhịp, tiếng vỗ tay như sấm động, tỏ vẻ đối với hai người tôn kính.

Các khán giả biết rõ chính đề tức thì bắt đầu, đều nín thở mà đợi.

Sau đó, dựa theo chương trình, người chủ trì Vương Tông Giám đầu tiên là nhớ lại lên đồng thời nội dung, bởi vì tháng trước nguyệt đán đánh giá chính diện thi huyện sắp tới, cho nên điểm chủ yếu đánh giá là bị kiểm tra sĩ tử, còn cố ý nói rõ thi huyện phụ lục trong lúc, khắp thiên hạ không khí khẩn trương.

Mặc dù lên đồng thời cũng không phải là gia chủ Hứa Thức Kim, mà là từ một tên Hứa gia trưởng lão lời bình, nhưng lên kỳ nguyệt đán đánh giá bị điểm tên tán dương thí sinh, cơ hồ không có ngoại lệ chút nào đều trở thành địa phương án kiện đầu, có thể thấy Hứa gia nhân ảnh mắt chỉ lão lạt, mà duy nhất bị Hứa gia trưởng lão dự đoán sai lầm, chính là nguyên bản được nhìn kỹ Tổ Thủy Huyện thần đồng Gia Cát Thanh rồi.

"Tổ Thủy Huyện Gia Cát Thanh vốn có án kiện đầu chi tài, được Tây Thục Gia Cát Môn toàn lực bồi dưỡng; lại không có làm gì mà gặp một con hắc mã xuất thế, đưa đến cùng án kiện đầu tên suýt qua người... Nghe nói hần sau chuyện này bởi vì không chịu nổi đã kích mà mắc mất tâm chứng, Nhân tộc từ đó đau đớn mất tương lai một tên anh tài, quả thật đáng tiếc!" Vương Tông Giám nói.

Tổ Thủy Huyện quảng trường phát ra nặng nề hít hà.

"Này vương chương sự nói chuyện cũng không đồ đạc? Gì đó anh tài à? Liền Gia Cát Thanh kia bụng dạ hẹp hòi, đồ kị người tài xấu dạng, ta đánh cuộc, hần coi như là làm quan, cũng chỉ sẽ gieo họa tởm sáng dân chúng thôi!" Một vị trung niên cười lạnh.

"Tán thành, người khác có lẽ không biết, nhưng ta coi như đang tiến hành thi huyện thí sinh, nhiều lần nhìn đến Gia Cát Thanh ngay trước mọi người khiêu khích tởm mưu, thật là không biết xấu hổ đến nhà, đời này cũng chưa từng thấy so với hần đầu óc còn nhỏ người." Một tên thanh niên thí sinh nói.

"Hơn nữa, gì đó không chịu nổi đã kích mới điên à? Rõ ràng là hần tại Trích Tinh Các bên trong gia hại tởm mưu, sau đó bị giám đốc quan xoắn nát rồi tâm thần, lúc này mới điên rồi!"

"Người biết chuyện này?"

"Ừ, ta cũng vậy nghe thành đồng y quán Ân chương quỹ nói, kia Gia Cát Thanh vừa thấy người sống liền nói áy náy, trong miệng nói cái gì tởm mưu ta cũng không dám nữa hại người, tha cho ta đi những lời này, hiện tại Gia Cát gia cũng làm việc xấu trong nhà ẩn tàng đây, liền ái tử như mạng Gia Cát phu nhân cũng không dám ngay trước mọi người đi tìm tởm mưu phiền toái."

"Gia hại tô mười trù ? ! Cái nào thiên sát tạp chúng cho hấn là gan ?"

"Điên tốt thật là đáng đời!"

"Gia Cát nhãi con , thật cho chúng ta Tổ Thủy Huyền mất thể diện!"

Mọi người rồi rít lên án Gia Cát Thanh , tại đám người phía sau , có một vị người nhà họ Gia Cát nghe đến mấy cái này chính phạt nói như vậy , chỉ cảm thấy gò má nóng bỏng , lặng yên không một tiếng động rồi đi quảng trường.

Chỉ có một ông lão bảo trì thanh tĩnh.

"Các ngươi cũng không thể trách vương chương sự , tháng này sáng đánh giá tại thiên hạ diễn bá , hấn phải chú ý lời nói , tận lực làm được vô tư mới được , không thể giống chúng ta như vậy há mồm liền ra."

Mọi người rồi rít gật đầu , tỏ ra là đã hiểu.

Sau đó , Hứa Thức Kim một phen , trong nháy mắt để cho Tổ Thủy Huyền , để cho khắp thiên hạ phần lớn dân chúng đều hảo cảm đối với hấn tăng lên gấp bội.

...

Bạn đang đọc truyện *Binh Pháp Đại Thánh Convert* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 90: Lực mật vô song , nhưng sợ vong chi (khôi phục canh hai)

"Vương chương sự , không cần che che giấu giấu , thiên hạ dân chúng có lý giải chân tướng quyền lợi: Gia Cát Thanh kiểm tra án kiện đầu không được , đối với đồng giới ưu tú hơn Tô Nghi ghi hận trong lòng , nhiều lần hại người sau , bởi vì nhận được Thiên Phạt mà đưa đến điên; lão hủ nghe nói chuyện này lúc , rất có cảm khái , vì vậy liền ở chỗ này bỏ toàn thắng trước gia môn trưởng lão đối với Gia Cát Thanh lời bình đi."

"Khur khur cổ chấp , tự rước lấy; khí lượng nhỏ mọn , làm sao làm tướng ?" Hứa Thức Kim bình tĩnh nói.

Tiếng nói rơi xuống , Tổ Thủy Huyền bầu trời quảng trường , Hứa Thức Kim hình ảnh trong miệng bay ra một vệt sáng , tại mọi người nhìn chăm chú trung bay đi Gia Cát gia , bay vào đang đóng Gia Cát Thanh trong phòng.

Lưu quang chợt dừng vào Gia Cát Thanh cái trán bên trong , hấn sắc mặt từ đỏ dần ngấn ngùi khôi phục thanh minh , trong mắt có hồi hận về chảy xuôi mà qua , nhưng ánh mắt lại từ từ tan rã , lại khôi phục điên điên khùng khùng bộ dáng.

Trên quảng trường chính là phát ra như cuồng triều tiếng vỗ tay cùng tiếng khen , đều cảm thấy vị này Hứa gia chủ làm người chính trực , không giúp không lệch , chỉ đem sự thật nói rõ , để cho thiên hạ sĩ tử trong lòng chính mình phán đoán mới là tốt nhất.

Này mười sáu chữ lời bình thẳng thiết yếu hại , coi như Gia Cát Thanh không điên , trải qua này lời bình , cũng căn bản không có khả năng trên con đường làm quan đi bao xa rồi.

"Thiên lý rõ ràng , báo ứng xác đáng a." Rất nhiều người trong lòng như vậy than thở.

Tô Nghi khẽ gật đầu , cảm thấy Hứa lão không sợ tiếng người , hấn lời bình lại thập phần sâu sắc , nhìn trắng sáng đánh giá lại xem trọng rồi hai phần.

Đồng thời nguyệt đán đánh giá kéo dài nửa giờ , ngay từ đầu nhớ lại lần trước nguyệt đán đánh giá nhân vật phong vân , trong đó bao gồm phụ lục thi huyện chừng mười tên ưu tú thí sinh , sau đó bắt đầu này kỳ một vòng mới lời bình.

Trong đó , có mười sáu tuổi liền đem đạo gia triết học nghiên cứu luyện tập đến "Thanh tĩnh vô vi" , "Tiêu điều du thế" cảnh giới , cũng bắt đầu nói lên tự thân cho là trang hình cung , người này thậm chí còn mơ hồ chạm tới "Trang xung quanh Mộng Điệp" cảnh giới , Hứa Thức Kim đối với hấn chỉ có ba chữ đánh giá: Trang hình cung tử!

Tại tên họ phía sau cộng thêm "Tử" chữ , tại Bình Phong Đại Lục là đối với một vị học giả cao nhất cách thức tôn xưng, xưa nay Không Mạnh Lão Trang chờ đại hiền không ngoài như thế; mà chủ nhà họ Hứa coi như người lớn tuổi, vậy mà gọi mười sáu tuổi thiếu niên là "Trang hình cung tử", hẳn đối với trang hình cung tôn kính có thể thấy được lổm đổm.

Trải qua này một đánh giá, trang hình cung ắt sẽ danh tiếng vang xa, muốn không có tiền đồ đều khó khăn.

Ngoài ra, còn có mười tám tuổi thì đến được tài đánh cờ hai cảnh thiên mới, bảy tuổi là có thể thuộc lòng « xung quanh lễ » tiểu thần đồng, còn có chữ to không biết một cái, nhưng ở nghe người ta nói sách bốn mươi năm cuối cùng thì vô sinh kỳ lạ lão khát cái. . . Chờ một chút, có thể leo lên nguyệt đán đánh giá người, không có chỗ nào mà không phải là hiện giờ nổi tiếng xa gần nhân vật phong lưu.

Tô Nghi âm thầm lưu ý, phát hiện những người này đều là người đi đường trong vòng mới lên cấp sĩ tử, bởi vì thi đậu người đi đường về sau, phần lớn sĩ tử cũng sẽ lựa chọn bước lên sĩ đồ, đến lúc đó không cần lời bình là có thể nhìn ra một tiền trình cá nhân đến, cho nên nguyệt đán đánh giá phần lớn không chú ý loại này sĩ tử, đặc biệt lựa chọn non nớt mà có chút danh tiếng người đến lời bình.

Đương nhiên, cũng sẽ có ngoại lệ, làm một người lấy được cả thế gian đều chú ý thành tựu lúc, cũng cơ bản cũng sẽ được đến nguyệt đán bình luận đánh giá.

Tại tới gần sau cùng, Tô Nghi thậm chí còn nghe một cái quen thuộc tên: Hạ Tử Du.

Hạ Tử Du chính là một tháng trước truyền ra muốn cùng Tô Nghi thử kiếm tin đồn vị kia Ngô Quận chiến đấu cuồng, chỉ là nghe được có quan hệ với hần báo cáo sau, Tô Nghi mới biết, vị này chiến đấu cuồng tại hần cấm đấu học tập một tháng này tới nay, làm ra càng khiến người ta mở rộng tầm mắt cử động.

"Oa, không phải đâu? Đây Hạ Tử Du thật chạy đi Trường giang nam ngạn sát man rồi hả?" Một bên nghe nguyệt đán đánh giá truy lùng báo cáo, mọi người kinh thanh nổi lên bốn phía.

"Đúng vậy, ta nghe nói hần ngay từ đầu là len lén vượt qua cảnh giới tuyến, một mình sát man; sau đó bị bờ phía nam quan phòng thủ bắt được, chuẩn bị đem hần trực xuất lúc trở về, các người đoán kia Hạ Tử Du thế nào?"

"Còn cần đoán sao? Nhất định là chết đồ thừa không đi, quan phòng thủ bắt đắc dĩ mới đưa hần sắp xếp trong quân bảo vệ chứ?"

Mọi người cười to không ngớt, Hạ Tử Du háo chiến tại toàn bộ Ngô Quận đều nổi tiếng xa gần, ai cũng có thể đoán được hần tại đương thời dưới tình huống sẽ làm ra cử động gì.

"Bất quá ta nghe nói kia Hạ Tử Du trong quân đội rất có hi vọng của mọi người, nho nhỏ một cái tướng tài, ra tay một cái là có thể chém chết một đầu Man binh, Man binh trở xuống thấy hần đều muốn đường vòng đi, thậm chí còn nhiều lần chém chết Thập phu trưởng, trong quân tướng sĩ đều rất kính trọng hần." Có người nói.

"Hần vốn là coi như là nửa tướng môn đệ tử, trong tay thần binh lợi khí vô số, thủ đoạn bảo vệ tánh mạng nhiều đến kinh ngạc, có chiến tích này cũng chẳng có gì lạ."

"Ừ, nhưng cái này cũng với hần thực lực cá nhân có liên quan, trong tay hần thần binh lợi khí muốn cho người khác mà nói, người khác phỏng chừng cũng không sánh bằng hần." Một vị trung niên nói.

"Bất quá kia Hạ Tử Du thật đúng là không sợ chết, hần là toàn bộ Nam Tử Châu nhỏ sắc nhọn thiên tài, ngày sau nói không chừng lại vừa là cái thứ 2 Cừu Viện Sự, ta còn là hy vọng hần đừng như vậy lỗ mẫn, mất đi hần, đối với toàn bộ Nam Tử Châu đều là một loại hết sức tổn thất a." Một người trong mắt mờ hồ có chút lo âu màu sắc.

Mọi người rồi rít gật đầu, biểu thị đồng ý.

Phảng phất chính là vì phối hợp mọi người nghị luận giống như, Vương Tông Giản tại báo cáo xong Hạ Tử Du sự tích sau đó, mời Hứa Thức Kim lời bình.

Hứa Thức Kim trích dẫn lúc trước Công Tôn côn tã đối với Lý Nghiễm đánh giá rằng: "Tử du lực mật vô song, tự phụ kỳ năng, số cùng bất địch chiến, sợ vong."

Ý những lời này chính là: Hạ Tử Du lực lượng cùng đảm lược tại trong cùng thế hệ có thể nói vô song, nhưng quá mức tự phụ, ý vào mình có thể chịu đựng nhiều lần cùng Man Tộc sát là cả giao chiến, sợ rằng Nhân tộc sẽ mất đi hần, rất rõ ràng, Hứa Thức Kim là muốn mượn từ lần này nguyệt đán đánh giá tới khuyên nói với Hạ Tử Du, thích hợp thu liễm chính mình phong mang.

Nghe được câu này đánh giá, trên quảng trường tất cả mọi người đều trầm mặc.

Có người lắc đầu, có người thở dài, có người cảm thấy việc không liên quan đến mình.

Tô Nghi rũ xuống mi mắt, nhớ tới Đoan Mộc Chung tự nhủ "Trong vòng năm năm trở thành quốc sĩ, có thể đối với Nhân tộc làm ra lớn nhất cống hiến, không nên gấp ở lập công", những lời này, sợ rằng dùng ở Hạ Tử Du trên người sẽ tốt hơn.

Cậy tài khinh người, biết bao nguy ư?

Ngay tại Hứa Thúc Kim mở miệng lời bình đồng thời, Nam Từ Châu bầu trời quang trường, có một luồng lưu quang lần nữa theo hấn hình ảnh trong miệng bay ra, vượt qua thành tường, đi tới bãi sông một bên, đọng vào một vị thiếu niên trong đầu.

Thiếu niên kia ban đầu đang cùng một đám binh lính vây quanh đồng lửa cuồng ăn biển uống, giờ phút này chợt an tĩnh lại, cẩn thận tỉ mỉ câu này lời bình.

Đột nhiên, hấn đứng lên.

Tất cả mọi người không rõ vì sao mà nhìn về hấn.

"Các vị lão ca, này mười ngày tới nay, ta rất vinh hạnh có thể cùng các người kẻ vai chiến đấu; hôm nay tụ họp một chút, hấn là ta ở chỗ này cuối cùng một bữa rồi." Thiếu niên ôm quyền nói.

"Ồ? Hạ tiểu đệ, không thể nào, đột nhiên như vậy phải đi?" Có vị trung niên tướng tài hỏi.

"Ừ, cẩn thận suy nghĩ một chút, ta cảm giác mình còn cần lịch luyện, tranh thủ lấy được cao hơn cấp bậc, đối với Nhân tộc làm ra lớn hơn công hiến, vì vậy dự định đi về nhà cố gắng chuẩn bị năm nay thi Hương." Hạ Từ Du nói.

Mọi người mặc dù đều tỏ ra là đã hiểu, nhưng rồi rít mặt lộ thần sắc không muốn: Này mười ngày, Hạ Từ Du biểu diễn ra kỹ xảo chiến đấu cùng đối với sát mạn cuồng nhiệt khát vọng, thật sâu chinh phục tại chỗ mỗi một vị chiến hữu tâm, lần này đột nhiên ly biệt, không biết năm nào tháng nào tài năng gặp nhau? Cũng có lẽ, người và người mãi mãi cách xa nhau như trời với đất?

"Ừ, quân nghiệp làm trọng, cấp bậc tăng cao, là có thể giết càng nhiều Man Tộc, chúng ta đều ủng hộ người!" Trung niên tướng tài nói.

"Đúng, người không cần băn khoăn quá nhiều, này bờ sông, chúng ta nhất định sẽ phòng thủ!" Khác một vị trung niên cũng nói.

Tại chỗ các binh lính rồi rít hòa theo.

Hạ Từ Du hít sâu một hơi, hướng mọi người liền ôm quyền, đồng dạc nói: "Ta năm nay cần thiết thi đậu người đi đường, nhập ngũ làm tướng! Đến lúc đó, chúng ta lại tới kẻ vai chiến đấu!"

"Được! Mang rượu tới, liền làm cho này câu, chúng ta là Hạ tiểu đệ cạn một ly!" Trung niên tướng tài cười to nói.

"Cạn!" Sờ hữu binh lính cùng quát lên.

...

Tổ Thủy Huyện quảng trường một góc, Tô Nghi đang vì Hứa Thúc Kim lời bình than thở gian, chợt thấy Tô Thi Nhi đẩy ra cửa xe màn.

"Nghi nhi, ta nhớ được này Hạ Từ Du lúc trước nói qua muốn giết người?"

"À? Ta theo hấn không thù không oán, hấn lúc nào còn nói muốn giết ta rồi hả?" Tô Nghi kinh ngạc đạo.

"Người quên sao? Ta nhớ được chúng ta mới vừa ở huyện thành An gia thời điểm, đêm đó đi từ lâu ăn cơm tối, nghe được cách vách lô ghé riêng người ta nói Hạ Từ Du muốn với người liều mạng tranh đấu."

"Cái kia a, Hạ Từ Du chỉ là phải cùng ta thử kiếm mà thôi, ta đương thời chỉ là nói với người thử kiếm không thể so với liều mạng tranh đấu, sẽ không ra nhân mạng, chẳng lẽ Thi Nhi tỷ người nhớ lẫn lộn?"

"Ừ... " Tô Thi Nhi trầm ngâm hồi lâu, nói, "Ta cuối cùng nhớ kỹ kia Hạ Từ Du muốn gây bất lợi cho người... "

"Hấn cái loại này trải qua chiến tranh tướng tài muốn cùng ta thử kiếm mà nói, tình hình tự nhiên gây bất lợi cho ta, nhưng này bất lợi không phải kia bất lợi vậy." Tô Nghi mỉm cười đạo.

Lúc này đôi Liễu Tâm Chiêu trả lời: "Tô Lang, thật chi là thử kiếm mà thôi sao? Vậy tiểu nữ cũng không cần phải người đem hấn xóa sạch chứ?"

"Không cần!" Tô Nghi lập tức nói, cũng trong lòng là Hạ Từ Du mặc niệm vô số lần.

Sau đó nguyệt đán đánh giá ngay ngắn có thứ tự, cho đến chuẩn bị kết thúc lúc, đã giới thiệu hiện nay hơn mười vị nhân vật phong vân; Hứa Thúc Kim mỗi lần mở miệng lời bình một người lúc, người chỗ ở quê hương bầu trời, đều sẽ có một vệt sáng theo Hứa Thúc Kim hình ảnh trong miệng bay về phía đầu óc hấn.

Những người này cẩn thận tỉ mỉ Hứa Thúc Kim lời bình, phần lớn có chút thể ngộ.

Chỉ bất quá, mắt thấy nửa giờ buông xuống, Tổ Thủy Huyện trên quảng trường dân chúng không khỏi trong lòng có chút nóng nảy.

"Tại sao còn không đến phiên tô mười trù?" Rất nhiều người trong lòng thầm nhủ.

Tựu tại lúc này , Vương Tông Giám như là cảm nhận được cả nước các nơi dân chúng lo âu , khẽ mỉm cười , nói: "Nguyệt đán đánh giá có cái quy định bất thành văn , chính là mỗi một giới đứng đầu oanh động thiên hạ phong vân nhân vật , nhất định phải lưu đến cuối cùng mới tiến hành lời bình , đại gia đoán một chút , cái này áp trực người là người nào ?"

Sở hữu người xem tất cả đều sững sờ , sau đó cùng kêu lên hô to.

"Tô mưòi trù!"

"Tô song tinh!"

Cả nước các nơi , sở hữu người xem thần sắc kích động , chung nhau hô to Tô Nghi tức hiệu , thậm chí còn đưa tới các châu các huyện mặt đất rất nhỏ chấn động.

Bởi vì Tô Nghi hái được hai sao sự tích là sau đó phát sinh , đại đa số người đều thói quen gọi Tô Nghi là "Tô mưòi trù" .

Nhưng vô luận là mưòi trù hoặc là song tinh tức hiệu , đều đại biểu thiên hạ dân chúng đối với Tô Nghi tôn kính , đối với Tô Nghi công nhận.

Nếu là quần chúng nhiệt tình tất cả đều hóa thành bụi trần bình thường điểm sáng , tụ lại , nhất định có thể trở thành diệu thể ánh sáng!

Bạn đang đọc truyện *Binh Pháp Đại Thánh Convert* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 91: Gánh nặng đường xa

Nghe trên quảng trường một mảnh sôi nổi giao hưởng , Tô Thi Nhi cùng Liễu Tâm Chiêu hai nữ tướng coi cười một tiếng.

Tô Nghi bản thân , khoe miệng từ đầu tới cuối một mực treo nhân nhậ độ cong , không sợ hãi không nóng nảy.

Kinh thành quảng trường ngay tại Xu Mật Viện bên ngoài , mấy trăm ngàn dân chúng cùng kêu lên hô to truyền vào Quốc Viện xuân thu trong các , thậm chí để cho Giang Bắc Man Tộc đều lấy làm kinh hãi , trong lòng suy nghĩ Nhân tộc phát điên vì cái gì ?

"Ha ha , đại gia nhiệt tình cùng mong đợi , tại hạ coi như là cách xa muôn sông nghìn núi , cũng có thể cảm nhận được rõ ràng!" Vương Tông Giám nói , "Không sai , này kỳ áp trực nhân vật phong vân , chính là tô mưòi trù!"

Mọi người rối rít an tĩnh lại , vểnh tai lắng nghe , không muốn bỏ qua bất kỳ một tia chi tiết.

Vương Tông Giám nổi lên một trận , bắt đầu thao thao bất tuyệt diễn thuyết lên.

"Hắn sinh ra ở ở nông thôn hào phú , sáu tuổi tang mẫu , chịu hết lần áp. . ."

"Chỉ có một vị cũ hầu gái chị em gái đi cùng hắn , chỉ có ân sư bạn cùng trường lý giải hắn. . ."

Vương Tông Giám giảng kỹ Tô Nghi bình sinh , đem Tô Nghi theo sinh ra đến đi thi lúc gặp gỡ đuổi giết đoạn trải qua này nói liên tục , vốn chỉ là nhỏ nhặt không đáng kể gia đình chuyện cũ , tại vị này người chủ trì miệng lưỡi lưu loát diễn thuyết xuống , khó tránh khỏi mang theo một ít bi kịch cùng sắc thái truyền kỳ , các khán giả người nghe không khỏi thương tâm , người nghe không khỏi rơi lệ.

Vương Tông Giám bi thương ngữ điệu lấy tất cả mọi người , Tổ Thủy Huyện trên quảng trường , một mảnh đau thương tiếng.

Chung quanh truyền tới cũng không biết là người nào thấp giọng khóc sụt sùi , Tô Nghi bất đắc dĩ nhún vai , sâu sắc rõ ràng đây là người chủ trì thường dùng sáo lộ: Trước khổ sau sướng.

"Thế nhưng , hắn vượt qua cửa ải khó , tại thi huyện rút ra song thập trù , sáng tạo cử bồng phương pháp phúc trạch thiên hạ thí sinh , càng lấy một bài « lập chí » dẫn động mưòi bảy trạng áp thành kỳ quan , trở thành Thiên Trạch Sĩ Tử!" Vương Tông Giám ngữ điệu nhất chuyển , thần sắc sục sôi đạo.

Hắn tâm tình lấy mọi người , sở hữu người xem rối rít hoan hô , tình cảnh vô cùng sôi nổi.

"Này đầu « lập chí » , không chỉ có tài văn chương thật tốt , ý cảnh lạ thường , còn có vượt thời đại ý nghĩa; có lẽ rất nhiều người xem đều đã phẩm đọc giám định qua , nhưng vẫn là cho phép tại hạ lại tụng đọc một lần: Sinh coi như nhân kiệt , chết cũng vì hi sinh oanh liệt. Đến nay nghĩ Hạng Vũ , không

chịu qua Giang Đông!"

Vương Tông Gián gật gù đắc ý, thật lâu dư vị.

Rất nhiều người xem cũng mỉm cười gật đầu, mặc dù bọn họ đã sớm đem bài thơ này lưng thuộc lòng, nhưng trong đó hàm súc lại thật lâu khó mà phai mờ.

"Thực không dám giấu giếm, tại hạ tại mới nhìn bài thơ này lúc, liền coi như người trời! Một tháng này tới nay, mỗi lần đọc chi, chính là trà không nhớ com không nghĩ, bắc vọng Trung Nguyên lúc, nước mắt nước mũi đan xen; Hứa đại nhân, ngươi cảm thấy bài thơ như thế nào?" Hần hỏi.

"Trong thiên hạ, đã có đông đảo danh sĩ đối với cái này thơ tiến hành lời bình, có thể nói lời hay liên tục, loại trừ hùng tài chí lớn, từng từ đâm thẳng vào tim gan ngoài ra, đã mất cái khác tinh ranh hơn tích từ ngữ có thể hình dung này thơ, lão hủ sẽ không bêu xấu." Hứa Thức Kim lắc đầu cười nói.

"Chỉ bất quá, ta Hứa gia nguyệt đán xuân thu không chỉ có thể người quen, cũng có thể biết vật, lão hủ thuận tiện lấy giám định sư ánh mắt nói một câu: Bài thơ kỷ niệm giá trị vạn kim khó mua, coi như là dùng bình thường Thượng phẩm thần binh hoặc vũ khí sắc bén vẫn có chút không đổi, có thể được bài thơ nguyên bản mà nói, cơ hồ tương đương với chứng kiến Tô thị kỳ tích mở đầu."

Hứa Thức Kim trực tiếp đem Tô Nghi lấy được một loạt thành tựu gọi là "Tô thị kỳ tích", càng làm cho thiên hạ dân chúng cảm thấy bài đầu đại biểu kỳ tích mở đầu « lập chí » giá trị lạ thường, trong lòng nóng bỏng không ngớt.

"Kia Hứa đại nhân cảm thấy bài thơ này, tại Viện thí sau vật quy nguyên chủ lúc, cuối cùng sẽ bị người nào đến đây?"

Vương Tông Gián hỏi, Hứa Thức Kim cười không nói, sở hữu người xem trăm trào náo tâm, hiểu kỳ phi thường.

"Xem ra ta về sau cảm lại « lập chí » thời điểm, rất tốt đem nó giấu kỹ mới được." Tô Nghi lẩm bẩm.

Thấy Hứa Thức Kim không chịu trả lời, Vương Tông Gián chỉ có thể như vậy bỏ qua cái đề tài này.

Sau đó, Vương Tông Gián đồng ý mà hẹp dài Tô Nghi lấy được hết thủy tinh dư: Vứt bớt tông quân, thi huyện đại biểu, khuyên học câu đối hai bên cửa, miêu dao bản vẽ, tuyệt thế hai sao, tình hữu độc chung chờ một chút, Tô Nghi mỗi một lần thành tựu, đi qua Vương Tông Gián không rõ chi tiết mà giới thiệu, sau đó sẽ tiến hành thêm đầu thêm mỡ giải thích, cơ hồ có thể dùng cả nước như điên, sở hữu đám người xem tình ôn ào, cảm xúc dâng trào, thật là nhiều người trong lòng dâng lên một cổ xung động, hận không được chấp cánh, lập tức đi gặp Tô Nghi một mặt.

Phần lớn người chưa từng nghe qua Tô Nghi đưa tới tình hữu độc chung kỳ quan kia đầu « tự tiêu sầu », giờ phút này nghe một chút "Hôm nay có rượu hôm nay say" một câu, lập tức vang lên một mảnh tiếng khen.

"Theo ta phán đoán, câu thơ này ắt sẽ truyền tụng ngàn năm, tô mười trù lớn mới qua như tin đồn." Một vị lão nhân mỉm cười gật đầu.

"Nghe nói bài thơ này là tô mười trù đọc lên, ta nếu là xin hẳn viết xuống nguyên bản. . ." Một vị phú thương cự cổ trong lòng suy nghĩ.

"Ta muốn đem bài thơ này liệt vào bản quán sở hữu tiệc rượu nhất định ngâm chi thơ!" Một vị tình cảm rộng lớn Thái thú phóng khoáng nói.

"Cha, ta thích bài thơ này, mua cho ta, mua cho ta!" Một vị chưa dứt sữa nhà giàu nhi đồng lôi kéo bên cạnh một vị thanh niên tay áo, lăm lăm nói.

"Con a, ngươi đi đem chúng ta bán tất cả, nhìn xem có thể hay không mua được bài thơ này. . ."

. . .

Tô Thi Nhi cùng Liễu Tâm Chiêu xuyên thấu qua cửa sổ xe, lẳng lặng nhìn như nước sôi bình thường sôi trào quảng trường, khoe miệng mỗi người treo nhàn nhạt nụ cười.

Bên cạnh Quý An thỉnh thoảng quảng tới ánh mắt sùng bái, Tô Nghi lại nghe được nghiêng phía sau vậy đối với huynh đệ đối thoại.

"Biểu ca ngươi xem, ta nói đi, tô mười trù nhất định có thể leo lên nguyệt đán đánh giá, Hứa gia chắc chắn sẽ không bỏ qua cho cái này kiếm người nhân cầu cơ hội, ngươi xem chủ nhà họ Hứa đều tự mình lên. . .Ồ, biểu ca? Trần biểu ca? Ngươi tự nhiên đờ ra làm gì đây? Như thế khuôn mặt ghen đỏ như vậy. . ." Kia vị thành niên nói.

Tiếng nói còn không có hạ xuống, kia họ Trần nam tử hô một tiếng đứng lên, không kim lòng được bình thường rống to.

"Tô mười trù, ngàn năm ngôi sao mới, vạn dân mong đợi!"

Chung quanh nhất thời nhĩ tức không tiếng động, tất cả mọi người đều không giải thích được nhìn về phía họ Trần nam tử, người sau lập tức phát giác chính mình thất thố, sắc mặt càng là đỏ lên, lại thấp giọng lẩm bẩm một câu "Ngàn năm ngôi sao mới, vạn dân mong đợi" về sau, hậm hực ngồi xuống lại.

Bên cạnh vị thành niên khoe miệng kéo một cái, lẩm bẩm: "Ta cũng biết ngươi nghe tô mười trù mỹ danh, nhất định sẽ kích động rống to. . ."

Họ Trần nam tử xấu hổ không chịu nổi.

Nhưng vào thời khắc này , trong đám người vang lên lần nữa một giọng nói.

"Ngàn năm ngôi sao mới , vạn dân mong đợi!"

Ngay sau đó lại có một người cũng hô lên cái này khẩu hiệu.

Lần này gào thét phảng phất đốt lên một chuỗi dây pháo , càng ngày càng nhiều người kêu lên này chữ bát khẩu hiệu , tiếp theo nổ thùng thuốc súng , toàn trường mấy chục ngàn tên người xem , bắt đầu cùng kêu lên hô to , thanh âm vang dội nửa bầu trời tể!

Kia họ Trần nam tử thấy vậy , đầy mặt đỏ ửng , kêu là gắng sức nhất , cho dù giọng khàn khàn bốc lửa đều hồn nhiên không biết.

Hoàng Phủ Viện Sự , Quý Huyện lệnh , Lý giáo úy chờ một đám cao quan đứng ở mỗi người trong trạch viện , cảm thụ này cổ điển cuồng dũng động hơi nóng , sắc mặt vui vẻ yên tâm không ngớt.

Bọn họ coi như vùng này quan chức , bình sinh nguyện vọng , không phải là vì có thể nhìn đến chính mình địa bàn quản lý , xuất hiện như vậy một vị anh tài sao?

Sở hữu Tổ Thủy Huyện con dân mặt đỏ lừ lừ , chỗ có người trong lòng đều cảm thấy: Về sau bọn họ đi về phía vùng khác lúc , không nghi ngờ chút nào , có thể ngăn đầu ưỡn ngực mà gọi mình là "Tổ Thủy Huyện người" !

Rất nhiều người đời này đều không cảm giác như vậy cao khuôn mặt qua.

Tô Thi Nhi nhào tới Liễu Tâm Chiêu trong ngực , khóc sụa sùi không ngớt.

"Muội muội người biết không , ta , ta vài chục năm tới nay , chính là vì nhìn đến Nghi nhi có thể có một màn này. . ."

Liễu Tâm Chiêu khẽ vuốt ve Tô Thi Nhi phần lưng , thần sắc hết sức phức tạp , trong mắt có vui vui vẻ , có đau thương , có oán quít , có thương tiếc , thật giống như quật ngã ngũ vị bình , trong lòng không nói ra tư vị gì.

Nhìn trong ngực lớn hơn mình hai tuổi , lại không có trải qua bao nhiêu đời chuyện nữ hài , Liễu Tâm Chiêu trong lòng âm thầm quyết định nhất cá quyết tâm.

Tại Tổ Thủy Huyện quảng trường một cái khác xó xỉnh , Đình Nhân một nhà sắc mặt thối tới cực điểm

"Hừ, gì đó chó má nguyệt đán đánh giá , toàn bộ chỉ chọn kia Tô Nghi lời hay nói , loại này tiết mục không nhìn cũng được!" Đình Nhân dứt lời , phát ông tay áo một cái , xoay người liền rời đi nơi này.

Vài tên hạ nhân rồi rít đuôi theo , nhưng trong lòng đều tại lăm bằm.

"Gì đó ưu tiên chọn lời hay a , là bởi vì Tô Nghi căn bản không nói xấu có thể nói đi. . ."

"Mỗi tháng đều có một tí trở lên dân chúng quan sát hoặc nghe đài nguyệt đán đánh giá , lại không thiếu người một cái. . ."

"Ta xem là người thấy chính mình cừu nhân bị người chủ trì tốt như vậy đánh giá , ghen tỵ chứ ?"

Bởi vì hồi trước mới vừa xảy ra Đình Nhân mượn hạ nhân tay , gây trở ngại Tô Nghi leo Trích Tinh Các sự kiện; vì lau đi chứng cứ , kia hạ nhân sau chuyện này còn bị Đình Nhân bức tự vận mà chết , như vậy chim bay hết tốt cung giấu , thỏ khôn chết chó săn nấu không khí xuồng , những thứ này Đình gia hạ nhân đều đối với Đình Nhân chán ghét tới cực điểm

Chỉ bất quá , bọn họ mặc dù trong lòng tiếng mắng một mảnh , nhưng ngoài mặt lại cảm như hèn , sợ mình trở thành điều thứ hai bị hãm cho chết chó săn.

"Tô Nghi , người liền thừa dịp hiện tại tận lực đắc ý đi , ngày mai , chính là người ngày giỗ!"

Đình Nhân thâm nghĩ , hận không được cất tiếng cười to.

Bầu trời quảng trường

Tại giới thiệu xong Tô Nghi sự tích sau đó , Vương Tông Giám lần nữa mời Hứa Thức Kim là Tô Nghi làm lời bình.

Tất cả mọi người đều đình chỉ kêu lên , lặng lặng nhìn hướng bầu trời.

"Nói thật , lão hủ vẫn không có thể được đến cơ hội thấy Tô Nghi một mặt , vì vậy sẽ không đi kết luận hán tiền trình , chỉ có một câu kinh điển nói như vậy đưa tiền: Sĩ không thể không ý chí kiên định , gánh nặng đường xa." Hứa Thức Kim mỉm cười nói.

Rất nhiều bác học người vừa nghe liền hiểu những lời này trong đó hàm nghĩa là gì đó.

"Sĩ không thể không ý chí kiên định , gánh nặng đường xa", xuất từ « luận ngữ. Thái bá chương », ý tứ là một vị sĩ tử nhất định phải có hải nạp Bách

Xuyên lòng dạ cùng kiên nghị không rút phẩm chất , bởi vì sĩ tử trách nhiệm trọng đại , con đường xa xôi.

Rất rõ ràng , Hứa Thức Kim là định dùng những lời này để ẩn dụ Tô Nghi hiện trạng: Tô Nghi gánh vác rất nhiều tờ mờ sáng dân chúng kỳ vọng , gánh nặng đường xa , hy vọng hẳn không muốn vì vậy mà bị ép vờ.

Một vệt sáng theo Hứa Thức Kim giữa rừng mây bay ra , đụng vào Tô Nghi cái trán bên trong.

May mắn đạo lưu quang này chỉ có bị điểm đánh giá người trong cuộc tài năng phát hiện , nếu không phải bị nhiều người như vậy phát hiện mình cũng vậy chật mà nói , Tô Nghi có thể tiêu thụ không được.

Người sợ nổi danh heo sợ mập a.

Tô Nghi cẩn thận tỉ mỉ lấy "Sĩ không thể không ý chí kiên định , gánh nặng đường xa" những lời này , cảm giác có chút hiểu ra , liền hướng kính thành phương hướng cung cung kính kính chấp tay nói cảm ơn.

Nửa giờ đã đến , chính làm sở hữu người xem đều cảm thấy nguyệt đán đánh giá tức thì kết thúc lúc.

Bạn đang đọc truyện *Binh Pháp Đại Thánh Convert* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 92: Công mà nô , đói bụng mà nấu

Vương Tông Giám mở miệng lần nữa nói: "Cuối cùng , còn có một tin tức , hy vọng thiên hạ lê dân bách tính nghỉ chân yên lặng nghe."

Xu Mật Viện có hai vị viện thừa , chính là trần , vi hai vị lão chủ tướng.

Nghe được hai vị lão chủ tướng có tin tức muốn tuyên bố , mọi người ríu rít nghỉ chân lắng nghe.

Thấy rằng Vương Tông Giám hơi thấp chìm ngằm ách thanh điều , rất nhiều sĩ tử , bao gồm Tô Nghi mơ hồ nhận ra được sau đó phải công bố là tin tức gì.

"Khả năng rất nhiều vị xử bờ Trường Giang dân chúng đã biết được rồi , tháng gần nhất tới nay , Man Tộc ồ ạt xây trại đóng thuyền , ý đồ ồ ạt xâm nhập phía nam; mà ở kinh thành phụ cận gần dặm sông đoạn trên , Man Tộc mỗi ngày đều muốn một lần phát động đại quy mô qua sông tập kích; khả năng có rất nhiều dân chúng người nhà vì vậy bị điều động đến tiền tuyến , cũng có rất nhiều dân chúng cùng người nhà mình đi xa. . ."

Nghe được nơi này , rất nhiều người xem sắc mặt tối sầm lại.

Bọn họ trong đó rất nhiều người , đều là vì vậy lần này chiến tranh mà vợ con ly tán , rất nhiều nữ tử trượng phu , phụ thân hoặc là hải tử đều lao tới tiền tuyến chiến đấu , có người nhận được người nhà tử trận tin dữ , mà có người chính cả ngày lẫn đêm mà lo lắng , người nhà có thể hay không sau đó một khắc liền cách bọn họ mà đi.

Vương Tông Giám nói tiếp.

"May ra có người sẽ hỏi: Chúng ta biên cương không phải có văn kinh , lầu canh cùng Long thành ba đạo phòng tuyến sao? Man Tộc trăm năm tới nay , chính là kiêng kỵ này ba đạo phòng tuyến mà không dám qua sông , tại sao nhưng bây giờ chuẩn bị xâm nhập phía nam rồi hả? Xác thực , Long thành tồn tại có thể để cho Man Tộc Thiên Vu thậm chí Khả Hãn đều cảm thấy sợ hãi lực lượng , nhưng vào giờ phút này , lão chủ tướng hy vọng để cho tất cả mọi người biết một sự thật: Chúng ta tức thì mất đi Long thành nắm quyền trong tay , đến lúc đó , lại cũng không có bất luận cái gì có thể ngăn trở Man Tộc xâm nhập phía nam vô sất!"

Sở hữu người xem xôn xao không thôi.

Tô Nghi hơi hơi nhú mày , không nghĩ đến tình thế thật không ngờ nghiêm trọng.

"Lần trước chúng ta mất đi Long thành , trong vài chục năm , trường thành cáo phá , Hoàng Hà thất thủ , Man Tộc xâm chiếm Trung Nguyên , chúng ta không thể không lui thủ Giang Nam; may mắn Long thành lực lượng khôi phục , ở chỗ này sau hơn một trăm năm , Man Tộc chưa bao giờ dám qua sông xâm phạm. Lần này Long thành lại mất , lão chủ tướng hy vọng mỗi vị sĩ tử , mỗi vị dân chúng đều để tay lên ngực tự hỏi: Mình có thể là Nhân tộc làm được gì đó ? Tại hạ cũng cả gan nói lời trong lòng: Chúng ta đã không có đường lui , giờ phút này không phản khởi , còn đợi khi nào!"

Vương Tông Gián càng nói càng kích động , cuối cùng vỗ án , một đoạn văn kể xong lúc , bỏ ra hồi lâu mới khôi phục lại bình tĩnh.

Rất nhiều người xem hốc mắt đỏ ửng.

Tại nguyệt đán đánh giá cuối cùng , Vương Tông Gián cúi người cảm tạ sở hữu dân chúng thương thức; sau đó , sở hữu thành trì bầu trời bóng người chậm rãi thu thúc , lại hóa thành dòng sông bình thường ánh sáng , một lần nữa tụ vào Xu Mật Viện vũ miếu bên trong.

Mỗi một châu , mỗi một quận , mỗi một huyện dân chúng tất cả đều lâm vào ngẩn ngui trong trầm mặc.

Tất cả mọi người đại não đều hỗn loạn không gì sánh được , như là hoàn toàn không cách nào nhận lấy đột nhiên xuất hiện tin dữ.

Tô Nghi chỉ cảm thấy có một tảng đá lớn đè ở trong lòng , tâm tình thập phần kiểm chế.

Ở tại ngôi trước đã không có ý nghĩa , Tô Nghi để cho Quý An đánh xe về nhà , sau đó xoay người lại tiến vào trong buồng xe.

Tô Nghi nhìn đến Liễu Tâm Chiếu sắc mặt bình tĩnh , suy đoán nàng có lẽ đã sớm biết được tin tức này.

Tô Thi Nhi chính là mặt đầy mờ mịt nhìn về Tô Nghi , trên mặt nàng nước mắt cũng còn không có chảy khô.

Chỉ là , cái này nước mắt là vui vui về vết tích , nổi bật lên nàng tâm này đầy áp tuyệt vọng mặt đẹp là như vậy bất lực.

"Sao , làm sao bây giờ ? Nghi nhi mới vừa dương danh , Man Tộc liền muốn. . ." Tô Thi Nhi siết vạt áo , lộ ra thập phần không cam lòng.

"Bây giờ không phải là lo lắng ta một người thời điểm." Tô Nghi lắc đầu , "Có lẽ chẳng qua là ta thời vận không đủ , sinh sai lầm rồi thời đại đi , bất quá ta vẫn là nghĩ tại Man Tộc xâm nhập phía nam trước làm được chút gì , toàn bộ ta sức mọn là Nhân tộc làm chút cống hiến. . ."

Tô Nghi nhớ lại cổ hoa hạ lịch sử , người Hán bởi vì ngoại tộc xâm phạm , từng có mấy lần kế cận diệt tộc , nhưng từ mấy ngàn năm nay , đồng đảo ngoại tộc diệt tộc diệt tộc , di chuyển di chuyển , người Hán lại vẫn ương ngạnh tại Cửu Châu nước sông thật sâu cấm rẽ , cũng đứng thẳng đến hiện đại; cho nên , Bình Phong Đại Lục cũng nhất định sẽ có chuyển cơ , Nhân tộc tính bền dẻo tuyệt sẽ không bởi vì một điểm thất bại liền bị phai mờ!

"Tóm lại không cần lo lắng quá mức , lúc trước làm sao sống thời gian , tiếp theo hay là thế nào qua là được." Tô Nghi cười một tiếng , vừa nhìn về phía Liễu Tâm Chiếu , "Liễu tiểu thư , ngươi thật giống như đã sớm biết Long thành chuyện ?"

"Ừ, tiểu nữ có chút nghe thấy."

"Khó trách ngươi gần đây đều không mời ta đi Doanh Châu rồi , nguyên lai là đã sớm biết tận thế sắp tới rồi sao." Tô Nghi cười tếu nói.

"Mới không phải , tiểu nữ chỉ là muốn nói xa nói gần. . . Ô , tô Lang , ngươi quả nhiên bộ tiểu nữ mà nói , quá giáo hoạt rồi!"

"Mặc dù ta cũng không có khách sáo ý tưởng. . . Bất quá , nói xa nói gần a. . ."

Vừa nói , Tô Nghi nhìn về phía Tô Thi Nhi , liên tưởng tới Liễu Tâm Chiếu gần đây hết lòng dạy nàng Lục Nghệ cửu thuật tình cảnh.

"Nếu như Nhân tộc có thể bình an vượt qua nguy cơ lần này , ta giúp ngươi đi Doanh Châu lấy tiền được đi." Tô Nghi nói.

"Ồi chào? Thật ?" Liễu Tâm Chiếu mừng rỡ không thôi.

"Ừ, điều kiện tiên quyết là Nhân tộc thật có thể vượt qua nguy cơ lần này , hơn nữa ta cũng không thể bảo đảm nhất định sẽ lấy được tiên được." Tô Nghi nhún vai.

"Nhân tộc nhất định có thể vượt qua nguy cơ , tô Lang ngươi cũng nhất định có thể lấy được tiên được!" Liễu Tâm Chiếu nói.

"Loại này mù quáng tín nhiệm vẫn là tính lại đi. . ."

Tô Nghi lắc đầu , không nói nữa.

. . .

Tô Nghi đoàn người trở về nhà , người trên quảng trường môn còn lâu lâu không có tàn đi.

Hoàng Hà thất thủ sự tình phát sinh ở một trăm vài thập niên trước , sách sử ghi lại , kia vài năm , Hoàng Hà hai bờ sông cơ hồ mỗi ngày đều sẽ phát sinh hơn mười lần kịch chiến , cơ hồ mỗi ngày đều có hào kiệt thậm chí phi tướng ngã xuống; hai tộc thi thể binh lính cơ hồ đem Hoàng Hà lấp đầy , Hoàng Hà không còn là Hoàng Hà , mà là Huyết Hà!

Hoàng Hà máu rót vào Đông hải , vạn dặm hải vực bị máu tươi nhiễm đỏ , mười năm chưa từng khôi phục rõ ràng.

Nhưng loại trừ một ít lý lịch cực lão phi tướng cùng chủ tướng ngoài ra , hiện thế này mấy đời người cơ hồ không có bất kỳ người nào đích thân trải qua đương thời tuyệt vọng tình cảnh , vì vậy cũng không phải là đặc biệt lý giải , Long thành thất thủ đến tột cùng đại biểu gì đó.

Bọn họ cũng không biết Long thành tác dụng cụ thể.

Đừng nói là ban đầu Hoàng Hà bên cạnh chủng tộc đại chiến bức này kinh thể cảnh tượng, rất nhiều thân ở Giang Nam đại hậu phương dân chúng liền Man Tộc đáng đáp ra sao cũng chưa từng thấy, lại làm sao có thể tưởng tượng đến Man Tộc xâm phạm sẽ có loại nào hình ảnh?

Tổ Thủy Huyền trên quảng trường, rất nhiều người ở lại nơi này, nghị luận sôi nổi.

"Man Tộc một khi qua sông, Nhân tộc liền muốn diệt vong? Hẳn là không nghiêm trọng như vậy đi, gần đây một trận Man Tộc còn chưa phải là mỗi ngày qua sông, nhưng nghe nói đều bị tùy tiện đánh lui." Một vị trẻ tuổi nói.

"Hiện tại chỉ là trước trạm gác, gần đây Man Tộc qua sông tới binh lính cũng không nhiều, hơn nữa lực lượng cao cấp càng ít hơn, cho nên tiền tuyến các binh lính mới có thể thành thạo."

"Ừ, vị nhân huynh này nói không ngoa." Có vị người trung niên gật đầu, "Man Tộc không chỉ có cá nhân lực lượng càng cường đại hơn, hơn nữa, vô luận là cơ tầng dân du mục vẫn là lực lượng cao cấp số lượng, đều vượt xa Nhân tộc không chỉ gấp mười lần; nếu là Man Tộc cùng trăm năm trước bình thường cả tộc xâm nhập phía nam, Nhân tộc cũng chỉ có thể ngồi chờ diệt vong."

"Cái này có phải hay không quá nói chuyện giật gân rồi hả? Có lẽ chỉ là triều đình muốn tăng thêm thu thuế mượn cớ. . ." Người trẻ tuổi kia hay là không tin.

Một vị lão nhân lắc đầu thở dài.

"Tại lúc đó, ta từng nghe ta tổ phụ nói về Hoàng Hà đoạn lịch sử kia." Lão nhân thần sắc tối sầm lại, lộ ra nếp nhăn sâu hơn, "Ta tổ phụ nói, năm đó Man Tộc qua sông tình cảnh có thể so với Dịch châu châu quá cảnh, hai tộc cao thủ kịch chiến lúc, liền đại địa đều run rẩy không ngừng, hai cái khoảng cách chỉ có một bước binh lính, chỉ có đem hết toàn lực kêu lên, mới có thể nghe được mỗi người thanh âm; mà tổ phụ thân là tướng tài, đừng nói là tham chiến, phảng phất đến gần cao thủ vòng chiến cũng sẽ bị quấy nhiễu nát bấy, có thể tưởng tượng được tình hình chiến đấu biết bao kịch liệt."

"Hẳn còn nói, Man Tộc vô luận nam nữ, theo sinh ra được không lâu sẽ tiếp nhận nghiêm khắc huấn luyện, hai ba năm liền có thể đầu quân nhập ngũ, cơ hồ toàn dân giai binh, bồi dưỡng binh lính hiệu suất so với Nhân tộc mạnh hơn gấp trăm lần không ngừng; hơn nữa Man Tộc sinh sôi năng lực cực mạnh, người thử nghĩ một hồi, hàng trăm triệu Man Tộc cả tộc qua sông, kia đến tột cùng là một loại gì tình cảnh? Mỗi một Nhân tộc binh lính cơ hồ đều muốn đổi mất mấy chục tên Man Tộc vây công. . . Đừng nói là đổi mất Man Tộc rồi, để tay lên ngực tự hỏi, người làm là người bình thường, có thể tay không cùng hơn mười đầu mãnh hổ độ sức sao?" Lão nhân nói.

Người trẻ tuổi kia nghe kinh hãi không thôi.

"Ta có thể tưởng tượng ra cái loại này kịch chiến tình cảnh, nghe, ban đầu Nhân tộc thời kỳ toàn thịnh, cùng Man Tộc huyết chiến mấy năm, bỏ xuống con số hàng triệu thi thể sau, cuối cùng vẫn ném Hoàng Hà, không thể không lui thủ Trường Giang; có người phỏng chừng, hiện tại Nhân tộc sức mạnh lớn khác chỉ khôi phục rồi một nửa, thì như thế nào muốn cùng so với lúc trước càng cường đại hơn Man Tộc đối kháng?" Trung niên nhân kia nắm chặt hai quả đấm.

"Cái kia kia nếu là không chống đỡ được, chúng ta sẽ có kết quả gì?" Người tuổi trẻ nheo mắt.

"Kết quả gì? Nhìn một chút Trung Nguyên đồng bào liền hiểu. . ." Lại có một người tức giận nói, "Hồi trước Cửu Viên Sự không phải cứu về rồi triệu dân tị nạn sao? Liên phân tán cư ngụ ở chung quanh thôn tạm thời trang bị thêm trong lều, ta từng đi theo cứu tế đoàn cùng đi thăm hỏi bọn họ, nhìn đến trại dân tị nạn bên trong thăm trạng. . ."

Người kia muốn nói lại thôi, rất nhiều người ríu rít hỏi "Các nạn dân như thế nào đây?"

"Ta cũng vậy nghe những dân tị nạn này nói: Man Tộc bình thường coi bọn họ là thành nô lệ đối đãi, coi bọn họ không bằng heo chó, mỗi ngày đều bức bách bọn họ tiến hành nặng nề lao dịch; mà Trung Nguyên đại địa khuyết thiếu mục trường, Man Tộc liền đem thành trì trở thành bãi bắn thú, bức bách sở hữu dân tị nạn sinh con dưỡng cái, sau đó đem thành niên người đảm nhiệm lương thực, đói liền hầm cho chết làm thịt ăn, thủ đoạn vô cùng tàn nhẫn, ta mỗi lần nhớ tới các nạn dân theo như lời hết thấy, chính là nôn mửa không ngớt, vô pháp nói hết."

Nói xong, người này vỗ một cái bộ ngực mình, lộ ra lòng vẫn còn sợ hãi.

Người chung quanh càng tụ càng nhiều, khi nghe thấy Man Tộc làm người ta tức lộn ruột bạo hành lúc, tất cả mọi người tất cả đều giận hiện ra sắc.

Nhưng cùng lúc, mỗi người gương mặt đều thêm vào lướt qua một cái mây đen.

Bọn họ sợ hãi mình cũng rơi vào cùng Giang Bắc dân tị nạn một cái hạ tràng.

"Này, suy nghĩ một chút tự khiến người nôn mửa a, Man Tộc thật ăn thịt người?" Có vị dự thính người hỏi.

"Chính người đi Nam Từ Châu phụ cận trại dân tị nạn bên trong nhìn một chút sẽ biết, có người bị gặm ăn rồi nửa người vẫn tại kéo dài hơi tàn, có người tứ chi đều bị nấu tới tệt; rất nhiều dân tị nạn chính là bị Man Tộc đặc biệt trở thành súc vật tới nuôi lớn, không chỉ có sẽ không biết chữ, ngay cả lời đều không biết nói vài lời." Trong mắt người kia dâng lên một vệt đau thương vẻ.

Tất cả mọi người vừa nghe vừa tưởng tượng, lập tức liền cả người phát run, có người là bởi vì tức giận, có vài người nhưng là kinh hồn bạt vía.

Rất nhiều người đều có đòi sau, bọn họ sợ hãi chính mình con cháu cũng sẽ biến thành bị Man Tộc nuôi dưỡng làm việc cực nhọc cùng súc vật.

Bạn đang đọc truyện *Binh Pháp Đại Thánh Convert* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 93: Thánh Đạo bất diệt!

"Chẳng lẽ chúng ta thật không có biện pháp ngăn cản Man Tộc thế công?" Người tuổi trẻ hỏi.

"Khó khăn." Có vị lão nhân lắc đầu trả lời.

"Liền lão chủ tướng đều nói như vậy, nghĩ ôm may mắn trong lòng." Một người khác cũng nên cùng nói.

Trong mắt tất cả mọi người tràn đầy tuyệt vọng.

Người trẻ tuổi kia nuốt nước miếng một cái, lộ ra tay chân luống cuống, thập phần hốt hoảng.

"Nếu là quả thật một ngày kia nước mất nhà tan, chúng ta phải làm như thế nào? Ta cũng không muốn bị Man Tộc nô dịch, thậm chí bị làm thành lương thực a, đúng đúng rồi! Ta bỏ chạy Doanh Châu. . ." Hăn hỏi.

"Doanh Châu? Đùng năm mơ, Hải Thần Tộc theo thời kỳ Thái Cổ liền hoành hành theo tứ hải, nhân man lương tộc không trải qua mời bước vào đảo khu vực, ngay lập tức sẽ bị coi là xâm phạm, huống chi mặc dù Hải Thần Tộc cho phép Nhân tộc tị nạn, Doanh Châu quần đảo lại làm sao có thể chứa chấp mấy tí dân chúng?" Có người lập tức phản bác.

"Chúng ta đây không cũng chỉ có thể ngồi chờ chết?"

"Tại sao chỉ có thể chờ đợi chết? Ngươi không có nghe vương chương sự nói chuyện lúc trước sao? Nhân tộc phải làm phản khởi rồi! Cùng nó chờ chết, không bằng cầm vũ khí lên, là Nhân tộc làm ra một điểm cống hiến." Lúc trước người trung niên thần sắc kiên nghị nói.

"Là vậy, Thái sử công từng nói: Người chỉ có một lần chết, hoặc nặng tựa Thái sơn, hoặc nhẹ tựa lông hồng; ngươi ngồi chờ chết, hăn là như lông hồng bình thường? Nhưng ngươi nếu là phản khởi phản kháng, sau khi chết cũng ắt sẽ bị tất cả mọi người tôn trọng!"

"Lời ấy đại nghĩa! Cho dù chết, ta đây cũng phải kéo một đầu Man Tộc xuống nước!"

Một vị tráng hán đồng dạng nói xong, ngay lập tức sẽ xoay người lại hướng trong nhà đi tới, dự định thu thập hành lý đi đầu quân.

Người trước kiên nghị thần sắc lấy mọi người, rất nhiều người rồi rít rời đi quảng trường, muốn lấy mình lực đáp đền quốc gia.

Dáng vẻ tiêu điều, nhả nhặn;

Tráng sĩ đi một lần này, không trở lại!

...

Đêm đó, Trường Giang bắc ngạn, mỗi một tòa Thủy trại đều dấy lên đại lượng cây đuốc, tương tựa không chiếu giống như Đan Dương ngang trời.

Đếm không hết chuyển vận đại bạc tại bờ sông xếp thành một hàng, số lượng khoảng cách không thua gì trên trời tinh, trong rừng Diệp.

Cách mỗi nửa khắc đồng hồ, sở hữu Man Tộc cùng kêu lên hô to, đại địa vì đó run sợ, mặt nước vì đó rung rung.

Mỗi một trận tiếng kêu đều giắt mang theo cuộn cuộn nộ khí, trong lúc nhất thời, dã thú chạy trốn, phi điều sợ chạy trốn; giang lưu tắc nghẽn, phong vân cuốn ngược.

Giang Nam quân coi giữ môn sắc mặt ngưng trọng.

Rất nhiều người sinh lòng khiếp ý, nhưng như dây núi nặng nề quân kỷ ép tại bọn họ hai vai, không người về phía sau di chuyển một bước; huống chi,

bọn họ phía sau là vô số phụ lão hương thân, bọn họ nếu là chạy trốn, ai tới thù họ tí ti lẻ dân bách tính?

Hơn nữa, coi như là trốn, có thể chạy trốn tới đi đâu đây?

Mỗi vị binh lính đều chuẩn bị xong đồ máu hy sinh, dùng bọn họ thân thể tới ngăn trở Man Tộc tiến tới bước chân!

Đồng đảo hào kiệt đến tiền tuyến, một đám phi tướng đốt đèn lau kiếm, mấy vị chủ tướng lẳng lặng nhìn chăm chú Giang Bắc, nhìn chăm chú thành Lạc Dương ngoại ô: Nơi đó, có một con gần cùng bình thường Thập phu trường cao không sai biệt cho lắm đại Man Tộc không nói đứng lặng.

Đầu này Man Tộc nhìn như bình thường không có gì lạ, nhưng trên người thiếu đốt màu đen lửa giận, nổi bật hẳn cùng với bình thường Man Tộc khác nhau trời vực.

Như là phát giác mấy vị chủ tướng tầm mắt, hẳn ngẩng đầu lên đến, khẽ mỉm cười.

Song phương tầm mắt va chạm, đột nhiên, không gian nứt sứt, hai bờ sông thổ địa vì đó rung động không nghỉ.

Đang đối với đụng điểm, một trận dễ như bốn cuồng phong từ Lạc Dương chạy về phía Giang Nam, sở hữu tiền tuyến Man Tộc phát ra hung phấn hô kêu, tiếng gào vang dội một mảnh Thiên Địa.

Bờ phía nam vô số phòng thủ binh lính thật chặt nắm vũ khí, cuồng phong cuốn lên các Đại tướng khô anh, nhưng vô pháp rung chuyển bọn họ như dãy núi thân thể.

Rất nhiều người trong lòng rõ ràng, chủ tướng cùng Man Tộc Khả Hãn coi như tầng cao nhất lực lượng, sẽ thời khắc đảm nhiệm song phương quân lực ngăn được, tuyệt sẽ không dễ dàng xuất thủ; nhưng chỉ là lần này âm thầm giao phong, liền chế tạo ra động tĩnh như vậy, nếu là bọn họ toàn lực giao thủ, lại chính là bức nào khuyh thể chi cảnh?

Đến lúc đó, chỉ sợ sẽ là chủng tộc diệt tuyệt một khác kia lại tới đi.

Tối nay, đã định trước đúng là không bình tĩnh ban đêm.

...

Nhân tộc toàn lực chuẩn bị chiến đấu, Giang Nam không khí ngột ngạt tới cực điểm.

Tô Nghi về đến nhà, đem hai nữ đưa về mỗi người căn phòng, trấn an bộ phận hoảng hốt thất thổ hạ nhân sau, trở lại trong gian phòng của mình.

Con rùa đen nhỏ từ từ cũng không biết từ nơi này chạy vào trong nhà, chính không chút kiêng kỵ nằm ở nghiên mực vừa uống mực.

Tô Nghi thấy vậy, bất đắc dĩ cười nói: "Ta đều nhanh sầu bạch rồi đầu, nguoi ngược lại tốt, như vậy nhàn nhã."

Con rùa đen nhỏ ngẩng đầu lên đến, há miệng, sau đó nhìn về phía bắc phương, lại vỗ một cái nghiên mực, trong đôi mắt tràn đầy không phục thần thái.

Sâu xa thăm thẳm gian, Tô Nghi thật giống như hiểu một ít gì, nói: "Nguoi đã biết rồi Man Tộc động tĩnh, cho nên muốn tại cuối cùng ăn một bữa thỏa thích?"

Con rùa đen nhỏ dốc sức gật đầu.

Tô Nghi cảm thấy bất đắc dĩ, liền một cái động vật đều cảm thấy ngày tận thế tương lâm, có thể thấy sở hữu trong nhân tộc lòng có biết bao thấp thòm lo âu.

"Nguoi cử động này thật là không may mắn. . . Thôi, ta theo một cái con rùa đen so với gì đó sức. . ." Tô Nghi lắc đầu.

Con rùa đen nhỏ cặp mắt né qua một chút tức giận, thật giống như lại nói: Một cái con rùa đen thế nào?

Không tiếp tục để ý từ từ, ngồi vào trước bàn, Tô Nghi chỉ cảm thấy tâm loạn như ma.

Tinh thần đã khôi phục lại đỉnh phong, dựa theo một tháng tới nay thông lệ, Tô Nghi hẳn là tại tối nay đem « xạ kinh » hoàn thành.

Nhưng khi Tô Nghi nhắc bút lên đến, đối mặt với đầy bàn bài viết lúc, chung quy lại cảm giác đầu óc trống rỗng.

Trong đầu, dù sao quảng nại tung bay, nhưng không cách nào tạo thành bất kỳ chữ viết, chỉ còn lại có một cái ý nghĩ.

"Nhân tộc lâm nguy, ta cho dù lấy xuống « xạ kinh » tạo thành kinh điển, để cho cơ tầng sĩ tử nhanh hơn nắm giữ thuật bắn, đối với thiên hạ đại thể lại có thể có gì đó trợ giúp đây?"

Tô Nghi than nhẹ một tiếng.

Lúc này, Giang Bắc Man Tộc cùng kêu lên gào thét, nghiên mực trung mực mơ hồ đựng đưa, đem cái bóng ngược trung đèn mang xé nát bấy.

Sau đó một trận con lốc quét đến, đem nóc nhà mấy khối mảnh ngói hất bay, đập rơi xuống đất, phát ra thanh thúy kêu gào.

Này một tiếng giong vang để cho Tô Nghi hai tròng mắt sáng lên, đầu óc đột nhiên khôi phục thanh minh.

"Không! Ta làm sao có thể chối chính mình một tháng này tới nay bỏ ra? Khoản này xuống kinh điển ắt sẽ khắc vào Thánh Đạo bên trong, cho dù Nhân tộc diệt vong, nhưng Thánh Đạo lại không bao giờ phai mờ! Cho dù sở hữu Nhân tộc trở thành nô lệ, trở thành súc vật, cho dù binh pháp cùng tinh thần truyền thừa ở chỗ này sau đoạn tuyệt... Nhưng ta vẫn tin tưởng, chỉ cần Thánh Đạo còn ở, Nhân tộc ắt sẽ lần nữa quật khởi!"

"Thời kỳ Xuân Thu, Man Tộc cũng giống vậy dịch tả qua Trung Nguyên đại địa, cái kia, cứu vãn Nhân tộc là binh thánh; mà chỉ cần Thánh Đạo trường tồn, tương lai liên ắt sẽ có cái thứ 2 anh hùng dẫn dắt Nhân tộc phản khởi phản kháng, vị anh hùng nào lần nữa nắm giữ Thánh Đạo, lập địa thành thánh, cứu Nhân tộc tại nguy nan ở giữa! Ta sở làm bản này « xạ kinh », cũng ắt sẽ trở thành Nhân tộc quật khởi cơ thạch."

"Cho nên, cho dù « xạ kinh » sẽ trở thành thiên cổ thất truyền, thì thế nào? Cần dùng cái này thiên, coi như ta tại Thánh Đạo lưu lại một đạo không thể mất đi dấu chân, coi như ta tại Bình Phong Đại Lục tồn tại qua chứng minh!"

Tô Nghi tâm chí kiên định, hồn nhiên gian thật giống như tiến vào một loại tâm thần trạng thái nhập định.

Tô Nghi trong đầu một mảnh thanh minh, tâm vô tạp niệm, giữa hai lông mày thần sắc kiên định, hết sức chăm chú.

Trên người bộc phát ra chói mắt kim quang, trong ánh sáng, thật giống như phải có một cái bóng mờ muốn phá xác mà ra, nhưng Tô Nghi lại hồn nhiên không cảm giác.

Con rùa đen nhỏ đỉnh chỉ ăn uống, cặp mắt ngac nhiên nhìn Thần hồn lỏng lẻo Tô Nghi.

Lúc này, có một đạo hùng hồn ra lệnh tiếng theo bắc phương truyền tới, trong chớp mắt vết sạch toàn bộ đại lục.

Đây là tổng công phát động báo trước, sở hữu Man Tộc nhận được mệnh lệnh, bắt đầu gõ vang trống lớn, cùng kêu lên tên thánh; coi như tiên phong một nhóm Man Tộc đã bắt đầu lên thuyền, hàng trăm triệu vỏ sắt boong boong, cho dù cách xa Trường Giang, bờ phía nam các binh lính vẫn có thể cảm nhận được dưới chân thổ địa tại run sợ, tại kêu gào.

Giang Nam Nhân tộc khẩn trương tới cực điểm, rất nhiều hài đồng vì vậy mà gào khóc.

Lăng Đình Thôn, Tô Nghi bạn cùng trường, Ngô Vọng cùng Đồng Khê hai người mỗi người mặc vào thợ săn da áo giáp, cùng các thôn dân vẫy tay từ biệt, dứt khoát hướng bắc phương đi tới.

Tổ Thủy Huyện bắt đầu tiến hành tổng động viên, rất nhiều người nhìn xong nguyệt án đánh giá sau đó, trực tiếp hướng Xu Mật Viện mộ binh chỗ đi tới, trong đó cũng bao gồm sắc mặt bình tĩnh Đoàn Mộc Chung.

Nam Từ Châu, đông đảo tướng môn đệ tử tụ tập ở Sở Hà Hán Giới, Hàn Nhạc Sơn, Hạng Trác đám người từ bỏ hiềm khích lúc trước, tại Cừ Viện Sự hiệu triệu xuống, tụ tập với nhau.

Toàn bộ Giang Nam, khắp nơi đều ở trên cao điển tráng sĩ tòng quân chỉ cảnh, sở hữu Nhân tộc mục tiêu chỉ có một cái: Xua đuổi Thát Lỗ, bảo vệ quốc gia.

Ngoại giới xao động, vô pháp rung chuyển Tô Nghi chút nào, thần sắc hẩn nghiêm túc mà nắm chặt bút lông, chấm đủ mực đậm.

... Kỳ lý không bởi vì kiêu xoa mà thẳng, trung thừa thì trường mà không què, cung này người chỗ biết được vậy.

« xạ kinh » cuối cùng này hơn hai mươi chữ, Tô Nghi chỉ đem thứ nhất "Ly" chữ viết xuống, không gian đột nhiên run lên, hẩn áo khoác không gió mà bay, bay phát phối.

Phần lớn Man Tộc đã leo lên vận chuyển thuyền, chiếc thứ nhất thuyền bè lái về phía bờ phía nam, trên đó từ Vạn phu trưởng dẫn đội, chở đầy Bách phu trưởng trở lên tinh nhuệ!

Bờ phía nam Nhân tộc cũng khung chiến gỗ trống vận chuyển khí giới, gạt ra trận liệt, chuẩn bị nghênh địch.

Tô Nghi viết xuống cái thứ 2 "Ly" chữ, dưới chân viên đá vỡ nát, con rùa đen nhỏ thật giống như chim sợ cành cong, chột rút về xác trung.

Cơ hồ là tại cùng thời khắc đó, theo Nam Từ Châu phương hướng bay đi một thanh trăm trọng súng lớn, mang theo kinh thiên lực mà uy thế, hướng bờ bên kia Thủy trại phóng tới, muốn đem vĩnh viễn lau đi tại đại địa bên trên.

Một đạo phù hiệu màu đỏ ngòm cũng theo bắc ngạn bay ra, trên không trung nhanh chóng bành trướng, trong nháy mắt che phủ chân trời.

Hai đạo lực lượng trên không trung va chạm, lòng sông đột nhiên cuốn lên sóng gió kinh hoàng!

Trong nháy mắt, không gian phát ra nứt ra bình thường nổ vang, đại địa vì đó run rẩy; sau đó, phù hiệu màu đỏ ngòm tan rã, súng lớn cũng lên vào không gian lần sóng trung, biến mất không còn chút tung tích.

"Ha ha! La Từ Duệ , người cuối cùng xuất thủ á! Bỏn vương chờ chính là giờ khắc này a! Tôi để cho chúng ta sáng khoái một trận chiến!" Đóa Đóa Hân Thiên Vu phóng khoáng tiếng cười tại hai bờ sông vang dội.

Giang Nam không có trả lời.

"Đại vương , kia La Từ Duệ dùng khẩu phật tâm xà tập kích , cơ hồ không có bất kỳ tiêu hao nào , mà ngài dùng chiến hào ngăn cản , trong nháy mắt liền hao hai thành nộ khí , dùng cái này đến xem , là ngài thua." Bên cạnh truyền lệnh quan nói.

"Lâu bầu thì thâm , giáo hoạt Nhân tộc!"

Phi tướng cùng Thiên Vu lần đầu giao phong không có ảnh hưởng đến Tô Nghi.

Tô Nghi tiếp tục nhắc bút viết xuống "Không bởi vì kiêu xoa mà thắng" sáu chữ.

Bỗng nhiên , bàn đọc sách sụp đổ , phảng phất không chịu nổi Thánh Đạo sức mạnh to lớn.

Nhưng trong nháy mắt này , Tô Nghi bút hạ trang giấy xông ra một cổ vô hình lực lượng , đem trên mặt bàn giấy và bút mực đều nhận nhờ ở giữa không trung bên trong.

Ngược lại thì con rùa đen nhỏ quăng trên mặt đất , chống vó , không ngừng giãy giụa , thập phần tức cười.

Bạn đang đọc truyện *Binh Pháp Đại Thánh Convert* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 94: Khả Hân xuất thủ

Tại Tô Nghi viết xuống hàng chữ này cũng trong lúc đó.

Mấy chục chiếc vận chuyển thuyền đã lái đến lòng sông , mười dặm văn kinh nhảy lên , như Thái Sơn sụp đổ , qua trong giây lát tiêu diệt hơn mười ngàn Man Tộc; rất nhiều Man Tộc rồi rít phát ra chiến hào trùng kích văn kinh , nhưng tất cả đều không làm nên chuyện gì , văn kinh là Thánh Đạo kinh văn biến thành , không có bất kỳ lực lượng có thể thương tổn đến hân; chiến hào phù hiệu màu đỏ ngòm toàn bộ xuyên thấu qua chi mà qua , đều không ngoại lệ.

Giống nhau tình cảnh tại vạn dặm sông khu vực không ngừng diễn ra , mấy ngàn tòa lầu canh đồng loạt bắt đầu bổ sung năng lượng , vùng ven sông đại địa rung động không ngừng.

Tô Nghi tiến vào trạng thái vong ngã , không có bất cứ động tĩnh gì đủ để rung chuyển tâm thần hân.

Tô Nghi lại viết xuống "Trung thừa thì trượng mà không què" câu này.

Trang giấy lên , vô hình sức mạnh to lớn thật giống như hỏa sơn bùng nổ bình thường xông phá nóc nhà , đột nhiên đem Tô Nghi căn phòng bốn mặt tường vách tường chấn suy sụp , sở hữu đồ gia dụng nát bấy , phát ra ầm ầm nổ vang.

Trận này tiếng vang kinh động làng trên xóm dưới , rất nhiều người rồi rít chạy đến trong sân , thần sắc sợ hãi không ngớt , đều cho là Man Tộc đã đánh tới rồi huyênh thành.

Tô gia sở hữu người làm cũng theo đó kinh động , Tô Thi Nhi cùng Liễu Tâm Chiếu hốt hoảng đi ra cửa phòng , liếc nhìn chính đường bên trái căn phòng đã hóa thành phế tích , mà Tô Nghi chính trong phế tích quên mình chấp bút viết chữ.

Tô Nghi trên người xông ra kim quang như đèn sáng bình thường chiếu sáng bầu trời , đâm các năng cơ hồ không mở mắt ra được.

"Nghi , Nghi nhi ? ! Đến tốt cùng là như thế trở về. . ."

Tô Thi Nhi nói được nửa câu , liền bị chạy chậm tới Liễu Tâm Chiếu bịt miệng.

"Không nên quấy rầy hân." Liễu Tâm Chiếu rí tai nói , Tô Thi Nhi trong nháy mắt lĩnh ngộ , gật gật đầu.

Nàng rõ ràng Tô Nghi đang ở làm một đại sự.

Tô Thi Nhi rất sợ bọn hạ nhân biết đánh quấy nhiễu đến Tô Nghi, hạ lệnh làm cho tất cả mọi người trở lại mỗi người trong nhà, không trải qua cho phép không được bước ra ngoài cửa; Vương ma ma lập tức động thủ đuổi người, bọn hạ nhân mặc dù hiếu kỳ, nhưng là rồi rít linh mệnh.

Trường Giang lên chiến đấu tiến vào giai đoạn ác liệt, rất nhiều trạm canh gác mũi tên liên tục qua lại mà bay vùn vụt, đem một chiếc lại một chiếc vận chuyển thuyền đánh tan tại lòng sông trung, bởi vì Man Tộc đợt thứ nhất thế công không có Lang Chủ tham dự, vì vậy hoàn toàn không chống đỡ được trạm canh gác mũi tên cùng văn kinh chặn đánh; đợt thứ nhất Man Tộc mười có tám chín thì chìm Đại Giang, mà còn lại Man Tộc càng bị Nhân tộc quân coi giữ tất cả tiêu diệt tại trên bờ sông.

Đối mặt lớn như vậy lượng thương vong, Man Tộc cao tăng liền mí mắt đều không nháy mắt một hồi, mà Nhân tộc đối mặt trước mắt ưu thế lại lo lắng.

Tất cả mọi người cũng nhìn ra được, Man Tộc đây là cố ý đang tiêu hao bờ phía nam lực lượng phòng vệ.

Chờ đến lực lượng phòng vệ khô kiệt lúc, Man Tộc cao tăng ắt sẽ đốc toàn bộ lực lượng, đến lúc đó, Nhân tộc sẽ không được không triển khai gió tanh mưa máu cận chiến.

Nhưng ngay lúc này, cả tòa đại lục rung một cái, rất nhiều người man đứng không vững, ngã nhào trên đất, thần sắc nghi ngờ.

Có mấy đạo ánh mắt lập tức rời đi chiến trường, vượt qua Sơn Hà, đi tới tâm địa chân: Tổ Thủy Huyền bầu trời.

Những ánh mắt này chủ nhân đồng loạt phát ra tiếng kinh ngạc khó tin, trong mắt bọn họ chiếu ra rồi Tô Nghi đáng người.

Tô Nghi viết chữ tốc độ chậm chạp vừa trầm ổn, trong tay chi bút dường như ẩn chứa thiên hạ nước sông, thật giống như ký thác vạn dân hy vọng, như vậy nặng nề, như vậy kéo dài.

Tô Nghi viết xuống một câu cuối cùng "Cung này người chỗ biết được cũng".

Bút rơi trong chớp mắt ấy, Thánh Đạo phát ra quy luật rung động, thiên hạ sĩ tử tim cũng đồng loạt nhảy lên.

Cả phiên đại lục, sở hữu sinh linh làm một sợ run, trống trận đem ngừng, yên lặng như tờ.

Không khí ngưng kết, giang hà đình trệ lưu, thời gian phảng phất vào giờ khắc này hoàn toàn yên tĩnh lại, chỉ còn lại có tràn ngập tại trong thiên địa tim đập tiếng.

Thời khắc này, phảng phất chỉ có Tô Nghi còn duy trì tự mình ý thức.

Hắn nhìn « xạ kinh » bản thảo trang từ từ trùng điệp, sau đó có một tờ màu xanh đậm mặt bìa vô căn cứ hiện lên, đem sở hữu bản thảo trang bọc trong đó.

Bìa, "Xạ kinh" hai chữ nổi lên.

Hai chữ này là như vậy trầm hùng cổ đậm, thật giống như trải qua vạn năm tang thương.

Bởi vì Bình Phong Đại Lục đối với kinh văn cùng điển tịch giới định rất nghiêm khắc, nếu không phải là cái loại này hàm chứa đại trí tuệ đại triết học, có thể giáo hóa vạn dân thư tịch, không thể xưng là kinh; vì vậy Tô Nghi tại viết « xạ kinh » nguyên văn lúc, cũng không có viết xuống tên sách, cũng là bởi vì lo lắng xạ kinh hai chữ không thể bị Thánh Đạo chỗ cho phép; hiện tại Tô Nghi nhìn đến tên sách hai chữ tự động hiện lên, cảm giác mình là quá đa tâm rồi, « xạ kinh » đã đủ để xưng là kinh.

Mà ở tên sách tạo thành sau đó, này bản kinh văn lại bắt đầu không ngừng biến đổi hình thái, hoặc dày hoặc mỏng, hoặc lớn hoặc nhỏ, nhan sắc cũng hoặc sâu hoặc cạn, cơ hồ mỗi một hơi thở cũng sẽ biến đổi vài chục lần.

Nhưng duy nhất không biến hóa, chỉ có phong cách cổ xưa tang thương "Xạ kinh" hai chữ.

Tô Nghi nắm chặt hai quả đấm, đây là hắn hy vọng, hắn dấu chân, hắn tồn tại qua chứng minh!

Tô Nghi trong lòng mơ hồ có chút rung động, sinh lòng hiếu kỳ, đưa tay muốn đi chạm này bản kinh văn.

Nhưng ở lúc này, thời gian khôi phục trôi qua, kinh văn chợt lên cao, Tô Nghi bắt hụt.

Sau đó, Tô Nghi tầm mắt nhất chuyển, tâm thần đi tới kinh văn bên trong.

Tô Nghi thấy được thân thể của mình ngờ ngác đứng lặng tại phế tích, giờ khắc này, hắn thật giống như hóa thành kinh văn bản thể, nhìn xuống chúng sinh!

Tô Thi Nhi cùng Liễu Tâm Chiếu hai nữ ngựa đầu, nhìn như mọc lên ở phương đông mặt trời bình thường từ từ lên cao kinh văn, mặt có vẻ kinh ngạc; « xạ kinh » mỗi lần thăng một thước, hắn ánh sáng liền càng thêm mạnh hơn một chút, thật giống như từ từ dâng lên ánh nắng sớm.

Nhìn tại ánh sáng yếu ớt trong tâ không ngừng biến đổi hình thái thư tịch , Tô Thi Nhi chỉ cảm thấy mới lạ , mà Liễu Tâm Chiêu dù chưa gặp qua cảnh tượng như vậy , nhưng là mơ hồ đoán ra này tất nhiên là kinh điển đưa tới ra dị tượng.

Nàng xem hướng Tô Nghi , trong mắt tia sáng kỳ dị liên tục.

Một vị võ sinh có thể viết ra kinh điển , kết quả này đại biểu gì đó ?

Tô Nghi trên người kim quang đã dần dần thu liễm , hần hai tay chấp sau lưng , áo khoác ở trong gió lăm nhảm

Không người biết rõ , Tô Nghi tâm thần theo « xạ kinh » lên cao mà rời đi mặt đất; một trọng , hai trọng , mười trọng , trăm trọng , theo kinh văn lên cao , Tô Nghi trong tâm mắt thành tri cũng theo đó thu nhỏ lại , trên mặt đất mọi người thật giống như con kiến bình thường nhỏ bé.

Sơ nhất bắt đầu , « xạ kinh » hiện lên cũng không có đưa tới quá nhiều người chú ý , nhưng khi hần lên cao đến một trăm trọng độ cao lúc , hần chói mắt trình độ đột nhiên chợt tăng gấp đôi , thật giống như hóa thành một \*\* tám, chín ngày.

Một vòng ánh sáng sau đó choáng váng mờ , tương tự không nhuộm thành một mảnh màu sắc kim

Tổ Thủy Huyền sở hữu con dân ngừng đầu nhìn trời , tất cả đều xôn xao.

"Là kinh văn , là kinh văn văn thế!" Trên quảng trường , có vị thư sinh chỉ bầu trời , tặc tiếng hô to.

"Làm sao ngươi biết là kinh văn ? Chẳng lẽ ngươi gặp qua tràng diện này ?" Có người không tin.

"Ta chưa có xem qua , nhưng ta tại trong sử sách thấy qua a! Tương tự « bình thường » , « luận ngữ » chờ một chút , sở hữu kinh văn khi xuất hiện trên đời đều sẽ có diệu thế kỳ quan , không tin các ngươi nhìn kỹ trong vàng hào quang trung tâm!" Thư sinh nói.

Tất cả mọi người ngừng đầu nhìn trời , tia sáng kia mặc dù cách xa mặt đất trên trăm trọng xa , nhưng kỳ dị là , tất cả mọi người đều có thể thấy "Xạ kinh" hai chữ nằm ở trong ánh sáng , nhìn xuống chúng sinh , thật giống như Quân Vương lâm triều , phảng như thánh nhân diệu thế.

Hai chữ này thật giống như ẩn chứa thom ngọt triết lý , rất nhiều người nhìn như si mê như say sưa , gõ nhịp khen ngợi.

Nhưng là có người lại bùi ngùi thở dài: Chúng tộc đại chiến sắp tới , cho dù có một quyển kinh văn ra đời , có thể có tác dụng gì đây?

"Không nghĩ đến ta Tổ Thủy Huyền cũng có thể sinh ra một phần kinh văn , chi tiếc. . ."

Tất cả mọi người đều cảm thấy bản kinh văn này Sinh không gặp thời.

Không trách mọi người loại này ý nghĩ , ngay cả Tô Nghi mình cũng là trong lòng ân hận , này bản kinh văn như là xuất hiện ở thời kỳ hòa bình , nhất định có thể cực lớn kéo theo Nhân tộc tiến bộ , trong đó đối xạ thuật chỉ đạo có thể nói là tài liệu giảng dạy điển hình , nhưng Nhân tộc sẽ có thời gian đi học tập , đi đem « xạ kinh » nội dung biến hoá để cho bản thân sử dụng sao?

Nhưng cùng Tô Nghi tiếc nuối ngược lại là , Giang Bắc lại truyền đến một đạo tiếng hừ lạnh.

Cái này tiếng hừ mang theo hùng lực lửa giận , vội vàng không kịp chuẩn bị đánh tới , lệnh Tô Nghi trong nháy mắt tâm thần chấn động không ngớt , đầu óc mê muội phi thường.

« xạ kinh » giống như sóng lớn xuống thuyền nhỏ , bởi vì cái này tiếng hừ mà kịch liệt rung , ánh sáng như muốn tắt , nhưng thoáng qua sau đó , hần lại ương ngạnh bộc phát ra so với ban đầu càng thêm nóng rực quang huy , phảng phát tại quật cường hướng Giang Bắc tuyên cáo: Kinh văn sẽ không bởi vì này chờ đã kích mà hủy hoại , Thánh Đạo không bao giờ phai mờ!

"Quả nhiên là một cái Man Tộc không hy vọng nhìn đến bản kinh văn này ra đời , một đạo tiếng hừ thì có như vậy uy năng , chẳng lẽ là Man Tộc Khả Hãn ? Vấn đề là , hần tại sao phải làm loại sự tình này ? Chẳng lẽ hần theo bản kinh văn này trung cảm nhận được uy hiếp ?"

Tô Nghi thâm nghĩ lấy , lại bị một tiếng bắc phương sói tru cắt đứt.

Tô Nghi vội vàng nhìn lại , chỉ thấy một đầu hai dặm dài cự lang vậy mà lẳng không chạy tới , bao phủ một mảnh trời tể; hần cả người cuốn lên lấy ngọn lửa màu đen , bốn chân lao nhanh , một hơi thở ngắn dậm , trong vòng mấy cái hít thở liền đi tới Trường Giang bầu trời.

Đầu kia thân sói lên ngọn lửa màu đen phảng phát có thể chiếm đoạt hết thảy ánh sáng , trắng sao ánh sáng cho nên biến sắc.

Lúc này , một đầu văn kinh thật cao nhảy ra mặt sông , phảng phát đi qua chu đảo tính toán bình thường hần rằng dài tính chuẩn dậm về phía hắc lang phần bụng; to lớn lực trùng kích để cho hắc lang thân thể lệch một cái , phát ra một tiếng nghẹn ngào , hần không chỉ là phần bụng bị kinh rằng đào đi rồi một tảng lớn , ngay cả trên người đen nhánh hỏa diễm đều tiêu tán ba thành có thừa.

Văn kinh trở về trong nước , một trận sóng lớn tại mặt sông gào thét đánh về phía hai bờ sông , mấy chục chiếc vận chuyển thuyền trong khoảnh khắc chết hết , một tòa Thủy trại bởi vì không chịu nổi lực trùng kích mà sụp đổ.

Nhưng hắc lang cũng không có vì vậy dừng bước lại , vẫn không sợ chết mà chạy về phía Tổ Thủy Huyền bầu trời , mở ra miệng to như chậu máu liền

hướng « xạ kinh » tập tới.

Tô Nghi trong lòng căng thẳng , trên mặt đất dân chúng cùng kêu lên.

Đột nhiên , trên bầu trời có một vết hào quang chói mắt ánh sáng màu lam bùng nổ , một cán ngàn trượng trường mâu vô căn cứ tại kinh văn phía trước xuất hiện , thanh trường thương kia cả người vờn quanh màu xanh nhạt điện hồ , phát ra đùng đùng sắc nhọn kêu , mũi thương thẳng tắp hướng đầu sói đâm tới.

Hai bờ sông nhân man lưỡng tộc đồng loạt cả kinh , như vậy to lớn thanh thế , tất nhiên là chủ tướng cùng Khả Hãn tại giao thủ , chỉ là Nhân tộc có vài vị chủ tướng , cái này trường mâu là thuộc về người nào ?

Hai cỗ lực lượng kinh khủng va chạm , trong phút chốc long trời lở đất , nổ vang ầm ầm; bên dưới nhất tọa sơn mạch tan vỡ , đại địa rạn nứt , trong vòng ngàn dặm tầng mây bị oai phong lực quấy nhiễu nát bấy , số trong vòng mười dặm không gian vì vậy mà sụp đổ.

Một trận con lốc cuốn mấy trăm dặm , hai bờ sông sinh linh bị đánh ngã trái ngã phải , khó thở , trong lòng kinh hãi muốn chết.

Trên bầu trời hai cỗ lực lượng bộc phát ra một trận rực rỡ tươi đẹp ánh sáng , đem Trường Giang hạ lưu chiếu sáng giống như ban ngày , nhưng chốc lát sau đó liền song song trở nên yên ắng; ánh sáng mạnh tắt , tất cả mọi người đều như trút được gánh nặng bình thường thở phào nhẹ nhõm , nếu là bức này lực lượng ở một tòa thành trì bầu trời nổ lên , sợ rằng khắp thành cũng sẽ bị lau là đất bằng.

Tô Nghi tâm thần rời gần đây , nếu không phải bám vào kinh văn trung , sợ rằng sớm bị xoắn nát bấy; hẩn lảng lạng nhìn chăm chú tầng thứ này giao phong , trong lòng đột nhiên không ngọt , thậm giật mình.

Bạn đang đọc truyện *Binh Pháp Đại Thánh Convert* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 95: Mưa thuận gió hoà , giáo hóa thiên hạ!

Lúc này , lại có một thanh dài mấy dặm bội kiếm , cùng một thanh to lớn giống vậy màu xám xanh ngô câu , phân biệt theo kinh thành cùng binh khung phong phương hướng bay đi Trung Nguyên , chốc lát sau đó , Lạc Dương phương hướng sấm sét chọt nổi lên , ánh sáng chiếu đêm

Tô Nghi thuộc về chỗ cao , đem đường chân trời cảnh tượng thu hết vào mắt.

"Xem ra là lão chủ tướng môn thay ta đỡ được Man Tộc Khả Hãn đá kích , hiện tại lại chủ động đi chu tuyền , để cho Khả Hãn không phân được tâm tư đi đối phó ta."

Tô Nghi trong lòng cảm tạ mấy vị lão chủ tướng.

Kinh văn tiếp tục lên cao , mỗi lần thăng một thước , nó ánh sáng liền tăng cường một phần , mỗi một trượng , ánh sáng liền tăng cường một thành; Tô Nghi nhìn đến Trường Giang hai bờ sông đều bị « xạ kinh » chiếu sáng , đêm tối vì đó lộn , kinh văn thật giống như trong bóng tối mặt trời.

Tô Nghi tâm thần bộc tại trong ánh sáng , thể xác và tinh thần thoải mái , thật giống như trở lại mẫu thân trong ngực tã.

Lên cao đến mấy ngàn trượng độ cao lúc , Tô Nghi đã có thể nhìn đến Nam Từ Châu sở hữu thổ địa , mà châu khu vực bên trong sở hữu dân chúng cũng đều đồng loạt nhìn về phía bầu trời , cho dù cách xa mười mấy dặm , Tô Nghi cũng tựa hồ có thể cảm nhận được ngàn vạn sinh linh tiếng kinh hô.

Về sau , kinh văn lên cao tốc độ đột nhiên nhanh hơn , nhanh như điện chớp bên dưới , không lâu lắm liền chọc thủng mười ngàn , một trăm ngàn , triệu trượng độ cao , đi tới cả phiến đại lục bầu trời!

Tô Nghi trong mắt thế giới tinh vân đầu chuyển , đem đại lục toàn cảnh thu hết vào mắt.

Hắn nhìn đến Trường Giang hai bờ sông , Trung Nguyên đồ nát thổ địa cùng Giang Nam giàu có Sơn Hà tạo thành rõ ràng phân giới tuyến; hắn nhìn đến mấy vạn dặm Trường Giang như long chiếm cứ , hai bờ sông ánh đèn , lòng sông khói lửa chiến tranh đem ánh chiếu mà thật giống như một cái quang mang.

Tô Nghi còn muốn nhìn nhiều Trung Nguyên cảnh sắc , nhưng lúc này , hắn tầm mắt lần nữa nhất chuyển , tâm thần trở lại trong thân thể của mình.

Theo « xạ kinh » thành sách , lên cao cao mấy ngàn dặm độ , rồi đến Tô Nghi phục hồi lại tinh thần , cũng chỉ là trải qua hơn ba mươi hơi thở thời gian;

này trong phút chốc trải qua , để cho Tô Nghi tâm thần hơi có chút hoảng hốt.

Giờ phút này , đêm tối đã bị sáng chói hào quang loá mắt quét sạch , chung quanh sáng loáng , thật giống như giữa trưa cảnh tượng.

"Nghi nhi , chuyện này. . ." Sau lưng , Tô Thi Nhi muốn nói lại thôi.

Tô Nghi không trả lời , mà là ngẩng đầu nhìn trời.

Tô Nghi thật giống như quên được hết thấy ngôn ngữ , không nghe được bất kỳ động tĩnh nào , chỉ là suy nghĩ xuất thần mà nhìn bầu trời , khóe môi nhếch lên nhàn nhạt mỉm cười.

Trong tầm mắt , tất cả đều là chói mắt quang huy , « xạ kinh » ánh sáng cơ hồ đem trọn phiên thiên không bao phủ , liền giữa trưa mặt trời đều không thể so sánh cùng nhau.

Nhưng thần kỳ là , cứ việc tia sáng này là như vậy sáng chói , nhưng không có người nào cảm thấy nhức mắt; trong thiên hạ , sở hữu sinh linh ngờ ngác nhìn bầu trời , cho dù cách nhau vạn dặm , nhưng mỗi người con người tuy nhiên cũng không có ngoại lệ chút nào mà chiếu ra rồi "Xạ kinh" hai chữ , huyền dị phi thường.

Hai chữ này là như vậy phong cách cổ xưa , như vậy mỹ lệ , để cho thiên hạ dân chúng trong lòng không ngừng được rung động.

Man Tộc cũng án binh bó gối , đình chỉ bước tiến.

Hải Thần Tộc tò mò nhìn bầu trời.

Đột nhiên , đại lục nhẹ nhàng rung một cái , có một đạo hùng hồn tung đọc tiếng , thật giống như theo « xạ kinh » chỗ ở giữa trời cao bỏ ra , vang dội tại mỗi người bên tai một bên.

"Phạm bản , tất trúng ghế mà tòa , một đầu gối chính làm đồng , một đầu gối hoành thuận ghế. . ."

Thanh âm này như có ngàn người cùng đọc , ngữ tốc nhanh , ba hơi thở bên trong liền đem « xạ kinh » toàn văn tụng đọc xong , sau đó lại bắt đầu lại từ đầu vịnh tụng , như thế lặp lại không ngừng , thật giống như thiên ý kêu vang.

Nhưng thần kỳ là , cho dù này thiên ý vịnh tụng ngữ tốc thật giống như thời gian qua nhanh , vô pháp nắm lấy , nhưng tất cả mọi người đều có thể nghe được « xạ kinh » toàn văn từng câu từng chữ , mạch lạc rõ ràng ở bên tai vọng về.

Tất cả mọi người nghe như si mê như say sưa , thật giống như tại đói khát mấy ngày sau , thường thức được cái thứ nhất thơm ngọt nước suối.

Cùng lúc đó , đại lục toàn khu vực bắt đầu rơi xuống tích tí tách tiểu Vũ đến , giọt mưa trung , lỏng lẻo ánh sáng màu vàng óng nhạt.

Một trận gió xuân hiu hiu mà qua , cái kia phong trung , như là nhảy nhót lấy vô số nhỏ như bụi tia kim sắc chữ viết.

Nhu phong mưa phùn , cam lộ trên trời hạ xuống.

Cho dù là chưa từng thấy qua bức này tình cảnh , nhưng mọi người cũng trong chỗ u minh ý thức được này dị tượng hàm nghĩa , Giang Nam toàn khu vực dân chúng là chỉ hoan hô.

"Mưa thuận gió hoà! Thật là mưa thuận gió hoà kỳ quan!"

"Này kim sắc hạt mưa. . . Chẳng lẽ là thánh hiền xuất thế ? !"

"Điềm lành! Đây là điềm lành a! Giá trị này đại chiến thời khắc , xuất hiện như vậy kỳ quan , trước mắt quốc nạn , nhất định có chuyển cơ!"

Mỗi một châu , một quận , một huyện thậm chí mỗi một thôn đều tại chấn động , tỉ tỉ dân chúng hô to vang dội Văn Tiêu!

Mưa thuận gió hoà , giáo hóa thiên hạ!

Chỉ có kinh văn xuất thế , mới có thể dẫn động "Mưa thuận gió hoà" kỳ quan.

Cho dù không cần những người khác nhắc nhở , bảo tồn tại mỗi một vị Nhân tộc trong huyết mạch một màn kia khát vọng , thúc đẩy bọn họ rời nhà trung , vô luận nam nữ , vô luận lão hữu , tất cả đều chạy đến trên đường , đi tới đã ngoại , rộng mở thể xác và tinh thần , tiếp nhận mưa thuận gió hoà tẩy.

Mỗi một giọt nước mưa chìm vào bên ngoài thân , trong nháy mắt hóa thành « xạ kinh » toàn văn , tại mọi người trong đầu quanh quẩn.

Mỗi một sợi gió nhẹ quét vào mặt mà qua , trợ giúp mọi người càng dễ dàng mà lý giải kinh văn nội dung.

Còn có rất nhiều nghiên cứu luyện tập thuật bắn bọn quân tử nhận được nước mưa nhuận trạch , cũng cảm giác mình thuật bắn cảnh giới có nhảy vọt tiến; rất nhiều người còn vì vậy đột phá mỗi một cảnh giới tường ngăn chướng , nắm giữ cảnh giới cao hơn thuật bắn , vì thế mừng rỡ không thôi.

Tô Nghi mở ra cánh tay , mặc cho mưa gió thấm ướt hần mỗi một tác da thịt.

Đúng như mưa thuận gió hoà giáo hóa thiên hạ bình thường thiên hạ quân tử thuật bắn kinh nghiệm cũng ở đây phụng dưỡng lấy hần , Tô Nghi phảng phát chính thông qua « xạ kinh » cùng sở hữu xạ nghệ quân tử trao đổi , hần xạ nghệ đang không ngừng bay vút.

Một luồng tiếp một luồng dòng nước âm tụ vào Luyện Bình Trạng , Tô Nghi tự mình pho tượng , chính đang phát sinh một ít không thể diễn tả biến hóa.

Giang Nam đang tiếp thụ mưa thuận gió hoà phúc trạch , tại trung nguyên , rất nhiều bị nuôi nhốt ở trong thành hải đồng theo bản năng uống nước mưa , trong lúc bất chợt liền mở ra khiếu , vậy mà có thể lưu loát nói lên Nhân tộc ngôn ngữ.

Rất nhiều trưởng thành dân tị nạn bị gió xuân thổi một cái , sa sút tinh thần biểu tình hồi phục , trong mắt vậy mà mơ hồ giương lên hy vọng hòa diễm.

Nhưng Man Tộc cùng đào ngũ quân môn thì không phải là dễ chịu như thế rồi.

Đồng đảo đối với Man Tộc khúm núm nịnh bợ đào ngũ quân , vô số ý đồ chinh phục Nhân tộc ác man bị hạt mưa một tưới , thật giống như sôi dầu nóng qua , đầu oa oa kêu to , ngay cả tương đương với Nhân tộc hào kiệt Lang Chủ cũng không thể thoát khỏi may mắn , không thể không thiêu đốt lửa giận làm chống đỡ.

Một trận gió nhẹ lướt qua , thật giống như hóa thành tí ti chuỗi đao nhọn , lướt qua Man Tộc cùng đào ngũ quân da thịt , trong khoảnh khắc làm bọn hần trầy da sứt thịt , máu chảy ồ ạt.

Trường Giang bắc ngạn , vang lên liên khối tiếng kêu thảm thiết.

Tổng đốc tiền tuyến Thiên Vu môn không thể không bùng nổ lửa giận , gạt ra mưa thuận gió hoà , bảo vệ mình bộ phận , bình thường lãng phí không rất nhiều nỗ lực.

Lạc Dương ngoại ô , đầu kia thấp tiểu Man tộc sắc mặt bình tĩnh nhìn về nam phương bầu trời , kim sắc giọt mưa rơi hần bên ngoài thân , cùng màu đen lửa giận hòa vào nhau , phát ra tiếng xèo xèo vang.

Mặc dù hần không bị thương chút nào , nhưng ở quanh người hần , chu vi trong vòng mấy dặm đại địa một mảnh hỗn loạn , hiển nhiên mới vừa trải qua một hồi kịch chiến.

Đầu này Man Tộc thật sâu khóa lên chân mày , hần luôn có một loại dự cảm , « xạ kinh » đưa tới kỳ quan sẽ không như vậy kết thúc.

Giang Nam một cái địa phương nào đó , một đám xạ nghệ quân tử vây chung chỗ thảo luận.

"Này « xạ kinh » lại còn có thể tăng lên thế nhân thuật bắn , quả nhiên xứng là kinh điển!" Một ông lão tay vuốt râu trắng , mỉm cười gật đầu.

"Là vậy, tiểu sinh luyện năm năm thuật bắn , thật lâu không sờ tới một cảnh ngưỡng cửa , lần này nhận được mưa thuận gió hoà kỳ quan giáo hóa , sau khi về nhà lại mảnh nhỏ đọc « xạ kinh » , trong vòng ba tháng nhất định đạt tới một cảnh! Trong lòng này lau tung tăng là tại khó có thể dùng lời diễn tả được , tới nay ta nhất định làm bày yến tiệc ăn mừng!"

"Tiểu huynh đệ vận khí không tệ mà , ta cũng nhận được điểm hóa , đã mơ hồ chạm tới thuật bắn hai cảnh ngưỡng cửa , tới nay cùng ngươi cùng bày yến!"

"Nếu tất cả mọi người bởi vì « xạ kinh » mà tăng lên thuật bắn , chẳng bằng tụ chung một chỗ , cùng cảm ơn lấy xuống này kinh văn đại hiền , chư vị , các ngươi nói như thế nào ?"

"Được !"

"Tính ta một người!"

Quần tình ồn ào , giờ khắc này , tất cả mọi người thật giống như quên được tình thế cực kỳ nghiêm trọng trước mặt , thỏa thích thảo luận , trong đó có một người cảm thán không thôi.

"Từ xưa đến nay , quân tử Lục Nghệ , lễ có « ba lễ » , ngữ có « ngựa trải qua » , vui vẻ có « vui vẻ trải qua » , số có « cừu chương » , sách có « thuyết văn » cùng « Erya » , chỉ có ta xạ nghệ không có kinh văn , tăng lên chậm chạp; bây giờ « xạ kinh » vừa ra , Lục Nghệ kinh điển đều đủ , toàn Nhân tộc Thánh Đạo khởi điểm có thể đẩy tới một bước dài!"

"Này « xạ kinh » đối với bọn ta chủ tu xạ nghệ người mà nói , không khác nào thánh nhân tự tay chỉ điểm; ngày sau thiên hạ xạ nghệ quân tử hội ất sẽ càng thêm thịnh hành , chúng ta hần là ngày đêm tụng đọc , không phụ đại hiền ban cho."

Mọi người ríu rít xung phải.

"Đến tốt cùng là vị kia đại hiền có như vậy bản lĩnh ? Vậy mà có thể đáng này nguy nan thời khắc , lấy xuống như thế kinh thư ?"

"Ta chỉ nhớ kỹ tháng trước có kinh văn khai bút , dẫn động văn xông tinh đầu kỳ quan , có lẽ chính là chỗ này bản « xạ kinh » !"

"Vô luận là vị kia đại hiền sở làm , thế hệ này người đều có phúc a!"

Truyền thuyết, mỗi một bản kinh văn xuất thế, cũng có thể làm cho đương đại Nhân tộc nhận được "Dẫn dắt", cực lớn tăng lên tương lai tiềm lực; mà một ít Anh ầu nhĩ, thậm chí là mẫu thân bào thai trong bụng, cũng có thể bởi vì "Mưa thuận gió hoà" mà thật sớm mở ra linh trí, sau khi lớn lên tất nhiên sẽ so với người cùng thế hệ càng thêm thông minh, càng cường tráng hơn!

Có thể nói, một quyển kinh văn, tựa đại biểu lấy một thời đại đỉnh cao.

Nếu như có thể chịu đựng qua trường hạn kiếp này, để cho đời kế tiếp người khỏe mạnh trưởng thành, Nhân tộc ắt sẽ lần nữa quật khởi!

Nếu như, có thể chịu đựng qua mà nói... .

Rất nhiều người không cam lòng, nắm chặt hai quả đấm, cắn nát hàm răng.

Cái tràng diện này, tại các châu các thành không ngừng diễn ra, mọi người không cam lòng tâm tình cơ hồ đạt tới cực điểm.

Kim sắc hạt mưa vẫn tại tích tí tách dưới đất, phảng phất mãi mãi cũng sẽ không dừng lại.

Mưa như buồn xuống, phong giống như bi hô.

Nhưng ở lúc này, phảng phất thu được toàn thể Nhân tộc tâm tình câu động, những thứ kia không có Nhân tộc hấp thu giọt mưa, lại thật giống như bay đầy trời tên bình thường hướng Tổ Thủy Huyện bắn tới; sau đó mà đi là các nơi vũ niếu một luồng năng lượng, trong đó tựa hồ hàm chứa một vị tiên hiền ý niệm.

Đại lượng nước mưa cùng vũ niếu năng lượng từ từ hội tụ, tại Tổ Thủy Huyện bắc phương, Trường Giang phía trên cao trăm trượng không trung, một đạo ngồi trên lưng ngựa, người thường thân cao bóng người chậm rãi hiện lên.

Cho dù cách xa thiên sơn vạn thủy, cho dù đạo nhân ảnh này từ đằng xa nhìn lại là như vậy nhỏ bé, nhưng Giang Nam các nơi từ mờ sáng dân chúng, vậy mà đều có thể thấy rõ bóng người này trang phục cùng tướng mạo, phảng phất Thiên Nhai khái niệm căn bản không thích hợp với hắn.

Bạn đang đọc truyện *Binh Pháp Đại Thánh Convert* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 96: Mọi người đồng tâm hiệp lực, tiên hồn hiển linh!

Đạo nhân ảnh này, đứng lặng tại Trường Giang bầu trời, cũng tồn tại ở mỗi người trước mắt!

Tô Nghi sắc mặt ngạc nhiên nhìn trên bầu trời người kia: Cảm y hắc giáp, uy vũ bất phạm; tay cầm một cán Phụng Thiên Họa Kích, dưới quần một tảo hồng liệt mã, lại là bình thường gốm sứ sau Lữ Bố!

Tô Nghi có thể theo Lữ Bố thân ảnh trung, cảm nhận được thiên hạ dân chúng mãnh liệt trông đợi.

"Này, chẳng lẽ là mọi người đồng tâm hiệp lực kỳ quan?" Tô Nghi hít sâu một hơi, trầm nghĩ đến, "Sách sử có nói: Chỉ có thiên hạ dân chúng trên dưới một lòng, tài năng lấy mãnh liệt khát vọng đưa tới mọi người đồng tâm hiệp lực kỳ quan, là hi hữu nhất kỳ quan một trong, trong lịch sử xuất hiện qua số lần không vượt quá mười lần! Mọi người đồng tâm hiệp lực kỳ quan mỗi lần đưa tới dị tượng đều có chỗ bất đồng, nhưng giờ phút này không nghi ngờ chút nào, chính là ti ti dân chúng phần này trĩu nặng trông đợi, hơn nữa « xạ kinh » mưa thuận gió hoà kỳ quan, mới có thể làm cho Lữ Bố anh hồn hiện thế!"

Tô Nghi đối với mọi người đồng tâm hiệp lực kỳ quan xuất hiện cảm thấy thập phần ngoài ý muốn, nhưng nhưng lại cảm thấy thuận lý thành chương.

Vạn dân trông đợi tập trung ở này bản « xạ kinh » lên, sinh ra càng lớn kỳ quan, trên dưới một lòng, mọi người đồng tâm hiệp lực!

Ti ti dân chúng giờ phút này trong lòng đang tại trông đợi gì đó, còn cần nói nhiều sao?

Giang Bắc Vạn Tộc xao động bất an, cao cấp các thống lĩnh sắc mặt phòng bị.

Giang Nam chỗ nào đó châu thành, Lữ gia truyền nhân môn rồi rít hướng Lữ Bố thân ảnh quỳ lạy, người tuổi trẻ cảm xúc dâng trào, lão nhân nước mắt nước mũi ngang dọc, rồi rít hô to "Tổ tiên hiển linh!"

Lữ Bồ động!

Tì ti dân chúng rôi rít nuốt nước miếng một cái , tâm luật gia tốc , dường như đánh trống.

Tò Nghi hai tròng mắt đông lại một cái , chỉ thấy Lữ Bồ chuyển động trong tay họa kích , không nói hai lời nhìn về phía bắc ngan một bên một tòa mười dặm dài rộng Man Tộc đại doanh; họa kích trên không trung đột nhiên bành trướng , hóa thành trăm trượng đại bình , mang theo người thiên phá mà đồ uy thế , hướng đại doanh tàn nhẫn đâm xuống.

Doanh trung sở hữu Man Tộc như lâm đại địch , giọt mồ hôi như chú.

Lạc Dương phương hướng , một viên từ ngọn lửa màu đen tạo nên mà thành đầu sói bay tới , cắn về phía cán thương.

Trong lúc bất chợt , kia cái trần ngập màu xanh da trời điện hồ trường mâu lần nữa ở không trung hiện lên , cùng đầu sói đụng thẳng vào nhau; trong khoảnh khắc sấm chớp rền vang , ngọn lửa màu đen ngang trời nổ lên , trong vòng mây trăm dặm sông ngòi bốc hơi , đại địa rung , trong phạm vi Man Tộc đứng không vững , ngã nhào trên đất.

Một trận đình tai nhức óc nổ vang đi qua , lam điện trường mâu biến mất , mà đầu sói dư âm đánh tới Lữ Bồ họa kích bên trên , đã vô pháp rung chuyển hấn chút nào.

Thấy đại khả hãn thế công bị chặn lại , doanh trung Man Tộc trong lòng trầm xuống , mà người Giang Nam môn lại bộc phát ra một mảnh tiếng khen.

Lữ Bồ ngàn trượng họa kích mở tung mặt đất , trong vòng mười trượng , Thiên phủ trường trở xuống hơn mười ngàn Man Tộc trực tiếp bị động chết , mà càng xa xăm , cao cấp hơn Man Tộc cũng hoặc nhiều hoặc ít bị thương nhẹ.

Chính làm nhân man lưỡng tộc cho là đây chính là kết thúc thời điểm.

Tò Nghi coi như « xạ kinh » trừ tác người , trong đầu đã mơ hồ nắm giữ một ít tin tức , so với bất luận kẻ nào đều nhìn thấu qua , giờ phút này trong lòng của hắn nghĩ đến: "Nếu lần này mọi người đồng tâm hiệp lực dị tượng là mượn từ « xạ kinh » đưa tới , kia triệu hoán đi ra tiên hiền anh hồn , chắc cũng là thiện xạ cung tướng , tuyệt đối không thể chỉ có điểm này phát huy!"

Vô số đạo ánh mắt nhìn chăm chú Lữ Bồ.

Quả như Tò Nghi đoán , Lữ Bồ tại ném ra họa kích sau đó , lại giương cung lấp tên , một mũi tên bắn ra.

Mũi tên kia tên là như vậy bình thường không có gì lạ , trên không trung vạch lên ưu mỹ đường vòng cung , nói một tiếng , đánh trúng họa kích cán thương.

"Viên môn xạ kích!" Rất nhiều người nhà họ Lữ phát ra kinh hi hô hống tiếng.

Rất nhiều giải Lữ Bồ uy năng cao cấp sĩ tử , rôi rít gõ nhịp thán phục.

Làm Lục Nghệ cửu thuật đạt tới bốn cảnh lúc , tựu cần phải làm ra một ít đủ để dẫn động Thánh Đạo cộng hưởng đại sự kiện , mới có thể tấn thăng năm cảnh , tạo thành mỗi người năng lực đặc biệt; mà "Viên môn xạ kích", chính là Lữ Bồ tại viên môn một mũi tên hóa giải Lưu Bị cùng Viên Thuật chiến tranh sau , mà tạo thành độc chúc ở Lữ Bồ thuật bắn năm cảnh năng lực.

Đương nhiên , Lữ Bồ mỗi vị trực hệ đời sau , cùng với nó ba đời trong vòng cũng có thể học được viên môn xạ kích.

Chỉ bất quá , theo Lữ Bồ sau đó , lại cũng không có Lữ gia đệ tử tấn cấp thuật bắn năm cảnh , viên môn xạ kích như vậy thất truyền.

Mà bây giờ , người nhà họ Lữ lần đầu theo sách sử ở ngoài thấy tự mình tổ tông thi triển viên môn xạ kích , lại làm sao có thể không cảm thấy vui mừng khôn xiết đây?

Lữ Bồ viên môn xạ kích năng lực khởi động , họa kích gào thét nổ tung mà ra , hóa thành vô số mũi tên , hướng bốn phương tám hướng bắn nhanh mà đi!

Mỗi cái mũi tên cơ hồ đều có dài một trượng , người trưởng thành bấp đuôi như vậy độ lớn!

Mũi tên như Phi Hoàng , Bạch Vũ như tuyết.

Bởi vì chuyện đột nhiên xảy ra , rất nhiều Man Tộc không có thể làm ra phản ứng , lập tức bị mũi tên đâm thủng mà chết.

"Một đám ngu xuẩn , tất cả đều tại chỗ tự vệ!" Một vị Lang Chủ nghiêm nghị rống to.

Càng nhiều Man Tộc kịp phản ứng , rồi rít lấy chiến hào hoặc lửa giận làm ngăn cản , nhưng theo họa kích trung bắn ra mũi tên liên miên không dứt , thật giống như mãnh liệt thác nước trút xuống , chiến hào lại không thể khẩn khít cách sử dụng.

Rất nhiều cấp thấp Man Tộc bộc lộ ra chỗ trống , qua trong giây lát bị vãi gốc mũi tên đóng ở trên đất.

"Không được , chạy mau ——" một đầu Thập phu trưởng lời còn chưa nói hết , liền bị một cây mũi tên phá vỡ cổ họng , đầu một nơi thân một nẻo.

Một đầu Thiên phu trưởng nộ khí hao hết , nổi giận gầm lên một tiếng , dự định lấy chính mình thể xác chống cự mưa tên , nhưng ở trong chớp mắt bị mười mấy mũi tên chui nhập vào cơ thể mà qua , bị bắn thành tổ ong vỡ vụn , mặt có không cam lòng , ngã xuống đất mà chết.

Xuy xuy xuy. . . Mảnh này trong thiên địa , phảng phất chỉ còn lại có mũi tên xé rách đám thừng thể xác thanh âm

Mưa tên mưa to , lửa giận chôn vùi.

Tại một vòng mưa tên đi qua , cả tòa đại doanh đã không có đứng Man Tộc rồi.

Trong doanh hơn một trăm ngàn Man Tộc , theo dân du mục đến Thiên phu trưởng , theo bình thường đến Vương tộc huyết mạch , không có ngoại lệ chút nào mà ở phía trên mười cái tên lớn đóng ở trên đất , thùng trăm ngàn lỗ , không ai sống sót.

Mười mấy tên hình thể to lớn Vạn phu trưởng nổi bật thảm thiết , cơ hồ mỗi một đầu Vạn phu trưởng đều ở bên trong thân thể một trăm mũi tên , thoi thóp , may mắn còn sống mười chưa đủ hai; vài tên Lang Chủ cũng là chặt vật không chịu nổi , người khoác mấy mũi tên , trong cơ thể nộ khí cơ hồ tiêu hao hầu như không còn.

Giang Nam toàn khu vực , tất cả mọi người đi qua kỳ quan diễn hóa , rõ ràng thấy được cái tràng diện này , trong lúc nhất thời , tiếng hoan hô như sấm động , cả nước phấn chấn!

Nhất danh đan ở không kịp cứu viện , nhìn trong doanh thảm trạng , cặp mắt đỏ ngầu , nộ ý cuộn cuộn.

"Qua sông! Tiến tới!" Kia Thiên Vu phát ra tức giận hiệu lệnh , trong lòng chỉ còn lại có báo thù.

Nhưng mà không có bất kỳ Man Tộc đáp lại hấn , sở hữu Man Tộc tất cả đều ngẩng đầu nhìn về phía bờ bên kia , sắc mặt kinh khủng , trốn như không kịp , như thể nào chịu lệnh ?

Kia Thiên Vu cũng nhìn về phía bờ bên kia , chỉ cảm thấy khắp cả người phát rét.

Kể Lữ Bố sau đó , mười mấy tên tiên hiền nhận được triệu hoán , hấn anh hồn mượn từ mưa thuận gió hoà mà ngưng tụ , tại bờ phía nam trên bầu trời đặt ngang hàng gạt ra.

Dưỡng Do Cơ , Phi Vệ , kỷ hưng thịnh , cang luy , Lý Quảng , Khương Duy chờ một chút , cơ hồ tất cả đều là trong lịch sử thuật bắn cảnh giới đạt tới cực hạn cung tướng!

Lữ Bố một mũi tên liền tàn sát một tòa một trăm ngàn đại doanh , này mười mấy tên cung tướng đều xuất hiện , để cho tí ti Man Tộc sợ vỡ mật.

Bờ bên kia rất nhiều Man Tộc sinh lòng khiếp ý , bắt đầu lui về phía sau.

Lúc này , phía sau truyền tới một đạo tiếng quát: "Một đám phế vật! Dám can đảm người thối lui , giết không tha!"

Dứt lời , một đạo màu đỏ móng vuốt sói vỡ xuống , đem chu vi mười trượng trong vòng Man Tộc bình lính nghiền thành thịt nát.

Sở hữu Man Tộc rối rít dừng bước , nhưng nhìn về phía trên bầu trời anh hồn lúc , vẫn kinh khủng vạn trạng , mất hồn mất vía.

Mà Giang Nam dân chúng sôi trào , nhất là những thứ này cung tướng tướng môn thể gia kích động nhất: Bình thường bọn họ mặc dù có thể mượn từ vũ miếu cùng tự mình từ đường cầu thông tổ tiên ý niệm , nhưng giờ phút này lần đầu thấy được bình thường trong lòng sùng bái tổ tiên sống sờ sờ ra hiện tại bọn họ trước mắt , cơ hồ khiến bọn họ mừng rỡ như điên.

"Tiên hồn còn ở , Nhân tộc bắt diệt!"

"Nhân tộc bắt diệt!"

Trưởng giang nam ngạn , sở hữu phòng thủ binh lính nhảy cẫng hoan hô.

Vạn dân tiếng hoan hô truyền vào Tô Nghi trong tai , khiến hấn trong lòng kinh ngạc không ngớt , không nghĩ đến chính mình « xạ kinh » đưa tới mưa thuận gió hoà kỳ quan , vậy mà có thể cùng mọi người đồng tâm hiệp lực kỳ quan cùng tạo thành như vậy tình cảnh.

Đây chính là hơn mười vị cung tướng anh hồn đồng loạt hiển linh a , từ lúc Nhân tộc thành lập vũ miếu tới nay , có từng từng có như vậy vĩ đại chi cảnh ?

Cái thể hào hùng , đỉnh thiên lập địa!

Quốc Viện động tĩnh so với ngoại giới còn lớn hơn.

"Đại sự , đại sự! Hoài Nhu Bá anh hồn tỉnh lại á!"

Tư tế nhân viên lớn tiếng kêu , để cho Quốc Viện bên trong tất cả nhân viên làm việc tâm tình chưa từng có dâng cao.

"Nói cách khác , Long thành lối đi có thể được chữa trị ?"

"Nếu thật là như vậy , Nhân tộc được cứu rồi!"

"Không , còn không được , ta thử câu thông Hoài Nhu Bá anh hồn , nhưng không có được đáp lại , hiển nhiên vẫn còn nửa mê nửa tỉnh trạng thái."

Những lời này thật giống như một chậu nước lạnh từ đầu tưới xuống , một đám quan chức gấp thẳng giậm chân.

Trường Giang hai bờ sông , Doanh Châu quần đảo , khắp thiên hạ ánh mắt đều tụ tập ở Tổ Thủy Huyện phụ cận.

Tô Nghi một mực nhìn chăm chú bầu trời.

Bờ bên kia , Man Tộc dẫn đầu hạ thủ.

Một đầu Thiên Vu lấy đồ nhặt lửa giận hóa thành hùng ung , một tiếng Ứng gáy khiêu nứt , trăm trượng hai cánh phô triển , sự việc nhanh chóng , trong chớp mắt liền vượt qua hơn mười dặm mặt sông , nhắm một vị trong đó cung tướng anh hồn , hai móng tàn nhẫn bắt đi.

Mà vị kia cung tướng chỉ là ngón trỏ kích thích giây cung.

Giây cung nứt một thanh âm vang lên , lửa giận hùng ung ứng tiếng tiêu tan.

Không có bất kỳ vĩ đại thanh thế , càng không có phát ra bất kỳ tiếng vang , hùng ung liền như vậy biến mất không còn chút tung tích!

Dân chúng phát ra một đạo kêu lên , đều hoài nghi chính mình có phải là đang nằm mơ hay không: Tràng diện này chi quý dị , thật giống như kia hùng ung chưa bao giờ xuất hiện qua bình thường.

Có một ít kiến thức rộng xạ nghệ quân tử hai trông mắt đông lại một cái , thần tình kích động không ngớt.

"Lại là Hoài Nhu Bá Lý Quảng thuật bắn năm cảnh ứng dây mà ngược lại ! Quý dị như vậy khó lường thuật bắn , quả thật ta bình sinh mới thấy a!"

"Không tệ , không tệ! Cùng bình thường gồm sử sau Lữ Bố thanh thế to lớn viên môn xạ kích so sánh , Hoài Nhu Bá thuật bắn không nghi ngờ chút nào càng thêm thực dụng , thật là giây cung vừa vang lên , phe địch Thượng tướng ứng dây mà ngược lại !"

Các nơi bọn quân tử mặt mày hớn hờ bàn luận Lý Quảng thuật bắn.

Nhưng mấy vị lão chủ tướng cùng một đám phi tướng nhưng là vẻ buồn rầu đầy mặt , liền Tô Nghi cũng không khỏi hơi hơi nhíu mày.

Rất nhiều cẩn thận người đều phát hiện , Lý Quảng đang sử dụng rồi "Ứng dây mà ngược lại" năng lực sau , thân hình lay động , bên ngoài thân dần dần trở nên trong suốt , cùng mới vừa sử dụng qua "Viên môn xạ kích" năng lực , vẫn tinh thần phấn chấn Lữ Bố tạo thành so sánh rõ ràng.

Mà ở sau đó , Man Tộc phát huy trọn vẹn bọn họ thừa dịp cháy nhà hôi của bản tính , lại có một đầu lửa giận biến thành Cự Lộc hướng Lý Quảng chạy tới , bốn vô đập không , phong thanh tí tách , qua trong giây lát liền đến gần người sau , một đầu đánh tới.

...

Bạn đang đọc truyện *Binh Pháp Đại Thánh Convert* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 97: Lý Quảng khó khăn phong

Tại bờ phía nam nhân dân khản trương trong tầm mắt , Lý Quảng đầu bạc hơi lắc , như là phát ra không tiếng động cười khổ , hấn tựa hồ lại cũng vô lực tiếp Thiên Vu một kích toàn lực rồi.

Đột nhiên , một thanh trăm trượng trường thanh đồng cổ kiếm theo kinh đô Kiến Khang Thành trung bay ra , đâm vào kia Cự Lộc ngực; người sau phát ra một tiếng kêu gào , thân thể nhanh chóng bành trướng , nếu là như vậy tự bạo , ắt sẽ ảnh hưởng đến Lý Quảng , đưa hấn anh hồn quấy nhiễu tan thành mây khói!

Chuôi này đồng thau cựa kiếm khẽ run lên, một trận kiếm minh truyền ra, vậy mà đem Cự Lộc bành trướng tình thế át chế, hai người song song quy về hư vô.

Mọi người rồi rít thờ dài một hơi.

Tô Nghi thấy vậy nghĩ đến: "Lý Quảng một đời thù vạ Long thành, Man Tộc không có cái nào không dám phạm, mà sau khi hắn chết thậm chí còn đem Long thành hóa thành tiểu thế giới, trọn đời trấn thủ Nhân tộc biên cương; bây giờ Lý Quảng anh hồn nhận được triệu hoán, lại như thế uế oải, căn bản là không có cách đối với Man Tộc tạo thành quá nhiều uy hiếp, nhưng Man Tộc vẫn dốc hết sức muốn tiêu diệt Lý Quảng. . . Chẳng lẽ cùng Long thành vấn đề có liên quan gì?"

Tô Nghi nhanh chóng suy nghĩ, nhưng mà còn không đợi hắn tổng kết ra câu trả lời, hai bờ sông chiến đấu bộc phát!

Một đám cung tướng anh hồn bắt đầu giương cung lấp tên, từng đạo thêm thuật bắn bốn cánh thậm chí năm cánh mũi tên gào thét bắn ra, như lưu tinh cản nguyệt!

Cơ hồ là tại cùng thời khắc đó, sở hữu Bách phu trưởng trở lên Man Tộc đồng loạt ra tay, từng đạo chiến hào cùng hỏa thú ùn ùn kéo đến cuốn về phía bờ bên kia.

Càng nhiều số lượng Man Tộc Thiên Vu hoặc phát ra chiến hào, hoặc lửa giận hóa hình, toàn lực đối kháng; thậm chí có mấy vị Thiên Vu sử dụng tín ngưỡng Đồ đằng, là, chính là ngăn cản những thứ kia thêm năm cánh thuật bắn mũi tên!

Bốn cánh thuật bắn mũi tên phần lớn bị chặn lại, nhưng một ít cung tướng năm cánh thuật bắn bổ sung thêm đủ loại quý dị đặc hiệu, để cho Man Tộc khó lòng phòng bị, hoặc không bắn chỉ bắn, hoặc bách bộ xuyên dương, hoặc chìm sợ cảnh cong. . . Đông đảo xạ nghệ đỉnh phong năng lực nổ âm long lãnh, lại thêm bờ phía nam đông đảo hào kiệt cùng phi tướng thỉnh thoảng nắm lấy thời cơ, lấy khẩu phật tâm xả tập kích, Man Tộc chết rất nặng.

Nhân tộc mượn cung tướng anh hồn tình thế, đối với Man Tộc đón đầu thống kích, nhìn như lấy được ưu thế.

Nhưng rất nhiều giải tình hình sĩ tử biết rõ, mặc dù những thứ này cung tướng anh hồn đối với Man Tộc tạo thành không nhỏ sát thương, nhưng Man Tộc toàn dân giai bình, tiền tuyến Man Tộc chỉ bất quá chiếm hấn tổng miệng người một phần nhỏ nhất, mà chết ở cung tướng dưới tên Man Tộc càng là cửu ngư nhất mao, hạt thóc trong biển mà thôi.

Ngược lại là, những thứ này cung tướng mỗi phát ra một tên, thân hình liền trở thành nhạ một phần, hiển nhiên không có khả năng chống đỡ quá lâu.

Đại cục vẫn giữ tại Man Tộc trong tay.

"Ai, cuối cùng là vận mệnh sao. . ." Quốc Viện bên trong truyền ra một tiếng thờ dài.

"Nếu là Hoài Nhu Bá có khả năng. . ." Một vị khác lão nhân cũng lắc đầu nói.

Những thứ này tiên hiền anh hồn chỉ là một đạo ý niệm, mặc dù có cấp bậc cùng lực lượng khái niệm, nhưng lại không thể vận dụng tinh thần, cũng không thể phát huy ra khi còn sống đỉnh phong lực lượng, nếu không đã sớm lấy lại đại cục.

Không thấy bay tán loạn khỏi lửa chiến tranh, Tô Nghi một cách hết sức chăm chú mà nhìn chăm chú Lý Quảng anh hồn: Người sau ngăn lại hùng ung sau đó, không có xuất thủ lần nữa, hấn trong suốt như nước thân hình nhận được chiến đấu dư âm trùng kích, cơ hồ muốn tiêu tan tại trong thiên địa.

Nhưng người bình thường cũng không có chú ý tới nhiều như vậy, đa số người đều bị trước mắt chiến đấu trường mặt hấp dẫn.

Trên mặt sông tiêu vân mưa đạn, hai bờ sông lực lượng cao cấp đánh thiên hôn địa ám.

Chỗ nào đó trong quận thành, một vị văn nhân nhìn tâm thần kích động, linh cảm đột phát, ngay trước mọi người viết xuống « vịnh bình tương hầu » một thơ:

Quốc tiểu dân mong mọi việc thua thiệt,

Vũ Hầu binh ý kế ở duy.

Ruộng tốt trăm Khoảnh không ở mãi,

Nhưng có viễn chí không đương quy!

Này thơ vừa ra, gió xuân hiu hiu, trên giấy chữ viết xông ra kim quang, ngưng tụ thành một bó năng lượng, chợt bay đi bờ sông, rót vào bình thường tương Hầu Khương Duy anh hồn bên trong.

Bỗng nhiên, Khương Duy anh hồn sáng ngời hai thành, hấn bắn ra mũi tên càng thêm sắc bén, vậy mà đột phá Thiên Vu ngăn chặn, một mũi tên hóa mười, mười hóa trăm, trăm hóa ngàn vạn, như mưa như trút nước, thẳng tắp gọi vào Man Tộc trong đội nhóm.

Cấp thấp Man Tộc chống cự không hề có tác dụng, mưa tên phạm vi bao trùm bên trong, theo dân du mục đến Thiên phu trưởng, mũi tên rơi, ngã xuống đất mà chết.

Cao cấp Man Tộc càng là luống cuống tay chân , chật vật không chịu nổi.

Tràng cảnh này đi qua mọi người đồng tâm hiệp lực kỳ quan diễn hóa , rõ ràng hiện lên mỗi một Nhân tộc trong mắt.

Trong lúc nhất thời , mọi người chợt cảm thấy hân diện , tiếng hoan hô như nước thủy triều.

Viết xuống « vịnh bình trung hầu » một thơ vị kia văn nhân ngây ngẩn , không chút nào dự liệu được chính mình viết thơ vậy mà có thể tạo thành loại này kỳ diệu hiện tượng.

Người chung quanh cũng nghĩ mãi mà không ra: Đây chỉ là một đầu bình thường thơ , vậy mà cũng có thể tặng phúc tiên hiền anh hồn ?

Có mấy người trong lòng mơ hồ đoán đến cảnh tượng kỳ dị như vậy sinh ra nguyên nhân , nhưng cũng không dám kết luận.

Lúc này , cả nước các nơi vũ miếu nhẹ nhàng rung một cái , một đạo hùng hồn mệnh mông thanh âm tại mỗi người trong đầu vang vọng ra.

"Mọi người đồng tâm hiệp lực , này kỳ quan đi qua thiên hạ lê dân trông đợi mà sinh , cũng có thể mượn từ trong lòng mỗi người nhớ nhưng mà nhận được tặng phúc; hoặc thơ , hoặc từ , hoặc văn chương , cứ việc đem bọn người kỳ vọng rơi vãi ở trên giấy , các tiên hiền ắt sẽ cảm nhận được các người trông đợi! Nhân tộc hưng vong , nhất cử ở chỗ này!"

Đạo thanh âm này tựa như thiên minh , làm người ta tin phục.

Rất nhiều sĩ tử rớt rít phản ánh tới , rớt rít tìm đến giấy và bút mực , không có bàn trực tiếp ngồi xuống đất viết chữ; « xạ kính » đưa tới mưa thuận gió hoà kỳ quan vẫn không có đình chỉ , nhưng những thứ này kim sắc hạt mưa cũng sẽ không thấm ướt trang giấy , chỉ là trong lúc vô tình dung nhập vào mực bên trong , vì tất cả văn nhân tức thì động bút thì văn tăng thêm quang hoa!

Giang Nam toàn khu vực , các châu các nơi , đại lượng văn nhân mặc khách rớt rít nhấc bút , đem chính mình kỳ vọng tự nhiên ở bút hạ văn chương bên trong.

Có người viết « xuyên dương bài hát » , có người viết « mũi tên như Phi Yến » , mà có người mò ra lối riêng , lấy một phần dài văn thư viết sở hữu cung tướng tiên hiền . . . Sở hữu văn nhân cùng thi triển kỳ tài , muôn hoa đua thắm khoe hồng; một phần lại một thiên thánh ca từ ra đời , hoặc nhiều hoặc ít , rớt rít tăng cường trên bầu trời tiên hiền anh hồn.

Trong lúc nhất thời , cung tướng môn đại triển hùng vĩ , mưa tên như vân , liên miên không dứt , cơ hồ bao phủ cả đoạn Trường Giang hạ lưu.

Man Tộc thương vong đột nhiên tăng lên , cao cấp Man Tộc khó có thể ứng phó nhận được vạn dân kỳ vọng gia trì cung tướng môn , tăng thêm bờ phía nam Nhân tộc đại năng không ngừng tập kích , làm bọn hán luống cuống tay chân; bất đắc dĩ , phía sau đội lệnh Man Tộc chạy tới tiền tuyến gia nhập chiến đấu , Thiên Vu cùng Lang Chủ số lượng kịch tăng gấp đôi , lúc này mới ổn định thế cục.

Rất nhiều cao cấp Man Tộc một bên cùng bờ phía nam đối kháng , một bên ở cổ lung trung phát ra xì xào trầm thấp tiếng gào , trên trán nổi gân xanh , khuôn mặt dữ tợn , như có lửa giận muốn đoạt vành mắt mà ra.

Nguyên bản , bọn họ mang theo người núi lở khí thế , muốn đem Nhân tộc một cái nuốt mất; nhưng mà , bây giờ lại bị Nhân tộc đánh bẹp , đây là nhục nào nhục bội tình cảnh a!

Rất nhiều Man Tộc trong lòng xấu hổ đan xen , khổ không thể tả.

Nhân tộc văn nhân môn vẫn còn không ngừng viết thi văn.

Trong đó có chút tài tử càng là cấu tứ xuôi trào , điệu thủ có nhiều , ngắn ngủi trăm hơi thở ở giữa , vậy mà đã viết ra ba bài thơ!

Mỗi một địa phương , làm một phần thi văn tài văn chương cùng ý cảnh đạt đến tới trình độ nhất định , hơn nữa trong đó ký thác ngang dọc sa trường , anh dũng giết địch khát vọng cùng chí hướng lúc , vút bút tông quân kỳ quan xuất hiện , quân văn tạo thành!

Nhân tộc các nơi liên tiếp ở không trung hiện ra hoặc lớn hoặc nhỏ Long văn bút , ngắn ngủi một nén hương thời gian , lại có hai ba chục thiên quân văn ra đời!

Số lượng này , cơ hồ vượt qua ngày xưa thời kỳ hòa bình mấy năm , thậm chí vài chục năm sản lượng!

Chỉ bất quá , bởi vì chuyện đột nhiên xảy ra , rất nhiều văn nhân mặc khách cũng không có đi qua thời gian dài nổi lên , cho nên tạo thành quân văn chất lượng cũng không cao , cơ hồ tất cả đều dừng lại ở hạ phẩm quân văn trình độ.

Rất nhiều cung tướng được đến tặng phúc , sức mạnh tăng mạnh , nhưng kỳ quái là , nhưng có người viết xuống đáng khen vịnh Lý Quảng thơ lúc , mặc dù giống nhau hóa thành lưu quang rót vào Lý Quảng trong cơ thể , nhưng cũng không có là người sau tăng cường chút nào.

Rất nhiều người trong lòng nghĩ mãi mà không ra.

Tô Nghi cũng để cho Quý An theo trong kho phòng mang ra một cái bàn , đem giấy và bút mực gạt ra , cũng không có lập tức động bút.

Cùng thiên hạ lê dân cuồng nhiệt bầu không khí hoàn toàn ngược lại, Tô Nghi sắc mặt thập phần bình tĩnh, hấn con mắt chăm chú nhìn chằm chằm trên bầu trời, tầm mắt vững vàng cố định tại Hoài Nhu Bá Lý Quảng bóng lưng trung.

Một đám cung tướng tiên hiền anh tư bộc phát, tên bắn tràn trề, duy chỉ có Lý Quảng bình tĩnh mà đứng đứng thẳng, giữa hai lông mày như là có hay không làm gì, có phần hận, có bi thương. . . Rất nhiều tâm tình thật giống như quật ngã thuốc nhuộm bình bình thường đưa hấn gương mặt thấm ướt, cô đơn chiếu bóng thân hình thoát nhìn là như vậy thê lương.

Đến tột cùng là nguyên nhân gì, để cho một đời anh hào lộ ra như thế chán nản.

Có phải là hay không một mình khó chống bi ai, hay hoặc là ngực mới không triển triển muộn?

Tô Nghi nhớ lại "Lý Quảng khó khăn phong" cái từ này, từ đó liên hợp nghĩ tới cái này thế giới Lý Quảng bình sinh trải qua: Có thể nói, Lý Quảng một đời đều sống ở bi kịch cùng tiếc nuối bên trong.

Lý Quảng sinh ra ở tướng môn thế gia, từ nhỏ học tập tổ truyền thuật bắn; có một năm, Hung Nô xâm phạm biên cương tiêu quan, thiếu niên Lý Quảng nhập ngũ xuất chinh, lấy hấn tinh sảo thuật bắn bắn giết mấy viên Man Tộc Thống soái, thu được Hán Văn Đế phong thưởng, tại trong trường thành bên ngoài có chút danh tiếng; Hán Văn Đế thập phần thưởng thức Lý Quảng, xuất hành thường xuyên để cho người sau theo bạn trái phải, Lý Quảng cũng biểu hiện xuất chúng, thường thường lấy cung tên trong tay của hấn bắn giết so với hấn cấp bậc cao hơn du tán Man Tộc, càng nhiều lần cùng mãnh thú tay không độ sức, anh dũng phi thường.

Nhưng Lý Quảng những thứ này biểu hiện hoàn toàn không đủ để cổ động phong thưởng, lại bởi vì niên đại hiếm có đại chiến, Hán Văn Đế thập phần tiếc hận nói: "Tiếc ư, từ không gặp lúc! Như lệnh từ làm cao để lúc, Vạn hộ hầu há lại tức đạo thay!"

Ý những lời này chính là: Lý Quảng Sinh không gặp thời, nếu là sinh ở Hán cao tổ Lưu Bang cái kia khói lửa chiến tranh bay tán loạn niên đại, phong cái Vạn hộ hầu đều không thành vấn đề!

Sau đó Hán Văn Đế qua đời, Hán Cảnh Đế kế vị, Lý Quảng được đến lên chức, điều đi biên cương đảm nhiệm Thái thú, chống đỡ Man Tộc.

Rất nhiều người đều đối với Lý Quảng ôm mong đợi, cho là hấn ắt sẽ bình bộ Thanh Vân, phong sau bá tướng!

Nhưng Lý Quảng như là hoàn mỹ giải thích "Thời vận không đủ" cái từ này chân lý.

Tại Lý Quảng đảm nhiệm biên quan Thái thú mấy thập niên này gian, Man Tộc nhiều lần xâm phạm, đều bị Lý Quảng đánh lui; từ đầu đến cuối trải qua tất cả lớn nhỏ vài chục lần chiến dịch, Lý Quảng có thể nói là chiến công hiển hách, nhưng lại cũng không có bị phải có phong thưởng, hoặc bởi vì thường xuyên xúc phạm một ít cấm kỵ, hoặc bởi vì thỉnh thoảng ngoài ý muốn bại trận đưa đến toàn quân bị diệt, nói tóm lại, Lý Quảng quan chức tại mấy thập niên này gian không ngừng lên xuống, từ đầu đến cuối không được phong Hầu.

Rất nhiều biết Lý Quảng tài năng người đều hết sức tiếc hận, ngay cả Lý Quảng mình cũng bí mật cùng người than phiền nói: Hấn một đời đều cùng Man Tộc chiến đấu, trước sau trải qua gần trăm lần chiến đấu, cũng coi là lao khổ công cao; nhưng rất nhiều mới có thể cùng công lao cũng không bằng người khác lại trước sau được phong Hầu ban cho mà, hấn một đời công nghiệp lại không chiếm được tương ứng phong thưởng, đây tột cùng là tại sao? Thật chẳng lẽ là hấn mệnh trung chủ định không nên phong Hầu sao?

Bạn đang đọc truyện *Binh Pháp Đại Thánh Convert* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 98: Tắc hạ khúc. Đêm xạ hổ!

Lý Quảng đương thời chiến công Trắc Việt, đã là phi tướng, vốn tiếp nhận Xu Mật Viện mời, đảm nhiệm một châu Đô đốc; nhưng hấn vẫn quả quyết cự tuyệt, nguyên nhân chỉ có một cái, đó chính là hấn trong lòng vẫn giữ có đối với phong Hầu khát vọng.

Lịch đại tiên hiền đều là tại báai Tướng phong Hầu, địa vị cực cao sau đó, mới có thể buông xuống công danh, rồi đi triều đình, chịu mặc cho Đô đốc chức chuyện, là Nhân tộc toàn bộ di lực, hoàn mỹ sống quãng đời còn lại.

Lý Quảng tự nhiên cũng hy vọng chính mình sẽ đồ nhân sinh có khả năng như tổ tiên bình thường hoàn mỹ, hơn nữa hấn có thể cũng đủ để sánh bằng rất nhiều tiên hiền rồi.

Cuối cùng có một năm, Nhân tộc đối với bắc phương thảo nguyên phát động tổng công, Lý Quảng cùng Vệ Thanh, Hoắc Khứ Bệnh liên chiến liên tiếp

, đem Nhân tộc cương vực hướng bắc đẩy tới hơn ngàn dặm , cũng cùng đánh hạ Man Tộc tế Thiên Long thành.

Lý Quảng rút cuộc đến một lần triển khai kế hoạch lớn cơ hội: Hắn ở chỗ này sau tiếp nhận Long thành Thái thú , trấn thủ Nhân tộc tiền tuyến nhất!

Lúc đó Lý Quảng được thời đắc ý , cho là mình tất thành chủ tướng , chỉ cần tấn thẳng chủ tướng , phong Hầu há lại tại nói xuống ?

Mà này cũng là Hán Vũ đế ban cho Lý Quảng một cái cơ hội cuối cùng , thế nhân đều đối với Lý Quảng ôm cực lớn mong đợi , đều hy vọng hắn có thể công thành danh toại , tăng cường Nhân tộc tổng thể thực lực.

Nhưng mà , nhận được Long thành còn để lại Man Tộc thiên hỏa đại thân ý chí quá nhiều , Lý Quảng cấp bậc ở chỗ này sau không có bất kỳ tiến thêm

Cho đến sống quãng đời còn lại lúc , Lý Quảng vẫn không có thể tấn thẳng chủ tướng , càng không có thể đạt thành phong Hầu nguyện vọng , nuốt hận mà chấm dứt.

Lý Quảng trước khi chết cuối cùng một luồng di chí , đó là có thể bảo đảm Nhân tộc biên cương vạn thế thái bình.

Lý Quảng qua đời trong nháy mắt đó , tựa hồ liền Thánh Đạo cũng vì đó khóc nước mắt , kỳ quan bùng nổ , Long thành biến thành Lý Quảng tiểu thế giới , trồn vào trong hư không , trở thành Nhân tộc mạnh nhất biên phòng lực lượng.

Người hậu thế nghe Lý Quảng lịch sử , không khỏi thờ dài thờ ngắn , đều nói Lý Quảng có chủ tướng chi tài , lại không có chủ tướng chi vận.

Lý Quảng khó khăn phong sau , không phải là bởi vì hắn không có tài năng , mà là thế đạo bất bình a!

Lúc đó viện thừa than thở Lý Quảng gặp gỡ , đem thêm vào vũ miếu anh triết trong hàng ngũ , từ đây , Hoài Nhu Bá phi tướng Lý Quảng bìa vị đại lập , trở thành hậu thế một nỗi tiếc nuối khôn nguôi một trong.

Tô Nghi mỗi lần nhớ tới Lý Quảng bình sinh , trong lòng liền cảm giác phiền muộn không ngớt.

Tiếc như dãy núi , hời giống như dương.

Bầu trời mênh mông bầu trời chiến đấu vẫn còn kéo dài , mưa thuận gió hoà vẫn chưa từng ngừng nghỉ.

Ở phía xa , cực quang sáng chói , khói súng như nước thủy triều , cung tướng môn anh tư bộc phát , Man Tộc lửa giận di thiên.

Chiến đấu càng kịch liệt , lại càng phát nổi bật lên Lý Quảng thân hình thật giống như nền tảng trong gió , giống như hòa bên cạnh lá khô , lúc nào cũng có thể tiêu tán ở mảnh này trong thiên địa.

Chiến tranh động tĩnh để cho đại địa kinh hãi , không khí phát ra từng tiếng nổ đùng , trong đó kia lau sầu bi , kia sợi đau thương số , tựa hồ cũng cùng Tô Nghi giống nhau , đối với Lý Quảng khó khăn phong kêu bất bình , mà nỗi lòng chưa xót.

Nhìn đến Tô Nghi nắm bút , thật lâu đứng lặng , cũng không động bút viết chữ , Tô Thi Nhi vẻ mặt vô cùng nghi hoặc.

"Nghi nhi , ngươi đây là ?"

Tô Nghi không trả lời , mà là ngửa đầu lên trời , cao giọng hô to: "Toàn bộ ta sức mọn , giúp tiên hiền Hoài Nhu Bá mở ra hùng phong!"

Lý Quảng như là nghe tiếng hô hoán này , quay đầu lại nhìn về phía Tô Nghi , giữa hai lông mày lướt qua vẻ ngạc nhiên \* màu sắc.

Thấy Tô Nghi dự định đặc biệt vì Lý Quảng làm thơ văn , Liễu Tâm Chiếu trong lòng động một cái , đồng trong con ngươi hiện lên vẻ chờ mong.

Ngay tại Tô Nghi chuẩn bị động bút lúc.

Giang Bắc , Trung Nguyên.

Vị kia cả người thiêu đốt ngọn lửa màu đen thấp tiểu Man tộc nâng lên móng , rồi đi Lạc Dương ngoại ô , từ từ đi về phía phía nam.

Hắn nhịp bước nhìn qua là như vậy chậm chạp , nhưng mỗi bước ra một bước , thân hình cũng sẽ đột nhiên xuất hiện ở ngoài trăm dặm , chỉ là mấy cái loáng một cái , hắn liền đến tiền tuyến.

Theo tầng dưới chót nhất dân du mục đến tôn quý Thiên Vu , vô luận là bình thường vẫn là chó sói , vương thậm chí là hân tộc huyết mạch , sở hữu Man Tộc đều tự giác vì hắn nhường đường.

Đại khả hân Elie lẳng lặng đứng lặng tại bờ sông , nhìn bờ bên kia anh hồn môn.

Mười mấy vị Thiên Vu hầu hạ hai bên , cúi đầu đến , tỏ vẻ đối với Elie Khả Hân tôn kính.

Hắn nhìn về phía Lý Quảng.

Hắn tự tay chỉ hướng Lý Quảng.

Chỉ là một chỉ, Elie Khả Hân không có dùng bất kỳ năng lực.

Chỉ là một chỉ, phụ cận ngàn dặm sông đoạn bắc ngạn, sở hữu Man Tộc thật giống như lấy được sắc lệnh, tiếng gào ầm ầm, như có thiên khiêu.

Sở hữu Man Tộc sử dụng chính mình một kích mạnh nhất, từng đạo chiến hào nốt nhạc, từng cơn lửa giận hung thú, từng cây một tín ngưỡng Đồ đảng, kinh thiên động địa, phiên giang đảo hải, mệnh mông cuộn cuộn hướng Lý Quảng nhào tới.

Đừng nói là Lý Quảng, đổi thành bất kỳ một vị cung tướng đều không cách nào ngăn cản bức này thế công.

Lý Quảng nhắm hai mắt lại.

Tô Nghi khẽ nhủ mảy, hắn tài thơ ca viết lên một nửa.

Sở hữu nhìn thấy cảnh này Nhân tộc rồi rít phát ra thét một tiếng kinh hãi.

"Vây mà chỉ tập kích Hoài Nhu Bá một người!"

"Chẳng lẽ mạn dự định từng cái một kích phá?"

"Lần này xong rồi, Hoài Nhu Bá nhìn qua vốn là suy yếu, tuyệt đối không ngăn được này một lớp tập trung đã kích a!"

"Tiên Thánh phù hộ!"

"Các vị lão chủ tướng lão phi tướng mau tới cứu tràng đi!"

Rất nhiều giải Lý Quảng cùng Long thành liên hệ người càng là trong lòng căng thẳng.

Hoài Nhu Bá anh hồn nếu là vừa tiêu tán, Nhân tộc liền thật xong rồi!

Tự tại lúc này, hơn mười vị cung tướng anh hồn đồng loạt dẫn cung bắn tên, bờ phía nam cao cấp các tướng lĩnh cũng rồi rít xuất thủ, hoặc cùng binh độc vũ, hoặc khẩu Phật tâm xà, hoặc lực lượng đông đảo hùng mạnh, cơ hồ là không chỗ nào không cần kỳ năng, đem bờ bên kia đã kích tất cả hóa giải.

Vô số đạo lực lượng đụng vào nhau, trong nháy mắt phá núi quấy biển, lắc lư mà rung thiên, giao phong phạm vi mặt sông cơ hồ vì vậy trầm xuống ba trượng, cầu kinh gió mạnh đem hai bờ sông người man thối khắp nơi ngã đùng, một trận tiếp một trận chói tai hú gọi thật giống như đợt sóng bình thường liên tiếp nhào tới, tất cả mọi người đều cảm thấy tuyên truyền giác ngộ, đại não nổ ầm.

"Quả nhiên không ngoài sở liệu của ta, Man Tộc mục tiêu chỉ có Lý Quảng một người, có lẽ còn cùng Long thành có chút dây dưa; ta coi như là nhìn ra, cuộc chiến tranh này điểm mấu chốt, chính là Lý Quảng!"

Tô Nghi thâm nghĩ lấy, lại đem sự chú ý chuyển trở về mặt bàn, viết thoãn thoắt.

Nổ vang cùng liệt quang đi qua, mặt sông lần nữa khôi phục lại bình tĩnh.

Mọi người nhìn đến Lý Quảng anh hồn còn ở, âm thầm thở phào nhẹ nhõm, đều cho là vượt qua nguy cơ.

Nhưng cơ hồ là tại hạ một cái chớp mắt, Man Tộc phát động đợt thứ hai tập trung đã kích, mục tiêu vẫn là Lý Quảng!

Mất thấy đợt thứ hai thế công càng ngày càng gần, cũng chỉ có lựa thừa lác đác mấy người tiến hành đón đánh, đông đảo lê dân bách tính nóng lòng không gì sánh được, như có viêm đốt.

Không người có thể muốn lấy được, tại đại khả hân dưới sự chỉ huy, Man Tộc vậy mà có thể không gián đoạn mà phát động tấn công!

Quốc Viện trung, hai vị lão chủ tướng ngón tay hơi hơi hiện lên quang, như là chuẩn bị xuất thủ.

Nhưng ở qua trong giây lát, hai người bọn họ cùng kêu lên phát ra một đạo tiếng kinh ngạc khó tin, ánh mắt đầu chuyển, cặp mắt chiếu ra rồi Tô Nghi thơ trang.

Tô Nghi đã viết xong cuối cùng một chữ.

« tác hạ khúc. Đêm xạ hổ »

Lâm ám thảo kinh phong,

Tướng quân dạ dẫn cung.

Bình minh tầm bạch vũ ,

Một tại thạch lăng trung.

Đây là Đường triều thi nhân Lô Luân bút hạ kinh điển thơ làm , dùng ngắn ngủi 20 chữ , liên tình tế mà đem Lý Quảng thuật bắn tung búng hiện ra ở trên giấy.

Mà trong thơ cho thì lấy tự Lý Quảng thứ nhất điển cổ: Tư Mã Thiên « sử ký » trung ghi lại , Lý Quảng một lần đi săn , thấy trong bụi cỏ tảng đá , cho là một đầu mãnh hổ , lập tức giương cung bắn tới , sau đó đến gần vừa nhìn , cũng chỉ là một khối tựa như mãnh hổ đá lớn mà thôi , mà hắn bắn ra mũi tên , mũi tên thậm chí đi vào trong đá , có thể thấy Lý Quảng thuật bắn chỉ tinh xảo.

Mà Lô Luân thì dùng hoa lệ cùng khoa trương chữ viết , là Lý Quảng quy tắc này điển cổ tăng thêm một vết hí kịch cùng sắc thái truyền kỳ.

Tô Nghi bút lạc , đột nhiên , thơ trang bộc phát ra sáng chói quang huy , lấp lánh huy hoàng , như dương lông lánh!

Tổ Thủy Huyền con dân tất cả đều nghiêng đầu nhìn về phía Tô Nghi gia.

Tô Nghi trước mắt , thơ trang lên , trăm trượng hào quang ngút trời mà lên , như Lư Kim thác nước đi ngược dòng nước , toàn bộ đổ vào Lý Quảng anh hồn bên trong.

Chỉ thấy Lý Quảng thân hình trong phút chốc trở nên ngưng tụ , trong chớp mắt vượt qua cái khác cung tướng , bên ngoài thân kim quang bắn ra bốn phía , tràn đầy bàng bạc năng lượng.

Tổ Thủy Huyền , sở hữu dân chúng là chi hoan nhảy.

"Bên kia là Tô gia. . . Đó là tô mười trù thi văn!" Cũng không biết là người nào phát ra một tiếng hô to.

"Chỉ dựa vào một phần thi văn là có thể đề cho Hoài Nhu Bá anh hồn trọng hoán quang huy , có thể thấy này thi văn chi tài văn chương cùng ý cảnh , đã đủ để leo lên ngàn trượng đỉnh núi!"

"Chờ đến cuộc chiến tranh này kết thúc , lão hủ nhất định muốn hướng tô mười trù trong phủ được đọc!"

"Đừng nói như vậy không may mắn mà nói. . ."

Mà các nơi khác dân chúng không có thể thấy Tô Nghi thơ thành chớp mắt cảnh tượng , nhưng thấy đến Lý Quảng hồi phục , cũng không khỏi vui mừng khôn xiết , tung tăng phi thường.

Lý Quảng thân hình mẫn dật năng lượng , không hề hư mỏng.

Còn không đợi Tô Nghi cao hứng , trong đầu hấn Luyện Binh Trạng nhẹ nhàng rung một cái , "Kim thiên thoát xác" thiên mệnh tướng tinh bắn ra một luồng ngân quang , theo Tô Nghi giữa chân mây thoát ra , thật giống như màu bạc giống như sao băng bay vào Lý Quảng trong đầu.

"Ồ ? Kim thiên thoát xác sao lại thế. . . Đúng rồi , tạo thành kim thiên thoát xác mấy cái tiểu trong chiến dịch , trong đó cũng có Lý Quảng một lần chiến đấu! Chẳng lẽ cũng là bởi vì tăng quan hệ này , ta thiên mệnh tướng tinh tài năng ảnh hưởng đến Lý Quảng ?"

Tại tiếp thu được kim thiên thoát xác lúc , Lý Quảng quay đầu đi , nhìn về Tô Nghi phương hướng , gật gật đầu , trong mắt như có vẻ cảm kích.

Tô Nghi hướng hấn trịnh trọng liền ôm quyền.

Tô Thi Nhi cùng Liễu Tâm Chiếu trong mắt tia sáng kỳ dị lóe lên , không nghĩ đến Tô Nghi bài thơ này vậy mà có như thế đại hiệu năng , còn có thể đưa đến tiên hiền cảm tạ.

Lúc trước rót vào anh hồn đều là kim quang , này một luồng ngân quang là như vậy làm người khác chú ý , dân chúng rồi rít suy đoán này sọi ngân quang đến tốt cùng là lực lượng gì.

Đột công kích thứ hai ừ ừ kéo đến vọt tới , rất nhiều người tim đều thót lên tới cổ họng lên , khăn trương tới cực điểm.

Nhưng mà , ngay tại Lý Quảng tức thì bị cuốn vào trong cuồng triều lúc , thân hình hấn lại đột nhiên chột lóe , biến mất ngay tại chỗ!

Cứ như vậy hư không tiêu thất mà vô ảnh vô tung.

Vô số đạo hoặc cường hoặc yếu lực lượng tại Lý Quảng lúc trước đứng giữa không trung nổ lên , con lốc cuốn mười mấy dặm , trên mặt đất một rừng cây bị cuồng phong nhổ tận gốc.

Khí thế mặc dù bức bách người , nhưng mà lại không có thương tổn được bất luận kẻ nào.

Bờ phía nam Nhân tộc thôn xao không ngừng , bắc ngạn Man Tộc nhưng là đầy bụng hồ nghi.

Elie Khả Hân con người chợt co rụt lại , quay đầu hướng lòng sông một nơi , đột nhiên phát ra chiến hào!

Chung quanh Man Tộc tất cả đều cảm thấy chẳng biết tại sao , bởi vì nơi đó cũng không có bất kỳ người nào tồn tại.

Nhưng liền ở trong lòng bọn họ sinh ra cái ý nghĩ này lúc , ngay tại Elie Khả Hân mở miệng rống giận lúc , kia một chỗ , Lý Quảng đáng người lặng lẽ hiện lên!

"Trời ơi , vậy mà một thuần gian di động rồi hơn mười dặm!"

"Cái này chẳng lẽ cũng là Hoài Nhu Bá lực lượng ? !"

"Không đúng sao , hẳn là lúc trước đạo ngân quang kia lực lượng , kia đến tột cùng là gì đó ?"

...

Bạn đang đọc truyện *Binh Pháp Đại Thánh Convert* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 99: Thiên Vu ngã xuống , quân văn ra đời!

Đồng đảo dân chúng mượn kỳ quan diễn hóa , đem Lý Quảng cử động thu hết vào mắt , rồi rít kinh ngạc thán phục.

Man Tộc toàn đều ngăn ở tại chỗ: Cho tới nay , bọn họ đều cho là những thứ này cung tướng anh hồn thì không cách nào rời đi vũ miếu phạm vi , nhưng giờ phút này nhìn đến Lý Quảng trong thời gian ngắn di động mười mấy dặm , đi tới lòng sông bên trong , này quý dị tình cảnh cơ hồ đưa bọn họ nhận thức gỗ tan tành.

Elie Khả Hân chiến hào hóa thành một đạo thương mang mờ ảo ký hiệu , thật giống như một cây mũi tên , lại tựa như Hán ngữ "Cái" chữ , dán mặt nước trượt đi , mũi nhọn nhắm thẳng vào Lý Quảng!

Cái này nốt nhạc lướt qua , lưu lại một đạo làm người sợ hãi màu đen quỹ tích , thật giống như liền không gian đều không thể chịu đựng hấn vô biên uy năng: mũi nhọn chẻ tre đâm nứt , mỗi một tắc , mỗi một Ly không gian rồi rít nát bấy , phát ra nứt ra bình thường tiếng vang đến , thật giống như ngàn ve hú gọi , vừa tựa như vạn tước đề kêu gào.

Này nốt nhạc chỉ có dài đến một xích , so với bình thường mũi tên còn thiếu , lại không có bất kỳ người nào dám can đảm khinh thường hấn.

Khả Hân tùy ý một đòn , đều đủ để xóa bỏ phi tướng hoặc Thiên Vu!

Huống chi , Lý Quảng chi là một đạo anh hồn mà thôi, hấn lực lượng kém xa sinh thời.

Âm phù tốc độ phi hành cực nhanh , trong chớp mắt lướt qua hơn mười dặm mặt sông , xông về Lý Quảng , chỉ cần đánh trúng , không , chỉ cần đến gần , ẩn chứa trong đó uy áp , ắt sẽ để cho người sau hồn phi phách tán!

Bờ sông phòng thủ các binh lính âm thầm nắm chặt quả đấm.

Chỉ thấy Lý Quảng khoe miệng khê nhếch , lần nữa khều một cái giấy cung.

Tiếng giấy cung lần đầu tiên truyền ra , lại không có rung chuyển đạo kia nốt nhạc chút nào.

Rất nhiều người trong lòng một nắm chặt: Chẳng lẽ bằng Lý Quảng thuật bắn năm cánh uy năng , cũng không thể ngăn cản Khả Hân uy năng ?

Tò Nghi khê mỉm cười , một ít cẩn thận người cặp mắt sáng lên.

Bọn họ phát hiện: Chiến hào nốt nhạc mặc dù chưa từng tiêu tan , nhưng ở sau đó , có một cổ vô hình lực lượng đem mặt nước hướng hai bên đẩy ra , phong trì vân quyền bình thường hướng Elie Khả Hân chạy đi , thế như lao nhanh!

Rất rõ ràng , đây là "Ứng dây mà ngược lại" lực lượng vô hình vượt qua chiến hào nốt nhạc , mục tiêu chỉ có một cái: Vì ám sát Elie Khả Hân!

Vì cái này mục tiêu , Lý Quảng dù là ngọc đá cùng vỡ cũng sẽ không tiếc , vì thế , hấn không thấy chiến hào uy hiếp.

Elie Khả Hân không nhúc nhích, ngược lại thì phía sau hắn một vị Thiên Vu cứu chủ nóng lòng, gào thét nhảy vào trong sông, bộc phát ra cả người lửa giận, trong lúc vội vàng, không sợ chết mà nghiêng hướng về này lực lượng vô hình.

Man Tộc trong đội ngũ hét lên kinh ngạc, bờ phía nam mọi người, bao gồm Tô Nghi tất cả đều nghi vấn đầy mặt: Khả Hân vì sao không tự mình xuất thủ?

Kia Thiên Vu cùng lực lượng vô hình đụng vào nhau, trong khoảnh khắc, một tiếng vang thật lớn tại mặt sông nổ lên, trăm trượng cột nước kích thích, bắc ngạn thật giống như nổi lên cuồng phong bạo vũ.

Ứng dây mà ngược lại lực lượng gặp ngăn trở, ứng tiếng tiêu tan; hơi nước tán ra, mọi người vừa nhìn vị kia Thiên Vu, thân thể đã bị lực lượng khổng lồ xông tan tành, cụt tay cụt chân tại mặt sông nổi lơ lửng, chậm rãi trầm xuống.

Mà xem xét lại Lý Quảng nhưng là tại chiến hào tức thì tới người trong chớp mắt ấy, mượn kim thiên thoát xác, thân hình chợt lóe, lần nữa trở lại bờ phía nam bầu trời.

Chiến hào nốt nhạc thất lạc mục tiêu, lặng lẽ lên vào trong không gian, im hơi lặng tiếng biến mất.

Tại ai cũng không có phát hiện hư không vô tận bên trong, một viên vạn trượng tinh thần đột nhiên vỡ vụn, cơ hồ hóa thành phần vụn.

Tràng này trong thời gian ngắn giao phong đã phân ra kết quả, bên bờ Man Tộc ngược lại hít một hơi khí lạnh, nhìn thấy cảnh này dân chúng cùng kêu lên gọi tốt!

Đây là tại đại chiến bùng nổ sau đó, vị thứ nhất ngã xuống Thiên Vu!

Thiên Vu mất mạng, mà Lý Quảng lại lông tóc không hư hại, Nhân tộc lấy được tiên cơ ưu thế!

Liễu Tâm Chiêu nhẹ nắm phần quyền thêm buông ra, nàng mơ hồ đoán được, coi như là cái khác cung tướng anh hồn trạng thái đỉnh cao, hẳn là cũng không khả năng có như thế phát huy, mà Lý Quảng lại làm được, rất rõ ràng, Tô Nghi kia bài thơ công lao quá vĩ đại!

Đồng thời, trong lòng nàng lại tại suy đoán, vậy từ Tô Nghi cái trán bay ra một luồng ngân quang, đến tột cùng là lực lượng gì?

Mà phần lớn người đều hiểu, nếu không phải là « xạ kinh » diệu thể, dẫn phát mưa thuận gió hoà kỳ quan, những thứ này cung tướng anh hồn cũng sẽ không bị triệu hoán đi ra, càng không thể nào lấy được như vậy chiến quả.

Nếu là không có cung tướng anh hồn hiển linh, bờ phía nam phòng thủ các binh lính giờ phút này có lẽ đã cùng Man Tộc đánh sập lá cờ, ắt phải tạo thành cực lớn thương vong!

Có thể nói, tàn sát vô số Man Tộc, thậm chí chém chết một đầu Thiên Vu, cùng với giữ được thiên thiên vạn vạn phòng thủ binh lính tính mạng, này bản « xạ kinh » tác giả làm cư công đầu!

"Đến tột cùng là vị kia đại hiền lấy xuống này trải qua, ngăn cơn sóng dữ?" Rất nhiều người trong lòng hiểu kỳ tới cực điểm.

Nhìn kia Thiên Vu thi thể, đứng ở đại khả hân sau lưng Đóa Đóa Hân Thiên Vu âm thầm thở phào nhẹ nhõm, trong lòng vui mừng nói: "Cũng còn khá Bốn vương nhận được cứu chủ xung động, nếu không chìm vào đáy sông sẽ phải đổi người rồi, Bốn vương cái mạng này cũng không phải là đem ra như vậy lãng phí. . . Ai yêu, khi nào mới có thể làm cho ta theo kia La Tử Duệ thống khoái chiến nhất tràng a!"

Những thứ này Thiên Vu đều là mỗi một bộ lạc thù địch, giờ phút này thấy một vị khác Thiên Vu bỏ mình, biểu tình hỗn loạn, từng người mang ý xấu riêng.

Lúc này, Tô Nghi nhưng trong lòng tại lâm bấp: "Này kim thiên thoát xác không chỉ có để cho Lý Quảng truyền tông hơn mười dặm, lại còn có thể trợ giúp hắn trở về chỗ cũ, chẳng lẽ ta kim thiên thoát xác ảnh hưởng đến Lý Quảng lúc, còn lên cấp? Cũng không biết là cấp ba kì mưu, cũng hoặc là cao cấp hơn đặc hiệu?"

Nhưng Tô Nghi tâm thần tiến vào Luyện Binh Tràng, ngẩng đầu nhìn lên, kim thiên thoát xác mặc dù tiến vào vô kể khả thi trạng thái, nhưng cũng không có tấn cấp, liền cảm thấy tiếc nuối không ngớt.

Bất quá, bởi vì Lý Quảng là kim thiên thoát xác người sáng lập một trong, đang sử dụng qua Tô Nghi kim thiên thoát xác sau đó, hẳn một lần kia chiến tích kiến thức cũng không giữ lại chút nào rồi quán thâm cho Tô Nghi; mà này tràng kỳ ngộ, cũng để cho Tô Nghi cái này kì mưu đạt tới cấp hai đỉnh phong, tấn thăng cấp ba trong tầm tay!

Chờ ở nói, cơ hồ chính là Tô Nghi gián tiếp sử dụng cấp hai kim thiên thoát xác, chém giết một vị Thiên Vu!

Tô Nghi lần này biểu hiện, bị trên bầu trời mây đạo ánh mắt thu hết vào mắt, mấy ông lão đưa hắn công trận lặng lẽ ghi tạc trong lòng.

Theo Tô Nghi bút rơi, Lý Quảng phát uy cho đến hắn trở về chỗ cũ, cũng bất quá mới trải qua hai ba hơi thở thời gian mà thôi.

Đột nhiên, Tô Nghi trước mặt « tắc hạ khúc. Đêm xạ hổ » thơ trang vậy mà chậm rãi nổi lên!

Một trận kim quang từ trang giấy trung phóng lên cao , thẳng tới chừng mười trượng mới đưa đem dừng lại , thật giống như cháy hừng hực kim sắc cột lửa!

Khác biệt với lúc trước rót vào Lý Quảng trận kia kim quang , giờ phút này thơ trang ánh sáng lộ ra hơi có chút thâm thúy ám trầm , trong đó thật giống như tràn đầy vô số rất nhỏ màu đen chữ viết.

Nhìn trước mắt ánh sáng mạnh , Tô Nghi lại không có chút nào cảm thấy nhức mắt , ngược lại , trận này ánh sáng thật giống như ôn hòa dòng chảy bình thường phát qua hần con mắt , chảy xuôi ở trong cơ thể hần mỗi một góc bên trong , để cho hần tinh thần lực lại tăng trưởng rồi hai thành có thừa.

Tô Nghi giờ phút này tinh thần lực hùng hậu , cơ hồ đã vượt qua hoa giáp lão nhân!

Sau đó , lấy Tổ Thủy Huyền làm trung tâm , trong vòng phương viên trăm dặm đại địa phát ra quy luật chấn động , thật giống như trống mặt run rẩy.

« xạ kinh » đưa tới mưa thuận gió hoà tạm thời tại khu vực này ngừng nghỉ , trở nên là mây đen tụ đến , sấm chớp rền vang; gió mạnh kêu khóc , càn quấy đường phố!

Đồng thời , trăm 20 trượng đại bút trống rỗng xuất hiện , trên đó chạm trổ tinh xảo Long văn , trông rất sống động.

Quý Huyền lệnh , Hoàng Phủ Viện Sự chờ Tổ Thủy Huyền một đám quan chức ngửa đầu nhìn trên bầu trời trăm trượng Long văn bút , thần tình khiếp sợ không thể phụ gia.

"Ta Tổ Thủy Huyền lại phải có một phần quân văn ra đời ?"

"Trung cấp quân văn!" Lý giáo úy càng là vỗ án , theo trên tường thành nhìn về phía đại bút phương hướng , ngạc nhiên nói , "Rốt cuộc lại là Tô hiền chất làm chỉ thơ , ngăn ngừa một tháng liền có hai thiên quân văn nhờ tay hần , bực nào thiên kiều! Hơn nữa , đây là ta Tổ Thủy Huyền phần đầu tiên Trung cấp quân văn ra đời!"

Liền ở tại phụ cận một ít dân chúng rồi rít hương Tô Nghi cửa nhà vọt tới , cũng muốn tận mắt nhìn đưa tới kỳ quan thi văn đến tột cùng có cỡ nào tài văn chương cùng ý cảnh , nhưng đều bị Quý An trung thực ngăn ở ngoài cửa.

Trong sân , Tô Thi Nhi đẩy mặt tò mò nhìn trên bầu trời đại bút.

"Nghi nhi , đây chính là vĩ bút tông quân kỳ quan ?"

"Ừ? Ngươi nghe nói qua ?" Tô Nghi cười nói.

"Ừ, tâm chiếu muội muội đã nói với ta ngươi tại án kiện đầu yến trong biểu hiện , nàng còn nói nàng cho ngươi như. . ."

"Ho khan một cái ho khan. . ." Liễu Tâm Chiếu vội vàng ho nhẹ , cắt đứt Tô Thi Nhi mà nói.

Đồng thời , nàng thầm nghĩ nói: "Tô Lang , trong vòng một tháng ta tận mắt nhìn đến ngươi hai thiên quân văn ra đời , ngươi đến tột cùng còn có bao lớn tiềm lực ?"

Tô Nghi vừa nhìn về phía trước mặt thơ trang.

Trăm trượng Long văn bút nổi lên , thánh bút đề danh , Kim Ngọc bồi chương!

Chỉ bất quá , Tô Nghi đã sớm quyết định bài thơ này tên là « tắc hạ khúc. Đêm xạ hổ » rồi , giờ phút này thánh bút vung lên , nguyên lai thơ tên nhưng lại như là cùng đang sống , hóa bướm mà bay , trên không trung xòe cánh đi vòng vo mấy vòng sau đó , lại trở về thơ trang bên trong.

Tô Nghi cảm thấy chẳng biết tại sao , không biết này dị tượng đại biểu gì đó.

Sau đó bước ngay ngăn có thứ tự , « đêm xạ hổ » thơ trang tại Kim Ngọc bồi giả bộ bên dưới , lác mình một cái hóa thành ung dung gọn gàng thi văn quyền trực.

Long văn bút biến mất , không trung ánh sáng thu liễm , mưa thuận gió hoà lần nữa hạ xuống.

Giang Bắc , Elie Khả Hần ánh mắt ngăn ngừa rồi đi Lý Quảng , nhìn về phía Tổ Thủy Huyền phương hướng.

Hần có thể từ nơi này lần vĩ bút tông quân kỳ quan trung , cảm nhận được cùng Lý Quảng anh hồn giống nhau khí tức.

Nhưng Elie Khả Hần sắc mặt bình tĩnh , nhìn không ra bất kỳ hi nộ ai nhạc.

Tổ Thủy Huyền theo binh dân bách tính đến Huyền lệnh viện sự tất cả đều trong lòng lửa nóng , vui vẻ như ngọn lửa , cùng người chung quanh triển khai sôi nổi thảo luận , đều đang suy đoán Tô Nghi này đầu vừa có thể tăng phúc Lý Quảng , có thể tạo thành trung phẩm quân văn thơ đến tột cùng là nội dung gì.

Tô gia trong sân.

« đêm xạ hổ » quyền trực trở về Tô Nghi trong tay.

Đây là Tô Nghi cuốn thứ nhất trung phẩm quân văn, ý nghĩa khá là trọng đại, khiến hấn trong lòng mơ hồ có chút tung bừng.

Đột nhiên, này bản thi văn quyền trực một đầu bắn ra một màn màu đen nặng lượng, chui vào Tô Nghi mi tâm.

Tô Nghi một trận hoa mắt, cảm giác kia sọi nặng lượng màu đen đột nhiên tại Luyện Binh Tràng bầu trời nổ tung, sau đó lại nhanh chóng gây dựng lại, tạo thành một quyền màu đen phong bì thư tịch, lẳng lặng trôi lơ lửng ở giữa không trung.

Tô Nghi vội vàng tiến vào Luyện Binh Tràng, nhất thời mặt lộ vẻ kinh ngạc.

Này bản màu đen thư tịch nhãn sách thượng thư viết "Tắc hạ khúc tập" hai chữ, kiểu chữ giống canh điều vân, như có Thái Cổ chi vận, lại là một quyền văn tập!

Sau đó Tô Nghi lại một nhìn trong tay, « đêm xạ hổ » quyền trực vậy mà đi theo hấn cùng nhau tiến vào Luyện Binh Tràng!

"Quân văn vậy mà cũng có thể tiến vào Luyện Binh Tràng. . ." Tô Nghi kinh ngạc không ngớt.

Bạn đang đọc truyện *Binh Pháp Đại Thánh Convert* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 100: Tín ngưỡng hội tụ, Đồ đẳng hiện thế!

Nhưng mà còn không đợi Tô Nghi tìm tòi kết quả, trong tay quân văn chính là hơi hơi run lên, vậy mà thoát khỏi Tô Nghi bàn tay, trên không trung nổ lên, hóa thành mấy chục chữ viết, từ từ tụ vào « tắc hạ khúc tập » trung.

Sau đó, « tắc hạ khúc tập » lật tới trang thứ nhất, « đêm xạ hổ » thỉnh linh ấn ở trên đó, mấy chục chữ lóng lánh lấp lánh kim mang!

Văn tập chỉ có một trang này có chữ viết, mà phía sau mấy chục trang toàn bộ lưu trắng. Tô Nghi sâu xa thăm thẳm gian tiếp nhận được một cỗ tin tức, trong lòng càng cảm giác không tưởng tượng nổi.

"Này văn tập vậy mà có thể để cho ta không cần tay cầm quân văn, vô căn cứ đọc lên liền có thể sinh thành dị tượng; mà nguyên bản đọc quân văn yêu cầu hao phí tinh thần, mà ta lại chỉ yêu cầu hao phí tinh thần lực, với ta mà nói là không gì sánh được cực lớn ưu thế! Ngoài ra, ngày sau ta nếu có thể viết ra giống nhau loại hình thi văn, cũng có thể bị thu nhận vào này bản « tắc hạ khúc tập » bên trong!"

Tô Nghi vui mừng quá đổi.

"Này văn tập đến tột cùng là trung phẩm quân văn quá mức quà tặng, cũng hoặc là đặc định dưới điều kiện mới có thể sinh thành? Không biết người khác có hay không loại này văn tập, vô luận như thế nào, có này bản văn tập nơi tay, ta so với người khác có lẽ thì có một loại Tiên Thiên ưu thế, phải làm thật tốt lợi dụng." Tô Nghi trong đầu nghĩ.

Tô Nghi tâm niệm vừa động, « tắc hạ khúc tập » được thu vào rồi Yên Hải Bi bên trong.

Sau đó hấn thối lui ra Luyện Binh Tràng, Tô Thi Nhi cùng Liễu Tâm Chiêu đều dùng một loại cổ quái ánh mắt nhìn hấn.

Tô Nghi nhìn mình trong tay, « đêm xạ hổ » đã hư không tiêu thất không thấy, cũng khó trách hai nữ sẽ cảm thấy kỳ quái.

Tô Nghi ho nhẹ một tiếng, hóa giải bầu không khí lúng túng, cũng không muốn giải thích nhiều, lần nữa đưa mắt về phía Trường Giang chiến trường.

Nơi đó chiến đấu vẫn đang kéo dài.

Được đến thiên hạ văn nhân thi văn tăng phúc, một đám cung tướng anh hồn càng chiến càng hăng, Man Tộc toàn thể không ngừng kêu khổ.

Nếu là có thể một mực như vậy kéo dài nữa, nếu là cung tướng anh hồn không bao giờ tiêu tan, coi như là lấy Man Tộc mười tỉ chi chúng, chỉ sợ cũng cầm Nhân tộc không thể làm gì.

Nhưng sau đó thì vẫn đối với cung tướng môn tăng phúc càng ngày càng yếu , rất nhiều người đều hiểu , này là chuyện không có khả năng.

Quốc Viện nội bộ , mấy trăm vị quan chức đi tới đi lui , bận rộn tới mảy tới mảy.

Cả tòa Xu Mật Viện giống như không ngừng vận chuyển khổng lồ máy móc , vô số đạo chỉ thị liên tiếp không ngừng phát hướng các nơi , lại có đại lượng tin chiến sự theo mỗi cái sông đoạn hồi đến , càng chiến loạn thời kỳ , Quốc Viện lại càng có thể phát huy hẳn coi như trong nhân tộc khu tính chất.

Các quan viên bước chân lui tới trùng điệp , phát ra quy luật vang động.

Đột nhiên , có một đạo tiếng hét lớn , phá vỡ phần này quy luật.

"Hoài Nhu Bá anh hồn có động tĩnh , là hoàn toàn tĩnh lại điềm báo trước!" Một vị tể tự nhân viên hô to.

"Có hay không có khả năng tu bổ Long thành lối đi ?" Rất nhiều người không dần nổi hỏi.

"Ta thử một chút. . . Vẫn là không được , Hoài Nhu Bá mặc dù anh hồn tĩnh lại , nhưng ý chí lại không thể hồi phục , vì vậy không có hưởng ứng ta kêu; từ phi. . . Từ phi có người có thể làm ra một phần , đủ để câu động Hoài Nhu Bá di chí thiên cổ hùng thơ. . ."

Mọi người trợn trắng mắt , này trong lúc vội vàng có thể viết ra thơ tới cũng là không tệ rồi , điều kiện lại còn như vậy hà khác.

Thiên cổ hùng thơ nào có tốt như vậy làm , nếu không Nhân tộc cũng sẽ không bị Man Tộc áp chế tới mức như thế rồi.

Hơn nữa còn phải có thể câu động Hoài Nhu Bá di chí ?

Hoài Nhu Bá di chí cơ hồ tất cả mọi người đều biết rõ , chính là phong Hầu bá tướng , cùng với thủ vệ Nhân tộc , muốn viết ra đồng thời thỏa mãn hai cái điều kiện này thiên cổ hùng thơ , biết bao khó khăn!

Khó như lên trời!

Nhân tộc hy vọng ở chỗ nào ? !

Tổ Thủy Huyện , Tô Nghi nhìn chăm chăm bầu trời.

Mặc dù Lý Quảng bởi vì « đêm xạ hổ » ảnh hưởng , được thêm vào chiến đấu , không ngừng lấy hẳn "Úng dây mà ngược lại" năng lực đối kháng cũng tàn sát đại lượng Man Tộc , thế nhưng , Man Tộc số lượng thật giống như dài đằng đẳng tinh thần , vô cùng vô tận , ngã xuống một đầu Man Tộc , sẽ có mười đầu Man Tộc đứng ở tiền tuyến , thêm vào chiến đấu.

Nhân tộc vẫn không thấy được thắng lợi ánh rạng đông.

"Không đủ , còn chưa đủ , cho dù tăng cường Lý Quảng , cho dù tăng cường chư vị cung tướng tiên hiền , thế cục vẫn không có quá lớn thay đổi. . . Duy nhất có thể để cho Nhân tộc cùng Man Tộc phân đình kháng lễ lực lượng , có lẽ chỉ có Long thành!"

Tô Nghi trong lòng không tiếng động kêu gào , quyết định một cái quyết tâm.

Hắn một lần nữa giơ lên bút đến , bắt đầu chấm mực.

Cùng lúc đó , bắc ngạn Man Tộc lại đồng loạt đình chỉ đả kích.

Bờ phía nam Nhân tộc , cùng với trên bầu trời cung tướng môn trong lòng buồn bực , động tác cũng theo đó vừa chậm.

Ngay một khắc này , Man Tộc rồi rít giơ lên binh khí , ở trên người mình cắt một đường lỗ , phát ra nhiếp nhân tâm phách tiếng hô tới.

Theo bờ sông , từ sau mới trùng điệp vô cùng chuẩn bị trong đại doanh , mấy trăm triệu , không , thành trên trăm ngàn ức tích màu đỏ thẫm máu tươi , thật giống như mưa to nghịch lưu , giống như Dịch châu châu quá cảnh , toàn bộ bay đi Elie Khả Hãn trên đỉnh đầu.

Cho dù gió xuân thổi một cái , nhóm lớn máu tươi tiêu tan , hóa mưa một tưới , vô số giọt máu chôn vùi , nhưng vẫn có phần lớn huyết dịch hội tụ đến rồi bắc ngạn bầu trời.

Đại lượng huyết dịch như giang hà vào biển , hội tụ thành cơ hồ có năm dặm đường kính huyết sắc quả cầu , thật giống như huyết sắc ánh trăng!

Tràng diện này như vậy loạn tâm hồn người , như thế phóng túng hồn nhiếp phách!

Cho dù cách xa thiên sơn vạn thủy , kia khổng lồ huyết cầu bên trong tràn ngập hung ác sát khí , vẫn thật sâu đắm vào mỗi một cái Nhân tộc trong tâm thần.

Sát khí kia tại huyết cầu mặt ngoài tạo thành thực chất sương mù màu máu , cơ hồ đem sở hữu nước mưa bốc hơi.

Sở hữu Man Tộc cuồng loạn cuồng hô , tâm tình hưng phấn tới cực điểm , bọn họ nhìn về phía trên bầu trời huyết cầu , huyết dịch trong cơ thể như muốn

sôi trào.

Sở hữu Nhân tộc bị trong lòng sợ hãi bế tắc hô hấp , một ít đọc đủ thứ sách sử , thậm chí thấy tận mắt Hoàng Hà huyết chiến trong lòng người tàn nhẫn run lên , chôn sâu đáy lòng tuyệt vọng chỉ tình lẫn nữa hồi phục.

Đồng thời , Tô Nghi viết xuống tựa đề.

« xuất tác. Long thành phi tướng » .

Trong phút chốc , vô hình sức mạnh to lớn khuếch tán ra , loại trừ vững như Thái Sơn Tô Nghi ở ngoài , chung quanh hết thấy sự vật đều rất giống thu được cự lực xô đẩy , bên trong viện cây cối nghiêng về , bốn mặt tường vách tường run rẩy , bên trong nhà xà ngang lao đảo muốn ngã , Tô Thi Nhi cùng Liễu Tâm Chiêu hai nữ dùng hết khí lực , lẫn nhau đỡ , lúc này mới giữ vững thân thể thăng bằng.

Tô Thi Nhi mặt đầy hiếu kỳ , Liễu Tâm Chiêu thì hai tròng mắt mở rộng , ngọc thủ khẽ che môi đỏ mọng , trong lòng mỗi một góc đều bị kinh hi cùng chấn dứt mộ chiêm cứ.

Nàng mơ hồ cảm giác , thế giới này vận mệnh , giờ phút này đang bị Tô Nghi cầm trong tay!

Trên giấy này sáu cái chữ đột nhiên bộc phát ra tia sáng chói mắt , Tô Nghi trước mặt phát ra nứt ra bình thường tiếng vang , không gian ứng tiếng nứt ra , trên giấy quang huy tranh nhau chen lấn tràn vào đen thui kẻ nứt bên trong.

Tại hư không vô tận trung , một tòa phong cách cuồng dã thành trì khê chấn động , run rẩy không nghỉ.

Lý Vệ Long ngồi ở phủ Thái Thú trung , nhìn một chút trong ly sóng gợn tứ tán nước trà , lại ngẩng đầu nhìn về phía vô cùng vô tận hư không.

"Tổ tiên ý chí đang thức tỉnh ? Đại lục đến tột cùng xảy ra chuyện gì ?"

Tại Trường Giang bắc ngạn , tại Elie Khả Hãn đình đầu , một cây bình thường không có gì lạ đầu sói Đồ đằng chậm rãi hiện lên.

Chó sói , là Đột Quyết Man Tộc tín ngưỡng.

Kia Đồ đằng chỉ có cao cỡ nửa người , điêu khắc thô ráp , lộ ra như vậy bình thường , thật giống như muốn phai mờ ở trong thiên địa.

Bờ phía nam Nhân tộc nhìn lại , tất cả đều mơ hồ , đầy mặt hồ nghi.

Nhưng sau đó một khắc , bọn họ hồ nghi thần sắc đột nhiên biến thành khiếp sợ , bởi vì , tất cả mọi người đều phát hiện , cái kia Đồ đằng đình chớp đầu sói vậy mà biến thành vật còn sống , há to miệng , đem trên bầu trời khổng lồ huyết cầu từ từ hút vào vào trong miệng.

Mỗi hút vào một giọt máu , đầu sói biểu tình liền sinh động một phần , mà Đồ đằng chiều dài cùng đường kính cũng theo đó tăng trưởng một phần.

Chỉ là hút vào rồi một phần vận lượng , đầu sói Đồ đằng cũng đã tăng trưởng đến một trạng lớn nhỏ!

Sở hữu phòng thủ binh lính nhìn khắp cả người phát rét , liên tục rút ra hơi lạnh.

Nếu để cho đầu sói Đồ đằng đem máu kia cầu toàn bộ hấp thu , sẽ phát sinh gì đó cảnh tượng ?

Tất cả mọi người đều không dám tiếp tục suy nghĩ giống đi xuống.

Ngay tại đầu sói Đồ đằng bắt đầu hấp thu huyết dịch lúc , bờ phía nam , một đám hào kiệt phi tướng hoặc bước đi như bay , hoặc không câu thúc , rời đi mỗi người trần thủ trận địa , hướng lòng sông bay đi.

Cừu Viện Sự , cùng với Nam Từ Châu Đô đốc La Từ Duệ cũng ở đây trong đó , các châu Đô đốc dốc toàn bộ lực lượng , ngũ hổ Thượng tướng năm đến thứ ba.

Các binh lính cùng kêu lên: Mặc dù lúc trước luôn có thể thấy những thứ này hào kiệt cùng phi tướng xuất thủ , lấy khẩu Phật tâm xà tập kích bờ bên kia , nhưng chưa từng thấy bọn họ lộ diện , bởi vì những cao tăng này tướng lĩnh gánh vác bờ phía nam phòng thủ trách nhiệm nặng nề , tuyệt đối không thể đặt mình vào nguy hiểm.

Nhưng giờ phút này , bọn họ lại không chút do dự chạy về phía bờ bên kia , điều này nói rõ cái gì ?

Nói rõ tuyệt đối không thể để cho đầu sói Đồ đằng tiếp tục hấp thu huyết dịch , nói rõ đầu sói Đồ đằng đối với Nhân tộc mà nói rất có uy hiếp!

Này uy hiếp thậm chí lớn đến , những thứ này hào kiệt cùng phi tướng không tiếc ngã xuống cũng phải ngăn cản nó bước!

Rất nhiều binh lính rồi rít nuốt nước miếng một cái.

Bay đến lòng sông nơi , hào kiệt cùng phi tướng môn rồi rít thì triển cùng binh độc vũ , trong lúc nhất thời lượng lớn nộ khí bùng nổ , thật giống như ánh sáng vạn đạo , sáng rực thước hiện ra , chiếu sáng một mảnh Thiên Địa.

Đại lượng tinh thần tại trong chớp mắt ngưng tụ , y theo trong tay mỗi người vũ khí hóa hình , hoặc thương , hoặc kiếm , hơn mười đạo trăm ngàn trọng to lớn cùng binh độc vũ gào thét chém về phía , đâm về phía đầu sói Đồ đảng.

Mặc dù khẩu phật tâm xà phương thức công kích càng quý dị hơn khó lường , mặc dù tại tướng tài sau đó còn có thể học được rất nhiều năng lực thần kỳ , nhưng nói riêng về uy lực , không ra cùng binh độc vũ kỳ hữu!

"Còn lo lắng cái gì ? Nghênh địch!" Một vị Thiên Vu rống to.

Cơ hồ có gấp đôi số lượng Lang Chủ cùng Thiên Vu đứng dậy , hoặc phát ra chiến hào , hoặc thả ra lửa giận , đem Nhân tộc thế công tất cả tan rã.

Trên mặt sông trong lúc nhất thời sóng dữ nứt vỡ , quang huy bắn nhanh , tiếng vang như sấm.

Đợt thứ nhất thế công bị tan rã , Nhân tộc tiếp tục tiến công , cùng Man Tộc triển khai ác liệt kịch chiến.

Cừu Viện Sự mặc dù chỉ là một tên hào kiệt , nhưng hấn toàn lực bùng nổ bên dưới , vậy mà đem một đầu Thiên Vu ép liên tiếp lui về phía sau.

Ánh sáng mạnh cùng trong nổ vang , như là truyền ra Đóa Đóa Hãn Thiên Vu tiếng cười lớn: "Ha ha ha! La Tử Duệ! Chúng ta đó là có thể với người giao thủ giờ khắc này a! Các người cũng đừng nghĩ theo ta cướp!"

Man Tộc môn bữu môi , La Tử Duệ thì không nói tiếng nào; ngược lại không phải là hấn không quan tâm đối phương khiêu khích , chỉ là hấn không có biện pháp mở miệng nói chuyện , chỉ có thể cắn đầu tìm thời cơ phát động công kích.

Hai tộc cấp thấp lực lượng xem chừng trương không ngớt.

Đầu sói Đồ đảng vẫn tại tiếp tục bành trướng , hấn hấp thu huyết dịch tốc độ đột nhiên nhanh hơn , hấn chiều dài cũng ngang nhiên bay vút , tại gần gũi trong vòng mấy cái hít thở xông phá mười trọng , trăm trọng , ngàn trọng . . Cho tới khi huyết cầu hấp thu không còn một mống lúc , đầu sói Đồ đảng chiều dài đã đạt đến vạn trọng!

Hấn trôi lơ lửng ở giữa không trung , cơ hồ bao phủ chung quanh mười mấy dặm mặt!

Tại Đồ đảng bên dưới , trên mặt đất tất cả sinh vật nhỏ bé thật giống như mọi người bên chân con kiến.

...

Bạn đang đọc truyện *Binh Pháp Đại Thánh Convert* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 101: Di thiên đại thế!

Giang Nam các thành các nơi , rất nhiều sĩ tử trong lòng trầm xuống , ngay cả ở tiền tuyến chiến đấu một đám hào kiệt cùng phi tướng , trong mắt cũng mờ hồ né qua về tuyệt vọng.

Bên trong cơ thể của bọn họ tinh thần nhận được tâm tình ảnh hưởng , nhanh chóng uể oải , cơ hồ chỉ còn lại có bình thường một nửa.

Kia vạn trọng Đồ đảng , nhìn thiên hạ bằng nửa con mắt , chèn ép chúng sinh!

"Rút lui." Cũng không biết người nào kêu một tiếng , sở hữu hào kiệt cùng phi tướng thấy tình hình đã không cách nào vẫn hồi , rồi rút xoay người lui về phía sau.

Man Tộc không có truy kích , xem xét lại Đóa Đóa Hãn Thiên Vu thấy La Tử Duệ rút lui , khí trực bính đáp.

Elie Khả Hãn mặt vô biểu tình , mấy vị lão chủ tướng không có bất kỳ cử động , phảng phất đang ở vô hình giằng co.

Tất cả mọi người , sở hữu Man Tộc tất cả đều thật cao ngẩng đầu lên đến , nhìn về phía bầu trời , nơi đó , có một con cự lang nằm ngang tại Đồ đảng đỉnh chớp , đầu sói trực tiếp nhắm ngay Lý Quảng!

Người sau phát ra không tiếng động cười khỏ.

Mọi người trong lòng tuyệt vọng leo lên cực điểm.

Trong sử sách đối với cái tràng diện này chỉ có vền vẹn nhất bút ghi lại: Vạn trượng đầu sói Đồ đảng hiện thế , chư quân nam rút lui , Hoàng Hà nhất thời thất thủ.

Tựa hồ liền sách sử tác giả đều không nguyện trở về muốn làm lúc tuyệt vọng , cũng chỉ có như vậy hơn mười chữ ghi lại , tình thế mà buộc vòng quanh đầu sói Đồ đảng kinh khủng , không cần càng nhiều lời tiếng nói.

Rất nhiều người trong lòng đều hiểu , này Đồ đảng bên trong hàm chứa bộ lạc con giận , tuyệt đối có thể tính là Man Tộc tối cường lực lượng một trong!

Chỉ là làm cho tất cả mọi người đều sinh lòng tuyệt vọng là , Man Tộc vậy mà sẽ ở đêm đầu tiên liền sử dụng bức này lực lượng. . .

Trước đây , một quyển « xạ kinh » tạm thời thay đổi Nhân tộc xu thế suy sụp.

Lần này , lại có có thể ai có thể ngăn cơn sóng dữ ?

Tô Nghi chấp bút , viết xuống "Tần" chữ đệ nhất bút , trên người dâng lên mông lung ánh sáng , một vệt kim quang hư ảnh , thật giống như muốn phá xác mà ra.

Bình khung phong , tôn thánh thể gia trong phủ.

Một vị lão nhân trong mắt chiếu ra bắc ngạn vạn trượng Đồ đảng , như là nhỏ bé không thể nhận ra mà thờ dài một cái.

Phía sau hần quân sự cùng các người làm tất cả đều về buồn rầu đầy mặt.

"Truyền mệnh lệnh của ta , mời ra « Tôn Tử binh pháp » . . ." Những lời này , lão nhân nói đến một nửa , đột nhiên lời nói xoay chuyển , nói , "chờ một chút!"

Cùng lúc đó , dưới chân đại địa kịch liệt rung một cái , vài tên người làm đứng không vững , ngã nhào trên đất.

Lão nhân phát ra một tiếng ồ ngạc nhiên , Thiên Nhai Chi Xích năng lực khởi động , tầm mắt bay vọt hồ xuyên , lần nữa đi tới Tổ Thủy Huyện bầu trời.

Ngay tại Tô Nghi viết xuống đệ nhất hoành lúc , trong vòng ngàn dặm nước sông vì thế mà chấn động , Trường Giang nam bắc mấy chục lục địa , thậm chí ngay cả Doanh Châu sở hữu sinh linh đều có thể cảm nhận được dưới chân thổ địa đang run rẩy không nghỉ.

Theo sát lão nhân chỉ sau đó , lại có mười mấy đạo ánh mắt tập trung vào Tổ Thủy Huyện bầu trời.

Elie Khả Hãn nhìn về phía Tổ Thủy Huyện phương hướng , ánh mắt lăm lăm , thật giống như sương đao.

Tô Nghi viết xuống đệ nhị hoành.

Trong nháy mắt , Tô Nghi trên người kim quang hư ảnh xông phá vách ngăn , mang theo khí thôn Sơn Hà tình thế , không ngừng bành trướng , qua trong giây lát liền đột phá một trượng , mười trượng. . .

Đạo hư ảnh này hấp dẫn sở hữu Tổ Thủy Huyện dân chúng ánh mắt.

"Mặt mũi này. . . Là tô mười trù , là tô mười trù!" Một vị sĩ tử lớn tiếng kêu lên.

"Lại là thế không thể đỡ kỳ quan! Hơn nữa đã đột phá mười trượng , đạt tới giai đoạn thứ hai: Áp thành!"

"Lúc trước một phần thi văn tạo thành trung phẩm quân văn , chúng ta còn chưa kịp cao hứng đây, vào lúc này lại. . ."

"Tô mười trù đến tốt cùng đang làm gì chuyện ? Giá trị này quốc nạn trước mắt , còn có chuyện gì có thể có đủ thời đại ý nghĩa ?"

Thế không thể đỡ kỳ quan , chỉ có người nào đó đang làm một ít rất có thời đại ý nghĩa cử động lúc , mới có thể đưa tới; mà khí thế có mạnh có yếu , chia làm năm cái giai đoạn , mỗi đạt tới cao cấp hơn đoạn , cũng có thể làm cho khi tiến lên là được đến tốt hơn kết quả!

Khí thế áp thành , nói cách khác , Tô Nghi đang ở làm một ít có thể đối với trước mặt thế cục tạo thành ảnh hưởng sự tình.

Làm tất cả mọi người đều cho là kim quang người khổng lồ sẽ dừng lại ở cao mười mấy trượng độ lúc , khí thế hư ảnh lại vẫn không có dừng bước dấu hiệu , lấy cực nhanh tốc độ nhô lên , trong nháy mắt , đột phá trăm trượng!

Tổ Thủy Huyện trong vòng phương viên mười mấy dặm , rất nhiều người đều thấy được cái này trăm trượng hư ảnh.

"Phá núi!" Rất nhiều người kêu lên.

"Tô mười trù khí thế vậy mà đạt tới giai đoạn thứ ba , vô luận hần đang làm gì chuyện , có lẽ cũng có thể đối với cuộc chiến tranh này sinh ra trợ giúp to

lớn!"

Mọi người trong lòng tung tăng không gì sánh được.

Nhưng mà , đạo kim quang kia hư ảnh khi đạt tới trăm trượng sau đó , vẫn không có đình chỉ , bành trướng tốc độ ngược lại lần nữa tăng lên một đoạn , thân hình xông thẳng tới chân trời!

Thoáng qua sau đó , kim quang hư ảnh đột phá ngàn trượng!

Xa xa dãy núi đã vô pháp cùng kim quang người khổng lồ sánh vai!

"Hám địa. . ." Trong vòng mấy trăm dặm , dân chúng ngẩng đầu nhìn lại , trong mắt chỉ còn lại có khiếp sợ.

Tổ Thủy Huyện dân chúng sôi trào , lịch sử có ghi lại ngàn trượng Khí Thế Kỳ Quan rất ít , hám địa kỳ quan vừa ra , hành động thăng hoa , trước mắt phần lớn vấn đề đều đưa giải quyết dễ dàng!

Giờ phút này , coi như là kẻ ngu cũng có thể nhìn ra , Tô Nghi ý đồ lấy chính mình trước mắt hành động , tới đối với hai bờ sông chiến tranh làm ra công hiến!

Nếu không mà nói , thời kỳ hòa bình rất khó có ngàn trượng người khổng lồ xuất hiện.

Quý Huyện lệnh cùng Hoàng Phủ Viện Sự kích động không kiềm chế được , Tô Thủy Huyện phần lớn người rời rít bỏ lại trong tay làm việc , đối với Tô Nghi kỳ quan hành chủ mục lễ.

Bực này kỳ tích xuất hiện ở nhỏ nhỏ Tô Thủy Huyện , không phải do bọn họ không kích động.

Tô Thi Nhi cùng Liễu Tâm Chiêu xa cách gần đây , ánh sáng mạnh đâm bọn họ cơ hồ không mở ra được hai tròng mắt , một đám hạ nhân rời rít mở cửa kê hờ hướng chính viện nhìn lại , kinh ngạc cảm đều muốn rớt xuống.

Chỉ vì Tô Nghi hư ảnh khi đạt tới ngàn trượng sau đó , vẫn đang không ngừng giương cao , bành trướng tốc độ tăng vọt gấp mấy lần , cơ hồ muốn cùng lúc trước đầu sói Đồ đằng mở rộng tốc độ ngang hàng.

Sở hữu nhìn thấy cảnh này người đều nín thở , thật giống như rất sợ một cái hô hấp sẽ phá hư trước mắt kỳ tích.

Ngàn trượng , hai ngàn , 3000. . . Cơ hồ chỉ là tại hai cái trong chớp mắt , Tô Nghi hư ảnh đã đạt tới vạn trượng! Cả tòa Tô Thủy Huyện đều bị kim quang bao phủ , kim quang người khổng lồ cơ hồ cùng xa xa đầu sói Đồ đằng đủ cao!

Thời khắc này , toàn thể giới phảng phất chỉ còn lại có cái này vạn trượng người khổng lồ cùng đầu sói Đồ đằng đang đối đầu lấy.

Trong thiên địa tĩnh lạ thường.

Nhưng chớp lát sau đó , trong vòng ngàn dặm dân chúng là chi hoan hô , mà này vạn trượng người khổng lồ đi qua lão chủ tướng thúc giục vũ miếu năng lượng , triển khai thiên mạc , tại mỗi một tòa thành trì bầu trời diễn bá.

Trong phút chốc , cả nước sôi trào!

"Vạn trượng kỳ quan , khí thế di thiên !"

"Thiên cổ kỳ nhân tô mưới trù!"

"Tô thị kỳ tích lại thêm độ cao mới!"

"Về sau , ta phải đổi giọng gọi Tô Di Thiên rồi!"

Sở hữu dân chúng thỏa thích hoan hô , Nhân tộc tâm tình vì đó rung một cái , các sĩ tử trong cơ thể tinh thần khôi phục tăng lên!

Di thiên khí thế , tại mấy ngàn năm trong sử sách , cũng cũng chỉ có lúc đặc mấy lần ghi chép mà thôi!

Tôn Vũ lấy sách « Tôn Tử binh pháp » , dẫn di thiên kỳ quan , kiêm Thiên Đạo cộng hưởng , lập địa thành thánh , cứu Nhân tộc tại nguy nan ở giữa , cũng mở rộng trí tin nhân dũng cảm nghiêm năm cái Thánh Đạo;

Đạo pháp tự nhiên , Thượng Thiện Nhược Thủy , lão tử chỉ điểm muôn người bến mê , lý chi Thánh Đạo vô căn cứ xuất thế;

Không viết thành nhân , Mạnh viết lấy nghĩa , nhân đạo mở rộng , nghĩa đạo tân sinh;

Lý khôi biến pháp , Thương Ưởng lập gỗ , tin , nghiêm hai đạo vì đó thăng hoa;

Cự Lộc cuộc chiến , Hạng Vũ lấy đập nổi chìm thuyền dẫn động vạn trượng Khí Thế Kỳ Quan , binh lính nhận được to lớn phấn chấn , mỗi người lấy một

chọi mười, lấy mấy chục ngàn chỉ chúng tiêu diệt hết gấp mười lần quân Tần, diệt vong triều nhà Tần;

Trận chiến Xích Bích, vạn trượng khí thế cùng nhau, trăm dặm thế lửa bay lên không, điện định tam quốc thế chân vạc; này đệ nhị thế chiến, trí dũng vậy!

Nói cách khác, đây là số binh quân trăm năm mới phải xuất hiện một lần tuyệt đỉnh kỳ tích a!

Lúc trước Hoàng Hà huyết chiến, vô luận thanh thế biết bao to lớn, tình huống biết bao nguy cấp, xuất hiện Khí Thế Kỳ Quan cấp bậc cao nhất cũng bất quá hám địa mà thôi.

Doanh Châu, một vị lão nhân trái ôm phải ấp, nhìn về phía Tô Thủy Huyền phương hướng, lầm bầm nói: "Ồ, di thiên đại thế? Lần thứ mấy rồi há? Nhân tộc vậy mà có thể sinh ra bậc này anh kiệt, sinh mệnh lực quả nhiên ương ngành."

Quốc Viện, hai vị lão chủ tướng bèn nhìn nhau cười, một đám Đồ Độc gõ nhịp tán thưởng.

Lục Bất Quần ngửa đầu nhìn về phía thiên mạc, ánh mắt phức tạp đạo: "Ngày xưa ta không hái mười trù, lúc này ta không di thiên thế, thật đáng tiếc, cũng có thể vui!"

Một đám chủ hòa phái càng là trở mắt nhìn nhau, trung thư lệnh Chu Học Thư thật sâu nhíu mày.

Sở hữu cung tướng anh hùng đồng loạt quay đầu lại, phát ra một tiếng ồ ngạc nhiên, tại vạn trượng người khổng lồ trước mặt, bọn họ thật giống như đất cát bình thường nhỏ bé.

Bờ bên kia Vạn Tộc tất cả đều thần sắc cả kinh, Elie Khả Hãn chăm chú nhìn đường chân trời, mắt sáng như đuốc, nóng bức muốn phản, hẳn đã không thể bảo trì trấn định.

Hắn lập tức phát ra hét lên một tiếng, trong nháy mắt, Đồ Đẳng chuyển động, đầu sói nhắm ngay Tô Nghi vạn trượng người khổng lồ.

Cự lang cái miệng, phảng phất đoạt toàn bộ xung quanh năng lượng thiên địa, cùng huyết sắc sát khí hỗn hợp, đồ thẩm năng lượng tại chó sói trong miệng từ từ hội tụ.

Mọi người tim nhảy tới cổ rồi lên, vạn trượng người khổng lồ mặc dù khí thế bàng bạc, nhưng trên bản chất chỉ là một đạo kỳ quan mà thôi, có khả năng ngăn cản được đầu sói Đồ Đẳng sức mạnh thực sự sao?

Nếu như kỳ quan bị đánh tan, lại sẽ có hậu quả gì không?

Không người biết rõ.

Tô Nghi lại không có chút nào quan tâm, Khí Thế Kỳ Quan vừa ra, hẳn thật giống như lâm vào trạng thái vong ngã, tâm thần tự động loại bỏ ngoại giới hết thay động tĩnh, chỉ là chấp bút viết chữ.

Tô Nghi chậm rãi viết xuống thứ ba hoành.

Đột nhiên, cả tòa đại lục kịch liệt rung một cái, Long văn bút lần nữa hiện lên!

Văn chương chưa thành, cũng đã hữu hình thành quân văn báo trước!

Chỉ là, khác biệt với lúc trước «đêm xạ hổ» trăm trượng Long văn bút, lần này xuất hiện Long văn bút, cơ hồ đạt tới 3000 trượng!

Ngàn trượng Long văn bút, đại biểu Thượng phẩm quân văn ra đời; mà 3000 trượng Long văn bút, thì đại biểu bản này quân văn chất lượng đã vượt xa bình thường Thượng phẩm!

Cho dù là thượng trung hạ các phẩm quân văn, nội bộ cũng có mạnh yếu phân biệt, không người biết rõ Thượng phẩm quân văn giới hạn cao bao nhiêu, nhưng rất nhiều người đều hiểu, Tô Nghi bút hạ bản này quân văn một khi xuất thế, ắt sẽ danh liệt trong lịch sử quân văn trước Mao!

Ngay tại Long văn bút hiện lên trong chớp mắt ấy, Tô Nghi tâm thần đột nhiên rời thân thể, thật giống như thăng hoa, đi tới vạn trượng người khổng lồ trong đầu.

Giờ khắc này, vạn trượng người khổng lồ từ hắc thao túng, hẳn là vạn trượng người khổng lồ!

Tô Nghi tầm mắt nhất chuyển, đem vạn dặm giang sơn thu hết vào mắt.

Hắn nhìn thấy đường chân trời Doanh Châu quần đảo, rất nhiều Hải Thần Tộc cũng chính nhìn hắn;

Hắn nhìn thấy thái hồ phía đông, mấy cái dãy núi hợp thành khổng lồ "Bình" chữ, nằm ngang ở trên mặt đất, trung ương là một tòa hình vuông thành trì; thành trì trung ương, một vị lão nhân cũng ở đây nhìn lấy hắn.

Hắn nhìn thấy Lăng Đình Thôn, ngoại ô có một tòa núi rất cao phong, nhưng giờ phút này ngọn núi này cho đến chân hắn mất cá.

Hắn nhìn thấy Trường giang nam ngan mười mấy đạo trận địa , binh lính thân hình nhỏ đến đã không phải là con kiến có thể hình dung , bọn họ áo giáp nổi thành một mảnh màu xám.

...

Bạn đang đọc truyện *Binh Pháp Đại Thánh Convert* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 102: Nhưng dùng Long thành phi tướng tại!

Hắn nhìn thấy bờ bên kia Man Tộc nơi trú quân trùng điệp nghìn vạn dặm , cơ hồ mỗi một chỗ đất bằng đều đứng vững một tòa doanh trại; tại bờ sông , Elie Khả Hãn sắc bén ánh mắt , để cho Tô Nghi run lên trong lòng.

Cùng với , đối diện giống như hấn cao lớn đầu sói Đồ đằng , đỉnh chớp cự lang chính chăm chú nhìn hấn , mắt lộ ra hung quang.

Cự lang trong miệng , đang ở từ từ hội tụ năng lượng , thật giống như một giây kế tiếp sẽ hướng Tô Nghi vị trí vạn trượng người khổng lồ bắn tới.

Tô Nghi lòng có không thích , khoe miệng một phát , tay phải nắm quyền , thẳng tắp hướng đầu sói Đồ đằng đánh!

Nhân man lưỡng tộc rồi phát ra thét một tiếng kinh hãi.

"Kỳ quan , Khí Thế Kỳ Quan vậy mà động! Đây há lại hợp với lẽ thường!"

"Thật không hổ là Tô Di Thiên , cùng hấn có liên quan hết thấy đều có thể như thế cùng người khác bất đồng."

Không người biết rõ Tô Nghi chính điều khiển này vạn trượng người khổng lồ.

Tô Nghi một quyền đánh tới Đồ đằng cổ họng , khiến cho về phía sau nghiêng về , cự lang nghen ngào một tiếng , vội vàng ôm chặt Đồ đằng , để tránh chính mình té rớt , nhưng trong miệng năng lượng cũng không chịu khống chế bay ra , trên không trung lôi kéo giống như sao băng nhỏ dài cái đuôi , lướt qua Tô Nghi đỉnh đầu , không biết bay đi nơi nào.

Các nơi dân chúng tiếng hoan hô ồn ào , rồi rít hô to "Tô mười trù làm trông rất đẹp" !

Man Tộc khí thẳng gặm chân , không nghĩ đến đầu sói Đồ đằng lần công kích thứ nhất cứ như vậy bị lãng phí , mà lần công kích thứ hai tồn tại trên trăm hơi thở cách nhau.

Elie Khả Hãn hít mắt nhìn về Tô Nghi , trong lòng mơ hồ có tự mình xuất thủ xung động; nhưng hấn rất rõ ràng , hấn ra tay một cái , bờ bên kia mấy vị chủ tướng ắt phải cũng đem xuất thủ lần nữa ngăn trở , chỉ có thể bồng đứng lãng phí nộ khí thôi.

Liền Tô Nghi trong lòng mình đều kinh ngạc phi thường , không nghĩ đến này kỳ quan hư ảnh vậy mà có thể thương tổn được vật thật.

Sau đó Tô Nghi lại nhìn mình trước người 3000 trượng Long văn đại bút , trong lòng một cỗ hào hùng tự nhiên nảy sinh!

Tại toàn bộ sinh linh kinh ngạc không gì sánh được trong ánh mắt , Tô Nghi lộ ra tay đi , nắm chặt Long văn bút!

Cùng lúc đó , hấn trong sân trang giấy lên thơ đề cùng nửa "Tần" chữ đột nhiên bay ra , mỗi một chữ viết đột nhiên mở rộng đến dài mấy trăm trượng rộng , liền như vậy trời lơ lửng ở Tô Nghi trước mặt.

Bàn không cứng rắn tiếng nói , chữ xông đầu ngu!

Thế nhân lúc này mới nhìn thấy , đến tốt cùng là vật gì giúp Tô Nghi khí thế di thiên.

Nguyên lai , Tô Nghi đang ở viết một bài thơ!

Lại nhìn một cái tựa đề: Xuất tác. Long thành phi tướng.

"Tô mười trù lại muốn viết Long thành! Bực nào hành động vĩ đại!"

"Ta nghe nói là Long thành xảy ra vấn đề , cho nên Man Tộc mới có thể ồ ạt xâm nhập phía nam , có phải là tô mười trù viết Long thành thơ làm động cơ ?"

"Có lẽ là , lão hủ trong chỗ u minh cảm thấy , nếu là bài thơ này có khả năng viết xong , có lẽ thật có thể cứu vãn Nhân tộc xu thế suy sụp."

Rất nhiều dân chúng trong lòng tràn đầy hy vọng.

Bờ bên kia Elie Khả Hãn cuối cùng không thể nhịn được nữa , lần nữa thả ra một đầu năm dặm dài Hắc Diễm cự lang , cắn về phía vạn trượng người không lồ cầm bút tay.

Ngón này là như vậy đột nhiên , sắp đến vạn dân căn bản không biện pháp kịp phản ứng , rất nhiều người trong lòng căng thẳng , thần sắc hoảng hốt.

Nhưng mấy vị chủ tướng thời khắc chú ý đối phương cử động , trong chớp nhoáng này , ngàn trượng lam điện trường mâu , bội kiếm , ngô câu thậm chí còn có một thanh Tô Nghi chưa từng thấy qua quái tượng xuất hiện ở trước mắt , đồng loạt đâm về phía cự lang , đem người sau đẩy hướng Trung Nguyên.

Phong kêu điện kêu ở giữa , Hắc Diễm cự lang nặng nề té được dả ngoại một tòa Man Tộc doanh trại bên trong , trong lúc nhất thời nổ đùng điếc tai , Hắc Diễm như nước thủy triều , Man Tộc kêu thảm thiết liên tục , không biết thương vong bao nhiêu ?

Elie Khả Hãn trong mắt lửa giận chảy xiết , hắc vụ tràn ngập , trong lòng đang tính toán nếu không muốn đi vào trạng thái cuồng bạo.

Tô Nghi không có đi quân song phương giao phong , trong lòng của hắn rõ ràng , giờ phút này là dân tộc tồn vong thời khắc mấu chốt , mấy vị lão chủ tướng coi như là độc sức toàn lực , cũng sẽ không khiến Man Tộc thương tổn đến hắn chút nào.

Tô Nghi lấy kỳ quan làm bút , lấy Thiên Địa là giấy , lấy vạn dân ý chí làm mực , viết di thiên hùng thơ.

Vạn trượng Khí Thế Kỳ Quan , chấp bút viết thế giới.

Chân chính hào tình vạn trượng!

3000 trượng đại bút vung lên , trong chớp lát , bút hạ thơ thành.

« xuất tác. Long thành phi tướng »

Tần thi minh nguyệt hán thi quan ,

Vạn lý trường chinh nhân vị hoàn.

Nhưng dùng Long thành phi tướng tại ,

Bất giáo hồ mã độ âm sơn!

Này đầu Đường triều Vương Xương Linh sở làm , bị đời Minh thi nhân Lý Phàn Long liệt vào đường nhân thất tuyệt áp quyền tác phẩm , cũng bị biên tập và lựa chọn đường nhân tuyệt cú Dương Thận liệt vào thứ một ngàn chớ hùng thơ , liền như vậy tung bưng ở trong thiên địa , liền như vậy đi qua vũ miếu thiên mạc diễn hóa , hiện ra ở thế nhân trước mắt.

Rất nhiều văn nhân nhà sĩ há mồm vừa đọc , liền cảm giác tâm thần chấn động không ngớt , tinh thần vì đó tăng lên , trong thơ nửa đoạn trước thê lương cùng đau buồn , để cho bọn họ tâm thần ưu tư; mà phần sau đoạn phóng khoáng cùng tráng lệ , nhưng lại làm cho bọn họ cảm giác rung động đến tâm can , trong lòng ngực như có một cỗ hào hùng muốn xông ra Thiên môn , không khỏi vì đó vỗ án kêu tuyệt.

Cho dù là ngực không vết mực thô nhân , binh lính cùng các tướng lãnh , ở trong lòng mặc niệm này thơ lúc , trong thơ hùng hồn phóng khoáng chí tình chiếm cứ bụng dạ , vậy mà để cho bọn họ không nhận được phải vì thế mà bá phục!

Kiến Khang Thành bên ngoài trận địa , một đám hào kiệt cùng phi tướng tề tụ nơi này.

Ngũ hủ Thượng tướng một trong , trung niên nho tướng Trương Nhụ Tử tinh tế phẩm đọc này thơ , đột nhiên vui vẻ ra mặt , vỗ tay nói: "Này thơ có thể vào Thần phẩm!"

Mọi người đồng loạt cả kinh: "Thần phẩm" một từ , nhưng là đối với một phần thi văn cao nhất khen a.

Mà Trương Nhụ Tử một đời thơ giữ lời trầm , thường có kinh điển , bị thế nhân bầu thành đương đại "Văn đàn đỉnh", hẳn đối với cái này thơ "Thần phẩm" đánh giá , càng lộ ra ý nghĩa phi phàm.

Nhưng bọn hắn vừa đọc này thơ cũng rối rít thư thái , này thơ không vào Thần phẩm , thiên hạ không hề có Thần phẩm!

Bình khung phong Tôn gia , vị lão nhân kia nhắm mắt giám đọc này thơ , chỉ cảm thấy trong lòng ngực hiểu được vô cùng , không khỏi nói: "Này thơ đau buồn mơ hồ thành , ủng đẩy tuyệt xướng!"

Sau lưng quần sự vội vàng ghi nhớ những lời này.

Quốc Viện trung, Trần lão chủ tướng mở miệng nói: "Này thi ý trạng thái khỏe mạnh, âm tiết Cao Lộng, tình ý phi trắc, quả làm người ta đọc trăm lần cũng không chán!"

"Tráng lệ tuyệt cú, không ngoài như vậy." Vì lão chủ tướng cũng nói.

Tề tướng phủ, trung thư lệnh Chu Học Thư đem này thơ tụng đọc ba lần, vẫn cảm giác chưa thỏa mãn, lâm bẩm nói: "Người này chỉ tài, thật coi làm người ta tán thưởng."

Bên cạnh một vị chủ hòa phái quan chức hừ hừ đạo: "Hừ, ta ngược lại cảm thấy Tô Nghi này thi văn chữ chất phác, ngôn ngữ bình thường, khó coi!"

Chu Học Thư liếc nhìn lại, liền nhận ra người nọ là lúc trước bị Tô Nghi « lập chí » một thơ đánh tan lòng quân, đưa đến tu vi ngã xuống tông chính thiếu khanh.

Bởi vì đối phương là hoàng tộc, Chu Học Thư không có làm mất đi chỉ trích hần, mà là lắc đầu một cái, trong lòng nói: "Tâm phúc nhỏ mọn hạng người, lại làm sao có thể lãnh hội này thơ vĩ đại?"

Trong mắt không người hạng người, lại làm sao có thể nhìn trộm này thơ tinh túy?

Không người nhìn đến, tại « xạ kính » vị trí trên bầu trời, « thi kính » lạng lẽ hiện lên.

« thi kính » bỏ ra một luồng ngân mang, trên bầu trời « Long thành phi tướng » một thơ, câu thứ nhất đột nhiên bộc phát ra ánh sáng màu bạc, thật giống như muốn cùng trên bầu trời « xạ kính » ánh sáng tranh điểm!

"Tần thi minh nguyệt hán thi quan", Tần Hán lúc trăng sáng, Tần Hán lúc quan, nguyệt đẹp, quan chi tiêu điều, Tần Hán lúc ba chữ lịch sử cảm giác, nhất bút bước ngang qua ngàn năm vền vền bảy chữ, đọc chi, liền tựa như có một tấm nguyệt lâm điểm máu chốt đỏ phô triển ở trước mắt, giống như bên trong dòng sông thời gian hình ảnh.

Này câu chữ viết từ màu đen chuyển thành màu bạc, một sát na này, Thiên Địa vì đó tĩnh túc.

Tất cả mọi người đều cảm nhận được, mọi người đồng tâm hiệp lực kỳ quan hiệu quả lần nữa phát động, vạn dặm quốc vận vì đó tụ tới!

Theo thượng du đến hạ lưu, vạn dặm sông đoạn trên không, đột nhiên truyền tới mạnh mẽ trầm minh tiếng.

Bờ sông sở hữu binh lính ngẩng đầu nhìn lên, thiếu chút nữa không có sợ đến ngã nhào trên đất.

Bởi vì, có một đạo cùng Trường Giang vô cùng phù hợp vạn lý trường thành hư tượng, vậy mà từ không trung chậm rãi hạ xuống, ầm ầm hạ xuống đến trên mặt sông!

To lớn lực trùng kích để cho Trường Giang bắc ngạn hơn ngàn Thủy trại toàn bộ sụp đổ, mấy trăm ngàn cái đại hình vận chuyển thuyền toàn bộ chết hết, vạn không còn một!

Sóng lớn vọt tới, rất nhiều sĩ tốt nhất thời bị tưới thành ướt như chuột lột.

Chỉ là bọn hần chẳng những không có than phiền, ngược lại khàn cả giọng bình thường phát ra hưng phấn điên cuồng hét lên; rất nhiều cao cấp các tướng lĩnh trong mắt lóe lên một luồng vui mừng, tâm tình kích động tới cực điểm. Man Tộc Thủy trại cùng thuyền bè toàn bộ nghiêng diệt, nói cách khác, tương lai nửa tháng thậm chí còn mấy tháng, Man Tộc cũng không thể có năng lực đi nữa qua sông xâm nhập phía nam rồi!

Rất nhiều dân chúng càng bị loại khí thế này bàng bạc, vĩ đại như thiên tình cảnh chấn nhiếp, thật lâu không thể nói.

Trước mắt cái này tường cứng rộng rãi lũy tồn tại cao vài chục trượng độ, chiều rộng cơ hồ cùng Trường Giang hoàn mỹ phù hợp, thượng du sông đoạn thành tường độ dày chỉ có mấy dặm, mà ra cửa biển phụ cận nhưng là có mấy trăm dặm dày!

Rất nhiều thận trọng người càng là phát hiện, rải rác rải rác ở nơi này đoạn vạn dặm trên tường thành cửa ải, môn trên trán tất cả đều viết "Son Hải quan", "Gia Dự Quan", "Nhập Môn Quan"... Chờ một chút rất nhiều nhà nhà đều biết tên, vậy mà tất cả đều là trên tường thành cửa ải.

Nói cách khác, đoạn này vạn dặm thành tường, có lẽ chính là trường thành chân thực hình chiếu.

Giờ khắc này, Trường Giang biến thành trường thành!

Mọi người đồng tâm hiệp lực, danh xứng với thực!

Sau đó, « Long thành phi tướng » câu thứ hai lóng lánh.

"Vạn lý trường chinh nhân vị hoàn", vạn lý trường chinh bốn chữ, đạo tấn rồi Bình Phong Đại Lục diện tích lãnh thổ bát ngát trình độ, cũng nói hết sạch xuất chinh chiến sĩ cùng người nhà cách xa vạn dặm, vô pháp thấy thương nhớ nỗi khổ; mà người chưa còn ba chữ, thì nhất thời làm người liên tưởng

đến trăm ngàn năm qua vô số xuất quan chinh man , lại mai một sa trường , chưa từng trở về sĩ tốt môn , cũng mượn những thứ kia Nhưng thủ biên quan mà không thể về hương các chiến sĩ , để diễn tả thi nhân đồng tình cùng than thở.

Này câu sáng lên , mọi người đồng tâm hiệp lực kỳ quan lần thứ ba phát động.

Này câu thật giống như câu động thiên cổ tới nay , vô số tại biên cương chết trận sĩ tốt ý niệm , vô số đạo ánh sáng thật giống như mưa sao băng bình thường theo trường thành , theo Mạc Bắc chạy như bay tới , rồi trường thành hư ảnh bầu trời , hóa thành từng đường binh lính hư ảnh.

Những binh lính này hoặc đứng cương vị , hoặc tuần tra , hoặc thao luyện , một mảnh sinh cơ bừng bừng chi cảnh; mà mọi người cũng có thể cảm nhận được rõ ràng , những thứ này tất cả đều là tại chết trận trước , vẫn hy vọng có thể bảo vệ quốc gia anh hùng liệt sĩ.

Khi còn sống vì nước mà chết , sau khi chết vì nước mà sinh!

Giang Bắc phòng thủ binh lính đồng loạt hướng trên trường thành binh lính hư ảnh chào quân lễ , chỉ vì trong lòng bọn họ một màn kia kính nể , chỉ vì bọn họ Nhưng thủ biên cương cộng hưởng.

Trên bầu trời , rất nhiều cung tướng lệ nóng doanh tròng , bởi vì bọn họ trung rất nhiều người , đều từng trấn thủ qua trường thành biên quan.

Bọn họ không kim lòng được bay đến khi còn sống mỗi người trấn thủ quan ải bên trong , trong đó , cũng bao gồm Lý Quảng , đông đảo binh lính hư ảnh làm tướng quân môn nghi chân hành lễ.

Rất nhiều tướng quân ra lệnh một tiếng , ngàn vạn binh lính giương cung lấp tên , hướng dưới thành tường Man Tộc căn cứ bắn tới.

Trong lúc nhất thời , mũi tên như sương tràn đầy , mưa như sắc nhọn kim.

Đông đảo Man Tộc rối rít ra chiều chống đỡ , nhưng mà không có một chút tác dụng nào , những binh lính này hư ảnh bắn mũi tên thật giống như có thể xuyên thấu hết thủy phòng ngự , không nhìn hết thủy ngăn trở , đâm vào mỗi cái Man Tộc chỗ hiểm bên trong.

Bạn đang đọc truyện *Binh Pháp Đại Thánh Convert* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 103: Trăm năm tiếc , sáng nay lấp

...

Bắc ngạn tiếng kêu thảm thiết liên khối , này sóng xạ kích tạo thành không nhỏ thương vong.

Rất nhiều Man Tộc xạ điều trong lòng người giận dữ , giương cung hồi kích , nhưng bọn hấn bắn ra mũi tên cho dù có khả năng nhảy lên thành tường , bắn trúng binh lính hư ảnh , cũng không một không nhập vào cơ thể mà qua , không có tạo thành bất cứ thương tổn gì.

Xạ điều mọi người khí oa oa kêu to.

Mà một ít cao cấp Man Tộc phát ra chiến hào trùng kích thành tường , âm phù tại trên mặt tường nổ lên , người sau lại đồ sộ bất động , vững như Thiên Sơn.

Phòng thủ các binh lính vì trường thành hư ảnh xuất hiện , bắc ngạn Thủy trại toàn bộ hủy diệt mà vui vẻ ra mặt , nhưng rất nhiều lý trí tướng lĩnh vẫn lo lắng.

Cho dù trên trời hạ xuống trường thành , cho dù vạn dặm Thủy trại chết hết , Man Tộc bước chân vì vậy mà đình trệ chậm . . Nhưng Man Tộc quân thể vẫn to lớn như nước thủy triều , kiên cường khủng bố , mà trên bầu trời cái kia vạn trượng đầu sói Đồ đằng , vẫn đang không ngừng bổ sung năng lượng , tiếp theo phát hủy diệt đã kích đã tên đã lấp vào cung , vội vàng ở trước mắt.

Mặc dù trường thành , cũng không biện pháp vĩnh viễn ngăn trở Man Tộc vó sắt.

Nhân tộc vẫn yêu cầu càng mạnh lực lượng!

Phảng phất hưởng vạn dân trong lòng kêu , « Long thành phi tướng » cuối cùng đôi câu đồng loạt lóng lánh!

Mọi người đồng tâm hiệp lực kỳ quan lần thứ tư phát huy hấn hiệu năng!

"Nhưng dùng Long thành phi tướng tại , bắt giáo hồ mã độ âm sơn", nếu như trọn đời trấn thủ Long thành phi tướng Lý Quảng còn xây ở , tuyệt không để cho bán nhân mã Man Tộc xuôi nam vượt qua âm sơn , xâm lược Trung Nguyên!

Trước một câu "Người chưa còn" ký thác thi nhân thương nhớ cùng đồng tình , mà này cuối cùng đôi câu , lại đầu bút lông nhất chuyển , trong lúc hồn nhiên bày tỏ rồi thi nhân vệ quốc che chở bờ cõi tráng chí hùng tâm , biểu đạt đánh bại địch giành chiến thắng vô tận khát vọng , yêu nước nhiệt tình cùng dân tộc cảm giác tự hào giống như hỏa sơn bùng nổ bình thường phóng lên cao , khí thế của nó chỉ hào tráng , ngôn ngữ chỉ âm vang , lệnh khắp thiên hạ văn nhân sĩ tử vì đó cảm xúc mạnh mẽ hỗn loạn , ý chí chiến đấu sục sôi!

Đồng thời , này nửa đoạn sau còn mượn vịnh tụng phi tướng Lý Quảng , theo mặt bên chỉ trích một ít tướng lãnh tiêu cực ứng địch , thói rữa vô năng.

Hai câu này sáng lên , cất giấu trong đó ý trong lời nói làm cho rất nhiều tình thế cực kỳ nghiêm trọng trước mặt , vẫn tâm tư cầu thả vô năng tướng lãnh quan liêu môn ròi rít nôn ra máu , chỉ cảm thấy lòng quân chấn động không ngớt , rất nhiều người trong lúc nhất thời xấu hổ không chịu nổi , xấu hổ vô cùng.

Sau đó , mảnh này Thiên Địa hơi hơi tối sầm lại.

Khắp thiên hạ tờ mờ sáng dân chúng , có thể càng rõ ràng mà nhìn thấy bài thơ này hai mươi tám chữ ngân mang diệu không , sáng chói mình như trăng.

Trong thơ ngân mang phóng lên cao , như giang xuyên chảy băng băng , giống như Long Tường phượng chú , sỏ lớn quán chú đến Lý Quảng anh hồn bên trong.

Hai bờ sông sinh linh toàn bộ ánh mắt tụ tập ở Lý Quảng trên bóng lưng , người sau được đến này đầu « Long thành phi tướng » gia tri , khí tức đang ở điên cuồng trào cao; trong cơ thể hấn kia vệt ý niệm , hấn đạo kia thề bảo vệ quốc gia Lăng Vân tráng chí , đang ở từ từ tỉnh lại.

« Long thành phi tướng » trong thơ ẩn chứa sỏ hữu năng lượng , sỏ hữu dân chúng trông đợi , cùng với , sỏ hữu sĩ tử đối với Man Tộc căm ghét , tất cả đều bị Lý Quảng anh hồn chỗ tiếp thu.

Lý Quảng quân uy tăng vọt , dâng lên vạn dặm , trong đó uy áp để cho Trung Nguyên Man Tộc mặt đỏ tới mang tai , thờ hồn hèn , ngay cả Lang Chủ đều không ngoại lệ , Thiên Vu môn toàn lực ngăn cản.

Cái khác Man Tộc mờ mờ như mưa rơi , cả người run rẩy , mà duy nhất có khả năng giữ vững bình tĩnh , chỉ có Elie Khả Hấn rồi.

Nhưng hấn trong mắt trong phút chốc né qua hàn mạng , lại nổi bật trong lòng của hấn kia lau lo âu cùng nóng ran.

Lý Quảng quân uy lướt qua Giang Nam , trong đó , thật giống như dừng động Nhân tộc chí lớn cuộn cuộn tang thương!

Nhận được này cổ hùng hồn khí tức ảnh hưởng , vô luận thân ở chỗ nào , sỏ hữu nhập ngũ cũng ghi danh trong danh sách quân nhân đồng loạt chuyển hướng Lý Quảng phương hướng , được rồi một cái tiêu chuẩn quân lễ.

Rất nhiều tuổi trẻ binh lính trong lòng hốt hoảng , không biết là thân thể gì chính mình động , thử chỉ huy thân thể của mình , nhưng lại vẫn không nhúc nhích.

Cùng lúc đó , Giang Nam sỏ hữu dân chúng trong mắt chiếu ra một đạo hình ảnh , bên tai vang lên một ít thanh âm.

Bọn họ đầu tiên nghe thấy một tiếng khóc , sau đó nhìn đến một gian sản trong phòng , một vị trẻ sơ sinh đang nằm tại mẫu thân trong tử , lớn tiếng gào khóc.

Cho dù không có giải thích , tất cả mọi người cũng rồi rít biết một chuyện.

Đây là tiền hiền Lý Quảng giáng sinh tình cảnh!

Lý Quảng sinh ở một cái tướng môn thế gia , từ nhỏ thiên tư lạ thường , bị bên trong gia tộc tất cả mọi người chỗ mong đợi , cái kia , còn không người có thể dự liệu được Lý Quảng tương lai nhấp nhô.

Hấn vượt qua mỹ mãn tuổi thơ , trong nháy mắt sáu tuổi rồi , bắt đầu ở tộc học bên trong học tập thuật bắn.

Lý Quảng thuật bắn bay vút thật nhanh , tại thi võ phương diện cũng cho thấy hơn người thiên tư , mười bảy tuổi lúc , tấn thăng người đi đường , theo quân xuất chinh , nhất cử đương danh.

Sau đó vài chục năm , Lý Quảng Nhung thủ biên cương , trấn trở ở mỗi cái quan ải , bình thường bị điều nhiệm đến cùng Man Tộc chiến đấu kịch liệt nhất tiền tuyến , cùng Man Tộc tiến hành tất cả lớn nhỏ gần trăm lần chiến đấu , chiến công trác tuyệt , không phụ tộc nhân kỳ vọng , tấn thăng phi tướng.

Nhưng hấn từ đầu đến cuối không được phong Hầu.

Sau đó , lịch sử tính một khắc tới , Nhân tộc công chiếm Long thành!

Đây là Nhân tộc từ trước tới nay đối với Man Tộc chiến tích cực kỳ huy hoàng một khắc.

Lý Quảng uy danh lan xa , trấn thủ Long thành lúc , Man Tộc mấy năm không dám tới phạm.

Nhưng tai ách triền thân Lý Quảng đến chết đều không thể tấn thăng chủ tướng , nuốt hận mà chấm dứt; hấn qua đời một khắc kia , thủ hạ quân sĩ mỗi cái mặc đồ tang , xung quanh dân chúng gào khóc , Thánh Đạo nhẹ nhàng chấn động , phảng phất cũng theo đó kêu khóc.

Sau đó , hình ảnh tiêu tan , thanh âm lắng xuống , tất cả mọi người lúc này mới như ở trong mộng mới tỉnh , lúc trước bọn họ chính mắt thấy Lý Quảng bình sinh , thật giống như trải qua nhiều hơn mười năm , nhưng phục hồi lại tinh thần lúc , thật ra thì cũng liền vượt qua mấy cái trong chớp mắt mà thôi.

Mọi người lúc này mới đặt mình vào hoàn cảnh cảm nhận được Lý Quảng khó khăn phong kia lau oán niệm , rồi rít thở dài.

"Nguyên lai Hoài Nhu Bá trải qua so với ta tưởng tượng còn bi thảm hơn." Một ít người tuổi trẻ lại bắt đầu gạt lệ.

"Tại sao bức này người đại tài , lại không chiếm được phải có công danh , Thánh Đạo thật công bình sao?" Có người nộ khí điền ung.

"Thánh Đạo chưa bao giờ sẽ ghét bỏ bất kỳ trung lương. . ." Có vị lão quốc sĩ nhìn về phía vũ miếu phương hướng.

Các nơi vũ miếu bên trong

Một đám tế tự nhân viên vội vã cuống cuống mà nhìn chăm chăm Lý Quảng bài vị , người sau chính không ngừng , biên độ nhỏ mà rung động.

Đột nhiên , mỗi một tòa vũ miếu trung , Lý Quảng bài vị xông ra một trận kim quang , sau đó như thủy triều tiêu tan , nguyên bản khắc ở trên đó "Hoài Nhu Bá phi tướng Lý Quảng" bảy chữ , vậy mà biến thành "Long hậu chủ tướng Lý Quảng" .

Sở hữu tế tự nhân viên sôi trào!

Trong lịch sử , mặc dù sau khi chết bị truy thụy danh hiệu người chẳng lạ lùng gì , nhưng đó là giới hạn với triều đình , vũ miếu trung thụy hào một khi cố định xuống , liền cơ hồ sẽ không sửa đổi;

Mặc dù sau khi chết tấn thăng cấp bậc cũng có khối người , nguyên nhân phần lớn đều là nhận được hậu nhân ngưỡng mộ lễ bái mà đưa đến ý chí thăng hoa , nhưng có thể ở sau khi chết theo phi tướng tấn thăng đến chủ tướng , thật là thừa thớt.

Chính gọi là "Phùng đường dễ già , Lý Quảng khó khăn phong", Lý Quảng một đời vì dân vì nước , đưa hấn thời gian cơ hồ toàn bộ cống hiến cho rồi. Nhưng thủ biên cương sự nghiệp bên trong , có thể nói lao khổ công cao , thể nhân kính thần; nhưng hấn rõ ràng có chủ tướng cùng phong Hầu chi tài , lại sinh ở này không bình thường thế đạo bên trong , bởi vì đủ loại nguyên nhân mà không được tấn thăng chủ tướng , nhiều lần cùng phong Hầu cơ hội sượt qua người.

Thế nhân mỗi lần nghe Lý Quảng khi còn sống gấp gờ , không khỏi bóp cổ tay thở dài.

Thán thế đạo bất công , thán trời xanh không có mắt!

Nhưng giờ phút này , Tô Nghi viết « Long thành phi tướng », đạo tấn tiền hiền Lý Quảng hùng tâm tráng chí , tại mấy trăm năm sau , là Lý Quảng sĩ đồ hoa lên rồi viên mãn dấu chấm tròn.

Từ nay về sau , thế nhân nhắc lại Lý Quảng hai chữ này lúc , đem sẽ không nữa tâm tồn tiếc nuối.

Lý Quảng phong Hầu chấp niệm , cuối cùng đạt được ước muốn!

Sau đó , Lý Quảng khí tức kịch liệt thu liễm , ý chí vào giờ khắc này hồi phục!

Cùng lúc đó , Long thành nhẹ nhàng rung một cái , Lý Vệ Long hoặc một tiếng đứng lên , quát lên: "Truyền lệnh xuống , sở hữu Long thành quân coi giữ tại quảng trường xếp hàng!"

Trường Giang bắc ngạn.

Một đầu Thiên Vu dùng Man Tộc ngôn ngữ hỏi "Đại khả hấn bệ hạ , Lý Quảng đây là muốn tấn thăng chủ tướng , có thể sẽ một lần nữa không chế Long thành , chúng ta nên làm cái gì ?"

Elie Khả Hân không trả lời , hấn tầm mắt nhìn Lý Quảng , lại thật giống như lại nhìn mặt khác mấy chỗ địa phương.

Không người biết rõ , hấn đang cùng mấy vị lão chủ tướng không tiếng động giảng co.

Doanh Châu.

"Xem ra không cần ta Hải Thần Tộc xuất thủ , này di thiên khí thể khuôn mặt bốn hoàng được thật tốt nhớ , về sau. . . Ai yêu , chúng mỹ nhân , các người thật là khi gấp. . ." Ngọc Hoàng cọt nhà đạo.

Tổ Thủy Huyện.

Tô Nghi tại viết xong « Long thành phi tướng » sau đó , tâm thần trở lại trong cơ thể mình.

3000 trượng Long văn bút biến mất , không trung thơ làm đem toàn bộ năng lượng rót vào Lý Quảng anh hồn trung sau đó , chợt thu nhỏ lại , biến thành Tô Nghi trước mặt trên bàn sách ba mươi bốn mươi cái chữ nhỏ.

Sau đó thơ trang hiện lên , Kim Ngọc bồi chương!

Hạ phẩm quân văn phần lưng tuyên thêu chông chéo đao kiếm hình vẽ , trung phẩm quân văn chính là tường vân , mà giờ khắc này , Thượng phẩm quân văn cuộn vài bộ lên , vậy mà tuyên thêu một cái trông rất sống động Ngũ Trảo Kim Long; vì vậy , xuống trung Thượng phẩm quân văn cũng phân biệt có mỗi người biệt danh: Kiếm văn , vân văn cùng long văn.

Bản này long văn vừa ra , một luồng hắc mang lần nữa bắn vào Tô Nghi trong đầu , hóa thành một bản « xuất tắc tập » , làm Tô Nghi mang theo « Long thành phi tướng » tiến vào Luyện Binh Trảng lúc , không hề ngoài ý muốn , bài thơ này làm lần nữa biến thành văn tập trung một trang thi văn , có thể bị Tô Nghi thuận miệng đọc lên đưa tới đặc hiệu.

Vứt bút tòng quân kỳ quan biến mất , vào giờ khắc này , Tô Nghi tinh thần lực lần nữa tăng trưởng ba thành , đã có thể sánh bằng phần lớn tám mươi tuổi lão nhân.

Tô Nghi đối với long văn hội có uy năng bức nào cảm thấy hết sức tò mò , nhưng hấn mơ hồ cảm giác , bản này « Long thành phi tướng » tiêu hao rất nhiều , lấy hấn hiện tại tinh thần lực , muốn niệm động nó đều có chút miễn cưỡng , cho nên cũng không phải là sử dụng hấn thời cơ.

Tô Nghi đem hiểu kỳ ép vào đáy lòng.

Thế không thể đỡ , mưa thuận gió hoà cùng mọi người đồng tâm hiệp lực còn đang kéo dài , hiển nhiên sẽ ở cuộc chiến tranh này sau khi kết thúc mới có thể tiêu tan.

Nhân tộc , chính là dựa vào này bốn đạo kỳ quan , mới có thể cùng Man Tộc phân đình kháng lễ.

Mà loại trừ mấy vị lão chủ tướng ở ngoài , sợ rằng chỉ có Tô Thi Nhi cùng Liễu Tâm Chiêu hai nữ mới biết , này cứu vãn Nhân tộc vận mệnh bốn đạo kỳ quan , vậy mà tất cả đều là Tô Nghi trực tiếp hoặc gián tiếp đưa tới mà ra!

Chờ ở nói , có thể ngăn cản tí ti Man Tộc xâm nhập phía nam vó sát , hấn công lao Tô Nghi một người có thể chiếm hơn nửa!

Tô Nghi chính mình lại không để ý chút nào , chỉ là nhìn chăm chú vào trường thành hư ảnh bầu trời.

Mọi người đồng tâm hiệp lực kỳ quan diễn hóa còn đang tiếp tục , hấn tầm mắt vẫn có thể vượt qua thành tường cùng Sơn Hà , nhìn đến Lý Quảng đáng người.

Lý Quảng sừng sững ở trường thành hư ảnh bên trên , cùng Elie Khả Hãn bốn mắt mắt đối mắt.

Trong lúc bắt chợt , theo mảnh này trong thiên địa một nơi , truyền ra một tiếng thanh thúy tiếng kiếm reo.

Bạn đang đọc truyện *Binh Pháp Đại Thánh Convert* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 104: Ta hỏi người , người lui hay không?

Kiếm này mình thanh giống như âm thanh thiên nhiên , thật giống như thần khúc.

Tất cả mọi người vào giờ khắc này nghe rõ rõ ràng ràng , cũng vì chi mê mết , nhưng phục hồi lại tinh thần , cẩn thận nhớ lại lúc , lại vô luận như thế nào đều không nhớ nổi , lúc trước nghe qua đến tột cùng là thanh âm gì.

Đạo thanh âm này vô pháp bị người trí nhớ , càng khó khăn làm người ta nắm lấy , phi tướng trở xuống cơ hồ không người có thể bảo lưu đạo thanh âm này trí nhớ.

Nhưng Tô Nghi lại nhớ kỹ rõ ràng.

Một chút kinh nghiệm qua bức này tình cảnh lão nhân rồi rít ngắn ra , có thật nhiều người nhất thời nước mắt nước mũi tề hạ , lão lệ tung hoành.

"Thánh Đạo kiểm minh kỳ quan tức thì xuất thế , này , cái này quả nhiên là tấn thăng chủ tướng điềm báo trước a." Một đám lão nhân cảm động rơi nước mắt.

Thánh Đạo kiểm minh kỳ quan , tại Vũ Sĩ về sau , mỗi lần tấn cấp cũng có thể đưa tới , xác suất lấy mỗi người đối với Thánh Đạo lĩnh ngộ trình độ mà định ra.

Mà chủ tướng uy năng vô biên , nhắc tay có thể khiến phong vân té hội , nhắc chân có thể làm cho Sơn Hà nứt sứt , tại thiên hạ dân chúng trong mắt , chủ tướng cơ hồ đã đợi ở nửa thánh nhân.

Chủ tướng đã tại Thánh Đạo lên đi một nửa , hoặc nhiều hoặc ít nắm giữ nhiều chút Thánh Đạo lực , cho nên tại tấn thăng chủ tướng lúc , nhất định kích động Thánh Đạo kiểm minh kỳ quan.

Tiên hiền Lý Quảng tấn thăng chủ tướng , không chỉ có thể để cho vũ miếu đáng sợ hơn uy năng , tăng cường Nhân tộc toàn thể lực lượng , đầy đủ hơn để bù đắp Lý Quảng tự thân "Không lên chủ tướng khó khăn phong sau" tiếc nuối.

"Y ô khoái chăng , Nhân tộc rất may!"

"Trăm năm tiếc nuối , một buổi sáng lấp đầy , sau này lại đọc « Lý tướng quân liệt truyện » , trở nên không tiếc vậy!"

"Chớ có thể ngờ tới , Tô Di Thiên bài thơ này , vậy mà có thể có như thế hiệu năng."

Mọi người than thở lúc , mảnh này trong thiên địa , vang lên một đạo tiếng cười.

Tiếng cười kia tự Lý Quảng trong miệng xông ra , lại thật giống như theo trong thiên địa mỗi một xó xỉnh đẩy ra , sở hữu nghe được cái này đạo tiếng cười người , không gì không thể cảm nhận được trong đó ẩn chứa an ủi , mừng rỡ , cùng với một màn kia nhàn nhạt ưu thương.

Sau đó , tất cả mọi người đều có thể đi qua kỳ quan diễn hóa , nhìn đến Lý Quảng cười cười , vậy mà chảy xuống hai hàng thanh lệ.

Tựa như trăm năm chấp niệm ngưng tụ mà thành , này hai giọt nước mắt bên trong , đến tận cùng hàm chứa bức nào vui sướng , kia bình thường sâu bi ?

Giờ khắc này , này phong Hầu một khắc , Lý Quảng đợi quá lâu , quá lâu. . .

Mấy trăm năm nay , đối với lúc này mọi người mà nói , cũng bất quá là sách sử lên lác đác vài nét bút mà thôi , nhưng lại có ai có thể biết được , Lý Quảng tại phong Hầu chấp niệm trời buộc xuống , mỗi một năm , mỗi một thời thậm chí là mỗi một khắc nhận được loại nào giày vò ?

Lý Quảng mừng đến chảy nước mắt , trong nước mắt đầy ắp trăm năm lòng chua xót.

Dân chúng rồi rít than thở , chớp mũi chua xót , có thật nhiều người lệ nóng doanh tròng , âm thầm gạt lệ.

Vào thời khắc này , Lý Quảng đỉnh đầu , không gian thật giống như đẩy ra sóng gọn , như là có cái gì vật thể muốn xông ra không gian vách ngăn , phá xác mà ra.

Có cái gì vật thể , theo không gian sóng gọn trung lộ ra nho nhỏ một góc , hiện lên tang thương thanh đồng màu.

Tô Nghi đưa mắt nhìn về cái kia vật thể một góc , chợt cảm thấy hoa mắt choáng váng đầu , thật giống như tâm thần đều không thể chịu đựng này khí vật sức mạnh to lớn , hỗn loạn không ngớt.

Chỉ này nhìn thoáng qua , Tô Nghi chính là sinh lòng một loại kỳ lạ cảm giác , hẳn rõ ràng nhìn đến kia khí vật một góc chính trôi nổi tại Lý Quảng bầu trời , nhưng thật giống như hẳn lại hoàn toàn không tồn tại ở nơi đó , như thế mâu thuẫn cảnh tượng , càng thêm nói rõ vật kia tuyệt không phải vật phàm!

Món đó khí vật từ từ theo không gian sóng gọn trung lộ ra , chờ nó hoàn toàn triển lộ ra đáng người lúc , uy áp thu liễm , tất cả mọi người cuối cùng nhận rõ hấn diện mạo.

Là một thanh Thanh Đồng Kiếm!

Chỉ bất quá , tại Tô Nghi trong mắt , chuôi này Thanh Đồng Kiếm lưỡi kiếm nhưng là từ năm loại nhan sắc tạo thành , cơ hồ không có bất luận cái gì có thể sánh bằng hấn tang thương mỹ cảm.

Thương mạng tựa như biển , mờ ảo như sao.

Nhưng càng kỳ lạ là , tại bình gia sĩ tử trong mắt , thanh kiếm này là năm màu , nhưng ở chủ tu cái khác Bách gia học thuật sĩ tử trong mắt , thanh kiếm này nhưng là tồn tại mặt khác nhan sắc.

Mỗi một vị sĩ tử , phảng phất cũng có thể từ nơi này thanh kiếm đáng người trung , nhìn trộm Thánh Đạo uy dung.

Tự thật giống Thánh Đạo đang ở trước mắt , mỗi một vị sĩ tử trong lòng đều là này không ngừng được rung động.

"Thánh Đạo kiếm!" Rất nhiều cao cấp sĩ tử không tự chủ được làm bầm.

Tô Nghi cũng chỉ là tại trong truyền thuyết nghe qua Thánh Đạo kiếm tồn tại , bây giờ tận mắt nhìn thấy , không nhận được sinh lòng hướng tới.

Thánh Đạo kiếm ra đời , một sát na này , duyên vận tụ đến, Ngân Xà Loạn Vũ.

Lý Quảng chỗ ở kia sông đoạn , sắc trời lúc sáng lúc tối , toàn bộ Thiên Địa phảng phất chỉ còn lại có Lôi Đình tiếng gầm

Cùng lúc đó , trong thiên hạ , sở hữu tạo thành lòng quân cùng trung can nghĩa đảm sĩ tử trong lòng tàn nhẫn run lên , phát ra đánh trống bình thường nặng nề tim đập , liền Tô Nghi cũng không ngoại lệ.

Tại Tô Nghi ngưng trọng trong ánh mắt , Lý Quảng ngẩng đầu nhìn về Thánh Đạo kiếm , sau đó , lộ ra tay đi , chụp vào chuôi kiếm.

Tất cả mọi người nín thở.

Lý Quảng động tác là như vậy chậm chạp , thật giống như Thánh Đạo kiếm có một cỗ kỳ lạ lực bài xích , rõ ràng bàn tay hắn đã bọc chuôi kiếm , lại chậm chạp đều không cảm được thanh kiếm này.

Thánh Đạo kiếm rõ ràng gần trong gang tấc , lại thật giống như xa như Thiên Nhai.

Thiên hạ sĩ tử trung , lấy ngũ hổ Thượng tướng đầu Lục Bát Quân thần sắc khảm trương nhất , hẳn hiểu được muốn nắm chặt Thánh Đạo kiếm đến tốt cùng gian nan đến mức nào; lão chủ tướng môn chính là khẽ mỉm cười.

Lý Quảng cùng Thánh Đạo kiếm đấu tranh , rõ ràng chỉ kéo dài trong hai, ba hơi thở , nhưng rất nhiều người lại cảm giác vượt qua hai ba năm.

Cuối cùng , Lý Quảng nhẹ nhàng nắm chuôi kiếm.

Cứ việc giờ phút này Lý Quảng chỉ là một đạo ý niệm , lại nắm thật thể Thánh Đạo kiếm , nhưng Thánh Đạo , không phải là ý niệm đại biểu sao?

Giờ khắc này , Lý Quảng khí tức căng vọt , thể trạng rõ ràng không có thay đổi , nhưng thể nhân phảng phất đều cảm giác được hân bóng lưng thật giống như núi cao vạn trượng nhô lên , vĩ đại tới cực điểm , tựa như muốn cao bằng trời.

Khí xuyên thiên hạ , không giận tự uy!

Mọi người chỉ tại hiện thể mấy vị lão chủ tướng trên người cảm nhận được như vậy uy nghiêm , nói cách khác , Lý Quảng vào giờ khắc này , chính thức tấn cấp thành chủ tướng!

Mà ngay một khắc này , sở hữu sĩ tử tim đập lắng xuống , ngược lại là tiền tuyến Man Tộc tim đột nhiên máy động; phần lớn Man Tộc cảm nhận được rõ ràng , bọn họ tim giống như bị một đạo vô hình bàn tay thật chặt nắm , liền huyết dịch cũng vì đó dừng lại , ý thức phảng phất đều đang ở dần dần cách bọn họ đi xa.

Thiên Vu bên dưới , ngay cả Lang Chủ sắc mặt đều vô cùng nhợt nhạt , càng cao cấp Man Tộc , lại càng có thể cảm nhận được: Tử vong , đã lặng lẽ nắm chặt bọn họ tim.

Rất nhiều Man Tộc trong lòng bắt đầu nửa đường bỏ cuộc , nếu không phải Khả Hãn đến tiền tuyến , bọn họ sớm liền chạy mất dạng.

Elie Khả Hãn cuối cùng bắt đầu nhíu mày , hẳn rất muốn làm những gì , nhưng chớ nói Nhân tộc mấy vị lão chủ tướng ắt sẽ xuất thủ ngăn trở , Thánh Đạo oai , đã không phải là thánh vị bên dưới lực lượng có thể rung chuyển.

Mặc dù Elie Khả Hãn tại trạng thái cuồng bạo bên dưới , lực lượng có thể so với Á Thánh , đủ để ngăn chặn ở Thánh Đạo kiếm một đòn , thế nhưng . .

Hắn ngẩng đầu nhìn hướng trên bầu trời đầu sói Đồ đảng.

Lý Quảng như là cũng biết tránh chỗ mạnh đánh chỗ yếu đạo lý , cũng không có lựa chọn đi đã kích Elie Khả Hãn , mà là một kiếm nằm ngang chém về phía vạn trượng Đồ đảng.

Không có bất kỳ biến hoá động tác , càng không có một tia hoa lệ đặc hiệu.

Nhưng ở Lý Quảng phía trước , trong vòng trăm dặm đỉnh núi tại trong khoảnh khắc bị chẻ thành đất bằng , dãy núi , lâm bị , cùng với nó lên hết thấy sự vật tất cả đều mất đi ở trong hư vô.

Một kiếm bình thường phong , thiên sơn đoạn tuyệt!

Rất nhiều người ngược lại hít một hơi khí lạnh , một đòn chỉ làm thành như vậy kết quả , sợ rằng liền lão chủ tướng đều không biện pháp làm được chứ ? Đây thật là Thánh Đạo kiếm uy năng ?

Tô Nghi nhìn thấy cảnh này , chỉ cảm thấy tâm tình kích động , một cổ phồng khoáng chí tình tự nhiên sinh lòng.

Man Tộc môn chỉ cảm thấy một trận lực lượng kinh khủng lướt qua đỉnh đầu bọn họ , rất nhiều Man Tộc trong lòng phát run , bốn vó mềm nhũn , trực tiếp quỵ xuống; nhưng ở sau đó , bọn họ nhìn về phía bầu trời , mắt lộ ra vui mừng.

Đầu sói Đồ đằng , vậy mà không nhúc nhích.

"Ha ha ha. . . Nay Thánh Đạo kiếm cũng không gì hơn cái này!" Một vị Thiên phủ trưởng cười to không thôi.

"Ta nghe nói Thánh Đạo kiếm là Nhân tộc chí cường lực lượng một trong , nhưng đối đầu với chúng ta tín ngưỡng Đồ đằng , thật coi không đáng nhắc tới!"

"Mẹ hán , lão tử lúc trước còn cho là mình phải chết , nguyên lai chỉ là phô trương thanh thế , chỉ có hán đơn."

Một đám Man Tộc phình bụng cười to , đối với Lý Quảng chỉ chỉ trò trò.

Nhưng Lý Quảng nhưng ngay cả mí mắt đều không nháy mắt một hồi

Rất nhanh, những thứ này Man Tộc giấu cọt cùng châm biếm bỗng nhiên ngưng kết ở trên mặt.

Đầu sói Đồ đằng lệch một cái , hán trên dưới hai đoạn chảy xuống lầy chia lìa , miệng vết cắt , bóng loáng như gương.

Tự thật giống một chậu nước lạnh từ đầu tưới xuống , Man Tộc kiêu căng phách lối trong chớp mắt tắt , ngược lại thì Giang Nam rất nhiều Nhân tộc phát ra khàn cả giọng hoan hô , như sấm vang dội.

Tô Nghi khẽ nhếch khóe miệng , nhẹ nhàng nắm chặt hai quả đấm.

Hán hoàn toàn không ngờ rằng , tại tấn thăng chủ tướng một sát na này , vậy mà có thể gọi ra Thánh Đạo kiếm , càng chưa hề nghĩ tới , Thánh Đạo kiếm lại có uy năng như vậy.

Vạn trượng Đồ đằng bái phục , sau đó kịch liệt thu nhỏ lại , lại biến trở về rồi cùng ngay từ đầu như vậy bình thường không có gì lạ tiểu Đồ đằng , hóa thành một vệt lưu quang , chui vào Elie Khả Hãn trong hai tròng mắt.

Loại trừ mấy vị lão chủ tướng ngoài ra , không người phát hiện , Elie Khả Hãn vào giờ khắc này , một luồng lửa giận cuộn lên , lạnh lẽ cướp làm khóe miệng tràn ra một luồng máu đen.

Diệt thế Đồ đằng biến mất , Giang Nam dân chúng nhất thời cảm thấy một mực gác ở trên cổ cái kia đao bị dời đi , như trút được gánh nặng.

Lý Quảng một kiếm này , chiếu vào thiên hạ dân chúng trong mắt , lệnh trong lòng bọn họ không tự chủ được hiện lên một câu nói.

Nhưng dùng Long thành phi tướng tại , bắt giáo hồ mã độ âm son!

Mà bây giờ Lý Quảng , đã là chủ tướng.

Quốc Viện.

Một vị tế tự nhân viên hoang mang rối loạn đẩy cửa ra , đi vào một chỗ sân thượng , cao giọng hô: "Viện thừa đại nhân , Hoài Nhu Bá. . . Không , long hậu Lý Quảng ý chí đã tỉnh lại , chúng ta đang cùng hán cầu thông , toàn lực tu bổ Long thành lối đi!"

Hai vị lão chủ tướng nhìn chăm chú Giang Bắc , phảng phất trong thiên địa hết thấy đều vô pháp rung chuyển bọn họ tầm mắt.

"Lập tức truyền lệnh , để cho Lý tướng quân làm tốt nghi lễ chuẩn bị." Trần lão chủ tướng nói.

Tế tự nhân viên đáp dạ mà đi.

Long thành.

Lý Vệ Long chỉ huy hơn ngàn tướng sĩ , đứng lặng ở thành bắc quảng trường thiên hòa đại thần pho tượng xuống.

Nhân tộc có một loại phương pháp đặc thù , có khả năng thay Man Tộc đánh thức thiên hòa đại thần lễ tế ý chí , hơn nữa chịu Nhân tộc ổn định thao túng.

Lý Vệ Long đã làm xong chuẩn bị , hán phần lên một trụ ứng thiên hương , sắc mặt bình tĩnh nói "Vạn đời thiên thu , Nhân tộc vĩnh tồn."

"Vạn đời thiên thu , Nhân tộc vĩnh tồn!" Sau lưng tướng sĩ cùng kêu lên hô to.

Trường Giang.

Lý Quảng đứng ở trên cổng thành , chậm rãi quét nhìn Giang Bắc Man Tộc , khi ánh mắt của hắn dừng lại ở Elie Khả Hãn trên người lúc , hàn quang hiện lên trong mắt , lấy tay trung Thánh Đạo kiếm chỉ hướng người sau mặt.

"Ta hỏi ngươi , ngươi lui hay không?" Lý Quảng mở miệng nói.

Bạn đang đọc truyện *Binh Pháp Đại Thánh Convert* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 105: Vạn tộc thể chân vạc!

Cái này lấy ý niệm tạo thành thanh âm không thuộc về bất kỳ loại ngôn ngữ , nhưng rơi vào sở hữu sinh linh bên tai trung lúc , mỗi một sinh linh cũng có thể tự động lĩnh ngộ những lời này hàm nghĩa.

Nói như vậy , tiên hiền sau khi chết lưu lại ý niệm là không có khả năng mở miệng nói chuyện , nhưng Lý Quảng lên tiếng

Thanh âm hân vang dội nặng nề hồi âm , thật giống như núi kêu cốc ứng , tại mỗi người trong tâm thần vang vọng giao hưởng

Elie Khả Hãn sắc mặt âm trầm tới cực điểm

Rất nhiều dân chúng đại não tuôn máu , sắc mặt kích đỏ: Từ lúc Đột Quyết Man Tộc hạ xuống Binh Phong Đại Lục tới nay , Nhân tộc , rốt cuộc có bao nhiêu lâu không có như vậy hành diện qua ?

Tò Nghi trong lòng một cỗ nhiệt huyết dâng lên , thầm nghĩ đến: "Một câu docks hết Nhân tộc hùng phong , đại trượng phu sinh nên như vậy!"

Mà thấy chính mình đại khả hãn nhận được như thế làm nhục , phụ cận Man Tộc giận không nhịn nổi , Nghiệp Hỏa nhảy đốt , vậy mà tại không trung hội tụ thành một đạo cao trăm trượng đầu sói , hướng Lý Quảng phát ra hét lên một tiếng , hơi nóng vọt tới , trong đó lửa giận thật giống như có thể bao phủ vạn vật , thiêu cháy tất cả , nhưng Lý Quảng nhưng là đồ sộ bất động

Không có Man Tộc nguyện ý lui về phía sau

Man Tộc lực lượng rõ ràng gấp mười lần , gấp trăm lần ở Nhân tộc , chỉ cần qua sông , liền có thể trong khoảnh khắc đập bằng Giang Nam , bọn họ lại làm sao có thể chịu đựng cứ như vậy cụp đuôi thoát đi ?

Không có bất kỳ Man Tộc trả lời Lý Quảng , nhưng Lý Quảng khẽ lắc đầu , thật giống như đã được đến câu trả lời

Hắn dùng trong tay thánh kiếm chỉ xéo chân trời , Elie Khả Hãn con ngươi chột co rụt lại , ngửa đầu lên trời

Cùng lúc đó , cả tòa đại lục hơi chấn động một chút

Trên bầu trời thật giống như truyền đến vạn ngựa cùng kêu lên tê thanh , vang dội cả phiến đại lục , rất nhiều người man cảm thấy trong lòng căng thẳng , giương mắt nhìn về phía chân trời

Tại mấy vạn trượng trên bầu trời , một tòa thành trì đột nhiên hiện lên

Tại loại này độ cao cùng trong khoảng cách , cho dù tòa thành trì kia có chu vi mười dặm khoảng cách , nhưng chiếu trong tầm mắt mọi người cũng bất quá là một viên to bằng hạt vùng điểm đen nhỏ mà thôi; nhưng kỳ lạ là , tất cả mọi người rõ ràng đem tòa thành trì này toàn cảnh đập vào mi mắt

Tòa thành trì này phong cách cuồng dã , bốn bề thành tường lấy đá lớn xếp lũy mà thành , không trải qua sửa chữa; trên đầu tường ly cực trải rộng , thật là khoe khoang , mà cửa chậm trở trông rất sống động đội ngũ binh họa , lệnh khắp thiên hạ dân chúng Phan nhưng lĩnh ngộ: Đây , chính là Long thành!

Doanh Châu

Lão Ngọc Hoàng nhìn chằm chằm bầu trời , hậm hực nói: "May mắn đập không phải ta , nếu không . . . Nếu không muốn làm bản ta tư lự bào phục."

Ngọc Hân công chúa đôi mắt đẹp lưu chuyển , ngáp một cái: "Không muốn biết đập chết bao nhiêu Man Tộc ? Liền như vậy , Man Tộc mệnh còn không bằng sò biển đáng tiền , Bốn cung mới lười tính . . "

Binh khung phong

"Ừ, hôm nay chuyện cuối cùng làm xong."

Dứt lời, vị kia trăm tuổi lão nhân lại bắt đầu mỗi ngày thông lệ múa kiếm, thần tình thần nhiên tự đắc.

Quốc Viện.

Trần lão chủ tướng cuối cùng giãn ra sần mi, mỉm cười nói: "Lần này, chính là phản kích tín hiệu!"

"Giờ đó đại động tĩnh người cũng có thể đến làm phản kích tín hiệu, một cái lão già khom rồi, đừng cả ngày động một chút là đi Bắc Phật Trung Nguyên rồi." Vì lão chủ tướng liếc hắt một cái.

Nam Từ Châu.

Cửu Viện Sự như là thờ phào nhẹ nhõm, sau đó tinh tế suy nghĩ một chút, bưng tỉnh đại ngộ: "Lý Quảng, Long thành, phi tướng. . . Thì ra là như vậy, Nhân tộc có khả năng được cứu, tôi mười trù làm cư công đầu. . . Không, hãy gọi Tô Di Thiên rồi sao. . ."

Sau đó, hắn lại quay đầu hướng một vị khác tướng lĩnh phân phó nói: "Nhân tài như vậy, không thể làm hắn ở lâu ở kia nguy trong thành, ta lệnh cấm túc còn chưa có giải xuống, người ngày mai phải điếm người. . ."

"Ngày mai ta tự mình đi đem tôi mười trù mời tới Nam Từ Châu." Thứ sử Hạng Tông Lưu nói.

Tô gia.

Nhìn cấp tốc hạ xuống, thậm chí tuôn ra bức tường âm thanh Long thành, Tô Nghi chẳng biết tại sao, cùng Lý Quảng đồng loạt bật thốt lên nói ra ba chữ: "Mời lên đường."

Trường Giang bắc ngạn.

Thấy Long thành giáng thế, sở hữu Man Tộc sợ vỡ mật, trên bầu trời lửa giận đầu sôi trong nháy mắt tiêu tan.

"Chạy mau a!" Rất nhiều Man Tộc chạy trời chết, cũng không để ý các tướng lĩnh ra lệnh, thậm chí đem Khả Hãn đang ở Tổng đốc tiền tuyến sự tình quên mất.

"Mẹ hắn những thứ này nhai con chạy so với ai khác đều nhanh, ta ta ta. . . Chờ ta một chút cùng nhau a!" Đóa Đóa Hãn Thiên Vu như một làn khói chạy mất tăm.

Ai cũng có thể nhìn ra, Long thành chủ mục tiêu chỉ có Elie Khả Hãn một người, nếu là còn ở lại tại chỗ, nhất định phải bồi Khả Hãn cùng nhau tan xương nát thịt.

Cơ hồ sở hữu Man Tộc tan tác như chim muông.

Loại trừ Elie Khả Hãn ngoài ra, đi cùng ở bên cạnh hắn chỉ có ba lượng vị Thiên Vu, cùng với một đám đội thân vệ rồi, nhưng bọn hắn bốn vó đều tại run lên, trong lòng tràn đầy kinh hoàng cùng sợ hãi.

Elie Khả Hãn đứng lặng tại chỗ, trên trán nổi gân xanh.

"Lý Quảng! Bản tôn thề phải tàn sát hết người tướng môn đời sau, bản tôn thề phải. . ." Elie Khả Hãn rống giận, lại là lưu loát Hán ngữ.

Nhưng hắn tiếng gào còn chưa tiêu tan, Long thành liền ầm ầm đè ép xuống.

Còn chưa tiếp xúc, thành trì bên dưới Man Tộc trong nháy mắt máu thịt nổ lên, liền kêu thảm thiết cũng không từng phát ra, ngay cả là Thiên Vu cũng không thể thoát khỏi may mắn.

Elie Khả Hãn bị đặt ở dưới thành, hai cánh tay bắp thịt cuộn cuộn, như có vô tận lực lượng, đem khổng lồ thành trì nâng lên phía trên.

Hắn khuôn mặt dữ tợn, căm tức nhìn Lý Quảng, trong mắt lửa giận như là phải đem người sau chiếm đoạt.

Nhưng Lý Quảng chỉ là dùng kiếm xuống phía dưới một chỉ, Long thành liền nặng nề ép xuống, đem Elie Khả Hãn nghiền thành phấn vụn.

Một đời Khả Hãn, vậy mà cũng không chịu nổi Long thành áp chế!

Lúc này, mọi người nhìn đến một vị tướng lĩnh đứng ở Long thành trên thành tường, hướng Lý Quảng chào một cái quân lễ, mà người sau thì khẽ vuốt cằm, mặt mỉm cười.

Sau đó, Long thành đột nhiên bộc phát ra một trận ngân quang, trong ánh sáng, như là có một đạo bán nhân mã uy nghiêm đáng người hiện lên; sau đó quang hoa tan hết, Long thành cũng biến mất theo.

Mà vừa nhìn nhận được Long thành đập lên mặt đất , chỉ còn lại có đầy đất đỏ nát thê lương , cùng với Man Tộc bể xương máu thịt.

Long thành xuất hiện làm bọn hấn sắp nứt cả tim gan , bắc ngạn tí ti Man Tộc như thủy triều thối lui.

Vạn dặm sông cấp độ ngàn tòa lầu canh lên , vô số lính tuần phòng căng giọng rống to.

"Nhu Nhiên bộ Man Tộc rút lui!"

"Khê cốt bộ rút lui!"

"Cao xe bộ Man Tộc rút quân!"

"Phòng vi bộ vậy. . ."

Trung Nguyên tiền tuyến , đại lượng Man Tộc tất cả rút quân , chỉ để lại nguyên bản trú đóng ở bắc ngạn mười mấy bộ tộc.

Các binh lính treo tâm cuối cùng buông xuống.

"Chúng ta. . . Thắng ?"

"Chúng ta thắng! Vạn thắng!"

"Vạn thắng! Vạn thắng!"

Đại lượng phòng thủ binh lính cùng kêu lên hoan hô , vang dội một mảnh Thiên Địa.

Này thắng lợi , là như vậy đến không dễ , Nhân tộc tại đại hình trong chiến dịch đối với Man Tộc thắng lợi cũng ít khi thấy.

Lúc trước tôn thánh lấy sách , lập địa thành thánh , cơ hồ đem Man Tộc tiêu diệt;

Sau đó Lý Mục mười năm mài một kiếm , nhất cử tàn sát Đông Hồ cùng lâm hồ hai đại bộ tộc;

Sau đó thiên hạ nhất thống , Mông Diễm dẫn quân Tần triệu , đem len lén vào biên giới , tập kích dân chúng Man Tộc hoàn toàn đuổi ra khuỷu sông địa khu;

Triều nhà Tần diệt vong , Hán triều thành lập , Vệ Thanh , Hoắc Khứ Bệnh cùng Lý Quảng khuynh thiên xuống chi binh , cùng Man Tộc triển khai lần thứ hai toàn diện chiến dịch , nhất cử công hãm Long thành;

Đông Hán năm cuối , Công Tôn Toàn đối với tác ngoại Man Tộc chọn lựa cứng rắn quân sự chèn ép , hấn cùng với hấn bạch mã nghĩa tòng uy chấn Bắc Cương;

Mà bây giờ , người man lần thứ ba toàn diện quyết chiến , lại từ một bản « xạ kinh » đưa tới liên hoàn kỳ quan , lại lấy Tô Nghi một bài di thiên hùng thơ , lệnh tí ti Man Tộc lui quân , cứu Nhân tộc ở diệt vong trong nguy cơ!

Giờ phút này thắng lợi ánh sáng diệu thể , hy vọng chi mạng chiếu không , cả nước vì đó sôi trào!

Rất nhiều người phát ra khàn cả giọng điên cuồng hét lên , gào thét gào thét , nước mắt vì đó phun trào , này sống sót sau tai nạn tâm tình , để cho bọn họ không kim lòng được rồi lẽ.

Nhưng rất nhiều cao cấp bậc sĩ tử , một đám anh hồn , bao gồm Tô Nghi cũng mơ hồ cảm giác: Elie Khả Hãn ý niệm , cũng không có theo thể xác hủy diệt tiêu tán tại trong thiên địa.

Đúng như dự đoán , tại Elie Khả Hãn ban đầu đứng vị trí , một đạo cánh tay trường ngắn đầu sói Đồ đằng dưới đất chui lên , lấy bất luận kẻ nào đều không cách nào kịp phản ứng tốc độ bay hướng Mạc Bắc , hai vị lão chủ tướng ngàn trường trường mâu cùng bội kiếm mặc dù nhanh chóng xuất hiện ở mảnh không gian kia , nhưng cũng đuổi không kịp , chớ nói chi là bờ phía nam một đám hào kiệt cùng phi tướng khẩu phạt tâm xà rồi , càng là ngoài tầm tay với.

Cùng lúc đó , một đạo tràn đầy hận ý tiếng gào vang dội Giang Nam: "Lý Quảng! Đội bản tôn lần sau đập bằng Giang Nam , nhất định phải đưa người ý niệm quý nhiều thành vỡ vụn! Di thiên kỳ quan khuôn mặt , bản tôn nhớ! Vạn tộc hết sức thời đại lại sắp tới , Nhân tộc , một cái cũng đừng nghĩ trốn!"

Giang Nam , lặng ngắt như tờ.

Nghe được tiếng rống giận này , tất cả mọi người đều khắp cả người phát rét.

Từ chối tư liệu lịch sử ghi lại , Man Tộc hiện có ước chừng hơn 100 bộ tộc , mỗi một thủ lĩnh bộ tộc đều là Thiên Vu , từ Đột Quyết tộc Elie đại khả hãn thống nhất chỉ huy.

Hơn 100 bộ tộc , liền đem Nhân tộc dồn đến Giang Nam , nếu là vạn tộc đồng loạt tràn vào Bình Phong Đại Lục. . .

Vạn vị Thiên Vu , vô số Khả Hãn. . . Chỉ dựa vào Nhân tộc hiện có lực lượng , thật có thể ngăn trở sao?

Mọi người rất nhanh cho ra một cái đáp án: Không có bất kỳ khả năng!

Kinh thành.

"Hừ, bại tướng, chỗ này dám cuồng tiếng nói!" Binh bộ Thượng thư Tiêu thượng tọa phất tay áo đạo.

"Muốn, sẽ đối phương thuyết là thực sự, phải làm như thế nào?" Một vị thị lang cẩn thận từng li từng tí hỏi.

"Phải làm như thế nào? Còn có thể như thế nào? Nếu như chỉ là Elie Khả Hãn đe dọa, chúng ta căn bản không yêu cầu coi là chuyện đáng kể; nếu là thật, chúng ta liền trực tiếp nhắm mắt chờ chết được rồi, càng không cần quan tâm." Hình bộ Thị lang lạnh giọng nói.

Mọi người rồi rít kéo một cái khóe miệng, mặc dù lời này thập phần chói tai, nhưng lại một lời vạch trần sự thật: Man Tộc nếu thật là vạn tộc hết sức, Nhân tộc liền châu chấu đá xe cơ hội đều không biết có, trong nháy mắt sẽ cả tộc biến mất.

"Vô luận như thế nào, trận chiến này là chúng ta Nhân tộc đại thắng, truyền lệnh xuống, lệnh mỗi cái sông đoạn quân coi giữ kiểm kê khí giới, thống kê thương vong, mau chóng nghỉ ngơi lấy sức, chiến tranh sẽ không như vậy kết thúc!" Thượng thư lệnh Từ Lập Nhân nói.

Một đám chủ chiến phái quan chức rồi rít lĩnh mệnh, lúc rời chính đường lúc, trên đường, có một người nói: "Lần này may mà tô mười trù kia đầu « Long thành phi tướng » đánh thức tiên hiền Lý Quảng ý chí, mới đưa đến Long thành phát lực, bức lui Man Tộc, làm cư công đầu a! Ta nhất định phải xin phép triều đình, đối với tô mười trù cổ động phong thưởng!"

Rất nhiều người rồi rít gật đầu.

"Không, ta cho là kia « xạ kinh » tác giả mới ứng hái được công đầu, nếu không phải này trải qua gọi ra chư vị cung tướng tiên hồn, tô mười trù căn bản không có phát huy cơ hội." Một người khác phản bác.

Một số người lại cảm thấy người này nói còn có đạo lý.

"Đánh rầm, người. . ." Lúc trước đề nghị phong thưởng Tô Nghi đại hán mở miệng liền mắng.

Sau đó, rất nhiều người phân biệt phát biểu chính mình ý kiến, có người cho là Tô Nghi công lao lớn nhất, mà có người cho là « xạ kinh » mới là mấu chốt nhất, song phương thế lực 5-5 mở, ai cũng không thuyết phục được người nào.

Bạn đang đọc truyện *Binh Pháp Đại Thánh Convert* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 106: Tấn thẳng, dự bị đề cử

"Nói tóm lại, vô luận người nào cư công đầu, tô mười trù cũng có thể chiếm giữ cực lớn công lao; hần này một bài thơ, trực tiếp đề cho Man Tộc lần này kế hoạch tấn công báo hồng, động viên tí ti quân đội, xây dựng mấy ngàn Thủy trại, chế tạo mấy trăm ngàn chuyển vận hạm, nhưng ở một buổi sáng mất hết, bình thường lãng phí không đại lượng vật liệu, lại kiêm Long thành hồi phục, ta đoán ít nhất trong vòng ba năm, Nhân tộc có thể an tâm nghỉ ngơi lấy sức."

Mọi người gật đầu một cái, đều đồng ý hần nói tới, lúc này mới dừng qua ngưng chiến.

Người nào cũng không biết, ngay cả « xạ kinh » cũng là Tô Nghi sở làm.

Tô Nghi chính mình lại đối với "Hần cứu vớt thế giới" không có quá nhiều tự giác, hần ban đầu chỉ là vì quảng bá « xạ kinh » mới động bút sáng tác, chút nào không nghĩ tới về sau vậy mà xảy ra nhiều chuyện như vậy.

Loại trừ mấy vị lão chủ tướng ở ngoài, còn có Tô Thi Nhi cùng Liễu Tâm Chiêu hai nữ, các nàng cơ hồ toàn bộ hành trình chứng kiến Tô Nghi kỳ tích, đem Tô Nghi lấy sức một mình, lực vẫn Nhân tộc nguy cơ anh tư chiếu vào rồi trong lòng.

Người trước xuân tâm dập dờn, trong lòng tình yêu càng ngày càng bành trướng; người sau lại càng cảm thấy sâu bi, chỉ cảm thấy hận gặp nhau trễ.

Ở nhà họ Tô trong sân , vạn trượng Khí Thế Kỳ Quan kim mang cuối cùng bắt đầu thu liễm.

Chỉ là , cùng mấy lần trước Khí Thế Kỳ Quan giống nhau , lần này vạn trượng người khổng lồ cũng không có tiêu tan , mà là chậm rãi rút về Tô Nghi trong cơ thể.

Đột nhiên , Tô Nghi khí tức tăng vọt , Luyện Binh Tràng chấn động kịch liệt , tự mình pho tượng trong tay , dừng bước hơn một tháng tinh thần cuối cùng có động tĩnh.

Tô Nghi đã sớm là võ sinh đỉnh phong , ban đầu tinh thần hiện hình quạt , bán kính một thước , góc một trăm năm mươi độ trái phải , mà độ dày thì đạt tới một tấc , tại cái phạm vi này bên trong dừng động ánh sáng màu vàng , tất cả đều có thể hóa tinh thần cho mình dùng.

Mà giờ khắc này , này hình dáng quy tắc tinh thần , bán kính tăng lên khoảng hai tấc , hiện tại tinh thần bán kính là một thước hai tấc.

Nói cách khác , Tô Nghi giờ phút này đã chân chính trở thành tướng tài.

Tô Nghi tự động tiếp thu được một cỗ tin tức , tinh tế đọc chi , tinh cò gặt đầu một cái.

"Người bình thường đang tiếp thụ vũ miếu ban phúc tấn thăng tướng tài lúc , tinh thần chỉ là đột phá võ sinh giới hạn , sẽ không có bất kỳ tăng trưởng , mà ta coi như Thiên Trạch Sĩ Tử , lần nữa mượn từ thể không thể đỡ kỳ quan tấn thăng tướng tài , tinh thần lượng không chỉ có đột phá giới hạn , hơn nữa bán kính tăng vọt hai thốn; chỉ cần này hình quạt tinh thần bán kính đạt tới một thước 5 tấc , liền có thể tấn thăng làm trải qua chiến tranh tướng tài , bán kính đạt tới hai thước lúc , liền có thể tự xưng là đỉnh phong tướng tài , đến lúc đó liền có thể không hề có lo lắng về sau mà đi thi thi Hương rồi."

"Chỉ bất quá , bởi vì này hình quạt tinh thần góc độ rất lớn , tướng tài bán kính một thước không phải tỷ võ sinh một thước , muốn đạt tới tướng tài đỉnh phong , tinh thần lượng tỷ võ sinh nhiều hơn gấp mấy lần trái phải , có thể thấy tấn thăng người đi đường chật vật."

Tô Nghi lại nhìn bốn phía , trong mắt lóe lên một luồng vui vẻ.

"Ta Luyện Binh Tràng lại bị tràng này di thiên kỳ quan chữa trị tám phần mười có thừa , đã sẽ không nữa ảnh hưởng ta mô phỏng chiến đấu , chỉ cần ta không ngừng tinh nghiên binh pháp , sớm muộn có thể đem Luyện Binh Tràng hoàn toàn tu bổ; mà trọng yếu nhất là , ta nguyên lai Luyện Binh Tràng chỉ có một trăm tám mươi trượng dài rộng , giờ phút này vậy mà tiêu thăng đến một ngàn năm trăm trượng! Điều không nhìn đến biên giới rồi. Cũng không biết Luyện Binh Tràng lớn về sau , sẽ có gì đó đặc thù chỗ dùng? Có lẽ về sau thì sẽ biết."

"Ồ ? Luyện Binh Tràng có thể mô phỏng dịch nhân tăng lên ? Ta xem một chút . . "

Tô Nghi triệu hoán mới mô phỏng dịch nhân , một đầu cả người thiêu đốt ngọn lửa màu đen thấp tiểu Man tộc từ từ hiện lên , sợ đến Tô Nghi vội vàng đem đạo hư ảnh này cho dập tắt.

"Lại là Man Tộc đại khả hãn , loại dịch nhân này xuất hiện ở ta đây nho nhỏ tướng tài Luyện Binh Tràng bên trong , không phải muốn giết ta sao." Tô Nghi lau mồ hôi lạnh.

Tô Nghi duy nhất dịch nhân Gia Cát Thanh chỉ là võ sinh , đã không đủ để để cho Tô Nghi đem ra luyện tay rồi , hãn cấp thiết muốn muốn mô phỏng ra càng kẻ địch mạnh mẽ , nếu không thì lãng phí Luyện Binh Tràng bức này huấn luyện bảo địa rồi.

"Ta có thể sử dụng cùng binh độc vũ rồi , đang đối mặt cái khác tướng tài cùng người đi đường thì có thể có lực đánh một trận , hơn nữa ta tùy thời có thể sử dụng trung phẩm vân vân « đêm xạ hổ » , cùng với bốn viên tướng tinh , coi như đảo ngũ quân đột nhiên xuất hiện , ta cũng phải có tự vệ khả năng. Mà tướng tài phó năng lực sẵn sàng chiến đấu , ta chỉ có tại vũ miếu ban phúc sau đó tài năng lấy được."

"Ngoài ra , ta Luyện Binh Tràng có chậm lại thời gian trôi qua tác dụng , ban đầu là 1-4 , cũng chính là ta tại Luyện Binh Tràng ngáy giấc bốn canh giờ , thực tế mới qua một giờ; mà bây giờ , thời gian trôi qua tỷ lệ vậy mà đạt tới vừa so sánh với sáu , nói cách khác , ta mỗi ngày có thể nhiều hơn tốt mấy giờ thời gian học tập , với ta mà nói là một nhảy vọt đền bù."

"Cuối cùng , ta kì mưu vô kế khả thi thời gian rút ngắn , ban đầu bốn viên tướng tinh đang sử dụng đi qua , đều cần sáu canh giờ bổ sung năng lượng , nhưng bây giờ , kim thiên thoát xác cùng bốn bề thọ địch , hai khóa thiên mệnh tướng tinh chỉ cần ba canh giờ bổ sung năng lượng liền có thể lần nữa sử dụng , niên cường rút ngắn một nửa thời gian! Mà đối thành bên ngoài hai khóa tướng tinh lại chỉ rút ngắn một giờ , xem ra thiên mệnh tướng tinh ưu thế xác thực rất lớn."

Tô Nghi bỏ ra một ít thời gian , cẩn thận liệt kê ra rồi mình tiến bộ , cảm thấy hết sức hài lòng.

Sau đó hãn thối lui ra Luyện Binh Tràng , nắm quả đuốc một cái , tâm tình rất nhiều thoải mái , chỉ cảm thấy tinh thần quá thướt , như có vô tận lực lượng cùng tinh thần muốn tràn đầy mà ra.

"Di thiên Khí Thế Kỳ Quan vừa ra , quả nhiên rất phi phạm , ta thể xác vậy mà tại trước đây trên căn bản lần nữa kịch tăng gấp đôi; ta chỉ là mới lên cấp tướng tài , nhưng lực lượng thân thể có lẽ đã có thể sánh bằng người đi đường bình thường , thậm chí ép tới gần đỉnh phong người đi đường , không thể bảo là tăng lên không lớn." Tô Nghi gặt đầu một cái , "May mắn sĩ tử tấn cấp chỉ gia tăng lực lượng , mà không dài bắp thịt , nếu không ta có thể không dám tương tượng ta biến thành một cái bắp thịt mãnh nam bộ dáng."

Một bên Liễu Tâm Chiêu mày liễu nhảy lên , kinh ngạc nói: "Tô Lang , người . . Người tấn thăng tướng tài rồi hả?"

"Ồ , người cảm nhận được ta khí tức ?"

Tô Nghi so với nàng kinh ngạc hơn , quay đầu phát hiện Tô Thi Nhi mặt đầy mờ mịt bộ dáng , hiển nhiên người bình thường là không có khả năng cảm nhận được sĩ tử khí tức.

Nói cách khác , Liễu Tâm Chiêu không là người bình thường ?

"Không . . . Cái kia , ta chỉ là trong chỗ u minh . . ." Liễu Tâm Chiêu phát hiện mình lơ lửng , lộ ra tay chân luống cuống.

Tô Nghi cười một tiếng , cũng không muốn nhiều làm truy cứu.

Mà đang ở Tô Nghi tấn thăng tướng tài cái kia trong nháy mắt , trên bầu trời , có bốn viên tướng tinh chợt run lên , vậy mà tất cả đều là Tô Nghi nắm giữ tướng tinh: Kim thiên thoát xác , bốn bề thọ địch , ấm độ trần thương cùng đập nổi chìm thuyền.

Vì sao trên trời nguyên bản đều là màu trắng bạc , nhưng này bốn viên tướng tinh lại đột nhiên biến thành màu thủy lam , sau đó lại biến thành màu đỏ , màu cam cùng vàng , màu xanh lá cây , đi qua năm lần biến chuyển sau , lại lặng lẽ biến trở về màu trắng bạc , thật giống như chưa từng xảy ra chuyện gì bình thường.

Bình Phong Đại Lục giờ phút này chính diện đêm khuya , nhưng bầu trời lại bị « xạ kinh » ánh sáng bao phủ , diệu như giữa trưa , không người có thể thấy được trên bầu trời tướng tinh dị biến.

Chỉ có mấy vị lão chủ tướng tầm mắt xuyên thấu vạn trượng ánh sáng , vượt qua huy hoàng kim mang , nhìn đến trên bầu trời tinh thần kỳ lạ cảnh tượng.

Lão chủ tướng môn như có điều suy nghĩ.

Mà ở tiểu thế giới Hồn Thiên Bàn bên trong , có một vị thường xuyên cư trú ở nơi đây lão nhân , mới tinh dị biến thu hết vào mắt.

"Không tệ , không tệ! Vậy mà có thể ở tấn thăng tướng tài thời điểm , sẽ để cho chính mình tướng tinh biến ảo năm màu , tên tiểu tử này thật là trời sinh Kỳ Lân! Ta ở lâu ở đây , thấy thiên tài ngàn vạn , năm gần đây cao nhất cũng bất quá là Lục Bất Quần tại tấn thăng quốc sĩ lúc , hai khóa tướng tinh biến ảo tam sắc mà thôi , Cừu Anh Ngạn , Chu Học Thư mặc dù kém hơn một chút , bất quá hai người này có tài nhưng thành đạt muộn , tâm tính kiên định , ngày sau thành tựu đại khái không thể so với Lục Bất Quần thấp ; còn tiểu tử kia tương lai sẽ có cái gì thành tựu mà . . Ta chỉ có thể cảm giác được hần tiền đồ đa suyền , về phần thành tựu nhưng là không tốt tính , không tốt tính a!"

Ngay tại Tô Nghi bốn viên tướng tinh biến ảo năm màu lúc , Hồn Thiên Bàn sau đó , đột nhiên có băng bạc tinh lực cuốn tới.

Trong mắt lão nhân né qua một luồng vui mừng , đạo: "Xem ra ba năm sau thiên tai có hy vọng ứng đối , bất quá cơ hội vẫn không lớn."

Bình Phong Đại Lục.

Vạn trượng Khí Thế Kỳ Quan tiêu tan về sau , rất nhiều người lưu luyến mà thu hồi ánh mắt.

Mặc dù kỳ quan biến mất , nhưng Tô Nghi chỗ bỏ ra hết thảy , ắt sẽ nhớ tại trong lòng mỗi người.

Sau đó , dân chúng cảm nhận được , mọi người đồng tâm hiệp lực kỳ quan cũng bắt đầu từ từ tan rã , nói cách khác , những thứ kia cùng tướng anh hồn , kia Trường Giang bên trên vạn lý trường thành hư ảnh cũng đem biến mất theo.

Đầu tiên biến mất là trường thành hư ảnh , nhưng rất nhiều cao cấp sĩ tử , liền Tô Nghi cũng từ nơi sâu xa cảm giác , làm tương lai cơ hội lúc xuất hiện , này trường thành hư ảnh ắt sẽ xuất hiện lần nữa , bảo hộ Nhân tộc!

Cung tướng môn anh hồn cũng dần dần trở nên đậm bạc , bọn họ đem lần nữa hóa thành trong thiên địa ý niệm , hóa thành vũ miếu trung lực lượng thủ vệ , lấy loại hình thức này bảo vệ Nhân tộc thiên thu vạn đại.

Rất nhiều kính ngưỡng lấy những thứ này tiên hiền mọi người trong lòng thương cảm không ngớt , mà người sau mỗi người tướng môn thế gia , rất nhiều truyền nhân càng là than vãn không ngớt: Lần này phân biệt , lúc nào tài năng mới gặp lại tổ tiên hiền linh ?

Lý Quảng ngẩng đầu nhìn về phía Trung Nguyên , tinh thần chán nản.

Từng có thời gian , hần đối với chính mình tổ tiên xin thề , coi như đánh đổi mạng sống , cũng nhất định muốn từ thủ biên quan , không để cho Man Tộc bước vào Trung Nguyên một bước!

Mà giờ khắc này , Trung Nguyên đã sớm thất thủ , Nhân tộc lui thủ Giang Nam , hần lúc trước cố gắng đã trôi theo dòng nước.

Trăm năm cực nhanh , cảnh còn người mất.

Giờ phút này hần chỉ là một đạo ý niệm , cho dù lúc trước bằng vào đủ loại kỳ quan , được bức lui Man Tộc , nhưng sau đó , hần có thể là Nhân tộc làm được cái gì chứ ?

Thánh Đạo kiểm lạng lẽ biến mất , thiên hạ sĩ tử tìm đập lảng xuống , tiếc nuối thu hồi ánh mắt , Lý Quảng bỗng nhiên nghĩ đến một chuyện.

Hắn điểm ngón tay một cái , đầu ngón tay ngân mang chiếu sáng , hóa thành một đạo sao rơi , bay đi Quốc Viện phương hướng , sau đó tại hai vị lão chủ tướng trước mắt nổ lên.

Sở hữu anh hồn vào thời khắc này tiêu tan.

Trần , vì hai vị lão chủ tướng tiếp thu được một luồng tin tức , hai mắt nhìn nhau một cái , cười khổ không thôi.

Sau đó , Trần lão chủ tướng rằng môi khẽ nhúc nhích , như là tại cùng vài người đồng thời trò chuyện.

"Tiên hiền long hậu Lý Quảng đề nghị , các ngươi đồng ý hay không?" Trần lão chủ tướng hỏi.

"Có thể." Bình khung phong truyền tới một giọng nói , vang dội tại hai người trong tai.

Những người khác không có trả lời , hiển nhiên là thầm chấp nhận.

Hai vị lão chủ tướng nhìn về phía đối phương , đồng loạt gật gật đầu.

Sau đó , Vị lão chủ tướng nhấn hồ phù , khởi động trống trận trời lên năng lực , mượn các châu vũ miếu khuếch tán , đưa hấn thanh âm đưa về Giang Nam mỗi một tấc đất.

"Nay , chúng ta đánh lui Man Tộc , Tô Nghi công tại thiên thu. Hấn văn định trăm châu , Vũ An thiên hạ , đi qua chủ tướng hội nghị , đem Tô Nghi đề danh làm Vũ An Quân dự bị!"

...

Bạn đang đọc truyện *Binh Pháp Đại Thánh Convert* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 107: Bạch mã diễn đàn

Vì lão chủ tướng uy nghiêm thanh âm vang dội tại mỗi người bên tai , khắp thiên hạ dân chúng vì đó xôn xao.

Đồng đảo hiểu trong đó con đường sĩ tử tụ chung một chỗ , nghị luận sôi nổi.

"Không thể nào , ta thừa nhận tô mười trù công lao vô biên , nhưng một tên võ sinh được đề danh làm Vũ An Quân dự bị , thật thích hợp sao ?"

"Dự bị là dự bị , hiện tại Vũ An Quân dự bị ước chừng có chừng mười vị , nhưng có thể chân chính được tuyển làm Vũ An Quân , phải là tài đức vẹn toàn , muôn người kính ngưỡng người , hơn nữa cấp bậc không tới phi tướng , vạn chớ có nghĩ tranh qua cái khác dự bị."

"Ừ , nói không sai , ta nghe nói này một đời Vũ An Quân làm việc đã bắt đầu kết thúc , sớm nhất hai năm , chậm nhất là sáu năm , liền muốn bắt đầu lần kế Vũ An Quân bình chọn rồi."

"Thời gian ngắn như vậy ? Tô Di Thiên có thể trong khoảng thời gian này tấn thăng phi tướng ?"

"Nếu là ở loạn thế thời kỳ , thì có thể. Thí dụ như tiên hiền Hàn Tín , Tào Tháo cùng Hoắc Khứ Bệnh đám người , đều là tại loạn thế trải qua bách chiến , tại ngắn ngủi mấy năm ở giữa lấy được đại lượng chiến công , cấp bậc tăng vọt! Đương nhiên , điều này cần có cực cao chiến tranh tài năng mới được , nhưng giờ phút này Man Tộc bị bức lui , ta dự liệu tương lai mấy năm đều đưa hiểm có chiến sự , tô mười trù muốn ở trong hoàn cảnh này tăng lên cấp bậc , chỉ có thể dựa vào khoa cử từ từ tăng lên. . . Cho nên , các ngươi biết."

"Ai , xem ra tô mười trù là vô vọng bị chọn Vũ An Quân rồi." Rất nhiều người trong lòng ân hận.

"Lần này chọn không được thì có thể làm gì , còn không có lần kế sao! Nhất giới Vũ An Quân nhậm chức kỳ trung bình cũng mới chừng hai mươi năm , tô mười trù còn trẻ , có là cơ hội."

Nghe nói , mọi người rồi rít gât đầu.

Trong đó lại có một người nhìn càng thêm thông suốt , chậm rãi lắc đầu , nói: "Các ngươi đều nhìn quá cận , thế nhân đều biết tô mười trù không có biện

pháp tại trong vòng mấy năm tấn thăng phi tướng, Vũ An Quân cạnh tranh càng là vô vọng, lão chủ tướng há sẽ không biết? Nhưng lão chủ tướng vẫn đem tô mười trù đề danh làm dự bị, trong đó thâm ý sâu sắc."

"Ừ? Huỳnh đài có gì cao kiến?"

"Không tính là cao kiến, chỉ là ta nghĩ tới rồi Xu Mật Viện hạng nhất quy định: Một người tại được đề danh làm Vũ An Quân, hoặc ngũ hổ Thượng tướng dự bị sau đó, coi như là không đi tìm kiếm Xu Mật Viện che chở, người sau cũng sẽ bất cứ lúc nào bất cứ nơi đâu bảo vệ người này; bất luận kẻ nào dám can đảm gia hại Vũ An Quân cùng Thượng tướng dự bị, lấy phản bội luận xử! Xu Mật Viện đối với đào ngũ quân xử trí nặng, các người chắc có chút nghe thấy, cho nên lão chủ tướng hành động này là vì..."

"Thì ra là như vậy, lão chủ tướng là vì nhờ hành động này cảnh cáo thế nhân, từ đó bảo vệ Tô Di Thiên a!" Một người khác Phan nhưng lĩnh ngộ.

Tất cả mọi người cũng đều bình tĩnh đại ngộ, rồi rít khen lão chủ tướng mưu tính sâu xa.

Tại Nam Từ Châu.

Cửu Viện Sự nghe được Tô Nghi được đề danh làm Vũ An Quân dự bị tin tức sau đó, khẽ gật đầu: "Xem ra ta có thể để người ta đem Nam Từ Châu khắp nơi dân bức họa thu lại."

Kinh thành, Thượng tướng phủ.

Lục Bát Quân nghe được cái này thì thông báo, hơi hơi cau mày, chợt lại giãn ra: "Mặc dù có so với ta trẻ tuổi hơn người trở thành dự bị, nhưng ta cũng không cần vì thế sinh lòng bất bình, chân chính có thể trở thành Vũ An Quân người, mới là cuối cùng người thắng."

Dứt lời, Lục Bát Quân xoay người trở về nhà, quốc nạn đã giải quyết, hắn sẽ không lãng phí một chung một khắc có thể dùng ở đọc sách thời gian.

Tiền tuyến truyền lệnh trong phòng.

Một đám chủ chiến phái quan chức đàm tiếu phong vân.

"Ha ha ha! Nay tô mười trù quả nhiên là không giống người thường, mười sáu tuổi Vũ An Quân dự bị a, trong lịch sử có từng từng có?"

"Là có như nhau, chính là Đông Hán thời kỳ, một vị Quân Chủ vì để cho chính mình mười hai tuổi nhi tử đương danh, đem hết toàn lực để cừ hấn trở thành Vũ An Quân dự bị, kết quả nháo cái quạ đen, đương danh là nổi danh, kết quả là tiếng xấu lan xa."

"Híc, ta có chút ấn tượng, người nọ là ai tới?"

"Ta quên."

Mọi người kéo một cái khoe miệng, trong đó có người nói: "Vô luận như thế nào, tô mười trù là chúng ta chủ chiến phái người, về sau bình chọn Vũ An Quân thời điểm, tất cả mọi người bỏ phiếu cho hấn!"

"Kia đều là dự bị hồ tướng Lưu Yểm Chiến sẽ không quản?"

"Ho khan một cái, vẫn là sau này hãy nói đi, tô mười trù có thể hay không ở cái kia tấn thăng phi tướng cũng chưa biết chừng sớm, có lẽ đều không biết tới tham gia bình chọn đại hội."

"Nói cũng vậy."

Trung thư lệnh tể tướng phủ.

Chủ hòa phái môn mặt đầy ngưng trọng.

"Chu đại nhân, lão chủ tướng đề cử Tô Nghi là Vũ An Quân dự bị, đây chẳng lẽ là đang cảnh cáo chúng ta?"

"Đúng vậy, Tô Nghi chủ chiến khuynh hướng nhìn qua càng ngày càng nặng, nếu thật sự là như thế, chúng ta phải làm như thế nào?"

"Lúc trước như thế nào, về sau giống như ở đâu." Chu Học Thư dứt lời, lần nữa nhắm mắt không nói.

"Tại sao lại là câu này?" Rất nhiều người trong lòng thầm nhủ.

Trung thư lệnh trả lời lập lòe nước đôi, nhưng vẫn có một bộ phận tâm tư cẩn thận quan chức ngộ ra được trong đó hàm nghĩa, khẽ gật đầu.

...

Nghe được chính mình được đề danh làm Vũ An Quân dự bị, Tô Nghi mới là đứng đầu cảm giác kinh ngạc người.

"Này, ta tuổi còn trẻ, có tài đức gì..." Tô Nghi lẩm bẩm, nhưng nghĩ lại, như là ngộ xảy ra điều gì, ngược lại hướng kinh thành phương hướng thật sâu

chấp tay , cao giọng nói: "Tạ lão chủ tướng dụng tâm lương khổ , tiểu sinh ắt sẽ không phụ niềm hi vọng!"

Tiếng nói rơi xuống , dưới chân mặt đất hơi chấn động một chút , như là lão chủ tướng tại đơn Drake định.

Tô Thi Nhi đôi mắt sáng lóng lánh , nói: "Nghĩ nghĩ , lần này ngươi cũng là Vũ An Quân dự bị rồi , không có chút nào bại bởi Lục Bát Quân , về sau ta liền có thể thật tốt phản kích Vương ma ma rồi , nàng mỗi ngày tại tại ta bên cạnh lái nhai."

"Ta so với Lục Bát Quân còn kém xa, hẳn dù gì là phi tướng." Tô Nghi khước miệng kéo một cái.

"Thế nhưng vị phi tướng lại không có thể cứu vãn thế giới , mà ngươi. . ." Liễu Tâm Chiêu mắt sáng như đuốc , hồi lâu mới bình ổn lại , còn nói , "Tô Lang , ngươi còn nhớ ngươi tại nguyệt ấn đánh giá sau đó ước định sao?"

"Ừ, tháng năm, ta sẽ đi tham gia Doanh Châu Đại Hội." Tô Nghi gật đầu một cái.

Liễu Tâm Chiêu tâm tình tung tăng , thật giống như nếm được thơm ngọt mật , giương lên nụ cười vui vẻ.

Tô Nghi vội vàng bỏ qua một bên tầm mắt , nhìn về phía Tô Thi Nhi , người sau mặt đầy u mê.

Lúc này , bầu trời đột nhiên tối sầm lại , lại biến trở về rồi ban đêm cảnh tượng , Tô Nghi lúc này mới nhớ tới trên bầu trời « xạ kinh » tới.

« xạ kinh » ánh sáng đã thu liễm , thật giống như hóa thành một viên thần tinh , ở trên trời lấp lánh lóng lánh.

Cho dù cách xa mấy ngàn dặm , Tô Nghi cũng có thể thấy rõ này bản kinh văn ở giữa trời cao tản ra ánh sáng nhu hòa.

Tinh như oánh nước , quang giống như nhu sa.

Trong bầu trời đêm , loại trừ hai mươi tám viên tướng tinh ngoài ra , còn có rất nhiều so với bình thường tinh thần sáng hơn một ít sao , « xạ kinh » là một cái trong số đó.

Tô Nghi nhìn hồi lâu , liền cổ đầu ê ẩm , chính là không thấy « xạ kinh » có động tĩnh khác.

"Quả nhiên không xuống ? Chuyện này. . ."

Tô Nghi trong lòng thập phần bất đắc dĩ , hẳn còn chuẩn bị đem này bản thuật bản tài liệu giảng dạy quảng bá ra đây, chẳng lẽ lại muốn một lần nữa chép một phần ?

Đang suy nghĩ , « xạ kinh » đột nhiên hướng hai cái trái ngược phương hướng đầu đi một luồng ngân quang , phân biệt biến mất ở hai đạo không gian sóng gọn bên trong , thật giống như sao rơi chiếu đêm.

Một luồng ngân quang bắn vào tiểu thế giới quân lâm thiên hạ , đụng phải kinh luân bên trong viện một khối cao trăm trượng trên tấm bia đá.

Trong nháy mắt , tấm bia đá này cột sáng xông phá triệu trượng , thật giống như muốn cùng tinh thần sánh vai.

Cùng lúc đó , chung quanh mấy chục khối kinh văn bia đá đồng loạt lay động , thật giống như dạ oanh cùng reo vang , giống như ngàn chung lượn quanh xà nhà.

Trong sân lão nhân kia lấy làm kinh hãi , nhìn về phía khối kia sáng lên bia đá , trên đó chạm trổ hơn hai ngàn chữ , chính là « xạ kinh » một thư.

Chỉ là , này hai ngàn chữ tựa như ảo mộng , như vân giống như sương mù , vô pháp bị bất kỳ Thánh Đạo nông cạn người dòm ngó , càng không cách nào bị trí nhớ.

Sau đó , ánh sáng như vòng xoáy bình thường hội tụ , từ từ hóa thành một quyền phong cách cổ xưa tuấn dật trúc giản , quyền đầu nơi khắc "Xạ kinh" hai chữ , chính là này bản kinh văn bất chước bản.

Lão nhân sắc mặt kích động vạn phần , đây chính là hẳn gặp qua cuốn thứ nhất mới xuất thế kinh văn a!

Nhưng khi lão nhân muốn mở ra trúc giản kiểm tra nội dung lúc , lại thật giống như thu được cự lực ngăn trở , vô luận như thế nào đều không thấy được "Xạ kinh" sau đó Chính Văn; bất đắc dĩ , lão nhân chỉ đành phải hướng quân lâm thiên hạ chủ điện đi tới , dự định đem này bản kinh văn trình cho lão chủ tướng , nhưng đi tới một nửa , nhớ tới lão chủ tướng môn cũng không tại nơi này , vì vậy liền chuyển thân hướng mở miệng điểm truyền tống đi tới.

Vừa đi , lão nhân một bên ước lượng trong tay kinh văn , nói: "Vậy mà một điểm sức nặng cũng không có , thật giống như Vân Yên bình thường mờ ảo vô hình , khó mà nắm lấy , thật không hổ là kinh điển! Về sau , lão hủ cũng có thể cùng người khoe khoang nói tận mắt nhìn đến kinh văn xuất thế."

Lão nhân này đứng ở một chỗ trận pháp bên trên , thân hình hóa thành một vệt lưu quang , biến mất ở chân trời bên trong.

Tại hẳn sau khi đi , tiểu thế giới này một tòa khác "Ông tổ văn học viện", có một tòa trông rất sống động pho tượng nhô lên , cùng người đủ cao , nhìn tới khuôn mặt , chính là Tô Nghi!

« xạ kinh » mặt khác một luồng ngân quang , thì bắn vào một cái khác tiểu thể giới: Bạch mã diễn đàn.

Bạch mã diễn đàn , là do danh gia nhà triết học Công Tôn long , lấy hán chính mình "Bạch mã không phải ngựa" thuật nguy biện mà tạo nên tiểu thể giới , mới đầu là dùng cho danh gia sĩ tử trao đổi lẫn nhau cùng tranh luận nơi , sau đó đề tài tích lũy bên dưới , tiểu thể giới dần dần mở rộng , diễn hóa thành cung cấp khắp thiên hạ sĩ tử đàm kinh luận đạo bảo địa.

Chỉ cần lên level thành người đi đường , liền có thể mượn từ "Danh thiếp" để cho tâm thần tiến vào nơi đây , thảo luận thiên hạ thì chuyện , cộng biện hấp dẫn đề tài.

Cái thể giới này liếc mắt nhìn không thấy bờ bến , tại mệnh môn đá xanh trên vùng đất , vô số đạo bia đá quy tắc đứng vững , mỗi một đạo bia đá đều là một cái đề tài.

Trên vùng đất này , có rất nhiều bóng người lui tới bay vùn vụt , một hơi thở có thể qua lại trăm trượng , làm gấp phải chính mình cảm thấy hứng thú đề tài lúc , thì sẽ dừng lại , thêm vào đám người thảo luận.

Có vài đề tài bên dưới bia đá tụ tập trên vạn người , mà có bia đá chỉ có vền vền mấy người , trước rồi nối tiếp , lui tới hợp chi nhánh xuống , có thể thấy được cái thể giới này chưa bao giờ khuyết thiếu nhân khí.

Chiến tranh sau khi thắng lợi , mấy trăm ngàn sĩ tử tràn vào bạch mã diễn đàn , tại trên một mảnh đất trống chờ đợi gì đó , trong đó cũng bao gồm Hoàng Phủ Viện Sự cùng Quý Huyện lệnh , bọn họ cũng đều biết , lúc trước tràng này chủng tộc cuộc chiến thanh thế to lớn , kỳ quan liên tục , trong diễn đàn ắt sẽ tạo thành mới đề tài!

Bạn đang đọc truyện *Binh Pháp Đại Thánh Convert* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 108: Tài liệu giảng dạy điển hình

Đúng như dự đoán , chân trời có một luồng ngân quang bỏ ra , đất trống bên trong , cao mười trượng bia đá nhô lên , bia trên mặt sách "Xạ kinh" hai chữ , thư pháp thật giống như tự nhiên mà thành , như vậy oai phong tuấn đạt.

Rất nhiều thư nghệ quân tử vừa nhìn hai chữ này , chính là khê gập đầu , biểu thị công nhận , : Tại bạch mã trong diễn đàn , bia đá hình chữ thư pháp càng hùng hồn vĩ đại , tựu đại biểu lấy cái đề tài này phân lượng nặng hơn , rất hiển nhiên , « xạ kinh » đề tài phân lượng cơ hồ đạt tới thất đẳng , đẳng cấp này đề tài đã vài chục năm chưa từng xuất hiện rồi.

Lúc trước Lục Bất Quần tấn thăng quan quân , dẫn động Thánh Đạo kiểm minh kỳ quan , cùng với Cửu Anh Ngạn một mình qua sông , cứu về triệu dân tị nạn lúc , cũng bắt quả mới tạo thành ngũ đẳng đề tài mà thôi.

Ngũ đẳng là đề tài một cái ranh giới , ban đầu Tô Nghi lấy được một loạt thành tựu , mới đủ đến lục đẳng phân giới tuyến.

Mà có thể đạt tới thất đẳng đề tài sự kiện , tỷ như triều nhà Tần nhất thống , Vương Mãng soạn hán , Thái luân tạo giấy thuật cùng trưng hành máy đo địa chấn phát minh , cùng với người khác tấn thăng chủ tướng chờ một chút , không có chỗ nào mà không phải là đương đại lớn nhất sức ảnh hưởng , chấn động một thời một cái đại sự kiện , có thể thấy bản này « xạ kinh » đối với thể giới sức ảnh hưởng có bao nhiêu.

Tấm bia đá này lên , rõ ràng chỉ có "Xạ kinh" hai chữ , nhưng ở mọi người nhìn chăm chú hán thời điểm , lại có thể đem bên trong toàn thiên kinh văn thu hết vào mắt; ngoài ra , tại văn chương cuối cùng còn có thứ nhất phụ chú , nói rõ này văn khai bút lúc dẫn động văn xông tinh đầu kỳ quan , tại bút rơi lúc thì sinh ra mưa thuận gió hoà kỳ quan , giáo hóa thiên hạ , cùng với nó triệu hoán Lý Quảng , cứu văn Nhân tộc ý nghĩa trọng đại.

Mọi người một lần nữa phẩm đọc , đã bắt đầu có người phát ra liên thanh thán phục.

Phần lớn người xem xong cả bộ về sau tất cả đều trở mắt nhìn nhau , cũng không biết nên như thế nào biểu đạt chính mình trong rung động tâm.

Trong đó có một người nửa ngày nặn ra bốn chữ đến , nói: "Quả nhiên kinh điển!"

"Tài liệu giảng dạy điển hình!" Lại có người hòa theo.

Một ông lão cười nói: "Này bản « xạ kinh » tập hợp đơn giản , dễ hiểu , tài văn chương thượng cấp chờ rất nhiều nhân tố , lại có tiềm sâu sắc không gì sánh được muốn phải giải thích , mới có thể xưng là kinh , ta xem a , không dùng được hai ngày , này trải qua tất nhiên sẽ bị chỉ định là tất đọc tài liệu giảng dạy , cung cấp các nơi binh học viện các sĩ tử học tập."

"Này văn giáo hóa ý nghĩa căn bản không cần đánh giá , ta nghe nói tại mưa thuận gió hoà kỳ quan lúc phát động , rất nhiều xạ nghệ quân tử vì vậy tăng lên thuật bắn cảnh giới , ngay cả dừng lại ở thuật bắn hai cảnh hơn ba mươi năm bình thường man quận Tiền lão thái thú , đang học đến chỗ này văn thì sáng tỏ thông suốt , thuật bắn cuối cùng tăng lên tới tam cảnh , có thể thấy bản kinh văn này trung trí tuệ danh xứng với thực , ắt sẽ được đến đại lực quảng bá , đưa vào cùng 《 thi 》 , 《 thư 》 , 《 lễ 》 , 《 nhạc 》 ngang hàng độ cao."

"Hơn nữa « xạ kinh » ý nghĩa không chỉ có như thế , hần xuất hiện còn bổ túc Lục Nghệ kinh điển , từ nay về sau , thuật bắn tốc độ tăng lên đem sẽ không nữa lạc hậu hơn cái khác năm nghệ , đối với toàn thể Nhân tộc mà nói , có thể nói chi đại hạnh vậy!"

Rất nhiều người gật đầu một cái , rồi rít tán thành.

Một số người một bên thảo luận , một bên phân ra một luồng tâm thần , dung nhập vào trong tấm bia đá; bia mặt cũng không có thay đổi , nhưng mọi người đều có thể thấy những người này độc đáo nhận xét cùng chủ thích , sau đó tất cả đều đi theo một cái ký tên.

Quý Huyện lệnh chỉ viết rồi sáu cái chữ: Tô Thủy Huyện chi ánh rạng đông.

Hoàng Phủ Viện Sự chính là viết ra chính mình đối với toàn văn đánh giá , tại cuối cùng thì tổng kết một câu "Vạn đại chi hoa chương, thiên tái chi giáo điển", lấy được rất nhiều người đồng ý , tại Hoàng Phủ Viện Sự ký tên sau đó , đi theo hơn ngàn tên , tất cả đều là tán thành người.

Sau đó , một số người bắt đầu thảo luận tới rồi đề tài khác.

"Có thể viết xuống sách này người , đến tốt cùng là bậc nào đại tài ? Không biết tác giả là người nào ?"

Mọi người chính đàm luận gian , tấm bia đá này nhẹ nhàng rung một cái , tại "Xạ kinh" hai cái chữ to bên trái , lại xuất hiện một hàng chữ nhỏ: Tô Thủy Huyện ấn danh võ sinh , lấy.

Dưới tấm bia đá mọi người xôn xao không ngớt.

"Tác giả là võ sinh ? ! Ta thiên , ta mắt mờ rồi sao ?" Một ông lão đốc sức xoa mắt.

"Mau nói cho ta biết ta nhìn thấy không phải thật!"

"Không có khả năng! Cái này không thể nào! Một vị võ sinh vậy mà có thể viết ra không thua gì với tiên hiền kinh điển « xạ kinh » đến , này Thiên Địa đòi chỗ rồi hả?"

Mọi người rồi rít biểu đạt chính mình rung động , thật giống như đã trời long đất lở , trước mắt khơi dậy sóng gió kinh hoàng.

Một vị trung niên lắc đầu nói: "Có cái gì tốt kinh ngạc ? Thuật bắn tài liệu giảng dạy mà thôi , chỉ cần tinh thông thuật bắn người phần lớn cũng có thể viết xuống , cùng cấp bậc không hề có một chút quan hệ."

"Kia lão lâm , ta nhớ được người đã sớm đạt tới thuật bắn tam cảnh đi ? Tại sao lại không viết ra được đủ để gọi là kinh điển thuật bắn tài liệu giảng dạy tới ?"

Kia họ Lâm người trung niên nhất thời sắc mặt quần bách , mọi người phình bụng cười to.

"Tuy nói này kinh văn thông tục dễ hiểu , cho dù là cấp bậc hơi thấp người cũng có thể động đậy bút sáng tác , nhưng nếu không phải là đối xạ thuật có nhiều năm thâm nhuận. . . Ai yêu chờ một chút ! Tô Thủy Huyện , lại vừa là võ sinh , chẳng lẽ lấy xuống sách này người là tồ mười. . ."

"Hu!" Một người lên tiếng cắt đứt người trước , nói , "Sách này ra đòi trực tiếp thay đổi Nhân tộc xu thế suy sụp , để cho Man Tộc đựng một mũi màu xám , bỏ ra giả thảm trọng , Man Tộc sợ rằng đối với cái này sách cùng với nó tác giả hận thấu xương; vô luận quyền sách này là cái nào võ sinh sở làm , cũng không thể chịu được Man Tộc lừa gạt , người cũng đừng dẫn hòa thiêu tồ. ."

Mọi người rồi rít chó có lên tiếng.

Lúc này , có một người cười nói: "Tô Di Thiên dẫn động vạn trượng Khí Thế Kỳ Quan , đã đầy đủ lệnh Man Tộc căm ghét hần. Hơn nữa , ta nghe nói Tô Di Thiên tại thành danh trước chưa bao giờ học qua thuật bắn , là tháng gần nhất mới bắt đầu học tập , sao có thể có thể tích lũy xuống bức này thuật bắn kinh nghiệm , lấy xuống thuật bắn tài liệu giảng dạy kinh điển ?"

"Nói cũng vậy , nếu là học được một tháng là có thể viết xuống loại sách này , ta mấy thập niên này thuật bắn không phải uổng công học ? Còn không bằng đi bái ông ta làm thầy thôi!" Vị kia thuật bắn tam cảnh họ Lâm trung niên nói.

"Tô Thủy Huyện võ sinh trăm ngàn , lại không chỉ có Tô Di Thiên một người. Ta phỏng chừng a , viết xuống này bản « xạ kinh » người , chỉ sợ sẽ là ẩn cư tại Tô Thủy Huyện một tên lão Vũ sinh , có lẽ chính là bởi vì hần cả đời nghiên cứu thuật bắn , lão lúc mới có thể có này tổng kết! Chờ đến ngày sau công bố tác giả , này lão Vũ sinh ắt sẽ tên lưu trong sử sách!"

"Nói có đạo lý." Mọi người rồi rít hòa theo.

"Tô Thủy Huyện thật coi Tàng Long Ngọa Hổ."

Lúc này , bạch mã diễn đàn đại địa rung một cái , từ nơi này khối xạ kinh bia đá số đi qua ba khối , có một khối đề tài bia đá đột nhiên xông ra vạn trượng kim quang!

Mọi người cùng cúi đầu nhìn lại , liếc mắt liền nhìn ra , đó là Tô Nghi tại thi huyện lấy được thiên cổ mùi trù sau đó đứng lên đề tài bia đá , ghi lại Tô Nghi bình sinh cùng thành tựu , ở phía trước một trận đặt tới lục đẳng đề tài.

Nhưng giờ phút này , bia trên mặt "Tô Nghi" hai chữ nhưng là cần khôn xoay chuyển , thật giống như phượng múa long đăng , chốc lát sau đó , hai chữ này lại trở nên càng thêm hùng hậu hồn trọng , thật giống như trải qua vạn năm tang thương.

"Bát đẳng đề tài!" Phụ cận mọi người kinh hãi muốn điên.

...

Quốc Viện , Phi Văn Các.

Biên soạn trong phòng , một đám biên soạn viên đầy tại nguyên chủ bút chỗ ngồi sau đó , không chớp mắt nhìn chăm chăm « xạ kinh » trang sách nhìn , nguyên chủ bút mỗi lúc nhắm một trang , cũng có thể đưa tới mọi người cùng kêu lên than thở.

"Thật không hổ là lão chủ tướng chính mệnh chỉ định chắc chắn phải học tài liệu giảng dạy , thật không hổ là có khả năng đưa tới mưa thuận gió hoà kỳ quan kinh thể trữ tác , văn trung này cái này lý , quả nhiên danh bất hư truyền!"

"Nếu là lão chủ tướng định ra tài liệu giảng dạy , quả quyết sẽ không kém , nhưng ta không nghĩ đến vậy mà ưu tú đến loại trình độ này." Nguyên chủ bút tươi cười rạng rỡ , "Truyền lệnh xuống , để cho chép phòng đem này kinh văn sao chép vạn phần , chú thích là chắc chắn phải học tài liệu giảng dạy , phát hướng mỗi gian phòng bình học viện , nhất định phải làm được không một bỏ sót!"

"Nhưng là , « quốc học » chép làm việc còn chưa hoàn thành , sợ rằng dọn không ra sao chép nhân thủ đến , nếu không chậm lại mấy ngày chứ ? Chờ « quốc học » san phát về sau. . ."

"Chờ mấy ngày ? Không chờ được! Không đủ nhân viên liền từ phụ cận châu quận Xu Mật Viện mượn tạm nhân thủ đến , nhất định phải bảo đảm mỗi người đều tập được thư pháp một cảnh viết thoăn thoắt , nhanh hơn sao chép làm việc."

Bình Phong Đại Lục còn không có in công cụ , bởi vì viết thoăn thoắt có thể nhanh hơn sao chép tốc độ , cho nên cũng không có người tại thuật in ấn lên làm nhiều nghiên cứu.

Nhận được nguyên chủ bút yêu cầu , có mấy người lập tức đáp dạ mà đi , những người khác rồi rít lưỡi bầm.

"Này « xạ kinh » tác giả đến tột cùng là ai?"

"Phụ trách giáo hóa làm việc Thanh Văn các cấp trên , chỉ nói cho ta nói là Tổ Thủy Huyền một tên võ sinh , sống chết không chịu nói tên."

"Võ sinh viết xuống kinh văn ? ! Không thể nào đâu , người tại phát sốt nói nói nhầm sao?" Có một người kinh hô.

"Nói đến Tổ Thủy Huyền võ sinh , ta trước tiên liền nhớ lại danh mã thiên hạ tô mùi trù , nhưng tô mùi trù đối xạ thuật xem qua chưa sâu , không có khả năng viết ra bức này kinh điển tới."

"Vô luận là người nào , dùng võ sinh cấp bậc có thể viết ra bức này tài liệu giảng dạy điển hình , đã xứng là một đời nhân kiệt rồi!"

Mọi người nghị luận không ngừng , nguyên chủ bút cười không nói.

...

Tổ Thủy Huyền.

« xạ kinh » phân ra hai đạo ngân quang sau lại không động tĩnh , Tô Nghi lại không biết Quốc Viện cùng bạch mã trong diễn đàn hỗn loạn , vì vậy nhún vai một cái , nghĩ thầm: "Được , ta còn phải chép một phần , chính làm luyện chữ."

Tô Nghi nhìn mình căn phòng , càng là không nói gì , căn nhà kia đã bị « xạ kinh » dị tượng chấn suy sụp , đồ gia dụng toàn bộ nát bấy , không thể ở.

Vừa nhìn về phía buồng đông tây , bởi vì « Long thành phi tướng » xuất thế thu được trùng kích , giờ phút này môn xà nhà hoành ngã , vách tường lay động , cũng thuộc về nhà không an toàn hàng ngũ.

Nhận ra được Tô Nghi bất đắc dĩ , Tô Thi Nhi lập tức nói: "Nghi nhi , người buổi tối liền ở phòng ta , ta cùng tâm chiếu muội muội tạm thời ở đến hậu viện trong khuê phòng."

"Chỉ có thể như vậy."

Tô Nghi gật đầu , kêu gọi người thu thập sân , sau đó tại gian phòng của mình trong phế tích tìm được chổng vó con rùa đen nhỏ từ từ.

Con rùa đen nhỏ cơ hồ đã bỏ đi rồi giãy giụa , mà là đang không ngừng trợn trắng mắt , thật giống như đang oán trách nói: Ta là không phải đã bị người quên.

Tô Nghi đem nó nhặt lên , người sau trong mắt như là né qua một luồng lửa giận , há miệng , giống như muốn chất vấn Tô Nghi tại sao khiến nó trên mặt đất ngây ngô lâu như vậy.

"Tình cờ có loại thể nghiệm này chắc không tệ chứ ?" Tô Nghi nhún nhún vai , con rùa đen nhỏ lập tức liếc mắt , như là lại nói người tới thử một chút ? Sau đó bị Tô Nghi đưa cho Tô Thi Nhi.

Lúc này , trên bầu trời « xạ kinh » tinh thần lần nữa chợt lóe , bỏ ra một luồng ngân quang , chui vào Tô Nghi Thiên môn bên trong.

Một giòng nước ấm nhanh chóng tụ vào Tô Nghi đầu óc , Luyện Bình Tràng liên tục chấn động; Tô Nghi vội vàng tiến vào Luyện Bình Tràng kiểm tra , phát hiện tự mình pho tượng ban đầu dừng tại sau eo tay trái , giờ phút này vậy mà nắm một cái điều cung , đưa ngang trước người , pho tượng phía sau bao đựng tên cắm ba cây mũi tên.

Còn không chờ Tô Nghi cảm thấy kinh ngạc , một cổ tin tức tụ vào trong tâm thần.

Bạn đang đọc truyện *Binh Pháp Đại Thánh Convert* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 109: Chí cao thống lĩnh , phá giới lôi mâu

"Thuật bắn một cánh tán công hai bên , thuật bắn hai cánh một mũi tên hạ hai chim , cùng với thuật bắn tam cánh. . ." Tô Nghi hít sâu một hơi , trong mắt tia sáng kỳ dị liên tục , "Không nghĩ đến ta lấy sách « xạ kinh », vậy mà để cho ta thuật bắn trực tiếp đạt đến tam cánh ?"

Bất quá nghĩ lại , Tô Nghi nhớ lại tại « xạ kinh » dẫn động mưa thuận gió hoà kỳ quan lúc , phúc trạch rồi sở hữu xạ nghệ quân tử , làm bọn hắn thuật bắn hoặc nhiều hoặc ít đều có chút tiến bộ; mà này chút ít quân tử kinh nghiệm cũng đi qua này bản kinh văn , quán thấu đến Tô Nghi trong đầu , chỉ bất quá giờ phút này bị « xạ kinh » điểm hóa , lúc này mới trong nháy mắt bay vút rồi hắn thuật bắn cánh giới.

Chờ ở nói , Tô Nghi bây giờ có được phần lớn xạ nghệ quân tử thuật bắn kiến thức cùng kinh nghiệm , chỉ cần thật tốt tiêu hóa , ngày sau xạ nghệ ắt sẽ đột nhiên tăng mạnh!

Tô Nghi thối lui ra Luyện Bình Tràng , Liễu Tâm Chiếu chính đầy mặt khiếp sợ nhìn lấy hắn.

"Thế nào ?" Tô Nghi hỏi.

"Người , người thuật bắn đạt tới tam cánh ? !" Liễu Tâm Chiếu khẽ che môi đỏ mọng , thấp giọng kêu lên.

"Người xem đi ra ?" Tô Nghi càng là kinh ngạc.

Liễu Tâm Chiếu lập tức chạy chậm trở về nhà trung , lấy ra một mặt gương đồng , Tô Nghi nhận lấy chiếu một cái , phát hiện mình trong hai con người các in một đạo một cung ba mũi tên đồ án màu bạc , nhất thời ý thức được đây chính là Lục Nghệ cửu thuật tăng cánh giới lên dấu hiệu.

Ba mũi tên chính là đại biểu tam cánh , chỉ bất quá cái hình vẽ này rất nhanh biến mất ở trong con người , Tô Nghi đem gương đồng đưa trở về.

"Nguyên lai Lục Nghệ cửu thuật cánh giới là dễ dàng như vậy tăng lên sao?" Tô Thi Nhi cũng là trên mặt có vẻ kinh ngạc.

"Không , tỷ tỷ , Lục Nghệ cửu thuật cánh giới tăng lên vô cùng chặt vật , tiểu muội ta từ nhỏ liền luyện tập cung tên , hơn mười năm gió mặc gió , mưa mặc mưa , cũng mới mới vừa ở năm ngoái đạt tới một cánh mà thôi." Liễu Tâm Chiếu trả lời nói.

"Ta đây gia Nghi nhi chính là đặc biệt!" Tô Thi Nhi đắc ý.

Tô Nghi ho khan một tiếng , Liễu Tâm Chiếu ánh mắt phức tạp.

"Liễu tiểu thư cũng học tập thuật bắn ?" Tô Nghi hỏi.

"Lục Nghệ cửu thuật , tiểu nữ có nhiều xem qua." Liễu Tâm Chiếu nói , "Chỉ là , tiểu nữ nghĩ tới nghĩ lui , cho dù lấy di thiên Khí Thể Kỳ Quan , kiêm

Thượng phẩm long vân giáng thế, cũng khả năng không nhiều đặc biệt tăng lên người xạ nghệ, cho nên tiểu nữ suy đoán, sợ rằng, cùng trước đây « xạ kinh » có liên quan chứ ?"

Liễu Tâm Chiêu cũng bởi vì lúc trước mưa thuận gió hoà kỳ quan, mà tinh tiến thuật bắn, vì vậy nàng cân nhắc, nếu người bên cạnh cũng có thể bởi vì « xạ kinh » mà nhận được như thế phúc trạch, Tô Nghi coi như chính tác giả, tất nhiên là có lợi lớn nhất người kia!

Tô Nghi gật đầu, đang muốn trả lời lúc, chợt nghe bên ngoài viện truyền tới Quý An thanh âm.

"Ai yêu, các vị đại ca đại tẩu, ta đã nói qua rất nhiều lần rồi, cái miệng này da đều nói tôi tệ: Lão gia nhà ta hần a, vì văn hồi Nhân tộc bại thế, tôi nay nhưng là thật tận tâm tận lực, đã thể xác và tinh thần đều mỗi một rồi, thật sự là bất tiện gặp khách; chứ vị ngày mai lại tới, ngày mai lại tới, a, đợi ngày mai quân tử hội sau khi kết thúc. . ."

Tô Nghi khước miệng nhảy lên, trong lòng nói này Quý An thật đúng là cơ trí, hần còn không nói gì, người sau đã có khả năng căn cứ hần bình thường thái độ suy đoán ra hần đạo đãi khách rồi, này tìm một ít thích đáng lý do, đem không có ý nghĩa thăm nhà viếng thăm cự tuyệt ở ngoài cửa, sẽ không đối với Tô Nghi quân nghiệp sinh ra ảnh hưởng, cũng sẽ không quá mức lạnh nhạt nhân tình.

Đề tài cắt đứt, Tô Nghi bắt đầu chỉ huy hạ nhân dọn dẹp đình viện, lại tại lúc này, trên bầu trời lần nữa bỏ ra một giọng nói.

Thanh âm này đầy áp uy nghiêm, tại Tô Nghi trong đầu ầm ầm vang dội.

"Người « xạ kinh », đã giao cho Phi Văn Các san phát, lựa ngày liền đem tại cả nước phạm vi quảng bá; người cấp bậc còn thấp, lý lịch còn thấp, không cần thiết phổ trương quá mức, « xạ kinh » tác giả một chuyện, đối đãi người tấn thăng người đi đường lúc, ắt sẽ công bố thiên hạ, đến lúc đó, người là văn tông."

Tô Nghi lập tức lĩnh ngộ được, đây là lão chủ tướng không nghĩ hần quá mức làm người khác chú ý, chung quy cây to đón gió, muốn để người ta biết « xạ kinh » chính là hần sở làm, không thiếu được muốn chọc phải rất nhiều phiền toái; hơn nữa, nếu để cho Man Tộc cùng đảo ngũ quân biết được, hậu quả khó mà lường được.

Lão chủ tướng dụng tâm lương khổ, Tô Nghi trong lòng lĩnh ngộ, cung kính hướng kinh thành phương hướng lần nữa chấp tay.

Chỉ là, làm Tô Nghi nghe được "Văn tông" một từ lúc, không nhận được sinh lòng kinh ngạc: Văn tông, danh như ý nghĩa, tại văn học lên khai tông lập phái, là vì văn tông!

Mà cái gì gọi là khai tông lập phái?

Lấy một quyển kinh văn, hay hoặc là lấy nào đó học thuyết định nghĩa hậu thế văn học thậm chí văn hóa cơ sở lúc, liền có thể tự xưng sư tổ, quảng trao đệ tử, là vì tông vậy.

Bách gia người sáng lập không một không gọi là văn tông, ngoài ra ——

Khuất Nguyên lấy đệ nhất bộ trường thiên thơ trữ tình « rời rối loạn », leo lên văn tông vị trí;

Tào Phi lấy loại kém nhất bộ phê bình văn học tác phẩm chuyên ngành « diễn luận », thụ phong văn tông;

Tư Mã Thiên đệ nhất bộ thể kỷ truyện sách sử « sử ký », cũng để cho hần tại sau khi chết bị truy phong văn tông thụ hào;

Cùng với Ban Cố « Hán Thư », kê ngâm « nam phương thảo hình dạng », Lưu hân « bảy hơi », lý đạo nguyên « nước trải qua chú » chờ một chút, tất cả đều là mở rộng văn hóa tiền lệ kinh điển đại toàn, hần tác giả cũng vinh leo văn tông vị trí.

Mà giờ khắc này, Tô Nghi lấy một quyển « xạ kinh » khai thác thuật bắn giáo điển tiền lệ, bị dự Phong Văn tông tên!

Tô Nghi biết rõ văn tông danh hiệu ý nghĩa phi phạm, vốn lấy hần giờ phút này nhân giới, còn không đoán được phù lên cái danh hiệu này sẽ mang đến cho mình chỗ tốt gì cùng vinh dự, huống chi rồi tấn thăng người đi đường còn sớm, chỉ đành phải lắc đầu một cái, không nghĩ nhiều nữa.

Ngay tại Nhân tộc cả nước vui mừng thời khắc.

Tại trung nguyên một nơi, chừng mười vị trú đóng ở bắc ngạn Man Tộc Thiên Vu tụ tập ở một tòa đại trường bên trong, bầu không khí vô cùng trầm muộn.

Coi như bại tướng, bọn họ trầm mặc.

Có tới một khắc đồng hồ, một vị Thiên Vu mới mở miệng.

"Đại khả hần thương thế thế nào?"

"Không lạc quan, nếu là bình thường thương thế, lấy đại khả hần uy năng, ngay lập tức bên trong là có thể khôi phục; nhưng đại khả hần bị Long thành nghiền xương thịt bốn vỡ, liền thể xác đều không, cộng thêm có tổ thần ý chí xâm nhập hần trong thân hồn, không có thời gian một năm, thật khó hoàn toàn khôi phục."

"Khoảng thời gian này, Nhân tộc mấy cái chủ tướng nếu là đảo ra loạn gì, chúng ta nên như thế nào ngăn cản?"

"Không cần buồn lo vô cớ, đại khả hãn tuy nói thân thể hủy diệt, nhưng lực lượng lại không có chịu ảnh hưởng, hấn ý chí tràn ngập tại Giang Bắc mỗi một xó xỉnh, chủ tướng sẽ không hành động thiếu suy nghĩ. Ngược lại bờ phía nam những thứ kia cấp tiến phi tướng, ngược lại có rất lớn khả năng gây ra một ít tiểu tai vạ."

"Tới thì tới, ta chỉ muốn lấy bắt một cái phi tướng cùng ta đại chiến một trận đây!"

Mọi người nhìn lại, lên tiếng người chính là Đóa Đóa Hãn, khó có thể nắm lấy tính cách không chỉ có để cho Nhân tộc thập phần nhức đầu, tại Man Tộc hãn cũng là xưng tên đảo chuyển tính.

"Những người này cuối cùng chỉ là phần nhỏ, để cho bọn họ làm âm ỉ đi thôi, đợi đến cái khác các giới bộ tộc đi tới cái thế giới này, phi tướng? Chủ tướng? Một cái cũng đừng nghĩ chạy."

"Vạn tộc thế chân vạc thời đại khi nào sẽ đến lâm?"

"Ít thì hai năm, nhiều thì năm năm, các giới bộ tộc sẽ tề tụ ở đây, đến lúc đó, vạn vương cùng nổi lên, bách hãn tranh hùng, về phần Nhân tộc? Chẳng qua là lúc rảnh rồi món ăn khai vị thôi, bọn họ hiện tại phản kháng giống như là kéo dài hơi tàn, biết bao thương hại."

"Chừng trăm vị Khả Hãn a, ta thật là không tưởng tượng nổi lúc đó là dạng gì hình ảnh, đến lúc đó Khả Hãn ở giữa khẳng định cũng sẽ có điều cạnh tranh chứ?"

"Tự nhiên, trước một đời chí cao thống lĩnh đã qua đời mười năm lâu, là nên chọn lựa nhiệm kỳ kế rồi; mà Elie đại khả hãn mặc dù tại bách hãn bên trong cũng coi là hiếm có địch thủ, nhưng vẫn có mấy cái rất có uy hiếp đối thủ cạnh tranh chính mơ ước chí cao thống lĩnh ngai vàng, Elie đại khả hãn cần phải tại vạn tộc thế chân vạc trước khi đến nơi, khôi phục lại trạng thái đỉnh cao, nếu không nhất định phải bỏ lỡ cạnh tranh cơ hội."

"Thật là không nghĩ ra, giá trị này thời khắc mấu chốt, đại khả hãn bệ hạ vì sao phải thân chinh Nhân tộc, cho tới hạ xuống bức này họa căn."

"Ai, cũng là chiều hướng phát triển đi, nếu là đại khả hãn có thể ở vạn tộc thế chân vạc trước khi đến nơi, đem Bình Phong Đại Lục toàn khu vực chinh phục mà nói, tại chí cao thống lĩnh trong cạnh tranh cũng có thể được càng nhiều quyền phát biểu; hơn nữa, ta nghe nói chinh phục Nhân tộc cũng cùng đón về thiên hóa tổ thần có nhất định liên hệ, nếu như thành công, ắt phải đem tại cái khác Khả Hãn trước mặt lấy được lớn hơn ưu thế. Một khi Elie Khả Hãn có thể bước lên chí cao thống lĩnh thần đàn, chúng ta bình phong càng tăng lên, ắt sẽ đập bằng vạn giới, làm ta tộc loại phồn vinh hưng thịnh."

"Chỉ là không ngờ tới, Lý Quảng ý chí lại sẽ hồi phục, lần này, tại vạn tộc thế chân vạc thời đại tới trước, chúng ta coi như là có khả năng chinh phục Nhân tộc, chỉ sợ cũng được ngọc đá cùng vỡ, hao tổn hơn nữa, mất đi tương lai cạnh tranh cơ hội."

"Đáng ghét, chúng ta lấy muôn người tín ngưỡng ngưng tụ tín ngưỡng Đồ đảng, vốn là sẽ không bị bất kỳ sức mạnh thực sự gây thương tích, lại liên tiếp ăn hai phát Nhân tộc kỳ quan Thánh Đạo một đòn, đưa đến tín ngưỡng Đồ đảng phá toái, nếu không, giờ phút này chúng ta đã ở Giang Nam uống quá rồi!"

"Đừng nhắc tới cái này, nhắc tới ta liền tức giận! Ta chính là không nghĩ ra, tại sao chúng ta không trực tiếp vận dụng phá giới lời mâu, trực tiếp nghiền nát Nhân tộc?"

"Phá giới lời mâu uy lực quá mạnh, bằng Bình Phong Đại Lục còn chưa đủ lấy chịu đựng hấn uy lực, hơn nữa sử dụng đại giới quá lớn, bất quá cũng không thể gọi là, tại vạn tộc dưới móng sắt, Nhân tộc không có bất kỳ còn sống khả năng."

"Nơi này quê mùa lấy Hải Thần Tộc phải làm sao?"

"Hải Thần Tộc chỗ ở nhỏ hẹp tại trong biển sâu, nắm giữ hành vân bố vũ khả năng, chúng ta bắt bọn họ không có bất kỳ biện pháp nào, bọn họ nếu không phải tham chiến thì thôi, nếu như động thân trợ giúp Nhân tộc, vậy liền cùng nhau nghiền nát chính là"

"Chinh phục Bình Phong Đại Lục sau đó, chúng ta sau đó phải đi đâu?"

"Mệnh mông hư không, ngàn vạn thế giới, đủ để cho chúng ta vận động gân cốt."

Bình Phong Đại Lục mây đen dừng động, u ám mưa rơi liên miên.

Tô Nghi tại chỉ huy hạ nhân dọn dẹp xong sân sau đó, giờ phút này đã gần đến đêm khuya, trạch môn bên ngoài khách nhân đã tan hết, Tô Nghi cuối cùng có thể nghỉ ngơi.

Chỉ là, trên gối đầu kia một luồng thanh đậm phát hương, lại để cho Tô Nghi có chút tâm thần có chút không tập trung.

Mà mới vừa tấn thăng tướng tài hấn tinh thần phần chấn, căn bản không khả năng ngủ được, vì vậy chỉ đành phải tiến vào Luyện Binh Tràng đọc sách, là tháng sau Viện thí dự trừ càng nhiều kiến thức lượng.

Tô Nghi tại Luyện Binh Tràng trung quên mình đọc sách, chỉ cảm thấy qua có một hai ngày lâu, nhưng thực tế thời gian mới qua ba bốn canh giờ mà thôi.

Trời mới vừa tờ mờ sáng , trong sân thì có động tĩnh truyền tới.

Tô Nghi thối lui ra Luyện Bình Tràng , rời giường , đẩy cửa hướng chính viện trung vừa nhìn , nhất thời dờ khóc dờ cười.

Xu Mật Viện một đám quan chức , vậy mà trời chưa sáng sẽ tới viếng thăm , bởi vì Quý An nói Tô Nghi còn chưa thức dậy , bọn họ liền vây ở trong sân , đối với Tô Nghi đêm qua làm thơ cái bàn , cùng với giấy và bút mực xoi mói bình phẩm.

Bạn đang đọc truyện *Binh Pháp Đại Thánh Convert* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 110: Hạng Thứ sử tín vật

"Các ngươi nhìn , tấm này bản đọc sách , vừa vắn cao cỡ nửa người , vắn nhân đứng sáng tác hoàn toàn sẽ không tổn sức; lại kiêm hấn nước son đồ trang sức chu đáo , điêu khắc tinh mỹ , tất nhiên là xuất từ công gia kỹ thuật Quý Phủ thân công tay bút , mặc dù Lỗ Ban , Thái Sơn trên đời , tay nghề cũng chỉ đến thế mà thôi; khác , lấy có thể nhận nhờ Thượng phẩm long vắn một điểm này , có thể thấy hấn tuyển tài cao hay , dùng tài liệu chi phác hoa , quả thật vắn kim khó cầu thiên bản a!" Có một vị trung tằng quan chức thao thao bất tuyệt khen ngợi trước mặt bản đọc sách.

Tô Nghi định thần nhìn lại , đêm qua hấn viết ra « Long thành phi tướng » bản đọc sách là gian này nhà tự chuẩn bị , mặc dù cũng thuộc về Thượng phẩm , nhưng giá trị cũng không vượt qua mười lượng , ở đâu vắn kim ?

Lại nghe một vị khác nói: "Này bản tự nhiên quý trọng , nhưng theo ta thấy , cái này viết xuống « xuất tắc » bút lông mới kêu thiên hạ tuyệt bảo! Ngươi xem khoản này cái , như thể oánh nhuận trong sáng , ta vừa nhìn liền biết là sinh ra từ Tây Vực Thiên Sơn Bạch Liễu ngọc chỗ tổ! Các ngươi nhìn lại khoản này mao. . . Gì đó ? Lang hào mà thôi ? Này tuyệt đối không phải bình thường lang hào , chính là vắn cô nhất ngộ Yêu thú điện răng chó sói lang hào!"

Tô Nghi nâng trán , kia cái bút lông là hấn tùy tiện theo sách cửa hàng bên trong mua được , cây viết oánh nhuận là bởi vì trên gỗ mặt đánh lên một tầng mỏng đèn cây , bút lông cũng là thông thường nhất , không phải gì đó Thiên Sơn Bạch Liễu ngọc ? Điện xi lang hào ?

Sẽ chọn loại này ba dê thất lang bút lông kiêm hào bút , là bởi vì Tô Nghi còn thuộc về luyện chữ giai đoạn , loại này bút lông đứng đầu tiện tay.

"Oa , tờ giấy này lại còn lưu lại « Long thành phi tướng » chữ ấn , nét chữ cứng cáp , chính là đồ gia truyền!" Dứt lời , viên quan kia thuận thế liền xếp lên giấy hướng trong tay áo nhét.

"Oanh! Ngươi tiểu tặc này , lại dám tư cầm chí bảo , ta ắt sẽ thông báo Giang tiểu huynh đệ , chụp quang ngươi năm nay bổng lộc!" Một người khác tròn đôi mắt đạo.

"Đây là trong thiên địa bảo vật , ngươi làm sao có thể chiếm làm của mình!"

Một đám quan chức vì một trương giấy lớn làm ồn thành một đoàn , Hoàng Phủ Viện Sự ở một bên bắt đầu dĩ cười khổ.

Tô Nghi cuối cùng là nhìn ra , những quan viên này nguyên lai là muốn chút đánh giá « Long thành phi tướng » một thơ , nhưng sợ mình lời bình chưa tới mức , chỉ có thể nói xa nói gần đi ca ngợi viết xuống bài thơ này sở hữu khí vật , lại biến hình mà đem bài thơ này khen lên trời.

Một bên Hoàng Phủ Viện Sự chỉ chớp mắt , thấy Tô Nghi xuất hiện , ho nhẹ hai tiếng.

Xu Mật Viện các quan viên cũng nhìn về phía Tô Nghi , rồi rít thu liễm chính mình hành động.

"Chư vị , các ngươi đây là ?" Tô Nghi hiếu kỳ hỏi.

"Ho khan một cái , là ta chính mình muốn tới viếng thăm ngươi , kết quả những người này liền toàn đi theo." Hoàng Phủ Viện Sự lắc đầu , thần sắc thập phần bất đắc dĩ.

Một đám quan chức rồi rít tỏ thái độ.

"Hắc hắc , chúng ta không có chuyện khác , chính là tới chiêm ngưỡng một hồi chúng ta Tổ Thủy Huyện vắn trượng người không lồ."

"Nhân tiện hướng Vũ An Quân dự bị vắn an!"

"Đúng rồi, nhà ta con gái vừa vặn mười sáu tuổi. . ."

"Phi, đừng nghĩ đục nước béo cò!" Một người đập người trước một cước.

Tô Nghi lại lắc đầu một cái, nói: "Tiểu sinh chính là văn bối, văn vẹn lập điểm cánh ve mỏng công, không đủ để khen ngợi; huống chi Xu Mật Viện các vị nhiều lần chiếu cố tiểu sinh, ân trọng như núi, ta há tại các vị diện trước giành công kiêu ngạo? Chư vị vẫn là giống như trước giống nhau cùng tiểu sinh chung sống đi."

Mọi người sững sờ, chợt rồi rít gắt đầu nói là.

Hoàng Phủ Viện Sự trong mắt lướt qua một luồng tán thưởng về.

"Đúng rồi, viện sự đại nhân, không biết hôm nay đến tìm tiểu sinh có chuyện gì quan trọng?"

"Ừ, Nam Từ Châu Thứ sử Hạng Tông Lưu đại nhân, ở hôm qua đêm khuya đem một vật đưa tới huyện viện, hy vọng ngài có thể tự mình đi lấy." Hoàng Phủ Viện Sự nói.

"Thật là trọng yếu đồ vật?" Tô Nghi hiếu kỳ hỏi.

Hoàng Phủ Viện Sự gật gật đầu.

"Kia tiểu sinh lập tức chuẩn bị, xin mời viện sự đại nhân chờ một chút."

Nói xong, Tô Nghi trở về nhà chỉnh trang rửa mặt, mặc vào chính thức cấp bậc bào phục, cột lên quân hàm.

Tô Nghi giờ phút này đã là tướng tài, cúi đầu nhìn đến này thân võ sinh màu xanh kiếm hoa văn phục lúc, nghĩ thầm hẳn là dành thời gian đi Xu Mật Viện xin một bộ tướng tài trang phục rồi.

Sĩ tử ra ngoài người mặc cấp bậc bào phục, là đối người khác tối thiểu lễ phép một trong.

Sau đó Tô Nghi trở lại chính đường, đối diện gặp được Tô Thi Nhi cùng Liễu Tâm Chiếu hai nữ từ hậu viện vào chính đường cửa sau.

"Các ngài lên thật là sớm, hiện tại mới vừa giờ Mẹo một khắc." Tô Nghi kinh ngạc.

"Thật ra thì hai người chúng ta ngủ tỉnh ngủ tỉnh, đêm qua trải qua thật sự là vậy không đi." Tô Thi Nhi mỉm cười nói.

"Tô Lang, hôm nay có quân tử hội, ngài đây là muốn đi?" Liễu Tâm Chiếu hỏi.

"Ta muốn đi Xu Mật Viện một chuyến, tiếp theo hẳn là sẽ trực tiếp đi ngoại ô tham gia quân tử hội rồi."

"Tiểu nữ cũng muốn đi tham gia quân tử hội, đi liền Xu Mật Viện cửa đợi chút, cùng tô Lang ngài một đạo đồng hành chứ?"

Tô Nghi nghĩ đến Liễu Tâm Chiếu vào ở nhà mình một tháng này tới nay, cơ hồ không giữ lại chút nào thể diện rồi năng dùng mọi cách kỹ thuật, so với bất luận kẻ nào đều xứng với "Quân tử" cái danh hiệu này, theo lý tham gia quân tử hội, vì vậy gật gật đầu.

Liễu Tâm Chiếu lập tức trở về đến hậu viện khuê phòng đi làm ra ngoài chuẩn bị, Tô Nghi nói với Tô Thi Nhi: "Bởi vì hôm nay quân tử hội, ta khả năng đến tối mới có thể về nhà, ngài để cho Vương ma ma thay ta hướng đi hai vị đại nhân xin nghỉ, thuận tiện sao lên một ít lễ phẩm."

"Vẫn là ta tự mình đi thôi, đối với hai vị đại nhân cũng càng có lễ phép một ít." Tô Thi Nhi nói.

"Cũng được, ngài và Uyển nhi, Đình nhi tỷ cùng nhau mang theo lễ vật, thuận tiện thay ta thăm hỏi sức khỏe hai vị đại nhân phu nhân, ta một người đàn ông không có phương tiện. Còn nữa, ngài ra ngoài trước, phải nhường Quý An bắt chuyện ở tại đầu đường cuối đường canh, hơn hai vị đại nhân, để cho bọn họ toàn bộ hành trình hộ tống ngài, ta sợ sau khi ta rồi đi có người muốn gây bất lợi cho ngài."

"Thật là, Nghi nhi ngài lo lắng quá nhiều á..., lái nhai cùng Vương ma ma giống nhau, tỷ tỷ ta lại không là con nít."

Tô Thi Nhi giả vờ giận, nhưng nhìn thấy Tô Nghi lo lắng như vậy nàng, trong lòng lại đắc ý.

"Cẩn thận sử dụng niên thuyền." Tô Nghi cười một tiếng.

Làm xong chuẩn bị sau đó, Tô Nghi phân phó một vị hạ nhân, khiến hắn đi thông báo Đoàn Mộc Chung chính mình sẽ đi Xu Mật Viện chuyện.

Sau đó Tô Nghi cùng một đám quan chức ra cửa, ngồi lên xe ngựa, hướng Xu Mật Viện phương hướng chạy tới.

Chân trời đã xông lên một màn màu trắng bạc, chính là ánh bình minh vừa ló rạng thời khắc, Tô Nghi cùng Hoàng Phủ Viện Sự ngồi chung tại trong một chiếc xe.

"Viện sự đại nhân , ngài lúc trước nói có đồ phải cho ta là Nam Từ Châu Thứ sử đại nhân ? Có thể tiểu sinh cùng vị đại nhân kia chưa từng gặp mặt , không biết phải cho ta vật gì ?" Tô Nghi hỏi.

"Nghe Cừu Viện Sự nói , hạng Thứ sử như là muốn đích thân tới Tô Thủy Huyện thấy người một mặt , trước đó trước cho người giống nhau tín vật."

"Thấy ta ? Vì sao ?"

"Cừu Viện Sự cũng không có nói rõ ràng , về phần muốn cho người đồ vật . . Người gặp được dĩ nhiên là rõ ràng." Hoàng Phủ Viện Sự trả lời.

Tô Nghi chỉ đành phải đem hiệu kỳ kèm chế trong lòng.

Đi tới Xu Mật Viện , các quan viên hướng Tô Nghi chấp tay một cái sau đó , tất cả đều tứ tán mà đi , trở lại chính mình việc làm bên trên.

Tô Nghi chính là cùng Hoàng Phủ Viện Sự cùng đi tới giấu quyền trong phòng.

Người sau theo trên bàn cầm lên một đạo vàng son lộng lẫy quyền trục , đưa cho Tô Nghi.

Tô Nghi đầy bụng nghi ngờ nhận lấy , đột nhiên hai trông mắt đông lại một cái , trong tay cái này quyền trục , vậy mà tuyên thệ Ngũ Trảo Kim Long hình vẽ.

"Này , đây là Thượng phẩm quân văn ? !" Tô Nghi cực kỳ kinh ngạc , không nghĩ đến một người chưa từng gặp mặt người vậy mà sẽ cho hắn như vậy vật quý trọng.

"Chính là , ta gặp được vật này lúc , cũng là rất nhiều kinh ngạc; người cũng hẳn biết Thượng phẩm long văn trân quý , cho nên hạng Thứ sử lấy một tháng làm hạn định , mời người cực kỳ bảo quản vật này; ngoài ra , Cừu Viện Sự còn đặc biệt dặn dò: Chỉ có thời cơ đã đến , mới có thể mở phong này văn." Hoàng Phủ Viện Sự nói.

"Thời cơ , lúc nào cơ ?"

"Hắn không có nói tí m."

"Thật là kỳ quái , lại muốn cho ta bảo quản này long văn , nhưng lại không để cho ta nhìn trộm trong đó nội dung , chẳng lẽ là muốn kích ta lòng hiếu kỳ ?" Tô Nghi cau mày , nói lầm bầm.

"Người có thể yên tâm , hạng Thứ sử làm người ngay ngắn tín nghĩa , người người kính yêu , tại Nam Từ Châu bị dân chúng được xưng Nguyệt Ngân Công , sẽ không có ý gây khó khăn người , ta đoán hẳn hành động này nhất định có thâm ý."

"Ừ , tiểu sinh ngược lại cũng không phải oán trời trách đất . ." Tô Nghi gật đầu , nhận được tìm hiểu ngọn ngành lòng hiếu kỳ , đem này quyền Thượng phẩm long văn thu vào Gia Cát trong túi.

Người mang bọc này cự bảo , Tô Nghi mơ hồ có chút lo lắng bất an.

Mặc dù hắn đã người mang hai thiên quân văn , nhưng đều là bị thu vào Yên Hải Bi trung , hoàn toàn đừng lo sẽ bị người chỗ mơ ước , bản này long văn cũng không giống nhau.

Tô Nghi đang muốn từ biệt Hoàng Phủ Viện Sự , lại nghe xong giả thuyết đạo: "Ta nghĩ , người nên đi vũ miếu nhìn một chút."

Đang muốn hỏi dò lý do , Tô Nghi đột nhiên ngăn ra , chợt giống như là nhớ ra cái gì đó bình thường gật gật đầu.

Đi theo Hoàng Phủ Viện Sự , Tô Nghi đi tới tế tự khu , tế tự nhân viên tụ năm tụ ba rục rịch , thấy hai người , rồi rít cúi đầu trí kính.

Ty lễ dùng Thành Từ Ngang chỉ huy năm sáu người chờ tại vũ miếu ngoài cửa , như là đã sớm biết Tô Nghi sẽ đến nơi này.

Thành Từ Ngang mở ra vũ miếu môn , một cỗ thương mang mệnh môn khí tức từ đó xông ra , Tô Nghi hít sâu một hơi , bước vào trong đó.

Những người khác rồi rít đuôi theo.

Vũ miếu bên trong cùng Tô Nghi một tháng trước tới đây tiếp nhận ban phúc thời điểm cũng không có quá nhiều biến hóa , duy nhất biến hóa , chỉ có tiên hiền Lý Quảng bài vị rồi.

Ban đầu , cung phụng Lý Quảng bài vị là "Hoài Nhu Bá phi tướng Lý Quảng", mà giờ khắc này , lại trở thành "Long hậu chủ tướng Lý Quảng" .

Chính là Tô Nghi , một tay đem tiên hiền Lý Quảng đẩy về phía viên mãn kết cục , cũng chính là Tô Nghi , đem trăm năm tiếc nuối một buổi sáng lấp đầy.

Nhìn Lý Quảng bài vị , Tô Nghi trong lòng ngàn vạn tâm tình tụ đến , chỉ hóa thành một tiếng cảm thán.

Khó khăn phong hậu , không chỉ là Lý Quảng tự thân tiếc nuối , cũng là Tô Nghi trong lòng tiếc nuối a!

Mọi người nghe được Tô Nghi than thở tiếng , cũng rói rít đập vào mắt than thở , hốc mắt đỏ ửng.

Lúc này , có người đề nghị: "Tô mười trù , liên lão chủ tướng đều khen ngợi ngươi là văn định trăm châu , Vũ An thiên hạ , thập phần thưởng thức ngươi tài hoa; bây giờ chiến sự kết thúc , tiên hiền long hậu tiếc nuối đã lấp , ngươi chẳng bằng làm một bài thơ , là đêm qua hỗn loạn thế cục viết xuống phần cuối , như thế nào ?"

Mấy người khác rói rít gật đầu tán thành , Hoàng Phủ Viện Sự lắc đầu cười một tiếng.

"Ngươi tại nói những gì đấy , thi văn nào có tốt như vậy lắm , coi như là hiện nay nho tướng Tướng Nhụ Tử , cũng không phải có khả năng thuận miệng ngâm thơ đối câu."

Thành Tử Ngang trắng người trước liếc mắt , nhưng nhìn về phía Tô Nghi bóng lưng lúc , lại mơ hồ chứa đựng một vệt mong đợi.

Tô Nghi khẽ mỉm cười , nói: "Đêm qua tiên hiền long hậu tấn thăng chủ tướng , ta phải lấy nhìn trộm hán binh sinh trải qua , trong lòng chợt có cảm xúc , liền làm một câu thơ , tưởng nhớ long hậu!"

Bạn đang đọc truyện *Binh Pháp Đại Thánh Convert* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 111: Đến nay như ước Lý tướng quân

...

"Được !" Thấy Tô Nghi muốn làm thơ bày tỏ tâm tình hoài bão tiên hiền , mọi người rói rít vỗ tay.

Tô Nghi lấy ba cây hương , hướng về phía tiên hiền Lý Quảng pho tượng cùng bài vị bài tam bái sau đó , nhắm hai mắt đến , như là đang nổi lên gì đó.

Những người khác cũng đều rói rít chó có lên tiếng , vũ miếu bên trong kim roi có tiếng , rất sợ quấy rầy Tô Nghi suy nghĩ.

Tô Nghi nhớ lại chính mình đọc qua một bài trung trường thiên thơ làm , trong đó hình tượng miêu tả toàn bộ chiến tranh tình cảnh , vô cùng phù hợp đêm qua Tô Nghi thấy tình cảnh này!

Vì vậy , tại trang trọng nghiêm túc trong bầu không khí , Tô Nghi mở miệng ngâm:

Hán gia bụi mù tại đông bắc , Hán tướng từ nhà tan tành kẻ gian.

Nam nhi bản tự trọng hoành hành , thiên tử phi thường ban cho nhan sắc.

Đánh kim phạt cổ hạ du quan , tinh kỳ uy dĩ kiệt thạch gian.

Giáo úy vũ thư phi hân hải , đan vu liệp hỏa chiếu lang son.

Tô Nghi mỗi đọc lên một chữ , liền từ trong miệng bay ra một cái chữ to màu vàng đến , vây quanh Tô Nghi quanh thân xoay tròn , như điệp bay lượn , giống như tinh bàn xoay chuyển.

Mọi người hai tròng mắt sáng lên , cho là này thơ nhất định cực tốt , nếu không cho dù là tại vũ miếu trong phạm vi , cũng không khả năng vô căn cứ sinh thành như vậy dị tượng.

Tô Nghi nếu như không thấy bình thường , đối với này dị tượng hoàn toàn không ở để ý , niệm đến chỗ này , lần nữa nhắm mắt nổi lên.

Hoàng Phủ Viện Sự , Thành Tử Ngang cùng mấy vị tế tự nhân viên rói rít gật đầu , thấp giọng trao đổi.

"Không tệ , không tệ! Thơ này trước đối câu liền chỉ ra thời gian chiến tranh cùng địa điểm , hán đại đông bắc , đơn giản thẳng thắn , khai thiên gần như hoàn mỹ!"

"Ừ , mà câu thứ hai thì miêu tả Hán tướng dẫn quân xuất chinh lúc diều vũ dương oai , quân sắc bén kiên , liên tục từ đều ban cho các tướng sĩ rất nặng khao thưởng; câu thứ ba lại viết đại quân trống trận vang trời , tại đã ngoại nghênh ngang hành quân tình cảnh , có thể thấy được chi quân đội này có bao nhiêu tự tin , thông qua hai câu này đối với xuất chinh miêu tả , mặt bên nói ra đương thời quân đội cường thịnh! Hai câu này coi như ca ngợi chỉ từ , tuyệt

điều vậy!"

Hoàng Phủ Viện Sự nghe vậy , nhưng là không khỏi lắc đầu cười một tiếng.

"Ồ , nhưng này thứ tư câu. . ." Có người nhướn mày một cái.

"Này thứ tư câu vì sao tình cảnh nhất chuyển , viết một phong dùng bỏ câu đưa tin truyền đạt phía trước quân tình khẩn cấp , còn có Thiên Vu săn hỏa chiếu chó sói núi nguy hiểm , cùng trước mặt ba câu tự tin và khoe khoang cực kỳ không hợp."

Thành Tử Ngang hai tròng mắt sáng lên , đạo: "Thì ra là như vậy , này bốn câu thơ cũng không phải là phần cuối , chỉ là mở đầu mà thôi! Thứ tư câu một cái bay chữ , tình tế mà thể hiện rồi tiền tuyến tình hình chiến đấu nguy cấp , vừa vận làm nổi bật trước mặt đôi câu , vì vậy , thứ hai, hai ba câu , cũng không phải là ca ngợi , mà là châm chọc chỉ quân đội này rêu rao khắp nơi , phô triển lãng phí , giấu cột dẫn quân tướng lãnh không ai bì nổi , thị dũng cảm khinh địch a! Hoành hành hai chữ , không phải là biểu đạt một điểm này sao? Ta đoán , này bốn câu sau đó , nhất định có nói tiếp!"

Hoàng Phủ Viện Sự công nhận bình thường cười một tiếng.

Sau đó , lại nghe Tô Nghi tụng đọc đạo:

Sơn xuyên tiêu điều cực biên thổ , hồ kỵ bằng lăng tạp phong vũ.

Chiến sĩ quân tiền bán tử sinh , mỹ nhân trướng hạ do ca vũ.

Đại mạc cùng thu tắc thảo phi , cô thành lạc nhật đấu binh hi.

Thân đương ân ngộ thường khinh địch , lực tấn quan sơn vị giải vi.

Tô Nghi quanh thân uốn lượn chữ viết đột nhiên tăng gấp đôi , nhưng nhan sắc nhưng từ kim sắc biến thành nhàn nhạt màu đỏ thắm , trong đó như có lửa giận tàn tạ , huyết khí đầy trời.

"Quả là như thế , trước thứ tư câu lệnh bầu không khí từ thả vào cấp bách , đưa đến chuyển tiếp tác dụng , theo thứ năm câu bắt đầu , chiến đấu quả nhiên tiến vào bước ngoặt nguy hiểm!" Thành Tử Ngang nói , "Thứ năm câu viết địa hình rộng lớn , vô hiểm có thể bằng , các người suy nghĩ một chút , Man Tộc ưu điểm lớn nhất là cái gì ? Là trên bình nguyên sức linh động! Nhân tộc nếu là cùng Man Tộc tại trên bình nguyên gặp gỡ , không thiếu được muốn một phen huyết chiến , rất ít có thể ở Man Tộc ưu thế trong địa hình lấy được thắng lợi."

"Thứ năm câu nói ra chiến trường hiểm ác , cũng nói ra Man Tộc vó sắt khùng bố , thật giống như chắn phong lăng mưa bình thường Quyền Thổ tới uy thế; mà thứ sáu câu càng là mâu thuẫn phi thường: Các binh lính tại trận tiền quên sống chết , gắng sức chém giết , nhưng phía sau các tướng quân nhưng ở nhìn mỹ nhân ca múa , tầm hoan tác nhạc! Bực này dong tướng , như thế nào thống ngự tam quân , cùng địch chiến đấu ? Ta xem , chỉ quân đội này , thua không nghi ngờ!" Một vị tế tự nhân viên âm vang có lực kết luận đạo.

"Không sai , thứ sáu câu sau đó ngay sau đó là bại trận cảnh tượng: Nhân tộc bị Man Tộc nặng nề bao vây , kiệt lực binh hiểm , binh lực gần như sắp muốn tồn thất hầu như không còn; mà cô thành tà dương , đại mạc rách nát khắp chốn cảnh tượng , càng nổi lên ra chiến bại thê lương. . . Thứ tám câu , chính là chỉ trích tướng quân khinh địch , giờ phút này cho dù dụng hết toàn lực , cũng không cách nào cứu vãn xu thế suy sụp rồi!"

Mọi người tức tối không ngớt , không ngừng chỉ trích trong thơ tướng lãnh vô năng , quả thực bằng chứng hùng hồn ngàn vạn binh lính sinh mạng.

Hoàng Phủ Viện Sự cũng thở dài một tiếng , như là thăm tạp lấy vô hạn đồng tình.

Mọi người yên tĩnh chờ đợi Tô Nghi nói tiếp , bọn họ biết rõ bài thơ này khẳng định còn không có kết thúc.

Đúng như dự đoán , Tô Nghi mở miệng lần nữa:

Thiết y viễn thú tân cần cừ , ngọc trứ ứng đề biệt ly hậu.

Thiếu phụ thành nam dục đoạn tràng , chinh nhân kế bắc không hồi thủ.

Biên phong phiêu diêu na khả độ , tuyệt vực thương mang canh hà hữu.

Sát khí tam thi tác trận vân , hàn thanh nhất dạ truyện điều đầu.

Không trung xoay quanh chữ to lần nữa tăng nhiều , chỉ bất quá , sở hữu chữ quang hoa lại vào giờ khắc này tiêu tan , trong đó ám trầm tối mờ , thật giống như bị vô căn cứ sinh , như khóc như kể.

Lúc này , không người mở miệng nữa bình luận , bởi vì bọn họ đều lâm vào bi thương trong ao đầm.

Này bốn câu , thật sâu khắc họa ra các binh lính nội tâm thống khổ: Mỗi người bọn họ vợ con phụ lão đang ở trong nhà mong đợi bọn họ có khả năng về nhà , mà giờ khắc này đã gặp lại vô hạn , các binh lính lại cũng không khả năng trở về hương rồi; nếu còn sống vô vọng , làm quyết tử đền nợ nước! Sát khí thành mây , xoang truyền hàn , ở mảnh này thương mạng chiến trường , loại trừ bi thương ngoài ra , còn có thể nói ra cái khác cảnh sắc sao?

Có mấy người cần chặt đôi môi , hai, ba người bắt đầu gạt lệ.

Bọn họ rung rung tướng trông mong , chờ Tô Nghi vì thế thơ thêm vào phần cuối.

Tô Nghi ngâm

Tương khán bạch nhận huyết phân phân, tử tiết tông lai khỏi cổ huân.

Quân bất kiến sa tràng chinh chiến khổ, chí kim do ức lý tướng quân.

Tô Nghi mỗi phun ra một chữ , quanh thân phiêu vũ chữ to cũng theo đó sáng ngời một phần , tràn ra một chút kim quang , tựa như gió xuân ấm trở lại , vạn vật hồi phục.

"Được !" Thành Từ Ngang sắc mặt kích đỏ , tâm trạng dừng động , ngàn vạn cảm khái biến thành một chữ này.

"Thơ hay , thơ hay! Toàn thiên đau buồn mơ hồ thành , cuối cùng đoạn này càng là thất truyền! Những binh lính này dục huyết phấn chiến , cái loại này thấy chết không sờn tinh thần , há là vì lấy được chiến công ? ! Bọn họ chỉ muốn bảo vệ quốc gia , là bức nào dùng khí bức người , nghĩa bạc vân thiên a!"

"Nhưng mà , những thứ này nghĩa sĩ môn sinh mạng lại bị những thứ kia lừa lấy công lao khinh tiến vô năng Hán tướng hủy , thương hại , thật đáng tiếc thay!"

Mọi người rớt rớt thờ dài.

"Đoạn thứ nhất viết ra chinh , đoạn thứ hai viết dấu hiệu bị thua , thứ ba đoạn viết liều mạng tranh đấu cùng thương nhớ , dốc hết sở hữu bút mực thổi phồng rồi đau buồn không khí , mà này cuối cùng một đoạn , lại phong mang đầu chuyển , mượn chiến sự thất bại than thở , mượn đối với vô năng tướng lĩnh châm chọc , từ đó tưởng nhớ tài năng Trác Việt tiên hiền long hậu: Nếu là Lý Quảng trên đời , há dễ dàng như vậy liền bại vào Man Tộc tay , hao binh tổn tướng ?"

"Không chỉ có như thế , tiền văn có ghi qua các binh lính tại phần chết chiến đấu , nhưng các tướng quân nhưng ở ca vũ thắng bình so sánh , thập phần tàn khốc; mà tiên hiền Lý Quảng đã ra tên thương cảm sĩ tốt , nhận được muôn người kính yêu , há phát sinh vô tình như vậy tình cảnh ?"

"Không sai , cuối cùng này đôi câu tổng kết toàn thiên , xứng là vẽ rồng điểm mắt chi bút a!"

"Quân bất kiến sa tràng chinh chiến khổ, chí kim do ức lý tướng quân. . . Là vì thiên cổ danh ngôn vậy!"

Có mấy người cảm thán không thôi.

"Theo hán lúc cho tới bây giờ , ung dung trăm năm , biên quan phát sinh chiến sự đâu chỉ ngàn vạn ? Đuổi binh lính như gà chó dong tướng làm sao lấy thắng tính toán ? Bởi vì tướng lĩnh vô năng mà bỗng dung tổng táng sinh mạng , chôn xác tha hương sĩ tốt , há chỉ ti ti ư ? ! Trăm ngàn năm tới nay , loại trừ tiên hiền Lý Quảng ngoài ra , lại có thể có mấy vị Nhung thủ biên cương , uy chấn Mạc Bắc danh tướng ? Há có thể không khiến người ta đau khổ tưởng nhớ hán đây?" Thành Từ Ngang nắm chặt hai quả đấm , liên tục than thở.

"Lần nữa tụng đọc , toàn thiên há là một cái khí thế mơ hồ đạt đến , đau buồn tràn trề có thể hình dung ? Đây thơ , nhất định có thể truyền bá thiên hạ!"

Tô Nghi khẽ mỉm cười , này thơ chính là Đường triều Cao Thích sở làm « yển ca hành » , không chỉ có bị hậu nhân bầu thành "Đệ nhất thiên", vẫn là toàn bộ đời Đường chói hiem yếu ở vùng biên cương trong thơ đỉnh phong kiệt tác một trong , hán lấy tình luyện bút mực miêu tả ra cả tràng chiến tranh khỏe mạnh mãnh liệt , khẳng khái bi thương , tại cuối cùng lấy tưởng nhớ Lý Quảng cuối cùng thiên , ý cảnh hùng hồn mà sâu xa , có thể truyền tụng thiên cổ , há là tình cờ ?

Chính làm Tô Nghi xoay người thời khắc , quanh người hán mấy trăm chữ đột nhiên bộc phát ra xung thiên kim mang , róc rách róc rách , thật giống như nước suối dòng nước nhỏ bình thường từ từ tụ vào Lý Quảng trong pho tượng.

Mọi người giặt mình không thôi , cũng không biết cảnh tượng kỳ dị như vậy đại biểu gì đó.

Sau đó , tất cả mọi người chỉ thấy được Lý Quảng pho tượng xông ra nhạt như ánh trắng bạch quang , cặp mắt trung bắn ra một ánh hào quang , chui vào Tô Nghi giữa chân mày.

Tô Nghi một trận hoa mắt , vội vàng đứng lại , cảm nhận được Luyện Binh Tràng nội biến hóa lúc , nghi ngờ trong lòng đạo: "Ồ ? Thiên mệnh tướng tinh trung kim thiên thoát xác kì mưu đặc hiệu lại có một ít biến hóa ? Cũng không biết đến tột cùng biến thành dạng gì , chờ ta rảnh rồi , ngay tại Luyện Binh Tràng bên trong thử một chút. Ngoài ra , tự mình pho tượng trong tay cũng như thế biến thành màu đen ? Vốn là chỉ là bình thường với nhan sắc. . ."

Tô Nghi nhìn hồi lâu , cũng không thể nhìn ra cái thanh này cung loại trừ mặt ngoài ngoài ra , còn có thể có cái gì biến hóa khác , chỉ đành phải thôi.

Lúc này , Tô Nghi sau lưng truyền tới một người tiếng hỏi thăm: "Tô mười trù , lúc trước kia vệt chỉ là ?"

"Ta cũng không quá rõ ràng , chỉ cảm thấy ta học được một đạo kì mưu có điểm biến hóa , cụ thể cũng không biết , về sau ta thử một chút." Tô Nghi trả lời.

Mọi người sắc mặt tức nuối, thật giống như trăm trâu nạo tâm, hiếu kỳ cực kỳ.

Tô Nghi cùng tại chỗ tế tự nhân viên cùng rời đi rồi vũ miếu, lúc này, theo quảng trường bên trái một gian trai giới trong phòng, lão đạo chạy ra một vị trẻ tuổi tư tế đến, giơ lên trong tay một quyển sổ con, cao giọng nói: "Có một phần mới cầu khẩn văn sinh ra á!"

"Tế tự trọng địa, không được ồn ào náo động!" Hoàng Phủ Viện Sự quát lạnh một tiếng, thấy đối phương mặt lộ vẻ thẹn, lúc này mới gạt đầu một cái, lấy ra kia bản sổ con.

Triển khai sổ con, mọi người định thần nhìn lại, lại là Tô Nghi lúc trước chỗ đọc thơ văn, giờ phút này tựa đề đã bị thêm vào rồi "Tưởng nhớ Lý tướng quân cầu khẩn văn" bảy chữ.

"Không nghĩ đến, thật không nghĩ tới, ta lúc trước thì có chỗ trông đợi, không nghĩ đến bản này thì văn vậy mà thật biến thành vũ miếu cầu khẩn văn!" Hoàng Phủ Viện Sự âm ỉ cười một tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Binh Pháp Đại Thánh Convert* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 112: Quân tử hội quy củ

"Tô mười trù đại tài, vui lòng phục tùng!" Mọi người rồi rít chấp tay.

Tô Nghi dừng dung một tiếng, hỏi "Cầu khẩn văn có tác dụng gì?"

"Tác dụng đa dạng, nhưng chủ yếu nhất là có thể trực tiếp hơn câu thông tiên hiền ý niệm, tăng cường vũ miếu lực lượng; cái khác một ít tiểu tác dụng, tỷ như đang đối với ứng hạng mục trung giúp kiểm tra, mỗi được tiên hiền ý niệm kêu vang chờ một chút, không phải là ít." Thành Tử Ngang trả lời.

"Ừ, Nhân tộc hiện có vũ miếu cầu khẩn văn bất quá hơn mười thiên, đặc biệt tế tự Tiên Thánh liền chiếm tam thiên; còn lại, có mấy thiên là câu thông toàn thể tiên hiền hiện lên dùng cầu khẩn văn, hiệu quả không mạnh, câu thông một vị đặc định tiên hiền chuyên nhất cầu khẩn văn hiệu quả thì mạnh hơn, nhưng là chỉ có mấy thiên mà thôi, dùng cái này có thể biết, này mới cầu khẩn văn có trân quý đường nào." Hoàng Phủ Viện Sự nói.

Tô Nghi gạt đầu một cái, trong đầu nghĩ cầu khẩn văn một chuyện thật giống như với hắn cũng không có quá lớn trực tiếp liên hệ, hắn ngược lại đối với kim thiên thoát xác có kia cách biến hóa cảm thấy càng tò mò hơn.

Mặt khác, tự mình pho tượng trong tay hắc cung đến tột cùng là chuyện gì xảy ra?

Tất cả mọi người đều không biết, chính làm Tô Nghi đọc xong bài thơ này lúc, tại Kinh Châu tào môn tàng thư phòng, có một quyển văn tập theo tinh xảo trên giá sách từ từ hiện lên, tràn ngập nhân nhật u quang.

Kỳ thư trang không gió mà bay, lật ra mấy chục trang.

Sau đó, một luồng hắc quang lướt qua, thật giống như mực sâu thúy, hư không chi ngưng tập; tại tiếp theo mấy tờ trống không vài tờ lên, mấy hàng chữ lạng lẹ hiện lên, chính là Tô Nghi chỗ ngâm chi thơ, tựa đề viết "Yến ca hành. Tưởng nhớ Lý tướng quân cầu khẩn văn" thập tự.

Sách này trở về trên giá sách, ánh sáng dần dần thu liễm, nhìn tới nhãn sách, chính là "Yến ca hành tập" bốn chữ!

Tào môn trên dưới, chỉ có một vị lão nhân chú ý tới tàng thư phòng dị động.

Hắn chậm rãi phẩm đọc này đầu « yến ca hành », hồi lâu, chậm rãi gạt đầu, đạo: "Này thơ nhiều suy nghĩ trong lòng tiếng nói, có kiềm khí cốt, không kém chút nào ở tổ tiên Tào Phi chi cùng tên thơ."

Tổ Thủy Huyện.

Bên thành tường đã tràn ra đệ nhất vệt ánh rạng đông, Tô Nghi tại chư vị quan chức đưa tiễn xuống rồi đi Xu Mật Viện, đi ra đại môn, liếc nhìn hai chiếc xe ngựa.

Trong đó một chiếc trang sức tinh xảo, là một mực phụ trách đưa đón Liễu Tâm Chiếu xe, Tô Nghi cũng đã gặp nhiều lần; giờ phút này nàng liên tục vệt màn cửa sổ ra, thấy Tô Nghi, mỉm cười gật đầu.

Tô Nghi cũng gật đầu đáp lại, đi về phía một chiếc xe ngựa khác, Đoàn Mộc Chung cùng cái khác hai gã thanh niên đã tại trước xe chờ.

Hôm nay là quân tử hội thời gian, Tô Nghi đã sớm cùng Đoàn Mộc Chung hẹn xong cùng đi trước.

Chỉ là ba người này lúc nào cũng không kim lòng được nhìn về Liễu Tâm Chiếu phương hướng, vừa thấy được nàng tướng mạo, thật giống như coi như người trời, chỉ là Đoàn Mộc Chung sắc mặt có chút cổ quái.

"Đoàn Mộc huynh, hai vị này là?" Tô Nghi mỉm cười chào hỏi.

"Vị này là Ngô Hạp, chính là năm ngoái thi huyện hạng ba, nhà hắn tại Nam Từ Châu có không nhỏ sản nghiệp; vị này là Cổ Hưng Long, cũng là năm ngoái nhất giới thi huyện top 10, cha hắn nhưng là kinh thành trứ danh lễ quân tử, hai người đều là theo ta tại cùng gian tư thực học tập bạn cùng trường." Đoàn Mộc Chung nhất nhất giới thiệu, lại ho nhẹ một tiếng, cùng hai người nói, "Vị này chính là đêm qua vạn trượng người khổng lồ, tô mười trù, hắn không dùng ta giới thiệu đi."

"Ngô huynh, Cổ huynh, may mắn quen biết." Tô Nghi mỉm cười giữ lễ tiết.

"Chúng ta mới là, có thể nhận biết tô mười trù, vô cùng vinh hạnh!" Cổ Hưng Long lập tức đáp lễ.

"Đúng vậy, ta đây mỗi ngày đều nghe người nhắc lên tô mười trù người đại danh, liền muốn ngày nào có khả năng gặp mặt một lần, hôm nay cuối cùng đạt được ước muốn." Ngô Hạp vẻ mặt tươi cười, mặt đây thật thà.

Sau đó, hai người thỉnh thoảng liếc về phía Tô Nghi, một bộ muốn nói lại thôi bộ dáng, trong ánh mắt mơ hồ chứa đựng một vết mờ ước.

Tô Nghi mơ hồ đoán được hai người tâm tư.

"Hai vị huynh đài, chúng ta đều là người cùng thế hệ, hắn là rộng mở lòng dạ nói chuyện, không cần mang lòng băn khoăn; huống chi hôm nay là quân tử hội, ta nhớ được dựa theo quy định, tụ hội trung chỉ nói Lục Nghệ, không nói cái khác chứ?" Tô Nghi nói.

"Đúng đúng, hôm nay chúng ta coi như là sống sót sau tai nạn, hắn là chơi đùa cao hứng điểm." Cổ Hưng Long cười nói.

Ba người cùng kêu lên cười một tiếng, rồi rít nói là, lúc này mới đề xuống trong lòng sùng kính, sắc mặt khôi phục như lúc ban đầu, cùng đối đãi bình thường đồng bối sĩ tử bình thường.

Tô Nghi cũng thờ phào nhẹ nhõm, nếu là mỗi lần cùng người giao thiệp đều muốn khách sáo khách tới bộ đi, thế nào cũng phải đem hắn mệt chết không thể.

Đoàn người ngồi lên đối phương chuẩn bị xong xe ngựa, hướng Tổ Thủy Huyện Tây Môn đi tới, mà Liễu Tâm Chiếu xe ngựa đi theo phía sau.

Tô Nghi vừa lên xe, nhìn thấy bên trong xe trang sức, cười nói: "Xe ngựa này thật không tệ, sợ rằng được giá trị hơn 100 lượng bạc đi, Đoàn Mộc huynh, đây là người xe?"

"Là Ngô huynh xe, hắn chính là nhà hắn tại Tổ Thủy Huyện trong sản nghiệp tiểu chương quỹ, bình thường một ngày thu đầu vàng, ta cùng một ít bạn cùng trường bình thường đi nhà hắn tổng tiền." Đoàn Mộc Chung cười nói.

"Chính là bán lẻ, không đáng nhắc đến." Ngô Hạp mặt đầy xấu hổ, nhìn về phía Tô Nghi nói, "Tô mười trù, ta đây nghe nói người tại Tổ Thủy Huyện An gia về sau, luôn muốn tìm cơ hội hỏi một chút, người có không có tổ chức chính mình sản nghiệp dự định à?"

"Tại sao hỏi cái này?"

"Ai, còn không phải là bởi vì ta đây gia lão cha quá không có ý chí tiến thủ rồi, làm một tên thương nhân hành sự sợ đầu sợ đuôi, bình thường lại không nghe ta đây đề nghị, kết quả đem tổ tiên tích xuống sản nghiệp càng làm càng nhỏ, sợ là không chi trì nổi vài năm a, ta đây đi theo cha làm việc, không có tiền đồ!" Ngô Hạp nói, "Cho nên, ta đây liền muốn khác lập môn hộ, hoặc là cùng một cái có tiền đồ chủ tử làm việc, phát huy đầy đủ ta đây buôn bán tài năng; vì vậy tỉ mỉ nghĩ lại, cảm thấy đi theo tô mười trù tốt nhất."

"Ngô huynh, ta nhưng cho tới bây giờ chưa làm qua làm ăn, người cũng đừng lừa chính mình." Tô Nghi lắc đầu cười khỏ.

"Chưa làm qua làm ăn không sao cả, ta đây từ nhỏ đã học buôn bán, tuyệt không keo kiệt dốc túi truyền cho; sau đó sẽ lấy tô mười trù người bây giờ danh tiếng, buôn bán gì không thể hàng hot a!" Ngô Hạp hắc hắc không ngừng cười.

Tô Nghi bị sặc một câu, trong đầu nghĩ nghĩ hạp nguyên lai là đánh cái chủ ý này.

"Bất quá, chính mình sản nghiệp a..." Tô Nghi nghiêm túc suy nghĩ một hồi, nói, "Ta ngược lại cũng không phải chưa từng nghĩ, chỉ là hiện tại quân nghiệp bận rộn, chỉ có thể tạm thời gác lại; chờ tháng tư đi qua ta thì có thể rảnh rồi, thu tuyết làm ăn, chung quy học tập cũng phải tiêu tiền, ta cũng không thể ăn mà không làm a."

"Ừ, cấp độ kia người về sau có làm ăn dự định, nhất định phải kêu ta đây!" Ngô Hạp nói.

"Nhất định."

Bên trong xe bốn người lại trò chuyện trong chốc lát.

Lúc này, Đoàn Mộc Chung cho Tô Nghi khiến cho cái người biết ánh mắt.

"Tô mười trù, ta vừa mới biết rõ, Liễu tiểu thư vậy mà tiến vào nhà người, chẳng lẽ hai người các người. . ."

"Ho khan một cái, Liễu tiểu thư chỉ là tại nhà ta ở tạm mà thôi, Đoàn Mộc huynh chớ có suy nghĩ lung tung, dơ bẩn Liễu tiểu thư danh dự." Tô Nghi nói.

Ba người khác sắc mặt càng là cổ quái: Ở tạm? Tốt lành, một cái khuê các Đại tiểu thư sẽ đi một cái độc thân nam tử trong nhà ở tạm?

Ba người đối với Tô Nghi cùng Liễu Tâm Chiếu hai người quan hệ ý nghĩ kỳ quái, nhưng đều sáng suốt không có đi nói toạc, Tô Nghi càng không thể nào giải thích gì đó, tránh cho càng lau càng hắc.

Xe ngựa từ từ lái ra cửa tây thành.

Tô Nghi không muốn bàn nữa luận Liễu Tâm Chiếu đề tài, vì vậy lập khác đề tài.

"Ba vị, ta vẫn là lần đầu tiên tham gia quân tử hội, đều có ý tứ gì sao?" Tô Nghi hỏi.

"Ngược lại không có đặc biệt gì chú trọng, quân tử hội mà, đơn giản chính là quân tử nhã sĩ môn tụ chung một chỗ, luận bàn kỹ thuật, trao đổi tâm đắc mà thôi, sẽ không có quá nhiều trói buộc, thả lỏng điểm là được. Bất quá nếu là có thể tại quân tử hội lên nghệ ép quần hùng, cũng là một cái rất không tồi dương danh thủ đoạn, quân tử yêu tên không ái tài mà, một hồi quân tử hội đầu trù liền có thể làm cho mình tại mảnh này mà Khu Dương tên, cho nên đại gia tích cực tính cũng cao, muốn lấy được tiền thưởng thật không đơn giản." Đoàn Mộc Chung nói.

"Đây vẫn chỉ là một cái huyện thành nhỏ quân tử hội, nếu là châu thành thậm chí là kinh thành quân tử hội, đó mới kêu một cái cạnh tranh kịch liệt, người người đều riêng Triển đồn trường, chỉ cầu tại thiên hạ dương danh, tình cảnh vô cùng sôi nổi. Ta năm ngoái đi theo cha ta đi tham gia kinh thành lễ nghi hội bằng vào ta cha lễ nghi hai cạnh đều chỉ có thể làm nền, cả nước nhân tài tụ tập ở đây, thật là làm cho người thần phục." Cổ hưng long cũng gật đầu nói.

"Cũng không biết lễ nghi sẽ muốn mở thế nào? Đúng rồi, hôm nay trăng này quân tử hội chủ đề là cái gì?" Tô Nghi lại hỏi.

"Nghe nói là thuật bắn cùng số học hai cái chủ đề, cho nên mới chọn tại ngoại ô tổ chức, bất quá chúng ta cũng không cần đi quan tâm chủ đề là cái gì, dù sao chúng ta những thứ này nhỏ nhỏ vô sinh chỉ là đi mở rộng tầm mắt, vạn vạn đừng nghĩ cùng những thứ kia thuật bắn cùng số học đạt tới một cảnh, thậm chí hai cạnh chân quân tử đi tranh xếp hạng, thanh thân ổn định làm cái người xem liền có thể." Đoàn Mộc Chung nói.

Tô Nghi nghe vậy, sắc mặt cổ quái, hẳn thuật bắn đã sớm đạt tới tam cảnh, về phần số học. . .

Bất quá Tô Nghi đã sớm nổi tiếng thiên hạ, cho nên cũng không tính cùng người khác cướp danh tiếng, hẳn ngay từ đầu chính là ôm khai nhãn giới tâm tư tới.

Đoàn Mộc Chung lại bổ sung một câu.

"Ngoài ra, gắng phải nói cần thiết phải chú ý sự hạng mà nói, chính là năm nay có thật nhiều vùng khác chân quân tử, lúc đầu cũng là vì thấy người tới mười trù một mặt mới đến tham gia Tổ Thủy Huyện quân tử hội, bất quá ra đêm qua sự tình sau, chỉ sợ sẽ có rất nhiều chân quân tử muốn cùng người cài đặt quan hệ, tại vạn trượng người khổng lồ trong lòng lưu lại ấn tượng tốt; đến lúc đó nhất định sẽ có rất nhiều người tới đánh với người bất chuyện, những nhân mạch này đều là thứ thiết, người nhất định phải thật tốt gom, đối với người tương lai rất có ích lợi."

Tô Nghi gật đầu một cái, lại nghe ngô hạp nói: "Năm nay cạnh tranh khăng định rất kịch liệt, ta đây liền muốn nhìn một chút ai có thể hái được cuối cùng."

Trò chuyện một chút, vài người lại bắt đầu nhắc tới đêm qua tình hình chiến đấu, làm nói tới Tô Nghi vạn trượng người khổng lồ tay cầm Long văn bút, tại trong thiên địa sáng tác, cùng với nói đến tiên hiền Lý Quảng một kiếm bình thường phong lui vạn quân lúc, loại trừ Tô Nghi ngoài ra ba người tất cả đều sắc mặt kích động, mặt mày hơn hờ phát biểu chính mình cảm tưởng.

Tại chỗ ba người cũng không biết « xạ kinh » là Tô Nghi viết, nói tới nói lui đều không đoán ra cái đầu, nhưng liên quan tới làm việc tình hình chiến đấu đề tài rất nhiều, vẫn không ảnh hưởng bên trong buồng xe sôi nổi bầu không khí.

Tô Nghi tình cờ bị hỏi mấy lần, dựng đôi câu khoang, không nghĩ quá nhiều nhắc tới cái đề tài này, nếu không nói lên ba ngày đều nói không xong.

Lúc này, xe ngựa dừng một cái, bên trong xe bốn người thân thể lệch một cái, nhưng lập tức ổn định.

"Thuận mới, chuyện gì xảy ra?" Ngô hạp cau mày hỏi.

"Thiếu gia, là Giang công tử đón xe." Phu xe thuận mới hồi đáp.

Còn không chờ ngô hạp nói cái gì, ngoài xe truyền tới Giang Du thanh âm: "Xin hỏi tô mười trù có ở đó không?"

Bạn đang đọc truyện *Binh Pháp Đại Thánh Convert* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 113: Thiên hạ hưng vong , thất phu hữu trách

Tô Nghi chọn màn vừa nhìn , Giang Du chính diện khuôn mặt lo âu mà chờ ở ven đường.

Mọi người đầy mặt nghi vấn , ngô hạp đem Giang Du mời lên xe , xe ngựa tiếp tục đi tới.

"Giang huynh , làm sao ngươi biết ta tại trên chiếc xe này ?" Tô Nghi hiếu kỳ hỏi.

"Bởi vì ta biết rõ Ngô huynh đoàn người đi đón tô mười trù người , giờ phút này nhìn đến hần xe ngựa , cũng biết ngươi khẳng định ở trên xe." Giang Du trả lời.

Ngô hạp bổ sung nói: "Chúng ta bốn người đều là cùng gian tư thực bạn cùng trường , sáng nay vốn là hẹn xong cùng đi đón người đi quân tử hội , chỉ bất quá Giang huynh tổng không an tâm đến , vì vậy đi trước năm dặm đình hội trường nhìn một chút tình huống. . . Ô , Giang huynh người như thế ở nửa đường chờ chúng ta , chẳng lẽ là hội trường xảy ra chuyện gì tình trạng ?"

Bốn người đồng loạt nhìn về phía Giang Du.

"Ừ , xảy ra thật không tốt chuyện , tràng này quân tử hội người làm chủ tạm thời đổi." Giang Du gật đầu

"Sẽ có ảnh hưởng gì ?" Tô Nghi hỏi.

"Ảnh hưởng cũng lớn , nghe nói này sau đó người làm chủ là từ kinh thành tới một nhóm người , không chỉ có cường bách Lý viên ngoại chuyển nhượng rồi hần nguyên bản làm chủ quyền , còn tự tiện soạn cái khóa này quân tử hội quy tắc; hơn nữa ta xem rõ rõ ràng ràng , kia Đình Nhân cũng gia nhập kinh thành đội ngũ , những người này rõ ràng cho thấy muốn nhằm vào tô mười trù người." Giang Du nói.

Đình Nhân chính là Gia Cát Thanh tỷ phu , từng tại án đầu yển trung làm khó qua Tô Nghi , cũng ở đây Tô Nghi leo Trích Tinh Các trước dùng thủ đoạn nhỏ quỷ nhiều hần giác ngộ , giờ phút này hần thêm vào phe làm chủ hàng ngũ , hần mục tiêu không cần nói cũng biết.

Tô Nghi cau mày.

Ngô hạp cùng cố hưng long hai người không biết Tô Nghi cùng kinh thành quan hệ , hoàn toàn không thể hiểu được Giang Du nói tới đại biểu gì đó.

Chỉ có Đoàn Mộc Chung hiểu Đình Nhân làm người , đoán được cái gì đó , sắc mặt vô cùng khó coi.

Vì vậy Giang Du liền đem trung thư lệnh nhằm vào Tô Nghi nội tình thấp giọng báo cho biết , còn cố ý điểm ra Tổ Thủy Huyền Đình gia cũng tham dự trong đó.

Mọi người nghe xong , giận không nhịn nổi , rồi rút lên án trung thư lệnh bị ỏi hành động.

"Ta còn hoài nghi trung thư lệnh một tháng này tới nay im hơi lặng tiếng đây, nguyên lai là đem ý nghĩ đều đặt ở tràng này quân tử hội lên." Tô Nghi trong lòng cười lạnh.

"Đáng ghét , chủ hòa phái thật không ngờ can rờ ? Tô mười trù đã được đề danh làm Vũ An Quân dự bị , bọn họ sao dám gia hại , cũng không sợ lão chủ tướng hạ xuống quân uy ?" Đoàn Mộc Chung quả đấm đập phải xe trên nền , bực tức nói.

"Bọn họ cũng không có tỏ rõ thân phận của mình , cái khác tới tham gia tụ hội chân quân tử chúng ta đối với quy tắc thay đổi cũng không nói gì , dù sao mỗi một giới quân tử hội quy tắc đều không giống nhau , chỉ cần chủ đề không thay đổi là tốt rồi; nếu không phải là ta đã sớm biết nội tình , đoán được nhóm người này thân phận bối cảnh , sợ rằng thật đúng là sẽ bị bọn họ lừa dối đi qua. Bọn họ chỉ cần cẩn thận hành sự , không đánh chính diện người , cũng sẽ không đưa tới lão chủ tướng chú ý." Giang Du nói.

"Nói cách khác bọn họ nhất định sẽ chuẩn bị cho ta rất nhiều âm mưu rồi , ta ngược lại muốn nhìn một chút trung thư lệnh đi một bước kia cò." Tô Nghi mắt sáng như đuốc.

Bốn người khác trở mắt nhìn nhau , rồi rút gật gật đầu , như là đạt thành nào đó hạ nghị thức chung.

"Tóm lại, người tiếp theo hành sự hẳn là cẩn thận một chút, chớ có trung chủ hòa phái bấy rập, mấy người chúng ta cũng sẽ lên tiếng ủng hộ người." Giang Du đối với Tô Nghi dặn dò.

Tô Nghi gật gù đầu, sau đó nhắm mắt suy tư, không nói thêm gì nữa.

Xa mã hành tới năm dặm đình nơi, chậm rãi dừng lại.

"Thiếu gia, trước mặt đường bị ngăn cản, xe ngựa chỉ có thể đậu ở trong chuồng ngựa mặt, tiếp theo các người được bản thân đi" ngồi trước phu xe thuận mới nói.

"Ừ, chúng ta ở nơi này xuống xe." Ngô hạp trả lời.

Mọi người xuống xe, Tô Nghi hướng chung quanh nhìn lại, phát hiện mình đang đứng ở bờ sông trên quan đạo, hai bờ sông không sai biệt lắm hơn hai mươi trượng rộng; nước sông hướng bắc chảy hướng Trường Giang ra biển miêng, gió nhẹ lướt qua, sóng biếc đập dòn, bên bờ dương liễu chấp chòm, mùi hoa say lòng người.

Mà ở bờ sông con đường một bên, đứng nghiêm một hàng kiến trúc, bên cạnh cửa treo cao bảng hiệu, hiển nhiên đều là thiết trí tại bên đường khách sạn.

Tô Nghi nghĩ tới đây năm dặm đình "Đình" chữ, chỉ là ven đường dịch đình, chuyên cung qua lại đoàn xe nghỉ ngơi.

Dịch đình đối diện đường xe chạy đối diện bãi sông, rộng rãi bãi sông đã dựng lên rồi tấm ván bình đài, không ngừng có người ngược hướng ở khách sạn cùng bãi sông gian, một mảnh bận rộn cảnh tượng.

Liễu Tâm Chiêu xuống xe, lập tức lăm lét nhìn trái phải, sau đó đi tới Tô Nghi bên cạnh, không nói tiếng nào.

Tô Nghi cùng mọi người cùng đi đến một cái khách sạn trước cửa, nhìn đến bảng hiệu viết "Lui tới khách sạn" bốn chữ, cho chiêu đãi đưa lên thiệp mời, sau đó cất bước đi vào trong nhà.

Khách sạn là sân nhà thiết kế, lầu một bên trong đại sảnh đã tụ tập ba mươi bốn mươi bàn, tho vừa nhìn đi không xuống một hai trăm người, bữa tiệc linh đình gian, náo nhiệt phi thường.

Có rất nhiều khuôn mặt Tô Nghi tại lúc trước hai lần trong yến hội thấy qua, cái khác phần lớn đều là tới từ người ngoại địa.

Tô Nghi đoàn người tiến vào phòng khách, ngay lập tức sẽ hấp dẫn một nhóm người chú ý.

Đi qua đêm qua Khí Thế Kỳ Quan, Tô Nghi khuôn mặt cơ hồ thật sâu đóng dấu ở mỗi người trong lòng, lập tức liền có người hô: "Tô mười trù tới rồi!"

Bỗng nhiên, tất cả mọi người đình chỉ trò chuyện, đưa bọn họ tầm mắt toàn bộ tụ tập ở Tô Nghi trên người.

Lầu hai bên trong bao sương rất nhiều khách tới cũng rồi rít đi ra, ngó dáo dác hướng cửa lớn nhìn, vừa thấy được Tô Nghi, sắc mặt mừng rỡ không thôi.

Có người không dằn nổi hỏi "Tô mười trù là cái nào à? Ai tới chỉ cho ta xem?"

"Người này không có tim không có phổi gia hỏa, ngày hôm qua hai bờ sông đại chiến, người vậy mà có thể ngủ chết như vậy! Thế nhân đều biết tô mười trù tuổi mới mười sáu, người xem mới vừa vào cửa có cái thứ 2 tuổi này thiếu niên?"

"Thấy được thấy được, chính là có mỹ nhân đi cùng thiếu niên chứ? Hắc hắc, mỹ nhân phối tài tử, tuyệt phối!"

Mọi người nghị luận sôi nổi, Tô Nghi lạnh nhạt xử chi, cũng hướng tại chỗ quân tử mỉm cười chấp tay.

Tô Nghi đi về phía một cái bàn trống ngồi xuống. Liễu Tâm Chiêu không chút nào tránh hiềm nghi mà ngồi vào người trước bên người, hai gã nha hoàn hầu hạ sau đó, mà bốn người khác thì phân ngồi ba mặt.

Bọn quân tử chú ý điểm toàn ở Tô Nghi trên người, thấy có nữ quyền tiến vào cũng không nói gì nhiều, đồng hành mấy người khác đi theo dính rất nhiều quang, trong mắt không kim lòng được lướt qua một tia vẻ tự hào.

Bàn kê cận một số người rồi rít giờ ly rượu lên, hướng Tô Nghi mời rượu, còn có một số người giờ ly rượu đi tới trước, cùng Tô Nghi khách sáo đôi câu sau, đưa lên chính mình danh thiệp.

Danh thiệp tựa như cùng địa cầu danh thiệp, tại Bình Phong Đại Lục bình thường chỉ có người đi đường trở lên sĩ tử mới chuẩn bị danh thiệp, ẩn chứa trong đó có chủ nhân một luồng tinh thần lực; nếu như Tô Nghi cầm đối phương danh thiệp, đối phương liền có thể lợi dụng công gia cơ quan bỏ câu đưa thư đưa cho hẳn truyền thư tín, thập phần thuận lợi.

Mà cầm chính mình danh thiệp, cũng có thể tiến vào một ít tương đối địa phương đặc thù, tỷ như bạch mã diễn đàn.

Trong lúc có vài tên thị nữ đi lên là song phương rót rượu, không ngừng đối với Tô Nghi ngắm ngàm câu kết, Tô Nghi thì mỉm cười ứng đối.

Lúc này , từ lâu hai đi xuống một ông lão đến , Đoan Mộc Chung lập tức đứng dậy giới thiệu.

"Vị này chính là chúng ta tư thực tiên sinh , họ tân , cũng là lần này quân tử hội người chủ trì." Đoan Mộc Chung nói.

"Tân lão tiên sinh , nghe đại danh đã lâu , tiểu sinh ở chỗ này vẫn an." Tô Nghi đứng dậy chấp tay.

Thấy Tô Nghi không chút nào cậy tài khinh người , tân lão trong mắt lóe lên vẻ tán thưởng , lập tức đáp lễ lại.

"Tô tiểu hữu , đêm qua ngươi đủ loại biểu hiện , tại chỗ bọn quân tử đều nhớ kỹ trong lòng , lão hủ coi như người chủ trì , liền thay đại gia hướng ngươi nói cảm ơn: Cảm tạ ngươi ngăn con sóng dữ , cứu Nhân tộc trong nguy nan , nếu không phải như thế , hôm nay quân tử hội sợ là vô pháp toàn bộ vui về." Tân hay nói.

Mọi người nghe vậy , đều hướng Tô Nghi chấp tay nói cảm ơn.

"Tân lão tiên sinh , chư vị đều khách khí , chính gọi là thiên hạ hưng vong , thất phu hữu trách , tại hạ đêm qua làm hết thủy , thực là nghĩa bất dung từ; tại hạ nghe nói quân tử hội lên ước định mà thành quy củ , chính là không nói Lục Nghệ ngoài ra sự tình , chư vị cần phải tận tình tung vui về , chớ có để những cái khác thế tục chuyện vụn vặt chiếm dùng khó được tụ hội thời gian." Tô Nghi mỉm cười nói.

"Ừ , tô mưòi trù nói không sai , đêm qua chuyện sợ là nói lên ba ngày ba đêm đều nói không xong , chẳng bằng không nói , trực tiếp như vậy bỏ qua đi." Có người tán thành.

Bên trong sân bọn quân tử rồi rít gập đầu , biểu thị đồng ý.

Tân lão lại thấp giọng hỏi: "Tô tiểu hữu , ngươi nên thì sẽ không tham gia tiếp theo tranh tài chứ ?"

Tô Nghi gập đầu khẳng định , nói mình chỉ là đến làm cái người xem , tân lão như là thở phào nhẹ nhõm , liên tục nói "Vậy thì tốt , vậy thì tốt", sau đó xoay người lại lên lầu.

Tô Nghi thầm nghĩ lấy quả nhiên gừng càng già càng cay , tân lão khẳng định cũng theo phe làm chủ thay đổi trung khuỵ xuất sóng gió nổi lên báo trước rồi.

Tránh thoát sóng gió biện pháp tốt nhất , không nghi ngờ chút nào là không quan tâm , nhưng Tô Nghi luôn cảm thấy sẽ không đơn giản như vậy.

Ở đại sảnh xó xỉnh một bàn trung , có mấy vị quân tử tận tình nghị luận.

"Thiên hạ hưng vong , thất phu hữu trách. . . Đây câu tuy bị tô mưòi trù một lời mang qua , nhưng yêu thích câu hay ta như thế nào bỏ qua!" Có người cười nói.

"Không sai , này câu chính ứng đêm qua tình cảnh , thật sự là hay , đẹp thay!"

"Đây tám chữ âm vang hữu lực , mơ hồ lộ ra một cổ rất mực khiêm tốn , kiêm tể thiên hạ phóng khoáng , quả nhiên không uổng công hấn mưòi trù danh hiệu."

"Hắc hắc , ta không xa ngàn dặm tới gặp Tô Di Thiên một mặt , liền vì những lời này , chuyện này đáng giá!"

Tại cùng bàn , có vị mặc quần áo trắng , má trái có điều hình trăng lưỡi liềm vết sẹo người trung niên nhìn về phía Tô Nghi , cười nhạt.

Trung niên nhân này phong trần mệt mỏi , hiển nhiên là đường xa tới , phía sau hấn đứng hai vị tùy tùng.

Nhưng coi ba người khí vũ hiên ngang , chính khâm uy nghi , sợ rằng đều không là người bình thường.

"Thấy này một mặt ngươi liền thỏa mãn ? Lần này phe làm chủ nhưng là là tô mưòi trù tạo cực kỳ lớn tiếng thế , còn đặc biệt vì hấn tăng thêm rất nhiều tiền thưởng , ta chỉ muốn nhìn một chút tô mưòi trù có thể hay không tại thuật bắn cùng số học trong tranh tài rực rỡ hào quang!" Một người nhìn Tô Nghi , cặp mắt sáng lên.

"Lần này tiền thưởng xác thực chộc người thêm thưởng , nhưng tô mưòi trù lúc trước không có học qua thuật bắn cùng số học chứ ? Tại chỗ rất nhiều chân quân tử đều có bản lĩnh thật sự , có thể tham gia thuật bắn tranh tài người cơ bản đều là thuật bắn một cảnh cao thủ , hơn nữa tham gia số học tranh tài người càng là có mấy cái đạt tới số học hai cảnh , sợ rằng phe làm chủ đặc biệt cho tô mưòi trù chuẩn bị tiền thưởng muốn lãng phí , hấn không có khả năng thắng nổi tại chỗ chư vị."

"Ai nói! Đối với tô mưòi trù mà nói căn bản không có không có khả năng ba chữ! Ta sẽ chờ nhìn tô mưòi trù lần nữa sáng tạo kỳ tích!" Có người đối với Tô Nghi ôm mù quảng tín nhiệm.

Lúc này , có vị xen lẫn tiệc rượu gian người cố ý nghe chung quanh nghị luận , con ngươi nhỏ giọt nhất chuyển.

Bạn đang đọc truyện *Binh Pháp Đại Thánh Convert* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 114: Đối trá!

"Tô mười trù, ta nghe nói lần này tiền thưởng là đặc biệt vì người mà thiết, người có thể nhất định phải rút ra cuối cùng, chớ có để cho hoa rơi nhà hấn a!" Vậy có tâm người cao giọng hô to.

Cái này tiếng kêu vừa ra, tất cả mọi người đều nhìn về phía Tô Nghi, muốn biết hấn sẽ trả lời gì đó.

Tô Nghi đầu óc mơ hồ, mặc dù mình đúng là được mời tới tham gia quân tử hội, nhưng cũng chưa từng nói qua chính mình sẽ tham gia trận đấu à?

Một hộp này thật giống như cho là hấn nhất định sẽ tham gia trận đấu ngũ khí đến tốt cùng là chuyện gì xảy ra?

"Chư vị nói đùa, tại hạ chỉ là một tên nho nhỏ vô sinh, lúc trước chưa bao giờ học qua thuật bắn cùng số học hai nghệ, học nghệ không tinh, lại làm sao có thể cùng chư vị cạnh tranh? Vì vậy, tại hạ hôm nay chỉ là tới làm khán giả, mở rộng chính mình nhân giới mà thôi, sẽ để cho tại hạ là chư vị cổ vũ cổ khí đi." Tô Nghi thành thật trả lời đạo.

Tuy nói như vậy, nhưng nguyên nhân chủ yếu nhất là Tô Nghi không muốn cướp rồi người khác danh tiếng cùng danh tiếng.

Nghe vậy, mọi người có thất vọng, có tỏ ra là đã hiểu, thậm chí còn có một nhóm người cho là đây chỉ là Tô Nghi khiêm tốn nói như vậy, vẫn đối với Tô Nghi tràn đầy hy vọng.

Tô Nghi một bên người nghe được lúc trước người kia ý trong lời nói, suy đoán người kia có lẽ chính là chủ hòa phái con cò, sắc mặt đều không tốt nhìn.

"Tô Lang, ta nhớ được người thuật bắn đã..."

Liễu Tâm Chiêu há mồm muốn nói, Tô Nghi lập tức ngắt lời nói: "Đúng vậy, ta thuật bắn đã học được hơn một tháng, bắt quá vẫn còn giai đoạn sơ cấp."

"Há, nha... Bằng không ta thay người tham gia chứ?" Liễu Tâm Chiêu lại hỏi.

"Không cần như thế, huống chi tranh tài cũng không có thay thế nói một chút."

"Được rồi, ta đây hãy cùng người giống nhau làm cái người xem"

"Cô gái này đến tốt cùng đang suy nghĩ gì đây? Quả thực không hề cảm giác khẩn trương a." Tô Nghi nói thầm trong lòng.

Lầu hai trong hành lang, có một người mặt không thay đổi đi trở lại phe làm chủ lô ghế riêng.

"Công tử, quả như ngài đoán, Tô Nghi cũng không tính tham gia trận đấu." Người kia nói.

Ở trên ghế riêng có bảy tám người, cầm đầu ngồi ngay thẳng một vị hai mươi tuổi thanh niên, Đinh Nhân cũng ở đây trong đó.

Thanh niên này nghe thuộc hạ báo cáo, tay trái chống đỡ đầu, ngón trỏ phải gõ cái bàn, phát ra quy luật tiếng vang, cũng không biết đang suy nghĩ gì.

"Chu công tử, này muốn như thế nào cho phải? Nếu là Tô Nghi không dự thi, vậy chúng ta bố trí cũng không có đất dụng võ chút nào rồi." Đinh Nhân lòng như lửa đốt.

"Ha ha, ta đã sớm ngờ tới Tô Nghi sẽ tìm mượn cớ từ chối, chẳng bằng nói, nếu là hấn đáp ứng một tiếng dự thi, ta mới có thể cảm thấy kỳ quái; theo ta điều tra, Tô Nghi lúc đó chưa bao giờ tiếp xúc qua Lục Nghệ cửu thuật, làm sao có thể cùng cái khác quân tử so sánh? Nếu là hấn dựa vào một bầu máu nóng tới dự thi, đã nói lên hấn làm việc không trải qua đầu óc, có dựa vào mười trù tên, làm người ta thất vọng." Họ Chu thanh niên cười một tiếng.

"Kia Chu công tử là có biện pháp kích Tô Nghi dự thi?" Đinh Nhân hỏi.

Họ Chu thanh niên cười bỏ qua, không trả lời.

Nhưng Đinh Nhân nhưng là lập tức lĩnh ngộ, mặt mày hớn hở.

"Nhưng đêm qua, Tô Nghi liên tục dẫn động lần thứ hai vút bút tòng quân kỳ quan, tạo nên một quyển trung phẩm vân vân cùng Thượng phẩm long vân, nếu là hần đêm này hai cái bảo vật mang đến nơi này, chỉ sợ bọn ta bố trí muốn khó mà triển khai." Trong bữa tiệc, một người khác lo lắng nói.

"Đúng vậy, bản thân chỉ là võ sinh Tô Nghi căn bản nhỏ nhất không đáng kể, nhưng hần nắm giữ vân vân cùng long vân lại rất có sức uy hiếp."

Kia họ Chu thanh niên càng là bật cười.

"Các ngươi quá lo lắng, lấy Tô Nghi cấp bậc, hần tinh thần lượng căn bản không đủ để niệm động long vân, coi như là vân vân cũng chỉ có thể miễn cưỡng đọc nửa thiên, uy hiếp không lớn. Ta nghe nói hần ngày đó tại án đầu bữa tiệc tạo nên hạ phẩm kiếm vân lúc, bởi vì lo lắng bị người đoạt bảo mà đem nộp lên cho Xu Mật Viện, nói rõ hần cũng là sáng suốt người, sợ rằng đã sớm đem đêm qua hai thiên quân vân nộp lên. Hơn nữa, coi như là hần thật tướng quân vân mang đến, ta cũng chuẩn bị rất nhiều thủ đoạn có thể đánh gãy hần đọc." Hần nói.

"Công tử xong chuyện đều cầu thập toàn thập mỹ, lưu lại vô số hậu thủ, chúng ta căn bản đừng lo, chỉ cần ngồi xem Tô Nghi trò cười liền có thể."

Bên trong bao sương phần lớn người đều phát ra tiếng cười khoái trá, liên tục khen họ Chu thanh niên mưu tính sâu xa, chỉ có một vị tịnh lệ thiếu nữ mặt ủ mày chau.

Tại bên ngoài bao sương.

Tân lão đi lên lầu hai, bắt đầu chủ trì quân tử hội.

"Chư vị quân tử, cảm tạ các ngươi được mời tới tham gia lần này quân tử hội, lão hủ vốn là nghèo hèn mặt sĩ, được mọi người coi trọng, đối với có khả năng chủ trì chư vị tự hội cảm thấy thập phần vinh quang, liền ở chỗ này bày tỏ cõi lòng: Tích Chu Vương cung sáng lập Lục Nghệ giáo dục thể chế. . ."

Tân lão dùng rất dài một đoạn văn tới trình bày quân tử Lục Nghệ khởi nguyên cùng phát triển, vừa nói, trong miệng vậy mà bay ra nhiều đoá trong suốt cánh sen.

Lưỡi nở hoa sen, răng môi lưu hương!

Mọi người tại đây tràn đầy phấn khởi mà nghe, thật giống như là tân cách ngôn tiếng nói có một loại hấp dẫn người ma lực.

"Vậy mà có thể đem bình thường không có gì lạ Lục Nghệ khởi nguyên giảng như thế hấp dẫn người, đây chẳng lẽ là cửu thuật trung, một cái cảnh giới tài ăn nói năng lực?" Tô Nghi trong đầu nghĩ.

". . . Loại trừ tổ tiên bỏ ra cùng chư vị chống đỡ, lão hủ còn muốn cảm tạ một người, đó chính là lần này quân tử hội người làm chủ: Chu công tử!" Tân lão tại phần cuối cao giọng nói.

Tiếng nói rơi xuống, mọi người tiếng vỗ tay như sấm, tiếng khen hay dừng động.

Sau đó, tân lão thân sau lộ ghế riêng cửa phòng kết mở ra, từ đó đi ra một vị hai mươi tuổi cao gầy thanh niên.

Thanh niên này đầy mặt nụ cười hướng dưới lầu mọi người chấp tay chào hỏi, phía sau hần còn đi theo mấy vị trung niên, Đinh Nhân tại đám người cuối cùng.

Cố Hưng Long vừa nhìn, lập tức hai tròng mắt đông lại một cái.

"Là Chu Tài Thần, thì ra là như vậy!"

"Chu Tài Thần?" Tô Nghi hỏi.

"Là trung thư lệnh Chu Học Thư con trai thứ, ta từng tại kinh thành quân tử hội trung gặp qua hần." Cố Hưng Long nói, "Người này tính tình xưng tên xảo trá tai quái, đang tự hội tranh luận trung, chỉ cần đuổi một cái đến người khác nhục điểm liền cắn chặt không thả, không để ý chút nào cùng bầu không khí yến hội, cực yêu phô trương lăng ló, có thể tưởng tượng được hần bình thường hành động đến tột cùng như thế nào; lần này hần cố ý dôn xuống phe làm chủ, điều khiển tô mười trù người chỗ tham gia quân tử hội, khẳng định không có chuyện gì tốt, người phải cẩn thận một chút."

Tô Nghi trong lòng kinh ngạc, không nghĩ đến trung thư lệnh nhi tử đều tự mình ra trận, chắc hẳn phải có đại động tác.

Lầu hai, Chu Tài Thần hai tay xuống phía dưới đè ép ép, bên trong sân tiếng vỗ tay trong nháy mắt ngừng nghỉ.

"Ho khan một cái, cảm tạ chư vị cổ động, tại giới thiệu lần này quân tử hội quy tắc cùng tiền thưởng trước, cho phép tại hạ nói một chút chính mình cố sự: Mọi người đều biết, theo thi huyện đi qua, tô mười trù tại thiên hạ dương danh, nhận được muôn người chú ý; một tháng này tới nay, tại hạ ở kinh thành nghe nói tô mười trù đủ loại tin đồn, trong lòng ngưỡng mộ phi thường, hận không được ngày đêm cùng với chuyện trò, lại kiềm hần đêm qua ngăn con sóng dữ anh tư, càng làm cho tại hạ trong lòng sùng kính đạt tới đỉnh phong!"

"Mà nghe tô mười trù sẽ tham gia lần này quân tử hội, tại hạ liền muốn phải đem hết toàn lực đem tràng này quân tử hội làm được thập toàn thập mỹ, ở trong lòng hần lưu lại ấn tượng tốt; vì vậy nhất thời nóng lòng, vừa đâm vừa xoa bên dưới, để cho nguyên bản phe làm chủ Lý viên ngoại di giao lần này quân tử hội làm chủ quyền, nếu là đưa tới chư vị không thích, tại hạ ở chỗ này nói xin lỗi!"

Bên trong sân phát ra một trận ồn ào náo động.

"Ta ban đầu còn cảm thấy kỳ quái đây, như thế đột nhiên liền đổi người làm chủ rồi, bây giờ nghe Chu công tử nói, quả thật một mảnh tấm lòng son." Lầu một một người gật đầu nói.

"Nếu là vì tô mười trù mà nói, có thể tha thứ."

"Ừ, dù sao quân tử hội chủ đề cũng không có biến hóa, hơn nữa tiền thưởng đã gia tăng rồi, chút chuyện nhỏ này không coi vào đâu." Lại một người hòa theo.

Mọi người ríu rít tán thành, đều biểu thị chuyện này không liên quan nặng nhẹ, Chu Tài Thần căn bản không yêu cầu nói xin lỗi.

Chu Tài Thần như là thở phào nhẹ nhõm, vừa nhìn về phía Tô Nghi, thật sâu chấp tay.

"Tô mười trù, ngưỡng mộ đại danh đã lâu, hôm nay gặp mặt, tại hạ mới biết như thế nào thiếu niên anh hùng bốn chữ, không uống lần đi này a! Hy vọng tô mười trù có thể tha thứ tại hạ đi quá giới hạn cử chỉ, nếu là người có thể nói tiếp đi xuống tụ hội cảm thấy hài lòng, tại hạ làm một lần người xấu cũng đáng!" Chu Tài Thần nói.

Tô Nghi nhẹ nhàng cười một tiếng, cảm thấy này Chu Tài Thần tài ăn nói thật là tốt vài ba lời liền lung lạc rồi mọi người tại đây nội tâm, còn kém không có cùng tân lão bình thường lưỡi nở hoa sen rồi.

Nếu không phải Tô Nghi đã sớm biết Chu Tài Thần lai lịch, chỉ sợ cũng phải bị hắn lừa dối đi qua, đối với hắn sinh lòng hảo cảm.

Ngồi cùng bàn bốn người khác nhưng là mặt có mây đen né qua.

Lầu một một xó xinh, một tên thanh niên cười lạnh không ngớt.

"Chu công tử, người gì đó quân tử hội làm chủ quyền không cướp, càng muốn không xa ngàn dặm tới Tổ Thủy Huyện cướp có tô mười trù tham gia quân tử hội làm chủ quyền, ta sợ là có khác rắc tâm chứ?" Thanh niên kia nói.

Chu Tài Thần lập tức chuyển hướng người kia, cười khò một tiếng, mặt lộ áy náy sắc.

"Nguyên lai là Lý Du huynh, chắc hẳn người đối ở thúc phụ Lý viên ngoại mất đi làm chủ quyền một chuyện lòng có ngăn cách, tại hạ vì thế tự phạt một ly! Thực không dám giấu giếm, tại hạ sau chuyện này mới biết Lý viên ngoại liền dựa vào trăng này quân tử hội dương danh, ý thức được chính mình hành động có chút thiếu sót, nhưng tại hạ thật là khó nén nổi tình cảm, muốn đem trăng này quân tử hội làm xong. . . Không bằng như vậy đi, tại hạ tháng sau ở kinh thành có một hồi quân tử hội làm chủ quyền, liền chuyển nhượng cho Lý viên ngoại, tiền thưởng vẫn từ ta ra, này bày tỏ áy náy, như thế nào?"

Mọi người vừa nghe, đỏ con mắt không ngớt, rồi ríu lên án kia họ Lý thanh niên.

"Ta nói Tiểu Lý Tử, Chu công tử đã sớm nhiều lần tạ lỗi, người cũng đừng được voi đòi tiên, người biết kinh thành quân tử hội làm chủ quyền đại biểu cái gì không?"

"Đúng vậy, Lý viên ngoại kính Chu công tử một thước, Chu công tử liền còn Lý viên ngoại một trượng, người còn chưa đầy đủ sao?"

"Tiểu Lý Tử, làm người không thể lòng tham không đáy a."

Phản lớn người đều giúp Chu Tài Thần nói chuyện.

Kia họ Lý thanh niên mặt đỏ tới mang tai, á khẩu không trả lời được, kinh thành quân tử hội tuyệt không phải huyện thành có thể so với, lui tới đều là thiên hạ danh sĩ, làm chủ loại này kích thích cùng chất lượng quân tử hội, tuyệt đối có thể ở quân tử trong vòng dương danh lập vạn, hơn nữa còn không cần tốn một phân tiền, có thể nói là có thể gặp không thể cầu cơ hội a, hắn còn có thể kén chọn gì đó?

Nếu là hắn lại hùng hổ dọa người mà chỉ trích Chu Tài Thần, sợ rằng nơi này cũng chưa có hắn đất cắm dùi rồi.

Họ Lý thanh niên sáng suốt lựa chọn yên lặng không nói, không đi khiêu chiến nhiều người tức giận.

Loại trừ Tô Nghi một bàn này người ngoài ra, cũng chỉ có xó xinh vị kia má trái tồn tại nguyệt sẹo trung niên, cùng với phía sau hắn hai vị tùy tùng đối với cái này bảo trì thờ ơ lạnh nhạt rồi.

Tại Tô Nghi đối diện, Cổ Hưng Long xì một tiếng, thấp giọng nói: "Đối trá!"

Ngô Hạp cũng mắng: "Khoác da dê chó sói, ta đây có muốn hay không đem hắn lai lịch cho vạch trần?"

...

Bạn đang đọc truyện *Binh Pháp Đại Thánh Convert* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 115: Như thế biến hình thân hội rồi hả?

"Kia Chu Tài Thần diễn giống như đúc, lấy được tại chỗ quân tử công nhận, ai sẽ tin người? Người không đầu lại này Chu Tài Thần, nếu là muốn cùng mới vừa rồi người kia kết cục giống nhau, người phải đi làm chim đầu đàn đi." Đoàn Mộc Chung liếc mắt.

Ngô Hạp nghe vậy, buồn buồn không vui, thấp giọng thầm mắng.

Tô Nghi nhẹ nhàng lay động ly rượu, trong lòng không ngừng suy đoán Chu Tài Thần tiếp được cử động.

Lúc này, lại nghe trên lầu Chu Tài Thần lên tiếng.

"Cảm tạ chư vị tới khách tha thứ, nếu tình thế đã lắng xuống, vậy tại hạ sẽ không giấu giếm, lập tức tới công bố tiền thưởng đi, quả quyết sẽ không để cho đại gia thất vọng!"

Sau đó, Chu Tài Thần để cho sau lưng hạ nhân từng cái từng cái mà bắt đầu triển lãm tiền thưởng.

Đầu tiên là bình thường tiền tài, tại tiếp theo thuật bắn cùng số học trong tranh tài, thứ một, hai, ba cùng top 10 phân biệt có thể được một ngàn, năm trăm, ba trăm cùng một trăm lạng bạc ròng khen thưởng, mà mỗi vị người tham dự cũng có thể thu được ba mươi lượng giải an ủi.

Mọi người nghe rồi rít gât đầu, đơn này chỉ là tiền tài khen thưởng, cộng lại cơ hồ đều đã gần mười ngàn hai rồi, so với trước kia Lý viên ngoại chuẩn bị ra tiền thưởng tổng số đều cao hơn không chỉ gấp ba lần.

Sau đó, Chu Tài Thần làm người lấy ra một trương thần thiết tạo thành trường cung, cùng với nguyên bộ thập nhị chi thần thiết mũi tên, nhất thời để cho tất cả mọi người tại chỗ đều đỏ mắt.

Thần thiết binh khí, chỉ có tại thi huyện lấy được năm người đứng đầu mới có thể thu được, ngoài ra chỉ có chính mình đi cổ chiến trường, mạo hiểm nguy hiểm tánh mạng đi đào thần thiết mở tới giao cho lò rèn đúc nóng binh khí.

Bởi vì nhà nước sở hữu thần thiết mở là tuyệt đối không hướng bình dân bán ra, vì vậy thần thiết binh khí thập phần khó được, cơ hồ là mỗi một vị sĩ tử trong mộng theo đuổi; nếu là ở Vũ Sĩ thời kỳ vẫn không có thể được đến thần thiết binh khí, vậy thì liền "Khẩu phật tâm xà" đều không cách nào học được, hân tâm quan trọng có thể thấy được lỏm đóm.

Mà thần thiết cung hiếm hoi tính càng là kể đến hàng đầu, những binh khí khác có thể không có kỹ chút nào thu vào Luyện Binh Trảng bên trong, nhưng cung tên không được, bởi vì, giấy cung cùng mũi tên cũng không phải là thần thiết tạo thành; tại khác thường lý lẽ tình hình xuống, thần thiết binh khí là không thể được thu vào Luyện Binh Trảng, càng đừng nhắc tới tại Luyện Binh Trảng nội luyện tập thuật bắn rồi.

Hơn nữa lúc trước cũng không có quan hệ với thuật bắn kinh điển ra đời, cho nên thuật bắn cho tới nay đều là khó khăn nhất tăng lên cảnh giới Lục Nghệ cửu thuật một trong.

Nhưng có một loại đặc thù Yêu thú tạo gân bò có khả năng cùng thần thiết cung hoàn toàn phù hợp, nhưng tạo ngu ru số lượng thừa thót, tạo gân bò so với thần thiết mở còn hiếm hoi gấp trăm lần, hân công dụng quá mức rộng rãi, dùng cho chế thành giấy cung thật sự là phí của trời.

Vì vậy, tại chỗ người vừa thấy được thần thiết cung xuất hiện, lập tức đồ con mắt thờ hồn hên, hận không được lập tức đem làm của riêng.

Ngay cả Tô Nghi cũng có chút động tâm rồi.

Sau đó, Chu Tài Thần lại làm người ta xuất ra một ít kỳ trân dị bảo đến, mỗi một cái cũng có thể đưa tới mọi người kêu lên, cơ hồ đều có thể cũng coi là khuyên thành chi bảo.

Rất nhiều người đối với Chu Tài Thần hảo cảm tăng vọt, trong lòng đối với hắn cướp đoạt làm chủ quyền hành động cuối cùng một tia ngăn cách đều biến mất không còn dấu tích.

"Tô mười trù, xin thứ lỗi tại hạ lấy vật mê người, đùa bốn cái này thông minh vật; ta nghĩ, các vị đang ngồi ở đây đều hiểu, tô mười trù danh hiệu chính là kỳ tích đại biểu! Ta bên trong tâm tin tưởng người quả quyết có thể ở quân tử hội trung đại triển thân thủ, tại hạ trong lòng kỳ ký, chỉ là muốn đưa người anh tu vĩnh viễn lạc in ở trong lòng! Những thứ này tiền thưởng chỉ là bày tỏ tại hạ thành ý, có hay không có khả năng đã động người?" Chu Tài Thần cười híp mắt nói.

Mọi người tại đây cũng mặt đầy trông đợi nhìn về Tô Nghi, tất cả mọi người đều không có chú ý tới, Chu Tài Thần sau lưng Đinh Nhân, khóe miệng nâng lên một vệt cười lạnh.

"Nguyên lai đây chính là Chu Tài Thần mục tiêu, chọn trước lên mọi người hảo cảm, sau đó nhờ vào đó chèn ép tô mưòi trù tham gia trận đấu; tô mưòi trù lại không tinh nghiên qua thuật bắn cùng số học, làm sao có thể rút ra cuối cùng? Một khi không thể lấy được tốt thứ tự, sợ rằng thứ nhất cười ra tiếng chính là chỗ này họ Chu!" Đoan Mộc Chung thấp giọng oán hận nói.

"Tô mưòi trù nguoi có thể muôn ngàn lần không thể đáp ứng!" Người ngồi chung bàn cũng đầy mặt lo âu.

Đôi mắt toàn trường trông đợi ánh mắt, Tô Nghi không hề bị lay động.

"Tô Lang, nguoi kiên trì cự tuyệt, cũng có thể câu được càng nhiều màu sắc đầu." Liễu Tâm Chiếu thấp giọng nói.

Tô Nghi cười một tiếng, nàng nghĩ như thế nào cùng chính mình giống nhau?

Vì vậy Tô Nghi đứng lên, chấp tay nói: "Chu công tử, ta có thể không phải là bởi vì khiếm tốn mới không tham gia trận đấu a, tại hạ thật sự là học nghệ không tinh, tựu sợ chính mình hiện ra không được anh tu, ngược lại ra hết làm trò cười cho thiên hạ; đến lúc đó ta mất thể diện chuyện nhỏ, phá hư ta tại Chu công tử trong lòng hình tượng sẽ không tốt."

Người ngồi chung bàn thờ phào nhẹ nhõm, sớm yếu thế dù sao cũng hơn sau chuyện này làm trò cười cho thiên hạ tốt.

Chu Tài Thần nghe vậy, nặng nề thờ dài.

"Xem ra là tại hạ chuẩn bị tiền thưởng còn chưa đủ, cho nên tô mưòi trù nhìn không thuận mắt... Bất quá không việc gì, tại hạ sớm có chuẩn bị tâm lý, trước đây tiền thưởng chỉ là khai vị chút thức ăn thôi, tiếp theo tiền thưởng mới là màn diễn quan trọng, hơn nữa còn là tại hạ là mời được tô mưòi trù đặc biệt chuẩn bị! Nếu là tô mưòi trù thích, hy vọng có thể thưởng tại hạ một người mặt mũi."

Tại tràng sở hữu tân khách nhất thời tinh thần chấn động, chăm chú nhìn trên lầu, rất sợ bỏ lỡ tiếp theo màn diễn quan trọng.

Ngồi cùng bàn mấy người nắm chặt quả đấm, nhìn về phía Tô Nghi, mặt đầy lo âu.

"Lại Bộ Thị Lang Hậu đại nhân, mời ra mặt một tự." Chu Tài Thần nhìn về sau lưng, nói lớn tiếng.

Sau đó, một vị trung niên theo ở trên ghế riêng đi ra, quan uy lẫm lẫm, khí khái hùng hực.

Phía sau hắn, còn đi theo một vị xinh xắn làm người thiếu nữ.

Mọi người tại đây thần sắc như thường, lập tức đứng lên hành lễ.

Có thật nhiều người thần sắc cục xúc, cũng không biết thân cư chính tứ phẩm, quyền cao chức trọng Lại Bộ Thị Lang tại sao lại xuất hiện ở đây cái nhỏ nhỏ Tô Thủy Huyền năm dặm đình, khẩn trương cũng không biết nên nói cái gì cho phải.

Mà Tô Nghi bọn người biết rõ bên trái ba bộ quan chức toàn bộ chịu chủ hòa phái khổng chế, Lại Bộ Thị Lang sẽ xuất hiện ở nơi này quá bình thường, vì vậy không có quá nhiều kinh ngạc.

Hậu thị lang nhìn thấy tại chỗ bầu không khí, mảy rậm nhảy lên, hơi mỉm cười nói: "Chư vị mời ngồi, ta hôm nay chỉ là lấy nhất giới bình dân thân phận tới đây tham gia quân tử hội, không cần đa lễ."

Tất cả mọi người đều thờ phào nhẹ nhõm.

"Xin hỏi Hậu đại nhân, chẳng lẽ này từ đầu màu là do ngài bỏ ra?" Lầu một có một vị gan lớn người trung niên hỏi.

"Tự nhiên, ta cùng với Chu công tử tình bạn cố tri, hẳn mời ta ra một tiền thưởng, ta lại làm sao có thể không đáp ứng đây?" Hậu thị lang cười nói, "Chỉ bất quá tiền thưởng này có chút đặc thù, là ta đặc biệt là tô mưòi trù thiết lập, chỉ cần tô mưòi trù tham gia trận đấu, vô luận là có hay không rút ra đầu trù, ta cũng sẽ đem này tiền thưởng đưa tặng!"

Mọi người nghe vậy, càng là hiếu kỳ, Tô Nghi mơ hồ có chút dự cảm không tốt.

Sau đó, Hậu thị lang đem sau lưng thiếu nữ dẫn tới trước người.

"Mà ta đưa cho tô mưòi trù tiền thưởng này, chính là tiểu nữ tương lai hạnh phúc!" Hắn lớn tiếng nói.

Toàn trường xôn xao, này quân tử hội như thế biến thành thông gia sẽ?

Liễu Tâm Chiếu sắc mặt hơi có chút âm trầm, nàng bắt đầu hồi hận lúc trước đề nghị, cúi đầu, không biết tại suy nghĩ gì đó.

"Hậu đại nhân, cái này cùng nói tốt không giống nhau chứ? Tại hạ cũng không biết nguoi lại còn đánh cuộc rồi thu nghiên muội muội nửa đời sau a!" Chu Tài Thần vô cùng ngạc nhiên, tự tiểu phi tiểu nói.

"Ai, nói rất dài dòng a, từ lúc tô mười trù tháng trước bắt đầu lấy được đủ loại thành tựu sau đó, tiểu nữ nhà ta mỗi ngày làm bữa tô mười trù tên, tổng đem tô mười trù viết thơ treo ở bên mép, trà không nhớ cơm không nghĩ, một tháng qua này đều gầy hốc hác đi."

Hậu thị lang thở dài, sắc mặt thập phần thành khẩn, tiếp theo nói: "Phụ nhân nhà ta ái nữ như mệnh, mấy ngày liên tiếp gặt lệ thở dài, ta nhìn tiểu nữ tương tư đơn phương cũng là không đành lòng, vì vậy liền thay tiểu nữ làm chủ, quyết định hôn sự này, mong rằng tô mười trù tác thành tiểu nữ đi!"

Hậu Thu Nghiên đỏ mặt cúi đầu, ánh mắt không ngừng hướng Tô Nghi trên mặt thối tới.

Mọi người vừa nhìn Hậu Thu Nghiên, quả nhiên là con gái rượu, mạo mỹ phi thường, hơn nữa nàng nhà giàu bối cảnh, đủ để xứng với Tô Nghi rồi.

Hơn nữa nhìn cô gái này lúc nào cũng đối với Tô Nghi liếc mắt đưa tình, hiển nhiên đối với Tô Nghi ái mộ có thừa, có thể chứng minh Hậu thị lang nói không ngoa.

Tất cả mọi người mới chợt hiểu ra: Nguyên lai, Hậu thị lang ra tiền thưởng chỉ là một nguyệt trang, mục tiêu là vì mượn trăng này quân tử hội, cùng Tô Nghi dựng hôn sự a!

Thiên hạ không biết có bao nhiêu nhà giàu hào phú muốn đem Tô Nghi mời làm chồng, không nghĩ đến Hậu thị lang vậy mà nhanh chân đến trước, cướp ở tất cả mọi người đằng trước.

"Tô mười trù, ta xem này Hầu tiểu thư dùng tình khá sâu a, người đáp ứng Hậu đại nhân đi!" Tiệc rượu gian có người cười trên nói.

"Ha ha, giai nhân phối tài tử, chính là thiên cổ giai thoại a!" Lại có người hòa theo.

"Tô mười trù, Hậu đại nhân quyền cao chức trọng, trăng này hôn nhân đối với người tương lai có nhiều chỗ tốt a!"

Tại chỗ khách tới rồi rít khuyen, bọn họ cũng không biết Tô Nghi cùng chủ hòa phái ở giữa vương mắc, vì vậy cũng muốn nhìn náo nhiệt.

Nhất là xen kẽ ở trong đó một ít "Người có ý", ồn ào lên là vui mừng nhất, rất sợ không khí hiện trường không đủ sôi nổi, nhắc không đủ cao.

Tô Nghi neho mắt, biết mình lâm vào tiến thoái lưỡng nan cục diện.

Kết quả tranh tài ngược lại thứ yếu, nhưng nếu như Tô Nghi đón nhận Hậu thị lang hôn sự, tương đương với nói là cùng chủ hòa phái dựng lên rồi cầu, Tô Nghi ngày sau nên như thế nào đối mặt Tô Thi Nhi? Nên như thế nào đối mặt chính mình nội tâm? Phải nên làm như thế nào đối mặt thiên hạ chủ chiến sĩ từ ánh mắt?

Nhưng Hậu thị lang ngay trước mọi người cầu hôn, đã đợi ở dùng chính mình mặt mũi đến bức cường bức hấn, nếu như Tô Nghi ngay trước mọi người cự tuyệt mà nói, tương lai hậu quả suy nghĩ một chút liền để cho người nhức đầu.

Tô Nghi ngẩng đầu nhìn liếc mắt Hậu Thu Nghiên, phát hiện người sau một mực si ngốc nhìn lấy hấn, bốn mắt nhìn nhau, hấn có thể theo trong mắt đối phương cảm nhận được một màn kia nóng bỏng tình yêu.

Ai, đáng thương nữ hài, không chút nào biết rõ nàng sớm bị cuốn vào chính trị trong đấu tranh, Tô Nghi trong lòng thở dài.

Bên trong tửu lâu phi thường náo nhiệt, Tô Nghi tạm thời không có đáp lại, mà là nghe ngồi cùng bàn những người khác nghị luận.

"Khốn kiếp, này Chu Tài Thần cùng Hậu thị lang một cái vai chính diện, một cái vai phản diện, vai diễn ngược lại diễn đủ, mục tiêu còn không phải là vì bức tô mười trù tham gia trận đấu!" Đoan Mộc Chung cắn răng nói.

"Kia trực tiếp cự tuyệt, sau đó đi không phải tốt, này quân tử hội không tham gia cũng được, căn bản không yêu cầu theo chân bọn họ dây dưa chứ?" Ngô Hạp mặt đầy mờ mịt.

"Không có đơn giản như vậy, hồi trước triều đình đối với tô mười trù cổ động phong thường, cho đủ hấn mặt mũi, chiếm cứ tuyệt đối quyền chủ động, người sau cũng hấn ở ngoài mặt đối với triều đình bảo trì tôn trọng, lúc này mới phù hợp lễ phép; nếu là mở miệng bác Hậu thị lang mặt mũi, kia người sau nhất định trở thành quân tử giới trò cười, nếu là chuyện này lại bị Chu Tài Thần thêm dầu thêm mỡ một tuyên dương, sợ rằng tô mười trù sẽ gặp phải rất nhiều người có ý dùng ngòi bút làm vũ khí, nói hấn giành công tự nấn, cạy tài khinh người, coi thường triều đình. . . Tô mười trù hiện tại đứng đầu không kham nổi chính là loại lời đồn đãi này." Giang Du nói.

Bạn đang đọc truyện *Binh Pháp Đại Thánh Convert* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

# Chương 116: Câu được Trúc Quân Viên

"Không thể nào ? Nay Hậu thị lang mặc dù quan lớn , nhưng hẳn có thể đại biểu triều đình ?" Cổ Hưng Long cau mày nói.

"Hậu thị lang không đại biểu được , nhưng hẳn đứng sau lưng trung thư lệnh , người sau đủ để đại biểu , thậm chí là khổng chế. . . Vì vậy , rút giấy động rừng." Giang Du lắc đầu , "Nếu là kia Chu Tài Thần hồi kinh sau đó cố ý bôi đen , tố cáo tô mưòi trù là bôi vì đối với triều đình bất mãn , mới cố ý tại quân tử hội lên đề cho Hậu thị lang khó chịu , mà người sau chịu nhục lại vừa là sự thật , lúc này , phải như thế nào giải thích ? Một giải thích , há chẳng phải là càng lau càng hắc ? Từ xưa tới nay , càng chối mắt người , hẳn điểm như cũng sẽ bị vô số lần mà khuếch đại , tô mưòi trù đôi mắt chính là chỗ này loại hiện trạng."

"Đáng ghét , Hậu thị lang ngựa này trước tốt xứng đáng thật tận chức tận trách , thậm chí không tiếc bồi thêm danh tiếng và người thân , ta đều có điểm bội phục hẳn." Đoan Mộc Chung cười lạnh.

"Hắn mặt mũi mới trị giá bao nhiêu tiền ? Hẳn như chỉ dùng của mình không đáng giá một đồng mặt mũi , đôi lấy tô mưòi trù mặt mũi , há chẳng phải là kiếm một món tiền lớn ? Như vì vậy nhận được trung thư lệnh thưởng thức , càng là có thể thăng quan tiến chức nhanh chóng , điểm này mặt mũi tính là gì." Giang Du lắc đầu.

Mọi người mặt đầy lo âu nhìn Tô Nghi.

Giang Du cùng Đoan Mộc Chung âm thầm hỏi hặn , chung quy chính là bọn hắn hai người mời Tô Nghi tới tham gia quân tử hội , không nghĩ đến đừng phải như vậy một việc chuyện , bọn họ lại một điểm bận rộn đều không giúp được.

Vào giờ phút này , trong lòng hai người chỉ có thể khẩn cầu Tô Nghi có thể vượt qua cửa ải khó rồi.

Lầu hai , Hậu Thu Nghiên mặt đầy khẩn trương , chờ đợi Tô Nghi trả lời , tâm lão chính là vẻ buồn rầu đầy mặt , mơ hồ đoán được một ít đầu mối.

Mà loại trừ Chu Tài Thần cùng Hậu thị lang hai vị chủ mưu vẫn giữ vững bình tĩnh ngoài ra , phía sau hai người tùy tùng nhìn thấy Tô Nghi chân mày nhíu chặt , trên mặt hoặc nhiều hoặc ít đều né qua vui vẻ về.

Đình Nhân càng là ở trong lòng kêu to thống khoái.

"Hắc hắc , này theo kinh thành tới đây chút ít quý nhân quả nhiên có thủ đoạn , ta ngược lại muốn nhìn một chút người này cái gọi là thiên cổ mưòi trù muốn ứng đối như thế nào hiện tại cục diện , không muốn chết người liền tốt nhất tham gia trận đấu , bất quá một tham gia trận đấu , người cũng rơi không tới kết quả gì tốt , ha ha ha ha. . ." Đình Nhân âm thầm cười trộm đạo.

Coi như người trong cuộc Tô Nghi vẫn đang suy nghĩ chuyện khác.

"Ngay trước mọi người cầu hôn , trong này dây dưa quá nhiều , ta không thể như vậy cự tuyệt này Hậu thị lang , nếu không nhất định sẽ để cho chủ hòa phải bất được ta càng nhiều nhược điểm , phía sau không biết còn có cái gì âm chiêu chờ ta; cho nên ta chỉ có thể biết thời biết thế , tham gia trận đấu. . . Bất quá , ta coi như trong trận đấu thua , cũng chỉ là ném chút ít mặt mũi thôi , trung thư lệnh mục tiêu cũng chỉ là muốn cho ta mất thể diện ?"

"Như quả thật như Quý Huyện lệnh từng nói , trung thư lệnh thật ánh mắt lâu dài , vậy hẳn mưu đồ một tháng này , trăng này quân tử hội tự không khả năng đơn giản như vậy liền kết thúc , ta phải suy nghĩ thật kỹ Chu Tài Thần còn có thể có hậu chiêu gì. . . Bất quá liền trước mắt mà nói , người Chu Tài Thần muốn ta tại toàn bộ mặt người trước mất thể diện , ta Tô Nghi há sẽ như vậy ngoan ngoãn đem mặt ném đến chân người xuống ? Người muốn dùng tiền thưởng tới câu ta , ta đây liền cho người bồi thêm phu nhân lại gây binh! Vấn đề là , nên ứng đối ra sao cầu hôn chuyện này. . ."

Tô Nghi suy nghĩ một chút , theo bản năng liền tưởng đến ngày đó án kiện đầu yển Liễu Tâm Chiếu , vì vậy nhìn về phía nàng.

Liễu Tâm Chiếu tâm linh trong sáng , lập tức nói: "Tô Lang , là muốn tiểu nữ thay người giảng hòa ?"

"Ừ ? Người biết ta đang suy nghĩ gì ?"

Liễu Tâm Chiếu nhàn nhạt cười một tiếng , tại toàn bộ người nhìn chăm chú trung , từ từ đứng lên , nhìn về phía lầu hai.

Bởi vì lúc trước Liễu Tâm Chiếu bị Tô Nghi cản trở , lầu hai mọi người không có thể nhìn thấy nàng tướng mạo , giờ phút này nàng vừa đứng lên , lầu hai rất nhiều người lập tức sắc mặt cả kinh , liền Chu Tài Thần cùng Hậu thị lang sắc mặt hai người đều thay đổi một lần.

Chu Tài Thần lắp bắp đạo: "Lan , Lan Lãng. . ."

Liễu Tâm Chiếu tròn mắt , Chu Tài Thần lập tức đem tiếp theo muốn nói chuyện nuốt trở vào.

"Các người những thứ này câu nô tài , tại sao không có nói cho ta Lan. . . Liễu tiểu thư cũng ở nơi đây ? !" Chu Tài Thần thấp giọng mắng thầm.

"Công tử , chúng ta cũng không biết a." Sau lưng một tên tùy tùng mang theo tiếng khóc nức nở.

"Khôn kiếp!" Chu Tài Thần tức bễ phổi.

Tô Nghi thấy lâu hai mọi người phản ứng , đối với Liễu Tâm Chiêu thân phận càng hảo cảm hiếm thấy.

"Cái kia , Liễu tiểu thư , không biết ngài có gì chỉ giáo ?" Chu Tài Thần cười khan nói.

"Chưa nói tới chỉ giáo , chính là muốn nhắc nhở Hậu đại nhân một câu: Tô công tử sớm có lương phổi , hơn nữa đã định xong ngày cưới , lúc trước cầu hôn một chuyện , chỉ sợ làm Hậu đại nhân thất vọng , nhưng nếu là Hậu đại nhân nguyện ý tương lệnh nữ hứa cho Tô công tử làm thiếp , kia nhưng là một việc chuyện tốt." Liễu Tâm Chiêu nhân nhật cười một tiếng.

Mọi người xôn xao không ngừng, nơi nơi tò mò nhìn về phía Tô Nghi , đều đang suy đoán Tô Nghi "Lương phổi" thân phận.

Tô Nghi cười không nói.

"Này hôn phối một chuyện nếu là từ ta mình nói chuyện , không khỏi có thối thác chi ngại , nhưng trải qua người khác miệng nói ra , liền lộ ra quang minh chính đại. Ngoài ra , mặc dù ta đã cùng Thi Nhi tỷ định xong Trạng nguyên ước hẹn , nhưng còn không có đem truyền rao , vì phòng ngừa về sau chủ hòa phái mượn nữa cơ sinh sự , ta hẳn là tìm một đường tắt công bố chuyện này." Tô Nghi trong lòng suy nghĩ nói.

Nghe Liễu Tâm Chiêu nói một chút , Hậu thị lang biểu tình phong vân biến ảo.

Mặc dù hẳn đúng là vãng mệnh tới kích thích Tô Nghi tham gia trận đấu , nhưng hẳn làm cha , lại cũng không có thể thật không cố tự mình con gái tương lai.

Tô Nghi tiền đồ giống như cảm , tự mình con gái lại thích hẳn , gả cho Tô Nghi làm vợ mà nói dĩ nhiên là có thể , nhưng khi tiểu thiếp ? Chớ có nói đùa , thiếp thật có thể có địa vị gì ?

Hậu Thu Nghiên trong mắt có vẻ thất vọng né qua , nhưng khôi phục rất nhanh như lúc ban đầu.

Mà Chu Tài Thần gương mặt nhưng là né qua vẻ lúng túng.

Nói thật , hẳn rất muốn tiếp tục hướng Tô Nghi làm áp lực , nhưng giờ phút này Liễu Tâm Chiêu ra mặt , hẳn nổi lên hết thảy chủ ý xấu đều không thể không nát ở trong bụng.

Vị này Liễu tiểu thư hạ thủ chưa bao giờ ước lượng nặng nhẹ , Chu Tài Thần cũng không muốn tùy tiện đắc tội nàng , chỉ đành phải hướng Hậu thị lang nhảy mắt.

Hậu thị lang không thể không thờ dài một tiếng , lĩnh lấy Hậu Thu Nghiên đi trở về lô ghé riêng.

"Cha , ta coi như là chỉ coi tiểu thiếp. . ." Hậu Thu Nghiên lo lắng nói.

"Ngươi nha đầu này nói những gì đó!" Hậu thị lang thấp giọng tức giận mắng.

Nghe được hai người đối thoại , Chu Tài Thần ho khan hai tiếng , sắc mặt lúng túng.

"Tô mười trù , tại hạ cùng với Hậu thị lang ban đầu không biết ngươi đã có hôn phối , vì vậy gây ra loại này trò hề , kính xin thứ tội! Này câu hôn một chuyện liền không nên nhắc lại rồi , tại hạ khác ra tiền thưởng , tuyệt đối có thể cho ngươi hài lòng. . ." Chu Tài Thần nói.

"Vậy thì đưa ngươi Chu gia Trúc Quân Viên trở thành tiền thưởng như vậy được chưa?" Liễu Tâm Chiêu nói.

Chu Tài Thần sững sờ, phía sau hẳn tùy tùng tất cả đều khóe miệng co giật , không nghĩ đến Liễu Tâm Chiêu khẩu vị lớn như vậy.

"Liễu tiểu thư , Trúc Quân Viên là cái gì ?" Tô Nghi thấp giọng hỏi.

"Trúc Quân Viên tọa lạc tại hoàng gia lâm viên Thượng Trang Uyển bên trong , là hơn mười năm trước đương kim Thánh Thượng ban thưởng cho trung thư lệnh biệt viện , ý nghĩa thập phần trọng đại." Liễu Tâm Chiêu nói.

"Thượng Trang Uyển , Trung Nam Hải ?" Tô Nghi nói thăm trong lòng.

Tại Chu Tài Thần khó khăn thời khắc , tại chỗ các vị tân khách cũng nghị luận ầm ỉ.

"Này Trúc Quân Viên là cái gì à? Lấy nó làm tiền thưởng này Chu công tử thật giống như không thể nào tình nguyện đáng về."

"Đương nhiên không tình nguyện rồi , kinh thành có thể xưng là lâm viên nhà đều là hoàng gia sở hữu , xưa nay đều là đem ra khen thưởng vương công đại thần , giá trị còn cần ta nói nhiều sao?"

"Chu công tử ở kinh thành nắm giữ lâm viên , còn có thể điều động lục bộ thị lang , trời ơi , hẳn quan nhiều đến bao nhiêu?"

"Hẳn nhìn không giống có đại quan uy phong , hẳn là chỉ là một vị đại thần con cháu đi."

"Cho nên cầm lâm viên làm tiền thưởng, hấn không làm chủ được rồi?"

"Hấn là đi, nếu là hấn có thể làm chủ mà nói là tốt rồi, đây chính là hoàng gia lâm viên a, tô mười trù nếu là có thể được đến hấn, chẳng phải là muốn phát đạt?" Một người không ngừng hăm mộ.

"Ngu ngốc, lấy tô mười trù thiên tư nhất định có khả năng đứng hàng triều đình, chính là một bộ lâm viên liền như vậy gì đó?"

Mọi người liền thanh xung phải.

Chu Tài Thần sắc mặt biến ảo không ngừng, tại ngăn ngui trong vòng mấy cái hít thở, trong lòng tiến hành hơn trăm lần thiên nhân giao chiến.

Vô luận Tô Nghi yêu cầu gì đó tiền thưởng, hấn đều có thể bằng chân như vậy, nhưng Trúc Quân Viên thật sự là. . .

"Liễu tiểu thư ngài quá thích nói giỡn rồi, kia Trúc Quân Viên cũng không phải tại hạ một người người có thể nói tính." Chu Tài Thần cười khổ nói.

"Ngươi lúc trước thành ý đây?" Liễu Tâm Chiếu mặt vô biểu tình nói.

Chu Tài Thần cắn răng một cái, đạo: "Được! Tại hạ liền đem kia Trúc Quân Viên đặt là tiền thưởng! Chỉ cần tô mười trù có khả năng tại tiếp theo hai cuộc tranh tài toàn bộ hái được đầu trù, tại hạ liền đem Trúc Quân Viên chấp tay đưa tặng, dùng cái này bày tỏ kính trọng chỉ tính!"

Vừa nói, Chu Tài Thần trong lòng nhưng ở lắm bả: "Ta coi như đặt lên Trúc Quân Viên thì thế nào, dù sao ngươi Tô Nghi không có khả năng cầm đến số một, hơn nữa đây chỉ là chót miệng ước định, chỉ cần chuyện ta sau dựa vào. . ."

"Vậy thì uống máu thề đi." Liễu Tâm Chiếu tự nhiên cười nói.

Chu Tài Thần khoe miệng run lên.

Uống máu thề, là một loại vô cùng cổ xưa đính ước nghiêm túc.

Sáp tự âm thông sát, cùng uống máu thanh âm rất giống, thề lúc, song phương đem súc vật huyết dịch các uống một cái, hoặc tô ở miệng bên cạnh, tỏ vẻ thành thật thủ ước quyết tâm; này nghi thức theo Thái Cổ lúc cũng đã thịnh hành thiên hạ, mà ở tôn thánh khai sáng binh pháp thời đại sau đó, uống máu lúc càng có thể hấp dẫn vũ miếu chứng kiến, nếu là uống máu người làm trái ước định, ắt sẽ gặp nghiêm trị!

Nổi danh nhất tiền lệ chính là Tung Hoành gia Mao Toại cổ sự.

« sử ký. Bình nguyên quân liệt truyện » ghi lại: Thời kỳ chiến quốc, tàn rõ ràng vương phái sai trọng binh vây công Triệu quốc đô thành Hàm Đan, Triệu vương nóng lòng, phái bình nguyên quân triệu thắng đi sở cầu viện; bình nguyên quân vì vậy lựa chọn môn khách tùy tùng, tự đề cử mình, bộc lộ tài năng, được đến người trước thưởng thức, vì vậy được đi theo vào sở.

Bình nguyên quân cùng Sở vương theo mặt trời mọc nói tới buổi trưa, vẫn không có thể quyết định hợp tung liên minh một chuyện, vì vậy Mao Toại đứng ra, lấy ba tác không nát miệng lưỡi nói rõ kết minh lợi hại, lúc nói chuyện, miệng ngậm miệng lưỡi sắc bén, uy thế xung thiên, lại kiêm hấn nói có lý, Sở vương lúc này mới gật đầu liên tục, nói "Liên theo tiên sinh, liên theo tiên sinh", sau đó song phương uống máu ăn thề, cuối cùng lui Tàn quốc đại quân.

Cấp bậc càng cao, uống máu lúc ước định lại càng nặng nề, cơ hồ không người có thể vi phạm.

Bên trong sân tất cả mọi người đều nhìn chăm chăm Chu Tài Thần, đều suy đoán hấn có thể không tuân thủ ước định.

Chu Tài Thần cắn răng một cái, đối tả hữu nói: "Lấy sinh huyết tới!"

Hai gã hạ nhân vội vàng đi chuẩn bị, một lát sau, một chén máu gà trình lên.

Chu Tài Thần dùng hai ngón tay hơi dính, đem huyết thoa lên đôi môi bên trên, sau đó hai ngón tay chỉ thiên, âm vang có tiếng đạo: "Trời xanh có mắt, Tiên Thánh làm giám, Chu gia Chu Tài Thần ở chỗ này lập được thề ước: Như Tô Nghi có thể ở hôm nay quân tử hội trung lấy được đầu trù, Chu Tài Thần liền đem Chu gia Trúc Quân Viên chấp tay đưa tặng, tuyệt vô hư ngôn, nếu có người vi phạm, làm trời tru đất diệt!"

Bạn đang đọc truyện *Binh Pháp Đại Thánh Convert* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

# Chương 117: Dừng vấp

"Được !" Bọn quân tử rồi rít vỗ tay , đối với Chu Tài Thần thành tâm càng là tin phục.

Không người biết rõ , này vết sinh huyết thoa lên Chu Tài Thần ngoài miệng , lại tích ở trong lòng hần , giống như nóng bỏng nước sôi , làm hần đau lòng không thôi.

Một tên Chu gia hạ nhân bung chén xuống lầu , đi tới Tô Nghi bên cạnh , cầm trong tay sinh huyết đưa lên , chỉ là người trước sắc mặt lại khó coi.

"Tô Lang người cũng đồng ý chứ ?" Liễu Tâm Chiêu hỏi.

Tô Nghi gật đầu một cái , cũng học Chu Tài Thần uống máu lập ước , ước định tham gia trận đấu ; còn khen thưởng phương diện thân phận đổi chỗ , Tô Nghi là coi như tiếp thu một phương.

Tại đọc lên lời thề lúc , Tô Nghi lập tức cảm nhận được có một cỗ hùng hồn năng lượng từ trên trời hạ xuống , đè ở hần hai vai , không tới ước định hoàn thành lúc , lực lượng này chỉ sợ sẽ không tiêu tan.

Còn nếu là làm trái ước định , ắt sẽ gặp phải nghiêm trị , đương nhiên , đây chính là Chu Tài Thần phải đối mặt khôn cảnh , Tô Nghi chỉ cần hết sức phát huy coi như là hoàn thành ước định.

Sau đó , Tô Nghi lại hướng Chu Tài Thần cười chấp tay nói : "Chu công tử , người thành ý ta đã cảm nhận được , nếu là ta lại từ chối , há chẳng phải là quá không nể mặt người rồi hả? Giống như ước định , tiếp theo tranh tài , ta Tô Nghi tham gia , lần này uống máu ăn thề , mong rằng tại chỗ các vị làm chứng "

Lầu một các tân khách rồi rít gật đầu hứa hẹn , nhìn về phía Tô Nghi ánh mắt tràn đầy hâm mộ chi tình.

Mặc dù bình thường tiền thưởng cũng đã giá trị liên thành , nhưng Tô Nghi nếu là cảm đến số một , còn có thể bỗng dưng được đến một tòa lâm viên , thật là tiện sát người bên cạnh.

Về phần Tô Nghi có thể hay không lấy đệ nhất , đó chính là chuyện kế tiếp rồi.

Chu Tài Thần thấy Liễu Tâm Chiêu cùng Tô Nghi hai người đáp ứng sáng khoái như vậy , trong lòng dâng lên vẻ bất an.

Tô Nghi một bên lau chùi trên môi sinh huyết , thấy Liễu Tâm Chiêu ngồi xuống , hướng nàng gật gật đầu.

"Đa tạ Liễu tiểu thư thay tại hạ giải vây."

"Mới , mới không phải là vì người , ta là vì chính ta." Liễu Tâm Chiêu vội vàng quay đầu sang chỗ khác.

"Ừ ? Thật là vì chính người ?"

"Đúng vậy , về sau người đến kinh thành , ta liền có địa phương ở rồi , thật tốt đây."

Nghe vậy , không chỉ là Tô Nghi , ngay cả ngồi cùng bàn bốn người khác đều là sắc mặt cổ quái.

Tiệc rượu tiếp tục tiến hành , cho đến giờ Tý 9 điểm trái phải , bãi sông bình đài cuối cùng xây dựng hoàn thành , mọi người rồi rít đi bãi sông.

Nhìn Tô Nghi rồi đi bóng lưng , Đinh Nhân tại Chu Tài Thần sau lưng hắc hắc không ngừng cười.

"Thật không hổ là Chu công tử , quả nhiên đưa đến Tô Nghi mắc câu , tiếp theo chúng ta liền có thể ngồi xem Tô Nghi làm trò cười cho thiên hạ rồi."

"Không nên buông lỏng cảnh giác , này hai cuộc tranh tài chỉ là món ăn khai vị." Chu Tài Thần nói.

Đinh Nhân lập tức ngậm miệng , lúc này lại có một người nói : "Thiếu gia , mặc dù chúng ta kế hoạch không sơ hở tý nào , nhưng vạn nhất . . . Tiểu nói là vạn nhất , kia Tô Nghi vượt xa bình thường phát huy làm sao bây giờ ?"

"Là đây , thật có khả năng này , nhưng chính là vì bộp chộp này một phần vạn khả năng , ta mới tại tiếp theo trong tranh tài động chút ít tay chân . . . Hừ , Tô Nghi , lại dám đánh ta gia viên lâm chủ ý , ta chờ nhìn người trò hay!" Chu Tài Thần sắc mặt âm trầm nói.

Tô Nghi cùng mọi người cùng đi đến bãi sông , hai , ba trăm người tụ tập tại trên bình đài , tụ năm tụ ba làm thành một vòng trao đổi học vấn , tình cảnh thập phần náo nhiệt.

Tô Nghi quanh thân càng là vây quanh hai mươi , ba mươi người , nước chảy không lọt , hần nhớ tới quân tử hội mặc dù cũng có tranh tài cạnh tranh , nhưng tranh tài chỉ là trợ giúp đẩy cao bầu không khí cảm thượng hoa , trên thực tế loại này quân tử gian trao đổi lẫn nhau tâm đắc , mới là quân tử hội nội dung chủ yếu , vì vậy Tô Nghi cũng mặt mỉm cười mà , không sợ người khác làm phiền trả lời mọi người vấn đề , thuận tiện hướng người khác học hỏi kinh nghiệm.

Mọi người cũng thức thoi không đi xách quần tử hội ngoài ra đề tài, bầu không khí thật hòa hợp.

Liễu Tâm Chiêu một mực yên lặng âm thầm đi theo Tô Nghi sau lưng, bởi vì rất nhiều người đều có mang theo nữ quyền, cho nên đối với Tô Nghi bên người nữ tính cũng không cảm thấy kỳ quái, chỉ là không người nhận biết Liễu Tâm Chiêu nhưng là một vị chân quân tử.

"Tô mười trù, mặc dù Chu công tử đối với ngươi hứa nặng ký tiền thưởng, nhưng chúng ta có thể sẽ không nhường nha." Có một vị thanh niên cười nói.

"Tự nhiên, tranh tài tình tứ chính là cạnh tranh công bình, chứ vị không toàn lực ứng phó mà nói, chẳng lẽ là xem thường ta Tô Nghi? Tại hạ mặc dù bất tài, nhưng cũng phải nỗ lực tranh thủ tốt thành tích!" Tô Nghi trả lời.

Mọi người gật đầu, đối với Tô Nghi càng thêm thương thức.

Đội mọi người trao đổi không sai biệt lắm sau đó, Tân lão đứng ở dưới đài cao, lấy ra một tờ giấy vàng, cao giọng tuyên bố quy tắc tranh tài.

Buổi sáng đầu tiên tiến hành là thuật bắn tranh tài, quy tắc rất đơn giản, phe làm chủ sẽ mời được vũ miếu uy năng, ở trong sông kích thích bầy cá nhảy ra mặt nước, sở hữu người dự thi lợi dụng trong tay chỉ có ba mươi ba mũi tên tên, tại trong vòng thời gian quy định mỗi đêm một con cá bắn trúng rơi xuống đến bờ bên kia, có thể có được thập phần, mà bắn trúng đầu có hai mươi phút, được phân người cao nhất thắng, toàn bộ quá trình không cho sử dụng tinh thần, nếu không làm bỏ quyền xử lý.

Cuối cùng Tân lão khôi hài điểm một câu: "Chư vị ước chừng phải cố vũ a, trong chúng ta trưa có thể ăn được hay không đến toàn tiệc cá, liền đều dựa vào chư vị!"

Mọi người cười rộ.

Rất nhiều đồng bạn cổ vũ động viên trong tiếng, Tô Nghi đi theo nhân viên làm việc đứng ở bình đài bên bờ chỉ định vị trí, đối mặt với bốn mươi năm mươi bước rộng, sóng gợn lăn tăn mặt hồ, gió nhẹ thổi tới, mùi hoa xông vào mũi, thẩm phương say lòng người.

Sở hữu hơn năm mươi tên người dự thi toàn bộ đều tại bình đài bên bờ, đối mặt mặt hồ đứng thành một hàng, mỗi giữa hai người đều có lan can chắn, mỗi một vị trí đều treo một cái sãn thú dùng kẹp cung và tên túi, bên trong có ba mươi ba chi bình thường trùy mũi tên.

Tô Nghi tay trái cầm cung, lấy ra một mũi tên, phát hiện mũi tên lên tờ về tên mình, lại nhìn trái phải đi, nhìn thấy mỗi người mũi tên lên cũng giống như vậy, hiển nhiên là vì trợ giúp càng trực bạch phân biệt chiến lợi phẩm, lúc trước nhân viên làm việc chuẩn bị chính là cái này.

"Không sai, mặc dù chỉ là dân gian tổ chức tiểu đấu thi đấu, nhưng quy tắc lại hết sức nghiêm cẩn, đại gia thái độ cũng nghiêm túc." Tô Nghi gật đầu.

Trái phải hai vị người dự thi cười hướng Tô Nghi chào hỏi, bên trái một người nói: "Tô mười trù, tại hạ rèn luyện mười năm mới đạt tới thuật bắn một cánh, chính là vì có thể ở quân tử hội lên mở ra cao nhất, chờ một lúc nhất định sẽ toàn lực ứng phó; chỉ là sợ hãi ta toàn lực thi triển lúc, sẽ bị ngộ nhận là trong mắt không người, vì vậy sớm nói một chút, hy vọng tô mười trù chớ nên trách tội."

"Huynh đài nói quá lời, ngươi nếu là mở nước mới là không đem tại hạ coi ra gì đây." Tô Nghi cười một tiếng.

Bên phải một vị trung niên cũng nói: "Ho khan một cái, ta tốt hơn hẳn một điểm, luyện vài chục năm, hiện tại đã mơ hồ muốn chạm tới thuật bắn hai cánh ngưỡng cửa; tô mười trù, hơi chút với ngươi tiết lộ một chút, ta không sai biệt lắm mỗi người đều hỏi qua đi rồi, thống kê đi qua, phát hiện này hơn năm mươi tên người dự thi bên trong, có ba mươi mấy người đều là thuật bắn một cánh hành gia lão luyện, có mấy người thậm chí so với ta còn mạnh hơn, mơ hồ có một ít mũi tên hóa điều tinh thể, ngươi có thể ngàn vạn lần chớ cảm thấy áp lực quá lớn, thả lỏng tâm tính liền có thể."

"Đa tạ huynh đài nhắc nhở, ta tận lực cố gắng." Tô Nghi cười nói.

Sau đó Tô Nghi thử giương cung lắp tên, nhưng ngay lập tức sẽ cảm thấy có cái gì không đúng, trong tay mình mũi tên so với bình thường luyện tập dùng tên muốn nhẹ rất nhiều.

Tô Nghi nhíu một cái, tinh tế vừa nhìn, phát hiện ba cánh ba mặt mũi tên không hề kim loại Quan Trạch, dùng ngón tay một vệt, vẫn còn có một loại bóng mờ cảm giác.

"Lại là màu đen đen cây mũi tên, người bình thường dùng loại này mũi tên sao có thể đem cá bắn trúng?"

Tô Nghi cau mày, chẳng lẽ tranh tài cố ý muốn gia tăng độ khó?

Sau đó hắn nhìn trộm nhìn lại, phát hiện những người khác mũi tên tại ánh mặt trời phản xạ xuống choáng váng mờ kim loại sáng bóng, hàn mang tràn đầy, hiển nhiên đều là tên thật đầu.

Thấy vậy, Tô Nghi cười lạnh không nói.

"Xem ra là Chu Tài Thần cố ý cho ta dùng vấp a, mặc dù tại chỗ nói lên nghi ngờ cũng là có thể, bất quá nhất định sẽ bị hắn dùng đủ loại lý do lấp liếm cho qua đi, ta lười lãng phí cái kia nước; người bình thường dùng loại này đen cây mũi tên khẳng định không lấy được thành tích tốt, nhưng ta Tô Nghi há là người bình thường?"

Những người khác không có chú ý tới Tô Nghi động tác nhỏ cùng biểu tình biến hóa, nhưng bờ đề lên Liễu Tâm Chiêu cùng với Chu Tài Thần đám

người lại chú ý tới.

Liễu Tâm Chiêu lập tức phát giác Tô Nghi trong tay mũi tên mờ ám, đối với Chu Tài Thần tròn mắt nhìn.

Chu Tài Thần lại ra vẻ cái gì cũng không biết bộ dáng, quay đầu đi chỗ khác, trong lòng cũng là vui vẻ không ngớt, cho là Tô Nghi nhất định phải ra com nãm.

Hắn mấy người sau lưng cười mờ ám không thôi.

Bờ đề lên, vị kia nguyệt sẹo trung niên hơi nhíu mày, hắn trong tròng mắt ẩn ra rồi Tô Nghi trong tay mũi tên, thậm chí so với Tô Nghi nhìn càng thêm rõ ràng.

Này, lại là Thiên Nhai Chi Xích năng lực!

"Chu Học Thư cũng chỉ biết có đùa bốn này ít trò mèo rồi sao. . . Không, ta không thể như vậy buông lỏng, lấy Chu Học Thư khả năng, quả quyết không thể chỉ có thủ đoạn như vậy, lão toàn, người đi chung quanh đi hai vòng, vừa có gió thổi cỏ lay liền lập tức cho ta biết." Nguyệt sẹo trung niên nói.

Sau lưng một người trung niên tùy tùng lĩnh mệnh mà đi.

Tại mọi người chuẩn bị xong sau đó, Tân lão cầm trong tay viết quy tắc giấy vàng giương lên, người sau lập tức hóa thành một bó kim quang, hướng Tô Thủy Huyện vũ miếu phương hướng bắn nhanh mà đi.

Chốc lát sau đó, Tô Nghi cảm thấy có một cỗ bàng bạc lực lượng từ trên trời hạ xuống, từng luồng mắt trần có thể thấy năng lượng màu vàng óng tại bốn phía du đãng, thật giống như kim sa, giống như dòng chảy.

Có một bộ phận năng lượng chui vào trong nước sông, lập tức kích thích đại lượng cá tươi nhảy ra mặt nước, trải qua hồi lâu không ngừng.

Những cá này đều đi qua vũ miếu năng lượng tạm thời cường hóa, có chút cá thậm chí có thể nhảy lên cao ba trượng, tình cảnh vô cùng đồ sộ!

Tô Nghi nhìn rậm rạp chằng chịt bầy cá, thầm nghĩ đến: "Loại này số lượng, muốn một mũi tên bắn hụt cũng rất khó a! Nhưng bắn trúng thân thể chỉ có thập phần, bắn trúng đầu cá có hai mươi phút, cho nên muốn muốn tranh độ nhất muốn phải nhất định là có thể hay không bắn trúng đầu cá."

Mà còn lại năng lượng màu vàng óng thì từ từ hóa thành bờ bên kia bầu trời một trương khổng lồ bảng danh sách, Tô Nghi ngẩng đầu nhìn lên, tất cả mọi người tên phía sau đều là một cái "Không" chữ.

"Vũ miếu lại còn có thể làm được loại chuyện này. . . Mở mang ra vũ miếu những công năng này tiên hiền cũng quá rảnh rồi chứ?" Tô Nghi sắc mặt cổ quái, "Bất quá chính là bởi vì có những thứ này rảnh rồi phát hoảng tiên hiền, hậu nhân sinh hoạt tài năng qua càng thêm đặc sắc."

Sở hữu người dự thi đều bắt đầu hít thở sâu, điều chỉnh tâm tính.

Lúc này, chợt nghe sau lưng một đạo chiêng đồng tiếng vang lên, Tô Nghi biết rõ đây là trận đấu bắt đầu tín hiệu; bờ đề lên hai ba trăm tên người xem bắt đầu lớn tiếng trợ uy, bầu không khí vô cùng sôi nổi, tương đương một nhóm người cũng lớn tiếng kêu "Tô mười trù cổ vũ", đều hy vọng Tô Nghi có khả năng cầm đến hạng nhất, hái được Chu Tài Thần ưng thuận nặng ký tiền thưởng!

Tô Nghi khẽ mỉm cười, cũng không cuống cuống phát tên, mà là cẩn thận quan sát cá sông nhảy quy luật.

Bạn đang đọc truyện *Binh Pháp Đại Thánh Convert* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 118: Tấn công hai bên, một mũi tên hóa điều!

Những người khác đã bắt đầu giương cung lắp tên, chỉ thấy một người trung niên tráng hán một người một ngựa, chợt bắn ra một mũi tên: Chỉ thấy mũi tên này tên lực đạo cực lớn, thậm chí ở trong không khí cộ sát ra tia lửa, qua trong giây lát liền xuyên qua một con cá đầu cá.

Mũi tên ra như long, tên như tinh hỏa!

Đây là tập được thuật bắn một cảnh "Tấn công hai bên" tài năng sinh ra dị tượng.

Mũi tên vàng mang theo con cá này rơi vào bờ bên kia , sau đó lập tức bị một luồng kim quang nhận nhò mà lên , bay đi đã sớm chuẩn bị xong giỏ lớn bên trong.

"Được !" Mọi người vang lên một mảnh tiếng ủng hộ , ngẩng đầu nhìn lại , "Hứa đồng" hai chữ treo cao đứng đầu bảng , phía sau đi theo "20" hai cái con số.

Sau đó , đông đảo người dự thi cũng rồi rít phát tên.

Trong lúc nhất thời , trên mặt sông mũi tên tung tóe , phần lớn mũi tên đều tại không trung cạ sát ra tia lửa , tựa như chòm sao rơi rụng , xuyên thủng một cái lại một con sông cá.

Mà có chút không có một cảnh dị tượng mũi tên mặc dù cường độ thiếu chút nữa , nhưng độ chính xác lại không kém chút nào , tại mở đầu hoàn toàn không rơi xuống hạ phong , đưa đến trên mặt sông không bằng danh sách không ngừng biến đổi xếp hạng , cạnh tranh vô cùng kịch liệt.

Trên bờ đê , rất nhiều người xem thần phục không thôi.

"Đều là thuật bắn cao thủ a , tại trước khi so tài ta đều hoàn toàn không nhìn ra , lại có hơn phân nửa người đều tập được rồi thuật bắn một cảnh , thật là Tầng Long Ngọa Hồ!"

"Thuật bắn một cảnh có tác dụng gì ?" Một tên thanh niên hỏi.

"Có thể khiến người ta học được tấn công hai bên , không chỉ có thể để cho không phải tay thuận trở nên càng thêm linh hoạt , hơn nữa còn có thể ở cảm cung lúc tăng cường hai cánh tay lực cánh tay , để cho mũi tên nhanh hơn càng mạnh mẽ! Một tên võ sinh dùng tấn công hai bên bắn ra mũi tên , thậm chí có khả năng trực tiếp xuyên thủng Man binh \*\* , tạo thành tương đương tổn thương." Một ông già giải thích.

"Thì ra là như vậy."

"Ồ , những người khác bắn ra hai ba mũi tên , ít nhất đều có hai mươi phút , nhưng tôi mười trù vẫn là linh phân , hần thể nào còn không bắt đầu bắn tên ?" Có một người chỉ bằng danh sách nói.

Mọi người vừa nhìn , quả là như thế , trên bảng danh sách thứ tự đang ở phong vân biến ảo , nhưng duy chỉ có Tô Nghi tên sừng sừng bất động , lẳng lặng nằm ở bảng danh sách phần đáy nhất.

Mà mọi người lại nhìn một cái Tô Nghi bản thân , phát hiện hần chính nhìn chăm chăm phía trước , không biết đang suy nghĩ gì.

Sở hữu người xem đều cảm thấy hết sức kỳ quái.

Chu Tài Thần sau lưng một tên tùy tùng nhân cơ hội làm loạn.

"Ta cảm giác được tôi mười trù nhất định là mất bình tĩnh đi , ha ha , mặc dù hần là kỳ tài ngút trời , nhưng chung quy chỉ có mười mấy tuổi a , mất bình tĩnh cũng là bình thường . ."

"Người lại nói lung tung , cẩn thận ta đem người ném vào trong sông làm mồi cho cá." Chu Tài Thần cũng không quay đầu lại lạnh lùng nói.

"Thật xin lỗi , thật xin lỗi , tiểu chỉ là thuận miệng nói bậy , cầu thiếu gia không nên tưởng thiệt , thiên hạ này cũng chưa có tôi mười chuẩn bị mở không tới sự tình!" Tùy tùng kia kinh hoàng thất thố , lập tức luôn mồm xin lỗi.

Các khán giả càng là lo lắng.

Nhìn thấy đôi chủ tớ này đang hát song hoàng , Tô Nghi những đồng bạn sắc mặt hết sức khó coi.

"Khôn kiếp , thành tích cuối cùng cũng còn không có sao định , đám người này liền bắt đầu chê cười , nếu là chờ tôi mười trù thật sa sút , những người này không chừng muốn dùng nói cái gì trừ ác tâm hần." Đoan Mộc Chung nắm chặt hai quả đấm.

"Thiên sát tập chúng! Ta đây thật muốn xông qua đánh bọn họ!" Ngô Hạp khí cả người phát run.

"Đều tỉnh táo điểm , không tới cuối cùng , thắng bại còn chưa biết được sớm." Giang Du nói.

"Đúng vậy , hai người các người có thể hay không đối với tôi mười trù nhiều một chút lòng tin ?" Cố Hưng Long cũng nói , nhưng hần nhìn về Tô Nghi ánh mắt vẫn tràn đầy ưu sầu.

Liễu Tâm Chiêu mặt đầy lạnh lùng , thấp giọng nói: "Thanh nhi , ngày mai , hai người các người giúp ta nhớ lời mới vừa nói kia nô tài , hồi kinh sau , ta muốn đi hần tam tộc."

"Được !" Hai vị tỷ nữ trả lời ngay.

Các nàng nhìn về phía Chu Tài Thần tên kia tùy tùng , thần sắc giận dữ: Đám trâu Đại tiểu thư sinh khí , quả thực không muốn sống nữa!

Bốn vị đồng bạn nghe vậy trở mắt nhìn nhau , chỉ cảm thấy khắp cả người phát rét , theo bản năng chuyển xa một bước nhỏ.

Mà tất cả mọi người đều không biết, Tô Nghi cũng không phải là mắt bình tĩnh , mà là ở quan sát cá sông nhảy quy luật.

Nếu là tầm thường cá sông nhảy , khẳng định không có chút nào quy luật có thể theo , nhưng Tô Nghi lại phát hiện , những thứ này nhận được vũ miếu năng lượng ảnh hưởng cá sông , lại sẽ dựa theo một cái cố định quỹ tích nhảy , hơn nữa mỗi lần nhảy cách nhau thời gian cũng cơ hồ giống nhau!

Mặc dù tình cảnh thoát nhìn phi thường loạn , nhưng chỉ muốn nắm giữ cái quy luật này , xạ kích hiệu suất nhất định có thể được tăng lên trên diện rộng

Tô Nghi cẩn thận quan sát , cảm giác có chút nắm giữ.

Cho đến phần lớn người đã bắn ra hơn mười mũi tên , bắt đầu nghỉ ngơi , hóa giải cánh tay nhỏ nhẹ đau nhức lúc , Tô Nghi lại bắt đầu giương cung lấp tên rồi.

"Tô mười trù muốn phát tên rồi!" Trên bờ đê có người xem hô to.

Tất cả mọi người tầm mắt trong nháy mắt liền bị kéo đi qua.

Thậm chí ngay cả Tô Nghi bên cạnh một ít người dự thi đều có chút hăng hái mà nhìn Tô Nghi , trong lòng hơi có chút kinh ngạc , không nghĩ đến hần động tác vậy mà so với tại chỗ bất luận kẻ nào đều muốn tiêu chuẩn.

Chu Tài Thần hơi hít mắt lại , Đinh Nhân trong lòng không ngừng cười lạnh.

"Bắn đi, bắn đi! Coi như ngươi Tô Nghi đập Thiên Vận , mỗi một mũi tên cũng có thể bắn trúng một con cá , nhưng là chỉ có thể đem cá đánh bay mà thôi! Không có mũi tên , ngươi lấy cái gì đi bắn thùng vảy cá! Nguyên rủa ngươi một phần đều không lấy được , ra hết làm trò cười cho thiên hạ!"

Bốn vị đồng bạn nắm chặt hai quả đấm , khăn trương tới cực điểm , mà cái khác người xem cũng là nín thở đợi xem.

Toàn trường chỉ có Liễu Tâm Chiêu một người thần sắc như thường , nhìn đến Tô Nghi bỏ ra hồi lâu thời gian ngắm trộm chuẩn , thật giống như là tại chờ đợi lúc nào cơ bình thường khoe miệng nàng thậm chí còn nâng lên nhàn nhạt nụ cười tới.

Tô Nghi giương cung như trăng tròn , nhìn kỹ phía trước nhảy nhót bầy cá , khẽ mỉm cười , ở một cái thích hợp thời cơ lỏng ngón tay ra.

Khoác lên trên cung mũi tên lập tức gào thét bay ra , chọt trên không trung tuôn ra tia lửa.

Hắn hỏa diễm mạnh liệt vượt xa tất cả mọi người tại chỗ , thậm chí đem mũi tên toàn bộ bọc trong đó , di thiên mở ra , thật giống như Phượng Hoàng giương cánh!

"Thuật bắn một cảnh!"

Phía sau người xem lập tức kêu lên , Tô Nghi bốn vị đồng bạn thần sắc khiếp sợ không thôi.

Ai cũng không nghĩ đến Tô Nghi vậy mà không nói tiếng nào bước chân vào thuật bắn một cảnh.

Đứng ở cùng bình đài người dự thi nhìn về phía Tô Nghi gò má thật giống như đang nhìn một cái quái vật: Bọn họ nhưng cho tới bây giờ đều chưa nghe nói qua Tô Nghi tình nghi qua thuật bắn a , hắn này chẳng biết tại sao thì đến được thuật bắn một cảnh ? !

Chu Tài Thần nhìn nheo mắt , nhưng ngay sau đó liền bình tĩnh lại.

"Giỏi một cái thiên cổ mười trù , tuổi còn trẻ thì đến được rồi thuật bắn một cảnh , thật là ra ngoài ta dự liệu , nhưng dù vậy lại có thể thế nào ? Một cảnh lực đạo , còn chưa đủ lấy làm ngươi dùng đèn cầy mũi tên bắn thùng vảy cá , ha ha ha. . ."

Phía sau hắn các tùy tùng cũng là cười mờ ám không thôi.

Nhưng lập tức , những người này cười gian trong nháy mắt liền ngưng kết ở trên mặt.

Bởi vì trong nháy mắt này , một đạo có tới rộng một trượng hoa điều hư ảnh tại Tô Nghi mũi tên hiện lên , cũng đột nhiên phát ra một tiếng hót , đánh thẳng vào tất cả mọi người tại chỗ thị giác cùng thính giác thần kinh.

Toàn trường xôn xao!

"Thuật bắn hai cảnh!"

"Một mũi tên hóa điều!"

"Ta thiên a!"

Rất nhiều hiểu công việc mặt người sắc đỏ lên , vô số đạo điền cuồng hét lên trùng điệp vang dội , biểu hiện bọn họ cuồng nhiệt nội tâm

Kích tiếng lôi động , vui vẻ giống như ngọn lửa!

Làm người ta kỳ lạ một màn xảy ra: Chỉ thấy hoa điều hư ảnh một trương hấn mờ sắc , đột nhiên đem một con cá đầu xuyên thủng , cũng vững vàng đem ngâm chặt.

Sau đó , hoa này điều vậy mà mang theo trong cơ thể mũi tên đột nhiên chuyển hướng , đánh về phía không trung lấy nào đó quy luật xếp hàng mấy con cá , móng nhọn tìm tòi ——

Có mấy đạo phốc phốc thanh âm liên tiếp vang lên , hoa điều hư ảnh thật giống như lưỡi dao sắc bén ngang trời , hấn hai đạo móng nhọn đột nhiên đem bốn cái cá đồng loạt xuyên qua!

Hoa điều hư ảnh lần nữa một cua quẹo , bay vọt mặt sông , thật giống như Ứng Kích Trường Không.

Hấn vẽ ra trên không trung một đạo ưu mỹ đường vòng cung , vượt qua bờ bên kia bờ đề hơn mấy chục bước rộng rồi mới rơi xuống đất.

Đồng thời , hư ảnh tiêu tan , không có mũi tên mũi tên , cùng năm cái cá cùng trở về rồi mặt đất.

Trong nháy mắt , trên bảng danh sách Tô Nghi xếp hạng nhanh chóng tăng lên , trong chớp mắt vượt qua ba mươi mấy người , cho đến thẳng tới mười hai tên mới ngừng lại.

Mọi người định thần nhìn lại , Tô Nghi chỉ cái này một mũi tên liền lấy được tám mươi phân!

"Ta thiên a , một mũi tên bắn thủng ba cái đầu cá bộ , hai cái thân cá thể , ta có chút choáng váng , mau đỡ một hồi ta. . ."

"Này thuật bắn , chẳng lẽ là Lý Quảng , Đường Do Cơ trên đời ? !"

"Mười sáu tuổi thuật bắn hai cảnh. . . Ta chẳng lẽ là trong mộng ?" Có người nhéo một cái bắp đùi mình , lập tức kêu đau đón một tiếng.

"Điên rồi , thế giới này đều điên rồi!"

Sở hữu người xem nghị luận không ngừng. Liễu Tâm Chiếu nâng lên một vệt thần nhiên cười cho , thật giống như đã sớm dự liệu được cái kết quả này.

Bốn vị tiểu đồng bọn đều sợ ngây người , ánh mắt bọn họ trùng so với ngư chuồng còn lớn hơn , hoàn toàn không nghĩ đến Tô Nghi cư nhiên như thế thâm tàng bất lộ.

Chu Tài Thần cùng Đinh Nhân khoe miệng co giật không ngừng , chỉ cảm thấy hai bên gò má nóng bỏng đau.

Chu Tài Thần vô luận như thế nào đều không nghĩ ra , đối với tinh tập thuật bắn cho tới bây giờ không có truyền ra tin đồn Tô Nghi , tại sao có thể vượt qua luyện tập vài chục năm thuật bắn người sở hữu , bỗng nhiên thì đến được rồi thuật bắn hai cảnh ?

Phải biết , Tô Nghi mới 16 tuổi a! Coi như hấn theo trong bụng mẹ liền bắt đầu luyện tập thuật bắn , cũng không khả năng có thành tựu như thế này chứ ?

Lục Nghệ cửu thuật đều có cảnh giới , mà phần lớn thấp cảnh giới năng lực mặc dù hiệu quả cực kỳ nhỏ , nhưng sẽ theo cảnh giới tăng lên mà tăng cường hiệu quả , là có trưởng thành tính.

Thuật bắn một cảnh tấn công hai bên có thể tăng cường lực đạo , đến thuật bắn hai cảnh lúc , tấn công hai bên hiệu quả càng thêm rõ rệt.

Hơn nữa , coi như không có mũi tên , thuật bắn hai cảnh một mũi tên hóa điều năng lực , cũng đủ để tại người tại trăm bước ra ngoài khoảng cách đánh nát một tác dây tầm ván.

Gì đó đèn cây mũi tên kéo dài mũi tên , đối với nắm giữ thuật bắn hai cảnh Tô Nghi mà nói , cũng không tính vấn đề gì!

Chu Tài Thần nắm chặt quả đấm , nhu hòa gió xuân phát qua , lại để cho hấn khắp cả người phát rét , cả người khẽ run.

Sau lưng các tùy tùng rồi rít chó có lên tiếng , nào dám ngôn ngữ , rất sợ đưa tới Chu Tài Thần chú ý , dẫn lửa thiêu thân.

Mà Đinh Nhân nhìn Tô Nghi không ngừng giương cung lấp tên bóng lưng , nhìn Tô Nghi mỗi một mũi tên cũng có thể hóa thành hoa điều dị tượng , cảm giác đầu óc trống rỗng , đầu óc chấn động.

"Không , không có khả năng! Mười sáu tuổi , thuật bắn hai cảnh , trên đời này tại sao có thể có loại này quái thai!" Đinh Nhân trong lòng điên cuồng hét lên.

Loại trừ Tô Nghi chính mình ngoài ra , toàn trường chỉ có Liễu Tâm Chiếu mới biết , Tô Nghi cũng không có phát huy ra toàn lực , hấn thuật bắn xa hoàn toàn không chỉ như thế.

Trên bình đài.

Tại mũi tên thứ nhất bắn thủng năm cái cá sau đó , tiếp theo mấy vòng xạ kích , Tô Nghi không có thể vượt qua mấy con số này.

Nhưng hần mỗi một mũi tên vẫn có thể bắn trúng hai ba con cá , cho tới Tô Nghi mỗi lần thả dây sau , số điểm cũng có thể không ngừng tăng vọt.

Chỉ là bốn mũi tên sau đó , Tô Nghi đã vượt qua những người khác mười mấy mũi tên thành tích , lấy được rồi suốt hai trăm phân , đứng hàng số một!

...

Bạn đang đọc truyện *Binh Pháp Đại Thánh Convert* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 119: Không có mũi tên ?

...

Rồi Tô Nghi tương đối gần người dự thi khiếp sợ liền cung tên trong tay đều cảm không yên , nhìn về phía Tô Nghi ánh mắt thật giống như đang nhìn một đầu sống ngàn vạn năm Viễn Cổ hung thú hạ xuống , căn bản là không có cách bảo trì ổn định.

Coi như là thuật bắn hai cảnh , cũng không nên như vậy yêu nghiệt a!

Có người không cam lòng bị Tô Nghi làm hạ thấp đi , dự định cũng dùng một mũi tên bắn thủng số nhiều cá sông , nhưng bọn hắn cũng không có tập được một mũi tên hóa điều năng lực , Tô Nghi kỳ tích há là có thể sao chép ?

Tô Nghi hoàn toàn không để ý những người khác phản ứng , mỗi lần giương cung lúc , đều đưa 12 phân tinh thần vào quan sát bầy cá nhảy quy luật trung.

Coi như là thuật bắn hai cảnh , cũng không thể bắn loạn xạ , dùng ý thức khống chế đạn đạo mà nói có thể càng thêm tinh chuẩn.

Tại bắn ra mười mấy mũi tên sau đó , Tô Nghi thật giống như không biết mệt mỏi giống như tiếp tục phát tên; mà hắn được phân cũng càng ngày càng cao , đã vượt xa khỏi hạng nhì gấp đôi có thừa , cuối cùng có thể hái được đệ nhất cơ hồ là vấn đề đóng thuyền chuyện!

Bờ đề lên , mọi người tiếng nghị luận càng ngày càng sôi nổi.

"Chắc chắn , nhìn một chút , mũi tên bắn một nửa , Tô Di Thiên cũng đã đặt thắng cuộc , đây mới thực sự là thiên tài a!"

"Ta lúc trước cho là tô mười trù chỉ là đang thi phương diện có độc đáo kinh nghiệm cùng tài năng, không nghĩ đến hắn tại thuật bắn phương diện cũng có cao như vậy thành tựu... Đây chính là mười sáu tuổi thuật bắn hai cảnh a , về sau tại tô mười trù trước mặt , còn ai dám tự xưng thiên tài ?"

"Lại nói thuật bắn hai cảnh đến tốt cùng có hiệu quả gì ? Cứ như vậy mỗi một mũi tên đều mang hoa điều hư ảnh ?"

"Thuật bắn một cảnh tấn công hai bên tăng cường là lực cánh tay , mà bắn thuật hai cảnh một mũi tên hóa điều sinh thành hoa điều hư ảnh , ở giữa không trung có thể lệnh tên bước ngoặt , càng thêm linh hoạt! Ngoài ra , hoa này điều hư ảnh còn có thể tăng cường mạnh mẽ tên tầm bắn cùng lực trùng kích , uy lực cơ hồ tương đương với thấp một cấp cùng bình độc vũ , đối với tương ứng cấp bậc Man Tộc có thể tạo thành cực lớn uy hiếp." Một vị lão nhân trả lời.

"Đúng vậy , các ngươi nhìn kỹ một chút tô mười trù hoa điều hư ảnh , tại đâm thủng mấy con cá sau đó vẫn so với người khác mũi tên bay xa hơn gấp đôi , một mũi tên hóa điều năng lực có thể thấy được lỏm đóm!"

Các khán giả rồi rít khen ngợi.

"Xem ra tô mười trù có thể một lần bắn trúng mấy con cá , cũng là quy công cho thuật bắn hai cảnh mang cho hắn tăng phúc a."

"Ừ, thuật bắn hai cảnh là cơ sở , bất quá ta cảm giác , nếu không phải tìm tới bầy cá nhảy nào đó quy luật , coi như là người mang một mũi tên hóa điều khả năng , cũng khó mà đồng thời bắn thủng mấy cái cá."

"Không thể nào , con cá này nhảy loạn như vậy , trong đó cũng có quy luật ?"

"Ha ha , ta ngay từ đầu cũng cảm thấy không có quy luật chút nào có thể theo , nhưng nhìn thấy tô mười trù thành tích , ta cẩn thận tính toán hồi lâu , lúc này mới phát hiện những cái này đều là dựa theo giống nhau quy luật nhảy , không tin các ngươi tùy tiện tìm một con cá chăm chú nhìn , nhìn một chút nó là không lúc nào cũng dựa theo cố định thời gian cách nhau , tại cùng một cái địa điểm nhảy đến cố định độ cao." Một vị trung niên chỉ mặt sông nói.

Mọi người tinh tế vừa nhìn , phát hiện quả là như thế , đối với Tô Nghi bèn nhảy càng là khen ngợi có thừa.

"Những người dự thi khác chắc thu được tô mười trù dẫn dắt , dần dần phát hiện trong này quy luật , chỉ là bọn hắn thuật bắn cảnh giới không sánh bằng tô mười trù , tranh tài đã chuẩn bị kết thúc , bọn họ là tuyệt đối không cần nổi hấn rồi." Một vị lão nhân vuốt hấn râu bạc , cười nói.

Không lâu lắm , lục tục có người đem bao đựng tên trung ba mươi ba mũi tên toàn bộ bắn xong , thối lui đến phía sau.

Trên bảng danh sách thứ tự thay đổi cũng theo tranh tài tiến trình mà càng ngày càng chậm chạp đi xuống , lại qua trăm hơi thở thời gian sau đó , bình đài phía sau cuối cùng vang lên một đạo chiêng đồng tiếng.

Tô Nghi đứng lúc đem cuối cùng một mũi tên bắn ra , thật dài thở phào nhẹ nhõm , đem kẹp cung gác đến chỗ cũ.

Ngẩng đầu nhìn lên bảng danh sách , Tô Nghi khoe miệng gánh lên một vết hài lòng nụ cười đến , sau đó xoay người lại hướng bờ đê đi tới.

Sở hữu người xem cũng theo bản năng ngẩng đầu nhìn lại , Tô Nghi tên treo thật cao tại đứng đầu bảng , sau đó đi theo một chuỗi con số : 1270! Nói cách khác , Tô Nghi mỗi bắn ra một mũi tên , cơ hồ cũng có thể cầm đến sắp tới bốn phần mười số điểm , tổng điểm vượt qua hạng nhì gần gấp ba.

Đây cũng không phải là thiên tài trình độ , mà là yêu nghiệt!

Rất nhiều người ríu rít tiến lên phía trước nói vui , thuận tiện dự định cùng Tô Nghi học hỏi kinh nghiệm , Tô Nghi cũng khách khí từng cái đáp lễ.

Chỉ là bị hỏi như thế nào mười sáu tuổi đạt tới thuật bắn hai cảnh vấn đề lúc , Tô Nghi trong đầu nghĩ này sao có thể đáp đi ra ?

« xạ kinh » một chuyện tạm thời là không thể tuyên dương , vì vậy Tô Nghi chỉ có thể mượn cớ là Lý giáo úy có phương pháp giáo dục , lại kiêm mưa thuận gió hoà kỳ quan nhuận trạch , vận khí tốt tài năng có học thành.

Mọi người nghe vậy rồi ríu rít gật đầu , tuy nói Lý giáo úy chỉ là một tên Vũ Sĩ , phải nói hắn có thể trong vòng một tháng dạy ra một vị thuật bắn hai cảnh học sinh , không người sẽ tin tưởng , nhưng Tô Nghi là bậc nào người ? Vô luận gì đó kỳ tích phát sinh ở trên người hắn , đều sẽ không có người cảm thấy kỳ quái , huống chi có mưa thuận gió hoà kỳ quan ở phía trước , lý do này cũng nói được.

Đoan Mộc Chung ngay từ lúc tranh tài tiến hành được một nửa thời điểm cũng đã như trút được gánh nặng , giờ phút này thấy trận đấu kết thúc , mặt đầy đắc ý hướng xa xa Chu Tài Thần.

"Như thế nào ? Chu công tử , tô mười trù như thế phát huy , ngươi còn hài lòng hay không?" Đoan Mộc Chung hô to.

Mọi người ríu rít nhìn về Chu Tài Thần.

Người sau nheo mắt , tại dưới con mắt mọi người , không thể không cứng rắn nặn ra một đạo nụ cười tới.

"Tô mười trù chỉ tài , tại hạ tâm phục khẩu phục! Có thể ở giờ phút này thấy tô mười trù rút ra đầu trù anh tuấn , tại hạ đặc biệt theo kinh thành chạy tới , tan hết gia tài làm tiền thưởng cũng đáng a!" Chu Tài Thần nói.

Không có mấy người có thể nhìn ra được , Chu Tài Thần này mặt mày vui vẻ dưới mặt nạ , đến tốt cùng cất giấu bậc nào đau khổ cùng đau lòng.

Bốn vị tiểu đồng bọn ríu rít bĩu môi một cái , đối với Chu Tài Thần mà nói cảm thấy cực kỳ chán ghét.

Tô Nghi đi tới Liễu Tâm Chiếu bên người , người sau lập tức nói: "Trúc Quân Viên tới tay nha."

"Phía sau còn có một hồi số học tranh tài đây , lúc trước cũng đã nói , ta chỉ có hai cuộc tranh tài toàn bộ cầm đến số một , mới có thể thu được Trúc Quân Viên." Tô Nghi nói.

"Ừ , nhưng tiểu nữ đối với tô Lang có lòng tin , không biết vì sao , tiểu nữ luôn cảm thấy ngươi vĩnh viễn cũng sẽ không thua những người khác; hơn nữa , ngươi lúc trước lòng tin hoàn toàn mà đáp ứng , sợ rằng trong lòng đối với này hai cuộc tranh tài đã mười phần chắc chắn chứ ?"

"Không nên đối với ta có loại này mù quáng lòng tin , áp lực rất lớn." Tô Nghi lắc đầu , "Hơn nữa như thế luôn cảm giác ngươi so với ta còn mong đợi tiền thưởng ? Ngươi rất muốn Trúc Quân Viên sao?"

"Bởi vì tiểu nữ phiêu bạc mấy năm , so với bất luận kẻ nào đều hiểu gia đáng quý." Liễu Tâm Chiếu khẽ thở dài một cái.

"Đáp một nẻo."

Chính trò chuyện , bốn vị đồng bạn đồng loạt tiến lên tới chúc mừng , trong đó Giang Du sắc mặt có chút cổ quái.

"Tô mười trù , ta nhớ được ngươi chỉ cùng Lý giáo úy học tập hơn một tháng thuật bắn a , chỉ cái này một tháng , lại thêm mưa thuận gió hoà , ngươi thật

sự đạt tới hai cảnh thuật bắn rồi hả?" Giang Du hỏi.

Mấy người khác mặt đầy rung động, Liễu Tâm Chiêu trực tiếp nhìn về phía nơi khác.

"Ho khan một cái, bởi vì nhà ta ở Lăng Đình Thôn, khi còn bé bình thường đi theo bạn cùng trường đi sau núi chơi đùa, cầm lấy cây cung ném chim, khả năng trong chỗ u minh cùng thuật bắn có chút phù hợp đi, vì vậy nhận được mưa thuận gió hoà điểm hóa lúc, trực tiếp ngộ hiểu." Tô Nghi nói.

"Ai, khả năng này luôn chỉ có một mình bẩm sinh tài năng đi, hãy cùng cố chi Đường Do Cơ, tiên hiền Lý Quảng bình thường." Giang Du thờ dài.

Sau đó, vài tên tiểu nhị đưa đồ đến bờ sông bên kia, đem thập đại giỏ cá tươi toàn bộ chờ trở lại, Tô Nghi nhìn sơ một chút, mười giỏ cá ít nhất có hơn ngàn cái, có thể nói là trúng mùa lớn, buổi trưa có thể mong đợi một hồi toàn tiệc cá rồi.

Chỉ là, làm bọn tiểu nhị xuất ra tờ có Tô Nghi tên mũi tên lúc, có cái người xem kinh ngạc nói: "Ồ ? Tô mười trù mũi tên tại sao không có mũi tên ?"

Mọi người vây đi qua vừa nhìn, phát hiện qua là như thế, rồi rít phát ra tiếng kinh ngạc khó tin tới.

Tô Nghi khoe miệng nhảy lên, nhưng nhanh chóng bày ra một bộ không rõ vì sao biểu tình tới.

"Ta lúc trước mũi tên là đèn cầy chế, tại sau đó liền bị hỏa điểm đốt dung... Ai ? Chẳng lẽ đại gia không phải loại này mũi tên sao? Ta còn tưởng rằng đây là phe làm chủ cố ý muốn tăng lên thuật bắn tranh tài độ khó đây!" Tô Nghi cho nên giả bộ huyền hư đạo.

Nghe vậy, các vị người dự thi trở mắt nhìn nhau.

"Ta mũi tên là thật bằng sắt, cùng bình thường mũi tên không có phân biệt, Trần huynh, ngươi mũi tên đây?"

"Ta mũi tên cũng là bằng sắt, tại chỗ chực vị, các ngươi mũi tên có hay không đèn cầy chế ?"

Sở hữu người dự thi rồi rít lắc đầu.

Có mấy người sắc mặt biến ảo không ngừng, một người trong đó mở miệng liền hướng Chu Tài Thần chất vấn: "Chu công tử, ta nhớ được tranh tài dùng tên tên là coi như phe làm chủ người chuẩn bị đi ? Vì sao những người khác là bình thường mũi tên sắt đầu, mà duy chỉ có tô mười trù một người nhưng là đèn cầy chế mũi tên ? Ta nghĩ, ngươi nên cho chúng ta một câu trả lời chứ ?"

Tất cả mọi người, bao gồm người xem đều mắt sáng như đuốc mà nhìn hướng Chu Tài Thần đoàn người, Tô Nghi bốn vị đồng bạn càng là cười lạnh không ngớt, liền muốn nhìn một chút Chu Tài Thần còn có thể diễn xuất gì đó vai diễn tới.

Quả nhiên, chỉ thấy Chu Tài Thần mặt đầy mờ mịt bộ dáng, thật sâu nhíu mày, thật giống như đang suy tư điều gì.

Sau đó, Chu Tài Thần thật giống như đột nhiên nghĩ tới gì đó bình thường kêu la như sấm.

"Nghĩa An, ta nhớ được chực vị người dự thi cung tên đều là người chuẩn bị đi ? ! Thiên sát cầu nô tài! Nói cho ta nghe một chút đi đây tốt cùng là chuyện gì xảy ra!" Chu Tài Thần chỉ một vị hạ nhân khuôn mặt, giận dữ nói.

"Ta, ta, ta cũng không biết... Ừ đúng rồi, ta nhớ ra rồi! Sáng nay ta đem mũi tên vận chuyển tới năm dặm đình thời điểm, phát hiện trong đó có một ít luyện tập dùng tên lẫn vào trong đó, vốn định lập tức lựa ra, nhưng sau đó một bận rộn, liền..." Tên kia là Nghĩa An tùy tùng mặt hốt hoảng, lắp bắp đạo.

Bình Phong Đại Lục rất nhiều người đều thích dùng đèn cầy mũi tên tới đảm nhiệm luyện tập dùng tên, bởi vì bắn tới mục tiêu vật lên lúc có thể rõ ràng mà lưu lại vết tích, hơn nữa chi phí tiện nghi.

Nhưng mọi người nghe vậy lại rồi rít cười lạnh, này Nghĩa An ngôn ngữ lưu loát, hiển nhiên là đã sớm chuẩn bị xong lần này lời kịch.

Hơn nữa, đùa gì thế đây, coi như là mũi tên bên trong lẫn vào một ít luyện tập dùng tên, nhưng trùng hợp như vậy toàn nhét vào Tô Nghi bao đựng tên trung ?

Chính làm có người dự định nói lên chất vấn lúc.

"Ngươi này tên cầu nô tài, trên đời này nào có chuyện trùng hợp như vậy!" Chu Tài Thần giận không nhịn nổi nói, "Coi như ta theo kinh thành vận tới mũi tên trung không cẩn thận bị lẫn vào một ít luyện tập dùng tên, lại làm sao có thể toàn bộ đều bị phân phối đến tô mười trù bao đựng tên trung! Nói! Có phải là ngươi hay không dùng việc công để báo thù riêng, muốn có ý đối với tô mười trù dùng vấp!"

Kia Nghĩa An sợ hãi không ngớt, chán nản.

## Chương 120: Quân tử 6 nghệ số học

Chu Tài Thần thấy vậy , khí cả người phát run , nhấc chân liền đem Nghĩa An đạp ngã trên mặt đất.

"May mắn tô mười trù cuối cùng được số một, không có người hành vi ngu xuẩn chỗ gây trở ngại! Sau này trở về , ta nhất định phải thật tốt trừng trị người! Hiện tại , nhanh cho ta hướng tô mười trù nói xin lỗi!" Chu Tài Thần thanh sắc câu lệ đạo.

Kia Nghĩa An vội vàng liền lăn một vòng hướng Tô Nghi quỳ xuống , một cái nước mũi một cái lệ mà khóc kể mà bắt đầu.

"Tô mười trù! Tiểu nhân đáng chết , tiểu nhân đáng chết! Tiểu nhân không nên âm thầm cho người dùng vấp , ngàn sai vạn sai đều là tiểu nhân sai a! Chỉ vì tiểu nhân thanh mai trúc mã ái mộ tô mười trù ngài , là ngài viết mấy phong thư , nhưng mà hoàn toàn không chiếm được hồi âm , như muốn ngã xuống sông tự sát , tiểu nhân thật sự là không nhìn nổi , mới nhất thời xung động làm ra loại này hành động ngu xuẩn a! Tô mười trù , ngài đại nhân có đại lượng , tha thứ tiểu nhân đi!"

Nhìn này Nghĩa An gào khóc không ngừng bộ dáng , hiểu nội tình vài tên đồng bạn thờ ơ lạnh nhạt.

Tô Nghi càng là lắc đầu một cái: Nói xin lỗi liền nói áy náy đi, còn nhân tiện bôi đen hẳn có ý gì ?

Hắn đúng là bởi vì quân nghiệp bận rộn , rất ít hồi phục người khác phong thư , nhưng không nghĩ đến cái này cũng có thể bị chủ hòa phái coi là lời nói mà nói.

Nhưng nếu là quần quít chuyện này mà nói , khẳng định càng lau càng hắc , không dứt , cho Chu Tài Thần cùng sau lưng của hắn chủ hòa phái bắt lại càng nhiều nhược điểm , Tô Nghi tự nhiên có thể phân rõ đề tài chủ yếu và thứ yếu.

"Vị đại ca kia nói quá lời, ta dù sao đã tập được thuật bắn hai cánh , có hay không mũi tên đều giống nhau , cho nên ta từ vừa mới bắt đầu cũng chưa có trách tội người." Tô Nghi vẻ mặt tươi cười nói , "Lần này quân tử hội , vô luận là ai đứng ta đùa bốn gì đó âm chiêu , đều chỉ có thể là uống phí thời gian , cho nên người không cần tự trách."

Tô Nghi có ý đem "Âm chiêu" hai chữ cắn rất nặng , hơn nữa còn có ý riêng bình thường nhìn sang Chu Tài Thần.

Có chút người thông minh lập tức nghe được Tô Nghi ý trong lời nói , lại nghĩ tới Chu Tài Thần trước đây khúm núm nịnh bợ , đem hết toàn lực muốn mời Tô Nghi tham gia trận đấu một màn , trong lòng mơ hồ đoán đến rồi giữa hai người đối lập quan hệ.

Những người này nhìn về phía Chu Tài Thần lúc , tất cả đều mặt có chì sắc , thần tình âm lãnh.

Bị rất nhiều lạnh lùng tầm mắt xuyên thủng , Chu Tài Thần trong lòng run lên , khóe miệng khẽ run , nhưng vẫn miễn cưỡng tươi cười.

"Tô mười trù quả nhiên đại nhân có đại lượng , thật không hổ là tại hạ kính trọng người! Cầu nô tài kia ta nhất định sẽ thật tốt giáo huấn hắn , sau chuyện này nhất định sẽ đưa lên nhận lỗi! Mặt khác , chuyện này đối với chư vị tới khách tạo thành không vui , là tại hạ quản giáo không nghiêm tội , tại hạ cho các vị bồi lễ!"

Dứt lời , Chu Tài Thần thật đúng là đối với tất cả mọi người trang trọng chấp tay.

Có mấy vị tính khí kém lão giả phát ông tay áo một cái , nặng nề tiếng hừ , một số ít người cũng thờ ơ lạnh nhạt.

Mà phần lớn người tuổi trẻ không có nhìn thấu chỗ này giả thị trường ,

Tất cả đều mặt đầy u mê.

Nói tóm lại , Chu Tài Thần ngoài mặt bày ra như vậy một tấm ăn nói khép nép tư thái , mọi người vừa không có đầy đủ chứng cứ , mà Tô Nghi cũng không có nhận được thực tế tổn thất , chỉ có thể đem việc này như vậy bỏ qua.

Tần lão lập tức làm người hòa giải , đứng ra chủ trì cục diện.

"Được rồi được rồi , đại gia hòa hòa khí khí tự hội , hài lòng làm trọng , không cần phải vì nhỏ nhen nô bộc sai lầm phạm Gan khí; lần này may mà tô mười trù , cá lấy được rất phong phú , đủ để cho đại gia thưởng thức được phong phú toàn tiệc cá rồi! Lão hủ cái này thì phân phó bọn tiểu nhị chuẩn bị , đại gia trước tạm trở về dịch đình ngồi một chút."

Mọi người lúc này mới hơi cảm giác hết giận , xoay người đi trở về khách sạn.

Trên đường, Đoàn Mộc Chung hướng Chu Tài Thần bóng lưng nhỏ bãi nước miếng.

"Ta nhỏ vào! Thật tốt quân tử hội nhiều hơn loại người như ngươi kẻ xấu, còn dùng như vậy âm chiêu để hãm hại tôi mười trù, thật là thua bọn quân tử nhà húng!"

"Thật tốt người không lo, càng muốn làm thói không thể nghĩ nổi bạo hung!" Ngô Hạp cũng mắng.

Chu Tài Thần cũng không biết có nghe hay không hai người tiếng mắng, chỉ là hơi hơi nắm lên rồi quả đấm.

Phía sau hắn các tùy tùng mặt đầy lúng túng.

"May mắn tôi mười trù đã sớm tập được thuật bắn hai cánh, nếu không thật đúng là sẽ đập trúng này Chu Tài Thần đặt bẫy." Cố Hưng Long thở phào nhẹ nhõm.

"Đừng buông lỏng, buổi chiều còn sẽ có một hồi tranh tài, Chu Tài Thần không chừng sẽ sử dụng cái gì khủng khiếp đây." Giang Du nói.

Tiểu đồng bọn sắc mặt nghiêm túc.

Tô Nghi khẽ cau mày, thầm nghĩ đến: "Số học tranh tài hẳn không cần phải mượn công cụ, mà tham gia loại này tranh tài phần lớn sẽ là tuổi tác hơi lớn người, Chu Tài Thần hẳn sẽ ra một ít ta cái tuổi này cơ bản đáp không được vấn đề khó khăn tới gây khó khăn ta, bất quá mà.."

Tô Nghi dừng dừng một tiếng, cùng mọi người cùng nhau trở lại bên trong nhà.

Tại sông xách tại chỗ, Chu Tài Thần nhìn chậm chậm lưu động nước sông, thở dài ra một hơi.

Sau lưng tùy tùng không ai dám nói chuyện.

Nhưng Đinh Nhân không biết Chu Tài Thần thân phận chân thật, nhưng là không che giấu miệng.

"Chu công tử, người lúc trước không phải nói nhất định có thể để cho Tô Nghi xuất dương..."

Chu Tài Thần tròn mắt, Đinh Nhân lập tức đem lời kể tiếp nuốt xuống, chỉ là trong lòng vẫn còn không ngừng trầm tư.

"Cái gì đó, trước lời thề son sắt nói nhất định có thể để cho Tô Nghi làm trò cười cho thiên hạ, ta còn bỏ tiền lại xuất lực, còn kém không đem chính mình da mặt bôi đi vào, cái này còn không phải không bắt được Tô Nghi..."

Chu Tài Thần nhìn mặt sông, thật lâu không nói, qua hồi lâu mới cười lạnh một tiếng.

"Cũng còn khá ta mọi việc đều giữ lại một tay, tuyệt không đem chính mình bức đến tuyệt lộ. Tiếp được số học tranh tài, các người nhìn kỹ, chỉ cần Tô Nghi rơi đến trong nước, chắc chắn phải chết! Hơn nữa này số học tranh tài, có thể không chút nào có thể để cho hắn đầu cơ trục lợi địa phương... Tô Nghi, hôm nay, xem ta như thế nào đem người tên theo Bình Phong Đại Lục xóa đi!"

Các tùy tùng thấp giọng gọi tốt.

"Hắc hắc, rốt cuộc phải quyết tâm rồi, Tô Nghi, ta em vợ mất tâm thù, ta muốn người dùng tính mạng trả lại!" Đinh Nhân âm thầm nắm chặt quả đấm.

Ở phía xa, kia nguyệt se trung niên nhìn Tô Nghi rồi đi bóng lưng, khẽ gật đầu, trong mắt có một luồng vẻ tàn nhẫn lướt qua.

"Đại nhân, ta lúc trước nghe tôi mười trù đủ loại tin đồn, trong lòng còn hoài nghi có hay không có chút phóng đại; cho đến hôm nay vừa thấy mới bùng nổ đại ngộ, ngoại giới tin đồn căn bản không đủ để miêu tả tôi mười trù chỉ ba năm." Còn lại một vị tùy tùng nói.

"Ừ, ta cũng rốt cuộc minh bạch viện sự đại nhân tại sao lại như thế thương thức người này rồi."

Nguyệt se trung niên nói xong, khoe miệng nâng lên một nụ cười, xoay người đi về khách sạn, thật giống như như không có chuyện gì xảy ra.

Sau lưng tùy tùng lập tức đuổi theo.

Buổi trưa toàn tiệc cá, có thể nói là Tô Nghi cả đời gặp qua tính xảo nhất tiệc rượu rồi.

Bên trong khách sạn, theo trong huyện điều tới hơn năm mươi tên tiểu nhị cùng thi triển sở trường, hơn ngàn cái cá tươi bị nấu thành đủ loại Giang Nam món ăn nổi tiếng, một đạo tiếp một đạo được bung lên bàn rượu.

Đủ mọi màu sắc thức ăn làm người nhìn no mắt, trong đại sảnh mùi thơm tràn ra, các tân khách thêm ăn nhỏ dãi; tất cả mọi người ăn ngon ngất, thỏa thích chuyện trò, bầu không khí thật là sôi nổi.

Tại tiệc rượu gian, tất cả mọi người nói nhiều nhất chính là Tô Nghi tại thuật bắn tranh tài kinh người phát huy.

Làm đàm luận lên thuật bắn hai cánh dị tượng lúc, có mấy người thậm chí kích động đến khoa tay múa chân, rồi rút biểu thị Tô Nghi tuổi còn trẻ là có thể

tập được thuật bắn hai cánh , nhất định chính là kỳ tích tượng trưng.

Bàn kê cận mấy người cũng buông ra cổ kị cùng Tô Nghi tâm sự , bọn họ theo như lời rất nhiều thuật bắn tâm đắc , để cho Tô Nghi thập phần hưởng thụ.

Vào lúc này , có mấy bàn người bắt đầu đàm luận nổi lên đêm qua chủng tộc đại chiến.

"Các người không biết a , đương thời ta đang ở đó Tô Di Thiên người không lồ dưới chân , hấn một quyền kia đập phải bờ bên kia Đồ đằng lên lúc , thiếu chút nữa không đem ánh mắt ta cho chói sáng."

"Người thật là xui xẻo , cách này sao gần , khẳng định không có phát hiện Tô Di Thiên tay cầm 3000 trượng Long văn bút , tại trong thiên địa viết chữ tình cảnh , có thể nguy nga!"

"Đúng vậy , kia một bài « Long thành phi tướng » , nhưng là trực tiếp gọi về trường thành hư ảnh , bị diệt bắc ngân sở hữu Thủy trại , còn để cho tiên hiền Lý Quảng tấn thăng chủ tướng , có thể nói thần kỳ vô cùng."

"Ta nghe nói nho tướng Trương Nhụ Tử còn đánh giá bài thơ này là Thần phẩm , trong nội tâm của ta cũng thập phần đồng ý! Này thơ chi truyền thần , có lẽ chỉ có gấm sứ Uyên Minh « uống rượu » , Tào Tháo « xem Thương Hải » cùng Tư Mã Tương Như « phượng cầu hoàng » chờ số lượng không nhiều tên thiên có thể cùng với so sánh." Có người vỗ tay khen ngợi đạo.

"Ừ , ta buổi sáng ra ngoài , nghe được đầu đường cuối ngõ hài đồng đều tại ngâm: Tân thì minh nguyệt hán thi quan... Có thể thấy này đầu « Long thành phi tướng » sức ảnh hưởng rộng rãi."

"Đó là tự nhiên , nhà ta tại Ngô Quận tộc học đều muốn đem tô mười trù bài thơ này liệt vào tất đọc thơ rồi."

"Ha ha , này thi văn vật hái cùng ý cảnh tự nhiên không cần nhiều lời , ắt sẽ truyền bá thiên cổ , chính là không biết nhận ra chữ hán Man Tộc nhớ tới bài thơ này lúc , sẽ có biểu tình gì ?"

"Sợ là sẽ phải nhai xuyên ngân huyết a!"

Mọi người cười rộ , trong lòng sáng khoái lao nhanh.

"Vô luận như thế nào , Giang Bắc Thủy trại toàn bộ sụp đổ , Man Tộc đại khả hân vì vậy bị nghiền nát , đối với chúng ta mà nói là hết sức chuyện tốt; có thể viết ra « Long thành phi tướng » tô mười trù , không nghi ngờ chút nào là Nhân tộc đại anh hùng! Chúng ta học tập thuật bắn , không phải là vì giết càng nhiều Man Tộc , đáp đền quốc gia sao."

Bọn quân tử rồi rít xung phải.

"Người cũng là ta cùng Tô tỷ tỷ trong lòng đại anh hùng!" Liễu Tâm Chiêu rí tai nói.

Tô Nghi khước miệng kéo một cái , không làm tỏ thái độ.

Giờ Mùi một điểm , toàn tiệc cá vừa kết thúc , mọi người lần nữa đi bờ đề tập họp.

Thuật bắn tranh tài cung tên bị chôn ở bình đài một bên , buổi chiều muốn tiến hành là số học tranh tài.

Quân tử Lục Nghệ số học , đồng dạng cũng là sẽ mỗi một danh sĩ tử đều cần học tập kỹ thuật.

Số học đầu tiên bị ứng dụng ở thương mại , sau đó càng là phạm vi lớn ứng dụng ở quân sự bên trong , một tên hợp cách tướng lĩnh phải hiểu được tính tiền tính lương , tính toán tiêu hao , còn muốn biết điểm binh hành quân , tính thời gian tính chặng đường.. Có thể nói , toán thuật là một gã tướng quân đầu tiên yêu cầu có đủ tài năng một trong , nếu là liên toán thuật đều không biết , như thế nào trị quân mang binh ?

Các khán giả ở lại bờ đề lên , mà người dự thi thì đi bình đài tập họp.

Bởi vì thuật bắn yêu cầu lực cánh tay đạt tiêu chuẩn , hơn nữa cực kỳ hao tổn thể lực , số học so với dễ dàng hơn vào tay cùng tính thông , cho nên số học tranh tài người dự thi cơ hồ so với thuật bắn tranh tài nhiều hơn chừng gấp hai.

Tô Nghi tho vừa nhìn đi , trên bình đài vậy mà không dưới trăm người chỉ chúng , trong đó phần lớn đều là tuổi tác hơi lớn người , thậm chí còn có mấy vị hơn năm mươi tuổi lão giả.

Đều không cần nhìn kỹ , Tô Nghi lập tức hiểu ý: Này mấy ông lão tất nhiên là lần này số học tranh tài lớn nhất đối thủ cạnh tranh!

Toàn trường loại trừ Tô Nghi tuổi tác nhỏ nhất ngoài ra , người tuổi trẻ lác đác không có mấy , mà Giang Du cùng Ngô Hạp hai người cũng ở đây trong đó.

Giang Du là năm ngoái thi huyện án kiện đầu , tính thông số học , lấy nhất giới võ sinh liền đảm nhiệm ty lộc dùng chức , trông coi Xu Mật Viện tài vụ; mà Ngô Hạp thì là người làm ăn , tính thông số học cũng không có gì quá kỳ quái.

Bạn đang đọc truyện *Bình Pháp Đại Thánh Convert* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 121: Trong lòng hiểu rõ , đếm không hết!

Giang Du đang cùng hai vị lão nhân chuyện trò , thấy Tô Nghi nhìn sang , lập tức gật đầu cười một tiếng

Hắn cùng hai vị lão nhân nói đôi câu , sau đó mang bọn hắn tới cùng Tô Nghi chào hỏi.

"Tô mười trù , vị này là Vạn Hạo Đông tiên sinh , vị này là Phó Bình tiên sinh , đều là số học hai cảnh tiền bối; Vạn Hạo Đông tiên sinh ở lâu Tố Thủy Huyện , trong vòng hai mươi năm lấy được mười bảy lần vùng này số học quân tử hội đầu trù; mà Phó Bình tiên sinh thì chu du mỗi cái thành hương , tham gia các nơi tụ hội , cũng lấy được qua vài chục lần đầu trù , thu được số học giải thưởng đếm không hết , ta có thể tại số học bên trên chút thành tựu , đạt thành cảnh giới , may mà lúc đó hai vị tiên sinh dạy dỗ." Giang Du giới thiệu.

"Vạn tiên sinh , Phó tiên sinh." Tô Nghi cung kính hành lễ.

Hai vị lão nhân cười gật đầu một cái.

Vạn lão nói: "Nghe tiếng đã lâu tô tiểu hữu mười trù đại danh , lúc trước thuật bắn tranh tài , ngươi có thể nhường cho chúng ta lão hủ mở rộng tầm mắt!"

Tô Nghi cười một tiếng , lại nghe phó lão vuốt râu cười nói: "Xác thực , ta sống cả đời này , cho tới bây giờ chưa thấy qua giống như tô tiểu hữu ngươi như vậy thuật bắn thiên tài; ngươi cùng Chu công tử lập được đánh cuộc , lão hủ nguyên muốn giúp người hoàn thành ước vọng , cho ngươi đoạt được hai cuộc tranh tài cuối cùng , đảo đảo một cái trong lòng hân hỉ , chẳng qua là ta chờ dần dần già rồi , lần này số học tranh tài , liền muốn tranh cái tiền thưởng là đời sau mưu phúc lợi , cho nên nhất định phải toàn lực ứng phó , tô tiểu hữu , đặc tội!"

"Phó lão nói quá lời , nếu là có thể người cố ý lẽ nhường hậu sinh , chính là đối với hậu sinh miệt thị , tranh tài còn có thể kêu tranh tài sao? Hơn nữa tiểu sinh cũng muốn nhìn một chút số học hai cảnh đến tột cùng có gì chỗ diệu dụng!" Tô Nghi nói.

Nhị lão gật đầu , mặt lộ vẻ tán thưởng.

Giang Du thấy vậy , trong hai tròng mắt có dị sắc né qua.

"Tô mười trù , lần trước ngươi cũng là nói như vậy , kết quả trực tiếp lấy ra thuật bắn hai cảnh nghiền ép sở hữu người dự thi , lần này ngươi lại nói như vậy , chẳng lẽ ngươi lại ỷ ẩn giấu bài tẩy gì ?" Giang Du tò mò thử dò xét nói.

Hai vị lão nhân nghe vậy , khóe miệng run lên.

Bởi vì Giang Du không có tận lực hạ thấp giọng , người chung quanh toàn bộ bình tức tĩnh khí , vểnh tai lắng nghe , đối với cái này biểu thị 12 phân hiếu kỳ.

Ngay cả Chu Tài Thần cũng mơ hồ nghe , nhìn về Tô Nghi , hơi híp mắt lại.

"Ho khan một cái , Giang huynh nói đùa , tại hạ từ nhỏ sẽ không học qua số học , một cảnh cũng không từng đạt tới." Tô Nghi thành thật mà nói đạo.

Tất cả mọi người đều thở phào nhẹ nhõm , mười sáu tuổi thuật bắn hai cảnh đã đủ không được , nếu là Tô Nghi còn có thể tinh thông số học , đạt thành cảnh giới , người đó tìm đâu không chịu nổi a.

Chu Tài Thần như là trong bóng tối thở phào nhẹ nhõm.

"Thiếu gia ,

Xem ra lão gia chỗ điều tra tình báo không có sai , kia Tô Nghi chưa bao giờ tiếp xúc qua số học , khẳng định không có khả năng địch nổi tại chỗ chư vị tính toán cao thủ." Sau lưng của hắn có một tên tùy tùng nói.

"Mà nói đừng bảo là quá vẹn toàn , trong lịch sử trời sinh tinh thông tính toán thần đồng cũng không ít , không tới cuối cùng vĩnh viễn không muốn kết luận kết quả." Chu Tài Thần nghiêm túc nói.

Tùy tùng kia vội vàng xưng phải.

Nhưng không người chú ý tới, Chu Tài Thần giữa hai lông mày mơ hồ có một tí tự đắc thần thái hiện lên, lại không người biết rõ trong lòng của hắn chân chính ý tưởng.

"Tài Lương đại ca theo học võ lòng bắt đầu đi học tập số học, coi như là lấy hắn thiên tư, cũng là tại người trưởng thành lúc mới đạt tới số học hai cảnh, người Tô Nghi chỉ là nhất giới nghèo hèn mặt mũi, có thể tính ra gì đó đếm? Hôm nay, ta tuyệt đối muốn cho người chôn thây ở đây, hoàn thành phụ thân nghiệp lớn!"

Chu Tài Thần mắt sáng như đuốc.

Tô Nghi cùng nhị lão hàn huyên xong, Tân lão bắt đầu tuyên bố số học quy tắc tranh tài.

Sau đó, sở hữu dự thi hơn một trăm tên quân tử, sẽ mỗi người leo lên giữa sông một người thuyền nhỏ trung đáp số học đề; tranh tài lấy thời hạn bài thi phương thức tiến hành, mỗi một đề vị thứ nhất đáp đúng người được năm mươi phân, thứ hai, hạng ba thì các được ba mươi, hai mươi phút, tại hai trăm hơi thở bên trong đáp đối với người khác các được thập phần, đến cuối cùng tính toán tổng điểm phân chia thứ tự.

Đương nhiên rồi, nếu là ở trong sông đáp lại, khẳng định còn sẽ có kích thích hơn ngoạn pháp, Tân lão ở chỗ này bán cái cái nút, thần thần bí bí nói "Bài thi thời điểm sẽ biết", đưa đến mọi người trăm trào nạo tâm, hiếu kỳ không ngớt.

Tân lão cười, cầm trong tay giấy vàng giương lên, lần nữa hóa thành một vệt lưu quang bay về phía vũ miếu.

Tô Nghi thấy mặt sông có năng lượng màu vàng óng phát qua, thật giống như vạch trần một đạo bức họa, trong khoảnh khắc, trên trăm Diệp thuyền nhỏ xuất hiện trong tầm mắt mọi người bên trong, khiến hắn nhìn tấm tắc lấy làm kỳ lạ.

Bờ bên kia bầu trời vẫn có một trương kim quang bảng danh sách, tất cả mọi người tên phía sau đều là một số không chữ.

Những người dự thi rôi rít bước ra bình đài, leo lên nho nhỏ chu thuyền.

Những thứ này thuyền nhỏ chỉ có một người dài, một cánh tay rộng, chỉ có thể chứa một lượng người ngồi, Tô Nghi tùy ý chọn một chiếc thuyền con, ngồi vào chỗ ngồi.

Bỗng nhiên, tọa hạ chu thuyền không dịch tự động, mang theo Tô Nghi đi giữa sông khu vực.

Lúc này, Tô Nghi cúi đầu vừa nhìn, trước mặt một trương tiểu bàn để giấy và bút mực, hiển nhiên là để cho người dự thi bài thi dùng.

Tô Nghi một bên mài mực, nhìn về phía chung quanh, phát hiện sở hữu người dự thi trên trăm Diệp thuyền nhỏ cũng toàn bộ tự động lái đến giữa sông trung, mỗi chiếc thuyền cách nhau khoảng năm thước, lộn xộn bừa bãi mà đem đoạn này mặt sông chiếm tràn đầy.

Người chung quanh rôi rít hướng Tô Nghi mỉm cười chấp tay, Tô Nghi cũng nhất nhất đáp lại.

"Không biết sẽ cho ra gì đó số học đề? Hy vọng không nên quá khó khăn, ta kiếp trước số học thành tích cũng không phải thuộc về đặc biệt hàng đầu loại này." Tô Nghi trong đầu nghĩ.

Lúc này, chiêng đồng tiếng vang lên, Tô Nghi nắm lên rồi bút lông.

Bờ đề lên người xem nhất trí lựa chọn giữ yên lặng, loại này yêu cầu tập trung tinh lực vận dụng đầu óc tranh tài, không cho phép một tia huyền não.

Mà Tân lão cũng trêu ghẹo nói: "Chư vị quân tử cũng đừng khẩn trương a, hiện tại hoàn hảo, chỉ là cầu cái hài lòng mà thôi, nếu là làm ăn thời điểm tính sai số, nhưng là phải thương tiền!"

Trên mặt sông mọi người rôi rít cười một tiếng, trước đây trăm muện bầu không khí bị quét một cái sạch.

Sau đó, Tân lão rút ra một trang giấy, bắt đầu đọc đề mực.

Tô Nghi chỉ là nghe một chút, chính là khẽ mỉm cười.

Chỉ nghe Tân lão thì thầm:

Ngàn rưỡi binh lính chết trận ba, lại có quân Sở cường bức đuôi hàn.

Tề vương gấp đem đội ngũ bày, Hàn Tín điểm binh lòng quân an.

Bây bảy nhóm còn sót lại sáu, 5-5 nhóm bốn người xem;

Ba ba hàng đội hơn hai người, hỏi dò Hán quân người mấy bình thường?

Đây là Bình Phong Đại Lục đứng đầu trừ danh "Hàn Tín điểm binh" số học đề, điển cố xuất từ Hàn Tín một cái dân gian cổ sự.

Tương truyền Hàn Tín phụ tá Lưu Bang sơ kỳ, có một lần mang theo số ít binh lính xuất du, đột nhiên gặp phải quân Sở, song phương bộc phát một hồi tiểu quy mô xung đột; bởi vì Hàn Tín chỉ huy kém, quân Sở không địch lại, bại lui hồi doanh, mà Hán quân cũng có một chút tổn thương.

Hàn Tín cũng không tính sâu đuổi theo, cũng chinh đồn binh mã trở lại đại doanh; làm đi tới một chỗ đồi lúc, thám báo đột báo có quân Sở kỵ binh đuổi theo.

Hàn Tín leo lên đồi, quả nhiên phát hiện xa xa bụi đất tung bay, tiếng hô "Giết" rung trời, mà Hán quân mệt mỏi, thấy truy binh chạy tới, tất cả đều lòng người bàng hoàng.

Mà Hàn Tín nhìn kỹ một chút, phát hiện quân Sở truy binh số người kém xa tít tắp mấy phe, vì vậy nhanh chóng điểm binh, trước đem sở hữu binh lính ba người một nhóm xếp thành đội ngũ, lại mệnh lệnh binh lính năm người một nhóm xếp hàng, cuối cùng để cho sở hữu binh lính bảy người một nhóm xếp hàng, căn cứ mỗi lần xếp hàng nhiều hơn người tới số, nhanh chóng tính ra mấy phe toàn quân số người.

Các binh lính phát hiện mấy phe số người so với quân Sở truy binh nhiều hơn, vì vậy lòng tin tăng lên gấp bội, anh dũng nghênh địch, đúng như dự đoán, quân Sở dễ dàng sụp đổ, đại bại mà về.

Mà hậu thế trích dẫn Hàn Tín điểm binh cái điển cố này làm thành số học đề, chỉ là mỗi lần đề mặt con số đều không giống nhau, cho nên cũng không có cố định câu trả lời.

Lúc này Hàn Tín điểm binh một đề, câu thứ nhất cho ra Hán quân số người đại khái phạm vi, sau đó ba câu là điển cố, cuối cùng bốn câu là chân chính vấn đề.

"Câu thứ nhất ý tứ là: Một ngàn năm trăm tên lính chết trận ba thành, cũng chính là còn dư lại ước chừng một ngàn không trăm năm mươi tên lính. Mà cuối cùng bốn câu ý tứ là: Làm binh lính mỗi bảy người xếp một đội lúc, sẽ thêm ra sáu người; năm người xếp hàng thì nhiều hơn bốn người; ba người xếp hàng thì nhiều hơn hai người, cầu Hán quân số người. . . Câu trả lời nhất định là có rất nhiều, nhưng nhất định phải là gần gũi nhất một ngàn không trăm năm mươi mấy con số này mới là câu trả lời cuối cùng." Tô Nghi trong đầu nghĩ.

"Binh Phong Đại Lục còn không có Hàn Tín điểm binh phương pháp tính toán, chỉ có thể tùy ý lấy một ít cuối cùng con số, từng cái từng cái mà trừ lấy đề mặt, cho đến có một người con số phù hợp đề mặt yêu cầu; loại này biện pháp dân đen đối với ta loại này không có số học cảnh giới người mà nói, sợ rằng chén trà thời gian đều tính không xong; nhưng tốt tại hậu thế số học gia tổng kết ra còn thừa lại định lý phương pháp tính toán, ta có thể trực tiếp trích dẫn."

Lúc này, bờ đề lên vang lên một mảnh thấp giọng kêu lên.

Tô Nghi quay đầu nhìn lại, phát hiện chung quanh một số người đang vui đùa tính toán lúc, trên đỉnh đầu vậy mà mơ hồ dâng lên cao mấy trượng hơi khói, trong đó có vô số màu đen con số lay động dâng lên, con số theo vừa đến vạn, không phải là ít.

Mà lúc trước vạn lão cùng phó lão hai người, cùng với mấy tên khác lão giả, thậm chí nhắm hai mắt lại; những người này nhìn như tại nhắm mắt dưỡng thần, kì thực bọn họ trên người lại hiện lên một đạo có tới cao ba trượng, mực bình thường đen ngòm hư ảnh!

Những thứ này mực ảnh lộ ra ngón tay, trên không trung không ngừng hư hoa, tốc độ nhanh đến Tô Nghi đều không cách nào thấy rõ hấn động tác.

Mà theo hư ảnh ngón tay vùng vẫy, một đạo tiếp một đạo hiểm thấy văn quái chữ màu đen công thức trên không trung hiện lên, lại nhanh chóng biến mất.

Chỉ là trong nháy mắt gian, Tô Nghi liền gặp được hai ba mươi đạo công thức Luân Hồi thay thế, sắp đến khó mà nắm lấy.

"Đây chẳng lẽ là số học một cảnh cùng hai cảnh tính toán lúc dị tượng? Thoạt nhìn thật giống như có khả năng nhanh hơn tính toán tốc độ." Tô Nghi mí mắt hơi hơi nháy một cái.

Các khán giả cũng nghị luận ầm ỉ.

"Mau nhìn, những chữ số này hơi khói cùng mực ảnh, chẳng lẽ chính là số học dị tượng?" Một người chỉ giữa sông những người dự thi nói.

"Không sai, số học một cảnh trong lòng hiểu rõ sinh ra con số hơi khói dị tượng, chính là tỏ rõ người này đang ở tính nhẫn, có thể không dựa vào giấy và bút mực, tại Luyện Binh Tràng trung tự thành con số, tính toán càng thêm thuận lợi; mà số học hai cảnh đếm không hết, thậm chí có thể nhanh hơn tính nhẫn tốc độ gấp mười lần thậm chí còn gấp trăm lần, tại thời khắc mấu chốt có thể đại phúc độ tiết kiệm thời gian, trong lịch sử bình thường có số học hai cảnh cứu vãn cả nhánh quân đội án lệ, mà này tiến hành nhanh chóng tính toán mực ảnh, chính là số học hai cảnh dị tượng!" Một người trả lời.

Mọi người nghe tầm tắc lấy làm kỳ lạ.

"Trời ơi, số học đạt tới hai cảnh liền có thể nhanh hơn gấp trăm lần tính toán tốc độ? Kia tam cảnh trở lên không phải có thể nhanh hơn ngàn vạn bội phần?"

"Người quá chắc hẳn phải vậy, người bình thường hai cảnh đều chỉ có thể nhanh hơn gấp mười lần mà thôi, chỉ có cảnh giới cao hơn số học tài năng nhanh hơn gấp trăm lần tính toán tốc độ, đủ để cho người tại trong nháy mắt tính có kết quả rồi, lại thêm nhanh nghìn lần vạn bội phần lại có tác dụng gì?" Một người trắng người trước liếc mắt.

Bạn đang đọc truyện *Binh Pháp Đại Thánh Convert* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 122: Phân kém sóng lớn

"Đúng vậy, ta nghe nói tam cảnh trở lên số học, đã không phải là tăng cường năng lực tính toán bản thân, mà là mượn tính toán tăng cường năng lực khác; bất quá ta chưa từng thấy số học tam cảnh người, cho nên sẽ không vọng thêm nghị luận.? Vị người trung niên cười nói.

Người chung quanh trong lòng càng hạo cảm hiếm thấy.

Lúc này, có vị người xem chỉ Tô Nghi, nói: "Tô mười trù trên người cũng không có dị tượng."

Mọi người vừa nhìn, quả là như thế, vì vậy rồi rít thở dài.

"Xem ra tô mười trù lúc trước theo như lời cũng không phải là tự khiêm nhường."

"Ai, hần số học không có cảnh giới, lại làm sao có thể hơn được những thứ kia số học quân tử? Chớ nói chi là mấy vị kia số học hai cảnh Lão Quân tử rồi!"

"Xem ra tô mười trù là lấy không tới Trúc Quân Viên rồi, đáng tiếc, đáng tiếc!" Lại một người lắc đầu nói.

Tất cả mọi người đều bóp cổ tay thở dài.

Chu Tài Thần mắt có nụ cười, phía sau hần tùy tùng, bao gồm Đinh Nhân trong lòng đều kêu to thống khoái, Tô Nghi lúc này chắc chắn phải chết!

"Quả thật như phụ thân điều tra giống nhau, này Tô Nghi tại số học phương diện cũng không có đặc thù tài năng, xem ra chỗ này đại thế đã định, phụ thân, tới nay ta liền xách Tô Nghi đầu đi gặp người!" Chu Tài Thần trong lòng đắc chí.

"Tiểu thanh, ta em vợ, người rất nhanh thì có thể nghe được Tô Nghi đã chết tin vui!" Đinh Nhân biểu tình thậm chí có chút ít vận vẹo.

Tại giữa sông.

Tô Nghi nhìn chung quanh liên tiếp phiến số học dị tượng, tìm đập hơi hơi nhanh hơn, nhưng sau đó liền lập tức hít thở sâu, lần nữa khôi phục ôn hòa thần sắc.

"Trần định, trần định, ta chỉ cần dựa theo chính mình tiết tấu tới tính toán là được rồi." Tô Nghi trong lòng khích lệ chính mình.

Tô Nghi lập tức tâm thần tiến vào Luyện Binh Tràng, mượn Luyện Binh Tràng thời gian trôi qua chậm chạp gấp sáu lần ưu thế, nhanh chóng tính toán.

Hắn đầu tiên hồi tưởng lại đề mặt: Bảy bảy nhóm còn sót lại sáu, 5-5 nhóm bốn người xem; ba ba hàng đội hơn hai người, hỏi dò Hán quân người mấy bình thường?

"Cái này Hàn Tín điểm binh số học đề,

Căn cứ còn thừa lại định lý, đầu tiên hần là liệt ra tất cả trừ lấy ba thì hơn hai ẩn số, trong đó có hai, năm, tám, mười một, mười bốn. . . Mà mười bốn trừ lấy năm vừa vặn còn sót lại bốn, cho nên mười bốn liền là người thứ nhất công cộng số; sau đó tính lại năm cùng ba bội số chung nhỏ nhất là mười lăm, liệt ra công thức: Bội số chung mười lăm nhân với một cái số chẵn, hơn nữa công cộng mấy chục bốn, được đến sở hữu kết quả là: Hai mươi chín, bốn mươi bốn. . . Một trăm lẻ bốn, một trăm mười chín. . ." Tô Nghi ở trong lòng lặng lẽ tính toán.

"Mà một trăm lẻ bốn vừa vặn có thể trừ lấy hơn bảy xuống sáu, là cái thứ 2 công cộng số; cuối cùng, ba, năm, bảy bội số chung nhỏ nhất là một trăm lẻ năm, lại nhân với một cái số chẵn, cộng thêm công cộng số một trăm lẻ bốn, ra được gần gũi nhất câu thứ nhất đề mặt con số là. . ."

Tô Nghi khẽ mỉm cười, thối lui ra Luyện Binh Tràng, lập tức cầm bút viết xuống một hàng con số.

Một ngàn không trăm bốn mươi chín.

Tại Tô Nghi hạ xuống cuối cùng nhất bút lúc, Tô Nghi đột nhiên cảm nhận được trên bầu trời có mấy đạo bàng bạc ý chí hạ xuống, như là nhìn từ trên cao xuống mà nhìn chăm chú hần.

Còn không chờ Tô Nghi tìm tòi kết quả , bút hạ trang giấy đột nhiên bay lên mà lên.

Bờ đề lên phát ra nhiều tiếng hô kinh ngạc.

"Tô mười trù là người thứ nhất viết ra câu trả lời!"

"Không , không thể nào ? Tô mười trù không phải là không có số học cảnh giới sao?"

"Ta đoán chỉ là viết linh tinh chứ ? Chung quy đã vượt qua chừng mười hơi thở thời gian , liền số học hai cảnh mấy vị Lão Quân tử đều không viết ra câu trả lời đây!"

Chu Tài Thần đầu tiên là nheo mắt , sau đó nghe được mọi người nghị luận , hơi hơi thở phào nhẹ nhõm.

"Đây là vò đã mẻ lại sứt rồi sao ? Thật là mất thể diện a , Tô Nghi , thua thiệt người chính là vạn người chầm dứt mộ thiên cổ mười trù." Chu Tài Thần nghĩ thầm , khẽ lắc đầu.

Trong đám người , có một vị nhà giàu trang phục người trung niên cũng phụ họa một tiếng.

"Ừ, ta cũng cảm thấy vậy viết linh tinh , chung quy ta đây cái làm chương quỹ , tính tới hiện tại cũng không có tính ra câu trả lời , tô mười trù không có khả năng . ."

Lời còn chưa nói hết , chương quỹ này há miệng cứ như vậy định cách!

Bởi vì tất cả mọi người đều nhìn thấy , theo Tô Nghi trên bàn bay lên trời tẩm kia câu trả lời giấy , vậy mà trong nháy mắt hóa thành kim sắc lưu quang , sau đó nhanh chóng tụ vào bảng danh sách bên trong!

Tại kim quang đúc thành bảng danh sách trung , Tô Nghi tên phía sau một cái "Không" chữ xảy ra phiên thiên phúc địa biến hóa , vậy mà tại trong chớp mắt liền chuyển đổi thành "Năm mươi" hai chữ.

Tô Nghi đáp án dĩ nhiên là chính xác!

Bờ đề lên người xem đầu tiên là sững sờ, sau đó tiếng khen hay sôi trào!

"Tô mười trù đáp đúng! Thứ nhất , năm mươi phút!" Một vị người xem khàn cả giọng hét.

"Thấy được thấy được , ta thiên , ta càng như thế có mắt không trông , lại dám xem thường tô mười trù!" Lúc trước đoán Tô Nghi viết linh tinh người kia đám ngực đập chân.

"Thuật bắn hai cảnh không cần nói nhiều , chẳng lẽ tô mười trù vẫn còn có trời sinh thần toán bản sự ? Ta là không phải quá chờ mong hắn có thể lấy được thành tích tốt , sinh ra ảo giác ?" Một người nâng trán nói.

"Không phải người ảo giác , ta cũng nhìn thấy , Tô Di Thiên thật không hổ là Nhân tộc hy vọng a!"

"Tô Di Thiên sau đó , lại không thần đồng!"

Rất nhiều người xem rồi rít than thở.

Chỉ là không người chú ý tới , khi nhìn đến Tô Nghi thành tích sau , Chu Tài Thần lão đảo một cái , bị các tùy tùng vội vàng đỡ mới không còn ngã xuống.

Vào giờ phút này , Chu Tài Thần cắn chặt môi dưới , cả người run rẩy không ngừng, cảm giác mình tâm đều đã rơi xuống đáy cốc.

Đinh Nhân nhìn bảng danh sách sững sờ xuất thần , một câu nói đều không nói được.

Đoan Mộc Chung cùng Cố Hưng Long hai người nhìn về phía những người này , vẻ đắc ý lộ rõ trên mặt , trong lòng đều tại than thở Tô Nghi đại tài.

Liễu Tâm Chiếu nhìn Tô Nghi bóng lưng , chỉ cảm thấy gò má hơi nóng , tim đập rộn lên.

"Tiểu thư , ngài bên tai đều đỏ ửng , không có sao chứ ?" Thanh nhi nói.

"Không có , không việc gì , ta chỉ là có chút phấn hăng hái mà thôi . . ." Liễu Tâm Chiếu thanh âm thấp mình cũng không nghe được.

Nhìn trên bảng danh sách treo thật cao tại đệ nhất Tô Nghi hai chữ , coi như người chủ trì Tân lão gật đầu liên tục , thật dài thở ra một hơi , cũng không biết nên nói cái gì cho phải.

Tại giữa hồ , một đám người dự thi nhìn đến Tô Nghi thành tích , tất cả đều sắc mặt run lên.

Bọn họ liên tục chứng kiến Tô Nghi mấy lần kỳ tích sau đó , bọn họ trong lòng chỉ còn lại có một cái ý nghĩ.

"Này tôi mười trù còn có thể hay không lại yêu nghiệt một điểm?"

Tô Nghi đáp xong đề, nhẹ thờ phào nhẹ nhõm.

Hắn nhìn về bầu trời bằng danh sách, khẽ mỉm cười, để bút xuống đến, chờ đợi một tua này bài thi kết thúc.

Tô Nghi chỉ dùng mười hơi thở đáp ra cái này Hàn Tín điểm bình số học đề, có một tên số học hai cảnh Lão Quân tử theo sát Tô Nghi sau đó, tại hơn hai mươi hơi thở lúc cầm bút viết xuống câu trả lời, sau đó trang giấy bay lên, hóa thành trên bảng danh sách "Ba mươi" hai chữ.

Vị này Lão Quân tử ngẩng đầu nhìn lên số điểm, liên tục thở dài: "Trời sinh anh tài, ta không bằng vậy!"

Lại có hai hơi thở đi qua, vạn lão mới nộp lên câu trả lời, được đến hai mươi phút; mà phó là cái gì ư đi lên người trước gót chân nộp lên câu trả lời, lại chỉ cầm đến tên thứ tư, được đến thập phần, thần sắc áo não không thôi.

Theo đề mục đọc xong đến sau hai trăm hơi thở thời gian, đại biểu bài thi giai đoạn kết thúc chiêng đồng tiếng vang lên, hơn một trăm tên người dự thi trung, chỉ có hơn bốn mươi người đáp đúng đề mục, cầm đến số điểm, còn lại hơn sáu mươi người vẫn là linh phân.

Giang Du đi lên cuối cùng một hơi thở lấy được rồi thập phần, nhưng Ngô Hạp sẽ không vận tốt như vậy, hẳn cho đến chiêng đồng vang lên năm hơi thở sau đó mới viết ra câu trả lời; bất quá Ngô Hạp cũng không có nổi giận, chỉ là cười khổ lắc đầu, nắm quyền khích lệ chính mình.

Cái khác không có thể cầm đến số điểm người dự thi liên tục thở dài.

Ngay tại tất cả mọi người đợi dưới một đạo đề mục tiêu lúc, người chủ trì Tân lão lại cao giọng nói: "Chư vị, ngồi vững vàng!"

Mọi người nghe vậy sững sờ, có một bộ phận người theo bản năng nắm vững thành thuyền.

Đột nhiên, theo Tô Nghi ngồi xuống thuyền nhỏ làm trung tâm, một trận đột sóng hướng bốn phương tám hướng cuốn mà đi.

Nhận được trận này sóng lớn tập kích, Tô Nghi thuộc về trung tâm vững như Thái Sơn, hạng nhì Lão Quân tử cùng vạn lão thuyền nhỏ hơi rung nhẹ, sở hữu cầm đến thập phần bọn quân tử đứng đưa trình độ gia tăng, nhưng là có thể giữ ở thăng bằng.

Chỉ là, những thứ kia không có cầm đến số điểm người liền thảm hơn nhiều, hẳn tọa hạ thuyền nhỏ thật giống như trong gió bão áo toi, trong mưa kiệt hóa, như muốn chết hết.

Phần lớn người lập tức vịn chắc thành thuyền, mặt có vẻ kinh hãi; nhưng số ít mấy cái phản ứng chậm xui xẻo rồi, trận này sóng lớn nhào tới, lập tức làm bọn hắn té rớt trong nước.

Đồng thời, trong sông có một cỗ vô hình năng lượng đem mấy vị người rơi xuống nước chậm rãi nâng lên, để cho bọn họ một lần nữa nâng lên.

Mấy vị người rơi xuống nước oán trách leo về rồi thuyền nhỏ.

"Ta mẹ ruột, ta không biết bơi, mới vừa thiếu chút nữa đã cho ta phải chết."

"Hắc hắc, này số học tranh tài thật là kích thích." Có người rơi xuống nước lại không thể không biết nổi giận.

Nhưng khi bọn họ leo đến bên trong thuyền lúc, dưới chân thuyền quả nhiên di chuyển, mang bọn hắn từ từ chạy trở về bên bờ.

Người rơi xuống nước môn ngạc nhiên không ngớt, các khán giả nghị luận sôi nổi.

Có vị quan sát cẩn thận người lập tức nói: "Thì ra là như vậy, này số học tranh tài, sẽ theo mỗi vòng bài thi cao nhất phân chủ làm trung tâm đẩy ra sóng lớn, cùng người này phân kém càng lớn, thân thuyền lay động lại càng kịch liệt, sợ ý một chút sẽ rơi xuống nước, sau đó cũng sẽ bị đào thải ra khỏi cục."

"Không sai, ta cũng phát hiện, rơi xuống nước đều là không phân quân tử, số điểm cao mấy ông lão, cơ hồ là vững như Thái Sơn."

"Hắc hắc, không nghĩ đến khóa này số học tranh tài như thế làm người nhiệt huyết sôi trào, này quy tắc là Chu công tử quyết định chứ? Người trong thành chính là biết chơi."

Không người biết rõ Chu Tài Thần giờ phút này tâm tình có cỡ nào chua xót: Hắn thiên toán vạn toán, đều không tính được tới Tô Nghi vậy mà có thể có như thế phát huy, trong lòng đều muốn chửi mẹ rồi.

Nhìn kêu thảm trở lại bờ sông, mặt có không cam lòng mấy vị người rơi xuống nước, lòng sông trung những người dự thi tất cả đều lòng vẫn còn sợ hãi.

"Quá đáng sợ quá đáng sợ, cũng còn khá ta đây phản ứng nhanh ngồi vững vàng." Giống vậy cầm đến linh phân Ngô Hạp vỗ ngực.

"Này thật giống như cùng hạng nhất phân kém càng lớn, nhận được đột sóng trùng kích cũng càng lớn chứ?"

"Ừ, quy tắc này không tệ, có thể rất tốt kích thích roi ở phía sau người, chế tạo cảm giác khẩn trương." Một vị lão nhân thoải mái nhàn nhã nói.

"Thì là không thể để cho tôi mười trù lấy thêm đệ nhất, nếu không ai cũng không chịu nổi a."

Sở hữu may mắn còn sống sót người dự thi rồi rớt đạt thành nhận thức chung.

Tô Nghi coi như người trong cuộc, đối với chung quanh động tĩnh nhưng lại như là như không nghe thấy, mà là ngửa đầu lên trời, nhìn về phía trời quang.

Hắn luôn cảm giác, trên bầu trời có mấy đạo uy nghiêm tầm mắt đang ở theo dõi hắn, mặc dù cũng không ác ý, nhưng Tô Nghi luôn cảm thấy không quá kiên định.

Nhìn hồi lâu, Tô Nghi không có thể nhìn ra bất kỳ đầu mối nào, chỉ đành phải cúi đầu xuống, lắc đầu một cái, lần nữa đem sự chú ý tập trung đến trước mắt giấy bút lên, vênh tai lắng nghe Tân lão đề mục.

Bạn đang đọc truyện *Binh Pháp Đại Thánh Convert* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 123: Người nhất định là ăn gian!

...

Tân lão tại công bố lên một đề câu trả lời chính xác "Một ngàn không trăm bốn mươi chín" sau, lần nữa đọc đề thứ hai:

Ngân cửu bánh bao, ngân cửu ngũ bình,

Lính già hai cái, thăng khen nghệ tinh,

Tân binh ba người, chia đều hai cái,

Mới cũ binh lính, có mấy đình?

Tô Nghi nghe vậy, khoe miệng run lên, nghĩ thầm: "Này, đây là bóc lột tân binh a!"

Nghe được đề mặt sau, lòng sông trung những người dự thi rồi rớt vui đầu tính toán, trong lúc nhất thời, con số hơi khói cùng ba trạng mực ảnh từ từ dâng lên, hoà lẫn.

Tô Nghi cũng liền bận rộn tiến vào Luyện Binh Trảng, tính nhẩm đạo: "Đạo đề này cũng là xuất từ một cái lịch sử điển cố, ý tứ là doanh trung chỉ có 1900 cái bánh bao, không đủ chia đều cho 1950 tên lính, vì vậy tướng quân nghĩ ra một cái biện pháp, đó chính là bóc lột. . . Không, chính là lập được khen thưởng chế độ, kỹ thuật cường nhân có thể được hai cái bánh bao, những người khác chỉ có thể ba người cộng ăn hai cái bánh bao; mặc dù đều bị lính già chiếm tiện nghi, nhưng hành động này không chỉ có giải quyết bánh bao tranh chấp, còn hữu hiệu mà kích thích rồi tân binh cầu tiến tâm lý. . . Ách, ta suy nghĩ nhiều như vậy đề bên ngoài mà nói làm gì?"

"Đạo đề này tương đối đơn giản, nhưng nếu là dùng biện pháp dần dần, từng cái đi đoán lính già hoặc tân binh số người, tăng thêm thay tính toán mà nói, chỉ sợ cũng không thể so với Hàn Tín điểm binh đơn giản bao nhiêu, lúc này, liền cần dùng đến liệt phương trình pháp: Giả thiết lính già số lượng là ẩn số gặp. . ."

Chỉ cần hơn hai mươi hơi thở thời gian, Tô Nghi liền coi như ra câu trả lời.

Thối lui ra Luyện Binh Trảng, thực tế thời gian mới qua ba hơi thở trái phải, giờ phút này người khác đang ở khổ tư minh tướng, tính toán câu trả lời, ngay cả mấy vị số học hai cảnh Lão Quân tử cũng không ngoại lệ.

Tô Nghi khẽ mỉm cười, lập tức cầm bút viết câu trả lời.

Thấy vậy, trên bờ các khán giả neho mắt.

Chu Tài Thần cùng Đình Nhân khoe miệng kịch liệt run rẩy sức, bất an trong lòng tình cảm bàng bạc dừng động, thật giống như duyên vận áp cảnh.

"Lúc này mới thời gian ba cái hô hấp , tôi mười trù liền bắt đầu viết đáp án ?"

"Đạo đề này là so với Hàn Tín điểm binh đơn giản một ít , nhưng cũng không phải nhanh như vậy. . ."

"Chẳng lẽ tôi mười trù là ngẫu nhiên đoán một cái là trúng ?"

Mọi người đầy bụng hồ nghi.

Nhưng không ai dám lại đi chắc chắn Tô Nghi viết linh tinh , câu trả lời nhất định sai lầm rồi , rất nhiều người đi qua lên một đề giáo huấn , trên mặt mọi người thật giống như còn nóng bỏng đau đây.

"Không , không có khả năng! Lúc trước người Tô Nghi cũng đã may mắn lập tức đoán được trong miệng câu trả lời , nhưng lần trở lại này , tuyệt đối không thể , lão Thiên tuyệt đối sẽ không liên với chiều cổ người hai lần!"

Chu Tài Thần trong lòng điên cuồng hét lên , từ đầu chí cuối , hần đều tin chắc Tô Nghi chỉ là may mắn.

Đinh Nhân cắn răng , hốc mắt sắp nứt , bao gồm hần cái khác đại đa số người xem đều là như thế cảm thấy.

Chỉ có Liễu Tâm Chiêu , cùng với vị kia khiêm tốn nguyệt sọ trung niên ôm mặt khác cái nhìn.

Bọn họ cảm thấy , mặc dù Tô Nghi cũng không có tài số học lên đạt thành cảnh giới , nhưng hần có lẽ là chân chính trời sinh thần toán , hần có lẽ thật là băng vào thực lực của chính mình tính ra câu trả lời!

Tại mọi người khản trương trong ánh mắt , Tô Nghi nhanh chóng viết ra câu trả lời:

Lính già 450 người , tân binh 1,500 người.

Tại bút rơi lúc , đột nhiên , Tô Nghi cảm thấy trên bầu trời mấy đạo ý chí sôi trào lên , thật giống như toàn bộ không gian đều tại run rẩy lách tách , rung động không ngừng.

Trong nháy mắt , Tô Nghi cảm thấy mình mất tối sầm lại , tâm thần đi tới một chỗ trong hư không tối tăm.

Tại vô tận thâm thúy trong bóng tối , nắm chắc ngôi sao lóng lánh , như có mấy đạo ánh mắt đang nhìn chăm chú Tô Nghi.

Tô Nghi trong lúc hồn nhiên cảm thấy có áp lực cực lớn trấn ở trong lòng , trong lòng hiếu kỳ , nghĩ đến: "Lại là này mấy đạo khí tức quen thuộc , lúc trước ta đáp ra đề thứ nhất thời điểm , bọn họ cũng đã chú ý ta , giờ phút này ta đáp đúng đề thứ hai , bọn họ chẳng lẽ là ngồi không yên ? Lại đem ta triệu hoán tới đây. . . Nơi đây lại là nơi đó ?"

Lúc này , theo bên trái nhất tinh thần xông ra một trận hùng hồn thanh âm , thẳng tới Tô Nghi tâm thần.

"Lúc trước này đề giải thích thế nào ?" Đạo thanh âm này hỏi.

"Ây. . ."

Tô Nghi suy nghĩ một chút , hần đang mở bánh bao đề lúc dùng tới liệt phương trình phương pháp , tài năng được nhanh chóng cắt ra câu trả lời; mà liệt phương trình phương pháp tại cổ đại xưng là "Thiên nguyên thuật", sớm nhất xuất hiện ở nam Tống thời kỳ lý trị sở làm « trắc tròn biển kính » bên trong , tư tưởng sâu xa ở đạo , tên , mực Tam gia , người tây phương tại nói lên liệt phương trình phương pháp lúc , đã muộn ba bốn trăm năm.

Cái niên đại này trước « xung quanh bề toán kinh », Lưu huy sở làm « hải đảo toán kinh », cùng với Tô Xung Chi sở làm « tuyết thuật » chờ một chút số học kinh điển , cũng còn không có thể cụ thể mà nói lên liệt phương trình phương pháp; mà « cửu chương toán thuật » mặc dù có chữ viết tự thuật phương pháp thành lập này pháp , nhưng khuyết thiếu sáng tỏ khái niệm cùng bước , vì vậy , phương pháp kia là lần đầu tại Bình Phong Đại Lục xuất hiện.

Mà Tô Nghi trong lòng suy đoán , này mấy đạo ý chí chắc là vũ miếu bên trong mấy vị số học đại gia , đối với hần có khả năng nhanh chóng như vậy mà tính ra trước mặt hai đạo đề , hần là ôm lấy cực lớn hứng thú; nếu là Tô Nghi thuận miệng nói "Vận khí tốt" tới đối phó , chỉ sợ cũng rất khó lấp liếm cho qua.

Nơi này hình như là một cái khép kín thế giới , Tô Nghi cảm thấy coi như là đem liệt phương trình phương pháp nói ra cũng không khản yếu.

Ý nghĩ trong lòng kết thúc , Tô Nghi đem bánh bao lời giải pháp ung dung thông thả phân tích rồi đi ra , chỉ là đem ẩn số "Giáp" đổi về rồi "Thiên nguyên một", cũng chính thức đem liệt phương trình phương pháp đặt tên là "Thiên nguyên thuật".

"Lập thiên nguyên vừa là nào đó một cái", ý tứ chính là "Thiết ẩn số giáp là nào đó một cái".

Vì vậy , thiên nguyên thuật liền như vậy nói trước mấy trăm năm , xuất hiện ở Bình Phong Đại Lục bên trên.

Tô Nghi dứt lời , trước mặt tinh bày hơi hơi lay động , vô số đạo đậm bạc ngân quang tại những ngôi sao này bên trong đi tới đi lui , như là mấy vị tiên hiền đang trao đổi gì đó.

Chỉ chốc lát sau , theo nào đó ngôi sao trung truyền đến một giọng nói: "Thiện!"

Tô Nghi như trút được gánh nặng thở phào nhẹ nhõm , biết mình giải pháp đã được đến rồi công nhận.

Nhưng ngay lúc này , lại có một vị tiên hiền nói: "Người tuổi còn trẻ , làm sao cho ra thiên nguyên giải pháp ?"

Tô Nghi đã sớm chuẩn bị xong giải thích.

"Không dối gạt chư vị tiên hiền , tiểu sinh lúc đó từng tại số trong sách tiếp xúc qua bức này vấn đề , nghĩ thầm nếu trước phải suy đoán cuối cùng con số , tài năng ngược lại cắt ra loại này số học đề , sao không tại ngay từ đầu liền liệt ra một cái không biết cuối cùng con số , sau đó đem thay đẳng thức tiến hành lẫn nhau tiêu tan trao đổi đây? Có cái ý nghĩ này , lại kiên mấy năm suy nghĩ , cuối cùng tại năm nay hoàn thiện thiên nguyên thuật , lúc này mới được phơi bày tại chư vị tiên hiền trước mắt , nếu có sai lầm , xin mời chỉ trích." Tô Nghi một mực cung kính chấp tay nói.

Ý trong lời nói là đang nói: Hôm nay nguyên thuật cũng không phải là đột nhiên xuất hiện linh cảm , mà là mấy năm suy nghĩ mới được đi ra thành quả , rất có sức thuyết phục.

"Người từ nhỏ thông minh , có thể nói đại tài; mong rằng người không phớt trước công , nhưng tranh sớm chiều , cố gắng khai sáng số lý tiền lệ , leo lý tông vị trí!"

Này tiên hiền giọng vô cùng tăng lên , như là bởi vì có thể nhìn đến Tô Nghi bức này có đại tài số học hậu bối mà cảm thấy cao hứng.

Nhưng Tô Nghi nhưng là khóe miệng run lên: Đêm qua hắn mới vừa bị dự phong làm văn tông , nơi này tông vậy là cái gì ?

Đây là đại biểu Tô Nghi là tại Bình Phong Đại Lục được thừa nhận là văn lý toàn năng rồi sao ?

Chính bất đắc dĩ gian , Tô Nghi trong mắt cảnh tượng lần nữa nhất chuyển , trở lại lòng sông nơi.

Cái thế giới kia thời gian trôi qua cực kỳ chậm chạp , Tô Nghi phục hồi lại tinh thần lúc , thực tế cơ hồ chỉ qua rồi một trong chớp mắt.

Trên bầu trời mấy đạo tâm mất rồi đi một nửa , nhưng vẫn có mấy người ở lại nơi này , nhìn chăm chú Tô Nghi.

Sau đó , Tô Nghi nhìn đến trước mặt mình bài thi giấy nhanh chóng dâng lên , kèm theo sau lưng các khán giả kêu lên , lần nữa hóa thành một vệt lưu quang , chui vào bảng xếp hạng bên trong.

Mọi người ngẩng đầu nhìn lên , trên bảng xếp hạng Tô Nghi số điểm nhanh chóng giương cao , từ năm mươi đưa lên đến một trăm.

Qua hơn mười hơi thở sau đó , phó lão mới tính ra câu trả lời , được đến 30 phút , theo tên thứ tư tăng lên tới đệ nhị; vạn lão theo sát phía sau , được đến hai mươi phút , cùng người trước đặt ngang hàng đệ nhị; mà lúc trước vị kia xếp hàng thứ hai Lão Quân tử thì chậm rất nhiều mới đưa ra câu trả lời , bị chen đến rồi tên thứ tư.

Vị này Lão Quân tử nhìn một chút bảng danh sách , vừa nhìn về phía Tô Nghi bóng lưng , ánh mắt híp lại , nắm chặt hai quả đấm.

Đợt thứ hai bài thi , Tô Nghi lại vừa là số một!

Các vị người xem nhốn nháo hồng hồng , xôn xao không thôi.

"Này , lần này cũng là tô mười trù vận khí tốt ?"

"Hắn là không thể nào đâu , đây chính là liền với hai lần. . ."

"Chẳng lẽ , tô mười trù thật là trời sinh thần toán ?"

"Có thể trước đó cũng chưa nghe nói qua hắn có thần tính sự tích a."

"Tô tiểu hữu chi tài hoa cùng tiềm năng thật giống như lấy không hết , thật là đáng sợ."

"Đáng sợ ? Ta xem là Nhân tộc rất may mới đúng!"

Các khán giả nghị luận sôi nổi , mà Chu Tài Thần đoàn người tất cả đều mặt mũi cay đắng.

Đình Nhân chỉ cảm thấy một hơi thở ngắn ở ngực , tâm tình buồn rầu tới cực điểm , cũng không còn cách nào chịu đựng đi xuống.

"Không có khả năng! Cái này không thể nào! Tô Nghi nhất định là tại ăn gian! Hắn nhất định là sớm biết đáp án!" Đình Nhân lớn tiếng la hét nghi ngờ nói , thật giống như chó cùng đường quay lại cắn.

Mọi người ríu rít cười lạnh , còn không đợi phản bác , lại nghe ba một tiếng giong vang , Chu Tài Thần trực tiếp một lớn tát tai quăng Đình Nhân trên mặt.

Chỉ thấy Chu Tài Thần nổi gân xanh , hai mắt đầy máu , sắc mặt khó coi tới cực điểm.

"Đề mục là ta ra , ngươi cái này mắt mù ngốc ngếch!" Những lời này , cơ hồ là theo Chu Tài Thần trong kẻ rằng nặn đi ra.

Đinh Nhân sợ hãi không ngớt , trong lòng hận không được lại tiếp tế chính mình hai bàn tay.

Chung quanh người xem nghe được câu này , cười thật to như sấm vang , ngay cả kia nguyệt sẹo trung niên đều có chút không khỏi tức cười.

Đinh Nhân tiếng này nghi ngờ , thật giống như té phe làm chủ mỗi người một cái tát: Nói Tô Nghi cùng Chu Tài Thần cầu kết , từ trước biết rõ câu trả lời , ý tứ chẳng lẽ là Chu Tài Thần chỉ mong đem Trúc Quân Viên đưa cho Tô Nghi ?

Nhưng nhìn lúc trước đem Trúc Quân Viên đưa lên tiền thưởng hàng ngũ lúc , Chu Tài Thần kia một mặt đau lòng biểu tình , hiển nhiên là không vui đem chấp tay nhường nhịn.

"Xung quanh , Chu công tử , xin lỗi , tại hạ cũng không biết. . ." Đinh Nhân tay chân luống cuống đạo.

"Được rồi, lần sau không được phá lệ." Chu Tài Thần phát ông tay áo một cái , hừ lạnh nói.

Chủ hòa phái đoàn người ở giữa bầu không khí lúng túng tới cực điểm.

Bọn họ những người này liền với là Tô Nghi đào vô số đạo cái hố , sẽ chờ người sau hướng bên trong nhảy , kết quả này hai cuộc tranh tài đi xuống , Tô Nghi đối mặt với dưới chân cái hố , một bước liền nhảy tới , ngược lại đem bọn họ đẩy tới trong hố!

Nếu là đánh cuộc thua , đền sạch tiền thưởng ngược lại chuyện nhỏ , Chu Tài Thần nhưng không nghĩ chịu đựng Chu Học Thụ chỉ trích cùng oán trách.

Nhưng này chỉ là thứ yếu , mấu chốt là , Chu Tài Thần vẫn đặt lên Trúc Quân Viên!

Bạn đang đọc truyện *Binh Pháp Đại Thánh Convert* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 124: Di lãng một doanh lại một doanh

Trúc Quân Viên là Thánh thượng tại bị bệnh trước ban thưởng cho trung thư lệnh Chu Học Thụ , là Chu Học Thụ trân trọng nhất sự vật một trong , bình thường chỉ có ngày lễ ngày tết mới sẽ đi ở thêm mấy ngày , đối với hắn yêu quý không ngớt , cơ hồ là trong lòng hắn thịt.

Nhưng Chu Tài Thần lại tự tiện đem Trúc Quân Viên coi thành dẫn dụ Tô Nghi mắc câu tiền thưởng , nếu là mất đi hắn , người trước căn bản không dám tưởng tượng sẽ có gì đó trừng phạt đang đợi mình.

"Không được , ta vốn chỉ muốn số học cũng không phải là Tô Nghi cường hạng , chỉ cần đem hắn đẩy xuống nước , ta là có thể lập tức lặng yên không một tiếng động lấy hắn trên cổ thủ cấp , vì thế xin một vị số học hai cảnh lão đầu. . . Nhưng này Tô Nghi thật là ra ngoài người khác dự liệu , này hai đợt số điểm đi xuống , cơ hồ vượt qua hạng nhì gấp đôi nửa , tiếp theo mấy vòng , xem ra là không thể trông cậy vào cái kia không dùng hết đồ vật , ta phải tự mình hạ thủ."

Chu Tài Thần hít sâu một hơi , đối với bên người một vị hạ nhân thấp giọng lời nói nhỏ nhẹ một phen , người sau lập tức gật đầu lĩnh mệnh , lặng lẽ rời đi bờ đê.

Đối phương động tác nhỏ , bị nguyệt sẹo trung niên thu hết vào mắt.

"Lão Lãng , ngươi đi theo tên kia , xem hắn đến tột cùng muốn làm gì." Nguyệt sẹo trung niên phân phó nói.

Còn lại một vị tùy tùng gật đầu , lập tức xoay người đuổi theo Chu Tài Thần cái kia hạ nhân , lặng yên không một tiếng động treo ở người sau lưng , giám sát bí mật.

Cơ hồ là tại vị này họ Lãng tùy tùng sau khi đi ba hơi thở bên trong , lúc trước đi bốn phía điều tra tình huống lão toàn trở lại.

"Đại nhân , chung quanh không một tia gió thổi cỏ lay."

"Thật sao , ngươi cực khổ." Nguyệt sẹo trung niên gật đầu một cái.

"Chỉ là làm hạ quan kỳ quái là, này Tô Thủy Huyện cũng coi là thương mậu huyện lớn, bình thường trên quan đạo lui tới thương khách rất nhiều, cũng có rất nhiều người sẽ đến này năm dặm đình tạm ngừng, nhưng hôm nay nhưng là không một đoàn xe đi ngang qua, từ sáng sớm đến giờ đều là như thế."

"Ừ, chuyện này quả thật có chỗ kỳ lạ, ta hiểu được, không cần lại đi dò xét; lại lưu lại, cùng ta cùng nhau nhìn một chút tô mườì trừ tiếp theo còn sẽ có cái dạng gì phát huy đi."

Kia toàn họ tùy tùng gật đầu đáp dạ, nhìn về phía giữa sông bên trong.

Hai trăm hơi thở thời gian đã đến, một đạo chiêng đồng tiếng gõ vang, sở hữu còn không có đáp xong bánh bao đề quân từ tất cả đều cảm thấy bị một cỗ cự lực ngăn trở lấy, vô pháp hạ bút, chỉ đành phải ai thán buông tha.

Mọi người giương mắt vừa nhìn bảng danh sách, Tô Nghi sáng loáng một trăm phân treo cao đứng đầu bảng, đi theo phía sau ba vị bốn phần mười Lão Quân tử.

"Đây chính là thứ thiệt thiên tài a!" Đồng đảo người xem trong lòng than thở.

Đề thi thứ hai tương đối đơn giản, chừng trăm nhân trung chỉ có mười mấy vị không có ở trong vòng thời gian quy định viết ra câu trả lời, Giang Du cùng Ngô Hạp hai người cũng thật sớm viết ra câu trả lời, phân biệt tích lũy đến 20 cùng thập phần.

Còn không chờ Tân lão nhắc nhở, tất cả mọi người đều nắm chặt thành thuyền, ngay cả đồng đảo hai cảnh Lão Quân tử cũng không ngoại lệ.

Cho dù là hạng nhì, cùng Tô Nghi phân kém đều có sáu mươi phân!

Một trận sóng lớn lấy Tô Nghi làm trung tâm lao ra, trong chớp mắt vết sạch mặt sông, tất cả mọi người đều cảm giác dưới thân thể thuyền nhỏ thật giống như bị cuồng phong tịch quyển lá rụng bình thường, kịch liệt lắc lư, thân thể nghiêng về trước lần sau, đem hết toàn lực tài năng bảo trì thăng bằng.

Sóng lớn nhào tới bên bờ, bị một cỗ vô hình lực lượng lặng lẽ hóa giải, hồi phục bình tĩnh.

Một tua này, cơ hồ có chừng mười người rơi xuống nước, phần lớn đều là không phân quân tử, cùng Tô Nghi tồn tại một trăm phân phân kém, nhận được đợt sóng nổi bật mãnh liệt, cũng có mấy vị là không có bảo trì lại thăng bằng thập phần quân tử.

Nhóm thứ hai người rơi xuống nước bị đáy sông lực lượng vô hình nhờ lên thuyền, sau đó kêu thảm bị đuối về rồi bên bờ sông.

Những người này sau khi lên bờ, lập tức cảm thấy một trận gió nóng trào lên, quần áo trên người vậy mà tại ba hơi thở bên trong hoàn toàn hơi khô, cả người trên dưới không để lại một giọt nước tí.

"May mắn ta đây từ nhỏ bình hành cảm thật tốt. . ." Mặt sông sau khi bình tĩnh lại, Ngô Hạp lòng vẫn còn sợ hãi lắm bậm nói.

"Vòng kế tiếp nếu là tô mườì trừ lấy thêm số một, ta coi như không cầm cự nổi." Giang Du nâng trán thở dài.

"Ta còn có thể chống đỡ mấy vòng?" Một đám Lão Quân tử trở mắt nhìn nhau.

Giữa sông trung khí phân khẩn trương tới cực điểm, Tân lão thấy vậy cười nói: "Chư vị không cần lo lắng, vũ miếu uy năng vô biên, cho dù các người rơi xuống nước, sau khi lên bờ cũng ngay lập tức sẽ bị thổi khô, sẽ không khó chịu."

"Chúng ta mới không lo lắng cái này!"

Có vị người trung niên lập tức trở về rồi đầy miệng, lập tức làm mọi người hết sức vui mừng, cười nghiêng nghiêng ngửa ngửa, không khí khẩn trương bị quét một cái sạch.

Chu Tài Thần đoàn người lại một chút cũng không cười nổi.

"Chu công tử, nên làm cái gì a, này Tô Nghi thật giống như thật tinh thông tính toán, nếu là hấn tiếp được mấy vòng cũng cầm đến số một, người phía sau kia liền căn bản không có lật bàn cơ hội."

Đinh Nhân lo lắng, hấn chính là quyết tâm muốn đẩy Tô Nghi vào chỗ chết, vì thế cơ hồ dốc hết gia tài ra bộ phận tiền thưởng, nhất định phải để cho Tô Nghi bỏ ra lớn hơn đại giới!

"Tiếp được mấy vòng? Không có mấy vòng rồi, vòng kế tiếp kết thúc, ta sẽ để cho Tô Nghi lên đường!" Chu Tài Thần trầm giọng nói.

Đinh Nhân trong mắt lóe lên một luồng vui mừng, nhìn về Tô Nghi bóng lưng, cắn răng nghiêng lợi.

Trên bình đài, Tân lão tại công bố bánh bao đề câu trả lời chính xác sau đó, lại bắt đầu niệm tiếp theo đề đề mục:

Hoàng thúc đòi ngô trú di lãg, mùa hè chói chan mùa hè nóng bức độn sông nhỏ.

Tinh thần tan rã sinh bại triệu , nhưng lại trăm dặm lệnh liên doanh.

Thực quân hóng mát ba trăm dặm , đệ nhất bên trong ghim đệ nhất doanh;

Sau đó mỗi bên trong tăng một doanh , thực doanh bao nhiêu tràn đầy sâu lâm ?

Nghe đề mục , Tô Nghi trong mắt tia sáng kỳ dị lóe lên , thấy hán người hán đã bắt đầu vùi đầu tính toán , hán cũng không chút hoang mang mà tiến vào Luyện Binh Tràng.

Đạo đề này bốn vị trí đầu câu là giao phó bối cảnh , sau đôi câu mới thật sự là đề mặt.

Tô Nghi nhớ tới bối cảnh di lặc cuộc chiến.

Lại nói năm đó Quan Vũ chiến bại bị giết , từng cùng nó đào viên kết nghĩa Lưu Bị vì báo thù , nghiêng cả nước chi binh thủy lục tịnh tiến , chinh phạt Đông Ngô; Tôn Quyền cầu hòa không được , chỉ đành phải lệnh Lục Tốn dẫn quân nghênh chiến , mặt khác lại viết thư cùng tào ngụy xây xong , tránh khỏi bị hai mặt giáp công.

Lục Tốn sau khi nhậm chức lập tức tiến hành miếu tính , biết rõ Thực quân thế lớn , nhuệ khí chính thịnh , mấy phe thuộc về bất lợi trạng thái , cho nên trú đóng ở bất chiến , đợi quân địch mệt mỏi rồi tấn công.

Theo tháng giêng đến tháng sáu , Thực quân mấy phen khiêu khích cùng dụ địch , đều không cách nào lệnh Lục Tốn xuất chiến , lại kiềm lúc giá trị nóng bức khó chịu , Lưu Bị bắt đắc dĩ , chỉ đành phải để cho quân đội tại sâu trong rừng phân tán hạ trại , theo suối bên nước , dùng cái này hóng mát , chờ đợi sau đó thu mát mẻ lúc sẽ cùng Ngô Quân tiến hành quyết chiến.

Nhưng bởi vì Thực quân nơi trú quân quá mức tán , lại trú đóng ở trong rừng sâu , cực dễ phát sinh hoả hoạn; càng thêm Thực quân tinh thần tan rã , lòng quân uể oải , Lục Tốn thấy thời cơ đã thành thực , liền phát động đại quy mô phản công , lửa đốt liên doanh , cơ hồ tiêu diệt hết Thực quân; Lưu Bị chỉ muốn thân miễn , một mình chạy trốn tới Bạch Đế Thành , xấu hổ ở di lặc chiến bại , một bệnh không dậy nổi , như vậy ở Bạch Đế Thành chết bệnh.

Chiến thắng sau đó , Lục Tốn lo lắng nước Ngụy sẽ thừa dịp hù xâm phạm , lại kiêm Triệu Vân lĩnh hậu quân nơi phát ra , đã mất đi đánh chiếm Bạch Đế Thành thời cơ , vì vậy chủ động lui binh , cũng không phải là diễn nghĩa bên trong theo như lời Gia Cát Lượng bày bát trận đồ lui Ngô Quân; đúng như dự đoán , Tào quân quả nhiên công ngô , nhưng bởi vì Lục Tốn sớm có chuẩn bị , địch nhân không công mà về.

Đây là rất nhiều người đều biết lịch sử , Tô Nghi trong đầu né qua vô số trong tưởng tượng đoạn phim , đề xuồng trong lòng cảm khái , bắt đầu đề kế toán mục tiêu.

"Cuối cùng đôi câu đề mặt ý tứ là: Thực quân liên doanh ba trăm dặm , đệ nhất bên trong bên trong khu vực ghim có một doanh , sau đó mỗi một bên trong đều có một doanh , đến ba trăm dặm lúc , hán trong phạm vi ghim ba trăm cái doanh trại. . . Đây ghim không dưới chứ ? Liên như vậy , không nhìn đề mặt không hợp lý liền thôi , đạo đề này nếu là đem một dặm một dặm doanh trại gia tăng , không muốn biết tính tới khi nào đi , có thể hậu thế có cái Cao Tư cầu hòa phương pháp , có thể nhanh chóng tính ra loại vấn đề này câu trả lời: Chỉ cần đem đầu đuôi hai cái con số gia tăng , lại nhân với một trăm năm mươi. . ."

Tô Nghi lập tức thôi lui ra Luyện Binh Tràng , một bên lẩm bẩm "Đây quá đơn giản", một bên cầm bút viết câu trả lời.

Theo đề mục đọc lên , đến Tô Nghi nhắc bút , thực tế chỉ qua rồi hai hơi thở thời gian.

Các khán giả ngược lại hít một hơi khí lạnh , không người hét lên kinh ngạc , bọn họ toàn đều trầm mặc.

Liễu Tâm Chiếu trong lòng có một cỗ không hiểu tình cảm trào lên , hốc mắt vậy mà dâng lên một tràn đầy thu thủy , nếu là Tô Nghi lần nữa nhanh chóng đáp đúng thứ ba đề , liền cơ hồ không người nào có thể nghi ngờ hán "Trời sinh thần toán" danh hiệu!

Chu Tài Thần cắn chặt hàm răng , nắm chặt hai quả đấm , liên tục xuất chỉ khớp xương đều đã trắng bệch.

Sau đó , Tô Nghi bút rơi , trên giấy viết câu trả lời: 4515.

Trong giây lát , mảnh không gian này cảnh tượng vì đó hơi chậm lại , chung quanh hết thấy động tĩnh , bao gồm tiếng nước chảy , bờ đề lên các khán giả tiếng bàn luận xôn xao , chung quanh tiếng chim hót chờ một chút , tất cả đều vào giờ khắc này tắt , yên lặng như tờ.

Tô Nghi tò mò quay đầu nhìn lại , phát hiện tất cả mọi người động tác tất cả đều ngừng lại , thật giống như thời gian tạm ngừng ở này trong nháy mắt.

Lúc này , trên bầu trời có một đạo vĩ đại thân ảnh nổi lên , thanh sắc câu lệ đạo: "Ngay lập tức giải đề , chẳng lẽ lại là nguoi tổng kết ra mới cách tính ?"

Vị này tiên hiền trong lời nói tràn đầy hoài nghi , hiển nhiên cũng không tin tưởng Tô Nghi có thể ở hai hơi thở bên trong làm ra này đề , chung quy , đạo đề này nếu là dùng biện pháp dẫn động từng cái gia tăng , tốn thời gian tuyệt đối so với trước hai đạo Hàn Tín điểm binh cùng bành bao phân binh đề còn nhiều hơn.

"Đây lời giải pháp là tiểu sinh diệu thủ ngẫu nhiên được." Tô Nghi đổi một ý kiến.

"Giải thích thế nào ?"

"Lúc đó , tiểu sinh từng cùng mấy vị bạn cùng trường cùng đi mua bánh bao , đương thời trong tiệm bánh bao đã bán không sai biệt lắm , tiểu sinh chỉ thấy được đệ nhất lồng có một cái bánh bao , đệ nhị lồng có hai cái , thứ ba , bốn lồng có ba cùng bốn cái bánh bao , liền đột nhiên phát hiện , đầu đuôi hai lồng bánh bao cộng lại vậy mà cùng trung gian hai lồng giống nhau nhiều; đương thời còn lơ đãng , sau đó tình cờ nhớ tới , ý tưởng đột phát , phát hiện trong đó quy luật: Đầu hạng cùng đuôi hạng gia tăng , lại nhân với hạng đếm một nửa , liền vì câu trả lời cuối cùng! Tiểu sinh đem biểu thức số học thay rồi số lượng lớn hơn đề mục , cho ra câu trả lời cũng toàn bộ chính xác , đúng lúc tại hôm nay gặp này đề , quả thật may mắn." Tô Nghi trả lời ngay.

Bởi vì đây là chân nhân chuyện thật , Tô Nghi trả lời mặt không đỏ tim không đập , trên thực tế là ngược lại , hẳn là nhìn đến đạo đề này lúc mới nhớ tới lúc đó trải qua.

Vị kia tiên hiền yên lặng hồi lâu , đột nhiên một chút đầu , mặt mày hớn hở nói: "Đại thiện!"

Sau đó , tiên hiền biến mất , thời gian khôi phục lưu động , Tô Nghi thở phào nhẹ nhõm.

Trên bầu trời tầm mắt đã toàn bộ biến mất , tựa hồ là mấy vị tiên hiền tất cả đều công nhận Tô Nghi có thần toán chi tài.

Cùng lúc đó , trên mặt bàn bài thi giấy lần nữa bay lên , biến thành trên bảng danh sách một trăm năm mươi phân.

Bạn đang đọc truyện *Binh Pháp Đại Thánh Convert* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 125: Giang Du gặp nạn

Những người khác vẫn còn găng sức tính toán , không chút nào kết thúc khuynh hướng , chỉ có Tô Nghi một người đã tại hoạt động cánh tay , ưu tai du tại nhìn chung quanh.

Bờ đề lên người xem lâm vào khác thường trong trầm mặc , mười mấy hơi thở sau đó , mới có người mở miệng nói chuyện.

"Mười trù danh hiệu , vô cùng kì diệu."

"Ta muốn đề cho ta nhi tử bài Tô Di Thiên vi sư , tranh thủ cũng nên lên hẳn như vậy toàn năng."

"Thôi đi , tô mười trù kỳ tích thì không cách nào sao chép."

"Ta rất ngạc nhiên , trên đời này đến tốt cùng có chuyện gì có thể làm khó hắn ?"

Các khán giả nghị luận không ngừng. Đình Nhân khí khỏe miệng đều tím bầm , hơn nữa còn đang run rúc không ngừng.

Chu Tài Thần sắc mặt đen tới cực điểm , hẳn nhớ lại buổi sáng tranh tài còn không bắt đầu lúc , Tô Nghi cùng Liễu Tâm Chiêu liên thủ hãm hại hắn Trúc Quân Viên một màn.

Lúc đó Chu Tài Thần cho là Tô Nghi tuyệt đối không thể lấy được song hạng số một , vì dẫn dụ Tô Nghi dự thi vẫn đặt lên Trúc Quân Viên , bây giờ nhìn lại , Tô Nghi cơ hồ đã mười phần chắc chắn.

Chờ ở nói , Chu Tài Thần cho Tô Nghi đào cái hố to , nhưng nhảy vào đi lại là chính bản thân hắn.

"Phụ thân ban đầu nói quả nhiên không sai , ta thật không như cái này Tô Nghi . ." Chu Tài Thần trên mặt mơ hồ có hối hận về hiện lên , nhưng sau đó lại khôi phục kiên định , trong lòng oán hận nói , "Thế nhưng , người Tô Nghi vẫn chỉ là nhất giới nhà nghèo đệ tử , không hề nội tình có thể nói , ta nắm giữ năng lượng , đủ để nghiền nát người ngàn vạn lần khắp! Đạo đề này kết thúc , chính là người ngày giờ!"

Chu Tài Thần nắm chặt quả đấm , vì phụ thân đại kế cùng vinh dự , diệt trừ Tô Nghi một chuyện , tuyệt không có thể thất bại!

Giữa sông nơi , vị kia tên thứ tư Lão Quân tử tại 20 hơi thở sau đó mới nộp lên câu trả lời , lần nữa nhảy lên tới hạng nhì , vạn lão cùng phó lão theo sát phía sau , phân biệt lấy được rồi ba bốn tên.

Những người khác vẫn còn khựng chiêng gõ trống trong tính toán.

Bờ đề lên.

Đoan Mộc Chung cùng Cố Hưng Long nhìn thấy chủ hòa phải mặt đầy xanh mét thần sắc , trong lòng kêu to thống khoái , trên mặt trào thần tràn ngập , cơ sắc vẫn quyền.

"Ta cũng biết , tô mười trù làm sao có thể bị Chu Tài Thần loại này nhỏ nhỏ mảnh khỏe chỗ đánh bại." Đoan Mộc Chung mặt mày hớn hở đạo.

"Thôi đi , người lúc trước còn gấp nhảy tới nhảy lui đây." Cố Hưng Long lật một cái liếc mắt.

"Ho khan một cái , ta nội tâm nhưng là rất trầm ổn , không nói cái này. . . Giờ phút này nhìn đến tô mười trù thật không ngờ tinh thông tính toán , chúng ta chẳng bằng tiến cử hắn trở thành nhiệm kỳ kế Xu Mật Viện ty lộc dùng , ta nhớ được Giang huynh tháng tư muốn đi Ngô Quận tham gia Viện thí , đến lúc đó hắn chức vị liền muốn trông chỗ."

"Ty lộc dùng cũng không phải là tinh thông tính toán là có thể làm , còn phải tinh thông trong đó con đường , tô mười trù say mê quân nghiệp , làm sao có thời giờ học cái này; hơn nữa Giang huynh không phải đã nói rồi , tô mười trù cũng dự định tại năm nay tham gia Viện thí."

"Hai tháng không có cách nào đạt tới đỉnh phong võ sinh đi , hắn là phải đi thử một chút Viện thí độ khó , là năm sau làm chuẩn bị ?" Đoan Mộc Chung hỏi.

"Ta đoán đại khái là được , ta cùng Ngô huynh chính là ôm ý nghĩ như vậy , năm nay cũng đi thử kiểm tra Viện thí." Cố Hưng Long gật đầu.

"Đáng tiếc , ta năm nay mới thi đậu võ sinh , còn phải tích lũy một đoạn thời gian , không thể với các người bốn người cùng đi Ngô Quận rồi."

Hai người Đông Nam Tây Bắc mà tán gẫu , không chút nào rời lúc trước cảm giác khẩn trương

Mà ở bờ sông một đầu khác.

"Lão toàn , người chính mình cảm thấy Tô Nghi người này như thế nào ?" Nguyệt sẹo trung niên hướng bên cạnh người kia hỏi.

"Ngày sau lại vừa là một tôn Nhân tộc thần bảo hộ , lúc này , làm nghiêng cả nước lực trước bảo đảm ." Lão toàn trả lời ngay.

"Có thể chủ hòa phải muốn diệt trừ hắn , sao có thể bảo vệ được hắn đây?"

"Thiên hạ nhất thống thời cơ tổng hội tới."

Lúc này , lúc trước phải đi theo dõi Chu Tài Thần hạ nhân vị kia họ Lăng trung niên trở lại.

"Đại nhân , cái kia hạ nhân đi tới thượng du , cách nơi đây hơn 100 bước , sau đó ở nơi đó rửa tay sau rồi đi."

"Cũng chỉ là rửa tay ?" Nguyệt sẹo trung niên nhíu mày.

"Ừ."

"Ha ha , chỉ là rửa tay , cần gì chạy đến xa như vậy địa phương đi , hơn nữa còn là thượng du. . . Ừ ? Ta thật giống như có chút mặt mày , tạm thời rồi đi , các người giúp ta nhìn chăm chăm Chu Tài Thần , nếu là hắn dám đối với Tô Nghi xuất thủ , các người tại chỗ đánh chết."

Nguyệt sẹo trung niên nói xong liền đi , hai vị tùy tùng thì lễ một cái , sau đó nói nhỏ lên.

"Tại chỗ đánh chết Chu Tài Thần ? Ta cũng không gan này a , nếu là Chu Học Thư hỏi tới tội đến , ta có thể đảm đương không nổi , ta trên có già dưới có trẻ. . ." Lão Lăng nói.

"Dừng lại , ta phỏng chừng chờ chút Chu Tài Thần thật động thủ , người hạ thủ giết người có thể so với ai cũng nhanh. Tô mười trù phải chết bảo đảm , cho dù nghiêng toàn châu lực cũng sẽ không tiếc , đây là viện sự đại nhân chỉ thị , Chu Học Thư nếu là hưng sư vãn tội , hắn sẽ thay chúng ta chịu trách nhiệm." Lão toàn diện sắc kiên nghị , thật giống như đã sớm hạ quyết tâm.

"Ta rõ ràng ta rõ ràng , viện sự đại nhân thật đúng là yêu tài như con , chính là chúng ta tám gương!"

"Đó là tự nhiên."

Có người chú ý tới kia nguyệt sẹo trung niên trung tràng rồi chỗ , hướng hạ du Trường Giang phương hướng đi tới , nhưng không người biết rõ hắn đến tột cùng đi đâu.

Nguyệt sẹo trung niên biến mất quan đạo khúc quanh trung , sau đó thân hình vậy mà bay lên trời , trong nháy mắt liền biến mất ngay tại chỗ.

Giữa sông nơi , tranh tài còn đang tiến hành.

Mất thấy 200 hơi thở buông xuống , còn có tương đương một nhóm người không có thể cầm bút viết ra câu trả lời , Tân lão nhỏ bé không thể nhận ra mà lắc đầu một cái , lầm bầm nói: "Lúc này lại phải có nhiều người hơn rơi xuống nước."

Đếm đến thời gian , Tân lão làm người ta gõ vang chiêng đồng.

Lòng sông truyền tới liên miên than thở tiếng , chỉ nhờ vào lần này tính toán lượng thực sự quá lớn , rất nhiều người đều không thể tới kịp đáp xong.

Một tua này , Tô Nghi cùng hạng nhì phân kém đạt tới tám mươi phân!

Mà còn có rất nhiều người vẫn tại linh phân bồi hồi không tiến lên , phân kém đạt tới một trăm rưỡi.

Nghe được chiêng đồng vang , cơ hồ sở hữu người dự thi đều lông tóc dựng thẳng , thần sắc khẩn trương tới cực điểm , không cần bất luận kẻ nào nhắc nhở , bọn họ theo bản năng phải nắm chặt rồi thành thuyền.

Cơ hồ là trong nháy mắt sau đó , lấy Tô Nghi làm trung tâm , một trận sóng lớn thật giống như vạn mã bốn đẳng bình thường hướng bốn phía nhào tới.

Cái này sóng cơ hồ có cao một trượng , bằng mọi người tọa hạ như vậy một chiếc thuyền con , lại có ai có khả năng bảo trì thăng bằng ?

Trong lúc nhất thời , trên mặt sông kinh thanh nổi lên bốn phía , hoảng thanh âm như nước thủy triều , bờ đề lên các khán giả tim đập như đánh trống , cũng muốn nhìn một chút ở đây chờ sóng lớn xuống , ai có thể kiên trì nổi.

Sóng lớn đi qua , mọi người định thần nhìn lại , nhất thời ngược lại hít một hơi khí lạnh.

Bởi vì , còn chờ ngồi vững trên thuyền , cũng chỉ còn lại có mười mấy người!

Còn lại tám mươi, chín mươi người , vậy mà tất cả đều bởi vì phân kém quá lớn, vô pháp bảo trì thăng bằng mà rơi xuống trong nước!

Các khán giả trở mắt nhìn nhau , bọn họ tại ngay từ đầu đoán được số học quy tắc tranh tài lúc , còn tưởng rằng tiếp đó sẽ là một hồi kịch liệt đấu võ , nhất định sẽ từ mấy vị số học hai cảnh Lão Quân từ thủ lĩnh bảng danh sách , mặc dù sẽ có một ít người xấu dần dần rơi xuống nước , nhưng có lẽ sẽ ở cuối cùng vàng thứ mười mới có thể phân ra thắng bại.

Nhưng , Tô Nghi lấy hấn kỳ tích , đem so với thi đấu bó buộc ngăn cản ở vòng thứ ba , còn không có tiến hành được một nửa , liền cơ hồ phân ra được thắng bại , đặt hấn song hạng đệ nhất vị trí!

Nếu là Tô Nghi vòng kế tiếp lại lấy được số một, chỉ sợ cũng liền mấy vị Lão Quân từ cũng không thể ngồi vững trong thuyền đi ?

Chỗ có người trong lòng mong mỏi cái kia tình cảnh.

Nhưng ở cách xa đám người bờ đề lên.

"Sẽ không còn có vòng kế tiếp rồi." Chu Tài Thần phát ra cười lạnh một tiếng , trầm giọng nói , "Động thủ!"

Một tên hạ nhân khề gật đầu , lặng lẽ bóp nát trong tay một mực cầm lấy thạch châu.

Giữa sông nơi.

Nhóm lớn người rơi xuống nước oán trách leo về rồi trong thuyền , thuyền bè tự động mang bọn hấn lái về phía bên bờ , bọn họ đã không thể tham gia nữa tiếp được so tài.

Ngô Hạp cũng là bất hạnh rơi xuống nước người kia.

"Ai yêu , một thân ẩm ướt , thật là khó chịu chết , về sau ta đây được hấp thụ giáo huấn , không bao giờ nữa cùng tô mười trù cùng sân khấu thi đấu. . . Ồ , Giang huynh đây?"

Ngô Hạp đưa mắt nhìn chung quanh , không thấy Giang Du nổi lên , hấn vị trí trước kia chỉ còn lại có một Diệp Không đung đưa thuyền nhỏ.

Tô Nghi nhìn chăm chăm Giang Du ban đầu chỗ ở thuyền không , hơi nhíu mày , theo bản năng nhìn về phía đáy sông.

Nhưng mà , nước sông xanh rờn một mảnh , bèo um tùm , lại trải qua lúc trước sóng lớn xài uống , căn bản không nhìn thấy dưới mặt nước tình huống.

Trên bờ , Đoan Mộc Chung cùng Cố Hưng Long hai người cũng là đầy mặt nghi vấn , rơi xuống nước tám mươi, chín mươi người cơ hồ tất cả đều nâng lên , vậy mà duy chỉ có không thấy Giang Du.

Theo lý thuyết , vũ miếu uy năng là không có khả năng xuất hiện loại này sai lầm.

Người nào cũng không có chú ý đến , Chu Tài Thần khóe miệng đột nhiên nổi lên một đạo âm hiểm nụ cười , nhưng nhanh chóng tiêu tan.

Mọi người chính hồ đoán loạn đạo gian , đã có người chuẩn bị xuống nước cứu rồi , nhưng vào lúc này , Giang Du theo mặt nước toát ra đầu.

Nhưng hấn đã bị vọt tới hạ lưu , cách mình thuyền nhỏ đã có hai xa mấy chục bước , hơn nữa thần sắc thập phần kinh hoàng!

"Đừng, đừng tới!"

Giang Du rỗng to một câu , sau đó lại chợt bị kéo trở về dưới mặt nước.

Không sai , là bị "Kéo về trong nước" !

Tô Nghi thấy vậy , trong lòng căng thẳng: Người bình thường coi như không còn quen thuộc thủy tính , cũng không khả năng chìm nhanh như vậy!

Dưới mặt nước nhất định có một cỗ lực lượng khổng lồ tại kéo lấy Giang Du , hướng hạ du đi tiếp!

Hơn nữa , người bình thường rơi xuống nước hẳn là hô to "Cứu mạng", nhưng Giang Du lại là kêu "Đừng tới đây", điều này nói rõ cái gì ?

Điều này nói rõ rồi , hẳn tất nhiên là tại đáy nước thấy được cực kỳ đáng sợ sự vật!

Một số người cũng lập tức kịp phản ứng , vội vàng hướng hạ du chạy đi , trong đó tự nhiên bao gồm Đoàn Mộc Chung , Cố Hưng Long cùng Ngô Hạp ba người.

Những người này lập tức kéo theo nhiều người hơn , trong nháy mắt , cơ hồ sở hữu phái nam , có gần hai trăm người mênh mông cuộn cuộn hướng hạ du phương hướng đuổi theo , bọn họ có thể không muốn nhìn thấy tại quần tử hội lên bởi vì chơi qua đầu mà gây ra nhân mạng.

Nhưng có vài người lại phát hiện , Chu Tài Thần đoàn người mặc dù bước ra bước chân , nhưng lại cố ý thả chậm tốc độ , rơi vào đám người cuối cùng.

Rất nhiều người trong lòng thầm mắng , nhưng cứu người quan trọng hơn , không người để ý Chu Tài Thần.

Liễu Tâm Chiêu xách chân nhỏ chạy ra hai bước , lập tức lắc đầu một cái , đối với hai vị thiếp thân nha hoàn nói: "Chúng ta không chạy nhanh , hai người các ngươi nhanh đi bắt chuyện trong đình tiểu nhị , để cho bọn họ ôm lên cung tên , đánh xe theo kịp , ta cuối cùng có một ít dự cảm không tốt."

Thanh nhi cùng ngày mai lập tức đáp dạ rồi đi.

Mà lão toàn cùng lão Lăng hai người hai mắt nhìn nhau một cái , nghiêm túc gật gật đầu.

Hai người bước ra chân , sai bước , trong nháy mắt liền vọt tới đám người phía trước nhất , hơn nữa còn đang gia tốc.

Trong mắt rất nhiều người xôn xao lên về vui mừng , cứ như vậy tốc độ , nhất định có thể vượt qua cũng cứu về Giang Du.

Cũng không biết hai người này là cao nhân phương nào ?

Nhìn không ngừng toát ra mặt nước đại khẩu hô hấp , sau đó lại bị cự lực kéo về đáy nước , không ngừng đi xa Giang Du , giữa sông trung còn ở tại thuyền nhỏ lên mười mấy vị người dự thi trở mắt nhìn nhau.

Bạn đang đọc truyện *Binh Pháp Đại Thánh Convert* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 126: Thủy khẩu nhập cảnh!

"Đáng ghét , ta ở nơi này trên thuyền , phải thế nào đi cứu Giang huynh ?" Tô Nghi một quyền đập phải thuyền dọc theo lên , mặt có vẻ không cam lòng.

Nhiều lần chiếu cố chính mình có người đổi mặt uy hiếp tánh mạng , Tô Nghi vậy mà một bước đều không nhúc nhích được.

Coi như là nhảy xuống nước đi bơi tới bên bờ , cũng không kịp a!

Nhưng ở lúc này , thật giống như cảm nhận được Tô Nghi nội tâm gấp gáp , dưới chân hắn thuyền nhỏ vậy mà một cái quay đầu , thẳng tắp hướng hạ du vội vã đi.

Tô Nghi lao đảo một cái , lập tức đứng vững , dưới chân thuyền thật giống như mũi tên rời cung , ra roi thúc ngựa , tại mấy cái trong chớp mắt liền vượt qua trên bờ đuổi theo đám người , thậm chí mơ hồ có vượt qua lão toàn cùng lão Lăng hai người tình thế.

Trên bờ mọi người lấy làm kinh hãi , mặc dù cách xa , nhưng rất nhiều người cũng ngay lập tức sẽ nhận ra , này Diệp Phi tri thuyền nhỏ thượng nhân ,

chính là Tô Nghi.

"Tô Di Thiên đây là làm gì đó kì mưu ?" Rất nhiều người vừa chạy lấy , một bên lăm bắm.

Mà ở lại giữa sông tại chỗ mười mấy người trở mắt nhìn nhau.

Có trung niên nhân vỗ một cái thành thuyền , nói: "Mau đuổi theo đi . . Ngươi ngược lại mau đuổi theo đi a!"

Nhưng mà thuyền bè vẫn không nhúc nhích.

Có mấy cái quen thuộc thủy tính người trung niên lập tức nhảy cầu bơi về bờ sông , cũng không lo ướt nhẹp cảm giác khó chịu , không nói tiếng nào liền hướng hạ lưu chạy đi.

Mấy cái Lão Quân từ vò đầu bứt tai , chỉ cảm thấy trong lòng vạn bất đắc dĩ , đừng nói bọn họ không tập thủy tính , coi như là bơi về bên bờ , cũng không chạy nhanh , vì vậy chỉ có thể cầu nguyện.

"Ai , hy vọng tiểu huynh đệ kia có thể bình yên vô sự."

Tô Nghi trên mặt sông một thuyền tuyết ruộng được tưới nước bay vùn vụt , nội tâm nhưng là nghi ngờ nặng nề , như có duyên vãn đề ở trong lòng.

"Đến tột cùng là ai tại dưới mặt nước kéo Giang huynh , chẳng lẽ đây cũng là Chu Tài Thần múa vai diễn ? Vấn đề là , hắn không phải muốn nhắm vào ta sao , vì sao phải đem người không liên quan lôi xuống nước ?"

Tô Nghi theo đuổi hồi lâu , vẫn khoảng cách Giang Du có một khoảng cách , không khỏi lòng như lửa đốt.

"Chu Tài Thần kết quả thế nào muốn làm chuyện loại này ? Cũng không biết Giang huynh còn có thể kiên trì bao lâu , này cũng muốn lái ra hơn hai trăm bước , chẳng lẽ là muốn kéo tới trong Trường Giang ? Bây giờ cách năm dặm đình càng ngày càng xa. . ."

Nghĩ đến đây , Tô Nghi hai tròng mắt thỉnh linh sáng lên.

"Đúng rồi , ta nghĩ ra rồi huyện thành vũ miếu uy năng phạm vi bao trùm là trong thành trì , cùng với chung quanh năm dặm mà , mà năm dặm đình vừa vặn thuộc về này bên bờ chỗ! Nếu là rồi đi năm dặm đình , liền vô pháp hưởng thụ được vũ miếu che chở , cho nên cách xa huyện thành nông thôn lúc nào cũng nhận được cường đạo quấy rầy. . . Chu Tài Thần đoán chừng là muốn mượn Giang huynh nguy cơ , đám đông đưa tới vũ miếu phạm vi bao trùm , sau đó. . ."

Tô Nghi càng nghĩ càng thấy được sợ hết hồn hết vía , trung thư lệnh bố trí bắt đầu dần dần lộ đầu mối , khiến hắn trong lòng mơ hồ có vẻ bất an cùng lo âu bay lên.

Nhưng Tô Nghi vẫn thần sắc kiên nghị , cắn răng nói: "Có người ngàn cân treo sợi tóc , ta lại làm sao có thể bỏ qua không để ý! Tùy ý người Chu Học Thư bày ngàn vạn cạm bẫy , ta Tô Nghi coi như là nhảy nhảy một cái thì thế nào ?"

Ý nghĩ trong lòng hạ xuống , dưới chân thuyền nhỏ lại đột nhiên gia tốc , nhất cử vượt qua lão toàn lão Lãng hai người.

Người sau hai người đồng loạt xông ra về kinh ngạc , nhìn nhau liếc mắt , lão nói hết: "Đã rồi đi vũ miếu ảnh hưởng phạm vi rất xa , xem ra Chu Học Thư mưu đồ không nhỏ a."

"Ừ, người bảo vệ tô mười trù , ta muốn biện pháp cứu tiểu huynh đệ kia."

"Được."

Hai người thương lượng xong , lập tức chia nhau hành động , một người theo sát Tô Nghi , một người toàn lực gia tốc , đuổi theo Giang Du.

Chu Tài Thần đoàn người xa xa treo ở đám người phía sau , từ từ chạy , thật giống như rèn luyện thân thể.

"Nhanh , nhanh! Chờ vừa đến bờ Trường Giang. . . Phụ thân , ngài đại cục tức thì thành công , mà ta , chính là chủ hòa sự nghiệp người mở đường!" Chu Tài Thần trên mặt gạnh lên một vết âm hiểm nụ cười.

Đinh Nhân đem đối phương ni non rõ ràng bắt lọt vào trong tai , trong lòng trôi giạt dục tiên , đại thù tại báo cảm giác hưng phấn cơ hồ khiến tâm thần hân xôn lên Vân Tiêu.

Hắn phảng phất đã thấy không lâu sau , Tô Nghi đem phơi thầy hoang dã tình cảnh; một khắc kia , Đinh Nhân đã không biết mình đến tột cùng chờ đợi bao lâu.

"Tô Nghi a Tô Nghi , người phong quang rồi hơn một tháng , rốt cuộc phải đến cuối , ta đây liền tiễn ngươi lên đường a! Bất quá người không cần cảm thấy tịch mịch , người nhà người cũng chẳng mấy chốc sẽ đi xuống cùng ngươi!" Đinh Nhân trong lòng cất tiếng cười to.

Nhưng mà ngay tại giờ phút này , bọn họ lại thấy đến Tô Nghi theo Gia Cát trong túi lấy ra một thanh trường cung tới.

Chu Tàì Thần nhú mảy , Đình Nhân mặt trào nghi vấn.

Vì đề phòng bất cứ tình huống nào , Tô Nghi tại Gia Cát trong túi chất đóng các loại cung và mảy đại chông mũi tên , không gian chỉ có dài một trượng rộng cấp một Gia Cát túi , cơ hồ bị cung tên chiếm cứ một xó xinh.

Giờ phút này chút chuẩn bị cuối cùng có đất dụng võ.

Tô Nghi trong mắt , chiếu ra rồi một cái màu trắng tỏa liên.

Ổ khóa này một đầu thật chặt bọc tại Giang Du trên cỏ , mà đổi thành một đầu ẩn sâu dưới nước , không biết bị người nào dính dấp.

Nếu không phải Giang Du hai tay một mực chụp vào cổ mình , Tô Nghi thật đúng là không có biện pháp theo trong đợt sóng phân biệt ra được này căn ổ khóa tới.

Rồi Giang Du chỉ còn hơn năm mươi bước rộng cách , Tô Nghi một cước bước lên mũi thuyền , giương cung lắp tên.

Trên bờ những thứ kia rơi ở phía sau mọi người rồi rít dừng bước , nhìn về Tô Nghi , mỗi người đều trở mắt ghen hợm: Hẳn đây là muốn làm gì ?

Chỉ có lão toàn lão Lăng hai người giương lên hai hàng lông mày , như là biết Tô Nghi ý nghĩ trong lòng.

Tô Nghi nhắm ngay xích sắt , trong lòng tính toán mũi tên tốc độ phi hành , Giang Du bị kéo túm tốc độ cùng với xung quanh tốc độ gió , thật giống như vào giờ khắc này , khắp thiên hạ xạ nghệ quân tử thuật bắn kinh nghiệm , đều bị Tô Nghi hạ bút thành văn , sử dụng linh hoạt.

Cho dù dưới chân thuyền bè đứng đưa không ngớt , cho dù xa xa mục tiêu chột thẳng chột hàng , cho dù xung quanh hoàn cảnh là như vậy huyền ảo , cũng không có cách nào rung chuyển Tô Nghi chuyên chú thần sắc.

Tô Nghi lỏng ngón tay ra , mũi tên lập tức gào thét \*\* \*\* mà ra , lúc rời giây cung trong nháy mắt tuôn ra hoang mang liệt diễm , đem trọn mũi tên bọc trong đó.

Cơ hồ là trong cùng một lúc , một đạo cự điều hư ảnh hiện lên , trợ giúp mũi tên này chuẩn xác hơn đánh về phía mục tiêu.

Tại toàn bộ người khiếp sợ đến tốt đỉnh trong ánh mắt , đạo kia hoa điều hư ảnh chuẩn xác nhào tới Giang Du phía trước , lấy hấn mờ sắc xông đoạn thủy dưới mặt tỏa liên.

Giang Du lúc này mới dừng lại , hai chân đạp một cái , nổi lên mặt nước , liên tục ho khan một trận , từng ngụm từng ngụm hô hấp.

Trên bờ mọi người lúc này mới dừng lại , rồi rít thở phào nhẹ nhõm.

Tô Nghi khu sử thuyền nhỏ , hạ xuống tốc độ , vững vàng dừng ở Giang Du bên cạnh , cũng kéo người sau một cái.

"Hô , hô. . . Ta thiếu chút nữa đã cho ta phải chết."

Giang Du mặt đầy mồ hôi leo lên thuyền , trước đây trong nước không ngừng giãy giụa , đã sớm làm hấn sức cùng lực kiệt.

Nhưng hấn vẫn là liên vội vàng nói: "Tô mười trù , đại ân không lời nào cảm ơn hết được , vội vàng trở về bờ , để cho tất cả mọi người trở lại năm dặm đình đi!"

"Đến tốt cùng xảy ra chuyện gì ?" Tô Nghi cau mày.

"Ta cũng không cách nào hình dung , tóm lại , dưới đáy nước có cái gì kinh khủng đồ vật , chỉ sợ sẽ là Chu Tàì Thần bố trí , vội vàng trở về năm dặm đình." Giang Du sắc mặt nóng nảy.

Tô Nghi gật đầu một cái , hấn cảm giác rồi đi vũ miếu phạm vi sau , dưới chân thuyền nhỏ cũng cầm cự không được bao lâu , tức thì tiêu tan , chỉ có thể điều động hấn chạy trở về bên bờ.

Ở trên cao bờ trước , Tô Nghi đưa tay đi hỗ trợ giải Giang Du trên cỏ tỏa liên.

Nhưng nhưng Tô Nghi tiếp xúc được tỏa liên lúc , lập tức cảm thấy mình trong cơ thể tinh thần vậy mà đại lượng chạy mất , lấy hấn tướng tài một thước hai tấc tinh thần lượng , sợ rằng không có mười hơi thở sẽ bị hấp thu hết sạch , mà Giang Du lại miễn cưỡng bị ổ khóa này bao lại hơn 100 hơi thở thời gian , có thể thấy người sau trong cơ thể tinh thần sợ rằng đã sớm tiêu hao sạch sẽ.

"Khó trách , ta lúc trước còn kỳ quái , Giang huynh là một gã võ sinh , có tinh thần gia trị , đủ để trong nước lỏng ra cái này tỏa liên , bây giờ lại bị kéo đến nơi này tới."

Tô Nghi nghĩ thầm , lập tức dùng hai tay bắt lại tỏa liên , tinh thần rót vào thể xác , cả người lực lượng bùng nổ , vậy mà miễn cưỡng mà đem này màu trắng tỏa liên cho kéo thành hai đoạn.

Cảm nhận được trong cơ thể lại bắt đầu khôi phục tinh thần , Giang Du thần sắc kinh ngạc , không nghĩ đến Tô Nghi lực lượng lại to lớn như thế.

Hai người trở lại bên bờ , Ngô Hạp cùng Cố Hưng Long hai người lập tức đỡ suy yếu không gì sánh được Giang Du.

Chu Tài Thần chỉ huy hần lũ chó săn mới chạy tới , liếc mắt nhìn thấy Tô Nghi đã đem Giang Du cứu , khẽ nhủ mảy.

"Nguyên bản kế hoạch là đem tên kia kéo tới xa xa , càng đến gần Trường Giang ta thì càng có lợi , không nghĩ đến chỉ kéo một dặm mà liền bị đánh gãy , này Tô Nghi thời thời khắc khắc ra ngoài ta dự liệu , khó trách phụ thân một lòng phải trừ hết hần , người này sống tiếp phải là gieo họa! Giờ phút này mặc dù cách năm dặm đình không xa lắm , nhưng cũng đủ rồi."

Ý tưởng hạ xuống , Chu Tài Thần lập tức nhìn về phía Đình Nhân.

Người sau trong nháy mắt hội ý , mừng tit mắt , theo trong tay áo lấy ra một nhánh ngón tay dài ngắn sáo ngọc , khoác lên bên mép thổi lên.

Này sáo ngọc phát ra lạng yên không một tiếng động ba động , không có tại chỗ bọn quân tử phát giác.

Nhưng lão toàn cùng lão Lăng hai người lại rõ ràng cảm nhận được , có một cổ vô hình ba động lướt qua bọn họ da thịt.

Lão toàn tâm trung hơi kinh ngạc , lão Lăng đối với Đình Nhân trợn mắt nhìn.

Bọn họ đều rõ ràng mà nhớ tới này cây sáo đặc tính: Đây là Doanh Châu Hoán Linh Dịch a! Chỉ có đặc định một ít Hải Thần Tộc , mới có thể nghe được cái này cây sáo đặc thù ba động , mà cao cấp bậc sĩ tử cũng có thể hơi cảm nhận được.

Đình Nhân bị trường sắc mặt run lên , chợt dạ không ngớt , như là hoàn toàn không ngờ tới hần động tác nhỏ sẽ bị người phát hiện.

Chu Tài Thần cũng là hai mắt hơi chăm chú: Hai người này là từ đâu tới ? Vậy mà có thể nhận ra được Hoán Linh Dịch ba động , hần căn bản không nhớ kỹ có cho hai người này phát qua thiệp mời.

Trong lúc bất chợt , mặt sông vội vàng , tất cả mọi người đều có thể nhìn đến nước sông thật giống như bị nấu sôi rồi bình thường không ngừng nổi bọt.

Còn không đợi mọi người kịp phản ứng là chuyện gì xảy ra , mặt sông trong nháy mắt kích thích vô số đạo cột nước , cơ hồ có hơn một ngàn tên vóc người khác nhau sinh vật theo đáy sông trung thoát ra , bọn họ phần lớn cũng có thể nhảy một cái cao ba trượng , ầm ầm đập rơi xuống mặt đất , đem mấy chục bước ra ngoài con đường phía trước hoàn toàn phong tỏa.

Những sinh vật này sắc mặt dữ tợn nhìn chăm chú mọi người , tản mát ra bằng bạc cảm giác bị áp bách.

Tô Nghi vội vàng định thần nhìn lại , phát hiện những sinh vật này bên trong lại có đứng thẳng loài người tôm cua , cùng với một ít cầm ngư nhân , mỗi người người mặc đủ mọi màu sắc khôi giáp , trong đó càng là không thiếu một ít hình thể bằng Big Shark người cùng nửa kinh người , phần lớn cảm giác bị áp bách đều đến từ... sau.

Vậy mà tất cả đều là Hải Thần Tộc!

Mọi người kinh hãi không thôi: Một ngàn này nhiều Hải Thần Tộc bên trong , tương đương một bộ phận tôm cua tạp ngư phần lớn đều là lăng tử cùng biến tốt , tương đương với Nhân tộc võ sinh cùng tướng tài.

Mà những thứ kia Sa Ngư nhân cùng nửa kinh người trung , thậm chí còn có một ít rất có uy hiếp thập phu , Bách phu trưởng , số ít mấy vị Sa kinh thậm chí có Thiên phu trưởng khí tức , tương đương với Nhân tộc quốc sĩ!

Mà nhìn những thứ này Hải Thần Tộc tất cả đều hung thần ác sát , bên ngoài thân hiện ra ám trầm nhan sắc , rất nhiều người không khỏi liên tưởng đến một cái từ: Thủy khẩu!

...

Bạn đang đọc truyện *Binh Pháp Đại Thánh Convert* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 127: Tiếp viện không có khả năng có

...

Hải Thần Tộc bên ngoài thân bình thường đều là nhan sắc xinh đẹp , rực rỡ rực rỡ , chỉ có gặp phải Doanh Châu xua đuổi , mất đi Tô Long che chở Hải Thần Tộc , bên ngoài thân mới có thể âm thầm vô quang.

Nói cách khác , một ngàn này Hải Thần Tộc , chính là một ngàn tên cường đạo a!

Tại chỗ một trăm hai trăm vị quân tử , phần lớn vẫn chỉ là người bình thường , võ sinh tuy có , nhưng tướng tài trở lên rất ít , như thế nào ngăn cản những thứ này vô luận là binh lực , vẫn là lực lượng cao cấp gấp mấy lần ở mấy phe thủy khấu ?

"Đại gia , mau trở về! Chạy về nắm dặm đình! Dám chiến đấu , đều theo ta lưu lại , che chở những người khác rút lui!" Lão Lăng lập tức rống to , đồng thời cùng lão toàn cùng nhau cản ở phía sau , để phòng thủy khấu môn nhất cử nhất động.

Một số người lập tức kịp phản ứng , xoay người lại liền hướng tới lúc đường chạy đi , rất nhiều người nhưng là lưu lại.

Thấy mọi người chạy trốn , thủy khấu môn cũng không gấp đuổi theo , ngược lại là bật phát ra cười rộ , thật giống như là tại cười nhạo Nhân tộc nhát gan.

Bọn họ chẳng qua là hiện ra cái tướng , cũng còn không động đao thương đây, Nhân tộc dĩ nhiên cũng làm đã sợ vỡ mật.

Bất quá không người để ý sau lưng cười nhạo , con kiến hôi còn sống trộm a.

Tô Nghi quay người lại , lập tức lấy làm kinh hãi: Lại có năm chiếc xe ngựa đối diện lái tới , lên trước một chiếc , chính là Liễu Tâm Chiếu xe.

"Ba vị , mau đưa Giang huynh nâng đỡ xe đi , có thể chạy liền chạy mau." Tô Nghi vội vàng hướng ba người nói.

"Ta lúc trước bị đẩy vào đáy nước , nhìn đến chính là chỗ này chút ít thủy khấu , đương thời còn không xác định , hiện tại cuối cùng có thể chắc chắn rồi , những người này đã sớm trước đó mai phục ở đáy sông , một mực đi theo chúng ta!" Giang Du mất hết hồn vía đạo , như là nhớ lại lúc trước kinh khủng trải qua.

"Chớ nói chuyện , ta đẩy dìu người lên xe , người và tô mườì trừ cũng không thể chết tại đây." Ngô Hạp nói.

Bên kia Đoàn Mộc Chung cũng gật đầu liên tục , Giang Du cùng Tô Nghi là này hai giới thi huyệt án kiện đầu , tiền đồ quang minh , bay xa vạn dặm , nếu là chết ở chỗ này , chính là toàn thể Nhân tộc tổn thất.

"Nói cái gì không may mắn , chúng ta đều không thể chết ở chỗ này." Cố Hưng Long mắng.

Mọi người rí rít hướng mấy chiếc xe ngựa vọt tới , đoàn xe ngừng lại , Tô Nghi đi tới Liễu Tâm Chiếu xe ngựa trước mặt , lại thấy đến nàng bóc màn xuống xe ; lại nhìn một cái bên trong xe , Tô Nghi nhất thời trợn trắng mắt , bên trong vậy mà chất đầy cung tên.

"Người đây là phải làm gì ?" Tô Nghi nâng trán.

"Híc, tiểu nữ chỉ là để ngựa vạn nhất , không nghĩ đến thủy khấu thật không ngờ chỉ chúng , kia. . . Vẫn là rút lui tương đối khá ?"

"Đương nhiên , cũng không biết kia hai vị tiền bối là thân phận gì , có thể hay không ngăn trở thủy khấu truy bức , chúng ta hay là trước đi rút lui đi , cây cung tên đều dời xuống tới."

Năm chiếc xe chất đầy cung tên , Tô Nghi lúc này mới biết được Liễu Tâm Chiếu hành động lực mạnh đến mức nào.

Mọi người rí rít đem cung tên dời xuống xe , để cho thân thể suy nhược chạy chậm người lên xe trước.

Tại chỗ phần lớn đều là chân quân tử , đều học qua lễ nghĩa liêm sỉ , không có người nào tranh cướp lấy lên xe.

Chu Tài Thần đoàn người nhưng là thờ ơ lạnh nhạt.

Phía trước hơn ngàn thủy khấu thật giống như xem kịch vui bình thường đối với mọi người chỉ chi trò trò , tình cờ bật phát ra tiếng sấm to bằng cười tới.

Lão toàn cùng lão Lăng hai người sắc mặt nghi ngờ: Những nước này giặc đến tốt cùng là muốn làm gì ? Đuổi theo cũng không đuổi theo , lui cũng không lui , chẳng lẽ cũng chỉ là nghĩ hiện ra cái tướng , hù dọa người ?

Thủy khấu môn không nhúc nhích , nhưng hai người cũng không có buông lỏng cảnh giác.

Giang Du lên xe , Tô Nghi cùng một chúng sĩ tử lưu lại , xoay người chuẩn bị ngăn địch , nhưng Liễu Tâm Chiếu nhưng cũng đi theo phía sau hẳn.

"Người đây là muốn làm gì ? Vì sao không mau lên xe rồi đi ?" Tô Nghi nói.

"Tiểu nữ cũng có thể chiến đấu." Liễu Tâm Chiếu thần sắc kiên định đạo.

Mọi người rí rít lật một cái liếc mắt , Tô Nghi càng là neho mắt , mặc dù hẳn mơ hồ nhận ra được Liễu Tâm Chiếu cũng không là người bình thường ,

nhưng từ cổ chí kim, há có để cho nữ tử lên Trần đạo lý?

Còn không chờ Tô Nghi nói gì, những người khác lên tiếng.

"Tô mười trù, ta cảm giác được ngươi mới là đứng đầu hẳn là rời đi người, ngươi nhưng là Nhân tộc niềm hy vọng, tuyệt không có thể mất mạng nơi này a!" Giang Du ở trên xe uể oải nói.

"Đứng, tự tin sức chiến đấu cường chạy nhanh tất cả đều lưu lại căn ở phía sau, để cho tô mười trù đi trước!" Có một vị trung niên lớn tiếng hô hào.

"Ta lưu lại che chở, ta mệnh không còn gì nữa, có thể đổi lấy Tô Di Thiên một mạng, đáng giá!"

"Người chỉ có một lần chết, hôm nay, chính là chứng minh bọn ngươi tính mạng nặng nhẹ thời gian!"

"Tính ta một người!"

Mọi người rớt rít hưởng ứng, vốn chuẩn bị lên xe người vậy mà cũng lưu lại, có vài người thúc giục Tô Nghi lên xe, có vài người thì xoay người lại; trong tay bọn họ không có binh khí, đều nhặt lên trên đất cung tên, sắc mặt kiên nghị mà đứng ở lão toàn lão Lãng phía sau hai người, chuẩn bị ngăn địch.

Thấy đông đảo chân quân tử vì hán khẳng khái đi nghĩa, Tô Nghi trong lòng hơi ấm.

Chỉ là, Tô Nghi nắm giữ cấp hai kim thiên thoát xác kì mưu, há sẽ bị những nước này giặc vây quanh?

Lúc trước Tô Nghi tại lần đầu tiên tập được kim thiên thoát xác lúc, truyền tống khoảng cách liền đã đạt đến một trăm trượng, giờ phút này kì mưu đạt tới cấp hai đỉnh phong, truyền tống khoảng cách cơ hồ đạt tới ba trăm trượng.

Như gặp gỡ nguy hiểm tánh mạng, Tô Nghi tâm thần động một cái liền có thể trở lại năm dặm đình, trở lại vũ miếu uy năng phạm vi bao trùm bên trong, căn bản không cần lo lắng bỏ mạng nơi này.

Huống chi, hán Gia Cát trong túi cũng chứa đựng một nửa hiệu quả kim thiên thoát xác.

Mọi người ở đây thương nghị thời khác.

Có mấy người chú ý tới, phía sau bọn họ đoạn sông vậy mà cũng sôi trào lẫn lộn, như là có đại lượng sinh vật đang ở nổi lên mặt nước.

Những người này trong lòng một nắm chặt, to lớn sợ hãi thật giống như hóa thành một chuỗi trọng chùy, đưa bọn họ đầu óc gỗ nổ ầm vang dội.

"Này, này, các ngươi mau nhìn phía sau." Có một người lắp bắp đạo.

Tất cả mọi người quay đầu nhìn lại, chỉ cảm thấy rừng mình xâm mật, tứ chi lạnh như băng.

Vào giờ khắc này, lại có hơn hai ngàn thủy khấu theo giữa sông thoát ra, rơi vào trăm bước ra ngoài, đem mọi người đường lui lấp kín chặt chẽ; những nước này giặc khuôn mặt dữ tợn, hung thần ác sát, binh khí trong tay choáng váng khai điểm điểm hàn mạng, như băng như cước.

Không cần nhiều lời, mọi người cũng đã đối với bọn họ mục tiêu hiệu ý: Đây là muốn đem tất cả mọi người tại chỗ tất cả đều một cái thôn tính tiêu diệt a!

Từ đầu đến cuối có hơn ba ngàn tên thủy khấu, đem mọi người tại đây hoàn toàn vây chết, vì ngăn trở mọi người đường lui, ở phía sau an bài binh lực so với phía trước nhiều hơn gấp đôi, hơn nữa kinh sa hai tộc số lượng càng là nhiều hơn không chỉ gấp ba lần.

Rất nhiều người cả người run rẩy, chỉ cảm giác mình thật giống như là trên bàn thịt cá, đã gặp phải mặc người chém giết cục diện.

Một số người trong lòng tuyệt vọng, chỉ cảm thấy tai vạ đến nơi: Ba ngàn đôi hai trăm không tới, phe địch lực lượng cao cấp còn hơn xa ở mấy phe, như vậy cách xa chênh lệch, biểu lộ bọn họ cơ hồ không có bất kỳ còn sống khả năng.

"Khó trách trước mặt này hơn ngàn thủy khấu không vội truy kích chúng ta, nguyên lai này phía sau sớm có phục binh cắt đứt đường lui, giờ phút này chúng ta bên trái là vách núi, bên phải là sông lớn, từ đầu đến cuối bị mười mấy lần truy binh chặn đường, thật là tiến thoái lưỡng nan." Tô Nghi nghĩ đến, "Vách núi bờ không được, mà cũng không ai biết trong nước hay không còn ẩn tàng càng nhiều thủy khấu, tùy tiện nước vào quá nguy hiểm, chỉ có thể liều mạng sao. . . Vấn đề là, bọn họ tại sao không ở giữa sông ép tới gần chúng ta, ngược lại muốn làm ra lớn như vậy vòng vây?"

Tô Nghi lo lắng, mặc dù hẳn có thể mượn cấp hai kim thiên thoát xác tùy thời chạy trốn, nhưng ở tràng các chiến hữu làm sao bây giờ?

Lúc trước mọi người vì hán chuẩn bị khẳng khái hy sinh, hẳn há có thể bỏ đi mọi người ở không để ý?

Nếu là gì đó cố gắng đều không làm, bỏ lại mọi người một mình thoát đi, có lẽ sẽ không có người trách tội hán, nhưng Tô Nghi há tha thứ chính mình?

Nếu thật làm như vậy, hán nửa đời sau ắt sẽ bị lương tâm khiển trách, Thánh Đạo sụp đổ, lòng quân tan vỡ, sợ rằng đời này tu vi cũng dừng nghỉ xa cầu có chút tiến thêm.

Hôm nay, chỉ có đánh một trận mà thôi!

"Sao , làm sao bây giờ a , chúng ta là không phải chắc chắn phải chết rồi hả?" Có vị trẻ tuổi hai chân đều tại run lên.

"Đừng nói lời như vậy! Ta tin tưởng chúng ta nhất định có thể tuyệt xử phùng sinh!"

"Đúng vậy , những nước này giặc động tĩnh lớn như vậy , nhất định đã khiến cho phụ cận thành huyện cảnh giác , chúng ta chỉ phải kiên trì lên , lặng lẽ đợi viện quân liền có thể." Có vị trung niên vì tất cả người cổ vũ động viên , nhưng cũng không có dập tắt mọi người không an thần sắc.

Ai cũng không có chú ý tới , Chu Tài Thần trong bóng tối gian trá cười một tiếng , nỉ non nói: "Đại sự đã thành , viện quân ? Không có khả năng có."

Hai bên thủy khẩu đang chậm rãi ép tới gần , mọi người tâm huyền đến cổ họng lên.

...

Viện quân sẽ không có , bởi vì , phụ cận thành hương đều lâm vào chưa từng có trong hỗn loạn.

Tổ Thủy Huyện , vài tên người mặc tang phục đàn bà quỳ xuống huyện nha môn miệng , than vãn không ngớt , che mặt khóc lóc thảm thiết.

Các nàng trước mặt mỗi người bày ra mấy cổ bị vải trắng bao trùm thi thể , lại là đang khóc tang!

"Con ta nhé , người chết thật thê thảm a! Tại sao người rõ ràng một điểm sai cũng không có , nhưng phải bị xử ngồi mười năm tù , không nghĩ ra tự sát a!"

"Hài tử nhà ta thảm hại hơn , bị người vu cáo rồi coi như xong , sau chuyện này chủ mưu đến nay lại nhon nhon ngoài vòng pháp luật , thậm chí còn dùng hết âm mưu quỷ kế , làm ta mà chết thảm tay hấn a!"

"Huyện lệnh đại nhân tại sao không dám ra tới đối chất ? Chẳng lẽ thật là vấn tâm hổ thẹn sao!"

Này vài tên đàn bà thê lương một mảnh , lên tiếng khóc rống.

Huyện nha cửa đóng chặt , chỉ có hai vị sai dịch đứng ở ngoài cửa , đối với này vài tên đàn bà thờ ơ lạnh nhạt.

Trước cửa đường phố vây quanh mấy trăm vị dân chúng , đối với những phụ nữ này chỉ chỉ trỏ trỏ , đem đầu này đường lớn lấp kín nước chảy không lọt.

"Ô ô ô , này mấy vị phu nhân thật là quá thảm rồi , nhìn mình ruột thịt xương thịt oan khuất mà chết , làm cha mẹ , ai có thể chịu được a." Một người trung niên đàn bà không ngừng gạt lệ.

"Đúng vậy , kia được đau đến trong tâm khảm đi." Một cái lão nhân cũng lắc đầu không ngớt.

"Hừ, lòng dạ đàn bà , vừa ăn cướp vừa la làng." Một vị trung niên cười lạnh.

"Có ý gì ?"

"Ta nói các người đều là lòng dạ đàn bà , bị trước mắt biểu tượng làm cho mê hoặc , thay những thứ này vừa ăn cướp vừa la làng gia hỏa kêu oan."

"Vì sao nhưng là vừa ăn cướp vừa la làng rồi hả? Bọn họ đúng là chết thân nhi a."

"Mấy cái này phụ nữ đánh đá tháo trang điểm các người cũng không nhận ra được ? Một là thành nam Lý chương quý phu nhân , một là ngọc khí đi Trương viên ngoại tiểu thiếp , mấy cái khác đều là nhà giàu sang , con của bọn họ khi còn sống trong thành làm xằng làm bậy , ý thể hiếp người , chúng ta những thứ này người dân thường đều đã nhẫn bọn họ rất lâu rồi , cũng không biết bọn họ tại sao tại hôm nay tự sát tập thể , ta chỉ muốn nói: Chết được!"

"Ồ đúng rồi , người nói một chút ta liền nghĩ tới , tháng trước không phải xảy ra mấy cái con nhà giàu \*\* \*\* cô gái đang hoàng vụ án sao? Chính là mấy người kia nhĩ tử! Cô bé kia sau chuyện này tự sát , người nhà lên huyện nha khóc rống tố cáo , vẫn là huyện tôn đại nhân tự mình thẩm tra xử lý án này , ta đương thời ngay tại bên ngoài nhìn đây."

"Kết quả thế nào ?" Có người hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Binh Pháp Đại Thánh Convert* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 128: Các nơi hỗn loạn

"Còn có thể thế nào ? Huyện tôn đại nhân nhìn rõ mọi việc , cẩn thận thẩm tra xử lý vụ án , gom chứng cứ , bỏ ra ba ngày thời gian mới đưa án này điều tra phá án , cho mấy cái này quần là áo lụa định tội: Chủ mưu xử mười năm tù , cho cô bé kia gia thường số tiền lớn , cái khác tòng phạm cũng nhận được rồi nghiêm trị."

Mọi người nghe vậy , vỗ tay khen hay , biết chân tướng của sự tình sau , rồi rít đối với mấy cái này phản nản phu nhân đầu đi mất lạnh.

Phía sau người vây xem không ngừng ồn ào lên , lên án các nàng vừa ăn cướp vừa la làng , nhưng này mấy vị phu nhân thật giống như nếu như không nghe thấy bình thường , chỉ lo căng giọng phản nản , hấp dẫn càng ngày càng nhiều người.

Nhưng những người đứng xem người nào cũng không biết , các nàng chân chính mục tiêu cũng không phải là vì thay mà kêu oan , mà là vì chặn lại huyện nha.

Vài trắng bên dưới "Thi thể" không có hô hấp , nhưng không người biết rõ bọn họ đến tốt cùng sống hay chết.

Vì lợi ích , những thứ này thấy tiền sáng mắt nữ nhân có thể phối hợp một ít người , làm xảy ra chuyện gì tới.

...

Xu Mật Viện cửa cũng đầy áp người.

Một vị tươi như đào mạn phụ nhân ôm một đứa bé trai , hướng về phía cửa lớn tiếng gào khóc , u sầu khổ não , đau buồn như nước thủy triều.

"Con a , ta con trai ngoan , người rõ ràng thiên tư thông minh , nắm giữ quang minh tương lai , tại sao vào vũ miếu một chuyến , liền như vậy điên rồi a! Ông trời ơi đại địa a , các người mở mắt một chút , để cho viện sự đại nhân đi ra giải thích một chút đi , con ta nhưng là tại hán dưới mắt điên rồi a! Hán không cho một câu trả lời , không phụ lòng con ta mười năm học hành cực khổ sao? !"

Phụ nhân này giọng cực lớn , khóc rống âm thanh triệt hai con đường , hấp dẫn không dưới năm trăm người vây xem.

Có chút không biết chuyện người đứng xem rồi rít than thở , biểu thị đồng tình; mà một ít nhân sĩ biết chuyện nhưng là liên tục cười lạnh , khịt mũi coi thường.

Đứa bé trai này bị phụ nhân ôm vào trong ngực , một bộ điên điên khùng khùng bộ dáng , cũng không biết thu được gì đó hạn chế , chỉ có thể há mồm oa oa kêu to , lại nói không ra một chữ tới.

Rất nhiều người liếc mắt liền nhận ra nam hài này tới: Chính là Gia Cát Thanh.

...

Tại Tổ Thủy Huyện rất nhiều cái phố buôn bán đạo , bị loại hoành hành , đánh phá tiệm mặt , cướp đoạt tài vật , không chút kiêng kỵ.

Bọn họ mục tiêu chỉ có một cái , kia chính là tận lực gây ra hỗn loạn!

Có một đám lưu manh lưu manh đập xong một nhà cửa tiệm , đi trở về đường lớn , bình dân bách tính thấy chỉ không khỏi chạy trốn , rất nhiều bình thường gia đình đóng cửa đóng cửa , sợ bị những thứ này tặc nhân cho nhớ đến.

"Ha ha ha! Đã đến mấy năm không có thống khoái như vậy qua á! Mấy năm nay lão tử bị kia họ Quý chèn ép liên đầu cũng không ngẩng lên được , hôm nay cuối cùng có thể báo một mũi tên thù rồi!" Có một cái đại hán vạm vỡ ngựa mặt lên trời cười như điên nói.

"Lão đại , chúng ta động tĩnh náo quá lớn , sợ rằng hậu quả sẽ rất nghiêm trọng a." Một cái lấm la lấm lét tuổi trẻ nói.

"Hậu quả ? Có thể có hậu quả gì không ? Nói cho các người biết , đây là cấp trên những thứ kia quý nhân cho chúng ta nhiệm vụ , chúng ta không đem động tĩnh làm lớn chuyện điếm , hậu quả nghiêm trọng hơn!" Đại hán kia xì một tiếng nói , "Hơn nữa , những thứ kia quý nhân còn hứa hẹn cho chúng ta đại bút thù lao , còn hướng lão tử bảo đảm qua , coi như chúng ta bị bắt , bọn họ cũng sẽ toàn lực bảo vệ chúng ta ra tù , đừng lo , lão tử liền hỏi các người một câu: Các người có muốn hay không phát tài ? !"

"Muốn!" Những thứ này lưu manh tiếng quát vang dội một con đường.

"Được ! Muốn phát tài liền dùng sức cho ta náo , sau chuyện này thù lao tất cả đều chia đều!"

Loại này hỗn loạn tràn đầy bổ bên trong thành , âm thầm loài chuột cơ hồ dốc toàn bộ lực lượng , tại rất nhiều con đường lên hoành hành không cổ kị , đánh đập cướp bóc.

Mà liền vào giờ phút như thế này , lại có hơn mười người nhà đồng loạt làm tang sự , trống a trống lên , vang dội nửa bên huyện thành , nhắc quan đưa tang dân chúng đem tốt mấy con phố nhét vào , không ai nhường ai đi trước , tranh chấp không nghỉ.

Có một ít người mai phục ở Tô Nghi gia chung quanh, chờ cơ hội mà động.

Xu Mật Viện trung, Hoàng Phủ Viện Sự tay đề hồ phù, đem bên trong huyện thành hết thảy xông vào thu hết vào mắt, sau đó đều đầu vào đẩy hướng thủ hạ quan chức rải rác mệnh lệnh, người sau lục tục lĩnh mệnh mà đi, một mảnh bận rộn cảnh tượng.

Bởi vì chuyện đột nhiên xảy ra, Xu Mật Viện cùng huyện nha đều không thể kịp thời ngăn chặn ở đây chút ít bị loại bạo hành, nhưng ở Hoàng Phủ Viện Sự dưới sự chỉ huy, Tô Thủy Huyện bốn bề cửa thành đóng chặt, Lý giáo úy chỉ huy đại lượng phòng thủ binh lính ra phổ trấn áp bạo động, không ra một giờ, bên trong thành ắt sẽ lần nữa khôi phục lại bình tĩnh.

Chỉ là Hoàng Phủ Viện Sự lại lo lắng, đầy bụng hồ nghi.

"Nhiều như vậy xông vào đồng thời phát sinh, đây không khỏi cũng quá đúng dịp, làm người không thể không hoài nghi, đây có phải hay không là có người trong bóng tối điều khiển hết thảy các thứ này. . ."

Hoàng Phủ Viện Sự chính suy nghĩ gian, đột nhiên, trước mắt một luồng kim quang phát qua, một tờ giấy nổi lên.

Này trên tờ giấy có châu viện đại ấn, là từ Nam Từ Châu đi qua long mạch lối đi phát tới, trên đó nội dung chỉ có ba chữ: Năm dậm đình.

Hoàng Phủ Viện Sự nghĩ ngợi trong đó hàm nghĩa, một lát sau, bỗng nhiên hai tròng mắt sáng lên.

"Đúng rồi, năm dậm đình! Hôm nay huyện thành quân tử hội chính là tại năm dậm đình tổ chức, Tô hiền chất cùng Giang hiền chất cũng đi tham gia, chẳng lẽ là Cửu Viện Sự đang nhắc nhở ta, năm dậm đình xảy ra ngoài ý muốn?"

Hoàng Phủ Viện Sự khoe miệng hơi hơi run lên, trong lòng dâng lên vẻ bất an, lập tức đề lại hồ phù.

Hắn đem tâm thần mình khuếch tán đến huyện thành chung quanh năm dậm bên trong, đi tới năm dậm đình bầu trời, hai mắt chiếu ra này bên trong cảnh tượng.

Nguyên bản đặt trước tham gia quân tử hội người có hơn hai trăm người, cộng thêm nữ quyền sắp tới ba trăm.

Nhưng giờ phút này năm dậm đình lại chỉ còn lại có chừng trăm người, hơn nữa cơ hồ đều là lão nhân cùng cô gái yếu đuối, phần lớn dự thi bọn quân tử chính là không biết tung tích.

Trọng yếu nhất là, tại năm dậm đình cũng không có Tô Nghi cùng Giang Du hai người thân ảnh!

Hoàng Phủ Viện Sự khoe miệng run lên, lại nghĩ tới bên trong thành những thứ này giống như có tổ chức tính bình thường bạo hành, ý thức được đại sự không ổn.

Này sau đó, Hoàng Phủ Viện Sự tầm mắt lướt qua chu vi năm dậm bên trong mỗi một tác đất, nhưng đều không thể tìm tới Tô Nghi thân ảnh, ngược lại thì phát hiện mặt khác một ít quỷ dị chuyện.

Hắn nhìn thấy thành nam đồ vật ngang trên quan đạo, phảng phất chuyện gì xảy ra cho nên bình thường nhóm lớn xe ngựa hoành ngã xuống trên đường, có lượng lớn nguy hiểm khí vật trải rộng cả đoạn mặt đường, một ít trên đường đi qua nơi đây thương khách không thể không dừng xe, hùng hùng hổ hổ, tạo thành nghiêm trọng hơn hỗn loạn.

Con đường này là đi thông năm dậm đình.

Hắn nhìn thấy phía bắc bờ sông trại lính bị đại lượng dân chúng vây chặt, người sau tụ tập ở cửa khố trống, hoặc là khóc chính mình lao tới tiền tuyến chiến đấu lại chưa từng trở về nhi tử, hoặc là than phiền quân đội trú đóng ở nơi này, để cho phụ cận lương thực đều trên diện rộng lên giá; mặc dù những thứ này dân oán lúc đó có phát sinh, nhưng bình thường nhiều nhất là ba lượng trước người tới trại lính khiếu nại, hôm nay lại có mấy trăm vị người đồng loạt tụ tập tại cửa trại lính, thật giống như là thu được có quy luật tổ chức.

Một ít binh lính là đối phó bọn họ mà bận rộn bề đầu sút trán.

Phụ cận nông trường cùng hương dã, cường đạo khắp nơi hoành hành, nhưng bọn hắn phảng phất hên xong giống như, cũng không có đại khai sát giới, mà là liều mạng gây ra hỗn loạn, cướp bóc dân chúng.

Một chỗ vách núi không giải thích được phát sinh sụp đổ, đem dòng sông lấp kín, thuyền không thể thực hiện được.

Tô Thủy Huyện biên giới, mỗi một địa khu cơ hồ đều bộc phát đủ loại tranh chấp, nhưng duy nhất giống nhau một điểm chính là: Sở hữu có khả năng rút người tiếp viện năm dậm đình thế lực tất cả đều bị đóng chặt ngay tại chỗ, tương đương với nói, năm dậm đình đã là một khối tro rơi đất.

Hoàng Phủ Viện Sự giữa hai lông mày né qua một luồng vẻ buồn rầu, nhanh chóng cầm bút viết xuống mấy tờ hỏi dò sách, phát hướng khoảng cách năm dậm đình hơi gần vài toà huyện thành, được đáp lại là: Bọn họ bên trong thành bên ngoài thành đều tại đây khắc xảy ra đại lượng tranh chấp, sở hữu phòng thủ lực lượng bận rộn bề đầu sút trán.

Đây càng thêm tin chắc Hoàng Phủ Viện Sự nội tâm ý tưởng.

"Bất cần rồi! Đêm qua đại chiến đắc thắng, tề đại ta ý thức nguy cơ, chút nào không có là hôm nay quân từ hội làm chuẩn bị, chủ hòa phái có lẽ sẽ ở nơi này trắng tay hội lên tẩy máy tay chân. Nhìn lại xôn xao phạm vi vậy mà bao phủ vài chục tòa thành hương, to lớn như vậy thủ bút, loại trừ Chu Học Thư ngoài ra còn có ai có thể làm được? Chỉ sợ hần mục tiêu chính là... Trời ơi, Tô hiền chất lâm nguy!"

Nghĩ đến đây, Hoàng Phủ Viện Sự cũng đã không thể giữ vững bình tĩnh rồi, lập tức nhắc bút viết xuống "Năm dặm đình cấp báo, thỉnh nhanh chóng cứu viện" thập tự, phát hướng Nam Từ Châu Xu Mật Viện.

...

Mà Nam Từ Châu tình huống cũng không so với hạt bên trong huyện thành tốt bao nhiêu.

Tổ Thủy Huyện báo cáo phát tới về sau, Cửu Viện Sự vội vã lướt qua trên giấy mười cái chữ, chân mày càng là khóa chặt.

Bởi vì hần đã không thể phân thân rồi.

Giờ phút này, Cửu Viện Sự đang đứng tại phía bắc trên tường thành, nhìn trên mặt sông kịch chiến: Mười mấy con Hải Thần Tộc Thiết Giáp Quy chính lơ lửng ở lòng sông nơi, mỗi một con đều có hai ba chục trượng như vậy to lớn; bọn họ mỗi người lưng đeo mấy trăm tên Hải Thần Tộc, nghiêm nhiên là từng chiếc từng chiếc mu rùa chiến thuyền!

Mà này chút ít Hải Thần Tộc đều không ngoại lệ, bên ngoài thân âm đậm vô quang, hiển nhiên tất cả đều là gập phải trục xuất thủy khẩu.

Thủy khẩu môn chính điều khiển Thiết Giáp Quy vô lưng lên chờ hơn mười môn đầu rồng pháo, pháo kích bắc ngạn Man Tộc doanh trại, cũng không có xâm phạm bờ phía nam Nhân tộc.

Hải Thần Tộc đặc biệt đầu rồng pháo phát ra bắn thủy đạn pháo so với sắt thép còn cứng rắn, nổ tung lên giọt nước so với mũi tên nhanh hơn, sắc bén hơn, không chỉ có thể tạo thành diện tích lớn sát thương, nếu là tập trung ở trên người một người nổ mạnh, uy lực có thể so với quốc sĩ đỉnh phong, thậm chí quan quân một kích toàn lực.

Đầu rồng pháo Lôi Đình đột nhiên, không ngừng phát ra âm âm nổ vang, mỗi một mai thủy đạn pháo tại bắc ngạn nổ tung, nước nứt xuyên thấu qua giáp, long trời lở đất; bắc ngạn cấp thấp Man Tộc ở phía trên trăm môn đầu rồng pháo oanh vỡ mũ khí giới áo giáp, chạy trôi chết.

Mà cao cấp Man Tộc lại một nhọc đôi phó thủy khẩu lực lượng cao cấp, lộ ra bề đầu sứt trán, chặt vật không chịu nổi.

Nhìn đến bức này tình cảnh, trên đầu tường quân coi giữ toàn đều trở mắt nhìn nhau: Những nước này giặc bình thường mãi cứ cướp bóc Nhân tộc thương thuyền, lúc nào trở nên tốt như vậy tâm, vậy mà giúp Nhân tộc tấn công Man Tộc?

Rất nhiều binh lính trong lòng tung tăng, chỉ là nhìn náo nhiệt; thế nhưng, Nam Từ Châu trên đầu tường sở hữu người thông minh đều như lâm đại địch.

Chỉ vì này mười mấy con Thiết Giáp Quy một bên kia, cũng có trên trăm môn đầu rồng pháo đồng loạt hướng ngay Nam Từ Châu!

Mà mỗi chỉ lưng con rùa trung gian, uy lực lớn nhất không lồ đầu rồng pháo, hần nước son Hessen nhưng hòng pháo nghiêm nhiên cũng là nhắm ngay Nam Từ Châu.

Cho dù là cách nhau mười mấy hơn hai mươi dặm, nhưng sở hữu đứng ở trên đầu tường người phảng phát cũng có thể bản thân lạc vào cảnh giới kỳ lạ mà cảm nhận được: Này chừng trăm môn đầu rồng pháo tràn đầy năng lượng, nghiêm nhiên giống như tên đã lấp vào cung, chạm một cái liền bùng nổ, tràn ngập khó mà nói nên lời lực uy hiếp, tùy thời đều có thể pháo kích Nam Từ Châu.

Này thật giống như là tại cảnh cáo Nam Từ Châu người: Đàng hoàng ở tại bên trong thành, không nên hành động thiếu suy nghĩ.

Bạn đang đọc truyện *Binh Pháp Đại Thánh Convert* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 129: Khuyên hàng

Bình thường thấy thủy khẩu nhập cảnh, Cửu Viện Sự nhất định sẽ không nói hai lời hạ lệnh xua đuổi.

Thế nhưng, những nước này giặc giờ phút này đang ở đã kích Man Tộc, hần nếu là xua đuổi hoặc ngăn cản, nhất định phải bị một ít "Người có ý" tố cáo là có phản bội khuynh hướng.

Nam Từ Châu trung vậy mà sinh ra đào ngũ quân , đây đối với toàn bộ chủ chiến phái danh vọng đều là một cái to lớn đả kích.

Nhưng năm dặm đình cấp báo , ý nghĩa Tô Nghi chính diện lâm nguy hiểm tánh mạng , hấn coi như là buông tha toàn bộ Nam Từ Châu cũng hấn đi cứu hấn.

"Ta nếu là buông tha Nam Từ Châu , mà chạy tới cứu viện Tô Di Thiên , tòa thành trì này có thể ở pháo binh xuống kiên trì bao lâu ? Châu thành bị pháo kích , la Đò đốc nhất định xuất thủ ngăn trở , nhưng thủy khẩu trung tựa hồ có mấy đạo mạnh hơn ta khí tức , người trước có hay không có khả năng ngăn cản được ? Ta nếu là vì cứu Tô Di Thiên mà đưa đến châu thành dân chúng chết thảm trọng , hấn sống sót sau sẽ hay không nhận được ngàn người công kích , tương lai lòng quân khó khăn chế tạo ? Có phải hay không hấn là mời lão chủ tướng xuất thủ giải quyết. . ."

Cửu Viện Sự đầu óc tại một cái chớp mắt lướt qua trên trăm đạo tự hỏi , cuối cùng vẫn lắc đầu một cái , vẫn đứng ngay tại chỗ.

"Lão Hạng hấn là tại năm dặm đình , hấn nếu là không gánh nổi Tô Di Thiên , nói rõ ta cũng lực có chút không kịp , Nguyệt Ngân Công a , ngươi cũng sẽ không để cho ta thất vọng." Cửu Viện Sự trong đầu nghĩ.

. . .

Nhưng Cửu Viện Sự lâm bẩm "Nguyệt Ngân Công" cũng không có ở tại Tô Nghi bên người.

Nguyệt sẹo trung niên chính thân nhiên ngồi ở xuống sông bên miệng , cùng trong sông một đầu sa nhân đối mặt.

Đầu này sa nhân bên ngoài thân ám trầm tối cực điểm , coi như là bị ánh mặt trời chiếu cũng không cách nào phản xạ ra ánh sáng; mà hấn chỉ là theo mặt sông lộ ra nửa người , liền nghiêm nhiên muốn so với nguyệt sẹo trung niên cao một cái đầu.

Này sa nhân chung quanh thủy vực đã bị máu tươi nhuộm đỏ , khắp nơi trải rộng thủy khẩu vỡ chi hải cốt , vô cùng đáng sợ.

Sa nhân trong mắt lửa giận nhảy đốt , như có huyết dừng hặn hặn nhìn chăm chú nguyệt sẹo trung niên.

"Hạng Tông Lưu , cuối cùng hỏi ngươi một lần , ngươi có nhường hay không mở ?" Sa nhân cắn răng nghiêng lợi nói , lại là lưu loát Hán ngữ.

"Ngươi có thể hỏi lần nữa , ta thích nghe."

Hạng Tông Lưu không nhanh không chậm nói , cũng thông thả tự đắc lau chùi trên lưỡi kiếm máu tươi , hiển nhiên , trên mặt sông bốn vỡ thủy khẩu hải cốt , đều là hấn kiệt tác.

Được đến trả lời như vậy , sa nhân tức bễ phôi.

Hấn ở trên sông đợi sáng sớm , mới vừa mới được đến năm dặm đình truyền tới tín hiệu , đầu tiên là phái ra mấy ngàn người tay đánh trận đầu , hấn đang muốn tiến vào giữa sông lúc , lại gặp đến Hạng Tông Lưu đột nhiên tập kích.

Chỉ là một chiêu đao thuật bốn cảnh: Thiên đao vạn quả , sa nhân thủ hạ hơn hai ngàn thủy khẩu tất cả đều tiêu diệt , bị băm thành rồi vô số thịt vụn , nếu không phải sa nhân phản ứng nhanh , nếu không được roi cái bị trọng thương tràng.

Sa nhân coi như Hải Thần Tộc ngọc tướng , thực lực cũng chỉ cùng Hạng Tông Lưu cái này hào kiệt ngang hàng , nếu là liều chết đánh một trận mà nói , hươu chết vào tay ai còn chưa biết được sớm.

Nhưng Hạng Tông Lưu dám liều mệnh , sa nhân cũng không dám , nếu là hấn bỏ mình , không biết có bao nhiêu thủy khẩu muốn tới chia cắt hấn chỗ chiếm đoạt hải vực.

"Hạng Tông Lưu , ngươi cho rằng là ngươi chặn lại ta , ta mấy ngàn thủ hạ chuyện gì đều không làm được rồi hả?" Sa nhân cười lạnh.

"Nghe Đông hải một phương bá chủ lưu rằng đại ngọc đem từ trước đến giờ lấy làm việc quyết đoán , sấm rền gió cuốn nổi danh , lúc nào trở nên như vậy lẽ mề rồi hả?" Hạng Tông Lưu liền cũng không ngẩng đầu , nói.

Có một cái chớp mắt như vậy gian , sa nhân lưu rằng trong cơ thể xông ra không hiểu lửa giận , nhưng hấn rất nhanh thì áp chế xuống.

Lưu rằng rõ ràng , Hạng Tông Lưu là tại kích hấn xuất thủ , tốt tốc chiến tốc thắng , dọn ra tay đi cứu Tô Nghi.

Hải Thần Tộc trí tuệ cũng không phải là Man Tộc có thể so sánh với , có chút Hải Thần Tộc thậm chí so với Nhân tộc còn thông minh , lưu rằng cũng có thể tính là một cái trong số đó.

"Ngươi không để cho , đợi hôm nay đi qua , đừng nghĩ ta cho ngươi Nam Từ Châu một ngày an bình!"

"Ha ha , Nam Từ Châu an bình là chúng ta máu tươi đổi lấy , há là bọn ngươi cho ? Hãy bớt nói nhảm đi , chiến cũng không chiến ?"

Lưu rằng bộc lộ ra miệng đầy sắc nhọn thuróc , không trả lời.

"Nhất gan bọn chuột nhất , nhanh chóng rời đi đi, đừng xui xẻo a!" Hạng Tòng Lư nhếch mép lên.

Lư rằng lần nữa lửa giận nảy xông , huyết dịch sôi trào , bỏ ra rất lâu thời gian mới bình phục tâm tình.

Cho dù hấn ở chỗ này chịu hết giễu cợt , tiến thoái không được , cũng chỉ có thể dốc sức nhịn.

Tự thật giống Hạng Tòng Lư ở chỗ này ngăn trở hấn , hấn cũng phải để mắt ở nơi này Hạng Tòng Lư , tránh cho hấn sau khi đi , người sau xoay người lại phải đi tiếp viện những thứ kia bọn quân tử.

Hai người đều hiểu , cuộc chiến tranh này mấu chốt thắng bại , cũng không tại bọn họ trên người.

...

Rời năm dặm đình một dặm mà trái phải bên bờ sông , rộng rãi trên quan đạo , Nhân tộc tình hình thập phần không ổn.

Bọn họ bị bốn bề bao bọc , hai bên thủy khẩu đang chậm rãi tụ lại tới , đem sở hữu quân tử vây như thùng sắt , giọt nước không lọt.

Nhân tộc ở trên đất bằng , vô hiểm có thể bằng , chỉ đành phải kéo ra mấy chiếc xe ngựa , vây lại rồi hai bên đường đi lên , tạm thời tạm thời đồng tường.

Nhưng tất cả mọi người đều rõ ràng , đây chẳng qua là tâm lý an ủi thôi.

"Sở hữu tập được ngăn trở địch kì mưu sĩ từ đứng ở tuyến đầu , trong tay chúng ta chỉ có cung tên , các ngươi nhiệm vụ chính là ngăn cản trì hoãn những cường đạo này!" Lão toàn phát hiệu lệnh đạo.

Mặc dù không người biết hấn , nhưng rất kỳ quái là , lão toàn lời nói như có một cỗ làm người ta tin phục năng lực , hơn mười người võ sinh , ba gã tướng tài tình không tự chủ cứ dựa theo hấn ra lệnh đi làm , có lẽ là giờ phút này tình hình nguy cấp , mọi người trong lòng đang hy vọng có thể có một cái chủ định đi.

Lão toàn cùng lão Lăng hai người kịp thời mà đóng vai nhân vật này.

Sở hữu nhận được mệnh lệnh người , tất cả đều đứng ở hai đạo xe ngựa sau phòng tuyến mặt , Tô Nghi hơi nhăn chân mày , nhìn về phía chậm chạp ép tới gần thủy khẩu.

Thủy khẩu môn phần lớn hung thần ác mạt , hình thù kỳ lạ quái thể , có hình thể khổng lồ , cảm giác bị áp bách mười phần , hơn nữa mười mấy lần ở mấy phe số lượng , để cho mọi người trong lòng hốt hoảng , sợ hãi vạn phần.

"Ồ , bày trận rồi , những thứ này Nhân tộc lại còn thật chuẩn bị chống cự ? Thật là có đủ cốt khí , bội phục , bội phục!" Một vị sa nhân thật hướng Nhân tộc chấp tay , biểu đạt trong lòng mình kính nể.

"Ha ha , chúng ta bên này có bốn vị Thiên phu trưởng , Thập phu trưởng trở lên cường giả trên trăm , hải tốt ước chừng hơn ngàn , còn lại tất cả đều là thân kinh bách chiến lăng nhâm! Ta cảm nhận được bọn họ Nhân tộc khí tức , tối đa chỉ có hai vị quốc sĩ , loại trừ ba năm tên người đi đường ngoài ra , những người còn lại tất cả đều là tướng tài trở xuống , lại làm sao có thể ngăn cản chúng ta phong mang ?"

Hải Thần Tộc lăng nhâm tương đương với Nhân tộc võ sinh , hải tốt tương đương với tướng tài , Thập phu trưởng đến Vạn phu trưởng , cùng Man Tộc giống nhau , đối ứng người đi đường đến quan quân.

"Chờ chút đánh sập lá cả lúc , không cần mười hơi thở , Nhân tộc cũng sẽ bị chúng ta đột sóng bao phủ!" Có một con đứng thẳng con cua bên trái bật bên phải nhảy.

"Liên điểm này binh lực cũng dám châu chấu đá xe , ta cũng vậy thật kính nể bọn họ."

"Hừ , ngoan cố chống cự , cố già bộ dũng khí thôi , ngươi xem ta rống một câu , những thứ này Nhân tộc lập tức sẽ sợ chết khiếp mà đầu hàng." Một vị kinh người mở ra hấn miệng to , lời nói kèm theo hấn hô hấp ầm ầm vang dội.

"Tốt nhất lên!" Một đám binh tôm tướng cá vỗ bụng mình , biểu đạt nội tâm hưng phấn.

Này kinh người mặt đầy đắc ý , dùng thuần thực Hán ngữ lớn tiếng gào lên : " Này , bên kia Nhân tộc , các ngươi nghe ! Các ngươi chết đã đến nơi còn muốn từ chiến đến cùng , thắng được chúng ta thưởng thức , chỉ cần các ngươi nguyện ý đầu hàng , uống máu thề , cho chúng ta hàng năm nạp cống , chúng ta liền tha cho các ngươi khỏi chết !"

"Ta nhỏ vào ! Tính mạng nằm nhờ gì ! Chúng ta từ nhỏ nhận được thánh hiền hun đúc , há đối với các ngươi những thứ này không biết lễ nghĩa liêm sỉ heo chó cúi đầu !" Đoàn Mộc Chung lần nữa phát huy hấn ác miệng bản tính , thanh âm tại trong sơn cốc vọng về.

"Nói không sai !" Mọi người lập tức hòa theo.

Nghe được mình bị mắng thành heo chó , thủy khẩu môn giận không nhịn nổi.

Một vị khác sa nhân hướng về phía lúc trước kinh người ta nói : "Ngươi này thấy tiền mở mắt gia hỏa , chúng ta mục tiêu không phải cái này!"

"Đứng đứng đứng , bên kia Nhân tộc các người nghe , chỉ cần các người đem cái kia kêu cái gì Tô Nghi giao ra , chúng ta liền lập tức thả người môn , nói được là làm được!" Kinh người lần nữa hô to.

Mấy vị đồng bạn trong lòng cả kinh , Liễu Tâm Chiêu khóa chặt sấu mi , mà Tô Nghi thì nghĩ thầm: "Quả nhiên là chạy ta tới a , trung thư lệnh thật là số tiền không lỗ , thuê nhiều như vậy thủy khẩu liền là giết ta một người."

Một ít quân tử thấy thủy khẩu ý đồ khích bác ly gián , nhất thời nổi trận lôi đình , nộ phát trùng quan; một số người chính là liên tục cười lạnh: Bọn họ cho dù là bỏ ra tính mạng , cũng phải bảo vệ Tô Nghi viên này Nhân tộc ngôi sao mới an toàn , lại sao có thể có thể vì mình có khả năng cầu thả , mà ra bán người khác , bán đứng lương tâm mình ?

Đừng nói là mọi người căn bản không khả năng đem Tô Nghi giao ra , coi như là Tô Nghi chủ động giao ra tánh mạng mình , ai có thể bảo đảm , những thứ này theo không giữ chữ tín , xé bỏ ước định cùng com gia đình giống nhau ác giặc có khả năng tuân thủ hứa hẹn ?

Muốn sống , chỉ có đánh một trận!

"Đừng nằm mộng ban ngày rồi , mặc dù không biết các người tại sao lại hướng về phía tô mườì trù đến , nhưng chúng ta một lòng đoàn kết , há là bọn người có thể khích bác ly gián ?" Một người trung niên người đi đường mở ra trống trận tranh minh , thanh âm như sấm vang động , thiết huyết âm vang.

"Thật là không biết điều!" Hải Thần Tộc tức giận mắng không ngừng.

Một vết dầy đặc cười lạnh nhanh chóng vạch qua Chu Tài Thần cùng Đình Nhân khoe miệng , chỉ bất quá đám bọn hần nộ cười lại có một cái khác bình thường ý.

"Ta xem , vẫn là đem tô mườì trù giao ra đi , giao cho chúng ta có lẽ còn có đường sống , không giao chính là chết a!" Đình Nhân nói lớn tiếng , "Tô mườì trù , người cũng không muốn nhìn thấy đại gia vì một mình người toàn quân bị diệt chứ ?"

Tô Nghi còn chưa lên tiếng , lão toàn liền lạnh lùng nói: "Người nói thêm câu nữa , ta tại chỗ chặt người."

"Chúng ta nếu là chết trận , người cũng khỏi phải nghĩ đến sống tạm." Lão Lăng cũng trầm giọng nói.

Hai người đang khi nói chuyện , quốc sĩ quân uy tăng vọt dâng lên , tất cả mọi người chột cảm thấy khó thở , tức ngực khó thở , lúc này mới rõ ràng lãnh hội được hai người thực lực , trong lòng càng cảm giác yên ổn.

Nhưng Đình Nhân nhưng là mồ hôi đầm đìa , như muốn hít thở không thông , lập tức im miệng , câm như hến.

Hần nộ và vậy nhìn về phía Chu Tài Thần , người sau lại một bộ việc không liên quan đến mình bộ dáng.

Mọi người đầu óc mơ hồ , không biết hai người vì sao phải đối với Đình Nhân buông xuống như thế lời độc ác , chỉ có Tô Nghi đoàn người lòng biết rõ , nhưng thời cơ không đúng , cũng không tính tại chỗ vạch rõ , chế tạo quá mức hỗn loạn.

Sau đó , lão Lăng hướng thủy khẩu môn trống trận đạo: "Bọn người lại nghe cho kỹ: Chúng ta từ nhỏ đã đọc sách thánh hiền , ai không biết lễ nghĩa liêm sỉ ? Ta Nhân tộc Tiên Thánh tiên hiền vĩ đại tư tưởng , các người những thứ này ngốc nghếch đạo chích lại làm sao có thể lý giải ? Ta nói các người những cường đạo này , đừng trắng phí miệng lưỡi , hôm nay người ta không thể buông tha , nhưng có một trận chiến mà thôi!"

Rất nhiều biết Hán ngữ thủy khẩu cùng kêu lên tức giận mắng , đều nói Nhân tộc cho thể diện mà không cần , yếu nghĩa không muốn sống.

Bạn đang đọc truyện *Binh Pháp Đại Thánh Convert* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 130: Vây Ngụy cứu Triệu!

Lão Lăng sau đó ngay trước mọi người xé ra một cái màu đỏ túi giấy , chột Tô Nghi thấy hần không hòa tự cháy , bay lên cao mườì trượng không , cuộn cuộn lang yên bay lên ngàn trượng , chu vi mấy trăm dặm cũng có thể rõ ràng nhìn thấy.

"Chư vị , ta đã đốt một chò cầu cứu lang yên , toàn châu biên giới vũ miếu sẽ có cảm ứng , phụ cận quân đội chẳng mấy chốc sẽ tới cứu viện chúng ta , chỉ cần chúng ta chịu đựng , nhất định có thể được cứu!" Lão Lăng hô lớn.

Mặc dù biết được cứu xác suất cực kỳ nhỏ, nhưng tất cả mọi người vẫn là thu được không nhỏ phần chấn.

"Sở hữu tập được tăng viện pháp sĩ tử, còn có thuật bắn một cánh người tất cả đều đứng ở tuyến thứ hai, chuẩn bị mở cung!" Lão toàn lập tức quát lên.

Lúc này, có tới bảy mươi, tám mươi người đứng ở tuyến hai, Tô Nghi đứng ở đường lui lên, đối mặt với hơn hai ngàn thủy khẩu, trong đó còn có tương đương một bộ phận địch nhân cấp bậc đều vượt qua hãn cấp bậc, khiến hãn trong lòng không ngừng được đánh trống bình thường nhảy lên.

Có thể nói, đây là hãn lần đầu tiên cùng dị tộc trực tiếp đối trận.

Đoan Mộc Chung cùng con đường phía trước người tại cùng nhau, Ngô Hạp cùng Cố Hưng Long đứng ở Tô Nghi bên trái, Liễu Tâm Chiêu thì tại hãn bên phải, trong tay một cái kẹp cung, bên chân chất đồng hơn hai mươi mũi tên.

Tô Nghi lắc đầu một cái, giờ phút này coi như để cho nàng chạy trốn, cũng đã không còn kịp rồi, bất quá nàng nếu là có thể chiến đấu, hoặc nhiều hoặc ít cũng là một phần trợ lực.

"Được, hiện tại coi như là muốn chạy trốn cũng không trốn thoát, chỉ có thể liều chết đánh một trận sao." Ngô Hạp nhún vai, dường như không hề cảm giác khẩn trương, nhưng hãn hai tay lại đang khẽ run.

"Người nói ít điểm mà nói sẽ không chết." Cố Hưng Long tức giận nói.

"Không biết tại sao, ta tại bên cạnh người đặc biệt có cảm giác an toàn." Liễu Tâm Chiêu chuyên chú nhìn về phía trước, Tô Nghi biết rõ đây là tại cùng hãn nói chuyện.

Tô Nghi từ đầu đến cuối trầm mặc.

Thấy Nhân tộc bắt đầu bày trận, hàng trước nhất thủy khẩu phát ra bô bô rống to, nhắc chân liền hướng trận liệt vọt tới.

Tuy nói dùng "Xông" chữ này, nhưng trên thực tế, ở trên đất bằng chạy bằng băng cũng không phải là những nước này trung thổ lấy cường hạng, mặc dù thủy khẩu môn ở trong nước có thể lợi so với con ngựa còn nhanh hơn, nhưng ở trên đất toàn lực chạy nước rút tốc độ, vậy mà chỉ so với người bình thường đi bộ tốc độ nhanh như vậy một chút xíu.

Sở hữu Nhân tộc thấy vậy, thật giống như thu được cực lớn phần chấn, khôi phục một ít lòng tin.

Nhưng Tô Nghi lại chú ý tới, vẫn có một phần nhỏ thủy khẩu lưu ngay tại chỗ, cũng không có hướng mấy phe trận liệt đến gần.

Lưu lại thủy khẩu cơ bản đều là kinh sa hai tộc, hình thể so với cái khác thủy khẩu lớn hơn nhiều lắm, hơn nữa thân sắc càng thêm vững vàng cùng tự tin.

Tô Nghi trong nháy mắt ý thức được những thứ này trấn giữ phía sau gia hỏa, cơ hồ đều là Bách phu trưởng cùng với Thiên phu trưởng cao thủ, bọn họ đã kích có thể bay nhảy trăm trượng; bây giờ khoảng cách song phương chỉ có chừng trăm bước, những thứ này cao cấp thủy khẩu căn bản không yêu cầu đến gần, cũng đủ để đã kích Nhân tộc trận liệt.

Nhưng bọn hãn tựa hồ cũng không chuẩn bị xuất thủ, mà là chăm chú nhìn lão toàn cùng lão Lăng hai người, trong miệng sóng cùng lôi điện dừng động; hai vị quốc sĩ cũng sắc mặt ngưng trọng, giữa răng môi kim mang lưu động, thủ thế chờ đợi.

Song phương lực lượng cao cấp tại cẩn thận từng li từng tí giằng co, bầu không khí giương cung bạt kiếm, chạm một cái liền bùng nổ, nhưng Nhân tộc lực lượng hơi có vẻ hoàn cảnh xấu.

Sở hữu người đi đường cùng Thập phu trưởng trở xuống lực lượng đầu tiên gia nhập chiến đấu, đại lượng thủy khẩu xắn tay áo hô to, tiếng chấn mặt đất, thật giống như đợt sóng bình thường tuôn hướng Nhân tộc trận liệt.

Hai bên cấp thấp thủy khẩu khoảng cách trận liệt đều có chừng trăm bước xa, ít nhất phải sáu mươi hơi thở mới có thể dựa vào gần, đủ để khiến Nhân tộc bắn ra mười mấy vòng mũi tên rồi.

Nhưng Hải Thần Tộc cũng không phải là không có chạy nhanh, cảm ngư nhân chính là ngoại lệ, bọn họ hình thể cùng Nhân loại vô cùng tương tự, tốc độ chạy trốn có thể so với Nhân tộc chạy chậm, chỉ cần ba mươi bốn mươi hơi thở liền có thể đến gần Nhân tộc trận liệt.

Tô Nghi, cùng với cái khác xạ thủ môn đều đưa cảm ngư nhân liệt vào kích thứ nhất giết mục tiêu.

Lúc này, lão Lăng trong tay Gia Cát túi chột lóe, đem một mặt quân kỳ tàn nhẫn đâm vào mặt đất.

Đỏ tươi cờ hiệu ngênh Phong Phi Dương, vù vù cổ động, trên mặt cờ sách một cái to lớn "Thù" chữ.

Cái này chữ to chỉ có bốn bút, thật giống như bốn cái kim long tại mặt cờ du động, kéo dài bên trong bao thiết, trong Nhu có Cương.

Trong nháy mắt, vô hình năng lượng thiên địa tụ đến, rót vào quân kỳ bên trong, dần dần tạo thành thực chất cái phễu hình dạng vòng xoáy, úy vi đồ sộ.

Đi qua quân kỳ phân phối, những năng lượng này đều đặn quán chú đến mỗi một vị sĩ tử trong cơ thể, liên tục không ngừng mà vì bọn họ khôi phục tinh

thần.

Một cổ rất có thân hòa lực dòng nước ầm tụ vào trong cơ thể , Tô Nghi cảm thụ tự mình pho tượng trong tay không ngừng trèo cao , như là muốn đột phá hạn mức tối đa lượng tinh thần , trong lòng kinh ngạc: Hắn vẫn là lần đầu tiên thể nghiệm đến quân kỳ tăng phúc , xem ra tiếp được có thể càng thêm Tứ không cổ kỹ mà sử dụng tinh thần.

"Chỉ mong đây không phải là một lần cuối cùng , " Tô Nghi trong đầu nghĩ , "Ta tinh thần số lượng lớn lấy để cho ta sử dụng ba lần thấp nhất uy lực cùng binh độc vũ , cũng có thể dùng cho một lần toàn lực bùng nổ , tăng lên gấp đôi uy lực , đủ để một đòn chém chết hải tốt , thậm chí là Thập phu trưởng , phải làm thăm thì độ thể sử dụng."

Rất nhiều gặp qua mặt này quân kỳ trong lòng người kinh ngạc: Mặt này quân kỳ là Cửu Viện Sự đại biểu , toàn châu phần lớn binh lính cùng sĩ tử đều nhận ra hắn , này lão toàn cùng lão Lăng hai người đến tốt cùng cùng Cửu Viện Sự có quan hệ gì ?

Nhưng mà còn không đợi mọi người suy đoán , lão Lăng lại từ Gia Cát trong túi lấy ra một mặt trống trận , oành một tiếng đập trúng trên mặt đất.

"Mang đến khí lực lớn người gỗ trống!" Lão Lăng quát lên.

Một vị khôi ngô to lớn đại hán lập tức bỏ lại cung tên trong tay , bắt đầu đánh trống.

Sở hữu sĩ tử tinh thần rung một cái , Tô Nghi cảm giác trong cơ thể mình tinh thần lượng kịch tăng ba thành , có thể lại quá mức sử dụng một lần cùng binh độc vũ rồi , này chính là cực lớn trợ lực!

Sau đó , lão Lăng lập tức lấy ra cũng thổi lên kèn hiệu , tất cả mọi người thể xác nhanh chóng trở nên khỏe mạnh lên , vóc người cũng trong nháy mắt giương cao.

Tô Nghi cảm giác mình tầm mắt trong chớp mắt giương cao rồi một thước có thừa , trong nhục thể tựa như hàm chứa hổ lang bình thường khổng vũ , chỉ cảm giác mình giờ phút này có thể một quyền đâm chết một đầu ngư.

Nhưng quay đầu nhìn lại , Liễu Tâm Chiêu là duy nhất không có nhận được kèn hiệu tăng phúc người , cũng là duy nhất tại chỗ một tên nữ tính.

"Chẳng lẽ lợi khí này cũng có giới tính kỳ thị ?"

Tô Nghi trong lòng ngạc nhiên không ngớt , nhưng còn không chờ hắn được đến giải đáp , sau lưng truyền tới rồi quát một tiếng lệnh , như sấm rền bên tai bên cạnh nổ lên.

"Giương cung! Tập trung! Nhắm phía trước nhất cầm ngư nhân —— thả" lão toàn quát to.

Sở hữu xạ thủ dẫn cung kích xạ , bởi vì không có tranh tài quy định trói buộc , sở hữu sĩ tử rót vào tinh thần , để cho mũi tên lực đạo cùng lực xuyên thấu đều kịch tăng năm phần mười thậm chí gấp đôi.

Vòng thứ nhất xạ kích , không người vận dụng cùng binh độc vũ , Tô Nghi cũng không có dùng một mũi tên hóa điều năng lực , bởi vì rót vào tinh thần một mũi tên đã đầy đủ uy hiếp được phía trước nhất cầm ngư nhân rồi.

Cầm ngư nhân là Hải Thần Tộc yếu hơn chủng tộc , không có sở hén quy loại vững chắc phòng ngự , càng không có Sa kinh hai tộc sức mạnh cường hãn , linh lực càng là kém xa tất tập Giao Long cùng Kỳ Lân , loại trừ ở trên đất bằng chạy nhanh một chút , liên cơ hồ không có quá nhiều ưu điểm.

Vòng thứ nhất xạ kích , gần nửa mũi tên cạ xát ra tia lửa , tấn công hai bên là thường trú tăng phúc , sẽ không tiêu hao tinh thần cùng tinh thần lực.

"Rồi ô chít chít ò e bởi vì kỹ khà. . ."

Thấy mũi tên bắn tới , hai bên lên trước hơn năm mươi tên cầm ngư nhân kỳ oa kêu to , vừa nói Nhân tộc nghe không hiểu ngôn ngữ; sau đó có một phần nhỏ cầm ngư nhân quay hàm phòng lên , vậy mà phun ra bỏ túi thủy đạn pháo đến , xông về mũi tên.

Tại chỗ đều là thuật bắn người sở hữu , cơ hồ không có một người bắn lệch , nhưng có gần một nửa mũi tên bị thủy đạn đạn đại bác mở , không có bắn trúng mục tiêu , vẫn có hơn nửa cầm ngư nhân bị mũi tên bắn trúng.

Có một cái cầm ngư nhân xui xẻo tới cực điểm , lại bị thủy đạn đạn đại bác phi tiễn bắn trúng , hơn nửa còn là xuyên thẳng cái trán , trong nháy mắt toi mạng.

Vòng thứ nhất xạ kích , phía trước nhất hơn năm mươi tên cầm ngư nhân cơ hồ ngã xuống bảy thành , hơn phân nửa lập tức tử vong , còn lại cũng ngã trên đất mất đi hành động lực , bụm lấy vết thương gào thét bị thương không nghĩ.

Tiêu hao số ít tinh thần lập tức bị quân kỳ lấp đầy , Nhân tộc tâm tình đại chấn , tinh thần tăng lên.

Hải Thần Tộc trung , tằm của cầm cá thiên tư đều rất thấp , tương đương với Nhân tộc phần lớn nhà nghèo sĩ tử , hoặc là Man Tộc bình thường huyết mạch , vì vậy những thứ này cầm ngư nhân phần lớn đều là lãng nhân , trợn lẫn số ít hải tốt , mặc dù có thể niệm phun thủy đạn pháo , nhưng còn chưa tập được linh lực ngưng nước , che thể phòng ngự kỹ năng , căn bản không có sức chống cự bọn quân tử phụ gia tinh thần một mũi tên.

Phía sau cảm ngư nhân mặt mang vẻ sợ hãi, bước chân vì đó vừa chậm, lại gấp đến sau lưng mấy vị hồ sa trường quan trách mắng, bắt đắc đi lại tăng nhanh tốc độ.

Dựa theo như vậy tốc độ, Nhân tộc còn có thể xạ kích năm sáu vòng.

Tại lão toàn dưới sự chỉ huy, sở hữu xạ thủ lần nữa giương cung lấp tên.

Đợt thứ hai kích xạ, lại bắn giết hơn bốn mươi tên cảm ngư nhân, có một mũi tên bay xa, vậy mà bắn tới chậm rãi bước đi động thủy khẩu đại đội bên trong, mắt thấy một vị thấp bé sa nhân phải bị bắn trúng, có một cái của binh lập tức đứng ra, đem cung tên chặn.

Chỉ nghe kết một thanh âm vang lên, cung tên bắn trúng của binh tương đối mềm mại phần bụng, mũi tên lập tức đi vào cơ thể trung của binh phát ra rên lên một tiếng, hiển nhiên một mũi tên này cho hắn tạo thành tổn thương không nhỏ, nhưng cũng không trí mạng.

"Thật là cứng rắn!" Rất nhiều quân tử neho mắt.

Một mũi tên này thêm tấn công hai bên năng lực cũng rút vào tinh thần, cơ hồ có thể xuyên thấu năm phần dày thiết bản, tầm thường cấp thấp Hải Thần Tộc trung chi tắc chết, con của đều cứng như thế, sò hến cùng quy loại được cứng rắn tới trình độ nào?

Nhưng khi mọi người chuẩn bị bắt đầu vòng thứ ba kích xạ lúc, cách đó không xa cảm ngư nhân hành động!

Bọn họ chuyển động trong tay cá tích trường mâu, hướng Nhân tộc trận liệt đầu đi, trên trăm thanh trường thương như Ứng Kích Trường Không, đâm thẳng chân trời, mang theo chẻ tre sắc nhọn thế, ùn ùn kéo đến bỏ ra.

Thật giống như sắc nhọn vũ trên trời hạ xuống, bông tuyết bay tán loạn!

Một ít trường mâu thậm chí bực tại nước chảy bên trong, trong đó hiển nhiên hàm chứa nước chi linh lực, một khi đâm trúng người sẽ lập tức nổ lên, tạo thành lớn hơn sát thương, cùng cùng binh độc vũ tính chất thập phần tương tự; người đi đường trở xuống cho dù đem sĩ khí rút vào thể xác, cũng cơ hồ là chạm vào hấn phải chết; nếu là trận này trường mâu mưa rào rơi vào trong đám người, không thiếu được phải có một ít chết.

Mọi người tâm huyền đến yết hầu.

"Vây Nguy cứu Triệu!" Lão toàn hô to.

Tiếng kêu chưa rơi, Tô Nghi liền gặp được một người trung niên quân tử bỏ lại cung tên, nhảy đến chính giữa hàng ngũ một mảnh trong đất trống, hét lớn một tiếng:

"Phu giải hỗn loạn tranh chấp người không không quyền, cứu Đấu giả, không vật lộn, nhóm tịch thu đao hư, tình thế trói buộc, thì tự mình giải tai!"

Dài như vậy một đoạn văn, vậy mà trong chớp mắt liền bị trung niên quân tử đọc xong!

Niệm động khẩu quyết lúc, người trong miệng bay ra chỗ niệm màu đen chữ nhỏ, chồng chất nối liền nhau, giống như liên châu, giống như liên khóa bình thường.

Tô Nghi liếc mắt liền nhìn ra, đây là tài ăn nói một cảnh năng lực: Nức nở liên châu!

Tài ăn nói là cửu thuật một trong, là Tung Hoành gia cùng danh gia người tinh tu, mà một cảnh "Nức nở liên châu" có thể nhanh hơn nói chuyện tốc độ, hơn nữa còn có thể để cho người nghe bình thường lý giải, chủ yếu nhất là có thể nhanh hơn kì mưu khẩu quyết ngữ tốc, trong chiến đấu có thể tạo được vô cùng trọng yếu tác dụng.

Tô Nghi trong lòng né qua muốn học tập tài ăn nói ý tưởng.

Trung niên quân tử đem "Vây Nguy cứu Triệu" kì mưu khẩu quyết đọc xong, chung quanh thân thể đột nhiên nổi lên một tòa cột vuông hình thành trì hư ảnh, đưa hấn bực chặt chẽ, chợt nhìn qua gió thổi không lọt, không thể phá vỡ.

Tự tại lúc này, trên bầu trời hàng trăm cây cột mâu phảng phất thu được dẫn dắt, vậy mà tại không trung đồng loạt chuyển hướng trung niên quân tử!

Bạn đang đọc truyện *Binh Pháp Đại Thánh Convert* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

# Chương 131: Tướng quân dạ dẫn cung

"Đốc đốc đốc. . ."

Liên tiếp muôn hướng truyền lại, trường mâu thật giống như mưa đá bình thường nghiêng rơi vào thành trì hư ảnh bên trên, người sau đang kiên trì tiếp cuối cùng một cây cốt mâu sau đó, âm âm phá toái.

Cùng lúc đó, trung niên quân tử nôn ra một ngụm máu tươi, cặp mắt liếc một cái, té xỉu trên đất.

Tất cả mọi người ở trong lòng hướng hấn trí kính: Người này lấy chính mình nội thương làm giá, cứu vớt mười mấy tên chiến hữu!

"Đây là vây Ngụy cứu Triệu năng lực, hơn nữa vị này quân tử nắm giữ kì mưu tựa hồ còn không ngừng là cấp một, có thể tạo thành tuyệt cường sức mạnh phòng hộ, hấp dẫn địch nhân đã kích, đồng thời còn có thể suy yếu uy lực; nghe nói cao cấp vây Ngụy cứu Triệu, còn có thể khiến cho địch nhân dời đến công kích mình địa điểm, thật ăn một đòn, nhất định chính là lưu manh giống nhau vô lại kì mưu."

Tò Nghi trong lòng trong nháy mắt né qua cái này kì mưu giới thiệu.

Vây Ngụy cứu Triệu kì mưu, là thời kỳ chiến quốc, nước Tề Tôn Tần tại quê làng cuộc chiến trung sáng chế.

Lại nói năm đó, Tôn Tần cùng sư đệ Bàng Quyên cộng sư Quý Cốc Tử tiên sinh, học tập binh pháp thao lược, hai người là bạn cùng trường, nhưng Tôn Tần tài năng hơn xa Bàng Quyên, gặp phải người sau ghen tị; mấy năm sau, Bàng Quyên đi xuống núi nước Ngụy xông sự nghiệp, dựa vào chính mình cũng không tệ lắm bản sự lên làm tướng quân, nhưng hấn từ đầu đến cuối sợ hãi so với hấn còn có tài hoa Tôn Tần sẽ trở thành đại họa tâm phúc, vì vậy liền giả vờ mời Tôn Tần rời núi, cộng Sĩ Ngụy vương.

Làm Tôn Tần đến nước Ngụy sau đó, Bàng Quyên lại giả tạo Tôn Tần tư thông nước Tề tội danh, đem người sau hai chân chém đứt, cũng tại hấn trên mặt đâm xuống người phạm tội dấu hiệu, cho là cứ như vậy, Tôn Tần tài hoa tất nhiên sẽ biến mất ở trong trần thế, vô pháp bị người khai thác; sau đó Bàng Quyên còn phái người thời khắc giám thị Tôn Tần, người sau vì chạy thoát, giả ngây giả dại, thậm chí còn cố ý ăn cứt heo, cuối cùng để cho Bàng Quyên buông lỏng, chạy trốn tới nước Tề.

Tôn Tần tài hoa lấy được Tề vương thưởng thức, sau đó, Bàng Quyên dẫn trọng binh đánh bất ngờ Triệu quốc, đem đô thành Hàm Đan nặng nề bao vây; Triệu quốc hướng nước Tề cầu cứu, Tề vương thì mệnh lệnh Điền Kỵ, Tôn Tần dẫn quân đội cứu viện Triệu quốc.

Điền Kỵ là Đại tướng, vốn muốn chạy thẳng tới Hàm Đan, tốc độ giải Triệu quốc chi vây, nhưng quân sư Tôn Tần nhưng cũng không tán thành, hấn cho là nên thừa dịp nước Ngụy công triệu, quốc nội trống không, phát binh thẳng đến nước Ngụy đô thành đại lương, khiến cho Bàng Quyên trở về cứu.

Điền Kỵ lập tức áp dụng Tôn Tần mưu kế, dẫn đầu đại quân công ngụy, ồ ạt tấn công về phía đại lương thành; Bàng Quyên thật vất vả mới công hãm Hàm Đan, nhưng lại nghe phía sau đô thành cấp báo tin tức, còn đến không kịp tu chỉnh bộ đội, vội vàng liền dẫn quân gấp rút tiếp viện đại lương. Không nghĩ đến, Tôn Tần đã sớm chuẩn bị sẵn sàng, đợi quân địch mệt mỏi rồi tấn công, đối với tàu xe vất vả, lặn lội đường xa Bàng Quyên quân đội đón đầu thống kích, bắt sống Bàng Quyên.

Trận chiến này dẫn động Thánh Đạo truyền tụng kỳ quan, vây Ngụy cứu Triệu kì mưu như vậy truyền thế.

Cuối cùng, nước Ngụy không thể không cùng nước Tề nghị hòa, trả lại Triệu quốc đô thành cùng thổ địa; mà Tôn Tần vẫn học chung với bạn cùng trường tình xưa, cũng không có giết chết Bàng Quyên, mà là dạy dỗ hấn hơi dừng sau, lại thả hấn; sau đó, Tôn Tần cùng Bàng Quyên lần nữa giao chiến ở ngựa lãng, người trước chết tại Tôn Tần tăng binh giảm bếp kế sách trung, này nhưng lại là nói sau.

Tò Nghi trong đầu nghĩ này vây Ngụy cứu Triệu mặc dù công phòng nhất thể, có thể phòng ngự đã kích, nhưng kì mưu cấp bậc vẫn còn thấp lúc, cũng sẽ nhận được bộ phận lực lượng trùng kích, lúc này mới khiến cho vị này trung niên quân tử bất tỉnh.

Không cần mệnh lệnh, tại chính giữa trận địa chờ thời mấy chục người lập tức mỗi người nhặt lên 1 2 thanh cá tích trường mâu, vượt qua xạ thủ môn, đứng ở một đường thủ vệ sau lưng, cầm trong tay dư thừa trường mâu phản phát cho người sau.

Trong tay có vũ khí, tất cả mọi người lòng tin tăng lên gấp bội, làm xong gần người sắp lá cả chuẩn bị.

Thấy mấy phe đầu mâu không có thể sát thương một người, ngược lại còn bị Nhân tộc thu được, muốn dùng hấn phản kháng một đòn, phía trước cầm ngư nhân môn then quá thành giận, lần nữa tăng nhanh tốc độ.

"Đám này ngu xuẩn, cách này sao gần dùng thủy đạn pháo a!" Chạy ở phía sau thủy khẩu rồi rít thầm mắng.

Nhân tộc lập tức đánh trả, vòng thứ ba giương cung lại bắn giết hơn bốn mươi cầm ngư nhân, có năm sáu tên lãng nhân trực tiếp bị mũi tên xuyên qua sau đóng ở trên đất.

Tổng cộng ba bánh xạ kích, cầm ngư nhân chết trăm người trở lên, chạy trước tiên cầm ngư nhân chỉ còn lại có mười mấy cái.

Mất thấy địch nhân đến gần, lão toàn bình tĩnh hô: "Tiền tuyến sĩ tử ngăn địch! Tuyến hai chiến sĩ ổn định, phía sau xạ thủ giương cung, tùy ý xạ kích!"

Được đến hiệu lệnh sau đó , xạ thủ môn rới rít dẫn cung bắn về phía cầm ngư nhân phía sau chạy chậm thủy khẩu , trọng điểm bắn giết Sa kinh hai tộc , mà xem nhẹ khỏi giáp cứng rắn binh tôm tướng cá.

Có hơn mười đạo mũi tên thậm chí rớt vào cùng binh độc vũ năng lực , Thập phu trưởng trở xuống cơ hồ vô pháp phòng ngự.

Bảy tám chục căn uy lực vô biên mũi tên vượt qua cầm ngư nhân đỉnh đầu , bắn về phía phía sau , như là thác nước gào thét trút xuống.

Vì tiết kiệm tinh thần , Tô Nghi vận dụng thuật bắn hai cánh một mũi tên hóa điều năng lực , mặc dù có rất nhiều hạn chế , hơn nữa uy lực chỉ có cùng binh độc vũ khoảng bảy phần mười , nhưng là đủ để bắn giết hải tốt rồi.

"Hắc! Mũi tên này thật kỳ lạ , nhìn giống như một cái lão ưng!" Một đầu sa nhân vừa chạy lấy , một bên có chút hăng hái mà nhìn trên trời.

"Là điều , người này mắt gà chọi!" Một đầu rười kinh nhân mắng.

"Cẩn thận một chút , đây là Nhân tộc cấp hai thuật bắn: Một mũi tên hóa điều , uy lực không thể so với cùng binh độc vũ kém bao nhiêu , quá khinh thường hân mà nói nhưng là sẽ chịu đau khổ."

"Hắc hắc , một mũi tên hóa điều tính là gì , xem ta!"

Này nửa kinh nhân Thập phu trưởng hét lớn một tiếng , mở ra miệng to , phun ra đại lượng xanh thẫm nước biển , lấy tự thân làm tâm điểm bày độ dày ba thước , đường kính mười trượng có thừa thủy mạc , thật giống như một cái sụp đổ tô , trong đó nước chảy nhốn nháo , thật giống như thác nước dâng trào , giang hà hiện lên nhảy , đem trong phạm vi sở hữu thủy khẩu bọc trong đó.

Con đường phía trước một đầu rười kinh nhân cũng trông mèo về hồ , phun ra thủy mạc phòng ngự mưa tên.

"Phốc phốc phốc. . ."

Sở hữu mũi tên chui xuống nước , thật giống như thu được cự lực ngăn trở , phần lớn đều trì trệ không tiến , chỉ có mang theo lấy cùng binh độc vũ cùng Tô Nghi một mũi tên hóa điều mũi tên xuyên thấu thủy mạc , nhưng uy lực lại dĩ nhiên bị suy yếu một nửa!

Kinh nhân thủy mạc là chống đỡ Nhân tộc mưa tên đứng đầu phương pháp hữu hiệu.

Thủy mạc tan vỡ , mọi người định mắt một coi: Chỉ thấy mấy chỉ sa nhân Thập phu trưởng cũng mở ra miệng to như chậu máu , phát ra đùng đùng sắc nhọn kêu , vậy mà phun ra mấy đạo cây hình dạng tia chớp!

Những thứ này tia chớp nhánh cây so với cá mực chạm tay còn muốn linh hoạt , một đòn liền đem còn lại mũi tên oanh nát bấy!

Như xà vừa nhanh vừa mạnh , sư tử hùng hồn.

Một tua này xạ kích , vậy mà không có cho phía sau thủy khẩu tạo thành tổn thương chút nào.

Rất nhiều người bắt đầu lo lắng , vô luận là bình thường quân tử , võ sinh tướng tài thậm chí là mấy vị người đi đường , gương mặt đều có mây đen né qua , một ít sĩ tử trong cơ thể tinh thần lượng nhận được tâm tình ảnh hưởng , đột nhiên giảm xuống một đoạn nhỏ.

Nhưng Tô Nghi sớm có lòng quân , tinh thần không hề ngã xuống dấu hiệu , vững như Thái Sơn.

"Ha ha ha! Bọn họ thật đúng là cho là những thứ này gỗ mục đầu sắt vụn có thể giết chết được chúng ta!"

"Thật là ngu xuẩn!"

Rất nhiều công kích ở phía trước thủy khẩu phình bụng cười to , đông đảo Nhân tộc cung tiễn thủ khí hàm răng run lên.

Nhưng lúc này , Tô Nghi lại cúi đầu ni non nói: "Trúc đàn bá tướng uy nghi lâm , quốc sĩ vô song hiển chân kim. Thần binh bảo kiếm nhất triều tú , ám độ trần thương thiên sử ngâm."

Tô Nghi thanh âm rất nhỏ , chỉ bị xa cách gần đây Liễu Tâm Chiêu nghe , người sau trong hai con người có vẻ kinh ngạc né qua , vội vàng quay đầu trông lại.

Bài thơ này là một vị tiên hiền sở làm vũ miếu cầu khẩn văn , đặc biệt dùng cho câu thông Hàn Tín ý niệm , là ám độ trần thương khẩu quyết!

Khẩu quyết đọc xong , không có đưa tới bất kỳ hiệu quả nào.

Sau đó , Yên Hải Bi nổi lên « tắc hạ khúc » văn tập , mở ra một trang , trên đó chữ viết kim quang chột hiện , Tô Nghi lại tiếp tục thi thắm: "Lâm ám thảo kinh phong , tướng quân dạ dẫn cung. Bình minh tâm bạch vũ , một tại thạch lăng trung."

Liễu Tâm Chiêu càng là kinh ngạc phi thường , bài thơ này rõ ràng là Tô Nghi đem qua viết trung phẩm quân văn , chỉ là Tô Nghi không có thể tay cầm quân văn , như thế nào rớt vào tinh thần dẫn động quân văn đặc hiệu ?

Nhưng làm người ta kinh ngạc một màn xảy ra , chỉ thấy mảnh này Thiên Địa thỉnh linh phủ thêm lụa đen , tất cả mọi người tầm mắt một hắc liên gặp được Tô Nghi trên đỉnh đầu vậy mà hiện lên một đạo cao một trượng bóng người màu vàng óng.

"Lại là Khí Thế Kỳ Quan ?" Có người kêu lên.

"Không , đạo nhân ảnh này không phải tô mười trù khuôn mặt , là cái khác. . . Là tiên hiền long hậu!"

Mọi người xôn xao không ngừng, bọn họ tại đêm qua trong đại chiến cũng đã đem Lý Quảng diện mạo thuộc nằm lòng , vào lúc này rốt cuộc lại thấy hắc bị Tô Nghi kêu gọi ra.

Chu Tài Thần càng là neho mắt , nghĩ thầm: "Này Tô Nghi làm sao có thể triệu hồi ra Lý Quảng ? Chẳng lẽ là cùng đêm qua hai thiên quân vẫn có liên quan. . . Không , trong tay hắc không có quân vẫn , coi như là mang đến quân vẫn , lấy hắc tinh thần lực cũng không khả năng niệm động trung phẩm quân vẫn , thật là kỳ quái. . ."

Chu Tài Thần cùng một đám bọn hạ nhân nghi vấn đầy mặt , đông đảo quân tử hoài nghi di ngược.

Chỉ có Tô Nghi mới biết , hắc niệm động « tắc hạ khúc » văn tập trung « đêm xạ hổ » sau , tinh thần lực đột nhiên tiêu hao hơn nửa , tâm thần nhanh chóng uể oải.

Ám độ trần thương tướng tinh tiến vào vô kế khả thi trạng thái , đồng thời , « đêm xạ hổ » tiến vào dài đến mười lăm ngày "Không nói chữ nào" thời gian , đi qua tài năng lần nữa sử dụng.

Mà vào thời khắc này , tự mình pho tượng trong tay trường cung màu đen hơi hơi lay động , hướng trong bầu trời đêm bắn ra một luồng hắc quang , xông phá Luyện Binh Tràng hư không , đi tới Tô Nghi bên ngoài cơ thể , chợt bay vào Lý Quảng giữa chân mây.

Đột nhiên , Lý Quảng hư ảnh bộc phát ra kim mang sáng chói , thật giống như đại nhật ngang trời , đau nhói tất cả mọi người cặp mắt , chiếu sáng này này một mảnh Thiên Địa.

Kim quang này là như vậy huy hoàng , đem Lý Quảng thân hình làm nổi bật mà giống như thiên thần hạ phàm , Tiên Thánh hiển linh như vậy vĩ đại , quang huy như mưa phùn bình thường chiếu xuống , sở hữu Nhân tộc như mộc xuân phong , nhưng sở hữu thủy khẩu đều cảm thấy có một cỗ không hiểu rừng mình ăn mòn vào cơ thể , sâu tận xương tủy , phảng phất liền can đảm đều như bị đông kết.

Tất cả mọi người , sở hữu thủy khẩu chỉ có hít mất tài năng từ nơi này một đoàn kim quang trung bắt được Lý Quảng đáng người , chỉ có Tô Nghi mới phát hiện , Lý Quảng trong tay hắc cung vậy mà với hắc tự mình pho tượng kia đem cung giống nhau như đúc!

Sau đó , Lý Quảng kéo động trong tay trường cung màu đen , chung quanh đêm tối thật giống như thu được dẫn dắt bình thường hóa thành dày đặc màu đen lưu quang , giống như mực mưa sao rơi , tụ vào hắc cung bên trong; theo tới là bằng bạc năng lượng thiên địa , giống như như vòng xoáy vậy quán chú đến hắc cung bên trong , liền không gian đều phát ra nứt ra bình thường giòn vang , phảng phất là Thiên Địa phong lôi chỉ kinh hào.

Nhìn thấy uy thế bức này , thủy khẩu môn kinh hãi không thôi , bước chân vì đó hơi chậm lại.

Chỉ thấy Lý Quảng buông lỏng một chút ngón tay , một cây thật giống như muốn biến mất ở trong đêm tối , không chút nào thu hút hắc tiễn \*\* \*\* mà ra , ở trên trời vạch ra một đạo thẳng tắp hắc tuyến , bắn về phía một vị sa nhân Thập phu trưởng.

Bạn đang đọc truyện *Binh Pháp Đại Thánh Convert* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 132: Giết người diệt khẩu

Cung trường giống như trăng tròn ngang trời , mũi tên rơi như vực sâu hạ xuống!

Kia sa nhân Thập phu trưởng nhất thời vây cá dựng thẳng , như lâm đại địch , há miệng liền phun ra một cái hơn một thước thô trụ hình dạng tia chớp , ầm ầm hướng hắc tiễn bổ tới.

Hai đạo lực lượng xung đột lẫn nhau , song song quy về chôn vùi.

"Ha ha , phô trương thanh thế , cũng không gì hơn cái này —— "

Người Thập phu trưởng này còn chưa lên tiếng, lại nghe sau lưng truyền tới một đạo thể xác xé rách tiếng vang: "Phốc!"

Không chỉ là hấn, tất cả mọi người đều hướng phía sau hấn nhìn, lại thấy đã có một đầu một mực ở tại phía sau nhất kinh nhân Bách phu trưởng, tìm bị lúc trước hắc tiễn xuyên qua, để lại một đạo đường kính có tới chừng một thước lỗ máu tới.

Lỗ máu trung, sở hữu huyết dịch, máu thịt xương cốt toàn bộ tan thành mây khói, chỉ để lại một đạo vực sâu bình thường, làm người sợ hãi đen nhánh cửa hang.

Này kinh nhân Bách phu trưởng âm âm ngả trên đất, tới chết cũng không biết cái kia hắc tiễn tại sao lại đột nhiên xuất hiện ở trước mắt mình, lại càng không rõ ràng này không chút nào thu hút mũi tên, vì sao có năng lực xuyên qua hấn thân là Bách phu trưởng thể xác.

Bách phu trưởng, đã tương đương với Nhân tộc Vũ Sĩ!

"Này căn hắc tiễn lại còn có thể di chuyển tức thời mục tiêu công kích? Liền, giống như là..."

"Giống như là ám độ trần thương!"

"Đúng, không sai! Rõ ràng là bắn về phía sa nhân, chết nhưng là phía sau nhất kinh nhân Bách phu trưởng, đây thật là thật là quý dị!"

"Chẳng lẽ tiên hiền Lý Quảng hư ảnh kèm theo loại này chương nhân pháp?"

"Đáng sợ nhất là kia hắc tiễn uy lực a, vậy mà có thể bắn giết Bách phu trưởng, sợ rằng đối với Thiên phu trưởng cũng có thể tạo thành uy hiếp."

"Thắng lợi trong tầm mắt!"

Tất cả mọi người đều cảm thấy chạy thoát có hy vọng, chiến ý bộc phát; mà thủy khẩu môn nhưng là lẳng ngay tại chỗ, hồi lâu đều không thể nói ra một câu.

Chỉ có Tô Nghi bản thân mới biết, là hấn ám độ trần thương kì mưu ảnh hưởng Lý Quảng một mũi tên này, mê hoặc tất cả mọi người ánh mắt: Thật ra thì này căn hắc tiễn ngay từ đầu chính là bắn về phía Bách phu trưởng.

Đi qua lần bắn này, Tô Nghi đại thể nắm giữ quân văn lực lượng: Có công kích tính chất quân văn phân thượng trung hạ tam phẩm, biệt danh theo thứ tự là long văn, vân văn cùng kiếm văn, mỗi một phẩm bên trong lại phân ba giờ cấp bậc, tổng cộng cửu đẳng, uy lực phân biệt đối ứng võ sinh đến chủ tướng một kích toàn lực, đủ để giết chết đồng giai cấp địch nhân.

Mà này bản «đêm xạ hổ», thì thuộc về hạ đẳng vân văn.

Tô Nghi vừa nhìn về phía đỉnh đầu, cái này Lý Quảng hư ảnh hữu hình lại không có thần, cũng không có Lý Quảng bản thân ý niệm, có thể bị Tô Nghi muốn gì được nấy mà chỉ huy; nguyên bản Lý Quảng hư ảnh mỗi một mũi tên đều đủ để uy hiếp được Vũ Sĩ cùng Bách phu trưởng, nhưng có cái thanh này hắc cung, hắc tiễn uy lực vậy mà tăng vọt gấp ba, đã đủ để rung chuyển quốc sĩ cùng Thiên phu trưởng phòng ngự.

Càng thêm hấn nhận được ám độ trần thương kì mưu ảnh hưởng, bắn ra hắc tiễn phiêu hốt vô hình, chọt tập kích bên dưới, sợ rằng liền Thiên phu trưởng cũng phải trong nháy mắt toi mạng!

"Còn có thể bắn bốn phát."

Tô Nghi trong lòng tiếp thu được một cổ tin tức, nếu là mỗi một biến thành màu đen mũi tên cũng có thể giải quyết hết một cái Thiên phu trưởng mà nói, Nhân tộc tất thắng!

Tâm thần dưới sự chỉ huy, Lý Quảng hư ảnh lần nữa giương cung, mũi tên chỉ hướng có thể là thủy khẩu trung duy nhất của người Bách phu trưởng.

Này của người đột nhiên run lên, cả người giáp xác phát ra ken két âm thanh đến, dường như chim sợ cành cong, cắt cỏ chỉ rần.

Hắc tiễn vừa ra, phảng phất xé rách hư không, giống như hắc động xoay quanh, chu vi trăm trượng ánh sáng cùng năng lượng thiên địa đều bị hấn hấp thu hết sạch.

Kia của người bên phải kim đột nhiên bành trướng, hóa thành to khoảng mười trượng cang của, dường như thiên phá mà đổ, thỉnh linh hướng hắc tiễn cắt đi; đại kim khép lại, phát ra oánh một tiếng vang thật lớn, trên đó nước chỉ linh lực cũng tựa như thuốc nổ bình thường nổ tung, tung tóe đợt sóng nước tiết tràn ngập một mảnh trời tể.

Một kích này lệnh đại địa phát ra âm âm nổ vang, đất rung núi chuyển, nhưng hắc tiễn nhận được trùng kích, lại lần nữa biến mất không thấy.

Tất cả mọi người ý thức được này căn hắc tiễn chỉ là một ảo giác!

Đột nhiên, mười trượng ở ngoài một vị kinh nhân Thiên phu trưởng đột nhiên hét lớn một tiếng, tiếng chấn sơn cốc, như sấm bên tai, tất cả mọi người đều bị hấp dẫn tầm mắt, chỉ thấy người trước há to miệng một cái, phun ra một cột nước, vậy mà trong nháy mắt ngưng kết, hóa thành một căn một thước thô, dài một trượng băng thương tới!

Linh lực ngưng băng, đã là Hải Thần Tộc Bách phu trưởng tài năng học được năng lực, khối băng nếu là nổ tung, so với đơn thuần thể lỏng nước đáng sợ hơn uy lực.

Này căn băng thương đâm về phía cái gì cũng không tồn tại không gian, thật giống như đụng phải gì đó bình thường phát ra ken két khối băng tiếng vỡ vụn.

Cơ hồ là trong cùng một lúc, hắc tiễn tại đầu thương nơi hiện lên!

Tất cả mọi người đều ngược lại hít một hơi khí lạnh, trong tròng mắt tia sáng kỳ dị liên tục: Tô Nghi vậy mà muốn dựa vào nhất giới võ sinh thân phận, bắn giết Thiên phu trưởng!

Cứ việc Tô Nghi giờ phút này một mũi tên bắn giết Bách phu trưởng cũng đã đầy đủ làm người ta giật mình, nhưng giờ phút này hấn hành động vẫn làm cho mọi người cảm thấy, điều này thật sự là quá to gan lớn mật rồi!

"Này Tô Nghi đến tột cùng còn có thể có bao nhiêu trò lừa bịp, vì sao ta nhắm vào hấn bày cạm bẫy luôn có thể bị từng cái tháo bỏ?"

Chu Tài Thần cắn chặt hàm răng, Đinh Nhân hai mắt đầy máu, chăm chú nhìn đột nhiên xuất hiện hắc tiễn, đều hy vọng nó bị băng thương đánh sụp.

Nhưng mà bọn họ thất vọng, cứ việc kia băng thương thoát nhìn là như vậy sắc nhọn không thể đỡ, phong mang chứa tràn đầy, quốc sĩ trở xuống thật khó chống lại một kích này, nhưng ở hai cổ lực lượng sau khi đụng, băng thương ầm ầm nát bấy, sụp đổ.

Vụn băng bay lượn, thật giống như xoay chuyển tinh.

Nói cách khác, Tô Nghi này căn hắc tiễn, so với Thiên phu trưởng một đòn đều càng thêm hữu lực!

Sở hữu thủy khẩu Thiên phu trưởng trong lòng căng thẳng, liền muốn ra chiêu cứu viện, nhưng đã không còn kịp rồi! Hắc tiễn tại đánh nát băng thương sau đó, mặc dù tiêu hao phần lớn lực lượng, nhưng vẫn so với bình thường thậm chí một cảnh mũi tên càng thêm hữu lực, càng thêm mau lẹ, lấy tất cả mọi người đều không có thể kịp phản ứng tốc độ, xuy đâm vào này kinh nhân Thiên phu trưởng trong hốc mắt.

"A a a! Ánh mắt ta! Ánh mắt ta!" Kinh nhân Thiên phu trưởng thống khổ gào thét bị thương vang dội toàn bộ sơn cốc, xa xa dãy núi lên bị giật mình một mảnh chim.

"Được!"

"Tô Di Thiên làm trông rất đẹp!"

Rất nhiều người vỗ đùi gọi tốt, Tô Nghi đối với một kích này cũng cảm thấy khá là hài lòng, mặc dù hấn ngay từ đầu là dự định lấy người Thiên phu trưởng kia tính mạng, nhưng hấn trong lòng rõ ràng, càng khó khăn chuyển lại càng không có khả năng như ý nguyện, đến quốc sĩ cùng Thiên phu trưởng cấp bậc này, đã rất không có khả năng bởi vì một hai lần đã kích liền bỏ mình.

Nhưng kinh nhân Thiên phu trưởng mất đi một con mắt, đã kích độ chuẩn xác sẽ phải chịu ảnh hưởng rất lớn, thực lực cũng sẽ sau đó hạ xuống, song phương cây cân vào thời khắc này hướng Nhân tộc nghiêng về một tia.

Kinh nhân rút mũi tên ra tên, liên đới lớn chừng cái đầu con người cũng bị hấn kéo ra, trên đó máu me đầm đìa, \*\* tràn ra, làm mọi người một trận nôn mửa.

Sau đó, chỉ thấy đầu này kinh nhân hét lớn một tiếng "Phụ tình mẫu huyết, há lại có thể bỏ đi? ! Ta nuốt!", liền đem cả viên con người nuốt vào trong bụng, một bên nhai lấy, một bên phát ra lăm bầm lăm bầm thanh âm, chọc cho rất nhiều người càng là muốn ói, có mấy cái tâm chí không cứng người đã ói một chỗ.

Mặc dù trong lịch sử Hạ Hầu Đôn rút tên ra ăn con người cổ sự truyền lưu đường phố, ai cũng khoái, nhưng phát sinh ở loại quái vật này trên người, thật sự là khó coi.

Kinh nhân nuốt con người sau đó con giận còn chưa tan, chỉ Tô Nghi cùng Lý Quảng hư ảnh, chỉ tay trợn mắt đạo: "Các người ngó ra làm gì! Tiếp tục xông! Giết cho ta! Đem bị thương ta tên kia cho ta xé nát! Đem tất cả mọi người đều giết sạch!"

Phía trước thủy khẩu môn lần nữa điên cuồng hét lên phát động công kích.

Phía sau một vị sa nhân Thiên phu trưởng thấp giọng mắng thầm: "Người này ngu xuẩn, chúng ta là tới bắt Tô Nghi, không phải tới lạm sát kẻ vô tội, giết người quá nhiều, nếu là có cao thủ tới tìm thù, chúng ta về sau tại bờ biển Đông cũng không tốt lẫn lộn!"

Kinh nhân Thiên phu trưởng mặt lộ vẻ xấu hổ, hấn lúc trước đúng là bị nộ khí làm đầu óc mê muội.

Nhân tộc lần nữa dẫn cung kích xạ, Tô Nghi chỉ huy Lý Quảng hư ảnh giương cung lấp tên; năng lượng thiên địa gào thét hội tụ mà đi, thủy khẩu môn trong lòng một nắm chặt, ai cũng không nghĩ lại trở thành mục tiêu kẻ tiếp.

"Không thể để cho người này tiếp tục phát huy đi xuống!" Đinh Nhân đại não tuôn máu, đột nhiên nhảy ra đám người, chỉ Tô Nghi bóng lưng lớn tiếng hét lên: "Các vị hảo hán, người này chính là Tô Nghi, hấn chính là Tô Nghi! Ta nói ra rồi, các người được thả chúng ta một con ngựa!"

Thủy khẩu môn tất cả đều sững sờ, nhìn về phía khe cau mây Tô Nghi; Liễu Tâm Chiêu, cùng nhóm bạn nắm chặt quả đấm, tất cả mọi người đối với Đinh Nhân trợn mắt nhìn.

"Phản đồ!"

"Đào ngũ quân!" Rất nhiều người tức bễ phôi.

Lão toàn lão Lăng hai người cau mày quắc mắt, quát chói tai một tiếng, quân uy dâng lên như sóng, khí thế xông đốt, trong nháy mắt đem Đinh Nhân áp chế không thể động đậy; người sau nhìn không gian sóng gợn trung chậm rãi lộ ra khẩu phạt tâm xà, thần sắc sợ hãi không ngớt, chỉ cảm thấy ngày tận thế tới.

Nói thì chậm nhưng xảy ra rất nhanh, chỉ thấy Chu Tài Thần lập tức bỏ lại cung tên, hét lớn một tiếng: "Đốt! Ngươi này đào ngũ tặc tử, lại dám hãm hại tô mười trù! Nhất định là ngươi đem những thứ này tặc nhân đưa tới, tuyệt không có thể lưu ngươi làm hại thế gian!"

Trong khi nói chuyện, Chu Tài Thần một cái bước dài chui lên đi trước, rút ra trong tay áo đoản đao, lấy thế nhanh như chớp không kịp bịt tai, đâm vào Đinh Nhân tim bên trong.

Máu tươi trong chớp mắt nhuộm đỏ trước ngực áo khoác, Đinh Nhân còn đến không kịp phòng ngự, tim đập liên vào gờ khắc này dừng lại, hấn đến chết cũng không nghĩ tới, hấn không có chết ở Tô Nghi trong tay, càng không có chết ở thủy khẩu dưới đao, mà là bị người mình ám toán chết. .

"Lần này ngươi làm rất tốt, lần này cũng coi là chết có ý nghĩa đi? Lưu lại ngươi cái miệng rộng này chỉ có thể bại lộ ta chân ngựa, an tâm lên đường đi, ta lập tức sẽ để cho Tô Nghi đi xuống cùng ngươi." Chu Tài Thần tại Đinh Nhân bên tai thấp giọng lẩm bẩm.

Đinh Nhân ảm ảm ngã xuống đất, biểu tình như là có không cam lòng, có trông đợi, có phẫn hận, ngũ vị tạp trần, chết không nhắm mắt.

Mọi người thấy Chu Tài Thần như thế quả quyết giết người diệt khẩu, tất cả đều nheo mắt.

Tô Nghi thân phận đã bại lộ, Đinh Nhân loại này gieo họa chết thì chết, thế nhưng, hấn chính là số lượng không nhiều nắm giữ Chu Tài Thần lai lịch người.

Tại Bình Phong Đại Lục, người chết cũng là có thể mở miệng nói chuyện, thế nhưng giới hạn với đứng hàng Vũ Thành Vương miếu tiên hiền ý niệm; Đinh Nhân loại tiểu nhân vật này vừa chết, sở hữu tội chứng sau đó xuống mồ, ai cũng khỏi phải nghĩ đến từ nơi này kiểu chết người trong miệng cạy ra cái gì lời chứng tới.

Tô Nghi ý vị thâm trường liếc nhìn Chu Tài Thần, không nói gì; mà lão toàn lão Lăng hai người ánh mắt như kiếm, mắt như đối Ung, đối với Chu Tài Thần mắt lom lom.

Bọn họ trước đây chỉ muốn trước phế bỏ Đinh Nhân hai chân, để cho hấn không có biện pháp chạy trốn, sau chuyện này lại từ trong miệng hấn mọi ra chủ hòa phái hãm hại Tô Nghi chứng có: Tại Bình Phong Đại Lục, có vô số loại thủ đoạn có thể để cho phạm nhân mở miệng nhận tội.

Nhưng thật sự không ngờ tới, Chu Tài Thần hạ thủ vậy mà lưu loát dứt khoát như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Bình Pháp Đại Thánh Convert* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 133: Bắc Cương Bàn Long Đốc xông trận

Giờ phút này hai vị quốc sĩ nhìn về Chu Tài Thần ánh mắt, như là hận không được đem ăn tươi nuốt sống, ăn thịt ngủ da.

Chu Tài Thần hung hấn run một cái, cổ gả bộ trấn định nói: "Phản bội tặc tử đã đền tội, đại gia đốc sức giết kẻ gian a!"

Dứt lời, Chu Tài Thần lại như không có chuyện gì xảy ra bình thường cầm lên cung tên đứng ở phía trước, thật giống như trước đây phát sinh hết thảy đều chỉ là mọi người ảo giác.

Liễu Tâm Chiêu kẹp chặt môi dưới, cúi đầu, cũng không biết đang suy nghĩ gì.

Về lạnh lẽo tại Tô Nghi trong tròng mắt lướt qua, trong lòng của hấn muốn: "Trung thư lệnh thật là thật là thủ đoạn, chỉ sợ hấn trong kế hoạch, liên loại

này chi tiết nhỏ đều đã dự diễn thuận thực , nhưng nếu là cảm thấy ta Tô Nghi sẽ được mà ngã xuống , sai hoàn toàn vậy!"

Ý tưởng hạ xuống , Lý Quảng hư ảnh lại một mũi tên bay ra , thẳng tắp bắn về phía một đầu sa nhân Thiên phu trưởng đầu.

Người Thiên phu trưởng kia lúc này mới phục hồi tinh thần lại , phát ra một tiếng rống giận , đem hết toàn lực phun ra một đạo cơ hồ có chậu nước rửa mặt thô trụ hình dạng tia chớp , ngân mang như lửa , ráng mây trắng giống như dương , đem mảnh này bị bóng tối bao trùm Thiên Địa ánh chiếu giống như ban ngày; một tiếng Lôi Đình nổ vang vô hình trung nổ lên , tại toàn bộ bên trong cơ thể rung động ầm ầm , mọi người hai lỗ tai vì vậy mà mất thông.

Tia chớp này xông phá hắc tiễn hư ảnh , lướt qua mọi người đỉnh đầu , biến mất ở chân trời bên trong , rất nhiều người vội vàng ngồi xuống , nhưng vẫn là bị trong không khí nhảy nhót điện hồ quét trúng , vô sinh cùng tướng tài trực tiếp nôn ra máu , vài tên người đi đường cũng sắc mặt tái nhợt , hiển nhiên cảm thụ không được tốt cho lắm.

Thiên phu trưởng một đòn , thật không ngờ kinh khủng!

Chưong nhân hắc tiễn sau khi biến mất , đường lui sở hữu thủy khẩu tất cả đều thần kinh căng thẳng , nhất là Bách phu trưởng cùng các Thiên phu trưởng , càng là như đao cái vai , giống như đao treo trên bầu trời.

Nhưng này hắc tiễn cũng không có chuyển sang công đánh người khác , mà là thừa dịp sa nhân Thiên phu trưởng lơ là bất cẩn thời khắc , đột nhiên xuất hiện ở trước ngực hắn , tàn nhẫn hướng tim đâm vào.

Đầu này sa nhân giật mình trong lòng , quát lên một tiếng lớn , trái tim bộ vị vậy mà trong nháy mắt hiện lên hơn mười tầng một tác đầy băng cứng , giống như không thể phá vỡ tấm thuẫn bình thường tầng tầng bảo vệ ngực , tản ra bức bách người rừng mình.

"Ken két két. . ."

Một trận khối băng tan vỡ tiếng vang truyền tới , mười mấy tầng băng cứng lá chắn bảo vệ vậy mà tại trong khoảnh khắc phá toái , hắc tiễn đột nhiên đâm vào sa nhân bụng tim.

Rất nhiều người âm thầm gọi tốt , nhưng Tô Nghi cùng hai vị quốc sĩ thần sắc cũng không có vì vậy mà buông lỏng.

Bởi vì , sa nhân Thiên phu trưởng cũng không có ngã xuống!

Ở trong nháy mắt này , sa nhân trong nháy mắt đem tim đóng băng , toàn bộ tim vì vậy cứng như Hàn Thiết , sắc nhọn không thể phá , hắc tiễn vèn vèn đi vào ba tác liền cũng không còn cách nào tiến thêm.

Băng sương đem trọn chỉ hắc tiễn đông lại , sa nhân quát chói tai một tiếng , đem rút ra , một cái liền bóp nát bấy.

Vết thương của hắn không có chảy ra một tia huyết dịch , tất cả đều bị đủ để đông lạnh lưỡng cực sương hàn khóa lại , hơn nữa đang ở nhanh chóng khôi phục , cho dù tim bị xuyên thấu , cũng không thể khiến hắn vì vậy ngã xuống.

Đến Thiên phu trưởng đẳng cấp này , vô luận là dả kích vẫn là phòng ngự đoạn đều trên diện rộng leo lên , đã không phải là Bách phu trưởng trở xuống tộc loại có thể so sánh với rồi.

"Thật không hổ là Thiên phu trưởng , quả nhiên không phải tốt như vậy giết sao." Tô Nghi nheo mắt.

Rất nhiều người cũng hi nhưng thờ dài , nếu là có thể chém chết một đầu Thiên phu trưởng , mình Phương Thiếu nói cũng có thể khôi phục một ít hoàn cảnh xấu.

Còn không đợi Tô Nghi lần thứ tư giương cung , đầu kia bị xuyên thủng tim sa nhân chỉ hướng người trước , sắc mặt điềm nhiên nói: "Tất cả mọi người nghe lệnh: Cho ta đem Tô Nghi bắt lại , chết hay sống không cần lo! Sở hữu dám ngăn trở bọn người đường đi người , giết không tha!"

Thanh âm hắn tại trong sơn cốc vang vọng giao hưởng , như có thiên minh , tất cả mọi người kinh hồn bạt vía , cả người phát rét.

Xác định Tô Nghi khuôn mặt sau đó , sở hữu Hải Thần Tộc dốc hết toàn lực , không bao giờ nữa cùng người giằng co , bước ra nhịp bước liền vọt tới , chiến tranh nhắm thẳng vào Tô Nghi khuôn mặt!

Tô Nghi trong lúc hồn nhiên chỉ cảm thấy như có dây núi hạ xuống , đè ở trong lòng hắn , khiến hắn lòng buồn bức không ngớt; giờ khắc này , hắn thật giống như rơi vào vực sâu không đáy , đáy lòng dâng lên biền người xương cốt rét căm căm tới.

"Tất cả mọi người , chuẩn bị ngăn địch!"

Lão toàn hô to , chột rút kiếm chỉ thiên , trong miệng nói lầm bầm.

Sau đó , một vệt bạch quang theo lưỡi kiếm trung xông lên giữa không trung , ngang trời nổ lên , hóa thành từng đường trong suốt khô giáp , bao trùm đến trên người mọi người. . . Loại trừ Chu Tài Thần đoàn người.

Tô Nghi chỉ cảm giác mình từ đỉnh đầu đến ngón chân đều bị một tầng rắn chắc khô giáp bao trùm , đưa tay vừa gõ , còn phát ra cổ hống cổ hống tiếng vang đến , còn có một loại vô cùng kỳ lạ lạnh như băng xúc cảm trên đầu ngón tay tràn ngập mà ra.

Lại là vườn không nhà trống kì muru , hơn nữa còn là cấp hai!

Mặc dù này khôì giáp bao trùm toàn thân , nhưng quý dĩ là không có một tia sức nặng , không người sẽ cảm giác hành động bất tiện; hơn nữa là quốc sĩ cấp hai vườn không nhà trống , đủ để phòng ngự cùng cấp bậc cấp địch nhân hai lần toàn lực đả kích , mặc dù kì muru sẽ theo ảnh hưởng số người tăng lên mà hạ xuống hiệu quả , nhưng giờ phút này , mỗi người trên người cất giấu khôì giáp đủ để phòng ngự Bách phu trưởng một đòn , Thập phu trưởng được đả kích mấy lần tài năng đánh vỡ , hải tốt bên dưới vô pháp rung chuyển này khôì giáp chút nào.

Này , chính là Nhân tộc đoàn kết nhất trí lực lượng!

Tất cả mọi người lòng tin tăng lên gấp bội , tinh thần leo lên độ cao mới phong.

Tô Nghi nhìn tăng thêm tốc độ , không ngừng ép tới gần thủy khẩu môn , hơi hít mắt lại , trong lòng nói: "Muốn giết ta ? Ta cũng phải theo trên người bọn họ lột xuống một lớp da tới!"

Nghi thâm , Tô Nghi lần nữa chỉ huy Lý Quảng hư ảnh , giương cung bắn tên.

Một cây hắc tiễn đoạt toàn bộ Thiên Địa quang huy , hút hết xung quanh năng lượng , ở trong không khí yên lặng mà bay vùn vụt lầy , bắn về phía một đầu kinh nhân Bách phu trưởng.

Một đạo kinh niệm nộ cười tại Bách phu trưởng khoe miệng nâng lên: Mũi tên này nhất định lại vừa là hư ảnh , hẳn làm sao có thể một đến hai, hai đến ba trúng kẻ , toàn lực chống đỡ hắc tiễn hư ảnh , bỗng dừng lắng phí linh lực ?

Nhưng chỉ nghe xuy một thanh âm vang lên , hắc tiễn xuyên thủng đầu này kinh nhân Bách phu trưởng đầu , cơ hồ đem sọ đầu hướng hai bên phá vỡ.

Bách phu trưởng ầm ầm ngã xuống , trong ánh mắt đến chết đều chứa đựng một vết khó tin thần thái , mũi tên này lại là thực!

Rất nhiều thủy khẩu thấy loại này chết thảm hình dáng , chỉ cảm thấy khắp cả người phát rét , không biết Tô Nghi còn có thể bắn ra mấy mũi tên.

Nhân tộc trận liệt hoan hô liên tục , đây chính là Bách phu trưởng a , người đi đường năm người hợp lực cũng chưa chắc có thể đánh được , Tô Nghi tại như vậy trong thời gian ngắn ngủi bắn liền giết hai đầu , hơn nữa còn để cho hai đầu Thiên phu trưởng thu được hoặc nặng hoặc nhẹ tổn thương!

Phải biết , ở trong lòng mọi người , Tô Nghi vẫn chỉ là một tên vô sinh.

Vô sinh chém chết Bách phu trưởng , thần kỳ bức nào!

Lão toàn cùng lão Lăng bốn mắt nhìn nhau , đều từ đối phương trong ánh mắt nhìn lên ra kia một luồng đối với Tô Nghi vẻ khâm phục tới.

Nhưng bọn hắn thần sắc vẫn ngưng trọng , cũng không có vì vậy buông lỏng bao nhiêu: Tiếp xuống tới mới là sống còn thời khắc mấu chốt!

Phía trước nhất sĩ tử đã nhắc lên vũ khí , cùng một người một ngựa cầm ngư nhân triển khai cận chiến , bởi vì có vườn không nhà trống phòng vệ , đợt thứ nhất đánh sắp lá cà , Nhân tộc sĩ tử lấy được mười phần ưu thế.

Tô Nghi kéo ra cuối cùng một mũi tên.

Nhưng , vào thời khắc này , mặt bên nước sông vậy mà lần nữa kích thích một cột nước , thanh thủy nổ bùng tại mọi người bên tai nứt ra , theo trong cột nước ừng tiếng nhảy ra một tên thân hình khỏe mạnh cầm ngư nhân , như báo săn mỗi vồ mỗi binh thường , đột nhiên hướng Tô Nghi nhào tới.

Cái này cầm ngư nhân cả người màu xanh , theo hình thể có thể nhìn ra được là một đầu hải tốt , nhưng hắn trong tay nắm không phải cá tích trường mâu , mà là hai thanh xương cá đao nhọn , hai đạo sương mang thẳng đến Tô Nghi chỗ yếu.

Là cầm ngư nhân thích khách!

Có mấy cái chú ý tới người phát ra thét một tiếng kinh hãi , Liễu Tâm Chiếu theo bản năng liền muốn ngăn ở Tô Nghi trước người , liệu mình bảo đảm lang quân.

Thích khách này tốc độ là như vậy nhanh , cho tới Tô Nghi trong nháy mắt liền ý thức được giương cung nhắm tuyệt đối không kịp; nhanh như điện chớp gian , Luyện Binh Trạng nhẹ nhàng rung một cái , Tô Nghi trong tay né qua một luồng ngân mang , một thanh xinh đẹp tuyệt vời thần thiết đao xuất hiện ở trong tay , đồng thời , tự mình pho tượng trong tay tinh thần điên cuồng dâng lên , xông ra bên ngoài cơ thể , nhanh chóng hội tụ đến lưỡi đao bên trên , ngưng tụ thành một thanh dài một trượng kim đao!

"Trượng tài!" Đả xuống đất chuẩn bị ngăn địch Giang Du la hét lên tiếng , ở trong đám người thật giả lẫn lộn Chu Tài Thần mí mắt nhảy lên kịch liệt.

Tô Nghi kéo ra Liễu Tâm Chiếu , ngang huy vũ kim đao , lấy chiều dài ưu thế cùng cùng binh độc vũ uy lực , đem không trung khó mà tránh né thích khách chặn ngang chặt đứt , không có chút nào dừng dài.

Hai đoạn thi thể oanh đập xuống đến hai bên , đổ xuống huyết vũ thấm ướt rồi Tô Nghi bảo phục hòa diện bång , tản mát ra nhàn nhạt mùi cá.

Rất nhiều người khỏe mắt liếc qua liếc thấy cảnh này , trong lòng như trút được gánh nặng bình thường thờ phào nhẹ nhõm , có mấy người phát hiện Tô Nghi vậy mà đã là tướng tài , nhưng giờ phút này tình thế cực kỳ nghiêm trọng trước mặt , không người gây thêm rắc rối , mở miệng hỏi dò.

Nhưng Tô Nghi «đêm xạ hổ» hiệu quả cũng bởi vì di động tiêu tán , cuối cùng một mũi tên không có thể bắn ra , trong lòng tuy có tiếc nuối , nhưng cũng không thể tránh được , điều này làm cho Tô Nghi cảm giác sâu sắc có chiến hữu che chở tầm quan trọng.

Màn đen tán đi , hoàn cảnh chung quanh khôi phục ban ngày , Tô Nghi có thể càng thấy rõ trước mắt những thứ kia cảm ngư nhân bên ngoài thân: Có cả người bầm đen , có nhưng là phôi bày màu đỏ nhạt , đủ mọi màu sắc dưới lớp da , thật không hổ là cầm cá "Trong nước hoạt bảo thạch" danh hiệu; mà bọn họ cổ hiếm thấy thô không gì sánh được , đầu lại nhỏ bé , dưới môi còn có hai đạo cá cân; cánh tay cùng thân thể đều hết sức to khỏe , sống lưng cùng bên ngoài nơi cánh tay phủ đầy sắc bén vây cá , hết thấy cầm cá bề ngoài ở nơi này chút ít hải yêu trên người lộ ra không bỏ sót.

Thân ở phía sau nhất , thấy ám sát thất bại , lúc trước đầu kia bị bắn thủng tim sa nhân Thiên phu trưởng , thậm chí một câu "Không dùng phế vật" sau , há mồm liền hướng Tô Nghi phun ra một đạo trụ hình dạng tia chớp!

Tia chớp như tuần mã lao nhanh , giống như mãnh long quá giang , dọc đường vậy mà đem mười mấy tên thủy khẩu xông tan tành , khắp nơi hải cốt bởi vì mãnh liệt dòng điện mà kịch liệt run rẩy sức lấy.

Thiên phu trưởng trực tiếp đá kích , Vũ Sĩ trở xuống chạm vào hấn phải chết , dù cho Tô Nghi có mọi thứ tiềm năng , cũng vô lực ngăn cản một kích này.

Ngay tại Tô Nghi dự định thả ra diệu kế cầm nang kim thiên thoát xác lúc , khỏe mắt liếc qua lại lão toàn trong tay xuất hiện một thanh quan đao.

Người sau một tiếng quát chói tai , cùng binh độc vũ hiện rõ , cơ hồ có dài hai mươi, ba mươi trượng tinh thần kim đao núi lở bình thường chém về phía sấm đánh.

Một đạo kịch liệt nổ bùng đánh thẳng vào tất cả mọi người màng nhĩ , hai đạo lực lượng ầm ầm va chạm , đẩy ra một trận sóng lớn bình thường mãnh liệt gió mạnh , trong vòng mười trượng thủy khẩu không một thoát khỏi may mắn , toàn bộ tử trận.

"Ha ha ha ha , chuôi này quan đao , lão tử nhận ra , toàn tụ đức! Lần này lão tử cần thiết lấy mạng của ngươi!" Kia sa nhân Thiên phu trưởng điên cuồng hét lên , như là bởi vì tìm được đối thủ mà hưng phấn không thôi.

Nghe được "Toàn tụ đức" ba chữ kia , Tô Nghi khỏe miệng kéo một cái , vậy mà chảy nước dãi , cảm thấy trong bụng có chút đói nổi.

"Ừ? Ngươi nhận ra ta , ta cũng không nhận ra ngươi , chung quy tại Đông hải thủy khẩu trung , bại tướng dưới tay ta cũng không ít." Lão toàn khiêu khích bình thường cười một tiếng.

"Lần này tự gọi ngươi nhớ một cái , lão tử tên gọi khâu nứt!" Kia sa nhân khí kêu la như sấm , vậy mà ném xuống Tô Nghi , chuyển sang công đánh lão toàn.

Tô Nghi trong lòng lặng lẽ cảm tạ lão toàn.

Ngay tại lão toàn cùng khâu nứt hai người đối thoại gian , Tô Nghi khỏe mắt liếc qua liếc thấy lão Lăng theo Gia Cát trong túi lấy ra một đạo kim bích huỳnh hoàng quân văn đến , ngoài mặt tuyền thêu màu xanh tường vân , lại là trung đẳng vân văn!

Sau đó thấy hấn mở ra quân văn , quyền trên mặt như có mây mù dâng lên , nhưng cũng không gây trở ngại thị giác.

Chỉ nghe lão Lăng niệm đến:

Đại mạc cát bay ngọc môn suy , duyên vận tiêu điều Nhạn quanh quần.

Bắc Cương Bàn Long Đốc xông trận , không để hoàng quan lên nấu đài!

...

Bạn đang đọc truyện *Binh Pháp Đại Thánh Convert* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

## Chương 134: Đập nồi dim thuyền

Tô Nghi toàn lực phát huy, không ngừng giương cung, mỗi một lần mũi tên hóa điều, cũng có thể trong nháy mắt bắn giết một đầu hải tặc, bắn bị thương Thập phu trưởng; nhưng hai lần một mũi tên hóa điều là có hơn mười hơi thở cách nhau, yêu cầu bổ sung năng lượng về sau tài năng lần nữa sử dụng, ở nơi này cách nhau bên trong, Tô Nghi thì dùng cùng binh độc vũ tới bắn giết Thập phu trưởng.

Cùng binh độc vũ rất có uy lực, bình thường một mũi tên bắn ra, Thập phu trưởng bên dưới thủy khẩu ngay lập tức sẽ bị xé nát, đồng thời còn sẽ đưa tới phạm vi nhỏ nổ mạnh, đem chung quanh một mảnh hải tặc hoặc lãng nhân cuốn vào, thế nhưng tiêu hao rất nhiều, lấy Tô Nghi tinh thần lượng, hơn nửa quân kỳ liên tục không ngừng mà khôi phục tinh thần, cũng chỉ bất quá có thể sử dụng sáu, bảy lần cùng binh độc vũ mà thôi.

Những người khác còn kém hơn nhiều, có chút tướng tài vền vẹn bắn ra bốn năm phát cùng binh độc vũ, hết sạch sức lực bên dưới, không thể không tiết kiệm tinh thần, đem rót vào mũi tên bắn giết lãng nhân; mà một ít thuật bắn một cánh xạ nghệ quân tử, mũi tên tên thêm tấn công hai bên năng lực sau đó, lại thêm tinh thần rót vào, thậm chí có thể bắn giết hải tặc.

Liễu Tâm Chiêu coi như một cô gái, vậy mà cũng cố gắng không ít sát thương, mặc dù thường xuyên giương cung để cho nòng đỏ mồ hôi tràn trề, nhưng lại mặt không sợ hãi, điều này làm cho Tô Nghi đối với nàng lau mắt mà nhìn.

Tình hình một mảnh thật tốt, tại quan ải hư ảnh thêm che chở xuống, Nhân tộc không bị thương một người, mà thủy khẩu nhưng ở đại lượng chết.

Nhưng thủy khẩu số lượng rất nhiều, cho dù thương vong qua ngàn, cũng vẫn có hai ngàn trở lên binh lực, hơn nửa lực lượng cao cấp cơ hồ không có quá nhiều tổn thất; chỉ cần quan ải cáo phá, thủy khẩu nhất định muốn nhất cử thôn tính tiêu diệt tại tràng sở hữu Nhân tộc.

Tô Nghi tinh thần cũng ở đây giờ phút này nói với bản, trong lòng lướt qua một tia mây đen.

"Thắng lợi vô vọng, làm quyết tử đánh một trận! Không tới người cuối cùng, ta tuyệt không thoát đi!"

Tô Nghi cắn răng một cái, đạp nôi chìm thuyền khẩu quyết: "Soái cùng với đi sâu vào chư hầu chi địa, mà phát hấn cơ, phản thuyền phá phủ, nhục khu quần dương, khu nhi vãng, khu nhi lai, mạc tri sở."

Đây là « Tôn Tử binh pháp » cửu địa thiên trung một câu, ý tứ là: Chủ soái lãnh binh đi sâu vào địch cảnh, liền giống như nổ cơ bắn ra mũi tên bình thường chỉ có thể đi mà không thể trở về, đem trở về đồ ngang tạc chìm, đem nấu cơm nôi đập bể, tỏ rõ quyết tử chiến một trận quyết tâm! Nhưng các binh lính cũng không biết đạp nôi chìm thuyền thâm ý, tướng soái chỉ huy binh lính giống như đuổi dê bình thường quanh đi quẩn lại, các binh lính cũng không biết đến tột cùng phải đi nơi nào.

Này câu chính ứng sau đó đạp nôi chìm thuyền kì mưu đặc hiệu, hậu thế tuy có ca tụng Hạng Vũ cầu khẩn văn, nhưng luận câu thông Hạng Vũ ý niệm hiệu quả mạnh, không ra câu này kỳ hử.

Đạp nôi chìm thuyền có đại phúc độ khôi phục tinh thần tác dụng, hơn nữa còn có thể tiêu diệt tâm tình tiêu cực, ngược lại để cho tinh thần tại trong một thời gian ngắn bảo trì tăng lên, tăng lớn tinh thần tổng số; nhưng Tô Nghi giờ phút này tinh thần đã là tăng lên trạng thái, cho nên nửa bộ phận trước đặc hiệu càng thêm tác dụng.

Khẩu quyết đọc lên, từng luồng mắt trần có thể thấy năng lượng thiên địa biến thành dày đặc kim tuyến, nhanh chóng chảy vào Tô Nghi trong cơ thể, hội tụ đến Luyện Binh Tràng bên trong.

Bởi vì Tô Nghi đạp nôi chìm thuyền chỉ có cấp một, gần để cho tinh thần khôi phục tứ thành trái phải, chỉ đủ sử dụng hai lần cùng binh độc vũ.

Này hai lần cùng binh độc vũ, làm sao lấy vẫn hồi bại thế?

Bại một lần như nước, không chỗ mà nói bi thương.

Tô Nghi trong lòng né qua một luồng không cam lòng mùi vị, chung quanh những chiến hữu này vì bảo vệ hấn mà dục huyết phấn chiến, khẳng khái đi nghĩa, hấn làm một tên nhỏ nhoi tướng tài, nhưng cái gì cũng làm không được.

Không có biện pháp cứu vãn những chiến hữu này, cũng không biện pháp vãn hồi xu thế suy sụp, chẳng lẽ hấn chỉ có thể tro mắt nhìn các chiến hữu từng cái ngã xuống?

Ngay tại đạp nôi chìm thuyền kì mưu phát động, Tô Nghi tâm trạng dừng động lúc, hấn trong tay áo Gia Cát túi nhẹ nhàng run lên.

Tô Nghi hồ nghi bên dưới, mở ra miệng túi, trong chớp nhoáng này, lại có vạn đạo kim mang từ túi trung phun ra!

Mà cùng lúc đó, một đạo có tới dài một trượng băng thương vọt tới, quan ải hư ảnh gấp đôn nghiêm trọng, ầm ầm nát bấy.

Trùng hợp là, vườn không nhà trống hiệu quả cũng vào giờ khắc này biến mất.

Nhân tộc tâm chìm vào tuyệt vọng trong vực sâu, phần lớn người vẫn còn cắn răng chiến đấu, nhưng đã có những người này bắt đầu buông tha chống cự, chuẩn bị đưa cổ lên giết, khẳng khái chịu chết.

Có thể cùng thiên cổ không có tô mười trù chết cùng một chỗ, có thể vì bảo vệ Nhân tộc hy vọng mà chết, cũng coi là chết có ý nghĩa đi?

Thanh Sơn khắp nơi chôn trung cốt , cần gì phải đa ngựa bọc thầy còn!

Đột nhiên , một đạo vạn trượng ánh sáng đâm thủng chiến trường , bắn ra bốn phía kim mang thật giống như muốn cùng mặt trời tranh huy , sáng rực sáng chói , lấp lánh phát quang!

Tia sáng này bao phủ toàn bộ chiến trường , tất cả mọi người , sở hữu thủy khẩu đều vì vậy dừng động tác lại , kinh ngạc nhìn nhìn về ánh sáng nơi phát nguyên: Tô Nghi Gia Cát túi.

Ngay cả hai vị quốc sĩ cùng mấy vị Thiên phu trưởng cũng bóp trong tay chiêu thức , mặt đầy tò mò nhìn về phía Tô Nghi.

Có vẻ bất an tâm tình theo Chu Tài Thần bùng nổ bên dưới lan tràn ra , thật giống như sương mù dày đặc uyển chuyển , đưa hấn ý thức chiếm tràn đầy; có một cái chớp mắt như vậy gian , trong lòng của hấn do dự có hay không phải ra tay đánh lên cũng giải quyết hết Tô Nghi , tránh cho lại có gì đó kỳ tích bị Tô Nghi đưa tới , cho tới phá hư hấn hoạch định , nhưng vừa nhìn lão toàn ánh mắt như sương kiếm bình thường đâm tới , để cho Chu Tài Thần bỏ đi loại này ngọc thạch câu phân ý tưởng , mặt đầy khản trương nhìn chằm chằm Tô Nghi , cùng với trong tay hấn túi gấm.

Ngay cả Tô Nghi bản thân cũng không hiểu tại sao lại sinh ra bức này hiện tượng kỳ quái , đầu óc mơ hồ.

Tại giữa kim quang , như là có đồ vật gì đó không chịu khống chế bay ra miệng túi , sau đó từ từ xoay tròn lên cao , chậm rãi mở rộng , thật giống như không ngừng bành trướng khí cầu bình thường.

Cùng lúc đó , Tô Nghi Luyện Binh Tràng rung một cái , đầu xông lên một cỗ đau nhức , thật giống như chùy gõ đao vạn , làm hấn thân hình lay động , may mắn bị Liễu Tâm Chiêu cùng Đoan Mộc Chung trái phải đỡ.

Tô Nghi đối với hai người đầu lấy cảm tạ mỉm cười , nhưng chợt , Tô Nghi cảm thấy đập nổi dìm thuyền Tướng Tinh run rẩy dữ dội , chợt bay ra Luyện Binh Tràng , xông phá Thiên môn , đi tới ngoại giới; Tô Nghi chỉ cảm thấy mắt tối sầm lại , đại não mê man , phảng phất có loại tâm thần mình cũng theo viên này Tướng Tinh lao ra trong cơ thể ảo giác.

"Ồ. . . Theo Thiên môn bay ra ngoài , này , đây là Tướng Tinh ?" Có người ngạc nhiên nói.

"Tướng Tinh còn có thể lao ra Luyện Binh Tràng ? Thật là chưa bao giờ nghe."

"Này Tướng Tinh động!"

Tất cả mọi người đều thấy , viên này Tướng Tinh thật giống như thu được dẫn dắt , từ từ hướng về kia theo túi gấm bay ra đồ vật di động; người sau trên không trung chậm rãi mở rộng , chói lạt sau đó , hóa thành một đạo vàng vãi tơ quyền.

Nếu chỉ là quyền trục bình thường , ngược lại vẫn không người sẽ cảm thấy kinh diễm , nhưng cái này cuộn vải bố mặt ngoài vậy mà tuyên thêu một cái Ngũ Trảo Kim Long.

Là Thượng phẩm quân văn!

Mọi người ngược lại hít một hơi khí lạnh , trong bọn họ tuyệt đại đa số người , sống nửa đời cũng chưa từng thấy long văn bộ dáng , giờ phút này vậy mà tại này nguy cơ chỉ địa nhìn thấy , chẳng lẽ là trên trời ban cho dư hồi quang ? Hay hoặc là bọn họ trong mộng thấy hy vọng ?

Chu Tài Thần khoe miệng kịch liệt run rẩy sức , trong lòng đánh trống vậy nhảy lên , trong đầu nghĩ: "Đây chẳng lẽ là đêm qua Tô Nghi sở làm long văn ? Không được , nếu để cho hấn lần nữa sử dụng này bản quân văn gọi ra trường thành hư ảnh cùng Lý Quảng anh hồn , phụ thân kế hoạch nhất định muốn trôi theo dòng nước , ta nhất định phải ngăn trở. . . Không , không , tình táo , ta muốn tình táo! Tô Nghi không có khả năng niệm động long văn , hai cái này quốc sĩ tinh thần cũng còn dư lại không nhiều , tại chỗ không người có thể đọc lên này bản long văn. . ."

Nhưng Chu Tài Thần bất an trong lòng lại đạt tới cực điểm.

Thủy khẩu môn không dám hành động thiếu suy nghĩ , chỉ đành phải quan sát từ đằng xa , nhưng trong lòng tại lâm bảm: Này Tô Nghi lại phải giờ trò quỷ gì ?

Liễu Tâm Chiêu đồng trong con ngươi tia sáng kỳ dị lóe lên , trong đầu nổi lên đêm qua , Tô Nghi lấy lực một người , ngăn con sóng dữ anh tu.

Bạn đang đọc truyện *Binh Pháp Đại Thánh Convert* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 135: Nghĩa đảm làm giám , Bá Vương Biệt Cơ

Kìa tướng tài lập tức huy vũ cùng binh độc vũ , đem tằm người từ đầu đến chân chém thành hai khúc , sau đó điên cuồng hét lên: "Giết! Giết!"

"Đứng vững , bảo vệ tô mui trù!"

"Muốn tiếp tục sống đều dốc sức a!"

Nhân tộc gào thét như sấm , cổ vũ mà vào , lấy chính mình thể xác hợp thành không thể phá vỡ thành tường , đem Tô Nghi gắt gao bảo hộ ở rồi chính giữa hàng ngũ.

Nhưng thủy khẩu môn cũng muốn cứu mạng , vì sinh tồn , song phương đều liều mình chiến đấu , trong lúc nhất thời , chiến trường lâm vào cao su cận chiến trung.

Thủy khẩu liên tiếp không ngừng ngã xuống , nhưng rất nhanh , có vài người cất giấu phòng vệ bị đánh nát , bắt đầu xuất hiện thương vong.

Một vị võ sinh bị cá tích trường mâu đâm thủng phần bụng , nhưng vẫn không sợ chết mà cắn về phía cầm ngư nhân cổ; một tên tướng tài cánh tay phải bị đại kim cắt đứt , vũ khí rơi xuống , nhưng vẫn dùng bàn tay trái ngưng tụ ra cùng binh độc vũ , một cái liên đem của biển người tốt bóp nát bấy. .

Giờ khắc này , Nhân tộc huyết tính bị triệt để kích thích , vì đại nghĩa , tính mạng đã không còn gì nữa!

Trên chiến trường huyết rống vang trời , kinh hào chấn mà , hai vị quốc sĩ cũng cùng gấp mấy lần số lượng ở chính mình Thiên phu trường triển khai kinh tâm động phách kịch chiến.

Mắt thấy không nhìn được , lão Lăng cắn răng một cái , quát to: "Nghĩa chỗ tới , sống chết có nhau! Trời xanh có thể soi gương , Sơn Hà làm chứng!"

Khẩu hiệu kêu lên , lão Lăng trong cơ thể nghĩa đảm chấn động , từng tia màu xanh dừng khí từ đó tràn ra , nhanh chóng tại thân thể mỗi một góc lan tràn ra.

Màu xanh dừng khí điên cuồng xông ra bên ngoài thân , trong phút chốc ngưng tụ thành một bộ phong cách cổ xưa tang thương áo giáp màu xanh , đem lão Lăng Hồn khoát trên người đắp , khí tức uy nghiêm phóng lên cao , thật giống như Viên Cổ cự thân hạ xuống tại này trong trần thế.

Một đạo màu xanh vàng sáng cuốn chiến trường , sở hữu cùng lão Lăng kẻ vai chiến đấu người tất cả đều thu được hết sức phấn chấn , thể trạng lần nữa tăng cường hai thành , tinh thần khôi phục hơn một nửa; nhưng sở hữu cùng lão Lăng là địch thủy khẩu môn tất cả đều kinh hồn bạt vía , thần sắc uể oải , chỉ có mấy vị Thiên phu trường có khả năng đứng vững trong này uy áp.

Cùng lúc đó , lão Lăng khí tức tăng vọt , vậy mà trong nháy mắt đã đột phá quốc sĩ đỉnh phong , tới quan quân cấp bậc!

"Người điên!" Sa nhân khâu nứt khóe mắt nhảy lên.

"Không muốn sống nữa!" Cái khác Thiên phu trường cũng rồi rít mắng.

Bọn họ rồi rít nhận ra đây là Nhân tộc nghĩa đảm hiệu quả: Lấy sau chuyện này trọng thương làm giá , tại trong cực ngắn thời gian tạm thời tăng lên chính mình lực lượng cùng cấp bậc; trả trước thương thế càng nặng , thì tăng lên lực lượng càng lớn , cho đến chết mới thôi!

Loại này trực tiếp tăng lên lực lượng năng lực cực kỳ trân quý , mà nghĩa đảm , hoàn mỹ giải thích "Thà làm ngọc vỡ , không làm ngói lành" chí cao chân lý.

Các Thiên phu trường tất cả đều cảm nhận được , lão Lăng giờ phút này tăng lên lực lượng , đủ để cho hấn tại sau chuyện này toàn thân tàn phế , cũng khó trách bọn hấn sẽ mắng to người sau là người điên.

Nhưng Hải Thần Tộc cũng không phải là không có ứng đối đối sách , đó chính là Tổ Long huyết mạch!

Mỗi một vị mở ra linh trí chính thức trở thành lăng nhân Hải Thần Tộc , trong cơ thể hoặc nhiều hoặc ít đều hàm chứa một tia Tổ Long huyết mạch , đem kích thích sau đó , có thể trình độ không đồng nhất mà tăng lên linh lực độ tinh khiết , biến hình gia tăng thực lực.

Thủy khẩu các Thiên phu trường hai mắt nhìn nhau một cái , tất cả đều gât gât đầu , không chút do dự mở ra Tổ Long lực; bọn họ phần lớn thực lực tăng vọt , cơ hồ đạt tới Thiên phu trường đỉnh phong , có hai cái hải yêu thậm chí mở hồ một cái chân đều bước chân vào Vạn phu trường cảnh giới.

Nhưng bọn hấn cùng lão Lăng vị này chân chính quan quân vẫn tồn tại khác nhau trời vực , sở hữu Thiên phu trường cộng lại , tài năng cùng lão Lăng ngang sức ngang tài.

Song phương không nói một lời , trực tiếp tiến vào kịch chiến , trong vòng mười trượng chiến trường trực tiếp bị thanh trừ sạch sẽ , tất cả mọi người e sợ cho tránh không kịp , sợ bị cuốn vào đẳng cấp này cối xay thịt bên trong.

Mảnh chiến trường này rung động không nghỉ , nổ vang liên tục , tràn ngập nồng nặc khói súng khí tức.

Lão toàn trở thành nền, tình cờ giúp lão Lăng ngăn lại một chiêu, nhưng đại đa số thời điểm đều tại dọn dẹp thập phu, Bách phu trường chờ tạp ngư, hần nhìn đại phát thần uy lão Lăng, mặt có vẻ phức tạp.

"Đáng tiếc vô nghĩa mật." Lão toàn lắc đầu.

Chung quanh huyết nhục văng tung tóe, lạc giọng xé trời, nhưng Tô Nghi lại nếu như không nghe thấy.

Hắn tại đọc xong « Cai Hạ Ca » câu thứ nhất sau đó, tâm thần thật giống như tung bay đến một địa phương khác.

Trong khoảnh khắc đó, Tô Nghi trong mắt cảnh sắc cực nhanh, bên tai như là vang lên du dương tiếng hát.

Tô Nghi lập tức ý thức được đây là trực tiếp tại trong đầu hần biểu diễn ảo cảnh, chính là Cai Hạ cuộc chiến trung quân Sở cuối cùng một màn.

Một năm này, Lư Bang nghe Trương Lương cùng Trần Bình đề nghị, xé bỏ khoảng cách hiệp nghị, lấy gấp mấy lần ưu thế binh lực đánh tan quân Sở, cuối cùng đem Hạng Vũ vây ở Cai Hạ trong thành.

Đêm đó, Trương Lương cố động bên ngoài thành Hán quân cao giọng hát lên sở bài hát.

Quân Sở bị nguy trong thành, lại cực độ thiếu lương, nghe quê hương ca dao, trong lúc nhất thời, lòng quân uể oải, quân tình đau thương.

Tô Nghi nhìn thấy sở mà tiếng hát nặng nề đè ở mỗi tên lính trong lòng, Cai Hạ bên trong thành, một mảnh khóc nước mắt gào khóc.

"Ta theo theo Hạng vương đánh năm năm dựa vào, xưa nay đều là trăm trận trăm thắng, cho tới bây giờ cũng không có giống như ngày hôm nay chật vật." Một vị binh lính lau lệ.

"Thắng bại là chuyện thường binh gia, ta đã sớm làm tốt chết trận chuẩn bị, sống có gì vui, chết có gì khổ? Duy nhất khổ là, trước khi chết không thể thấy cha mẹ một mặt."

Mọi người nghe ngóng, không khỏi thờ dài rơi lệ.

"Ta hài nhi, cha không thể trở về đi xem người, cha không giữ lời hứa, người không cần cho ta người như thế thương tâm rơi lệ, vui vẻ sống tiếp, chiếu cố thật tốt mẹ người a." Một vị trung niên ngửa đầu nhắm mắt, hốc mắt ửng đỏ.

"Cha, mẹ, hài nhi bất hiếu, không thể hầu hạ các người quãng đời cuối cùng." Một vị hơn hai mươi tuổi thanh niên che mặt mà khóc.

Một cổ bi thương bầu không khí như sương mù bình thường phiêu đảng tại trong quân doanh, sở bài hát lướt qua, quân Sở người nghe không khỏi khóc lóc thảm thiết: Bọn họ đi theo Hạng vương đánh giặc, chính là vì có thể để cho phía sau người nhà trải qua an ổn sinh hoạt, nhưng bây giờ quân Sở đại bại, ai có thể bảo đảm Hán quân có thể đối xử tử tế người nhà bọn họ đây?

Nếu như không có thể bảo đảm người nhà an toàn, lại có ai có thể bỏ sinh chiến đấu hăng hái?

Nếu như người nhà mất đi, bọn họ còn sống thì có ý nghĩa gì chứ?

Trung quân đại tướng bên trong, Hạng Vũ uống muộn rượu, đã từng uy vũ bắt phạm Tây Sở Bá Vương, nhưng bây giờ là lâm vào tuyệt cảnh, suy sụp tinh thần đầy mặt, trong tròng mắt đã mất chút nào ý chí chiến đấu.

Dưới trướng cái khác tướng lĩnh trong lòng cũng thập phần khổ sở, có người thậm chí trong bóng tối gạt lệ.

Hắn chỗ cung chiêu ái phi Ngư Cơ vì hần rót rượu, lúc này, Hạng Vũ cười to mấy tiếng, bỏ lại ly rượu trong tay, khẳng khái bi ca.

"Lực Bạt Sơn Hề Khí Cái Thế, lúc bất lợi này chuy không mất. Chuy không mất này có thể làm gì, lo lắng này lo lắng này làm gì như thế nào!"

Tiếng hát hạ xuống, đưa tới vút bút tòng quân kỳ quan, mấy ngàn trượng đại bút xuất hiện, viết xuống Hạng Vũ hát chi từ, sau đó Kim Ngọc bồi chương, tạo thành Thượng phẩm quân văn « Cai Hạ Ca ».

Đồng thời, tình hữu độc chung kỳ quan hiện lên, bảy đạo tiếng chuông vang dội tại trong thiên địa.

Nhưng mà mặc cho bên ngoài thành Hán quân lòng người bàng hoàng, sở doanh bên trong đã không người đi để ý sẽ kỳ quan rồi, Hạng Vũ đem « Cai Hạ Ca » ngay cả hát mấy lần, tiếng hát trầm thống không ngớt, chúng tướng tất cả đều rơi lệ.

Vị này đã từng trực lợi Trung Nguyên nhân vật anh hùng, vậy mà cũng triển lộ ra nhi nữ tình trường, anh hùng khí đoan than thở.

Vì chặt đứt Hạng Vũ hậu cố chi tư tình, khích lệ Hạng Vũ một lần nữa cháy lên chiến đấu hăng hái ý chí chiến đấu, lúc này, Ngư Cơ sáng nhiên rút kiếm khỏi vũ, hòa thanh kêu đến: "Hán binh đã hơi mỏi, bốn bề thọ địch tiếng. Đại vương tính khí toàn bộ, tiện thiếp ở đầu trò chuyện sinh?"

Ngư Cơ bài hát thôi, tự vận chết.

Hạng Vũ trong nháy mắt lĩnh hội tới Ngư Cơ dụng ý, lưu lại mấy hàng nước mắt.

Nàng đại nghĩa lắm nên lay chúng tướng dưới trướng , tất cả mọi người đều khóc không thành tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Binh Pháp Đại Thánh Convert* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 136: Lực Bạt Sơn Hề Khí Cái Thế!

Chu Tài Thần nắm chặt hai quả đấm, cả người đều run rẩy, thần sắc âm trầm tới cực điểm, hấn vô luận như thế nào đều không nghĩ ra, vì sao lấy Tô Nghi nhất giới tướng tài, vậy mà có thể niệm động Thượng phẩm quân văn? Chẳng lẽ, hấn và phụ thân chủ tâm bố trí một tháng, hấn như vậy đem hết toàn lực áp dụng kế hoạch, chẳng lẽ vẫn là không chống nổi Tô Nghi một cái kỳ tích?

Phía sau hấn hạ nhân nào dám nói muốn nhìn sách cơ hồ đều có a, ]

Sở hữu Nhân tộc tất cả đều thờ phào nhẹ nhõm, Liễu Tâm Chiếu chảy xuống một hàng thanh lệ.

Sau đó, mắt trần có thể thấy năng lượng thiên địa hóa thành miệng chén bình thường độ lớn đường cong, hội tụ đến Tô Nghi bên cạnh, từ từ tạo nên ra một đạo hắc mã tướng quân hư ảnh.

Một con hắc mã, hùng vĩ cường tráng, tư thế hiên ngang.

Trên đó một tên hắc giáp tướng quân, thân thể cao ngất, ngang ngược bức người.

Tô Nghi tại vô số trong sử sách gặp qua người này diện mạo, chính là Tây Sở Bá Vương Hạng Vũ!

Hạng Vũ rõ ràng chỉ so với người khác cao hơn một cái đầu, nhưng ở trong mắt tất cả mọi người, hấn vĩ đại thân thể thật giống như muốn cùng ông trời đủ cao, làm người không nhìn được sinh lòng chiêm ngưỡng chí tình.

Đây mới thực là Hạng Vũ anh hùng, mà cũng không đồ có hư đơn khôi lỗi!

Hạng Vũ thậm chí không cần vận dụng bất kỳ năng lực, chỉ là ánh mắt quét nhìn chung quanh, quát chói tai một tiếng, sở hữu thủy khẩu tựa như rót cháo dầu, huyết dịch sôi trào, hồn phách tan hết, sợ vỡ mặt vỡ!

Chỉ cái này liếc mắt, tất cả mọi người tất cả đều cúi đầu khom người, thật giống như phải quỳ lạy ở bá vương uy nghiêm bên dưới.

Chỉ cái này một uống, hơn hai ngàn thủy khẩu liền tựa như bị thu gặt rom rạ bình thường rồi rít ngã xuống đất mà chết; sở hữu Thiên phu trưởng thất khiếu chảy máu, hai mắt trợn tròn, cho đến sinh mạng chỉ \*\*\* \*\* một khắc trước, bọn họ vẫn không thể tin được, chính mình tu luyện mấy chục năm, lại còn không chịu nổi Tây Sở Bá Vương một tiếng quát chói tai.

« sử ký. Hạng Vũ bản ký » ghi lại, Hạng Vũ Cai Hạ phá vòng vây sau đó, "Là lúc, xích tuyền Hầu là kỵ tướng, đuổi theo Hạng vương, Hạng vương trợn mắt mà quát chi, xích tuyền Hầu đội ngũ đều sợ, ích dịch này dẫm cùng nó cười sẽ vì ba chỗ."

Chỉ là trợn mắt quát chói tai, một tên hào kiệt mãnh tướng, cùng với nó thủ hạ quân đội dùng khí mất hết, chạy vào rừng chạy trốn cách xa mấy dặm; hào kiệt còn như vậy, những thứ này chỉ bất quá tương đương với quốc sĩ Thiên phu trưởng, lại làm sao có thể ngăn cản này một quát oai? Chớ nói chi là thủ hạ những thứ kia bình tôm tướng cá.

Nhưng Tô Nghi lại cảm nhận được rõ ràng, này bản « Cai Hạ Ca » mặc dù gọi ra rồi Hạng Vũ anh hùng, nhưng uy lực liền một thành đều xa xa không có phát huy được, dùng ở loại địa phương này thật sự là quá lãng phí!

Mặc dù biết Hạng Vũ là quân bạn, nhưng sở hữu may mắn còn sống sót mọi người tất cả đều nom nớp lo sợ, cảm như hén, rất sợ đưa tới Hạng Vũ chú ý.

Chu Tài Thần có tật giật mình, mồ hôi lạnh như là thác nước tràn lan, cọ rửa hấn gương mặt, cơ hồ thấm ướt hơn nửa y phục, hấn bọn hạ nhân cũng đều hai chân run rẩy, phốc một tiếng liền quỳ xuống.

Nhưng những thứ này chủ hòa kẻ xấu, lại làm sao có thể vào tới bá vương mắt?

Hạng Vũ không để ý đến tại chỗ những người khác , duy chỉ có nhìn về phía Tô Nghi.

Tô Nghi vội vàng chấp tay , tỏ vẻ đối với tiên hiền tôn kính.

Hạng Vũ gật đầu một cái , như là biểu đạt đối với Tô Nghi khẳng định.

Hắn chỉ điểm một chút hướng Tô Nghi , một luồng ngân quang chui vào người sau đầu óc; đập nôi chìm thuyền Trương Tinh trở lại Luyện Bình Tràng bầu trời , treo thật cao lầy , mà Tô Nghi lập tức phát giác , cái này kì mưu vậy mà đã tấn thăng đến rồi cấp hai , không chỉ có khôi phục tinh thần cơ sở hiệu quả tăng cường mạnh , hơn nữa còn tăng thêm quá mức đặc hiệu.

Tô Nghi trong hai tròng mắt né qua một luồng tung tăng về , không nghĩ đến trăng này kỳ ngộ còn mang đến cho hắn tốt như vậy nơi.

Sau đó , Hạng Vũ lại một chỉ điểm hướng Nam Từ Châu phương hướng , một luồng kim mang thật giống như giống như sao băng xuyên núi xuyên vân , bắn vào hạng môn đại viện trong đường.

Một lát sau , lão quân gia lão đảo xông vào gia chủ trong sân , cao giọng nói: "Lão gia! Lão gia! Tổ tiên anh hồn hiển linh , hiển linh!"

Một vị tóc tai bù xù lão nhân lập tức xông phá cửa phòng , bắt lại lão quân gia hai vai , không dằn nổi hỏi: "Lão tổ tông nói gì ?"

"Nhân tộc làm thế chân vạc Trung Nguyên , Cửu Đình Sơn một lần nữa mở ra!" Lão quân gia chiếu nguyên thoại trả lời.

Hạng môn chủ lập tức nước mắt nước mũi tề hạ , lão lệ tung hoành.

"Trăm năm rồi , lão tổ tông rơi vào trạng thái ngủ say đã có trăm năm lâu , sáng nay tỉnh lại , chính là ta hạng môn rất may , cũng là Nhân tộc rất may!" Hạng môn chủ lại vui vẻ ra mặt nói , "Cửu Đình Sơn lập lại , có thể là nhân tộc phục hưng nghiệp lớn lại thêm một cánh! Truyền lệnh xuống , năm nay Viện thí đi qua , mở ra Cửu Đình Sơn!"

Lão quân gia chưa kịp trả lời , Hạng môn chủ còn nói: "Đúng rồi , nếu là tô tiểu hữu đến Nam Từ Châu , người nhất định phải xin hắn tới trong phủ , thiết yến khoản đãi! « Cai Hạ Ca » lúc này trong tay hắn , có lẽ , lão tổ tông có khả năng tỉnh lại , cũng với hắn có chút quan hệ."

Lão quân gia gật đầu đáp dạ , chột rời đi.

...

Năm dặm bên ngoài đình chiến trường.

Hạng Vũ làm xong hết thấy các thứ này sau đó , liền muốn biến mất , nhưng đúng vào lúc này , chân trời lại truyền tới một đạo tiếng kêu: "Tổ tiên xin dừng bước!"

Cơ hồ ngay tại đạo thanh âm này sau đó , một tên nguyệt seo trung niên vậy mà lẳng không bay tới.

Nhưng Hạng Vũ chỉ là liếc người trước liếc mắt , khẽ gật đầu , sau đó tiêu tán ở mảnh này trong thiên địa.

Nguyệt Ngân Công Hạng Tông Lưu rơi xuống mặt đất , đầm ngực dậm chân , hận không có sớm một chút chạy tới , ngay mặt bái ngộ tổ tiên.

Hắn cùng với sa nhân Lưu Nha tại Trường Giang giằng co hồi lâu , chột nghe Hạng Vũ nổi giận quát truyền tới , Lưu Nha trực tiếp hồn phi phách tán , xoay người bỏ chạy; người sau mang theo mấy ngàn thủy khấu tới giết Tô Nghi , lại bị một buổi sáng tàn sát hết , một thân một mình ảo não chạy trốn , Đồng hải một phương bá chủ danh hiệu đã là một chuyện tiểu lâm.

Mà Hạng Tông Lưu nghe cái này tiếng quát , tâm thần vì đó cộng hưởng , lập tức ý thức được là tổ tiên hiển linh; sau đó hắn bước đi như bay , lập tức hướng năm dặm đình chạy tới , lại cuối cùng là chậm một bước.

Hạng Tông Lưu đưa mắt nhìn chung quanh.

Hắn nhìn thấy Tô Nghi trong tay mất đi ánh sáng « Cai Hạ Ca » , như là đang hiểu ra cái gì , lập tức rõ ràng lần này kỳ tích là Tô Nghi đưa tới , đúng là hắn tỉnh lại hạng môn tổ tiên ý niệm.

Hạng Tông Lưu nhất thời cảm thấy lần này dốc toàn lực , đem này Thượng phẩm quân văn giao cho Tô Nghi , là không gì sánh được chính xác quyết định.

Sau đó hắn lại nhìn thấy cảnh hoang tàn khắp nơi chiến trường hiện đầy thủy khấu thi thể , Nhân tộc tử vong bảy người , người bị thương hơn mấy chục; người may mắn còn sống sót gương mặt mệt mỏi trung xen lẫn vạn phần vui sướng , đều là chính mình sống sót sau tai nạn mà hoan hô , có thật nhiều người bắt đầu thu liễm thi thể , chuẩn bị đưa lên xe ngựa , chờ về năm dặm đình.

Hy vọng bảy người này thân thuộc có khả năng nén bi thương , Hạng Tông Lưu ở trong lòng lặng lẽ quyết định chiếu cố thật tốt thân nhân người chết môn.

Lão toàn trải qua kịch chiến, khắp người tan hoang, mà lão Lăng chính là toàn thân che lấp màu xanh thiết giáp, trên mặt huyết sắc đang ở nhanh chóng chạy mất.

Nhìn thấy cảnh này, Hạng Tông Lưu khuôn mặt phạch một cái liền đen xuống.

Tự tại lúc này, lão Lăng Thanh sắc khôi giáp dần dần biến mất, nhưng hấn trong cơ thể lại truyền ra ùng ùng ùng ùng tiếng xương cốt gãy tó!

Rất nhiều người nheo mắt, quay đầu nhìn lại, cũng chỉ thấy lão Lăng cắn chặt hàm răng, mồ hôi đầm đìa, như là đang chịu đựng khó nói lên lời thống khổ; coi như sử dụng nghĩa đàm đại giới, trong cơ thể hấn xương cốt mười phần sáu bảy đứt gãy, nội tạng cũng vì vậy bảy tổn hại tám thương, cả người đều tràn ngập không cách nào hình dung đau nhức, trực tiếp hướng mặt đất tê liệt ngã xuống.

Lão toàn đỡ lấy hấn, rất nhiều người vây quanh, Tô Nghi cũng không ngoại lệ.

"Cảm tạ hai vị tiên bối xả thân cứu giúp, nếu không phải có các tiên bối áp trận, sợ là chúng ta đã sớm toàn quân bị diệt." Tô Nghi thành khẩn chấp tay nói.

"Tô mười trù không cần tự coi nhẹ mình, lần này có thể chiến thắng thủy khấu, đem thương vong áp chế đến mức thấp nhất, ngươi công lao quá vĩ đại." Lão toàn khẽ mỉm cười.

"Không có, không sai, cho dù có ta hai người tại, cuối cùng, vẫn là đánh không lại thủy khấu, nếu không phải là ngươi, cuối cùng gọi ra tiên hiền hạng... Ho khan một cái ho khan!" Lão Lăng uể oải nói.

"Vị tiên bối này thương thế như thế nào?" Tô Nghi liền vội vàng hỏi.

"Không sao, tiếp nối gãy xương, tu dưỡng hai ba tháng liền tốt."

Vừa nói vừa nói, lão Lăng nhìn về phía mọi người phía sau, tất cả mọi người tầm mắt cũng tất cả đều sau đó nhìn lại.

Tô Nghi phát hiện một vị trung niên đến gần, người này thần sắc ôn hòa, ánh mắt như nước, nhưng má trái lên lại có một đạo dữ tợn trắng lười liềm vết sẹo, làm cho người ta cảm giác là như vậy mâu thuẫn.

Còn không chờ Tô Nghi mở miệng, Chu Tài Thần nhưng là đẩy mặt tươi cười nhích lại gần.

"Nguyên lai là Nguyệt Ngân Công các hạ, trước đây nhiều người, vậy mà không thể chú ý tới ngài, xin thứ tội." Chu Tài Thần chấp tay đạo.

"Ừ, ta không trách ngươi." Hạng Tông Lưu khẽ mỉm cười.

Chu Tài Thần thở phào nhẹ nhõm, đang muốn tiếp tục giảng hòa lúc, lại nghe cò-rắc một thanh âm vang lên, chính mình một cánh tay vậy mà theo khẩu phật tâm xả ném bay ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Binh Pháp Đại Thánh Convert* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 137: Cửa Đỉnh Sơn bí mật

Chu Tài Thần chỉ cảm thấy thân thể phía bên phải chột lạnh, quay đầu nhìn lại, nơi đó kia còn có cái gì cánh tay? Chỉ còn lại có trụ lúi đầu vai cùng đứng tuyến bình thường máu tươi!

"A a a a..." Chu Tài Thần phát ra liên thanh gào lên đau đớn, té ngã trên đất lăn lộn đầy đất, nước mắt nước mũi chảy mặt đầy.

"Cánh tay này, đổi từ trận bảy người tính mạng, ta rất nhân từ chứ?" Hạng Tông Lưu ôn hòa cười một tiếng, cùng hấn thủ đoạn tàn nhẫn tạo thành so sánh rõ ràng, "Lưu ngươi một cái tiện mệnh, trở về nói cho trung thư lệnh, đừng tưởng rằng không lộ nhược điểm chúng ta liền không làm gì được hấn, ta Hạng Tông Lưu muốn giết người, cũng không cần gì lý do."

Hạng Tông Lưu liếc mắt liếc một cái Chu Tài Thần vài tên hạ nhân, người sau lập tức giật mình một cái, gạt đầu liên tục đáp dạ, nâng lên Chu Tài Thần, vội vàng rời đi, rất sợ đi chậm cũng sẽ rơi vào cụt tay hạ trảng.

"Đúng rồi, tô mười trù đã lấy được hai cuộc tranh tài xuất sắc, lựa ngày ta sẽ sai người đi thay hấn tiếp thu Trúc Quân Viên." Hạng Tông Lưu còn nói.

Cho dù là đau nhức triền thân , Chu Tài Thần cũng vẫn khòe miệng run lên , trên mặt toát ra nòng đậm hồi hận về tới.

Tự tiện bồi xuống Trúc Quân Viên trừng phạt , mới càng làm cho hắn cảm thấy lo lắng sợ hãi.

Chấn nhiếp ở Hạng Tông Lưu thủ đoạn , mọi người tại đây rối rít chó có lên tiếng , nào dám ngôn ngữ.

Tô Nghi nghe được "Hạng Tông Lưu" danh tự này , ngay lập tức sẽ phục hồi lại tinh thần , nhận ra vị này chính là mượn dư « Cai Hạ Ca » Nam Từ Châu hạng Thứ sử.

Huyện lệnh là một huyện hành chính trưởng quan , mà Thứ sử thì tổng quản một châu chi địa.

Tô Nghi cầm trong tay « Cai Hạ Ca » đưa tới , nói: "Cảm tạ Thứ sử đại nhân mượn dư vật này , nếu không phải như thế , tiểu sinh thật không có thể giải này trùng vây; chỉ là vật này quá mức quý trọng. Hiện tại liền đem hắn trả lại."

"Ta đáp ứng mượn ngươi một tháng chính là một tháng , này quân văn ngươi trước giữ lại , đi qua ta lại tới nói tí mĩ hán đối với ngươi mặt khác chỗ dùng." Hạng Tông Lưu cười lắc đầu một cái , mở miệng nói.

Tô Nghi trong lòng hiếu kỳ , nhưng là gật gật đầu , lại đem « Cai Hạ Ca » thu hồi Gia Cát trong túi.

Lúc này , Đoan Mộc Chung dựa đi tới nói: "Tổ Thủy Huyện viện quân đến."

Tô Nghi quay đầu nhìn lại , chỉ thấy xa xa bụi mù cuốn cuộn , có một đội chừng trăm người kỵ binh chạy tới , phía sau còn đi theo đại đội bộ tốt , ở lại năm dặm đình các vị lão nhân nữ quyến cũng theo sau.

Dẫn đội Lý giáo úy liếc nhìn đầy đất nhìn thấy giết mình hải yêu thi thể hải cốt , thần sắc áo não không thôi , biết mình cứu viện tới chậm; bất quá khi hắn thấy trên mặt ngồn ngang nằm mấy cái Thiên phu trưởng thi thể lúc , khòe miệng lại nhỏ bé không thể nhận ra mà run lên: Có Thiên phu trưởng tại chỗ , hắn cái này Vũ Sĩ thật đúng là không giúp được gì.

Lý giáo úy lại nhìn đến Tô Nghi đoàn người tất cả đều bình yên vô sự , lúc này mới thở phào nhẹ nhõm , sau đó mệnh lệnh thủ hạ binh lính bắt đầu quét dọn chiến trường.

P phía sau các nữ quyến tất cả chạy tới , có người đi thăm hỏi chính mình bị thương người nhà , mà có mấy người nhưng là té nhào vào mấy cỗ trên thi thể , mất tiếng khóc rống.

Bi cát tiếng khóc lây mọi người , ban đầu sống sót sau tai nạn vui sướng cũng trong nháy mắt bị bi thương chôn , tuy nói chiến tranh tất nhiên sẽ xuất hiện người chết , đây là không thể làm gì sự tình , nhưng tận mắt nhìn đến này người nhà phân nan một màn , hay là để cho mọi người cảm thấy trong lòng buồn bã , có mấy người thậm chí vì vậy chảy xuống đồng tình nước mắt.

Có ai nguyện ý cùng người nhà mình hoàn toàn đi xa , từ đây người và người mãi mãi cách xa nhau như trời với đất đây?

Tô Nghi rũ xuống mi mắt , ở trong lòng là người chết trận mặc niệm.

Giang Du thần sắc âm đạm , cắn răng nói: "Đều tại ta , nếu là ta đề cao cảnh giác mà nói , cũng sẽ không đem mọi người dẫn tới như vậy hiểm địa tới."

"Không liên quan gì đến ngươi." Cổ Hưng Long lắc đầu nói , "Chuyện này là Chu Tài Thần một tay bày ra , coi như ngươi không trúng bẫy rập , cũng sẽ có những người khác thụ hại , cuối cùng chạy không khỏi này phía sau bố trí."

"Đáng chết cặn bã , chỉ đoạn hắn một cánh tay thật là nhẹ!" Đoan Mộc Chung mắng.

"Ta đây đương thời liền muốn xông tới đâm kia họ Chu mấy đao!" Ngô Hạp nắm chặt hai quả đấm

Lý giáo úy chỉ huy các binh lính thu thập chiến trường , mang yêu môn thi thể phân loại chất đồng đến cùng nhau , có chút hải yêu thi thể rất có giá trị , cảm ngư nhân vậy có thể đánh bóng thành đồ trang sức , vỏ cua đi qua gia công có thể làm thành tấm thuẫn , vừa nhẹ nhàng lại cứng rắn , kinh nhân trong cơ thể có đặc thù hương liệu , mà sa nhân một ít bộ phận là dược liệu trân quý. . . Nhất là Bách phu trưởng trở lên hải yêu , cơ hồ cả người là bảo , yêu cầu cẩn thận xử lý , tuyệt không có thể có chút nào lãng phí.

Buông tay ra sau , Lý giáo úy đi tới hướng Hạng Tông Lưu thăm hỏi sức khỏe , hiển nhiên là đã sớm quen biết.

Hạng Tông Lưu gật gật đầu , nói lớn tiếng: "Đem những chiến lợi phẩm này đổi thành đồng giá tài vật , bù thân nhân người chết , tại chỗ chur vị không có ý kiến chứ ?"

Mọi người rối rít gật đầu , bọn quân tử học tập lễ nghĩa liêm sỉ , trong lòng tự có đạo đức , ai cũng sẽ không tại người chết trước mặt tham hiểm nhỏ này tiện nghi.

Sau đó , Tô Nghi đoàn người cùng hạng Thứ sử đám người phân ngồi hai chiếc xe ngựa , chuẩn bị rời đi; Lý giáo úy lưu lại , tiếp tục dọn dẹp chiến trường , mà Chu Tài Thần lưu lại quân tử hội tiền thưởng , thi giao cho chur vị bọn quân tử thương lượng phân phối.

Tô Nghi là hoàn toàn xứng đáng song hạng số một, nhưng hẳn loại trừ Trúc Quân Viên ngoài ra, liền lấy tiền thưởng trung thần thiết trường cung, cái khác không lấy một đồng tiền, nguyên bản thuộc về hẳn những tài vật kia, thì tất cả đều tặng cho thân nhân người chết.

Tại cùng các vị quân tử cáo biệt, ước định ngày sau gặp nhau sau, Tô Nghi lúc này mới bước lên về nhà đường xá.

Giờ phút này chính là sau giờ Ngọ, Tô Nghi cùng Liễu Tâm Chiếu, Hạng Tông Lưu hai người ngồi chung bên trong xe.

Tô Nghi chỉ cảm thấy cả người mệt mỏi tràn ngập, sử dụng «đêm xạ hồ» sau đó để cho hẳn tinh thần lực nói với bản, hẳn không được lập tức chấp cánh bay về đến nhà, mỹ mỹ ngủ một giấc.

"Liều tiểu thư, nhiều ngày không thấy." Hạng Tông Lưu chấp tay đạo.

Mà Liễu Tâm Chiếu chỉ là gật đầu cười một tiếng, sau đó hơi hơi quay đầu sang chỗ khác, biểu thị không can dự hai người nói chuyện.

"Thứ sử đại nhân, tiểu sinh không ngờ tới, ngài vậy mà cũng sẽ tham gia Tổ Thủy Huyện quân tử hội, lúc trước chưa từng giữ lễ tiết, xin thứ tội." Tô Nghi nói.

"Lời khách sáo liền nhảy qua đi, như vậy khen tới khen đi, đến ngày mai cũng không phải là một đầu." Hạng Tông Lưu cười trừ, nói, "Ta cũng không phải là tới tham gia quân tử hội, mà là đặc biệt tới tìm ngươi."

"Tìm ta? Cũng không biết vì chuyện gì?"

"Có mấy món chuyện quan trọng, kiện thứ nhất chính là liên quan tới trong tay ngươi «Cai Hạ Ca»."

Tô Nghi nghe vậy, lại từ Gia Cát trong túi lấy ra này bản quân văn, cảm nhận được trong đó năng lượng thua thiệt kiệt, đi qua một lần sử dụng sau đã tiến vào thời gian dài "Không nói chữ nào" trạng thái, cũng chẳng biết lúc nào tài năng lần nữa sử dụng.

Mà Tô Nghi lại nghĩ tới sử dụng bản này Thượng phẩm quân văn cảm giác tuyệt vời: Nguyên bản, Tô Nghi tinh thần thì không cách nào chống đỡ hẳn đọc long văn, tới đa cũng chỉ có thể đọc hạ đẳng văn văn, nhưng lại vạn vạn không ngờ rằng, chính mình đập nôi chìm thuyền quả nhiên cùng này văn sinh ra cộng hưởng, đọc lúc tiêu hao tinh thần vậy mà có thể theo trong thiên địa hiện lấy hiện dùng, còn có thể dùng kì mưu tại chỗ tấn thăng, thật coi kỳ tích!

Nghĩ đến đây, Tô Nghi sắc mặt hơi có chút hiếu kỳ.

"Thứ sử đại nhân, ngài ở chỗ này trước đem «Cai Hạ Ca» giao cho tiểu sinh, chẳng lẽ cũng là dự liệu được này văn có khả năng giải quyết lúc trước nguy cơ?" Tô Nghi hỏi.

"Ta không có cái loại này thần toán bản sự." Hạng Tông Lưu lắc đầu cười nói, "Sẽ đem này văn tạm mượn ngươi một tháng, cũng là hành động bắt đầu dĩ." "

"Lời này hiểu thế nào?"

Hạng Tông Lưu không trả lời thẳng, mà là hỏi ngược lại: "Cái này cần theo một chuyện khác bắt đầu nói đến, ngươi có nghe nói qua Cửu Đình Sơn tồn tại?"

Tô Nghi gật đầu một cái.

«sử ký. Phong thiện sách» ghi lại: "Vũ thu cửu mục chi kim, chế tạo cửu đình. Đầu ném hanh thượng để quý thần. Gặp thánh thì hưng, đình dời ở \*\* \*\* Chu Đức suy, Tống chi xã vong, đình là chìm vào, phục mà không thấy."

Mà «Mặc Tử. Canh chú» cũng ghi lại: "Hạ sau thị thất chi, Ân người chịu chi; Ân người thất chi, người chu chịu. Hạ sau, Ân, xung quanh chi tướng chịu vậy."

Đại vũ tại thành lập triều Hạ sau đó, thu thiên hạ cửu mục chi đức bằng đồng thành cửu đình, tượng trưng đương thời Cửu châu; lúc đầu đình bị dùng cho tế tự Thiên Địa tổ tiên, nhưng binh dân và kẻ sĩ chỉ có thể dùng một đến ba đình, đại phu dùng năm đình, chư hầu bảy đình, chỉ có thiên tử mới có thể dùng cửu đình, vì vậy cửu đình rất nhanh biến thành vương quyền tượng trưng, bị sở hữu triều đại coi là truyền quốc bảo vật.

Sau đó triều đại thay thế, cửu đình nhiều lần trần trụi, rơi xuống Chu triều trong tay; tiến vào thời đại chiến quốc sau, chư hầu đều nổi dậy, bầy vương tranh bá, có thực lực chư hầu rồi rít mớ ước đại biểu vương quyền cửu đình, sở Trang vương thậm chí trực tiếp tại thành Lạc Dương hỏi cửu đình nặng bao nhiêu, lòng muông dạ thú lộ ra không bỏ sót, mà "Dòm ngó ngôi báu Trung Nguyên", "Bình định thiên hạ" chờ từ ngữ đều là tới từ nơi này.

Tại đương thời, ai có thể được đến cửu đình, người đó liền có thể xưng bá thiên hạ.

Về sau nữa, Tần Vương Doanh Chính thống nhất thiên hạ lúc, cửu đình nhưng là vô hình biến mất; truyền thuyết hẳn chìm chìm tại Bành thành phụ cận giữa sông, Tần Thủy Hoàng mấy lần mò vớt đều tổn công vô ích, bắt đầu dĩ chỉ có thể buông tha.

Bình Phong Đại Lục trong sử sách ghi lại, Hạng Vũ tại thời niên thiếu lực giơ ngàn cân cự đình, lấy bạt núi khí khái dẫn động ngàn trọng thế không thể đỡ kỳ quan, trở thành Thiên Trạch Sĩ Tử, cũng đưa tới cửu đình gia thần, thiên hạ chấn động, đều cho rằng hẳn có bá vương khí lượng. Quả nhiên,

Hạng Vũ ở phía sau lại lịch trải qua bách chiến tấn thăng chủ tướng, định đỉnh Trung Nguyên, liền lấy chính mình phát tài thời sự tích, tạo nên tiểu thế giới Cửu Đỉnh Sơn.

Có tin đồn nói cửu đỉnh cũng không phải là chín cái đỉnh, mà là một tôn được đặt tên là "Cửu châu chi đỉnh" tuyệt đỉnh "Vũ khí sắc bén", nhưng chân tướng chỉ sợ cũng chỉ có Hạng Vũ biết.

Cửu đỉnh sau đó mấy trăm năm một mực đứng lặng ở Cửu Đỉnh Sơn bên trên, Tô Nghi mặc dù đọc qua Cửu Đỉnh Sơn lịch sử, nhưng cũng không biết người sau nội bộ cụ thể là dung mạo ra sao.

Hạng Tông Lưu kiên nhẫn là Tô Nghi giải thích.

"Cửu Đỉnh Sơn tồn tại cực lớn tăng lên Nhân tộc thực lực tổng hợp, có thể nói, Nhân tộc ban đầu có khả năng tại trên trường thành đối kháng Man Tộc xâm lược, Cửu Đỉnh Sơn không thể bỏ qua công lao; nhưng ở Hoàng Hà huyết chiến sau đó, hạng môn tổ tiên rơi vào trạng thái ngủ say, Cửu Đỉnh Sơn cũng theo đó khép kín, trên trăm năm qua cũng không từng cởi mở, sợ rằng chỉ có hiện giờ một ít lão chủ tướng lão phi tướng mới biết Cửu Đỉnh Sơn tồn tại." Nói về đoạn chuyện xưa này, Hạng Tông Lưu thở dài không thôi.

"Tây Sở Bá Vương vì sao rơi vào trạng thái ngủ say?" Tô Nghi hỏi.

"Cái này, chính là hạng môn bí mật rồi, ta không tiện nói nhiều." Hạng Tông Lưu lắc đầu, "Người chỉ cần biết, này bản « Cai Hạ Ca » cũng theo tổ tiên ngủ say mà tiến vào không nói chữ nào trạng thái, trăm năm chưa từng khôi phục, nhưng mà hán nhưng là duy nhất có thể trực tiếp kêu tổ tiên ý niệm chia khóa; sau đó, lịch đại môn chủ dần dần nhận ra được yên lặng « Cai Hạ Ca » có thể nhận được đập nổi chìm thuyền Tướng Tinh dẫn động, nếu là Tướng Tinh chủ nhân ý chí đủ cường đại, liền có thể đánh thức ngủ say tổ tiên; nhưng trăm năm tới nay, hạng môn trên dưới nhưng lại không có một người thành công, mặc dù có ngoài cửa thiên tài nhiều lần lần thử, nhưng là đều không công mà về, người vẫn là thứ nhất ý chí cường đại đến đủ dẫn động này văn cộng hưởng người."

Tô Nghi gật đầu, giờ mới hiểu được « Cai Hạ Ca » phía sau ý nghĩa nặng bực nào đại.

"Bây giờ tổ tiên anh hồn bởi vì người mà tỉnh lại, Cửu Đỉnh Sơn khẳng định cũng có thể một lần nữa cởi mở, đến lúc đó, Nhân tộc ắt sẽ dựng thẳng lên sống lưng, Bắc Phật có hy vọng! Chuyện này, người giành công Tề Thiên, ta nhất định phải lên báo môn chủ cùng Quốc Viện, cho người nhớ một cái cửu đẳng công trận!"

...

Bạn đang đọc truyện *Binh Pháp Đại Thánh Convert* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 138: Dời nhà

Tô Nghi nghĩ đến trải qua đêm qua sau đại chiến, chính mình đã không biết bị ghi nhớ bao nhiêu công trận, cũng không biết nhiều công trận rồi về sau thì có thể có ích lợi gì nơi?

Tô Nghi ngược lại đối với lúc trước nhắc tới « Cai Hạ Ca » "Tác dụng khác" cảm thấy hứng thú hơn.

"Này « Cai Hạ Ca » quý trọng như vậy, thật muốn mượn tiểu sinh một thoáng?" Tô Nghi hỏi.

"Đây là người có được, ta lại tới cùng người nói một chút này văn đối với người tốt nơi: Người đợi ngày mai bắt đầu, mỗi ngày đọc « Cai Hạ Ca », hán có thể dẫn dắt người hồi tưởng thời gian, tiến vào Cai Hạ chiến trường, thể nghiệm đương thời chiến trường không khí; nếu người có thể đối với tràng chiến dịch này chiến đấu tinh tủy tăng thêm linh ngộ, thì có thể tăng lên đập nổi chìm thuyền, bốn bề thọ địch cùng thập diện mai phục ba đạo kì mưu độ thành thạo."

"Liền bốn bề thọ địch cũng có thể tăng lên?" Tô Nghi kinh ngạc đạo.

"Đó là tự nhiên, chung quy bốn bề thọ địch cũng là xuất từ tràng chiến dịch này." Hạng Tông Lưu cười một tiếng, lộ ra thập phần độ lượng.

"Đọc quân văn có thể tăng lên kì mưu độ thành thạo, đây là cái gì nguyên lý?"

"Kì mưu loại trừ chăm chỉ sử dụng ngoài ra, bản thân là có thể dựa vào lý giải sự kiện lịch sử chiến tích để đề thăng hán độ thành thạo; nếu là có một quyền quân văn chính Ứng mỗ vị tiên hiền tinh thần, hoặc là hình tượng miêu tả nào đó cuộc chiến tranh, liền có thể dẫn dắt nắm giữ đối ứng kì mưu dụng

đọc người hồi tưởng thời gian, bản thân lạc vào cảnh giới kỳ lạ bên dưới, há chẳng phải là so với đơn thuần chữ viết ghi chép, có thể khắc sâu hơn lĩnh ngộ tràng này chiến tích tiền nhân hậu quả?" Hạng Tông Lưu nói.

Tô Nghi gật đầu, tỏ ra là đã hiểu, nhưng trong lòng tại lâm bảm: "« Long thành phi tướng » cũng là ca tụng tiền hiền Lý Quảng quân văn, đọc lúc chỉ cần không rót vào tinh thần lực cũng sẽ không đưa tới đặc hiệu, cũng không biết có thể hay không giúp ta hồi tưởng thời gian, tăng lên kim thiên thoát xác độ thành thạo. . ."

"Chỉ là có thể hồi tưởng thời gian quân văn chỉ có nguyên bản, cho nên cái phương pháp này cũng không thể thông dụng, mà mỗi lần tụng đọc sau có thể tăng lên bao nhiêu độ thành thạo, trừ mình ra năng lực lĩnh ngộ ngoài ra, vẫn cùng quân văn phẩm cấp liên hệ, « Cai Hạ Ca » chính là Thượng phẩm quân văn, đúng đúng ứng ba đạo kì mưu tăng lên rất là to lớn; hạng môn trên dưới, chỉ có đứng đầu thiên tài đứng đầu mới được hãn tạc dùng quyền. Bây giờ người được dùng này pháp đề rèn luyện kì mưu, hãn là nhiều hơn quý trọng, mặc dù chỉ có một tháng thời gian, có lẽ thật có thể giúp người tăng lên đập nổi chìm thuyền cấp bậc." Hạng Tông Lưu dặn dò.

Tô Nghi đáp dạ, nhưng trong lòng muốn, hãn trước đây đã sớm mượn từ một hồi kỳ ngộ, đem đập nổi chìm thuyền trực tiếp bay vút đến cấp hai, cùng bốn bề thọ địch cấp bậc ngang hàng, cũng không biết một tháng sau, này hai đạo kì mưu có thể tăng lên nữa bao nhiêu?

Nhưng tóm lại nói chi, đây đối với Tô Nghi mà nói đều là thiên đại chuyện tốt.

Bên trong xe trầm mặc một hồi, Hạng Tông Lưu mở miệng lần nữa.

"Còn có một cái chuyện quan trọng."

"Thứ sử đại nhân mời nói." Tô Nghi lập tức nói.

"Ừ, người tới nay liền thu thập hành lý, sáng mai theo ta cùng dời đi Nam Từ Châu."

"À? Vì sao đột nhiên như thế?" Tô Nghi hoàn toàn không nghĩ đến vị này Thứ sử đại nhân vừa thấy mặt đã muốn hãn dọn nhà, không hề chuẩn bị tâm tư.

"Bây giờ không có người ngoài, ta hãy cùng người nói thẳng vào vấn đề: Sau này, người nhất định phải tăng cường đối với trung thư lệnh Chu Học Thư đề phòng, người này lòng dạ ác độc, thủ đoạn nhiều lần, khó lòng phòng bị, hãn nếu là quyết tâm muốn trị người vào chỗ chết, này Tổ Thủy Huyện không người có thể giữ gìn được người. Lần này người cũng nhìn được hãn thủ đoạn, vì sát hại người, không chỉ có âm thầm cùng hải yêu thủy khấu cấu kết, thậm chí còn không tiếc hao phí đại lượng nhân lực, tại người chung quanh phạm vi lớn gây ra hỗn loạn, cho người càng là tứ cố vô thân."

Tô Nghi gật đầu một cái, nếu không phải có hai vị quốc sĩ tiếp viện, cùng với « Cai Hạ Ca » dẫn động kỳ tích, coi như là chính bản thân hãn có khả năng chạy thoát, cũng quả quyết không có biện pháp cứu tại tràng sở hữu chiến hữu, đem thương vong áp chế đến điểm thấp nhất.

Hãn không biết Hạng Tông Lưu thay hãn kèm chế một vị sa nhân ngọc đem phía sau màn chuyện, tại chỗ kia 3000 thủy khấu đã quá đủ hãn chịu rồi.

"Ta nếu không phải dời nhà, Thứ sử đại nhân có thể đoán được chủ hòa phái sẽ dùng thủ đoạn gì đối phó ta sao?" Tô Nghi hỏi.

"Có thể đoán được một ít, Chu Học Thư có lẽ sẽ âm thầm cấu kết nguyên bản cùng người không thù không oán người ta, bày ra Hồng Môn yến tới lấy mạng của người; cũng có thể bày liên hoàn cạm bẫy, lừa người ra khỏi thành lại phái người giết người; cũng có thể chỉ sử hãn môn sinh tại Tổ Thủy Huyện tóa ra người tin nhầm, mượn đao giết người; thậm chí, Chu Học Thư lần này có khả năng cấu kết thủy khấu, lần sau tiếp theo cấu kết Man Tộc. . . Tóm lại, hãn thủ đoạn quá nhiều, người coi như có thể phòng vệ một, hai, cũng không phòng được hãn ba bốn tay, người ở lại đây quá nguy hiểm."

Tô theo lưu còn nói: "Bởi vì lão chủ tướng không cho. . . Ho khan một cái, bởi vì Cừu Viện Sự công vụ bề bộn, cho nên không thể rời đi Nam Từ Châu, cho nên tại ta trước khi đi được đến hãn giao phó, nói nếu như người kiên quyết không dời cư, ta có thể cường ngạnh đem người mang đi Nam Từ Châu. Một điểm này, người ngàn vạn lần đừng cảm thấy Cừu Viện Sự quan lớn lấn hiếp người, đây là hãn thời gian qua phong cách hành sự, truy tìm nguồn gốc, hãn chỉ thì không muốn thấy Nhân tộc hy vọng như vậy tắt thôi."

"Thứ sử đại nhân nói quá lời, tiểu sinh tự biết cấp bậc nhỏ, thực lực chưa đủ, không có bao nhiêu sức tự vệ, viện sự đại nhân hảo ý ta nhất định sẽ tiếp nhận." Tô Nghi nói.

"Người có thể lý giải Cừu Viện Sự nổi khổ tâm là tốt rồi, chỉ cần người đến Nam Từ Châu, tại mỗi cái phương diện chúng ta đều có thể tiện tay chiếu cố đến người, Chu Học Thư coi như muốn động người, cũng phải trước ước lượng mấy phen; Nam Từ Châu là chủ chiến phái thiên hạ, bất kỳ chủ hòa phái đưa tới gió thổi cỏ lay, cũng sẽ trực tiếp gặp phải quét sạch, coi như là bọn họ lá gan lại lớn, cũng không dám tại châu thành giường oai."

"Kia tiểu sinh đi trở về cùng người nhà thương lượng một chút, khả năng dời nhà sau còn sẽ có một ít phương diện sinh hoạt vấn đề, hy vọng Thứ sử đại nhân có khả năng phi tâm hỗ trợ."

"Điểm này người không cần lo lắng, Cừu Viện Sự nếu muốn người dời đến Nam Từ Châu, há sẽ không có chuẩn bị sẵn sàng?" Hạng Tông Lưu cười nói.

Tô Nghi lúc này mới gật đầu, lại quay đầu nhìn về phía Liễu Tâm Chiếu.

"Liễu tiểu thư, lần này ta muốn dời nhà, người. . ."

"Ta hồi kinh một chuyến, thay người tiếp thu Trúc Quân Viên, sau đó phải đi Nam Từ Châu tìm người." Liễu Tâm Chiêu ôn uẩn cười một tiếng.

Tô Nghi khước miệng kéo một cái, nghĩ thầm: "Chẳng lẽ còn thật chuẩn bị ở bên cạnh ta ngày ngọ đến tháng năm? Cũng không biết Thi Nhi tỷ đến tột cùng là định thế nào nàng."

Tô Nghi lắc đầu một cái, không nghĩ nhiều nữa.

Hai chiếc xe đi tới trong huyện, chậm lại tốc độ, Tô Nghi chọn màn nhìn về phía ngoài xe, hơi nhíu mày.

Buổi sáng lúc ra cửa còn chính tề có thứ tự huyện thành đường phố, giờ phút này vậy mà trở nên lộn xộn bừa bãi, dọc phố rất nhiều cửa tiệm đều hiện đây bị đánh đập thiêu hủy vết tích, rất nhiều người chính lui tới mà vận chuyển tạp vật, sửa chữa bề mặt; trên đường phố rất nhiều binh lính vội vàng rục rịch, bảo vệ trật tự, hỗ trợ sửa sang lại đường phố, một ít đội ngũ thậm chí còn áp giải nhóm lớn phạm nhân, hướng huyện nha chạy tới.

Xe ngựa đi ngang qua một đội ngũ bên cạnh lúc, Tô Nghi nghe đến mấy cái này phạm nhân đối thoại.

"Mẹ, đại ca nói chúng ta như thể đập như thể cướp cũng không đáng kể, nhất định là có quý nhân sẽ tới giúp chúng ta, vào lúc này nhưng ngay cả bóng người cũng không thấy đến."

"Cũng không phải là, những thứ kia quý nhân đến bây giờ còn không có lộ diện, ta về sau cũng không bao giờ tin tưởng đại ca!"

Mấy vị ác ôn nói nhỏ, bên cạnh một vị binh lính nhưng là trừng mắt cười lạnh.

"Về sau? Các người còn trông cậy vào có sau này thì sao? Hôm nay đi qua, liền đem các người đẩy đi sung quân, mãi mãi các người bị tính, xem các người có thể sống bao lâu!"

Tô Nghi nghe những người này đối thoại, trong lòng càng là nghi ngờ.

"Lúc trước cũng đã nói, Chu Học Thư vì trợ trợ người, thuê một số đông người lực, tại năm dặm đình chung quanh mấy huyện thành cổ động làm loạn, nếu không phải là Cừu Viện Sự phát truyền thư cho ta biết, ta còn thực sự khó liệu đến Chu Học Thư lại có lớn như vậy thủ bút." Hạng Tông Lưu.

Nhưng Tô Nghi nhưng cũng không là đang suy nghĩ cái này, hẳn đang lo lắng chuyện khác.

Quẹo qua một con phố, mang theo hai vị quốc sĩ cùng bốn vị đồng bạn xe đi Xu Mật Viện đi tới, dự định mượn từ cầu phúc tới tạm thời áp chế lão Lăng thương thế, nếu không xương cốt toàn thân đứt gãy, đau cũng có thể đau chết đi qua.

Mà Tô Nghi ngồi xuống xe ngựa thì hướng tự mình tiến tới.

Vào Càn Giang đường phố, Tô Nghi xuống xe, nhìn đến trước cửa cảnh tượng, sắc mặt trong nháy mắt liền đen xuống.

Tô gia đại môn cơ hồ bị đập nát, đi vào bên trong viện, cũng là một mảnh hỗn độn.

Mặc dù đêm qua dị tượng đã cho chính viện thêm rất nhiều đồ nát thê lương, nhưng giờ phút này, Tô gia trong sân càng lộ vẻ đồ nát, nơi nơi tiêu điều, cơ hồ đã coi như là nửa phế tích rồi.

Liễu Tâm Chiêu cùng Hạng Tông Lưu sắc mặt cũng là thập phần âm trầm.

Trong phủ bọn hạ nhân đang ở thu thập thổ mộc, Tô Thi Nhi lại thần thờ đứng ở trong đại viện, kiêu Tiểu Song vai thỉnh thoảng trờu động.

Tô Nghi đi tới bên người nàng, Tô Thi Nhi quay đầu vừa nhìn, lập tức nhào tới trong ngực hắn, khóc nước mắt như mưa: "Nghi, Nghi nhi, nhà chúng ta! Chúng ta thứ nhất gia! Ô ô ô. . ."

Tô Nghi chỉ cảm thấy tim một nắm chặt, đây là hắn cùng Thi Nhi tỷ thứ nhất có thể tính làm "Gia" trụ sở, giờ phút này nhưng là cảnh hoang tàn khắp nơi, đừng nói nàng, ngay cả Tô Nghi tâm tình cũng hào bất khởi lai.

Sung mặt sung mũi Quý An liền vội vàng nghênh đón, Tô Nghi trầm giọng hỏi "Chuyện gì xảy ra?"

"Hồi bẩm lão gia, đều là tiểu không được, ngàn sai vạn sai đều là tiểu nhân không có thể. . ."

"Nói chính sự." Tô Nghi khước miệng kéo một cái.

Phải sáng sớm ngày sau khi đi, nhờ gọi lên canh, hơn hai vị đại nhân bảo vệ chủ mẫu phu nhân ra ngoài, sau đó tiểu trở lại trong phủ sửa sang lại lễ đàn cùng thiệp mời, đến buổi chiều, lại thấy đến mười mấy người phá cửa mà vào, lên xông vào đại trạch. Tiểu đương thời cho là cường đạo, vội vàng gọi người ngăn trở, không có nghĩ tới những thứ này người vậy mà đều là võ sinh, vì vậy. . ."

Quý An muốn nói lại thôi, dè dặt liếc một cái Tô Nghi, không dám nói tiếp nữa rồi.

"Ừ? Án người nói như vậy, những người đó thật ra thì cũng không phải là cường đạo?" Tô Nghi nheo mắt.

"Ừ, bọn họ vừa vào cửa liền la hét muốn trời chủ mẫu phu nhân, may mắn phu nhân không ở nhà, cho nên bọn họ liền bắt đầu đập sấm. . ."

Tô Nghi hít sâu một hơi, trong mắt hàn mang chớp động.

"Xem ra là dự định thừa dịp ngươi không ở, uy hiếp người nhà ngươi." Hạng Tông Lưu nói.

"Đây cũng là Chu Học Thư kế hoạch một trong sao?" Liễu Tâm Chiêu thay Tô Nghi hỏi.

"Không, Chu Học Thư âm mưu tuy nhiều, nhưng hẳn dù gì đọc qua vài chục năm sách thánh hiền, cũng coi là có đạo đức ranh giới cuối cùng, làm việc từ trước đến giờ có nhằm vào, chưa bao giờ khiến người thân uy hiếp bức này mảnh khỏe nhỏ, hoặc có lẽ là hẳn có thể chịu đựng căn bản khinh thường làm chuyện loại này, đây cũng là con của hẳn chủ ý." Hạng Tông Lưu lắc đầu, hẳn coi như chủ chiến phái đại biểu một trong, cùng chủ hòa phái mình tranh ám đấu vài chục năm, thập phần hiểu Chu Học Thư tính tình.

Bạn đang đọc truyện *Bình Pháp Đại Thánh Convert* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 139: Nhóm ba người

Tô Thi Nhi khẽ cắn môi dưới, Tô Nghi chính là hơi hơi nắm lên quả đấm, trong tròng mắt như là dâng lên một vệt huyết quang; vô luận ai đứng hẳn đùa bốn gì đó âm mưu, Tô Nghi cũng có thể bằng chân như vậy, chỉ chờ sau chuyện này lại đi báo thù, nhưng người nhà là hẳn nghịch lân, là hẳn tại mùa hè gió mát, là hẳn tại mùa đông lò lửa, tuyệt đối không cho phép nhận được bất luận kẻ nào tổn thương.

"Chu Tài Thần, chết!" Tô Nghi điềm nhiên nói.

Từ nay về sau, Chu Tài Thần trở thành Tô Nghi thứ nhất đánh lên tử vong ký hiệu người.

Người chung quanh rung mình một cái, Hạng Tông Lưu khẽ gật đầu.

"Cái này nhà, ta sẽ nhượng cho người hỗ trợ sửa chữa, ngươi nên cùng người nhà thương lượng một chút về sau chuyện." Hạng Tông Lưu nói.

Tô Nghi gật đầu, đem Tô Thi Nhi gọi tới một bên đến, hỏi: "Thi Nhi tỷ, ta chuẩn bị dọn nhà đi Nam Từ Châu, ngươi cảm thấy thế nào?"

"Được a, đi rồi lớn hơn châu thành, Nghi nhi ngươi trưởng thành không gian càng lớn hơn." Tô Thi Nhi lập tức gật đầu.

"Đây là sự thật không sai, bất quá ta còn tưởng rằng ngươi biết nhiều do dự một hồi đây." Tô Nghi cười một tiếng.

"Không có gì hay do dự, ngươi đi đâu, ta phải đi kia, mặc dù thứ nhất gia không có, nhưng còn sẽ có nhà mới; hơn nữa, nhà chúng ta, là có ngươi chỗ ở bất kỳ địa phương nào."

Tô Nghi trong lòng hơi ấm, quyết định chủ ý sau đó, liền để cho Tô Thi Nhi kêu mấy cái hạ nhân hỗ trợ thu thập hành lý, hẳn trở về lại Hạng Tông Lưu bên cạnh.

"Thứ sử đại nhân, tiểu sinh làm người thu thập hành lý, sáng mai liền lên đường." Tô Nghi nói.

"Ừ, đến lúc đó ta một đường hộ tống, ngươi có yêu cầu gì, có thể thừa dịp bây giờ nói ra đến, ta thừa dịp còn sớm an bài." Hạng Tông Lưu gật đầu nói.

"Yêu cầu không dám nói, chỉ là người có ăn ở, hy vọng Thứ sử đại nhân có thể vì tiểu sinh an bài một chỗ trụ sở, để tránh chưa quen cuộc sống nơi đây không tìm được chỗ ở, tiền từ ta ra; chính ta ngược lại không có vấn đề, thì là không thể khổ Thi Nhi tỷ."

"Ngươi ngược lại là một hữu tình lang, yên tâm, khổ không được người nhà ngươi; ngươi trụ sở ngay từ lúc ta lên đường trước đã chuẩn bị thỏa đáng, huống chi ngươi đem qua ngăn con sóng dữ, hôm nay lại có ân với ta hạ môn, ta hận không được đem toàn châu đều đưa ngươi, há muốn ngươi ra chỗ ở tiền?"

Tô Nghi nghĩ đến Hạng Tông Lưu là tướng môn đệ tử, nặng nhất nhân tình nghĩa khí, giờ phút này quá khách qua đường bộ ngược lại không được, vì vậy liền gật đầu nói cảm ơn.

"Còn có một việc." Tô Nghi nói, "Tiểu sinh theo thi huyện sau một tháng, một mực cùng trong huyện hai vị đại nhân học tập thử sách cùng đao cung kỹ

xảo , để phòng thánh tư Viện thí , thi đậu tướng tài , cho nên hy vọng đến Nam Từ Châu sau đó , đại nhân có thể an bài nhân thủ , để cho tiểu sinh được học tập Viện thí hạng mục."

"Ồ ? Người vừa mới thi đậu võ sinh , năm nay liền muốn... Ừ đúng rồi , người đã sớm là thiên trạch tướng tài." Hạng Tông Lưu nói , "Viện thí hạng mục học tập người đừng lo , quận thành trở lên , sắp đặt đặc biệt giáo sư võ sinh Viện thí hạng mục binh học viện , người có thể ở chỗ này học được Viện thí rất nhiều kiến thức cùng kỹ xảo; ngược lại thì này huyện thành nhỏ nhỏ không có càng cao cấp học viện , bất lợi cho người phát triển."

Tô Nghi lúc này mới nhớ tới châu thành không thể so với huyện thành , học tập cùng trao đổi nơi hoàn mỹ , vì vậy đối với chính mình con đường phía trước hơi cảm giác an tâm

Hạng Tông Lưu lại bổ sung nói: "Người đến Nam Từ Châu , ta sẽ tự mình thông báo binh học viện viện trưởng , an bài người cùng bên ngoài bỏ học viện trung cùng nhau học tập; chỉ cần người thành tích tốt , cũng có cơ hội thăng vào bên trong bỏ cùng lên bỏ , được đến tốt hơn giáo dục."

Tô Nghi gật đầu , nhớ tới học viện này chế độ chính là cái gọi là "Chín mươi dặm thăng bỏ pháp", tại hạ là Tông triều mới bắt đầu thực hành , nhưng Bình Phong Đại Lục chú trọng giáo hóa , ngay từ lúc học viện chế độ sáng lập sau đó không lâu thì có chín mươi dặm thăng bỏ pháp; cùng giới học sinh trung luôn có người thành tích tốt hoặc thành tích kém , học tập độ tiến triển mỗi người không giống nhau , vì vậy nhất định phải thực hành "Tùy theo tài năng tới đâu mà dạy" cử động , thành tích kém ở lại bên ngoài bỏ từ từ học tập , mà thành tích tốt liền có thể tiến vào bên trong bỏ thậm chí lên bỏ , nhanh hơn học tập độ tiến triển.

Nói cách khác , chính là lần đầu tiên sơ nhị mừng ba , chỉ là lên lớp càng linh hoạt , cạnh tranh cũng lớn hơn.

"Mới từ tốt nghiệp tiểu học , liền lại phải đọc trung học đệ nhất cấp rồi." Tô Nghi trong lòng thập phần bất đắc dĩ.

"Người còn có yêu cầu gì , có thể cùng nhau nói ra , ta sẽ tận lực thỏa mãn người." Hạng Tông Lưu nói.

"Đừng thỉnh cầu ngược lại không có rồi."

"Thật không có ? Nhớ kỹ người còn không có sinh kế , ta tại châu thành có mấy nhà cửa hàng mặt tiền , đang cần chương quỹ , người không ngại thử một chút." Hạng Tông Lưu cười nói.

"Ho khan một cái , làm ăn một chuyện , tiểu sinh cũng có dự định , chỉ bất quá quân nghiệp bận rộn , cho nên muốn chờ đến Viện thí đi qua lại tới tổ chức." Tô Nghi từ chối nói.

"Ta đây liền đem chương quỹ vị trí cho người lưu đến Viện thí sau đó; mặt khác , người đến Nam Từ Châu sau đó , ta sẽ cùng Cửu Viện Sự thương lượng , tận lực cho người một ít thuận lợi , cho người có khả năng an tâm ở , học tập." Hạng Tông Lưu một bộ không cho từ chối bộ dáng.

Tô Nghi trong lòng cảm kích , chấp tay đạo: "Thứ sử đại nhân như vậy chiếu cố , tiểu sinh thật sự ái ngại."

"Không cần lo ngược bản khoản , ta chiếu cố người , không phải là vì với người bầu víu quan hệ , càng không phải là muốn người làm việc cho ta; những thứ này chiếu cố giá trị bất quá vạn lượng bạc , người muốn là có thể viết ra cuốn thứ hai kinh văn giáo hóa thiên hạ , thúc đẩy Nhân tộc toàn thể tiến bộ , đừng nói vạn lượng , coi như là một trăm ngàn , trăm vạn lượng , ta cũng sẽ chiếu cố người."

Tô Nghi mới chợt hiểu ra.

Chỉ có mở ra giáo hóa tiền lệ sách , tài năng xưng là kinh văn.

Mà kinh văn , là cả Nhân tộc tiến bộ cơ thạch , là Nhân tộc linh hồn cùng sống lưng.

Mỗi một bản kinh văn ra đời , đều đại biểu một thời đại văn phong tức thì leo lên đỉnh phong!

"Cuốn thứ hai kinh văn ?" Chỉ là Tô Nghi sắc mặt có chút cổ quái.

"Người không cần giấu diếm ta , đêm qua kia bản « xạ kinh » đã ở bạch mã diễn đàn tạo thành đề tài , chủ thích là Tổ Thủy Huyền võ sinh sở làm , sớm đã có rất nhiều người suy đoán là người thủ bút; mà ta hiện Thần nhìn thấy người đột nhiên bày ra thuật bắn hai cánh , càng thêm xác định cái nghi vấn này , loại trừ lấy sách kinh văn , còn có thể có chuyện gì có thể làm người thuật bắn đột nhiên bay vút hai cái cánh giới ?"

Tô Nghi cười khò một tiếng , quả nhiên không gạt được những đại nhân vật này ánh mắt.

"Người muốn bảo mật , chỉ sợ là lão chủ tướng chi thị , vì phòng ngừa chọc người mơ ước chứ ? Thật ra thì ta cảm giác được không có gì cần thiết , đến Nam Từ Châu , ai dám làm khó dễ người ?" Hạng Tông Lưu vừa nhìn về phía chung quanh , "Được rồi , ta lưu lại cũng không giúp được cái gì , sáng mai sẽ cùng người đụng đầu , ta mau chân đến xem lão Lăng thương thế như thế nào."

"Thứ sử đại nhân đi thông thả."

Tô Nghi luôn luôn đem Hạng Tông Lưu đưa đến trạch môn miệng , lúc trở về , Tô Thi Nhi hiếu kỳ nói: "Vị đại nhân này thật là một châu Thứ sử ?"

"Ừ , hơn nữa hần văn Hạng Vũ con em thế gia , mọi người xưng hần Nguyệt Ngân Công ."

"Là hẳn đề nghị người dọn nhà sao, lúc trước đã nói gì với người?"

"Chủ yếu là thương lượng chỗ ở cùng học tập hai phương diện chuyện, bắt quá hẳn còn mời ta đi coi hẳn chương quỹ, có thể là muốn cho ta rèn luyện một chút buôn bán năng lực, tránh cho ta về sau đem chính mình làm ăn làm cho đập phá." Tô Nghi cười nói, trong lòng có chút cảm khái.

"Thì ra là như vậy, ta lúc trước nhìn hẳn trên mặt vết sẹo, còn cảm thấy rất đáng sợ, không nghĩ đến vị đại nhân này tâm tư như thế nhẫn nại." Tô Thi Nhi gật đầu.

"Xem người không thể chỉ xem tướng mạo a." Tô Nghi nhìn một chút một mảnh bận rộn bọn hạ nhân, còn nói, "Đúng rồi, Thi Nhi tỷ, chúng ta ngày mai sẽ phải dời nhà, khả năng một đoạn thời gian rất dài đều không biết về đến huyện thành, chẳng bằng đi ra cửa mua chút vật kỷ niệm đi, thuận tiện đi ăn cơm tối."

"Được! Người chờ một chút, ta đem trong tay đồ vật buông xuống."

Tô Thi Nhi lập tức xoay người trở về nhà, Liễu Tâm Chiêu đi tới.

"Đến Nam Từ Châu, người liền công bố cùng Tô tỷ tỷ quan hệ chứ? Ta muốn nàng cũng sẽ cao hứng." Liễu Tâm Chiêu nói.

"Ừ, trước kia là ta quá khắt khe học nghiệp, không có suy nghĩ nhiều như vậy, đưa đến sơ sót, ta sẽ cho Thi Nhi tỷ một cái danh phận." Tô Nghi gật đầu.

"Ngoài ra, tô Lang người có nghĩ tới không, người bây giờ như thế nổi danh, người người đều cảm thấy người nên cưới hỏi đẳng hoàng, cưới một cái gia đình giàu có khuê nữ vào cửa; người và Tô tỷ tỷ thành thân, đúng là người yêu sâu sắc một, sẽ được đến người trong thiên hạ ca ngợi, nhưng Tô tỷ tỷ không có tương ứng địa vị, nhất định sẽ nhận được người khác dùng mọi cách chỉ trích, mọi người có lẽ sẽ chỉ trích nàng với cao người... Tô tỷ tỷ tuy nói tự giác không có vấn đề, nhưng nếu thật phát sinh chuyện này, tô Lang, người nếu như không đi ứng đối, đó chính là người ích kỷ."

Tô Nghi im lặng, hẳn biết rõ Liễu Tâm Chiêu cũng không phải là đang chỉ trích chính mình, ý kiến này thập phần đúng trọng tâm.

Thời cổ sau chú trọng môn đăng hộ đối, kết hôn bị coi là là nhân sinh nhất đẳng đại sự, quy củ thập phần nghiêm khắc, không cho phép một điểm lơ là.

Lấy Tô Nghi hiện tại năng lực, còn chưa đủ lấy rung chuyển giờ phút này xã hội đại thế, nhưng hẳn lại không muốn gặp lại Tô Thi Nhi có thể sẽ chịu đựng người khác chỉ trích.

"Chuyện này, tiểu nữ sẽ giúp đỡ bọn người một chút sức lực." Liễu Tâm Chiêu còn nói.

"Ừ? Người có gì đó phương pháp giải quyết?" Tô Nghi nhún nhún.

Liễu Tâm Chiêu tự nhiên cười nói, không trả lời.

Tô Nghi sáng suốt lựa chọn không có nhiều hỏi, chờ đến Tô Thi Nhi sửa sang lại sau đó, phân phó Quý An nhất định phải mau chóng sửa sang lại ra ngụ địa phương, liền dẫn hai nữ ra cửa.

Vừa mới đi ra Càn Giang đường phố, liền gặp được cùng tham gia quân tử hội bốn cái đồng bạn vội vã đi tới.

Cầm đầu Giang Du liếc nhìn Tô Nghi, vội vàng sai bước đi tới, hỏi "Tô mười trù, chúng ta mới vừa rồi ở trên đường đụng phải Thứ sử đại nhân, hẳn nói người sáng mai liền muốn dời đi Nam Từ Châu, có phải là thật hay không?"

"Là thực sự, trở lại trên đường ta mới cùng Thứ sử đại nhân thương lượng đến dời nhà một chuyện, vì vậy vẫn chưa thể nói cho đại gia."

"Nói như vậy, người là chuẩn bị tại Nam Từ Châu tham gia Viện thí rồi hả?" Giang Du hỏi.

Tô Nghi gật đầu một cái.

"Hắc hắc, ta đây quê nhà ngay tại Nam Từ Châu, cũng dự định ở đó tham gia Viện thí, vừa vặn ngày mai từ biệt Tân tiên sinh, cùng tô mười trù người cùng trở về Nam Từ Châu chứ?" Ngô Hạp bu lại, cười nói.

"Nói như vậy, ta trên đường cũng có người làm bạn." Tô Nghi cũng cười đáp lại.

Đang khi nói chuyện, Giang Du cân nhắc trong chốc lát, cũng gật đầu nói: "Ta đây cũng đổi đường đi Nam Từ Châu tham gia Viện thí đi, vừa vặn ba người có thể chiếu ứng lẫn nhau, ngày mai ta liền cùng viện sự đại nhân từ giả."

"Có thể người không phải còn đảm nhiệm Xu Mật Viện ty lộc dùng chức? Ngày mai sẽ đi mà nói, ai tới thay thế người?" Tô Nghi kinh ngạc nói.

"Đây không phải là đại vấn đề, ta nguyên bản là chỉ là thay cáo lão nghỉ ngơi Vạn đại nhân tạm thay ty lộc dùng chức mà thôi; ngày mai rồi đi, chỉ cần xin hẳn lại tới nhậm chức liền có thể, hẳn tuệ nhãn biết kim, hẳn rất nhanh là có thể tìm tới thay mặc cho người." Giang Du mỉm cười nói.

Bạn đang đọc truyện *Binh Pháp Đại Thánh Convert* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 140: Rời tình cảm xúc biệt ly

"Vạn đại nhân , chẳng lẽ là trước đây quân tử hội lên số học hai cảnh Vạn Hạo Đồng lão tiên sinh ?" Tô Nghi nhíu mày.

"Chính là." Giang Du gật đầu , vừa nhìn về phía Cố Hưng Long cùng Đoàn Mộc Chung hai người , hỏi , "Đoan Mộc huynh hẳn là không chuẩn bị tại năm nay tham gia Viện thí chứ ?"

Đoan Mộc Chung gật đầu nói là , thần sắc hơi có chút tiếc nuối.

"Kia Cố huynh đây?"

"Ho khan , bởi vì ta quê nhà tại nghĩa hưng quận , mấy năm gần đây mới theo cha mẹ dời đến Tô Thủy Huyện làm ăn , cho nên người nhà đều hy vọng ta có thể trở về quận thành thi đậu công danh , lại không thể cùng chư vị một đạo đồng hành , xin lỗi." Cố Hưng Long sắc mặt lúng túng.

Tô Nghi gật đầu một cái , tỏ ra là đã hiểu.

"Lần này không thể đồng hành , về sau luôn có gặp nhau thời khắc , ta nghe nói nghĩa hưng quận vị xử thái hồ bờ Tây , có cơ hội ta nhất định phải đi nơi đó ăn cá bạc trắng tôm!" Tô Nghi cười nói.

"Lê ra nên như vậy , nếu là người môn có thể tới , ta nhất định làm dùng Bạch Tuyết yến chiêu đãi các người!" Cố Hưng Long gật đầu , cao giọng nói.

Mọi người rồi rít vui vẻ ra mặt.

"Nếu đều muốn phân biệt , chúng ta mấy người kia không bằng đi Thúy Hưng Lâu ăn chung cái cơm tối ?" Giang Du đề nghị.

"Lúc nào ?" Đoàn Mộc Chung lập tức hỏi.

"Giờ phút này trời sắp hoàng hôn , tất cả mọi người mỗi người về nhà , mang theo một lượng danh nữ quyền tới giúp trợ hứng , giờ Tuất trái phải , lại tới Thúy Hưng Lâu tập họp." Giang Du đề nghị.

Tất cả mọi người đều biểu thị đồng ý , Tô Nghi lập tức ý thức được đây là Giang Du chiếu cố mình bên này hai vị nữ quyền , hiển nhiên là vì phòng ngừa hai nữ xen lẫn nam tử tiệc rượu trung tâm sinh lúng túng.

Tô Nghi trong lòng nhất thời dâng lên cảm tạ chí tình.

Cùng mọi người nói lời từ biệt sau , Tô Nghi mang theo hai nữ đi cửa hàng đường phố chọn lựa vật kỷ niệm.

Tô Nghi mua một bộ Trường Giang ra biển miệng đặc biệt màu tím bùn đất chỗ hun trà cụ , nghe nói là thu được Doanh Châu linh lực ảnh hưởng , đem nước trà rót vào trong đó lúc , có thể sinh ra đặc biệt mùi thơm , rất được rất nhiều trà đạo nhấ sĩ yêu thích.

Chỉ bất quá , Tô Nghi vừa vào trong điểm , ngay lập tức sẽ bị chương quỹ nhận ra được; người sau kiên trì phải đem bộ này trà cụ đưa tiền , mấy phen từ chối bên dưới , cuối cùng chỉ vì chương quỹ một câu nói , để cho Tô Nghi bỏ đi thối thác ý tưởng.

"Nếu không phải Tô Di Thiên đem qua phát huy , ta sợ rằng hiện tại đã sớm chết trận tại trên bờ sông , lại làm sao có thể an ổn mở tiệm ? Nếu như đối với ân nhân cứu mạng , đối với cứu quốc cứu thế ân nhân thu tiền , ta lương tâm bất an."

Tô Nghi trong lòng hơi ảm , đúng là vẫn còn thu đi xuống.

Mà Tô Thi Nhi lại nhìn trúng một cái tỳ bà , nàng mấy ngày nay đang cùng Liễu Tâm Chiếu học tập nhạc cụ , dùng nhạc cụ đều là về phía sau người mượn dùng.

Cái thanh này tỳ bà cũng không phải là vũ khí sắc bén , tài liệu cũng bình thường , là thích hợp người mới học đánh đàn nhạc cụ , Tô Nghi không nói hai lời , bỏ ra hơn mười hai mua thành đôi hai cây; hẳn nghĩ tới hậu thế có vài bài trữ danh tỳ bà khúc , cũng có thể đối với chính mình sinh ra trợ giúp , vì vậy cũng sinh lòng luyện tập nhạc cụ ý tưởng.

Vui vẻ là quân tử Lục Nghệ một trong , là mỗi một vị sĩ tử đều chắc chắn phải học kỹ thuật.

Chỉ là Tô Nghi mua thành đôi tỳ bà hành động này , lại để cho Tô Thi Nhi vui cười liên tục , Liễu Tâm Chiêu ánh mắt phức tạp.

Ba người một mực đi dạo đến vào đêm , này mới khiến một vị chương quỹ đem đồng lớn vật kỷ niệm đưa đến Tô gia , hướng Thúy Hưng Lâu đi tới.

Hơn bảy giờ tối , chính là giờ cơm tối , rất nhiều văn nhân nhã sĩ tụ tập tại Thúy Hưng Lâu trung , uống rượu luận đạo; trong đó vẫn còn có rất nhiều ban ngày tham gia quân tử hội người , thấy Tô Nghi đi vào , lập tức đứng dậy thăm hỏi sức khỏe.

Tại chỗ những người khác thấy Tô Nghi xuất hiện , cũng lập tức buông chén đĩa xuống , gác lại ly rượu , đứng dậy hướng Tô Nghi chấp tay.

"Tô Di Thiên!"

"Tô Di Thiên tới , ngươi còn ăn!"

Rất nhiều người đều bởi vì có thể thấy Tô Nghi một mặt mà thần sắc kích động , chỉ là không dám lên trước chuyện trò , đêm qua sau đó , Tô Nghi tại Tô Thủy Huyện nhân dân trong lòng hình tượng , đã sớm không phải vĩ đại một từ có khả năng khái quát.

Tô Nghi cũng cảm nhận được cái này không khí , nhếch miệng mỉm cười , tỏ ý đại gia cứ theo lẽ thường ăn cơm , sau đó hướng lầu hai lô ghế riêng đi tới.

Bốn vị đồng bạn đã sớm tụ tập ở nơi này , mỗi người mang theo một tên nữ quyền , đốt lên một bàn thức ăn , chờ Tô Nghi ngồi.

Chỉ bất quá , Đoàn Mộc Chung cùng Cố Hưng Long mang đến hai vị chị em gái , nhưng là liên tục hướng Tô Nghi ngấm ngấm câu kết , chọc cho hán trong lòng thâm nhủ: "Đây là ly biệt hội cũng không phải là hội coi mắt..."

Giang Du tuy là năm ngoái án kiện đầu , lại xuất thân nhà nghèo , gia môn so ra kém người trước , chỉ mang theo nhà bên thanh mai tới tham gia tiệc rượu; mà Ngô Hạp càng là một đóa kỳ lạ , vậy mà mang theo cái nhút nhát cô bé tới.

Tô Nghi nhìn sơ qua đi , cô bé này mười một mười hai tuổi trái phải , dài khéo léo đẹp đẽ , bạch bích như mây , có thể đoán trước đến nàng nếu là lớn lên , nhất định có thể trở thành Tô Thi Nhi cùng Liễu Tâm Chiêu bậc này khuynh thành tuyệt điểm , không nghĩ đến Ngô gia lại có bậc này tiểu mỹ nhân.

Tô Nghi mang theo hai nữ nhân tòa , mọi người bắt đầu tự giới thiệu mình.

Chỉ bất quá , làm Ngô Hạp giới thiệu bên cạnh mình tiểu mỹ nữ lúc , thiếu chút nữa không có để cho Tô Nghi đem môi vừa mân vào trong miệng nước trà cho phun ra ngoài.

"Này , đây là ta đây đệ đệ , tên là Ngô Lan..." Ngô Hạp sắc mặt lúng túng.

"À? Đệ đệ ? !"

Tô Nghi kinh ngạc không thôi , lại cẩn thận nhìn một chút này Ngô Lan trang phục: Trên người một bộ thanh váy đầm dài màu trắng , tóc dài chải lên ôn uyển làm người búi tóc , mặt như băng tuyết , xinh đẹp lãnh đạm hoa cúc , hiển nhiên một cái tiểu mỹ nhân , nào có cái gì nam hài diễm báo ?

Ngồi cùng bàn mấy người sắc mặt cổ quái , hiển nhiên đã sớm biết rồi Ngô Lan thân phận.

"Ho khan một cái khục..." Ngô Hạp lúng túng không thôi , nói , "Không có cách nào ta đây vốn là muốn mang nội nhân đi ra , thế nhưng trong nhà người em trai này a , lúc nghe ta đây phải đi cùng tồ mười trù cùng nhau ăn cơm tối lúc , liền la hét nhất định phải theo tới... Lan nhi , ngươi không phải có lời muốn đối với tồ mười trù giăng ? Nói mau , nếu không không có cơ hội."

Tô Nghi mặt đầy hiếu kỳ , cô gái này giả bộ nhỏ thiếu niên đến tột cùng muốn nói gì ?

"Ô , tồ..." Chỉ nghe Ngô Lan đầy mặt rượu đỏ , lấp bắp mở miệng , thanh âm vậy mà so với bình thường nữ tử còn nhỏ hơn tinh tế , "Ô , tồ mười trù , ngài thơ làm trời ạ đêm được đọc , mỗi lần yêu thích không buông tay , làm , dĩ nhiên , không chỉ là thơ làm..."

Ngô Lan vừa nói vừa nói , thanh âm càng ngày càng nhỏ , sau đó lập tức cúi đầu , đỏ mặt đến bên tai.

Mọi người cười mở cười to , rồi rít ồn ào lên , liền Tô Thi Nhi cùng Liễu Tâm Chiêu cũng không khỏi mỉm cười rồi.

"Ai , ta đây người em trai này a , rất xinh đẹp không nói , thanh âm còn đặc biệt nhã nhặn , đứng đầu làm người nhưc đầu là , hán từ nhỏ hành động cử chỉ giống như một nữ hài gia , sống chết không thừa nhận mình là một nam hài , liền cảm giác mình là nữ , ta đây mẹ cũng đem hán quen thành hiện tại bộ dáng này , để cho đại gia chê cười."

"Ta rõ ràng ta rõ ràng , đây là giới tính chương ngại a..." Tô Nghi trong lòng thâm nhủ.

"Cái này cũng không gì đó không được , Ngô huynh." Giang Du tự tiểu phi tiểu nói , "Nói không chừng đã có người thích này chủng loại hình nhân , bất quá nhìn tồ mười trù bên có mỹ nhân , hán là không tốt cái này."

Tô Nghi vội vàng gạt đầu.

"Ta , ta lớn đại sau tuyệt đối không thể so với hai vị tỷ tỷ kém!" Ngô Lan quỳnh lên , đứng lên liền nói; Liễu Tâm Chiêu cười một tiếng , Tô Thi Nhi bỏ

qua một bên tầm mắt.

"Kia phải đợi người sau khi lớn lên lại nói , huống chi đại gia nói là một cái khác mã chuyện , người có thể sinh con cái sao?" Ngô Hạp đem hân ấn vào chỗ ngồi.

"Ta , ta... Không thử một chút làm sao biết!" Ngô Lan quật cường nói.

Mọi người cười rộ , cũng không nhắc lại chuyện này , đem lời đề chuyện đến ly biệt lên.

"Chúng ta ngày mai theo ba vị châu quan cùng nhau đi Nam Từ Châu , cũng không biết Lăng đại nhân thương thế như thế nào ?" Tô Nghi nói.

"Không lạc quan." Giang Du lắc đầu , "Mặc dù Lăng đại nhân tự xưng là tu dưỡng hai ba tháng liền tốt , nhưng ta coi hân đã thương tổn đến toàn thân gân cốt , coi như là thầy thuốc diệu thủ chữa trị , không có hai ba năm đều khó khôi phục; coi như ngày sau khôi phục , cũng khó khăn đạt tới thương trước trạng thái , sợ rằng sẽ được thất bại hoàn toàn , ngày sau tu vi khó mà tiến." "

Mọi người gương mặt lướt qua một tia mây đen.

"Ai , nếu là chúng ta tranh cãi nữa khi một điểm.." Cổ Hưng Long lắc đầu.

"Đừng nói lời như vậy , người đem Lăng đại nhân bỏ ra đưa vào chỗ nào ?" Giang Du nói , "Bất quá , Lăng đại nhân là vì bảo vệ tô mưới trừ mới bị thương , chuyện này đã báo lên Quốc Viện , hân nhất định có thể được đến toàn lực cứu chữa."

"Chỉ hy vọng như thế." Tô Nghi nói , nếu không hân thật là trong lòng khó an.

"Ta đây nhớ kỹ có cái gì bảo vật có thể trị xương cốt thương thế , tựa hồ liền đập vỡ cốt cũng có thể khiến cho trọng tụ." Ngô Hạp nói.

"Là đoá cốt hoa chứ ? Bình Phong Đại Lục không có , chỉ tại nào đó chút ít cổ chiến trường còi mớ , cũng thuộc về hiếm quý phẩm một trong , người thường thập phần khó được." Giang Du trả lời.

Mọi người bắt đầu nghị luận sôi nổi , Tô Nghi nghe trong chốc lát , trong lòng âm thầm quyết định , nếu là ngày sau vào cổ chiến trường , nhất định phải hết sức tìm đoá cốt hoa tung tích.

Tự yến một mực kéo dài đến giờ Hội 9 điểm trái phải mới kết thúc , mọi người niềm vui tràn trề mà ỏi hết sạch phân biệt đau thương sau , rồi rít đứng dậy rời chỗ , Tô Nghi cùng bọn họ ước định sáng mai đưa tiễn sau đó , lúc này mới trở lại gia.

Kết thúc một ngày sự tình , Tô Nghi đã thể xác và tinh thần đều mỏi mệt , về đến nhà , ngược lại giường đi nằm ngủ.

Đêm đó, Nam Từ Châu.

"Đại nhân , ngài nếu là không nhìn lệnh cấm túc một mình đi giết thủy khấu mà nói , lão chủ tướng môn nếu là nổi giận..."

"Ta trừng mắt tất báo , liền do bọn họ giận." Dứt lời , Cừu Anh Ngạn phi thân rời đi.

Đồng hải , cuốn lên sóng gió kinh hoàng.

Kinh thành , tể tướng phủ.

Bên hồ nước lương đình , trung thư lệnh Chu Học Thư đang ở tự tay pha trà , hân đối diện , quỳ Chu Tài Thần.

Người sau chỗ cụt tay trườn lên rồi một tầng tiếp một tầng mỡ mang , đã hoàn toàn mặt không chút máu.

"Cha , không phải hài nhi không cố gắng a , thật sự là کیا Tô Nghi..." Chu Tài Thần một cái nước mũi một cái lệ mà khóc kể lấy.

"Người nào làm người đi tập kích Tô Nghi gia ?" Chu Học Thư liền cũng không ngăn đầu.

"Này , cái này , hài nhi là nghĩ , cho dù thất bại cũng có con tin..."

Chu Học Thư gương mặt đảo qua , Chu Tài Thần lập tức cả người run run một cái , cúi đầu.

Hoi lạnh gió đêm quét vào mặt mà qua , xen lẫn nước trà nhàn nhạt thơm dịu , trong lương đình chỉ còn lại có nước trà nghiêng ly nước tiếng.

Hồi lâu , Chu Tài Thần mới một lần nữa lấy dũng khí , lắp bắp đạo: "Trúc Quân Viên nên , nên làm cái gì ?"

Nhắc tới Trúc Quân Viên , liền Chu Học Thư đều nhỏ bé không thể nhận ra mà khóe miệng run lên , lồng ngực đại phúc độ lên xuống , lạnh giọng nói: "Cho hân , người ngày mai lên đường đi con đường tơ lụa , rèn luyện một năm."

Chu Tài Thần nghe một chút , nhất thời sợ hết hồn hết vía , thần sắc sợ hãi không ngớt.

Con đường tơ lụa , là tương tự với Bình Phong Đại Lục một loại đại thế giới , thuộc về đất vô chủ một trong

Cái thế giới kia sản xuất nhiều cây dâu , nguyên bản bị Hải Thần Tộc trước nhất chiếm cứ , sau đó lại bị nhân man lương tộc trước sau phát hiện; Nhân tộc chiếm cứ sản xuất nhiều cây dâu phía nam , đại lượng nuôi tằm cũng sinh sản tơ lụa , chuyển vận đến tây phương hải vực cùng Hải Thần Tộc làm giao dịch , dùng cái này đem đổi lấy lợi ích to lớn.

Bạn đang đọc truyện *Binh Pháp Đại Thánh Convert* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 141: Tiễn biệt

Nhưng chuyển vận tơ lụa cần đi qua phân tranh khu vực , hơn nữa con đường tơ lụa cũng không có Trường Giang Hoàng Hà chờ tắm chân thiên nhiên , bình thường sẽ có Man Tộc xâm nhập nam phương tập kích Nhân tộc , đưa đến đêm không thể an寐 , nguy cơ trùng trùng , sinh tại nơi đây tơ lụa còn bị xưng là huyết tơ lụa , có thể thấy được lổm đổm.

Loại trừ những thứ kia liệu mình cầu tài đại thương gia , cùng với tìm kiếm rèn luyện sĩ tử ngoài ra , bị đầy tới chỗ đó tội nhân yêu cầu gánh vác tuần tiểu trách nhiệm nặng nề , có thể còn sống trở lại Bình Phong Đại Lục cơ hồ không cao hơn hai thành; hơn nữa coi như có thể còn sống sót , phần lớn người cũng sẽ bởi vì Man Tộc một ngày một đêm tập kích , mà trở nên vui buồn thất thường , điên điên khùng khùng.

Chu Tài Thần cơ hồ có thể rất rõ ràng mà tưởng tượng đến , tự mình ở con đường tơ lụa ngầy ngốc một năm , đến tốt cùng sẽ biến thành bộ dáng gì.

Tại tự tay đem con mình đưa đi cấp độ kia hiểm địa sau đó , Chu Học Thư mí mắt đều không nhấc một hồi

Mặt đầy chán chường Chu Tài Thần chân trước mới vừa đi , chân sau , tể tướng phủ lão quân gia liền vô cùng lo lắng mức độ vào trong đình viện.

"Lão gia , không tốt rồi , không tốt rồi!"

"Chậm một chút nói." Chu Học Thư thở ra một hơi , thối tan nước trà hơi nóng.

"Chúng ta tại ba lăng , Nhạc Dương , lên tuyến ba quận thiết lập mấy chục toà tuần phục man mục trường , vào đêm lúc đồng thời bị tập kích!" Lão quân gia thở hồng hộc nói.

Chu Học Thư tay run một cái , nóng bỏng nước trà tạt vào trên mu bàn tay , làm hấn khê cau mày , cũng không biết là bị nóng , vẫn bị kinh động.

"Hiện tại tình huống thế nào ?"

"Phi thường hỗn loạn , hơn mười ngàn còn chưa nhận được tuần hóa Man Tộc tù binh chạy trốn , tập kích quê nhà , thậm chí còn có bộ phận tù binh tụ hợp lại , xông vào Ba Lăng Quận trung , khắp nơi làm loạn; dân chúng thấp thòmed lo âu , đều cho là Man Tộc Nam độ , nếu là để mặc cho đi xuống , chúng ta cần thiết gặp phải Quốc Viện vấn trách." Lão quân gia thành thật trả lời.

Thiết lập ở ba quận vùng bình nguyên tuần phục man mục trường , là chủ hòa phái căn cơ sở tại , một khi gặp phá hư , chủ hòa phái kế hoạch nói ít được chậm lại ba năm.

Chu Học Thư hít sâu một hơi , trong mắt hận ý giảm xuống , lại khôi phục ôn hòa thần thái.

"Là ai làm ?"

"Không rõ ràng , báo cáo nói , tập kích mục trường tặc nhân mặc lấy khác nhau , vũ khí hỗn loạn , vô pháp nhận ra bộ đội danh hiệu; bất quá bọn hấn hành động chu đáo , tiến thoái chỉnh tề , rất có thể là có người ở sau lưng . ." Lão quân gia nói đến chỗ này , thanh âm nhỏ đi rất nhiều.

Chu Học Thư khê cau mày , ngón trỏ gõ bàn đá , cũng không biết đang suy nghĩ gì.

Chốc lát sau đó , Chu Học Thư phát hiệu lệnh đạo: "Chú trọng điều tra Động Đình hồ nghĩa quân."

Lão quân gia ánh mắt sáng lên , lập tức đáp dạ mà đi.

"Nghĩa quân , chủ chiến phái ủng hộ khuyên mà thôi , lại dám . . Hừ, Từ Lập Nhân a , nếu không phải là ta thảng trước tại bày ra Tổ Thủy Huyện một chuyện , há có thể tha cho người nhân cơ hội làm loạn , sổ nợ này , ta nhớ xuống."

...

Hôm sau sáng sớm, Tô Nghi tại văn kê khởi vũ gà gáy trong tiếng tỉnh lại.

Thật sớm rửa mặt ăn cơm đi qua, Tô Nghi ở trong viện hoạt động gân cốt; Liễu Tâm Chiêu trước kia liền thu thập xong hành lý, mang theo nàng hai cái thiếp thân nha hoàn, hướng Tô Nghi nói lời từ biệt.

"Lần đi kinh thành, ít thì ba ngày, nhiều thì một tháng mới có thể cùng tô Lang gặp nhau, trước khi đi đưa lên vật này, mong rằng tô Lang chó có đem tiểu nữ quên mất."

Dứt lời, Liễu Tâm Chiêu hơi hơi khuất tất hành lễ, hai tay trình lên một cái màu xanh nhạt hầu bao.

Tô Nghi nhận lấy, cũng không biết bên trong chứa vật gì, bóc lên tới thập phần mềm mại, thả vào trước mũi vừa nghe, lại có một tia nhàn nhạt mùi hoa vị bay vào trong mũi, cùng Liễu Tâm Chiêu tóc hương không sai biệt lắm.

Liễu Tâm Chiêu gò má bay lên một vệt đỏ ửng, Tô Nghi ho khan một tiếng, biết rõ mình cử động có chút thất lễ, vì vậy vội vàng nói sang chuyện khác.

"Liễu tiểu thư đi đường cẩn thận, đợi thu Trúc Quân Viên sau đó, liền đem hấn thuộc về người danh nghĩa đi." Tô Nghi nói.

"Tô Lang không muốn Trúc Quân Viên?"

"Ta địa vị vẫn còn thấp, muốn hoàng gia lâm viên ngược lại phỏng tay; hơn nữa Tô gia theo ta cùng Thi Nhi tỷ hai người, không cần lớn như vậy chỗ ở." Tô Nghi từ trước đến giờ cảm thấy nhà ở chỉ cần đủ người ở là được, còn nói, "Hơn nữa, Liễu tiểu thư không phải rất muốn một cái gia sao?"

Liễu Tâm Chiêu trở nên hoảng hốt, hồi lâu, mới nói: "Có thể tiểu nữ nếu không phải loại này gia."

"Nhưng ta bây giờ có thể cho người, chỉ có cái nhà này rồi." Tô Nghi nhún vai, cười bỏ qua.

Liễu Tâm Chiêu thần sắc ảm đạm, lần nữa hướng Tô Nghi nói lời từ biệt sau, rồi đi Tô gia.

Sau đó, lão toàn đến cửa viếng thăm, báo cho biết Hạng Tông Lưu đang ở hôm qua năm dặm đình nơi chờ.

Bọn hạ nhân bắt đầu đem tất cả lớn nhỏ hành lý mang lên lão toàn chuẩn bị xong xe ngựa, Tô Nghi chuyến này chỉ mang theo năm người, loại trừ Tô Thi Nhi cùng hai vị thiếp thân nha hoàn ngoài ra, còn mang rồi bà quản gia Vương ma ma, phòng gác cổng Quý An, những người ở khác cùng nhau lưu lại, vẫn xử lý cái nhà này.

Tại lên xe trước, Tô Nghi quay đầu nhìn liếc mắt toà này sân, tuy nói chỉ ở lại hơn một tháng, nhưng lúc này rồi đi, trong lòng vẫn còn có chút thương cảm.

Đông phương muốn sớm, chân trời phù trắng, Tô Nghi kéo Tô Thi Nhi trên tay xe.

"Lên đường." Tô Nghi nói.

"Cái!" Quý An hét lớn một tiếng, nâng lên roi ngựa, ba một tiếng quăng trên thân ngựa.

Hai con ngựa lập tức nâng lên móng, kéo động trước xe ngựa vào.

Vó ngựa giẫm ở viên đá trên đường, phát ra thanh thúy tiếng đánh, cảm thụ bên dưới bánh xe nhỏ nhẹ chấn động, Tô Nghi tựa vào miếng ốp tường lên, nhìn Tô Thi Nhi tuyệt đẹp gò má, tâm tư như là đã sớm trôi dạt đến Nam Từ Châu.

Tô Thi Nhi để lộ rèm cửa sổ, đưa tay đem tóc mai sợi tóc vùng đến sau tai đi, nhìn càng lúc càng xa Tô gia nhà, cuối cùng biến mất ở trong tầm mắt, này mới thu hồi ánh mắt.

Tô Nghi xuyên thấu qua cửa sổ xe, nhìn một chút xa xa trên tường thành đầu hiện lên màu trắng bạc, đưa mắt chuyển qua trước mặt, tình tế nhìn Tô Thi Nhi mái tóc.

"Thi Nhi tỷ, người tóc so với lúc trước càng đen bóng rồi, bất quá còn chưa đủ, ta về sau muốn cho người ăn đến thứ tốt hơn." Tô Nghi cười nói.

"Ta cảm giác được ta ăn đầy đủ, gần đây còn cảm giác ba bữa cơm có chút xa xỉ, Nghi nhi, người cũng đừng lãng phí tiền." Tô Thi Nhi như là có chút bất mãn, bất quá trong mắt kia một đóa tâm hoa nở rộ, vẫn là bán đứng nàng tâm tình.

"Cô nãi nãi, chúng ta lão gia nhưng là Tiên Thánh chuyển thế, về sau tùy tiện trung cái Trạng nguyên, đâu còn sẽ buồn tiền, đúng không, lão gia?" Hơn bốn mươi tuổi Vương ma ma mắt lom lom nhìn Tô Nghi.

Tô Nghi bất đắc dĩ cười một tiếng, hấn làm sao có thể không hiểu Vương ma ma lời này ý trong lời nói.

"Ừ, nói không sai, Thi Nhi tỷ người đừng suy nghĩ nhiều như vậy, ăn hết mình; còn có Vương ma ma, người thán trước một tay gánh vác chuyện nhà,

khá phí tâm nghĩ, lúc trước ba lượng tiền lương, ta từ dưới nguyệt bắt đầu, cho người thêm đến năm lượng." Tô Nghi gật đầu.

Vương ma ma lập tức vui vẻ ra mặt, hai vị thiếp thân nha hoàn mặt đầy hâm mộ.

"Lão gia, ra khỏi thành." Mân bên ngoài Quý An nói.

Tô Nghi đáp một tiếng, vội vàng ngồi vững vàng.

Lại qua một lúc lâu, Quý An nói: "Lão gia, đến năm dặm đình rồi, bắt quá người trước mặt hơi nhiều, thúc phụ đại nhân cũng ở đó."

Tô Nghi đẩy ra màn cửa vừa nhìn, năm dặm đình cửa đầy áp người, Xu Mật Viện một hệ cùng huyện nha quan chức lên trước, lúc trước có chút gặp nhau vương, Lưu chờ chương quỹ cũng đều ở trong đó, Giang Du, Đoan Mộc Chung chờ đồng bạn cũng thật sớm chờ ở nơi này, cơ hồ là bày bằng xong tới, vô cùng náo nhiệt.

Hoàng Phủ Viện Sự, Quý Huyện lệnh, Lý giáo úy chờ một chút, cơ hồ sở hữu quan viên trọng yếu buông xuống trong huyện sự vụ, tụ tập ở đây, Tô Nghi xuống xe, hướng chư vị quan chức chấp tay hành lễ.

"Chư vị đại nhân môn đây là?" Tô Nghi hiểu kỳ hỏi.

"Người hôm nay dời nhà một chuyện đã sớm truyền ra, chúng ta đều là tới cho người tiễn biệt." Quý Huyện lệnh cười nói.

"Cho dù muốn đưa đi, này chiến trận cũng quá lớn rồi, tiểu sinh chỉ bắt quá nhất giới học sinh, làm sao có thể phiền nhiều chư vị đại nhân buông xuống công vụ tới đưa tiễn."

"Này chiến trận nơi nào kêu đại, huyện tôn đại nhân đem qua liền lái nhai muốn phát động khắp thành dân chúng tới đưa người, nếu không phải. . ." Lễ phòng thư lại nói phân nửa, liền bị đập một cước, liên tục kêu đau đớn.

"Đi đi đi, đừng cho ta miệng đầy lợt gió." Quý Huyện lệnh liền vội vàng nói.

Mọi người tươi cười không ngừng, nhưng sau đó liền yên tĩnh lại, nhìn về Tô Nghi, khó nén trong đôi mắt thần sắc không muốn.

"Người lần này đi Nam Từ Châu, sợ là sẽ không dễ dàng về quê, cũng chẳng biết lúc nào mới có thể gặp lại, người không cần thiết nhớ, nếu có không được như ý lúc, trở lại Tổ Thủy Huyện đến, chúng ta những người này mãi mãi cũng là người hậu thuẫn!" Hoàng Phủ Viện Sự nói.

"Không sai!" Mọi người cùng kêu lên hòa theo.

Tô Nghi trong lòng xông lên ầm ập, lại nghe Lý giáo úy nói: "Viện sự đại nhân người này thì không đúng, lấy Tô hiền chất chi tài hoa, ắt sẽ bay xa vạn dặm, giương cánh bay cao, vì sao lại có không được như ý lúc? Tô hiền chất, đây là ta Trình Nghi, người nhất định có thể được thời đắc ý."

Tô Nghi nhận lấy một cái hầu bao, cảm thụ này sức nặng, phỏng chừng bên trong nói ít cũng có hơn hai mươi lượng bạc, liền cảm ơn Lý giáo úy.

Lý giáo úy mở ra tiền lệ, những người khác cũng rồi rít đưa lên Trình Nghi, Tô Nghi để cho Quý An từng cái nhận lấy, sau đó từng cái nói cảm ơn.

Loại trừ Trình Nghi ngoài ra, sở hữu người đi đường cấp bậc trở lên sĩ tử đều đưa qua chính mình danh thiếp, để phòng tùy thời dùng bỏ câu đưa tin liên lạc.

Lúc này, Quý Huyện lệnh nhìn về phía bận rộn Quý An, mặt đầy nghiêm túc nói: "Tiểu an a, người về sau theo Tô hiền chất đi Nam Từ Châu, được thả khôn khéo một chút! Châu thành không thể so với huyện thành, có lẽ tùy tiện mang đến thân thể con người phần đều so với chúng ta đều cao, người nếu là chậm trễ khách nhân, chẳng phải là muốn cho Tô hiền chất bôi đen? Người nhất định phải nhớ, đến châu thành. . ."

Quý Huyện lệnh nói lái nhai nói rồi một nhóm chú ý sự hạ, Quý An nghiêm túc nghe, thỉnh thoảng gật đầu.

Hoàng Phủ Viện Sự cũng mang theo mọi người hướng Tô Nghi giao phó Nam Từ Châu một ít chuyện vụn vặt, bắt quá mọi người tại đây rất nhiều đều chỉ có tại Nam Từ Châu đi qua hai cái trải qua, cũng nói không ra cái gì tốt đề nghị đến, tối đa chỉ có thể nói một chút một ít dấu hiệu địa điểm vị trí phương vị, tránh cho Tô Nghi lạc đường.

Lúc này, Hạng Tông Lưu theo trong khách sạn đi ra, quan huyện môn nhường đường cho hắn.

Hạng Tông Lưu trên mặt vĩnh viễn treo vẻ mỉm cười, thoát nhìn hiền lành lịch sự, bình dị tồn thuận, nhưng hiểu người khác rõ ràng, hắn ôn hòa là đối với có người mà nói; nếu là luận đối với địch nhân lòng dạ ác độc trình độ, Hạng Tông Lưu sợ rằng có thể có một không hai toàn châu.

Hạng Tông Lưu cảm thụ không khí chung quanh, vừa nhìn về phía Tô Nghi, mỉm cười nói: "Lần này ba người các người cùng hướng Nam Từ Châu đi, cùng Tổ Thủy Huyện ngàn dặm cách, đi một lần không biết mấy năm mới trở về, lần này rời tình cảm xúc biệt ly, nhất là khó bỏ, người chẳng bằng lưu lại đủ để đại biểu chính mình vật kỷ niệm, để cho đại gia có thể thấy vật nhớ người; Giang Du cùng Ngô Hạp hai vị tiểu hữu đã lưu lại kỷ niệm, người cũng nên làm noi theo."

Bạn đang đọc truyện *Bình Pháp Đại Thánh Convert* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 142: Ly biệt , cao sơn truy thạch!

Mọi người lập tức hứng thú tăng lên , đầy mặt trông đợi , Tô Nghi nhưng là cười khổ không thôi.

"Thứ sử đại nhân làm khó người , mọi người đều biết tiểu sinh lúc đó nghèo khó , lại có ở đâu đồ vật có thể đại biểu chính mình ?" Tô Nghi lắc đầu.

"Cái này cũng không phải là vấn đề khó khăn." Giang Du đề nghị , "Người ta có một dạng quần cánh , bắt quả ta trước đây hiện trường biên một bài số học thơ , người cũng không bằng theo khuôn mẫu họa dạng , lưu lại . . Đúng người tài thơ ca đã truyền khắp Giang Nam , chẳng bằng liền lưu lại một bài thơ đi!"

Trước mắt mọi người sáng lên , đi qua đêm trước Tô Nghi viết xuống « Long thành phi tướng » bức này di thiên hùng thơ sau đó , trên đời sợ rằng không có mấy người sẽ lại hoài nghi Tô Nghi tài thơ ca rồi , hần thơ , có thể so với bất kỳ vật kỷ niệm đều có giá trị a!

Tô Nghi trầm ngâm chốc lát , gật gật đầu , nói : " Được ! Kia tiểu sinh liền lưu một câu thơ , kỷ niệm hôm nay tình cảnh này!"

Quý Huyện lệnh hai tròng mắt sáng lên , lập tức để cho tiểu nhị đưa đến một cái bàn , sau đó đứng hàng giấy và bút mực , tự tay là Tô Nghi mài mực.

Có mấy người thấy vậy , khoe miệng khê run , đường đường Huyện lệnh làm một danh học tử mài mực , đây quả thực là lòng dạ Tư Mã Chiêu, người ngoài đường cũng biết a! Nếu là Tô Nghi này thơ có khả năng truyền lưu thiên thu , ngày sau sách sử nhất định có thể đem mài mực Huyện lệnh cũng đưa lên nhất bút , xứng là tiếng tốt thiên cổ.

Tô Nghi nhưng là cũng không để bụng những thứ này , hần đứng ở trước bàn , khi thì nhìn chung quanh một chút cảnh sắc , khi thì cúi đầu suy tư , giống như là đang nói lên cái gì.

Mọi người không dám quấy nhiễu , đều đưa cổ dài , tò mò nhìn quanh.

Tô Thi Nhi vén màn cửa lên , nhìn Tô Nghi bóng lưng , khoe miệng một mực treo nhạt như nước sạch mỉm cười.

Tô Nghi nhìn về phía chung quanh cảnh sắc , giờ phút này , xanh biếc sắc kẹt bờ , nắng sớm mờ mờ , xa xa sông quang núi sắc , ánh sáng mặt trời thành sơn loan thêm vào một đạo kim sắc đường ranh , gần bên Thanh Lộ Thần lưu , đem cổ đại đầu cảnh ép cong.

Nhìn thấy cảnh này , Tô Nghi không tự chủ được nhớ tới Tào Tháo viết « đoản ca hành » trung một câu "Đối tửu đương ca , nhân sinh bao nhiêu ? Thí dụ như triều lộ , đi ngày khổ nhiều".

Đối mặt rượu ngon theo lý hát vang , nhân sinh khổ đoản năm tháng như thoi đưa;

Giống như sương sớm thoáng qua tức thì , sở thất ngày tháng thật sự quá nhiều.

Chỉ là , không nói trước bài thơ này đúng là người viết , hơn nữa giờ phút này thương cảm biệt ly , lại càng không ứng thêm nhiều sầu khổ , vì vậy Tô Nghi buông tha lấy cảnh , toàn tâm toàn ý nói lên cảm tình.

Hồi lâu , Tô Nghi mới nhắc bút lên đến , chấm đủ mực đậm , viết xuống hai hàng chữ.

Trượng phu phi vô lệ , bất sái ly biệt gian.

Trượng kiếm đối tôn tửu , si vi du từ nhân.

Đôi câu viết xong , Tô Nghi thật giống như tâm thần nhập định , lần nữa nhắm mắt lại , điều chỉnh tâm cảnh.

Quý Huyện lệnh định thần nhìn lại , trong mắt lóe lên một luồng tinh mang , lập tức mở ra trống trận tranh mình , đem Tô Nghi viết thơ nói ra.

Mọi người vừa nghe , đáng khen tiếng không dứt , xem thế là đủ rồi.

"Ta vốn cho là Tô Di Thiên sẽ làm thơ biểu đạt ly biệt sầu bi , không nghĩ đến hần vậy mà phương pháp trái ngược; này bốn câu , hào hùng như biển , đảo qua trong nội tâm của ta nổi buồn ly biệt!" Một người vỗ tay khen Tô Nghi câu tứ sáng tạo.

"Đại trượng phu hồi nào sẽ không rơi lệ ? Chỉ là không muốn đem nước mắt rơi tại ly biệt thời khắc , đối mặt ly biệt mời rượu lúc , phải làm hát vang múa

Kiểm, hồ thẹn ở cùng bình thường du tử giống nhau đầy mặt về lo lắng. . . Được! Đây thơ đại diện, đại tài vậy!" Hoàng Phủ Viện Sự cao giọng khen.

"Không nghĩ đến này ly biệt một chuyện, vậy mà có thể bị Tô Hiền chất viết như thể đồng dạng, hào hùng tràn ra, chỗ này chữ viết quả thật có một phong cách riêng, vào giờ phút này, mới có thể rõ ràng lãnh hội được nội tâm của hần phóng khoáng cùng độ lượng." Lý giáo úy cũng vỗ tay tỏ vẻ khoái trá.

"Nếu là tô mườì trù ở chỗ này ly biệt thời khắc, vẫn cùng bình thường thi nhân bình thường dốc hết thương cảm ngôn ngữ viết ly biệt chỉ thơ, ngược lại thì rơi xuống kém cỏi; vì vậy, lão hủ chỉ có một từ đánh giá: Độc đáo!" Ty giáo sử sư thừa vọng vuốt vuốt hần râu bạc, mỉm cười gật đầu.

"Hai câu này vừa ra, lực áp ngày xưa phong cách cũ đưa tiền thơ, xứng là tuyệt bút!"

Mọi người cũng rồi rít hòa theo, Hạng Tông Lưu đi tới Tô Nghi bên người, nhìn chăm chăm mặt giấy, thật lâu không nói lời gì.

Hồi lâu, hần mới mở miệng nói: "Thăng nghị cao sơn trụ thạch, trong tai điệp vang, cũng không biết lúc nào tới, làm người ta sợ tuyệt."

Một đám các quan viên thần sắc nghiêm nghị, lời này ý tứ là: Hoài nghi mình nghe được núi cao đá lớn sụp đổ nổ rất lớn, nhưng quay đầu nhìn lại cũng không có phát hiện đối ứng cảnh tượng, làm người thần phục kêu tuyệt.

Điều này nói rõ cái gì? Nói rõ này thơ tuy không tiếng, nhưng lại có thể làm người rung động đến trong tai nổ ầm, quả thực đem thơ này khen lên trời đi.

Nhưng Hạng Tông Lưu tiếng nói rơi xuống còn không có bao lâu, mọi người lại thật nghe được núi lở thanh âm, cùng lúc đó, liền đại địa đều vì đó chấn động.

Tất cả mọi người tại chỗ sinh lòng hồ nghi: Chẳng lẽ chính mình thật cùng hạng Thứ sử giống nhau, trong lòng quá mức rung động mà sinh ra ảo giác?

Nhưng Đoàn Mộc Chung nhưng là quay đầu vừa nhìn, hai tròng mắt đột nhiên tròn tròn, giờ tay lên chỉ hướng nghiêng phía trên, kinh ngạc nói: "Đại gia mau nhìn nơi đó!"

Mọi người đầy mặt nghi vấn, ngẩng đầu nhìn lại, tròng mắt ngoác mồm.

Cách đó không xa vậy mà nổi lên một đạo cao trăm trượng núi lớn hư ảnh, chỉ thấy trên đó có một tảng đá lớn theo đỉnh núi ầm ầm lăn xuống, nặng nề đập xuống đến dưới chân núi, phát ra ầm ầm nổ vang.

Vô luận già trẻ, tất cả mọi người trở mắt nhìn nhau.

"Đây, đây thật xảy ra cao sơn trụ thạch kỳ quan, chẳng lẽ là trùng hợp?" Ty lễ dùng Thành Từ Ngang á khẩu khó tả.

"Nhìn đến hai câu này thơ, quả thật liền dây núi cũng vì đó cộng hưởng. . . Đây kỳ quan đến tột cùng giải thích thế nào? Ta chưa từng nghe nói trong lịch sử có loại kỳ quan này a."

"Đây thơ còn chưa kết thúc, nhìn tô mườì trù tiếp tục viết liền hiểu." Hạng Tông Lưu trong mắt tia sáng kỳ dị lóe lên, khoe miệng nâng lên vẻ mỉm cười.

Mọi người vừa nhìn về phía Tô Nghi.

Chỉ thấy Tô Nghi lần nữa nhắc bút viết xuống này thơ nửa đoạn sau, cuối cùng đem này thơ bù đắp.

Trượng phu phi vô lệ, bất sái ly biệt gian.

Trượng kiếm đối tôn tửu, si vi du tửu nhan.

Phúc xà nhất thích thù, tráng sĩ tức đoạn oản.

Sở chí tại công danh, ly biệt hà túc thán!

Quý Huyện lệnh đem nửa đoạn sau cũng nói ra, mỗi đọc lên một chữ, thần sắc liền đột nhiên lóe sáng một phần.

"Được. . . Thơ hay!" Lý giáo úy giờ tay lên muốn vỗ bàn, nhưng rất sợ trên bàn trang giấy sẽ được nhận được tổn thương, chỉ đành phải một chương vỗ đến trên đùi.

"Mượn tình vịnh chí, không hồ mườì trù!" Lại phòng thư lại khen ngợi không ngớt.

"Đây câu thứ ba muốn làm giải thích thế nào a, bị rấn cắn chém liền đoạn cổ tay mình, tránh cho độc tố khuếch tán, dùng cái này giữ được tánh mạng?" Ngô Hạp gãi đầu một cái, mặt đầy u mê.

"Ha ha, nếu là chỉ đọc mặt ngoài, đây câu thứ ba ý nghĩa không lớn, nhưng người suy nghĩ sâu xa ngẫm nghĩ đến, cái gì gọi là rấn độc?" Hoàng Phủ Viện Sự không hiểu cười nói.

"Rấn độc, chính là con đường phía trước hiểm trở vậy!" Quý Huyện lệnh lập tức thu liễm nụ cười, nghiêm túc trả lời.

"Không sai, mượn rắn độc tới ắt dẫn con đường phía trước gian hiểm, nhưng coi như là trên đường đi gặp hiểm trở, cũng nên phấn đấu quên mình, vượt mọi chông gai, không sợ gian khổ, không sợ hy sinh! Mà này một cùng tức chữ, càng làm nổi rồi trắng sí hành động nhanh chóng cùng quả quyết, là về rồng điểm mắt chi bút!" Hoàng Phủ Viện Sự gật đầu.

"Về phần tô mườì trừ con đường phía trước có gì hiểm trở, đại gia lòng biết rõ."

Hạng Tông Lưu cũng điểm một câu, mọi người rồi rít im lặng.

Tô Nghi nhưng là khẽ mỉm cười, coi như là chủ hòa phái dùng hết âm mưu quỷ kế, cho dù là Man Tộc đại binh áp cảnh, coi như là Thánh Đạo gian khổ không gì sánh được, lại làm sao có thể ngăn trở bước chân hần?

"Này thứ tư câu . . ."

Có người mới vừa muốn nói gì, nhưng lại nghe trên đỉnh đầu truyền tới liên khối tiếng vang, trong lúc nhất thời đất rung núi chuyển, đá lăn như mưa, mọi người ngẩng đầu nhìn lại, càng kinh hãi hơn biến sắc, rung động đến khó lấy phạ gia.

Trên đỉnh đầu núi to, vậy mà trong nháy mắt này ầm ầm sụp đổ, hóa thành vô số đá vụn đất cát, hội tụ thành một cái thạch sa trường hà, vậy mà hướng Tô Nghi trong tay áo Gia Cát túi chui vào.

Gia Cát trong túi bày đặt mới vừa rồi thu Trình Nghi cùng rất nhiều người danh thiếp.

Trình Nghi chính là lộ phí, chỉ là bình thường tiền tài mà thôi, không có danh thiếp như vậy ý nghĩa trọng đại, người sau không chỉ có đại biểu chủ nhân thân phận, tặng cho người khác lúc, thay thế đơn lấy thu nhận song phương tình nghĩa.

Thạch sa trường hà còn chưa hạ xuống, Tô Nghi Gia Cát túi chính là đột nhiên run lên, hơn mười đạo danh thiếp phun ra, dĩ nhiên cũng làm như vậy huyền ở giữa không trung bên trong, tại mọi người khiếp sợ trong tầm mắt, đem thạch sa trường hà chậm rãi hấp thu hầu như không còn.

Sau đó, sớ hữu danh thiếp xông ra như đại địa bình thường ám trầm quang huy, nhưng lại nhanh chóng thu liễm, trở về trên mặt bàn, thật giống như chưa từng xảy ra chuyện gì.

Mọi người trở mắt nhìn nhau, không biết lúc trước phát sinh hết thảy đến tốt cùng đại biểu gì đó.

Hoàng Phủ Viện Sự con người chuyển động, trầm ngâm chốc lát, theo Gia Cát trong túi lấy ra một mảnh chính mình danh thiếp, giữ trong lòng bàn tay, nhắm mắt đến, đem tinh thần lực rót vào trong đó.

Sau đó, liền gặp được trên mặt bàn chạm trở "Hoàng Phủ nghiệp" ba chữ danh thiếp hơi hơi nhảy một cái.

Gộp lại hần cùng nhau nhảy lên, là mọi người mí mắt.

Nắm danh thiếp, Hoàng Phủ Viện Sự ni non một câu: "Đây là ta ý tưởng đột phát, vì vậy chứng thực một phen."

Mọi người như tên Hòa thượng lùn 2 thước với tay sờ không đến đầu, không biết Hoàng Phủ Viện Sự đang giờ trò quỷ gì.

Nhưng ngay lúc này, Tô Nghi trước bàn danh thiếp vậy mà phun ra một vệt đen, hóa thành mực mưa, vương vãi xuống; may mắn Tô Nghi kịp thời thu hồi này thơ bản gốc, lúc này mới không có bị mực mưa hoen ố.

Này mực mưa lại như có linh tính bình thường tại Tô Nghi thu hồi giấy sau đó, vậy mà đình trệ ở giữa không trung bên trong; cho đến Tô Nghi một lần nữa bày một trang giấy, mực mưa lúc này mới rơi trên giấy, lập tức tạo thành một nhóm chữ màu đen, phía sau đi theo Hoàng Phủ Viện Sự ký tên.

Tô Nghi định thần nhìn lại, ngạc nhiên không thôi, lại là Hoàng Phủ Viện Sự lúc trước nói câu nói kia.

Những lời này giờ phút này chính chính tề mà nằm ở trên giấy, mọi người vây đi tới nhìn một chút, càng cảm thấy kinh ngạc, rất nhiều người ngây người như phỗng.

Hoàng Phủ Viện Sự nói chuyện, làm sao lại thông qua một đạo khác danh thiếp, chạy đến nơi này tới đây?

"Thì ra là như vậy, thông qua lần này kỳ quan, những thứ này danh thiếp có lẽ đều bị giao cho chức năng mới: Truyền âm hóa mực!" Hạng Tông Lưu tổng kết đạo.

"Thật không ngờ thần kỳ? ! Người nào từng nghe nói, trong lịch sử có loại chuyện này phát sinh?"

"Ta chưa từng nghe nói có cái gì kỳ quan, còn có thể vì danh thiếp tăng thêm loại chức năng này. . . Chẳng lẽ nói, chúng ta về sau không cần dùng bỏ câu đưa tin, trực tiếp liền có thể cần phải nói chuyện truyền tống cho tô mườì trừ?"

Mọi người trở mắt ghen hòng, thần phục không nghĩ, nắm giữ danh thiếp người rồi rít lấy ra một mảnh khác danh thiếp, trông mèo vẽ hồ học lẩn; đúng như dự đoán, bọn họ nói tới ngay lập tức sẽ đưa tới trên mặt bàn danh thiếp cộng hưởng, những thứ này mực bài rồi rít phun ra một đạo mực, trên giấy biến thành bọn họ nói tới, sau đó tất cả đều đi theo mỗi người ký tên.

Tô Nghi hai mắt né qua một luồng vẻ kinh ngạc , loại này truyền tin tức chức năng , quả thực tỷ võ miếu long mạch lối đi càng thêm thuận lợi , so với dùng bồ câu đưa tin hiệu suất càng là cao hơn gấp trăm ngàn lần , hơn nữa không cần bất kỳ tiêu phí.

Cũng không biết một lần kỳ quan chi ảnh hưởng này một nhóm danh thiếp , hay là hẳn về sau nhận được danh thiếp đều có thể nắm giữ loại chức năng này ?

...

Bạn đang đọc truyện *Binh Pháp Đại Thánh Convert* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 143: Bảo kiểm hóa thuyền

Nhưng khi Tô Nghi dự định thu hồi danh thiếp , đầu ngón tay sờ nhẹ một bài lúc , lại thật giống như lấy được tin tức gì bình thường sắc mặt hơi có chút cổ quái.

"Này truyền âm hóa mực chỉ có thể sử dụng hai lần , hơn nữa sau một thời gian ngắn sẽ biến mất." Tô Nghi nói.

"Thật không ngờ ? Người vì sao có thể biết ?"

Tô Nghi lắc đầu một cái , ngón tay xoa lấy lấy một đạo danh thiếp , chậm rãi nói : "Ho khan một cái , ta cũng chỉ là mơ hồ có cảm ứng , ta lần này đưa tới cao sơn trụ thạch là thuộc về nhỏ bé hình , chứa đựng tại danh thiếp trung năng lượng không nhiều , hơn nữa sẽ dần dần chạy mất ; hai lần cơ hội , lúc trước nhưng là bị các người sử dụng qua một lần."

Quan huyện môn nghe một chút , thần sắc áo não không thôi.

"Xem ra chúng ta phải làm quý trọng này một lần cuối cùng truyền âm cơ hội , chớ có chuyện khẩn cấp lúc lại tới sử dụng ; này thấy , dùng bồ câu đưa tin vẫn là chủ yếu nhất truyền tin thủ đoạn." Quý Huyện lệnh lắc đầu , khoe miệng hiện lên vẻ cười khổ.

"Không nói cái này , chính là hiếu kỳ , này kỳ quan ta như thế cho tới bây giờ không có ở trên sách sử gặp qua ? Thật chẳng lẽ là quá mức hiếm có ?" Hoàng Phủ Viện Sự cau mày nói , mặc hẳn đem trong trí nhớ sở học đào một lần , vẫn không có thể tìm tới có quan hệ với lần này kỳ quan bất kỳ ghi lại nào.

Hạng Tông Lưu vẫn duy trì hẳn mỉm cười , chỉ là , hẳn giờ phút này nụ cười so với bình thường tăng thêm một vết an ủi vẻ.

"Lần này kỳ quan là lần đầu xuất hiện , từ từ mười trù đưa tới." Hạng Tông Lưu chậm rãi mở miệng nói.

Mọi người sắc mặt cả kinh.

Đưa tới bước phát triển mới kỳ quan , này ý nghĩa không thể so với viết ra một quyển kinh điển tới kém a.

Mỗi một lần mới lạ xem xuất hiện , cũng có thể hoặc nhiều hoặc ít thúc đẩy toàn thể Nhân tộc tiến bộ , mà đưa tới kỳ quan chủ nhân , cũng nhất định có thể thu được hậu nhân chiêm ngưỡng cùng kính bái.

Mọi người đến nay còn nhớ lần đầu tiên đưa tới "Tứ khí đông lai" kỳ quan đạo gia lão tử ;

Cũng nhớ kỹ "Thừa thế xông lên" kỳ quan người sáng lập tào quế ;

Càng không thể nào quên mất dẫn phát thế không thể đỡ , Thánh Đạo kiểm minh , cùng vút bút tông quân chờ một loạt kỳ quan cứu thế thánh nhân.

Mà lúc đến nổi nay , mới lạ xem xuất hiện tần số tuy có hạ xuống , nhưng mỗi lần xuất hiện cũng có thể chấn động một thời , lệnh thiên hạ đều biết , mọi người tại đây tóm lại có thể cử ra một ít tiền lệ.

"Ta nhớ được lần gần đây nhất tân sinh kỳ quan , chính là mấy chục năm trước , kỹ thiếu du đưa tới Mộng Bút sinh hoa?" Một vị thư lại hiếu kỳ hỏi.

"Ừ , tin đồn kỹ thiếu du lấy hẳn khắc khổ cố gắng cảm động tiên hiền , trong giấc mộng lúc , người sau đem chính mình ý niệm ngưng tụ thành một cán hoa bút , cho nên này kỳ quan bị mệnh danh là Mộng Bút sinh hoa ; tin đồn , hoa bút có thể trực tiếp tăng lên người sử dụng một cái cảnh giới thư pháp , nhiều nhất tam cảnh , càng có thể để cho bút hạ viết thi từ văn chương có đủ mạnh hơn sức cảm hóa , quả thật văn nhân chí bảo a!" Quý Huyện lệnh đầy

mặt hâm mộ nói.

"Cái này kỳ quan không có sự thật căn cứ , bởi vì là tại giấc ngủ trung lạng lẽ đưa tới , vì vậy không người thấy Mộng Bút sinh hoa quá trình , hậu thế càng không người đưa tới này kỳ quan , thậm chí có người còn hoài nghi kỳ thiếu du là vô căn cứ giả tạo chuyện này , ý đồ nâng cao chính mình danh tiếng." Hoàng Phủ Viện Sự lắc đầu.

"Bất quá kia hoa bút đúng là lần đầu tại Bình Phong Đại Lục xuất hiện , lão hủ cảm thấy này kỳ quan là thực sự." Sư hay nói.

"Sau đó kia kỳ thiếu du thế nào ?" Giang Du hiểu kỳ hỏi.

"Sau thế nào hử , kỳ thiếu du vì chứng minh mình nói không ngoa , ngang nhiên tiến vào phong hỏa đài sát man , đi một lần chính là hơn ba mươi năm chưa từng trở lại đại lục; hiện tại hắc phòng chừng đã hơn năm mươi tuổi , mấy năm nay dần dần phai nhạt ra khỏi mọi người tầm mắt , quả nhiên là không cầu danh tiếng thật chí sĩ." Hoàng Phủ Viện Sự thật dài thở ra một hơi , thần sắc hơi có chút cảm khái.

"Kia Mộng Bút sinh hoa có phải là thật hay không chuyện , chúng ta liền không bình phẩm lung tung , bây giờ từ Tô hiền chất đưa tới mới lạ xem cao son trụ thạch tự xuất hiện tại chúng ta trước mắt , chúng ta xem như người chứng kiến a!" Quý Huyện lệnh cười nói.

Trong mắt mọi người rớt rớt né qua kích động vẻ , tuy nói không phải bọn họ tự mình đưa tới mới lạ xem , nhưng có thể trở thành người sau người chứng kiến , vẫn là vinh dự vô cùng.

Tô Nghi bắt đầu đem danh thiếp thu hồi Gia Cát túi , luôn cảm thấy kỳ nội bộ năng lượng dừng động , như muốn tràn ra.

"Tận mắt nhìn đến mới lạ xem ra đời , ta chết cũng không tiếc , chỉ là không biết , cao son trụ thạch kỳ quan kích động điều kiện là gì đó ? Tác dụng cụ thể vậy là cái gì ?" Có người hỏi.

"Còn không biết , bây giờ này kỳ quan chỉ là lần đầu ra đời , còn cần hậu nhân càng nhiều tiền lệ tới nghiệm chứng kích động điều kiện và tác dụng." Hoàng Phủ Viện Sự lại lắc đầu trả lời.

"Bất quá , này kích động điều kiện ta ngược lại thật ra có thể đoán ra một ít tới." Quý Huyện lệnh nói , "Các người nhìn bài thơ này , ý ngụ súc sâu , chí khí cao xa , vì mình chí hướng thậm chí không tiếc đứt cổ tay , có lẽ chính là này một phần từ sâu bi trung mà sinh khảng khái cùng tráng liệt , như vậy núi cao tráng chí , mới có thể đưa tới trăm trọng cao son trụ thạch kỳ quan." Quý Huyện lệnh nhẹ nhàng vỗ tay , ngửa đầu mà thán.

Rất nhiều người đồng ý bình thường gật đầu.

"Sở chí tại công danh , ly biệt hà túc thán , chúng ta đều có giống nhau chí hướng , dưới chân đi lên giống nhau đại địa , ngửa đầu liền có thể nhìn đến cùng một khoảng trời , cho dù ly biệt rồi , cũng giống như vẫn sớm chiều chung sống , cần gì phải búi ngủi thờ dài đây?" Dứt lời , Hoàng Phủ Viện Sự nhắm mắt đến , như là ở trong lòng dư vị bài thơ này trong đó hàm súc.

Tô Nghi từ đầu tới cuối duy trì lấy hắc mỉm cười , bài thơ này là hắc yêu thích nhất ly biệt thơ một trong , là Đường triều ẩn dật phái thi nhân lục quy gặp sớ lâm lục quy gặp sống ở quan lại thế gia , sau đó bởi vì không Sĩ mà ẩn cư , suốt đời lấy làm ruộng vì sinh kế , hắc mặc dù lấy ẩn sĩ tự xưng là , nhưng tu thân tế gia trị quốc bình thiên hạ viễn chí lại cũng không có vì vậy mà bị mai một , này đầu ly biệt trong thơ thật xa hoài bão , chính là lớn nhất chứng minh.

Tại cổ đại , mọi người địa vị lấy sĩ nông công thương xếp hàng , kẻ sĩ môn từ trước đến giờ xem thường làm việc đồng áng người; mà lục quy gặp mặc dù lòng ôm chí lớn , nổi tiếng văn đàn , nhưng lại cam làm tiểu nhân chuyên , tự mình xuống ruộng trồng trọt , thậm chí còn lấy xuống trong lịch sử cuốn thứ nhất nông dùng dụng cụ tác phẩm chuyên ngành « cái cây trái qua », là Tô Nghi kính nể nhất hậu thế thi nhân một trong.

Tô Nghi chính là cảm thấy cảm khái gian , lại nghe có người nói: "Cao son trụ thạch , cho dù cách xa ngàn dặm , tình nghĩa vẫn như núi nặng.. Tô mười trù , liền vì bài thơ này , trước khi đi ta nhất định phải cùng người bạn một ly!"

"Được , mang rượu tới!"

Tô Nghi hào sảng cười một tiếng , cùng mọi người đối ẩm một ly , phảng phất uống một hơi cạn sạch trong thơ khảng khái , nhất thời cảm thấy trong lòng nỗi buồn ly biệt bị quét một cái sạch.

"Đúng rồi , này thơ còn không có tên , tô mười trù sao không đề cái thơ tên , ngày sau nói tới này thơ , cũng tốt gọi." Hộ bộ thư lại đề nghị.

Tô Nghi gật đầu một cái , nguyên thơ tựa đề là "Biệt ly" hai chữ , hơi lộ ra thương cảm , hiển nhiên không phù hợp trước mắt bầu không khí , vì vậy hắc nhắm mắt , tỉ mỉ nghĩ lại , nói: "Vậy thì kêu « con đường phía trước đi » đi!"

Rất nhiều người tinh tế nhất phẩm vị , liền đồng thanh nói tán dương: "Con đường phía trước đi , cho dù con đường phía trước hiểm trở nặng nề , vượt mọi chông gai cũng phải đi về phía trước vào; nhưng ngược lại đi tới nhìn một chút nhưng là đi đường trước , tô mười trù chạy tới rồi đại lộ phía trước , chờ chúng ta đuổi theo , cộng chế sự nghiệp , khích lệ chúng ta hăng hái hướng lên , đẹp thay , đẹp thay!"

Mọi người cũng đáng khen tiếng không dứt , Tô Nghi đang muốn cầm bút viết xuống thơ tên , lại thấy đến bản gốc trang giấy lên vậy mà không bút từ mới , tại đúng đầu bên phải chậm rãi nổi lên "Con đường phía trước đi" ba chữ.

"Xem ra là vũ miếu các tiên hiền cũng cho là này thơ tên cực tốt , liền vì người viết thay rồi." Hoàng Phủ Viện Sự cười nói.

Tô Nghi gật đầu một cái , lại hướng mọi người liền ôm quyền , trịnh trọng nói dừng sau đó , nói: "Chư vị , chúng ta con đường tương hợp , ngày sau gặp nhau nữa!"

"Ngày sau gặp lại!" Mọi người cùng kêu lên nói.

Sau đó , Tô Nghi muốn xoay người trở về xe , lại bị Hạng Tông Lưu gọi lại.

"Người lại muốn lên xe làm gì ?" Hạng Tông Lưu tự tiểu phi tiểu nói.

"À? Không lên xe , chẳng lẽ muốn ngồi thuyền đi Nam Từ Châu ?"

Tô Nghi đầu óc mơ hồ , Giang Du cùng Ngô Hạp hai người cũng nghi vấn đầy mặt.

Hạng Tông Lưu nhíu mày , cười thần bí , theo trong tay áo lấy ra một đạo vàng óng ánh quân văn quyền trục tới.

Tô Nghi vừa nhìn này quân văn mặt ngoài , chỉ là tuyên thêu màu trắng song kiếm trùng điệp hình vẽ , chính là hạ phẩm kiếm văn , là quân văn trung cấp bậc thấp nhất một loại , cũng không biết muốn làm có ích lợi gì nơi.

Chỉ nghe Hạng Tông Lưu mở ra quân văn , lớn tiếng thì thầm:

Sâu kín kiếm minh , thanh thanh ta tâm; chí khí kim cô , chí tại vạn dân.

Sâu kín vô kiếm , boong boong ta tích; sét đánh không ngừng , núi lở không dời.

Sâu kín chuỗi kiếm , tinh trung không thay đổi; quốc mà quên gia , giáu huyết hóa xanh biếc.

Sâu kín lưỡi kiếm , giận dữ ta tình; hướng mang theo hành quân , tịch cướp man doanh.

...

Tô Nghi nghe xong toàn thơ , mới lĩnh ngộ được này thơ lại là thông qua miêu tả một thanh bảo kiếm , tới gửi gắm chính mình xả thân vì nước thật xa chí hướng , cùng anh dũng sát man mãnh liệt khát vọng , trong đó không thiếu một ít truyền kỳ bình thường miêu tả , vừa làm nổi rồi bảo kiếm giá trị , càng thoỉ phóng rồi thì nhân chính mình chí tại ngàn dặm , tráng chí Lăng Vân.

Thi văn đọc xong , mảnh không gian này nhẹ nhàng rung một cái.

Trong lúc bất chợt , có một thanh tinh xảo kiếm bảng to nhập ngũ văn trên giấy nhảy ra , ở đỉnh đầu mọi người lên không ngừng xoay quanh , thật giống như bị thuần hóa điều hâu bình thường không chỉ có lộ ra trung thành như một , hơn nữa còn lưu lại bay lượn bầu trời mệnh mông buống bình dã tính.

Mọi người sinh lòng nghi ngờ , Hạng Tông Lưu này triệu hồi ra một thanh bảo kiếm là phải làm gì ?

Nhưng còn chưa chờ mở miệng , bọn họ trong cổ họng vấn đề liền một cái nuốt trở về trong bụng.

Bởi vì , thanh kiếm này vậy mà từ từ mở rộng , chốc lát liền hóa thành dài hơn hai mươi trượng , rộng ba, bốn trượng cự kiếm , tướng quân bên đường bãi sông chiếm tràn đầy , cơ hồ bao trùm một mảnh Thiên Địa.

Tô Nghi trong mắt lóe lên một vết vẻ kinh ngạc , mấy vị đồng bạn nhìn thấy cảnh này , tám tắc lấy làm kỳ lạ.

"Này , đây chẳng lẽ là binh thuyền thơ?" Quý Huyện lệnh trợn to cặp mắt , trong con ngươi vẻ này vẻ khiếp sợ cơ hồ muốn tràn ra hốc mắt.

Binh thuyền thơ , là quân văn một cái chi nhánh , danh như ý nghĩa , chính là mượn từ vịnh tụng binh khí , sinh ra binh khí hóa thành chu thuyền dị tượng , lấy cung cấp chở người chở vật , thập phần thuận lợi; mặc dù binh thuyền tốc độ cùng trọng tải lượng sẽ bởi vì thi văn phẩm chất mà có chút khác biệt , nhưng vô luận như thế nào đều so với trên mặt đất xe ngựa , giang hà trung chu thuyền phải nhanh hơn vô số lần.

Theo Tô Thủy Huyện đến Nam Từ Châu khoảng cách thẳng tắp ước chừng mấy trăm dặm , mà quan đạo quanh co khúc chiết , càng phải đi lên gần nghìn dặm đường xá; nguyên bản dùng xe ngựa hoặc chu thuyền đi đường , nói ít cũng phải hai ba ngày tải nặng đến , nhưng có này binh thuyền sau đó , lúc trình lễ ra có thể đại phúc rút ngắn.

Rất nhiều người đều mơ ước mình có thể có như vậy thuận lợi mau lẹ phương tiện chuyên chở , nhưng trong lòng bọn họ rất rõ ràng , binh thuyền thơ thập phần khó được , loại trừ Xu Mật Viện ngoài ra , sợ rằng chỉ có những thứ kia đứng đầu nhất tướng môn thế gia tài năng nắm giữ.

## Chương 144: Xuyên toa Vân Hải

Tại chỗ người phần lớn đều là gia thế bình thường phác con em bình dân, đừng nói là có, coi như là có thể ngồi lên một lần binh thuyền đều là trong mộng sở cầu, giờ phút này nhìn thấy cảnh này toàn đều không ngừng hâm mộ: Binh thuyền thơ cũng thuộc về quân vận, sử dụng qua sau sẽ tiến vào không nói chữ nào trạng thái, cũng không thể thường xuyên sử dụng, bình thường đều là thời chiến mới có thể dùng cho lính quân vận viên cùng lương hướng, không nghĩ đến vị này Thứ sử đại nhân từ bỏ sử dụng bạc này kỳ vật tới đón đưa Tô Nghi.

Hạng Tông Lưu cười một tiếng, nói với Tô Nghi: "Đem hành lý đều mang lên đi, các người cũng lên đi."

"Thật muốn đi tới?" Tô Nghi xác nhận vậy hỏi một lần, được đến Hạng Tông Lưu khẳng định sau đó, lúc này mới gật gật đầu, xoay người lại hướng xe ngựa đi tới.

Hắn đỡ Tô Thi Nhi xuống xe, hai người ngay trước mọi người làm ra loại này thân mật tứ chi tiếp xúc, lệnh người sau mặt đẹp nổi lên hai đạo mây đỏ, nhưng Tô Nghi không đem này coi thành chuyện gì to tát, những người khác càng không thể nào để ý.

Rất nhiều người đi tới trước, giúp Tô Nghi đem hành lý dời đến cự kiếm lên.

Cự kiếm từ từ hạ xuống, Tô Nghi một cước bước lên lưỡi kiếm, dưới chân thân kiếm vậy mà vững như Thái Sơn, sừng sừng không hoảng hốt, liền yên tâm đứng lên trên, sau đó xoay người lại khoác ở Tô Thi Nhi tay, đưa nàng cũng kéo lên.

Tô Thi Nhi vừa bước lên lưỡi kiếm, lập tức ôm lấy Tô Nghi cánh tay, rất sợ té xuống, Tô Nghi đưa nàng ôm thật chặt ở.

Mà Quý An nhưng là chần chờ bất quyết, chân phải giẫm lên một cái lưỡi kiếm, ngay lập tức sẽ rút trở về.

"Mẹ nha, không được, chờ chút nhất định phải bay đến rất cao địa phương chứ? Ta sợ cao a!" Quý An lắc đầu liên tục, mắt lom lom nhìn Tô Nghi, "Lão gia, ta có thể hay không ngồi xe ngựa à?"

Tô Nghi bắt đắc dĩ lắc đầu, khoảng cách này ngồi xe ngựa đi đường, cho dù ngựa chịu được, người cũng không chịu nổi trên đường lắc lư a.

Quý Huyện lệnh bị tức cười, nhắc chân đạp một cái Quý An cái mông, quát lên: "Người tiểu tử này thật cho chúng ta Quý gia mất thể diện, lên cho ta đi."

Quý An lúc này mới dùng cả tay chân, bắt đắc dĩ leo lên, lên binh thuyền sau đó, lập tức té nhào vào rồi trên thân kiếm, mặt đầy sợ hãi.

Vương ma ma sòng lưng thẳng tắp, ngạo bước đi lên, còn vừa lầm bầm: "Chờ sau này hồi hương, là có thể cùng những thứ kia bà nương khoe, ta cũng vậy ngồi qua binh thuyền người!"

Tô Thi Nhi bên cạnh hai vị thiếp thân nha hoàn thấp giọng bàn luận lần đầu tiên leo lên binh thuyền cảm tưởng, tình cờ bộc phát ra chuông bạc bình thường tiếng cười.

Giang Du mang theo hần vị kia thanh mai nữ tử bước lên lưỡi kiếm, hai người thần sắc hưng phấn, hiển nhiên là lần đầu tiên ngồi lên binh thuyền; mà nhìn thấy hai người kiều diễm bầu không khí, Tô Nghi như là lĩnh ngộ cái gì đó, mỉm cười gật đầu.

Ngô Hạp đem hần gia vậy đáng yêu nam hài tử Ngô Lan cũng mang theo đi lên, người sau hôm nay mặc màu hồng nhạt quần dài, tinh xảo khuôn mặt nhỏ nhắn vẫn lộ ra lệ chất như họa.

Ngô Lan xách quần chạy chậm đến Tô Nghi trước mặt, làm một nữ tử vạn phúc lễ, nhút nhát nói: "Về sau ta cũng phải dời đến châu thành đi rồi, Tô ca ca xin chiếu cố nhiều hơn."

Nghe được "Tô ca ca" tiếng xưng hô này, Tô Nghi trợn trắng mắt, Ngô Hạp thì khí thẳng lắc đầu, nói lầm bầm: "Tiểu tử này, từ nhỏ đến lớn đều không gọi ta một tiếng ca ca, thật là lấy tay bắt cá a gia hòa."

Sau đó, Hạng Tông Lưu leo thuyền, lão toàn chỉ huy mấy người đem lão Lăng theo trong khách sạn mang ra ngoài, dè dặt mang hần đến rồi binh trên thuyền.

Tô Nghi xa xa vừa nhìn, lão Lăng vậy mà cả người đều kẹp bản, toàn thân băng vải đưa hần bao giống như bánh chưng bình thường nếu không phải lộ ra con mắt, Tô Nghi thật đúng là không nhận ra hần tới.

Không có quá nhiều ngôn ngữ, Tô Nghi hướng lão Lăng kính trọng mà liền ôm quyền, người sau cũng nháy mắt một cái, làm đáp lại.

Tất cả mọi người đều leo lên binh thuyền, hướng phía dưới tiễn biệt đám người vẫy tay từ biệt; binh thuyền chậm rãi dốc lên, tại năm dặm đình trong mắt

mọi người dần dần thu nhỏ lại , thẳng đến không trong mây đoạn , biến mất không thấy gì nữa , mọi người lúc này mới lưu luyến mà thu hồi ánh mắt.

"Chỉ mong tô mười trù lần đi thuận buồm xuôi gió , tại châu thành mờ ra kỳ tài." Hoàng Phủ Viện Sự nói.

Mọi người cũng rối rít gật đầu.

Sau đó , Quý Huyện lệnh nhìn về phía Tô Nghi lưu lại « con đường phía trước đi » một thơi , ánh mắt tia sáng kỳ dị dừng đọng.

"Ho khan một cái , cái kia , nếu là Tô hiền chất lưu lại kỷ niệm đồ vật , ta đây huyện dân đại biểu liền việc nhân đức không nhường ai , trở về thì đem này thơ bồi phong , treo thật cao tại trên công đường , đại gia về sau nếu là muốn nhìn , tùy thời hoan nghênh." Quý Huyện lệnh nghiêm túc nói.

"Không được! Này thơ chính là lần đầu đưa tới ra cao sơn trụ thạch kỳ quan nguyên bản , ý nghĩa tác dụng với toàn Nhân tộc , làm sao có thể bị bỏ ở nhỏ nhỏ huyện nha ? Ta làm một huyện viện sự , đại biểu toàn Nhân tộc , nhất định phải đem này thơ mời vào Xu Mật Viện!" Hoàng Phủ Viện Sự nghĩa chính ngôn từ nói.

"Hai vị đại nhân , các người điều này đại biểu là giả , nhưng thật ra là muốn bỏ vào trong túi làm đồ gia truyền chứ ?" Thứ tám số cửa hàng Vương chương quỹ tự tiểu phi tiểu nói , "Mọi người đều là người biết , chẳng bằng nói trắng ra , này thơ , ta mua , mười vạn lượng có thể đủ ? Chuyện ta sau liền cho tô mười trù đưa đi Nam Từ Châu."

Mọi người khòe miệng run lên , Vương chương quỹ cửa hàng chỉ nhánh trái rộng Ngô Quận mỗi một huyện , thậm chí còn cùng Đông hải có chặt chẽ giao dịch lui tới , tài sản tỉ tỉ , tại chỗ không người có thể cướp được qua hẳn.

"Ha ha , Vương chương quỹ tài đại khí thô , làm ăn thịnh vượng , thật coi chúng ta tầm gương , nhưng này thơ giá trị , há là tiền bạc có thể ước lượng ? Ta ra một đôi đơn độc sinh tiểu Giao Long đổi lấy này thơ , tạm thời đồ gia truyền ." Một vị khác chương quỹ nói.

Mọi người càng là như bị sét đánh , ngây tại chỗ.

Nhận được Nhân tộc từ nhỏ nuôi dưỡng Hải Thần Tộc thập phần ngoan thuận nghe lời , vì vậy đông nam duyên hải có thật nhiều nhà giàu đều thích mua Hải Thần Tộc thú con , nuôi lớn sau trở thành hộ vệ gia tộc hoặc là cá nhân hộ vệ , nhưng Giao Long chính là đứng sau Thủy Kỳ Lân cao đẳng chủng tộc , thiên phú cực cao , sinh trưởng thực lực cực kỳ khủng bố , hơn nữa hẳn sau khi lớn lên có thể hóa thành hình người tính chất đặc biệt , bình thường tài vật đã vô pháp cân nhắc Giao Long thú con giá trị , huống chi là một đôi.

Hơn nữa này chương quỹ đặc biệt chú thích là "Đơn độc sinh" thú con , cũng chính là cô nhi , sau chuyện này càng không thể nào bị cha mẹ trả thù , cảm giác an toàn tăng lên gấp bội; này chương quỹ dùng như vậy chỉ bảo đề đổi , bực nào đại thù bút!

Nhưng luôn có người so với hẳn xa hoa.

"Đúng rồi , nhà ta có giấu một đôi Thủy Kỳ Lân đại tế ty ngọc góc..." Có người yếu ớt mà nói ra một chút.

Mọi người khòe miệng run lên , rất nhiều người đều quyết định , cắn răng ra cao giá hơn giá trị tài vật , dùng cho đổi lấy « con đường phía trước đi », thiếu chút nữa không đem nhà mình đáy cũng cho đặt đi vào; rất nhiều người đều hiểu này thơ ý nghĩa phi phạm , Tô Nghi ngày sau mỗi lấy được hạng nhất thành tựu , hẳn chính tay viết thi văn ắt sẽ sau đó tặng giá trị tài sản , ai không muốn đem này kim ô ồ làm của riêng ?

Trong lúc nhất thời , nguyên bản còn vui vẻ hòa thuận năm dặm đình trong nháy mắt trở nên giương cung bạt kiếm , đối với « con đường phía trước đi » thuộc về quyền , không ai nhường ai.

Mà ở Tô Thủy Huyện.

Rất nhiều huyện dân tại hôm nay , cũng chính là quân tử hội đi qua ngày thứ hai , tự phát tổ chức , mang theo mỗi người lễ vật , muốn đi viếng thăm Tô Nghi , đáp tạ hẳn đêm trước cứu thế cử chỉ.

Nhưng mà , bọn họ đến Tô gia , lại chỉ thấy cảnh hoang tàn khắp nơi phế tích , Tô gia đoàn người đã sớm không biết đến nơi nào đi; tìm một hạ nhân hỏi thăm một chút mới biết , Tô Nghi vậy mà đã tại bình minh lúc , lên đường dời đến Nam Từ Châu đi rồi.

"Tô Di Thiên vậy mà dọn nhà ? Trời ạ , đây chính là đại sự a!"

"Ai , ta cũng biết Tô Di Thiên chắc chắn sẽ không ở huyện này thành ở lâu , hạn chế bước chân mình , hy vọng hẳn có thể tại Nam Từ Châu được đến tốt hơn phát triển."

Mọi người thở dài không ngớt , có mấy người nhàn châu xoay động , lập tức xoay người lại hướng Xu Mật Viện hoặc huyện nha chạy tới , chuẩn bị đem lễ vật giao cho viện sự cùng Huyện lệnh hai vị đại nhân , nhờ bọn họ chuyển giao Tô Nghi.

Cho dù cách xa ngàn dặm , bọn họ cũng nhất định phải đem tâm ý đưa đến.

...

Bình thuyền tại trong biển mây bay vùn vụt , đang tăng lên đến độ cao nhất định về sau , đột nhiên gia tốc , xông nứt phía trước Vân Hải.

Thật giống như thừa chu lướt sóng, cự ham hoành giang.

Tô Nghi ngồi xếp bằng tại cao tốc phi hành binh trên thuyền, vậy mà không có cảm nhận được chút nào thụ lực, người ngồi ở trên đó, vững như Thái Sơn, hơn nữa có một cổ vô hình trở lực đem con lốc ngấn cách ở thân kiếm ở ngoài, không có bất kỳ tức ngực khó thở cảm giác khó chịu, thập phần an nhàn.

Tô Thi Nhi thật chặt sát bên Tô Nghi ngồi xuống, đem con rùa đen nhỏ từ từ theo trong bọc quần áo thả ra; hai người nhìn hẩn tại binh trên thuyền bò tới bờ lui, thỉnh thoảng cái miệng cắn về phía bên dưới thân kiếm, nhưng chuôi này rộng lớn cự kiếm lên vùng đồng bằng, hẩn tấm này cái miệng nhỏ nhắn như thể cắn động.

Thử mấy lần tổn công vô ích sau đó, con rùa đen nhỏ ngẩng đầu nhìn về Tô Nghi, trong mắt có khăn cầu vè.

"Người muốn ăn cái này?" Tô Nghi nhú mày, chỉ chỉ dưới người binh thuyền.

Con rùa đen nhỏ gật đầu liên tục.

"Từ từ, đây cũng không phải là đem ra ăn." Tô Thi Nhi vội vàng khoát tay nói, con rùa đen nhỏ lật một cái liếc mắt, như là lại nói: Hai người các người thật hẹp hòi.

Tô Nghi chọc chọc con rùa đen nhỏ bối giáp, như có điều suy nghĩ, vừa nhìn về phía đứng ở lườn kiếm bên bờ, nhìn xuống Vân Hải Hạng Tông Lưu, hỏi "Thứ sử đại nhân, này binh thuyền nhanh như vậy, phỏng chừng buổi trưa là có thể đến Nam Từ Châu chứ?"

"Nửa giờ là có thể đến." Hạng Tông Lưu nói.

Tô Nghi âm thầm chất lười, gần nghìn dặm chặng đường một giờ liền đến, cái này cùng hẩn kiếp trước khách vận máy bay không sai biệt lắm nhanh.

"Chớ có thể nghĩ đến, hạ phẩm quân văn vậy mà cũng có thể có như thể đặc hiệu." Tô Nghi đỡ tọa hạ thân kiếm, cảm thụ đầu ngón tay truyền tới kim loại lạnh như băng xúc cảm, cảm khái nói.

Hạng Tông Lưu rồi xoay người đi tới ngồi xuống, nói với Tô Nghi: "Quân văn lấy uy lực phân chia phẩm chờ, một chờ uy lực đối ứng một cái cấp bậc; những thứ kia không có giết địch hiệu quả, lại có đủ tác dụng đặc biệt, tương tự phần chấn thơ, binh thuyền thơ, thần hành thơ chờ một chút, đều chỉ thuộc về hạ đẳng kiếm văn hàng ngũ, tiêu hao tinh thần cực ít, nhưng hiệu dụng lại không kém chút nào."

Tô Nghi lúc này mới đối với quân văn tính chất có cái đại thể nắm giữ, hẩn tại án đầu yên trung viết «túy tửu từ chiến», rất có thể cũng thuộc về phần chấn thơ hàng ngũ.

"Rời Viện thí chỉ có một tháng trái phải, người thử sách cùng đao cung kỹ xảo luyện tập như thế nào?" Hạng Tông Lưu hỏi.

Tô Nghi nhìn hai bên một chút, thấy không người chú ý tới bên này, liền thấp giọng nói: "Thực không dám giấu giếm, tiểu sinh thử sách học được đại khái, đã có thể bắt đầu vận dụng thuần thực, thuật bắn cũng hẩn có thể lấy được thành tích tốt, nhưng chính là múa đao hạng nhất, khá là nghiêm túc."

"Ừ, múa đao chính là Viện thí áp trực hạng mục, là khó khăn nhất lấy lấy được cao trù số, thời gian một tháng không có thể nắm giữ thành thạo, cũng thuộc về bình thường; bất quá người đã là thiên trạch tướng tài, coi như là không lấy được thành tích tốt, cũng có thể thu được vũ miếu ban phúc, ngược lại không cần phải lo lắng quá nhiều." Hạng Tông Lưu gật đầu nói.

Bạn đang đọc truyện *Binh Pháp Đại Thánh Convert* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull.Net](http://EbookFull.Net).

## Chương 145: Sở Hà Hán Giới, thành trì bàn cờ

"Dù vậy, tiểu sinh vẫn nghĩ hết lượng lấy được một cái thành tích tốt." Tô Nghi dùng thập phần nghiêm túc giọng nói.

Hạng Tông Lưu gánh lên một vệt tán thưởng bình thường mỉm cười, nói: "Vậy người thì phải tại tiếp theo một tháng liều mạng lên toàn bộ tinh lực đi học tập rồi, bất quá, bởi vì Cừu Viện Sự ở ạt tạo thế, người tại Nam Từ Châu danh tiếng sợ là muốn so với Tổ Thủy Huyện càng tăng lên mấy bậc, sợ là không thể an ổn học tập."

"Vậy phải làm thế nào cho phải?" Tô Nghi cau mày.

"Không cần lo lắng, ta sẽ thông báo binh học viện, để cho giáo viên cùng bọn học sinh chờ có tuyển dụng người nhập học một chuyện; ngoài ra, ta tại châu thành nhận biết một vị hội họa đại gia, nắm giữ trông rất sống động năng lực, lẽ ra có thể giúp người dịch dung cái trang một phen, người lúc ra cửa liền giả trang thành người bình thường, sẽ không gây cho người chú ý." Hạng Tông Lư nói.

Tô Nghi lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, vội vàng cảm ơn Hạng Thứ sử.

Lúc này, Giang Du cùng Ngô Hạp cùng đi tới, hướng Hạng Tông Lư cung kính chấp tay.

"Thứ sử đại nhân, ta nghe toàn đại nhân nói Cửu Đình Sơn tức thì cởi mở, có phải là thật hay không chuyện?" Giang Du hỏi.

"Ừ, Cửu Đình Sơn đem tại Viện thí đi qua cởi mở, đến lúc đó sẽ từng nhóm lần làm người tiến vào, các người nếu là cố gắng một chút, thi đậu Viện thí trước 10, có lẽ cũng có thể lấy được nhóm đầu tiên tiến vào nơi đây tự cách." Hạng Tông Lư khích lệ bình thường gật gù đầu.

"Hắc hắc, Nam Từ Châu đầm rồng hang hổ, ta đây loại này thi huyện đều chỉ có thể cảm người thứ ba, sợ rằng tại châu thành Viện thí liền Top 100 cũng không vào được." Ngô Hạp gãi gãi cái ót, tự giễu cười khổ.

"Không cần tự coi nhẹ mình, Ngô huynh người hậu sinh khả uý, thành tích đã có mơ hồ vượt qua ta dấu hiệu, trước 10 cần gì tiếc nuối?" Giang Du vỗ một cái Ngô Hạp phản lưng, vừa nhìn về phía Tô Nghi, "Tô mười trù có thể có lòng tin lấy được trước 10?"

"Thành thật mà nói, ta chỉ có hai tháng thời gian học tập, đối với trước 10 không có quá lớn hy vọng xa vời, chính là hiếu kỳ, Cửu Đình Sơn nội bộ đến tốt cùng có cái gì khảo nghiệm cùng khen thưởng?" Tô Nghi trả lời, lại quay đầu nhìn về phía Hạng Tông Lư, bày ra hỏi dò thần sắc.

"Không có đặc biệt gì, chính là rất bình thường leo núi giờ đình mà thôi." Hạng Tông Lư cười rất là tùy ý.

Mọi người biết rõ Hạng Tông Lư không nghĩ sớm tiết lộ, vì vậy sáng suốt không có lựa chọn hỏi nhiều.

Giờ phút này binh thuyền vừa vãn ra tầng mây, có thật nhiều người tại bên bờ lên đi đi lại lại, nhìn dưới chân mặt đất bao la như họa quyền bình thường triển khai, thần phục không thôi.

Quý An đứng ở binh thuyền trung ương nhất vị trí, muốn nhìn một chút đại địa, nhưng lại không dám, mặt đầy mâu thuẫn.

Con rùa đen nhỏ từ từ khắp nơi bò, như là muốn tìm được một ít trên thân kiếm nhô ra điểm, này miệng đến.

Tô Nghi đối với nhìn xuống Sơn Hà thể nghiệm cũng không cảm thấy mới mẻ, vì vậy không có đi tham gia náo nhiệt, mà Tô Thi Nhi chỉ muốn ở tại Tô Nghi bên người, cảm thấy nhìn đại địa còn không bằng nhìn Tô Nghi khuôn mặt, vì vậy cũng không có lựa chọn đi khắp nơi đi đi lại lại.

Nhưng đại gia cảm giác mới mẻ cũng liền giữ vững nửa khắc đồng hồ trái phải, liền ba lượt thành đoàn mà tụ chung một chỗ, nói chuyện phiếm trò chuyện, giết thời gian, Giang Du cùng Ngô Hạp lại gom lại rồi Tô Nghi chung quanh.

"Ngô huynh, người không phải nói người quê nhà ngay tại Nam Từ Châu? Chẳng bằng cùng ta hai người giới thiệu một chút." Giang Du nói.

"Hắc hắc, thật ra thì cũng không có gì hay giới thiệu, chỉ là so với Tổ Thủy Huyện lớn một chút mà thôi, mặt khác Nam Từ Châu là tiền tuyến trọng trấn, bình thường đều có thể thấy binh lính ở trên đường tuần tra, các người gặp được cũng không cần quá để ý, bởi vì cấp trên nghiêm lệnh, các binh lính thì sẽ không nhiều dân." Ngô Hạp lại suy nghĩ một chút, nói, "Ồ đúng rồi, châu thành còn có cái Sở Hà Hán Giới, có thể nguy nga; bên trong thành thỉnh thoảng sẽ cử hành cờ tướng đại hội, bởi vì ta coi như vùng này cư dân đã thành thói quen, thiếu chút nữa đã quên rồi nhắc tới."

Tô Nghi nhớ tới Hạng Vũ cùng Hàn Tín thế gia đều trú đóng ở Nam Từ Châu, sắc mặt cổ quái hỏi "Này cờ tướng đại hội, chẳng lẽ cùng Hàn hạng hai cái tướng môn thế gia có liên quan?"

"Cũng không phải là, hai nhà này ân oán có thể sâu, người tuổi trẻ thỉnh thoảng liền muốn mở Võ đạo hội quân từ hội tới đấu một trận, tuổi tác hơi lớn là tốt rồi chơi cờ tướng; bất quá chúng ta những thứ này tóc húi cua tiểu dân chúng ngược lại nhìn náo nhiệt, cũng bởi vì hai nhà ân oán, cho nên Nam Từ Châu tiết mục đặc biệt nhiều, người có thể mong đợi một hồi" Ngô Hạp nói.

Tô Nghi lúc này thật là sinh lòng mong đợi.

Vừa nói vừa nói, mặt trời đã lên tới nhô lên cao nơi, vừa vãn cùng lưới kiếm bên bờ ngang hàng; Tô Nghi nhìn đến thân kiếm thật giống như nhiễm một tầng kim nước son, lộ ra tỏa ra ánh sáng lung linh, kim bích hùng đường, phóng tầm mắt nhìn tới, trời xanh không mây, nhật lệ trời sáng.

Tô Nghi lúc này mới đứng dậy, mang theo Tô Thi Nhi đi tới chỗ mũi kiếm, nhìn về phía phương xa.

Có một tòa bồng bạc thành trì thật giống như Rùa khổng lồ bình thường nằm ở trên mặt đất, nhưng so với bên cạnh như long chiếm cứ Trường Giang, nhưng lại lộ ra như vậy nhỏ nhặt không đáng kể; nhưng vô luận như thế nào, Nam Từ Châu đều xa xa so với Tổ Thủy Huyện lớn hơn không chỉ mấy chục lần, tại cả nước phạm vi cũng là đứng vào trước 10 thành phố lớn.

Tổ Thủy Huyện miệng người bảy, tám vạn trái phải, nhưng liền Nam Từ Châu số lẻ đều không đủ trình độ.

Tô Nghi mơ hồ cảm giác, chính mình nhất định có thể ở tòa thành thị này triển khai kế hoạch lớn!

"Về sau , nơi này chính là chúng ta cố hương thứ hai rồi." Tô Nghi đột nhiên cảm thấy hào tình vạn trượng , bật thốt lên.

"Ừ!" Tô Thi Nhi cười lúm đồng tiền như hoa.

Lại nhích tới gần một ít , Tô Nghi thật xa liền từ bầu trời nhìn đến Nam Từ Châu bên trong thành bố trí , một cái rộng lớn đường phố cơ hồ xuyên qua nam bắc hai đạo cửa thành , như là có người xách một thanh kiếm , đem trọn tòa thành trì đánh thành đồ vật hai bên.

Tô Nghi liếc mắt liền nhận ra , kia nhất định chính là trong tin đồn Sở Hà Hán Giới rồi.

Sau đó , Tô Nghi vừa cẩn thận quan sát bên trong thành bố trí , đường phố thập tự ngang dọc , đem khắp thành chia nhỏ thành trái phải các ba mươi hai khối hình vuông khu vực , ngay ngắn rõ ràng.

"Châu thành bố trí , cảm giác có điểm giống thứ gì." Tô Thi Nhi cúi đầu mình tưởng.

"Là cờ tướng bàn." Tô Nghi cười nói.

Trải qua Tô Nghi vừa nói như vậy , Tô Thi Nhi mới bừng tỉnh đại ngộ , khi còn bé ở nhà họ Tô , nàng cùng Tô Nghi buồn chán lúc sẽ trên mặt đất vẽ ra bàn cờ , sau đó đem sâu cạn sắc cục đá tách ra , viết chữ lên , trở thành con cờ , chơi cờ tướng làm tiêu khiển , vì vậy còn nhớ bàn cờ bộ dáng.

Tô Nghi tự nhiên cũng muốn nói lên đoạn này nhớ lại , sau đó lại nghĩ đến: "Không nghĩ đến cả tòa thành trì đều là cờ tướng bàn bộ dáng , cũng không biết cờ tướng đại hội phải thế nào mở ?"

Tô Nghi cảm thấy không có đầu mối chút nào , vừa nhìn về phía thành nam một chỗ đóng quân pháo đài cùng thành bắc bờ sông bến tàu , giống nhau là cờ bình.

Tới gần châu thành , Hạng Tông Lưu tại một tờ giấy vàng trên viết rồi một hàng chữ , sau đó đón gió giương lên , vậy mà không hỏa tự cháy , hóa thành một vệt lưu quang , vèo bay đi châu vũ miếu bên trong.

Sau đó , Tô Nghi thấy phía trước bầu trời đầy ra rồi một vòng lại một vòng kim sắc sóng gợn , tại sóng gợn chính giữa có một chỗ nước xoáy bình thường trong suốt cửa hang , bình tướng thuyền tiếp nạp mà vào.

"Không nghĩ đến châu vũ miếu uy năng , vậy mà có thể cường đại đến triển khai loại này mọi thời tiết bình chương." Tô Nghi trong lòng kinh ngạc.

Bình thuyền chậm rãi hạ xuống đồng thành một chỗ trong sân , vài tên hạ nhân đã tại phía dưới nghênh đón.

Mọi người xuống bình thuyền , mắt thấy hần từ từ thu nhỏ lại , lại biến thành ngón tay dài ngắn nhỏ kiếm , chui vào Hạng Tông Lưu mở ra quân văn trung.

Rất nhiều người lúc này mới lưu luyến mà thu hồi ánh mắt , bọn hạ nhân lập tức nhận ra Tô Nghi khuôn mặt , đi lên đưa hần hành lý xách đi.

"Nơi này chính là chuẩn bị cho người sân , hần là với người tại Tổ Thủy Huyện sân chênh lệch không bao nhiêu; nơi này vị trí khu hành chính , người bên trái ở lão toàn , bên phải ở lão Lăng , vốn là đặc biệt bảo vệ người , bất quá lão Lăng hiện tại đã tàn phế , ta mời đối diện Lưu dừng giả nhân tiện trông nom người; người hôm nay nghỉ ngơi trước , ngày mai ta lại phái người đến đón người đi binh học viện." Hạng Tông Lưu không rõ chi tiết mà giao phó đạo.

Tô Nghi gật đầu một cái , thầm nghĩ hạng Thứ sử quả nhiên là tâm tư cẩn thận , vậy mà đã sớm chuẩn bị xong hết thảy các thứ này , trong lòng hơi có chút cảm động.

Chia tay giả chính là một châu Thứ sử phụ tá quan , nếu là Thứ sử không ở , dừng giả có thể lãnh giữ một châu sự vụ; an bài người như vậy tay tới bảo vệ mình , có thể thấy Hạng Tông Lưu đối với chính mình coi trọng trình độ.

Giang Du cùng Ngô Hạp hai người cũng đưa lên hành lý , hướng Tô Nghi cáo biệt , ước định sáng mai ở nơi này cửa sân gặp nhau , cùng đi binh học viện ghi danh.

Giang Du quyết định tại Ngô Hạp quê nhà ở lại , chỉ là tại lúc gần đi , Ngô Hạp chết kéo cứng rắn túm mới đem Ngô Lan cho kéo đi , người sau lưu luyến không thôi hướng Tô Nghi ngoắc tay nói dừng.

Tại đưa đi sở hữu khách nhân sau , Hạng Tông Lưu lại nói với Tô Nghi: "Vào đêm sau ta lại tới , mang người đi trước họa cửa hàng họa khuôn mặt phổ , người lúc trở về , nếu là có thời gian liền tới nhà viếng thăm Lưu dừng giả , khiến hần chuẩn bị tâm lý thật tốt; mặt khác , ngày mai người có thể đi Xu Mật Viện viếng thăm Cửu Viện Sự , thuận tiện lấy người công trận bộ."

"Công trận bộ ?"

"Ừ, người đêm trước thêm ngày hôm qua tích lũy công trận nhiều đến kinh ngạc , Quốc Viện thảo luận rất lâu , cảm thấy bình thường ban thường đã không đủ để khen ngợi người chiến công , vì vậy quyết định phá lệ cho người đi đường trở xuống người ban hành công trận bộ , trực tiếp đưa người chiến công chiết toán thành công trận điểm số , ngày sau người cũng biết công trận sẽ có ích lợi gì rồi."

Nói xong , Hạng Tông Lưu cái này thì cáo biệt.

Nhưng đi ra mấy bước , Hạng Tông Lưu lại thật giống như nhớ ra cái gì đó bình thường xoay người lại , nói: "Bởi vì người đem trước biểu hiện , dựa theo thông lệ , triều đình cũng sẽ lần nữa cho người phong thưởng; ngày hôm qua triều đình đủ loại quan lại vì thế náo ròi một ngày , hôm nay sợ rằng cũng giống vậy , đến tốt cùng sẽ có gì đó ban thưởng còn khó nói , xong lại không biết Chu Học Thư lại phải dùng thủ đoạn gì , người không cần ôm quá lớn mong đợi."

"Tiểu sinh rõ ràng."

Đưa đi Hạng Tông Lưu sau đó , Tô Nghi trở lại sân , phát hiện Vương ma ma tại dãy bảo này trong phủ vốn có vài tên hạ nhân , dạy bọn họ như thế nào hầu hạ mới tới lão gia.

Nhìn thấy cảnh này , Tô Nghi cười một tiếng , ở trong viện đi tới đi lui.

Nhà mới viện vẫn là ba vào , chỉ là chiếm diện tích muốn so với Tô Thủy Huyện sân lớn hơn chừng năm thành , hậu viện khuê phòng lại là tầng 2 , hơn nữa trong sân còn có một cái ao nước nhỏ , bên có một gian lương đình , có thể hóng mát , có thể ngắm hoa thưởng cá , cũng coi là có một phen đặc biệt nhả trí rồi.

Trở lại chính đường , Tô Nghi đẩy ra bên trái nhà , phát hiện Tô Thi Nhi đang ở bố trí căn phòng , như là phải đem gian phòng này bày ra cùng Tô Thủy Huyện không sai biệt lắm.

Tô Nghi biết rõ đây là nàng sợ tự mình tiến tới đến địa phương xa lạ ở không quen , trong lòng dâng lên ảm áp , tiến lên hai bước , ôm nàng eo.

"A . ." Tô Thi Nhi khẽ hô một tiếng , mặt đẹp đỏ bừng , nhẹ nhàng vùng vẫy hai cái , sau đó ôm đến Tô Nghi trong ngực.

"Buổi tối chúng ta đi viếng thăm xung quanh đại nhân cùng các phu nhân , ta chuẩn bị công bố chúng ta quan hệ." Tô Nghi tại bên tai nàng nói.

Tô Thi Nhi hô hấp dồn dập , không biết nên làm thế nào đáp lại , chỉ đành phải gật đầu liên tục , đồng trong con người thẹn thùng vô hạn.

Bạn đang đọc truyện *Binh Pháp Đại Thánh Convert* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 146: Nhìn từ xa núi có sắc

Cho dù đến mới chỗ ở , Tô Nghi cũng không có lạnh nhạt quân nghiệp , sáng sớm một mực ở Luyện Binh Tràng trung tụng đọc binh thư sách sử; bởi vì tạm thời không đi mua thức ăn , Tô Nghi ăn một bữa đơn giản thức ăn , buổi chiều thì tại Luyện Binh Tràng trung luyện tập đao pháp.

Sau buổi cơm tối , Hạng Tông Lưu đến đứng giờ đến , Tô Nghi lên hán xe ngựa , hướng thành tây chạy tới.

"Thứ sử đại nhân , người lúc trước nói nên vì ta họa gương mặt phổ , đến tốt cùng là nguyên lý gì , vẽ một chút có thể cải biến tướng mạo ?" Tô Nghi hiếu kỳ hỏi.

"Trông rất sống động là cảnh giới cao họa thuật năng lực , có thể để cho vẽ ra tới đồ vật rất sống động , vô luận nhìn hay là dùng , đều cùng thực tế sự vật chênh lệch không bao nhiêu , vẽ ra tới vẽ mặt cũng có thể dùng giả thay thật , đến mục đích người liền hiểu."

Tô Nghi gật đầu một cái , không hỏi thêm nữa.

Xe ngựa quẹo đường phố chuyển ngõ tắt , chạy được chừng một khắc đồng hồ mới đến mục đích.

Tô Nghi xuống xe , nhất thời than thở châu thành lớn , nếu là đặt ở huyện thành , xe ngựa chạy một khắc đồng hồ đều đủ Nhiễm Thành một vòng.

Hạng Tông Lưu mang theo Tô Nghi vào một cái ngõ hẻm , đi tới một chỗ dân trước cửa nhà , vừa định gõ cửa , Tô Nghi liền nghe bên trong viện truyền tới một tiếng điên cuồng cười to.

"Ha ha ha ha! Nhìn một chút , nhìn một chút! Ta cuối cùng đem trong tưởng tượng Long Quy Bá Hạ về ra! Ta quả nhiên là thiên tài!"

Nghe được cái này một đạo thanh âm như điên cuồng nam nhân gầm to , Tô Nghi sắc mặt cổ quái , Hạng Tông Lưu hiếm thấy mà lắc đầu một cái.

"Mặc dù đây là một người điên , nhưng hán họa thuật xác thực rất cao , người không cần để ý quá nhiều." Hạng Tông Lưu mở miệng giải thích.

Tô Nghi gật đầu tỏ ra là đã hiểu , nghệ thuật gia lúc nào cũng điên cuồng.

Sau đó Hạng Tông Lưu gõ cửa một cái , đợi đã lâu lại không phản ứng chút nào , thần sắc như là hơi không kiên nhẫn , giờ chân lên đến , trực tiếp đập cửa mà vào.

Tô Nghi vội vàng đuổi theo , vào viện về sau vừa nhìn , chỗ này nhỏ nhà nệm đầy bức họa cùng giấy vụn , một tên rồi bù , bắt tu biên phúc người đàn ông trung niên đập vào mi mắt , người sau quần áo dính đầy mực và thuốc màu , chính bò lồm ngồm tại án trên bàn , treu chọc lấy một cái giống như đúc mực Long Quy.

"Thường huynh , ta đem tô mười trù mang đến , dựa theo ước định , người cho hẳn họa khuôn mặt phở." Hạng Tông Lưu mặt vô biểu tình nói.

"À? Ước định , gì đó ước định ?" Thường họ trung niên liền cũng không ngẩng đầu.

Hạng Tông Lưu lập tức một kiếm chém long đầu ô quy.

Chỉ thấy người sau phốc một tiếng sụp đổ , nguyên bản rất sống động dáng người lập tức hóa thành một bãi mực , đem trên bàn giấy nhuộm đen một mảnh.

"A a a a! Ta kiệt tác! Ta hai tháng này tâm huyết! Người nhanh bồi ta! Bồi ta!"

Thường họ trung niên cuồng loạn rống to , nhưng khi hẳn ngẩng đầu lên nhìn đến Hạng Tông Lưu khuôn mặt lúc , thần sắc nhưng là hơi ngẩn ra , chợt quay đầu sang chỗ khác , ra một tiếng hừ lạnh , đem một bụng tức giận nuốt xuống.

"Bồi ? Muốn ta cho người đi xuống cùng nó sao?" Hạng Tông Lưu lại đề lại chuỗi kiếm.

"Hừ, người cầu người làm việc thái độ thật là kém! Ta nhưng là đại sư , đại sư người hiểu không ? Đây , tiểu tử , kêu đại sư!"

"Thường đại sư."

Tô Nghi cung cùng kính kính thi lễ một cái , vô luận như thế nào , có thể vẽ ra như thế bức này mấy có thể đánh tráo Họa thú đến , đủ để chứng minh đối phương hội họa tài nghệ.

Nghe được tiếng gọi này , thường đại sư sững sờ , trong mắt điên cuồng tâm tình tựa hồ tiêu tán hơn nửa.

"Ngược lại là một biết lễ phép gia hóa , không giống người khác , nhận biết vài chục năm mãi mãi cũng là cái loại này lạnh giọng lạnh điều. . ."

Thường đại sư có ý riêng mà mắt liếc Hạng Tông Lưu , người sau không hề bị lay động , chậm rãi mở miệng đạo: "Hãy bớt nói nhảm đi , nhanh lên một chút làm việc đi."

"Người cho ta là ai ? Ta nhưng là đại sư , bị như vậy hô tới kêu đi , há chẳng phải là rớt giá trị con người ?" Thường đại sư vừa nhìn về phía Tô Nghi , nói , " Đây , tiểu tử , tiếp lấy cái này."

Thường đại sư đem một đạo bức họa tùy ý ném đi , Tô Nghi vội vàng nhận lấy , mở ra hai thước , định thần nhìn lại , lại là một tấm tranh sơn thủy.

"Người nghĩ tìm ta họa về mặt , dễ nói , đánh giá một hồi ta đây bức họa , nếu là đánh giá tốt ta liền cho người họa; nếu là kém , nhiều tiền hơn nữa ta cũng không họa." Thường đại sư khoanh tay , thần sắc bướng bỉnh , nói.

Tô Nghi mặt đầy mờ mịt nhìn về phía Hạng Tông Lưu , người sau nhún vai lắc đầu , như là lại nói: Người này chính là cái này đức hạnh.

Tô Nghi trong lòng bất đắc dĩ , chỉ đành phải nói: "Kia cho tiểu sinh quan sát giám định một phen."

Sau đó Tô Nghi đem bức họa mở ra , cửa hàng ở mặt bàn , tinh tế vừa nhìn , trong lòng đột nhiên khen ngợi.

Về lên là một cái dãy núi , hướng xa xa quanh co mà đi , một cái thác nước vượt qua đá lớn , Giáp sơn mà xuống , chảy bay ngàn thước; mây mù mờ mịt , đem sườn núi che giấu , dùng chính bức hóa thành lộ ra mông lung mơ hồ , tựa như ảo mộng; thác nước rơi vào dưới chân núi , kích thích bông tuyết bình thường trắng tuyết , bay châu như vụn , hóa thành tia nước nhỏ , tại trong khe đá chạy băng băng chảy xuôi; bên bờ có mấy cây hoa đào , chính diện xuân về hoa nở lúc , sắc màu rực rỡ , nhiều đóa đào hồng tranh kỳ đầu điểm , dường như chảy lên một mảnh hoa hóa.

Mà lại xa gần một điểm nhìn , dường như còn có thể nghe được trên cây chim chóc líu lo , cùng thác nước trường hà nước chảy xiết giao hưởng.

Tô Nghi nhìn hồi lâu , chỉ cảm thấy tâm trí thần vắng , phảng phất đã sớm đưa thân vào này tri âm tri kỷ bên trong , thậm chí mơ hồ đánh hơi được hoa đào mùi thơm.

Trong nháy mắt , xuân hàn chợt âm áp , đuổi âm hồi dương.

"Như thế nào đây?" Thường đại sư ngoe đầu , nhìn chăm chăm Tô Nghi gò má.

"Thấy bức họa này , tiểu sinh tựa như bản thân lạc vào cảnh giới kỳ lạ , liền vì hẳn đánh giá lên hai mươi chữ , nếu có chỗ nào không thích đáng , xin

mời nhiều hơn tha thứ."

Dứt lời, Tô Nghi nổi lên một phen, mở miệng ngâm:

Nhìn từ xa núi có sắc,

Gần nghe nước không tiếng động.

Xuân đi hoa vẫn còn,

Người đến điều không sợ hãi.

Tô Nghi giọng rất chậm, nhưng ngay từ lúc hắn đọc lên câu thứ nhất lúc, Hạng Tông Lưu cùng thường đại sư hai trông mắt đồng loạt sáng lên.

Này từ đời Đường thi nhân Vương Duy làm thơ động tĩnh kết hợp, toàn thơ không có một cái đồng ý, nhưng lại tĩnh tế mà đem bức họa này giống như thật cùng truyền thần miêu tả ra; lần đầu nghe này thơ, sừng sững núi, hoạt bát nước, tươi đẹp hoa cùng vui mừng kêu chim, đủ loại cảnh tượng liên tung bừng ở trước mắt, hai người vậy mà lâm vào sống động mơ mộng bên trong.

Đợi đến Tô Nghi đọc xong lúc, hai người phục hồi lại tinh thần, lúc này mới hiện, trước mắt chẳng qua là một bộ đứng im họa tác mà thôi.

Nhìn từ xa núi có sắc, núi cao cây tốt, đỉnh nhọn đột tuấn, mọi người xa xa xem tới, tổng thấy mờ nhạt, nhưng bức họa này bên trong núi nhưng là một mảnh xuân sắc dồi dào, xanh biếc sắc mật mờ, thẳng dạy người lưu luyện quên về, chìm đắm trong đó; như vậy tĩnh cảnh, chỉ có tâm tĩnh nhân tài có thể thường thức đến, kiểu căng người, vô luận như thế nào đều không cách nào lĩnh hội này câu đẹp.

Gần nghe nước không tiếng động, nước chảy xiết, róc rách lao nhanh, một mảnh sinh động cảnh tượng, nhưng mà đến gần nghe một chút, lại nghe không tới tiếng nước chảy, trong nháy mắt từ động nhập tĩnh, tĩnh làm lòng người thần phảng phất đều muốn nhận được cảnh này dần dần, lại sao đạo, lúc này im lặng là vàng!

Xuân đi hoa vẫn còn, bông hoa tại mùa xuân nở rộ, cháy lên hoa hỏa, đẹp đến mức tận cùng lúc, nhưng lại tại xuân về phía sau lặng lẽ điều linh, khiến người tiếc nuối như sóng triều, không chỗ lưu nỡ buồn liên tục, mà trong tranh hoa không bao giờ héo tàn.

Người đến điều không sợ hãi, mọi người đến gần trên đầu cành hót vang chim lúc, người sau tổng hội bị giật mình bay đi, chỉ có thể đứng xa nhìn không thể khinh nhờn, khiến người vẫn lấy làm tiếc, nhưng trong tranh chim lại không biết bay đi.

Toàn thơ không hề ca ngợi nói như vậy, văn vẹn đem họa tác cùng thực tế so sánh miêu tả, so với bất kỳ ca ngợi đều càng thêm đột hiển bức họa này hình dáng vẹn toàn, phảng phất làm cho này trong tranh hết thấy thêm vào rồi sinh mạng, cũng không khỏi hai người không kinh thần rồi.

"Này thơ thật giống như ký thác một loại có thể thấy không thể được tiếc nuối, vừa tựa như có bao hàm được mơ mộng, không có Vĩnh Hằng cảnh đẹp, lại có Vĩnh Hằng họa tác." Hạng Tông Lưu vỗ tay cảm khái nói.

"Thơ như họa, họa như thơ; họa mỹ, thơ đẹp hơn."

Thường đại sư nói xong, càn là ngửa đầu lên trời, hốc mắt ửng đỏ, như là chứa đựng một vệt cảm động nước mắt; giờ phút này trong mắt của hắn lại không diễn cuồng ý, phảng phất tâm thần đã sớm phi thăng tới ngoài chín tầng mây, vì đó thăng hoa.

Từng có vô số người thổi phồng qua hắn họa tác là như thế nào tuyệt vời, như thế nào có giá trị, nhưng hắn muốn, chính là loại tình cảnh này hòa vào nhau đánh giá a!

Tô Nghi đọc xong này thơ, vừa cẩn thận quan sát trên mặt bàn họa tác, sinh lòng cảm khái.

Đột nhiên, này họa quyền vô căn cứ nhô lên, trên đó mỗi một ngọn núi, mỗi một cái nhánh sông, thậm chí là mỗi một cây mỗi một thạch, đều tựa như biến thành chân thực; chỉ là tại hai cái hô hấp sau, trong tranh cảnh tượng liền trông rất sống động hiện ra ở trước mắt ba người.

"Chuyện này. . ." Tô Nghi kinh ngạc không ngớt, nhìn về Hạng Tông Lưu, hiện người sau sắc mặt cũng là mặt đầy mờ mịt, ngược lại thường đại sư xoa cằm, làm ra như có điều suy nghĩ hình.

Trước mắt bỏ túi sơn thủy là như vậy chân thực, Tô Nghi có thể cảm nhận được rõ ràng trong đó tiếng nước chảy thanh thúy dễ nghe, tiếng chim hót uyển chuyển du dương, tuyệt không phải ảo giác. Một trận gió thổi tới, đỉnh núi cùng bờ đề lên cây chi chập chòn, vang xào xạc; trên sườn núi mây mù lượn lờ, mê ly thăng bất chúc, hai hàng thiên nga bay qua, ra ề a cùng kêu lên hót vang, thật giống như muốn vang vang.

Này dị tượng cũng không đồ sộ, nhưng lại đẹp không thể tả, tinh xảo tới cực điểm, lệnh Tô Nghi thật sâu say mê trong đó.

"Ồ, con chim nhạn này. . ." Hạng Tông Lưu nhíu mày, mở ra Thiên Nhai Chỉ Xích năng lực, càn là tấm tắc lấy làm kỳ lạ.

Tô Nghi thấy vậy, cũng nhìn kỹ một chút, hiện này hai hàng thiên nga lại là chính mình lúc trước chỗ đọc thơ mỗi một chữ.

Này dị tượng kéo dài hơn ba mươi hơi thở, sau đó, nhô lên đỉnh núi, hết thấy trông rất sống động sự vật đều nặng mới quy về trong bức tranh, nhưng lúc này, cái này bức họa trống không hơn hai hàng chữ nhỏ, chính là "Nhìn từ xa núi có sắc, gần nghe nước không tiếng động. Xuân đi hoa

vẫn còn, người đến điều không sợ hãi." Bốn câu.

Này hai mươi chữ hình chữ thương mang cổ nhân hạ , giống như muốn cùng họa tác hòa làm một thể , vậy mà lộ ra như thể hài hòa , vì thế họa tăng thêm một vết tình thơ ý họa.

"Được !" Thường đại sư cuối cùng không nhịn được vỗ tay khen , "Này Sơn Thủy Đồ là ta lúc còn trẻ sở họa , cũng không thêm vào trông rất sống động hiệu quả có thể , nhưng người lại bằng này một thơ , lệnh này Sơn Thủy Đồ từ chết họa chuyển thành sinh họa , có thể thấy này lời bình hay , cùng tranh này làm quả thực là trời đất tạo nên một đôi."

Hạng Tông Lưu cũng gật đầu mà cười , biểu thị đồng ý.

"Kìa thường đại sư có hay không có thể thay tiểu sinh họa vẽ mặt rồi hả?" Tô Nghi cẩn thận từng li từng tí hỏi.

"Theo ta đi vào." Thường đại sư xoay người trở về nhà.

Tô Nghi nhìn về phía Hạng Tông Lưu , người sau khẽ gật đầu , Tô Nghi lúc này mới cùng đi theo vào phòng.

Vừa vào nhà , thường đại sư lập tức để cho Tô Nghi ngồi vào một trương trên ghế chân cao , cũng không nói nhảm , bưng dạng cái bát giống như nước sạch thuốc màu đến , cầm bút thấm một cái , liền hướng Tô Nghi trên mặt xóa đi.

...

Bạn đang đọc truyện *Binh Pháp Đại Thánh Convert* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 147: Cai Hạ Ca tranh chấp

Lần này cảnh tượng , để cho Tô Nghi cảm giác giống như là tại trang điểm.

"Xin hỏi thường đại sư , mặt mũi này phổ đến tốt cùng phải thể nào họa ?" Tô Nghi liếc nhìn trong tay đối phương bút vẽ , hỏi.

"Người muốn ta vẽ ra gì đó khuôn mặt tôi ?" Thường đại sư vừa vẽ một bên hỏi.

"Bình thường là được."

"Họa tuần tú một ít , có thể cấu kết đến rất nhiều thanh lâu danh kỹ , ta bình thường làm chuyện này." Thường đại sư hay nói giỡn bình thường nói , nhưng thần sắc thập phần nghiêm túc.

"Ta không nghĩ quá thu hút sự chú ý của người khác." Tô Nghi khoe miệng kéo một cái.

Thường đại sư không trả lời , tiếp tục vẽ tranh.

Từng tia lạnh như băng xúc cảm thật giống như dây nhỏ bình thường xâm nhập da thịt , cảm giác mát xuyên thấu qua da , lãnh ý tận xương , để cho Tô Nghi không khỏi run lập cập.

Tại cầm bút vẽ tranh giờ khắc này , thường đại sư trong mắt cuồng sắc vậy mà quét một cái sạch , bình khí liễm tức , toàn bộ tinh thần nghiêng mực.

Bực này thần thái , để cho Tô Nghi trong lòng đối với cái này chuyên nghiệp họa sĩ cảm thấy kính nể.

Thường đại sư mân mê rồi hồi lâu , bút lông trong tay thật giống như du Long Vũ phượng , đầu ngọn bút tại Tô Nghi trên khuôn mặt du chạy bộ bước chân , ước chừng qua chén trà thời gian sau , hần mới thu hồi bút tới.

"Được rồi." Thường đại sư bỏ lại này hai chữ , bắt đầu thu thập công cụ.

Tô Nghi đứng ở trong nhà duy nhất một khối trước gương đồng vừa nhìn , chính mình khuôn mặt vẫn là ban đầu bộ dáng , nào có cái gì thay đổi ?

Còn đang nghi hoặc , thường đại sư đưa tới một nhánh màu nâu làm bằng đá vòng tay , nói: "Đeo lên đi."

Tô Nghi theo lời đưa tay vòng tay đeo lên, lập tức , trong gương đồng khuôn mặt dần dần biến hóa , biến thành một vị vô cùng thanh niên bình thường khuôn mặt , cơ hồ có thể nói là bình thường đến phai mờ mọi người trình độ , khiến hắn cảm thấy hết sức hài lòng.

Mà gỡ xuống vòng tay lúc , Tô Nghi khuôn mặt lại trở về hình dáng ban đầu.

"Mười ngày sau lại tới bỏ trang." Thường đại sư gật đầu một cái , xoay người ra cửa.

"Thật đúng là trang điểm à?" Tô Nghi lâm bầm.

Hạng Tông Lưu chính chờ ở trong sân , cảm lấy lúc trước Sơn Thủy Đồ tình tế phẩm nhìn.

Thường đại sư thấy vậy , khoe miệng hiện lên một vết hải hước nụ cười , nói: "Như thế ? Người muốn cái này ? Năm vạn lượng , ta cùng tiểu tử này một người một nửa."

Tô Nghi khoe miệng run lên , trong đầu nghĩ đại sư này thật đúng là đòi hỏi nhiều , năm vạn lượng , đủ mua một phòng bình thường tranh chữ.

"Ta chỉ mua bài thơ này , về phần người họa lại đã sớm nhìn chán rồi." Hạng Tông Lưu cũng không ngẩng đầu , bình thần trả lời.

Thường đại sư thờ phỉ phò theo trong tay hắn đoạt lại bức họa , nhanh chóng đưa nó cuộn lại , sau đó ném cho Tô Nghi.

"Đưa người , đây chính là ta lúc đầu thành danh tác , người tiểu tử này được thật tốt quý trọng." Thường đại sư giờ lên tay , tỏ ý Tô Nghi nhanh lên một chút thu.

"Chuyện này. . . Tiểu sinh có tài đức gì. . ."

Tô Nghi vừa định từ chối , chỉ thấy thường đại sư mặt đầy sốt ruột nói: "Có cái gì đức a có thể , gọi người nhận lấy người hãy thu."

"Tranh vẽ văn thơ có giá , nhưng nhân tình vô giá , người lúc trước đánh giá bức họa này kia bài thơ , để cho người này được cảm động , vì vậy đây là đáp lễ , người có thể yên tâm thoải mái nhận lấy." Hạng Tông Lưu bổ sung một câu.

Thường đại sư lật một cái liếc mắt , như là lại nói Hạng Tông Lưu mà nói thật nhiều.

Tô Nghi đi qua chỉ điểm , có chút linh ngộ , vì vậy liền cảm ơn thường đại sư , đem Sơn Thủy Đồ thu hồi Gia Cát trong túi , sau đó cùng người sau cáo biệt.

Trở về trên đường , Hạng Tông Lưu không nói gì , mà Tô Nghi lại mơ hồ đoán được , người trước cùng kia thường đại sư nhất định là có rất nhiều nghiệt duyên.

Hạng Tông Lưu luôn luôn đem Tô Nghi đưa đến cửa nhà , sau đó vội vã rời đi.

Tô Nghi cũng không nghĩ quá nhiều , về nhà mang theo Tô Thi Nhi , đi trước thăm hỏi đối diện Lưu đình giá.

Lưu đình giá là một gã quan quân , dài bình thường , không uy không nghiêm , bình dị gần gũi , nhưng Tô Nghi luôn cảm thấy vị đại nhân này đối với chính mình có chút lãnh đạm , nhưng lại không dám xác định , càng không tìm được nguyên nhân , chỉ đành phải đem trong lòng hiếu kỳ dè xuống , cùng người trước nói tới sau này kế hoạch.

Đội đến Tô Thi Nhi từ hậu viện khuê phòng viếng thăm Lưu phu nhân sau khi trở về , Tô Nghi đứng dậy cáo từ , sau đó đi toàn đại nhân gia.

Trên đường , Tô Thi Nhi giờ lên tay hắn , vui rạo rực nói: "Lưu phu nhân đối đãi người thật là nóng tình , ta chỉ là báo ra thân phận , nàng liền lập tức đem hôm nay núi bạch ngọc vòng tay đưa cho ta , phải biết , đây chính là nàng đồ cưới."

Tô Nghi khoe miệng kéo một cái , nhìn Tô Thi Nhi cao hứng , không nghĩ quét nàng hứng thú , chỉ là tại trong lòng thầm nhủ: "Muốn đổi thành người khác , phỏng chừng người ta đình giá phu nhân liền thấy đều không biết thấy."

Hai người lại gõ toàn phủ trách môn , phòng gác cổng mở cửa thấy Tô Nghi , nhất thời hai mắt tỏa sáng , hướng chính viện phương hướng hô to một tiếng.

"Tô thiếu gia tới rồi!"

Sau đó phòng gác cổng lập tức dẫn hai người vào bên trong , nhiệt tình tới cực điểm; đến chính viện , lão toàn mang theo ba vị nữ tính ra ngoài chào đón , nụ cười bùng bùng cùng Tô Nghi chào hỏi.

Trải qua Hạng Tông Lưu giới thiệu , Tô Nghi biết được lão tất cả đều là một châu tư pháp , lên so với kinh thành Thượng Thư bộ Hình , xuống so với huyện thành hình phòng thư lại , trông coi luật hình việc quan trọng , thập phần khôn khéo , có khó khăn gì đều có thể hướng hắn đàm luận , vì vậy vì ngày sau có thể chung sống càng hòa hợp , giờ phút này lễ nghi là không thể thiếu.

"Tiểu sinh Tô Nghi , gặp qua toàn đại nhân , các vị phu nhân , vị này là ta đội gia." Tô Nghi lập tức chấp tay , Tô Thi Nhi cũng được rồi cái trang trọng khuất tất lễ.

Đội gia thanh âm gần đội gả, là Binh Phong Đại Lục nam tử đối với chính mình chưa xuất giá thê tử gọi; thấy Tô Nghi tận lực nhắc lên tiếng xưng hô này, lão toàn cười gật đầu một cái, như là có chút lĩnh ngộ, sau lưng tam nữ cũng hơi hơi khua tay đáp lễ, nhìn về Tô Thi Nhi, trong mắt chứa hàm mộ cùng chúc phúc.

Tô Nghi nhìn trộm nhìn về phía lão toàn thân sau, loại trừ một vị nữ tính duy trì dè dặt mỉm cười ngoài ra, hai người khác đều riêng có khí chất, hiển nhiên người trước là vợ, người sau là thiếp.

Khách sáo xong, lão toàn lập tức cho vị kia dè dặt nữ tính nháy mắt, người sau gật đầu một cái, nói muốn cho Tô Thi Nhi một điểm lễ vật, liền cùng một khác hai nữ cùng đem Tô Thi Nhi dẫn tới hậu viện đi.

Vì vậy, trong sân cũng chỉ còn lại có Tô Nghi cùng lão toàn hai người rồi.

"Hiện khế tại phòng mới ở một ngày, còn thói quen hay không?" Lão toàn vừa đem Tô Nghi dẫn nhập chính đường, vừa nói.

"Ừ, tiểu sinh tùy theo hoàn cảnh, ở đâu đều ở thói quen, đa tạ toàn đại nhân lo lắng."

Hai người phân ngồi chủ yếu và thứ yếu, bọn hạ nhân lập tức tiến lên châm trà.

"Ngươi lúc trước có thể bài phỏng qua Lưu đại nhân?" Lão toàn hỏi.

"Đã bài phỏng qua, chỉ là Lưu đại nhân đối với tiểu sinh có chút lãnh đạm, nhưng là chẳng biết tại sao."

Lão toàn cười khò một tiếng, xuyên thấu qua cửa, nhìn một chút Lưu gia phương hướng, lại xoay đầu lại, nói: "Ho khan một cái, nơi này không có người ngoài, ta liền đi thẳng vào vấn đề nói cho ngươi, Lưu đại nhân, nhưng thật ra là Gia Cát phu nhân người nhà mẹ đẻ."

"Gia Cát phu nhân là... Gia Cát Thanh mẫu thân? Nàng họ Lưu?" Tô Nghi nhú mày một cái, sau đó lại hơi hơi nhú lên.

"Ừ, ta nghe nói ngươi và gia Cát Thanh có chút ân oán, người sau cũng bởi vì hãm hại ngươi mà trở nên điên điên khùng khùng, mặc dù tại nguyệt đán đánh giá lúc, Hứa Thửc Kim đem việc này vạch rõ, nhưng người nhà họ Lưu cũng không tin, cho là nguyệt đán đánh giá phe làm chủ thiên vị ngươi, còn tuyên bố nhất định phải tra cái lộ chân tướng, tuyệt không có thể để cho hung thủ nhon nhon ngoài vòng pháp luật." Lão toàn lắc đầu một cái, sau đó nhấp một ngụm trà.

"Thứ sử đại nhân có thể biết chuyện này?"

"Đại nhân đương nhiên biết rõ, nếu không sẽ không có ý an bài Lưu đại nhân bảo vệ ngươi." Lão toàn tự tiểu phi tiểu nói.

"Này nhưng lại là ý gì?" Tô Nghi hỏi.

"Lưu đại nhân là gia chủ, cũng là Gia Cát phu nhân đường huynh, nói cách khác, Gia Cát Thanh là hần cháu ngoại; bất quá, Lưu đại nhân người này công và tư rõ ràng, nhìn rõ mọi việc, sẽ không giống những người khác như vậy ngang ngược không biết lý lẽ, chỉ cần ngươi tại sau đó trong khi chung, được đến hần tha thứ cùng công nhận, chắc có thể hòa hoãn cùng Lưu gia quan hệ... Ta đoán Thứ sử đại nhân chắc là ôm ý định này đi, ngươi xem, Lưu đại nhân có thể có làm khó dễ ngươi?"

Tô Nghi đối với Hạng Tông Lưu tâm tư cẩn thận trình độ lần nữa đổi mới độ cao, gật đầu nói: "Lưu đại nhân mặc dù đối với ta có chút lãnh đạm, nhưng đúng là tận chức tận trách mà cùng ta đàm luận rất nhiều chuyện công."

"Quả là như thế, Thứ sử đại nhân thời gian qua người quen hữu thuật, hần nhắm ngay người cơ hồ đều không biết sai, cho nên ngươi chỉ cần làm xong cùng Lưu đại nhân quan hệ, người lúc trước cùng Gia Cát gia ân oán nhất định có thể xóa bỏ; ngược lại không phải là nói nhỏ nhỏ Tổ Thủy Huyện Gia Cát gia sẽ nguy hại đến ngươi, chỉ là nhiều một chuyện không bằng bớt một chuyện, thiếu một phần thù oán, ngươi con đường phía trước cũng có thể bằng phẳng một phần." Lão toàn mỉm cười nói.

"Tiểu sinh rõ ràng, nhất định hết sức tiêu diệt Lưu gia đối với ta thành kiến." Tô Nghi gật đầu.

"Ngươi có ý định này là tốt rồi, châu thành không thể so với huyện thành, mặc dù mở ra tài hoa cơ hội rất nhiều, nhưng nơi này nhân tình phức tạp, hiểm trở cũng giống vậy nhiều; ta liền nghe Thứ sử đại nhân nói qua, hạng môn một vị tên là Hạng Thừa thiên tài, liền đối với ngươi có rất lớn ý kiến." Lão toàn hoàn toàn không có làm gì lắc đầu.

"À? Như thế nào như thế, hạng môn trên dưới, ta trước đây đều không cùng bất luận kẻ nào gặp mặt qua, làm sao lại có người chẳng biết tại sao đối với ta có ý kiến rồi hả?" Tô Nghi cảm thấy thập phần giật mình.

Lão toàn diện sắc cổ quái, nói: "Nghe nói vẫn là kia bản «Cai Hạ Ca» nguyên nhân."

"Mời đại nhân công khai." Tô Nghi chấp tay, thành tâm cầu vấn.

"Thứ sử đại nhân không nói với ngươi, sợ cho ngươi có dư thừa lo lắng, ta nguyên bản cũng không có ý định nói, chỉ là ngươi ngày mai nhập học sau chịu chắc chắn sẽ gặp được Hạng Thừa, ta nghĩ tới nghĩ lui, vẫn cảm thấy cho ngươi sớm chuẩn bị tâm lý thật tốt tốt nhất." Lão toàn lại uống một hớp trà, nói, "Ngươi khẳng định cũng nghe Thứ sử đại nhân nói qua, này bản «Cai Hạ Ca» chỉ có hạng môn đứng đầu thiên tài đứng đầu tài năng mượn xem,

lúc dài ít thì một tháng, nhiều thì một năm; mà Hạng Thừa thật vất vả lấy được một tháng mượn xem cơ hội, còn không có đọc lên hai ngày, liền bị môn chủ trưng dụng, rơi xuống trong tay người."

Tô Nghi á khẩu không trả lời được, cảm thấy thập phần không nói gì.

"Chuyện này. . . Nghe Thứ sử đại nhân nói, đem « Cai Hạ Ca » mượn ta một tháng, là hạng môn chủ cùng các trưởng lão chung nhau quyết định, vô luận như thế nào không thể trách đến trên đầu ta chứ?" Tô Nghi bất đắc dĩ nói.

"Chuyện này ai cũng biết, Hạng Thừa phòng chừng cũng biết, ta đoán hẳn chỉ là không phục mà thôi; Hạng môn chủ đã bồi thường qua hẳn, nhưng « Cai Hạ Ca » mượn xem quyền há là bình thường tài vật có thể đổi lấy? Đừng nói là hạng môn người trong rồi, ngay cả ta người ngoài này đều đối với hẳn thêm thưởng không ngớt; vì vậy, ngày mai người nhập học về sau, sợ rằng không thiếu được phải đổi mặt Hạng Thừa khiêu chiến, hẳn chính là tập trung tinh thần muốn buộc người đem « Cai Hạ Ca » chấp tay nhường ra."

"Ta ngược lại không bằng trực tiếp đem « Cai Hạ Ca » nhường cho hẳn, dàn xếp ổn thỏa, cái này lại như thế nào?" Tô Nghi dò xét tính hỏi.

"Có thể là có thể, nhưng người nếu là giao ra, khả năng cũng chưa có lần thứ hai mượn xem quyền rồi, người cam tâm?"

Bạn đang đọc truyện *Binh Pháp Đại Thánh Convert* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 148: Tướng môn chèn ép

"Không cam lòng." Tô Nghi lắc đầu.

Lão toàn nở nụ cười.

"Bất quá người cũng không cần lo lắng quá nhiều, hạng môn trên dưới quang minh lỗi lạc, cùng Nhiệm Mẫn, Quan Vũ thế gia giống nhau, là dũng cảm chiến phái đại biểu; Hạng Thừa từ nhỏ đã tiếp nhận tướng môn hun đúc, dũng cảm chiến tư tưởng đã thâm căn cố đế, khiêu chiến sẽ có, nhưng sẽ không đối với người đùa bỡn gì đó âm chiêu, cũng sẽ không có hại người chỉ tâm, ngược lại người muốn cẩn thận Hàn Tín thế gia người."

"Ta lại trêu chọc đến Hàn môn rồi?" Tô Nghi tròn mắt nhìn tròn mắt.

Lão toàn diện sắc càng là cổ quái không gì sánh được.

"Ai, người cũng biết, Hàn hạng hai nhà như nước với lửa, có thể nói, đã đến địch nhân bằng hữu chính là địch nhân trình độ; mà người ngày đó tại thi huyện trung viết xuống « lập chí » một thơ, đầy đủ biểu đạt đối với Hạng Vũ kính trọng chí tình, vì vậy liền bị Hàn gia đánh lên địch nhân dấu hiệu."

Tô Nghi chỉ cảm thấy cái trán có mồ hôi lạnh chảy xuống.

"Cũng không đến nỗi đi, bọn họ chẳng lẽ không biết, ta lúc trước cùng hạng môn chưa bao giờ có gặp nhau?" Tô Nghi nhún vai.

"Người thế hệ trước biết phân tặc, biết sách biết lễ, ngược lại không đến nỗi làm khó dễ người, một ít lý trí người cũng sẽ bảo trì giấu nhìn thái độ, chỉ có những thứ kia không trải qua thói đời, xung động người tuổi trẻ sẽ gạt bỏ người, nhưng Hàn môn là đại thế gia, địa vị cùng kích thước tại đại lục cũng có thể xếp hàng trước 10, nhân lực vật lực cực kỳ rộng lớn, môn đồ trải rộng thiên hạ, coi như coi là kẻ thù người chỉ là những người tuổi trẻ này, chỉ sợ cũng đã đủ người chịu rồi; hơn nữa Hàn gia là mưu chiến phái, những thứ này Hàn môn con em trẻ tuổi rất có thể đối với người đùa bỡn một ít tiểu kế mưu, dùng cái này để chèn ép người." Lão toàn trong mắt mơ hồ có chút vẻ buồn rầu, nói xong còn khề thờ dài một tiếng.

"Ta thật đúng là tiền đồ đa sự, nhưng bọn hắn cũng không đến nỗi bởi vì này điểm thù oán tự đánh đề ta chứ?" Tô Nghi nheo mắt.

"Này cũng không nhất định, tướng môn trong con em tức giận có thể phần lớn là, mặc dù bình thường sẽ phải chịu môn quy trói buộc, biểu hiện rất quy củ, nhưng sau lưng không chừng sẽ tạo ra chuyện gì nữa; người còn muốn nhớ, những thứ này tướng môn thế gia bình thường coi trọng nhất một lòng đoàn kết, nội bộ cơ hồ là một khối thiết bản, người gỗ này thiết bản một đầu, một đầu khác khẳng định cũng sẽ chấn động, Hàn môn con em trẻ tuổi chèn ép người, nếu không phải nguy hiểm người thân thể an toàn mà nói, vậy thì có thể nhịn được thì nhịn."

"Ừ, nhỏ không nhịn sẽ loạn mưu lớn, tiểu sinh rõ ràng." Tô Nghi gật đầu, lại cảm thấy tâm tình có chút buồn bực.

"Người rõ ràng là tốt rồi, châu thành nước rất sâu, có cừu oán không chỉ là Hàn hạng hai nhà, rất nhiều danh môn vọng tộc cũng nhiều có cừu oán, chỉ bất quá Mạn Tộc đại quân áp cảnh, bọn họ sẽ không dễ dàng bùng nổ ân oán, nhưng trong tối mình tranh ám đấu không đếm xuể, người muốn thời

khắc cẩn thận, chớ có đi nhầm vào vũng bùn."

Tô Nghi gật đầu đáp dạ, trong lòng lặng lẽ tính toán ngày sau dự định.

"Thật ra thì a, Cừu Viện Sự thật phần thưởng thức người, người tại châu thành gặp phải ừy khuất gì, hẳn nhất định sẽ truy cứu tới cùng, ngược lại cũng đừng lo quá nhiều, làm tốt chính mình bốn phần liền có thể, chỉ cần người không đi chủ động dẫn đến người khác, cũng sẽ không bị người nắm cán; chờ người đến thánh tử học, đến ngoại giới, kinh thành, người sẽ phát hiện, ngoại giới phân tranh so với châu thành có thể nói chỉ có hơn chứ không kém, tỷ như Gia Cát cùng Tư Mã thế gia, Tôn Tẫn cùng Bàng Quyên thế gia chờ một chút, hoặc nhiều hoặc ít đều có tướng môn ân oán, mà Chư Tử Bách Gia ở giữa thậm chí còn có Thánh Đạo tranh, hào kiệt phi tướng nói ngã xuống liền ngã xuống, càng là thảm thiết; còn có Man Tộc phương diện. . ."

Tô Nghi lặng lẽ nghe lão hoàn toàn đứng châu thành dân tình phong tục, nhân mạch quan hệ, trừ danh phong cảnh giới thiệu, tình cờ còn có thể nói tới Đông Hải Doanh Châu cùng bắc ngạn Man Tộc, bởi vì Nam Từ Châu là tiền tuyến trọng trấn, đối với đông, bắc hai bên thế cục rất là nhạy cảm.

Lão toàn dặn dò rất nhiều, nói rất nhiều chủ ý sự hạng, Tô Nghi từng cái ghi nhớ.

Hai người một mực hàn huyên tới giờ tý trái phải, lúc này mới kết thúc đối thoại, Tô Nghi đứng dậy cáo từ, kêu Tô Thi Nhi cùng về nhà.

Ngã xuống giường, Tô Nghi tâm trạng như bay, trần trọc trở mình khó mà ngủ, chỉ đành phải ngồi dậy, một mực đọc sách đến ban đêm hơn một giờ, lúc này mới mới chìm vào giấc ngủ.

"Vô luận gì đó khiếu chiến, chèn ép, vì an tâm học tập ta cũng sẽ nhẫn, nhưng nếu là bọn họ thật không biết hạ thủ nặng nhẹ, ta Tô Nghi coi như là ngọc đá cùng vỡ, cũng phải nhường bọn họ biết rõ ta không phải dễ bóp trái hồng mềm." Trước khi ngủ, Tô Nghi trong lòng né qua cái ý nghĩ này.

Ngày thứ hai trời vừa mới sáng, buổi sáng chừng sáu giờ, Giang Du cùng Ngô Hạp hai người cũng đã chờ ở ngoài cửa rồi, hai người đều người mặc võ sinh phục, công lấy sau lưng sách hòm, thắt lưng treo bội kiếm, một cổ học sinh khí chất lộ ra không bỏ sót.

Tô Nghi cùng hai người trao đổi một hồi tại Nam Từ Châu nghe thấy, sau đó Giang Du bắt đầu giới thiệu Bình Phong Đại Lục học viện thể chế.

Bình học viện chia làm mấy cái cấp bậc, cung cấp môn đồng học tập gọi là học võ lòng viện, cung cấp võ sinh học tập lại xưng làm quận học viện, danh như ý nghĩa chính là chỉ tại quận thành trở lên thiết lập bình học viện, lên bỏ tới là châu học viện, Kinh học viện cùng thánh tử học.

Theo học võ lòng viện đến Kinh học viện, phân biệt đối ứng môn đồng đến người đi đường chương trình học, tới Vũ Sĩ cấp bậc, chỉ có đứng đầu nhất nhóm người kia mới có thể đi vào thánh tử học, Tô Nghi suy nghĩ một chút, không sai biệt lắm hãy cùng hẳn kiếp trước tiểu học, trung học đệ nhất cấp, cao trung, đại học cùng viện nghiên cứu không sai biệt lắm, chỉ là cổ đại chú trọng tùy theo tài năng tới đâu mà dạy, có thần đồng mười mấy tuổi sẽ đi Kinh học viện học tập, mà có thiên tư ngu độn người thậm chí đến già rồi vẫn còn đang học học võ lòng, ngay cả cùng gian trong học viện cũng chia chín mười dặm, phi thường linh hoạt, cạnh tranh cũng thật phần kịch liệt.

Bởi vì Tô Nghi không có lên qua quận học viện, Giang Du có tư thực học tập kinh nghiệm, liền một năm một mười binh tướng bên trong học viện cần thiết phải chú ý sự tình nghiêng số nói lên, Tô Nghi nghe một chút, loại trừ nhiều hơn chín mười dặm thăng bỏ pháp ngoài ra, cảm giác cùng học võ lòng viện cũng không kém, vì vậy liền yên lòng.

Lại qua chén trà thời gian sau, Hạng Tông Lưu thủ hạ Vương Sách lại đến, cùng Tô Nghi đoàn người cùng nhau lên Ngô Hạp xe ngựa.

Ở trên đường, Vương Sách lại càng thâm nhập nói rồi nói quận học viện quy củ.

"Thứ sử đại nhân đã đưa lên rồi ba người các người tên, quận học viện đã đem các người ghi lại ở sách, bởi vì các người ba người học tập độ tiến triển đều không khác mấy, đến học viện sau đó, các người sẽ trực tiếp tiến vào bên trong bỏ học tập. Bên trong bỏ chương trình học đã bao hàm sở hữu Viện thí hạng mục, đủ để cho các người phụ lục rồi, thật sự nói, lên bỏ cũng chỉ là nhiều hơn quân tử Lục Nghệ chương trình học mà thôi, có thể đi vào thi vào, không vào được cũng không nên cưỡng cầu." Vương Sách lại không rõ chi tiết dặn dò.

Tô Nghi ba người gật gật đầu.

Ngựa xe chạy nửa khắc đồng hồ trái phải, Ngô Hạp phu xe thuận mới nói: "Thiếu gia, đến quận cửa học viện rồi."

"Được."

Mọi người rồi rít xuống xe, trên lưng sách hòm, sửa sang lại áo mũ.

Tô Nghi liếc mắt liền thấy quận cửa học viện 2 bức đôi liễn: Bảo kiếm phong tông ma lệ xuất, mai hoa hương tự khổ hàn lai, chính là Tô Nghi lúc trước tại Lăng Đình Thôn, cùng học võ lòng viện bạn cùng trường cáo biệt lúc, viết xuống chuyên tâm đôi liễn, giờ phút này thấy, nhớ lại học võ lòng viện một màn kia, thổn thức không ngớt.

"Tô mười trù, ta đây nghe nói này đôi liễn là người ở quê hương sở làm, bởi vì ám hợp binh gia Thánh Đạo mà dẫn động Khí Thế Kỳ Quan, có phải là thật hay không chuyện?" Ngô Hạp đi tới trước, hỏi.

Tô Nghi gật đầu mà cười, chính muốn nói cái gì, lại thấy đến quận học viện đóng chặt đại môn từ từ còi mở, từ đó đi ra một vị khí vũ hiên ngang người trung niên tới.

"Từ học chính." Vương Sách lại lên tiếng chào hỏi, đi lên phía trước, đem một phong tiền cử sách giao cho hắn.

Học chính chính là tương tự với Tô Nghi kiếp trước trong trường học, thầy tổng giám thị giống nhau thân phận.

Chỉ thấy từ học chính mở ra phong thư, liếc mấy cái, đột nhiên hai tròng mắt sáng lên, sau đó nhìn về phía Tô Nghi ba người, ánh mắt dao động, cuối cùng như ngừng lại Tô Nghi trên người.

"Vị này chính là tô mười trù Tô đại nhân?" Từ học chính tới đón, trang trọng chấp tay, ha ha cười nói.

Tô Nghi trợn trắng mắt, lúc này mới nhớ tới chính mình chính là triều đình tứ phong theo ngũ phẩm huyện nam, mà quận học viện học chính quan giai bất quá theo cửu phẩm, thấy hắn tự nhiên muốn miệng hô đại nhân.

"Từ học chính khách khí, tiểu sinh bên ngoài là huyện nam, ở trong học viện chỉ là một tên học sinh, xin mời dùng tên để gọi tiểu sinh đi." Tô Nghi cũng đáp lễ lại.

Từ học chính gật đầu một cái, lại khách sáo một phen đi qua, mang ba người vào học viện, Vương Sách lại một mình rời đi.

Quận học viện lớn vô cùng, chiếm diện tích so với Lăng Đình Thôn học vỡ lòng viện lớn hơn không chỉ mấy chục lần, chia làm khu làm việc, học tập khu chờ một chút, phòng ăn, giáo trường, nhà trọ cũng đầy đủ mọi thứ, nội bộ thậm chí còn bố trí núi giả cái ao cùng cây liễu hoa sen, thập phần thà Tĩnh Nhã đến, thanh tịnh và đẹp để hoàn cảnh vô cùng thích hợp học tập.

Từ học chính mang theo ba người hành lang xuyên cầu, Tô Nghi đi trong chốc lát, đánh giá cảnh vật chung quanh, trong đầu nghĩ về sau nhất định phải nhiều đi một chút, làm quen một chút bên trong viện cấu tạo, nếu không nhất định sẽ lạc đường.

"Học tập khu vị xử chỗ sâu nhất u tĩnh chi địa, lên bờ, bên trong bờ cùng bên ngoài bờ có mười trai, mỗi trai khoảng ba mươi người, ba người các người bị an bài vào bên trong bờ thứ năm trai; nơi này phần lớn đều là vùng này học sinh, cũng có một chút người ngoại địa, nhưng sẽ không ảnh hưởng trao đổi; tháng sau chính là Viện thí, thi đậu sau đó liền có thể theo quận học viện tốt nghiệp, đến lúc đó nhất định sẽ có phân biệt lúc, các người chuẩn bị tâm lý thật tốt là được."

Ba người gật đầu một cái, Tô Nghi nghĩ đến "Trai" chính là lớp học, trai dài cùng trai dự chính là trưởng lớp cùng phó trưởng lớp.

Mọi người đi qua mấy đạo cửa viện, vòng qua một chỗ núi giả, đi tới một gian sân công hình vòm trước ngừng lại, Tô Nghi giương mắt vừa nhìn, môn biển thượng thư kiểm mai trai ba chữ.

"Nơi này chính là bên trong bờ thứ năm trai, ta để cho trai mọc ra. . . Ừ không cần, đã có người đến nghênh đón các người." Từ học chính nhìn về phía bên trong viện.

Tô Nghi cũng men theo hắn tầm mắt nhìn lại, chỉ thấy dài rộng các chùng mười trượng trong sân tọa lạc một gian không lớn không nhỏ học trai, ngoài nhà có cây có đình có ao nước nhỏ, một phen rất khác biệt cảnh tượng, tiến vào trong sân, như lên xuân đài.

Học trai trước cửa, có hai mươi mấy người chính đứng ở đây, rướn cổ lên hướng cửa viện vọng, thật giống như trông mòn con mắt.

"Sáng nay tiên sinh nói, Tô Di Thiên sẽ tiến vào chúng ta kiểm mai trai đi học, vì sao đến bây giờ còn không có tới?" Rất nhiều người lầm bầm, trong lòng thập phần nóng nảy.

Tô Nghi ngằm trộm nghe gấp sắc mặt cổ quái, liền từ từ học chính, cùng hai người khác vừa đi vào trong sân, lập tức đưa tới mọi người hô to.

"Là Tô Di Thiên!" Có vị học sinh kinh ngạc vui mừng chỉ Tô Nghi.

"Ho khan một cái, gấp qua các vị, về sau chúng ta chính là bạn cùng trường rồi." Tô Nghi thi lễ một cái, Giang Du Ngô Hạp hai người cũng làm theo.

Tất cả mọi người ồn ào một tiếng đi tới trước, đem Tô Nghi ba người vây lại, mồm năm miệng mười nói:

"Oa! Là sống miễn cưỡng Tô Di Thiên!"

"Nói nhảm, chẳng lẽ còn có thể là không chết được, người này miệng xui xẻo!"

Bạn đang đọc truyện *Binh Pháp Đại Thánh Convert* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

# Chương 149: Tan học ngăn cửa ?

"Tô Di Thiên , ta thích người viết câu kia bảo kiếm phong tông ma lệ xuất , mai hoa hương tự khổ hàn lai , vừa vặn nơi này là kiếm mai trai , ở nơi này học tập tuyệt đối là một loại duyên phận a!" Một vị mười mấy tuổi thiếu niên kích động khoa tay múa chân.

"Người tại thi huyện làm kia đầu « lập chí », ta trực tiếp viết xuống treo ở đầu giường , ngày đêm tụng đọc , nhắc nhở chính mình chớ có quên lúc ban đầu chí hướng."

"Kia hai đầu mời rượu tài thơ ca kêu kinh điển a , cha ta mỗi lần uống rượu cũng sẽ hô to một câu bồ đào rượu ngon chén dạ quang , hôm nay có rượu hôm nay say . . ."

"« Long thành phi tướng » đã bị chọn vào chúng ta quận học viện tất đọc thơ một trong , hắc hắc , thật không hổ là Tô Di Thiên , người đêm trước cứu thể anh tì , chúng ta đều nhìn rõ rõ ràng ràng."

...

Mọi người mồm năm miệng mười phát biểu chính mình cảm tưởng , trong lời nói tràn đầy một cổ chấm dứt mộ mùi vị , thái độ cuồng nhiệt đến còn kém không có nhào lên , xé Tô Nghi quần áo thu vật kỷ niệm rồi.

Cơ hồ bị mọi người quên mất Giang Du cùng Ngô Hạp hai người hai mắt nhìn nhau một cái , lẫn nhau đều nhìn thấy đối phương đồng trong con người về bất đắc dĩ , cùng với một màn kia nhân nhậ tị hảo.

Tô Nghi cái này tiếp theo cái kia trả lời , lại hoàn toàn ứng phó không được , trên trán đã xông ra mồ hôi lấm tấm , trong lòng cảm thấy bất đắc dĩ.

Lúc này , cuối cùng có người không giúp.

"Được rồi , các người để cho Tô Di Thiên quấy nhiễu , đều yên lặng một chút."

Mọi người sau lưng truyền tới một đạo nhu hòa thanh âm , thật giống như dịu dàng mà trạch , khiến người không tự chủ được tin phục , toàn trường tiếng nghị luận nhất thời tắt.

Tô Nghi quay đầu nhìn lại , chỉ thấy hai vị nho nhã thanh niên nhẹ nhàng đi tới , hướng hắn chấp tay.

"Tô Di Thiên , nghe đại danh đã lâu , tại hạ là kiếm mai trai trai dài , Ninh Thái Tuyên."

"Tại hạ trai dụ bảo đảm tốt , gặp qua Tô Di Thiên." Một vị khác phấn khởi phong phát thanh niên cũng chấp tay tự giới thiệu mình.

"Ninh huynh , bảo đảm huynh." Tô Nghi cũng nhất nhất đáp lễ.

Những người khác cũng đề xuống cuồng nhiệt tâm tình , xếp đặt tư thái hướng Tô Nghi ba người tự giới thiệu mình , nhân tiện vẫn không quên tán gẫu mấy câu.

Tô Nghi cảm thụ tại chỗ bầu không khí , sinh lòng cảm khái , những học sinh này môn phần lớn đều là trên dưới hai mươi tuổi người tuổi trẻ , nhưng là có mấy cái hơn ba mươi tuổi lớn tuổi người , ngôn ngữ thập phần chân thành , người người đều phi tâm tướng trả , bởi vì có thể làm quen hắn mà từ trong thâm tâm cảm thấy cao hứng.

Nơi này hoàn toàn không có ngoại giới lực đục với nhau bầu không khí , để cho Tô Nghi tâm cảnh hơi cảm thấy buông lỏng.

Chờ đến mọi người tự giới thiệu mình không sai biệt lắm , có một vị mặc lấy người đi đường cấp bậc phục người trung niên theo trong nhà đi ra , rất nhiều học sinh gọi hắn "Ân tiên sinh".

Tô Nghi vừa nhìn trung niên nhân này mũi ưng , thẩm nghĩ thật là người cũng như tên , vì vậy cũng cung cung kính kính hướng hắn chấp tay.

"Ân tiên sinh , tiểu sinh Tô Nghi , sau này xin chỉ giáo nhiều hơn."

Giang Du cùng Ngô Hạp hai người cũng theo đó chấp tay , Ân tiên sinh gật đầu một cái , sắc mặt hiền hòa.

"Ừ, trẻ con là dễ dạy! Tại chỗ chur vị theo buổi sáng một mực chờ đợi các người , sợ là bức bối đã lâu , bất quá các người hay là chờ đến giờ học sau đó mới trò chuyện , hiện tại trước ——"

Ân tiên sinh lời còn chưa nói hết , liền nghe kiếm mai trai bên ngoài viện truyền đến một tiếng hét lớn.

"Tô Nghi đã tới ? !"

Tô Nghi thẩm nghĩ đây tốt cùng là người nào , như thế hỏa khí lớn như vậy ?

Những người khác cũng đều theo tiếng kêu nhìn lại , chỉ thấy một đám người khí thế hung hăng ngăn chặn cửa viện , lên trước một vị thật cao gầy teo

thanh niên khoanh tay , chậm rãi quét nhìn mọi người , cuối cùng dừng ở Tô Nghi trên người.

"Người chính là Tô Nghi ?" Thanh niên kia nhú mày.

"Chính là tại hạ , vị nhân huynh này là ?" Tô Nghi chấp tay hỏi.

"Hạng Thừa , người sẽ không chưa nghe nói qua ta."

Tô Nghi nhường mày một cái , xác thực , hẳn là tại đêm qua nghe Hạng Thứ sử nói qua hần danh hiệu , chỉ bất quá cũng không phải là cái gì chuyện tốt.

Sợ rằng người sau là tới đòi hỏi « Cai Hạ Ca », nhưng Tô Nghi không có khả năng nhường cho hắn.

Cái khác học sinh tựa hồ cũng nhận biết Hạng Thừa , Ninh Thái Tuyền cùng bảo đảm tốt sắc mặt nổi bật khó coi , coi như kiếm mai trai đại biểu , Tô Nghi vừa vào học liền bị người hô to tên , trên mặt bọn họ cũng không quang.

"Hạng huynh , người này đến tìm Tô Di Thiên vì chuyện gì ?" Ninh Thái Tuyền quặm mắt lại , hỏi.

"Vật hái tuyền a , ta lần này không phải tới tìm người." Hạng Thừa một bộ đối với Ninh Thái Tuyền không mấy hăng hái đáng vẻ , quay đầu vừa nhìn về phía Tô Nghi , nói , "Tô Nghi , buổi chiều thả đường sau , ta tại Võ giáo tràng chờ người , người không đến , ngày mai ta tìm tới nhà người đi."

Mọi người nổi trận lôi đình , đều cho là đây là Hạng Thừa uy hiếp.

Tô Nghi sắc mặt cổ quái , đây là muốn tan học lấp kín cửa trường ?

"Đủ rồi , Hạng Thừa , nơi này chính là thánh hiền dưới chân , chú ý người lời nói!" Ân tiên sinh phát tay áo quát lên.

Hạng Thừa lập tức rụt cổ lại , nói "Hắc hắc , Ân tiên sinh , ngài cũng biết ta tính khí , ta liền muốn theo Tô Nghi trên người muốn một thứ mà thôi , quang minh chính đại , tuyệt không gây sự."

Hạng Thừa dứt lời , vừa liếc nhìn Tô Nghi , trong mắt khiêu khích ý mưòi phần , sau đó dẫn người rời đi.

Cái khác trai viện một ít học sinh ngó dáo dác nhìn về bên này , kiếm mai trai các học sinh tất cả đều sắc mặt không vui.

"Hừ , cái này phách lối gia hỏa , bình thường diều võ dương oai đã quen , bây giờ lại khi dễ đến Tô Di Thiên trên đầu , đem chúng ta kiếm mai trai người không tồn tại ?"

"Nếu không phải hắn xuất từ tướng môn thế gia , ta khẳng định phải cho hắn đẹp mặt."

Vài tên học sinh rồi rít lên án Hạng Thừa , Tô Nghi như có điều suy nghĩ , Ninh Thái Tuyền lắc đầu bất đắc dĩ.

"Các người đều tỉnh táo điểm . . Đúng rồi , Tô Di Thiên , người và Hạng Thừa chẳng lẽ là có cái gì ân oán ?" Ninh Thái Tuyền nhìn về phía Tô Nghi.

"Chỉ là một chút chuyện nhỏ , ta lẽ ra có thể một mình giải quyết , ngày hôm trước tại quân tử hội lên . ."

Vì vậy Tô Nghi đem Cai Hạ Ca tranh chấp nói một lần , Nam Từ Châu ngay tại hạng môn dưới chân , hẳn ngược lại cũng không sợ tiết lộ « Cai Hạ Ca » chỗ ở.

"Thì ra là như vậy , vậy người sau này có thể có ứng phó , « Cai Hạ Ca » quý giá như thế , người tuyệt đối không thể để cho ra ngoài , thế nhưng Hạng Thừa cũng không phải hạng dễ nhằn , hẳn nếu quyết tâm muốn đòi lại này vẫn , tự không khả năng từ bỏ ý đồ; mặc dù hẳn sẽ không đùa bỡn gì đó âm chiêu , nhưng người cũng phải làm tốt vẹn toàn chuẩn bị , biện pháp tốt nhất là tận lực tránh hắn , chờ một tháng trôi qua rồi , tự nhiên gió êm sóng lặng." Ninh Thái Tuyền dặn dò.

"Tự sợ tránh tới tránh đi , sẽ tránh ra thù oán tới." Tô Nghi phát ra một tiếng thờ dài , lại hỏi , "Hạng Thừa là dạng gì người ?"

"Thẳng tính , là ta tại học võ lòng viện bạn cùng trường." Ninh Thái Tuyền nói , "Hắn không có thủ đoạn gì , làm việc từ trước đến giờ mạnh mẽ đâm tới , không lòng vòng quanh co , nhưng này vừa vặn cũng là hần lợi hại địa phương. Lục Nghệ cửu thuật , hắn học được một lần , rất nhiều nghệ thuật đều đạt tới một cảnh , ngoài ra , luận văn thao vũ lược , hắn cũng là quận bên trong học viện người xuất sắc , không bằng bất kỳ thủ đoạn nào , liền ý vào hắn có thể chịu đựng khắp nơi tỷ thí , hoành hành học viện , tại là công nhận khóa này Viện thí thủ khoa có lợi nhất tranh đoạt người một trong."

Án kiện đầu là thi huyện số một , mà thủ khoa chính là Viện thí số một , người sau phân lượng nặng hơn rất nhiều.

"Tạ Ninh huynh nhắc nhở , ta nhất định chuẩn bị sẵn sàng." Tô Nghi gật đầu.

"Ta ngược lại cảm thấy người ngược lại không cần quá mức kiêng kỵ Hạng Thừa , hắn mặc dù mỗi cứ diều võ dương oai , nhưng là không có gì tiếng xấu , hẳn nếu là khiêu chiến người , người thua , cũng chỉ là giao ra « Cai Hạ Ca » mà thôi , sẽ không thụ đến thân thể con người đả kích." Bảo đảm tốt chen miệng nói , "Chẳng qua là ta còn nghe nói Hần môn cũng đem người liệt vào địch nhân , lúc này mới người đứng đầu hẳn là cẩn thận mới , quận bên trong học viện thi có rất nhiều Hần người trong môn , trẻ tuổi nóng tính , một lòng liền muốn tại trường bồi trước mặt phô trương lăng lợ , không chừng như thế gây khó khăn người."

Rất nhiều người cũng ríu rít phát biểu chính mình nhận xét, Tô Nghi nghe rất nhiều, cảm thụ các bạn cùng học chân thành, trong lòng được cảm động.

Nói trong chốc lát, Ân tiên sinh nhẹ nhàng một ho khan, mọi người ríu rít ngăn cản nói xong tiếng nói, lúc này mới trở về nhà giờ học.

Bên trong nhà là tiêu chuẩn học đường bộ dáng, tràn đầy thư hương mùi; trên đất trải chiếu và nệm, người người ngồi trên chiếu, Tô Nghi ngồi vào hàng thứ hai, bên trái là Giang Du cùng Ngô Hạp, bên phải là Ninh Thái Tuyền.

Lớp này giảng đến thư sách tổng kết bộ phận, cùng Quý Huyện lệnh trường học phương pháp không sai biệt lắm, Tô Nghi rất nhanh thì thích ứng.

Bởi vì lo lắng Tô Nghi ba người theo không kịp chương trình học, Ân tiên sinh đang giảng giải tổng kết muốn phải lúc, còn thỉnh thoảng đối với ba người tiến hành đặt câu hỏi; Tô Nghi đã sớm tại Quý Huyện lệnh dưới sự dạy dỗ quen thuộc thư sách sở hữu bước, chỉ kém còn chưa bắt đầu chân chính viết thư sách rồi, vì vậy đối đáp trôi chảy, tạm thời học tập; mà Giang Du cùng Ngô Hạp hai người cũng ở đây tự thực học qua chừng một năm, đã sớm đem thư sách thuộc nằm lòng, so với Tô Nghi thuần thục trình độ chỉ cao chứ không thấp hơn.

Tô Nghi ba người mới từ huyện thành đến, kiếm mai trai các học sinh một mới đầu còn lo lắng bọn họ theo không kịp chương trình học, giờ phút này thấy vậy nhưng là thờ phào nhẹ nhõm, cũng không keo kiệt tán dương lời nói.

Một bài giảng theo 9h sáng nói nhiều đến mười hai giờ trái phải, Ân tiên sinh lúc này mới tuyên bố tan lớp.

Bởi vì buổi trưa một điểm còn có một bài giảng, buổi trưa một giờ là mọi người giờ ăn cơm.

"Học viện này thật lớn, ta lo lắng ba người các người sẽ lạc đường, chẳng bằng để cho chúng ta mang người đi dạo một vòng bên trong viện, thuận tiện đi ăn bỏ ăn cơm trưa." Bên cạnh Ninh Thái Tuyền nói.

"Được."

Tô Nghi gật đầu, cùng các vị bạn cùng trường cùng đi ra môn, đại gia một bên hướng ăn bỏ đi tới, một bên vây quanh Tô Nghi hỏi lung tung này kia.

"Tô Di Thiên, nghe nói con trai của người lúc nghèo khó, nhưng vẫn là lấy được rồi song thập trù, đến tốt cùng là như thế đọc sách à?"

"Ngày đó « tự tiêu sấu » lộ ra chân tình, linh cảm đến từ nơi nào?"

"Trước vài đêm người dẫn động vạn trượng Khí Thế Kỳ Quan, mới có Tô Di Thiên cái danh hiệu này, cái kia người là tâm tình gì?"

Theo Tô Nghi lúc đó trải qua, đến gần đây lấy được thành tựu, các bạn cùng học cơ hồ là không chỗ nào không hỏi, Giang Du cùng Ngô Hạp hai người cũng cảm thấy hết sức tò mò.

Nhận được bức này dễ dàng bầu không khí ảnh hưởng, Tô Nghi cũng rộng mở lòng dạ, loại trừ một ít nhạy cảm vấn đề ngoài ra, hỏi gì đáp nấy.

Mặc dù rất nhiều người đều hoặc nhiều hoặc ít nghe nói qua Tô Nghi bình sinh, nhưng giờ phút này trải qua Tô Nghi chính miệng giảng thuật, càng thêm khắc sâu hiểu được hần khắc khổ cố gắng, ríu rít than thở: Thiên tài không đáng sợ, đáng sợ là thiên tài so với người khác còn cố gắng.

Mọi người tới ăn bỏ.

Ăn bỏ rất lớn, đủ để chứa hơn ngàn người, cho dù giờ phút này tụ tập mấy trăm người, cũng vẫn lộ ra trống rỗng.

Tô Nghi vừa vào cửa, rất nhiều học sinh lập tức dừng lại chiếc đũa, hiếu kỳ trông lại, châu đầu ghé tai.

Tô Nghi ba người tại Ninh Thái Tuyền dưới sự hướng dẫn, đi tới lệch nội bộ bàn dài trước mặt ngồi xuống, ở nơi này mấy chục bước trên đường, "Tô Di Thiên", "Tô mười trù" từ này, hần nghe không dưới một trăm lần.

Hạng Thừa ở trên cao bỏ khu vực xó xỉnh ngồi lấy ăn cơm, giương mắt vừa nhìn Tô Nghi, cũng không lên tiếng, tự nhiên ăn.

Một cái khác xó xỉnh, mấy cái lên bỏ học sinh nhìn Tô Nghi, có người thần sắc như thường, có người mắt lộ ra hung quang, sau đó thập phần ăn ý mà đứng lên, hướng Tô Nghi chỗ ở phương hướng đi tới.

...

Bạn đang đọc truyện *Binh Pháp Đại Thánh Convert* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 150: Ta ra hai cái câu đối

Tô Nghi trên bàn đã dựa theo học số bày dọn thức ăn, tất cả mọi người đều là cơm trắng, củ cải canh cộng thêm một bàn thịt xào cùng một bàn rau xanh, thập phần giản dị, nhưng hẳn sẽ không để ý thức ăn, cầm đũa lên liền ăn.

Còn không có ăn mấy miếng, thì có ba người qua tới hỏi sau.

Cầm đầu một vị hơn hai mươi tuổi thanh niên hào hoa phong nhã, tiêu sái ung dung hướng Tô Nghi chấp tay.

"Xin hỏi vị này chính là Tô Di Thiên?"

Tô Nghi giương mắt vừa nhìn ba người, sững sốt một chút, bởi vì ở nơi này thanh niên sau lưng vậy mà đi theo Hàn Nhạc Sơn, liền đoán được ba người này chỉ sợ sẽ là Hàn gia đệ tử.

Hàn Nhạc Sơn chính là lúc trước đồng loạt cùng Tô Nghi leo Trích Tinh Các Hàn môn thiên tài, chỉ bất quá, hẳn rất có thể đã không nhớ Tô Nghi rồi; trừ cái tên hai người ngoài ra, có một vị khác mười lăm mười sáu tuổi thiếu niên ở sau thân thể hẳn, chỉ là hẳn nhìn về phía Tô Nghi ánh mắt cũng không thân thiện.

Mọi người thấy thanh niên cầm đầu, rồi rít đứng dậy chấp tay.

"Tu trúc huynh."

Rất nhiều kiếm mai trai học sinh cùng kêu lên chào hỏi, cũng không giống như đối đãi Hạng Thừa như vậy không khách khí, Hàn Tu Trúc cũng mỉm cười, từng cái đáp lễ.

Tô Nghi suy đoán người này khả năng rất có hi vọng của mọi người, vì vậy cũng đứng dậy đáp lễ, hỏi: "Chính là tại hạ Tô Nghi, vị huynh đài này có gì chỉ giáo?"

"Tại hạ Hàn Tu Trúc, Tô Di Thiên lễ độ, chỉ giáo ngược lại không có, chính là tới cùng người nói lời xin lỗi." Hàn Tu Trúc lắc đầu cười khổ.

"Nói xin lỗi?" Tô Nghi nhũn mày.

"Tại hạ biết rõ Hàn môn căm thù Tô Di Thiên lời đồn đãi ở trong học viện truyền nhón nháo, lo lắng người chịu ảnh hưởng này, vì vậy chuyên tới để bồi cái không phải, thuận tiện làm sáng tỏ một hồi hiểu lầm." Hàn Tu Trúc nói.

Tô Nghi nhìn trái phải đi, thấy kiếm mai trai rất nhiều bạn cùng trường đều mặt mỉm cười, vì vậy cũng thoáng yên tâm trung phòng bị.

"Tu trúc huynh là nghĩ nói, Hàn môn căm thù tại hạ chỉ là hiểu lầm? Không biết các người bên trong là như thế nào nhìn ta?" Tô Nghi thành tâm hỏi.

"Ài, người ngày đó tại thi huyện viết xuống « lập chí » một thơ, truyền tới Nam Từ Châu, rất nhiều văn nhân sĩ tử đều vỗ án kêu tuyệt, ngay cả Hàn trong môn rất nhiều lão tiền bối đều không ngoại lệ, cũng sẽ không bởi vì người tán dương Tây Sở Bá Vương từ đó căm thù người; chỉ có một chút trong môn xử trí theo cảm tính người tuổi trẻ đối với cái này mang lòng ngăn cách, tại tuyên dương khắp chốn người không phải, vì vậy tạo thành rất nhiều người hiểu lầm, cho là căm thù người là toàn bộ Hàn môn; những người tuổi trẻ này, tại hạ nhất định nhiều hơn quân thú, vì vậy tới trước nhận lỗi, Tô Di Thiên, hy vọng người chớ có đối với Hàn môn ôm thành kiến."

Hàn Tu Trúc lời nói khẩn thiết, nói xong còn trình trọng cúi người, không chút nào tướng môn đệ tử uy phong cùng điệu bộ.

Tô Nghi không biết nội tình, vì vậy nhìn về phía Ninh Thái Tuyền, thấy người sau sau khi gật đầu, mới đáp lễ nói: "Tu trúc huynh thật sự quá lo lắng, tại hạ đã sớm hiểu chuyện này, cũng không có vì vậy lấy trắng để thanh, coi thường Hàn môn."

"Đã như thế liền tốt, Tiểu Song, đi lên cho Tô Di Thiên nói lời xin lỗi."

Hàn Tu Trúc đem sau lưng thiếu niên kia kéo đến rồi trước người đến, người sau bắt đắc dĩ hướng Tô Nghi chấp tay một cái, qua loa nói câu "Thật xin lỗi" sau, sầm mặt lại trở lại Hàn Tu Trúc sau lưng.

Kiếm mai trai mọi người sắc mặt như thường, chỉ có Tô Nghi thần sắc khác thường, rõ ràng đây chính là Hàn Tu Trúc trong lời nói theo như lời "Xử trí theo cảm tính người tuổi trẻ".

Bất quá Tô Nghi cũng không có để ở trong lòng.

"Tô Di Thiên, Giang huynh cùng Ngô huynh ba người này tới học tập, tại hạ coi như viện đại biểu, theo lý cho các người mở hoan nghênh hội, tới nay giờ Tuất, đại gia kết bạn đi xây muối lâu tụ họp một chút, không biết chư vị có thể hay không thương quang?" Hàn Tu Trúc mỉm cười nói.

Mọi người gật gật đầu, Tô Nghi nghe một chút, biết không có ác ý, tối đa chỉ là trao đổi một chút cảm tình, nhưng hẳn vẫn có một ít khó xử.

Hàn Tu Trúc thấy Tô Nghi làm khó biểu tình, tình tế suy nghĩ một chút, bưng tỉnh đại ngộ.

"Tô Di Thiên chẳng lẽ là không muốn xuất đầu lộ diện? Này người có thể yên tâm, xây muối lâu vị xử nơi yên tĩnh, buổi tối ta nhắc lại đi trước bao tử lâu, người xuất hiện sẽ không khiến cho xôn xao." Hàn Tu Trúc nói.

Tô Nghi lúc này mới gật đầu một cái, đáp dạ đi xuống.

Hàn Tu Trúc sau khi đi, kiếm mai trai đoàn người một lần nữa ngồi xuống lại.

"Ninh huynh, này tu trúc huynh người khiêm tốn, tại hạ cố ý làm quen, có thể hay không thông cái môn lộ?" Tô Nghi quay đầu nhìn về phía Ninh Thái Tuyền, ý tứ chính là xin hân giới thiệu một chút.

"Hắn là toàn bộ quận học viện đại biểu, cũng là hiện đảm nhiệm Hàn môn chủ tôn tử." Ninh Thái Tuyền nói, "Tu trúc huynh làm người trước sau như một, từ nhỏ liền có học có lễ nghĩa, là một chân quân tử, vì vậy người có thể rộng mở lòng dạ đi kết giao hân; bất quá, hân và Hạng Thừa giống nhau, phỏng chừng cũng sẽ là người kinh địch một trong."

"Ừ? Phương diện nào kinh địch?"

"Viện thí cùng sĩ đồ phương diện, nghe nói tu trúc huynh thiên tư không chút nào kém cõi hơn hiện nay ngũ hổ Thượng tướng đầu Lục Bất Quần, sở dĩ hơn hai mươi tuổi mới thi đậu võ sinh, là bởi vì hắn từ nhỏ đi theo ân sư học hành cực khổ, mười lăm năm sau mới rời núi, năm đó liền đánh bại châu thành sở hữu thiên tài, đoạt được án kiện đầu; nghe nói, lão sư hắn là một vị cư ngụ ở một cái tiểu thế giới, đã qua đời chủ tướng." Ninh Thái Tuyền thần thần bí bí nói.

Tô Nghi nghe vậy, khẽ gật đầu, châu thành án kiện đầu không thể so với huyện thành nhỏ nhỏ án kiện đầu, có thể lấy được như vậy thành tích, đủ để chứng minh Hàn Tu Trúc là biết bao tài hoa hơn người rồi.

Tiểu thế giới là do Nhân tộc đại năng sáng tạo một loại dị thế giới, chủ nhân của nó tại sau khi chết cũng có thể đem tâm thần bảo tồn tại bên trong tiểu thế giới, trọn đời bất hủ, Tô Nghi ban đầu ở Trích Tinh Các gặp vị kia thiên văn lão nhân, khả năng cũng là như vậy.

Như là gồm sứ Uyên Minh "Đào hoa nguyên", Gia Cát Lượng "Bát trận đồ" chờ một chút, đều là thuộc về một còn nhỏ thế giới hàng ngũ.

Mà có thể bị đại năng lấy loại hình thức này chọn làm đệ tử, có thể thấy Hàn Tu Trúc cùng người khác bất đồng, Tô Nghi tự nhiên có thể rõ ràng trong đó hàm nghĩa.

Bảo đảm tốt chậm rãi lắc đầu, bổ sung nói: "Không chỉ có như thế, Hàn môn còn tuyên bố Hàn Tu Trúc trong vòng năm năm liền có thể trung thủ khoa, hái tam nguyên, leo lên ngũ hổ Thượng tướng, thẳng đến nhậm chức Vũ An Quân, là trong môn đứng đầu toàn lực bồi dưỡng đệ tử, không ai sánh bằng; mà nguyệt đán đánh giá Hứa gia nhân cũng cho hắn đầy đủ khen, cho là hắn tài hoa đủ để lấy được những thứ này thành tựu."

"Ừ, mặc dù Tô Di Thiên người tài hoa không nghi ngờ gì nữa, người nếu là lại học tập một năm, chức thủ khoa tất nhiên là người, nhưng năm nay mà nói, liền Hạng Thừa bậc thiên tài này cũng rất khó hái được thủ khoa, cũng bởi vì có tu trúc huynh tại." Ninh Thái Tuyền cũng nói.

"Cái khác có thể có người có thể sánh bằng Hàn Tu Trúc?" Tô Nghi hiếu kỳ hỏi.

"Có một hai, bất quá rất lớn tuổi, hơn nữa không ở quận học viện học tập, ngày sau có cơ hội, ta lại vì người giới thiệu." Ninh Thái Tuyền nói, "Người hái thủ khoa vô vọng, nhưng chỉ cần cố gắng học tập, hết sức tranh thủ, lấy người mới có thể nói chưa chắc có khả năng chen vào trước 10."

"Trước 10 có ích lợi gì?"

"Cùng thi huyện năm vị trí đầu bình thường có khen thưởng thêm, hơn nữa Cửu Đỉnh Sơn một lần nữa cởi mở, hạng môn đã phát ra thông báo, lần này Viện thí trước 10 sĩ tử, có khả năng thu được nhóm đầu tiên tiến vào Cửu Đỉnh Sơn tư cách; tư cách này nhưng là vạn kim khó mua, sớm một khắc tiến vào Cửu Đỉnh Sơn, tại Thánh Đạo cùng sĩ đồ liền so với người khác nhanh hơn một bước."

Tô Nghi nghe được Ninh Thái Tuyền ý kiến, càng thêm kiên định muốn tại Viện thí lấy được thành tích tốt quyết tâm.

Cơm nước xong, tất cả mọi người trở lại học trai, Ân tiên sinh đứng lúc tới giáo khoa.

Buổi chiều vẫn là học tập thư sách, quận học viện là vòng giờ học chế, một ngày chuyên học một môn chương trình học, ngày thứ hai học song bản, ngày thứ ba thì học tập múa đao, ba ngày thay phiên một lần.

Ân tiên sinh lại giảng giải rất nhiều lạ muốn phải, để cho Tô Nghi không thể không than thở chính quy học viện trường học toàn diện, mặc dù Quý Huyện lệnh giảng dễ hiểu hơn, nhưng một người tóm lại khó mà giảng giải đến mỗi một phương diện.

Ba giờ chương trình học rất nhanh kể xong, giờ phút này trời sắp hoàng hôn, thả đường sau có hơn mười người cáo từ về nhà, còn lại không có chuyện gì làm hơn mười người thì lưu lại, gom lại Tô Nghi bên cạnh.

"Tô Di Thiên, người thật muốn đi ứng Hạng Thừa ước? Thứ cho ta nói thẳng, tên kia thật sự là vô lễ vô cùng, chúng ta cũng không cần thiết khách khí với hắn, chẳng bằng trực tiếp rời đi, phôi lấy hắn, không cần lãng phí thời gian này." Có người đề nghị.

"Huynh dài lời ấy sai rồi, ta nếu là lỡ hẹn, sau chuyện này nhất định sẽ gặp hấn oán hận, về sau càng khó hơn chung sống; mọi người đều là cùng gian học viện bạn cùng trường, cần gì phải náo như thế chẳng khoải trá đây? Huống chi, ta tính tế dần đo Hạng Thừa tính cách, cảm thấy chuyện này hẳn là không tốn bao nhiêu thời gian."

Tô Nghi mỉm cười nói, sau đó đứng lên, cõng lên sách hòm, đi ra ngoài cửa.

Mọi người sinh lòng hiếu kỳ, đầy mặt nghi vấn, cũng rối rít đuôi theo.

Tại Ninh Thái Tuyền dẫn đường xuống, Tô Nghi đi tới bên trong viện Võ giáo trảng.

Quận học viện Võ giáo trảng cùng huyện Xu Mật Viện không xê xích bao nhiêu, bốn phía cũng có khán đài; bởi vì hôm nay không có Võ thí chương trình học, cho nên Võ giáo trảng lộ ra thập phần lạnh tanh, trong sân chỉ có Hạng Thừa một người đứng trong đó.

Chỉ bất quá, Hạng Thừa trong tay xách một cán trường thương, dựng thẳng cắm trên mặt đất, mũi thương tại tà dương chiếu rọi rạng ngời rực rỡ.

Những người khác ở lại khán đài rồi, Tô Nghi đi vào bên trong sân, đứng ở Hạng Thừa đối diện.

Hạng Thừa thấy Tô Nghi đi tới, mày rậm nháy lên, nói: "Tô Nghi, chúng ta đều là người biết, liền nói trắng ra: Ta cũng vô ý cùng ngươi kết thù, chỉ cần ngươi đem « Cai Hạ Ca » trả lại, ta về sau liền nước giếng không phạm nước sông, nói không chừng còn có thể làm một bằng hữu."

"Hạng huynh sao phải khổ vậy chứ? Lấy đi nguyên thuộc về ngươi « Cai Hạ Ca », cũng không phải là tại hạ bản ý, chắc hẳn các ngươi bên trong tiền bối cũng khuyên đạo qua ngươi chứ? Ngươi vì sao không tuân theo gia môn an bài?"

Tô Nghi không có khả năng đem « Cai Hạ Ca » chấp tay nhường nhịn, bởi vì này vẫn với hấn mà nói cũng vô cùng trọng yếu.

"Là khuyên can qua, chỉ là ta vẫn không phục, « Cai Hạ Ca » mượn xem cơ hội, một đời khả năng chỉ có một lần, dựa vào cái gì nói để cho sẽ để cho?"

"Cái này cũng có thể là ta một đời một cơ hội." Tô Nghi trong lòng thầm nhủ.

Hạng Thừa đột nhiên nâng cao âm điệu, nói: "Tô Nghi! Ta nhiều lần hướng các trưởng lão kháng nghị, rốt cuộc đến bọn họ gật đầu đồng ý! Bọn họ nói, ta chỉ cần thắng được ngươi, ngươi thì nhất định phải đem « Cai Hạ Ca » giao trả lại cho ta! Rất đơn giản đi, ta cũng không đùa bốn âm mưu quỷ kế gì, chính diện khiêu chiến, tới thử kiếm đi!"

Dứt lời, Hạng Thừa giờ cao trường thương đi phía trước đâm một cái, một điểm hàn mang bắn thẳng đến Tô Nghi hai tròng mắt.

Hắn cao giọng tuyên cáo tại mọi người trong tai nổ tung, rung động ầm ầm.

Tô Nghi khoe miệng kéo một cái, nhìn trộm nhìn một chút Hạng Thừa võ sinh phục, trong đầu nghĩ hạng môn những trưởng lão kia thật đúng là lão gian cự hoạt, phỏng chừng bọn họ đã sớm mò thấy rồi Hạng Thừa tính cách, mới sau khi đáp ứng người tới khiêu chiến hẳn.

Vào giờ phút này, Hạng Thừa lộ ra tràn đầy tự tin, phỏng chừng ở trong học viện đã lâu không gặp địch thủ, nhưng Tô Nghi hiện tại đã là tướng tài, như thế nào đi nữa không ăn thua, cũng không khả năng bại bởi một tên võ sinh.

Đây là các trưởng lão cho Hạng Thừa đào hố a!

"Tuy nói là dừng cầm chiến phái, nhưng đùa bốn lên mảnh khoe nhỏ tới lại không có chút nào kém." Tô Nghi trong lòng oán thầm đạo.

Giang Du cùng Ngô Hạp hai người cũng đều sắc mặt quái dị, bọn họ nhưng là tại ngày trước thấy tận mắt Tô Nghi sử dụng ra cùng binh độc vũ, một chiêu đem một đầu cầm ngư nhân hải tốt thích khách chém thành hai nửa.

Cho dù là Hạng Thừa như thế nào đi nữa thiên tài, lại như thế nào thiện chiến, nhưng chiến lược cách xa đặt ở nơi này, hẳn rất có thể liền Tô Nghi một chiêu đều không tiếp nổi.

Tô Nghi sớm có chuẩn bị tâm lý, vì vậy về mặt tươi cười nói: "Hạng huynh, nơi này là học viện, thánh hiền dưới chân, chúng ta nhị hủ tương tranh tất có một người bị thương, thấy máu sẽ không tốt, vì vậy tại hạ còn có một cái đề nghị, Hạng huynh lại nghe một chút."

"Nói một chút coi." Hạng Thừa nháy lên mày rậm.

"Tại hạ cũng không phải muốn chiếm đoạt « Cai Hạ Ca », chỉ là hy vọng có thể dùng và bình phương pháp giải quyết tranh chấp; lại nghe nói Hạng huynh văn võ toàn tài, Lục Nghệ cửu thuật không chỗ nào không tinh, cái khác tạp nghệ cũng có xem qua, nhận được bên trong viện sở hữu học sinh sùng kính ái mộ, khẳng định không e ngại bất kỳ khiêu chiến nào, có đúng không? Tại hạ liền ra hai cái câu đối, Hạng huynh nếu là có thể đối được, tại hạ liền tâm phục khẩu phục, đem « Cai Hạ Ca » chấp tay nhường nhịn."

Bạn đang đọc truyện *Bình Pháp Đại Thánh Convert* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 151: Nhan cần lễ bia , nét chữ cứng cáp

Tô Nghi nói trước mình là hòa bình người yêu thích , lại đem Hạng Thừa khen lên trời , mơ hồ còn dùng lên điểm phép khích tướng , âm dương cùng tồn tại bên dưới , không lo Hạng Thừa không mắc câu. Nhiên văn tiểu ? Nói . ? r ? anen`

Ninh Thái Tuyền nhưng là neho mắt , mọi người khác cũng là mặt có vẻ buồn rầu.

"Ừ , đôi liền à?" Hạng Thừa khó hiểu mà cười nói , "Mặc dù ta khuyên ngươi chính là đổi một cái phương pháp , ngươi có thể không biết , ta tại quận học viện tổ chức mấy lần đôi liền trong tranh tài , mỗi lần đều lấy được rồi quan quân."

Tô Nghi cũng là nhướng mày ra khỏi vỏ , nhìn về phía khán đài nơi , lại chỉ thấy Ninh Thái Tuyền liên tục hướng hấn lác đầu , thần sắc khẩn trương , như là tại tổ ý hấn không nên dùng cái phương pháp này.

Tô Nghi bật cười lớn , quay đầu nhìn về phía mặt đầy tự tin Hạng Thừa , nói: "Không sao , hai cái này câu đối cũng không đơn giản , chính ta đều không khớp , nếu là Hạng huynh có thể đứng đã nói lên ngươi so với tại hạ còn có bản sự , ta đem « Cai Hạ Ca » trả lại cũng có lý do , không mất mặt."

"Ngươi nguyên lai là dự định tìm cho mình dưới bậc thang ? Ngược lại thật thức thời , ta cũng không thể rơi xuống kém cỏi , ra câu đối trên đi."

Hạng Thừa bỏ lại trường thương , đẩy mặt ngạo khí , ôm ngực nói.

Trên khán đài các bạn cùng học trở mắt nhìn nhau , thần sắc đều có chút khẩn trương , trong ánh mắt tựa hồ cũng lại nói: Đây Tô Di Thiên thật đúng là dự định học Khổng Dung để cho lễ , đem trân quý như vậy « Cai Hạ Ca » để cho trở về ?

"Ho khan một cái , tại hạ tại dời đi Nam Từ Châu trước xem qua bản đồ , thấy bên ngoài thành có ba cái dòng sông trải qua cùng thôn trang , liền lấy nơi đây chỉ kỳ cảnh là hơn liền hợp." Tô Nghi nhắm mắt , nổi lên trong chốc lát , mở miệng ngâm , "Tam hà trang bên cạnh ba cái sông."

Trên khán đài tất cả mọi người nghe một chút , mồ hôi lạnh chảy ròng: Cái này cũng quá đơn giản đi ?

Hạng Thừa khẽ cười một tiếng , lập tức nói: "Ngươi lấy cảnh là liền hợp , ta tự nhiên cũng phải noi theo; tại Nam Từ Châu phía đông có nhất sơn , ta cũng coi đây là câu đối dưới: Ngũ phong trên núi năm tòa phong!"

"Ngay lập tức sẽ bị đáp đi ra , tô mười trù đến tốt cùng đang suy nghĩ gì , thật chẳng lẽ không muốn « Cai Hạ Ca » rồi hả?" Giang Du mí mắt nhảy lên kịch liệt.

"Thật dự định dàn xếp ôn hòa à?" Ngô Hạp cũng hồ nghi nói.

"Ai , đang nhìn xem đi , có lẽ đệ nhị liền hội khó khăn một điểm." Ninh Thái Tuyền sắc mặt ngưng trọng.

Thấy mình đôi liền bị chống lại , Tô Nghi không sợ hãi không chột , mặt có nụ cười , tiếp tục nói: "Hạng huynh quả nhiên đại tài , trong nháy mắt liền đối với ra câu đối dưới; nguyên bản tại hạ dự định ra một thật khó đệ nhị liền hợp , nhưng nghĩ tới nghĩ lui , sợ rằng cũng khó không được ngươi , vì vậy liền hướng đệ nhất liền hợp thêm mấy chữ , giúp người hoàn thành ước vọng liền như vậy."

Trên khán đài mọi người thở dài không ngớt , Tô Nghi đây là dự định buông tha.

Hạng Thừa kiêu ngạo cười một tiếng.

"Đây đệ nhị liền hợp , ta chỉ thêm ba chữ , nguyên ý không có bất kỳ thay đổi , Hạng huynh lại nghe cho kỹ: Tam hà trang bên cạnh ba cái sông , sông , sông , sông." Tô Nghi lộ ra một vết nụ cười quý dị.

"Chuyện này có khó khăn gì ? Ta cũng sẽ thêm chữ: Ngũ phong trên núi năm tòa phong , phong..."

Hạng Thừa nói đến một nửa , sừng sốt một chút , hấn cũng không thể nói liên tục năm cái "Phong" chữ chứ ?

Kiểm mai trai các bạn cùng học hai tròng mắt sáng lên , dốc sức nhìn cười.

Tô Nghi khẽ mỉm cười , nhún vai một cái , đột nhiên rời đi , chỉ để lại ngây người như phỗng Hạng Thừa chày tại chỗ , trong gió ngổn ngang.

Rời đi Võ giáo tràng , mấy người sau lưng theo sau , lập tức bộc phát ra cười rộ , cười lẫn lộn không ngớt.

"Ha ha ha , Tô Di Thiên người thật là cơ trí , vậy mà có thể sử dụng loại này lệch liên hợp làm khó Hạng Thừa." Có một người đối với Tô Nghi giờ ngón tay cái lên.

"Nói cái gì vậy , đây cũng không phải là lệch liên hợp , đứng đắn một chút." Tuy nói như vậy , Ninh Thái Tuyền khuôn mặt cũng kìm nén đến đỏ bừng , hiển nhiên là nhin cười đã lâu.

"Bất quá Hạng Thừa chắc chắn sẽ không như vậy từ bỏ ý đồ , chờ hấn cắt ra này liên hợp , cần thiết hướng người lần nữa khiêu chiến." Bảo đảm tốt đối với Tô Nghi nhắc nhở.

"Không việc gì , hấn không giải được , coi như là giải được , ta cũng có càng khó hơn câu đối chuẩn bị cho hấn." Tô Nghi dừng dừng một tiếng.

Này 2 bức đôi liên chính là hoa hạ đôi Minh Giang Nam tứ đại tài tử một trong , chúc chi núi xuất ra tuyết đối , Tô Nghi dùng hấn đối một chút mặt chữ , nhưng cách thức cũng không có thay đổi: Câu đối trên ra "Ba" mấy con số này , câu đối dưới cũng chỉ có thể dùng cái khác con số , mà lại tại đệ nhị liên hợp thêm vào ba chữ , câu đối dưới vô luận như thế nào cũng không thể chống lại.

Nếu như đơn giản như vậy là có thể bị Hạng Thừa cho đối được , lại làm sao có thể kêu thiên cổ tuyết đối đây?

Tô Nghi vừa giải thích , mọi người lập tức vỗ tay cười to , vây quanh Tô Nghi ra học viện.

Một đi ra cửa viện , Tô Nghi liền nhìn đến một chiếc tỉnh xảo xe ngựa ngừng ở bên đường , ngồi trước thượng tọa lấy Quý An.

Tô Nghi đi lên trước , hỏi "Đây là ?"

"Lão gia , đây là Thứ sử đại nhân sai người đưa tới thay đi bộ , hấn nói châu thành lớn như vậy , không có chiếc xe ngựa không thể được; có xe , chủ mẫu phu nhân sẽ dễ cho ta tới đón người về nhà." Quý An gãi gãi cái ót , cười ngây ngô nói.

Tô Nghi trong lòng cảm kích hạng Thứ sử cẩn thận chiếu cố , liền xoay người lại nói với mọi người: "Giờ phút này sắc trời còn sớm , xin cho phép tại hạ trước về nhà một chuyến."

"Ừ , ta đây đối với châu thành tương đối quen , chốc lát nữa lại tới đón người đi xây muối lâu." Ngô Hạp nói.

"Làm phiền!"

Cùng mọi người từ biệt sau , Tô Nghi lên xe , Quý An lập tức huy động roi , xua đuổi thốt ngựa đi về phía trước.

Chạy một lát sau , Quý An còn nói: "Đúng rồi , lão gia , Thứ sử đại nhân còn nói , cho người buổi tối có không đi Xu Mật Viện viếng thăm viện sự đại nhân."

"Ừm." Tô Nghi đáp một tiếng.

Về đến nhà , Tô Nghi cùng Tô Thi Nhi nói một chút chuyện phiếm , lại hơi chút ăn chút gì , trở lại gian phòng của mình.

Bên trong nhà đã bị thu thập chỉnh tề , đồ gia dụng bày ra cơ hồ cùng Tô Thủy Huyền giống nhau như đúc , Tô Nghi trong lòng có chút cảm động.

Tô Nghi không lãng phí từng giây từng phút thời gian , đi tới trước bàn đọc sách , vừa nhìn văn phòng tứ bảo đã bày ra chỉnh tề , liền hướng nghiên mực trung ngã điểm nước sạch , nhặt lên mực đỉnh , bắt đầu mài mực.

"Ta học tập đã tiến vào quỹ đạo , bởi vì tấn thăng đến tướng tài , Luyện Binh Trảng thời gian trôi qua càng thêm chậm chạp , ta mỗi ngày lại thêm ra rồi mấy giờ thời gian học tập , có một ít rảnh rỗi , liền đem ra luyện tập thư pháp đi." Tô Nghi trong đầu nghĩ.

Thư pháp cũng là quân tử Lục Nghệ một trong , Tô Nghi sớm muộn cũng phải học tập , chẳng bằng thừa dịp hiện tại bắt đầu viết phông theo danh gia họa tác , tranh thủ tạo thành chính mình phong cách.

Chữ đẹp cơ hồ đại biểu chính mình mặt mũi , có thể ở cùng người giao thiệp lúc lưu lại tốt nhất ấn tượng; nghe nói cảnh giới cao thư pháp không chỉ có thể thăng hoa bút hạ văn chương cùng họa tác , càng có thể trực tiếp dùng cho giết địch , cũng không biết là loại nào đặc hiệu ?

Tô Nghi nhắc lên bút lông , tâm thần tiến vào Luyện Binh Trảng , theo Yên Hải Bi trung nhảy ra khỏi một quyển sách pháp dân , chính là Nhan Chân Khanh « nhan cần lễ bia » thác ấn bản.

Nhan Chân Khanh chính là hoa hạ trong dòng sông lịch sử , số ít có thể cùng thư thánh Vương Hi Chi sánh vai thư pháp đại gia , hấn làm người thật thà ngay thẳng , cương liệt không a , mà ở hấn bút hạ thư pháp tác phẩm phần lớn là bị phần lúc lâm , không chỉ có ngay ngắn trang trọng , mạnh mẽ buồn bã tràn trề , còn mơ hồ lộ ra một cổ bi phần cùng nhuệ khí , làm người ta thấy chi sinh sợ , thật sự là phi thường thích hợp binh gia sĩ tử viết phông theo thư pháp.

Mà « nhan cần lễ bia » , là Nhan Chân Khanh tuổi già đắc ý tác phẩm , càng lộ ra hùng hồn đại khí , bị hậu thế bầu thành hấn tác phẩm tiêu biểu.

Tô Nghi nhắc bút lên , tinh tế quan sát « nhan cần lễ bia » mỗi một bút , mỗi một vạch , cảm thụ ẩn chứa trong đó một mờ chân tình , lẫm lẫm cốt khí , hỏi

lâu, mới cầm bút bắt đầu viết phông theo.

Nhưng mà, làm Tô Nghi viết xuống "Đường" chữ điểm thứ nhất lúc, lại nghe kết một tiếng giòn vang, bút lông trong tay ứng tiếng mà đứt.

"Chuyện này..."

Tô Nghi trở mắt ghen hòng, trong lòng thầm mắng gian thương không tốt, quả nhiên làm ra bực này làm cầu thả bút lông.

Bất đắc dĩ, Tô Nghi lại lấy mặt khác một nhánh ba dê thất lang bút lông kiêm hào bút, lại bày một trang giấy, chấm đủ mực đậm, cầm bút liền viết.

Kết...

Đệ nhị cây bút vậy mà lần nữa đứt gãy.

"Chuyện gì xảy ra?"

Tô Nghi đầu óc mơ hồ, tinh tế vừa nhìn chỗ gãy, vậy mà bóng loáng như gương, thật giống như bị người dùng vũ khí sắc bén chặn ngang chém đứt.

Bình thường bút lông đứt gãy là không có khả năng có như thế chính tề vết cắt, Tô Nghi trong lòng bị nghi vấn bao phủ, lấy ra vẩy mực giấy, bỗng nhiên hai trông mắt đông lại một cái.

Trên bàn sách, vậy mà để lại một đạo ngón trở đầu sọc sâu tích, hình dáng chính là Tô Nghi lúc trước viết kia một điểm.

"Này, nét chữ cứng cáp không phải thư pháp hai cảnh mới có thể có dị tượng sao, vì sao ta thư pháp chưa từng từng có cảnh giới, lại có thể sinh ra dị tượng bực này?"

Tô Nghi nghĩ mãi mà không ra, ôm cánh tay nghĩ một hồi, đột nhiên đầu óc sáng lên, như có vạn đạo ánh sáng xông ra.

"Nhan Chân Khanh thể chữ Nhan chưa bao giờ tại Bình Phong Đại Lục xuất hiện qua, cũng thuộc về một loại sáng tạo, chẳng lẽ, ta muốn là có thể đem thể chữ Nhan đồ theo, sẽ lập tức trở thành thư pháp hai cảnh tác phẩm? Bất quá trong lịch sử không có loại này tiền lệ, không thể lời nói nhẹ nhàng kết luận..."

Tô Nghi lại nhìn một chút trong tay bút gãy, cắn răng một cái, lại lấy một nhánh mới bút, tiếp tục luyện tập thể chữ Nhan thư pháp.

Trong nháy mắt, trong nhà vang lên liên tiếp phiến vật liệu gỗ đứt gãy tiếng đến, Tô Nghi còn lại mười cây bút lông toàn bộ từ trận, ngay cả ngự tứ kia một nhánh cũng không thể thoát khỏi may mắn, cũng chỉ còn lại có cuối cùng một nhánh bút lông.

Tô Nghi nhìn về phía chiếc bút lông này, cơ hồ chính là một cây đầu gỗ nhét lên một đám mao, trụ lõi cây viết, cao thấp không đều súc mao, lộ ra như vậy rách nát không chịu nổi.

Nhưng Tô Nghi trong mắt lại xông ra một tia hoài niệm ý đến, thần sắc hơi có chút bình tĩnh.

Tại lúc đó, Tô Nghi mới vừa tiến vào học võ lòng viện học tập, không có tiền mua bút mực, Tô Thi Nhi ngay tại nửa đêm lúc nhàn rồi chạy vào Tô gia phòng chứa củi, phí hết tâm tư nạo một cây cây viết đi ra, sau đó nhét lên mấy ngày nay gom tới tạp mao, tạm thời bút lông; sau đó lại nghiền nát một ít than củi, rắc vào trong nước quấy nhiều chia sẻ, vì vậy, mực cũng có.

Chính là chỗ này bình thường đơn sơ điều kiện, Tô Nghi vượt qua năm thứ nhất học hành cực khổ, sau đó đi qua bạn cùng trường giới thiệu, Tô Nghi lúc này mới vào cửa hàng bánh bao đánh số không công, mỗi tháng lấy chút tiền công, lúc này mới giải quyết giấy và bút mực vấn đề.

Mà lúc ban đầu than mực đã sớm dùng hết, nhưng cây bút này, lại bị Tô Nghi trịnh trọng thu vào, lúc đến nỗi nay thấy hấn, không khỏi có chút thốn thức.

"Ta nhất định phải cố gắng leo lên, cho Thi Nhi tỷ tốt hơn sinh hoạt!" Tô Nghi âm thầm quyết định.

...

Bạn đang đọc truyện *Bình Pháp Đại Thánh Convert* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 152: Cờ tướng đại hội hơi nóng

Thư pháp đã không luyện được, Tô Nghi cũng không bỏ được cầm chi này kỷ niệm chi bút đi luyện, vì vậy chỉ đành phải tiến vào Luyện Binh Trảng đọc sách, hơn nữa lặng lẽ quyết định chủ ý, phải đi chọn lựa một ít vững chắc hơn bút lông tới.

Chừng sáu giờ rưỡi, Ngô Hạp cùng Giang Du đến cửa viếng thăm, Tô Nghi cùng hai người cùng đi ra môn.

Ba người vừa nói vừa cười, nói hết rồi nói mình ngày thứ nhất tại quận học viện nghe thấy, trao đổi hôm nay học tập tâm đắc, không lâu lắm, đi tới thành bắc xây muối lâu.

Nghe Ngô Hạp nói, lâu này là một vị Diêm Thương thiết lập, ngay từ đầu dùng cho thương nhân trao đổi, sau đó muối lão bản học đòi văn vẻ, học văn tập võ, vì vậy dần dần biến thành cung cấp các sĩ tử trao đổi nơi.

Xây muối lâu không lớn, liền mười mấy chỗ ngồi, lâu hai cũng không có lô ghế riêng, quận học viện ba mươi bốn mươi danh học tử môn tụ tập tại lâu một, vừa thấy Tô Nghi đi vào, lập tức đình chỉ bàn luận viễn vông, rồi rút đứng dậy chấp tay, chào hỏi.

Tô Nghi cũng mỉm cười từng cái đáp lễ, sau đó chậm rãi quét nhìn toàn trường, phát hiện có một nửa người đều là kiếm mai trai bạn cùng trường, một nửa kia người cũng không nhận ra.

Hàn Tu Trúc mỉm cười vẫy vẫy tay, Tô Nghi gật đầu, cùng Giang Du cùng Ngô Hạp cùng ngồi xuống, Ninh Thái Tuyên cũng ở đây bàn.

Trải qua Hàn Tu Trúc giới thiệu, Tô Nghi lúc này mới biết, những thứ này mặt lạ hoặc đều là lên bờ phong sông trai học sinh, buổi trưa vị kia tên là Hàn song thiếu niên, là Hàn Tu Trúc đường đệ, còn nhỏ tuổi thì phải lấy tiến vào lên bờ học tập, cũng coi là thiên tư phi phạm.

Hàn Tu Trúc không chỉ là phong sông trai trai dài, vẫn là toàn bộ quận học viện đại biểu, Hàn Nhạc Sơn cũng không tại phong sông trong phòng, vì vậy không có tới tham gia lần này hoan nghênh hội.

Mọi người tự giới thiệu mình xong, Tô Nghi bằng vào đã gặp qua là không quên được bản sự, đem tất cả mọi người khuôn mặt cùng tên đều ghi xuống.

Đột nhiên, có một vị họ Vương học sinh đứng lên, cao giọng nói: "Khó được hai chúng ta trai học sinh tề tụ một đường, chẳng bằng liền mở một hội tranh luận sẽ đi! Tại chỗ chư vị nhiều tu binh gia, cũng có phụ tu cái khác Bách gia học thuật người, liền tranh luận Bách gia triết lý, thua một phương liền rượu phạt! Đương nhiên, thắng phe kia có tiền thưởng, ta ra!"

Mọi người tại đây nhất thời xôn xao.

"Ha ha, Vương huynh, chúng ta đều biết nhà ngươi là cự phú, có thể có tiền cũng không phải như vậy hoa, tại chỗ chư vị chẳng qua là phụ lục Viện thí võ sinh, có thể nói ra gì đó đại triết lý tới? Muốn thảo luận Bách gia triết lý, chờ chúng ta có cơ hội vào Tắc Hạ Học Cung rồi nói sau." Có người lắc đầu cười nói, sau đó tự uống một hớp rượu.

"Tắc Hạ Học Cung là?" Tô Nghi hỏi.

"Là một cái đặc thù học phủ, đặc biệt giáo tập Bách gia học thuật; này học phủ bên trong khắp nơi đều có Bách gia học thuật tranh minh, cho dù là các nhà nội bộ đều có học phái tranh, tỷ như nho gia nhân tính thiện ác tranh, pháp gia điều luật xung đột chờ một chút, phong cách học tập vô cùng dày đặc; hơn nữa, rất nhiều Bách gia kinh điển, tỷ như « Điền Tử », « Tổng tử » thậm chí là Hồng thiên đại toàn « ống dẫn » chờ một chút, đều là xuất thân từ này." Hàn Tu Trúc cười trả lời.

Tô Nghi gật đầu một cái, Hàn song thấy chính mình đường huynh vậy mà đối ngoại nhân nhiệt tình như vậy, băng bó gương mặt.

Lúc này, lại có người nói: "Cái này không thể được, muốn mở loại này tranh luận hội tiền thưởng há chẳng phải là cũng phải bị tình nghiên đạo, pháp hai nhà tu trúc huynh lấy đi? Hơn nữa, hôm nay tụ hội chính là là ba vị mới học tử đón gió tẩy trần, làm tranh tài gì mà nói, cũng quá không hữu hảo rồi! Tất cả mọi người có lòng hiếu thắng, cũng không hẳn là đơn bây giờ chỗ này, chờ đến tháng sau Viện thí trước tổ chức cờ tướng đại hội, đại gia lại tới ác đấu cũng không muộn!"

Mọi người tiếng nói cười ồn ào náo động, rồi rút xưng phải.

"Chư vị, tại hạ mới từ Tố Thủy Huyện đến, rất nhiều người đều đề cập với ta đến cờ tướng đại hội, chính là không biết đại hội này như thế nào tổ chức?" Tô Nghi đứng dậy, chấp tay vừa hỏi, sau đó ngồi xuống.

"Ừ, người không biết cũng đúng là bình thường, chung quy cờ tướng đại hội một năm mới nhất giới; này sẽ từ Hàn hạng nhị gia chủ cầm đối lũy, mỗi một giới thắng bại, đều quyết định hai nhà năm tiếp theo đem được hưởng bồi dưỡng tài nguyên phân ngạch, ý nghĩa vô cùng trọng đại, cho nên hai nhà tại trước khi so tài cũng sẽ liều mạng lôi kéo người đi đường trở xuống nhân tài, để cho mọi người ghi danh tham gia ván cược, giúp hai nhà một chút sức lực." Ninh Thái Tuyên giới thiệu.

"Một ván cờ, người khác cũng có thể tham gia?" Tô Nghi càng cảm thấy kinh ngạc.

"Hắc hắc, Nam Từ Châu cờ tướng đại hội không thể so với những địa phương khác, kích thước vô cùng to lớn, quy tắc cũng để cho người mở rộng tầm mắt, mỗi người dự thi cũng có thể đóng vai trong bàn cờ con cờ, tuy nói toàn bộ ván cược từ tướng soái chỉ huy, nhưng phát ra mấu chốt nhất tác

dụng, vẫn là trong bàn cờ con cờ a! Hắc hắc, ta đây liền nói những thứ này, tránh cho người biết quá nhiều, đến lúc đó sẽ không mới mẻ." Ngô Hạp thần bí bí hỏi.

Tại chỗ chư vị châu thành vùng này học sinh cười không thể ngượng, trong nụ cười chứa đựng một vết không thể diễn tả ý, Tô Nghi trải qua Ninh Thái Tuyên ám chỉ, lúc này mới biết, đây là Nam Từ Châu vùng này phong tục, đối với cờ tướng đại hội giới thiệu lúc nào cũng nói một nửa giấu một nửa, có ý câu vùng khác khách tới khâu vị.

Tô Nghi đối tượng cờ đại hội càng hào cảm hiếm thấy.

"Ho khan, vô luận như thế nào, Tô Di Thiên người chỉ cần biết, cờ tướng đại hội không chỉ là một hội giải trí tranh tài mà thôi, trong đó còn có Hàn hạ hai nhà ân oán cô đọng vào trong đó, được làm vua, người thua là giặc; hơn nữa, nếu không phải là có này cờ tướng đại hội phát tiết hai nhà trong lòng oán hận chất chứa, lấy hai nhà huyết hải thâm cừu, chỉ sợ sớm đã bắt đầu người chết ta sống ác đấu rồi." Hàn Tu Trúc vừa nói vừa nói, lắc đầu thờ dài, thần sắc thẫn thờ không ngớt.

"Hừ, bằng vào ta Hàn môn nội tình, đã mạnh hạng môn không chỉ một sao nửa điểm, muốn ác đấu, Nam Từ Châu đã sớm không có Hạng gia rồi, còn có những thứ kia cùng Hạng gia sửa xong người, đều..." Trong góc, truyền tới Hàn song thấp giọng nỉ non.

Có mấy người nghe, bĩu môi, căn bản việc không đáng lo.

Hàn Tu Trúc nhìn một chút Tô Nghi, muốn nói lại thôi, Ninh Thái Tuyên nhận lấy câu chuyện.

"Nói tóm lại, mỗi giới cờ tướng đại hội kết quả vô cùng trọng yếu, không chỉ có ảnh hưởng Hàn hạ hai nhà thế cục, càng ảnh hưởng Sở Hà Hán Giới hai bên cư dân cuộc sống và phúc lợi, phía đông mong đợi hạng môn thắng, phía tây mong đợi Hàn môn thắng, hàng năm đại hội mở một cái làm, đồ vật hai bên cư dân hài hòa bầu không khí nhất thời không còn sót lại chút gì, giống như Hán Sở tranh hùng lúc đối chọi gay gắt, làm người ta thấp phần bất đắc dĩ." Ninh Thái Tuyên nói.

"Ta ngược lại cảm thấy sự cạnh tranh này không khí rất tốt, có lợi cho kích thích thành thị phát triển, cùng Nhân dân hướng lên chi tâm, chính là không biết, Hàn hạ hai nhà xưa nay người nào thắng nhiều?" Tô Nghi hỏi, vừa nhìn về phía Hàn Tu Trúc.

"Lời này để ta làm nói không tốt lắm, Hàn câu đối hai bên cánh cửa hạng môn tỷ số thắng là 6-4 trái phải." Hàn Tu Trúc nhún vai, trả lời.

"Ừ, hơn nữa hạng môn mấy năm gần đây đã liên bại năm trận, phi thường lúng túng." Bảo đảm tốt cũng nói.

Mọi người trầm mặc xuống, có người lập tức cơ trí điều chỉnh bầu không khí, nói: "Thôi thôi, tại chỗ có người chống đỡ Hàn gia, cũng có người chống đỡ Hạng gia, mà khi lấy tu trúc huynh mặt nói những đề tài này cũng không tiện, như vậy đề xuống đi, đúng rồi, Tô Di Thiên, người đến lúc đó có hứng thú, cũng có thể tùy tiện thêm một trận doanh đi thể nghiệm một hồi bản thân lạc vào cánh giới kỳ lạ cờ chiến không khí, có thể đắm kích rồi."

Người này chỉ là thuận miệng nhắc lên, lại lập tức đưa đến rất nhiều người nhìn về phía Tô Nghi, thần sắc hiếu kỳ, cũng muốn biết rõ Tô Nghi đối với hai nhà thái độ.

Tô Nghi nheo mắt, nghĩ thầm tuyệt không có thể lún vũng bùn, vì vậy mỉm cười nói: "Ta vừa mới đến, có rất nhiều quy củ cũng không biết, năm nay cờ tướng đại hội chỉ muốn làm cái người xem, nhìn một chút náo nhiệt là tốt rồi."

Mọi người ríu rít biểu thị tiếc hận, cũng có người đối với Tô Nghi bo bo giữ mình thái độ tỏ ra là đã hiểu, chung quy tại chỗ đại gia chẳng qua là vô sinh, tướng môn ở giữa nước quá sâu, giao thiệp với dễ dàng, rút người khó khăn.

Cờ tướng đại hội đề tài nói xong, vừa vận bữa ăn trước nước trà cũng uống xong rồi, Hàn Tu Trúc lớn tiếng kêu từ lâu tiểu nhị bắt đầu mang thức ăn lên.

Đồ nhắm lên bàn, tại chỗ bầu không khí lần nữa trở nên nhiệt liệt lên, đại gia thiên nam địa bắc mà trò chuyện, theo Nam Từ Châu dân tình phong tục hàn huyền tới triều đình tình hình chính trị, từ đầu gia thanh lâu nghệ Kỹ có tài nhất bề ngoài, hàn huyền tới vị kia đại nhân đi dạo kỹ viện lại bị nội nhân bắt, thậm chí còn trò chuyện trò chuyện chính mình mỗi người chuyện cũ, cực lớn tăng tiến rồi mọi người tại đây gian cảm tình, bữa tiệc linh đình gian, để cho Tô Nghi có một loại trở lại kiếp trước bạn cùng trường bị trúng ảo giác.

Chỉ có Hàn song một người im lặng không nói, độc uống rượu giải sầu, Hàn Tu Trúc khóe mắt liếc qua liếc thấy, nhỏ bé không thể nhận ra lắc đầu mà thán.

Mọi người lại hàn huyền tới tháng sau Viện thí, rất tự nhiên liền đem đề tài dẫn tới thủ khoa tranh đoạt lên.

Có người hỏi Hàn Tu Trúc hái được thủ khoa nắm chặt, người sau nhìn một cái Tô Nghi, sau đó lại nhanh chóng thu hồi ánh mắt, cười một tiếng.

"Nếu là ngày xưa, ta có chín mươi phần trăm chắc chắn có thể hái được thủ khoa, nhưng Tô Di Thiên tới về sau, ta chỉ có năm phần mười nắm chặt." Hàn Tu Trúc từ từ uống một ngụm rượu.

Toàn trường xôn xao, Hàn Tu Trúc chính là chân chính kỳ tài ngút trời, coi như là gọi hắn là Nam Từ Châu "Vô sinh đệ nhất" cũng không quá đáng chút nào; mặc dù tất cả mọi người thừa nhận Tô Nghi có đại tài, nhưng Viện thí không thể so với thi huyện, hạng mục nhiều lại khó khăn, Tô Nghi mới học hai tháng, lại làm sao có thể cùng hậu tích bạc phát Hàn Tu Trúc so sánh.

Ngay cả Tô Nghi mình cũng cảm thấy Hàn Tu Trúc là tại nâng đỡ hẳn.

"Tu trúc huynh nói đùa , tại hạ mình cũng không có lòng tin gì , có thể thông qua Viện thí liền đúng là không dễ , trước 10 đề khó xa cầu , lại làm sao có thể cùng người tranh đoạt chức thủ khoa." Tô Nghi cười một tiếng.

Tô Nghi chỉ là hơi biết thử sách , mà múa đao hạng nhất càng là cực lớn điểm yếu , chính hắn đều không có bao nhiêu lòng tin có thể cầm đến múa đao năm trù hợp cách phân.

May mắn song bản cùng múa đao là chung nhau tính toán trung bình trừ số , nếu không nếu là thi đơn tính toán trừ , hạng nhất không hợp cách liền đào thải mà nói , Tô Nghi liền có thể hay không thông qua Viện thí cũng không dám nói.

Nhưng Hàn Tu Trúc nghe Tô Nghi trả lời , nhưng là cười không nói.

Đại gia lại nhắc tới đề tài khác , cho đến ban đêm hơn chín giờ , hứng thú biến mất dần , vì vậy Hàn Tu Trúc gọi tới tiểu nhị , làm hắn trình lên áp trực rượu.

Tô Nghi tò mò nhìn tiểu nhị ôm tới một vò rượu , chỉ là khai phong , mùi rượu vào mũi , mùi thơm ngào ngạt thuần khiết , để cho mọi người tại đây tỉnh thần vì đó rung một cái.

Tiểu nhị là mọi người tại đây rót một ly , Tô Nghi lần đầu tiên thưởng thức , liền cảm giác tơ lụa trơn cổ , mùi vị phương thuần , không nhận được thấp giọng kêu một tiếng "Rượu ngon" .

Hàn Tu Trúc thấy vậy , đứng đứng một tiếng , nói: "Tô Di Thiên , rượu này nhưng là toà này xây mười lăm trăm điểm chỉ bảo , chính là Lan Lăng quận đặc sản , gia nhập mật ong cùng Tulip sản xuất mà thành , khẩu vị hương thuần , thật sự là trăm năm không được vừa thấy rượu tốt , nghe nói Lan Lăng quận vị công chúa kia cũng khá yêu rượu này; nhưng bởi vì thứ tự làm việc phức tạp , sản lượng rất ít , vì vậy hạn chế mở miệng , nếu không phải chương quỹ cùng Lan Lăng quận Thái thú tình bạn cố tri , thật đúng là không chiếm được như vậy rượu ngon; bất quá năm nay cũng chỉ được một vò , vì chúng ta đặc biệt hủy đi phong , lấy cung cấp chư vị thưởng thức."

Tô Nghi quay đầu nhìn , thấy bên trong quầy chương quỹ đối với hắn gật đầu mà cười , liền đứng dậy chấp tay.

"Tạ chủ nhà hậu đãi." Tô Nghi cao giọng nói , những người khác cũng rồi rít chấp tay cảm tạ.

"Không sao , Tô Di Thiên này đến , dĩ nhiên là phải cực kỳ chiêu đãi , bốn điểm tuy nhỏ , cũng không thể rơi xuống nhân tình."

Chương quỹ mỉm cười nói , khoát tay một cái , tỏ ý đại gia không cần để ý.

Ninh Thái Tuyên đề nghị: "Lần này nếu không phải là là ba người các người đón gió tẩy trần , chúng ta thật đúng là nếm không tới bậc này rượu tốt , ba người các người không bằng đánh giá một đánh giá rượu này , lấy tạ chủ quán." ( . )

Bạn đang đọc truyện *Binh Pháp Đại Thánh Convert* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 153: Lan Lăng rượu ngon Úc Kim Hương

"Đúng , không chỉ có muốn đánh giá , hơn nữa muốn đánh giá đặc sắc , bình thường lời bình không thể được , các người được ngâm thơ làm phú , hoặc là đạn sắt kêu khúc mới được!"

Có người cùng nhau ồn ào , mọi người rồi rít hòa theo.

Ba người trở mắt nhìn nhau , Giang Du cùng Ngô Hạp mặt đầy ngượng ngịu , liên tục cho Tô Nghi nháy mắt , thật giống như lại nói "Người lên , người lên" .

Tô Nghi bất đắc dĩ , chỉ đành phải nói: "Vậy tại hạ liền làm « khách trung hành » một bài , lấy giúp các vị nhả hứng."

"Được !" Hàn Tu Trúc dẫn đầu vỗ tay , bên trong sân tiếng khen hay như sấm.

Sau đó , Tô Nghi cúi đầu xuống , nhẹ nhàng lay động lòng bàn tay lớn nhỏ chén sứ men xanh , thấy màu vàng nhạt rượu tại ánh nền chiếu rọi lộ ra hơi có chút mờ nhạt , lay động ra mật ong sắc nhỏ vụn ánh sáng; sau đó lại nghĩ tới chính mình cách xa ở tha hương là đệ khách , lại nhận được nhiệt tình như vậy

khoản đãi , trong lòng có chút cảm giác.

Một hồi lâu sau , Tô Nghi mới mở miệng ngâm:

Lan Lăng rượu ngon Úc Kim Hương ,

Chén ngọc chứa tới hồ phách quang.

Nhưng dùng chủ nhân có thể say khách ,

Không biết nơi nào là hấn hương.

Tiếng nói rơi xuống , vậy mà mùi đậm phiêu hương!

Bên trong nhà mùi rượu trong nháy mắt lao ra cửa phòng , thật giống như dâng trào giang hà bình thường trong nháy mắt tràn ngập châu thành bên trong mỗi một con phố ngõ tắt , mỗi một chỗ người ta.

Rất nhiều người nghe thấy được này mùi thơm , tinh thần vì đó phấn chấn , còn có rất nhiều người thật sâu chìm đắm trong mùi thơm này bên trong , thật lâu dư vị.

"Này , này lại là Lan Lăng mùi thơm ? Không nghĩ đến ta cách ba mươi bốn mươi năm , lại còn có thể nghe thấy được này hoài niệm mùi rượu. . ."

Rất nhiều lão nhân trong lòng cảm khái , hốc mắt ửng đỏ.

Xây muối trong lâu , mùi thơm cả sảnh đường , tại chỗ các học sinh tham lam hô hấp , thần sắc như si mê như say sưa , cũng không biết là say rượu , vẫn là vì thế thơ đẹp mà say.

Ninh Thái Tuyên gật đầu mỉm cười , liên thanh than thở.

"Nguyên bản Tô Di Thiên mở miệng nói ra « khách trung hành » thơ đề lúc , ta còn tưởng rằng hấn muốn làm thơ để diễn tả mình đối với cổ hương ly biệt chi buồn , nhưng chưa từng ngờ tới , Tô Di Thiên thật không ngờ tiêu sái phiêu dật , bài thơ này , đảo qua thân ở vùng khác tha hương đau khổ tâm tình , tình ý vui thích , thật coi ngoài dự đoán mọi người."

"Ừ , trước đôi câu đẹp , không chút nào kém cõi hơn « tự tiêu sầu » bỏ đào rượu ngon chén dạ quang , rồi sau đó đôi câu , lại cùng say nằm sa trường quân chớ cười mỗi người mỗi về; « tự tiêu sầu » sau đôi câu , hào tình tráng chí , kích ngực Lăng Vân , mà này thơ sau đôi câu , nhưng là phóng đảng không kèm chế được , bản sắc thâm tình , thật sự là ý vị sâu xa."

Hàn Tu Trúc vỗ tay một cái , nói xong , nhắm mắt than nhẹ , chìm đắm trong đó.

"Này thơ như muốn mỹ giết ta." Bảo đảm tốt cũng phụ họa nói.

Tô Nghi khẽ nhấp một cái rượu , mang theo mỉm cười , này thơ chính là thi tiên Lý Bạch , tại dời nhà đến tha hương lúc sở làm tên thiên , lấy ca ngợi rượu ngon , hoài cảm chủ nhân nhiệt tình , tới mặt bên biểu đạt hấn vui vẻ tại hấn hương , lưu luyến quên về không kèm chế được chỉ hào hùng , làm là hậu thế chỗ khen , giờ phút này xuất hiện ở đây trăng tiệc rượu trung , không chút nào lộ ra đột ngột.

Lại nghe Giang Du bóp cổ tay than thở.

"Ai , ta cách cổ hương , nguyên bản tâm tình có chút thấp , nhưng hôm nay thấy tô mười trù này thơ , mới biết ta đây điểm sầu bi , thật sự là không ra gì , nhưng dùng chủ nhân có thể say khách , không biết nơi nào là hấn hương , đại gia làm chủ nhân tới nhiệt tình chiêu đãi chúng ta ba người , chúng ta lại làm sao có thể còn đắm chìm trong trong bi thương vô pháp tự kiềm chế đây? Hôm qua thấy tô mười trù « con đường phía trước đi » lòng cầu tiến , hôm nay lại thấy « khách trung hành » chỉ cười mở hào hùng , không thể không than thở chính ta kém tô mười trù đâu chỉ nhiều chút."

"Ừ ? « con đường phía trước đi » lại vừa là ở đâu thơ ?" Hàn Tu Trúc hỏi.

"Là tô mười trù tại lên đường lúc , cùng Tổ Thủy Huyện cô nhân nói lời từ biệt thơ , ta đọc cho các vị nghe. . ."

Sau đó Giang Du đem Tô Nghi trước khi đi làm « con đường phía trước đi » ngâm rồi đi ra , nhân tiện còn miêu tả núi cao rớt Thạch Thần kỳ dị giống.

Mọi người vừa nghe , rồi rít vỗ tay gọi tốt.

"Phúc xà nhất thích thủ , tráng sĩ tức đoạn oản. Sở chí tại công danh , ly biệt hà túc thán", tốt được! Này dũng cảm này chí , thật coi làm người ta tuyên truyền thức tỉnh , trong tai nổ ầm." Có người vỗ án.

"Tô Di Thiên luôn có thể làm cho người ta nhiều như vậy kinh hỉ , « con đường phía trước đi » cùng « khách trung hành » , có này hai đầu mãnh liệt tại , thế nhân còn cần nói chuyện gì nỗi buồn ly biệt ? Ta kết luận , này hai bài thơ , ắt sẽ truyền bá thiên thu." Ninh Thái Tuyên đối với Tô Nghi giờ ngón tay cái lên.

"Còn cần phải ngại kết luận , người sáng suốt vừa nhìn sẽ biết." Hàn Tu Trúc ném một cái liếc mắt.

Mọi người cười rộ , Tô Nghi không khỏi mỉm cười.

Có hai bài thơ trợ hứng , mọi người hứng thú lại nhắc một đầu , rất nhiều người thỏa thích hát vang , ngực rộng khoác lác , đến ban đêm hơn mười giờ mới tan họp.

Hai trai các học sinh lẫn nhau từ già , Tô Nghi tại Ngô Hạp cùng đi , hướng Xu Mật Viện chạy tới.

Tại một cái khác chiếc lái về phía tây thành trong xe ngựa , Hàn gia đường huynh đệ tĩnh tọa trong đó , Hàn Tu Trúc nhắm mắt dư vị trong yến hội nghe thấy , trong lòng càng khâm phục Tô Nghi , nhưng Hàn song sắc mặt nhưng là rất âm trầm.

Người sau tại trong yến hội không nói một lời , bởi vì trong lòng đã sớm đem Tô Nghi liệt vào địch nhân , người sau càng phong quang , trong lòng của hắn thì càng là căm ghét.

Hàn Tu Trúc mở mắt nhìn đến Hàn song sắc mặt , đồng mắt híp lại.

"Tiểu Song a , ngươi cảm thấy Tô Di Thiên người này như thế nào ?" Hàn Tu Trúc cười hỏi.

"Tô Nghi thể nhân tài tình có đủ , tuổi trẻ tài cao , nhưng lại tính cách hiền lành , đối đãi người thành thực , đúng là Hàn gia kinh địch." Hàn song không chút nghĩ ngợi , trả lời ngay.

Hàn Tu Trúc tựa như cười mà không phải cười , lắc đầu một cái.

"Có thể Tô Di Thiên cũng không đem Hàn gia trở thành cừu nhân."

"Trên đời này phái loại có khác , không người có thể không quan tâm , ta nghe nói Tô Nghi cùng Hạng gia Thứ sử qua lại chặt chẽ , giao tình như sắt , nghiễm nhiên đã là Hạng gia đồng minh , ngày sau ắt sẽ trở thành ta Hàn gia một trở ngại lớn." Hàn trong đôi mắt bắn ra một luồng hàn mang , đạo , "Đường huynh đại nhân , ta biết ngài là dự định khuyên ta buông xuống đối với Tô Nghi ngăn cách , ngài đã cho ta là hành động theo cảm tình ? Nhưng sự thật cũng không phải là như thế , ta niên kỷ tuy nhỏ , nhưng là nghĩ thông suốt xuyên thấu qua , vì Hàn gia , ta làm tiêu diệt hết thảy ngoại địch , không tiếc thân này!"

Hàn song càng nói , khẩu khí càng đồng dạng , cùng hắn non nét khuôn mặt tạo thành so sánh rõ ràng.

Hàn Tu Trúc rõ ràng , người đường đệ này từ lúc còn nhỏ lên liền tiếp nhận tướng môn hun đúc , cùng chung mối thù tình thần đã tại đáy lòng chôn thật sâu xuống , thâm căn cố đế , không thể lay động.

Này , liền đem môn tử đệ giác ngộ a.

"Ai , như vậy tướng môn không khí đến tốt cùng là đúng là sai ? Ta tại loại này chiều hướng phát triển trào lưu bên trong , lại nên như Hà Tiền Tiến ?"

Hàn Tu Trúc nghĩ thâm , cái này thiên tài tuyệt thế trong mắt vậy mà dâng lên một tia mê mang.

...

Ngô Hạp xe ngựa khoác bóng đêm , ở trên đường phố chạy.

Tối gần đêm khuya , nhưng châu thành chung lui tới người đi đường vẫn rất nhiều , vì vậy xe ngựa lại phí đi hơn nửa giờ thời gian , lúc này mới chạy tới châu Xu Mật Viện trước cửa.

Xu Mật Viện diện tích rộng lớn , bên trong lầu các mọc như rừng , trước cửa cũng là một mảnh quảng trường , giờ phút này người đến người đi , thật phần nào nhiệt.

Từ biệt Ngô Hạp sau đó , Tô Nghi đi tới cửa trước , vừa định giơ tay lên gõ cửa , đại môn lại hô một tiếng tự động mở ra , từ đó xông ra một trận gió ẩm tối.

Trong gió , xen lẫn một đạo khăn khăn giọng nam.

"Vào đi , đi thẳng bốn mươi bước , quẹo trái."

Tô Nghi nhướng mày lên , dậm chân mà vào , sau lưng đại môn lần nữa đóng kín.

Dựa theo trong thanh âm chỉ thị phương hướng đi tới , Tô Nghi đi tới một gian tiểu trước cửa nhà , giường mắt vừa nhìn , "Ngọc lên lớp" ba chữ nằm ngang tại môn biển bên trên.

Bên trong nhà đèn đuốc dập tắt , Tô Nghi giơ tay lên , nhẹ nhàng gõ cửa.

"Đi vào."

Tô Nghi đẩy cửa vào nhà , lập tức thấy có một vị bốn mươi mấy tuổi người trung niên ngồi ở bàn phía sau , mỉm cười nhìn lấy hắn.

Trung niên này đôi mắt nhỏ dài , cho dù là mỉm cười , nhưng vẫn có một cỗ thù màu đỏ sẫm ý theo trong đôi mắt lao ra , ở trong không khí toát ra , để cho Tô Nghi trong lòng nghiêm nghị.

"Nhưng là châu viện sự thù đại nhân ?" Tô Nghi dè dặt chấp tay hỏi.

"Là ta , không cần câu nệ , đi vào lại nói." Cừu Anh Ngạn gật đầu.

Tô Nghi xoay người lại đóng cửa lại , đi tới trước bàn , khẽ mắt liếc qua đảo qua mặt bàn , chợt cảm thấy ngạc nhiên.

Cừu Anh Ngạn trên mặt bàn chất đồng đại lượng văn thư , tòa vị diện trước cũng rất sạch sẽ , chỉ có hai tấm giấy , trên đó viết Tô Nghi « khách trung hành » cùng « con đường phía trước đi » hai bài thơ.

"Chuyện này. . ." Tô Nghi muốn nói lại thôi , « con đường phía trước đi » xuất hiện ở nơi này ngược lại không có gì kỳ quái , nhưng « khách trung hành » hẳn mới vừa ở từ lâu ra ngâm ra , tại sao lại bị viện này chuyện lớn người chép lại rồi hả?

Nhìn thấy Tô Nghi đầy mặt nghi vấn , Cừu Anh Ngạn nói: "Vô luận là người nào , ở trong thành đưa tới bất kỳ dị tượng cùng kỳ quan , ta hồ phù cũng có thể có cảm ứng."

Tô Nghi búng tỉnh đại ngộ , sau đó cung kính hành lễ , hướng vị này tổng quản châu thành quân giáo trách nhiệm nặng nề viện sự cung kính thăm hỏi sức khỏe.

Cừu Anh Ngạn là mười phần hành động phải , vì vậy rất ít nói , chỉ là gật đầu một cái , đem một quyển màu đỏ sổ con đưa tới.

"Đây là ?"

Tô Nghi nhận lấy , chỉ thấy này sổ con nhãn sách trên viết "Quân Công Bộ" ba chữ , hai tròng mắt chính là hơi hơi sáng lên.

Không kịp chờ đợi , Tô Nghi triển khai Quân Công Bộ , trang thứ nhất viết Tô Nghi tên , cấp bậc cùng hộ tịch , cùng với triều đình cùng Xu Mật Viện sắc sổ , giờ phút này chỉ có "Tổ Thủy Huyện khai quốc nam" tước vị , Tô Nghi cũng không lưu ý , vừa nhìn về phía phía sau.

Ở nơi này bản sổ con trung , cận kề ghi chép Tô Nghi mỗi một hạng công hiến , theo trở thành Thiên Trạch Sĩ Tử , thẳng đến viết ra « Long thành phi tướng » cứu thế , cùng sáng lập "Cao sơn trụ thạch" kỳ quan , đầy đủ mọi thứ , so với Tô Nghi trong trí nhớ mình còn muốn cận kề.

Mỗi cái công hiến sau đó đều ghi chép hoặc nhiều hoặc ít công trạng con số , tại phía sau cùng lại có cái tổng kết , tổng cộng là 115,000 điểm.

Tô Nghi không biết đây tốt cùng là tính nhiều vẫn là thiếu vì vậy lặng lẽ nhìn về phía Cừu Anh Ngạn , muốn nói lại thôi.

"Có cái gì muốn hỏi ?"

"Ho khan một cái , viện sự đại nhân , ngài ban đầu cứu về triệu dân tị nạn lúc , lấy được bao nhiêu công trạng ?" Tô Nghi cẩn thận từng li từng tí hỏi.

"20 điểm"

"Ít như vậy ? !" Tô Nghi giật mình cực kỳ , đây chính là một triệu cái sinh mạng a.

Bạn đang đọc truyện *Binh Pháp Đại Thánh Convert* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 154: Đánh cuộc một lần

"Ừ, bởi vì ta tự ý rời vị trí , thành tích và khuyết điểm." Cừu Anh Ngạn thần sắc như thường.

Tô Nghi ho nhẹ hai tiếng , vội vàng đổi một đề tài.

"Này công trạng điểm có tác dụng gì ?"

"Có thể tại Quốc Viện đòi lấy rất nhiều vật phẩm, giá trị thấp đến một ít chữ họa đồ cổ, cao đến một ít cổ chiến trường lịch luyện cơ hội, nói tóm lại đều là hiếm có trần cõi, chờ người về sau đến kinh thành, đi Quốc Viện hỏi một câu liền biết."

Tô Nghi gật đầu một cái, cũng không hỏi thêm nữa chuyện này, đem Quân Công Bộ thu vào Gia Cát trong túi.

Sau đó, Cừu Anh Ngạn trên dưới quan sát một phen Tô Nghi, gật đầu mỉm cười, hiếm thấy nói rồi một đoạn lớn mà nói.

"Lần này tìm người tới, chỉ là một điểm việc vặt vãnh chuyện nhỏ, bờ bên kia đã bắt đầu điều tra trước vài đêm cứu thế đại hiện rồi, trong vòng một ngày Tô Thủy Huyện liền tróc nã hơn ba mươi tên tại chung quanh địa khu hoạt động đào ngũ quân; bởi vì có lão chủ tướng giấu diếm lấy, « xạ kinh » tác giả bọn họ điều tra không tới, nhưng « Long thành phi tướng » tác giả, bọn họ nhìn rõ rõ ràng ràng, vô luận là báo thù, vẫn là vì chặt đứt người tương lai, Man Tộc đều cần thiết giết người."

"Đây là việc vặt vãnh chuyện nhỏ?"

Tô Nghi khóe miệng run lên, Man Tộc thế lớn, toàn thể Nhân tộc hợp lực đều không cách nào ngăn trở, huống chi hãn một cái như vậy nho nhỏ tướng tài.

"Chuyện nhỏ." Cừu Anh Ngạn liền mí mắt đều không nháy mắt một hồi

Tô Nghi trong phút chốc hiểu ý.

Cừu Viện Sự ý trong lời nói phóng chừng chính là: Nam Từ Châu cùng sở hữu chủ chiến phái đem hết toàn lực bảo vệ hãn, Tô Nghi không cần phải lo lắng quá nhiều.

Tô Nghi cảm thấy tâm cảnh hơi có chút thanh tĩnh lại, trong lòng cảm tạ chủ chiến phái vì hãn bỏ ra hết thảy.

Lại nói một chút chuyện vụn vặt, Tô Nghi đang muốn cáo từ lúc, lại nghe Cừu Viện Sự mở miệng.

"Tháng sau, người ước chừng phải tham gia cò tướng đại hội?"

"Nghe cò tướng đại hội là Hàn Hạng hai nhà tranh hùng chi hội, thậm chí còn ảnh hưởng đến đồ vật thành cư dân sinh hoạt, tiểu sinh vừa mới đến, dự định không quan tâm." Tô Nghi trả lời ngay.

"Sáng suốt lựa chọn." Cừu Anh Ngạn gật đầu mà cười.

Sau đó, Tô Nghi từ biệt Cừu Viện Sự, đi ra Xu Mật Viện, Quý An đã sớm đi xe chờ đã lâu.

Trở về nhà, Tô Nghi cùng Tô Thi Nhi trò chuyện hôm nay nghe thấy, trong lòng lặng lẽ quyết định, mỗi ngày đều muốn rút ra một chút thời gian theo Tô Thi Nhi tán gẫu một chút, không để cho nàng sẽ cảm thấy quá tịch mịch.

Hai người ngồi ở trong đình tán gẫu, Tô Thi Nhi nghe Tô Nghi nói chuyện trời đất, tình cờ chen vào đôi câu, mặt đẹp hơi ửng, như xuân nở rộ.

Lấy được Tô Thi Nhi đi ngủ sớm một chút dặn dò sau đó, Tô Nghi trở lại gian phòng của mình.

Trở về phòng sau trước tiên, Tô Nghi lấy ra « Cai Hạ Ca », mặc dù này vẫn đã âm đạm không liên quan, chẳng biết lúc nào tài năng lực lượng khôi phục, nhưng vẫn trung phóng khoáng cùng nhu tình lại không giảm chút nào.

Lãnh hội lấy văn trung tình cảm, Tô Nghi mở miệng ngâm "Lục Bạt Sơn Hà Khí Cái Thế. . ."

Lập tức, Tô Nghi trải qua một hồi dài đến ba canh giờ ảo cảnh, tuy nói trải qua Cai Hạ chiến trường cùng lần đầu tiên hoàn toàn tương tự, nhưng ở lần này, Tô Nghi phát giác càng nhiều chi tiết, cảm giác thể ngộ càng thêm sâu sắc.

Thối lui ra ảo cảnh sau, Tô Nghi liền rõ ràng cảm nhận được, bốn bề thọ địch cùng đập nổi chìm thuyền hai khóa Tướng Tinh độ thành thạo có nhảy vọt tăng lên; mặc dù không có biện pháp hình dung tăng lên trình độ, nhưng Tô Nghi mơ hồ cảm giác, chỉ cần liên tục không tuyệt vọng từng một tháng, hai khóa Tướng Tinh ít nhất có thể tăng lên tới cấp hai đỉnh phong!

Tại bình thường, nếu là muốn đem kì mưu theo cấp hai sơ cấp tăng lên tới cao cấp, thẳng đến đỉnh phong, nói ít cũng phải mấy năm, thậm chí vài chục năm rèn luyện, có thể thấy này Thượng phẩm quân văn « Cai Hạ Ca » tác dụng có bao nhiêu to lớn.

"Khó trách Hạng Thừa mất đi « Cai Hạ Ca » quyền sử dụng, biết cái này bình thường kêu la như sấm, ta bây giờ có thể hiểu được tâm tình của hãn, có lẽ nên nghĩ biện pháp đền bù hãn." Tô Nghi trong đầu nghĩ.

Kì mưu uy lực cùng hiệu quả sẽ theo cấp bậc cùng tăng lên, mà ở này ở ngoài, kì mưu bản thân mỗi tăng lên một cái cấp bậc, cũng sẽ quá mức tăng cường hiệu quả.

Tỷ như nói, Tô Nghi thân là tướng tài, cầm cấp hai đập nổi chìm thuyền, khôi phục tinh thần lực có thể cùng người đi đường cấp một đập nổi chìm thuyền sánh vai!

Nếu là hấn cảm cấp ba đập nổi chìm thuyền, hấn hiệu quả thậm chí có thể sánh vai Vũ Sĩ, vì vậy, không phải do Tô Nghi không sinh lòng tung tăng rồi.

Nghe nói đến cuối cùng, mỗi một cấp bậc thực lực sai biệt tăng lớn, nhưng cao cấp kì mưu vẫn là một loại to lớn tăng lên.

Học xong Cai Hạ Ca, Tô Nghi tiến vào Luyện Binh Tràng, nhìn một chút mới tăng thêm địch nhân danh sách, hít sâu một hơi, tâm tình mơ hồ có chút phấn chấn.

"Ngày đó tại quân tử hội lên những thứ kia thủy khẩu cũng có thể bị mô phỏng đi ra, ta có cường đại hơn bởi luyện tượng người, chiến đấu tiêu chuẩn nhất định có thể được đến nhanh hơn tăng lên."

Tại quân tử hội ngày ấy, thủy khẩu nhập cảnh, muốn giết Tô Nghi; trong đó theo binh tôn tướng cá, cảm ngư nhân, cho đến sa nhân cùng kinh nhân, chủng loại vô cùng phong phú, hơn nữa cấp bậc thực lực cũng theo tầng nhân, hải tốt cho đến Thiên phu trưởng, không phải là ít.

Tô Nghi Luyện Binh Tràng, quả thực biến thành bởi luyện tượng người bảo khổ.

Đề xuống trong lòng xao động, Tô Nghi chọn lựa một đầu cảm ngư nhân hải tốt, đem kêu đi ra, chính là đương thời thích khách.

Thích khách này phun ra một đạo thủy đạn pháo, sau đó lập tức kỳ oa kêu to bước chân, trong tay song nhận đâm thẳng Tô Nghi bụng tim.

Thủy đạn pháo cùng Nhân tộc cùng binh độc vũ, Man Tộc chiến hào giống nhau, là hải yêu cấp hai năng lực.

Mặc dù hải tốt thủy đạn pháo thoát nhìn chỉ có lớn bằng quả bóng rổ tiểu, uy thế cũng không đủ, nhưng Tô Nghi biết rõ, trong này uy lực không chút nào kém cõi hơn cùng binh độc vũ, đồng giai cấp người đánh phải một phát, không chết cũng bị thương.

Nhưng mà Tô Nghi nắm giữ bốn đạo kì mưu tuyệt đại ưu thế, mỗi tràng mô phỏng chiến đấu đều có thể sử dụng một lần, lại làm sao có thể bị loại này gặp phải lưu đây thủy khẩu đánh bại?

Kim thiên thoát xác chợt lóe, Tô Nghi di chuyển tức thời đến cảm ngư nhân thích khách sau lưng, trong tay miêu đao bộc phát ra kim quang, thừa dịp địch chưa chuẩn bị, một đao dài một trượng cùng binh độc vũ càn quét mà đi.

Cảm ngư nhân thích khách theo bản năng phun trào đại lượng linh lực, muốn đụng ra cùng binh độc vũ; nhưng Tô Nghi ám độ trần thương kì mưu bùng nổ, trong tay lưỡi đao tránh được phòng ngự, đem đôi phương thủ cấp chặt đứt, đầu một nơi thân một nẻo.

"Tính khiêu chiến còn chưa đủ."

Sau đó Tô Nghi lại gọi ra một đầu sa nhân Thiên phu trưởng, lúc này mới cảm giác có khả năng cùng hấn ngang sức ngang tài, mang cho hấn trình độ lớn nhất rèn luyện.

Tô Nghi một mực ở Luyện Binh Tràng chiến đấu đến ban đêm hơn mười hai giờ, cho đến tinh thần lực hao hết, mới đánh ngã xuống giường, ngủ thật say.

...

Ngày thứ hai, Tô Nghi còn chưa tỉnh lại, trên triều đình cũng đã cãi vả thiên.

Đủ loại quan lại đem một ít chuyện vụn vặt tấu lên xong về sau, lập tức liền có một người đứng ra, há mồm hô lớn: "Điện hạ, vì thần có chuyện quan trọng khởi bẩm!"

Mọi người theo tiếng kêu nhìn lại, thấy người này mặt đầy râu quai nón, chính là Binh bộ Thượng thư Tiêu thượng tọa, vì vậy lập tức rõ ràng hấn đến tốt cùng muốn nói cái gì.

Tại long y một bên, ngồi lấy một vị chừng ba mươi tuổi đàn bà xinh đẹp, lúc này nàng lông mày kẻ đen hơi nhăn, lạnh lùng nhìn về phía Tiêu thượng tọa.

"Tiêu ái khanh chuyện gì muốn tấu?" Ngồi ở long y bốn tuổi tiểu thái tử phát ra máy móc bình thường trả lời, âm điệu không nhẽo.

"Thần mấy ngày liên tiếp, nghe thấy Tô Nghi cứu Nhân tộc ở tại thủy hỏa, kéo xã tắc ở sụp đổ, mỗi lần nhớ tới, chính là ăn nuốt không trôi, ngủ không yên, bực này công thần, về tình về lý, đều hấn là đại gia phong thưởng, nếu không phải như thế, há chẳng phải là rét lạnh thiên hạ sĩ tử tâm? Về sau, bọn họ lại sẽ có ai chịu vì triều đình bán mạng chứ?"

Tiêu thượng tọa thanh âm càng là tăng lên ba thành, mơ hồ lộ ra một cổ lặc lư núi rút lập uy thế, nhưng hấn lại nói lời này lúc, lại cũng là nhìn tiểu thái tử, mà là như hổ chó sói bình thường nhìn chăm chăm long y bên cạnh vị nữ tử kia.

Trong quần thần lập tức liền có một người phản bác: "Binh bộ Thượng thư đại nhân lời ấy sai rồi, Tô Nghi lần trước lấy được mông manh chiến công, triều đình đã đối với hấn cổ động phong thưởng, thậm chí còn đem hấn thực phong là Tổ Thủy Huyện khai quốc nam, đứng hàng theo ngũ phẩm, đã là ta đại lương khai quốc tới nay vô sinh số một; phải biết, Thái Tổ năm đó đạt vô sinh lúc, cũng chỉ được huyện Nam tước vị, Tô Nghi đã cùng Thái Tổ sánh vai cùng nhau, là bực nào vinh dự? Lần này hấn lập được bất thế kỳ công không giả, nhưng nếu là sẽ đi phong thưởng, chẳng phải là muốn bốc lên hứ Thái Tổ danh hiệu?"

Người này ngôn ngữ âm vang hữu lực , chữ chữ như đao , mọi người nhìn tới , chính là Ngự sử đại phu Chu Dương.

Chu Dương đứng hàng chính tam phẩm , thống lĩnh sở hữu Ngự sử , đối với đủ loại quan lại đi giám sát chức quyền , liền ba tỉnh Tề tướng đều có thể vạch tội , căn bản không đem đồng vị cấp Bình bộ Thượng thư coi ra gì.

"Một bên nói bậy nói bạ! Thái Tổ ban đầu chọn hiền dùng có thể , đúng như ban đầu Lưu hoàng thúc đối đãi tiên hiền Gia Cát Khổng Minh bình thường chịu thể nhân ngưỡng mộ , từng nói: Hậu thế nếu có Năng giả thì cư lên , há là bốc lên hý? Thái Tổ ban đầu chưa bao giờ lập được hậu thế võ sinh phong tước không được cao hơn huyện nam hiền cái , chẳng lẽ là người nghĩ thay Thái Tổ lập được này luật? Này quả thật loạn thần tặc tử đi quá giới hạn cử chi!" Có một vị chủ chiến phái quan chức đột nhiên gia nhập tranh chấp.

"Lê dân thị lang nói quá lời , trung quân chính là thần tử bổn phận , tôn thánh chính là sĩ tử bổn phận , cũng không phải là chúng ta nên vì Thái Tổ lập được quy củ , mà là. . ."

Mọi người làm ồn thành một mảnh , đề tài không chút nào tiến triển , thượng thư lệnh Từ Lập Nhân khẽ lắc đầu , trung thư lệnh Chu Học Thư nhắm mắt dưỡng thần , môn hạ thị trung phạm cư an như không có chuyện gì xảy ra , này ba tỉnh Tề tướng tựa hồ tất cả đều dự định không quan tâm , mặc cho thủ hạ quan chức cãi vã đầu lưỡi , lời nhai không ngừng.

Tiểu thái tử đã nằm ở long y khô khô ngủ say , bên cạnh hắc nữ tính mặt vô biểu tình.

Đủ loại quan lại môn nào rồi chén trà thời gian mới dần dần ngừng nghỉ , lúc này , Lễ bộ Thượng thư mở miệng nói một câu , này mới khiến mọi người ngừng công kích.

"Chư vị bình tĩnh chớ nóng , chúng ta cũng không phải là không cho Tô Nghi phong thưởng , chỉ là đề nghị sơ qua chậm lại mà thôi; tháng sau chính là Viện thí , đợi đến Tô Nghi thông qua khảo thí , được đến vũ miếu thừa nhận , sẽ đi phong thưởng cũng không muộn , cần gì phải nóng lòng một tháng đây? Cái kia , Tô Nghi thụ phong liền không hề bốc lên hý Thái Tổ , chung quy Thái Tổ ở tướng tài lúc đã thân là quận công; bất quá , cái tiền đề này là Tô Nghi có thể hái được thủ khoa , lấy được văn Võ thí tùy ý một môn mười trù , lấy được cùng Thái Tổ giống nhau thành tựu , tài năng phục chúng."

Trong triều đình lâm vào ngẫn ngui trong trầm mặc.

Một đám chủ chiến phái quan chức liên tục cười lạnh , bọn họ lại làm sao có thể không nhìn ra , chủ hòa phái đây là chuẩn bị gây khó khăn Tô Nghi?

Tô Nghi thi đậu võ sinh mới hơn một tháng , coi như tiếp được một tháng vui đầu học hành cực khổ , cũng không khả năng lực áp sở hữu thiên tài đoạt được thủ khoa , có thể nói , chủ hòa phái nói lên đề nghị này , cơ hồ là ăn chết Tô Nghi.

Nhưng có vài người luôn cảm thấy chủ hòa phái mục tiêu không chỉ là như thế , vì vậy cũng không dám tùy tiện mở miệng.

Sau một hồi lâu , đầu đầy tóc xám , hơn năm mươi tuổi thượng thư lệnh Từ Lập Nhân mới chậm rãi mở miệng.

"Tô Nghi phong thưởng vốn là hẳn có được , theo lý tại thông qua Viện thí sau đó trao tặng hẳn cao hơn tước vị ; còn thủ khoa , mười trù một chuyện cũng không hẳn là đem ra trở thành phong thưởng điều kiện , lão phu có khác nhắc lên án kiện , mời văn võ bá quan lắng nghe." Từ Lập Nhân nói.

"Vẫn còn thư lệnh đại nhân mời nói." Ngự sử đại phu Chu Dương mỉm cười nói.

"Mọi người đều biết , lão phu trời sinh tính mê cờ bạc , giờ phút này ta liền dẫn lĩnh sở hữu chủ chiến nhất phái quan chức , liền lấy Nam Từ Châu thủ khoa một chuyện cùng chư vị đánh cược một lần , như thế nào?"

Dứt lời , Từ Lập Nhân nhàn nhạt quét qua mỗi một vị chủ hòa phái quan chức , ánh mắt của hắn rõ ràng bình tĩnh như nước , nhưng có mấy chục người lại thật giống như bị đao nhọn thối qua bình thường rồi rít rùng mình một cái.

Bạn đang đọc truyện *Bình Pháp Đại Thánh Convert* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 155: Tranh thủ khoa

Mặc dù tại trên triều đình công khai mở miệng đánh bạc có chút không nghiêm cẩn , nhưng Từ Lập Nhân rất được đương kim Thánh Thượng tín nhiệm , người sau cũng vì vậy thường xuyên đề nghị cho hắn mê cờ bạc bản tính; bây giờ Thánh thượng chỉ là nằm ở giường bệnh , cũng không phải là qua đời , những quan viên khác cũng không tiện chỉ trích Từ Lập Nhân.

Chủ hòa phái các quan viên đồng loạt nhìn về phía Chu Học Thư cùng phạm cư an hai người.

"Từ đại nhân phải thế nào đánh cược?" Chu Học Thư chậm rãi mở mắt, mở miệng hỏi.

"Liên lấy Tô Nghi có hay không có thể hái được thủ khoa, lấy được đơn khoa mười trù là đánh cược, lão phu ra con đường tơ lụa sáu mươi sáu cái thôn trang là chủ thích, đặt Tô Nghi có thể lấy được này hai hạng thành tựu, có thể có người nguyện ý cùng lão phu đánh cược với nhau?" Từ Lập Nhân lần nữa quét nhìn toàn trường.

Mọi người sắc mặt cả kinh, ngay cả Chu Học Thư cùng phạm cư an hai người đều lộ ra vẻ mặt nghiêm túc.

Con đường tơ lụa có thật nhiều nuôi tằm phường tia xương thôn, mỗi một thôn cũng có thể cung cấp lợi ích to lớn, nhưng cái thế giới này khói lửa chiến tranh bay tán loạn, Man Tộc tàn phá, chủ hòa phái ở chỗ này không tranh hơn chủ chiến phái; trừ bỏ bị dân gian lực lượng chiếm giữ bộ phận thôn ngoài ra, chủ hòa phái chỉ chiếm theo rồi hơn hai mươi thôn, nhưng chủ chiến phái lại chiếm hơn 100 xương thôn, mà mà trong đó có rất nhiều là đại hình thôn, miệng người cơ hồ có thể so với một cái huyện thành.

Chính là bởi vì con đường tơ lụa lợi ích to lớn, chủ chiến phái tài năng quảng nạp hiền sĩ, bảo trì tốt đẹp vận doanh, nếu là cắt nhường ra 2 phần 3, chủ chiến phái hậu cần cùng kinh tế ắt sẽ dùng phải đã kích trí mạng, từ đây thất bại hoàn toàn, lại cũng đừng nghĩ cùng chủ hòa phái phân đỉnh kháng lễ.

Nói cách khác, Từ Lập Nhân đây là lấy mạng đang đánh cược a!

Những thứ này thôn cũng không phải là Từ Lập Nhân tài sản tư hữu, mà là chủ chiến phái chung nhau sản nghiệp, một đám chủ chiến phái tất cả đều mặt có vẻ buồn rầu, nói nhỏ: Từ Lập Nhân cứ như vậy tin tưởng Tô Di Thiên?

Nhưng chủ chiến phái đoàn kết làm người ta khó có thể tưởng tượng, loại trừ vài người ôm bất mãn ngoài ra, tuyệt đại đa số người đều lựa chọn phục tùng Từ Lập Nhân quyết định, bọn họ cũng đều biết, vị này vẫn còn thư lệnh đại nhân tất nhiên là trải qua mưu tính sâu xa, mới đưa ra lần này đánh cược.

Ngược lại thì chủ hòa phái lại lộ vẻ do dự, đối mặt lớn như vậy bánh ngọt, bọn họ lại không người dám nuốt miệng đi cắn.

Từ Lập Nhân đặt nặng như vậy tiền đặt cược, nói cách khác, bọn họ chủ hòa phái cũng cần phải đi theo đặt lên tương ứng giá trị tiền đặt cược mới được.

Chu Học Thư sắc mặt vẫn không hề bận tâm, như là thiên băng đều không cách nào dao động tâm thần hấn.

"Từ đại nhân thật là hào tình vạn tượng, người chẳng lẽ không biết, nếu là thật đánh cược Tô Nghi có thể hay không lấy được thủ khoa cùng mười trù, người thắng mặt rất nhỏ?" Chu Học Thư nói.

"Phần thắng tiểu? Đối với lão hủ mà nói, bất kỳ đánh cược cũng chỉ là thua cùng thắng 5-5 mở mà thôi, chung quy mọi việc không có tuyệt đối." Từ Lập Nhân cười mở cười một tiếng, Tề tướng lòng dạ triển lộ không di.

"Tin ngựa từ cương, chẳng qua chính là như thế."

Chu Học Thư nói câu cùng đề tài hoàn toàn không liên quan mà nói, chỉ có một số ít người nghe hiểu, đây là tại châm chọc Từ Lập Nhân quá mức tín nhiệm Tô Nghi.

"Lời ông tiếng ve không nói, đánh cược cũng không đánh cược? Nếu là người môn không cá cược, vậy liền có mượn cơ hội áp chế đối với Tô Nghi phong thưởng, như vậy kẹp chặt thủ khoa cùng mười trù một chuyện không thả, đau răng hay không?" Từ Lập Nhân thu liễm nụ cười, ánh mắt như kiếm, một bộ bất cứ lúc nào cũng sẽ vạch mặt bộ dáng.

Chủ chiến phái các quan viên gật đầu một cái, đều ý thức được đây là Từ Lập Nhân tị thực kích hư phương pháp, mượn từ hoang đường đánh cược tới bảo đảm Tô Nghi phong thưởng, bất quá này đại giới thật sự là quá lớn.

Một đám chủ hòa phái quan chức nhưng là trở mặt nhìn nhau, liên phạm cư an đều hơi cau mày, không ai dám tùy tiện tiếp.

"Ta ra hấn núi trung một trăm ba mươi hai tòa liên phong, cùng người đánh cược với nhau." Chu Học Thư chậm rãi mở miệng đạo.

Tại tràng sở hữu quan chức sắc mặt đồng loạt cả kinh.

"Hấn núi" cùng con đường tơ lụa, phong hỏa đài giống nhau, đều là thuộc về đại thế giới một loại, cùng Binh Phong Đại Lục giống nhau đều thuộc về đất vô chủ.

Hấn núi lúc ban đầu từ Man Tộc phát hiện, nhưng bởi vì thế giới này không có một khối đất bằng, Man Tộc khó mà dừng chân, hơn nữa liêu không có người ở, không hề chinh phục giá trị, rất nhanh thì bị bọn họ vứt bỏ; nhưng Nhân tộc lại phát hiện trong đó giá trị: Nơi này sản xuất nhiều một loại được đặt tên là "Hấn núi đá" vật liệu đá, là coi như thành tường tuyệt cao tài liệu.

« thi kinh » có nói: "Hấn núi chỉ thạch, có thể công ngọc", hấn núi đá đặc tính chính là tạo hình sinh vật dã tính, hơn nữa còn có lắng xuống lửa giận tác dụng, Nhân tộc mang theo hấn núi đá đồ trang sức, có thể càng dễ dàng mà giữ được tỉnh táo; nhưng Man Tộc nhưng là e sợ cho tránh không kịp, chung quy bọn họ nộ khí chính là lực lượng nơi phát ra, nếu là bị hấn núi đá chỗ lắng xuống, hãy cùng Nhân tộc tính thần mất hết giống nhau, sẽ lập tức

mất đi sức chiến đấu.

Vì vậy, phong hỏa đài vạn dặm phòng tuyến, cùng với Binh Phong Đại Lục biên cương rất nhiều thành trì, đều dùng hắc núi đá tới đắp thành tường, hiệu quả thập phần rõ rệt: Nhất định cấp bậc trở xuống Man Tộc đang đến gần hắc núi đá thành tường sau, sẽ lập tức mất đi sức chiến đấu, cao cấp Man Tộc cũng sẽ bao nhiêu bị chút ảnh hưởng.

Hắc núi bị chủ hòa phái quan chức mấy đời khổ tâm kinh doanh, nghiêm nhiên đã trở thành bọn họ hậu hoa viên, bên trong có hơn hai trăm ngọn núi, bây giờ Chu Học Thụ ra tay một cái tựa lấy 2 phần 3 hắc núi coi như tiền đặt cược, không thể bảo là không là số tiền khổng lồ.

Bất quá rất nhiều người rõ ràng, chủ hòa phái nội tình càng thêm phong phú, không giống chủ chiến phái bình thường có điểm của cái này cùng Man Tộc độc sức, vì vậy hơn nửa hắc núi giá trị tuy nặng, nhưng chủ hòa phái cũng không phải là không chịu nổi.

Nhưng, đây đối với chủ chiến phái tới nói, nhưng là có thể gặp không thể cầu cơ hội a!

Nếu là có thể đem hơn nửa hắc núi bỏ vào trong túi, chủ chiến phái nói ít cũng có thể khôi phục điểm nguyên khí, tranh cùng chủ hòa phái cây cân thế cân bằng.

Lúc này, lúc trước mấy cái đánh cuộc với nhau cục có chút bất mãn chủ chiến quan chức cũng lộ ra kỳ kỳ nụ cười.

Phần lớn chủ hòa phái quan chức gương mặt ghen ghét giống như khổ qua bình thường bọn họ hoặc nhiều hoặc ít đều cùng hắc núi có lấy lợi ích dây dưa, hiện tại đau lòng thật giống như bị cắt một miếng thịt.

Đánh cuộc thành lập, Chu Học Thụ cùng Từ Lập Nhân hai mắt nhìn nhau một cái, rồi rít nâng lên không thể diễn tả nụ cười tới.

"Điên rồi, đều điên rồi." Môn hạ thị trung phạm cư an khẽ lắc đầu, trong lòng thâm nhủ.

...

Tan triều sau, trên triều đình kinh thiên đánh cuộc lập tức truyền khắp Giang Nam.

Rất nhiều kẻ tò mò đều vây quanh Tô Nghi có thể hay không hái được thủ khoa cùng đơn khoa mười trù, triển khai hoặc lớn hoặc nhỏ trình độ không đồng nhất đánh cuộc với nhau, trong lúc nhất thời, thịnh hưởng chưa bao giờ có, không khí đánh bạc hoành hành.

Hết thấy các thứ này tạm thời không có truyền tới Tô Nghi trong tai, tại sáng sớm bảy giờ trái phải liền nghe gà mà lên, sau khi rửa mặt, để cho Quý An mang theo hắc đi học viện.

Quần cửa học viện, các học sinh lui tới, thấy Tô Nghi rồi rít chấp tay thăm hỏi sức khỏe, Tô Nghi cũng nhất nhất đáp lễ.

Chỉ là, mới vừa bước vào cửa viện, lập tức liền có một đạo điên cuồng gầm to tại Tô Nghi bên tai nổ lên.

"A a a! Câu đối này phải thế nào đúng! Đến tốt cùng phải thế nào đúng! Đây, ngươi đối không đúng đi ra!"

Hạng Thừa tại núi giả ở giữa mạnh mẽ đâm tới, giống như một viên tự mình di động thiên minh châu; giờ phút này hắc tóc tai bù xù, thần sắc uể oải, một đạo vành mắt đen động trên mặt, quần áo còn dính nhiều chút sương sớm.

Tô Nghi trong lòng thâm nhủ, người này chẳng lẽ là ở lại Vô giáo tràng suy nghĩ kia thiên cổ tuyệt đối đối pháp, sau đó cứ như vậy ở một đêm?

Hạng Thừa bắt được người liền hỏi "Như thế đối với", mọi người e sợ cho tránh không kịp, Tô Nghi cũng liền bận rộn đi vòng, nhưng vẫn là bị Hạng Thừa phát hiện.

"Tô Nghi, ngươi đừng đắc ý! Chờ ta đem kia câu đối trên cho đối được, ngươi liền nhất định phải đem « Cai Hạ Ca » giao ra!" Hạng Thừa cuồng loạn rống to.

"Ho khan một cái, tại hạ không có đắc ý, chỉ là Hạng huynh ngươi chấp niệm quá sâu, cũng đừng tẩu hỏa nhập ma a." Tô Nghi nhún nhún vai.

Hạng Thừa hai tròng mắt này mới khôi phục nhiều chút tỉnh táo.

"Hừ, không cần ngươi nói." Hạng Thừa phẩy tay áo bỏ đi.

Thấy hai người đối thoại, một ít học sinh sắc mặt hiếu kỳ, mấy cái nhân sĩ biết chuyện cho bọn hắc giải thích một chút, mới làm bọn hắc bừng tỉnh đại ngộ.

Hạng Thừa, đây là bị Tô Nghi cho khó ở a.

Chỉ là, khi bọn hắc thử đối với Tô Nghi sở đối câu đối trên lúc, vô luận như thế nào khổ tư mình tưởng, cũng đúng không ra tương ứng cách thức câu đối dưới đến, càng là khen ngợi Tô Nghi đại tài.

Hôm nay là song bản chương trình học, Tô Nghi ra ngoài không có học thuộc lòng hòm, trực tiếp hướng Vô giáo tràng đi tới.

Phụ trách bên trong bộ giáo bản tiên sinh đã sớm đến Võ giáo trưởng, chỉ huy vài tên sai dịch bày ra mục tiêu, mà một đám học sinh chính trên khán đài chờ mở khóa, vừa nói vừa cười.

Hôm nay sở học hạng mục là bước bắn, danh như ý nghĩa, chính là vừa đi vừa bắn, vì vậy hòa bình bắn quy tắc có rất nhiều bất đồng.

Bắn ngang yêu cầu tại một trăm hai mươi bước rộng rồi, cửu bắn bảy trúng tên bá cơ mới được mười trù, nhưng bước bắn chỉ cần tại sáu mươi bước rộng rồi, bảy bắn Tứ Trung liền có thể cảm đến mười trù, tuy nói dưới sự yêu cầu hàng, nhưng độ khó khăn lại gia tăng nhiều vô cùng.

Tại võ giữa giáo trưởng có mấy khối hình vuông sân, mỗi khối sân đều bị chia nhỏ thành 99 - 81 khối điểm đặt chân.

Những thứ này điểm đặt chân chỉ có dài hai thước rộng, mới chỉ đủ một người đứng; mà ở thí sinh giương cung bắn tên lúc, dưới chân điểm đặt chân sẽ bất quy tắc biến thành màu đỏ, đập trúng màu đỏ điểm đặt chân, hoặc là bước ra sân bên ngoài liền nhớ một lần sai lầm.

Ba lần sai lầm, bước bắn hạng mục ngay lập tức sẽ bị xử không hợp cách.

Điểm đặt chân từ trắng trở nên đỏ quá trình chỉ có một hơi thở, phát hiện biến đỏ điểm báo trước liền muốn lập tức di chuyển; một bên muốn tập trung tinh thần nhắm, một bên lại phải chú ý dưới chân, độ khó kịch tăng.

Càng làm cho người ta thêm trở mắt nghẹn họng là, điểm đặt chân biến đỏ tần số sẽ theo thời gian dần dần biến hóa cao, đến trăm hơi thở sau đó, toàn trường địa biến đỏ, căn bản không chỗ dừng chân, ngay lập tức sẽ bị loại bỏ bị loại.

Vì vậy, tốc chiến tốc thắng mới là hợp cách mấu chốt.

Mặc dù tổng kết rất nhiều tâm đắc, đầu mấy vòng bắn thử lúc, Tô Nghi vẫn là ăn không nhỏ đau khổ.

Tuy nói hẳn trước đây nông cạn học qua bước bắn, nhưng huyện thành căn bản không có chuyên nghiệp như vậy dụng cụ, dưới chân điểm đặt chân hẳn vẫn là lần đầu tiên tiếp xúc, lộ ra chật vật không chịu nổi.

Nhưng Tô Nghi đã có thần thiết cung, trống không lúc được tại Luyện Binh Tràng nội luyện tập bước bắn, lại kiêm đến giáo bản tiên sinh chỉ điểm, tiến bộ phi thường nhanh.

Thấy Tô Nghi dần dần luyện dần dần quen thuộc, rất nhiều người đều gật đầu liên tục, cho là Tô Nghi tại Viện thí trước nhất định có thể thuần thục nắm giữ bước bắn hạng mục.

Một bài giảng rất nhanh kết thúc, Tô Nghi chỉ cảm thấy đau nhức toàn thân, một bên hoạt động gân cốt, cùng kiếm mai trai các bạn cùng học cùng đi ăn bỏ.

Ăn bỏ bên trong đã tụ tập không dưới trăm người, hơn nữa còn có người liên tục không ngừng chạy tới.

Tô Nghi vừa đi vào môn, lập tức đưa tới tất cả mọi người tầm mắt, mọi người rối rít xì xào bàn tán, Tô Nghi cùng nhau đi tới, nghe được nhiều nhất từ ngữ chính là "Tô Di Thiên" cùng "Thủ khoa".

"Đây là thế nào?" Tô Nghi đầu óc mơ hồ.

"Ngồi xuống lại nói." Ninh Thái Tuyền sắc mặt có chút cổ quái.

Tô Nghi gật đầu, cùng các bạn cùng học cùng nhau an vị.

Trước mắt bày biện cùng hôm qua hơi có chút bất đồng thức ăn, Tô Nghi còn không có nhặt lên chiếc đĩa, bên cạnh một bàn đã có người cao giọng kêu lên.

"Tô Di Thiên, chúng ta đều tại đánh cược người Viện thí có thể hay không hái được thủ khoa, người có thể hay không cho cái lời chắc chắn a, đến tột cùng có lòng tin hay không tranh số một?"

...

Bạn đang đọc truyện *Binh Pháp Đại Thánh Convert* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

# Chương 156: Nhất tâm nhị dụng

Nghe được cái này tiếng gào thét , ăn bỏ bên trong tất cả mọi người đều đem tầm mắt ném tới , thần sắc hiếu kỳ.

Tô Nghi không hề chuẩn bị tâm tư , nghĩ thầm vậy làm sao liền đánh cược đứng lên ?

Thấy Tô Nghi đầy mặt nghi vấn , Ninh Thái Tuyên mở miệng giải thích

"Người tới muộn , khả năng còn không có nghe được tin tức , ngay hôm nay rạng sáng , chủ hòa hai phái tại trên triều đình vì người mở ra một hồi kinh thiên đánh cược , tiền đặt cược lớn đến người ta không cách nào tưởng tượng , cơ hồ có thể nói là đặt lên mỗi người mạch sống; tan triều sau , tin tức lập tức truyền đến Nam Từ Châu đến, tất cả mọi người không kềm chế được , cũng muốn ở trên thân thể người đánh cược một lần , nghe nói Hàn Hạng hai nhà cũng đã đánh cược rồi , tiền đặt cược không thể so với trên triều đình chúng quan xuống tiểu."

Tô Nghi lúc này mới lý giải , nhưng cũng cảm thấy khó hiểu.

Nói thật , Tô Nghi cũng không có lòng tin có thể lấy được thủ khoa , này đánh cược ngay từ đầu liền vô pháp thành lập , ở trên người hắn đặt cược cơ hồ phải thua , đến tột cùng là ai tin nhiệm hắn như vậy ?

Chỉ chớp mắt , Tô Nghi nhìn đến ăn bỏ bên trong mọi người rõ ràng dự định đánh vỡ nồi đất hỏi đến tột cùng biểu tình , trong lòng cảm thấy bất đắc dĩ.

"Chư vị nói đùa , các người còn không bằng đi hỏi một chút , tu trúc huynh , Hạng Thừa huynh đám người có nguyện ý hay không đem chức thủ khoa nhường cho ta."

Dứt lời , Tô Nghi lắc đầu , cũng không tiếp tục để ý người khác , nhặt lên chiếc đĩa bắt đầu ăn cơm.

Trong lời này ý tứ biểu đạt rất rõ ràng , mọi người vừa nghe liền biết.

"Ta nói đi, Tô Di Thiên tuy có đại tài , nhưng thời gian chuẩn bị quá ít , quả quyết không có khả năng hái được Viện thí thủ khoa , người thua , nhanh giao ra tiền đặt cược."

"Cho ăn , Viện thí cũng còn không tới , làm sao có thể kết luận kết quả ? Nói không chừng Tô Di Thiên có thể đưa tới gì đó kỳ tích..."

"Đừng chết con vịt mạnh miệng , Viện thí hạng mục lại nhiều lại khó khăn , kỳ tích làm sao có thể theo kêu theo đến ?"

Tương tự như vậy đối thoại , tại ăn bỏ bên trong các nơi lan tràn ra.

Ngồi cùng bàn ăn cơm người bày ra bất đắc dĩ thần sắc , bởi vì phải chiều cổ đến Tô Nghi mặt mũi , bọn họ cũng không có tham gia đánh bạc , chỉ là lo lắng Tô Nghi sẽ chịu ảnh hưởng này.

Nhưng mà bọn họ quá lo lắng , Tô Nghi tâm cảnh vững như Thái Sơn , đối với xung quanh động tĩnh bịt tai không nghe , tự nhiên ăn cơm.

Buổi chiều vẫn có một đường bước bắn chương trình học , Tô Nghi đi qua ngày này , đã có thể thuần thục không chế dưới chân tám mươi một khối điểm đặt chân , chỉ là chính xác còn kém một ít; mục tiêu liền đặt ở ba mươi bước ra ngoài , nhưng mà Tô Nghi bắn ra trên trăm mũi tên , vậy mà chỉ mệnh trung mười mũi tên không tới.

"Xem ra ta còn yêu cầu nhiều hơn rèn luyện , mặc dù cách Viện thí chỉ có một tháng không tới , nhưng là không cần nóng lòng khí khô , làm từng bước luyện tập liền có thể... Việc này bắn cũng không so với múa đao đơn giản , nếu là có thể nắm giữ nhất tâm nhị dụng năng lực , bước bắn hạng mục cơ hồ mười phần chắc chắn."

"Nhất tâm nhị dụng" là nắm giữ hai khóa lòng quân sau , có cực nhỏ xác suất thu được hiệp đồng năng lực , cơ hồ là sở hữu sĩ tử tha thiết ước mơ kỳ năng một trong.

Đối với người bình thường mà nói , nhất tâm nhị dụng có thể để cho bọn họ ở ở rèn luyện thân thể đồng thời thuộc lòng kinh điển , cũng có thể đọc sách đồng thời suy nghĩ trong đó hàm nghĩa , ứng dụng phi thường rộng khắp , giờ một ngày tiền lệ đều giờ không xong.

Còn đối với Tô Nghi mà nói , năng lực này càng là như hổ thêm cánh: Người khác không cách nào tại Luyện Binh Trảng trung đọc sách , nhưng Tô Nghi lại có Yên Hải Bi tồn tại , bất cứ lúc nào bất cứ nơi đâu cũng có thể đọc sách , hơn nữa hiệu suất so với tại trên thực tế cao hơn gấp sáu lần!

Nếu là nắm giữ nhất tâm nhị dụng , tương đương với nói , Tô Nghi trong tay vô luận đang làm gì chuyện , cũng có thể phân tâm tiến vào Luyện Binh Trảng đọc sách , thậm chí phân tâm tiến hành mô phỏng chiến đấu tăng lên kỹ xảo chiến đấu.

Đã như thế , hán sĩ đồ ắt sẽ càng thêm trót lọt.

Mà đối với trước mắt mà nói , nhất tâm nhị dụng có thể trợ giúp Tô Nghi một bên nhắm , một bên lựa chọn điểm đặt chân , phối hợp hán thuật bắn , nhất định có thể lấy được bước bắn cao phần.

Trong lòng kỳ kỳ chiếm cứ Tô Nghi bụng dạ , nhưng rất nhanh thì bị hán áp chế đến đáy lòng.

"Nhất tâm nhị dụng cũng không phải là tiện tay được , ta không thể luôn nghĩ một lần là xong , mơ tưởng xa vời , chỉ cần làm từng bước địa cụ tập , không lo vô pháp thông qua Viện thí."

Tô Nghi lặng lẽ kiên định chính mình quyết tâm , Luyện Bình Tràng bên trong , trí chí lòng quân quang huy càng là rực rỡ tươi đẹp mấy phần.

Cùng lúc đó , tại pho tượng trên đỉnh đầu , có mấy viên âm đàm vô quang vỡ vụn lặng lẽ hiện lên trí chí lòng quân bên cạnh , cũng không có đưa tới Tô Nghi chú ý.

Buổi chiều chương trình học thoảng một cái tức thì , kiểm mai trai các học sinh tụ chúng đi tới cửa viện.

Một loại bạn cùng trường mồm năm miệng mười trò chuyện , Tô Nghi tình cờ nói lên đôi câu , phần lớn thời gian đều chỉ đảm nhiệm người nghe.

"Ai , việc này hẳn thật là khó khăn , ta cảm giác ta luyện nữa một tháng , cũng không lấy được năm trù." Một vị thiếu niên than thở.

"Chớ có tự coi nhẹ mình , một tháng sau chuyện không ai nói chắc được , vô luận như thế nào đều theo lý cố gắng , tranh thủ hợp cách." Ninh Thái Tuyền lập tức chỉ trích đạo.

"Lời tuy như thế... Ai , liền như vậy , trai dài người nói không sai , ta về nhà phải cố gắng luyện tập , ít nhất phải để cho khóa này Viện thí không lưu lại tiếc nuối."

Ninh Thái Tuyền ngậm cười gật đầu.

"Như thế liền tốt , đúng rồi , tới nay chính là « quốc học » bán ngày , đại gia có rảnh rồi đều có thể đi các khu ngọc lai sách đi phân điểm nhìn một chút náo nhiệt , đề nghị đều mua một quyển cất giữ , học tập một hồi trong đó thu nhận thi phú , là tương lai thi Hương làm chuẩn bị." Ninh Thái Tuyền nói.

"Năm nay có Nam Từ Châu đồng bào leo lên « quốc học » sao? Nếu là không có , ta sẽ không đi tham gia náo nhiệt." Có người lập tức nói.

Rất nhiều người lập tức nhìn về phía Tô Nghi , bảo đảm tốt đỉnh người trước thúc cùi chỏ một cái , cười mắng: "Người ngược lại quên Tô Di Thiên chính là Nam Từ Châu người?"

"Đúng vậy! Ta như thế quên cái này! Tô Di Thiên đúng lúc tại sửa bản thảo Nhật chi trước viết xuống « lập chí » cùng « tủy tửu tử chiến » hai bài thơ , nhất định có thể lên « quốc học » , năm nay ta nhất định phải mua một quyển cất giữ!"

"Hắc hắc , chúng ta cùng đi."

"Tô Di Thiên ước chừng phải cùng đi trước?" Ninh Thái Tuyền quay đầu nhìn về phía Tô Nghi , hỏi.

"Ho khan , ta sẽ không đi tham gia náo nhiệt , chung quy quân nghiệp rất căng , ngày khác ta để cho hạ nhân sao lên một quyển cho ta."

Tô Nghi lập tức lắc đầu , nhưng nguyên nhân chủ yếu nhất vẫn là , tự mua chính mình thi văn tới cất giữ , luôn cảm thấy có chút không được tự nhiên.

"Cái này không thể được , năm trước « quốc học » đều là hàng bán chạy , hơi chút có tiền một chút cũng sẽ mua được cất giữ , năm nay có người tác phẩm , sợ rằng trong vòng một giờ cũng sẽ bị mua hết sạch , sao có thể lưu lại gì đó tồn kho ? Người không đi , ta mua thêm một quyển đưa người!" Bảo đảm tốt nói.

"Vậy làm phiền bảo đảm huynh rồi." Tô Nghi chấp tay nói cảm ơn.

Giang Du nghe được mọi người đối thoại , nâng cằm lên , gật đầu liên tục , tự lẩm bẩm.

"Mặc dù ta xấu hổ vì trong ví tiền rỗng tuếch , nhưng là nhất định phải mua một quyển cất giữ."

Mọi người ra cửa viện , mỗi người cáo biệt.

Tô Nghi về đến nhà , cùng Tô Thi Nhi cùng nhau ăn cơm tối.

Bởi vì lo lắng mới hạ nhân tay nghề không hợp Tô Nghi khẩu vị , có mấy đạo thức ăn là Tô Thi Nhi tự tay chuẩn bị , Tô Nghi ăn nồng nhiệt.

Bởi bạn Tô Thi Nhi một tháng sùng vật , con rùa đen nhỏ từ từ cũng leo đến trên bàn , nhưng nó đối với đầy bàn thức ăn một chút hứng thú cũng không có , mà là tản bộ vậy ở trên bàn bò tới bò lui.

"Thi Nhi tỷ , về sau chúng ta mỗi ngày buổi tối đi ra cửa đi dạo một vòng đi , thuận tiện làm quen một chút châu thành hoàn cảnh." Trên bàn cơm , Tô Nghi đề nghị.

"Ồi chào? Nhưng cứ như vậy , nhất định sẽ trễ nãi người quân nghiệp chứ ? Cũng không cần rồi." Tô Thi Nhi đem đầu rung cùng trống lắc giống nhau.

"Không sao , ta hiểu được an bài thời gian; hơn nữa khóa này Viện thí không thi đậu , sang năm vẫn sẽ tổ chức , quân nghiệp cũng là tùy thời đều có thể tổ chức , học tập nào có cùng người trọng yếu."

"Người miệng ngọt! Cái miệng này a , không biết được lừa gạt đến nhiều thiếu nữ mà gia!" Tô Thi Nhi giả vờ giận dỗi.

"Vậy người chịu hay không chịu lừa gạt à?" Tô Nghi nhảy lên khoe miệng.

"Ta , ta... Tự làm ta là ba tuổi cô bé được rồi!"

Tô Thi Nhi cười lúm đồng tiền như hoa , lúc này mới gật gật đầu.

"Vậy chúng ta mỗi ngày buổi tối cùng đi ra ngoài đi một chút , bất quá không thể đi quá xa , nếu không liền muốn trì hoãn quá lâu , chúng ta cũng chỉ đi dạo nửa giờ."

"Được, theo ý người." Tô Nghi gật đầu.

Con rùa đen nhỏ vội vàng rướn cổ lên , mắt lộ ra khẩn cầu về , như là lại nói ta cũng phải ra ngoài.

Tô Thi Nhi thấy vậy , hai tròng mắt ngưng cười , ngón tay ngọc nhỏ dài chọc chọc con rùa đen nhỏ bối rối.

"Chúng ta cũng mang từ từ ra ngoài , cho nó tìm một chút thức ăn chứ ? Mỗi ngày uống mực cũng không tiện."

"Ừm." Tô Nghi gật đầu.

Đêm đó , Tô Nghi đeo lên dịch dung vòng tay , cải trang thành một vị người bình thường , cùng Tô Thi Nhi cùng ra ngoài đi dạo phố.

Rất nhiều người thấy Tô Thi Nhi dung mạo , nhất thời coi như người trời; vô luận là đường quán hàng rong , vẫn là văn nhân hành khách , thấy Tô Thi Nhi rồi rít nghi chân , nhìn đến thất thần.

Mọi người lại một nhìn Tô Nghi bình thường tới cực điểm khuôn mặt , rồi rít than thở một đóa hoa tươi cắm vào trên bãi phân trâu.

Tô Thi Nhi không giỏi ứng đối loại tràng diện này , có vẻ hơi xấu hổ , nhưng thấy đến mọi người thấy thấp Tô Nghi , lại có vẻ hơi sinh khí.

Tô Nghi đối với người bên cạnh chỉ chỉ trỏ trỏ cười một tiếng.

Bởi vì đã sớm hỏi qua rồi Ngô Hạp , biết được châu thành cụ thể bố trí , Tô Nghi rất nhanh tìm được phố buôn bán vị trí , mang theo Tô Thi Nhi đi lang thang khắp nơi.

Tô Thi Nhi không có mua thứ gì , chỉ là khắp nơi nhìn , Tô Nghi chính là đi dạo một chút sách cửa hàng , mua một ít phẩm chất tốt đẹp bút lông , cùng với rất nhiều chưa bao giờ có đi học , để cho chương quỹ hướng chỉ định địa chỉ đưa đi.

Tô Nghi trên đầu vai con rùa đen nhỏ từ đầu đến cuối một bộ không mấy hăng hái bộ dáng , hộp bên cạnh thức ăn không có cảm giác nào , để cho hai người cảm thấy bất đắc dĩ.

Đi dạo một chút , hai người tới một cái khác con phố , Tô Nghi thấy cảnh tượng trước mắt nhất thời sững sờ một chút.

Đầu này không dài cũng không rộng phố buôn bán , giờ phút này vậy mà sòng người dừng động , Tô Nghi thô vừa nhìn đi , cảm giác không dưới năm trăm người , não nhiệt phi thường.

Lại nhìn một cái đám người đứng đầu tập trung địa phương , một cửa tiệm môn trên trán viết "Ngọc lai sách đi" bốn chữ , Tô Nghi lập tức nghĩ tới những thứ này người đều là đến mua « quốc học » .

"Không nghĩ đến trùng hợp như vậy đi dạo đến nơi này..." Tô Nghi thấp giọng cô.

"Thế nào ?" Tô Thi Nhi mặt đầy hiếu kỳ.

Vì vậy Tô Nghi đem « quốc học » bán một chuyện nói ra , chỉ là hán không nghĩ đến tới mua người sẽ nhiều như thế.

Tô Nghi hiểu được , « quốc học » cũng có qua một đoạn thời gian suy sụp kỳ , chính là Tần Thủy Hoàng tại đốt sách chôn người tài lúc lập được « hiệp sách luật » , cấm chỉ bình dân cất giữ vi phạm lệnh cấm thư tịch; nhưng theo Hán triều thành lập , Lữ Hậu phế trừ « hiệp sách luật » sau , « quốc học » lần nữa hưng thịnh , hán tiêu thụ quyền từ Xu Mật Viện dần dần chuyển tới các nơi sách cửa hàng sách đi trên tay , càng thêm thân cận bình dân.

Quang Nam Từ Châu một gian sách đi phân điểm đều tụ tập lấy nhiều người như vậy, toàn châu , cả nước được lại có bao nhiêu người đến mua « quốc học »?

Tô Thi Nhi nghe xong , đồng trong con người tia sáng kỳ dị lóe lên.

"Nếu là cùng Nghi nhi có liên quan sách , ta nhất định phải mua một quyển làm kỷ niệm!"

"Không cần mua , sẽ có." Tô Nghi cười một tiếng.

Hai người lại đến gần một điểm, Tô Nghi nghe được phía trước mấy người tại châu đầu ghé tai.

Bạn đang đọc truyện *Binh Pháp Đại Thánh Convert* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 157: Kỳ hội đêm trước

"Tại sao còn không mở bán, ta đều chờ rồi hơn nửa canh giờ rồi."

"Gấp cái gì, « quốc học » cũng sẽ không chấp cánh bay đi."

"Lời tuy như thế, tựa sợ không giành được a, hàng năm nhà này phân điểm « quốc học » chỉ có hai ba trăm bản, nơi này ước chừng năm, sáu trăm người. . . Nghe nói Tô Di Thiên tại thi huyện làm hai bài thơ cũng sẽ leo lên « quốc học », nếu là không mua được, chẳng phải là muốn hối hận một năm?"

"Người ngược lại vẫn tốt tiểu thư nhà ta đặc biệt thích Tô Di Thiên thơ, ta muốn là không mua được năm nay « quốc học », không thiếu được muốn chịu một trận cò-lê."

"Chớ nói, mở bán!"

Tất cả mọi người đều nghì lưỡi át miệng, nhìn về phía sách đi cửa, chỉ thấy mấy vị tiểu nhị ở cửa mang lên một cái bàn, sau đó đem « quốc học » một chồng một chồng mà mang lên mặt bàn.

Rất nhiều người lập tức la hét ầm ĩ lấy đi phía trước đây, rất sợ không giành được sách.

"Ai yêu, chớ đẩy, đều chớ đẩy, cái bàn phải ngã rồi!" Một vị tiểu nhị lập tức lớn tiếng hét lên, "Lần này nhập hàng nhiều, người người đều có phần, có phần!"

Các khách nhân lúc này mới dừng bước, bắt đầu chỉnh tề xếp hàng.

Thuộc về phía trước nhất một người trung niên hô: "Chủ quán, kỳ « quốc học » có hay không Tô Di Thiên thơ à? Nhanh cho chúng ta trước tiết lộ một chút thôi!"

"Hắc hắc, các người mua sẽ biết." Tiểu nhị kia thần thần bí bí cười nói.

"Gian thương!" Rất nhiều người cùng kêu lên cười mỉa.

Thật ra thì không cần hỏi, mọi người đều biết Tô Nghi thơ không có khả năng không leo lên « quốc học ».

Người thứ nhất thanh toán năm trăm đồng tiền, đem « quốc học » cất vào trong ngực, thật vất vả mới thoát ra đám người, mượn bên đường đèn lồng, bắt đầu lật xem.

Tô Nghi xa xa vừa nhìn, liếc mắt sách này chỉ có ba trăm trang, nhưng lại muốn bán năm trăm văn, trong lòng chế nhạo Quốc Viện cũng tối đen.

Người này lật sách như bay, như là đang tìm kiếm cái gì, một hồi lâu sau, hai tròng mắt bay lên một vệt kim quang, liên tục mở ra mấy tờ, lập tức gương mặt đỏ bừng, thân sắc kích động đến thật giống như người nghèo lượm một vụn lượng bạc, căng giọng liên lớn tiếng kêu to.

"Trời ơi! Tô Di Thiên thơ không ngừng hai đầu! Lại là năm thơ trôi lên, trời sắp á!"

"Không thể nào? « quốc học » xưa nay đều là hàng năm mỗi người hạn chế hai thiên tác phẩm, người có phải hay không nhìn hoa mắt?" Xếp hàng một người lập tức đưa ra nghi ngờ, cho là người trước lấy lòng mọi người.

"Ta mẹ ruột, này sao có thể bị hoa mắt a! Loại trừ « lập chí » cùng « túy tử tử chiến » ngoài ra, Tô Di Thiên có khác ba bài thơ cũng bị thu nhận « quốc học » bên trong, « Long thành phi tướng » cũng ở đây trong đó!" Người kia nuôi trong tay sách, kích động đến nói năng lộn xộn.

Nghe vậy, toàn trường xôn xao, ngay cả Tô Nghi cũng giương lên chân mày.

Nghe được « Long thành phi tướng », tất cả mọi người đều không bình tĩnh , đây chính là trong truyền thuyết cứu thế thơ a!

Trong lúc nhất thời , đội ngũ lần nữa đại loạn , rất nhiều người liều mạng đi phía trước đây , cũng muốn lập tức chứng thật một chút người trước nói là thật hay giả.

"Ai yêu , chớ đây , chớ đây a , cái bàn ghế , ghế!" Một tên tiểu nhị hét lên kinh ngạc.

Oanh một tiếng , bàn đọc sách ứng tiếng sụp đổ , mấy trăm sách « quốc học » xuất ra một chỗ , rất nhiều người lập tức tiến lên tranh cướp , lấy sách về sau bỏ lại trong tay một chuỗi tiền , sau đó xuyên qua đám người , vội vàng ào ào lật sách.

Bọn tiểu nhị thu tiền thu bẻ đầu sứt trán.

Chỉ chớp lát sau , liền nghe có người miệng sôi mắt đỏ rống to.

"Quả nhiên là năm thơ trôi lên , Tô Di Thiên chi hùng tài lãnh hội không bỏ sót!"

"Ở chỗ nào ở chỗ nào ? !"

"Ngay tại hơn 270 trang , những người khác không cần nhìn , trực tiếp lật đi xem Tô Di Thiên năm đầu thơ!"

Rất nhiều người lật tới phía sau , lập tức sôi trào , quần tình sôi sục , kích tiếng như lôi.

"Chúng ta Nam Từ Châu tổng cộng bảy thiên tác phẩm , Tô Di Thiên một người đọc chiếm năm thiên , mẹ ta a , sinh là Nam Từ Châu người , chết cũng không tiếc , chết cũng không tiếc a!"

"Nào chỉ là chết cũng không tiếc , ta hận không được lập tức mang theo này thư đi đầu thai , để cho Tô Di Thiên này năm đầu thơ trở thành tâm thần một bộ phận!"

"Oa , « Long thành phi tướng » lại còn có lão chủ tướng chính tay viết lời bình , vị kia Tường Nhụ Tử còn đánh giá này thơ là Thần phẩm ."

"Đó là tự nhiên , đây chính là cứu thế thơ , này nếu không phải Thần phẩm , còn có cái gì có thể xưng là Thần phẩm ?"

Mọi người cùng kêu lên than thở , đồng thanh nói khen.

"Ồ , này đầu « tự tiêu sầu » ta ngược lại thật ra có chút nghe thấy , nghe nói dẫn phát bốn vang thần chung kỳ quan , nhưng này đầu « đêm xạ hổ » nhưng là chưa bao giờ nghe , thật là Tô Di Thiên sở làm ?"

"Là hần sở làm , phía dưới còn có Quảng Châu Hoàng lão phi tướng lời bình ."

Một số người tinh tế vừa nhìn lời bình , kết hợp chính mình lý giải vừa đọc « đêm xạ hổ » , càng cảm thấy này thơ trong đó tinh diệu.

"Vậy mà cũng là lần đầu tiên ngay đêm đó sở làm . . Bình minh tâm bạch vũ , một tại thạch lăng trung , hay a , hay a! Không phải mặt đá , không phải thạch lung , mũi tên hết lần này tới lần khác bắn vào tảng đá sừng nhọn bên trong , càng lộ vẻ tiền hiền Lý Quảng thuật bắn sự cao siêu!"

"Hơn nữa ban đêm bắn ra một mũi tên , đương thời không đi kiểm tra , trực tiếp liền đi , đến trời sáng mới phát hiện , tinh tế mà miêu tả ra bắn người tự tin ."

"Một đêm bên trong trồng liền vụ hai hạng nhất thiên , sợ rằng liền Tường Nhụ Tử bản thân đều rất khó làm được chứ ?"

...

Đông đảo mua khách trong tay « quốc học » , cẩn thận tỉ mỉ , không ngừng được mà khen Tô Nghi này năm đầu thơ.

Nhận được con đường này xôn xao ảnh hưởng , có thật nhiều người cũng biết Tô Nghi năm thơ trôi lên chuyện , rồi rút tụ lại mà tới.

Con đường này người càng ngày càng nhiều , Tô Nghi đều đã không có an ổn đứng chân địa phương.

"Chúng ta đi thôi ?" Tô Nghi quay đầu nhìn về phía Tô Thi Nhi.

"ừ!" Tô Thi Nhi nhẹ nhàng gật đầu , nhưng mặt đẹp nhưng là ửng đỏ , nghe được mọi người như thế khoe khoang Tô Nghi , nằng bụng dạ phảng phất tràn ra hoa.

Bởi vì Tô Nghi là dịch dung qua , vì vậy không người chú ý tới hần.

Tô Nghi sau khi đi , có mấy người nói tới mặt khác đề tài.

"Có thể nhìn đến Tô Di Thiên năm thơ trôi lên , thật coi làm người hưng phấn khó ngủ , chỉ là Phi Văn Các như thế đột nhiên đổi quy củ , ngày xưa hạn chế không đều là hai thiên ?"

"« quốc học » một trang cuối cùng viết đây, bởi vì Nhân tộc văn phong càng ngày càng cường thịnh , kinh điển tác phẩm tầng tầng lớp lớp , vì vậy hủy bỏ số trang hạn chế , tương lai hàng năm nói không chừng còn có thể phụ san."

"Thì ra là như vậy , Tô Di Thiên là đuổi kịp tốt thời đại a."

Đa số người rất nhiều than thở , nhưng có một người nhưng là thần sắc cổ quái , lẩm bẩm "Ta như thế luôn cảm giác , là Phi Văn Các vì Tô Di Thiên đặc biệt hủy bỏ số trang hạn chế. . ."

. . .

Lại tại trên đường đi dạo hơn nửa canh giờ , hai người lúc này mới về đến nhà đi.

Tô Nghi trở lại trong nhà , lập tức bắt đầu luyện tập Nhan Chân Khanh thư pháp.

Nhưng kết quả làm người ta suy sụp tinh thần , Tô Nghi lại làm gãy mười cây bút lông , nhưng ngay cả « nhan cần lễ bia » chữ thứ nhất đều viết phồng theo không ra , bắt đặc dĩ , chỉ đành phải đọc sách.

Tại một ngày một đêm trong học tập , Tô Nghi vượt qua gió êm sóng lặng ba tháng.

Tiếp gần một tháng trung , Tô Nghi ban ngày tại quận học viện học tập , thuận tiện cùng bạn cùng trường trao đổi tâm đắc , câu thông cảm tình , mà về nhà sau thì vui đầu đọc sách , dành thời gian cùng Tô Thi Nhi cùng đi dạo phố.

Tô Nghi mỗi lần đi dạo phố , cũng sẽ đi không cùng sách cửa hàng mua mấy cây bút lông về nhà , hôm sau Tô Thi Nhi thu thập phòng lúc , luôn có thể phát hiện rất nhiều đứt gãy bút lông.

Tô Thi Nhi mặc dù nghi ngờ trong lòng , nhưng cũng không hỏi nhiều.

Thật bất hạnh là , không có bất kỳ bút lông có thể chịu được thể chữ Nhan thư pháp bị phần xơ xác tiêu điều lực.

Tô Nghi thư pháp tăng lên chậm chạp , vì vậy liên sinh lòng tham khảo lịch sử ý tưởng.

Nhưng hấn tra tới tra lui đều không thể tra được , Vương Hi Chi ban đầu đến tột cùng là dùng là cái gì bút lông , vậy mà có thể chịu được chính hấn thư pháp chỉ hùng tráng khoẻ khoắn.

Lần nữa gác lại thư pháp sau , Tô Nghi đem trước khi ngủ thời gian dùng cho mô phỏng chiến đấu , tinh thần ngưng tụ độ mặc dù tăng lên chậm chạp , nhưng một tháng tích lũy lại đến , cũng có tiến bộ nhảy vọt; nếu như dụng cụ thể trị số miêu tả mà nói , mới lên cấp võ sinh tinh thần ngay từ đầu ngưng tụ độ làm một phân , đạt tới đỉnh phong về sau làm một trăm , kia Tô Nghi đang đứng ở thập phần trái phải , tháng này rèn luyện , khiến hấn tinh thần ngưng thật năm sáu phân có thừa.

Hấn thư sách , song bản cùng múa đao đều có tiến bộ nhảy vọt , đã có lòng tin toàn được nắm trù hợp cách.

Mà Tô Nghi chỗ ở rất nhanh tại một ít cao tầng quan chức , cùng với bộ phận đứng đầu hào phú thế gia trong tai truyền ra , rất nhiều người đều sai người đưa tới thiệp mời hoặc bái thiệp , nhưng Tô Nghi để phòng kiểm tra làm lý do , từng cái từ chối.

Rất nhanh tới ba tháng ngày cuối cùng , Tô Nghi mới từ binh học viện về đến nhà , liền nhận được hạng môn thiệp mời.

Tô Nghi cầm lại trong phòng vừa đọc , nội dung là hiện đảm nhiệm Hạng môn chủ Hạng Hoa Dung , mời hấn đi trước Hạng gia trong phủ một tự.

Tô Nghi đang lo lắng có muốn hay không đi , bỗng nhiên Quý An báo lại: Hạng Thứ sử đã tự mình ở ngoài cửa chờ.

"Được, xem ra không đi cũng không được."

Tô Nghi nhún vai , đứng dậy , đơn giản sửa sang lại áo mũ sau , ra ngoài nghênh đón Hạng Tông Lưu.

Vừa đi ra khỏi trạch môn , Tô Nghi lập tức hai tròng mắt sáng lên , trước mắt lại là một chiếc phân phối tám thớt Kỳ Lân Mã xe sang trọng , so với Quý Huyện lệnh xe sang trọng đều xa hoa gấp mấy lần.

"Dùng loại xe này tới đón ta , há chẳng phải là càng khó hơn cự tuyệt ?"

Tô Nghi trong lòng nhất thời cảm thấy bất đắc dĩ , nhưng vẫn là duy trì nụ cười , hướng Hạng Tông Lưu chấp tay thăm hỏi sức khỏe.

Hạng Tông Lưu vẫn treo hấn chiêu bài kia ôn hòa nụ cười.

"Lần này Hạng gia môn chủ muốn mời người nói chuyện riêng , vì vậy phát tới thiệp mời , người muốn không nên đi thấy lão nhân gia ông ta một mặt ?"

"Đại nhân ngài tự mình đến tiếp , tiểu sinh cũng không biện pháp cự tuyệt a." Tô Nghi cười khổ nói , ngược lại cũng không khách khí.

"Ta là cô ý." Hạng Tông Lưu cười nói.

Tô Nghi lật một cái liếc mắt.

Lên chiếc này xe sang trọng , Tô Nghi lập tức mở miệng hỏi dò.

"Thứ sử đại nhân , quả thật là Hạng môn chủ tương yêu ? Vì sao một tháng này tới nay cũng không trông thấy phong thanh , hết lần này tới lần khác muốn tại cò tương đại hội đêm trước mời ta , cần nói chuyện gì ?" Tô Nghi một hơi thở hỏi mấy vấn đề.

"Ừ, vốn là tại ngươi vừa đến châu thành lúc , hạng môn nên thiết yến khoản đãi ngươi , nhưng ngươi bận tâm quân nghiệp , môn chủ lo lắng biết đánh quấy nhiễu ngươi , vì vậy mới chọn hôm nay mới đến tương yêu; ngày mai chính là đầu tháng , cả nước học viện cũng sẽ theo thông lệ nghỉ , ngươi cũng phải có rồi trông không chứ ?"

Tô Nghi gật đầu một cái.

"Về phần là vì chuyện gì , ta nhớ ngươi cũng hẳn có thể đoán được một ít , cụ thể mãi cho tới trong môn sau này hãy nói đi ." Hạng Tông Lưu vừa nói , dùng ngón tay gõ ngồi bàn , cũng không biết đang suy nghĩ gì đó.

Tô Nghi cũng không hỏi nhiều , mà là đẩy ra rèm cửa sổ nhìn về phía ngoài cửa sổ.

Lúc này mới vừa vào đêm , châu thành bên trong khói bếp lượn lờ , trên đường người đi đường lác đác không có mấy , nhưng Kỳ Lân Mã xe sang trọng vẫn là hăm lại tốc độ , để tránh đụng vào người.

Có thật nhiều người thấy chiếc xe này , lập tức hơi hơi cúi đầu hành lễ.

...

Bạn đang đọc truyện *Binh Pháp Đại Thánh Convert* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 158: Quốc vận tranh đoạt

Đến Hạng gia cửa , hai người xuống xe , Tô Nghi thấy cảnh tượng trước mắt , trong lòng cảm thấy rung động.

Hạng gia nhà rất lớn , lớn đến đã không thể xưng là "Nhà" trình độ , Nam Từ Châu Đông Thành khu có ba mươi hai khối hình vuông khu vực , hạng trạch độc chiếm một khối , diện tích cơ hồ có thể so với nửa huyện thành.

Trạch môn là tam đôi bắt đầu hăm hai nước son đại môn , trung gian một cánh cửa mở rộng ra , như là muốn nghênh đón khách quý.

Tô Nghi cũng không để ý , đi theo Hạng Tông Lưu vào trạch môn.

Hạng môn đại trạch trung có sơn có thủy có lâm , khiến hần phảng phát sinh ra đưa thân vào thiên nhiên ảo giác.

Đi theo Hạng Tông Lưu hướng tĩnh lặng chỗ sâu đi tới , Tô Nghi dọc đường thấy rất nhiều tiểu viện , rất nhiều hạng môn đệ tử tại trong lâm viên tản bộ; những người này thấy Tô Nghi , có thật nhiều người lập tức hai tròng mắt sáng lên , tiến lên chấp tay thăm hỏi sức khỏe , cũng có một số người ở tại xa xa nói nhỏ.

Con đường đi tới này , Tô Nghi chịu rồi không dưới hai mươi lần nữ nhân trẻ tuổi ngấm ngầm cấu kết.

"Đây chính là tướng môn bầu không khí , đoàn kết , hài hòa , cùng thù cùng vui mừng ." Tô Nghi cảm khái , trong lòng mơ hồ có một tí hướng tới chi tình.

Nhưng hần cũng rõ ràng , tướng môn đệ tử hưởng thụ được trời ưu đãi điều kiện học tập , nhưng là gánh vác nặng hơn sứ mệnh cùng trách nhiệm; bọn họ có tướng môn vinh dự , nhưng là có mỗi người khổ não , có lúc vẫn là thân là dân bình thường càng thêm hạnh phúc , Tô Nghi mình cũng càng thích người sau Vô Ưu không bó sinh hoạt.

Đi tới một chỗ trong rừng trúc sân trước , Hạng Tông Lưu đứng ở cửa viện một bên , gật đầu tỏ ý Tô Nghi tiến vào.

Tô Nghi mang theo lòng hiếu kỳ tiến vào trong sân , còn không chờ gõ vang cửa phòng , liền nghe phía sau lá trúc vang xào xạc , hô một trận gió truyền

tối, đem cửa phòng đẩy ra.

Bình phục trong lòng kỳ lạ, Tô Nghi chính quan nhi vào, trong nhà rất là đơn giản, loại trừ một giường lớn, một đạo tử sách ngoài ra, cũng chỉ có một tử sách rồi.

Bàn đọc sách phía sau, ngồi lấy một vị tóc bạc hoa râm, lại mặt như ngọc lão nhân.

Thấy Tô Nghi vào nhà, lão nhân thả ra trong tay sách vở, mặt mỉm cười.

"Nhưng là viết ra « lập chí » một thơ Tô hiền chất ?"

"Chính là văn sinh, mời Hạng môn chủ chỉ giáo nhiều hơn." Tô Nghi cung cung kính kính chấp tay.

"Yêu cầu văn an là lão hủ mới đúng, không cần khách khí, ngồi."

Tô Nghi ngồi vào bàn đọc sách đối diện, lại nghe Hạng Hoa Dung ân cần hỏi han.

"Tô hiền chất tại Nam Từ Châu ở như vậy được chưa? Sinh hoạt có thể có chỗ bất tiện? Nguyên bản lão hủ hẳn là phải thêm người chiếu cố người cuộc sống thường ngày, nhưng lại lo lắng nhiều người, sẽ ảnh hưởng người quân nghiệp, ngay cả gặp mặt cũng kéo tới hôm nay, kính xin tha thứ."

"Hạng môn chủ quá lo lắng, chính là văn sinh mới chịu cảm tạ ngài chiếu cố."

Cứ như vậy một hồi, Tô Nghi mồ hôi đã chảy ướt lưng, Hạng Hoa Dung coi như danh môn gia chủ, vốn phải có tương ứng điệu bộ, nhưng hẳn đối đãi Tô Nghi thái độ, lại giống như là dân gian ông già bình thường đối đãi mình tôn nhi bình thường hòa ái, để cho Tô Nghi hoàn toàn không đoán ra trong lòng đối phương đến tột cùng đang làm ở đâu dự định.

Chẳng qua là cảm thấy vị này Hạng môn chủ hẳn không có lòng xấu xa.

Song phương khách sáo một hồi, bỗng nhiên, chỉ thấy Hạng Hoa Dung chậm rãi đứng dậy, hướng Tô Nghi trình trọng cúi người chấp tay.

Tô Nghi trong lòng giật mình, liền vội vàng đứng dậy đạo: "Hạng môn chủ đây cũng là ý gì?"

"Một lễ này, có hai cái nguyên nhân." Hạng Hoa Dung đứng lên, ánh mắt lấp lánh, đạo, "Số một, người tỉnh lại hạng môn tổ tiên ý niệm, dùng Cửu Đỉnh Sơn một lần nữa coi mở, lão hủ vô luận là đại biểu hạng môn, hay là trước khắp cả Nhân tộc, đều hẳn là hướng người biểu đạt cảm ơn; Cửu Đỉnh Sơn đối với Nhân tộc thật sự mà nói là quá là quan trọng, không nói có thể hay không để cho Nhân tộc quật khởi, khôi phục ngày xưa hùng phong, nhưng ít ra có thể ngừng lại không ngừng suy yếu tình thế."

Hai người lần nữa ngồi xuống, Tô Nghi mở miệng hỏi dò.

"Cửu Đỉnh Sơn đến tột cùng ra sao loại địa phương? Có thể được cái gì?"

"Nơi đây chính là khảo nghiệm một người khí lượng địa phương, người khí lượng càng lớn, là có thể leo lên càng đỉnh cao, giờ lên nặng hơn đỉnh; làm người giờ lên một đỉnh lúc, đỉnh này hóa thành người Luyện Bình Tràng trung khí vật, có thể giúp người chứa đựng một loại đặc thù vật chất."

"Chất liệu gì?" Tô Nghi hỏi.

"Là này trong thiên địa thần kỳ nhất vật chất một trong, so với tinh thần lực, so với tinh thần càng thêm đặc thù, nó là một cái quốc gia căn cơ, cũng là vận dân mạch sống chỗ ở." Hạng Hoa Dung đánh cái bí hiểm.

Tô Nghi trong lòng rét một cái, trong lòng tựa hồ có một cái suy đoán.

"Cửu Đỉnh Sơn bởi vì người mà ra mờ, ta coi như hạng môn gia chủ, tự nhiên muốn cho người một ít thuận lợi, nguyên định nhóm đầu tiên tham dự thí luyện danh sách là trong vòng hai mươi năm khóa trước Viện thí thủ khoa, cùng với đang tiến hành Viện thí các nơi trước 10, nhưng vô luận người Viện thí thành tích như thế nào, cũng có thể được đến tiến vào Cửu Đỉnh Sơn tư cách; bất quá, nếu là người có thể thi đậu trước 10, đường đường chính chính lấy được tư cách, đến lúc đó, ta sẽ cho người một thứ, có thể giúp người dễ dàng hơn thông qua khảo nghiệm."

Tô Nghi rõ ràng trong đó lợi hại, cũng biết Hạng môn chủ là dự định thừa này khích lệ hẳn, vì vậy chấp tay cảm ơn.

"Chuyện thứ hai vậy là cái gì?" Tô Nghi hỏi.

"Liên Hàn môn cửu thị người một chuyện, lão hủ muốn xin lỗi người."

"À? Hàn môn từ đệ sẽ cửu thị ta, không phải là bởi vì ta viết « lập chí » một thơ sao? Hạng môn chủ làm sao cần phải nói xin lỗi?"

"« lập chí » một thơ chỉ là mở đầu, cuối cùng vẫn là Hàn hạng hai nhà oán hận chất chứa đã lâu, hơn nữa người cùng ta hạng môn đến gần, rất tự nhiên liền đưa tới Hàn môn hiểu lầm; mà này hiểu lầm đi qua một ít kẻ tò mò thêm mắm thêm muối, rất nhanh thăng hoa vì cửu hận." Hạng Hoa Dung lắc đầu nói.

"Chỉ là trong lòng căm ghét ngược lại không quan trọng hơn, ta chỉ cần không làm quá giới hạn sự tình, bị người nắm cán, bọn họ cũng sẽ không cố ý tìm lấy cớ để làm khó ta đi?"

"Nếu là bình thường mà nói, Hàn môn từ đệ muốn chiếu cố đến tướng môn mặt mũi, sẽ không làm khó người; nhưng bây giờ Hàn môn đang đứng ở thời khắc mấu chốt, Hàn lão môn chủ bệnh nguy, có tư cách tranh đoạt chức môn chủ con cháu môn nội đấu không ngừng, vì biểu hiện mình, bọn họ sẽ bất kỳ cơ hội lập công, cũng bao gồm chèn ép người; ta đoán, ngày mai cờ tướng trong đại hội, Hàn môn có lẽ sẽ có người tới gây khó khăn người."

Tô Nghi nheo mắt, lắc đầu một cái.

"Ta đã quyết định muốn không quan tâm, tuyệt không làm vào hai đại tướng môn thù oán vùng bùn bên trong, bọn họ có thể bắt ta như thế nào?"

"Loại ý nghĩ này không thể thực hiện, lòng người khó dò, cẩn thận là hơn, Hàn môn một vài đệ tử không chừng sẽ chuẩn bị gì đó mảnh khỏe buộc người dự thi, sau đó mượn dùng đủ loại thủ đoạn làm người bêu xấu; đương nhiên, lời này cũng không phải là lão hủ ôm tư tâm đi chửi bới bọn họ, ngày mai liền có thể xem hư thực, người chẳng bằng chủ động tuyên bố dự thi, cũng chặt đứt bọn họ chuẩn bị xong mảnh khỏe, coi như là thua, lão hủ cũng tốt chuẩn bị đường lui."

"Tạ Hạng môn chủ như vậy là vẫn sinh lo nghĩ, nhưng xin mời cho phép ta nghĩ cận kề một phen." Tô Nghi chấp tay, lại hỏi, "Lần này cờ tướng đại hội kết quả là không rất trọng yếu?"

"Vô cùng trọng yếu, bởi vì Nam Từ Châu bờ bên kia chính là ban đầu nước Sở quốc đô Bành thành, cũng chính là hiện giờ Dương Châu, tại Hàn hạng hai nhà chuyển tới Nam Từ Châu sau đó, Dương Châu bên trong ẩn giấu hư vô mờ mịt nước Sở quốc vận, cũng biến đổi ngầm gian ảnh hưởng nơi này; nhưng tiên triều quốc vận vô pháp nhận được người thời nay khống chế, bất luận kẻ nào, thậm chí ngay cả chủ tướng cũng khó nắm chặt hãn, chỉ có thể thông qua cờ tướng đại hội tới hấp dẫn."

"Thì ra là như vậy, cờ tướng trong đại hội thắng một phương, hấp dẫn quốc vận tựu nhiều một ít, thua một phương thì ngược lại?" Tô Nghi ngón trỏ gõ đầu gối, hỏi.

"Đúng là như vậy, quốc vận nhiều ít không chỉ có ảnh hưởng Hàn hạng hai nhà, càng ảnh hưởng đồ vật nửa thành cư dân, bây giờ hạng môn đã thua liền năm trận, nếu là lại truyền một trận, quốc vận mất hết, ắt sẽ gặp phải Hàn môn điều động quốc vận áp chế, nhân cơ hội chèn ép. . . Chung quy, vài thập niên trước Hàn môn thua liền sáu trận lúc, hạng môn cũng đã làm tương tự sự tình, chẳng qua là khi đó Hàn môn nội tình hùng hậu, không sợ chèn ép, nhưng hạng môn bây giờ liền khó nói."

"Man Tộc đại quân áp cảnh, tướng môn ở giữa gánh vác Nhân tộc trách nhiệm nặng nề, cũng không đến nỗi bộc phát ra người chết ta sống nội đấu chứ?" Tô Nghi cau mày.

"Ngoại địch chưa đến, bên trong thù trước mặt, dĩ nhiên là trước giải quyết người sau." Hạng Hoa Dung chậm rãi lắc đầu.

Tô Nghi im lặng.

Biết cờ tướng đại hội tầm quan trọng sau đó, bởi vì bầu không khí không tốt lắm, Tô Nghi nói tiếng sẽ xem xét dự thi sau, đứng dậy cáo từ.

Đi ra khỏi phòng, lập tức liền có một trận tiếng bàn luận xôn xao đánh về phía Tô Nghi trong tai.

"Tô Di Thiên cùng ta hạng môn quan hệ tuy tốt, nhưng quan hệ cùng đánh cuộc là hai chuyện khác nhau, đối với đánh cuộc mà nói muốn ôm khách quan thái độ, ta đặt Hàn Tu Trúc có thể lấy được thủ khoa, hai mươi lượng."

"Hắc hắc, hạng viên đại ca nói đúng, nhưng ta càng coi trọng Tiền lão tiên sinh, liền đặt hãn mười lượng."

"Các người như vậy không đúng, Hạng Thừa cùng Tô Di Thiên đều là người mình, làm sao có thể đặt người khác? Ta hai người các đặt mười lượng. . ."

Tô Nghi nhìn đến hơn mười người con em trẻ tuổi ngăn ở cửa viện, châu đầu ghé tai, vì vậy sinh lòng nghi ngờ, nhìn về phía Hạng Tông Lưu.

"Những thứ này chẳng nhóc con, vốn đang nói người chuyện, kết quả nói nói liền đánh cuộc đứng lên." Hạng Tông Lưu bắt đầu đi lắc đầu, nhìn về phía có chút tuổi trẻ đệ tử, khẽ quát một tiếng, "Mau mau tản đi đi! Đi chuẩn bị thật tốt ngày mai kỳ hội, đừng cho Hạng gia mất thể diện."

Mọi người lúc này mới dừng lại nghị luận, hướng Tô Nghi lên tiếng chào hỏi, tan tác như chim muông.

Tô Nghi cùng Hạng Tông Lưu đi ra ngoài.

"Mặc dù tiểu sinh tại đầu tháng liền nghe nói liên quan tới thủ khoa đánh cuộc, nhưng như thế cảm giác đánh cuộc pháp thay đổi? Không phải đánh cuộc với nhau rồi hả?" Tô Nghi hiếu kỳ hỏi.

"Bởi vì đánh cuộc với nhau mà nói, đặt người được thủ khoa phần thắng quá nhỏ, rất nhiều người không muốn đánh cuộc, số người không cân bằng; vì vậy ít ngày trước lại có người sáng lập một loại mới đánh cuộc pháp: Liệt ra tất cả có thể lấy được thủ khoa người, tất cả mọi người tại nào đó cái người hậu tuyến trên người đặt tiền cuộc, nếu là đặt đúng, liền có thể thắng được những người khác tiền thế chân đặt vật."

Tô Nghi lật một cái liếc mắt, không nghĩ đến thế giới này vậy mà vô căn cứ sinh ra thương tri đánh cuộc pháp.

"Nhân tiện nói một chút , Hàn Tu Trúc tỷ số bồi là 1-3 , đặt người tỷ số bồi là vừa so sánh với sáu mươi trở lên." Hạng Tông Lưu gánh lên một vệt quái dị nụ cười.

Tỷ số bồi càng thấp , tựu đại biểu đối với người này đặt tiền cuộc càng nhiều người , bây giờ Tô Nghi tỷ số bồi cao dọa người , đặt lên một lượng , nếu là thắng có thể được sáu mươi hai , nói rõ rất nhiều người đều không cảm thấy Tô Nghi có thể cầm thủ khoa.

Nhưng Tô Nghi đối với cái này không ngăn ngại chút nào , vô luận người khác đánh cuộc như thế nào , hắn chỉ cần thi tốt chính mình Viện thí liền có thể.

Từ biệt Hạng Tông Lưu , Tô Nghi về đến nhà , cùng Tô Thi Nhi trò chuyện trong chốc lát , hai người ước định ngày mai cùng đi thăm cò tướng đại hội.

Nằm ở trên giường , Tô Nghi một mực ở muộn sau này chuyện.

"Ta nếu là chịu Hạng môn chủ trương yêu tham gia đấu cò , cùng Hàn môn quan hệ phỏng chừng sẽ được trở nên ác liệt; nhưng ta cho dù không tham gia , Hàn môn một ít người liền sẽ không làm khó ta ? Quả thật là có người địa phương thì có phân tranh , Nam Từ Châu cũng không quá bình thường , ta hẳn là sớm mưu định đường lui . ."

...

Bạn đang đọc truyện *Binh Pháp Đại Thánh Convert* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## v Chương 159: Mời ban cho chiêu!

Ngày thứ hai , Tô Nghi mang theo Tô Thi Nhi đi lên đầu đường.

Một đạo đồng hành còn có Giang Du cùng hắn thanh mai nữ tử , cùng với Ngô Hạp cùng hắn tuần tú đệ đệ , tại toàn tư pháp cùng hắn mấy cái phu nhân cùng đi hướng cửa thành bắc đi tới.

Tô Nghi sân tại Đông Thành khu thiên bắc , rời cửa thành bắc chỉ có nửa khắc đồng hồ chặng đường , vì vậy cũng không có ý định ngồi xe; mọi người một bên ở trên đường đi bộ , một bên hưởng thụ Nam Từ Châu mỗi năm một lần đại hội bầu không khí.

Phóng tầm mắt nhìn tới , vô luận vậy một con phố ngõ tắt đều đầy ắp người , rất nhiều vùng này cư dân cùng mộ danh tới du khách ngoại địa chen vai thích cánh , bạn hàng , văn nhân , nữ tử , hài đồng cùng nông dân chờ muôn hình muôn vẻ người đi đường lui tới giao vai , tận tình chuyện trò.

Bên đường tiếng rao hàng , huyền não trò chuyện tiếng cùng tiếng bước chân giao hòa vào nhau , phảng phất hợp thành ngày lễ nhạc.

Tô Nghi không cố kỵ chút nào kéo Tô Thi Nhi tay , người sau trên mặt một mực treo hai đóa ánh nắng đỏ rực , tượng trưng mà vùng vẫy hai cái , thấy rút ra không ra , chỉ đành phải mặc cho Tô Nghi kéo; sau lưng Giang Du thấy vậy , cũng muốn đi kéo thanh mai tay cô gái , lại bị người sau bóp một cái , đau oa oa kêu to.

Đến gần cửa thành bắc , toàn tư pháp chỉ công thành nói: "Tô mười trù , Nam Từ Châu là tiền tuyến trọng trấn , coi như là bức này đại hội , bình thường cũng là không cho phép bình dân và không liên quan quan chức leo lên cổng thành xem tranh tài , chỉ có người dự thi cùng nhân vật trọng yếu mới được cho phép; bất quá Thứ sử đại nhân hôm nay cho người cái đặc quyền này , chúng ta lên lầu , Nam Từ Châu bốn bề thành tường tất cả đều là từ hắn núi đá xây thành , trong đó bắc tường là cao nhất , đặt tới hai mươi mấy trượng , có thể đem cảnh sắc toàn thành và vãn cò thu hết vào mắt."

"Vậy làm phiền toàn đại nhân dẫn đường." Tô Nghi chấp tay mà cười.

Đi theo toàn tư pháp leo lên thành tường , Tô Nghi vừa nhìn tường chắn mái bên trong đứng gác sĩ tốt , mỗi người lưng hùm vai gấu , thần sắc kiên nghị , hiển nhiên là tinh nhuệ trung tinh nhuệ; càng long trọng ngày lễ , những binh lính này lại càng muốn tập trung tinh thần , lấy hy sinh chính mình làm giá tới bảo vệ địa khu hòa bình , để cho Tô Nghi trong lòng cảm thấy kính nể.

Loại trừ binh lính ngoài ra , công thành một bên đã tụ tập mấy trăm người , loại trừ một số ít thanh thiếu niên ngoài ra , tuyệt đại đa số đều là trung lão niên người , bọn họ phần lớn cảm y ngọc phục , phúc hậu đầy mặt , hiển nhiên đều là có uy tín danh dự nhân vật.

Trong đó có rất nhiều quen thuộc khuôn mặt , Tô Nghi liền tiến lên từng cái chào hỏi , Cừu Viện Sự cùng hạng Thứ sử đều tại trong đó.

Toàn tư pháp nhìn một chút mọi người khuôn mặt , sinh lòng nghi ngờ.

"Ồ , Thứ sử đại nhân , như thế có nhiều như vậy vùng khác khuôn mặt ? Là ngài chiêu đãi ?"

"Không , bọn họ đều là đi cùng một vị đại nhân vật nào đó đến, người kinh thành." Hạng Tông Lưu nụ cười không giảm.

Toàn tư pháp sắc mặt rét một cái.

Tô Nghi cùng Tô Thi Nhi đồng loạt đứng ở tường chắn mái một bên, nhìn về phía bên trong thành , hít sâu một hơi.

Bên trong thành dân phòng bạch thạch ngôi xanh , lẫn lộn cây cối , thật giống như hợp thành hải dương màu xanh biếc , kích thích trắng tuyết đột sổng , là vì màu trắng đá lớn đắp con đường; trên đường phố , người người nhón nháo , thật giống như giành ăn bầy cá.

Tô Nghi trong lòng nhất thời tự nhiên sinh ra một loại "Hội đường lăng tuyết đỉnh, nhất lãm chúng sơn tiểu (sẽ đứng trên đỉnh cao nhất, tầm mắt nhìn trọn những ngọn núi thấp)" hào hùng.

Lúc này , sau lưng truyền tới một đạo quen thuộc giọng nói.

"Tô Lang , chúng ta lại gặp mặt."

Tô Nghi quay đầu nhìn , Liễu Tâm Chiêu chính giờ tay lên nhìn hấn , tiếng nói cười thần nhiên.

"Ừ ? Một tháng không thấy , không nghĩ đến ngươi biết tại hôm nay đi tới Nam Từ Châu." Tô Nghi gật đầu một cái , coi như là chào hỏi.

"Không có gì có thể kỳ quái , tiểu nữ sinh binh thường hoan hỷ nhất cờ tướng , Nam Từ Châu mỗi năm một lần kỳ hội , lại làm sao có thể bỏ qua ?" Liễu Tâm Chiêu mỉm cười nói.

Tô Nghi chú ý tới trong đám người có thật nhiều người xa lạ , chính vô tình hay cố ý hướng bên này ném tới tầm mắt , bắt quá hấn ngược lại cũng không quan tâm , tự nhiên cùng Liễu Tâm Chiêu trò chuyện.

"Trúc Quân Viên có thể bỏ vào trong túi rồi hả? Chu Tài Thần không cho ngươi sử cái gì chướng ngại chứ ?"

"Chu Tài Thần sớm bị đẩy đi đến con đường tơ lụa , trung thư lệnh rất sáng khoái mà liền đem Trúc Quân Viên giao cho tiểu nữ." Liễu Tâm Chiêu đồng trong con ngươi né qua vẻ giảo hoạt.

Tô Nghi gật đầu nói "Vậy thì tốt" .

"Tô Lang nhưng là phải tham gia cờ tướng đại hội ?"

"Ta vốn là dự định không tham gia." Tô Nghi nhún nhún vai.

"Nguyên bản. . . Thì ra là như vậy."

Liễu Tâm Chiêu đồng mắt so với sơ sinh mặt trời còn muốn sáng ngời , lại so với một xanh biếc như giặt rửa lam thiên càng thêm rõ ràng , nhìn về phía khu tây thành vị trí.

Lúc này , tả hữu hai bên nấc thang đi tới hai nhóm người , Tô Nghi quay đầu nhìn lại , nhìn thấy mấy cái quen thuộc khuôn mặt.

Bên trái trong đội ngũ có Hạng Thừa , Hạng Trác , tất cả đều mặc lấy trường bào màu đen , là hạng môn đệ tử dấu hiệu , từ một vị hơn năm mươi tuổi trưởng lão chỉ huy; bên phải đội ngũ lĩnh đội người thì trẻ trung hơn rất nhiều , nhìn qua cũng chỉ có bốn mươi mấy tuổi bộ dáng , Hàn Tu Trúc , Hàn Nhạc Sơn cùng Hàn song ngang mặc quần áo đỏ Hàn môn tử đệ đi theo phía sau hấn.

Hai nhóm người đi theo phía sau rất nhiều trang phục khác nhau ngoại họ nhân sĩ.

Cửu nhân gặp mặt , hết sức đỏ con mắt , hai nhóm người vừa lên thành tường liền không nói giằng co , hướng chung quanh dâng lên lấy áp lực khổng lồ , rất nhiều người tránh không kịp.

Ở nơi này dạng không khí xuống , Hàn Tu Trúc nhìn chung quanh một cái , nhìn đến Tô Nghi , lập tức mang theo vài tên Hàn môn tử đệ đi tới , hướng Tô Nghi chào hỏi , trong đó có Hàn Nhạc Sơn.

"Tô Di Thiên , không nghĩ đến trước khi so tài có thể ở nơi này gặp mặt."

Hàn Tu Trúc chấp tay nói , mấy người khác cũng lễ phép thăm hỏi sức khỏe , không chút nào mang lòng ngăn cách , nhưng xa xa Hàn gia các đệ tử thấy vậy đều sắc mặt không thích; có mấy người nhìn về phía Tô Nghi lúc , trong mắt lóe lên một tia vẻ hung ác , một người trong đó lập tức quay đầu cùng sau lưng ngoại họ thanh niên xì xào bàn tán , hai người thỉnh thoảng liếc về phía Tô Nghi , như là đang thương lượng gì đó.

"Tu trúc huynh , mấy vị này là ?" Tô Nghi nhìn về phía Hàn Tu Trúc sau lưng đồng môn đệ tử.

"Vị này là tộc đệ Hàn Nhạc Sơn , ngươi đã nhận thức , ba vị này là. . ."

Trải qua giới thiệu sau đó , Tô Nghi mới biết mấy người kia đều là quận học viện học sinh , chỉ bất quá tại mặt khác học trai , vì vậy hiếm có gặp mặt; mà này mấy người đều là tương đối thân cận Hàn Tu Trúc , xua đuổi khỏi ý nghĩ , cũng sẽ không căm thù Tô Nghi.

Tô Nghi cũng nhất nhất chào hỏi.

Mọi người hàn huyên lúc , Tô Thi Nhi đã sớm cùng Liễu Tâm Chiêu cùng đi chỗ xa nhìn bên trong thành bên ngoài phong cảnh , chỉ là người sau sau lưng xa xa treo hai vị hộ vệ bộ dáng người trung niên.

Hạng môn trong đội ngũ , có một vị thanh niên cao lớn cũng mang theo Hạng Thừa cùng Hạng Trác đi tới , hướng tại chỗ mấy người từng cái thăm hỏi sức khỏe.

"Tô Di Thiên , tu trúc huynh , các vị buổi sáng khỏe."

Người kia khom người chấp tay , Hạng Trác cũng làm theo , người trước khoe mắt liếc qua liếc một cái Hạng Thừa vẫn thẳng tắp đứng , trong mắt lóe lên một tia ánh lửa , nâng lên bàn tay lớn liền đem Hạng Thừa đầu đè xuống , liên tục cười xòa.

Tô Nghi nhìn Hạng Thừa kia mặt đầy không phục bộ dáng , không khỏi tức cười.

"Một Minh huynh , vẫn khỏe chứ." Hàn Tu Trúc cũng cung kính đáp lễ.

"Hai người các ngươi nhận biết ?" Tô Nghi hiếu kỳ hỏi.

"Ừ , vị này là hạng một kên , năm đó là ta học vỡ lòng lúc bạn cùng trường , thiên tư vượt xa với ta , mười hai tuổi hái án kiện đầu , mười ba tuổi hái thủ khoa , sau đó lại trúng liền thủ khoa dự hội nguyên , bây giờ đã là đỉnh phong Vũ Sĩ , là sang năm Trạng nguyên đắc lực nhất thí sinh , khắp thiên hạ đồng bối sĩ tử trung đều hiếm có đối thủ." Hàn Tu Trúc giới thiệu , cũng vỗ một cái hạng một kên bả vai , lộ ra thập phần tốt hơn.

"Ngươi ngược lại vẫn là như vậy sẽ khen người , người nào không biết ban đầu ngươi nếu không phải theo sư học hành cực khổ , ta căn bản không cơ hội hái được hai đầu song nguyên , đại gia lòng biết rõ , ngươi không tới ba năm , cấp bậc cùng thành tựu nhất định có thể vượt qua ta; giờ phút này hỏi tương lại ngày xưa đủ loại , tâm giác chính mình thật đúng là may mắn , cùng ngươi dịch ra đủ loại khảo thí thời gian , nếu không ta cả đời đều muốn làm lão Nhị . . Ai yêu , ngươi đem ta khen lên trời , há chẳng phải là ngay tại biến hình khen ngươi chính mình ? !" Hạng một kên hậu tri hậu giác mà tròn mắt.

Mọi người phình bụng cười to , Tô Nghi cũng không khỏi mỉm cười , lúc này mới biết hai người quan hệ.

Nhưng khi hần nhìn trộm nhìn về phía Hàn hạng hai nhóm người giương cung bạt kiếm bầu không khí lúc , trong lòng chính là khê thờ dài một cái , sợ rằng giống như Hàn Tu Trúc cùng hạng một kên như vậy , có khả năng dứt bỏ gia tộc thù oán , thành tâm kết giao , chỉ là chiếm cực ít một nhóm người mà thôi.

Hạng một kên giới thiệu xong Hạng Thừa cùng Hạng Trác hai người sau , lại mặt đầy áy náy nhìn về phía Tô Nghi.

"Tô Di Thiên , xin cho phép ta thay tộc đệ Hạng Thừa cùng ngươi nói xin lỗi , thật ra thì tiểu tử này chính là vật chất đục vọng quá nặng , đối với ngươi không có ác ý . ." Hạng một kên gãi gãi cái ót.

"Không sao , tại hạ đã sớm biết , vì vậy cũng không trách tội hần." Tô Nghi cười nói xong , vừa nhìn về phía Hạng Thừa.

Hạng Thừa quay đầu sang chỗ khác , bất quá Tô Nghi có thể nhìn ra được hần cũng không phải là thật sinh khí , chẳng qua là không bỏ được mặt mũi cùng mình kết giao mà thôi , hiển nhiên là đã sớm chịu qua trong môn tiền bối liên tục khuyên bảo , buông xuống đối với hần trong lòng ngăn cách , chỉ là vấn đề thời gian thôi.

Bởi vì rời đại hội bắt đầu thời gian còn sớm , Hàn hạng người hai nhà phân xa xa , mỗi người chiếm cứ một khối thành đoạn , thương lượng đối cục công việc; công thành bên ngoài phú thương hào phú lẫn nhau kết giao , mà Tô Nghi mấy người cũng tại thiên nam địa bắc mà tán gẫu.

Lúc này , Hàn môn trong đội ngũ có hai người nhích lại gần , lên trước một vị thiếu niên còn cách hơn mười bước liền mở miệng hô to , hấp dẫn tất cả mọi người sự chú ý.

"Tu trúc ca , vị nào là Tô Di Thiên à? Giới thiệu một chút để cho ta nhận biết thôi!" Thiếu niên kia giờ lên cánh tay , thập phần khoe khoang.

Hàn Tu Trúc mặt có vẻ không hài lòng , như là hiện lên một đạo mây đen , quay đầu nhìn , bình tĩnh nói: "Tiểu khai , ngươi thật không nhận ra ai là Tô Di Thiên ?"

Được đặt tên là Hàn Khai thiếu niên bị người trước hơi có chút lãnh đạm khẩu khí làm sững sờ , trong mắt như là lóe lên nhỏ bé không thể nhận ra lừa gạt , nhưng vẫn là bị Tô Nghi cùng mấy người khác chú ý tới.

Nhưng Hàn Khai thần sắc thoáng qua sau đó liền khôi phục như lúc ban đầu , giương mắt đảo qua mọi người , cuối cùng như ngừng lại Tô Nghi trên người , lập tức bày ra một bộ khoa trương nụ cười tới.

"Trẻ tuổi này anh tuấn , văn võ kiêm nhan sắc bề ngoài , chắc hẳn chính là đại danh鼎鼎鼎鼎 cứu thế thánh nhân Tô Di Thiên đi ?" Hàn Khai nhiệt tình tới cực điểm.

"Mời người chó có bốc lên hý thánh nhân danh hiệu." Tô Nghi nghiêm túc nói.

Hàn Khai sững sốt một chút.

Còn không chờ hân phục hồi lại tinh thần, Tô Nghi lại chấp tay cười nói "Hàn Khai huynh, may mắn làm quen", thật giống như lúc trước một màn căn bản chưa từng xảy ra bình thường.

Hàn Khai cũng lập tức toét miệng cười nói: "May mắn quen biết! Tại hạ tố văn Tô Di Thiên đại danh, thiên cổ mưòi trừ, thi huyên đại biểu, Thiên Trạch Sĩ Tử, khí thế di thiên, thật coi làm người ta ngày đêm ngưỡng mộ, hận không thể chấp cánh bái kiến, cùng người biện trái qua thử kiếm! Rất nhiều bằng hữu đều hiểu tại hạ tính cách, chính là thích khiêu chiến mạnh hơn chính mình người, theo thất bại thu được kinh nghiệm quý báu; bây giờ chính diện kỳ hội giải kỳ, tại hạ xin cứ Tô Di Thiên nhất định phải tham gia trận đấu, trên bàn cờ ngang dọc ban cho chiêu, thường tại hạ một người mặt mũi, như thế nào?"

Bạn đang đọc truyện *Binh Pháp Đại Thánh Convert* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 160: Kỳ hội quy tắc

"Hàn Khai huynh nói đùa, này cò tướng đại hội một năm nhất giới, Hàn hạng hai nhà khẳng định đã sớm định xong dự thi thí sinh, nếu là tạm thời để cho người ngoài tham gia, chẳng phải là muốn đánh loạn toàn bộ kế hoạch? Huống chi ta mới từ vùng khác đến, đối với kỳ hội quy tắc không có chút nào quen thuộc, nói chi là ban cho chiêu? Hàn Khai huynh vừa thấy mặt đã như thế phùng sát ta, nhưng là có ý gì?" Tô Nghi treo không thể diễn tả mỉm cười.

"Điều này thật sự là hiểu lầm, tại hạ chỉ là tố văn Tô Di Thiên tinh thông bách nghệ, vì vậy cảm thấy người cò thuật nhất định cũng giống vậy cao siêu, huống chi... Ồ, Tô Di Thiên người này tới Nam Từ Châu đã có một tháng, lại tin đồn cùng hạng môn sửa xong, theo lý thuyết cho dù người chưa quen thuộc quy tắc tranh tài, hạng môn cũng sẽ cho người một lần cơ hội rèn luyện, nhất định sẽ mời người tham gia kỳ hội, chẳng lẽ người và hạng môn quan hệ chẳng qua là ta hiểu lầm?" Hàn Khai thập phần giật mình.

"Hàn Khai huynh, ta xác thực nhận được Hạng gia dày mời, nhưng cò tướng đại hội trọng yếu như vậy, ta vừa mới đến, dự thi chính là phá rối, đã sớm lễ phép cự tuyệt. Ta nếu là trả lời không được, người có phải hay không còn chuẩn bị khích bác ta cùng với Hạng gia quan hệ?" Tô Nghi sắc mặt lạnh lùng.

Hàn Tu Trúc thần sắc phủ kín sương lạnh, lạnh tới cực điểm, mấy vị Hàn môn tử đệ cũng thở dài lắc đầu, hạng một kêu mấy người chính là cười lạnh không ngớt, về đùa cợt đầy mặt.

Bọn họ đều nhìn ra, Hàn Khai lúc trước lời kia là vì gây khó khăn Tô Nghi, như Tô Nghi trả lời hạng môn xác thực mời hân, nhưng hân vẫn không tham gia trận đấu, kia Hàn Khai sẽ cho hân chụp một cái "Không cho hạng môn mặt mũi" chụp mũi; nếu là Tô Nghi chối cùng hạng môn lui tới, Hàn Khai nhất định sẽ nói hân và hạng môn quan hệ thật ra thì cũng không tốt, thậm chí còn có khả năng nói Tô Nghi xem thường hạng môn, dùng cái này tới kích thích hạng môn đệ tử xa lánh cùng gạt bỏ, khích bác song phương quan hệ.

"Hiểu lầm a! Đây thật là hiểu lầm!" Hàn Khai đấm ngực dậm chân, như là bởi vì bị người hiểu lầm mà bị thương, thần sắc đau thương không ngớt.

"Tiểu khai, đại gia đường đường chính chính qua lại, không cần đùa bốn những thủ đoạn nhỏ này, khích bác Tô Di Thiên cùng hạng môn quan hệ, người có thể được chỗ tốt gì? Tô Di Thiên là chính nhân quân tử, mà quân tử lấy lễ đãi chi, người nếu là muốn mời hân dự thi, sẽ dùng cang thêm quang minh chính đại phương pháp, như thế nào?" Hàn Tu Trúc hai tròng mắt híp lại.

"Ta..."

Hàn Khai lời còn chưa nói hết, liền bị hạng một kêu cắt đứt.

"Hàn gia tuy là mưu chiến phái, nhưng trước đó cũng là danh môn chính phái, không nói trước người vụng về mảnh khỏe còn không có đạt tới những lão gia hỏa kia vạn nhất, liền đem môn vinh dự người cũng dự định ném?" Hạng một kêu phun ra cùng khối băng giống nhau lạnh lời kịch, "Tô Di Thiên là ta Hạng gia khách quý, người nếu là còn dám làm khó hân, ta liền thay Hạng gia, ngay trước mọi người chém đứt người tứ chi, răn đe."

Đang khi nói chuyện, không gian sóng gợn chậm rãi lộ ra một điểm mũi thương, nhắm thẳng vào Hàn Khai bả mắt.

Hàn Khai run một cái, nhìn trộm hướng bốn phía nhìn lại, phát hiện tất cả mọi người không khách khí theo dõi hân, tại chỗ mấy vị Hàn môn tử đệ cũng

khoanh tay đứng nhìn.

Hạng một kêu ba người thần sắc sừng sững bất động, hạng môn đã sớm nhận định Tô Nghi là tự mình khách quý, vô luận như thế nào cũng không thể nhận được người khác ngôn ngữ khích bác.

Hàn Khai thần sắc âm trầm như mực, biết mình không có khả năng tại loại không khí này xuống, dùng khích bác phương pháp khiến cho Tô Nghi dự thi.

Hàn Khai bắt đắc dĩ, chỉ đành phải bày ra một bộ nhận lỗi bình thường mặt mày vui vẻ tới.

"Ai, đại gia thật hiểu lầm! Ta lúc trước chỉ là thuận miệng như vậy nhắc lên, tuyệt không có mượn đề sinh sự dự định! Ta thích khiêu chiến cường giả là thực sự chuyện, hy vọng Tô Di Thiên dự thi tâm tình cũng là thực sự, bất quá Tô Di Thiên là chính nhân quân tử, lúc nào cũng yêu khiêm tốn, không đáp ứng ta thỉnh cầu, ta đây liền quang minh chính đại nói một chút dự thi chỗ tốt, kích thích Tô Di Thiên tham gia trận đấu." Hàn Khai nhìn về phía Tô Nghi.

"Vậy ngươi nói một chút nhìn." Tô Nghi vẫn duy trì mỉm cười.

Lúc này, bên trong thành một đạo tiếng chuông vang lên, Tô Nghi cảm thấy dưới chân đại địa tại run không ngừng.

Đột nhiên, theo phía nam đóng quân pháo đài, cùng phía bắc thành nhét bên tàu phương hướng phân biệt bay tới mười sáu đạo đại hình lưu quang.

Những thứ này lưu quang tại châu thành bầu trời nổ lên, thật giống như kim sắc mưa phùn bình thường chiếu xuống, nhưng ở giữa không trung lại từ từ tụ lại, chậm rãi tạo thành rồi đổ đen các mười sáu tòa khổng lồ pho tượng!

Những thứ này pho tượng hình thái khác nhau, có khoắc giáp treo kiếm tướng soái, có gấp bào nắm đơn giản quan văn; cũng có kỵ binh, xe binh, bộ binh cùng công gia bất chúc thủy đạn pháo, tại tướng soái hai bên là người mặc Vũ Sĩ áo dài trắng binh gia sĩ tử; cao nhất tướng quân so với Bắc Thành tường cao hơn hai cái đầu, cơ hồ có cao hơn ba mươi trượng, thấp nhất quân tốt chỉ cùng mặt khác ba mặt thành tường ngang hàng, nhưng trong tầm mắt mọi người vẫn là cần phải ngẩng đầu nhìn lên người khổng lồ.

Những thứ này pho tượng, hiển nhiên tất cả đều là con cò!

Sở hữu con cò toàn bộ đứng lặng ở cùng ly cao cổ xấp xỉ trên binh đài, vì không trở ngại con cò đường đi tiếp, bên dưới đường phố sớm bị các binh lính thanh trừ sạch sẽ, bên trong thành mọi người hoặc là ở tại ba mươi hai cái khối lập phương khu cư ngụ khu vực trung, hoặc là ở tại trên đường phố về ra bạch tuyến phía sau; sở hữu dân chúng tất cả đều sắc mặt kích động, tìm một vị trí tốt, ngẩng đầu ngắm nhìn này rầm rộ cảnh sắc.

Mặc dù Tô Nghi trước đây thì có suy đoán, nhưng vào giờ phút này thấy bức này tráng cảnh, vẫn cảm thấy sắc mặt kinh ngạc, tim đập không ngớt.

Hắn sống lâu như vậy, cho tới bây giờ chưa thấy qua bức này đại quy mô văn cục, lấy thành trì làm bàn cờ, lấy cự tượng làm quân cờ, bức nào đại thủ bút!

Trên tường thành các đại nhân vật rồi rít phát ra than thở, đều tán dương Nam Từ Châu phồn vinh.

Đỏ đen song phương con cò cách Sở Hà Hán Giới gần gũi, khu tây thành là phe đỏ khu vực, mà Đông Thành khu là phe đen.

Tô Nghi nhớ tới cò tướng khôi nguyên.

« đau khổ. Chiêu hồn » trung ghi lại: "Tỳ che đây cò tướng, có sáu bộ chút ít; tào tịnh tiến, tù bức bách chút ít; thành kiêu mà mầu, hô năm trắng chút ít." Mà « nói uẩn » trung cũng đề cập tới "Ung người sai vật xung quanh cảm thấy mạnh thường quân, nói: Dưới chân ngàn thừa chi quân vậy, . . . Yển thi đấu cò tướng mà mưa Trịnh nữ." cũng nói rõ cò tướng đã sớm tại chiến quốc thậm chí sớm hơn lúc trước thì có hình thức ban đầu.

Nhưng lúc đầu cò tướng còn không kêu cò tướng, kêu sáu thu được, hơn nữa quy tắc không đầy đủ, con cò rất ít, cơ hồ làm không là cái gì tiêu khiển; hơn nữa khi đó bàn đạp chưa phát minh, vì vậy không có kỵ binh, càng không có pháo binh cùng sĩ tử, sau đó Hàn Tín đem cò tướng hoàn thiện, cũng phân chia Sở Hà Hán Giới, tăng lên những con cò này, lúc này mới có hôm nay cò tướng.

Tô Nghi trong lòng suy đoán, nếu này cò tướng đại hội kích thước khổng lồ như vậy, chỉ sợ sẽ có một ít đặc thù quy tắc, nếu là cùng bình thường cò tướng quy tắc nhất trí cũng quá không có ý nghĩa.

"Tô Di Thiên, chỉ sợ ngươi đã sớm đoán được có loại tràng diện này đi? Bất quá ngươi khẳng định không biết trong đó cụ thể quy tắc, bởi vì không đem quy tắc nói lộ ra, là Nam Từ Châu dân chúng ở giữa quy định bất thành văn. Hôm nay kỳ hội bắt đầu, cũng không có rồi chú trọng này, chẳng bằng để tại hạ vì ngươi giới thiệu một phen." Hàn Khai cười nói.

"Vậy thì làm phiền Hàn Khai huynh rồi." Tô Nghi đạo.

"Này Nam Từ Châu cò tướng đại hội, không thể so với dân gian kia bình thường cò tướng, ngươi lại nhìn này từng viên con cò khổng lồ như vậy, tại mỗi con cò đỉnh đầu khôi quan nơi, có một cái mô hình nhỏ binh đài cung cấp người ngồi, nói cách khác, những con cò này đều có thể bị người thao túng ảnh hưởng; song phương tướng soái ngồi người chỉ huy toàn cục, làm muốn nuốt ăn đối phương con cò lúc, liên quan hai khóa con cò sẽ tiến vào tiêu hao tinh thần công thủ tỷ thí, thủ mới nếu là phòng thủ thất bại, thì con cò bị phá hư, hẳn ngồi người mất đi tiếp tục tư cách dự thi, nhưng nếu là phòng thủ thành công, thì công mới bước này không có hiệu quả, đã như thế sẽ rơi ở phía sau thủ mới một bước, thập phần bị động."

Tô Nghi gật đầu một cái , nghĩ đến cờ tướng mỗi một bước đều cực kỳ trọng yếu , có thể nói là "Một bước đi nhầm , đầy bàn đều thua" .

"Không trách Ngô huynh nói cho ta biết nói , con cờ diễn viên có thể tạo được mấu chốt nhất tác dụng , nguyên lai là căn cứ vào loại này quy tắc; đã như thế , này đấu cờ không chỉ có khảo nghiệm chủ soái cờ thuật tài nghệ cùng chiến lược ánh mắt , càng khảo nghiệm mỗi một con cờ ngồi người bản lĩnh a." Tô Nghi nói , sau đó lâm vào như có điều suy nghĩ hình.

"Không sai , công thủ tỷ thí là trong đó một vòng , ngoài ra , tướng sĩ tướng đang di động thì có thể phát huy quá mức hiệu dụng , tỷ như tướng tại mỗi một bước di động sau , cũng có thể đọc một phần đủ để sinh ra lực lượng thì vẫn đánh chết chỉ định con cờ , hoặc khôi phục toàn quân tinh thần , nhưng phải là hiện trường lâm; sĩ đang di động lúc có thể đối với năm cách bên trong địch nhân phát động khẩu phát tâm xà đã kích. . . Vì vậy , không đơn thuần nếu muốn như thế nào giết địch , mỗi một bước còn phải cân nhắc đến mỗi con cờ đặc tính mới được." Hàn Khai lại bổ sung nói.

Tô Nghi cảm thấy mới mẻ cực kỳ , lại nghe Hàn Tu Trúc chen vào nói.

"Hơn nữa mỗi con cờ ngồi người đều có cấp bậc hạn chế , coi như tướng soái điều khiển toàn cục , phải là một tên quan quân trở lên cờ tướng hảo thủ; mà sĩ cùng tướng ngồi người là ba người , nhưng người trước quy định phải là Vũ Sĩ , người sau nhưng là cấp bậc hỗn tạp , cho tới tướng tài , lên tới quốc sĩ , đều muốn là tinh thông thi phú bác học người mới có tư cách ngồi; mà quân tốt lại chỉ có thể ngồi võ sinh , nhưng số người lại có thể có mười người , xe ngựa pháo thuộc về xâm lược tính lực lượng , từ tướng tài , người đi đường tạo thành đội ngũ , chung nhau điều khiển. . ."

"Nói nhiều như vậy , Tô Di Thiên hẳn là nắm giữ quy tắc chứ ? Ta lại tới muốn nói với người nói tốt nơi , tham gia trận đấu người , các nhà tài vật khen thưởng dĩ nhiên là không cần nhiều lời , hơn nữa còn hoặc nhiều hoặc ít cũng có thể dính đến một bộ phận Sở Hán quốc vận , biểu hiện càng tốt thì hấp thu quốc vận càng nhiều , ngày sau người vào Hạng Vũ Cửu Đình Sơn tiêu thế giới , hoặc là Hàn môn tổ tiên bá tướng đàn lúc , tự nhiên có thể được nhiều chỗ tốt hơn , rất có ích lợi."

Hàn Khai nói xong , mắt lom lom nhìn Tô Nghi.

Tại chỗ mấy người gật gật đầu , Hàn Khai xác thực nói không ngoa , bọn họ coi như các nhà người dự thi , tự nhiên đều là giải những chỗ tốt này.

Tô Nghi suy nghĩ tí míc một lần hơn thiệt , còn không chờ trả lời , liền thấy Tô Thi Nhi cùng Liễu Tâm Chiếu đến gần.

Hàn Tu Trúc cùng hạng một kêu hai người thấy Liễu Tâm Chiếu , hơi hơi cúi đầu hành lễ , cái khác đệ tử cũng không nhận ra nàng.

Liễu Tâm Chiếu mở miệng nói: "Tham gia đấu cờ chỗ tốt dĩ nhiên là dự cho người thêm thưởng , nhưng tiểu nữ nếu để cho tô Lang nhiều chỗ tốt hơn , khiến hẳn không muốn dự thi , cái này lại như thế nào ?"

"Chuyện này. . ." Hàn Khai mặt có vẻ khó xử.

"Kỳ hội chỗ tốt là tô Lang vốn là có được , cùng người nhưng là không có bất cứ quan hệ nào , nếu là người muốn cho tô Lang dự thi , sao không theo người trong túi ra điểm tiền thưởng đây? Ta hỏi thăm một chút , nghe nói lệnh phụ tại Hàn trong môn rất có địa vị , thậm chí có tư cách cạnh tranh chức môn chủ , nhất định là sẽ không keo kiệt sắc điểm này tiền thưởng , tự ra « Hàn Tín tam thiên » một tháng mượn xem quyền như thế nào ?" Liễu Tâm Chiếu yêu kiều mà cười đạo.

...

Bạn đang đọc truyện *Binh Pháp Đại Thánh Convert* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 161: Đánh cuộc , vào tướng

Nghe vậy , Hàn hạng hai nhà mấy người khoe miệng kịch liệt run rẩy súc , mà Tô Nghi nhưng là hai tròng mắt sáng lên.

« Hàn Tín tam thiên » là Hàn môn trấn tộc chi bảo một trong , địa vị cùng hạng môn « Cai Hạ Ca » ngang hàng , nhưng chỗ dùng so với người sau càng rộng rãi hiện lên!

Hai người đều là Thượng phẩm quân văn , « Cai Hạ Ca » là thơ ca , nắm giữ hồi tưởng thời gian , tăng lên kì mưu độ thành thạo hiệu dụng; mà « Hàn Tín tam thiên » chính là thật sự binh thư , không chỉ có nắm giữ người trước công dụng , hơn nữa còn có thể làm tụng đọc người tăng cường đối với binh pháp lĩnh ngộ , trực tiếp tăng lên tinh thần lượng!

Những thứ kia tổ tiên từng lấy xuống phù hợp Thánh Đạo binh thư tướng môn thế gia, tương tự nắm « Ủy Liễu tử » Ủy gia, nắm giữ « đem uyển » Gia Cát gia cũng có giấu « Mạnh Đức Tần sách » Tào gia chờ một chút, hần con cháu đời sau cấp bậc tấn thăng tốc độ, so với nhà nghèo đệ tử, thậm chí so với cái khác tướng môn đệ tử càng thêm được trời ưu đãi, Hàn Tín thế gia tự nhiên cũng không ngoại lệ.

"Một tháng không thấy, không nghĩ tới tiểu thư lều gạt bản lãnh một chút cũng không có lui bước." Tô Nghi trong lòng thầm nhủ.

"Nói thật, cho dù là cha ta cũng không thể quyết định « Hàn Tín tam thiên » mượn xem quyền về người nào sở hữu, nhưng ta đường huynh đến nay năm tháng bảy lúc, sẽ được đến này văn ba tháng mượn xem quyền; tại hạ liền cùng Tô Di Thiên đánh cuộc một lần, nếu là hần có thể trợ giúp Hạng gia thắng được tiếp theo kỳ hội, đến lúc đó ta không chỉ biết thuyết phục đường huynh nhường ra một tháng mượn xem quyền cho hần, còn đem đưa ra bài tướng đàn chuyên dụng Hàn thị dây dài! Nhưng Hạng gia nếu là thua trận, ta cũng không cần Tô Di Thiên ra gì đó vật quý trọng, chỉ cần viết một phản phản đối Hạng Vũ thi phú là được, như thế nào?" Hàn Khai mỉm cười nói.

Mặc dù Hàn Khai lời nói này nhẹ nhàng, thật giống như là Tô Nghi chiếm đại tiện nghi, nhưng người thông minh đều có thể nhìn ra người trước bụng dạ khó lường.

Tại chỗ mấy người mặt có sắc giận: Đây là bức Tô Nghi cùng hạng môn tuyệt giao a!

Hơn nữa vấn đề mấu chốt cũng không tại nơi này, Tô Nghi trước đây một phần « lập chí », đã quyết định hần lập trường cùng Thánh Đạo phương hướng, nếu là viết ra phản đối Hạng Vũ, chê bai Hạng Vũ thi văn đến, nhất định phải gặp đến Thánh Đạo cản trở, nhẹ thì vô pháp ngưng tụ lòng quân, nặng thì đời này tu vi đều không cách nào tinh tiến, hậu quả vô cùng nghiêm trọng.

Tất cả mọi người đều nhìn về phía Tô Nghi.

Mặc dù Hàn Khai hứa hẹn tiền đặt cược rất mê người, nhưng nói thật ra, một khi thất bại, Tô Nghi phải gánh vác mạo hiểm cũng không thể bỏ qua, tất cả mọi người hy vọng hần không muốn tiếp nhận này cái đánh cược; Tô Thi Nhi còn không biết trong đó nghiêm trọng tính, Liễu Tâm Chiêu hơi hơi nhíu lên mày liễu, thần sắc hơi có chút chần chờ.

Nhưng Tô Nghi lại có vẻ rất dễ dàng, thậm chí còn nâng lên một vệt không thể nói rõ nụ cười tới.

"Thi ra là như vậy, như vậy nghe một chút, ta đúng là chiếm đại tiện nghi a; Hàn Khai huynh nhiệt tình như vậy, ta cự tuyệt nữa mà nói há chẳng phải là quá không nề mặt rồi hả? Cũng tốt, ta cũng muốn bản thân lạc vào cảnh giới kỳ lạ thể nghiệm một hồi đầu cò không khí, vậy liền thêm vào hạng môn đội ngũ, cùng Hàn Khai huynh lẫn nhau dịch một ván! Một Minh huynh, hạng môn có thể có chỗ trống để cho ta thêm vào?" Tô Nghi nhìn về phía hạng một kêu.

Mọi người thần sắc ngạc nhiên: Tô Nghi đây là không biết này đánh cược lợi hại?

Hạng một kêu trừ trừ đầy mặt, nói: "Người là võ sinh, chỉ có thể thêm vào quân tốt đội ngũ, may mắn mỗi viên quân tốt con cò cũng có thể ngồi mười tên võ sinh, tùy tiện đổi một cái đi xuống cho người thay thế. . ."

"Không, tô Lang hiện tại đã là tướng tài." Liễu Tâm Chiêu mỉm cười nói.

Mọi người tại đây nhướng mày lên mũi nhọn, trên dưới quan sát Tô Nghi, bởi vì Tổ Thủy Huyện quân tử hội tin tức bị nghiêm ngặt quản khống, cho nên bọn họ đều không thể biết được Tô Nghi tấn thăng tướng tài tin tức.

Tô Nghi gật gật đầu, mọi người mới thu hồi ánh mắt, Hàn Khai nhưng là hơi hơi nhíu mày.

Nguyên bản Hàn Khai cho là Tô Nghi một tên võ sinh, thêm vào quân tốt đội ngũ, đối với thế cục căn bản không được gì đó đại tác dụng, nhưng trở thành tướng tài sau đó, có thể thêm vào "Xe ngựa pháo tướng" bốn viên con cò thao túng trong hàng ngũ, đều là vô cùng trọng yếu con cò.

Bất quá nghĩ lại, Tô Nghi đối với quy tắc cũng không hiểu rõ, phỏng chừng cũng chỉ là một con ghê thôi, vì vậy Hàn Khai cũng không có lo lắng quá mức.

"Nếu đúng như là tướng tài mà nói thì phải an bài thật kỹ rồi, chung quy xe ngựa pháo tướng bốn cái vị trí rất mấu chốt, ta phải tìm Minh trưởng lão trung cầu ý kiến mới được." Hạng một kêu nói.

Tô Nghi gật gật đầu.

Hạng một kêu đi nhanh trở về hạng môn trong đội ngũ, cùng lĩnh đội lão nhân lần nắm đôi câu, người sau hai tròng mắt sáng lên, lại nói đôi câu, sẽ cùng người trước cùng nhau hướng Tô Nghi phương hướng đi tới.

"Tô Di Thiên, người quả thật muốn tham gia đầu cò?" Lĩnh đội lão nhân hỏi.

"Nhưng là Hạng Minh tiền bối? May mắn làm quen, không biết Hạng gia trong đội ngũ có thể có vị trí để cho tiểu sinh nạp số lượng?" Tô Nghi cung kính chấp tay, hỏi.

"Cái này người không cần lo lắng, môn chủ đã sớm giao phó lão hủ, để cho ta để dành một vị trí cho người, xe ngựa pháo yêu cầu tinh thần đạt tới bản cấp đỉnh phong mới có thể đảm nhiệm, người tấn thăng tướng tài không lâu, liền đem người an bài đến tướng trong hàng ngũ." Hạng Minh nói.

"Đa tạ tiền bối."

Tô Nghi trên miệng nói cảm ơn, nhưng trong lòng tại lẩm bẫm: Hạng môn chủ sợ rằng đã đoán được hần hôm nay nhất định sẽ tham gia đấu cò, sở hữu đã sớm sắp xếp xong xuôi, quả thật gắng càng già càng cay a.

Hơn nữa an bài chính mình ngồi tướng tử, cũng là rất có thâm ý.

Đấu cò tức thì bắt đầu, Tô Nghi theo một đám hạng môn đệ tử hướng Hạng gia trong đội ngũ đi tới, Tô Thi Nhi vội vàng đuổi theo.

Liễu Tâm Chiêu mất lạnh quét qua Hàn Khai gò má, từ tốn nói: "Tiểu nữ liền không yêu cầu ngươi uống máu là thế rồi, chúng quy như thế nào đi nữa không ăn thua cũng là tướng môn đệ tử, hy vọng ngươi lời nói đáng tin, chớ có sau chuyện này chống chế."

Bởi vì có thể leo lên công thành đều là có uy tín danh dự nhân vật, Hàn Khai cũng không dám quá mức xúc phạm, thuận tiện lấy kiếm chỉ chỉ thiên, lời thể son sắt.

"Tiểu thư xin yên tâm, ta Hàn Khai từ trước đến giờ nói một không hai, hiện tại liền mời tu trúc huynh cùng chư vị làm chứng cho ta, nếu là Tô Nghi có thể giúp Hạng gia thắng được đấu cò, ta không chỉ có đưa ra « Hàn Tín tam thiên » một tháng mượn xem quyền, còn có thể đem nhà ta mấy đời truyền tập kích Hàn thị dây dài đưa tặng, quyết không nuốt lời!"

Liễu Tâm Chiêu gật đầu, một câu nói cũng không trả lời, xoay người rời đi.

Hàn môn đoàn người cũng đi trở về tự mình đội ngũ, chỉ là Hàn Tu Trúc đoàn người cùng Hàn Khai hai người duy trì rất xa khoảng cách, lộ ra thập phần xa lạ.

Hàn Khai cố ý đi rất chậm, phía sau hần một mực đi theo một vị không chút nào thu hút người tuổi trẻ.

Lúc này, người trẻ tuổi này thấp giọng nói: "Hàn Khai huynh, ngươi thật có nắm chặt để cho Tô Nghi thua trận?"

"Ta nếu là không nắm chắc, thì sẽ không cùng hần mở lớn như vậy đánh cuộc, ngươi nhìn ta Hàn môn đội ngũ, năm nay nhưng là mời tới cấp quốc gia tinh anh, nhất là điều khiển tướng lão quốc sĩ gồm sử vĩnh viễn, cả đời nghiên cứu thi phú, tại thi từ phương diện thành tựu, cơ hồ có thể nói là Tướng Nhụ Tử bên dưới người thứ nhất! Dựa theo bàn cờ quy tắc, hần chuẩn bị thi văn, đủ để tại trung bình năm bước bên trong nỗ Hạng gia một con cờ, ba mươi bước là có thể điện định thắng cuộc!" Hàn Khai chỉ chỉ Hàn trong môn một vị tinh thần quắc thước lão giả.

"Nếu là hạng môn tập trung đã kích hần, phải làm như thế nào?" Người trẻ tuổi kia lại hỏi.

"Không sao, ta Hàn môn há không có hậu chiêu? Những vị trí khác lên an bài cũng là trong tinh anh tinh anh, liền tỷ như nắm giữ hai xe vài tên lão Hành người, tuy nói bởi vì một ít nguyên nhân đặc biệt, vô pháp tấn thăng cấp bậc, nhưng bọn hần tinh thần đã sớm đạt tới đỉnh cao nhất, hơn nữa đã trải qua chiến trận, tinh thần ngưng tụ độ cơ hồ mỗi người đều là tám mươi phần trăm, từ bọn họ điều khiển xe đem sắc nhọn không thể đỡ! Ngươi nhìn thêm chút nữa ngựa người giật giây. . ."

Hàn Khai nhất nhất giới thiệu Hàn trong môn cường giả, người trẻ tuổi kia nghe mặt mày hớn hở.

"Đã như thế, Hàn môn cơ hồ phong tỏa thắng cuộc a, Tô Nghi chết chắc!"

"Vẫn không thể vọng thêm định luận, chúng quy hạng môn trung trong đó hảo thủ cũng không ít, nhưng cộng thêm Hàn môn lúc trước thắng liền năm trận khí vận, ta có thể bảo đảm, Hàn môn tỷ số thắng tại hơn chín mươi phần trăm!" Hàn Khai giữa lòng mày dãn lên vẻ kiêu ngạo, còn nói, "Dựa theo ước định, ta giúp các ngươi kích thích Tô Nghi dự thi, cùng tồn tại xuống loại này đánh cuộc, hần chỉ cần một thua, tiền đồ hủy hết, các ngươi cũng phải thực hiện lời hứa."

"Tự nhiên, cấp trên đã thế, đến lúc đó ắt sẽ đem hết toàn lực, giúp ngươi phụ thân leo lên chức môn chủ." Người trẻ tuổi kia lập tức nói.

Hàn Khai gật đầu một cái, mặt mỉm cười, trong đầu tâm trạng bay lượn: "Chỉ cần phụ thân nhậm chức môn chủ, liền có thể độ sâu khai thác bái tướng đàn bí mật, đến lúc đó, ta. . ."

Hạng môn trước đội ngũ, Hạng Minh hướng đại gia nói Tô Nghi dự thi một chuyện sau đó, rất nhiều người hai tròng mắt sáng lên, rồi rít tiến lên cùng Tô Nghi chào hỏi.

Giờ khắc này, Tô Nghi coi như là chân chính đặt cùng hạng môn hữu hảo quan hệ.

Có một vị ngoại họ người trung niên đứng dậy, hướng Tô Nghi chấp tay.

"Nói thật ra, ta đối chính mình thi phú tài nghệ không nhiều lắm lòng tin, nếu như Tô Di Thiên có thể thay thế, liền không thể tốt hơn nữa, ta mang tới vị trí nhường cho ngươi." Người trung niên nói.

"Đa tạ tiền bối nhường nhịn." Tô Nghi cũng đáp lễ lại.

Lúc này, hạng một kêu nhích lại gần, mặt đầy lo lắng.

"Tô Di Thiên , ngươi thật dự định dự thi ? Ngươi chẳng lẽ không nhìn ra kia Hàn Khai là thiết sáo hãm hại ngươi ?"

"Ta nhìn ra , nhưng ta cũng muốn liều một phen Hàn Khai tiền đặt cược , chung quy hấn hứa hẹn « Hàn Tín tam thiên » với ta mà nói rất trọng yếu , hơn nữa ta có biện pháp đi vòng đối phương bấy rập , đại gia không cần lo ngại; tạm thời không nói đánh cược , ta là thật lòng muốn vì Hạng gia đầu cờ cống hiến một phần lực lượng." Tô Nghi treo mím cười , nói.

"Ừ ? Lòi này hiểu thế nào ?" Hạng Minh hai tròng mắt sáng lên.

"Tiểu sinh theo Hạng môn chủ trong miệng nhắc tới , ban đầu Hàn gia liên bại sáu trận lúc , từng gặp Hạng gia cường lực chèn ép , bây giờ nếu là Hạng gia liên bại sáu trận , Hàn gia khẳng định cũng sẽ lấy lại danh dự; tướng môn gian có cừu báo cừu , có ân báo ân , tiểu sinh cũng biết , cũng không phải là muốn ngăn cản Hàn gia báo thù , nhưng như vậy khắc mà nói , Man Tộc đại quân áp cánh , tùy thời có thể lại lần nữa xâm nhập phía nam , tuyệt không phải tướng môn nội đấu thời cơ! Chờ đến giải quyết Man Tộc nguy cơ sau đó , lại sáng khoái một trận chiến cũng không muộn , vì vậy , tiểu sinh muốn cống hiến ra chính mình một phần lực , hết sức lấy được này ngăn ngừa hòa bình! Đây không phải là ta cùng với Hàn Khai cả nhân đánh cược , mà là cùng Nam Từ Châu toàn thể dân chúng đánh cược."

Tô Nghi nói thật ra ý nghĩ của mình.

Mọi người xôn xao không ngớt , không nghĩ đến Tô Nghi thật không ngờ nhận xét lạ thường.

"Được ! Chi bằng này lời tâm huyết , ta nhường ra Tướng vị đưa , đáng giá!" Lúc trước trung niên nhân kia nói.

...

Bạn đang đọc truyện *Binh Pháp Đại Thánh Convert* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 162: Trảm mã thi

"Ai , quả thật là người trong cuộc mơ hồ , người đứng xem sáng suốt a , Tô Di Thiên nghĩ đến như thế thông suốt , đáng tiếc , ta Hàn hạng hai nhà nếu là có một nửa người có thể nghĩ tới chỗ này , Nam Từ Châu có thể ổn định gấp mười lần , cũng sẽ không hàng năm mở này cờ tướng đại hội , càng không biết để cho Man Tộc có thừa cơ lợi dụng."

Dứt lời , Hạng Minh giương mắt chậm rãi quét nhìn thủ hạ hạng môn bọn hậu bối , người sau rồi rít cùi đầu xuống , mặt hồ thẹn sắc.

"Tô Di Thiên , nói như ngươi vậy , có thể có lòng tin thủ thắng ? Thật sự nói , bởi vì Hàn môn năm nay như là đánh cược rồi hết thấy , chiêu mộ rất nhiều ngoài cửa tỉnh anh , lại thêm khí vận áp chế , ta hạng môn tỷ số thắng chưa đủ ba thành." Hạng một kêu lo lắng.

"Mọi việc không có tuyệt đối , sự do người làm." Tô Nghi cười một tiếng.

Sau đó , Hạng Tông Lưu rồi đi châu quan , đi tới , hướng Tô Nghi giao phó một ít chú ý sự hạng.

Tô Nghi cảm ơn , Hạng Tông Lưu trở lại trên cổng thành , mở ra trống trận trời lên , kỳ hội bắt đầu tuyên cáo vang dội khắp thành.

Nghe bên trong thành dân chúng xôn xao , Tô Nghi theo người nhà họ Hạng đứng ở thành tường một chỗ Truyền Tống Trận lên , bị di chuyển tức thời đến giống tử đỉnh đầu trên bình đài.

Vì phân biệt lối viết , phe đỏ là tướng , mà phe đen thì đổi thành rồi giống , trên thực tế song phương tướng đều là quan văn , cũng không phải là con voi.

Giương mắt nhìn lên , toàn trường ba mươi hai con cờ sắp hàng chỉnh tề , nhìn xuống khắp thành , uy phong凛凛.

Tương tử là ba người ngồi , bên cạnh là hai vị lão quốc sĩ , Tô Nghi vội vàng hướng bọn họ chấp tay.

"Hai vị lão tiền bối , tiểu sinh Tô Nghi , còn nhỏ tuổi , còn xin chỉ giáo nhiều hơn."

"Chỉ giáo ngược lại không dám , người thơ tên so với ta hai người càng tăng lên một nước , không cần về sau sinh tự khiêm nhường , lão hủ thường sơn , không ngừng kêu tên liền có thể."

"Ta là hạng một bên." Một vị lão giả khác cũng tự giới thiệu mình.

"Thường lão , Hạng lão." Tô Nghi gật đầu.

Thường lão cũng gật đầu một cái , nói: "Tranh tài đã bắt đầu , hàn huyền mà nói sẽ không nói nhiều , ta tới nói một chút chúng ta ba người ở giữa an bài: Ta cùng với Hạng huynh mỗi người chuẩn bị hai bài thơ từ , ba người tổng cộng sáu đầu , khả năng một bàn cờ vừa vặn dùng xong; nguyên bản cùng tiểu Lý thương lượng là , đợi chúng ta con cờ này động về sau , ta đánh trận đầu , trước viết một thơ , hy vọng có thể nát bảy đối phương một con cờ , Hạng huynh đặt lên , tiểu Lý đoạn hậu , giờ phút này đối người tới , liền thay thế tiểu Lý thứ tự."

Tô Nghi gật đầu một cái , Thường lão trong miệng "Tiểu Lý", chính là lúc trước nhường ngôi người đàn ông trung niên.

Nhị lão lộ ra rất ung dung , hiển nhiên đều là trong thơ hảo thủ , an bài xong sau , cũng không hỏi Tô Nghi có hay không chuẩn bị xong thi từ , cũng không biết là quên mất , hay là đối với Tô Nghi rất yên tâm

Tô Nghi nhìn về phía bên trái "Trưởng" từ đỉnh đầu , coi như chủ kỳ thủ trưởng lão Hạng Minh đứng lúc cũng nhìn sang , bởi vì rời rất xa , Tô Nghi mơ hồ thấy đối phương đối với hắn cười một tiếng.

Mà ở "Sĩ" trên đỉnh đầu , ba vị Vũ Sĩ cũng cười hướng Tô Nghi vẫy vẫy tay , một người trong đó mở ra trống trận trỗi lên , thanh âm truyền tới Tô Nghi trong tai.

"Chúng ta một đôi sĩ tử phụ trách phòng thủ , tấn công nhiệm vụ có thể toàn ở các người xe ngựa pháo tướng trên người , được cổ vũ a!"

Tô Nghi biết rõ mình nói chuyện đối phương cũng không nghe thấy , vì vậy liền khom người chấp tay , tỏ ý chính mình nhất định toàn lực ứng phó , đồng thời nhớ tới này cờ tướng đại hội đặc thù quy tắc.

Loại trừ bình thường tấn công xe ngựa pháo binh tứ từ ngoài ra , tướng sĩ tướng ba đứa con nắm giữ năng lực đặc thù.

"Trưởng" loại trừ có thể phát lệnh ngoài ra , mỗi lần di động cũng có thể là tự thân tăng thêm một tầng thành lũy , cho dù bị tướng quân , cũng có thể ngăn trở một hai lần tấn công.

"Sĩ" nắm giữ khẩu phát tâm xà năng lực , có thể đã kích năm cách trong phạm vi địch nhân , thuộc về lực lượng phòng ngự.

"Trưởng" thì có thể lấy thi phú lực đã kích loại trừ tướng soái ngoài ra đặc định địch nhân , cũng có thể đã kích hoặc khôi phục địch ta tinh thần.

Vô luận là viên kia con cờ , đều cần chủ soái thăm thì độ thế sử dụng , để tránh tạo thành một bước sai , từng bước sai cục diện.

Tô Nghi cuối cùng nhìn về phía thành tường , thấy Liễu Tâm Chiêu cùng Tô Thi Nhi hai nữ chính nhìn chăm chú vào hắn , vì vậy hít sâu một hơi , bình phục chính mình tâm tính.

Lúc này , liền nghe đối phương chủ soái mở ra trống trận tranh mình , xa xa đem thanh âm truyền tới , sắc bén giọng nói kích thích sở hữu người nhà họ Hạng màng nhĩ.

"Hạng Minh , người ta tranh đấu mười năm , năm gần đây đã liên bại ta năm tràng , ta khuyên người thật sớm đầu hàng , đợi đến hạng môn bị ta Hàn môn nghiền nát lúc , ta có lẽ có thể sinh lòng thương cảm , cho hạng môn lưu một phần huyết mạch , cho người làm cái vĩnh viễn cũng với không tới gia chủ thỏa nguyện một chút a!" Vị kia chủ soái phách lối tới cực điểm.

"Hàn Thiên Lâu , người cũng chỉ còn dư lại một cái miệng lưỡi rồi sao ? Có muốn hay không cùng lão phu âm thầm đánh cờ hai cục ?" Hạng Minh trả lời một câu.

"Hừ , ta tự biết cờ thuật không bằng người , nhưng dùng người bày trận , người này nhất giới vũ phu cho dù không bằng ta! Hôm nay , liền cho người rõ ràng tuyệt vọng hai chữ viết như thế nào , từ nay về sau , người vĩnh viễn cũng không cách nào tại cờ tướng trong đại hội đánh bại ta!" Hàn Thiên Lâu cao giọng lộ ra hăm dọa.

"Hàn Thiên Lâu , không nghĩ đến người học ít năm như vậy , thực lực một điểm tiến bộ cũng không có , miệng lưỡi cùng chanh chua tính tình ngược lại càng ngày càng lớn mạnh ? Lão hủ khuyên người mà nói đừng bảo là quá vẹn toàn , người nếu là coi ta hạng môn đệ tử cùng môn khách là không có gì , không tránh được muốn té bở nhào a!" Hạng Minh cũng không khách khí chút nào hồi chửi.

"Hừ , người hạng môn đệ tử , người mời tới môn khách là có chút bản lĩnh , nhưng so với ta Hàn môn nhưng lại kém rất nhiều; nghe nói người vì rèn luyện một cái danh tiếng khá lớn thiếu niên , lại còn nhường ra tướng từ chỗ ngồi , trọng yếu như vậy vị trí , làm sao có thể để cho một cái liền quy tắc đều chưa quen con ghê đảm nhiệm ? Ta xem a , các người hạng môn là vô đã mê lại sút đi ? Thật là , cùng như vậy tự giận mình người đánh cờ , thật là dơ bẩn ta thể diện."

Tô Nghi nhún mày , này con ghê chẳng lẽ là lại nói hắn ?

"Ha ha , ta hạng môn ở thế yếu , còn thành thạo , không nóng không vội; mà xem xét lại người Hàn môn , rõ ràng đã lấy được ưu thế , lại vẫn số tiền lớn mời cường đại ngoại viện , chẳng lẽ giống như này không có tự tin ? Huống chi , ta an bài vị thiếu niên này có thể không phải là cái gì con ghê , nhìn tổng quát thiên hạ , ai có thể tại mười mấy tuổi lúc liền viết ra di thiên hùng thơ ? Tưởng Nhụ Tử không làm được , người mời gồm sử vĩnh văn Đào lão cũng làm không được , không cần nhiều lời , trên ván cờ thấy thật chiều dài!"

Hạng Minh thanh âm lộ ra thập phần ung dung, tiếng nói rơi xuống, đối phương quả thật không có đáp lại, ngược lại thì Sở Hà Hán Giới trên trăm họ môn bạo phát ra đinh tai nhức óc la hét âm ỉ tiếng.

"Hạng lão nói tốt, chúng ta đồng thành dân chúng mãi mãi cũng ủng hộ người!"

"Không muốn thua cho Hàn môn a!"

"Ta nhờ vào, không biết điều dám khon khiếp, Hàn môn năm nay so với dĩ vãng đều mạnh hơn thế, các người làm sao có thể thắng được!"

"Hàn môn tất thắng!"

Đồ vật thành cư dân đang đối với nắng, ngụm nước cơ hồ bao phủ toàn bộ đường lớn.

Lúc này, theo vũ miếu phương hướng truyền tới một đạo nặng nề tiếng chuông, vang dội khắp thành.

Trong khoảnh khắc, có một đạo lực lượng vô hình từ đó xông ra, bao phủ khắp thành mỗi một xó xỉnh, Tô Nghi có thể rõ ràng cảm nhận được xung quanh không khí trở nên càng thêm ngưng trọng, vô số dân chúng đẩy tại đường phố cùng trong sân nhà, nín thở ngưng thần, lẳng lặng xem chừng trên đỉnh đầu mỗi một con cò.

Lại một đạo tiếng chuông vang lên, đứng ở trên thành lầu Cửu Viện Sự trông trận tranh minh đạo: "Đấu cò bắt đầu!"

Sau đó, vũ miếu bắn ra một luồng kim quang, trong nháy mắt hóa thành trăm trượng dài kiếm 2 lưỡi, tại Sở Hà Hán Giới bầu trời nhanh chóng xoay tròn, sau đó từ từ dừng lại, mũi kiếm chỉ hướng rồi tây thành phương hướng.

Nói cách khác, Hàn môn lấy được tiên cơ quyền.

Hàn Thiên Lâu nâng lên một vật đặc thắng bình thường nụ cười, sở hữu hạng môn đệ từ trong lòng trầm xuống; Cờ tướng cũng không phải tuyệt đối công bình, tại song phương kỹ thuật chênh lệch không bao nhiêu dưới tình huống, tiên cơ có thể lấy được rất nhiều ưu thế, có thể nói là một bước trước, từng bước trước.

"Bình ba vào một, vây quanh tốt!" Hàn Thiên Lâu tự tin thanh âm tại khắp thành vang vọng.

Cái này lệnh ý tứ là, theo mấy phe bàn cờ theo bên phải đi phía trái mấy lần điều thứ ba đường dọc, cũng chính là ba đường "Bình" đi phía trước vào một cách.

Tiếng nói rơi xuống, Hàn Tu Trúc chỗ ở quân tốt con cờ hướng bước về phía trước một bước, phát ra ầm ầm đá tiếng va chạm.

Tô Nghi trong đầu nghĩ, trước vây quanh tốt người từ trước đến giờ lấy tiến thủ phái tự cho mình là, tấn công tính cực mạnh, bước kế tiếp phần lớn sẽ là ngựa gỗ, sức uy hiếp cực mạnh, cũng không biết Hạng Minh muốn ứng đối ra sao?

"Giống ba vào năm." Hạng Minh vững vàng thanh âm truyền ra, đại biểu hấn hành kỳ phong cách.

Dứt lời, Tô Nghi dưới chân quan văn pho tượng rung một cái.

Tô Nghi lập tức ổn định bước chân, mới không còn ngã xuống, chỉ thấy dưới chân pho tượng tiến tới hai bước sau đó, lại bên trái hướng dời hai bước, dời đến "Tướng" phía trước hai cách nơi.

Tương thị đi ruộng chữ cách, sẽ ở ruộng chữ đường chéo hai điểm di động.

Cơ hồ là tại pho tượng cố định trụ cũng trong lúc đó, Thường lão đi tới một bên trước bàn đọc sách.

Nơi đó đã nghiên cứu tốt mực, Thường lão cầm bút liền viết xuống chính mình « Trăm mã đao » một thơ.

"Lâm trận rút ra bảo đao, chuyên chém hồ ngựa eo. . ."

Thường lão mỗi viết ra một chữ, trên bầu trời cũng sẽ nổi lên một cái bề rộng dài vài trượng chữ to màu vàng, đối diện Hàn môn nhìn rõ ràng, bên trong thành dân chúng một giương mắt cũng có thể nhìn đến.

Tô Nghi nghe được pho tượng dưới bàn chân có dân chúng đang kinh ngạc thốt lên.

"Lại là trăm mã thi!"

"Làm liền một mạch viết xuống, xem ra đã sớm đánh tốt nghĩ sẵn trong đầu, hạng môn chuẩn bị cũng thật đầy đủ."

"Không sai, mỗi một chữ càng lớn, tự đại biểu lấy bài thơ này uy lực cũng càng lớn, cơ sở là một trượng, đủ để nát bấy không hề phòng ngự con cò; bây giờ bài thơ này chữ đạt tới sắp tới ba trượng, uy lực hóa thành gấp ba, coi như đối phương toàn lực phòng ngự, cũng khó mà ngăn cản!"

"Xem ra là nhìn đến đối phương vây quanh tốt về sau, nhằm vào đối phương tức thì sắp đến ngựa gỗ mới viết xuống này thơ, đây là muốn trực tiếp

chém đối phương bước kế tiếp cờ a!"

"Nếu là thật có thể chém đối phương ngựa từ , thắng lợi có hy vọng!"

« Trăm mã đao » là ngũ ngôn luật thơ , toàn thơ bốn mươi chữ bút rơi , trên bầu trời chữ to vậy đột nhiên bộc phát ra xung thiên kim quang , thật giống như sáng rực đại nhật.

Ánh sáng vạn đạo , che vùn che trời!

Không trung bốn mươi chữ nhanh chóng ngưng tụ , giống như giang hà hợp dòng , con xoáy mây tụ quyển , hóa thành một chuỗi dài mười trượng kim đao.

Kim đao mũi đao nhất chuyển , hô một tiếng bắn ra , thẳng tắp bắn về phía đối phương hai đường kỵ binh pho tượng , cũng chính là "Ngựa" từ.

Khắp thành dân chúng phát ra cùng kêu lên , đông thành người hô to "Chém hấn", mà tây thành người chính là lặng lẽ nguyên rủa.

Ở tại mục tiêu con cờ lên hai gã người đi đường và ba gã tướng tài mặt đầy ngưng trọng , nhưng cũng không có quá nhiều kinh hoàng.

Kim đao trên không trung gào thét bay vùn vụt , nhưng chỉ thấy một tên trong đó người đi đường đứng ở tuyến ngoài cùng , cao giọng đọc kì mưu "Vườn không nhà trống" khẩu quyết.

Bạn đang đọc truyện *Binh Pháp Đại Thánh Convert* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 163: Cần gì phải sinh vào Ngọc Môn quan!

Trong nháy mắt , một đạo trong suốt khôi giáp hư ảnh bao phủ cao mười mấy trượng kỵ binh pho tượng , này khôi giáp ám trầm thâm thúy , như là ngưng tụ vô số chờ kinh nghiệm chiến tranh.

Đồng thời , căn cứ vào kỳ hội quy tắc , bốn người khác thân thể cũng xông ra đại lượng tinh thần , làm cho này khôi giáp hư ảnh rót vào năng lượng , khiến cho giầu cứng với bên trong , vật mục vô tận.

Song phương lực lượng trên không trung va chạm , phát ra đang một tiếng vang thật lớn , như sấm bên tai , vang dội trời cao.

Kim đao đánh nát khôi giáp hư ảnh , người sau trong nháy mắt sụp đổ.

Cùng thời khắc đó , kim đao cũng ầm ầm nát bấy , hóa thành đầy trời điểm sáng màu vàng , từ từ lưu trở về vũ miếu bên trong.

Bên dưới dân chúng nhìn sợ hết hồn hết vía , sợ bị bức này lực lượng kinh khủng ảnh hưởng đến; nhưng ngay trong nháy mắt này , có bốn đạo huyền dị trận pháp tại trước sau trái phải khu dân cư trung dâng lên , từ từ xoay tròn , đem không trung lực lượng toàn bộ hấp thu , sau đó bình tĩnh lại.

Khôi giáp hư ảnh biến mất , nhưng nội bộ kỵ binh pho tượng lại sừng sững bất động.

Sở hữu người nhà họ Hạng , sở hữu chống đỡ Hạng gia người dự thi cùng dân chúng tất cả đều trong lòng trầm xuống.

"Không thể nào , mỗi một chữ ba trượng , vậy mà vô pháp đánh tan một viên ngựa từ ?"

"Đúng vậy , năm trước bức này uy lực thi từ đủ để đánh tan hết thầy con cờ rồi , nhưng năm nay. . ."

"Không nghĩ đến Hàn môn người giật giây mạnh nhiều như vậy."

Sở Hà Hán Giới lên , không tham ngộ thi đấu Hàn hạng hai nhà con em trẻ tuổi phân đình giằng co , người Hàn gia không ngừng phun ra châm chọc ngôn ngữ.

"Nhìn một chút , đây chính là ta Hàn môn cùng người hạng môn chênh lệch , cái gì gọi là khác nhau trời vực? Đây chính là khác nhau trời vực!"

"Phù du lác lư cây , biết bao ngu xuẩn!"

"Các ngươi trước khi so tài khí thế đi đâu rồi?"

Hạng môn các đệ tử lửa giận tràn mi, cắn răng nghiêng lợi, rất nhiều người phát ra bụi ngùi thờ dài.

"Trượng" từ trên đỉnh đầu, thường son trong mắt có mây đen né qua.

Hạng Biên thấy vậy, lập tức an ủi: "Thường huynh, ngươi đã tận lực, chuyện này không trách ngươi, thật sự là hạng môn ngồi người thực lực vượt quá tưởng tượng."

"Không đủ, còn chưa đủ a!" Thường son lắc đầu thờ dài.

Tô Nghi cũng hơi hơi nhủu mày, nhưng quay đầu nhìn lại phía sau trường lão Hạng Minh thần sắc như thường, liền cũng yên lòng.

Chủ soái lâm nguy không loạn, dù là một bước mất đi hiệu lực, vạn cực tự còn có lật bàn hy vọng.

"Ồ, lúc trước đây chính là cấp hai vườn không nhà trồng kì mưu đặc hiệu? Phòng thủ lúc có thể sử dụng kì mưu?" Tô Nghi vẻ mặt vô cùng nghi hoặc.

"Chẳng lẽ là bọn họ trước khi so tài không có cùng ngươi giải nghĩa quy tắc này? Không chỉ là phòng thủ, tấn công thì có thể dùng tới kì mưu, ta lúc trước kia đầu trăm mã thì nếu là thêm vào thừa thắng xông lên kì mưu, có thể tại đánh tan phe địch cất giấu khô giáp đồng thời, lần nữa phát động một nửa uy lực tấn công, đủ để nát bảy viên kia ngựa từ, đáng tiếc, đáng tiếc!" Thường son giải thích xong, thần sắc càng là tiếc hận một phần.

Tô Nghi im lặng.

Sau đó song phương ngươi tới ta đi, vạn cực lâm vào trong giằng co, nhưng rất nhiều biết cớ người đều có thể nhìn đi ra, mặc dù Hạng Minh bằng vào tinh xảo cớ thuật cùng Hàn Thiên Lâu phân đỉnh kháng lễ, nhưng đã mơ hồ có bại triệu.

Hàn Thiên Lâu đánh thắng một mạch, lấy một xe một con ngựa đánh vào đông thành sở cảnh, thế công vô cùng ác liệt; này hai khóa con cớ ngồi người đều là ăn no trải qua chiến tranh lão hành người lão tướng mới, tinh thần không chỉ có hùng hồn, hơn nữa vô cùng ngưng tụ, phát động công kích nhất định muốn nuốt ăn một viên hạng môn con cớ, nhưng nhận được đả kích lại vững như Thái Sơn.

Mà hậu phương hai khóa tướng mỗi lần di động lúc, cũng sẽ làm thơ làm cho này hai khóa con cớ ngồi người khôi phục tinh thần; tinh nhuệ sĩ tốt cộng thêm hoàn mỹ hậu cần, từ xưa đến nay, quân đội như vậy đều đủ để xưng là không thất bại sự!

Hàn Thiên Lâu cũng chỉ dựa vào này hai khóa con cớ, đã hoành hành bàn cờ.

Bên trong thành, khu tây thành dân chúng tâm tình càng ngày càng tăng lên, tiếng hoan hô một trận lẫn át một trận, mà Đông Thành khu lại lâm vào khác thường trong trầm mặc.

Trên cổng thành, Hạng Tông Lưu sắc mặt hơi hơi tối sầm lại.

"Chẳng lẽ là thiên ý như thế, ta Hạng gia đã định trước không tranh hơn Lưu Hàn?" Hạng Tông Lưu thấp giọng lầm bầm.

Liễu Tâm Chiêu đứng lúc tại phụ cận, nghe vậy, nàng quay đầu nhìn lướt qua Hạng Tông Lưu, vừa nhìn về phía chỗ cực xa Tô Nghi, hỏi "Thứ sử đại nhân, này cục muốn làm giải thích thế nào?"

"Liễu tiểu thư." Hạng Tông Lưu đầu tiên là chấp tay thăm hỏi sức khỏe, lại nói, "Này cục vô giải, mặc dù Hạng Minh trường lão cớ thuật tại Nam Từ Châu có thể nói số một, nhưng Hàn Thiên Lâu cớ thuật đã không giới hạn ở cớ cấp độ rồi, hắn mỗi một bước đều giống như hành quân bày trận, hắn đem bàn cờ coi thành chiến trường chân chính, Hạng Minh trường lão khuyết thiếu cái này giác ngộ, rõ ràng đánh không lại hắn."

"Sẽ có chuyển cơ." Liễu Tâm Chiêu nhìn một chút Tô Nghi, lại cúi đầu xuống, như là đang nhớ lại lúc trước trải qua đủ loại tình cảnh.

Tô Thi Nhi đối với hai người đối thoại bịt tai không nghe, chỉ là một mực ngắm nhìn Tô Nghi, chưa bao giờ dời đi tầm mắt.

Trong lúc nói chuyện, Hàn Thiên Lâu lại chỉ huy "Ngựa" tấn công hạng môn phe đen "Tốt", kỵ binh pho tượng trường thương trong tay đâm xé trời khí, phát ra chói tai hú gọi, đâm thẳng tốt buồn tìm.

Người sau trên đỉnh đầu ngồi người mười tên võ sinh, cho dù tinh thần không gì sánh được dồi dào, tụ tập toàn lực phòng ngự, vẫn bị tinh nhuệ "Ngựa" một đòn tức hội.

Dưới chân pho tượng sụp đổ, mười tên võ sinh sợ hãi kêu rơi xuống, nhưng ở giữa không trung bị một cổ vô hình lực lượng nâng, chậm rãi trở về mặt đất.

Đại lượng cục đá vụn cùng bụi bậm bị dâng lên trận pháp toàn bộ chiếm đoạt, không có thương tổn được bất kỳ kiến trúc cùng cư dân; rơi xuống đất võ sinh môn ai thần thối lui đến bạch tuyến phía sau, mặt đây phần hận nhìn chằm chằm đánh tan bọn họ "Ngựa" chậm rãi dời đến vị trí này, thay thế ban đầu "Tốt".

Tô Nghi trong lòng nghiêm nghị, hắn phát hiện này "Ngựa" cùng mình vị trí "Trượng" vừa vận thuộc về một cái "Ngày" chữ đường chéo, tượng đi ruộng lên ngựa đi ngày, nói cách khác, hắn ngồi tượng có lẽ bước kế tiếp sẽ gặp phải Hàn gia ngựa đả kích.

"Hạng trưởng lão nhất định sẽ để cho chúng ta tránh lui, tiếp theo bài thơ để ta làm viết, có lẽ có thể nát bấy xe này cùng Mã Kỳ trung một trong." Hạng Biên nói.

"Nhưng lập tức chính là nát bấy tiền tuyến một cụ xe ngựa, Hàn môn còn có một đôi xe ngựa ở phía sau đội lệnh, đối với thế cục cũng không có ảnh hưởng gì." Thường sơn lắc đầu.

"Tóm lại có thể tranh mấy bước cơ hội thờ dốc." Hạng Biên thần sắc kiên nghị.

Tiếng nói rơi xuống, đứng như dự đoán, Hạng Minh trưởng lão bình tĩnh vững vàng thanh âm lần nữa truyền ra.

"Tượng năm lui ba."

Đồng thời, Tô Nghi dưới chân quan văn pho tượng nhẹ nhàng rung một cái, lại dọc theo tới lúc đường tắt lui về ranh giới cuối cùng.

Hạng Biên lập tức đi tới bên cạnh bàn, nhắc bút lên tới chấm mực, chờ vào vị trí trước mắt bút.

Lúc này, Tô Nghi đồng mắt tinh quang lóe lên, như là quyết định gì đó quyết tâm, cắn răng một cái, đi tới Hạng Biên bên cạnh.

"Hạng lão, này cơ hội lần thứ hai có thể hay không nhường cho tiểu sinh?" Tô Nghi thành khẩn thỉnh cầu nói.

"Ừ? Ngươi có lòng tin viết ra thơ hay?" Hạng Biên như có mây lên, thần sắc hiếu kỳ.

"Chỉ cầu thử một lần." Tô Nghi chấp tay.

Hạng Biên chỉ suy tính một hơi thờ, lập tức gạt đầu một cái, đem bút lông đưa cho Tô Nghi, cũng nhường ra thân thể.

Tô Nghi nhận lấy bút, đứng ở trước bàn, nhắm mắt đến, đại khẩu hô hấp.

Trên công thành, khu dân cư trung, có thật nhiều Vũ Sĩ cấp bậc trở lên sĩ tử mở ra Chi Xích Thiên Nhai năng lực, nhìn về phía "Tượng" đỉnh đầu, có người lập tức phát ra kinh thanh.

"Là Tô Di Thiên, hẳn muốn viết thơ rồi!"

"Ồ, thật là Tô Di Thiên? Ta không thấy rõ, ở chỗ nào ở chỗ nào?"

"Ngay tại tượng đỉnh đầu, ta vốn cho là ta nhìn lầm, giờ phút này vừa nhìn, chính là bức họa trung gương mặt đó."

"Hạng trưởng lão trước đây nói viết ra di thiên hùng thi nhân, ta lúc trước còn có điều hồ nghi, giờ phút này nhưng là bình thường trở lại."

"Khó trách Hạng trưởng lão tin tưởng như vậy, nguyên lai là Tô Di Thiên quá giang tượng, lấy hắn tài thơ ca, nếu là viết nữa ra một bài di thiên hùng thơ, này cục tất thắng a!"

"Không cần di thiên, chỉ cần một bài hám địa thơ liền có thể điện định thắng cuộc; nhưng đây chỉ là nho nhỏ kỳ hội, lại không phải chủng tộc đại chiến, sợ rằng đưa tới phá núi kỳ quan đều khó khăn."

Mọi người đàm luận gian, "Tượng" dời đến phe đen ranh giới cuối cùng nơi, lúc này, Tô Nghi hạ bút rồi.

Nhị lão xít lại gần, chỉ thấy Tô Nghi viết xuống:

Hán gia tình xí mẫn âm sơn,

Bất khiển hồ nhi thất mã hoàn.

Nguyện đắc thử thân trường báo quốc,

Cần gì phải sinh vào Ngọc Môn quan!

Tô Nghi còn chưa hạ xuống cuối cùng nhất bút, sau lưng nhị lão liền đồng loạt một uống: "Thơ hay!"

Mà ở Tô Nghi sáng tác trên đường, hắn mỗi viết xuống một chữ, không trung liền có một đạo dài một trượng rộng lớn chữ hiện lên, dời đến toàn thơ viết xong, không trung thơ đột nhiên kích thích vạn tượng kim quang, tựa như muốn đâm rách chân trời, cùng mặt trời tranh huy!

Đồng thời, không trung hai mươi tám chữ bỗng nhiên mở rộng gấp mười lần, mỗi một chữ đều có to khoảng mười trượng, kích thích mỗi người con mắt.

Khấp thành xôn xao!

"Ta thiên a , mười triệu chữ , gấp mười lần uy lực!"

"Nhất định vỡ một con cò!"

Bên trong thành bầu không khí vì đó lộn , Đông Thành khu vực phát ra sôi nổi hoan hô , ngược lại thì khu tây thành yên tĩnh lại , rất nhiều Hàn môn tử đệ cùng tây thành dân chúng đầy mặt khăn trương , thấp thỏm bất an trong lòng; Hàn môn con cò lên ngồi đám người càng là trong lòng rét một cái , Hàn Thiên Lâu khuôn mặt phạch một cái liền đen xuống.

Trên công thành , rất nhiều đại nhân vật châu đầu ghé tai , trong mắt tất cả đều chứa đựng vẻ tươi đẹp.

Hạng Tông Lưu theo đầu cò bắt đầu vẫn nghiêm mặt , nhưng giờ phút này lại đã lâu mà nâng lên ôn hòa nụ cười.

"Hán gia tình xí mẫn âm son , bất khiến hồ nhi thất mã hoàn , đọc được hai câu này , trước mắt ta phảng phất hiện lên một hồi chưa từng có thâm thiết trận tiêu diệt: Quân sơn vắng vẻ , cò xí lung lay , cường đại Hán quân từ trên núi liễu chết xung phong mà xuống , giống như tuyết lở bình thường thanh thế cuộn cuộn , trong chớp mắt đem đến xâm phạm Man Tộc nuốt mất , thật có thể nói là sát khí ngút trời lên , lưỡi dao sắc bén đón đầu roi! Lấy hình tạo thế , lấy thế bức người , tuyệt diệu!"

Toàn tư pháp vỗ tay khen , miệng lưỡi lưu loát , một bên Lưu dừng giá cũng là khẽ gật đầu , trong mắt lóe lên vẻ tán thưởng.

"Trước đôi câu tả cảnh , sau đôi câu viết tình , mà như vậy sau đôi câu , vì thế thơ tăng thêm hào tình vạn trượng , đủ để truyền tụng thiên cổ." Lưu dừng giá nói.

"Ừ , nửa đoạn sau trích dẫn rồi Hán triều tiểu đội vượt qua dùng Tây Vực điển cố , hán tại tuổi già lúc thượng thư Hán Vũ đế thỉnh cầu về hương , trong sách nói thần không dám nhìn đến rượu tuyền quận , chỉ mong sinh vào Ngọc Môn quan , mà này thơ lại phản dùng tiểu đội vượt qua mà nói: Cuộc đời này đã sớm quyết định Nhung thủ biên cương , bảo vệ quốc gia , cần gì phải còn sống trở lại Ngọc Môn quan bên trong ? Đây một phản hồi , khí thôn Sơn Hà , thật giống như rồng ngâm hồ gầm , làm người nhiệt huyết sôi trào , hận không được đi theo thi nhân vì nước đi cứu nguy đất nước , hy sinh thân mình hy sinh!" Hạng Tông Lưu nói xong , hít sâu một hơi , lộ ra hăm hở.

Hắn cảm thấy , cho dù là này đầu cò thua , nhưng Tô Nghi hào tình tráng chí lại cũng chưa bại bởi bất luận kẻ nào!

Bạn đang đọc truyện *Binh Pháp Đại Thánh Convert* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 164: Nhược cá thư sinh vạn hộ hầu ?

Mọi người than thở gian , nhưng không thấy trên bầu trời thơ ngưng tụ , hai mươi tám chữ hơi hơi lay động , vậy mà oanh một tiếng nổ lên , hóa thành tràn đầy Thiên Vũ điểm , chiếu xuống khắp thành.

Những thứ này hạt mưa rơi vào đông thành , tại Tô Nghi phía sau ngưng tụ ra trăm ngàn cò xí , đón gió phiêu vũ , uy thế vang trời , lại tại phía trước hóa thành hai thanh hai dài hơn mười triệu hoàn thủ đao; mà rơi vào tây thành , rơi vào Hàn gia trên bàn cờ lúc , lại ngưng tụ thành hai đội khoắc giáp sĩ tốt hư ảnh , mỗi đội đều có hơn ngàn người!

Đông thành hai thanh hoàn thủ đao giống như Nhạc lặc lư núi lở , mùi đoạt toàn bộ năng lượng thiên địa , gào thét chém về phía Hàn gia xâm lược "Xe" cùng "Ngựa" .

Này hai khóa con cò ngồi người tổng cộng bốn vị người đi đường , sáu vị tướng tài , tất cả đều là Hàn gia , hoặc là mời tới ngoại viện , mỗi người đều là do tiền quân hàm đỉnh phong tiêu chuẩn , nhưng mà bọn họ thấy hai đao chém tới , toàn đều như lâm đại địch.

Một tiếng quát chói tai xuống , "Xe" chiến xa pho tượng nổi lên một đạo cột vuông hình thành tri hư ảnh , mà "Ngựa" kỵ binh pho tượng lại bao trùm lên một đạo khô khan giáp , Tô Nghi liếc mắt liền nhận ra , người trước là cấp hai kì mưu vậy Ngụy cứu Triệu , người sau chính là cấp hai vườn không nhà trống , hai người tại văn cục trung cũng có thể đưa đến lớn nhất phòng vệ tác dụng.

Nhưng , gấp mười lần uy lực thì từ đã kích , như thế nào người đi đường cấp hai kì mưu có thể ngăn cản ?

Chỉ nghe tê một thanh âm vang lên , hai khóa con cò bị ứng tiếng chặt đứt , gộp lại bề mặt sức mạnh phòng hộ cũng cùng tan rã.

Sở hữu nhìn chăm chú một màn này nhớ nhà đệ tử sôi trào , rất nhiều người lệ nóng doanh tròn , khăn cả giọng bình thường phát ra hưng phấn hô hồng.

Đồng thành dân chúng cũng rối rít than thở.

Thế nhưng vẫn chưa xong , Tô Nghi nhìn đến tại tây thành ngưng tụ hai đội binh lính , vậy mà thời lên công kích kèn hiệu , lãng không lao nhanh , đồng loạt hướng Hàn gia ở tại phía sau đội lệnh một đôi "Xe ngựa" phóng tới.

Hơn ngàn tên lính hư ảnh đem hai khóa con cò bọc , giữa rừng môi kim quang dừng động , vũ khí vung lên , toàn đều hóa thành dài một trượng cùng binh độc vũ.

Những binh lính này , vậy mà tất cả đều là tướng tài!

Trên công thành các đại nhân vật đầy mặt ngạc nhiên , liền nghe trong đó có người nói một câu.

"Một bài thơ triệu hồi ra hai thanh uy lực đạt tới quốc sĩ cấp bậc hoàn thủ đao , càng triệu hồi ra hai ngàn tướng tài , đây là uy năng bậc nào ?"

"Khó mà phỏng đoán , ta chỉ biết , bài thơ này nếu là quân văn , thì nhất định có một không hai sở hữu trung đẳng văn văn!" Một người khác hít sâu một hơi , trong đôi mắt tia sáng kỳ dị lóe lên.

Hơn ngàn đạo cùng binh độc vũ như trận bão bình thường chém về phía hai khóa con cò , người đi đường và đem mới không thể không mức độ lớn nhất mà mở ra kì mưu phòng ngự; hai ngàn tướng tài mỗi người sử dụng ra ba bốn lần cùng binh độc vũ , cho đến tinh thần hao hết mới từ từ tiêu tan , đội đến cuối cùng một tên lính hư ảnh biến mất lúc , Hàn gia còn lại một đôi "Xe" cùng "Ngựa" đã sớm thương tích khắp người , vết nứt trải rộng.

Thấy vậy , đồng thành cư dân bộc phát ra vang dội chân trời tiếng hoan hô tới.

"Được ! Một bài thơ nát bấy một xe một con ngựa , càng có thể dùng mặt khác một đôi xe ngựa trọng thương , cái này ngay cả bại năm năm qua , sở giới chưa bao giờ như vậy hành diện qua!"

"Ta nguyên tưởng rằng bài thơ này chỉ có thể đơn độc chém một con cò , không nghĩ đến sở hữu cùng ngựa có liên quan con cò cũng sẽ nhận được đả kích!"

"Tô Di Thiên thật là thời thời khắc khắc cũng có thể ngoài dự đoán mọi người."

Tô Nghi viết bài thơ này để cho mọi người nghĩ tới một câu nói: Bất khiến hồ nhi thất mã hoàn!

Một tòa binh lính pho tượng trên đỉnh đầu , Hàn Khai sắc mặt âm trầm tới cực điểm , một quyền đập trúng thạch tạo trên hàng rào.

"Một đám phế vật , hạng môn bỏ ra số tiền lớn mời các người , kết quả liền đem mới một bài thơ đều không ngăn được!"

"Được rồi, mở huynh , bài thơ này tối đa chỉ là thay hạng môn vấn hỏi một điểm hoàn cảnh xấu thôi , ưu thế vẫn còn chúng ta bên này."

"Đúng vậy , nếu là chúng ta thất thế , lấy thiên lâu thúc tính cách nhất định sẽ mắng to một trận , nhưng hẳn hiện tại yên tĩnh như vậy , hiển nhiên hẳn đối với chút tổn thất này căn bản không để ở trong lòng."

Cái sân thượng này trên đều là Hàn Khai một hệ tâm phúc , rất nhiều người đều mở miệng khuyến cáo , này mới khiến Hàn Khai vẻ giận biến mất dần.

Mà ở Hàn gia "Tướng" từ trên đỉnh đầu , hai gã người trung niên hầu hạ tại một ông lão sau lưng , trong đó có một người chi xa xa Tô Nghi , mở miệng.

"Đào tiên sinh , vị kia chính là trong truyền thuyết Tô Di Thiên."

"Ừ, ta thấy được." Lão nhân vuốt râu mà cười."Lão phu đóng cửa sổ học hành cực khổ hơn mười năm, nghe có người thơ danh dương thiên hạ, lại còn là một tên thiếu niên, liền sinh lòng luận bàn ý; lần này vừa nhìn, thật không uống công ta không xa ngàn dặm theo thà châu chạy tới, này Tô Di Thiên, quả nhiên đại tài."

Vị này tinh thần lấp lánh lão nhân chính là thà châu đại tài tử Đào Vĩnh Văn, mặc dù đã tuổi gần năm mươi, nhưng thoát nhìn cũng chỉ có hơn bốn mươi tuổi.

"Này Tô Nghi cũng không chỉ có thơ tên, hơn nữa. . ."

Trung niên nhân kia còn muốn nói chuyện, lại đột nhiên ngắt ngẩn.

Không chỉ là hắn, tất cả mọi người ánh mắt đều hội tụ đến rồi Tô Nghi trên đỉnh đầu, sắc mặt kỳ lạ.

Ngay cả Tô Nghi bản thân cũng ngạc nhiên không ngớt, không nghĩ đến bài thơ này cũng có thể tạo thành quân văn: Trong mắt của hắn nổi lên một nhánh hơn năm trăm trượng Long văn bút, phần đuôi độ cao thậm chí vượt qua Nam Từ Châu bên ngoài thành ngũ phong núi đỉnh cao nhất!

Năm trăm trượng Long văn bút, đại biểu bản này quân văn là trung đẳng văn văn, uy lực đã đạt tới quốc sĩ cấp bậc, hơn nữa còn là quốc sĩ đỉnh phong!

Thường sơn cùng Hạng Biên nhị lão rời gần đây, thần sắc kích động tới cực điểm, bọn họ cũng không phải là không có gặp qua trung đẳng văn văn ra đời, nhưng vứt bút tòng quân kỳ quan cách mình gần như vậy, nhưng là hồi thứ nhất!

Đại bút vừa ra , Tô Nghi trước mặt thơ trang cũng chậm rãi hiện lên , tiếp nhận thánh bút đề danh , Kim Ngọc bồi chương , chỉ thấy đại bút vung lên , trên giấy nổi lên "Tắc thượng khúc. Tinh biên" năm chữ; sau đó , quân văn rơi vào Tô Nghi trong tay , một luồng hắc quang chui vào Luyện Binh Tràng , tạo nên ra « tắc thượng khúc văn tập » , cùng tắc hạ khúc văn tập điều tương đối ứng.

"Lại vừa là một quyển văn tập , nhưng này bản quân văn là trung đẳng văn văn , bằng vào ta hiện tại tinh thần lực còn chưa đủ lấy niệm động hắc." Tô Nghi trong đầu nghĩ.

« tắc thượng khúc. Tinh biên » chợt biến mất ở Tô Nghi trong tay , sau lưng hai vị lão giả cũng không cảm thấy kỳ quái , còn tưởng rằng là Tô Nghi tưởng quân văn thu vào Gia Cát trong túi.

Nhưng có mấy vị hào kiệt cùng phi tướng mụ Thiên Nhai Chi Xích , đem cảnh tượng này đập vào trong con ngươi , thần sắc tất cả đều có chút nghi ngờ , trong đó cũng bao gồm Cửu Viện Sự cùng hạng Thứ sử hai người.

Quân văn sinh ra xôn xao cũng không có kéo dài rất lâu , bởi vì dân chúng đều cho rằng Tô Nghi bài thơ này có đủ trở thành quân văn tư chất.

Mà ở bài thơ này phá hủy tiền tuyến Hàn gia xe ngựa về sau , trưởng lão Hạng Minh thần sắc lộ ra buông lỏng rất nhiều; mà một đám dự thi người nhà họ Hạng cũng rí rít hướng Tô Nghi chấp tay , để bày tỏ cảm ơn , Tô Nghi cũng nhất nhất ngậm cười đáp lễ.

Không nói tiếng nào gian trao đổi , cho nên người lần nữa đem sự chú ý chuyển qua trong bàn cờ.

Bởi vì hai khóa tiên phong con cờ bị hủy , Hàn Thiên Lâu lộ ra cẩn thận rất nhiều , không dám tùy tiện đầu nhập còn lại lực lượng , lấy trình tự bình thường cùng Hạng gia chu tuyến; thế nhưng , sau mấy bước , hắc bắt đầu thường xuyên điều động mấy phe "Tướng" !

Lần đầu tiên di động "Tướng" lúc , trên đó một ông già viết ra một phần « phá tốt » , không trung chữ đạt tới 4 trọng lớn nhỏ , trong nháy mắt đánh tan hai khóa hắc "Tốt" !

Lần thứ hai , lại vừa là tên lão già kia viết ra một phần « binh xe chôn cất » , kiểu chữ vậy mà đạt tới bảy trọng , lấy gấp bảy lần uy lực , dễ như bỡn mà đánh tan Hạng gia còn lại duy nhất một viên "Xe" tử.

Đã như thế , Hạng gia đã mất xe có thể dùng , tương đương với nói thiếu một loại sắc bén nhất phương thức tấn công , giống như ác điều mất cánh , sư hổ còi rãnh.

Tô Nghi ngạc nhiên nhìn vị lão già kia cá nhân xuất sắc , lại quay đầu nhìn lại chung quanh con cờ ngồi người hoặc là vẻ mặt đưa đám , hoặc là thần sắc âm trầm , thậm chí trong lòng không ổn.

Trên công thành , rất nhiều người châu đầu ghé tai.

"Nhìn a , Đào Vĩnh Văn bắt đầu phát uy!"

"Thật không hổ là tích lũy rồi bảy tám chục năm đại tài tử , trong bụng đã sớm tàng thư vạn quyển , tuy nói Đào Vĩnh Văn thơ tên không bằng Trương Nhự Tử , nhưng cả đời sở làm thơ so với người sau nhiều hơn gấp đôi có thừa , luận thi văn sản lượng , đương thời hiếm có có thể so sánh qua được hắc."

"Lão phu nghe nói Đào Vĩnh Văn tại dự thi trước , chú tâm chuẩn bị mười mấy bài thơ tử , kém cỏi nhất cũng có thể tạo thành ba trọng chữ viết , nếu là toàn bộ viết ra , Hạng gia tất bại a!"

"Không , chỉ cần viết ra năm đầu , là có thể thay Hàn gia điện định thắng cuộc."

Tại chỗ rất nhiều người đều cảm trung lập thái độ , luận sự.

Tô Thi Nhi cảm thật chặt Liễu Tâm Chiếu tay , người sau hít sâu một hơi , nhìn về phía Tô Nghi.

"Chư vị Hàn môn tử đệ , chư vị môn khách , thừa dịp này tình thế , toàn lực tấn công , Hàn môn tất thắng!" Hàn Thiên Lâu khích lệ truyền khắp khu tây thành.

"Hàn môn tất thắng!"

Không chỉ là con cờ lên người dự thi , ngay cả khu tây thành rất nhiều dân chúng cũng cùng kêu lên hô to này khẩu hiệu , như sấm điếc tai , ầm ỹ vang trời.

Mà xem xét lại đông thành dân chúng tất cả đều thần sắc uể oải , Hạng gia một đám người dự thi sắc mặt tuyệt vọng , tâm tình thấp , trong cơ thể tinh thần lực chịu ảnh hưởng , rơi xuống thung lũng.

Tô Nghi hỏi qua bên cạnh hai vị lão tiên bối sau đó , mới biết này đại phát thần uy lão nhân tên là Đào Vĩnh Văn , thơ tên chứa cùng toàn Nhân tộc.

"Không nghĩ đến bức này lãnh đời người tài đều bị Hàn gia mời tới , xem ra Hàn môn thật đối với lần này kỳ hội nhất định phải được a , nếu để cho Hàn môn chiến thắng , hắc tích lũy Sở Hán quốc vận sẽ đối với hạng môn hiện ra ưu thế áp đảo , tất nhiên sẽ nhờ vào đó một cái nuốt mất Hạng gia , đến lúc đó Nam Từ Châu không thiếu được một hồi gió tanh mưa máu. . . Càng như vậy , ta lại càng muốn ngăn cản!" Tô Nghi trong đầu nghĩ.

"Ta cũng không muốn quân Hàn hạ hai nhà ân oán , ta chỉ biết , ta ở tại Nam Từ Châu yêu cầu một cái thanh dật hoàn cảnh học tập , càng phải để cho Thi Nhi tỷ cũng ở an ổn , cho nên tuyệt không thể thua! Trùng này kỳ hội điểm mấu chốt ngay tại Đào Vinh Văn trên người , hạ môn cái khác con cờ tạm thời đã kích không tới hần , chỉ có ta tượng có khả năng làm được. . ."

Tô Nghi trong lòng dâng lên một cổ nhiệt huyết , hướng Hạng Biên hỏi "Hạng lão , có thể hay không thay tiểu sinh xin phép một chút Minh trưởng lão , cho ta một lần cơ hội xuất thủ."

Hạng Biên cặp mắt sáng lên , lập tức gật đầu , mở ra trống trận trời lên , đem Tô Nghi thỉnh cầu truyền đạt cho Hạng Minh.

Người sau xoay đầu lại , thấy Tô Nghi thần sắc kiên nghị gật gật đầu , khóe miệng nâng lên vẻ mỉm cười.

"Tượng ba vào năm" Hạng Minh lần nữa hô to mở đầu khẩu lệnh.

Khẩu lệnh hạ xuống , Tô Nghi chỗ ngồi "Tượng" lần nữa dời đến tướng quân trước mặt hai cách nơi , trung gian cách "Sĩ" .

Tô Nghi không chút do dự , lần nữa hạ bút.

Bên trong thành , trên cổng thành , thậm chí là con cờ lên người dự thi rồi rít kêu lên.

"Rốt cuộc lại là Tô Di Thiên làm thơ!"

"Chẳng lẽ cùng Hàn gia lá bài chủ chốt Đào Vinh Văn bình thường Hạng gia cũng đem Tô Nghi coi thành lá bài chủ chốt ?"

"Khó mà nói , xem hần sẽ viết cái gì."

Tô Nghi mỗi viết ra một chữ chữ , không trung liền nổi lên một chữ , tất cả mọi người vừa nhìn vừa niệm:

Nam nhi hà bất đãi ngô câu ,

Thu thủ quan sơn ngũ thập châu ?

Mời quân tạm lên Lăng Yên các ,

Nhược cá thư sinh vạn hộ hầu ?

Tô Nghi hạ xuống cuối cùng nhất bút , khắp thành sôi trào!

Bạn đang đọc truyện *Binh Pháp Đại Thánh Convert* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 165: Tất bại chi cục

"Bài thơ này ý cảnh. . . Lại là chỉ trích thư sinh không thể kiến công lập nghiệp , đây là muốn trực tiếp đã kích Đào lão a!"

"Có thể tướng lấy thi từ lực địch nhân công kích , đối thi từ phòng ngự cũng cực mạnh , Tô Di Thiên lấy thi từ công tướng , nhưng là không sáng suốt rồi."

"Đúng vậy , tuy nói trước đây cũng có một hai lần lấy thi từ phá hủy tướng tiền lệ , nhưng đều là bởi vì ngôi người thực lực không đủ , tài năng tấn công thành công , giờ phút này Hàn gia tướng nhưng là từ Đào lão ngồi , mấy người khác cũng không phải hạ người bình thường , vạn không thể bị thi từ lực phá hủy."

"Ta cảm giác được chưa chắc , này thi văn vật hái thượng cấp , bị thương chìm mảnh liệt , tuyệt đối bình thường thi từ có thể so với , có lẽ thật có cơ hội!"

Dân chúng mỗi người phát biểu ý kiến của mình , trên cổng thành các đại nhân vật cũng mỗi người nói một kiểu.

"Ồ , này thơ tuy nói cực tốt , nhưng nghe tới nhưng có chút kêu ca ý , Thứ sử đại nhân thấy thế nào ?" Toàn tư pháp quay đầu nhìn về phía Hạng Tông Lưu , hỏi.

"Này thơ nếu là biểu đạt tô mòi trừ chính mình cõi lòng, liền muốn ngược nhìn: Từ xưa có khả năng tại Lăng Yên các lưu danh phong hậu bá tướng người, cái nào là thư sinh đây? Chẳng bằng mang theo vũ khí đi tiên tuyến chinh chiến, theo quân thu phục trong Hoàng hà bên ngoài thổ địa. Tô mòi trừ mặc dù lấy thơ danh dương thiên hạ, nhưng hấn chí hướng nhưng là mau chóng tăng lên cấp bậc, theo quân chinh chiến thu phục Trung Nguyên, dùng cái này báo đáp thiên hạ, đã như thế, hấn như thế cố gắng học tập nguyên nhân cũng có thể thấy được lóm đóm." Hạng Tông Lưu sinh lòng cảm khái, không ngừng được gât đầu.

Lăng Yên các tại hoa hạ là Đường triều thời kỳ, vì biểu chương công thần mới thiết lập lầu các, nhưng ở Bình Phong Đại Lục Lương Quốc thành lập lúc sớm đã có chi, cùng vũ miếu tương tự, nhưng lại vô cùng giống nhau, chỉ có đang đối với ngoại tộc trong chiến tranh kiến công lập nghiệp công thần, hấn bức họa mới có thể bị cung phụng trong đó.

"Nói cách khác, Tô Di Thiên lấy chính mình cõi lòng tới châm chọc thân là văn nhân tướng?"

"Không chỉ có như thế, người hảo hảo nhìn."

Một số người nhìn về phía "Tướng" đỉnh đầu bình đài, hai vị người trung niên vội vã cuống cuống, làm đầu Đào Vinh Niên nhưng là cúi đầu xuống, trong miệng lẩm bẩm không nghĩ, nhìn theo khẩu hình, hấn là đang không ngừng mặc niệm bài thơ này, cũng không biết đang suy nghĩ gì.

Ngay tại Tô Nghi bút rơi không lâu sau, đỉnh đầu hấn lên thơ nhanh chóng bành trướng, mỗi một chữ đều hóa thành mười hai tượng lớn nhỏ, giống như chén ngọn đèn sáng treo cao bầu trời.

"Gấp mười hai lần uy lực, có triển vọng!" Sở Hà Hán Giới lên, Hạng gia đệ tử cùng kêu lên hoan hô.

"Hừ, không có khả năng! Tướng đối thi từ phòng ngự cực mạnh, dĩ vãng chịu được chín lần uy lực thi từ đã kích, vẫn sừng sững bất động, lại thêm gấp ba thì phải làm thế nào đây?"

Hàn môn tử đệ lập tức trở về miệng, song phương qua trong giây lát làm ồn thành một mảnh.

Hàn gia con cò lên, Hàn Tu Trúc, cùng với một đám hiểu thấu đáo trong thơ hàm nghĩa lão giả về mặt nghiêm túc, nhưng rất nhiều tuổi trẻ đệ tử đều cười lạnh không ngớt, cho là Tô Nghi hành động này không biết tự lượng sức mình.

Nhưng bọn hấn giễu cợt thần sắc rất nhanh thì ngưng kết ở trên mặt.

Chỉ thấy trên bầu trời kim bích huỳnh hoàng thơ làm vào gờ khắc này nhanh chóng thu liễm ánh sáng, sau đó hư không tiêu thất, ả vào rồi trong không khí.

Mọi người còn đang nghi hoặc, lại nghe thấy một tiếng "Két" giòn vang truyền khắp khắp thành, vang dội tại mỗi người bên tai một bên.

Theo tiếng kêu nhìn lại, rất nhiều người hét lên kinh ngạc.

"Đào lão tướng ngực sinh ra kẻ hờ!"

"Thật đúng là, này quan văn pho tượng vậy mà từ bên trong bắt đầu hư hại, đến tột cùng là chuyện gì xảy ra?"

Dân chúng nghi ngờ không hiểu, những người dự thi cũng đều nghi hoặc đầy mặt, "Tướng" lên hai vị trung niên đứng đầu ngạc nhiên, không biết mình dưới chân pho tượng làm sao lại bắt đầu hỏng mất?

Hàn Tu Trúc phản ứng nhanh nhất, nhìn thấy cảnh này, hai tròng mắt chợt sáng lên.

"Ta hiểu được, ta hiểu được, đây là một bài công tâm chi thơ a!"

"Lời này giải thích thế nào?" Trên bình đài cái khác Hàn môn võ sinh rồi rít mở miệng hỏi dò.

"Chúng ta lập chí bảo vệ quốc gia, kiến công lập nghiệp, đối với mọi quân tặc lên Lăng Yên các, nhục cá thư sinh vạn hộ hầu câu này đương nhiên không có cảm giác gì, nhưng đặt mình vào hoàn cảnh người khác suy nghĩ một chút, hai câu này nếu để cho không biết tiền thù văn nhân mặc khách được nghe, trong lòng bọn họ sẽ nghĩ thế nào?" Hàn Tu Trúc không hiểu cười nói.

Rất nhiều người biểu tình đồng loạt rung một cái, lập tức nhìn về Đào Vinh Văn.

Đào Vinh Văn tuy nói thơ tên hưởng dự thiên hạ, nhưng hấn cũng cùng tổ tiên Đào Uyên Minh bình thường say mê điền viên, không nghĩ nhập sĩ, rõ ràng tài hoa hơn người, nhưng lão tới mới thi đậu quốc sĩ, có người nhiều lần khuyên hấn hăng hái tiến thủ, lại tổn công vô ích, bị người ngoài gọi đùa là "Đào Vinh Nông".

Vào giờ phút này, Đào Vinh Văn nhìn thấy bài thơ này, sẽ có cảm tưởng gì?

Rất nhiều người trong lòng hiếu kỳ, chỉ thấy mạng nhện bình thường kẻ hờ bỏ đầy quan văn pho tượng, chốc lát sau đó, người sau ầm ầm sụp đổ, đá vụn cùng bụi mù bị trận pháp hấp thu, ba vị ngồi người bình yên trở về rồi mặt đất.

Nhưng vào thời khắc này , Đào Vinh Văn nhưng là nôn ra một ngụm máu tươi đến, thân thể lão đảo muốn ngã.

"Đào tiên sinh!" Hai vị người trung niên đỡ lấy hắn.

"Đáng ghét , ta cũng biết kia Tô Nghi bụng dạ khó lường , vậy mà trực công Đào tiên sinh lòng quân , đưa đến tướng hư hại , sau chuyện này ta nhất định phải tìm hắn. . ."

Người này còn chưa nói hết , lại nghe Đào Vinh Văn đột nhiên ngửa mặt lên trời cười to , bởi vì mở ra trống trận trời lên , hắn tiếng cười truyền khắp khắp thành.

Dân chúng trở mắt nhìn nhau: Đây cũng thua trận rồi , thế nào còn cười được ?

"Thật không hổ là đại danh鼎鼎 Tô Di Thiên , một thơ nhắm thẳng vào nội tâm , lệnh lão phu bỗng nhiên cảnh tỉnh! Man Tộc đại quân bức cảnh , ta coi như trăm tuổi lão nhân , lại làm sao có thể dựa vào hậu bối ở tiền tuyến xả thân chiến đấu hăng hái , tới là lão phu thắng được an nhàn điền viên cảnh đẹp ? Đây thơ sau đôi câu , lão phu đã lĩnh ngộ trong đó hàm nghĩa , tạ Tô Di Thiên dạy bảo! Từ nay về sau , lão phu không hề say mê điền viên , đại nam nhi sinh làm kiến công lập nghiệp , đợi ngày sau quân nghiệp thành công lúc , cần thiết mời ngươi cùng uống một ly!"

Đào Vinh Văn trống trận trời lên ở trong thành vang dội , dứt lời , tiêu sai rồi đi.

Tô Nghi nghe được nơi này , sắc mặt cổ quái , thấp giọng thầm nói: "Không , ta còn thực sự không muốn khuyên người gì đó. . ."

Tô Nghi sau lưng thường , hạng nhị lão dốc sức nhìn cười , nhưng nhìn về Tô Nghi bóng lưng lúc , trong mắt lại nhiều hơn một vết về tán thưởng.

Tất cả mọi người thấy Đào Vinh Văn cất bước rồi đi , nhưng còn chưa đi ra hai bước , nhưng lại bỗng nhiên xoay người lại , đứng ở bạch tuyến sau đó , không đi.

"Đào tiên sinh , người đây là ?" Hai vị trung niên tùy tùng trở mắt nhìn nhau.

Đào Vinh Văn mặt già đỏ lên , ho nhẹ hai tiếng , nói: "Đây đấu cờ vẫn chưa xong , lão phu về tỉnh về lý đều nên lưu đến cuối cùng , hơn nữa cũng muốn nhìn một chút Tô Di Thiên đến tốt cùng còn có thể làm ra gì đó thơ tới."

"Không phải nói không say mê thi từ rồi sao. . ." Một vị trong đó tùy tùng lẩm bẩm

Tại phe đỏ "Soái" đỉnh đầu trên bình đài , Hàn Thiên Lâu quặm mắt lại , hận hận nhìn về Tô Nghi vị trí.

Hắn hai lần bố trí vậy mà đều bị Tô Nghi một cái như vậy , vừa mới học được đấu cờ quy tắc tay mơ hóa giải , điều này làm cho hắn cảm thấy mặt mũi không ánh sáng.

"Đáng ghét Tô Nghi , lại dám lớn lối như vậy , chờ ta thắng được này cục , nhất định phải tìm người tính sổ!"

Hàn Thiên Lâu cắn răng nghiêng lợi , nhưng khôi phục rất nhanh bình tĩnh , mặc dù gặp phải Tô Nghi hai lần đả kích , nhưng cục diện ưu thế vẫn tại Hàn gia trong tay!

Đi qua một loạt đấu võ sau đó , hạng môn năm tốt còn dư lại hai , hai xe không còn , ngựa pháo còn dư lại một , nhưng Hàn môn lại bình không tổn thương một , song pháo khỏe mạnh , xe ngựa thành đôi , vẫn đối với người trước tạo thành ưu thế áp đảo.

Chỉ cần nuốt trọn hạng môn còn sót lại ngựa cùng pháo , Hàn môn là có thể điện định thắng cuộc!

"Hạng Minh! Người liền thừa dịp cuối cùng này nhất thời hồi quang phản chiếu vui vẻ a một chút đi! Thế cục vẫn với ta có lợi , đợi đến bàn cờ này sau khi kết thúc , ta Hàn môn nhất định phải cùng người hạng môn sau đó thu nợ!" Hàn Thiên Lâu cao giọng hét lớn.

"Ha ha , thiên lâu huynh , người tính tình này thật là một chút cũng không thay đổi , bị buộc nóng nảy liền yêu sù sù , lời ông tiếng ve nói ít , trên bàn cờ thấy thật chiều đi!" Hạng Minh trầm ổn cười nói.

Theo song phương chủ soái mắng chiến , nổ Sờ Hà Hán Giới dân chúng rằng môi tương cơ , nếu không phải có binh lính bảo vệ tỷ lệ , sợ rằng song phương đã sớm đánh nhau.

Trên cổng thành châu quan môn rồi rít lác đầu thờ dài , năm trước cờ tướng đại hội từ trước đến giờ khắp nơi hòa bình , năm nay lại phát triển đến nơi này bình thường hiểm ác mức độ , nói rõ lần này kỳ hội đối với Hàn hạng hai nhà mà nói , đến tốt cùng trọng yếu bức nào.

Tên đã lấp vào cung , không phát không được.

Đấu cờ tiếp tục , bởi vì trước đây Hàn môn tích lũy cực lớn ưu thế , coi như lấy Tô Nghi hai bài thơ lấy lại một thành , nhưng thắng lợi cây cân vẫn đang không ngừng hướng Hàn môn phương hướng nghiêng về mà đi.

Cuối cùng , Hạng gia ngựa cùng pháo bị toàn bộ đánh tan , toàn bộ bàn mặt chỉ còn lại có một viên "Tốt" có khả năng qua sông , chỉ sợ cũng đem tại sau mấy bước huyết rơi vãi chiến trường.

Sở hữu Hạng gia đệ tử tâm roi vào rồi vực sâu không đáy bên trong , bọn họ đều đã đem hết toàn lực , nhưng thắng lợi vẫn xa xa khó vơi.

Không phải Hạng Minh trưởng lão cờ thuật không cao siêu , thật sự là Hàn môn chiến pháp quá mức hung mãnh , rất nhiều người đều có thể nhìn đi ra , Hàn Thiên Lâu năng lực chỉ huy cùng chiến đấu ứng dụng , đã mơ hồ có Hàn gia tổ tiên uy phong.

Lúc trước , chính là Hàn Tín trấn giữ trung quân , chỉ huy mấy trăm ngàn đại quân , đem quân Sở đánh tan.

Giờ phút này , phảng phất lịch sử một màn lần nữa tái diễn.

Phe đen "Sĩ" lên , hạng một kêu một quyền đập phải trên đùi mình.

"Đáng ghét! Khó được Tô Di Thiên hiển lộ thân thủ , nhiều lần cứu vãn ta Hạng gia xu thế suy sụp , chúng ta lại. . . Đáng ghét!"

"Ai , chờ lần này kỳ hội đi qua , chúng ta vô luận như thế nào đều muốn bảo vệ tốt Tô Di Thiên , chớ có làm hấn lâm vào hai nhà tình phong huyết vũ bên trong."

"Không cần lo lắng , chúng ta cùng Hàn gia đại chiến không ở châu thành bên trong bùng nổ , sẽ không ảnh hưởng đến Tô Di Thiên , hơn nữa Cừu Viện Sự cùng la Đô đốc tất nhiên sẽ bảo vệ hấn , chúng ta vẫn là suy nghĩ một chút chính mình hậu sự đi."

Hạng gia đệ tử đẩy mặt suy sụp tinh thần , mà Hàn gia người dự thi nhưng là được thời đắc ý.

"Ha ha , lần này tất cả mọi người tận lực , chờ đấu cờ đi qua , Hàn môn nhất định sẽ có hậu tạ." Hàn Thiên Lâu thanh âm như như hồng thủy tại khu tây thành lao nhanh.

"Đa tạ thiên lâu huynh!"

Mấy vị ngoại họ lão nhân cùng kêu lên hô to , bọn họ không chút kiêng kỵ thanh âm truyền khắp khắp thành.

Nghe được người Hàn gia này một xướng một họa , người nhà họ Hạng cùng đông thành dân chúng trên mặt tất cả đều bật kín một tầng che lấp.

Tô Nghi cúi thấp xuống mi mắt , cũng không biết đang suy nghĩ gì.

Nhưng cho dù thừa nhận áp lực cực lớn , Hạng Minh trưởng lão cũng không có buông tha , vẫn trầm tĩnh mà chỉ huy toàn cục.

Hàn Thiên Lâu ngựa gổ , Hạng Minh đem "Tượng" rút lui.

"Tượng năm lui bảy."

Hạng Minh tiếng nói rơi xuống , Tô Nghi chỗ ở quan văn pho tượng từ từ lui về bên kia ranh giới cuối cùng.

Mà chính là lúc này , Tô Nghi di chuyển , không nói lời nào , việc nhân đức không nhường ai mà đứng ở bàn trước , nhắc lên bút lông.

Bạn đang đọc truyện *Binh Pháp Đại Thánh Convert* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 166: Nhất tướng công thành vạn cốt khô!

Sau lưng nhị lão trở mắt nhìn nhau , đều không đoán ra Tô Nghi đến tột cùng muốn đùa bọn mình mỗi gì , chẳng lẽ giá trị này đang lúc tuyệt vọng , hấn còn dự định vùng vẫy gầy chết ?

Tuy nói trong lòng oán thâm , nhưng nhị lão cũng không có quấy rầy Tô Nghi , bởi vì , trong lòng bọn họ cũng ngực ôm lấy nhật như đom đóm hy vọng!

Bên dưới dân chúng lập tức liền phát hiện Tô Nghi cử động , hai mắt tròn to , đều không muốn bỏ qua tiếp theo bất kỳ chi tiết nào.

Có mấy người phát ra kinh hỉ kêu khóc.

"Tô Di Thiên muốn viết thứ ba bài thơ rồi!"

"Chẳng lẽ , hẳn thật có thể để cho cục diện này cải tử hồi sinh ?"

"Không thể nào đâu , coi như Tô Di Thiên có thể viết ra uy lực sánh bằng đệ nhất bài thơ , cũng bất quá chém rưng hai viên con cò , đối với thế cục vẫn không có quá lớn trợ giúp."

"Nếu là Tô Di Thiên có thể sớm một ít phát lực mà nói , khả năng còn có hy vọng , hiện tại . . Hạng gia đã mất lực lượng tấn công , cơ hồ không có bất kỳ phản kháng , hẳn chẳng lẽ còn có thể để cho Hạng gia mất đi con cò sống lại hay sao?"

Rất nhiều đông thành dân chúng than thở , đều không ôm gì đó chiến thắng hy vọng , nhưng bọn hắn vẫn là hiếu kỳ Tô Nghi sẽ viết ra gì đó thơ tới.

Tô Nghi áo khoác theo gió nhẹ hơi hơi cô động , hẳn đáng người vào giờ khắc này , tại Tô Thi Nhi cùng Liễu Tâm Chiêu hai nữ trong lòng , vĩ đại tới cực điểm

Tại Hàn môn "Bình" trên đầu , Hàn Khai mí mắt nhẹ nhàng nháy một cái , trong lòng có một cổ không hiểu cảm giác nguy cơ dâng lên , nhưng chợt liền bị hắn ép xuống.

"Hừ, ngoan cố chống cự , thật giống như trong nước bùn khi!" Hàn Khai cười lạnh.

"Không sai , vùng vẫy giãy chết , quả thực buồn cười." Bên cạnh rất nhiều người đều ứng tiếng hòa theo.

Quan văn pho tượng đậu ở ranh giới cuối cùng lên , Tô Nghi hít sâu một hơi , hạ bút thành văn.

Tô Nghi mỗi viết xuống một câu , trên không trung tạo thành chữ viết , Bắc Thành trên lầu rất nhiều đại nhân vật liền cùng kêu lên đọc lên một câu:

"Trạch quốc giang sơn nhập chiến đồ , sinh dân hà kế nhạc tiêu tô. . . Ừ ? Hai câu này ngược lại không tệ , câu thứ nhất không nói chiến loạn và lây đến Giang Nam , mà là mặt khác Giang Nam địa khu đã bị nhét vào chiến đồ bên trong , này uyển chuyển phương pháp biểu đạt , so với trực tiếp miêu tả chiến tranh tới càng thêm sinh động , chỉ này vừa đọc , binh hoang mã loạn , tiêu vân mưa đạn chỉ cảnh trong nháy mắt nháy vào mi mắt , không thể bảo là không ổn vậy!" Toàn tư pháp không nhịn được mở miệng lời bình.

"Câu thứ hai cũng là nói trái ý mình , đồn cùi là tiêu , cứt cò là tô , con ta lúc làm qua hai thứ này công việc , căn bản không hề thú vui có thể nói , nhưng theo chiến loạn tới , an an ổn ổn đồn cùi cứt cò đều đã thành hy vọng xa vời , dân chúng nếu là có thể trở lại cái loại này không hề thú vui thời gian , nhưng là lớn nhất vui vẻ; này câu làm nổi bật chiến tranh mang cho người ta môn khổ sở , quả thật ý vị sâu xa." Lưu đưng giá cũng bổ sung nói.

Rất nhiều người khẽ gật đầu , đều cho rằng hai câu này kinh điển cực kỳ.

Liễu Tâm Chiêu cẩn thận dư vị một phen , cho Tô Thi Nhi giải thích một chút , người sau liên tục gật đầu , thần thái phấn chấn.

Mọi người lại niệm Tô Nghi nửa đoạn sau.

"Bằng quân mạc thoại phong hầu sự , nhất tướng công thành vạn cốt khô. Ồ , chuyện này. . ." Toàn tư pháp thần sắc biến đổi , thấp giọng nói , "Này đầu mơ hồ có một loại ghét chiến tranh tâm tình , cùng tô mười trù lúc trước chỉ hướng đi ngược lại , sợ sẽ đối với bản thân hắn Thánh Đạo tạo thành ảnh hưởng a."

"Ha ha , người chỉ đọc mặt ngoài , dĩ nhiên là cho là này thơ có ghét chiến tranh tâm tình , nhưng đi sâu vào vừa đọc người thì sẽ phát hiện , này thơ cũng không phải là ghét chiến tranh , mà là ở giễu cợt lấy giết người nhiều mà lấy được chiến công thành tựu người; cuối cùng hai câu này , mơ hồ chỉ trích rồi Hàn hạng hai nhà , thật sâu tầng hàm nghĩa là: Các người hai nhà này người đừng luôn nghĩ lấy xung đột đổ máu tới thành lập công nghiệp , tranh quyền đoạt thế rồi , các người chẳng lẽ không biết , mỗi một tràng xung đột đều muốn cuốn vào rất nhiều vô tội sinh mạng sao?" Hạng Tông Lưu lắc đầu thở dài , trong thần sắc hơi có chút tự giễu.

Mà giống vậy cười khổ tự giễu còn có hạng một kêu cùng Hàn Tu Trúc hai người , người sau đối với sau lưng Hàn môn tử đệ giải thích xong bài thơ này nội hàm sau , lại mở miệng nói một câu.

"Coi như là bỏ qua một bên Hàn hạng hai nhà , chỉ riêng nói bài thơ này , cũng không phải là Tô Di Thiên chán ghét chiến tranh , sợ hãi hy sinh. . . Ân sư ta từng nói: Tha làm thái bình chó , không làm loạn thế nhân , loạn thế mang cho sinh dân thống khổ muốn như thế nào giải quyết ? Không phải trốn tránh , mà là nghĩ trăm phương ngàn kế giảm bớt xung đột đổ máu , lấy tốt hơn phương thức giải quyết tranh chấp , chính hợp bình gia chỗ cho là khuất nhân chi binh mà không phải là chiến vậy , rút người thành mà phi công cũng !" Hàn Tu Trúc nói.

"Ta hiểu được , chính là bởi vì muốn cùng bình thường , cho nên mới không thể không chiến , cùng Tô Di Thiên chỉ hướng thập phần nhất trí." Hàn Nhạc Sơn gật đầu một cái.

"Ừ, bài thơ này ám hợp bình gia Thánh Đạo , lại phù hợp chính mình chỉ hướng , nhất định có thể phát huy ra tuyệt cường hiệu quả." Hàn Tu Trúc nhìn hướng bầu trời , thần sắc nghiêm nghị.

Khắp thành mấy trăm ngàn dân chúng cũng đồng loạt ngừng đầu , nhìn trên bầu trời hai mươi tám chữ.

Trạch quốc giang sơn nhập chiến đồ ,

Sinh dân hà kế nhạc tiêu tô.

Bằng quân mạc thoại phong hầu sự ,

Nhất tướng công thành vạn cốt khô.

Trong lúc nhất thời , yên lặng như tờ , bên trong thành không khí an tĩnh đến một cái điểm giới hạn.

Đột nhiên , này hai mươi tám chữ hơi chấn động một chút , chính làm tất cả mọi người đều cảm thấy những chữ này sẽ nhanh chóng bành trướng lúc , người sau lại qua trong giây lát thu liễm quang huy , sau đó từ từ thu nhỏ lại , giống như giang xuyên chảy băng băng bình thường tụt vào Tô Nghi Thiên môn bên trong.

Tô Nghi chỉ cảm thấy một cổ vắng lặng thâm thúy lực lượng tại quanh thân lao nhanh chảy xuôi , sau đó , chỉ thấy chính mình bên ngoài thân nổi lên nhàn nhạt màu đen huỳnh quang.

Ngay sau đó , một đạo màu đen nhạt hư ảnh tránh thoát Tô Nghi thân thể , từ từ bay vụt; cũng cùng lúc này , trên bầu trời mây đen tụ đến , như có thiên khóc.

Tô Nghi đứng ngao nghể quan văn pho tượng đỉnh đầu , giần gió cuốn đến , bụng dạ không nghiêng.

Trong thành rất nhiều người nhìn thấy cảnh này , không khỏi đầy mặt ngạc nhiên.

"Này , đây là thế không thể đỡ kỳ quan ?"

"Nhìn giống như , nhưng như thế nào là màu đen ?"

Trên cổng thành các đại nhân vật cũng đầy mặt hồ nghi , hiển nhiên đều chưa từng thấy qua cảnh tượng bực này.

Từ đầu chí cuối không nói gì Cừu Viện Sự lại lên tiếng.

"Chẳng lẽ là thi từ lực ảnh hưởng kỳ quan ? Chỉ nghe nói qua kỳ quan ảnh hưởng thi từ , lại chưa từng nghe qua nói còn có thể ngược lại."

Ánh mắt mọi người toàn đều tụ tập ở Tô Nghi khí thể hư ảnh lên , chỉ thấy người sau cực nhanh bành trướng lên cao , đột phá nhanh chóng rồi mười trượng , trăm trượng , thẳng tới hơn hai ngàn trượng mới đưa đem dừng lại.

Tồn tại Tô Nghi khuôn mặt màu đen người khổng lồ hư ảnh cơ hồ khắp thành trì giấu ở dưới chân , lại là hám địa Khí Thể Kỳ Quan!

Mọi người thần sắc khiếp sợ đến tột đỉnh , Hàn Thiên Lâu thật chặt nhấn đầu lông mày , mà Hàn Khai mí mắt chính là nhảy lên kịch liệt.

Chỉ thấy cái này màu đen người khổng lồ thối ra một hơi thở.

Vô số màu đen quang sáng đầy trời chiếu xuống , giống như bay xuống rồi bóng đêm tuyết bay , những thứ này màu đen quang sáng tiếp xúc được song phương loại trừ tướng soái ngoài ra con cò lúc , người sau giống như khối băng gặp nước sôi bình thường , nhanh chóng hòa tan.

Một tôn lại một tôn xe ngựa pháo binh pho tượng nguyên bản nhìn như sinh động , nhưng giờ phút này lại biến thành dày đặc bộ xương , sau đó ầm ầm sụp đổ.

Vào thời khắc này , khắp thành phạm vi dâng lên một đạo to lớn không gì so sánh được hình tròn trận pháp , nhanh chóng xoay tròn , đem sở hữu con cò hài cốt hấp thu hết sạch.

Một đám người dự thi sợ hãi kêu rơi xuống , vô luận là Hàn gia vẫn là Hạng gia môn nhân , tất cả đều trong nháy mắt này mất đi tư cách dự thi , ngay cả Tô Nghi cũng không ngoại lệ , nhưng hắn vẫn là dừng lại ở không trung , tiếp nhận muôn người chú ý.

Những thứ kia màu đen quang sáng lại rơi tới khắp thành dân chúng trên người , tất cả mọi người sinh ra một loại kỳ lạ ảo giác , trong mắt bọn họ cảnh tượng vì đó nhất chuyển: Nguyên bản tiếng người huỳnh nào đường phố , giờ phút này nhưng là liêu không người tiếng , yên lặng như tờ , sở hữu người bên cạnh toàn đều hóa thành đầy đất bạch cốt , làm người ta rợn cả tóc gáy , nhìn thấy giết mình.

Lại giương mắt nhìn hướng chung quanh , mọi người thần sắc càng là rung động , cả thành kiến trúc , xa xa thành tường tất cả đều hóa thành mục nát phế tích , Hoang phong nhào tới , bụi mù tràn đầy dường như người ta tình ý vắng lặng , tâm hồ đóng băng.

Đập vào mi mắt chỉ có đồ nát hoang vu cảnh tượng , mỗi người trong mắt đều là một mảnh không khí trầm lặng chi cảnh , phẳng phát trong thiên địa chỉ còn lại có đã biết một cái sinh mạng.

Duy nhất bảo trì không thay đổi , loại trừ song phương tướng soái con cò ngoài ra , cũng chỉ còn lại có Tô Nghi cùng hắn hai ngàn trượng màu đen người khổng lồ rồi.

Hạng gia trong trạch viện , Hạng Hoa Dung Hạng môn chủ nhắm mắt đến , trong lòng có chút cảm giác.

"Nhất tướng công thành vạn cốt khô , tranh đấu đến cuối cùng , loại trừ tướng quân chính mình ngoài ra , còn có thể là ai đi cùng hắn đây?"

Hàn phủ chỗ sâu , một vị ngồi trên xe lăn lão nhân nhẹ nhàng ho khan , tự lẩm bẩm.

"Đáng tiếc , ta ngày giờ không nhiều , cho dù hiểu được trong đó triết lý , có thể làm gì ?"

Thấy trước mắt tiêu điều cảnh tượng , Hàn Tu Trúc cùng hạng một kêu hai người sinh lòng giống nhau ý tưởng.

"Hàn hạng hai nhà ngừng chiến ngưng chiến cơ hội , có lẽ ngay tại Tô Di Thiên trên người!"

Giang Bắc , leng keng bộ Thiên Vu trước trưởng , Đóa Đóa Hàn Thiên Vu đảo lấy chính mình lỗ tai , miệng méo nói: "Mẹ , đây đối với bờ Nam Từ Châu thường thường sẽ tới cái vang động , còn có nhường hay không người tốt ngủ ngon. . . Ô , người không lồ này khuôn mặt làm sao nhìn có chút quen mắt à?"

"Đại vương , chính là một cái tháng trước viết ra di thiên hùng thơ người kia , đại khả hãn còn trọng kim treo thưởng hãn đầu người , ngài cũng đừng nhanh như vậy liền quên a. . ." Truyền lệnh quan khốc miệng run lên.

Châu thành bên trong.

Tô Nghi trên người hư ảnh dần dần thu liễm , thân thể cũng từ từ trở về mặt đất.

Hai ngàn trượng người khổng lồ hư ảnh lần nữa co rút lại vào cơ thể , Tô Nghi tinh thần lượng qua trong giây lát bay vút ba tấc , đạt tới một thước 5 tấc , đã bước vào trái qua chiến tranh tướng tài hàng ngũ.

"Lần trước vạn trượng kỳ quan cũng chỉ cho ta tăng lên hai thốn tinh thần , nhưng lần này hai ngàn trượng kỳ quan vậy mà tăng trưởng ba tấc , xem ra là bởi vì phải đột phá cấp bậc cần thiết lực lượng càng nhiều." Tô Nghi trong đầu nghĩ.

Sau đó , Tô Nghi mơ hồ cảm nhận được có một cỗ âm lệ năng lượng theo khí thể hư ảnh lên vào trong cơ thể , không biết giấu đến nơi nào.

"Ta tại Trích Tinh Các lúc lấy được một cỗ tinh lực vào cơ thể , giờ phút này lại được đến loại này hoàn toàn ngược lại lực lượng , hai cỗ lực lượng cũng không biết làm thế nào chỗ dùng , lại càng không biết ẩn thân chỗ nào , thân thể con người cấu tạo xác thực rất kỳ diệu."

Tô Nghi nhún nhún vai , nhìn chung quanh một cái , phát hiện bên chân có hai tấm giấy , chính là « tinh biên » sau đó hai bài thơ , còn chưa đề danh.

Tô Nghi đưa chúng nó thu vào trong lòng , vừa nhìn về phía bàn cờ.

Trong mắt mọi người ảo giác dần dần tiêu tan , tất cả mọi người mờ mịt hướng nhìn bốn phía , phát hiện châu thành vẫn là ban đầu châu thành , một mảnh sinh cơ bừng bừng chỉ cảnh , người đi đường lui tới theo nhau , âm thầm lặng lẽ thờ phào nhẹ nhõm.

Mà trên bàn cờ sở hữu con cờ đã toàn bộ bị thanh trừ sạch sẽ , chỉ còn lại có song phương tướng soái , nhưng hai người lại tế nhị dịch ra một đường , cũng không phải là chung đường đối lập.

Loại cục diện này , vô luận đi mấy bước đi xuống , đều chỉ có thể là cờ huê!

Hạng Minh trưởng lão thấy loại kết quả này , chỉ là cười khổ lắc đầu một cái , mà Hàn Thiên Lâu sắc mặt lại âm trầm muốn chảy ra nước.

. . .

Bạn đang đọc truyện *Binh Pháp Đại Thánh Convert* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 167: Nhận thua

Trên cổng thành , Hạng Tông Lưu như là có chút hoài niệm vậy cười một tiếng.

"Loại này cờ huê tình cảnh , ngăn cản Hàn gia thắng liên tiếp tình thế , mà không đến nỗi kết lên thù oán , cũng thuận tiện cứu vãn Hạng gia liên bại xu thế suy sụp , trên đời này lại thật có thể có loại cá này cùng hùng chương kiếm một màn , quả thật ứng nghiệm tô mườì trừ tại trước khi so tài hòa bình tuyên ngôn , hãn quả nhiên là nói được là làm được nam tử hán!" Hạng Tông Lưu gật đầu nói.

Toàn tư pháp cùng Lưu đình giá cũng mặt mày hớn hờ, Tô Thi Nhi cùng Liễu Tâm Chiêu hai nữ nhìn nhau không nói, nhưng bà vai nhẹ nhõm, tất cả đều thờ phao nhẹ nhõm.

Sau đó, Cừu Viện Sự mở ra trống trận trời lên, đưa hân tuyên cáo đưa về khắp thành.

"Đang tiến hành cờ tướng đại hội, Hân hạ Nhị gia hòa kết thúc!"

Khắp thành than thở tiếng như đợt sóng bình thường dâng lên.

"Năm trước hai nhà đánh cờ, không quyết định ra người thắng quyết không bỏ qua, nhưng chớ có thể nghĩ đến, trăng này kỳ hội nhưng là như thế kết thúc."

"Ta cẩn thận suy nghĩ một chút, Tô Di Thiên nếu là đại triển thần uy, đánh bại Hân gia, người sau oán hận cũng nhất định theo hạng môn gánh vác đến trên người hân; giờ phút này hân đặt hòa cục diện, vừa đến giúp Hạng gia, cũng sẽ không cùng Hân môn nào quá căng, bảo đảm đường xoay sở, thật sự là vẹn toàn đôi bên, cơ trí phi thường"

"Hân hạ hai nhà ân oán đối với ta loại này người ngoài mà nói, ngược lại không có vấn đề, lần này ta không xa ngàn dặm tới, thấy Tô Di Thiên này ba bài thơ, đã rồi không tiếc nuôi!"

"Nhân tộc, có Tô Di Thiên!"

Khu tây thành, Đào Vinh Văn ngửa mặt lên trời cười to một trận, nói: "Tô Di Thiên chi tài, lão phu quả không bằng vậy! Nếu không ra lão phu đoán, không cần ba năm, hân ắt sẽ vượt qua Tường Nhụ Từ!"

Mọi người nghe vậy rói rít gật đầu, mà có mấy người nhưng là trừng mắt cười lạnh, thần sắc hơi có chút không phục.

Tại nào đó cái đường phố xó xỉnh, Hân Khai nghe được Cừu Viện Sự tuyên cáo, lòng vẫn còn sợ hãi vỗ ngực một cái, vừa đi, một bên lầm bầm.

"Ta mẹ ruột, bài thơ này làm sao có thể kinh khủng như vậy? Cũng còn khá chi là đánh cái hòa, nếu không ta. . ."

Lúc này, theo Hân gia đại trạch truyền ra một đạo trống trận trời lên tiếng.

"Hân môn năm nay ném vào gấp ba ở hạng môn nhân lực vật lực, vẫn vô pháp chiến thắng người sau, ván này, là hạng môn thắng; đội Viện thí sau đó, ta sẽ tự mình tới cửa viếng thăm Hạng môn chủ."

Lão nhân ôn hòa không sóng thanh âm trong đầu vang dội, bên trong thành mọi người xôn xao không thôi.

Rất nhiều người đều nghe đi ra, đây là Hân môn chủ thanh âm, mà hân muốn đại biểu Hân gia tới cửa viếng thăm Hạng gia, này ý nghĩa là bức nào trọng đại a!

Phải biết, theo Sở Hán chiến tranh sau đó, Hân hạ hai nhà cơ hồ có thể nói là cả đời không qua lại với nhau, bây giờ lại có khôi phục giao thiệp điềm báo trước, Nam Từ Châu cũng ắt sẽ càng thêm hòa thuận.

Dân chúng sinh lòng trông đợi.

Nhưng Hân Khai nhưng là lão đảo một cái, như muốn té ngã trên đất.

Hân môn chủ tự mình mở miệng thừa nhận thất bại, Hân Khai coi như Hân gia đệ tử cũng cần phải phục tùng cái kết quả này, nói cách khác, tuy nói ván cục san bằng, nhưng hân vẫn bại bởi Tô Nghi, cần phải thực hiện đánh cuộc.

Nhưng hân không muốn đem « Hân Tín tam thiên » một thắng mượn xem quyền giao cho Tô Nghi, cũng không muốn đem tại bãi tướng đàn trung có tác dụng lớn nơi Hân thị dây dài chấp tay nhường ra.

Không nói trước người trước yêu cầu tiêu phí số tiền lớn thuyết phục hân đường huynh nhường ra mượn xem quyền, Hân thị dây dài chính là Hân môn từ đệ có khả năng hoành hành bãi tướng đàn bảo đảm, Hân gia tổ tiên bắt quá lưu lại mười mấy chi, chỉ có trong môn ưu tú nhất gia hệ tài năng được trao tặng Hân thị dây dài, không chỉ có tác dụng cực lớn, hơn nữa còn có trọng yếu ý nghĩa tượng trưng.

Nếu là mất đi Hân thị dây dài, Hân Khai không cách nào tượng trưng hân tổ phụ, phụ thân hân sẽ như thế nào trừng trị hân. . . Nghĩ đến đây cái, Hân Khai lập tức run một cái.

Hân Khai cắn chặt hàm răng, không cam lòng, lôi kéo nặng nề bước chân, cùng chung quanh chín tên võ sinh cùng hướng Bắc Thành lầu đi tới.

Chính vất hết óc suy nghĩ thoắt thác chỉ từ lúc, Hân Khai đoàn người gặp Hân gia một đạo khác đội ngũ, cũng là nào đó viên "Bình" từ ngồi người, mười tên võ sinh, trong đó có Hân Tu Trúc, Hân Nhạc Sơn chờ thân cận Tô Nghi đoàn người.

Song phương gặp mặt, thần sắc lập tức lạnh xuống, nhưng vẫn là lạnh lẽo hội họp đến cùng một chỗ, hướng Bắc Thành lầu đi tới.

Trong đó có vài người thấy Hân Khai sắc mặt, biết rõ hân là bởi vì đánh cuộc thất bại mà cảm thấy tâm tình buồn rầu.

Đại đa số người lựa chọn yên lặng không nói, có mấy người bắt đầu khuyên can Hàn Khai, khiến hắn nuốt xuống khẩu khí này, về sau không muốn cùng Tô Nghi là địch; chung quy Tô Nghi hi vọng của mọi người cực cao, đi qua cờ tướng đại hội sau, hắn tại Nam Từ Châu trong dân chúng hình tượng càng ngày càng cao lớn, đối địch với hắn chỉ có thể rơi vào ngàn người công kích hạ tràng.

Nhưng đại gia càng khuyên, Hàn Khai lại càng cảm giác mình thu được thương cảm, trong lòng tức giận tới cực điểm.

"Im hơi lặng tiếng? Ta làm sao có thể phải nhịn xuống?" Hàn Khai nắm chặt hai quả đấm, hai mắt phun lửa, đạo, "Nguyên bản ta lòng tin hoàn toàn mà cho là hạng môn 99% thất bại, mới cùng Tô Nghi lập được lúc trước đánh cuộc, không nghĩ đến vậy mà xảy ra như thế kỳ tích; vì bỏ ra lần này tiền đặt cược, ta sợ rằng dốc hết cá nhân tích góp cũng không đủ, còn phải tìm ta cha thương lượng, vừa thương lượng, nhất định muốn chọc giận cho hắn, không thiếu được một hồi trừng phạt, ta làm sao có thể nuốt được khẩu khí này! Đáng ghét Tô Nghi!"

"Tiểu khai, đây là người tự rước lấy, không oán được Tô Di Thiên." Hàn Tu Trúc lạnh giọng nói.

Hàn Khai hít sâu một hơi, đạo: Phải ta thừa nhận là ta tự rước lấy, cũng thừa nhận Tô Nghi tài hoa thật sự ngoài dự đoán mọi người, vậy mà có thể trong vòng thời gian ngắn viết ra bức này kinh điển tuyệt luân thơ làm, vẫn là tam thiên! Ta lúc trước đùa bốn chút ít mảnh khốc, lại gặp đến hắn đường đường chính chính đánh bại, vậy nói rõ những trò vặt này đánh không lại hắn kỳ tích, ta đây liền khiến cho cái dương mưu, gây khó khăn gây khó khăn Tô Nghi."

"Người dự định làm cái gì?" Hàn Tu Trúc con người co rụt lại.

"Yên tâm, tu trúc ca, ta biết người nghĩ bảo vệ Tô Nghi, ta cũng không có ý định hại hắn tính mạng, chỉ là muốn cùng hắn đánh cuộc nửa một ván, nếu không thể lấy lại một ván, ta nộ khí khó tiêu, không chừng sẽ đối với Tô Nghi xuống gì đó ngoan thú; Viện thí từ lâu chủ tướng tự mình giám đốc thiên hạ, châu quan chủ khảo môn cũng không phải đến cạn dầu, hơn nữa quy củ nghiêm khắc, ta không chen tay được, liền tại Cửu Đình Sơn xuống chút tay chân, cùng Tô Nghi đánh cuộc một lần!" Hàn Khai hai mắt như được, lửa giận cuộn cuộn.

"Còn đánh cuộc, tự sợ người càng lún càng sâu, sao không sớm chút thả tay đây." Hàn Tu Trúc lắc đầu.

"Nếu là đối thành người, đương nhiên có thể tùy tâm sở dục thả tay, tu trúc ca, ta biết phụ thân người tại phong hòa đài tráng niên mất sớm, người hệ này trong vòng mười năm đều tranh không được môn chủ, vì vậy sẽ không không lý do mà đi đá kích Tô Nghi; nhưng nhà ta hệ cũng không giống nhau, năm nay cần thiết tranh đoạt chức môn chủ! Vì cái mục tiêu này, bất kỳ một điểm nhỏ công tên tất đều không thể bỏ qua, mà nhắm vào Tô Nghi, bóp chết hắn đối với Hàn môn uy hiếp, không chỉ có công danh đại, hơn nữa Tô Nghi người cô đơn, dễ dàng đối phó, là lý tưởng nhất mục tiêu."

Hàn Tu Trúc nghe một chút, hai tròng mắt đột nhiên nhảy ra một luồng hàn quang.

"Nếu như người thật cảm thấy Tô Di Thiên dễ dàng đối phó, vậy mời tự tiện, ta không ngăn trở người, chỉ trích dẫn « tả truyện » một câu nói khuyên người: Làm nhiều chuyện bất nghĩa, nhất định tự giết, từ cổ đến đời."

Hàn Tu Trúc nói xong, mang theo đoàn người bước nhanh tiến lên, cùng Hàn Khai đoàn người kéo dài khoảng cách.

Hàn Khai nhìn người trước bóng lưng, gánh lên một đạo cười lạnh.

"Hừ, Cửu Đình Sơn chẳng qua là ta bước đầu tiên, lui về phía sau Doanh Châu Đại Hội, tướng tài thời kỳ cổ chiến trường, ta có là cơ hội diệt trừ Tô Nghi; vì có khả năng không chế Hàn môn, ta vị trí gia hệ vô luận bỏ ra gì đó, cũng có thể tiếp nhận! Ta một đời trước đang làm đại sự, chuẩn bị tham dự tuyển chọn, đối phó Tô Nghi bức này chuyện nhỏ, dĩ nhiên là rơi xuống ta đây tiểu bối trên vai, bất quá ta trợ lực phần lớn là, còn có thể không đối phó được một cái Tô Nghi?"

Hàn Khai nghĩ đến đây, hít sâu một hơi, bình phục chính mình tâm cảnh.

Hắn biết rõ, tướng môn nội bộ tranh đoạt, có lúc so với cùng ngoại địch đấu tranh càng thêm thâm thiết, vì tranh đoạt chức môn chủ, hắn cùng với nhà hắn hệ đã sớm làm xong hết thầy giác ngộ.

Đang ở trên đường đi tới, có mấy chiếc xe ngay mặt lái tới, phụ trách đem Hàn môn tử đệ nhận được Bắc Thành lâu đi.

Ở trên cao trước xe, Hàn Khai nhìn lướt qua đường lớn, phát hiện trên đường phố người xem phần lớn đã tản đi, lưu lại trên mặt mọi người biểu tình đều rất cổ quái, người người đều tại đàm luận Tô Nghi, cùng hắn hôm nay phát huy, càng làm cho Hàn Khai ngực nín một cái khó chịu.

Xe ngựa một đường đi lại, nhưng vẫn là chạy rồi nửa khắc đồng hồ sau đó, mới chạy tới Bắc Thành lâu.

Bắc Thành lâu, phần lớn Hàn hạng hai nhà đệ tử, cùng với mỗi người môn khách đều đã đến đủ, Tô Nghi đang bị người nhà họ Hạng như là chứng tình cùng nguyệt vây vào giữa, đồng thanh nói khen, ngay cả rất nhiều lão nhân đều tự mình hướng hắn chấp tay, biểu đạt bọn họ đối với hạng môn được cứu lòng cảm kích.

Tô Nghi nghiêm nhiên đã trở thành hạng môn kiên cố đồng minh.

Lần này, Hàn Khai càng thêm xác định, coi như Tô Nghi tại Viện thí vô pháp lấy được trước 10, căn cứ vào cái này ân tình, hạng môn cũng sẽ cho Tô Nghi đứng đầu tiên vào Cửu Đình Sơn cơ hội, mà không cần có kỹ thể nhân ánh mắt.

Liên Hàn Tu Trúc đều mang Hàn Nhạc Sơn đám người tiến lên chuyện trò , điều này làm cho Hàn Khai càng là hai mắt đầy máu.

Hàn Tu Trúc coi như Hàn môn thế hệ thanh niên tuyệt đỉnh thiên tài , từ trước đến giờ nhận được người cùng thế hệ xem trọng cùng ngưỡng mộ , Hàn Khai tự nhiên cũng không ngoại lệ; lúc trước khiêu khích Tô Nghi lúc , Hàn Khai liền đã bị người trước mắt lạnh , vào lúc này nhìn đến Hàn Tu Trúc cùng Tô Nghi đi gần như vậy , chỉ cảm thấy lòng ganh tỵ đại thịnh , trong lòng không gì sánh được tức giận.

Hàn Khai dựa vào một chút gần , lập tức đưa tới mọi người sự chú ý , người hai nhà rồi rít ngắn cần nói xong tiếng nói , nhìn về phía người trước , một ít hiểu rõ tình hình người nhà họ Hạng thân sắc chán ghét , mà vài tên người Hàn gia lại lắc đầu thờ dãi.

Hạng một kêu thậm chí nhìn về phía Tô Nghi , la lớn: "Cũng không biết « Hàn Tín tam thiên » hiệu dụng đến tốt cùng như thế nào , Tô Di Thiên , ngươi xem xong thời điểm nhất định phải nói cho ta một chút cảm tưởng a!"

Người Hàn gia lật một cái liếc mắt , « Hàn Tín tam thiên » mượn xem quyền là mỗi vị người Hàn gia đều tha thiết ước mơ , không nghĩ đến bị Tô Nghi cái này ngoại họ người chiếm một thắng đi; bất quá đại đa số người ngược lại cũng không thể gọi là , bọn họ dù sao không chiếm được mượn xem quyền , rơi vào trên tay người nào đều không có quan hệ gì với bọn họ , chỉ là nhìn về phía Hàn Khai ánh mắt càng ngày càng giá rét.

Hàn Khai mặt dày , đi tới , hướng Tô Nghi chấp tay nói: "Tô Di Thiên chi tài , vui lòng phục tùng , tại hạ đã theo ngươi biểu hiện trung học đến hết sức kinh nghiệm , về phần tiền đặt cược một chuyện , vốn là hòa , đánh cuộc vốn không có hiệu quả , nhưng ta Hàn môn môn chủ đã rộng lượng nhận thua , ta coi như Hàn môn từ đệ tự nhiên muốn tôn trọng môn chủ quyết định , vấn này , liền coi như là ta thua , tiền đặt cược ngày sau ta sẽ tất cả dâng lên."

Bạn đang đọc truyện *Binh Pháp Đại Thánh Convert* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 168: Binh gia thường thế

...

Hạng một kêu đám người bĩu môi , thua chính là thua , còn như vậy giả dạng làm một bộ chính mình khẳng khái rộng lượng , để cho Tô Nghi chiếm tiện nghi bộ dáng , này Hàn Khai lúc nào trở nên như vậy tự cho là thanh cao ?

"Hàn Khai huynh khách khí , nguyên bản ta dự định tiêu tan hiềm khích lúc trước , không đề cập tới tiền đặt cược một chuyện , nhưng ngươi đã mở miệng trước , ta cũng không tiện gạt bỏ , liền nhận ngươi nhân tình , nhận lấy tiền đặt cược đi ." Tô Nghi bật cười lớn.

Mọi người không khỏi tức cười , Hàn Khai da mặt run lên , trong lòng tự nhiên xông ra một cỗ ý hối hận , hắn coi như tướng môn đệ tử , nói ra mà nói tựa như cùng bát nước hắt ra , nước đổ khó hồi , tuyệt không có thể đổi ý , huống chi lúc trước đánh cuộc là ngay trước mặt mọi người nói lên , mới vừa rồi nhận thua nói như vậy cũng giống như vậy , Hàn Khai có thể thua hết tiền đặt cược , nhưng tuyệt không có thể thua hết chính mình mặt mũi , thua hết toàn bộ gia hệ thậm chí gia môn mặt mũi.

Hàn Khai cắn chặt hàm răng , cố gắng bện ngôn ngữ , tìm đột phá khẩu , tựu tại lúc này , lúc trước một mực đi theo Hàn Khai sau lưng bề ngoài thanh niên đứng lúc xuất hiện , truyền tới một trận cười khê.

"Hàn Khai huynh , lúc trước ta liền khuyên ngươi đừng cùng Tô Di Thiên đánh cuộc với nhau , Tô Di Thiên tài hoa cái thế , thật ra thì chúng ta có thể nhìn thẳng tồn tại ? Kết quả ngươi che tai không nghe , khư khư cố chấp , kết quả thì như thế nào ? Ngươi nói ngươi đánh cuộc liền đánh cuộc , lại còn xuống nặng như vậy chủ thích , đánh cuộc trước lòng tin hoàn toàn , cho là tất thắng , kết quả lại là không như mong muốn , trận đấu kết thúc sau đó không thể không chủ động nhận thua , đã như thế , bọn ngươi ở đánh đáy lòng hủy bỏ chính mình , hủy bỏ chính mình chỗ đi Thánh Đạo , cùng Thánh Đạo đi ngược lại , ngày sau lòng quân khó khăn tổ a!"

"Ngươi!" Hàn Khai nghe được nửa đoạn trước mà nói , đang muốn nổi giận , nhưng nghe đến cuối cùng , trong đôi mắt nhưng là hiện lên vẻ khủng hoảng về tới.

Chung quanh những người khác nghe vậy , cũng khê cau mày.

Mặc dù không biết thanh niên này là từ từ đâu xuất hiện , nhưng mọi người không khỏi không thừa nhận hắn nói đến điểm mấu chốt lên: Binh gia sĩ tử có thể bị địch nhân đánh bại , nhưng tuyệt đối không thể bị chính mình đánh bại , có thể chịu đựng đến từ ngoại giới áp lực thật lớn cùng thống khổ , nhưng tuyệt không có thể ở trong lòng đối với chính mình , đối với dưới chân Thánh Đạo có may mắn hoài nghi , nếu không thì , nhẹ thì khó mà ngưng tụ lòng quân , nặng thì tu vi toàn phế , suốt đời khó mà một lần nữa nhập sĩ.

Thanh niên kia hoàn toàn không để ý mọi người chung quanh phản ứng , vẫn tự nhiên nói.

"« Tôn Tử binh pháp » có nói: Tích chi người thiện chiến , trước là không thể thắng , mà đợi địch chi có thể thắng . Lấy tại hạ nông cạn lý giải , lời này là đang nói: Trước hết để cho chính mình trở nên không thể chiến thắng , sau đó sẽ chờ đợi chiến thắng địch nhân thời cơ; đặt ở tình huống bây giờ xuống , lại có hai loại giải thích , hẳn một , chính là bởi vì tôn thánh chỗ cho là trước là không thể thắng , nhân mạnh tự tin cùng tự cường tầm quan trọng , Hàn Khai huynh nếu là hoài nghi mình , chính là đi ngược lại , lại làm sao có thể ngưng tụ lòng quân ? Thứ hai , một khi hoài nghi chính mình , lại làm sao có thể thắng được Tô Di Thiên ?"

Thanh niên này vừa nói vừa nói , vậy mà mơ hồ lưỡi nở hoa sen , tiếng nói tại mọi người trong đầu đầy ra hồi âm , mơ hồ tồn tại Thánh Đạo uy nghi.

Tài ăn nói hai cảnh năng lực xen lẫn tại Thánh Đạo mê trong tiếng , làm người ta không thể không sinh lòng tin phục , ngay cả Hàn Tu Trúc cùng hạng một kêu hai người lại đều khẽ gật đầu , người trước cấp bậc vẫn còn thấp , lại tinh tu đạo , pháp hai nhà , bị binh gia Thánh Đạo mê tiếng làm cho mê hoặc cũng thuộc về bình thường , nhưng liên hạng một kêu vực này Vũ Sĩ cũng sẽ bị mê muội , liền quá không bình thường rồi.

Chỉ là , lời này truyền vào Tô Nghi trong tai lúc , trong đầu thiên mệnh Tướng Tinh bắn ra một luồng ngân quang , trong nháy mắt đem này hai cổ lực lượng xóa sạch tiêu tan ở trong đầu.

Tô Nghi lập tức phục hồi lại tinh thần , sinh lòng cảnh giác , thanh niên này bất quá hơn hai mươi tuổi , vậy mà nắm giữ tài ăn nói hai cảnh khả năng , hơn nữa còn đối với « Tôn Tử binh pháp » quân hình thiên tồn tại đi sâu vào nghiên cứu , gần như thấu triệt , nếu không rất khó sinh ra Thánh Đạo mê tiếng; điều này nói rõ , vị thanh niên này nhất định có lai lịch lớn , nếu không phải là tướng môn thế gia sau đó , liền tất nhiên là danh sư cao nhân đồ , giờ phút này xen lẫn Hàn môn trong đội ngũ , cùng cùng Tô Nghi đối nghịch Hàn Khai làm bạn , quả thực rất có thâm ý.

"Quân chẳng phải nghe thấy thắng bại là binh gia thường thế? Chớ nói chi là một hồi khó mà đoán chừng kết quả đánh cuộc , mặc dù quyết tử chi địa cũng có thắng bại nói đến , cần gì phải lưu tâm? Vô luận thắng bại , tự tỉnh thì vào , tự nghi thì lui." Tô Nghi mỉm cười nói.

Tô Nghi nói ra "Thắng bại là binh gia thường thế" lúc , "Quân lâm thiên hạ" chủ điện nhẹ nhàng rung một cái , mặt ngoài xảy ra một ít không thể diễn tả biến hóa , trấn giữ ở trong đó hai vị lão chủ tướng hai mắt nhìn nhau một cái , thần sắc hồ nghi.

Tiếng nói rơi xuống , trong chớp nhoáng này , thật giống như gió thổi sương mù tán , trong mắt mọi người say mê thần sắc nhất thời bị gạt rửa không còn một mống; có mấy người sau khi tỉnh lại mơ mơ màng màng , không biết lúc trước đến tột cùng xảy ra chuyện gì , mà Hàn Tu Trúc cùng hạng một kêu hai người lại lập tức đối với thanh niên kia trọn mắt nhìn , người trước tiếp theo nhìn về phía Tô Nghi , sắc mặt cảm kích , mà người sau nhưng là càng ngày càng cảnh giác.

Hàn Khai cũng trong nháy mắt này phục hồi lại tinh thần , nhưng lại không hề hiểu ra đại triệt thái độ , ngược lại là nắm chặt hai quả đấm , tàn nhẫn cắn răng quan , chăm chú nhìn Tô Nghi , một bộ muốn nói lại thôi bộ dáng.

"Tốt một câu thắng bại là binh gia thường thế , thật không hổ là nổi tiếng xa gần Tô Di Thiên , quả nhiên hiểu biết lạ thường!" Thanh niên vỗ tay khen , nhưng lại lại lắc đầu , nhìn về phía Hàn Khai , thờ dài nói , "Đáng tiếc , giành thắng lợi cũng là binh gia sĩ tử bản năng , đừng nói là binh gia sĩ tử , bất luận kẻ nào đều hoặc lớn hoặc nhỏ có một viên lòng háo thắng; nguyên bản Hàn Khai huynh có trở thành hào kiệt tư chất , nhưng bây giờ đại bại một hồi , nếu không thể lấy lại một ván , ngày sau ắt sẽ mang lòng ngăn cách , sợ rằng liên quốc sĩ cũng rất khó thi đậu , chớ nói chi là ngưng tụ lòng quân rồi; nếu là một cái tướng môn đệ tử hỗn thành như vậy , há chẳng phải là ném gia môn mặt mũi ?"

Nghe vậy , Hàn Khai trong lòng càng là khủng hoảng , hẳn đại não một mảnh hỗn loạn , chính từng bước một bị thanh niên đồn đến trên vách đá cheo leo.

Hàn Tu Trúc thấy vậy , lên con giận dữ , đạo: "Vị huynh đài này vì sao như thế nói chuyện giật gân , ý muốn như thế nào ?"

"Cũng không phải là nói chuyện giật gân , tại hạ coi như người ngoài , chẳng qua là luận sự , lấy người đứng xem thị giác nói ra tình hình thực tế mà thôi , như nói thắng khó nghe , xin mời đại gia thứ tội; đương nhiên , tại hạ chỉ là ở một bên nói rõ lợi hại , đi khuyên can chuyện , chân chính muốn xuống phán đoán , muốn quyết định phải làm sao , vẫn phải là để cho Hàn Khai huynh tới." Thanh niên dứt lời , khẽ mỉm cười , chủ động lui về phía sau nửa bước , biểu thị chính mình đem không quan tâm.

Tô Nghi thần sắc lạnh lùng , trong lòng mơ hồ đoán được người này mục tiêu , Hàn Tu Trúc sắc mặt cũng khó coi.

Mọi người nhìn về phía Hàn Khai.

"Hắn nói không sai , ta trước đây tuy nói muốn Tô Di Thiên ban cho chiêu , ý đồ theo thất bại học hỏi kinh nghiệm , nhưng chưa từng nghĩ gặp phải thảm như vậy bại , quả thực mang lòng ngăn cách; ta biết rõ mình tình huống , nếu không phải lấy lại một ván , ta tư chất đem diện rộng hạ thấp , ngày sau khó có thành tựu; vì lấy lại một ván , ta quyết định lần nữa hướng Tô Di Thiên nói lên khiêu chiến! Việ thí đi qua Cửu Đình Sơn , liền so một lần ai có thể trèo càng núi cao , giờ lên nặng hơn đỉnh , tự lấy loại phương thức này , không biết Tô Di Thiên có dám sẽ cùng tại hạ đánh một trận?" Hàn Khai đi tuần ngôn lợi , nhìn về phía Tô Nghi , nặng nề chấp tay.

Sau lưng thanh niên kia gánh lên một đạo không thể diễn tả nụ cười , xung quanh người tất cả đều biến sắc , không nghĩ đến Hàn Khai tại trải qua loại này sau khi đại bại , lại còn lưu lại khiêu chiến dũng khí; chỉ có Tô Nghi cùng Hàn Tu Trúc hai người khẽ thờ dài một cái , bọn họ đều hiểu , Hàn Khai dũng khí này là bị bức ra , người sau bây giờ có thể nói là cười hồ khó xuống , đường lui bị đoạn , chỉ đành phải gắng sức về phía trước , lại sao ngờ tới hắn đã đi nhằm vào ngã rẽ ?

Nhưng còn không đợi Tô Nghi trả lời , Hàn Khai sau lưng thanh niên lại đứng lên tới.

"Lúc trước tiền đặt cược quá lớn, Hàn Khai huynh mới vừa trải qua một hồi thảm bại, nếu không phải lấy được lớn hơn thắng lợi, thì khó mà rửa sạch bại trận khuất nhục; vì vậy tại hạ có một đề nghị: Hai người các người nếu muốn đánh cược Cửu Đỉnh Sơn người nào lên cao, cử tạ, không bằng uống máu là thề, nếu là thua, chủ động thối lui ra Thánh Đạo, tự hủy Luyện Binh Tràng. . ."

Thanh niên một bộ phong khinh vân đậm bộ dáng, tựa như chỉ là lại nói một ít ăn uống ngủ nghỉ chuyện nhỏ, nhưng còn chưa nói hết, mọi người tại đây tất cả đều giận tím mặt.

"Càn rỡ!" Hàn Tu Trúc cùng hạng một kêu hai người đồng loạt hét lớn.

Thanh niên thân sắc biến đổi, vội vàng im miệng, hai người này đều là từng người nhà trong môn thiên chi kiều tử đầu, chiếm giữ trong môn đại phân ngạch tài nguyên, quyền phát biểu rất nặng, hẳn cũng không muốn cùng Hàn hạng hai nhà kết thù.

Hàn Tu Trúc sắc mặt lạnh như lưỡng cực băng cứng, trầm giọng nói: "Vị huynh đài này, ta lúc trước xem ở người cùng tiểu khai quen thuộc phân thượng, đối với người kính trọng có thừa, nhưng người thật sự cho rằng chúng ta vô pháp đoán được người mạnh khỏe nhỏ? Thối lui ra Thánh Đạo, tự hủy Luyện Binh Tràng, ha ha, người nhưng là muốn hại Tô Di Thiên cùng tiểu khai một người trong đó căn cơ toàn hủy? Nếu là người còn dám khích bác Tô Di Thiên cùng tiểu khai ở giữa quan hệ, ta nhất định lập tức làm người ta chém người ở đây, huyền đầu cửa thành!"

Thanh niên khỏe miệng run lên, cổ gãi bộ trấn định nói: "Ho khan một cái, tu trúc huynh hiểu lầm, thật ra thì cái điều kiện này đối với song phương mà nói đều không có ảnh hưởng gì, nếu là Hàn Khai huynh không thắng được này cục, cho dù không hủy Luyện Binh Tràng, ngày sau cũng khó lên cao phong; mà Tô Di Thiên kỳ tài ngút trời, cho dù không có Luyện Binh Tràng, cũng sẽ không đối với tương lai sĩ đồ tạo thành ảnh hưởng quá lớn, ta nói có đúng không, Tô Di Thiên?"

Tô Nghi nghe vậy, cười lạnh một tiếng, trong đầu nghĩ người này nói thật đúng là nhẹ nhàng, Luyện Binh Tràng chính là binh gia sĩ tử căn cơ, cùng tự mình pho tượng làm một thể, người trước như hủy, người sau cũng khó bảo đảm chu toàn, tổ chim bị phá, thì trứng còn có thể nguyên vẹn hay không? Tự mình pho tượng nếu là hư hại, thì chủ nhân tu vi khó mà tiến thêm, người này chỉ nói Luyện Binh Tràng mà không nói tự mình pho tượng, hiển nhiên là dự định tránh nặng tìm nhẹ, từ ngữ mập mờ, là Tung Hoành gia thuyết khách thường dùng thủ đoạn.

"Khó trách các hạ tuổi còn trẻ liền tập được tài ăn nói hai cảnh, ta không sai biệt lắm có khả năng đoán được, người chẳng lẽ là tinh tu Tung Hoành gia quan ngoại giao chứ? Tại xác lập đánh cược trước, không bằng trước tỏ rõ thân phận người như thế nào?" Tô Nghi nâng lên nụ cười.

Mọi người mắt lạnh nhìn về phía thanh niên.

Nhưng thanh niên mặt không đổi sắc, thập phần khách khí cùng mọi người từng cái chấp tay hành lễ.

"Ô kia, đây thật là thất lễ, bởi vì trước đây ngôn ngữ hợp ý, vậy mà quên tự giới thiệu mình, tại hạ là Dương Quân Huấn, sinh năm nhị nhị, mặc cho Hồng Lư tự nhỏ nhỏ chương khách, theo chư vị lên khanh tới thăm quan cờ tướng đại hội, chư vị lễ ra mắt."

Hồng Lư tự là triều đình "Cửu tự" một trong, ty chương ngoại giao lễ nghi, tiếp đãi khách bên ngoài chức vụ quờ trách, chỉ có ăn nói khéo léo, lễ nghi khéo léo người mới có thể đảm nhiệm, không nói trước Hồng Lư tự chương khách chỉ là cử phẩm quan tếp riu, Dương Quân Huấn hai mươi hai tuổi liền có thể lấy được triều đình một quan nửa chức, đã coi như là rất có khả năng.

"Trung thư lệnh thân thể mạnh khỏe?" Tô Nghi có ý riêng mà cười hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Binh Pháp Đại Thánh Convert* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 169: Thủ tịch vé vào cửa

Ánh mắt mọi người đông lại một cái, Dương Quân Huấn gặp biến không sợ hãi, vẫn treo kiên trì mỉm cười.

"Tô Di Thiên hiểu lầm, tại hạ bo bo giữ mình, cùng trung thư lệnh đại nhân chưa từng lui tới, tại chủ chiến chủ hòa ở giữa cảm trung lập thái độ, tuyệt đối không thể đảm nhiệm chủ hòa phái đầy tớ tới gây khó khăn người; lúc trước theo như lời hết thấy, đều là ta coi như người thứ ba nói lên khách quan đề nghị, nghe cũng không nghe, vẫn phải là để cho đánh cược với nhau song phương làm chủ, Hàn Khai huynh, người cảm thấy tại hạ đề nghị như thế nào?"

Hàn Khai mạnh nắm chặt hai quả đấm, về phía trước rào bước đạp một cái, nhìn thẳng Tô Nghi cặp mắt.

"Tô Di Thiên, ta thừa nhận người tài hoa hơn người, văn võ song toàn, ta khó mà thắng người, nhưng cũng là bởi vì như thế, mới để cho trong nội tâm

của ta cầu thắng lửa hừng hực muốn phản! Đúng như Dương huynh nói, ta vì mình tương lai, vì mình cùng gia tộc mặt mũi, cần thiết cùng người tái chiến một ván! Vì vậy, Dương huynh đề nghị ta đón nhận, Viên thí sau đó, ta với người đánh cược Cửu Đỉnh Sơn kết quả, người nào nếu là thua, liền tự lui Thánh Đạo, tự hủy Luyện Binh Tràng, như thế nào?!"

"Tiểu khai, người..." Hàn Tu Trúc cắn răng nghiêng lợi nói, gương mặt hiện đầy hận thiết bất thành cương bi thương vẻ.

Tô Nghi khẽ lắc đầu, đạo: "Hàn Khai huynh, người khiêu chiến với ta ở phía trước, tự chịu diệt vong ở phía sau, người tương lai, người cùng người gia mặt mũi đều là người chính mình buông tha, giờ phút này lại dựa vào đến trên đầu ta, muốn đem ta kéo xuống nước, hẳn là ngang ngược không biết lý lẽ? Mặt khác, ta nơi này trước thắng được tiền đặt cược, sau đó cũng không có người như vậy tiền đồ chi lo, người có điều kiện gì cùng ta đánh cược với nhau tự hủy tiền đồ?"

Hàn Khai cùng Dương Quân Huấn hai người nhất thời á khẩu không trả lời được, những người khác ríu rít gật đầu, đánh cược với nhau chỉ có song phương điều kiện cùng tiền đặt cược bằng nhau, đánh cược tài năng thành lập, bây giờ Hàn Khai tiền đồ ảm đạm, mà Tô Nghi lại vẫn bay xa vạn dặm, song phương tiền đặt cược giá trị hiển nhiên chênh lệch quá lớn.

Dương Quân Huấn liên tục cho Hàn Khai ánh mắt tỏ ý, nhưng người sau khóe miệng nhưng là tràn đầy lên một tia chua xót cười khổ; Hàn Khai chẳng qua là Hàn môn con em bình thường, dựa vào cha chú được thể mới có thể có bây giờ quyền phát biểu, tuy nói có chút thân phận, nhưng Hàn Khai cũng không có mình gia sản sản nghiệp, cơ hồ toàn dựa vào gia môn vun trồng cùng giúp đỡ, lúc trước xuất ra «Hàn Tín tam thiên» mượn xem quyền cùng Hàn thị dây dài, cũng đã khiến hắn táng gia bại sản, nào có tiền đặt cược có thể thêm?

Hơn nữa, hắn có tướng môn đệ tử kiều ngạo, tuyệt đối không thể lấy tội phép khích tướng tới kích thích Tô Nghi đáp ứng, trừ phi là tìm tới Tô Nghi chân chính xương sườn mềm, nếu không hành động này không chỉ có vô dụng, còn lộ ra rất bi ối.

Chính làm Hàn Khai làm khó thời khắc, tại phía ngoài đoàn người, truyền tới một đạo khác âm nhu thanh âm

"Tô Di Thiên nói không sai, tiểu khai tiền đồ xác thực khó mà cùng người tương đối, nhưng ta đối này đánh cược cảm thấy rất hứng thú, liền giúp tiểu khai ra một tiền đặt cược, như thế nào?"

Tiếng nói rơi xuống, mọi người quay đầu nhìn lại, lại là lúc trước kỳ hội trung đàm nhiệm Hàn gia chủ soái Hàn Thiên Lâu.

Hàn Thiên Lâu đi vào đám người, đầy mặt nụ cười, nhìn về phía Tô Nghi, như là đang trưng cầu ý kiến.

"Hàn Thiên Lâu, nguyên lai người cũng có nghe lên tiểu bối nói chuyện ham mê à?" Hạng một kêu ôm lấy hai cánh tay, trừng mắt cười lạnh nói.

"Ha ha, hiền chất hiểu lầm, ta cũng không phải là cố ý nghe lên, chỉ là hai nhà thương lượng đã xong, ta đang muốn xuống thành, trên đường đi qua nơi này lúc đứng lúc nghe tiểu khai tuyên ngôn, liền tới tham gia náo nhiệt, giúp hắn ra một tiền đặt cược mà thôi." Hàn Thiên Lâu giang tay ra, đạo.

Mọi người nhìn về phía hai nhà thương nghị chỗ, quả nhiên thấy đám người thừa thốt, rất nhiều trưởng bối đã mỗi người về nhà, cũng chỉ có bọn họ bọn tiểu bối này vẫn còn quần quít đánh cược với nhau một chuyện rồi.

"Thiên lâu thúc, người chẳng lẽ không nhìn ra đây là tiểu khai hành động theo cảm tính? Người này làm trưởng bối không những không nghe lời khuyên hấn, ngược lại còn thêm dầu vào lửa? Chuyện này, ta lên làm báo tố phụ, người ở nhà yên tĩnh chờ xử phạt." Hàn Tu Trúc mặt như phủ băng.

Hàn Thiên Lâu khóe miệng run lên, người nhà họ Hạng thần sắc đùa cợt, mặt đầy cười trên nỗi đau của người khác, người nào không biết Hàn Tu Trúc tố phụ là đương đại Hàn môn chủ, đặc tội hấn cơ bản sẽ không có cái gì tốt trái cây ăn.

Tô Nghi cũng gánh lên khóe miệng, có ý riêng bình thường nhìn về phía Dương Quân Huấn, nói: "Này đánh cược có được hay không lập, cũng không phải là tiền đặt cược vấn đề, ta chỉ là không muốn nhìn Hàn Khai huynh bị người khác mê muội, làm một chút hối hận cả đời xung động chuyện tới mà thôi, Hàn Khai huynh, Cửu Hải không bờ bến, quay đầu lại là bờ, người lại tự nghĩ."

Dương Quân Huấn biểu hiện việc không liên quan đến mình bình thường nhún vai một cái.

Nhưng vào lúc này, phía ngoài đoàn người lại vang lên thanh thúy tiếng vỗ tay, mọi người nhìn tới, chính là Hạng gia kỳ hội chủ tướng Hạng Minh trưởng lão.

"Tô Di Thiên, người nói rất đúng, này đánh cược người không thể tiếp; không nói trước tiền đặt cược, lão hủ hết sức quen thuộc Hàn Khai cha Hàn thành nghiệp, người này che chở từ như bảo, vọng từ thành long, nếu không cũng sẽ không đường ra Hàn Khai bức này kiều tử, vì vậy này đánh cược, người vô luận thắng thua, đều không vót được chỗ tốt gì; nếu là thua, người muốn bỏ ra tiền đồ hủy hết đại giới, nhưng nếu là thắng, Hàn thành nghiệp nhất định điên cuồng trả thù, cho nên không cá cược cho thỏa đáng."

Hạng Minh vừa mở miệng liền nói rõ lợi hại, sắc bén thẳng thiết yếu điểm, trực tiếp chặt đứt đối phương vào đường, Tô Nghi cùng mọi người lập tức gật đầu.

Hàn Khai cắn răng một cái.

"Ta, ta cùng với Tô Di Thiên đánh cược, cùng phụ thân vô can!"

"Sợ rằng không phải do người tới quyết định trong này liên quan." Hàn Tu Trúc lắc đầu.

"Ha ha , Hạng Minh trưởng lão nói có lý , ngay cả ta cũng không thể bảo đảm , thành nghiệp huynh khi nhìn đến con mình trở thành một cái phế nhân sau đó , sẽ không triển khai điên cuồng trả thù , Tô Di Thiên thân là Nhân tộc hy vọng , hân an nguy đã cùng khắp thiên hạ liên hệ , nghĩ như thế , tiểu khai trước Trình Việt phát vô pháp so với hân , nhưng ta nếu là ra một phần đáng giá đối lấy người trong thiên hạ trong lòng hy vọng tiền đặt cược , lại nên làm như thế nào ?" Hàn Thiên Lâu mở ra quạt giấy , hơi lắc lấy hân , lạnh nhạt cười nói.

Hàn Khai cùng Dương Quân Huấn cặp mắt sáng lên , thật giống như muốn văng ra tia lửa , nhưng Hàn Tu Trúc cùng hạng một kêu đoàn người nhưng là véo lên chân mày.

"Ừ ? Tiền bồi ngược lại chịu , chính là không biết là ở đâu tiền đặt cược ?" Tô Nghi cười nói.

Mọi người nhìn về phía Hàn Thiên Lâu , trong lòng đều có chút hiếu kỳ.

"Không có hân , chỉ là một Trương Dược long môn vé vào cửa mà thôi , ta nhường ra thủ tịch vị trí , dùng đại lượng Sở Hán quốc vận đem người đến long môn trước! Có tầng này hiệp trợ , nhảy long môn lúc , đệ nhất không dám hy vọng xa vời , nhưng trước 10 cần gì tiếc nuối ?" Hàn Thiên Lâu ngừng đầu cười nói , trong tròng mắt tràn đầy tự tin thần thái.

Hai nhà rất nhiều nhân viên cao tầng tất cả đều sắc mặt rung một cái , cái khác cái hiểu cái không người cũng sinh lòng hiếu kỳ.

Hạng Minh chính là thần sắc cổ quái.

"Long môn chín mươi chín năm mới mở một lần , sang năm vừa vặn hết kỳ hạn , ta hạng môn năm gần đây cũng bắt quá mới tranh bá tước mà thôi; Hàn Thiên Lâu , theo ta được biết , người Hàn môn bất quá tranh năm tòa , vì duy nhất thủ tịch , các người mỗi cái gia hệ đã tranh phá đầu , thật vất vả bị người tranh đến , thật dự định chấp tay nhường nhịn ? Nếu là thật để cho Tô Di Thiên thắng , người nhưng là phải xuống một khối ưa thích trong lòng , ai có thể bảo đảm người sẽ không sau chuyện này trả thù ? Ừ , còn là nói , lần đánh cược này người có nắm chắc tất thắng ?" Hạng Minh phát ra không thể nói rõ tiếng cười , thần sắc đầy ắp châm chọc.

Tô Nghi trong mắt lóe lên một luồng vẻ hiếu kỳ , mặc dù nói không rõ "Nhảy long môn" , "Thủ tịch" đến tột cùng có ý nghĩa gì cùng chỗ tốt , nhưng nghe Hạng Minh lời ấy , lại nhìn đến chung quanh Hàn hạng hai nhà đệ tử mặt đầy rung động thần sắc , trong lòng của hân đã rõ ràng , đây tuyệt đối là không gì sánh được vật trân quý!

"Hạng Minh trưởng lão thật là thích nói giỡn , ta Hàn Thiên Lâu nhìn qua giống như là không chịu thua người ? Mấy năm trước ta còn tướng đại hội thua người , đã từng cùng người khác đánh lớn hơn đánh cược , người gặp qua thua , có thể có tìm người đi tìm thù ? Nguyên thua cuộc , ta như thế , tiểu khai cũng giống như vậy , đây chính là ta tướng môn đệ tử tác phong!" Hàn Thiên Lâu vừa nhìn về phía Tô Nghi , đạo , "Tô Di Thiên , tiểu khai cùng người đánh cược Cửu Đình Sơn kết cục , người thua tự hủy Luyện Bình Trảng , người nếu là thắng , ta còn đem tặng người thủ tịch nhảy long môn cơ hội , cái này long môn , người có nhảy hay không ?"

Mọi người bĩu môi , gì đó "Long môn" a , rõ ràng chính là cạm bẫy! Mặc dù bọn họ đều không hy vọng Tô Nghi ứng chiến , nhưng có Hàn Thiên Lâu đánh cược này chú áp giải , bọn họ cũng không tiện khuyên , một khuyên , nhất định sẽ để cho người ta cho là là ghen tỵ , không muốn để cho Tô Nghi được đến phần này trọng chú.

Tô Nghi tạm thời không hỏi đáp , mà là nhìn về phía Hàn Khai , hỏi "Hàn Khai huynh , người có ý như thế ?"

"Đa tạ Tô Di Thiên nhiều lần lần khuyến cáo , cũng đa tạ thiên lâu thúc cho ta đặt tiền cược , lần này đã là từ chiến đến cùng , không có đường lui , mong rằng Tô Di Thiên tiếp lần đánh cược này , cho lần tiếp theo cơ hội!" Hàn Khai dứt khoát ôm quyền , cao giọng nói.

Tất cả mọi người nhìn về phía Tô Nghi , nhưng mà , Tô Nghi lại chậm rãi lắc đầu một cái.

"Người quyết tâm ta cảm nhận được , nhưng muốn cho ta tham gia lần này đánh cược , tiền đặt cược hơi nghi ngờ không đủ." Tô Nghi nâng lên không hề mỉm cười.

Rất nhiều người ngây ngẩn , đây chính là thủ tịch nhảy long môn vé vào cửa a , cho dù sẽ bị Hàn Khai phụ thân trả thù , cũng đáng giá mạo hiểm đi đánh cược , huống chi Tô Nghi nhất định sẽ nhận được Cửu Viện Sự cùng hạng môn tăng tăng bảo vệ , thân thể an toàn có thể bảo đảm không ngại , cơ bản có thể nói là kiếm lời , lại còn ngại tiền đặt cược không đủ.

Trước mọi người tầm mắt , Tô Nghi giờ tay lên , chỉ hướng Dương Quân Huấn khuôn mặt , hạo khí nghiêm nghị.

"Ta có thể cho Hàn Khai huynh một lần chiến thắng ta cơ hội , nhưng ta không thể mặc cho một mực ở phía sau quạt gió thổi lửa chủ mưu tiêu dao sung sướng , không quan tâm! Dương huynh , người bị người xúi giục , ở chỗ này hao hết miệng lưỡi , không phải là muốn hủy ta tiền đồ , làm cho ta từ địa thôi! Ta đây Tô Nghi liền muốn cho người , cho người phía sau người điều khiển rõ ràng , này mượn đao giết người phương pháp không thể thực hiện được , muốn giết ta , không bỏ ra càng nhiều đại giới lại làm không được!"

Tô Nghi ngôn ngữ âm vang hữu lực , phảng phất kim thiết cùng chấn động , Lôi Đình quay cuồng , để cho Dương Quân Huấn ba người sắc mặt hơi đổi một chút , bụng dạ rung rung.

Hàn Tu Trúc cùng hạng một kêu đoàn người kinh ngạc nhìn về phía Tô Nghi , mọi người tại đây ban đầu đều cho là Tô Nghi là tính tình hiền lành người , không nghĩ đến hân lại có như thế oai hùng hiển ngang một mặt.

"Tô Di Thiên thật là hiểu lầm, ta. . ."

Dương Quân Huấn nói được nửa câu, liền bị Tô Nghi cắt đứt: "Lời ông tiếng ve không nói nhiều, Dương huynh, người muốn kích ta cùng với Hàn gia đối lữ, chính mình không ra điểm tiền đặt cuộc sao được đây? Ta thắng, người cũng tự hủy Luyện Bình Tràng như thế nào? Nếu người đáp ứng, ta liền tham gia lần này đánh cuộc."

Dứt lời, Tô Nghi hiềm thấy mà nâng lên khiêu khích bình thường mỉm cười.

Dương Quân Huấn thần sắc kịch biến, ánh mắt lóe lên, ngay cả Hàn Khai cũng mặt đầy nghi ngờ nhìn về hắn; người sau đón ánh mắt mọi người, cúi đầu xuống, như là đang suy nghĩ cái gì gì đó.

Hồi lâu, Dương Quân Huấn mới nâng lên gương mặt, cắn răng nói: "Được! Liên tục trước lâu thế hệ đều như vậy khẳng khái, ta lại cùng Hàn Khai huynh là bạn cũ, vì giúp hắn một tay, ta liền tham gia lần này đánh cuộc! Chư vị, mời các người làm chứng."

Bạn đang đọc truyện *Binh Pháp Đại Thánh Convert* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 170: Không thể lừa gạt

Tô Nghi nghe vậy cười lạnh, trong lòng nghĩ ngợi, Dương Quân Huấn nghĩ đến sẽ không thừa nhận sau lưng của hắn có chút xúi giục, vì vậy cũng không có ý định phí tâm nghĩ đi bước hắn cung khai, liền cũng gạt gạt đầu.

"Rất tốt, lần đánh cuộc này, ta tiếp nhận." Tô Nghi mỉm cười nói.

Hàn Khai gương mặt nhất thời dâng lên một vết kích động thần thái, Tô Nghi cùng Hàn Tu Trúc hai người nhìn nhau mà thán, Hạng gia đoàn người trở mắt nhìn nhau, không biết nên vui hay nên buồn.

"Được! Quân tử nhất ngôn cửu đỉnh, tuyệt không đổi ý! Ta thay Hàn Khai huynh đa tạ Tô Di Thiên đáp ứng lần này đánh cuộc." Dương Quân Huấn mặt mày hớn hờ, chấp tay nói.

"Chớ vội cảm ơn, người chính là suy nghĩ một chút nên như thế ứng phó sau đó vấn đề khó khăn đi, Dương huynh."

Cửu Viện Sự cùng Hạng Thứ sử hai người ở tại đám người phía sau nhất, hiển nhiên đã dự thính hồi lâu, Tô Nghi khóe mắt liếc qua liếc thấy bọn họ, vì vậy liền hiện lên một vết quỷ dị mỉm cười, xoay người rời đi.

Mọi người cũng men theo Tô Nghi ánh mắt quay đầu nhìn lại, phát hiện hai vị đại nhân, vì vậy nhường đường.

Hạng Tông Lưu đi tới Dương Quân Huấn trước mặt, quan sát tỉ mỉ lấy tay chân luống cuống, đầu đầy mồ hôi người sau, hồi lâu, mới bỏ lại một câu nói.

"Ai, làm sao lại để cho chủ hòa phái chó trà trộn tiến vào? Thù đại nhân, người nhưng là không làm tròn bổn phận."

Cửu Anh Ngạn dừng dừng một tiếng, quét Dương Quân Huấn liếc mắt, đạo: "Người tạm thời lưu lại, chờ Cửu Đỉnh Sơn sau đó tài năng rời đi."

Dương Quân Huấn gật đầu liên tục.

"Thù đại nhân quyết định tự mình phối hợp, liền do ta là tới chuẩn bị chỗ ở chứ? Lão toàn, xin hắn đi phòng giam ở ở, các người khách khí với hắn điểm, hắn chính là kinh thành đại nhân vật đây tớ, cực kỳ chăm sóc, làm đến toàn thân tàn tật không thể được, nhiều nhất tháo hắn một cánh tay." Hạng Tông Lưu cũng không quay đầu lại, nói xong liền đi.

"Ừ." Toàn tư pháp lập tức gật đầu.

Dương Quân Huấn nghe mồ hôi lạnh chảy ròng, những thứ này châu quan như thế cùng một lưu manh giống nhau, nói dụng hình hầy cùng ăn cơm giống nhau!

"Không, ta không phải. . ." Dương Quân Huấn há mồm liền muốn giải thích, nhưng mà hai vị đại nhân đã đi xa.

"Đi thôi."

Toàn tư pháp khoanh tay vòng ngực , lấy cao lớn vóc người bao quát Dương Quân Huấn , thật giống như dãy núi sụp đổ , rất có cảm giác bị áp bách , Dương Quân Huấn liên tục cười xòa.

"Vị đại nhân này , có chuyện dễ thương lượng , ta thật không phải là chủ hòa phái chó săn , ta là trung lập , cha ta là hành châu Thứ sử Dương uy , mẹ ta là dương núi quận chủ , ta tới nơi này chỉ là. . ."

"Vào phòng giam lại nói , trời tháng tư khí hơi rét , trong ngục ẩm ướt quá nặng , ta thủ hạ những ngục tốt còn chờ ngươi này được tề thuốc bổ khô khô tỳ vị đây." Toàn tư pháp lạnh giọng nói , đầu vai đung đưa không gian sòng sọc , trong đó chậm rãi lộ ra một thanh đao nhọn tới.

Dương Quân Huấn cực kỳ sợ hãi , chỉ đành phải theo lời , ảo não xuống thành tường.

Hạng Nhất Minh đám người trong lòng kêu to thống khoái , nhìn Tô Nghi cùng Dương Quân Huấn phân biệt theo hai bên nấc thang đi xuống cổng thành , cũng cáo từ rời đi.

Đội đến Hàn Thiên Lâu dẫn người đi sau , Hàn Tu Trúc nhìn về phía Hàn Khai , thần sắc lạnh lùng.

"Tiểu khai , ngươi có thể biết , vô luận dừng cầm chiến phái vẫn là mưu chiến phái , trung tâm tư tưởng đều là một cái chiến chữ ?" Hàn Tu Trúc xoay người , đưa lưng về phía Hàn Khai , chất vấn.

Hàn Khai cúi đầu xuống , không dám ngôn ngữ.

Hàn Tu Trúc dừng lại phút chốc , lại tiếp tục nói : "« Tôn Tử binh pháp » có lời , chủ không thể giận mà hưng sư , sẽ không thể lấy hèn mà đến chiến , ngươi lần này hành động , hoàn toàn là đang tức giận lúc , nhất thời xung động làm ra quyết định , ngày sau tất nhiên sẽ hối hận! Lần này ngươi nếu là lại bại , chính là một thất tô mà , ta sẽ không bởi vì đồng tộc chi tình mà thương cảm , trợ giúp ngươi , ngược lại , ngươi cùng chủ hòa phái cấu kết mưu hại Tô Di Thiên một chuyện , đối đãi với ta tra rõ là thật , nhất định đưa ngươi đuổi ra khỏi cửa."

Hàn Khai sắc mặt cả kinh.

Tướng môn đệ tử bởi vì phạm môn quy mà bị xua đuổi ra ngoài , đại biểu người này làm mất đi tướng môn thân phận mang cho hẳn hết thảy vinh dự , ngạo cốt không còn , đối với Hàn Khai mà nói , đây là so với từ vong đều càng thêm khó mà chịu đựng thống khổ.

"Tu trúc ca , Dương huynh không phải chủ hòa phái , ngoài ra , ngươi chẳng lẽ thật muốn vì một ngoại nhân , đối với ta xuống như vậy xử phạt nặng ?" Hàn Khai cả người đều run rẩy không nghĩ , cũng không biết là bởi vì sợ hãi , hay hoặc là lừa giận nhảy xồng.

"Người ngoài ? Tô Di Thiên người này tâm treo thiên hạ , không câu nệ ở một thành một nhà sắc bén , ở đâu người ngoài nói đến ? Ta chịu ân sư mười năm chỉ điểm , đã sớm không câu nệ Vu gia môn cái này nho nhỏ nghĩa rồi , ta muốn đi thiên hạ nghĩa , đi lão Mạnh chỉ đạo , trong bốn biển , phạm là cùng ta cùng chung chí hướng người , đều vì huynh đệ!"

Dứt lời , Hàn Tu Trúc lắc đầu rời đi , chỉ để lại như là có chút đốn ngộ , bởi vì không muốn đối mặt mà tâm cảnh ngũ vị tạp trần , mặt đầy phức tạp Hàn Khai.

. . .

Tô Nghi xuống cổng thành , đang muốn mang theo Tô Thi Nhi hướng trong nhà đi tới , khỏe mắt liếc qua lại liếc thấy Liễu Tâm Chiếu đứng ở bên cạnh xe , mắt lom lom nhìn hẳn , vì vậy liền ho nhẹ một tiếng , xoay người nghênh hướng người sau.

Đang muốn lên xe , sau lưng Hạng Nhất Minh đi nhanh gần.

"Hôm nay chạng vạng tới Hạng gia muốn mở yến hội , ngươi nhất định phải tới tham gia." Hạng Nhất Minh nói.

"Ho khan một cái , Hạng huynh , hai ngày sau chính là Viện thí , ta. . ." Tô Nghi mặt lộ vẻ khó khăn.

"Không sao , ngươi chỉ cần lộ mặt là tốt rồi , tất cả mọi người sẽ thông cảm ngươi."

"Vậy cũng tốt , xin cho tại hạ về nhà chuẩn bị một phen."

Từ biệt Hạng Nhất Minh , Tô Nghi lên Liễu Tâm Chiếu xe , hướng trong nhà chạy tới.

Giờ phút này giữa trưa vừa qua khỏi , mặt trời rực rỡ trang điểm cửa sổ xe , Tô Nghi nhìn về phía Liễu Tâm Chiếu , phát hiện nàng thần sắc hơi có chút suy sụp tinh thần , trên gương mặt tươi cười vẻ buồn rầu so với buổi sáng chỉ tăng không giảm.

Bất quá có Tô Thi Nhi tại chỗ , Tô Nghi không có lựa chọn đi hỏi nhiều , mà là thiên nam địa bắc mà , cùng Tô Thi Nhi cùng nói một chút tháng này tại Nam Từ Châu một ít tin đồn thú vị.

Nghe được khôi hài nơi , Liễu Tâm Chiếu khi khi một tiếng bật cười , vẻ buồn rầu tiêu tán hơn nửa , lúc này mới nói đến đề tài khác.

"Tô Lang , lúc trước ngươi đáp ứng đánh cuộc , vốn là vạn phần nguy hiểm chuyện , tài sản tính mạng , tuyệt không phải trò đùa , trong đó lợi hại , ngươi

nhất định cũng đã hiểu rõ , tiểu nữ liền không nói thêm nữa; chỉ là tại cuối cùng , người đem Dương Quân Huân cũng dây dưa vào bên trong , nhưng là có chút không sáng suốt rồi." Liễu Tâm Chiêu nói.

"Ừ? Lời này hiểu thế nào?" Tô Nghi nhướn mày lên mũi nhọn.

"Này muốn từ hần gia thế bắt đầu nói về , Dương Quân Huân phụ thân là hành châu Thứ sử Dương uy , là số rất ít cầm trung lập thái độ địa phương đại thần , nắm gần đây lại bởi vì Chu Học Thư uy bức lợi dụ , đã mơ hồ có ngả về phía chủ hòa phái khuynh hướng; quan viên địa phương muốn đi vào triều đình , mấu chốt nhất một bước là có thể không cùng hai phái nhân vật thủ lĩnh cài đặt quan hệ , Dương uy gần như sắp bước ra bước đầu tiên , nhưng mà ngay tại hai tháng trước , Dương Quân Huân tại ngoại công nhưng khen người thi từ , gặp phải chủ hòa phái công kích , tiếp theo đưa tới Chu Học Thư nghỉ kỳ , Dương uy lên cao đường tắt cũng vì vậy mà cắt đứt." Liễu Tâm Chiêu giải thích.

"Nói như vậy , Dương Quân Huân ngược lại làm một chuyện tốt a." Tô Nghi nâng lên không thể diễn tả nụ cười.

"Đối với chủ chiến phái tôi nói , dĩ nhiên là tình nguyện nhìn đến loại tràng diện này , nhưng đối với Dương uy bản thân mà nói , liền không phải chuyện tốt gì , hần vì vậy mất đi tấn thăng cơ hội thật tốt; Dương Quân Huân hiểu được nội tình , sinh lòng hối hận , lấy không tự lòng quân đại giới viết một phong tội mình sách , đem vấn đề căn nguyên toàn bộ nhận làm hết đến trên người mình , không chỉ có toàn bộ phủ nhận hần lúc trước đối với người ngưỡng mộ , càng dự định lấy gây khó khăn người tới triển lãm Dương gia thành tâm , bảo đảm cha lên cao đường tắt."

"Nguyên lai là tồn tại tầng quan hệ này , hần ngược lại làm việc quyết đoán , là một Hiếu nhi." Tô Nghi gật đầu nói.

Nghe vậy , Liễu Tâm Chiêu chân mày cau lại.

"Người như thế không có chút nào để ý? Này phía sau lợi ích dây dưa phi thường sâu , Dương Quân Huân tuy nói cũng không phải là chủ hòa , nhưng hần vẫn quyết tâm phải thêm hại người , hơn nữa người có cùng Hàn môn thù oán trộn lẫn trong đó , tình cảnh tràn ngập nguy cơ."

"Ta cũng không phải là không thêm để ý ta tình cảnh , chỉ là rất nhiều chuyện yêu cầu thân nhiên đối mặt , cùng Hàn môn hiềm khích , ta cũng sẽ không trốn tránh. Ngoài ra người hiểu lầm , mặc dù ta thật tán thưởng Dương Quân Huân làm việc quyết đoán , nhưng với ta mà nói , địch nhân chính là địch nhân , vô luận hần có cái gì khó nói nỗi khổ , hay hoặc là có cái gì lý do chính đáng , ta đều không biết đối với hần lòng dạ mềm yếu." Tô Nghi nghiêm nghị nói.

Bởi vì cảm giác phương diện này đề tài nặng chèn miệng vào không lọt , vì vậy Tô Thi Nhi một mực dự thính lấy.

Liễu Tâm Chiêu thở dài , đạo: "Người có cái này giác ngộ , tiểu nữ an tâm . Ngoài ra , người nhất định phải biết rõ , lần đánh cuộc này là Dương Quân Huân tính toán kỹ rồi , người như thua , hần chờ ở nói là làm chủ cùng phái làm một chuyện tốt , hoặc nhiều hoặc ít có thể bổ sung Dương gia cùng chủ hòa phái ở giữa khoảng cách; mà người như thắng , hần sĩ đồ hủy hết , Dương gia nhất định cùng người kết làm huyết hải thâm cừu , cũng không còn cách nào cùng chủ chiến phái xây dựng tốt đẹp quan hệ , này đồng dạng cũng là chủ hòa phái bằng lòng gặp đến tình huống."

Tô Nghi gật đầu một cái , hần tự nhiên cũng lý giải nội tình trong đó , vì vậy cúi đầu xuống , ngón trỏ nhẹ nhàng gõ đầu gối , suy tính phút chốc , mới mở miệng nói chuyện.

"Chủ hòa phái đem được cái gì lợi ích , bằng vào ta bây giờ còn không khống chế được , ta duy nhất có thể khống chế , chỉ có chính mình đem được chỗ tốt gì; ta tại Nam Từ Châu ở hơn một tháng , khắc sâu hiểu được ở nơi này đầm rồng hang hổ bên trong , chỉ dựa vào khiêm tốn ôn hòa thái độ thì không cách nào dùng chân , Thứ sử cùng viện sự đại nhân ngoan lệ cũng không phải trời sinh như thế; với ta mà nói , lần đánh cuộc này tiền đặt cuộc ngược lại thứ yếu , chủ yếu nhất là , ta muốn mượn lần đánh cuộc này lập uy."

"Lập uy?" Liễu Tâm Chiêu đồng trong con người né qua một luồng quang hoa.

"Không sai , tôn thánh có nói: Thương binh phạt mưu , mà mưu lược cảnh giới tối cao , chính là tạo nên không người dám đối địch với ta cục diện , ta muốn tại khắp thiên hạ trong lòng người , lập được ta Tô Nghi không thể lừa gạt mãnh liệt ấn tượng! Không chỉ là vì bảo vệ mình , cũng vì đạt thành cang viển đại mục tiêu , này Hàn Khai cùng Dương Quân Huân hai người , chẳng qua là đúng lúc xui xẻo , đụng phải ta trên mũi thương mà thôi. Lần đánh cuộc này , là ta lập uy bước đầu tiên , từ nay về sau , ta không giành thắng lợi , không bằng chết!"

Tô Nghi vốn có một viên trí chi lòng quân , bởi vì viết xuống "Thương binh phạt" ba chữ chân lý mà tạo nên tạo thành , bây giờ hần nói ra lời nói này , lòng quân bên trong , vậy mà mơ hồ hiện lên cái thứ 4 "Mưu" chữ! Cái này thay đổi nhỏ hóa bị Tô Nghi chú ý tới , nhưng cái chữ này hãy còn ảm đạm vô quang , nếu là muốn hoàn toàn kích hoạt , như là yêu cầu đạt thành điều kiện gì.

Tô Nghi lời nói nói năng có khí phách , Liễu Tâm Chiêu tâm thần đầy ra gọn sóng.

"Một tháng không thấy , người thay đổi." Liễu Tâm Chiêu nghiêm nhiên cười nói.

"Đến cang lớn địa phương , nhãn giới tự nhiên cũng theo đó mở rộng , lúc trước ta muốn chỉ cần không cùng người kết thù , liền có thể bảo toàn mình cùng gia đình , nhưng mà đến Nam Từ Châu sau đó , ta mới phát hiện cái ý nghĩ này đã dùng không thích hợp nơi này , vì trong nội tâm của ta mục tiêu , chỉ có tiến thủ."

...

Bạn đang đọc truyện *Binh Pháp Đại Thánh Convert* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 171: Người trong trắng

Về đến nhà , bởi vì chính diện sau giờ Ngọ , thì giờ còn sớm , vì vậy Tô Nghi một mực ở Luyện Binh Tràng trung đọc sách.

Đến chạng vạng tối , Quý An báo cáo người nhà họ Hạng đang ở ngoài cửa chờ , Tô Nghi liền sửa sang lại áo mũ , cùng Tô Thi Nhi thông báo một tiếng , ra cửa.

Tới nghênh đón là Hạng Trác.

"Hạng Trác huynh , làm phiền!" Tô Nghi một bên lên xe , vừa hướng Hạng Trác chấp tay nói cảm ơn.

"Một cái nhấc tay , Hạng gia không biết lại có bao nhiêu người tranh nhau muốn tới đón người , nếu không phải ta động tác nhanh. . . Ho khan , tóm lại , tất cả mọi người đang chờ người , Hạng gia không biết bao nhiêu năm không có là cò tướng đại hội kết quả mà ăn mừng , trảng này tiệc ăn mừng người nhưng là nhân vật chính." Hạng Trác cười nói , ở phía trước tòa là Tô Nghi lái xe.

Giương lên roi , thốt ngựa phun ra một luồng hơi nóng , kéo xe cộ tiến lên.

Tô Nghi không có buông xuống màn cửa , cùng Hạng Trác câu được câu không tán gẫu.

"Tô Di Thiên , người ta đều là đồng giới thi huyện thí sinh , tuy nói tháng trước vừa mới nhận biết , nhưng ta cuối cùng cảm thấy , có lẽ chúng ta tại Trích Tinh Các bên trong gặp mặt qua ?"

"Ừ , có chút ấn tượng , từ lúc Trích Tinh Các từ biệt đã qua hơn hai tháng , nhưng ta luôn cảm thấy phảng phất hôm qua bình thường ." Tô Nghi cười nói.

"Người cũng có Trích Tinh Các ấn tượng ? Ta cuối cùng là mơ hồ cảm thấy Trích Tinh Các bên trong xảy ra đại sự gì , nhưng lúc nào cũng không nhớ nổi , thật coi làm người ta ảo não." Hạng Trác lắc đầu.

Tô Nghi cười bỏ qua , Hạng Trác theo như lời "Đại sự" , chỉ sợ sẽ là hấn hái được ba viên Tướng Tinh một chuyện rồi , may mắn Trích Tinh Các sẽ xóa sạch tiêu tan người khác trí nhớ , nếu không chuyện này nhất định muốn tại thế giới phạm vi đưa tới sóng to gió lớn.

Xe ngựa một đường tiến lên , Tô Nghi nhìn đến bên đường dân cư giăng đèn kết hoa , toàn bộ Đông Thành khu một mảnh vui mừng dương dương chi cảnh.

Hạng Trác một bên lẩm bẩm "Đây cảnh tượng năm năm chưa từng thấy qua" , một bên tăng nhanh xe ngựa tốc độ , phảng phất hận không được sớm chút về nhà khoe khoang.

Một lát sau , xe ngựa đậu ở Hạng gia cổng lớn trước , Tô Nghi thấy trước cửa đèn đỏ chiếu liễu , kêu Tiêu tẩu nhạc; ra vào tân khách nói liền không dứt , nhân khí cao hứng tới , vô cùng náo nhiệt.

Tô Nghi nhảy xuống xe ngựa , cùng Hạng Trác cùng vào chính viện , lớn như vậy đất trống dọn lên mấy trăm bàn , đem trong đại viện Hạng Vũ tượng đồng vây nước chảy không lọt , có mấy ngàn người lui tới , phần lớn đã ngồi đông đủ , một số ít người giờ cái mâm cùng ly rượu , khắp nơi đi đi lại lại , phát ra âm âm tiếng la.

Nhìn đến bức này tình cảnh , Tô Nghi trong lòng than thở , nếu không phải là Hấn hạm bức này tướng môn đại gia , hay hoặc là hoàng thân quốc thích , người bình thường thật đúng là làm không dậy nổi lớn như vậy kích thước yến hội.

Tuy nói chỗ này gần nửa đều là hạ môn đệ tử , nhưng một nửa kia đều là được mời tới chúc mừng tân khách , có thể ở một buổi chiều liền mời được nhiều người như vậy , đủ để chứng minh Hạng gia lực hiệu triệu rồi.

Bởi vì Tô Nghi tại buổi trưa đại triển thần uy , đến chạng vạng tối , kỳ hội đề tài nhiệt độ như cũ chưa giảm , rất nhiều người đều mặt mày hớn hở bàn luận Tô Nghi ba bài thơ cùng màu đen hám địa kỳ quan , là tại chỗ bầu không khí tăng thêm một vệt vui mừng.

Tô Nghi đi vào sân , hấp dẫn phụ cận mấy bàn người ánh mắt.

Bởi vì Khí Thế Kỳ Quan sinh ra người khổng lồ là Tô Nghi khuôn mặt , vì vậy rất nhiều người đều nhận ra hấn , lập tức liền có người đứng lên , hướng Tô Nghi chấp tay tri kính.

"Là Tô Di Thiên! Tô Di Thiên tới rồi!" Có cái thiếu niên lớn tiếng kêu lên.

Phụ cận trò chuyện tiếng hơi ngừng, ồn ào một tiếng, rất nhiều người quay đầu nhìn sang, nhìn thấy Tô Nghi, người tuổi trẻ mặt đỏ tới mang tai, kích động tới cực điểm, mà người thể hệ trước môn rồi rít đứng dậy chào hỏi, thập phần được lễ.

Cùng nhau đi tới, Tô Nghi nhận không dưới 500 lần thăm hỏi sức khỏe, trong lòng bất đắc dĩ, chỉ đành phải một bàn một bàn mà chấp tay đáp lễ.

Có thật nhiều không câu nệ tiểu tiết người trực tiếp đi tới, đưa lên danh thiếp, Tô Nghi cũng lễ phép nhận lấy, bỏ vào Gia Cát trong túi.

Những người này trước khi rời đi vẫn không quên để lại một câu nói.

"Tô Di Thiên, ngươi thật là tốt lắm, cho ta đồng thành dân chúng làm về vang!"

"Về sau ngươi tới Mạnh thị thợ may cửa hàng, lão hủ nhất định phải vì ngươi tự tay cắt xén một bộ kim long ở lưng hoa phục!"

"Ngươi khó được tới Nam Từ Châu một chuyến, ngày sau nhất định phải nể mặt tới ức sông lầu ăn uống, hoá đơn toàn miễn!"

"Qua mấy ngày chính là Viện thí, đến lúc đó ta nhất định phải tổ chức trong điểm tiểu nhị, tại Xu Mật Viện cửa là Tô Di Thiên ngươi tặng thanh thế."

"Tô mười trù, ngươi muốn là có thời gian sẽ tới Tần Hoài lầu đi dạo một vòng, nhà ta bảng hiệu ca kỹ, cũng định đem tấm thân xử nữ hiến tặng cho ngươi!"

Nghe được câu này, Tô Nghi lật một cái liếc mắt, không biết trả lời thế nào mới phải, người chung quanh cười to không ngớt, có mấy người lập tức reu re chọc lên.

"Tần chương quý, nghe nói nhà ngươi người trong trắng mười tuổi học nghệ, bây giờ mười năm trôi qua, đã là Nam Từ Châu nổi tiếng xa gần ca kỹ, thù thân như ngọc hơn mười năm, sắc đẹp không chút nào kém cỏi hơn nổi tiếng từ, truyền đi một dãy Liễu tiểu thư, ngươi thật cam lòng?"

Tô Nghi trong đầu nghĩ, Liễu tiểu thư chẳng lẽ chỉ là Liễu Tâm Chiếu?

"Ai, không phải ta có bỏ được hay không, là song song chính nàng muốn. . ." Tần chương quý vừa nói, nhìn trộm nhìn về phía Tô Nghi, muốn nhìn một chút hắn có phản ứng gì, nhưng mà hắn thất vọng, Tô Nghi sắc mặt sùng sững bất động, không có tràn ra mấy may kích động cũng trông đợi thần thái tới.

"Ta lúc đầu tốn trên vạn lượng bạc muốn chuộc Tần Song song, không nghĩ đến bị một cái từ chối, chuyện cũ không dám nhớ lại a." Một người trung niên phú thương lắc đầu thở dài.

"Thôi đi, ngươi? Kinh thành tới rất nhiều đại nhân vật thiên kim mua cười, ngươi ngược lại tốt, vạn lượng bạc liền muốn chuộc nàng thân, cũng không phải là bị đuổi mà mắc cở sao!"

"Ta ngược lại cảm thấy không phải tiền vấn đề. . ." Có người nhìn về phía trung niên kia phú thương khuôn mặt, muốn nói lại thôi.

Mọi người cười càng mừng hơn, Tô Nghi cũng không khỏi mỉm cười, tại lễ phép từng cái đáp lại qua mọi người sau, cùng Hạng Trác cùng hướng chính đường đi tới.

Chính đường bên trong bày năm bàn, cái trụ xếp hàng, ngồi ở trong đó phần lớn đều là Hạng gia trưởng lão, chức vụ trọng yếu nhân viên cùng thiên tài trẻ tuổi.

Tô Nghi ở bên trái xó xinh nhìn đến Hạng Thừa, hai người bốn mắt đối lập, lại nhanh chóng dịch ra.

Hạng Hoa Dung ngồi ở chủ vị, đối mặt với chính đường cửa, mỉm cười hướng Tô Nghi gật đầu; chung quanh hắn ngồi lấy tất cả đều là bảy tám chục tuổi trở lên lão giả, hiển nhiên tất cả đều là hạng môn trưởng lão.

Hạng Hoa Dung bên người lưu lại một chỗ trống, rất rõ ràng là vì Tô Nghi chuẩn bị, Hạng Trác đang định kêu Tô Nghi ngồi xuống, Tô Nghi liền trong đầu nghĩ: Bàn này liền hắn một người trẻ tuổi, ngồi xuống nhiều lắm lúng túng?

Vì vậy Tô Nghi tầm mắt nhanh chóng đảo qua, vội vàng ngồi vào phía bên phải một bàn chỗ trống, nơi này, Hạng Nhất Minh đoàn người đều tại đây nơi, phần lớn đều là người trẻ.

Mọi người tại đây sững sờ, rất nhiều lão nhân nhanh chóng lĩnh ngộ Tô Nghi cử động này phía sau hàm nghĩa, dở khóc dở cười lắc đầu; Hạng Hoa Dung cũng nhìn không được, không có mở miệng nói cái gì; ngược lại Hạng Trác mặt đầy buồn khổ, tay chân luống cuống mà đứng tại chỗ; Tô Nghi ngồi nhưng là hắn vị trí, hắn cũng không muốn cùng một nhóm lão đầu ngồi chung a!

Có vị trung niên thấy vậy cười mắng một tiếng, dời đến trên chủ bàn, cho Hạng Trác dành ra vị trí.

Đang lúc ấy thì, Hạng Nhất Minh chợt đứng lên, giơ lên trong tay một ly rượu, cao giọng nói: "Tô Di Thiên, tại hạ cần đại biểu hạng môn trên dưới con em trẻ tuổi, kính ngươi một ly! Nếu không phải có ngươi dự thi, sợ rằng Hạng gia năm nay sẽ đối mặt với sáu liên thảm bại, tại Hạng môn chèn ép bên dưới, chỉ sợ bọn ta không người có thể nhắc nổi đầu đến, như thế nào lại có hôm nay mạnh mẽ tình hình? Bởi vì ngươi, bởi vì ngươi ba bài thơ, có thể

dùng chúng ta thời gian qua đi năm năm sau đó , cuối cùng hành diện! Sở hữu Hạng gia đệ tử đều phải cảm ơn trong lòng , đại ân không lời nào cảm ơn hết được , ngày sau người nếu là có khó xử , Hạng gia nhất định hết sức giúp đỡ!"

Dứt lời , Hạng Nhất Minh uống một hơi cạn sạch rượu trong ly , sắc mặt thành khẩn hướng Tô Nghi chấp tay.

Người chung quanh rồi rít gật đầu , Hạng Hoa Dung cùng một đám trưởng lão cũng gật đầu mà cười.

Tô Nghi rõ ràng ở đây chờ đại ân bên dưới , nói chút ít "Một cái nhắc tay" lời khách sáo ngược lại sẽ bác tình cảm , lộ ra xa lánh , vì vậy cũng đứng dậy tự uống một ly.

"Vậy tại hạ liền muốn Hạng gia chiếu cố nhiều hơn!" Tô Nghi uống xong , đối với nội đường mọi người chấp tay làm lễ.

"Được !"

"Lẽ ra nên như vậy!"

Nội đường mọi người rồi rít vỗ tay , khen Tô Nghi hào sảng , trong lúc nhất thời tiếng khen hay như sấm , vui mừng sóng trào động , mọi người trong lòng đối với Tô Nghi lại thân cận một phần.

Một vòng lễ tiết đi qua , mọi người bắt đầu thỏa thích chuyện trò , cùng Tô Nghi ngồi cùng bàn người rồi rít mở miệng hỏi dò Tô Nghi kia ba bài thơ linh cảm đến từ đâu , Tô Nghi chỉ có thể nói là trước khi so tài kia một phen tuyên ngôn khiến hấn ý tưởng đột phát , tài năng viết xuống này ba bài thơ , hơn nữa Tô Nghi cũng không phải làm giả , nếu không phải là hấn đối với này ba bài thơ lý giải thấu triệt , lộ ra chân tình , nếu không cho dù viết xuống thơ làm , cũng khó mà sinh ra mạnh mẽ như vậy hiệu quả.

Tiệc rượu tiến hành được nửa đường , Hạng Minh trưởng lão đứng dậy đi tới chính đường cửa , lấy trống trận trỗi lên tới tuyên bố ban hành kỳ hội người dự thi khen thưởng.

Hạng gia chính là tướng môn thế gia , dùng tiền tài làm khen thưởng hiển nhiên quá mức tục sáo , vì vậy liền vì mỗi vị người dự thi chuẩn bị một quả có khắc "Tây sở" hai chữ ngọc điều lệnh bài , chỉ cần cầm này ngọc bài , vô luận thân ở chỗ nào , cũng có thể được đến Hạng gia ra sức trợ giúp.

Rất nhiều ngoại họ người ta cũng là vì khối ngọc này bài , vì Hạng gia đồng minh thân phận mới đến tham gia kỳ hội , này có thể so với bình thường tài vật phải có giá trị nhiều.

Ngay trước mọi người vị người dự thi nhận lấy ngọc bài lúc , dung nhập vào chính mình một tia tinh thần lực lúc , tại chỗ tân khách không khỏi sinh lòng hâm mộ , thần sắc nóng bỏng không ngớt.

Tô Nghi trong tay vuốt vuốt ngọc bài , tiếp tục xem hướng cửa.

Loại trừ ngọc bài ở ngoài , Hạng gia còn chuẩn bị rất nhiều vũ khí sắc bén cùng kỳ trân coi như cơ sở khen thưởng , có cấp ba mô hình nhỏ quân kỳ , chuyên vì người đi đường trở xuống sĩ tử khôi phục tinh thần; cũng có rót vào chế tạo người khi còn sống oán niệm nứt giáp đao , sử dụng cùng binh độc vũ đối phó Hải Quy nhất tộc lúc đem quá mức gia tăng hai thành uy lực; thậm chí còn có sáp nhập vào cấp một vườn không nhà trồng kì mưu hộ thủ áo giáp , mặc lúc , mỗi ngày đều có thể thi triển kì mưu , ngăn cản một lần giống nhau cấp bậc địch nhân một lần toàn lực đá kích , cái khác trân bảo nhiều không kể xiết , cơ hồ đều là có thể thấy không thể được kỳ vật.

Tất cả mọi người đều có thể lựa chọn giống nhau khen thưởng , bởi vì Tô Nghi công lao lớn nhất , Hạng Minh trưởng lão khiến hấn tùy chọn khác biệt , Tô Nghi không chút do dự cầm cất giấu tay áo giáp , bởi vì chính mình trên người cấp một Gia Cát túi có chút không quá đủ dùng rồi , lại muốn một cái Gia Cát túi , hai thứ này , nói ít đều giá trị vạn lượng trở lên, cái khác mấy chục kiểu đồ giá trị cũng chênh lệch không bao nhiêu , có thể thấy Hạng gia khẳng khái.

Đến cuối cùng , Hạng Hoa Dung môn chủ tự mình đứng lên , cao giọng tuyên bố , sẽ vì đang tiến hành kỳ hội biểu hiện ưu dị nhất một người ban hành giải đặc biệt lệ.

Tất cả mọi người tầm mắt lập tức tụ tập đến Tô Nghi trên người , phải nói đang tiến hành kỳ hội nhân vật số 1 , trừ hấn ra , còn có thể là ai ?

Rất nhiều người trong lòng hiếu kỳ , rướn cổ lên trông mong ngóng trông , cũng muốn nhìn một chút thần bí này khen thưởng đến tột cùng là gì đó.

Bạn đang đọc truyện *Binh Pháp Đại Thánh Convert* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 172: Bá vương khí lượng!

Bên trong sân bầu không khí bị xáo đến điểm cao nhất, Hạng Hoa Dung vẫy vẫy tay, chính đường thiên phòng cửa phòng kết lấy mở ra, từ đó đi ra năm vị trắng hán tới.

Mọi người định thần nhìn lại, năm người này vậy mà hợp lực mang một cán trường thương, bước chân duy gian, cổ hết sức.

Tô Nghi nhìn kỹ một chút cây thương này, dài năm thước có thừa, thân thương trào nồng nặc ám trầm hắc quang, nhưng hình cái khoan đầu thương lại lóng lánh ngấm ánh sáng màu vàng óng, thương cổ bên cạnh có một đạo trắng lưỡi liềm lưỡi dao sắc bén, nhưng là một cán uy phong lẫm lẫm trường kích!

"Tốt kích!" Tô Nghi trong lòng âm thầm khen.

Bên trong viện xa gần một ít tân khách thấy này kích, hô một tiếng đứng lên, thần sắc kích động đến không kèm chế được.

"Bá vương thương!" Trong đó cao bằng một người tiếng quát lên.

Tô Nghi chấn động trong lòng, theo bản năng nhìn về phía trong sân Hạng Vũ pho tượng, phát hiện cái này trường kích quả thật cùng Hạng Vũ vũ khí trong tay giống nhau như đúc, bởi vì Hạng Vũ chính là "Tây Sở Bá Vương", cái này trường kích cũng bị hậu thế người ngưỡng mộ xưng là "Bá vương thương".

"Đây thật là bá vương thương?" Rất nhiều người tò mò so sánh trước mắt cùng Hạng Vũ pho tượng trong tay hai cây vũ khí.

"Cây thương này tựa như lại không có thần, hẳn là chỉ là hàng nhái, chân chính bá vương thương đã sớm hóa linh chui đi, tiến vào tiểu thế giới kiểm tri bên trong, chờ đợi hán nhiệm kỳ kế chủ nhân."

"Nghe tại Tây Sở Bá Vương sau đó, chỉ có Tôn gia Tôn Sách từng chiếm được chân chính bá vương thương, nhưng lập tức liền chỉ là hàng nhái, cái này trường kích cũng có thể coi như là thể gian dùng một phần nhỏ cực phẩm một trong."

"Nói rất chính xác, các người nhìn cây thương này, yêu cầu năm người tài năng nhắc động, nói rõ rất nặng không gì sánh được, nếu là có người có thể nắm giữ hán, mũi thương đâm một cái, xuyên thấu qua giáp mà qua, có thể coi đồng giai cấp phần lớn phòng ngự là không có gì, cán thương đảo qua, cường tráng đến đâu người cũng phải học máu năm tháng!"

Mọi người nghe vậy, khen ngợi không ngớt.

Tô Nghi cũng hứng thú nổi bật, trong lòng hết sức tò mò.

Hạng Minh trường lão đầy mặt tự hào, cây thương này có thể nói là Hạng gia đồ gia truyền một trong, ý nghĩa tượng trưng lạ thường.

"Ha ha, các vị thật đúng là thật tinh mắt, cái này bá vương thương tuy nói là bất chước, nhưng sử dụng công nghệ cùng tài liệu cùng chân chính bá vương thương giống nhau như đúc, duy nhất thiếu sót chỉ có linh hồn, nhưng ta tin tưởng, nếu là có tổ tiên như vậy nhân vật anh hùng sử dụng hán, không ra mười năm, hẳn ắt sẽ giống vậy hóa linh, trở thành đệ nhị cái chân chính bá vương thương! Thương này, lấy ba trăm thạch tinh thuần thần thiết, dùng đặc thù công nghệ không ngừng cô đọng ngưng luyện, trải qua trăm năm nện, mới có thể chế tạo được một cán!" Hạng Minh nói.

"Không chỉ có như thế, thương này thêm Sở Hán quốc vận dung nhập vào, một người khí lượng càng lớn, trong tay thương này liền càng nhẹ, lúc sử dụng càng là như cá gặp nước." Hạng Hoa Dung cũng bổ sung nói.

"Khí lượng ảnh hưởng vũ khí sức nặng? Đây vậy là cái gì nguyên lý?" Tô Nghi nhướn mày lên mũi nhọn, trong lòng thầm nhủ.

Tô Nghi tại trong sách đọc qua "Khí lượng" đủ loại giải thích, tiên tiên phổ biến cho là đây là một loại thập phần hư ảo khái niệm, tồn tại ở trong cơ thể con người, nhưng không cách nào dùng bất kỳ vật gì đo lường, cũng không cách nào bị chủ nhân tâm thần phát hiện, mờ ảo vô hình.

Bình Phong Đại Lục rất nhiều học giả đều đối với khí lượng có nghiên cứu quá sâu, trải qua hơn trăm năm nghiên cứu, cuối cùng mới sơ lược khái quát vì tài trí, độ lượng, chí hướng, dục vọng này bốn loại khái niệm, hợp lại làm một, là "Khí lượng"; nói cách khác, một người càng tài học uyên bác, lòng dạ rộng lớn, chí hướng cao xa, dục vọng bùng nổ, hán khí lượng cũng khẳng định càng lớn.

"Bây, tám trăm năm trước, ta hạng môn tổ tiên qua đời, theo hán chinh chiến một đời bá vương thương cũng vì vậy trốn vào kiểm tri bên trong, vô pháp phục, ta hạng môn đệ tử vì tưởng nhớ tổ tiên, hoa trăm năm thời gian tại kiểm tri cầu bá vương thương chế tạo phương pháp, trăm năm thời gian góp đủ nguyên liệu, trăm năm thời gian tích góp Sở Hán quốc vận, cuối cùng lại hoa trăm năm thời gian chế tạo mà thành; từ đầu đến cuối trải qua bốn trăm năm, mới vừa có đệ nhị cái bá vương thương ra đời, làm là lịch đại môn chủ dụng tâm cất giấu vật quý giá; không nói nhiều nói, cần dùng cái này thương tặng cho Tô Di Thiên, biểu đạt ta hạng môn toàn thể lòng cảm kích."

Hạng Hoa Dung vừa nói vừa nói, nâng lên một vệt không thể nói rõ giảo hoạt mỉm cười, vẫy tay tỏ ý nhắc thương năm người đem bá vương thương thả vào Tô Nghi dưới chân.

Năm người vâng mệnh, đem trường kích dè dặt gác lại.

Vào lúc này , mọi người lại nghe oành một tiếng vang thật lớn , cái này bá vương thương vậy mà đem kiên cố phiến đá mặt đất đập ra mạng nhện bản vết nứt đến , nâng lên một đám bụi trần.

Mọi người ngược lại hít một hơi khí lạnh , Tô Nghi nheo mắt.

"Hóa ra môn chủ đại nhân không phải tới tặng đồ , mà là tới khảo nghiệm tiểu sinh , lẽ vật này đúng là tiểu sinh gặp qua nặng nhất lẽ vật , sợ là cảm không đi a." Tô Nghi không hiểu cười nói.

"Không sao , ngươi cảm không đi , ta liền hôn tự đưa đến nhà ngươi đi , ngươi chẳng lẽ không muốn thử một chút cây thương này rồi cuộc có bao nhiêu nặng ?" Hạng Hoa Dung vuốt râu mà cười.

Tô Nghi nhìn lướt qua ngoài nhà làm thành một vòng tân khách , thần sắc khá là bất đắc dĩ.

"Chờ đến tiểu sinh về nhà thử lại như thế nào ?" Tô Nghi hỏi.

"Không được , chuyện hôm nay hôm nay xong! Ngươi muốn là không thử một lần , cũng đừng nghĩ đi ra cái đại môn này!" Hạng Hoa Dung thái độ khác thường , vô lại mười phần.

Mọi người phát ra có lòng tốt cười ầm lên , Hạng môn chủ đây là muốn tại chỗ khảo nghiệm Tô Nghi a!

Lúc này , Hạng Tông Lưu đi tới , thấp giọng rỉ tai nói: "Ngươi cùng Hàn Khai , Dương Quân Huân đám người lập được đánh cuộc , muốn đánh cược Cửu Đình Sơn kết quả , ngươi phải hiểu được , đôi phương dám nhắc tới ra đánh cuộc này chủ thích , nhất định tồn tại hết sức nắm chặt có thể thắng được ngươi; Cửu Đình Sơn bên trong muốn leo núi giờ đỉnh , cũng là khảo nghiệm khí lượng địa phương , các ngươi tiền đặt cược đây đưa quá lớn , ngươi chẳng bằng thử một lần cây thương này , vừa vặn trắc một trắc chính mình khí lượng , cũng tốt để cho thúc phụ sớm dự đoán tiếp viện cường độ , thuận tiện cũng để cho đại gia trong lòng có cái đáy."

"Ta tự sợ ta thử , đại gia trong lòng càng không đáy." Tô Nghi cười khổ.

"Ngươi không có tự tin ?" Hạng Tông Lưu cười nói.

Tô Nghi nâng lên một nụ cười.

"Được , ta đây thử một lần!" Tô Nghi cao giọng nói , vén tay áo lên , đứng lên tới.

Mọi người nín thở ngưng thần , Tô Nghi hít sâu một hơi , sau đó ngồi xổm xuống.

Rất nhiều người thấy Tô Nghi dáng vẻ , hai tròng mắt sáng lên , đây chẳng phải là hần tự nghĩ ra cử bồng phương pháp sao?

Sau đó , Tô Nghi nắm chặt cán thương , hét lớn một tiếng , bộc phát ra cả người lực lượng , liền muốn đem bá vương thương nâng lên.

Mọi người tâm huyền đến cổ họng lên.

Nhưng cảnh tượng kỳ dị xảy ra , Tô Nghi nhắc lên cán thương lúc , lại thật giống như dùng sức quá mạnh , thoáng cái lui về phía sau ngã ngồi xuống đất.

Tô Nghi trong ngực ôm bá vương thương , thần sắc ngạc nhiên.

Tất cả mọi người tại chỗ cũng đều ngẩn ra , không phải nói cây thương này rất nặng sao? Vì sao như vậy nhẹ nhàng mà liền bị Tô Nghi cầm trong tay ?

Tô Nghi một tay xách súng , dọn ra một cái tay gãi gãi tóc mai , từ từ đứng lên , coi như người trong cuộc , hần so với người khác càng là đầy bụng hồ nghi , thật giống như mơ hồ.

Hạng Hoa Dung cùng một đám trưởng lão nhìn thấy cảnh này , hai tròng mắt sáng lên , rất nhiều tiểu bối hét lên kinh ngạc , các vị tân khách há to miệng , lâm vào đầm sâu bình thường trong trầm mặc.

Từ lúc Cửu Đình Sơn đóng kín sau đó , cái này bá vương thương là được người nhà họ Hạng số lượng không nhiều có thể trắc nghiệm khí lượng đồ vật , cơ hồ mỗi một Nhâm môn chủ tuyển chọn , đều phải qua bá vương thương khảo nghiệm: Chỉ có lực lượng là vô dụng , chỉ có nắm giữ đại khí lượng người , mới có giờ lên bá vương thương khả năng! Chỉ có giờ lên hần , tài năng chứng minh chính mình khí lượng , mới có thể thu được nhậm chức môn chủ cơ bản nhất tư cách.

Vì tranh đoạt chức môn chủ , rất nhiều người nhà họ Hạng đều thử qua súng này sức nặng , nhưng phần lớn người đều đều không ngoại lệ , toàn bộ thất bại , chỉ có hai mươi mấy năm trước Hạng Hoa Dung có thể vừa giờ lên , vì vậy được nhậm chức môn chủ.

Cây thương này là Hạng gia tinh thần tượng trưng , nếu không phải là bởi vì Cửu Đình Sơn một lần nữa mở ra , nếu không Tô Nghi coi như là đối với Hạng gia có lớn hơn ân tình , cũng khó mà thu được như thế quà tặng.

Bây giờ Tô Nghi một tay liền nhắc lên bá vương thương , điều này nói rõ cái gì ?

Điều này nói rõ , hần khí lượng , vượt xa tất cả mọi người tại chỗ!

Tô Nghi tài hoa , độ lượng , chí hướng cùng dục vọng đều có một không hai bên trong sân mấy ngàn người , thậm chí còn có khả năng đã vượt qua trên đời này tuyệt đại đa số người!

"Này , này , đây chẳng lẽ là tổ tiên chuyển , chuyển thế ? !" Hạng Minh trường lão kích động nói năng lộn xộn.

Hạng môn bên trong , khí lượng lớn đến đủ để một mình nâng lên bá vương thương người có rất nhiều , không có chừng trăm cũng có tám mươi , nhưng có thể một tay nắm chặt bá vương thương , còn có thể lộ ra thành thạo , cũng chỉ có hạng môn tổ tiên , Hạng Vũ một người mà thôi.

Bây giờ , Tô Nghi lại chế loại này huy hoàng!

Hạng Hoa Dung nụ cười càng sâu , chung quanh người nhà họ Hạng tinh thần hơi có chút hoảng hốt , môn chủ vì Hạng gia cúc cung tận tụy , lao tâm lao lực , có bao nhiêu năm chưa thấy qua hân như vậy coi mở triển lộ nở nụ cười rồi hả?

Vì vậy bọn họ nhìn về Tô Nghi lúc , hai mắt không khỏi tràn đầy hâm mộ.

Tô Nghi mặt đầy tò mò đem bá vương thương đổi lại tay ước lượng tới lượng đi , thật giống như tại vuốt vuốt một cây côn gỗ , rất nhiều người thấy vậy , khoe miệng run rẩy sức không ngừng , nhất là lúc trước nhắc thương năm người , càng là coi như người trời , nhìn về phía Tô Nghi ánh mắt thật giống như đang nhìn một con quái vật.

Bọn họ lúc trước nhắc thương , năm người hợp lực vẫn hao hết dốc hết sức lực bình sinh , hiện tại nhìn thấy cảnh này , nghĩ thầm thật là người so với người làm người ta tức chết , trong lòng xấu hổ thiếu chút nữa để cho bọn họ sinh lòng đùng đùng ý tưởng.

"Như thế nào , ở trong tay ngươi , cây thương này nặng bao nhiêu ?" Hạng Hoa Dung cười hỏi.

"Ước chừng ba đấu trái phải , vừa vặn tiện tay." Tô Nghi trả lời ngay.

"Được , được! Thật không hổ là tổ tiên thương thức người , ta quả nhiên không có nhìn lầm ngươi!"

"Môn chủ đại nhân ở giờ thương này lúc , ước chừng cảm giác nặng bao nhiêu ?" Tô Nghi hiếu kỳ hỏi.

"Hai thạch trái phải."

Hai thạch chính là hơn 240 cân , nghe trả lời , Tô Nghi khoe mắt giật một cái , không khỏi trong đầu tưởng tượng Hạng Hoa Dung , trong tay hai thạch nặng trường thương ngang dọc sa trường tình cảnh , quả thực hãy cùng cử tạ vận động viên ôm to lớn tạ tại giết địch bình thường thập phần tức cười.

Tô Nghi sắc mặt cổ quái , dốc sức nín cười.

"Đã như thế , Cửu Đình Sơn đánh cuộc đối sách rất nhanh thì có thể chế định hoàn thiện , ta đột nhiên có chút thương cảm Hàn Khai cùng Dương Quân Huân hai người rồi." Hạng Tông Lưu ở một bên gật đầu liên tục , thấp giọng nói.

Mọi người chính là cảm thấy thần gian , chính đường xó xỉnh đột nhiên phát ra một tiếng kêu lên.

"Để cho ta cũng thử một chút!"

Tô Nghi theo tiếng kêu nhìn lại , chính là cùng hân tồn tại « Cai Hạ Ca » tranh chấp Hạng Thừa.

Hiểu nội tình người đứng xem xôn xao không ngừng , mặt có vẻ dăm chiêu , tất cả đều bày ra xem kịch vui tư thái; rất nhiều hạng môn đệ từ quay đầu sang chỗ khác , như là không dám lại nhìn tiếp được một màn.

"Ngươi thật muốn thử ?" Tô Nghi xác nhận bình thường vừa hỏi.

"Nói thử liền thử , sửa cái gì , đem ra!" Hạng Thừa vẫy vẫy tay.

"Được rồi."

Tô Nghi một nhún vai , cũng không khách khí , trực tiếp cầm trong tay bá vương thương hướng về phía Hạng Thừa ném đi.

Bạn đang đọc truyện *Binh Pháp Đại Thánh Convert* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 173: Viện thí

Hạng Thừa sắc mặt ngưng trọng, hai tay nhận lấy Tô Nghi ném tới cán thương.

Ngay trong nháy mắt này, Hạng Thừa lại đột nhiên cảm thấy có một cỗ cự lực vọt tới, thân sắc kịch biến, một cái đứng không vững, trực tiếp bị bá vương thương đè ngã xuống đất.

Hạng Thừa phản lưng đập phải trên sàn nhà, lực đạo to lớn chấn vỡ công xoong mấy khối viên đá.

"Ai yêu! Đè chết ta!" Hạng Thừa phát ra như giết heo gào thét bi thương.

Người đứng xem bên trong, có người phình bụng cười to, có người liền vội vàng tiến lên, liền muốn dòi đi bá vương thương, nhưng cây thương này hiểm thấy nặng không gì sánh được, có hai vị đại hán vạm vỡ đứng ở hai đầu, trong miệng phun ra lâu bầu thì thảm âm thanh, khuôn mặt nghẹn cùng gan heo bình thường đỏ, liều mạng đem nhắc lên, lại chỉ có thể nhúc nhích chút nào.

Hai vị đại hán buông lỏng một chút tay, cự lực như dãy núi bình thường nghiêng xuống, Hạng Thừa lập tức lật một cái liếc mắt, miệng sùi bọt mép, như muốn bất tỉnh nhân sự.

Tô Nghi lập tức đi lên phía trước, nhặt lên cán thương.

Hạng Minh trưởng lão cười khở tiến lên, nhìn một chút Hạng Thừa thương thế, đạo: "Xương sườn chặt đứt lục căn, hai cánh tay bấp thịt nát thương, còn lại không có gì đáng ngại, nghỉ ngơi hai ngày là có thể khôi phục hơn nửa."

Mọi người lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Mấy cái Hạng gia đệ tử ba chân bốn cẳng đem Hạng Thừa nhắc hướng hậu viện.

"Bảo vật Năng giả có, bao lớn khí lượng, là có thể thừa tái bao nhiêu quốc vận; « tả truyện » có nói: Lượng sức mà động, hấn qua tươi mới vậy, căn cứ từ mình thực tế năng lực đi làm việc, sai trái sẽ đại phúc giảm bớt; Hạng Thừa khí lượng chưa đủ, lại miễn cưỡng hành sự, cho tới lực bất tòng tâm, đưa đến thất bại, hấn qua ở chỗ lỗi do tự mình gánh, đại gia vẫn lấy làm giám, chớ có dẫm lên vết xe đổ."

Hạng Hoa Dung trực tiếp dùng Hạng Thừa là mặt trái tài liệu giảng dạy, giáo dục tại chỗ con em trẻ tuổi, mọi người ríu rít xưng phải.

Lúc này, Hạng Nhất Minh đứng dậy, đạo: "Lượng sức mà động, tất nhiên chân lý hằng nói, nhưng không đi khiêu chiến, không đi thử, lại làm sao có thể biết mình có bao nhiêu lực đây? Chỉ có biết chính mình lực lượng, tại tri kỷ điều kiện tiên quyết, mới có thể làm được lượng sức mà động, vì vậy, tại hạ đối với cái này bá vương thương rốt cuộc có bao nhiêu thấy nặng đến vô cùng hiếu kỳ, Tô Di Thiên, nguyện được thử một lần!"

Tô Nghi khẽ mỉm cười, đem bá vương thương nhẹ nhàng đặt ở trên mặt đất, mọi người nhìn thấy cảnh này, ríu rít nín thở ngưng thần, nhìn trừng trừng.

Hạng Nhất Minh chính là Vũ Sĩ, thân thể vốn là so với thân là tướng tài Tô Nghi muốn cường rất nhiều, chỉ thấy hấn lấy cử bồng phương pháp ngồi xổm xuống, cả người đầy cơ bắp, cựa mạnh hoành dũng một tiếng quát chói tai bên dưới, vậy mà miễn cưỡng đem bá vương thương nâng lên hai thước.

Nhưng cái này tình thế cũng liền giữ vững trong nháy mắt mà thôi, Hạng Nhất Minh một cái thoát lực bên dưới, bá vương thương đập rơi xuống mặt đất, phát ra ầm ầm nổ vang.

May mắn hấn kịp thời thu tay lại, nếu không nhất định phải bị đập bể xương ngón tay.

Hạng Nhất Minh quăng ê ẩm cổ tay, đón ánh mắt mọi người, lúng túng cười một tiếng.

"Ho khan một cái, thương này với ta cảm giác ước chừng có bảy tám thạch nặng, lần này thử một lần, trong lòng đối với Tô Di Thiên càng là bội phục đến đâu rạp xuống đất, hấn khí lượng, ta kém xa tít tắp! Bất quá, hiện tại mặc dù nhắc bất động bá vương thương, nhưng chỉ cần lại cho ta thời gian mười năm, không nói vượt qua Tô Di Thiên, muốn vượt qua mặt mày thúc phụ, trong tâm tay!"

Mọi người xôn xao không ngớt, Hạng Nhất Minh này bằng với là tại công khai tuyên bố: Mười năm sau muốn tranh đoạt chức môn chủ a!

Tô Nghi cũng mặt có vẻ kinh dị, nhưng nghĩ lại liền cảm giác thư thái, Hạng Nhất Minh thiên tư là cùng đời trong con em người thứ nhất, hấn duy nhất thiếu sót chỉ có lịch duyệt cùng kinh nghiệm, chỉ cần cho hấn thời gian mười năm, nhất định có thể tu bổ lịch duyệt điểm yếu, chức môn chủ với hấn mà nói, cũng không phải xa không thể chạm.

Hạng Hoa Dung dừng dừng một tiếng, khẽ gật đầu.

Sau đó, lại có mấy vị hạng môn đệ tử xưng phong nhận việc, muốn tới giờ thử bá vương thương, nhưng đều không ngoại lệ toàn bộ thất bại tại tự tay đã thử sau, bọn họ nhìn về phía Tô Nghi ánh mắt càng là kính phục tới cực điểm.

Tại chỗ các tân khách hô nhau mà lên, ríu rít yêu cầu giờ thử, nhưng vẫn không người thành công, tiệc ăn mừng rất nhanh biến thành bá vương thương

giờ thử đại hội.

Này náo nhiệt bầu không khí một mực kéo dài nửa giờ, Tô Nghi mới thu bá vương thương, lấy Viện thí sắp tới làm lý do, đứng dậy cáo từ.

Bá vương thương chính là thuần túy thần thiết tạo thành, Tô Nghi được đưa nó thu vào Luyện Binh Tràng bên trong.

Loại trừ bá vương thương ngoài ra, Luyện Binh Tràng bên trong còn thu nạp rồi thần thiết miêu đao cùng cung tên, nếu là Tô Nghi đạt tới Vũ Sĩ lúc, đúc thành khẩu phạt tâm xà thần binh thì có rất nhiều lựa chọn, mà hai tháng này tới nay, Tô Nghi mỗi ngày sáng sớm gõ vang thần chung, chưa bao giờ lạnh nhạt, mặc dù lực lượng tại dần dần chạy mất, nhưng sau thời gian dài, cũng tích lũy tương đương khả quan lực lượng.

Bởi vì Viện thí đi qua thi Hương còn muốn khảo sát thương thuật, giờ phút này có bá vương thương sau đó, Tô Nghi thương thuật hạng mục cũng có bảo đảm, tại Luyện Binh Tràng bên trong, Tô Nghi có thể lấy gấp sáu lần hiệu suất luyện tập thương thuật, không thể bảo là không phải một cái cực lớn ưu thế.

Về đến nhà, Tô Nghi cùng Tô Thi Nhi tán gẫu một hồi, liền một đầu chui vào trong phòng.

Hôm nay là ngày mừng 1 tháng 4, chính là mỗi tháng một lần nguyệt đán đánh giá thời gian, nhưng bởi vì Viện thí vội vàng ở trước mắt, Tô Nghi không có lựa chọn đi quảng trường thưởng thức nguyệt đán đánh giá, mà là ở tại trong nhà, không để ý đến chuyện bên ngoài, một lòng đọc sách, luyện tập múa đao cùng thuật bắn, là Viện thí toàn lực làm chuẩn bị.

Tô Thi Nhi cùng Liễu Tâm Chiếu sống chung một chỗ, học tập tỷ bà đánh đàn kỹ xảo, nguyệt đán đánh giá thanh âm vang dội khắp thành, khi các nàng nghe Tô Nghi tên xuất hiện lần nữa tại húa trong miệng người nhà lúc, liền rất có ấn ý dừng tay lại đầu trường học, nghiêng tai lắng nghe.

Hai vị người chủ trì chú trọng khen ngợi rồi Tô Nghi lấy một bài « Long thành phi tướng » cứu vãn Nhân tộc chiến công, nhân tiện phê bình hán garrison gây lấy được sở hữu thành tựu, cuối cùng than thở Tô Nghi không sợ hiểm trở, đón đầu mãnh tiến khí thế, hy vọng hán có thể đủ tiếp tục tiếp tục giữ vững.

Cho dù Tô gia tọa lạc tại tỉnh lỵ khu hành chính bên trong, cũng có thể ngấm trộm nghe thấy rộng trên sân truyền tới một trận tiếp một trận tiếng ủng hộ.

Tô Thi Nhi thích nghe nhất những thứ này, nghe nồng nhiệt, khoe miệng một mực treo nụ cười lạnh nhạt, Liễu Tâm Chiếu khoe miệng thì dâng lên một tia chua xót.

Trừ lần đó ra, nguyệt đán đánh giá cũng báo chí rồi những người khác sự tích, chỉ là hai nữ không có chút nào cảm thấy hứng thú, tiếp tục vây quanh tỷ bà đánh đàn thủ pháp, một cái kiên nhẫn dạy dỗ, một cái dùng tâm học tập.

Đến ban đêm hơn mười một giờ, Tô Nghi mới lên giường đi ngủ, tại ngủ trước, một mực ở tính toán sau này kế hoạch.

"Ta lúc trước nhân giới ngăn ngừa, chỉ đem sinh hoạt hoạch định đến Viện thí trước, đi tới Nam Từ Châu sau đó, nhân giới cùng kiến thức đều có cực lớn tăng trưởng, phải làm chế định dài xa hơn kế hoạch; mặc dù Nam Từ Châu tình hình hỗn loạn, nhân tình hỗn hợp, nhưng chỉ cần độc lập với bên ngoài, liền có thể lấy được an ổn đất cắm dùi, sau đó chỉ cần cố thủ trong lòng khối này tịnh thổ, tâm thần ta cùng hoạch định thì sẽ không nhận được hoàn cảnh chung quanh quấy nhiễu, nhất định phải bảo trì." Tô Nghi trong đầu nghĩ.

"Ta mục tiêu là thông qua Viện thí, lấy được vũ niếu ban phúc, lần nữa tăng cường chính mình; tuy nói chỉ cần hợp cách liền có thể, nhưng nghe nói Viện thí trước 10 có khen thưởng thêm, có thể tranh thi tranh, chỉ là không chắc chắn nhìn quá nặng, nếu là quá mức nắm lấy cưỡng cầu, sau chuyện này thất bại lúc, rất có thể tạo thành lòng tự tin dao động, Thánh Đạo không yên, đi nhầm vào ngã rẽ. Lúc trước Hạng môn chủ nói cực phải: Lượng sức mà động, hán qua tươi mới vậy, ta có bao nhiêu bản lĩnh, là có thể lấy được thật tốt thành tích, khảo thí sau khi kết thúc yết bảng lúc, thần nhiên đối mặt liền có thể."

"Hai ngày sau, ngày mừng 4 tháng 4 chính là Viện thí, ở nơi này hai ngày ta cần cù học tập, một hơi thở đều không thể lười biếng; mà ở Viện thí sau đó còn có Cửu Đình Sơn, tuy nói cùng Hàn Khai đám người lập được nặng như vậy đánh cuộc, nhưng chỉ cần thả ổn tâm tính, tranh thủ lấy được tốt hơn thành tích liền có thể, không cần đem đánh cuộc để ở trong lòng, bị hán quấy nhiễu tâm thần; ta đi chính mình Thánh Đạo, sẽ không bị bất luận kẻ nào, bất cứ chuyện gì ngăn trở cào!"

"Tháng năm còn đáp ứng Liễu tiểu thư đi tham gia Doanh Châu Đại Hội, đương nhiên chính ta đối với đại hội nội dung cũng cảm thấy rất hứng thú; tại Cửu Đình Sơn cùng Doanh Châu Đại Hội ở giữa này hơn nửa tháng rảnh rỗi, phải làm chăm chỉ luyện tập Lục Nghệ, mặc dù ta thuật bắn đã có khá cao thành tựu, nhưng học tập như đi ngược dòng nước, không tiến tất thoái, nếu là thỏa mãn với trước mắt thành tựu mà không đi bảo trì luyện tập, lâu ngày, thuật bắn nhất định lui bước; ngoài ra, thuật cưỡi ngựa, âm nhạc, lễ nghi, số học, thư pháp năm nghệ, cũng hán thời khắc tinh tiến."

Tô Nghi trong lòng tính toán một phen, dự định lấy học tập thuật cưỡi ngựa, thư pháp cùng thuật bắn làm chủ, còn lại ba hạng là phụ.

"Thuật bắn không chỉ có phải trải qua Viện thí song bắn khảo sát, tại thi Hương thì có cưỡi ngựa bắn cung hạng mục, ngoài ra còn có súng kỵ hạng mục, vì vậy thuật bắn cùng thuật cưỡi ngựa là đều xem trọng, nếu muốn lấy được thi Hương thành tích tốt, hai thứ này kỹ thuật ắt không thể thiếu; thi Hương thì vẫn muốn khảo sát thi phú, hơn nữa đối với thi sinh thư pháp có yêu cầu rất lớn, cho nên thư pháp cũng là nhất định luyện kỹ thuật, chỉ là Nhan Chân Khanh « nhan cần lễ bia » không có tốt bút vô pháp không chế, Viện thí đi qua ta có thể lựa chọn lui lại mà câu việc khác, lựa chọn hán trước kia tác phẩm tiến hành luyện tập, tỷ như « tế cháu văn cáo », « đa bảo tháp bia » chờ một chút "

"Còn có Hàn hạng hai nhà ân oán, ta..."

Tô Nghi ở nơi này một đêm suy nghĩ rất nhiều , cho đến một giờ sáng nhiều, mới chìm vào giấc ngủ.

Ngày thứ hai , Tô Nghi cứ theo lẽ thường đi quận học viện học tập , buổi tối thì chăm chỉ học hành cực khổ , hai ngày thời gian thoáng một cái đã qua.

Ngày mùng 4 tháng 4 cùng ngày , Tô Nghi lên cực sớm , tại Luyện Binh Trảng bên trong ôn tập rồi hai tháng này sở học hết thấy , đợi đến đông phương bầu trời hiện lên một màn màu trắng bạc lúc , Tô Nghi trên lưng sách hòm , cùng Tô Thi Nhi cáo biệt.

Đi tới cửa , Tô Nghi lại xoay người lại , nhìn muốn nói lại thôi Tô Thi Nhi , kéo tay nàng , khóe miệng hiện lên âm áp nụ cười.

"Được rồi , sẽ đưa về đến nhà cửa đi , vũ khoa cử cùng ngày khắp thành không cho đón xe , các thí sinh cũng không ngoại lệ , hơn nữa không cho phép người nhà đưa đón , ta phải chính mình đi tới đi."

"Người chuyển đi này muốn kiểm tra ba ngày , hai người chúng ta cho tới bây giờ không có tách ra qua lâu như vậy." Tô Thi Nhi hốc mắt ửng đỏ , mặt đẹp tất cả đều là lưu luyến không rời về.

Lúc đến nổi nay , Tô Thi Nhi tài năng khác sâu cảm nhận được , chính mình có biết bao không thể rời bỏ Tô Nghi.

Tô Nghi tỉ mỉ nghĩ lại , phát hiện thật đúng là như vậy , hai người chung sống mười nhiều năm trước tới nay , dài nhất một lần ly biệt vẫn là lần trước thi huyện một ngày thời gian.

"Được rồi , ta cũng không phải là một đi không trở lại , ba ngày nhin một chút đã vượt qua , ta thi xong rồi , nhất định trước tiên về nhà." Tô Nghi cười nói.

"Ừ , ta không việc gì , người mới là cực khổ nhất , ba ngày ăn ngủ đều tại trường thi , suy nghĩ một chút liền khiến người đau lòng; Nghi nhi , người từ nhỏ thân thể và gân cốt yếu , mặc dù gần đây bù đắp lại , nhưng ở bên trong trường thi cũng nhất định phải chú ý làm việc và nghỉ ngơi , đừng phải sẽ không đề không muốn cứng rắn muốn , thích hợp nghỉ ngơi một chút , đến điểm nhất định phải ngủ..."

Tô Thi Nhi giao phó rất nhiều , Tô Nghi nghiêm túc nghe , thỉnh thoảng gật đầu một cái.

Bạn đang đọc truyện *Binh Pháp Đại Thánh Convert* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 174: Bái tướng đàn vị trí

Từ biệt Tô Thi Nhi , Tô Nghi đi lên sáng sớm đường lớn.

Giờ phút này sông sương mù mông lung , bị ở thành ngõ tắt , một vệt ánh bình minh vừa ló rạng , phá vỡ sương mù sáng sớm , kim quang mờ mờ.

Mới vừa đi ra khu hành chính , Tô Nghi liếc mắt liền nhìn đến Giang Du cùng Ngô Hạp hai người , cũng từng người đeo một thư hòm đứng ở giao lộ; hỏi về sau mới hiểu được , hai người đều là sợ hấn lạc đường , không hẹn mà cùng ở nơi này chờ hấn cùng đi Xu Mật Viện trường thi.

Tô Nghi trong lòng hơi có chút cảm động , vì vậy cùng hai người đi sóng vai.

Trên đường , ba người nói tới Viện thí công việc.

"Viện thí muốn kiểm tra ba ngày , thật là hành hạ người , ta đây nghe nói kiểm tra bên trong phòng giường chính là một tấm ván , ngay cả một gối cùng chăn nệm cũng không có , đêm nay xuân thời tiết , ban đêm cảm giác mát trận trận , không mang theo áo dày phục , lúc ngủ không phải chết rét không thể , nếu là cảm lạnh rồi , cần thiết ảnh hưởng tiếp theo Võ thí , hơn nữa ta đây còn nghe , bên trong trường thi cung ứng một ngày ba bữa , bữa ăn sáng chính là lương đại bánh bao trắng , buổi trưa cùng buổi tối hai bữa ăn chính là cơm trắng phối rau ngâm cùng thịt ướp , này sao có thể ăn được..." Ngô Hạp lăm nhăm không ngừng oán trách.

"Đừng oán trách , Viện thí thí sinh thiên thiên vạn vạn , sao có thể mọi chuyện đều chiều cổ chu toàn ? « Mạnh tử » có lời: Thiên tướng giáng xuống mặc cho ở tư nhân vậy , trước phải khổ tâm , động gân cốt , đói bụng kỳ da thịt , thiếu thốn người , đi lướt loạn hấn gây nên , cho nên động tâm nhẫn tính , từng ích hấn không thể. Viện thí không chỉ có kiểm tra văn thao vũ lược , còn muốn khảo nghiệm thí sinh thân thể năng lực quản lý , cho như thể đơn sơ điều kiện , chính là vì khảo nghiệm chúng ta , chỉ cần đem trở thành Viện thí một bộ phận , có cái gì không thể nhẫn nhịn ?" Giang Du lắc đầu chỉ trích đạo.

"Ừ , ba ngày này ở điều kiện ngược lại không có vấn đề , trọng yếu nhất là , chúng ta cần phải phải ứng phó cẩn thận sát hạch nội dung , tranh thủ lấy được thành tích tốt." Tô Nghi cũng cười nói.

"Các người... Ai, ta đây không giống các người có thể chịu được cực khổ a, có thể hay không hỏi lộ một hồi viện sự đại nhân, khiến hấn cho ta đây môn đòi điểm tốt giường đồ ăn ngon ăn?" Ngô Hạp xoa xoa tay, cười hắc hắc nói.

Tô Nghi cùng Giang Du hai người đồng loạt mắt tròn trăng.

"Được rồi, đừng đùa kiểu này, cẩn thận viện sự đại nhân trực tiếp hủy bỏ người Viện thí tư cách." Giang Du đẩy Ngô Hạp một cái, lại quay đầu hướng Tô Nghi hỏi, "Tô mười trù, mấy ngày nay người có thể có thường xuyên ôn tập Viện thí hạng mục? Bao lớn lòng tin hái được trước 10?"

"Dĩ nhiên là ôn tập rồi, về phần trước 10 không dám nghĩ, chỉ có thể bảo đảm hợp cách đi." Tô Nghi một nhún vai, nói.

"Có thể hợp cách là tốt rồi, Nam Từ Châu đảm rằng hang hồ, quang quân trong học viện chỗ nhận biết thành tích ưu dị hạng người, cũng không dưới mấy chục, huống chi còn có ẩn cư, vùng khác học sinh, chúng ta muốn lấy được trước 10 quá khó khăn; tại quận học viện tháng này, ta càng là khắc sâu cảm nhận được Viện thí khó khăn, so với thi huyện khó hơn không chỉ gấp mười lần, đầu tiên dùng đại lượng mặc nghĩa thay thế đơn giản nhất thiếp kinh, sau đó còn khảo thí sách, ta đến nay còn chỉ có thể coi là hơi biết thử sách, nếu muốn đáp đúng này hai hạng lấy được mười trù, là bực nào gian khổ chuyện." Giang Du lắc đầu, vẻ buồn rầu đầy mặt.

Ba người chuyển qua một cái góc đường, nhìn thấy lát đất lưa thưa người đi đường, có thật nhiều theo chân bọn họ cùng nhau đi kiểm tra võ sinh ở trên đường bước nhanh hành tẩu.

"Viện thí tuy nói rất khó, nhưng luôn có rút ra mười trù tiền lệ tại chứ?" Tô Nghi hỏi.

"Trong lịch sử là có rất nhiều người rút ra văn Võ thí đơn khoa mười trù, nhưng văn võ song thập trù, người cũng rõ ràng..." Giang Du ném tới một "Người biết" ánh mắt.

Tô Nghi gật đầu một cái, thi huyện vẫn tính là tương đối đơn giản, nhưng hấn tại thi huyện lấy được văn võ song thập trù, đã là thiên cổ người thứ nhất, khó khăn kia có thể tưởng tượng được, huống chi là Viện thí?

Tô Nghi vừa nặng nhiệt độ Viện thí nội dung.

Viện thí chia làm văn võ hai thử, thi văn chia làm mặc nghĩa cùng thử sách hai lớp, người trước chiếm hai trù, người sau chiếm tám trù, thực trọng thực khinh không cần nói cũng biết.

Viện thí trung, mặc nghĩa số câu hỏi cực lớn, rất khó toàn bộ đáp đúng, thử sách mặc dù chỉ có một đề, nhưng lại có tám bước, yêu cầu chu đáo chu toàn, bất kỳ một cái nào bước sai lầm rồi, không chỉ biết bị lập tức trừ điểm, hơn nữa còn sẽ ảnh hưởng tiếp được bước, có thể nói là một bước sai, từng bước sai, muốn lấy được điểm cao càng là khó lại càng khó hơn.

Võ thí quy tắc nhưng là có chút bất đồng, múa đao, bước bắn cùng bắn ngang ba hạng đều có mười trù, thi xong về sau tính toán trung bình trù số, bắn ngang tương đối đơn giản, nhưng múa đao cùng bước bắn quy tắc quả thực là gây khó khăn người, không có thời gian dài luyện tập, thật khó lấy được thành tích tốt.

Mà Võ thí mặt khác điểm khó khăn chính là muốn bảo trì thể năng, căn cứ vào "Trước chi lấy mưu lược, sau chi dùng võ nghệ" quy tắc, các thí sinh ngày thứ nhất muốn tại đơn sơ trong hoàn cảnh bài thi, trải qua một ngày thi văn tiêu hao sau đó, ngày thứ hai mới có thể kiểm tra song bắn, ngày thứ ba kiểm tra múa đao, cho đến chàng vạng tối mới có thể kết thúc; đối với thể năng và sức chịu đựng khảo nghiệm so với kiến thức cùng kỹ xảo càng hà khắc, nghe nói có thật nhiều thí sinh cũng là bởi vì trung tràng mệt ngã mà mất đi tư cách thi.

Loại này cảm giác cấp bách cùng gian khổ hoàn cảnh, quả thực là đối với tinh thần cùng thể xác đồng thời hành hạ.

Ba người đi vào Sở Hà Hán Giới, đập vào mi mắt thí sinh chợt tăng nhiều, tất cả mọi người đều không hẹn mà cùng mà dọc theo đại đạo hướng Nam thành phương hướng đi tới.

Có thật nhiều vùng này thí sinh liếc mắt nhận ra Tô Nghi, đại đa số người lập tức hai tròng mắt sáng lên, vội vàng lại gần chào hỏi.

"Tô Di Thiên!" Những người này thần tình nóng bỏng, mặt đỏ tới mang tai, nếu không phải sợ hãi trễ nãi Tô Nghi Viện thí, đã sớm vây hấn lại trường thiên đại hội một phen, bọn họ mỗi ngày cũng có thể tại đầu đường cuối ngõ nghe Tô Nghi tin đồn, bây giờ thấy bản thân, không khỏi bọn họ không kích động.

"Tô Di Thiên, Viện thí đi qua có thể hay không phần mặt mũi, tới nhà của ta ăn bữa cơm? Muội muội ta trông mòn con mắt, liền muốn gặp người."

"Ho khan một cái, nếu như có thời gian rảnh mà nói..."

"Tô Di Thiên, người tự mình đến kiểm tra Viện thí à?" Lại nghe một người cao tiếng hét.

Tô Nghi nghe câu này, dở khóc dở cười, nhìn liên tục đối với hấn lấy lòng các thí sinh, mặt lộ vẻ cảm khái.

Hai tháng trước, Tô Nghi đi ở đi thi huyện trên đường, không người chú ý tới hấn, lại không người tiến lên chào hỏi, hấn thật giống như chỉ là bên đường một hòn đá nhỏ, là như vậy không có tiếng tăm gì, âm thầm không liên quan.

Nhưng hai tháng trôi qua , dường như cách một đời , bây giờ , Tô Nghi đã là nhà nhà đều biết đại nhân vật , ngay cả mười tuổi hài đồng cũng có thể nhớ hần khuôn mặt , thuộc lòng hần thì từ.

Tô Nghi bị một đám thí sinh vây quanh , tại Sở Hà Hán Giới lên bước nhanh tiến tới , càng đến gần Xu Mật Viện người thì càng nhiều , đến trước cửa quảng trường , Tô Nghi giương mắt đảo qua , trong lòng thầm giật mình.

Xu Mật Viện theo sát Sở Hà Hán Giới , chủ thể kiến trúc tọa lạc tại khu tây thành , nhưng ở đại đạo đối diện Đông Thành khu tồn tại một mảnh cùng Sở Hà Hán Giới tiếp giáp trước cửa quảng trường , lúc này người ta tập nập , đem đại đạo cùng quảng trường chiếm tràn đầy , Tô Nghi tho vừa nhìn đi , tới tham gia Viện thí ước chừng có một hai vạn người nhiều.

Nói cách khác , tụ tập tại quảng trường này lên , đều là võ sinh!

Nam Từ Châu miệng người có vài chục vạn , này một hai vạn võ sinh đã là tương đối cao tỷ lệ.

Này một hai vạn người đem quảng trường đầy nước chảy không lọt , trước mắt người người nhốn nháo , áo xanh như biển , úy vi đồ sộ; theo đầu đầy hoa bạch lão già , đến tinh thần phấn chấn khỏe mạnh trẻ trung , rồi đến ngây thơ vị thoát thiếu niên , muôn hình muôn vẻ mọi người tụ tập ở này , liền vì thực hiện trong lòng mình tưởng tài mọ.

"Oa , người thật nhiều , không biết cuối cùng có thể thi đậu tướng tài được có bao nhiêu ?" Ngô Hạp thờ dài nói.

"Viện thí so với thi huyện khó khăn nhiều, thi huyện tỉ lệ hợp lệ có thể có khoảng ba phần mười , nhưng bao năm qua Viện thí trung bình đi xuống , ước chừng cũng chỉ có 3 phần không tới tỉ lệ hợp lệ , cũng chính là trong trăm lấy ba , này một trong vạn người , có thể có 300 người thi đậu tướng tài , coi như là rất tốt." Giang Du trả lời.

Tô Nghi gật đầu một cái , này trực quan số liệu đủ để biểu đạt Viện thí khó khăn.

Rời Xu Mật Viện cửa còn có xa mấy chục trượng , bức tường người đã nhưng gió thổi không lọt , ba người chỉ đành phải bắt đầu xếp hàng tiến tới.

Tô Nghi nhìn chung quanh , không thấy Hàn Tu Trúc cùng Hạng Thừa chờ một chút người quen , lớn như vậy trên quảng trường , mọi người chen vai thích cánh , nếu muốn tìm được một cái người quen quả thực liền giống như mò kim đáy biển , đứng là không dễ.

Lúc này , bên trong viện truyền tới một đạo tiếng chuông , cửa viện mở rộng ra , hơn mười vị sai dịch chỉnh tề xếp hàng , đem đại môn chia nhỏ thành hơn mười đạo cửa khẩu , các thí sinh đều đầu vào đây nối đuôi mà vào , cho dù không người giám đốc , cũng sẽ không sinh ra chút nào hỗn loạn.

Tô Nghi theo đội ngũ đi về phía trước chảy tới , liền nghe được sau lưng Giang Du cùng Ngô Hạp hai người trò chuyện tiếng.

"Hắc hắc , không biết lần này thủ khoa muốn rơi vào nhà nào ? Năm nay Viện thí nhưng là náo nhiệt tới cực điểm , Hàn hạ hai nhà dẫn đầu đánh cuộc với nhau , châu thành bên trong mấy chục tràng đánh cuộc mở , mấy vạn người tham gia , Nam Từ Châu ngàn năm lịch sử cũng không tìm tới mấy lần lớn như vậy đánh cuộc." Ngô Hạp nói.

"Hàn hạ hai nhà đánh cuộc gì ?" Tô Nghi hỏi.

"Ho khan một cái , ngươi cũng biết , bá tướng đàn là Hàn gia , mà Cửu Đình Sơn là Hạng gia , hai cái tiểu thế giới rất ít để cho đối phương đệ tử vào bên trong , vì vậy Hạng gia liền lấy ra Cửu Đình Sơn hàng năm mười cái vị trí , đánh cuộc người có thể hái được thủ khoa , cho nên Hàn gia cũng giống vậy ra bá tướng đàn hàng năm mười cái vị trí , cùng Hạng gia đánh cuộc với nhau , đặt người không trúng thủ khoa." Ngô Hạp nói.

"Nói như vậy , Hàn gia phần thắng rất lớn a." Tô Nghi cười nói.

"Ngươi ngược lại vui vẻ dễ chịu , người nhà họ Hạng coi như quần quít." Giang Du cười nói , "Hai cái tiểu thế giới vị trí đối với người hai nhà mà nói đều vô cùng trọng yếu , người nhà họ Hạng nếu là có thể được đến bá tướng đàn vào sân quyền , nhất định có thể cường thịnh hơn , cũng sẽ không bị Hàn gia như thế áp chế; quận trong học viện Hạng gia đệ tử nói , bọn họ đều hy vọng người có thể hái thủ khoa , nhưng nhưng lại cảm thấy không có hy vọng gì , trong lòng đặc biệt thấp thỏm; ngoài ra , Hoàng Phủ Viện Sự còn truyền thư cho ta , nói chủ chiến chủ hòa hai phái tiền đặt cuộc đã công bố , lần đánh cuộc này thắng thua , đối với hai phái tương lai tồn tại vô cùng sâu xa ảnh hưởng , bất quá viện sự đại nhân sợ cho người tạo thành gánh nặng , gọi ta không muốn tiết lộ cho người."

Tô Nghi gật đầu một cái , trong lòng càng cảm thấy này thủ khoa tên tầm quan trọng , nhưng hần tâm cảnh không có nhận được ảnh hưởng chút nào , vô luận có hay không lần đánh cuộc này , hần cũng có toàn lực ứng phó.

Ngô Hạp lại nói với Tô Nghi: "Những đại nhân vật kia đánh cuộc đại , chúng ta bình dân bách tính liền đánh cuộc tiểu , nghe nói người tỷ số bồi đã té rồi một bồi 130 , Hàn Tu Trúc tỷ số bồi là một bồi ba , Hạng Thừa chính là một bồi bảy , ngoài ra , trần , hơn nhị lão tỷ số bồi là 1-4 trái phải , cơ hồ có thể cùng Hàn Tu Trúc tranh cao thấp một cái; mặc dù có mười mấy người nhận được coi tốt , nhưng phần lớn dân chúng đều cảm thấy Hàn Tu Trúc có thể hái được thủ khoa , chung quy tướng môn đệ tử nội tình thâm hậu a."

## Chương 175: Bắt đầu thi

Tô Nghi nghe Ngô Hạp giới thiệu, trong lòng đối với Viện thí đại cục có đại thể nắm chặt.

"Hai người các ngươi đặt ai có thể trung thủ khoa?" Tô Nghi hỏi.

"Ta cũng không có dư tiền dính vào loại này đánh cuộc, Ngô Hạp tiểu tử này đặt ngươì." Giang Du đầy mặt bất đắc dĩ trả lời.

"Hắc hắc, ta đây nhưng là hợp ý thương nhân, thích nhất loại này mạo hiểm lưỡng lự báo cáo đánh cuộc, đặt ngươì một trăm lượng, thắng là có thể tránh tám ngàn lượng, kiếm nhiều a." Ngô Hạp chính là mặt đầy đắc ý.

"Tự sợ ngươì biết đem một trăm lượng bồi đi vào." Tô Nghi lắc đầu nói, "Ta đối thủ khoa không có quá lớn trông đợi, chỉ cần có thể hợp cách liền thỏa mãn, đương nhiên, nếu là có hy vọng mà nói, ta sẽ hết sức đi tranh thủ trước 10, nghe nói có cực kỳ tốt nơi."

"Đúng vậy, có thể thi đậu trước 10, cơ hồ là mỗi vị thí sinh lý tưởng, ta cũng không ngoại lệ; nghe nói loại trừ vật liệu khen thưởng cùng Cửu Đình Sơn nhóm đầu tiên vào sân tư cách ngoài ra, trước 10 còn có thể được chỗ nào đó cổ chiến trường xin đi tư cách, Hoàng Phủ Viện Sự ở trong lòng dặn dò ba người chúng ta, cần phải hết sức tranh thủ, đối với chúng ta tương lai có trợ giúp rất lớn. . . Cụ thể hay là chờ Viện thí đi qua rồi nói sau, muốn vào viện." Giang Du chỉ chỉ phía trước.

Tán gẫu một trận này, ba người đã di chuyển đến Xu Mật Viện cửa, Tô Nghi để cho sai dịch kiểm tra sách hòm sau đó, bước vào trong trường thi.

Trong nháy mắt này, theo trên bầu trời vọt tới một cỗ vô hình năng lượng, đem Tô Nghi cả người bọc ở bên trong, thật giống như muốn xuyên thủng tâm thần hắn.

Cỗ năng lượng này quét qua Tô Nghi thân thể mỗi một xó xỉnh, trong tay áo, sách hòm cùng Gia Cát trong túi, bất kỳ một chỗ có thể giấu quyền địa phương cũng không chạy khỏi tiên hiền cặp mắt.

Bởi vì khảo thí kéo dài bốn ngày, trường thi cũng không cấm chỉ thí sinh tại Gia Cát trong túi mang theo ăn mặc bị gởi, Tô Nghi đã sớm đem Gia Cát túi thanh trừ sạch sẽ, chỉ chứa một ít thức ăn, Tô Thi Nhi còn cố gắng nhét cho hắn một món áo dày phục cùng chăn, cùng với một ít nâng cao tinh thần đồ bổ.

Làm cỗ lực lượng này tràn vào Luyện Bình Trạng lúc, thiên mệnh Trượng Tinh hơi hơi sáng lên, đem xóa sạch tiêu tan.

Sau đó, Tô Nghi cùng một hai chục ngàn thí sinh cùng ở trên quảng trường xếp hàng, phía trước trên đài cao là tôn thánh pho tượng, trên bậc thang đứng hơn hai mươi vị châu quan, hạng Thứ sử, Cửu Viện Sự cùng toàn tư pháp chờ một đám quen thuộc khuôn mặt tất cả đều trong hàng.

Cùng thi huyện chương trình giống nhau, Cửu Viện Sự trước chỉ huy tất cả mọi người tề bái Tiên Thánh sau đó, hạng Thứ sử bắt đầu tuyên đọc quy tắc cuộc thi.

Hai ngày trước là thi văn, ngày thứ nhất kiểm tra mặc nghĩa, chạng vạng sẽ công bố thử sách đề mục, nếu là toàn bộ đáp xong, tùy thời đều có thể nộp bài thi, thời hạn cuối cùng là ngày mai giờ tỵ; sớm nộp bài thi có thể thu được càng đầy đủ thời gian nghỉ ngơi, chuẩn bị ngày thứ ba Võ thí, nếu là đến thời hạn cuối cùng đều không thể nộp bài thi, cũng sẽ bị lập tức xử là không hợp cách, sau đó Võ thí cũng không tư cách tham gia.

Rất nhiều lần đầu tiên tham gia Viện thí thí sinh nghe được cái này quy tắc không ngừng kêu khổ, trên quảng trường dâng lên một mảnh bi thương đợt sóng, Ngô Hạp cũng là trong đó một phần tử.

"Yên lặng!" Hạng Tông Lưu một uống, trên quảng trường lập tức lặng ngắt như tờ.

Sau đó, quảng trường thiên bắc phương hướng một gian phòng ốc cửa phòng mở ra, từ đó bay ra vô số bảng số, giống như bay múa đầy trời con bướm bình thường chính xác rơi vào mỗi vị thí sinh trong tay.

Tô Nghi vừa nhìn chính mình bảng số, viết "Một bảy bảy năm" bốn chữ.

Tự tại lúc này, Tô Nghi nghe một đạo ôn hòa thanh âm ở bên tai lặng lẽ vang mờ: "Trong lòng không suy nghĩ bất cứ chuyện gì khác, thì chuyện sẽ thành."

Tô Nghi mặt lộ vẻ kinh ngạc, ngẩng đầu nhìn về phía nơi đài cao, chỉ thấy Cửu Viện Sự đối với hắn gật gù đầu, khóe miệng dâng lên một vệt khích lệ bình thường nụ cười.

Tô Nghi trong lòng hơi ảm, rõ ràng Cửu Viện Sự đây là tại khích lệ hắn không nên đi quản Viện thí ngoài ra hết thầy tập sự, hết sức chuyên chú khảo thí

, vì vậy liền chấp tay mà tạ.

Sau đó, Tô Nghi đang thi khu tìm tới chính mình kiểm tra phòng, đẩy cửa vào.

Châu viện kiểm tra phòng tình xảo nhiều, nhưng là gần là đối với so với huyện viện mà nói mà thôi, ở nơi này dài rộng không tới 2m bên trong nhà, chỉ có một trương trụi lủi ván giường cùng đơn sơ bàn ghế, dựa vào đi qua phương hướng mở ra một lên huyền cửa sổ, bàn ghế ngay tại bên cửa sổ.

Tô Nghi tại trước bàn ngồi xuống, đem sách hòm đặt tại đầu giường, sửa sang lại bút mực, chờ đợi phát quyển.

"Ta mục tiêu là thông qua Viện thí, lấy được vũ miếu ban phúc, tuyệt không có thể bị thủ khoa đánh cuộc cùng trước 10 khen thưởng nhiễu loạn tâm cảnh, đưa đến thi rớt, cô phụ hai tháng này chăm học khô luyện." Tô Nghi không ngừng ở trong lòng nhắc nhở chính mình.

Chỉ chốc lát sau, Tô Nghi nhìn thấy phát quyển xe trâu chậm rãi lái tới, đi ngang qua hán cửa sổ.

Phu xe tựa hồ cũng nhận biết Tô Nghi, gạt đầu mỉm cười, đưa qua một đạo quyển phong tới.

Tô Nghi nhận lấy, cảm thụ trong tay trĩu nặng quyển phong, khoe miệng kéo một cái, cái này còn không có mở kiểm tra, hán liền mơ hồ cảm thấy có chút nhức đầu.

Không lâu, bắt đầu thi chiêng đồng tiếng vang lên, Tô Nghi mở ra quyển phong, lấy ra bài thi, chỉ cảm thấy trong lòng có vô số điều dề lạc đà lao nhanh qua.

"Ước chừng ba trăm trang bài thi, trừ đi cuối cùng hơn năm mươi trang để dành giấy trắng, tương đương với nói có hơn 250 trang bài thi, cộng thêm thư sách, được tại trong vòng hai ngày đáp xong, đây là cái gì tân hình phạt sao?" Tô Nghi nâng trán thở dài nói.

Nguyên bản Tô Nghi cho là Viện thí thi văn chỉ là khó khăn đang thử sách lên, không nghĩ đến trước đó lại có khác cường địch mai phục ở trên con đường phía trước, Viện thí thử một cửa ải khó không phải thử sách, mà là muốn từ mặc nghĩa đề trong biển bò lên bờ a! Tô Nghi trước đây còn đối với Viện thí cụ thể độ khó cảm thấy rất mơ hồ, hiện tại, này ba trăm trang bài thi đã để lại cho hán ấn tượng sâu sắc.

Tô Nghi bắt đầu mài mực, tịnh tiến đi trước khi thi chấm bài thi, nửa khắc đồng hồ sau đó, trong lòng có đại thể nắm chặt.

"Tổng cộng có sắp tới hơn bốn trăm đề, không chỉ có số lượng nhiều, hơn nữa độ khó so với thi huyện mặc nghĩa còn muốn càng hơn một bậc, tương tự tồn từ tuổi ba mươi loại này phản chứng đề, cạm bẫy đề chỗ nào cũng có, sợ ý một chút sẽ đáp sai, cho dù ta đã lợi dụng đã gặp qua là không quên được đem sở hữu thánh điển hiện văn công cái thuộc lâu, nhưng là khó bảo toàn sẽ không xuất hiện sơ suất. . . Cái này đã không chỉ là gây khó khăn cấp bậc, quả thực muốn bức người nổi điên."

Tô Nghi nhắc bút lên, đang muốn chấm mực, chợt thấy yên tĩnh nằm ở giá bút lên kỷ niệm bút.

Tô Nghi đưa nó nâng ở trong tay, sau đó chấp hai tay, thấp giọng cầu khẩn: "Ta đã hết nhân sự, chỉ đợi nghe thiên mệnh, Thi Nhi tử, xin người cũng cho ta cầu nguyện đi."

Ở nhà họ Tô, Tô Thi Nhi ngồi ở trong lương đình, một mực nhìn trường thi phương hướng ngăn người; bỗng nhiên, nàng phục hồi lại tinh thần, thật giống như trong chỗ u minh tiếp thu được tin tức gì bình thường nhắm mắt, đóng lại hai tay, lặng lẽ là Tô Nghi khẩn cầu.

Tô Nghi chấm đủ mực đậm, nhìn về phía đề thứ nhất.

Đề thứ nhất kiểm tra là « tam lược » dụng binh đạo dùng người.

« tam lược » phân thượng trung hạ tam lược, nguyên xưng phải « Hoàng Thạch Công tam lược », là đạo gia Hoàng Thạch Công viết binh thư, trong đó nhữu hợp Chư Tử Bách Gia tư tưởng, chuyên luận chiến hoi cùng nội chính, tuy nói không có « Tôn Tử binh pháp » càng thêm toàn diện, nhưng cũng vẫn có thể coi như là một bộ thượng thừa chi hoi, xưa nay đều nhận được binh gia cùng đạo gia tôn sùng.

Tô Nghi đã sớm đem « tam lược » thuộc lòng trôi chảy, cầm bút liền viết lên "Phu dụng binh chi muốn, tại chấm dứt lễ mà nặng lược. Lễ chấm dứt, thì trí sĩ tới; lộc nặng, thì nghĩa sĩ nhẹ chết. Cho nên lộc hiện không ái tài, thường công không quá lúc thì xuống lược ngay cả địch quốc tước. Phu đạo dùng người, tôn lấy Tước, thiêm lấy tài, thì sĩ từ trước đến nay; tiếp lấy lễ, lệ lấy nghĩa, thì sĩ liền chết." Câu này.

Viết xong, Tô Nghi từng câu từng chữ kiểm tra một lần, bảo đảm không sai sau đó, mới tiếp tục viết đề thứ hai.

Đáp mấy đạo tương đối đơn giản đề sau, Tô Nghi gặp một đạo tương đương lạ đề, hỏi nó cơ đặc tính cùng khởi nguyên.

Tên so với cung tên mà nói, nắm giữ cao hơn lực xuyên thấu cùng tốc độ phi hành, hơn nữa dễ dàng hơn nắm giữ, vì vậy bị cơ tăng binh lính phổ biến trang bị, nhưng bởi vì xạ nghệ cảnh giới không thể bị nỏ chỗ được hưởng, cho nên một khi học được thuật bắn một cảnh "Tấn công hai bên" năng lực sau đó, cung ưu thế đã thật to vượt qua nỏ, vì vậy đang đối mặt cao cấp cấp địch nhân lúc, càng nhiều tướng sĩ cũng sẽ lựa chọn dùng cung, nỏ địa vị tại năm gần đây dần dần suy thoái, đã có thối lui ra lịch sử vũ đài đấu hiệu.

Hiện tại rất nhiều danh môn đệ tử, theo lúc đó sẽ bắt đầu luyện tập cung tên, tranh thủ sớm ngày tập được thuật bắn một cảnh, đối với nó hiểu ngược lại hoi ít, trong học viện chương trình học cũng rất ít nhắc tới tên, chớ nói chi là dạy dỗ nó phương pháp sử dụng rồi.

Vì vậy, phần lớn người đệ tử này đều, tất nhiên sẽ cảm thấy như thế, nhưng Tô Nghi đã sớm thuộc lòng quá lớn lượng thánh điển hiền dũng văn bên ngoài tạp thư, rất nhanh thì tại đầu óc một góc trung tâm tới một quyển được đặt tên là « binh trụ tạp thư » binh khí chuyên tịch, là Tây Hán thời kỳ một vị được đặt tên là đoạn lương công công gia lão phi tướng sở làm, đặc biệt ghi lại theo thời kỳ Thái Cổ đến nay vũ khí lạnh lịch sử, công dụng, đặc tính cùng với phương pháp chế tạo, phi thường toàn diện.

Tô Nghi cẩn thận nhớ lại, chỉ chốc lát sau, khẽ mỉm cười, cầm bút viết xuống:

"Nó từ cung đến, truyền là hoàng đế sở tạo, nguyên danh ô cung, phát tên thẳng mà liệt, trung thì xuyên thấu qua giáp mà qua; hấn giả bộ tên không dựa vào nhân lực, là dùng cơ quan, Tiểu giả lấy tay kéo giây cung, Đại giả cần dùng chân đạp, đại người nhất định dùng hơn mười người hợp lực, là có thể trường . ."

Tô Nghi lưu loát viết hơn hai trăm chữ, mượn « binh trụ tạp thư » ghi lại, đem nó cơ khởi nguyên cùng đặc tính miêu tả tính tế.

Viết xong sau đó, Tô Nghi kiểm tra hai lần, cho đến xác nhận không có sai sót, mới tiếp tục xem hướng dưới một đạo đề. . .

Toàn bộ buổi sáng, vượt qua hai giờ thời gian, Tô Nghi đắm chìm trong mặc nghĩa trong đại dương.

Tại đây hơn năm mươi trang đề mục sau, Tô Nghi chỉ cảm thấy cổ tay ê ẩm, vì vậy không thể không dừng lại bút đến, hoạt động gân cốt.

Lúc này đang giữa trưa trái phải, phân phát bữa trưa xe trâu vừa vận lái tới, hai vị phu xe là Tô Nghi đánh một bàn thức ăn.

Com trưa thật là giản dị com trắng, thịt nạc xào cải trắng cùng củ cải canh, mùi vị rất nhạt, Tô Nghi hoa thời gian ngắn nhất ăn xong, đem chén đĩa gác qua trên bệ cửa sổ, đám người tới thu.

Sau khi com nước xong, Tô Nghi hít sâu một hơi, lần nữa đắm đầu thẳng vào đề biển, tiếp tục bài thi.

Sau đó lục tục xuất hiện đại lượng lạ đề mục, cùng với rất nhiều giấu giếm kỳ nghĩa, bày bày vấn đề khó khăn, nếu là lúc trước, Tô Nghi đối mặt loại này đề mục nhất định muốn tay chân luống cuống, không biết từ đâu hạ bút, nhưng giờ phút này Tô Nghi nắm giữ Yên Hải Bi, nắm giữ gấp sáu lần đọc sách hiệu suất Luyện Bình Trạng, tăng thêm đã gấp qua là không quên được khả năng, kiến thức trí nhớ lượng có lẽ so với hơn năm mươi tuổi lão học giả còn uyên bác hơn, đối mặt bất kỳ đề mục nào đều lộ ra thành thạo.

Hơn nữa Tô Nghi nắm giữ người hiện đại tiền tiến suy nghĩ, đề mục trung phần lớn kỳ nghĩa, cũng bị hấn dễ dàng hóa giải, lập lên câu trả lời chính xác.

Đạt tới thứ một trăm nhiều trang giấy thời điểm, Tô Nghi đột nhiên hai trông mắt đông lại một cái, thấy được một đạo cực kỳ khó giải quyết đề mục.

"Lão tử đi về phía tây đường đi? Loại này đề mục xuất hiện ở Viện thí bên trong, thật không phải là cố ý gây khó khăn người?"

...

Bạn đang đọc truyện *Binh Pháp Đại Thánh Convert* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 176: Đạo chi thánh điển

Tô Nghi bắt đầu cẩn thận nhớ lại cuộc đời sở học.

"Lão tử họ Lý tên tai, là đạo gia người sáng lập, cho là vô vi mà trị, đạo pháp tự nhiên, hấn sở làm « Đạo Đức Kinh » đối với hậu thế triết học có vô cùng sâu xa ảnh hưởng, được tôn xưng là triết học chí tổ; căn cứ tư liệu lịch sử ghi lại, lão tử sống hơn 160 tuổi, bình sinh có khá nhiều lần chu du các nước, cầu học giảng đạo trải qua, nhưng phải nói lên đi về phía tây mà nói, liên khẳng định chỉ là lão tử tuổi già một lần cuối cùng đi về phía tây, tại tán đang đóng sách « Đạo Đức Kinh » truyền thuyết."

"« sử ký » ghi lại: Lão tử tu đạo đức, hấn học lấy tự ẩn giấu vô danh là vụ. Cư xung quanh lâu chi, thấy xung quanh chi suy, là tức thì đi. Tới quan, quan lệnh Doãn Hi viết: Từ đem ẩn giấu vậy, cường vì ta sách. Vì vậy lão tử là lấy trong sách hạ thiên, nói đức ý hơn năm ngàn nói mà đi, chớ biết hấn cuối cùng. Đương thời, lão tử thấy Chu vương triều mục nát suy bại, quyết định từ quan rời đi, đến cửa ải sau đó, cùng thủ quan trưởng quan Doãn Hi tương hồ là tri âm, hoa mấy ngày viết xuống thượng thiên « đạo kinh » cùng hạ thiên « đức trải qua », mới có « Đạo Đức Kinh » ra đời."

"Bởi vì đương thời lão tử là một mình cười thanh ngư đi về phía tây, rời đi Chu triều, xuất quan sau đó sẽ không biết tung tích, nhưng lúc đó hấn đi qua địa phương, địa phương cư dân đều có truyền miệng, mặc dù ghi lại cực ít, nhưng đã lưu lại rồi một ít tư liệu lịch sử, có thể bị ta trích dẫn."

"Tư liệu lịch sử ghi lại , Chu Kính Vương hai năm , Chu triều phát sinh nội loạn , lão tử bị liên lụy mà từ chức quy ẩn , bắt đầu đi về phía tây. Chu triều thủ đô vốn là hạo Kinh , sau đó dời đô đến Lạc Dương , cũng chính là lão tử khởi điểm , đi qua Hàm Cốc quan , đến tán quan lúc lấy sách « Đạo Đức Kinh » , sau đó ghi lại vụn vụn vặt vặt , nhưng chỉ cần cẩn thận chấp vá. . ."

Tô Nghi nói có sách, mách có chứng, vắt hết óc, thậm chí còn nhảy ra khỏi rất nhiều vốn là từ ở hoa hạ hậu thế thư tịch, bỏ ra sắp tới một khắc đồng hồ, lúc này mới đại khái xác định lão tử đường đi tiếp.

"Có bản dân gian đã sử « dân dân chí » đề cập tới một câu nói: Lão tử xuất quan, tây vào đi Dịch, thêm có một quyển Thanh triều vương quốc duy sở làm « tân điều Áp kiểm tra » nhắc tới: Người Tân tổ tiên, khởi nguyên từ nhung dịch, đi Dịch cùng nhung dịch đều là biên cảnh cư dân hàm nghĩa, đương thời Chu triều biên giới tây bắc chính là Tân quốc, dân dân cũng bị rất nhiều Trung Nguyên cư dân xưng là nhung dịch, cũng chính là Dã Man Nhân, ai có thể nghĩ tới chính là chỗ này chút ít biên cảnh cư dân, sau đó lại có thể nhất thống Trung Nguyên?"

"Híc, kéo xa. . . Căn cứ đại lượng lẽ tề tư liệu lịch sử có thể xác định, lão tử đi về phía tây đường đi là: Ra Lạc Dương, trải qua Hàm Cốc quan, tán quan, vào Cam Túc khuỷu sông địa khu, trải qua du thiên thủy, nước sạch, lễ huyện, Tân An. . . Trương dịch, đài cao, rượu tuyền chờ mà, cuối cùng lại trở về Lũng tây địa khu ẩn cư, điểm cuối vô pháp xác định."

"Nhưng « Lũng tây Áp kiến thức chí » có ghi lại: Lý Nhĩ sống lâu, một trăm sáu mươi hai tuổi về cõi tiên, hàng xóm đều tới chia buồn, già trẻ phụ nữ và trẻ con khóc chi, như khóc thân hữu, cảm giác hân nhân tử, tức thì lấy vùng này chi lễ hậu táng, căn cứ tang lễ miêu tả, cơ bản có thể xác định, lão tử ẩn cư địa phương, chính là Lâm Thao!"

Tại xác định lão tử đi về phía tây đường đi sau đó, Tô Nghi trên trán mồ hôi tràn lan, phần lưng mồ hôi đem áo quần làm ướt một mảnh.

Một bên chăm mực, Tô Nghi lau mồ hôi, trong miệng than phiền.

"Đạo đề này, không có phong phú đã sử kiến thức căn bản là không có cách đáp đi ra, ta cơ hồ trích dẫn rồi hơn bốn mươi bản dân gian ghi lại, mới cuối cùng xác định lão tử đi về phía tây đường đi; đây là ta nắm giữ Yên Hải Bi cùng đã gặp qua là không quên được tài năng đáp ra này đề, cũng không biết những người khác như thế nào đây? Này ra đề người thật là đủ ác thú vị."

Tô Nghi lắc đầu, cũng không nghĩ nhiều nữa, cầm bút liền muốn viết xuống câu trả lời.

Nhưng lúc này, trên giấy tựa như hướng lên xông ra một cổ vô hình lực bài xích, Tô Nghi thu được cự lực ngăn trở, vô pháp hạ bút viết ra câu trả lời.

Bỗng nhiên, bên tai nổ tung một đạo vĩ đại thanh âm.

"Như thế nào đạo?"

Tô Nghi suy nghĩ một hồi, trả lời: "Đạo vừa tự nhiên, là vạn vật hưng suy chi quy luật, Thiên Địa vận chuyển pháp tắc vậy."

Bỗng nhiên, về này vô hình lực bài xích biến mất, Tô Nghi thở phào nhẹ nhõm, bắt đầu viết câu trả lời.

Tô Nghi viết xuống đề nhất bút lúc, chu vi mười dặm đại địa đột nhiên rung một cái, bên trong trường thi rất nhiều thí sinh nhìn về phía ngoài cửa sổ, nghi ngờ trong lòng, đều muốn: "Bên ngoài lại sinh ra gì đó dị tượng rồi hả?"

Tĩnh nghiên đạo gia học thuyết Hàn Tu Trúc tim đột nhiên máy động, sắc mặt kinh ngạc nhìn về Tô Nghi chỗ ở kiểm tra phòng phương hướng.

Tô Nghi viết xuống cuối cùng nhất bút lúc, đầu ngọn bút rời đi mặt giấy, lại phát ra nứt ra bình thường âm thanh, giống như xé ra một cái bố.

Trong lúc bất chợt, Tô Nghi đầu óc Luyện Bình Trạng trung ngưng tụ ra một quyển sách bìa màu lam, nhãn sách lên chỉ có một chữ: Đạo.

Tô Nghi nghi ngờ trong lòng, tâm thần tiến vào Luyện Bình Trạng, mở ra sách này, phát hiện trước mấy tờ đều là hán lúc trước giải đề lúc trích dẫn tập học, tất cả đều là liên quan tới lão tử tung tích ghi lại, cuối cùng thì có kèm Tô Nghi viết xuống câu trả lời, mà phía sau mấy trăm trang toàn bộ đều là trống không.

Khép sách lại, Tô Nghi định thần nhìn lại, phát hiện nhãn sách lên cái này "Đạo" chữ như là tại mỗi giờ mỗi khắc biến hóa, có lúc cái chữ này cho hắn cảm giác giống như là một mảnh Thiên Địa, không gì sánh được thương mạng mệnh mong, sau đó lại chậm rãi biến thành hoa cỏ cây cối, mang cho hắn thanh tân thoát tục cảm giác, có lúc là tinh thần, có lúc là nhật nguyệt, thế gian không có bất kỳ từ ngữ có thể cụ thể khái quát cái chữ này, chỉ có một từ có thể hình dung: Bao la vạn tượng.

"Mặc nghĩa yêu cầu một chữ không lọt nói có sách, mách có chứng, nhưng ta viết nhưng là bản gốc câu trả lời, cho nên mới tạo thành quyển sách này? Nhưng này thư đến tột cùng có tác dụng gì?" Tô Nghi trong lòng hoành sinh chừng trăm loại nghi vấn, nhưng không có bất kỳ người nào có thể vì hắn giải đáp.

...

Ngay tại Tô Nghi ngưng tụ ra "Đạo" sách lúc, tại tiểu thế giới quân lâm thiên hạ trung, chủ điện đột nhiên xông ra triệu triệu cao quang hoa, xông phá trên bầu trời đám mây, chiếu sáng hư không vô tận.

Chốc lát sau đó , quang hoa tan hết , như thủy triều lui bước.

Nhưng ở chủ điện ngay chính giữa , hai vị lão chủ tướng đồng thời mở hai mắt ra , một cổ mệnh môn khí tức càn quét mà ra , tại bọn họ trước mắt , có một quyền giống vậy "Đạo" sách ngưng tụ mà thành.

Thấy nhãn sách lên không ngừng biến hóa "Đạo" chữ , cho dù tôn quý như hai vị lão chủ tướng , cũng không cách nào bảo trì bình tĩnh.

"Lại là đạo chi thánh điển ? ! Chẳng lẽ đạo gia có người muốn lập địa thành thánh ? !" Vì lão chủ tướng tim áy náy nhảy lên , nếu là Nhân tộc có thể ra lại một tôn thánh nhân , kia Man Tộc lại có sợ gì chi ?

"Không , chỉ là một quyền thánh điển hình thức ban đầu thôi , độ hoàn thành kém xa « ngô tử binh pháp » , càng chớ nói cùng « Tôn Tử binh pháp » như nhau; nhưng nếu là có thể tiếp tục hoàn thiện , đạt tới « ngô tử » tiêu chuẩn , nhất định có thể phi thăng trở thành Á Thánh , nếu là toàn bộ hoàn thành , có lẽ thật có thể kế binh thánh sau đó , xuất hiện một tôn đạo thánh ."

Trần lão chủ tướng khẽ mỉm cười , vẫy vẫy tay , đạo thư thật giống như sơ sinh trẻ sơ sinh bình thường loạng choạng mà rơi vào trong tay hắn.

Còn chưa mở ra sách này , Trần lão chủ tướng trong mắt cũng đã chiếu ra sách này trung nội dung , coi hắn học xong lúc , tang thương nhưng không mất thanh minh đồng trong con ngươi lại né qua một tia kỳ quang tia sáng kỳ dị tới.

"Đạo vừa tự nhiên , là vạn vật hưng suy chi quy luật , Thiên Địa vận chuyển pháp tắc vậy , không nghĩ đến , khóa này Viện thí thật có thí sinh có khả năng phá vỡ ta thiết lập xuống vấn đề , đáp đúng lão tử đi về phía tây bức này xảo trá đề mục , thật là yêu nghiệt vậy! Cũng không biết là vị kia đạo gia tinh anh ?" Trần lão chủ tướng khen ngợi không ngớt.

"Người không tìm được bài thi người ?"

"Không tìm được , ta tầm mắt bị lý chi Thánh Đạo ngăn trở chặn , vô pháp xuyên thấu qua hắn mà qua; chẳng qua là ta có thể xác định , ngưng tụ sách này người nhất định là đáp đúng này hỏi ra người , hơn nữa còn đáp thập phần tinh diệu , nếu không không có khả năng dẫn động lý chi Thánh Đạo cộng hưởng , ngưng tụ đạo chi thánh điển hình thức ban đầu."

"Đáng tiếc , cũng có thể vui! Đáng tiếc là người này vô pháp dương danh , vui vẻ là có lý chi Thánh Đạo ngăn trở , bất luận kẻ nào đều không cách nào dòm ngó người này , có thể bảo đảm người này không ngại. Ban đầu tôn thánh tập hợp binh gia thủy tổ Khương thái công lý luận , đem biến hoá để cho bản thân sử dụng , mới có thể một buổi sáng điện định binh gia Thánh Đạo , lập địa thành thánh , bây giờ nếu là có người có thể hoàn mỹ giải thích lão tử chi triết học , sợ rằng đệ nhị tôn thánh nhân liền nên xuất hiện trên đời." Vì lão chủ tướng cảm khái nói.

"Người trước trồng cây , người sau hưởng bóng mát , chỉ là thành thánh quá khó khăn , chúng ta không thể đem hy vọng gửi gắm ở đây , không nói cũng được." Trần lão chủ tướng buông tay ra , đạo chi thánh điển rời khỏi tay , bay ra đại điện.

"Người khi nào có thể thành Á Thánh ?"

"Cố gắng lên , chỉ mong có thể trước ở vạn tộc thể chân vực tới trước. . ."

Hai người đang khi nói chuyện , đạo chi thánh điển bay vào phía bên phải một gian trong sân , môn trên trán sách "Thánh thương viện" ba chữ , tọa lạc tại kinh luân viện bên cạnh.

Theo bên ngoài xem ra , thánh thương viện chỉ là một gian bình thường tới cực điểm sân mà thôi , so với thẳng đứng vô số đạo che trời bia đá kinh luân viện , lộ ra là như vậy tầm thường.

Nhưng bước vào trong đó , lại giống như bước từ từ hư không.

Trong hư không , lơ lửng hai quyển sách , một quyển « Tôn Tử binh pháp » , một quyển « ngô tử binh pháp » , tất cả đều tản ra ánh sáng năm màu.

Này bản đạo thư lẳng lặng phiêu du đến hai sách bên cạnh , phun trào ra cực hào quang màu tím nhạt , nơi này không có thời gian khái niệm , thật giống như tuyên cổ vĩnh tồn.

...

Tại đáp xong "Lão tử đi về phía tây" một đề sau , nghỉ ngơi hơn ba mươi hơi thở thời gian sau , Tô Nghi lại tiếp tục bài thi.

Tô Nghi tại đại lượng đề trong biển chật vật rong ruổi , bỏ ra cả một buổi chiều thời gian , mới vừa đáp xong hơn một trăm năm mươi trương bài thi.

Cho đến giờ cơm tối , Tô Nghi ngẩng đầu lên , than thở Viện thí thật là gian khổ.

Lấy hắn kiến thức tích lũy còn như vậy , không biết những thí sinh khác nhiều lắm khổ cực ?

Ăn xong cơm tối sau đó , Tô Nghi đứng dậy hoạt động một chút gân cốt , lại ngồi xuống đáp cuối cùng một trăm trang bài thi.

Sau đó đề mục tuy có một ít kỳ nghĩa cạm bẫy , nhưng đều không đối với Tô Nghi tạo thành quá lớn trở ngại , không có "Lão tử đi về phía tây" loại này xảo trá không gì sánh được đề mục sau , Tô Nghi nước chảy mây trôi đáp xong sở hữu mặc nghĩa , ngẩng đầu nhìn lên , đã là đêm tối.

Tô Nghi lại tốn hơn nửa canh giờ , đối chiếu Yên Hải Bì , đem sở hữu bài thi kiểm tra qua một lần , sửa lại hơn mười nơi sai lầm , bảo đảm không có sơ suất sau đó , lúc này mới lên giường ngủ.

Bọc chăn , gối lá trà gối trúc , Tô Nghi một mực ở muốn ngày mai thử sách.

"Lớn như vậy lượng mặc nghĩa đề mục , lại chỉ chiếm hai trù , còn không bằng thử sách một đạo đề trực tiếp chiếm tám trù , này đủ để chứng minh thử sách trọng yếu bức nào; ngày mai thử sách đúng là thi văn mẫu chốt , nhưng trường thi kiêng kỵ nhất là lâm trận khẩn trương , càng cảm thấy muốn thi tốt , thi càng khó mà lấy được thành tích tốt , cho nên ta nhất định phải buông lỏng tinh thần , bình thường phát huy liền có thể."

...

Bạn đang đọc truyện *Binh Pháp Đại Thánh Convert* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 177: Mưu kế ? Cũng không phải!

Ngày thứ hai , Tô Nghi tại gà gáy trong tiếng tỉnh lại.

Bởi vì tại xa lạ thêm hẹp hòi địa phương qua đêm , Tô Nghi cảm thấy trạng thái không được tốt , nhưng rất nhanh tỉnh lại.

Sau khi ăn điểm tâm xong , Tô Nghi lần nữa kiểm tra hơn 250 trang mặc nghĩa đề mục , cho đến lại cũng không tìm ra một tia sai lầm , lúc này mới gật gật đầu.

Rất nhiều thí sinh đều đã thức dậy , Tô Nghi nghe chung quanh la hét ầm ĩ tiếng.

Lúc này , một đạo du dương tiếng chuông vang dội cả tòa trường thi , vang vọng tại mỗi người trong tai , Tô Nghi lập tức rõ ràng , thử sách muốn bắt đầu.

Tiếng chuông này thật giống như hàm chứa không cho cãi lại chỉ thị , Tô Nghi không tự chủ được đem mặc nghĩa bài tập đồng bỏ qua một bên , xuất ra năm mươi trang giấy trắng , chỉnh tề bày ra đến trước mặt , sau đó tại trang thứ nhất dưới giấy mặt lót lên một lớp da đệm , để tránh tiếp theo bí mật dính xuống phía dưới tờ giấy.

Cùng lúc đó , Tô Nghi nghe được cái khác kiểm tra phòng mấy đạo tiếng ngáy lập tức dừng lại , phát ra ma sát âm thanh , hiển nhiên cũng ở đây chuẩn bị giống vậy sự tỉnh.

Khoảng cách công bố thử sách đề mục còn có một chút thời điểm , vì vậy Tô Nghi ở trong lòng ôn tập thử sách bước , tránh cho lâm trận hốt hoảng , ảnh hưởng suy nghĩ.

"Ta đáp xong sở hữu mặc nghĩa đề thi , đã đủ để cảm đến hai trù , chỉ cần bảo trì cái trạng thái này , thử sách muốn lấy được ba trù trở lên , hẳn là không có vấn đề gì; nếu là có thể cảm đến thi văn năm trù , liền có thể thu được tham gia Vô thí tư cách."

"Binh gia sĩ tử môn muốn tăng lên tinh thần lượng , tiếp theo tấn thăng cấp bậc , trong đó một cái an toàn nhất nhanh chóng nhất đường tắt , chính là không ngừng càng sâu đối với binh pháp lĩnh ngộ , mà thử sách càng là đi thông lĩnh ngộ binh pháp cầu; thử sách yêu cầu thí sinh viết ra đối với « Tôn Ngô binh pháp » trung một câu lý giải , nếu là có thể lý giải thấu triệt cũng viết ra ưu tú thử sách , thì có cơ hội đem này câu hóa chân lý cho mình dùng , vì vậy đến tướng tài về sau , thi võ thi văn nhất định khảo thí sách , có rất nhiều sĩ tử đều là tại trường thi bởi vì thử sách mà thu được tăng lên."

"Ta cho dù là đang thi sau đó , cũng hẳn thường xuyên lấy « Tôn Ngô binh pháp » trung một câu tự tác thử sách , điều này có thể giúp ta đánh xuống vững chắc cơ sở , để cho ta tại Thánh Đạo lên đi xa hơn; thử sách một đề phân chia phá đề , thừa đề , hỏi luận , lệ chứng , bằng chứng , dẫn thân , khoác lác , tổng kết tám bước , mỗi một bước liên hệ đều phi thường khẩn mật , trước mặt bước sai lầm rồi , phía sau cũng sẽ đi theo sai , cho nên yêu cầu cẩn thận cẩn thận nữa."

"Thử sách có ba loại đề hình: Nguyên chương đề , thông chương đề , lời bàn cao kiến đề bên trong , về sau người khó khăn nhất , hy vọng không nên xuất hiện tại trận thi này bên trong."

Nhưng phảng phất ấn chứng Tô Nghi không rõ ý tưởng bình thường đại biểu thử sách bắt đầu thi tiếng chuông vang lên , có một đạo vĩ đại thanh âm theo vũ miêu trung truyền ra.

"Tính toán!"

Tô Nghi trong lòng lộp bộp vừa vang lên , chợt nhìn thấy mặt trước giấy trắng đứng đầu bên phải , chậm rãi hiện lên một cái chữ tiểu triện "Tính toán" chữ.

Cái chữ này kim quang lóng lánh , sáng chói chói mắt , nhưng Tô Nghi tâm lại trở nên càng ngày càng âm trầm.

Cùng lúc đó , chung quanh kiểm tra phòng vang lên liên tiếp phiến tiếng kêu rên.

"Không có lầm chữ ? Lại là lời bàn cao kiến đề ? Có phải hay không ta hoa mắt ?"

"Hai mươi năm đều không nhất định sẽ xuất hiện một lần đề hình , lại bị đụng vào ta rồi!"

"Ta mẹ ruột , con trai của ngài xui xẻo đến nhà!"

Bốn phía than phiến tiếng liên tiếp , giống như sôi trào , lúc này , có một đạo trống trận trỗi lên tiếng ở trên trường thi không ngang trời nổ tung.

"Yên lặng! Trường thi trọng địa , không được ồn ào náo động!"

Đây là Cừu Viện Sự thanh âm , lãnh triệt mọi người cốt tủy.

Bên trong trường thi học sinh phảng phất bị một chậu nước lạnh ngay đầu tưới xuống , nhất thời lạnh ngắt như tờ , nhưng Tô Nghi vẫn có thể nghe được chung quanh các thí sinh thấp giọng than phiến.

Tô Nghi hít sâu một hơi , nhìn chằm chằm cái này "Tính toán" chữ nhìn hồi lâu , rất có một loại muốn xem xuyên giấy đứt hơi thế , nhưng rất nhanh, Tô Nghi liền yên lặng , cái chữ này cũng không phải là hấn ảo giác.

"Lời bàn cao kiến đề , quan chấm thi sẽ liệt ra một chữ hoặc là từ , cho thí sinh tự do giải thích cũng dẫn thân đưa ra trung hàm nghĩa , lại thêm lấy phá đề , nhưng chính là phần này tự do , mới thật đề cho người nhử đầu." Tô Nghi mí mắt nhảy lên kịch liệt.

"Cái này tính toán chữ , có thể dẫn thân ra nhiều loại hàm nghĩa , có thể giải thích là sách lược , tính toán , hoạch định thậm chí là đo lường dụng cụ , cùng với họ , thậm chí còn có thể mang hấn tạo thành tương tự với hiền kẻ , khổ nhục kẻ , kẻ hoãn binh chờ từ ngữ , tăng thêm phá đề; theo chọn đề bắt đầu cũng đã là một loại nghiêm khắc khảo nghiệm , đề tài chọn không đúng , không có khả năng cảm đến cao phân , lấy binh gia sĩ tử mà nói , tự nhiên muốn đem tính toán giải thích là sách lược khất khao nhất thử sách chủ đề. . ."

Tô Nghi trong lòng trong nhảy mắt xông ra cái ý nghĩ này sau đó , thật giống như hóa thành ma chướng.

Có một đạo rất có đầu độc lực thanh âm một mực ở Tô Nghi trong đầu quanh quẩn , thúc giục hấn viết xuống sách lược phá đề.

Tô Nghi con ngươi dần dần mất đi hào quang , cầm bút liền muốn viết xuống "Kế giả , sách lược cũng" này năm chữ.

Nhưng ngay tại Tô Nghi đầu ngọn bút tức thì tiếp xúc được mặt giấy lúc , Luyện Binh Tràng bầu trời , hai khóa thiên mệnh Tướng Tinh đồng loạt xông ra một trận ánh sáng nhu hòa , tựa như đợt sóng bình thường đem Tô Nghi trong đầu ma chướng gột rửa hết sạch.

Tô Nghi cặp mắt đột nhiên khôi phục thanh minh , lòng vẫn còn sợ hãi thu tay về.

"Thật là đáng sợ , không nghĩ đến ta vậy mà trung ma chướng , cũng không biết là không đúng là lúc trước đạo tiếng chuông duyên có ? Đây cũng là khảo nghiệm một trong ? Nếu không phải ta có thiên mệnh Tướng Tinh , sợ rằng sẽ lồm sồm trong đó không thể tự thoát ra được , không biết những thí sinh khác như thế nào. . ."

"Tỉ mỉ nghĩ lại , cái này tính toán chữ đề tất nhiên là cái cạm bẫy , từ cổ chí kim , đã có vô số sĩ tử lấy mưu kế là viết ra đại lượng ưu tú thử sách văn chương , bởi vì có thật nhiều có thể cung cấp tham khảo mẫu , thi võ ngay từ lúc vài thập niên trước cũng đã không hề xuất quan ở mưu kế thử sách đề mục rồi , ta nếu là viết nữa , chính là phạm vào kiêng kỵ , trừ phi có thể viết ra so với tổ tiên tốt hơn văn chương , nếu không nhất định không lấy được cao phân."

Tô Nghi quyết định không viết sách lược , nhưng nhìn chằm chằm tính toán chữ hồi lâu , nhưng là chán chữ.

"Nếu không phải viết mưu lược , có thể viết cái gì ? Tính toán ? Kế hoạch ? Đo lường dụng cụ hoặc là tính toán họ ? Vẫn là phải dùng kế chữ tỏ từ. . . Này lời bàn cao kiến đề quả nhiên đáng sợ , chỉ là phiến nào như thế nào chọn đề , chỉ sợ cũng được lãng phí hết rất nhiều thời gian , hơn nữa còn khó mà bảo đảm tự chọn đề có thể cảm đến cao phân."

Tô Nghi suy tính hồi lâu , vẫn vô pháp quyết định chọn đề , vì tính tâm , chỉ có thể buông xuống bút lông , nhắm mắt đến , mặc niệm « Tôn Tử binh pháp » .

Nhưng Tô Nghi đem "Bắt đầu tính toán thiên" đọc một nửa sau đó , bỗng nhiên hai tròng mắt sáng lên.

"Ta hiểu được , đề thi này nghiệm là nhân tính a! « Tôn Tử binh pháp » khai thiên chính là bắt đầu tính toán thiên , liền tôn thánh đô cảm thấy bản này là trọng yếu nhất , cho nên mới đem đặt ở toàn văn vị trí đầu nào. Nhưng nơi này tính toán chữ ngầm nghĩa , là tính toán , mà không phải mưu kế!"

"Đại đa số người vừa nhắc tới tính toán chữ , sẽ nghĩ đến kì mưu xảo kế , này chính là bởi vì nhân tính nhược điểm , luôn nghĩ tham khéo léo cầu tốc độ , suy nghĩ có thể tùy tiện dùng cái mưu kế liên thắng được chiến tranh thắng lợi , nhưng binh pháp đứng đầu phản đối dùng kì mưu xảo kế thủ thắng , ngược lại , lấy tính toán để cân nhắc thực lực địch ta , lấy thực lực quyết thắng , lấy ưu thế tuyệt đối áp đảo địch nhân , mới là binh gia Thánh Đạo chỗ cho là tư tưởng , cũng là hậu thế hết thảy quy luật chiến tranh cùng chân lý chỗ ở."

"Nếu là thí sinh mang lòng đầu cơ trục lợi ẩn tính tâm lý , đem tính toán hiểu thành mưu kế , nhất định phải giống như ta trước như vậy ở bên trong thân thể ma chướng , đưa đến đầu một bước chọn đề sai lầm , cho dù phần sau có thể viết ra vô cùng đặc sắc thủ sách , cũng quả quyết không thể cầm đến cao phân , « Tôn Tử binh pháp » không phải nói chuyện như thế nào dùng xảo kế thủ thắng phương pháp , mà là giảng dẫn nhất chuyết phương pháp tính toán , chỉ có tính toán , tài năng biết trước thắng bại , tài năng tính toán ra phân thắng tới."

Có đại thể ý nghĩ sau , Tô Nghi hít sâu một hơi , cầm bút viết chọn đề.

"Tính toán , tính vậy. Viết: Tính toán chuyện gì ? Viết: Xuống chi năm chuyện , cái gọi là đạo , thiên , mà , tướng , pháp vậy. Ở triều đình bên trên , trước lấy người hay ta chỉ năm chuyện tính toán ưu liệt , sau đó phân thắng thua. Thắng bại trước , sau đó hưng sư động chúng. Tài dùng binh , chớ trước này năm chuyện , cho nên là thiên đầu tại."

Đây là hoa hạ Đường triều Đỗ Mục đối với « Tôn Tử binh pháp » bắt đầu tính toán thiên chú giải , Đỗ Mục sống ở Tể tướng thế gia , từ nhỏ nắm giữ tốt đẹp điều kiện học tập , không chỉ là đương thời nổi tiếng xa gần thi nhân , văn xuôi gia , lấy tôn tại tên « sông Phan văn tập » cùng hương dự hậu thế « cung A phòng phủ » , hơn nữa còn đối với binh pháp tồn tại độc đáo lý giải , hẳn đối với bắt đầu tính toán thiên chú giải mạnh như thác đổ , sâu sắc phi thường , đứng đầu thích hợp dùng để đương thời khắc chọn đề.

« Tôn Tử binh pháp » bắt đầu tính toán thiên giảng là miêu tính , thông qua tính toán địch ta ưu liệt nhắc tới tiền định ra thắng bại , chỉ có thắng mới hưng sư động chúng , cùng địch giao chiến , thắng cắt tôn thánh hạch tâm tư nghĩ "Trước thắng rồi sau đó chiến" : Không phải đánh thắng nửa , mà là thắng đánh lại.

Chính làm Tô Nghi viết xuống bắt đầu tính toán thiên chú giải lúc , kiểm tra bên ngoài trên quảng trường , tôn thánh pho tượng nhẹ nhàng rung một cái , như có ánh sáng diu diu tràn ra bên ngoài thân , thật giống như tia nước nhỏ bình thường chậm rãi chảy hướng Tô Nghi kiểm tra trong phòng.

Cừu Anh Ngạn cùng Hạng Tòng Lưu hai người nhìn chăm chú tràng cảnh này , sau lưng một đám quan chức rung động phi thường.

"Việc sự đại nhân , chuyện này. . ." Có vị Xu Mật Viện quan chức chỉ trong không khí mất trần có thể thấy lưu quang , toàn bộ tay đều run rẩy.

"Xem ra là có người viết ra vô cùng đặc sắc chọn đề , nhưng thủ sách chất lượng còn phải sau khi nhìn mặt tám bước , xem trước lấy."

Mặc dù nói như vậy , nhưng Cừu Anh Ngạn khoe miệng vẫn dâng lên một tia an ủi nụ cười.

Những thứ này lưu quang chui vào kiểm tra phòng , rót vào Tô Nghi chọn đề chú giải bên trong , bỗng nhiên , này mấy chục chữ dâng lên cao một trượng ánh sáng , thẳng tới bầu trời , tựa như cháy hừng hực cột lửa.

Nhìn thấy cảnh này , Tô Nghi lúc này mới khẽ mỉm cười , thở phào nhẹ nhõm.

Chữ màu đen hiện lên kim quang , liền biểu thị cái này bước đi đúng rồi.

Chỉ là Tô Nghi không có phát hiện , hẳn Luyện Binh Tràng tự mình pho tượng trên đỉnh đầu , ban đầu trí chỉ lòng quân bên cạnh kia mấy viên vỡ vụn nhưng là dâng lên lấy nhu hòa vòng ánh sáng bảo vệ , cũng bắt đầu chậm rãi ngưng tụ.

Tại kết thúc chọn đề sau đó , liền có thể tiến hành bình thường thủ sách bước rồi , đầu tiên yêu cầu trích dẫn « Tôn Ngô binh pháp » trung một câu phá đề , sau đó tăng thêm trình bày.

Tô Nghi không chút do dự , cầm bút liền viết.

"Tôn tử viết: Binh giả , việc lớn quốc gia , tử sinh chi địa , tồn vong chi đạo , phải có xem kỹ vậy. Cho nên trải qua chỉ lấy năm chuyện , giáo chỉ lấy tính toán mà đòi hẳn tính: Nhất viết đạo , nhị viết thiên , tam viết mà , tứ viết tướng , ngũ viết pháp."

Sau đó Tô Nghi suy nghĩ tỉ mỉ , tham khảo rất nhiều văn hiến , mới bắt đầu cẩn thận từng li từng tí phân giải đoạn văn này.

...

Bạn đang đọc truyện *Binh Pháp Đại Thánh Convert* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 178: Tính toán chân lý

"Tôn tử viết: Binh giả, việc lớn quốc gia, tử sinh chi địa, tồn vong chi đạo, phải có xem kỹ vậy."

Này câu, Tô Nghi lần nữa trích dẫn Đỗ Mục chú giải "Quốc chi tồn vong, người tử sinh, đều do ở binh, cho nên cần thẩm tra cũng", sau đó trình bày chính mình nhận xét, tôn thánh đem đối với chiến tranh kính nể tâm nhắc tới điểm cao nhất, đem đưa vào « Tôn Tử binh pháp » toàn văn đầu, đối đãi chiến tranh cẩn thận một chút, liền giống như nho gia « binh thường » nói "Thận độc" binh thường thời thời khắc khắc chú trọng tự mình nhắc nhở: Còn có cái gì không có chú ý tới, không có làm xong địa phương ?

Đối với cá nhân mà nói, thời thời khắc khắc tự tỉnh có thể đối với chính mình hành động bảo trì trách nhiệm cùng lòng kính sợ, có thể làm cho mình hành động được đến tốt hơn kết quả; mà đối với quân đội mà nói, Quân Chủ cùng tướng quân tự tỉnh, chính là đối với toàn bộ quốc gia, cả nhánh quân đội phụ trách, cứ như vậy, đối với địch nhân là có thể bảo trì lớn hơn phần thắng.

Tô Nghi dùng đương đại ngôn ngữ viết xong chính mình nhận xét, không có phát sinh bất cứ chuyện gì, sau đó thờ phào nhẹ nhõm.

"Ta đây là tại trực tiếp trình bày tôn thánh nguyên thoại, tương đương với đang vi « Tôn Tử binh pháp » làm chú thích, chú kém sẽ tự hủy, nếu là chú tốt là có thể tạo thành truyền thế chú giải, đem chỗ chú nguyên văn hóa chân lý cho mình dùng; cái thế giới này, có thật nhiều tiên hiền là « Tôn Tử binh pháp » làm chú thích, nhưng tóm lại đều là một ít lẻ loi chú giải, duy nhất chú thích toàn bản cũng truyền thế, chỉ có Tào Tháo một người, chỉ là hấn chú giải so với tôn thánh nguyên văn còn không lưu loát khó hiểu, hơn nữa rất nhiều mấu chốt đều không thể tự mình làm được, đánh rất nhiều trận đánh bại, nếu không đã sớm thành thánh." Tô Nghi trong đầu nghĩ.

Sau đó Tô Nghi bắt đầu chú phá đề nửa đoạn sau.

"Cho nên trải qua chỉ lấy năm chuyện, giáo chỉ lấy tính toán mà đòi hấn tình: Nhất viết đạo, nhị viết thiên, tam viết mà, tứ viết tướng, ngũ viết pháp."

Tô Nghi lần này trích dẫn rồi tương tự chú giải: "Trải qua, ngang dọc vậy, lên trước ngang dọc năm chuyện chỉ thứ tự, xuống là dùng năm chuyện giáo tính toán người hay ta chỉ ưu liệt, tìm tòi thắng bại chỉ tình hình dạng: Ân người đưa tin dân, lên thuận lòng trời lúc, xuống biết địa lợi, ủy hiên mặc cho có thể, tiết chế nghiêm minh. Phụ đem cùng pháp tại năm chuyện chỉ mặt người, phạm cử binh phạt tội, triều đình bên trên, trước xem kỹ ân tin đầy mông, sau độ thiên thời chỉ thuận nghịch, lần thăm địa hình chỉ hiểm dễ, ba người đã quen thuộc, sau đó mệnh đem chinh. Binh vừa xuất cảnh, thì luật lệ từ khi ở tướng, lần thứ yếu tự vậy."

Tương tự chú giải đơn giản sáng tỏ, liếc qua thấy ngay, là đoạn này ưu tú nhất chú giải.

Tô Nghi viết xuống cái cuối cùng "Cũng" chữ, trong lúc bắt chọt, trên mặt bàn trang giấy bay lên trời, thật giống như bị gió cuốn động cờ hiệu, lại tựa như gió biển thổi lướt sóng biếc, trên không trung chấp chôn yêu dị khiêu vũ.

Cùng lúc đó, một cỗ mệnh mông thương mang khí tức theo trang giấy trung xông ra, cấp bậc thấp thí sinh cùng nhân viên làm việc chỉ cảm thấy có một cỗ gió nhẹ phất qua gò má, nhưng một đám châu quan môn nhưng là cảm giác hơi nóng xâm nhập bọn họ đầu óc, Luyện Binh Trảng bên trong tự mình pho tượng run rẩy kịch liệt, phảng phất cũng theo đó cộng hưởng.

"Lại là truyền thế chú giải ra đời ? !" Hạng Tông Lưu nắm chặt hai quả đấm lại buông ra, trong mắt lóe lên vẻ vui mừng, lại cũng khó bảo toàn trong ngày thường ôn hòa thần sắc.

"Nhân tộc toàn thể đối với « Tôn Tử binh pháp » lĩnh ngộ có thể nhanh hơn một bước." Cừu Viện Sự mỉm cười gật đầu.

Kiểm tra bên trong phòng, Tô Nghi đối mặt với huyền phù tại không trung trang giấy, đầu óc mơ hồ, sau đó gấp lại trên giấy phá đề năm mươi mấy chữ giống như đang sống, vậy mà hóa bướm bay lượn, liên tiếp không ngừng chui vào hấn giữa chân mày.

Trong đầu Luyện Binh Trảng nặng nề rung một cái, Tô Nghi trong lòng căng thẳng, không hiểu xảy ra chuyện gì, chọt tiến vào Luyện Binh Trảng, phát sinh gì đó đều không biến hóa.

"Thật là kỳ quái."

Tô Nghi lảo bầm, đang muốn thối lui ra Luyện Binh Trảng, ánh mắt theo thói quen đảo qua bầu trời, con ngươi chọt co rút lại, lẳng ngay tại chỗ.

Luyện Binh Trảng bầu trời vốn là một mảnh hư vô, loại trừ treo bốn viên Tướng Tinh ngoài ra, cũng không một vật, hoàn toàn là đen thui một đạo bầu trời đêm, mà bây giờ nhưng là nổi lên « Tôn Tử binh pháp » khai thiên năm mươi mấy chữ, tản ra cực kì nhạt ánh sáng, cơ hồ phải bị bốn viên Tướng Tinh quang huy che giấu.

Tô Nghi lại định thần nhìn lại, lúc này mới chú ý tới, tại kim thiên thoát xác Tướng Tinh phía sau, mơ hồ có thể nhìn thấy thượng binh phạt mưu bốn chữ.

Bốn chữ này bị Tướng Tinh quang hoa che đậy, nếu không phải là lần này dị tượng, Tô Nghi sợ rằng mãi mãi cũng không chú ý tới.

"Chẳng lẽ đây chính là chân lý cụ thể thể hiện ? Giờ phút này chút ít chữ âm đạm không liên quan, hấn là ta thu được chân lý lại không có thể kích hoạt ,

sợ rằng phải đích thân làm được những thứ này chân lý trung ẩn chứa triết lý, tài năng chân chính kích hoạt bọn họ." Tô Nghi trong lòng suy đoán nói.

Tô Nghi tại Luyện Bình Tràng kiểm tra biến hóa thời điểm, vũ miếu rất nhiều tiên hiền pho tượng cùng bài vị nhẹ nhàng lay động, từng luồng ý niệm từ đó xông ra, tranh nhau bơi về phía Tô Nghi kiểm tra phòng phương hướng, ở trên trời nhìn chăm chú hẳn.

Tô Nghi mang lòng nhàn nhạt mừng rỡ, thối lui ra Luyện Bình Tràng, nhìn về phía trước mắt đề thi, phá đề năm mươi mấy chữ biến thành so với màu xám tro nhạt, nhưng không ảnh hưởng đọc.

"Nếu có thể tạo thành chân lý, xem ra ta phá đề đáp thập phần hoàn mỹ, lẽ ra có thể tiếp tục một bước kế tiếp rồi."

Tô Nghi gật đầu, lại bắt đầu chăm mực, nhân tiện ở trong lòng đem Đỗ Mục cùng trương dự hai vị hậu thế học giả cảm kích trăm ngàn lần.

Bước thứ hai là thừa đề, tại phá đề sau đó, hơi mà nói trước, lên chuyển tiếp chuyển biến tác dụng, có thể trích dẫn kinh điển, cũng có thể tự đi tổng kết, người trước đáng sợ hơn sức thuyết phục.

Vì vậy Tô Nghi nghĩ nát óc, trích dẫn rồi « ổng dẫn. Sâm mắc » nguyên văn.

"Cho nên tính toán trước phải định mà bình từ lại, tính toán chưa định mà bình từ lại, thì chiến chỉ tự bại, công chỉ tự hủy người vậy."

Lời này ý tứ là: Tính toán kế hoạch xong sau đó tài năng hưng bình xuất cảnh, nếu không, thì chiến tất bại, công nhất định hủy.

Vừa vận viết xong lúc, cửa sổ bị nhẹ giọng gõ vang, Tô Nghi mở cửa sổ ra, thấy hai vị phu xe mỉm cười đưa tới com trưa.

Tô Nghi lúc này mới ý thức được, giờ phút này đã lúc giá trị buổi trưa.

"Thời gian vậy mà qua nhanh như vậy, ta mới chọn đề, lại viết hai bước, liền đi qua hai giờ, xem ra cần phải nhanh hơn độ tiến triển." Tô Nghi vừa ăn com vừa nghĩ tới.

Bởi vì cửa sổ mở ra, Tô Nghi rõ ràng nghe được xung quanh vang động, mấy vị thí sinh tựa hồ vẫn còn đang suy tư chọn đề, phát ra phiền muộn lầm bầm tiếng.

Tô Nghi tâm cảnh không hề gọn sóng, com nước xong, tiếp tục viết thử sách.

Buổi chiều, Tô Nghi mượn từ lấy hoàn mỹ phá đề, bắt đầu thao thao bất tuyệt.

"Cái gọi là năm chuyện, đạo người, lệnh dân trở lên đồng ý vậy, nhân dân cùng Quân Chủ cùng muốn, thì có thể hưng bình vậy. Cho nên có thể cùng với chết, có thể cùng với sinh, mà không sợ nguy. . ."

Chỉ có nhân dân chống đỡ chiến tranh, Quân Chủ tài năng phát động chiến tranh, nhân dân không ủng hộ, thì án binh bất động, phòng ngừa đưa tới dân oán; mà thiên thời địa lợi tự không cần nhiều lời, Tô Nghi dùng rất ngắn gọn ngôn ngữ, lời ít ý nhiều mà đem trình bày đi ra, nhưng cũng liếc qua thấy ngay.

Tại sáng tác đồng thời, Tô Nghi tận lực trích dẫn hậu thế đối với « Tôn Tử binh pháp » chú giải, cũng ở trong đó cắm vào rất nhiều sự kiện lịch sử chiến tích dùng cho bằng chứng hoặc phản chứng, cực lớn tăng cường bút hạ văn chương sức thuyết phục.

Tô Nghi mỗi viết xuống một đoạn, bút hạ « Tôn Tử binh pháp » nguyên văn liền lập tức hóa bướm bay lượn, chui vào Tô Nghi trong mi tâm, hóa thành Luyện Bình Tràng bầu trời chân lý chữ viết.

Đối mặt dị tượng bức này, Tô Nghi tâm hồ không sợ hãi, một lòng chìm vào bút hạ văn chương trung, phảng phất lâm vào trạng thái vong ngã.

Tô Nghi lại viết lên tướng lĩnh tài năng.

"Tướng giả, trí, tin, nhân, dũng cảm, nghiêm vậy. Tiên vương chi đạo, lấy nhân cầm đầu, binh gia hàng ngũ, dùng trí làm đầu. Trí năng phát mưu, tin có thể thưởng phạt, nhân có thể phụ chúng, dũng cảm có thể quả quyết, nghiêm có thể lập uy. Nhưng, chuyên nhiệm trí thì kẻ gian, khắp làm nhân thì nọ, cố thủ tin thì ngu, thị dũng lực thì bạo, lệnh quá nghiêm khắc thì tàn, năm người vẹn toàn, các vừa vận hần dùng, mới có thể làm tướng soái."

Tô Nghi thoáng cái trích dẫn rồi Đỗ Mục, mai Nghiêu thần cùng cổ lâm tam người đối với tướng soái tài năng chú giải, tại bút rơi lúc, trong thiên hạ trường thi tất cả đều kịch liệt rung một cái, sở hữu ngưng tụ lòng quân sĩ từ đột nhiên tìm thấy động, cho dù là không có lòng quân người, Luyện Bình Tràng bên trong tự mình pho tượng cũng ở đây nhỏ nhẹ lay động.

Này nhất bút, Tô Nghi trực tiếp khái quát năm cái Thánh Đạo!

Tự tập tại Tô Nghi bầu trời hơn mười đạo ý chí sôi trào.

Nam Từ Châu trường thi bầu trời, Cực Quang Thiêm thước, giống như Hồng mưa, các tiên hiền ý chí như là đang trao đổi gì đó.

Một đám châu quan nhìn chăm chú vào trên bầu trời dị tượng, có người mặt đỏ tới mang tai, thần sắc kích động, có người cả người run rẩy, thờ hồng học, Cửu Anh Ngạn cùng Hạng Tông Lưu hai người nắm chặt hai quả đấm, sắc mặt đều không bình tĩnh.

Một phần thử sách vậy mà khả năng hấp dẫn hơn mười vị tiên hiền ý niệm vậy xem, quả thực chưa bao giờ nghe, châu quan môn đều có một loại dự cảm, toà này trường thi, sẽ sinh ra một phần tiền vô cổ nhân, hậu vô lai giả cầm tú hoa chương!

Ở nơi này chút ít ý niệm ở ngoài, lại có mấy đạo tầm mắt theo cả nước các nơi tụ đến, nhìn chăm chú vào Tô Nghi bài thi.

Tô Nghi đối với ngoại giới động tĩnh hồn nhiên không cảm giác.

Lúc tới chạng vạng tối, Tô Nghi tại cuối cùng khoắc lác giai đoạn nói có sách, mách có chứng, bút hạ sinh phong, cổ động trình bày miếu tính tâm quan trọng.

Kì mưu quỷ kế nghe một chút cũng làm người ta hưng phấn, nhưng lại cũng không phải là trí thắng mấu chốt, miếu tính năm chuyện bảy tính toán mặc dù nghe tè nhạt vô vị, nhưng là binh gia Thánh Đạo cơ sở.

Gia Cát Lượng cố sự mọi người đều biết, rất nhiều người đều tôn sùng hắn là kì mưu quỷ kế người thứ nhất, nhưng hắn vô luận như thế nào đều không cách nào chiến thắng nước Ngụy, đây là vì cái gì? Cũng là bởi vì Thực quốc tại miếu tính cả không có bất kỳ phần thắng, đạo, thiên, mà, tướng, pháp không có giống nhau có thể chiến thắng nước Ngụy; thậm chí ngay cả Tư Mã Ý đều mắng Gia Cát Lượng "Nghịch thiên", vì trong lòng một cái "Khởi phục Hán thất" tâm tình, hưng sư động chúng, sáu ra Kỳ Sơn, lao dân thương tài, thầy phoi khắp nơi; cho nên Gia Cát Lượng "Tính toán", thật sự là không coi là "Thắng tính toán".

Cái gọi là "Người thiên chiến, vô trí tên, không dừng cảm công", trong lịch sử, chân chính thiên chiến tướng lĩnh, bọn họ tại xuất chinh trước cũng đã biết trước thắng lợi, chiến thắng địch nhân lúc không sợ hãi không hiểm, thí dụ như bạch khởi, Vương Tiễn, Vệ Thanh cùng Ngô Khởi đám người, bọn họ chỗ trải qua chiến tranh đều không câu chuyện gì có thể giáng, thuần túy lấy thực lực áp đảo địch nhân mà thủ thắng, nhưng này vừa vặn chính là « Tồn Tử binh pháp » đứng đầu sùng bái thắng lợi phương pháp, tướng lĩnh tài năng, cũng thể hiện nơi này.

Cuối cùng, Tô Nghi trích dẫn rồi trưng dự bộ phận chú giải coi như tổng kết: "Đồn rằng: Thắng binh trước thắng rồi sau đó khiêu chiến, bại binh trước chiến rồi sau đó cầu thắng, có tính toán không tính toán, thắng bại dễ thấy."

Toàn văn bút rơi, đột nhiên, trang giấy lên Thánh Đạo sức mạnh to lớn xông phá nóc nhà, thẳng tới một trăm ngàn trượng trên không, trong đó kim quang tia sáng kỳ dị, thật giống như muốn che đầy ánh mặt trời, trong vòng ngàn dặm sinh linh đều có thể thấy rõ ràng.

...

Bạn đang đọc truyện *Binh Pháp Đại Thánh Convert* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 179: Khai chi tán diệp

Trên giấy xông ra vạn đạo ánh sáng xông phá trường thiên, chiếu sáng này một mảnh chân trời, chiếu sáng tất cả mọi người buồng tim.

Nhưng qua trong giây lát, có một cổ vĩ đại hơn hẳn lực lượng vô căn cứ hạ xuống, tựa như một đôi bàn tay vô hình, đem quang huy ép xuống.

Này dị tượng ven ven kéo dài một cái chớp mắt, liền mạnh biến mất không thấy gì nữa, một đám châu quan thấy vậy, không khỏi trở mắt nhìn nhau.

"Dị tượng bức này, ở trên trời nổ tung lúc, nhất định muốn tạo thành khai chi tán diệp kỳ quan, đại biểu truyền thế chú giải ra đời, nhưng như vậy lại đột nhiên không thấy? Chẳng lẽ là này văn chương xảy ra sơ suất, đưa đến gặp phải Thánh Đạo bài xích? Hay hoặc là..." Kỳ Tư Mã nghi vấn đầy mặt.

Những người khác cũng đều không đoán được, không đoán ra này cảnh tượng căn nguyên.

Chỉ có Cừu Anh Ngạn cùng Hạng Tông Lưu hai người ánh mắt lóe lên, như là lĩnh ngộ gì đó bình thường nhìn về phía trường thi bầu trời.

Trên bầu trời không có vật gì, nhưng chiếu vào hai vị hào kiệt trong mắt, lại xuất hiện hơn mười đạo thần dị thân ảnh, tất cả đều là vũ miếu tiên hiền ý niệm!

Các tiên hiền châu đầu ghé tai, mỗi lần vừa mở miệng, tựa thật giống nói ra ngàn vạn câu, rõ ràng mỗi người ngữ tốc đều thật nhanh, các nói các, lộ ra lộn xộn bừa bãi, nhưng không tí ti ảnh hưởng bọn họ trao đổi; phi tướng bên dưới, cho dù liền hai vị hào kiệt suy nghĩ, cũng hoàn toàn theo không kịp các tiên hiền trao đổi, chỉ có thể nghe hiểu đại khái: Bọn họ là tại tham khảo bản này thử sách độ chuẩn xác.

Tại cao hơn trên bầu trời, lão chủ tướng cũng đang nhìn chăm chú nơi này, lắng nghe các tiên hiền nói chuyện.

Đột nhiên, các tiên hiền trao đổi tiếng dừng lại, như là quyết định kết quả gì, sau đó mỗi người trở lại vũ miếu; một người trong đó lúc đi, vẫn không quên chỉ điểm một chút hướng Tô Nghi bài thi, một luồng năng lượng vô hình \*\* \*\* mà ra, cùng co rút lại kim quang hòa vào nhau với nhau.

Sau đó, một đạo như dây núi bình thường sừng sững hùng thanh âm tại hai vị hào kiệt trong tai nổ lên.

"Thi văn sau khi kết thúc, đem bản này thử sách đưa vào Quốc Viện, cung cấp hào kiệt bên trên binh gia sĩ tử tham khảo."

Cừu Anh Ngạn cùng Hạng Tông Lưu hai người lập tức nghe ra, đây là Trần lão chủ tướng thanh âm, vì vậy lập tức cúi đầu đáp dạ.

Đội đến lão chủ tướng tầm mắt sau khi rời đi, hai vị hào kiệt nhìn nhau cười một tiếng, mỗi người đọc hiểu rồi trong mắt đối phương kia vệt ý mừng rỡ.

Lúc trước "Khai chi tán điệp" kỳ quan sở dĩ sẽ đột ngột biến mất, cũng không phải là bởi vì bản này thử sách viết không được, ngược lại là bởi vì quá tốt, lão chủ tướng mới không xuất thủ không được áp chế, tránh cho tạo thành không cần thiết oanh động cùng hỗn loạn; hơn nữa, "Tham khảo" một từ cũng không thể dùng linh tinh, giờ phút này bị dùng ở nơi này, đại biểu bản này thử sách đã ưu tú đến đủ để cung cấp hào kiệt học tập trình độ.

"Bên kia là sổ mấy kiểm tra phòng, người nào ở bên trong?" Cừu Anh Ngạn chỉ kỳ quan biến mất địa phương, hướng ty giáo sứ hỏi.

"Hỏi bẩm đại nhân, nơi đó là một bảy bảy số 5 kiểm tra phòng, là Tô Nghi vị trí." Ty giáo sứ theo tên trong sổ ngừng đầu lên, trả lời.

Cừu Anh Ngạn nâng lên một nụ cười.

Mà ở kiểm tra trong phòng, Tô Nghi mắt thấy trước mặt dị tượng chậm rãi thu về, một trăm ngàn trượng kim quang cô đọng ở trên giấy, lộ ra nồng nặc thâm thúy, giống như hư không, trong đó còn mơ hồ xuyên suốt lấy ám trầm ánh sáng màu vàng óng, mặt bàn tất cả đều bị hấn bao trùm.

Những ánh sáng này thật giống như đang sống ngọa nguậy, tiếp theo từ từ co rút lại, hóa thành quyền dán lại hai cái màu đen chữ to: Mùrì trù!

Mà lúc trước đồng đề ở một bên mặc nghĩa đề biển, cùng thử sách hơn hai mươi trang bài viết đã toàn bộ được thu vào rồi quyền Phong chỉ trung.

Tô Nghi ngón tay chậm rãi phát qua "Mùrì trù" hai chữ, trong lòng mặc dù mơ hồ có chút rung động, nhưng lại duy trì mình cũng khó tin tình táo.

Còn chưa nộp bài thi, cũng đã bị đề là mùrì trù, đổi mất toàn bộ Nhân tộc, cũng là cực kỳ hiếm thấy tình huống; điều này đại biểu tiên hiền đối với Tô Nghi công nhận, cũng đại biểu hấn hai tháng này tới nay cố gắng cuối cùng có hồi báo!

Nhưng khi Tô Nghi thử một lần nữa mở ra quyền phong lúc, lại cảm giác có một cỗ cự lực tại ngăn trở hấn, vô luận như thế nào đều không cách nào đụng chạm lấy ếm miệng nơi.

"Lại còn không cho phép coi như tác giả ta đọc? Nguyên lý gì... Liên như vậy, dù sao ta đã sớm đem lúc trước viết văn chương ghi tạc trong lòng." Tô Nghi một nhún vai, nói lầm bầm.

Giờ phút này tức thì vào đêm, mặc dù Tô Nghi đã hoàn thành đáp quyền, nhưng vẫn không thể rời trường thi, yêu cầu chờ đợi các quan chấm thi chấm bài thi xong, đánh giá ra người hợp lệ, tham gia ngày thứ ba Vô thí.

Bởi vì thử sách bước phức tạp, không có cố định câu trả lời, cho nên cần nhân lực tới bình hạch.

Cả ngày bài thi để cho Tô Nghi tâm thần đều mỏi mệt, giờ phút này lấy được mùrì trù, Tô Nghi treo trái tim cuối cùng buông xuống, đồng thời cảm thấy có một cỗ buồn ngủ cảm giác giống như đột sóng bình thường nhào tới, vì vậy liền lấy ra chăn nệm, lên giường ngủ.

Tô Nghi mệt tới cực điểm, ngã đầu liền chìm vào trong mộng đẹp, không chút nào chú ý tới, Luyện Bình Tràng tự mình pho tượng trên đỉnh đầu, viên thứ hai lăng hình bảo thạch đã ngưng tụ hoàn thành, bắt đầu xông ra nhu hòa lục sắc quang mang tới.

Lấy mắt thường khó mà phát hiện là, lam xanh hai khóa lăng hình bảo thạch vậy mà mơ hồ tạo lập được cầu tiếp, có một tí cực nhỏ kim sợi duy trì lấy hai người, trên đó có nhỏ như bụi tia màu đen chữ viết không ngừng tại hai khóa bảo thạch ở giữa quay cuồng, xuyên qua.

Tại Tô Nghi trong giấc mộng lúc, lúc tới nửa đêm, vũ miếu phương hướng lần nữa truyền tới một đạo rất nặng tiếng chuông, đại biểu nộp bài thi đã đến giờ.

Cùng lúc đó, sở hữu còn không có bài thi xong các thí sinh động tác trong tay hơi chậm lại, cũng không còn cách nào hạ bút; tại liền khối trong tiếng kêu rên, bọn họ chỉ có thể mắt lom lom nhìn chính mình bài thi bị tự động thu vào quyền Phong chỉ trung, sau đó chột chui ra cửa sổ, bay đi quảng trường một góc chấm bài thi phòng.

Nộp bài thi sau đó, các thí sinh vẫn không được rời kiểm tra phòng, vì vậy chỉ có thể trực tiếp ngủ.

Chấm bài thi trong phòng.

Một đám châu quan vây quanh một cái bàn lái nhái không ngừng, ngửi khí cảm khái.

Bốn phía chất đồng một hai vạn đạo quyền phong, đem không lớn không nhỏ chấm bài thi phòng đồng tràn đầy, duy chỉ có cái bàn này trống rỗng, chỉ có một đạo quyền phong nằm ở tại lên, thượng thư "Mười trù" hai chữ to.

Tại ánh đèn chiếu rọi, hai cái màu đen chữ to mờ hồ tràn ngập ám trầm ánh sáng màu vàng óng.

Thấy vậy, mọi người càng là khen ngợi không ngớt.

"Cái này quả nhiên là Tô Nghi bài thi? Thật không có lầm?" Có người dò xét hỏi.

"Làm sao có thể lầm, đây là ta tự tay theo Tô Di Thiên trên bàn thu hồi lại, đương thời tay ta một cầm lên cái này quyền phong, lòng quân vì đó cộng hưởng, tim đập như đánh trống, thật giống như muốn phá vỡ ngực, điều này nói rõ bằng vào ta nông cạn Thánh Đạo căn bản vô lực thừa tái hấn, may mắn ta nhận được cường ép hủy đi duyệt dục vọng, nhất định phải bị Thánh Đạo tại chỗ tru diệt." Điều ti điền vỡ ngực một cái, lòng vẫn còn sợ hãi nói.

Mọi người thần sắc càng là hiếu kỳ, không nhận được đưa tay đi chạm quyền phong, phát hiện quả nhiên tim đập tăng lên, liền lòng quân phảng phát đều muốn không chịu nổi uy áp mà phá toái.

Chỉ có Cừ Anh Ngạn cùng Hạng Tông Lưu hai người có thể an ổn đem nắm trong lòng bàn tay.

"Ta rất ngạc nhiên, bên trong đến tột cùng viết gì đó, vậy mà có thể dẫn động khai chi tán diệt kỳ quan, còn bị đề là mười trù." Kỷ Tư Mã mặt đầy hiếu kỳ, nói.

"Là thánh điển làm chủ giải, chính là tại triết học lực lượng chủ yếu một bên dẫn thân ra hàm nghĩa cảnh khô, là vì khai chi tán diệt; lão chủ tướng đã truyền đạt sắc lệnh, bản này thư sách sẽ bị mời vào Quốc Viện, hảo kiệt bên trên mới tham ngộ duyệt, một ngày kia, các ngươi cũng sẽ có cơ hội nhìn đến." Hạng Tông Lưu nói.

Mọi người mặc dù tiếc hận, nhưng cũng không khỏi không kiềm chế xuống trong lòng hiếu kỳ.

Sau đó, Cừ Anh Ngạn đem Tô Nghi quyền phong cung cung kính kính giờ lên đỉnh đầu, trong miệng niệm đến: "Mời Tiên Thánh xem qua!"

Tiếng nói rơi xuống, này gió thổi không lọt chấm bài thi phòng vậy mà cuồng phong gào thét, đem Tô Nghi quyền phong thổi sang không trung, sau đó lặng lẽ biến mất không thấy gì nữa.

Châu quan môn lúc này mới lưu luyến mà thu hồi ánh mắt, trong lòng đối với tấn thăng hảo kiệt, vừa xem bản này thư sách khát vọng càng thêm mãnh liệt.

Sau đó chứng quan phân ngồi chủ yếu và thứ yếu, bắt đầu chấm bài thi, bởi vì thư sách phức tạp, một người chấm không chừng phải ra gì đó sơ suất, vì vậy từ mỗi tổ ba người thành một cái chấm tiêu tổ, chông chéo khảo hạch, cuối cùng lại đem đạt tới năm trù bài thi giao cho Cừ Anh Ngạn cùng Hạng Tông Lưu hai người duyệt lại.

Chấm bài thi trình tự quan hệ đến đến một tên sĩ tử tấn thăng cùng tiền đồ, không cho phép một tia lơ là.

Cừ Anh Ngạn ngồi ngay ngắn chur vị, đề lại hồ phù.

Nhất thời, chấm bài thi phòng nhẹ nhàng rung một cái, vô số đạo quyền phong gào thét bay ra cửa phòng, chính tề mà chất đồng ở ngoài nhà.

Những thứ này, đều là không có thể kịp thời hoàn thành thư sách bài thi.

Mặc nghĩa số lượng nhiều, cho dù không có thể toàn bộ đáp xong, cũng chẳng qua là khẩu trừ trừ số mà thôi, nhưng thư sách sở hữu bước đều là ngay ngắn một cái thể, nếu là không có thể đáp xong, vô luận trước mặt viết biết bao đặc sắc, đều chỉ có thể xấp nhập vào "Tàn thiên" hàng ngũ, liền một nước đều không lấy được.

Tại trong vòng thời gian quy định tự nhiên bút mực, cũng là khoa cử khảo nghiệm một trong.

Thoáng qua ở giữa, ngoài nhà liền chất thành bảy, tám ngàn quyền phong, còn chưa bắt đầu chấm bài thi, cũng đã đào thải một nửa thí sinh.

Châu quan môn thấy vậy thờ dài, có người nói: "Năm trước thư sách nhiều nhất quét xuống hai, ba phần mười, không nghĩ đến năm nay vậy mà quét xuống một nửa."

"Có thể thông cảm được, năm nay là lời bàn cao kiến đề, chỉ là chọn đề liền muốn phí hết tâm tư, lãng phí rất nhiều thời gian, ta ngay từ lúc trước khi thi thì có này dự liệu." Lưu đừng giá lắc đầu nói.

"Dựa vào mà nói, ta lúc đầu nếu là gặp lời bàn cao kiến đề, sợ rằng nhập sĩ thời cơ được chậm lại mấy năm, đoạn không thể cùng chur vị ở chỗ này cùng chấm bài thi." Toàn tư pháp nói đùa.

Mọi người hiểu ý cười một tiếng.

Sau đó, có một trăm đạo quyền phong bay lên mỗi một chấm tổ trước bàn, tất cả mọi người đình chỉ trò chuyện, bắt đầu vui đầu chấm bài thi.

Tại chỗ quan chức thấp nhất cấp bậc đều là quốc sĩ, đọc cùng lý giải tốc độ thật nhanh, lấy ý niệm điều khiển không trung bài thi, nhanh chóng thay nhau, đọc xong một đạo quyền phong hai ba trăm trang bài thi, cũng chỉ bất quá tiêu phí hơn năm mươi hơi thở thời gian mà thôi, tương đương với nói một hơi thở có thể nhìn năm sáu trang.

Đang học xong một đạo quyền phong sau, châu quan môn sơ qua suy nghĩ, sau đó đánh lên trù số, giao cho tới người; một cái tiểu tổ chấm xong về sau, sẽ đem người hợp lệ giao cho Cừ Anh Ngạn cùng Hạng Tông Lưu hai người duyệt lại.

Đang vui đùa trong công việc, thời gian qua thật nhanh, đảo mắt đã qua giờ tỵ.

Lúc này, toàn tư pháp nhìn trước mắt bài thi, hai trông mắt sáng lên, phát ra một tiếng khen ngợi.

Mọi người đồng loạt nhìn về phía hấn.

Toàn tư pháp lúng túng cười một tiếng, nói: "Thất thố, đây là Hàn Tu Trúc bài thi, ta xem một lần, mặc nghĩa hơn bốn trăm đề vậy mà chỉ sai ba đề, theo lý mà nói, mặc nghĩa sai lầm không cao hơn một thành liền có thể được hai trù, hấn đã đạt tới yêu cầu; nhưng đây không phải là trọng điểm, trọng điểm là, Hàn Tu Trúc vậy mà đáp đúng lão tử đi về phía tây đường đi này đề."

...

Bạn đang đọc truyện *Binh Pháp Đại Thánh Convert* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 180: Chân tài thực học

Cừ Anh Ngạn nhướn mày lên phong, vẫy vẫy tay, toàn tư pháp trong tay một xấp bài thi rời khỏi tay, vững vàng rơi xuống trong tay hấn.

Sau đó Cừ Anh Ngạn tầm mắt nhanh chóng quét qua bài thi, cười lắc đầu một cái.

"Này đề, Hàn Tu Trúc đúng là đáp đúng lão tử đi về phía tây đại thể đường đi, nhưng trung gian lại bỏ sót mấy chỗ đi qua địa điểm, không thể coi như là hoàn mỹ câu trả lời."

Hạng Tông Lưu tầm mắt nhanh chóng quét qua đề mặt, nói: "Nhưng này đề hà khác cực kỳ, nếu không phải tích lũy số lớn sách ghi chép về địa phương cùng dã sử kiến thức, khó mà đáp thập toàn thập mỹ, Hàn Tu Trúc đáp có thể là câu trả lời chính xác."

Tất cả mọi người đều gật đầu, Cừ Anh Ngạn cũng không có phản đối.

Lúc này, một vị lão quan chức thần sắc khác thường, đưa ra nghi vấn.

"Ồ? Tô Nghi nếu có thể bị tiên hiền đề là mười trù, nói rõ hấn thử sách không chỉ có vô cùng ưu tú, hơn nữa liền mặc nghĩa cũng không xê dịch lộn, há chẳng phải là liền đạo đề này cũng hoàn mỹ đáp đúng?"

Không tiếng động mắt đối mắt như nước chảy băng băng, rất nhiều châu quan trong con ngươi tất cả đều lướt qua sóng gió kinh hoàng.

Hai tháng học tập, có thể vào sâu như vậy mà nắm giữ những thứ này lạ kiến thức, đạt tới thi văn mười trù tài nghệ... Tô Nghi học tập thiên phú đến tột cùng đạt tới gì đó cái dạng gì độ cao?

Không nói tiếng nào gian trao đổi, tất cả mọi người sáng suốt lựa chọn lần nữa cúi đầu chấm bài thi, bởi vì bọn họ mơ hồ cảm thấy, một khi nói tới cái đề tài này, sợ rằng hứng thú cùng nhau, liền không tránh được muốn nói chuyện trắng đêm, trễ nãi công tác.

Yên lặng như mặt nước phẳng lặng, cảm xúc lại cuộn cuộn.

Cừ Anh Ngạn khoe miệng nâng lên một vệt vui vẻ yên tâm độ cong, đem tầm mắt ép đến Hàn Tu Trúc bài thi lên, nhìn kỹ một chút người sau thử sách, liên tục gật đầu.

"Quả không ngoài sở liệu của ta, Hàn Tu Trúc phá trừ trong lòng ma chướng, chiến thắng đầu cơ trục lợi ức niệm, chọn đề là tính toán." Cừ Anh Ngạn vừa nói, cầm trong tay bài thi đưa cho Hạng Tông Lưu.

Hạng Tông Lưu nhận lấy, nhìn kỹ một chút, cũng là gật đầu cười một tiếng, không chút nào tránh hiềm nghi đạo: "Thật không hổ là Hàn môn thiên tài

đứng đầu, bản này thử sách, hành văn tinh diệu, kết cấu nghiêm cẩn cùng với ý ngụ sâu xa, đã mơ hồ có quốc sĩ tiêu chuẩn, các người đều không cho phản đối, ta nhất định phải cho hắn thi văn mười trù! Chỉ bất quá. . ."

Tiếng nói rơi xuống, Hạng Tông Lưu nhưng là phun ra một luồng tiếu hận chi vân, khẽ lắc đầu.

Mọi người nghe vậy, thần sắc khác nhau.

Đơn khoa mười trù chính là thí sinh tha thiết ước mơ vinh dự, mặc dù lúc này bị Hàn Tu Trúc hái, nhưng có Tô Nghi mười trù đáp quyền ở phía trước, cái này vinh dự phân lượng nhưng là nhẹ nhiều chút.

Hàn Tu Trúc thiên tư đã có một không hai lần này Viện thí thí sinh, là Hàn môn kiều ngạo, nhận được vô số dân chúng ngưỡng mộ cùng trông đợi, nhưng mà hắn lại gặp Tô Nghi cái này cán Land Rover, này lệnh chúng quan không thể không than thở thế sự vô thường, như mai trán hạ.

Hàn Tu Trúc cùng Hạng Nhất Minh đều là Hàn hạng hai nhà tuyệt đỉnh thiên tài, ban đầu Hạng Nhất Minh Viện thí lấy được song cửu trù lúc, đã ngạo thị quần hùng, hái được thủ khoa, mà Hàn Tu Trúc đã lấy được thi văn mười trù, lấy hần tư chất, Võ thí thành tích cũng sẽ không kém, nhưng thủ khoa địa vị lại tràn ngập nguy cơ, nếu như Tô Nghi tại Võ thí giống vậy vượt xa bình thường phát huy mà nói. . .

Đây nên nói là Hạng Nhất Minh quá may mắn, đồng thời tránh được Tô Nghi cùng Hàn Tu Trúc hai vị hung ác, vẫn phải là nói Hàn Tu Trúc thật sự là thời vận không đủ đây?

Vài tên châu quan cười khò lắc đầu, lại đem sự chú ý chìm vào trước mắt không ngừng tung bay bài thi trung.

Chấm bài thi bên trong phòng, lúc sa lưu chuyển, luận nói thỉnh thoảng lên.

"Ừ? Trần lão thử sách nhận xét ngược lại độc đáo, đáng tiếc hắn chọn kẻ sách tới phá đề, nhưng là rơi xuống kém cỏi, tám trù thử sách, chỉ có thể cho hắn bảy trù rồi."

"Dư lão chọn đề là kẻ hoạch, ngược lại mở ra lối riêng, chỉ là này rõ ràng không phải hắn am hiểu chi đề tài, văn trung cường từ hơi thuật, ngược lại khẩu từ rất nhiều phân."

"Hạng Thừa phát huy thất thường a, lão phu nguyên tưởng rằng hắn định có thể cầm cửu trù, chớ có thể nhớ hắn chỉ đánh phải tám trù, chẳng lẽ là lâm trận khản trương?"

Nguyên bản châu quan môn tại Viện thí trung thấy tám trù thậm chí cửu trù bài thi, tất nhiên sẽ hai mắt tuyệt trần, vô án tán thưởng, nhưng có Tô Nghi cùng Hàn Tu Trúc hai người mười trù bài thi ở phía trước, thấy những người khác bài thi lúc, bọn họ ngược lại thì không mấy hăng hái rồi.

Nguyệt ảm mặt trời lên, mới một ngày lặng lẽ tới.

Tô Nghi tại Xu Mật Viện sáng sớm tiếng chuông trung đi ra kiểm tra phòng, không che giấu chút nào trên mặt một nhọc vân, thật to vắn eo bẻ cổ, phát ra thoải mái lầu bầu tiếng tới.

Khỏe mắt liếc qua bốn cước, Tô Nghi phát hiện cái khác khảo thí cũng phần lớn làm giống vậy động tác.

Hai ngày thời gian, vui ở một cái như vậy hẹp hòi trong phòng nhỏ, thật sự là làm người ta mệt mỏi không chịu nổi, hai vai như Phụ Sơn loan.

Giờ phút này, thanh phong từ từ, mây mù tốt tươi.

Tô Nghi cùng chung quanh thí sinh lẫn nhau sau khi chào hỏi, liền cực kỳ ấn ý hướng quảng trường tụ tập mà đi, sau đó tại tôn thánh pho tượng dưới đài cao chính tề xếp hàng.

Cửu Anh Ngạn cùng Hạng Tông Lưu chờ một đám châu quan đã sớm chờ tại trên đài cao, bởi vì đêm mới dùng lên sĩ tử nắm giữ "Sẵn sàng chiến đấu" khả năng, chúng quan cho dù chịu đựng qua một đêm, trên khuôn mặt cũng không hề quỵen sắc, tinh thần đốt hoa.

Cho đến xác nhận sở hữu thí sinh đến đông đủ sau đó, Cửu Anh Ngạn mới vừa quét nhìn mọi người, gật gật đầu, nhìn về phía Lô ty giáo.

Người sau lập tức hội ý, bước lên trước, trống trận trỗi lên đạo: "Hai ngày thi văn, các vị thí sinh cố gắng, các tiên hiền đều thấy ở trong mắt, dựa theo quy củ, đem vào thời khắc này công bố thi văn người hợp lệ, phẩm là thân thể sáng lên người tất cả đều bước ra khỏi hàng! Thánh Đạo cạnh tranh kịch liệt, cho dù là thi rớt, cũng không nên nản chí ừ rử. . ."

Còn không có công bố hợp cách danh sách, Lô ty giáo sẽ dùng rất dài một đoạn văn an ủi cũng khích lệ tất cả mọi người, nhưng cũng không có quét huyệt mọi người bất an tình cảm.

Sau đó, Cửu Anh Ngạn nhấn hồ phù, chấm bài thi toà nhà môn hô một tiếng mở ra, mấy ngàn đạo ánh sáng phun ra, chọt chui vào một bộ phận thí sinh đỉnh đầu, Hàn Tu Trúc, Hạng Thừa, Giang Du cùng Ngô Hạp chờ người quen không hề ngoài ý muốn trúng tuyển.

Những thứ này thí sinh thân thể bắt đầu xông ra huỳnh hoàng ánh sáng, như trăng phi rơi vãi.

Rất nhiều sáng lên sĩ tử mặt lộ vẻ vui mừng, có người kinh hi muốn điên, có người lại ổn định như thường, thật giống như trong lòng có dự tính.

Những thứ này liệt quang bay vào cái khác những người khác trong tầm mắt, làm bọn hắn gương mặt dâng lên thất lạc cùng vẻ hăm dọa, hai ngày thi văn trong nháy mắt liền phân biệt ra kết quả, lại làm sao có thể không để cho trong lòng bọn họ ngũ vị tạp trần đây.

Tô Nghi nâng hai tay lên, thấy trên người mình quang hoa xé ra mi mắt, đâm hấn cặp mắt làm đau, một cổ kiểu khác tâm tình không khỏi tự nhiên nảy sinh: Hai tháng mồ hôi rắc, rốt cuộc đến phần thứ nhất thu hoạch.

Sáng lên sóng người như nước sông bình thường dừng động, Tô Nghi cũng liền bận rộn sau đó chạy tới hàng đầu trong đội ngũ, đưa mắt đảo qua, phát hiện bước ra khỏi hàng người vậy mà chỉ có hai ngàn không tới, trong lòng thầm giật mình.

"Một hai vạn thí sinh, thi văn người hợp lệ vậy mà chỉ có hai thành không tới, tỉ lệ hợp lệ vẫn chưa tới đã vắng một nửa, này lời bàn cao kiến đề quả nhiên như quan ải hiểm trở, khó mà vượt qua." Tô Nghi trong lòng cảm khái.

Những người hợp lệ xếp hàng xong, mà ở lại tại chỗ một ít cẩn thận hạng người lập tức phát hiện, những người hợp lệ này phát tán ánh sáng cũng có sự phân chia mạnh yếu, trong đó tuyệt đại đa số người quang huy âm đạm, dường như che một tầng thuần màu sắc lụa mỏng, một số ít người ánh sáng càng tăng lên, nhưng chỉ chiếm hai khoảng ba phần mười; mà trong đó chỉ có hơn mười người ánh sáng cực mạnh, như điệu dạ chi điện, giống như ngao trư đồ dương!

Rất nhiều người đều hiểu, thành tích càng tốt, ánh sáng là có thể càng thêm mãnh liệt.

Mười người này nhất định đều là thi văn tám trù bên trên người xuất sắc, trong đó còn có hai người, bên ngoài thân quang huy mạnh, lại đâm mọi người không mở mắt ra được.

Không người có thể nhìn chăm chú bọn họ vượt qua một hơi thở thời gian, nhưng rất nhiều người nhờ vào đó nhìn thoáng qua, lập tức kêu lên sợ hãi.

"Là Hàn Tu Trúc, còn có một cái là. . . Là Tô Di Thiên!" Rất nhiều người sắc mặt đỏ lên, vung cánh tay hô to.

Mọi người vừa nhìn, quả nhiên là Tô Nghi bóng lưng, từng trận cảm khái tiếng như sóng triều lên, trải qua hồi lâu không ngừng.

"Quả nhiên là Tô Di Thiên, không nghĩ đến hắn chỉ bằng hai tháng tích lũy, vậy mà có thể lấy được cùng tu trúc huynh giống nhau thành tích!"

"Bây giờ tận mắt nhìn thấy, ta mới hiểu được cái gì gọi là tô học bá!"

"Không phải là đúng lúc đụng vào may mắn ngay đầu chứ?" Một vị thanh niên thần sắc bất định, có chút không dám tin tưởng Tô Nghi có thể lấy được như vậy thành tích.

"Thử sách cần làm từng bước đáp lại, bước nghiêm cẩn, vô cùng khảo nghiệm một người kiến thức tích lũy cùng năng lực hiểu, người đi nhặt tốt vận, cảm một cao phân cho ta nhìn xem một chút?" Có người trắng người trước liếc mắt.

"Không sai, có thể ở nơi này lấy được thành tích tốt, chỉ có thể dựa vào chân tài thực học."

Thanh niên kia lập tức mặt lộ vẻ xấu hổ.

Một đám người hợp lệ thấy Tô Nghi đi qua bên người lúc, bọn họ trên người ánh sáng vậy mà cạnh tương biến sắc, không khỏi mặt lộ vẻ kinh ngạc.

Bọn họ mặc dù sớm có dự liệu, Tô Nghi cũng sẽ không ngã ở thi văn lên, nhưng chơi đùa không có thể ngờ tới, Tô Nghi vậy mà có thể cùng Hàn Tu Trúc ngồi ngang hàng.

"Hắc hắc, tiếp theo Võ thí có thể có trò hay để nhìn." Rất nhiều người trong lòng tung tăng.

"Ai, bước bản cùng múa đao yêu cầu lâu dài rèn luyện, nghe nói Tô Di Thiên ở nơi này hai cái hạng mục thượng biểu hiện cũng không tốt, có thể hợp cách tự tính không tệ rồi, nhiều lắm là cũng liền sáu trù, hẳn là vô pháp cùng tu trúc huynh tranh thủ khoa." Nhưng càng nhiều người trong lòng cũng ôm khách này quan sát pháp.

"Xem ra tô mười trù tranh trước 10 có hy vọng! Nhất định phải cho chúng ta Tổ Thủy Huyền đệ tử làm vẻ vang a!" Giang Du cùng Ngô Hạp trong lòng mơ hồ xôn xao trông đợi chi tình.

"Thi văn tạm thời rơi ở phía sau một bước không việc gì, nếu là cuối cùng trù số giống nhau lúc, thì ưu tiên tính toán Võ thí trù số; mà Võ thí trùng hợp là ta cường hạng, xem ta như thế nào vượt qua hai người các ngươi, hái được thủ khoa!" Rơi ở phía sau một bước Hạng Thừa trong bóng tối nắm chặt hai quả đấm.

Mọi người ý tưởng khác nhau, mà Hàn Tu Trúc sáng ngời trong tròng mắt, nhưng là đã lâu mà né qua vẻ phấn chấn vẻ: Cái này tuyệt đỉnh thiên tài lần đầu, có một loại tại Thánh Đạo lên bị đồng bối người không ngừng theo sát cảm giác bị áp bách.

Thậm chí, Tô Nghi còn mơ hồ có vượt qua hấn dấu hiệu, lệnh Hàn Tu Trúc tắt hồi lâu lòng tiến thủ lại lần nữa cháy hừng hực.

Không có quá nhiều ngôn ngữ, Cừu Anh Ngạn chỉ là gật gật đầu, liền xoay người hướng Võ giáo tràng phương hướng đi tới, gần hai ngàn người hợp lệ không nói đuổi theo, bọn họ trên người ánh sáng dần dần thu liễm, chỉ để lại nhóm lớn thi rớt người than thở, tại Hạng Tông Lưu dưới sự dẫn đường rời

đi Xu Mật Viện.

Bọn họ Viện thí lữ trình đã sớm kết thúc.

Vừa đi ra khỏi quảng trường, những người hợp lệ này môn ném đi lúc trước nghiêm cẩn bầu không khí, bao gồm Giang Du, Ngô Hạp rất nhiều người lập tức đem Tô Nghi vây lại, mồm năm miệng mười đưa ra chèn lấn không bao nhiêu vấn đề.

"Tô Di Thiên, ngươi thử sách đến tột cùng là viết như thế nào à? Vậy mà có thể vượt qua tu trúc huynh tài nghệ, nhanh nói cho chúng ta một chút nội dung thôi!"

"Đúng vậy, kia lời bàn cao kiến đề thật sự là quá khó khăn, ta tích lũy 4~5 năm, vẫn là phải đem hết toàn lực tài năng hợp cách, ngươi chỉ học được hai tháng, vậy mà lấy được cao như vậy phân, có thể hay không nói một chút ngươi bí quyết à?" Rất nhiều người sắc mặt hiếu kỳ tới cực điểm.

...

Bạn đang đọc truyện *Binh Pháp Đại Thánh Convert* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 181: Không nói khiêu khích

Tô Nghi ánh mắt quét qua mọi người gò má, bởi vì người thiếu rất nhiều, mấy đạo quen thuộc khuôn mặt lập tức nhảy vào trong tầm mắt, bao gồm kiếm mai trai bạn cùng trường Ninh Thái Tuyền cùng bảo đảm tốt đảm người, đều mặt đầy tò mò chờ đợi hần trả lời.

Xa xa, Hàn Tu Trúc cũng bị mọi người vây quanh hỏi han, Hàn song đi theo phía sau hần, hai huynh đệ thỉnh thoảng ném tới như có như không ánh mắt, người trước mặt đầy hiếu kỳ, người sau sưng sắc che mặt, mắt lom lom, hiển nhiên cũng đúng Tô Nghi thử sách nội dung cảm thấy hứng thú.

"Tô Di Thiên, ngươi nói nhanh lên chứ, chỉ cần nói đại khái giải đề ý nghĩ để cho chúng ta tham khảo một chút liền có thể." Có người thúc giục.

"Đúng vậy, mọi người đều là một cái học viện bạn cùng trường, không muốn giấu giếm mà "

Đạn pháo liên châu bình thường vấn đề nhào tới, Tô Nghi cười khổ một tiếng, hần ngược lại không để ý chia sẻ thử sách tâm đắc, dù sao cũng không bí mật gì có thể nói.

Nhưng khi Tô Nghi đang muốn mở miệng nói chuyện lúc, lại trong lúc hồn nhiên gặp phải một cổ vô hình lực lượng đổ vào, đến yết hầu mà nói qua trong giây lát bị đẩy trở về trong bụng, hần há miệng, lại nói không ra bất kỳ lời nói tới.

"Chẳng lẽ là phong khẩu lệnh? Lúc trước dị tượng kia sau khi phát sinh, ngay cả ta đều không cách nào kiểm tra chính mình thử sách nội dung, đây có lẽ là nào đó thủ đoạn giữ bí mật... Mặc dù không biết vì sao bảo mật, ta phải làm ăn nói cẩn thận."

Ý tưởng hạ xuống, Tô Nghi ngậm miệng lại, cười khổ lắc đầu một cái.

Thấy Tô Nghi không nói, mọi người nghi vấn dừng động, đi trước dẫn đường Cừu Anh Ngạn đứng lúc mở miệng.

"Tô Nghi thử sách vẫn còn tồn tại rất nhiều học thuật điểm khả nghi, Quốc Viện yêu cầu cẩn thận tham khảo, tại ra kết luận trước, bất luận kẻ nào không được tiết lộ hần thử sách nội dung." Cừu Anh Ngạn trống trối lên tại mỗi người bên tai trung quanh quẩn.

Tất cả mọi người sáng suốt lựa chọn im miệng, Tô Nghi trong lòng oán thầm Cừu Viện Sự thật là khoắc lác không làm bản nháp, có điểm khả nghi bài thi có thể bị đề là mười trù sao?

Nhưng như là đã giải vây, hần cũng lười đi suy cho cùng.

Mọi người đi tới Võ giáo tràng, Tô Nghi vừa nhìn, bên trong sân diện tích rộng, cơ hồ có kiếp trước bốn cái điền kinh tràng cỡ như vậy, dài rộng đều là gấp đôi có thừa, trong lòng âm thầm chất lưỡi, than thở thật không hổ là châu viện.

Mọi người tiếng bước chân vang vọng tại mệnh môn trên vùng quê, kích thích võ ai vô số.

Chung quanh khán đài vẫn là nấc thang hình dáng, gần hai ngàn thí sinh tại mặt đông khán đài ngồi xuống, chờ đợi bên trong sân nhân viên làm việc bố trí trường thi.

Thi võ ngày thứ ba buổi sáng tiến hành bắn ngang , buổi chiều tiến hành bước bắn , ngày thứ tư thì tiến hành múa đao.

Chiều rộng năm mươi sáu mươi trượng Võ giáo bên trong sân , giờ phút này dùng bạch tuyến phân chia ra rồi hơn mười khối hình sợi dài khu vực.

Mỗi một khu vực điểm ban đầu đều có một đạo rộng ba trượng , cao hơn một thước mộc chế xạ kích đài , dùng lan can cách ra năm cái vị trí , có thể cung cấp tương ứng số người cùng sân khấu xạ kích.

Lại tại mỗi một vị trí bên cạnh cung trên kệ , treo cường độ không đồng nhất hơn mười đem trường cung , trong túi đựng tên có mười chi trùy mũi tên.

Mà ở mỗi một xạ kích phía trước bệ mới , theo năm mươi bước bắt đầu , tại sáu mươi , bảy mươi... Thậm chí còn một trăm hai mươi bước rộng rồi phân biệt để một cái mục tiêu , lấy vĩ diệu khoảng cách dịch ra , sẽ không ngăn cản thí sinh nhìn về phía phía sau mục tiêu tầm mắt.

Rất rõ ràng , bố cục như vậy để cho năm tên thí sinh cùng chung mục tiêu , có thể hữu hiệu kích thích cạnh tranh tâm lý , hơn nữa đối với Sức tập trung yêu cầu lại đưa lên rồi một nấc thang.

Tô Nghi sau lưng truyền tới châu đầu ghé tai tiếng.

"Năm người một tổ , một lần mười tổ cùng sân khấu khảo thí , có thể hay không quá loạn à?"

"Lúc trước ta đã tham gia Viện thí , thật ra thì chỉ cần người tập trung tinh thần , bất kể là năm mươi người vẫn là năm trăm người cùng khảo thí , đều cùng chỉ có bản thân một người không sai biệt lắm."

"Ừ , có thể hay không tập trung sự chú ý cũng là Võ thí một vòng , lần trước Viện thí ta chính là bị bên cạnh một người động tác ảnh hưởng tâm cảnh , kết quả phát huy thất thường đưa đến thi rớt , nếu không sẽ không ngồi ở chỗ này."

Mọi người phát ra uyển chuyển hàm xúc cười ảm lên , Tô Nghi tại mỉm cười đồng thời , đối với Võ thí cũng có một cụ thể nhận thức.

Đồng thời , Tô Nghi chú ý tới tại Võ giáo tràng tí ngoài rìa nơi , như là tùy ý để một mặt mục tiêu , rồi xạ kích thời đại ước hai chừng trăm bước; tại chỗ thí sinh đều không có lưu ý hấn , nhưng Tô Nghi nhưng trong lòng xông ra một cỗ khác thường xung động tới.

Sân bố trí tiến vào hồi cuối , một đám châu quan ngồi ở sân bên bờ trên ghé trọng tài , Cừu Anh Ngạn một thân một mình tại xạ kích sau đài mới trên đất trông đứng chấp tay , hấn trong con người chiếu ra rồi phía trước mấy trăm đạo mục tiêu , nhưng tâm mắt lại thật giống như vượt qua khán đài , liếc về phía xa xôi bầu trời.

Thừa dịp này nháy mắt rảnh rồi , Tô Nghi bên trái Ngô Hạp bu lại , đầy mặt tươi cười.

"Hắc hắc , Tô huynh , người lúc trước thi văn nhưng là lấy được cùng Hàn Tu Trúc giống nhau thành tích tốt , có lòng tin hay không tranh thủ khoa ? Võ thí phỏng chừng có thể cầm mấy bạc ?" Ngô Hạp còn bản khoản hấn tám ngàn lượng bạc.

Tiếng này hỏi dò hạ xuống , chung quanh chừng trăm vị thí sinh hô một tiếng đồng loạt quay đầu , đem hiếu kỳ cùng hưng phấn tầm mắt ném tới.

Tô Nghi không cần nghĩ , liền biết những thứ này đều là tham gia đánh cuộc người , đối với thủ khoa đề tài rất là nhạy cảm.

"Ho khan một cái , ta sẽ hết sức tranh thủ hợp cách." Tô Nghi giống như đáp không phải đáp , lại đem Ngô Hạp đẩy trở về , nháy mắt.

Ngô Hạp cũng thật sự không hổ hấn khôn khéo tiểu chương quỹ danh hiệu , lập tức ý thức được gì đó , ngậm miệng lại.

Mấy đạo như có như không tầm mắt quét về phía Tô Nghi bóng lưng , sau đó lại như không có chuyện gì xảy ra bình thường dời đi , trong đó có Hạng Thừa.

Còn chưa bắt đầu tranh tài , bên trong sân bầu không khí cũng đã mây đen giăng đầy , giương cung bạt kiếm.

Sau đó thì giờ vừa đến , đại biểu khảo thí bắt đầu tiếng chuông vang lên , Lô ty giáo rảo bước đi vào trong sân , đứng ở Cừu Anh Ngạn bên người , tay cầm tên bộ , bắt đầu đọc tên , bị niệm đến thí sinh từng cái ra sân , đứng ở xạ kích trên đài.

Bắn ngang quy tắc là cửu bắn bảy trung một cái khoảng cách mục tiêu , là có thể lấy được tương ứng trừ số , nhưng mỗi một vị trí trong túi đựng tên lại có mười mũi tên , quá mức một nhánh là dùng ở bắn thứ.

Thứ một vị trung niên dẫn đầu kéo vang giây cung , một mũi tên bắn trúng tám mươi bước ra ngoài mục tiêu sau đó , gật gật đầu , như là đối với chính mình bắn thử cảm thấy cực kỳ hài lòng.

Sau đó , không cần bất kỳ tín hiệu gì , sở hữu thí sinh tất cả đều nín thở ngưng thần , nhìn chăm chú mục tiêu mục tiêu , bắt đầu chính mình bắn thử.

Bên trong sân vang lên liên miên giây cung tiếng vang cùng mũi tên gõ cái búa buồn bức kêu , trên khán đài nhưng là yên lặng như tờ , cho dù có tiếng thảo luận , mọi người cũng tự giác đem âm lượng đè lên điểm thấp nhất , rất sợ ảnh hưởng bên trong sân mọi người phát huy , trừ lần đó ra cũng chỉ có Lô ty giáo chút thanh danh vang dội.

Thứ một vị trung niên rất nhanh kết thúc một vòng xạ kích , cửu bản tám trung , được đến tám trù!

Trên ghế trọng tài hai gã quan chức lập tức đặt bút viết ghi chép.

Trung niên nhân này rời sân sau đó , khán đài đối diện tôn thánh pho tượng nhẹ nhàng rung một cái , một luồng năng lượng vô hình lướt qua , hần bắn xuất tiền tên vậy mà trong khoảnh khắc trở lại bao đựng tên bên trong , cung đem lên mồ hôi cũng bị lau chùi sạch sẽ , khôi phục như lúc ban đầu.

Cho dù nhìn thấy bao nhiêu lần , Tô Nghi cũng vẫn đối với loại này thần kỳ cảm giác mạnh mẽ đến mới lạ không ngớt.

Có câu nói nước đổ khó hốt , nhưng Tiên Thánh ý chí lại có thể vô căn cứ vận vẹo cái này phép tắc , làm sao có thể làm người không cảm thấy thần phục đây.

Bên trong sân bay vùn vụt mũi tên liên tục cạ xát ra tia lửa , cái này tiếp theo cái kia thí sinh lấy được thành tích ưu tú.

Tô Nghi thấy vậy trong đầu nghĩ: "Thật không hổ là địa linh người Kiệt Nam Từ Châu , trung bình ba gã thí sinh trung là có thể thấy một vị thuật bắn một cảnh cao thủ , mà này những người này phần lớn cũng có thể lấy được bắn ngang cửu trù thậm chí mười trù; mặc dù thuật bắn thuộc về Lục Nghệ một trong , rất nhiều người từ nhỏ đã sẽ luyện tập , nhưng cùng Nam Từ Châu kề cận tiền tuyến , chiến tranh không khí dày đặc cũng có chút ít quan hệ."

"Mà một cái nguyên nhân khác , giáo viên tiên sinh có đề cập tới , chính là bởi vì « xạ kinh » đưa tới mưa thuận gió hoà kỳ quan để cho mọi người thuật bắn đột nhiên tăng mạnh , mới có bức này cục diện... Đúng rồi , nói đến « xạ kinh » , nghe nói hần đã bị liệt vào cả nước quận , châu học viện chắc chắn phải học tài liệu giảng dạy , chỉ đợi giáo viên môn nghiên cứu triết đề , Viện thí sau đó liền có thể chính thức thêm vào chính thức trong khóa học , không thể bảo là không phải Nhân tộc một tiên bộ lớn , ta kia một tháng cố gắng đã đại vượt qua giá trị."

"Mà cho dù là còn chưa lấy được tấn công hai bên năng lực thí sinh , cũng phần lớn thuật bắn tinh xảo , có thể lấy được bảy trù , tám trù chiếm nhiều nhất số , tình nguyện chỉ lấy năm trù hợp cách người ít vô cùng , nếu là Man Tộc công tới , những người này thậm chí có thể không chướng ngại chút nào mà hóa thành một cỗ mạnh mẽ thủ thành lực lượng."

Tô Nghi trong lòng chặt chặt khen ngợi , nhưng nghĩ lại , lại có mặt khác ý tưởng.

"Bắn ngang là Vô thí ba trong cổ đơn giản nhất hạng nhất , sau đó bước bắn cùng múa đao thật khó , hơn nữa ba khoa tính toán trung bình trừ số , chỉ có đạt tới năm trù tài năng coi như là Vô thí hợp cách; bước bắn múa đao không lấy được hợp cách phân không sao cả , chỉ cần tại bắn ngang hạng mục lên lấy được điểm cao , liền hoặc nhiều hoặc ít có thể kéo Cao Bằng chia đều , khó trách những thứ này thí sinh liều mạng như vậy , xem ra ta cũng không thể hạ xuống , phải tận lực lấy được bắn ngang thành tích tốt." Tô Nghi trong lòng nghĩ ngợi.

Ý tưởng mới vừa hạ xuống , đúng lúc có lần cận hai người kết thúc một vòng xạ kích , phân biệt lấy được bảy trù cùng tám trù , lúc này , Lô ty giáo la lớn: "Tô Nghi! Hần song!"

Nghe vậy , mọi người sắc mặt cổ quái , ngay cả châu quan môn đồng trong con ngươi cũng không khỏi né qua một vệt tia sáng kỳ dị: Hai cái này oan gia đối đầu vậy mà lần cận mà kiểm tra!

Hần song coi như bảo thủ Hàn môn tử đệ , đối với hạng môn đi gần Tô Nghi có một loại thiên nhiên cừu thị tâm lý , mọi chuyện đều muốn cùng Tô Nghi giành thắng lợi; mà Tô Nghi ở trong học viện cũng thời khắc tránh cùng Hàn song làm bạn Hàn môn tử đệ , tránh cho cùng bọn họ phát sinh xung đột , trở ngại học nghiệp.

Nhưng Tô Nghi như là không nghe được cái thứ 2 tên bình thường tự ý đi về phía trống ra trong vị trí bắn.

Hần hai con ngươi trong lỗ né qua vẻ tức giận , lập tức nhắc chân đuổi theo , đứng ở Tô Nghi lân cận chỗ trống.

Đắm mình trong tầm mắt mọi người , Hàn song không cần suy nghĩ , lập tức hốt lên một nắm thích hợp trường cung , giương cung lắp tên , bỏ ra quá ngắn thời gian nhắm , sau đó lỏng ngón tay ra.

Cung cong như trăng tròn , mũi tên ra giống như sao rơi , vô cùng tinh chuẩn đâm thủng một trăm hai mươi bước ra ngoài mục tiêu cơ!

Mọi người than thở tiếng giống như đợt sóng bình thường vọt tới , theo tới là Hàn đôi chút lộ ra ý khiêu khích tầm mắt , đâm thẳng Tô Nghi tâm thần.

Không tiếng động giăng cò tại hai người tầm mắt điểm tụ ngang trời nổ lên , chung quanh rất nhiều người dự thi ngón tay run lên , vội vàng đề lại cung tên , phòng ngừa dưới tình huống này mắc phải sai lầm trí mạng.

Tô Nghi mặt đầy bình tĩnh đón Hàn song đỏ như màu máu tầm mắt , nhưng trong lòng tại tán dương đối thủ của hần.

"Nên nói thật không hổ là tướng môn đệ tử sao , mười bốn mười lăm tuổi là có thể nắm giữ vượt xa người thường tinh xảo thuật bắn , lực lượng cùng kỹ xảo đều là đồng bồi đỉnh phong tiêu chuẩn , như vậy vừa nhìn , Tổ Thủy Huyện Gia Cát Thanh cũng không thể coi là gì đó thần đồng , bất quá mà.. Điều này cùng ta lại có gì làm ? Ta kiểm tra chính ta thử , há sẽ bị loại này không có chút ý nghĩa nào khiêu khích đánh loạn bước chân mình ?"

## Chương 182: Lấy chiến nuôi chiến

Tô Nghi ý tưởng kết thúc, nâng lên một cái cứng rắn nhất trường cung, lấy ra một nhánh trùy mũi tên đến, liền muốn đặt vào cung.

Tô Nghi nhìn cung tên trong tay, cũng không biết sao, trong lòng hoành sinh một loại không hiểu hào hùng, há mồm liền ngâm tụng đạo: "Giương cung làm kéo cường dùng tên làm dùng dài!"

Tiếng nói rơi xuống, Tô Nghi bên ngoài thân mơ hồ xông ra kim quang, như là phải có một cái bóng mờ phá xác mà ra; mọi người thần sắc rung một cái: Tô Nghi thơ này vẫn tiêu Tái tử lại có gì đó thơ mới rồi hả? Lại còn ám hợp binh gia Thánh Đạo, lần nữa câu động Khí Thế Kỳ Quan.

Nghĩ tới cái này, tất cả mọi người tất cả đều nín thở ngưng thần, vểnh tai lắng nghe, sợ mình lọt xuống Tô Nghi ngâm tụng bất luận một chữ nào.

Tô Nghi hít sâu một hơi, lại thì thầm: "Bắn người bắn trước... Ô!"

Tô Nghi ngừng nói, khoe miệng vậy mà tràn ra một tia máu tươi tới.

Tất cả mọi người thấy vậy sững sờ, đại não phát ra ầm ầm nổ vang, bên tai như có sấm sét lấn qua, không hiểu vì sao lại phát sinh loại hiện tượng này.

Chẳng qua là niệm một bài thơ mà thôi, lại còn học máu?

"Bắn trước..." Tô Nghi lại há mồm đọc niệm, nhưng một cổ kỳ dị lực lượng dễ dàng phong bế miệng hắn.

Hắn quay đầu nhìn lại, phát hiện Cừu Anh Ngạn chính đứng ở phía sau, đối với hắn lắc đầu một cái.

Nhận được ngăn lại, Tô Nghi cũng không nổi giận, ngược lại là cảm kích binh thường cười một tiếng, nhưng trong lòng dâng lên sóng gió kinh hoàng.

"Kỳ quái, quá kỳ quái! Ta tại đọc bắn người trước bắn ngựa câu này lúc, vậy mà cảm thấy lòng quân chấn động, như là bị Thánh Đạo sức mạnh to lớn chỗ gạt bỏ, thiếu chút nữa làm ta tâm thần tổn thương nặng nề, nếu không phải Cừu Viện Sự ngăn cản, ta sau đó sợ rằng được tu dưỡng mấy tháng tài năng khỏi hẳn, đây tội cùng là vì sao?" Tô Nghi tiến vào Luyện Binh Tràng, trong lòng chảy qua ngàn vạn suy nghĩ.

Tô Nghi khổ tư phút chốc, bỗng nhiên hai tròng mắt sáng lên.

"Chẳng lẽ, những lời này bốc lên hử rồi « Tôn Tử binh pháp » chiến đấu thiên triết lý, cho tới gặp binh gia Thánh Đạo trấn áp?"

Ý tưởng hạ xuống, Tô Nghi lập tức nhớ tới "Chiến đấu thiên" nội dung.

Chiến đấu thiên xếp hạng "Bắt đầu tính toán thiên" miêu tả sau đó, nói cách khác, đây cũng là vô cùng trọng yếu một phần; chiến đấu thiên cũng không phải là cùng thiên tên giống nhau, giảng thuật như thế nào chiến đấu, mà là giảng thuật chiến đấu tệ hại.

Tại miêu tả năm chuyện bảy tính toán sau đó, chiến đấu thiên vẫn giảng tính toán, trong đó căn cứ tính toán ra chiến đấu cần thiết tiền lương vật liệu tiêu hao, tới nhắc nhở hậu thế sở hữu Quân Chủ: Đánh giặc phải tiêu hao đại lượng kim tiền, lương thực, vật liệu gỗ, kim loại những vật này, thật là lãng phí tiền hành động; một lần chiến tranh sẽ để cho quốc khố trống không, dân chúng nghèo khổ, quân dân phá sản, vì vậy có thể không đánh giặc, tận lực dùng hưng sư động chúng, lao dân thương tài; có thể lấy ăn ở địch, tuyệt đối không muốn ăn chính mình.

Chiến đấu thiên trong đó có nói: "Người thiện dụng binh, địch không hề tịch, lương không ba năm, lấy dùng cho quốc, bởi vì lương ở địch, cho nên quân ăn có thể đủ vậy."

Lại có văn: "Lấy địch sắc bén người, hàng vậy."

"Câu thứ nhất đại khái ý tứ là, giỏi về đánh giặc tướng lĩnh, một khi xuất chinh liền muốn mang đủ binh lính cùng lương thực, dùng đánh một nửa lại trở về nước chinh binh, làm người ta vận lương; nhưng một lần mang đủ mấy tháng thậm chí vài năm lương thực là không có khả năng, trong thời gian này muốn ăn gì đó? Đương nhiên là ăn địch nhân! Công thành nhờ trại sau đó, chuyện thứ nhất chính là ăn cấp địch nhân lương thương, thủ hạ binh lính ngay lập tức sẽ có thể áo cơm Vô Ưu, còn cần tự mình vận lương sao?"

"Man Tộc đối với Nhân tộc là ưu thế gì to lớn? Binh nhiều tướng mạnh chỉ là một thứ yếu nhân tố, đánh giặc liều mạng không phải binh lính, mà là ở liều mạng tiền lương liều mạng hậu cần! Xếp hạng thực lực trước yếu tố mấu chốt là: Man Tộc đánh vào Trung Nguyên lúc, tùy ý có thể cướp được thức ăn, không có thức ăn liền trực tiếp ăn thịt người, mà người Hán đánh ra điểm mấu chốt, đối mặt với mịt mờ thảo nguyên, có thể ăn được gì đó? Ở phía sau căn về điểm này, Nhân tộc thật sự là quá bị động."

Tô Nghi thờ dài , sau đó lại vui đầu suy nghĩ.

"Mà câu thứ hai sơ lược hàm nghĩa là: Nếu muốn càng dễ dàng chiến thắng địch nhân , liền muốn đối với binh lính tiến hành tương thưởng; tương thưởng cái gì chứ ? Đào tui tiền mình hiển nhiên không được, tốt nhất là cướp địch nhân chiến lợi phẩm tới khen thưởng cho binh lính! Có lúc , một nhánh quân kỵ nghiêm minh , cùng địch quốc dân chúng không may may tơ hào nhân nghĩa chỉ sợ rất ít có thể đánh thắng trận , cũng không thể coi như là một nhánh ưu tú quân đội , bởi vì đối với địch nhân cướp đoạt , cũng là đối với mấy phe binh lính khích lệ."

"Có câu nói: Nhân từ đối với địch nhân , chính là tàn nhẫn đối với mình , hành quân đánh giặc không cần loại này giả nhân giả nghĩa; lưỡng quân trận tiền , chủ soái chỉ cần nói: Thả tay cướp , cướp được tiền tài nữ nhân đều về các người cá nhân sở hữu , chỉ cần như vậy thuận miệng một câu nói , lại có cái nào binh lính sẽ không phấn chấn chiến đấu ? Quân đội như vậy , có địch nhân gì có khả năng ngăn trở đây?"

"Mà chiến đấu thiên hai câu này , đều nhấn mạnh rồi cướp lấy chiến lợi phẩm tầm quan trọng , mặc dù nghe rất tà ác , nhưng là trong chiến tranh chính công chính nghĩa , là lấy chiến nuôi chiến chân lý chỗ ở. Ngay cả « ngô tử binh pháp » cũng có văn: Xe cưỡi cùng đồ , như xe không được xe , cưỡi không được cưỡi , đồ không được đồ , mặc dù phá quân đều không công! Đơn giản ý tứ chính là: Chiến tranh không phải giết chết địch nhân là được , nếu không phải có thể thu được địch nhân chiến xa , thốt ngựa , tù binh địch nhân binh lính , coi như là giết chết địch nhân , cũng sẽ không cho người nào bất kỳ công lao gì."

"« Tôn Ngô binh pháp » chí lý thâm ngôn là binh gia Thánh Đạo cơ sở chỗ ở: Thu được địch nhân chiến xa thốt ngựa , ngay lập tức sẽ rút kỳ đồ màu cờ , cưỡi đi lên cùng địch chiến đấu , tù binh binh lính đối phương , tranh thủ cảm hóa bọn họ , khiến cho đầu hàng , lớn mạnh ta quân đội ngũ , đây mới thực sự là thắng lợi chi đạo; thời cổ sau có thật nhiều vũ khí giới áo giáp dụ địch đi sâu vào chiến tích , cũng là bởi vì bắt được địch quân cướp đoạt chiến lợi phẩm , tranh đoạt công trận tâm lý tài năng thành công."

"Có lúc , thốt ngựa so với người mệnh còn đáng tiền , vì vậy câu này bắn người trước bắn ngựa , tương đương với nói trước phải phá hủy chiến lợi phẩm , đã mạo phạm binh gia Thánh Đạo; nếu là giết địch một ngàn , tổn hại tám trăm , vẫn không có thể được đến chiến lợi phẩm , chẳng khác gì là lưỡng bại câu thương , chỉ là địch nhân bại thảm hại hơn một ít , ở đâu thắng lợi có thể nói ? Bài thơ này khó mà xuất hiện ở cái thế giới này quả thực đáng tiếc , cũng không khỏi không than thở: Đỗ Phủ có lúc cũng sẽ viết xuống loại này phạm kiêng kỵ , thiếu mưu lược thơ a."

Tô Nghi trong đầu thao thao bất tuyệt một phen , nghĩ thông suốt gặp Thánh Đạo bài xích nguyên nhân , trên thực tế thực tế cũng chỉ là vượt qua hai ba hơi thở thời gian , trong mắt người ngoài , hẳn chỉ là sừng sốt phút chốc mà thôi.

"Ai , dù sao cũng chỉ là thuận miệng một ngậm , cũng không tính dùng bài thơ này tới làm gì đại sự , thôi." Tô Nghi mặc dù như vậy thấp giọng than thở , nhưng nếu là có cơ hội , Tô Nghi vẫn là muốn cho bài thơ này hiện thân hậu thế.

Những lời này truyền vào Hàn hai lỗ tai tể , khiến cho vẻ mặt vô cùng nghi hoặc , không biết Tô Nghi đến tột cùng đang làm ở đâu dự định.

Tô Nghi lần nữa giương cung lắp tên , mũi tên chỉ hướng một trăm hai mươi bước ra ngoài mười trù cái bia , một điểm ngân mang hơi rét.

Trên khán đài mọi người thấy vậy , nghị luận sôi nổi.

"Tô Di Thiên quả nhiên cũng phải bắt lại bắn ngang mười trù."

"Ừ, nghe hẳn đã là tướng tài , thân thể lực lượng xa không phải võ sinh có thể so với , vừa vào sân liền chọn lựa cứng rắn nhất cung , là có thể nói rõ hẳn tự tin."

"Lực lượng là đủ bắn một trăm hai mươi bước , nhưng độ chính xác nhưng chưa chắc có thể đạt tới , trước nhìn kỹ hãy nói."

"Đừng nói trước cái này , ta ngược lại thật ra đối với câu kia giương cung làm kéo cường dùng tên làm dùng dài cảm thấy hứng thú hơn , này câu phóng khoáng tận cùng , xứng là thiên cổ danh ngôn , chính là không biết nói tiếp là cái gì ?"

"Có lẽ là Tô Di Thiên tạm thời nghĩ ra được , ta tin tưởng lấy hắn tài hoa , tiếp qua một trận là có thể nhìn đến hạ văn."

Mọi người không biết , này đầu Đỗ Phủ « xuất tác » đã rất khó xuất hiện ở cái thế giới này rồi; bởi vì quân tử hội tin tức bị Hạng Tòng Lưu phong tỏa nghiêm mật , Tô Nghi cũng không có triển lãm qua , cho nên đại gia cũng không biết hắn đã lấy được thuật bắn hai cánh chuyện.

Hàn Tu Trúc tầm mắt nhìn về phía chỉ dựa vào một cái tính khí cùng Tô Nghi đối chọi gay gắt Hàn song , tự nhiên lắc đầu mà thán.

"Ai , Tiểu Song bị gia môn ảnh hưởng , xả thân báo gia chấp niệm đã thâm căn cố đế , khó mà trừ tận gốc , nhưng hắn cũng tương tự có tướng môn vinh dự cùng tự hào , nếu là có cơ hội , ta phải làm khiến hắn nhìn một chút Tô Di Thiên kia cùng người khác bất đồng một mặt , tranh thủ hóa giải hắn , thậm chí hóa giải toàn bộ gia môn đối với Tô Di Thiên thành kiến." Hàn Tu Trúc trong lòng nghĩ ngợi.

Đang suy nghĩ , Tô Nghi động.

Nhưng hắn cũng không phải là lỏng ngón tay ra , mà là biên độ nhỏ xoay người , đem cung tên chỉ xéo bầu trời , nhắm ngay hai trăm bước ra ngoài , này mặt tùy ý bày ra mục tiêu.

Một trăm hai mươi bước tính khiêu chiến , đã không thể để cho Tô Nghi thỏa mãn!

Mà hai trăm bước là chừng ba trăm thước , đối với tầm thường tướng tài mà nói , dùng bình thường trường cung bắn ra 200 bước , còn muốn bảo trì lực

đạo thật là khó khăn , chỉ có tay cầm Thần Tỉ cung mới có thể làm đến , nhưng dù sao cũng bắn thử , có gì không thể ?

Bên trong sân vang lên một mảnh tiếng ồn ào.

"Ồ ? Tô Di Thiên đây là muốn..."

"Không có khả năng không có khả năng , hấn làm sao có thể bắn như vậy xa..."

Mọi người đang khi nói chuyện , Tô Nghi đã buông tay ra chỉ.

Tại toàn bộ người kinh ngạc cùng rung động trong tâm mắt , mũi tên ứng dây bắn ra , ứng kích trường thiên , mũi tên xông như long.

Không , không phải "Như long", mũi tên này tên , vậy mà thật cách đây mà đi trong chớp nhoáng này , hóa thành một cái dài năm trượng , cả người bốc lên hỏa diễm Hồng Lân Cự Long!

Cự Long gầm thét ngang trời nổ lên , đốt người hơi nóng di thiên cuốn , quốc sĩ trở xuống người vậy mà mồ hôi đầm đìa , cho dù là quan quân cũng không khỏi không lấy tay che mặt , duy nhất không có chịu ảnh hưởng chỉ có Cửu Anh Ngạn cùng Hạng Tông Lưu hai người , nhưng tự xưng là đối với Tô Nghi rõ như lòng bàn tay bọn họ , cũng không khỏi thất kinh.

Đây rõ ràng là thuật bắn tam cảnh: Ngọn lửa long hành thiên dị tượng a!

Còn không đợi mọi người vừa hỏi đến tột cùng , chỉ thấy đầu này ngọn lửa long trên không trung bày một đạo hỏa diễm con đường , sau đó cái miệng phun ra một viên uy thể vang trời hỏa cầu , mang theo người kinh khủng khí tức hủy diệt , đồ ập xuống hướng 200 bước ra ngoài mục tiêu phóng tới.

Oanh một tiếng , tất cả mọi người đều cảm giác dưới chân mặt đất rung một cái , giương mắt nhìn , phát hiện không chỉ có mục tiêu bị tạc nát bấy , còn đem chung quanh đá rấn mặt đất nổ ra một đạo đường kính khoảng một trượng hố cạn , trong hầm trái rộng thiêu đốt vết tích , thật giống như liên cát đá đều bởi vì một kích này mà dung hóa biến mất.

Rất nhiều người ngược lại hít một hơi khí lạnh , nhìn về phía Tô Nghi ánh mắt tràn đầy kỳ lạ cùng quái dị.

Tô Nghi đã sớm ở sách « xạ kinh » đương thời liền lấy được thuật bắn tam cảnh năng lực , chỉ là bây giờ mới lần đầu tiên sử dụng , hấn đối với bức này tâm bắn cùng lực tàn phá cảm thấy rất hài lòng: thuật bắn cảnh giới mang đến uy lực cũng cùng bình độc vũ bình thường là có trường thành tính , thuật bắn hai cảnh một mũi tên hóa điều , uy lực lớn ước chỉ có trước mặt cấp bậc cùng bình độc vũ sáu khoảng bảy phần mười , chỉ có thể đối với đồng giai cấp địch nhân tạo thành một chút thương nhỏ , nhưng ngọn lửa long hành thiên uy lực đã sánh bằng , thậm chí mơ hồ vượt qua cùng bình độc vũ , là hấn một cái khác đại sát khí một trong , loại trừ sử dụng cách nhau dài đến trăm hơi thở ngoài ra , cũng không có cái khác khuyết điểm.

Bạn đang đọc truyện *Binh Pháp Đại Thánh Convert* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 183: Chớp mắt cảnh giới

Tô Nghi một mũi tên phá hủy hai trăm bước ra ngoài mục tiêu sau , thật giống như như không có chuyện gì xảy ra bình thường , tại mọi người chờ dẫn ánh mắt bao phủ xuống tiếp tục khảo thí , mà mục tiêu chính là một trăm hai mươi bước ngoài ra mười trù mục tiêu.

Theo lý mà nói , thí sinh phá hư trường thi , nhất định phải hủy bỏ hấn tư cách thi , nhưng Cửu Anh Ngạn nhưng là lắc đầu cười khổ , bàn tay đè lại trong tay áo hồ phù , một luồng thuần túy năng lượng phát qua , sẽ bị phá hư chỗ tu bổ như mới.

Thấy Cửu Anh Ngạn động tác này , mấy vị quan chức theo bản năng đem xông lên cổ họng miệng trách mắng nói như vậy nuốt trở vào , bỏ qua một bên tâm mắt , làm bộ như gì đó cũng không thấy đến.

Đây chính là Cửu Anh Ngạn cùng là Đô đốc chỉ đích danh phải bảo vệ người a , đừng nói là tại Võ giáo tràng đập ra một cái hố nhỏ , coi như là Tô Nghi phá hủy Võ giáo tràng , bọn họ cũng phải nhắm mắt mở mắt , nhìn Cửu Anh Ngạn sắc mặt lại định đoạt sau.

Cửu Anh Ngạn nếu không phải so đo , kia đến phiên bọn họ lên tiếng.

Hàn song nhìn về phía Tô Nghi gò má , miệng há thật tốt giống như có thể nhét vào quả đấm: Trời ơi , thuật bắn tam cảnh ? Ta cho tới nay , chính là lại cùng như vậy yêu nghiệt đối nghịch sao? Vô luận là lý do gì , thời niên thiếu là có thể sử dụng ra ngọn lửa long hành thiên , cũng quá không bình thường nữa à!

Giờ khắc này, Hàn song trong lòng dâng lên một tia cảm giác vô lực, vậy mà liền tiếp hai lần bắn lệch.

Tốt tại hắn coi như tướng môn đệ tử định tính vẫn còn, rất nhanh liền ổn định tâm thần mình, lấy được cửu bắn bảy trung bình bắn mười trù.

Tô Nghi cửu bắn cửu trung, lấy được mười trù.

Mọi người nhìn tới, mũi tên tích góp bá lên, tuyệt không hư phát, đối với Tô Nghi tinh xảo thuật bắn càng là có một cái mới nhận thức.

Ở chỗ này trước, Tô Nghi cũng không biết là vô tình hay là cố ý, lại có ba lần xạ kích, trực tiếp đem Hàn song mũi tên ở trong bỏ ra!

Làm ra loại này bá đạo cử chỉ sau đó, Tô Nghi một bộ thanh phong, như không có chuyện gì xảy ra đi trở về khán đài, mà Hàn song bị bỏ lại đằng sau, khí hàm răng ngứa ngáy, nhưng cùng lúc, mãnh liệt cảm giác vô lực như như hồng thủy bao phủ hắn bụng dạ, cho dù hắn tự mình cô khí, nhưng trong lòng lại cũng không hề được cùng Tô Nghi giận dữ tâm tư tới.

Tô Nghi Luyện Binh Tràng bầu trời "Thượng bình phạt mưu" bốn chữ lần nữa sáng một phần, trí chi lòng quân quang huy càng tăng lên.

Tô Nghi ngồi về khán đài, chung quanh thí sinh biểu tình khác nhau, đặc sắc lạ thường, nhất là Giang Du cùng Ngô Hạp hai người, thần sắc rất là kinh dị, bọn họ tuy nói tại quân tử hội lúc gặp qua Tô Nghi thuật bắn, nhưng mà một chiêu này thuật bắn tam cảnh ngọn lửa long hành thiên, vẫn hóa thành một chuỗi chung chùy, hung hãn đánh thẳng vào bọn họ cũ kỹ thức hải.

Những người khác nhìn về phía Tô Nghi trong ánh mắt, dừng động được đặt tên là sùng kính cùng bái phục đột sổng.

Tô Nghi mũi tên thứ nhất, đã sớm đặt hắn "Đầu trù" tên, cho dù sau đó lại có người cùng Tô Nghi giống nhau lấy được bắn ngang mười trù, nhưng ở hắn một mũi tên xung thiên dưới ánh sáng, vẫn lộ ra âm đạm không liên quan.

Mặc dù bắn ngang hạn mức tối đa là mười trù, nhưng không người cho là Tô Nghi thành tích chỉ là mười trù rồi!

Hàn Tu Trúc nhìn một chút Tô Nghi không hề bận tâm gương mặt, lại giương mắt đảo qua mặt xám như tro tàn Hàn song, thầm nghĩ nói: "Xem ra căn bản không cần ta những tay chuyện này, cho dù ta không cố ý triển lãm, Tô Di Thiên cùng người khác bất đồng cũng không có bất kỳ sự vật có thể che giấu."

Mà Tô Nghi trước đây mũi tên thứ nhất dĩ nhiên khiến Hạng Thừa tâm thần kích động, quả đấm nắm chặt sau vừa buông ra, như thế lặp lại mấy lần, hắn mới bình phục chính mình tâm hải.

"Biểu hiện kinh diễm thì có ích lợi gì? Viện thí quy tắc là định chết, cũng sẽ không bởi vì người vượt xa bình thường biểu hiện cho nhiều trù số, hướng chỉ, ta còn thực sự không tin người có thể tại bước bắn cùng múa đao hai hạng lấy được cao trù! Ta nhất định ở nơi này hai cái hạng mục lấy được điểm cao, đưa người đánh bại, để chứng minh ta mới là có tư cách hơn mụn xem «Cai Hạ Ca» người, những thứ kia không hề người quen ánh mắt trường lão, ta nhất định phải để cho bọn họ lau mắt mà nhìn!" Hạng Thừa ở trong lòng lập được lời thề.

Hết thấy nói rất dài dòng, nhưng bên trong sân biểu hiện cũng chỉ bất quá phát sinh ở trong nháy mắt.

Khảo thí dòng chảy như thường chảy băng băng, cũng không có bởi vì Tô Nghi kinh diễm biểu hiện mà bị cắt đứt, một đám châu quan định lực cường ép đem trong lòng xông xao ép xuống, Cửu Anh Ngạn cùng Hạng Tông Lưu hai người vẫn sắc mặt bình tĩnh giám đốc trường thi.

Sau đó, Lô ty giáo niệm đến Hạng Thừa tên, người sau bay người lên tràng, trực tiếp bỏ qua bắn thử mũi tên thứ nhất, lấy mũi tên thứ hai, nhắm một trăm hai mươi bước ra ngoài mục tiêu, cửu bắn cửu trung, thẳng được cả sảnh đường ủng hộ.

Hàn Tu Trúc giống vậy cửu bắn cửu trung, lấy được mười trù, chỉ là tiêu phí thời gian dài rất nhiều.

Trần, hơn nhị lão bắn thử mười trù không trúng, chỉ có thể đi lấy cửu trù, trở lại chỗ ngồi lúc, than thở chính mình vẫn là không sánh bằng Tô Nghi cùng Hàn Tu Trúc bức này kỳ tài ngút trời.

Mà Tô Nghi chỗ nhận biết bạn cùng trường cũng tất cả ra sân, Ninh Thái Tuyên lấy được cửu trù, Giang Du, Ngô Hạp cùng bảo đảm tốt đám người phần lớn lấy được tám trù.

Tô Nghi lặng lẽ thống kê tất cả mọi người thành tích, gần hai ngàn thí sinh bên trong, lấy được bảy trù cùng tám trù cơ hồ chiếm tám phần mười trái phải, một cái khác thành lấy được cao hơn thành tích, còn lại một thành bảo thủ phát huy, chỉ lấy được năm sáu trù, mà ở bắn ngang hạng mục không hợp cách người, vậy mà chỉ có mười mấy người, vẫn chưa tới tổng số 1%.

"Xạ nghệ thật không hổ là toàn dân vận động." Tô Nghi cảm xúc dâng trào.

Nhưng người khác ý tưởng cùng Tô Nghi lại một trời một vực.

Tại toàn bộ người khảo thí sau khi kết thúc, đã là buổi trưa canh ba, một nhóm nhân viên làm việc bắt đầu bố trí trưa bước bắn sân, một nhóm người khác thì kéo xe trâu, là các thí sinh phân phát bữa trưa.

Thừa dịp buổi trưa lúc rảnh rỗi khác, rất nhiều người tụ chung một chỗ, nói chuyện dừng động.

"Năm nay Vô thí thật đúng là trăm hoa đua nở, phần lớn người cũng có thể lấy được bảy tám trù, ta năm ngoái tham gia Viện thí lúc, cũng không gặp qua loại tràng diện này, phần lớn người đều là chỉ bảo đảm năm trù."

"Đúng vậy, đại gia có thể có tốt hơn thành tích, vẫn là may mà kia bản « xạ kinh » đưa tới mưa thuận gió hoà kỳ quan."

"Cha ta cũng bởi vì lần đó kỳ quan, trực tiếp đột phá cảnh giới, tập được rồi hai cảnh một mũi tên hóa điều năng lực."

"Hắc hắc, ta nguyên bản còn muốn ba năm mới có thể chạm tới thuật bắn một cảnh ngưỡng cửa, chưa từng nghĩ nhận được mưa thuận gió hoà lễ rửa tội sau đó, ba năm vậy mà rút ngắn đến một tháng! Ta liền mong đợi « xạ kinh » mau mau trở thành tài liệu giảng dạy, có giáo viên môn đi sâu vào giảng giải mà nói, ta thuật bắn nhất định có thể đột nhiên tăng mạnh!"

"Tràng này Viện thí đi qua, là có thể bắt đầu học tập « xạ kinh » đi?"

"Ừ, thi Hương còn có bắn trên ngựa hạng mục, mà quân tử Lục Nghệ chương trình học xuyên qua sở hữu học viện, chúng ta vô luận có thể hay không thi đậu Viện thí, đều có thể thấy « xạ kinh » mời lên bàn học."

Có nhiều người hơn vậy ở Tô Nghi bên cạnh, mồm năm miệng mười hỏi hấn vì sao có thể phát huy ra thuật bắn tam cảnh năng lực, nghi vấn đột sổng cơ hồ đưa hấn bao phủ.

Tô Nghi chính khổ nỗi trả lời thế nào lúc, Cừ Anh Ngạn trông trần trời lên tiếng đúng lúc tràn tới, thay hấn giải vây.

"Người trước đây kia bài thơ chỉ làm nửa đầu thì có như thế hiệu năng, phần sau đầu nếu là làm ra, nhất định có thể làm này thơ lưu danh ngàn sử, bước bắn sau đó, người tới ngọc lên lớp, ta như vậy thơ muốn cùng người tâm sự một phen." Cừ Anh Ngạn nói xong, lại tiếp tục chỉ huy nhân viên làm việc sửa sang lại trường thi.

Tô Nghi chung quanh tiếng hỏi thăm nhất thời hơi ngừng, rất nhiều người tất cả đều hai tròng mắt sáng lên, trong đầu nghĩ: Đúng vậy, lúc trước kia bài thơ tuy nói chỉ có một nửa, nhưng mơ hồ có ngàn năm hùng thơ điển hình, có thể phát huy ra "Chớp mắt thuật bắn tam cảnh" hiệu quả, cũng không phải là không có khả năng.

"Chớp mắt cảnh giới", là chỉ người khác tại nào đó loại nguyên do bên dưới, kích thích ra hấn tương lai tiềm năng, phát huy ra nguyên bản hấn còn chưa nắm giữ Lục Nghệ cửu thuật cảnh giới, phù dung sớm nở tối tàn, là vì chớp mắt.

Nam Từ Châu lưu truyền thứ nhất mỹ lệ truyền thuyết, tin đồn có một vị tướng môn thiếu niên, tại cùng hấn thanh mai xuất mã xuất ngoại du ngoạn lúc, bất hạnh gặp phải kẻ gian Phi vây chặt; tại thế ngàn cân treo sợi tóc, vị này tướng môn thiếu niên vậy mà sử xuất đao thuật bốn cảnh "Thiên đao vạn quả", trong nháy mắt tiêu diệt mấy chục tặc nhân, bảo vệ hấn thanh mai trúc mã chuyển nguy thành an.

Mà vị thiếu niên này đương thời liền đao thuật một cảnh cũng còn không có nắm giữ, nhưng trải qua ba mươi bốn mươi năm tu luyện sau đó, hấn quả nhiên leo lên đao thuật bốn cảnh đỉnh cao, ấn chứng hấn tiềm năng, trở thành mọi người đều biết đao thuật đại sư, mà vị kia thanh mai trúc mã cũng không hề ngoài ý muốn mà trở thành vợ hấn, truyền làm một đoạn giai thoại.

Mặc dù tràng đại chiến kia tại tướng môn trên mặt thiếu niên để lại không thể xóa nhòa vết sẹo, nhưng mọi người lại cảm thấy đây là vinh dự con cháu, tại hấn nhậm chức Nam Từ Châu Thứ sử lúc, còn thân hơn cắt mà gọi hấn là "Nguyệt Ngân Công".

Đoạn này truyền thuyết, Nam Từ Châu cơ hồ nhà nhà đều biết, Tô Nghi cũng bình thường nghe nói, thường xuyên than thở hạng Thứ sử vẫn còn có bức này mỹ lệ chuyện cũ.

Mà mọi người bị Cừ Viện Sự như vậy một dẫn dắt, vậy mà không tự chủ được đem Tô Nghi thuật bắn tam cảnh cũng phân chia đến "Chớp mắt cảnh giới" trong giới hạn, đem lúc trước kia bài thơ coi thành chìa khóa, vì vậy mọi người nghi vấn dần dần tán, ngược lại thi đối với Tô Nghi tương lai càng cao hơn nhìn một phần.

Tô Nghi cũng lười giải thích, vui vẻ dễ dàng, chỉ có Giang Du cùng Ngô Hạp hai người thần sắc vô cùng cổ quái, như là đang cố gắng nín cười.

Nửa giờ thời gian nghỉ trưa thoáng một cái đã qua, buổi chiều bước bắn chính thức bắt đầu.

Mà bên trong sân bầu không khí cũng chợt trở nên ngưng trọng, như mây đen bình thường che tại rồi Vô giáo trên sân không.

Vô giáo bên trong sân xạ kích đài từ năm mươi xuống làm 20, mỗi vị thí sinh phía trước đều có mỗi người mục tiêu; cạnh tranh mặc dù sau đó giảm bớt, nhưng trình độ hung hiểm lại đột nhiên tăng vọt gấp mấy chục lần.

Thí sinh không chỉ có muốn tổn sức tâm tư ngắm trộm chuẩn mục tiêu, còn muốn phân thần đi chú ý dưới chân tám mươi mốt khối điểm dừng chân có thể hay không biến đổi, đồng thời không chế bước chân, phòng ngừa mình bị bức ra bên ngoài sân, mất đi tư cách.

Từng trận kêu lên cùng than thở tiếng nhất thời liên miên vang lên, tựa như mưa phùn bình thường liên miên bất tuyệt.

Bên trong sân thí sinh mồ hôi lạnh chảy ròng, mỗi một bước đều đi như thế kinh hiểm, có người thậm chí bị ép buông tha nhắm, chỉ là né tránh biến đổi điểm dừng chân cũng đã đem hết khả năng.

Mà trên khán đài người xem so với người trước càng khẩn trương , mỗi lần thấy có người bị buộc ra sân bên ngoài , hoặc là thấy có người đập trúng điểm đỏ mà mất đi tư cách lúc , bọn họ cũng sẽ phát ra một tràng kêu lên , lo âu chính mình chờ chút có thể hay không cùng những người này giống nhau gặp thất bại.

Tô Nghi nhìn mấy vòng , càng ngày càng cảm thấy bước bắn chật vật.

"Không cần khẩn trương , không nên bị không khí chung quanh ảnh hưởng , chỉ cần bình thường phát huy , ta lấy đến năm trù nhất định là không thành vấn đề." Tô Nghi âm thầm vì chính mình cổ vũ cổ khí.

Rất nhanh, Hàn Tu Trúc cùng Hạng Thừa chung nhau ra sân.

Hàn Tu Trúc định lực cực mạnh , vững bước di chuyển , cẩn thận nhấm năm mươi bước ngoài ra mục tiêu , mặc dù ngàn cân treo sợi tóc , nhưng là hữu kinh vô hiểm , bảy bắn ngũ tọng , được đến tám trù.

Bạn đang đọc truyện *Binh Pháp Đại Thánh Convert* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 184: Tướng giả nghiêm tâm , làm gương tốt

Xem xét lại Hạng Thừa vừa vào sân liền phun ra một đạo điên cuồng hét lên , cơ hồ là ba hơi thở bắn liền ra một mũi tên , đem năng lực mình thời phát tới cực điểm , tại 20 hơi thở trái phải liền kết thúc hấn bước bắn khảo thí.

Mà mọi người đưa mắt đảo qua , nhất thời tiếng vỗ tay như sấm động , tiếng khen hay như nước thủy triều , Hạng Thừa cũng giống vậy lấy được bước bắn cứu trù , hơn nữa còn là bảy bắn sáu trung , chỉ mất một tên.

Một đám quan chấm thi cũng gật đầu liên tục , vội vàng ghi chép hai người thành tích , Hạng Tông Lưu đối với tướng môn hậu bối biểu hiện cũng rất là tán thưởng.

Hai người biểu hiện dẫn phát bàn tán sôi nổi.

"Thật không hổ là Hàn môn tiểu bối trung người thứ nhất , tu trúc huynh văn võ song toàn , tại hạ bội phục!"

"Hạng Thừa cũng không kém , loại trừ thi văn so với Hàn Tu Trúc hơi thua một nước ngoài ra , Võ thí đã mơ hồ lấn át người sau , mặc dù vẫn không kịp hấn tộc huynh Hạng Nhất Minh , nhưng là đã chênh lệch không bao nhiêu , ngày sau tiền đồ bất khả hạn lượng a."

"Chỉ là hấn thi văn thua tu trúc huynh một thành , Võ thí trước hai hạng lại đánh ngang tay , tiếp theo múa đao , trừ phi hấn có thể vượt qua Hạng Thừa ba trù , nếu không không bắt được thủ khoa , chỉ có thể khuất phục thứ hai."

"Ừ, ta nghe nói múa đao mới là Hạng Thừa cường hạng , hơn nữa còn nhận được hạng Thứ sử chỉ đạo , năm trước đã đạt đến đao thuật một cảnh thành thạo , có niềm tin rất lớn bắt lại mười trù , chỉ là. . ."

"Chỉ là Hàn Tu Trúc cũng không phải đèn cạn dầu , hấn múa đao nói ít cũng có thể cầm tám trù , Hạng Thừa không có bất kỳ hy vọng " Một người khác kết quả tra.

Mọi người nghị tiếng như biển , thảo luận ai có thể ngồi lên ghế thủ khoa , nhưng lại hoàn toàn đem Tô Nghi không chú ý , chỉ vì không người cho là hấn có thể lấy được đệ nhất.

Nhưng không người biết rõ , Hạng Thừa cũng không để bụng chức thủ khoa , hấn chỉ muốn thông qua lần này Viện thí đánh bại Tô Nghi , chứng minh so với hấn người sau đáng sợ hơn tiềm năng.

Hạng Thừa bỏ lại trong tay trường cung , giương mắt đảo qua khán đài , ánh mắt như là vô tình mà quét qua Tô Nghi cặp mắt.

Hai người tầm mắt trên không trung không tiếng động va chạm , tuôn ra mắt thường không thể coi tia lửa , Hạng Thừa khiêu khích lửa ngang trời nổ lên , mà Tô Nghi tâm hồ không nhần.

Rất nhanh, Lô ty giáo niệm đến Tô Nghi tên.

Tô Nghi hít sâu một hơi , không nhanh không chậm đi vào bên trong sân.

Như cuồng phong tiếng nghị luận lập tức ở phía sau hấn gào thét cuốn.

"Các người đoán Tô Di Thiên có thể cầm đến bước bán mấy bạc?"

"Ấn hấn ở trong học viện biểu hiện đến xem, muốn sáu trù rất khó, nhưng chỉ cần bình thường phát huy, năm trù mười phần chắc chắn."

"Hấn nếu là có thể tiếp tục vượt xa bình thường phát huy, nói không chừng thật có thể bắt lại thủ khoa đây!"

"Chớ suy nghĩ quá nhiều, cho dù Tô Nghi bước bán có thể giống vậy lấy được cửu trù, phía sau còn có múa đao đây."

"Ừ, nói thật, ta tại quận học viện gặp qua Tô Di Thiên múa đao, so với hấn bước bán còn kém chút ít, có thể hay không hợp cách đều thật huyền, mà Hân Tu Trúc cùng Hạng Thừa hai người múa đao đều ma luyện sở tài, nếu muốn lấy được tám trù thậm chí cửu trù đều không vấn đề quá lớn, cơ hồ là nắm chắc phần thắng."

"Tô Di Thiên tiềm năng vô hạn, nhưng hấn cơ sở còn chưa đủ củng cố, nếu là lại để cho hấn luyện một năm, sang năm Viện thí thủ khoa, nhất định hoa rơi nhà hấn."

"Ai, Tô Di Thiên quá mau ở nhất thời a, so với cùng tuổi tướng tài danh dự, ta càng muốn nhìn đến hấn hậu tích bạc phát, lấy thêm mấy cái mười trù."

Những lời này bay vào Tô Nghi trong tai, cũng không có dao động tâm thần hấn.

Mọi người đều tại ư hấn có thể lấy được bao nhiêu thành tựu, nhưng Tô Nghi lại không cần thiết chút nào những thứ này hư danh, hấn chỉ muốn nhanh hơn leo đỉnh phong bước chân, mau chóng ở trên đời này tranh đất cắm dùi, đương nhiên, đây là tại ổn định cơ sở tiền đề bên dưới.

Đứng ở một khối điểm đặt chân bên trên, Tô Nghi nắm chặt trường cung, nâng tay lên, biểu thị mình đã chuẩn bị sẵn sàng.

Một tiếng linh đang âm thanh chỉ bay vào hấn trong tai, bước bán khảo thí bắt đầu.

Tô Nghi còn chưa giương cung, liền chú ý tới dưới chân điểm đặt chân nhanh chóng biến đổi, ép hấn không thể không di chuyển nhịp bước, đổi được một khối khác điểm đặt chân lên.

Nhưng vào thời khắc này, kỳ diệu sự tình xảy ra.

Tô Nghi tại chú ý dưới chân đồng thời, vậy mà cũng có thể thuận thế nhắm mục tiêu, giương cung lấp tên.

Tựu thật giống tâm thần cùng thể xác vào thời khắc này chia lìa, Tô Nghi ánh mắt chăm chú nhìn phía trước, nhưng tâm thần lại "Nhìn" lấy dưới chân, chỉ huy Tô Nghi thân thể tránh đồ lên điểm đặt chân.

Hai loại cảnh tượng đồng thời đập vào đầu óc, rõ ràng là như thế mâu thuẫn, nhưng Tô Nghi đồng thời xử lý hai cơ sở tin tức lúc, vậy mà đều đầu vào đấy, suy nghĩ không hề ngốn ngàng chi tướng.

Giờ khắc này, Tô Nghi vậy mà không khỏi lòng tin bỗng bật, đem mũi tên chỉ hướng sáu mươi bước ngoài ra mười trù mục tiêu, lỏng ngón tay ra.

Mũi tên gào thét bay ra, quỹ tích vững như Thái Sơn.

Mũi tên này mới vừa nhảy lên bầu trời mênh mông, một đám châu quan liền đã thấy tương lai: Chỉ nghe đốc một tiếng, mũi tên ồm ồm đương đương đâm vào mục tiêu cơ bên trong.

Lần bắn này là như vậy hữu lực, cho tới mũi tên đi vào mục tiêu hai thốn có thừa, mà đuôi tên nhưng là run rẩy dữ dội, thật giống như muốn bát loạn tất cả mọi người tâm tư.

Mọi người theo bản năng nhìn về phía Tô Nghi, hấn vẫn chăm chú nhìn mục tiêu, quá giang đệ nhị mũi tên, thần sắc nghiêm nghị, mà dưới chân điểm đặt chân một lần nữa bắt đầu biến đổi.

Nhưng mà Tô Nghi cũng không cúi đầu, lại thật giống như đã nắm giữ toàn cục, đem dưới chân tình trạng rõ ràng trong lòng, vững vàng dời một bước.

Cùng lúc đó, đệ nhị cây mũi tên phá không mà ra, hàn tinh lóe lên.

Một cái chói mắt, đệ nhị mũi tên phá vỡ trước một mũi tên, vô cùng tinh chuẩn, chút xíu khó chịu, phát ra kết một tiếng giòn vang, cũng phẳng như phá vỡ trăm muôn vân triều, trên khán đài bỗng nhiên dậy lên sôi nổi tiếng thảo luận, trăm muôn bầu không khí vì đó nhất chuyển, dường như muốn sôi trào ra.

"Tô Di Thiên nhịp bước vì sao như thế chi ổn? Ừ ta lão Thiên, hấn mũi tên thứ ba lại trúng!"

"Chẳng lẽ chân hấn để trần mọc ra mắt rồi hả? Một bên nhắm vừa né tránh điểm đỏ, này làm người không thể tưởng tượng nổi!"

"Chỉ cần lại tới một mũi tên, Tô Di Thiên là có thể bảy bán Tứ Trung, lấy được bước bán mười trù!"

"Trên đời này còn có cái gì là hần không làm được ?"

"Hần không làm được để cho chúng ta giữ được tình tảo."

Mọi người phát ra một trận cười rộ , giống như nứt ra về buồn rầu , rất nhiều người vui mừng cười sau khi , trong thần sắc còn mơ hồ có vẻ kích động.

Hàn Tu Trúc cùng mọi người giống nhau , trong mắt về kinh dị lưu chuyển , chăm chú nhìn Tô Nghi không chớp mắt gò má , đồng thời chú ý người sau bước chân; trong lúc bất chợt , Hàn Tu Trúc sinh lòng một loại hoang đường suy đoán , nhưng cũng rất nhanh bị hần phủ định , trong lòng chỉ còn lại cảm khái.

Hàn song cùng Hạng Thừa tìm đường như sấm sét nhúc nhích , không biết nên nguyên rủa Tô Nghi thất thủ , hay là nên thành thực tán dương.

Mà Tô Nghi nghi ngờ trong lòng không thể so với người đứng xem ít hơn bao nhiêu.

"Chuyện gì xảy ra ? Thân thể ta cùng tâm thần vậy mà tại làm hai loại hoàn toàn ngược lại sự tình , hơn nữa còn phân tác không loạn , ngay ngắn rõ ràng , chẳng lẽ. . ."

Tô Nghi có một loại suy đoán , liền không chút do dự đè thấp tầm mắt , né tránh điểm đó , đồng thời chỉ huy tâm thần tiến vào Luyện Binh Tràng.

Tại dĩ vãng , Tô Nghi nếu là muốn tiến vào Luyện Binh Tràng , thân thể sẽ lập tức mất đi khống chế , vô pháp nhúc nhích , nhưng ở giờ phút này , hần vậy mà tại tâm thần rời thân thể đồng thời , còn có thể bảo trì đối với thân thể chỉ huy , không chút hoang mang ngẩng lên động nhịp bước , né tránh đó lên điểm đặt chân.

Mà cùng lúc đó , Tô Nghi tâm thần tiến vào Luyện Binh Tràng , hôm nay lần đầu giương mắt nhìn về phía tự mình pho tượng đỉnh đầu , sau đó như bị sét đánh bình thường lẳng ngay tại chỗ.

Tại trí chi lòng quân bên cạnh , rốt cuộc lại nhiều hơn một viên màu xanh lá cây lẳng hình bảo thạch , không nghi ngờ chút nào , chính là nghiêm chi lòng quân!

Bởi vì tạo thành không lâu , nghiêm tâm quang huy còn không bằng người trước chói mắt , nhưng là đã đạt đến một cảnh , hàm chứa "Làm gương tốt" năng lực.

Đồng thời , Tô Nghi còn chú ý tới hai khóa lòng quân ở giữa , có một luồng nhỏ bé không thể nhận ra kim tuyến như cầu có vòm tròn bình thường đứng lẳng , đem hai người cầu tiếp với nhau.

"Quả là như thế , này hai khóa lòng quân vậy mà sinh ra hiệp đồng năng lực: Nhất tâm nhị dụng , có thể để cho thân ta tâm phân rời , đồng thời dùng thân thể và tâm thần làm hai chuyện , từ nay về sau , ta loại trừ ngủ ngoài ra , thực tế vô luận tại làm chuyện gì , cũng có thể phân thần lưu ý những chuyện khác , thậm chí tiến vào Luyện Binh Tràng đọc sách , hoặc là tiến hành mô phỏng chiến đấu. . . Với ta mà nói , đây tuyệt đối là một loại bay vọt tính tăng lên! Nhưng ta vì sao có thể tạo thành nghiêm chi lòng quân ?"

Tô Nghi tại Luyện Binh Tràng trung suy nghĩ , đồng thời chỉ huy thể giới hiện thực thân thể dời đi nhịp bước , chỉ chốc lát sau , hần hai tròng mắt sáng lên.

"Muốn tạo thành lòng quân yêu cầu lĩnh hội triết lý , cũng làm ra tương ứng hành động thực tế , làm đem năm đạo chỉ nghiêm , đang đối với thuộc hạ nghiêm khắc trước , đầu tiên muốn nghiêm ở kỷ luật , việc gì cũng phải tự làm lấy , mới có thể đối người khác tạo nên tâm gương hình tượng , tạo thành làm gương tốt năng lực! Mà ta cho tới nay đều yêu cầu nghiêm khắc chính mình cố gắng học tập , ràng buộc chính mình lười biếng tâm tư , lại kiểm ngày hôm qua thử sách vì dẫn , mới vừa tạo nên ra nghiêm chi lòng quân."

Tô Nghi tạm thời buông xuống đối với "Làm gương tốt" năng lực tìm tòi nghiên cứu , thử một chút "Nhất tâm nhị dụng" năng lực , quả nhiên khiến hần kêu to thống khoái.

Một bên chỉ huy thân thể , một bên để cho tâm thần tại Luyện Binh Tràng trung ngao du , đồng thời làm hai chuyện này , Tô Nghi lại bình tĩnh , tâm thần không loạn , tựa như đã thần du cửu thiên.

Hết thấy các thứ này chỉ phát sinh tại thực tế hai hơi thở bên trong.

Tô Nghi thối lui ra Luyện Binh Tràng , khoe miệng dâng lên vẻ tươi cười.

Sau đó , hần một bên tránh đó lên điểm đặt chân , một bên giương cung lắp tên , một mũi tên đưa ra.

Tại mọi người kỳ ký trong ánh mắt , mũi tên này vững vàng đâm thủng sáu mươi bước bên ngoài mục tiêu cơ.

Bảy bắn Tứ Trung , bước bắn mười trù!

Mọi người còn chưa phát ra hoan hô , Hàn Tu Trúc thứ nhất đứng dậy , đưa đến những người khác sững sốt một chút: Coi như người cạnh tranh , Hàn Tu Trúc vậy mà không chút nào tránh hiểm nghi mà là Tô Nghi vỗ tay.

Giống như là đốt lên thuốc nổ ngon lửa , Hàn Tu Trúc tiếng vỗ tay nổ toàn trường , sở hữu thí sinh tất cả đều đứng mà lên , trong lúc nhất thời , tiếng vỗ

tay liệt kêu , mọi người là Tô Nghi thỏa thích ủng hộ.

Hàn song cùng Hạng Thừa hai người cường bức bầu không khí , cũng không khỏi không kiên trì đến cùng vỗ tay , chỉ là hai người bàn tay run lẩy bẩy lách tách , rung động không ngừng.

Một đám châu quan cũng không nhịn được vỗ tay tán thưởng , thậm chí nhất thời quên cho Tô Nghi chấm điểm , Cừ Anh Ngạn cùng Hạng Tông Lưu hai người gật đầu mà cười , không che giấu chút nào trong con ngươi tán thưởng về.

Tô Nghi ổn định tâm thần mình , cuối cùng ba mũi tên vẫn bắn trúng tâm bìa , vì hấn bước bắn về lên viên mẫn dấu chấm tròn.

Tại mọi người kính như thần mình bình thường ánh mắt dưới sự thử thách , Tô Nghi ngồi về khán đài , quan sát những thí sinh khác bước bắn khảo thí; trong lúc có người hỏi hấn vì sao có khả năng vượt xa bình thường phát huy lúc , Tô Nghi cũng chỉ là cười trả lời "Ngươi đoán", để lại cho mọi người vô tận mơ mộng.

Khảo thí sau khi kết thúc , đêm đó , Tô Nghi gõ vang ngọc lên lớp cửa phòng.

Đúng như Cừ Anh Ngạn muốn cùng hấn thảo luận lúc trước kia bài thơ bình thường Tô Nghi cũng nín một bụng nghi ngờ , dự định căn kể thỉnh giáo hấn.

...

Bạn đang đọc truyện *Bình Pháp Đại Thánh Convert* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 185: Bắn người trước bắn ngựa

Huyền nguyệt như câu , ngân huy như nước.

Tô Nghi mới vừa gõ vang cửa phòng , liền chợt cảm giác có một cỗ gió mát vệt qua hấn gáy , đưa hấn đưa vào bên trong nhà.

Trong chớp mắt , cảnh tượng trước mắt vì đó nhất chuyển , Tô Nghi còn duy trì gõ cửa đáng vẻ , nhưng cửa phòng đã nhảy lên đến phía sau hấn.

Tô Nghi nhìn trộm đảo qua sau lưng cánh cửa , lại nhìn một chút ngồi ngay ngắn ở bàn đọc sách phía sau Cừ Anh Ngạn , âm thầm dập tắt trong lòng mình kỳ lạ lửa.

"Viện sự đại nhân , tiểu sinh muộn bái kiến , có nhiều quấy rầy." Tô Nghi lễ phép chấp tay.

"Không cần đa lễ , ngồi." Cừ Anh Ngạn ngậm cười gật đầu , ôn hòa như nước tầm mắt tại Tô Nghi gương mặt cùng đối diện trên ghế dao động.

Tô Nghi theo lời ngồi xuống, nhìn đến trước mắt hai bộ chữ , tự pháp già dặn cầu kết , như du Long Vũ Giao , hiển nhiên là xuất từ Cừ Anh Ngạn thủ bút.

Một tờ trong đó trên giấy viết Tô Nghi trước đọc một nửa thơ , một tờ giấy khác thì viết "Thắng bại là bình gia thường thế", là Tô Nghi ngày đó tại cò tướng đại hội mở cuộc tranh tài trước nói tới , đương thời còn thanh trừ rồi Dương Quân Huấn Thánh Đạo mê tiếng.

Mặc dù hiểu kỳ đột sòng tại Tô Nghi trong đầu đánh tới vòng xoáy , nhưng hấn vẫn là ổn định tâm buồm , yên tĩnh chờ đợi Cừ Anh Ngạn mở ra đề tài.

"Giương cung làm kéo cường dùng tên làm dùng dài , bắn người bắn trước. . ." Cừ Anh Ngạn yên tĩnh nhìn chăm chăm bài thơ này , hồi lâu , mới ngẩng đầu lên , mở miệng.

"Ngươi này thơ , có thể có nói tiếp ?" Cừ Anh Ngạn gánh lên một vệt ý vị thâm trường nụ cười.

"Có nói tiếp , chỉ là tiểu sinh tại đọc này thơ lúc cảm thấy Thánh Đạo bài xích , cho nên. . ." Tô Nghi cười khổ , muốn nói lại thôi.

"Ngươi vòng qua bài xích điểm , viết ra nói tiếp thử một chút."

Cừ Anh Ngạn tiếng nói rơi xuống , trên mặt bàn giấy và bút mực không tay tự dời , đi tới Tô Nghi trước mặt.

Tô Nghi cũng gật đầu một cái , nhắc bút lên đến , vòng qua "Bắn người trước bắn ngựa" câu này , bỏ tức thứ tư câu "Bắt giặc trước bắt vua" .

Viết xong , không có bất kỳ xấu tượng phát sinh , Tô Nghi căng thẳng tâm tư lặng lẽ buông lỏng.

Tô Nghi chữ so với Cừu Anh Ngạn phải kém rất nhiều , từ đầu đến cuối một đôi so với , lộ ra như vậy đột ngột , nhưng người sau không để ý chút nào , sự chú ý toàn ở thứ tư câu lên.

Cừu Anh Ngạn đọc mấy lần , lại nhắm mắt cẩn thận thưởng thức , chỉ chốc lát sau , vỗ tay mà cười.

"Thì ra là như vậy , dựa theo này thi ý cảnh cùng nội hàm tới bỏ mà nói , câu thứ ba cuối cùng một chữ hẳn là cái này chứ ?"

Cừu Anh Ngạn nói xong , cầm bút viết xuống "Ngựa" chữ , bỏ tức câu thứ ba "Bắn người trước bắn ngựa" .

Bút lạc , toàn thơ thành!

Sau đó , chỉ thấy trên giấy toàn thơ xõng ra kim mang , xé nát chập chòn ánh nền , đem bên trong nhà ánh chiếu mà nguy nga lộng lẫy , ước chừng qua mười hơi thở thời gian mới hồi phục bình tĩnh.

Về kinh ngạc lấp đầy Tô Nghi cặp mắt , tại hắn trong con ngươi xuôi ngược lên đầy trời nghi vấn: Cừu Viện Sự vậy mà có thể bình yên vô sự viết xuống "Bắn người trước bắn ngựa" này câu , chẳng lẽ cấp bậc cao người có thể chống cự Thánh Đạo bài xích ?

"Chuyện này. . . Viện sự đại nhân , ngài có thể cảm giác mình có gì khác thường ?" Tô Nghi dè dặt hỏi.

Cừu Anh Ngạn không trả lời , mà là hỏi ngược lại: "Ngươi sáng sớm đọc này thơ lúc , có gì khác thường ?"

Tô Nghi suy nghĩ phút chốc , cảm thấy cũng không cần giấu giếm , liền đem chính mình đọc thơ lúc đưa tới lòng quân chấn động một chuyện nói ra , cuối cùng nói một chút chính mình đối với « Tôn Tử binh pháp » chiến đấu thiên lý giải.

"Ngươi lý giải là chính xác , nhưng vẫn có rất nhiều chỗ thiếu sót; mà ngươi niệm tụng này thơ khác thường , cũng không phải là bị Thánh Đạo bài xích , mà là ngươi tại bài xích Thánh Đạo , nói cách khác , chính là: Tự nghi." Cừu Anh Ngạn ngón trở thói quen mà thôi mà gõ mặt bàn , cười nói.

"Tự nghi ?"

"Tự nghi chính là chủ động bài xích cũng cách xa Thánh Đạo thể hiện , người tội nhẹ sẽ tạo thành lòng quân tan vỡ , người tội nặng tu vi toàn phế; mà Thánh Đạo hải nạp Bách Xuyên , bao dung vạn vật , há có thể cho phép không dưới bài thơ này ?"

Tô Nghi cau mày , hắn mới vừa bước lên Thánh Đạo không lâu , cũng là lần đầu tiên thể nghiệm đến tự nghi mang đến hậu quả; trong đầu thức hải hơi hơi chuyển động , chỉ huy Tô Nghi đi lĩnh ngộ những lời này.

Thấy Tô Nghi cúi đầu khổ tư , Cừu Anh Ngạn dừng dừng một tiếng , còn nói ra một câu nói , nhất thời bừng tỉnh người trong mộng.

"« trang tử » có nói: Thánh nhân không chết , đạo tặc không thôi."

Tô Nghi thần sắc ngẩn ra , chỉ là một hơi thở đi qua , hắn hai tròng mắt dường như rẽ mây thấy mặt trời , mê mông sương mù bị gột rửa hết sạch.

Trang tử chính là đạo gia nhân vật đại biểu một trong , cùng lão tử cùng nổi danh , hẳn cho là người là trời sinh mà dục , tuần đạo mà sinh , vì vậy người người sinh ngang hàng , thiên hạ ngay ngắn; mà trí tin nhân nghĩa trung hiếu chờ Thánh Đạo , đều là người là tiêu băng đi ra hành động quy tắc , chính là bởi vì có chút vị "Thánh nhân" xuất hiện , tạo cũng chiếm cứ Thánh Đạo , đem chính mình cao đưa vào Thánh Đạo đỉnh phong , cùng người phạm tạo thành so sánh rõ ràng , mới vừa có "Đạo tặc" xuất hiện.

Đạo tặc chính là những thứ kia phẩm hạnh không đoan người , chính giống như có ánh sáng mới có thể tạo ra hắc ám bình thường đạo tặc cùng thánh nhân cũng là hai thái cực.

Vì vậy , không thánh nhân liền không đạo tặc , đây là đạo gia trăm ngàn năm qua một mực cho là học thuyết , cùng lão tử cho là "Tuyệt thánh bỏ trí", "Vô vi mà trị" nhất mạch tương thừa , xưa nay cùng nho gia học thuyết đối lập.

Nhưng lão Trang cũng không phải là muốn lật đổ Thánh Đạo , mà là muốn ước thúc "Cùng thánh" tồn tại.

Cùng thánh , chính là chỉ những thứ kia tại nào đó cái thậm chí mấy cái Thánh Đạo bên trên cực hạn thành tựu , nhưng bị trời hậu thể giới phép tắc , mà vô pháp giống như Tôn Vũ như vậy chân chính thành thánh người tài , tỷ như không mạnh , Mặc Tử , Hàn không phải chờ một chút , thậm chí ngay cả lão Trang chính mình , đều thuộc về cùng thánh hàng ngũ; cùng thánh danh dự địa vị giống như là chủ tướng , thực tế sức ảnh hưởng có lẽ còn có thể cao hơn một chút , nhưng thực quyền thì kém hơn một chút , trong lịch sử vị thứ nhất cùng thánh chính là Liễu Hạ Huệ.

Lão Trang phản đối cùng thánh chế độ , cho là chính là cùng thánh tồn tại thúc đẩy đạo tặc ngang ngược , càng mãnh liệt ánh sáng thì sẽ sinh ra càng dày đặc hắc ám , cũng cho là người người tại Thánh Đạo trung đều là ngang hàng , tuyệt không chia cao thấp.

Vì vậy , "Thánh nhân không chết , đạo tặc không ngừng" những lời này , mũi nhắm thẳng vào Thánh Đạo , nhưng Thánh Đạo lại đem cái này học thuyết rộng ngực bao dung.

Tô Nghi chỗ niệm này đầu « xuất tác », hần sắc bén tính chẳng lẽ còn có thể so sánh qua được trang từ mà nói? Cũng vì vậy, Thánh Đạo không nghi ngờ chút nào cũng tiếp nạp bài thơ này tồn tại.

Sở dĩ sẽ lệnh lòng quân dao động, có thể là hần trước học tập « Tôn Tử binh pháp » chiến đấu thiên, vào trước là chủ bên dưới, tự nhiên hoài nghi nổi lên "Bắn người trước bắn ngựa" câu thơ này độ chuẩn xác.

Thấy Tô Nghi vân khai vụ tán bình thường biểu tình, Cừu Anh Ngạn trong lòng khen ngợi "Trẻ con là dễ dạy", lại mở miệng chỉ điểm.

"Cùng một cái Thánh Đạo, mỗi người lý giải bất đồng, trong mắt Thánh Đạo cũng sẽ có bất đồng hình thái, vì vậy mới có trăm nhà đua tiếng; mà ta đứng ở một góc độ khác nhìn bắn người trước bắn ngựa này câu, liền có mặt khác kết luận." Cừu Anh Ngạn nói.

Tô Nghi sắc mặt rét một cái, vội vàng nói: "Mời viện sự đại nhân chỉ điểm."

"Người đối « Tôn Tử binh pháp » chiến đấu thiên lý giải sâu, làm người ta kinh ngạc, không sai, vô luận bất kỳ chiến tranh, về căn bản mục tiêu cũng là vì lấy được lợi ích, vì vậy tại giết địch trước hết phá hư chiến lợi phẩm, là vì binh gia chỗ không cho chuyển; nhưng người suy nghĩ một chút, trên đời này có hay không tồn tại không liên quan lợi ích chiến tranh, tỷ như... Chúng tộc cuộc chiến?"

Cừu Anh Ngạn kia ý vị thâm trường nụ cười, thật giống như một tảng đá lớn đầu nhập Tô Nghi mới hồ, làm hần trong lòng run lên.

Đúng vậy, hần như thế cũng không có nghĩ tới điểm này đây?

Thật là người trong cuộc mơ hồ, người đứng xem sáng suốt, càng rõ ràng đồ vật, đều càng dễ dàng bị người chỗ không chú ý. Nhân tộc đối kháng Man Tộc, há là vì lấy được lợi ích?

Man Tộc bản thân liền là bán nhân mã, vì đối kháng Man Tộc, nhằm vào nửa người dưới phòng ngự yếu kém đặc điểm, các tiên hiền thậm chí còn mở mang ra "Chém chân ngựa", "Chém ngựa thất lưng" chờ chiến đấu, vào lúc này, "Bắn người" cùng "Bắn ngựa" có cái gì khác biệt đâu?

"Bắn người trước bắn ngựa", không phải là lại nói: Đã kích Man Tộc nửa người dưới, so với công kích nửa người tới càng hữu hiệu sao?

Tô Nghi sáng tỏ thông suốt, thật giống như tâm thần ngao du chân trời, trong cơ thể tinh thần lượng đột nhiên bay vút hai thốn, đạt tới một thước bảy tấc.

"Đa tạ viện sự đại nhân chỉ điểm ân." Tô Nghi đứng lên, thành tâm thành ý cúi người chấp tay, lời nói này, đủ để cho hần tại Thánh Đạo tiến lên tiến một bước dài.

"Không cần đa tạ, người viết xuống toàn thơ tới tặng cho ta liền có thể."

Tô Nghi khoe miệng run lên, nguyên lai Cừu Anh Ngạn đánh là cất giữ này thơ nguyên bản chủ ý.

Nhưng Tô Nghi làm sao có thể cự tuyệt, đừng nói là một bài thơ, coi như là Tô Nghi xuất ra toàn bộ tài sản tới biểu đạt cảm ơn đều không quá đáng.

"Ta thử một chút." Tô Nghi gật đầu nhận lời.

Có mới lý giải sau đó, Tô Nghi viết xuống bài thơ này liền lại không chướng ngại, loại trừ tại "Ngựa" chữ ngừng lại một chút ngoài ra, toàn thơ vung lên mà liền.

Đồng thời, Tô Nghi trên người lần nữa xông ra kim quang, đồng thời, một đạo Long văn bút hư ảnh chậm rãi hiện lên, như là muốn phá vỡ không gian trở ngại, tung bùng mà ra.

Nhưng tại hạ một cái chớp mắt, hai loại dị tượng rồi rít tiêu tan.

"Híc, xem ra tiểu sinh vẫn không có thể hoàn toàn đem lần này đối thoại biến hoá để cho bản thân sử dụng." Tô Nghi cười khổ nói.

"Không sao, Thánh Đạo chi nghiệp vốn là kéo dài xa lâu dài, từ từ nhai kỹ, không cần câu nệ ở nhất thời."

Cừu Anh Ngạn không khách khí chút nào nhận lấy này thơ nguyên bản, Tô Nghi trong đầu nghĩ trước mặt bốn câu thật ra thì chỉ là Đỗ Phủ « xuất tác » một nửa, phía sau còn có một nửa giảng thuật hòa bình chi đạo, lấy hần đối với binh pháp lý giải, khả năng còn chưa đủ lấy viết xuống này thơ nửa đoạn sau, vì vậy liền tạm thời đề xuống, không nhắc lên chuyện này.

Tô Nghi vừa nhìn về phía một tờ giấy khác, trên đó viết "Thắng bại là binh gia thường thế" một câu.

Vừa định hỏi dò, Cừu Anh Ngạn đã nói đạo: "Này câu, bị mấy vị lão chủ tướng nhất trí nhận định có đại trí tuệ, đại triết lý, ẩn hàm tự mình khích lệ, củng cố lòng quân hiệu quả, đem tới toàn Nhân tộc phạm vi quảng bá, người cũng nên ngày đó đem lĩnh hội."

Tô Nghi lau một cái mồ hôi lạnh, hần chỉ là thuận miệng trích dẫn rồi hậu thế một câu tục ngữ, vậy mà ở cái thế giới này sinh ra lớn như vậy ảnh hưởng.

Nhưng sau đó hần liền gật đầu, trong lòng có nhiều chút hiểu ra.

"Một ít mới học nói , tại cổ hoa hạ nói lên lúc phần lớn sẽ gặp phải nghi ngờ cùng ngăn chặn , chỉ có đi qua năm tháng lâu dài tích lũy , rất nhiều học thuyết mới có thể được một số người dần dần tiếp nạp , tỷ như « Mạnh tử » lúc đầu cũng không được mọi người coi trọng , cho đến hơn ngàn năm sau đó mới được đến nam Tống lý học gia chu hi sùng bái , cùng « luận ngữ » , « đại học » , « bình thường » đặt ngang hàng là Tứ thư một trong "

"Nhưng mới học nói nếu là tại Bình Phong Đại Lục xuất hiện , sẽ rất mau đến nghiệm chứng cũng quảng bá , đây cũng là Thánh Đạo bao dung tính chỗ ở , ngày sau ta nếu là có mới nhận xét , có thể lớn mật nói lên , để cho hậu thế báu vật văn hóa ở cái thế giới này rực rỡ hào quang."

Bạn đang đọc truyện *Bình Pháp Đại Thánh Convert* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 186: Thật là truyền gia tửu ?

Quyết định chủ ý sau đó , Tô Nghi từ biệt Cừu Anh Ngạn sau đó , đi trở lại thi văn trường thi.

Trên đường , hắn không ngừng trở về chỗ cùng Cừu Viện Sự lần này đối thoại , trong đó một ít chuyên nghiệp tính chi điểm khiến hắn thu hoạch không nhỏ ,

Trăng lên giữa trời , sao dày đặc lóe lên.

Vô thí trong lúc cũng không hạn chế các thí sinh tự do , vì vậy rất nhiều người đều trực tiếp ở trên quảng trường ngồi trên chiếu , tụ năm tụ ba tụ chung một chỗ , đàm bình luận đạo , nhâm nhi ăn uống.

Lớn nhất cái vòng kia trung , quận học viện một đám học sinh tất cả đều trong hàng , thói quen cho phép bước chân kéo theo Tô Nghi chạy đi nơi đâu đi.

Còn chưa đi gần , nghị luận hơi nóng liền nhào tới trước mặt.

"Thi văn mười trù , bắn ngang mười trù , bước bắn mười trù , nếu là lại để cho Tô Di Thiên lấy được múa đao mười trù , há chẳng phải là có thể trở thành Viện thí song thập trù ?"

"Quả thực tiền vô cổ nhân , hậu vô lai giả!" Một vị học sinh nghe vậy , lập tức kích động đến khoa tay múa chân.

"Các người chớ suy nghĩ quá nhiều , Tô Di Thiên cũng không tinh thông múa đao , có thể lấy được năm trù đã là cực hạn."

"Nói vừa vặn là , trước mặt ba khoa mười trù đã đặt hẳn trước 10 vị trí , ta còn thực sự không tin hắn có thể lấy được múa đao mười trù."

"Hắc hắc , lúc trước các người cũng cảm thấy Tô Di Thiên vô pháp lấy được bước bắn mười trù , nhưng kết quả thế nào ? Ta phải nói , Tô Di Thiên là nhận được Tiên Thánh chiếu cố người , trên người hắn kỳ tích há là chúng ta người phàm có khả năng độ lượng ?"

"Chính phải chính phải , kỳ tích có lần đầu tiên , cho dù có lần thứ hai ta cũng sẽ không cảm thấy kỳ quái."

"Kỳ tích nếu như vậy thường xuyên xuất hiện , vậy còn có thể gọi kỳ tích sao? Há chẳng phải là cùng bên đường rao hàng chùa Hạnh bình thường tiện nghi ?"

Mọi người tranh chấp không nghỉ , ai cũng không thuyết phục được người nào , người bên cạnh cảm nhận được nơi này sôi nổi bầu không khí , trong lòng mơ hồ còn có chút hâm mộ: Quận học viện các bạn cùng học cảm tình thật là tốt . . Nào ngờ tất cả mọi người đều tại đối chọi gay gắt; may mắn những thứ này tiêu đã tiêu hao chỉ là học sinh gian trạng thái bình thường , cũng sẽ không đưa tới xung đột , cho nên Hàn Tu Trúc bọn người chỉ là ở một bên cười nhìn.

Lúc này , có người kêu ca: "Tô Di Thiên tới rồi!"

Trò chuyện tiếng khỏe giống bị chặn ngang chặt đứt nước chảy bình thường hơi ngừng.

Rất nhiều người nhìn về phía Tô Nghi , thần sắc lại trong lúc mơ hồ có chút sùng bái; chính gọi là "Tai nghe là giả , mắt thấy mới là thật", bọn họ vô luận nghe được bao nhiêu Tô Nghi tin đồn , cũng có thể cười một tiếng chi , nhưng khi Tô Nghi kỳ tích chân chính phát sinh tại bọn họ trước mặt lúc , bọn họ đều không cách nào bảo trì bình tĩnh.

Nguyên bản tuyệt đối không thể phát sinh chuyện , tuyệt đối vô pháp hái được bước bắn mười trù , lại bị Tô Nghi dễ dàng bỏ vào trong túi!

Một số người thần thái nhún nhó , liền muốn hỏi một chút Tô Nghi vượt xa bình thường phát huy bí quyết , cũng có người trong lòng âm thầm hỏi hận , ban đầu làm sao lại xem thường Tô Nghi , không có đặt hấn chú đây!

Tô Nghi đang suy nghĩ ứng phó như thế nào mọi người đặt câu hỏi , tại trong vòng ngồi trên chiếu lúc , Hàn Tu Trúc vừa lúc mà bất bí lấy đề tài , đem dẫn hướng mình Thiên Vũ đảo , cũng thuyết phục Hạng Thừa dốc túi giáo sư chính mình múa đao tâm đắc.

Mọi người sự chú ý ngay lập tức sẽ bị trường học hấp dẫn , Tô Nghi trong lòng âm thầm cảm tạ Hàn Tu Trúc , lại nghe nghe Hạng Thừa giảng bài , tại có lợi không cạn đồng thời , trong lòng than thở tướng môn đệ tử nội tình phong phú , bởi vì người sau nói thuật rất nhiều kỳ xảo , thậm chí vô pháp tại quận trong học viện học được.

...

Ngay tại một đám thí sinh thỏa thích trao đổi thời khắc , ngọc lên lớp bên trong.

"Viện sự đại nhân , tuần sông trạm canh gác liên tiếp phát tới báo động , nói nhóm lớn thủy khấu đang ở ra biển miêng du đăng , hơn nữa còn thỉnh thoảng xúc động trận pháp , xâm phạm ý đồ rõ ràng; bọn họ Thiết Giáp Quy nhanh như đầu thoi , còn có thể lên vào dưới nước , nếu là bỏ mặc , khả năng hai giờ bên trong sẽ phạm ta Nam Từ Châu , như thế nào cho phải ?" Ty vệ dùng trầm giọng báo cáo.

Cừu Anh Ngạn ánh mắt vẫn là nhìn chăm chăm « xuất tắc » thơ trang , nhưng tâm tư đã tung bay đến xa xôi Trường Giang ra biển miêng.

...

Hàn môn đại trạch , một chỗ Thiên viện trung.

"Tiểu khai a tiểu khai , ngươi vì sao liền như vậy xung động ? ! Đây Cừu Đình Sơn đánh cuộc , vô luận ngươi phần thắng bao lớn , thế nhưng Tô Nghi cùng nhau đi tới , kỳ tích thật giống như tùy thân mà đi , nếu là hấn đột nhiên vượt xa bình thường phát huy , ngươi một khi thua ở hấn , chẳng phải là muốn tiền đồ hủy hết ? ! Ngươi cho rằng là vì phụ sẽ đáp ứng chuyện này sao? Ngày mai , cùng ta cùng đi cùng Tô Nghi hủy bỏ đánh cuộc." Một người trung niên hấn thiết bất thành cương chi quỳ dưới đất Hàn Khai mừng.

"Có thể , nhưng là , phụ thân , ta nếu không phải thắng được Tô Nghi một lần , tiền đồ cũng như thường . ." Hàn Khai hốt hoảng không gì sánh được.

"Hừ , không phải là thắng được Tô Nghi sao , vì phụ có ổn thỏa hơn biện pháp."

...

Kính thành , trung thư lệnh tể tướng phủ trung.

"Đại nhân , gián điệp báo lại , Tô Nghi đã lấy được ba khoa mười trù , nếu là ngày mai lấy thêm xuống múa đao tám trù bên trên , chúng ta đem thất bại thảm hại!" Một vị chủ hòa phái quan chức vội vàng vội vã báo cáo.

"Thắng bại do trời , há lại từ người định. . . Nhưng vô luận thành bại , ta đều cần thiết xóa bỏ Tô Nghi người này , truyền cho ta thiệp mời , mời môn hạ thị trung Phạm đại nhân hướng Cận Thủy Lâu một tự , ta muốn đưa Nam Từ Châu một món lễ lớn."

...

Hành châu , trên phủ thứ sử.

"Giờ đó , người nói quân huấn không phải đi dương núi du ngoạn , mà là đi Nam Từ Châu ? Vô sỉ! Các người những thứ này ngốc nghếch là thế nào trông nom quân huấn ? ! Hấn trời sinh tính khăng khăng , gặp Tô Nghi chỉ có thể hoành sinh mằm tai hoa , không được , lão phu được tự mình đi một chuyến Nam Từ Châu , nhanh chuẩn bị xe. . . Liền như vậy , nơi này cách Nam Từ Châu xa vạn dặm , chính ta đi tìm doanh Đô đốc mượn binh thuyền thơ. A a a tức chết ta vậy! Chờ lão phu trở lại nơi này , các người yên tĩnh chờ xử phạt!"

Bị Dương Quân Huấn bỏ rơi ba gã hộ vệ nằm rạp trên mặt đất , cảm như hén.

...

Nam Từ Châu trường thi.

Tại cùng một đám bạn cùng trường tâm sự rồi một khắc đồng hồ sau đó , Tô Nghi lấy buồn ngủ làm lý do , đứng dậy hướng chính mình ban đầu kiểm tra phòng đi tới.

Nếu là không còn rồi đi , hấn thế nào cũng phải bị một số người trông đợi ánh mắt giết chết không thể.

Rất nhiều người trong lời nói đều hy vọng Tô Nghi có khả năng lần nữa triển lộ kỳ tích , lấy được múa đao mười trù , ngay cả Tô Nghi cũng mơ hồ có chút mong đợi; Chỉ cần ngày mai lần nữa lấy được mười trù , là hấn có thể trở thành chưa từng có trong lịch sử Viện thí song thập trù , đây là các vị tiên hiền cũng không từng đạt tới qua độ cao mới.

Nhưng dựa vào mà nói, Tô Nghi biết rõ cái thứ 2 song thập trù không khác nào nói mơ giữa ban ngày, vì vậy cũng không ôm qua nhiều mong đợi, chỉ muốn ngày mai hết sức là được.

Trước đây bước hẳn có khả năng lấy được mười trù cơ hồ là toàn bằng may mắn, hơn nữa ba khoa mười trù cũng cơ hồ đã lệnh Tô Nghi phong tóa Viện thí trước Thập Tịch vị, hẳn sao dám xa cầu quá nhiều? Huống chi, may mắn cũng không phải gọi là tới sự vật, Tô Nghi chưa bao giờ tại "Vạn khí" lên gửi gắm qua bất kỳ hy vọng nào.

Tô Nghi nằm ở cứng rắn ván giường lên, nhưng là trần trọc trở mình, khó mà ngủ, chỉ cảm thấy có một khối nặng như thái sơn thạch bản đè ở trên ngực, làm hẳn khó thở.

Khối này phiền đả thật giống như là do vạn dân trông đợi, tương lai hiểm trở ngưng tụ mà thành, trong đó tựa hồ còn không giải thích được lẫn lộn một tia cảm giác nguy cơ.

Không lý do phiền muộn tựa như một đôi bàn tay vô hình, đem Tô Nghi từ trên giường kéo lên, hẳn lại ngồi vào trước bàn đọc sách, bình sinh lần đầu tiên nhớ lại tự uống tự uống, giải quyết uất khí.

Tâm thần thăm dò vào Gia Cát trong túi, Tô Nghi lấy ra một ít điểm tâm nhỏ cùng một bầu rượu, đang muốn hướng trong ly ngược lại lúc, nâng ly hai tay chợt dừng ở không trung.

"Thời gian qua đi hơn hai tháng, ta cơ hồ đều nhanh quên tôn thánh thế gia còn cấp qua ta một bình truyền gia tửu, cũng không biết mùi vị như thế nào? Mặc dù nơi này hoàn cảnh tạm được, nhưng giờ phút này thưởng thức rượu tâm tình nhưng là đáng quý, tối nay ta liền thử một chút truyền gia tửu mùi vị, nếm thử một chút nó là thật không nữa như người khác tin đồn như vậy, làm người ta sung sướng mê mê."

Tô Nghi bỗng nhiên tới hứng thú, theo Gia Cát túi đứng đầu xỏ xính lấy ra một cái khác bầu rượu, cũng đối với Viện thí cho phép kèm theo rượu thức ăn y bị quy định, ở trong lòng lặng lẽ cảm tạ khoảng một trăm khắp.

Để lộ nắp bình, một trận thực chất mùi rượu hơi khói như như hồng thủy phóng lên cao, qua trong giây lát lấp đầy gian này kiểm tra phòng, Tô Nghi ngửi chỉ, nhất thời tâm thần sáng khoái, thật giống như muốn bay lên không trung.

"Rượu ngon!"

Tô Nghi cũng không nghiện rượu, nhưng rượu này thơm xông vào trong mũi lúc, vẫn làm hẳn khen không dứt miệng.

Tô Nghi vội vàng rót một ly, sau đó đập lên nắp bình, đem thu hồi Gia Cát trong túi, hẳn liền những mùi thơm này đều không nguyên lãng phí.

Nhẹ khề nhấp một miếng, vạn đạo tinh quang trong nháy mắt theo Tô Nghi trong hốc mắt lao ra, làm hẳn không kịp lòng được uống một hơi cạn sạch, chờ đợi mùi rượu dâng trào, đang mong đợi trong truyền thuyết kia sung sướng mê mê cảm giác.

Nhưng qua ba mươi hơi thở trái phải, không có bất kỳ sự tình phát sinh.

Mặc dù nồng nặc mùi rượu vẫn quần quanh ở hẳn đầu lưỡi, nhưng Tô Nghi lại cảm giác hẳn giống như là uống một ly nước sôi, một điểm tác dụng chậm đều không cảm giác được.

"Chuyện gì xảy ra? Rượu này rõ ràng là như thế hương thuần, lại không có men rượu, vẫn còn so sánh bất quá bình thường từ lệnh người tận hứng... Đây thật là trong tin đồn, tôn thánh tự mình sản xuất truyền gia tửu?"

Tô Nghi mơ hồ cảm thấy có chút thất vọng, nhưng vẫn là hết sức an ủi mình, có lẽ là rượu này càng thêm đặc thù, men rượu dâng trào thời gian sẽ kéo dài rất nhiều.

Ngực mang theo như vậy kỳ kỳ, Tô Nghi lên giường ngủ.

Nhưng hẳn lần nữa thất vọng, cho đến ngày thứ hai tỉnh lại, Tô Nghi vẫn không cảm giác mình từng uống rượu, thậm chí ngay cả đêm qua ở lại trong miệng mùi rượu đều đã quên mất không còn chút nào.

"Thôi, thời điểm lại tìm người hỏi một chút, hiện tại hẳn là đem sự chú ý tập trung đến Viện thí lên." Tô Nghi cường ép dời đi chính mình sự chú ý.

Trên quảng trường có thật nhiều thí sinh đã bắt đầu hoạt động gân cốt, chờ đợi tập hợp, Tô Nghi thấy được Giang Du cùng Ngô Hạp hai người, đang muốn nghênh đón, bỗng nhiên lòng bàn chân rung một cái, sau đó bên tai đột nhiên nổ tung pháo vang.

"Là đầu rồng pháo tiếng vang, những thứ kia đáng chết Đông hải thủy khấu, năm nay quả nhiên lại nhân cơ hội tới cướp bóc bến tàu rồi!"

"Đáng ghét, cha ta vẫn còn bến tàu làm ăn, ta muốn lập tức đi cứu hẳn!"

Rất nhiều vùng này thí sinh nộ phát trùng quan, tức giận mắng to, như là đối với loại tràng diện này sớm đã thành thói quen; nhưng vùng khác các thí sinh nhưng là mất hết hồn vía, thần sắc hốt hoảng.

Ngay tại quảng trường hỗn loạn tới cực điểm lúc, Hạng Tông Lưu thân hình tung bay tới, trông trần trụi lên đạo: "Đại gia không cần hốt hoảng, Cừu Viện Sự đã dẫn dắt thủ vệ đi trước nghênh địch, không cần bao lâu là có thể đánh lui tới địch, khẩu thí cứ theo lẽ thường tiến hành."

Mọi người lúc này mới an tâm rơi ý , chỉ dừng ồn ào náo động.

"Thật là kỳ quái , ngoại địch xâm phạm , theo lý mà nói hẳn tạm thời dừng lại khảo thí mới đúng." Tô Nghi trong lòng luôn cảm thấy nơi nào có cảm giác không khỏe dâng lên.

Sau đó khảo thí bắt đầu , bên ngoài thành mặt sông vẫn là tiếng pháo ầm ầm , dưới chân đại địa vẫn run sợ không ngừng , ở dưới hoàn cảnh này rất khó tập trung tinh thần khảo thí.

Hơn nữa xui xẻo là , Tô Nghi phi thường "Đúng dịp" mà bị thứ nhất đọc đến tên , không thể không nhắm mắt lại tròng.

Bạn đang đọc truyện *Binh Pháp Đại Thánh Convert* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 187: Sống lưng đứt đoạn

Nguyên bản , lấy Tô Nghi múa đao kỹ xảo , coi như là không lấy được cao trù số , nhưng giữ được hợp cách tuyến vẫn là không có vấn đề chút nào.

Nhưng chính đang bắt đầu thi tiếng chuông nhảy vào đầu óc lúc , kèm theo mà đến , còn có đến tận bây giờ lớn nhất một đạo đầu rồng pháo tiếng vang.

Này pháo vang hóa thành một chuỗi trọng chùy , đem Tô Nghi định tính ầm ầm gõ nát bấy , Tô Nghi một cái thất thủ , vậy mà chỉ đạt được múa đao hạng mục hai trù!

Trên khán đài vang lên tiếng hân hoan sôi nổi , làm Tô Nghi trở lại chỗ ngồi lúc , tất cả mọi người mở miệng an ủi hắn , nhưng Tô Nghi cũng không có cảm thấy quá khó khăn qua , ngược lại chỉ cảm thấy một tia nhàn nhạt nghi vấn chính bao phủ tại hắn tâm hải phía trên.

Sau đó trùng hợp liên tiếp phát sinh , Tô Nghi khảo thí sau khi kết thúc , bên ngoài thành pháo vang cũng hơi ngừng , tựa hồ là thủy khẩu "Trùng hợp" vào giờ khắc này bị đánh lui.

Sau đó khảo thí ngay ngắn có thứ tự , đại gia bình thường phát huy , Hàn Tu Trúc quá mức mà lấy được cử trù , hái được thủ khoa , mà Hạng Thừa mặc dù lấy được múa đao mười trù , nhưng bởi vì trung bình phân thấp hơn Hàn Tu Trúc , khuất phục thứ hai.

Khảo thí kết thúc , ngày thứ hai yết bảng lúc , Tô Nghi lại bị nện ra trước 10 , cùng cổ chiến trường vào sân tư cách lỗ mất dịp may.

Nhìn xong bảng danh sách , Tô Nghi bụng dạ bị buồn nước tưới , đi xe lúc về nhà , trong lòng mơ hồ có chút không cam lòng.

Nhưng khi nhàn nhạt hồi hận tâm tình bị Tô Nghi cưỡng ép đè xuống lúc , về này cảm giác không khỏe lại bay lên.

"Ta cuối cùng cảm giác theo sáng sớm hôm qua bắt đầu , tất cả mọi chuyện đều hướng xấu nhất phương hướng phát triển , thật giống như có người cố ý dẫn đạo hết thảy các thứ này , có phải hay không ta ảo giác ?"

Còn không có cho ra câu trả lời , Tô Nghi đã đến cửa nhà , Hàn Khai cha con đang ở cửa chờ sau.

Tô Nghi đang muốn mở miệng , hai cha con đột nhiên phốc thông một tiếng quỳ đến trên đất , than thở khóc lóc , nước mắt nước mũi đan xen , chỉ vì cầu Tô Nghi đáp ứng hủy bỏ Cửu Đình Sơn đánh cuộc.

Tô Nghi trong đầu nghĩ , đây có lẽ là cùng Hàn gia biến chiến tranh thành tư lự thời cơ tốt , huống chi hắn cũng không nghĩ Hàn Khai cùng Dương Quân Huân hai người làm thành không chết không thôi cục diện , vì vậy gật đầu đáp ứng.

Xoay người trở về nhà lúc , Tô Nghi không có chú ý tới Hàn Khai phụ thân khóe miệng nâng lên một vệt âm trầm nụ cười.

Qua hai ngày , Nam Từ Châu Võ đạo hội mở , Tô Nghi đáp ứng lời mời tham gia , nhưng không từng nghĩ đến , phe làm chủ lại bị Hàn Khai cha con mua được , cùng nó hợp mưu tại Tô Nghi trong trà bỏ thuốc , tại sau đó "Thử kiếm" trong tranh tài , Tô Nghi cả người mất sức , lại bị phong tỏa tinh thần , bất đắc dĩ thua ở Hàn Khai.

Người sau rửa sạch rồi thua ở Tô Nghi sỉ nhục , còn để cho Tô Nghi lòng quân dao động , ngày sau khó hơn nữa tạo thành viên thứ ba lòng quân.

Hạng môn tiểu bối nhận ra được nguyên do , cùng Hàn môn tiểu bối bùng nổ khóe miệng , không tới một ngày , xung đột thẳng cấp , lan tràn tới hai nhà

trường bối trên người, Hàn hạng hai nhà như vậy ở trong thành triển khai đại quy mô chém giết, huyết vũ mưa to, đường phố dòng sông.

Cừu Đình Sơn coi mở bị ép chậm lại, Tô Nghi hành trình kế hoạch cũng vô tận mà chấm dứt, cũng bởi vì bên trong thành xung đột, dân chúng người người cảm thấy bất an, đóng cửa đóng cửa, Tô Nghi thu được đặc biệt chiếu cố, tạm thời chuyển tới thành nam đóng quân trong pháo đài, mà người nhà thì bị Xu Mật Viện bảo vệ.

La Đồ đốc xuất thủ, tự mình điều hòa hai nhà mâu thuẫn.

La Từ Duệ tuy là phi tướng, nhưng Hàn hạng hai nhà cũng tương tự có phi tướng trấn giữ, hơn nữa hai nhà huyết hải thâm cừu như thế nào người ngoài có khả năng tham gia? La Từ Duệ điều giải bất thành, ngược lại lâm vào đấu tranh trong vòng xoáy, trong lúc nhất thời châu thành thế cục càng thêm hỗn loạn, duy nhất hy vọng chỉ có thể mời lão chủ tướng ra mặt.

Mà Tô Nghi trở về xa xa khó vơi, toàn tư pháp cùng Lưu dừng giá hai người phụ trách bảo vệ hấn, Cừu Anh Ngạn cùng Hạng Tông Lưu đám người thì ở lại bên trong thành.

"Trong quân mặc dù không phải an ổn hoàn cảnh học tập, nhưng có lẽ là người một cái cơ hội, người có thể thừa này thể nghiệm một hồi quân ngũ sinh hoạt, bất quá vì không tuyển người tai mắt, hay là mời thường đại sư ra mặt vì người dịch dung một phen, có thể thoải mái hơn dung nhập vào trong quân đội." Toàn tư pháp đề nghị.

Tô Nghi biết rõ vô luận là tướng môn đệ tử vẫn là gia đình giàu có, cũng sẽ tìm cơ hội nhập ngũ mạ vàng, vì càng sâu đối với binh pháp lý giải, bản thân lạc vào cảnh giới kỳ lạ thể hội một chút tầng dưới chót binh lính sinh hoạt cũng là cần phải, vì vậy hấn cũng không có cự tuyệt.

"Được, vậy thì mời toàn đại nhân cho ta an bài."

Vì vậy Tô Nghi trở thành trong quân một phần tử, sáng sớm đúng lúc tỉnh lại, tham gia nghiêm khắc huấn luyện, buổi tối thì dành thời gian học tập.

Đến cuối tháng tư, xuân qua hạ đến, tâm hồ hồi phục, chính là Man Tộc giao phối sinh con mùa.

Trú đóng ở bắc ngạn Man Tộc phần lớn rút lui, lưu lại Man Tộc ít lại càng ít.

Trú đóng pháo đài Thiên tướng quân cảm thấy đây là một thời cơ tốt, vì vậy xua quân qua sông, công chiếm bờ bên kia thành Dương Châu.

Tô Nghi cũng một cách tự nhiên theo quân chiến đấu, hơn nữa tại mấy lần đánh nhỏ dịch trung rực rỡ hào quang, thắng được cấp trên đại lực khen thưởng, từ nhỏ nhỏ binh lính bình thường lên cấp là cửu phẩm Bồi Nhung giáo úy.

Mặc dù quân đội cùng cá nhân hấn hành trình cũng rất thuận lợi, nhưng Tô Nghi trong lòng cảm giác không khỏe lại càng thêm mãnh liệt.

"Thật là quá kỳ quái, Thiên tướng quân chỉ có trú đóng chức quyền, mà không có điều quân quyền lợi, vì sao có thể tự tiện lãnh binh qua sông Bắc Phạt? Hơn nữa, nếu như đây thật là Bắc Phạt thời cơ tốt, vì sao trời sinh tính tiến thủ Cừu Viện Sự, la Đồ đốc thậm chí là Trần lão chủ tướng đều không có bất cứ động tĩnh gì?"

Tô Nghi không nghĩ ra, vì vậy tại ngay đêm đó tìm một địa phương vắng vẻ, một mình luyện tập đao pháp, không chỉ là vì lui về phía sau chiến sự làm chuẩn bị, còn vì bổ sung Viện thí múa đao thất bại tiếc nuối, Tô Nghi không muốn để cho đao pháp mình như vậy dừng bước.

Thật giống như là vận mệnh cố ý an bài kiểu đoạn bình thường đao thuật bốn cảnh đại sư, Thứ sử Hạng Tông Lưu đúng lúc đến tiền tuyến, thị sát quân đội, thấy được Tô Nghi luyện đao một màn này.

Hạng Tông Lưu đi tới, nói: "Người nhịp bước không yên, trong lòng còn có mê mang, không biết vì sao huy vũ vũ khí trong tay; chúng ta luyện tập đao pháp không chỉ là vì giết địch, càng là vì bảo vệ quốc gia, bảo vệ mình trong lòng trọng yếu nhất người cùng sự, nếu muốn để cho lưỡi đao sắc bén đến đủ để chém yêu sát man, đầu tiên muốn chém đoạn trong lòng mình được đặt tên là mê muội gông xiềng, tạo một cái người muốn nhất đạt tới mục tiêu, cùng với người muốn nhất bảo vệ sự vật."

Chính là vì bảo vệ mình thanh mai trúc mã, Hạng Tông Lưu mới bạo phát ra chính mình đao thuật tiềm năng, vì vậy hấn lần này lý luận rất có sức thuyết phục, Tô Nghi cảm thấy thu hoạch không nhỏ.

Tô Nghi một cách tự nhiên nhớ tới Tô Thi Nhi, vì vậy tại tiếp theo trong luyện tập tiến rất xa.

Bất hạnh là, hòa bình lúc nào cũng ngắn ngủi, đến đoạn ngo đêm trước, Man Tộc đột nhiên phát động đại quy mô phản công, Nhân tộc vì bảo vệ đến không dễ Giang Bắc trận địa, thể thủ vệ Dương Châu ba mặt quan ải, tránh khỏi Bắc Phạt căn cứ rơi vào tay địch.

Tô Nghi cũng vì vậy bị đình ở Dương Châu trong quân, bỏ lỡ tháng năm Doanh Châu Đại Hội, vận mệnh như vậy quẹo hướng rồi một hướng khác.

Phi thường "Đúng dịp" là, đương kim thiên tử bệnh tình tăng thêm tin tức truyền tới, dân gian lời đồn đãi nổi lên bốn phía, triều đình cuộn cuộn sóng ngầm.

Tô Nghi lại nhận được tin tức, Liễu Tâm Chiếu mượn cơ rời đi Nam Từ Châu, vô cùng lo lắng mà hướng kinh thành mà đi, Tô Nghi mơ hồ đoán được thân phận nàng.

Lại qua ba tháng, thì Hương đêm trước, hoàng đế băng hà tin dữ truyền khắp Giang Nam, cũng truyền vào Dương Châu trong quân đội.

Triều đình hoàn toàn rơi vào chủ hòa phái trong tay, quan viên địa phương thấy chủ chiến phái đại thế đã qua, rồi rít cựa thế trung thư lệnh, thiên hạ chủ chiến chỉ đất chốt co rút, chỉ còn Nam Từ Châu.

Ba năm sau, Tô Nghi trong quân đội tích lũy đại lượng chiến công, tấn thăng quốc sĩ, hồi hương cùng Tô Thi Nhi thành thân.

Nhưng Tô Thi Nhi tại trước khi cưới cũng không có lấy được tương ứng địa vị, hôn sau bị người cố ý tung tin vịt vu khống hãm hại, nói nàng cựa thế Tô Nghi, trở ngại hấn tiền đồ.

Lưu ngôn phi ngữ rất nhanh truyền khắp phố lớn ngõ nhỏ, miệng nhiều người xói chảy vàng, truyền vào Tô gia; Tô Nghi cũng không thêm để ý, nhưng Tô Thi Nhi tâm cảnh đang nhận được không nhỏ đã kích, mơ hồ cảm thấy có chút thật xin lỗi Tô Nghi.

Mặc dù Tô Nghi hết sức an ủi Tô Thi Nhi, nhưng Tô Nghi đối với nàng càng tốt, Tô Thi Nhi lại càng cảm thấy nội tâm áy náy càng sâu một phần.

Tô Thi Nhi từ nhỏ yếu không thắng y, lại thêm tâm bệnh càng nặng, thân thể ngày càng sa sút, không có hai năm liền buồn bực sầu não mà chết.

Người chí thân mất đi để cho Tô Nghi thống khổ không ngớt, tại trước mộ phần than vãn mà khóc.

Năm đó, Tô Nghi mở ra gia tiểu cửa tiệm, lấy kinh doanh Đông hải hàng hóa mà sống, cùng vùng này quan thương có nhiều lui tới.

Tô Nghi một bên buôn bán, một bên cố gắng leo lên phía trên, chỉ vì Tô Thi Nhi lâm chung trăng trối: "Đội đến vạn thế quá bình thường, cùng người gặp nhau".

Vì khai sáng vạn thế chi thái bình, Tô Nghi so với lúc trước càng thêm cố gắng, binh pháp, múa đao, thuật bắn chò hết thảy quân nghiệp đều chưa từng lười biếng.

Lại hơn một năm, thành Dương Châu cáo phá, Nhân tộc lại lần nữa lui về Giang Nam, Bắc Phạt sự nghiệp vô tận mà chấm dứt, cái kia, Tô Nghi trùng hợp tấn thăng quan quân.

Vạn tộc thế chân vạc đã tới, hàng trăm triệu Man Tộc từng bước ép sát, cuối cùng cùng Nhân tộc tại nha núi sông đoạn triển khai đại chiến; trận chiến ấy, chủ chiến phái đầu nhập sở hữu chiến lực ngăn địch, nhưng vẫn lực có chút chống đỡ hết nổi, lại kiêm chủ hòa phái phía sau thọc nhát đao, chiến tuyến cuối cùng toàn diện tan vỡ: Từ Lập Nhân, Cừu Anh Ngạn, La Tử Duệ chờ một chút một đám chủ chiến phái nòng cốt toàn bộ chết trận, trần, vì hai vị lão chủ tướng khảng khái hy sinh, triệu chủ chiến sĩ từ không muốn đầu hàng, hô to ba tiếng "Trả lại ta son hà" sau đó, toàn bộ đầu sông tự vạn.

Tôn lão chủ tướng chỉ muốn thân miễn, dùng hết cuối cùng một tia lực lượng, đem Tô Nghi đưa đến ngoài vạn dặm Doanh Châu.

Còn lại Nhân tộc hoặc là phụ thuộc vào Chu Học Thư, lấy được Chủ nô bình thường địa vị, mà trở thành nô lệ cùng thức ăn, chính là bọn hấn ngày xưa đồng bào, ti ti Nhân tộc dân chúng.

Từ nay về sau, Nhân tộc sống lưng đứt đoạn, khí tiết không còn, đối mặt Man Tộc thống trị, giống như cái xác biết đi, tê liệt, lại cũng không người có thể đốt nổi phản kháng lửa. Thánh Đạo u tối, hết thảy thừa tái văn hóa tư tưởng thư tịch cùng kiến trúc bị Man Tộc vô sắt nát bầy, trung nghĩa lễ trí tín chờ đức tính tốt ở nơi này đánh một trận biến mất hầu như không còn, tham sống sợ chết mọi người cũng không dám nữa tự xưng "Người Hán".

Chỉ có một người.

Xuân đi thu đến, mười năm nháy mắt trôi qua.

Thủy triều lên xuống, vân dững vân ngừng, Tô Nghi đứng ở Doanh Châu một cái bên bãi biển, hướng đại lục phương hướng bái tam bái sau đó, thu hồi bước chân, đang muốn trở lại.

Đột nhiên, hấn con người co rút lại, bởi vì tại bãi biển bên kia, có một vị trung niên chính chậm rãi đi tới.

Mười năm tới nay, Tô Nghi vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy trừ mình ra Nhân tộc.

Vị này trung niên thần thái vững vàng, trong tròng mắt lóe lên trí tuệ quang hoa, để cho Tô Nghi một trận tâm thần hoảng hốt.

"Mấy năm nay, người qua như thế nào?" Người trung niên mỉm cười nói, thật giống như là nhiều năm không gặp bạn tốt đang đánh bắt chuyện.

Bạn đang đọc truyện *Binh Pháp Đại Thánh Convert* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 188: Là vạn thế mở thái bình!

Tô Nghi có thể xác định chính mình chưa thấy qua người trung niên này, nhưng lại không khỏi xông ra một tia cảm giác thân thiết đến, thật giống như tia nước nhỏ bình thường tưới lấy hân bụng dạ.

Trong lòng vô pháp dâng lên một tia đề phòng, Tô Nghi thật giống như gặp được nhiều năm lão hữu, không tự chủ được, không rõ chi tiết mà thỏ lộ ra hân sinh hoạt tình trạng.

"Tôn lão chủ tướng thay ta cầu Doanh Châu che chở, nhưng ta cuối cùng là chiến bại Nhân tộc, không chỉ có chịu hết Hải Thần Tộc mất lạnh cùng giễu cợt, còn bị vớt xuống toà này cô đảo tới tự sinh tự diệt; ta ở chỗ này cửa hàng thảo làm giường, ăn lộ là bữa ăn, ngày đêm lĩnh hội Tiên Thánh bình pháp, mặc dù gian khổ, nhưng không dám chậm trễ chút nào." Tô Nghi thành thực hồi đáp.

"Nơi này cây rừng tươi tốt, mà ngươi lại có tinh thần gia thân, vì sao không đồn cũi đồn cũi, vì chính mình đắp một tòa phòng nhỏ, tránh gió tránh mưa?"

Người trung niên ngữ khí hơi có chút trách cứ, tựa như lo lắng con cái cảm lạnh cha mẹ bình thường.

"Hung Nô chưa diệt, làm sao có nhà?" Tô Nghi không chút do dự trả lời, "Nước mất nhà tan tình cảnh còn rõ ràng trước mắt, như vậy đau đớn người không bao giờ quên, ta hận không được noi theo cang vương Câu Tiễn ngày đêm nằm gai nếm mật, sao dám một mình hưởng lạc?"

Trải qua tang vợ nỗi đau, quốc phá chi bi, cùng với mười năm này tới nay gian khổ cầu sinh sau, Tô Nghi không chỉ tu là rất nhiều tinh tiến, hơn nữa tâm tính cũng biến thành càng ngày càng thành thực.

Người trung niên thờ dài: "Ngươi vì sao phải làm tới mức này? Thực nói cho biết, Man Tộc đối với biển khơi không hề chinh phục chi muốn, ngươi ở nơi này hết sức an toàn, sao không buông thúng xuống, hưởng thụ cuộc đời còn lại đây?"

Tô Nghi không có trả lời ngay, trong đầu lóe lên mười năm trước Tịnh Khang sông đoạn, nhớ lại nhuộm máu Đại Giang cuối cùng một màn.

Ngàn vạn sĩ tử dục huyết phấn chiến, triệu tàn tốt khảng khái đầu sông, chẳng lẽ là muốn thấy được hân ở chỗ này hưởng lạc sao?

Nhớ tới một triệu người cùng kêu lên hô to kia bốn chữ, Tô Nghi phảng phất trở lại mười năm trước, không kim lòng được nhìn về phía đại lục phương hướng, ngửa mặt lên trời hô to.

"Trả lại ta son hà!"

Cửu hận lửa xông lên Vân Tiêu, Tô Nghi dưới chân đại địa nhẹ nhàng rung một cái, không gian thật giống như bị cửu hận bàn tay lớn lật đi lật lại, giống như cuộn giấy bình thường vạn vẹo.

Trong tầm mắt chỗ xiêu xiêu vẹo vẹo, một luồng một luồng năng lượng vô hình hướng Tô Nghi tụ đến.

Chỉ có người trung niên chỗ ở không gian chưa từng nhận được bất kỳ ảnh hưởng gì.

Người trung niên thật giống như không có nhận ra được chung quanh dị biến bình thường lác đầu một cái, mở miệng lần nữa.

"Ủng hộ ngươi tham sống sợ chết tín niệm, chẳng lẽ chỉ có trả thù tuyết hận?"

Chỉ cái này một lời, Tô Nghi nhớ lại tình cảnh từng khúc băng liệt, trong mắt máu đỏ khí vụ tiêu tan hết sạch, đầu óc tình cảnh nhất chuyển, hiện lên Tô Thi Nhi lúc lâm chung tái nhợt khuôn mặt.

Tô Thi Nhi trần trối vào lúc này vang dội trong đầu.

Tô Nghi truy tìm chính mình lúc ban đầu lý tưởng, một tia nhi nữ tình trường nước mắt ở trên hai gò má lướt qua, chợt bị hân trắng chí lửa phản làm.

Tô Nghi xoay người, nhìn thẳng người trung niên hai tròng mắt, thẳng thắn cương nghị.

"Tiên sinh giáo huấn phải, tì tì Nhân tộc tín niệm hội tụ tại trên người của ta, ta lại làm sao có thể tùy tiện bị cửu hận chiếm đoạt, thất lạc tự mình? Ta có một cái nguyện vọng, mời tiên sinh yên lặng nghe."

"Ngươi nói." Người trung niên gật đầu mỉm cười, nói.

Tô Nghi nhìn về phía trạm bầu trời màu lam, chậm rãi mở miệng, nói ra hân mười năm này chưa bao giờ phai mờ nguyện vọng.

"Vi thiên địa lập tâm, vì sinh dân lập mệnh, vì vãng thánh kế tuyệt học, vì vạn thế mở thái bình."

Mới vừa mở miệng , Tô Nghi bên ngoài thân liền hiện lên một đạo kim sắc hư ảnh , mỗi phun ra một chữ , hư ảnh này liền giương cao một ít.

Đợi đến toàn câu đọc xong lúc , một cái kim quang người khổng lồ xông lên vạn trượng trên không , nhô lên , xông thẳng trời cao.

Người khổng lồ này gào thét , một quyền liền đem không gian đập nát bấy.

Tô Nghi bên tai truyền tới trận trận thủy tinh vỡ nát giòn vang , trước mắt không gian cũng theo tiếng tan vỡ , duy nhất không biến hóa , chỉ có người trung niên mặt mày vui vẻ.

Tại mảnh này Thiên Địa âm âm sụp đổ lúc , Tô Nghi bên tai vang lên người trung niên đọc « Tôn Tử binh pháp » Thánh Đạo hùng âm.

"Tôn tử viết: Binh giả , việc lớn quốc gia , tử sinh chi địa. . ."

Chỉ là một cái chớp mắt , toàn thiên đọc xong , cho dù là tài ăn nói năm cảnh cũng vô pháp đạt đến loại tốc độ này , nhưng Tô Nghi lại rõ ràng đem toàn thiên đập vào đầu óc , cảm giác dưới chân đất đặt chân kiên cố vô số lần , lại cũng không có bất luận cái gì có thể rung chuyển hấn ý chí , ngăn trở hấn Thánh Đạo.

Hình ảnh nhất chuyển , Tô Nghi lại ngồi về Viên thí kiểm tra trong phòng.

Trước mắt hấn để một đĩa bánh ngọt , tay phải còn đang bung bạch bích không tỳ vết ly rượu , trong đó "Truyền gia tửu" vừa mới bị hấn uống một hơi cạn sạch.

Thế nhưng , trước vài chục năm trải qua mưa gió , vẫn còn tươi lấy Tô Nghi bụng dạ.

Chỉ cần đầu óc động một cái , chuyện cũ cảnh tượng liền hiện lên trước mắt , thống khổ , cừ hận , thương nhớ cùng hy vọng đột sáng trong đầu lẫn lộn , Tô Nghi bỏ ra hồi lâu thời gian mới đem bình phục.

Đang lúc ấy thì , một cổ nồng nặc men rượu xông lên đầu óc , Tô Nghi lúc này mới triển lộ ra mười mấy năm qua lần đầu nở nụ cười.

"Không nghĩ đến ta cũng có thể trải qua cái gọi là giấc mộng Nam Kha , nguyên lai , đây chính là trong tin đồn sung sướng mê mê cảm giác." Tô Nghi để ly rượu xuống.

Kia vài chục năm trải qua tuy nói chỉ là một giấc mộng , nhưng Tô Nghi lại đem từng cái tình cảnh , mỗi một tia thống khổ đều khắc trong tâm khảm , hấn trong mộng sở học hết thấy kiến thức , lấy được lấy mỗi một bài học , đều giống như đóng dấu bình thường thật sâu khắc ở hấn tâm bìa bên trong ,

Tinh mộng , Tô Nghi mặc dù mang về trải qua cùng giáo huấn , nhưng cấp bậc cùng năng lực lại mang không trở lại , hấn vẫn là ban đầu hấn , một tên nho nhỏ tương tài mà thôi.

Nhưng Tô Nghi nhưng cũng không cảm thấy đáng tiếc , ngược lại còn có một tia nhàn nhạt mừng rỡ.

Tô Nghi tiến vào Luyện Binh Tràng , nơi này vẫn như ban đầu bình thường yên lặng , duy nhất biến hóa , chỉ có tự mình pho tượng áo khoác bên trên nhiều hơn bốn chữ lớn.

Trả lại ta son hà!

Đây là tí ti dân chúng giao phó cho hấn sứ mệnh , mặc dù nặng như Thái Sơn , nhưng Tô Nghi đã quyết tâm muốn dùng chính mình hai vai gánh lên.

Bốn chữ này dừng động khó nói lên lời quang huy , Tô Nghi thậm chí vô pháp dùng ngôn ngữ hình dung nó là màu gì , nhưng lại vẫn có thể hiểu được hấn công dụng.

Thối lui ra Luyện Binh Tràng lúc , Tô Nghi tràn đầy lúc trước chưa bao giờ có tự tin quang huy.

"Nhân tộc sống lưng không ngừng."

Tô Nghi bình tĩnh nói ra câu này , sau đó lên giường đi ngủ , là ngày mai mùa đào đường đu tình thân.

Ngày thứ hai , Tô Nghi dậy thật sớm.

Đẩy cửa đi ra ngoài lúc , nhật nguyệt đồng huy , Thần hàn vang vọng , Tô Nghi không chút do dự xuyên qua quảng trường , hướng ngọc lên lớp đi tới.

Bên trong nhà chấp chôn mảnh nhỏ Toái Phong màu mật ong ánh nến , Tô Nghi gõ vang cửa phòng , được đến ứng tiếng sau mới bước vào trong đó.

"Có thể có học nghiệp lên nghi ngờ ?" Cừu Anh Ngạn ngẩng đầu lên , mỉm cười nói.

"Tiểu sinh xấu hổ , tới đây cũng không phải là vì cầu viện sự đại nhân đáp hoặc , chỉ vì đêm qua làm một cái cổ quái mơ , dậy sớm lúc có loại dự cảm không tốt , muốn đối với ngài bày tỏ một phen." Tô Nghi lễ phép chấp tay.

"Người nói xem." Cừu Anh Ngạn gật đầu.

Vì vậy Tô Nghi đem trong giấc mộng trải qua Viện thí nói một lần , đặc biệt nhấn mạnh thủy khẩu giáo hoạt , mời Cửu Viện Sự nhất định phải tăng cường đề phòng.

Cửu Anh Ngạn khẽ giờ lên chân mày , tuy nói đối với Tô Nghi vì sao có thể biết thủy khẩu ý đồ xâm phạm mà cảm thấy kinh ngạc , nhưng vẫn là nghiêm túc gật đầu , nói: "Ta sẽ làm người ta nghiêm ngặt canh giữ ra biển miệng , cho đến Viện thí kết thúc trước , thủy khẩu sẽ không có bất kỳ thừa dịp cơ hội."

Tô Nghi thở phào nhẹ nhõm , lúc này mới cáo từ.

Đi trở về trường thi trên đường , Tô Nghi nghĩ thầm: "Ta đem qua bởi vì truyền gia tửu mà trải qua mộng là như vậy chân thực , vô luận là chung quanh có người tỉnh cách , vẫn là phát sinh hết thấy sự kiện , đều rất giống tuân theo ta nhận thức , y theo cố định quỹ tích tiến hành , tuyệt không phải là bình thường mộng; nếu là trong mộng hết thấy tệ hại sự tình cũng sẽ đúng sự thật phát sinh , ta đây nên toàn bộ ta có thể đi phòng ngừa , đem vận mệnh quý đạo đường hướng chính xác phương hướng."

"Truyền gia tửu thần kỳ quả nhiên không ai có thể sáng tạo , trong mộng vài chục năm , ta sở thụ mỗi một lần thương , viết mỗi một chữ đều có thể thấy rõ ràng , thua ở Hàn Khai sĩ nhục , Thi Nhi tử qua đời bị thương , triệu sĩ tử đầu sông mà chết rung động cùng kiên quyết , thậm chí tại Man Tộc nhân nhục sống trọn , chỉ vì khôi phục đại lục tín niệm đều thật sâu bảo tồn ở trong lòng ta , tuyệt không phải vô căn cứ mà sinh."

"Mười mấy năm qua trải qua không chỉ có cực lớn ma luyện ta tâm tính , còn là ta gõ một đạo chuông báo động. Duy nhất kỳ quái là , ta trong mộng thật giống như hoàn toàn quên mất ta kiếp trước trải qua , chỉ đem mình làm cái thế giới này một phần tử , liên Yên Hải Bi trung hậu thế thư tịch tồn tại đều quên không còn một mống , xem ra mặc dù lấy thánh lực khả năng , cũng không cách nào mô phỏng ra tương lai sự vật."

"Mười mấy năm qua trải qua , cực lớn bổ túc ta tấn thăng quá nhanh , cơ sở không nhọc tề đoan , ta lui về phía sau sĩ đồ có thể so với bất kỳ bạn cùng lứa tuổi đều càng thêm cứng cổ , không thể bảo là là một loại thu hoạch lớn." Tô Nghi cảm xúc dâng trào , ngàn vạn cảm khái chỉ hóa thành một tiếng kéo dài thổ tức.

Trở lại quảng trường sau , các thí sinh đã tụ năm tụ ba thức dậy hoạt động gân cốt , Tô Nghi gặp được Giang Du , Ngô Hạp chờ một đám bạn cùng trường , trong nháy mắt trăm mối cảm xúc ngôn ngang.

Mặc dù thực tế thời gian chỉ là đi qua một đêm , nhưng Tô Nghi lại dĩ nhiên vượt qua vài chục năm , bây giờ thấy bạn cũ , lại làm sao có thể không cảm thấy hân hoan tung tăng đây?

Tô Nghi đem trong lòng đối với bạn cũ gặp lại vui sướng ép xuống , nhưng một loại khác mãnh liệt nhớ nhung lại nổi lên.

"Vội vàng thi xong về nhà." Tô Nghi lẩm bẩm một tiếng.

Tô Nghi cùng một đám bạn cùng trường chào hỏi , sau đó cùng bọn họ tán gẫu lên; nửa giờ đi qua , bắt đầu thi tiếng chuông vang lên , vì vậy Tô Nghi cùng bọn họ kết bạn đồng hành , đi Võ giáo tràng.

Đọc đường , Tô Nghi chú ý tới rất nhiều thí sinh sắc mặt uể oải , tâm thần không dao động.

"Ai , ba ngày này tới nay một mực căng thẳng thần kinh , ăn ở điều kiện lại kém , nếu không phải một miếng cuối cùng tính khí treo , ta đây đã sớm không chịu nổi." Ngô Hạp tả oán nói.

"Ta trạng thái cũng không quá tốt cảm giác nay Thiên Vũ đạo sẽ chịu ảnh hưởng , không biết có thể hay không lấy được thành tích tốt." Giang Du cũng phụ họa nói.

Tô Nghi đưa mắt nhìn chung quanh , phát hiện Hàn Tu Trúc cùng Ninh Thái Tuyên đoàn người sắc mặt cũng giống vậy không tốt lắm.

Tô Nghi trong lòng cũng là tự tin hơn gấp trăm lần , đã không hề lo lắng hấn múa đao thành tích , tâm tư đã trôi dạt đến Viện thí kết thúc một khắc kia , tản hướng về gia đạo đường.

Sở hữu thí sinh toàn bộ tập hợp , trên khán đài ngồi xuống, Võ giáo tràng đã bố trí xong.

Cũng có lẽ là bởi vì tăng cường phòng bị , sáng nay cũng không có giống như trong mộng bình thường vang lên đầu rỗng pháo nổ vang.

Đúng như dự đoán , Tô Nghi lại bị thứ nhất đọc đến tên , nhưng giờ phút này hắn đã không hề chột dạ , ngẩng đầu mà bước đi vào trong sân.

...

## Chương 189: Hủy bỏ đánh cuộc ?

Tô Nghi đứng ở giữa sân , trước sau trái phải bốn đài bắn thung cơ thật giống như đưa hấn vây quanh hợp vây , một luồng không khí khẩn trương như ngọn sóng dậy ra , tựa như biến thành một cây chùy tử , gõ vang mọi người tâm trống.

Nhưng cùng không khí hiện trường hoàn toàn xa lạ là , Tô Nghi nhưng là sắc mặt bình tĩnh , theo hấn không hề bận tâm trong con ngươi dòm ngó không ra vẻ khẩn trương.

Mấy vị có năng lực cạnh tranh thủ khoa người đều xuống ý thức thẳng sống lưng: Trận này khảo thí , đem quyết định thủ khoa tên thuộc về!

Keng một tiếng , chỉ có Tô Nghi mình có thể nghe được tiếng chuông gõ vào đầu óc , cùng lúc đó , đệ nhất cây cái cọc gỗ theo bên trái trong cơ khí bắn nhanh mà ra , trong chớp mắt liền đâm vào Tô Nghi trong tâm mắt.

Nhưng Tô Nghi nhưng là không chút hoang mang mà dùng hai ngón tay vệt qua lưỡi dao , sau đó cánh tay giương lên.

Cương đao gào thét , hàn quang như nước , giống như cửu thiên rơi sông.

Kết một tiếng , lưỡi dao chính giữa sơn đỏ bộ phận , đem cái cọc gỗ ứng tiếng chém đứt.

Trên ghế trọng tài một đám châu quan tất cả đều hai tròng mắt sáng lên.

"Động tác này. . . Như thể nước chảy mây trôi , lại mơ hồ có đại sư phong độ."

"Ta thế nào cảm giác Tô Di Thiên múa đao động tác có điểm giống Thử sử đại nhân ?"

"Ồ ? Thật đúng là , Thử sử đại nhân , ngài khi nào dạy dỗ qua Tô Di Thiên ?"

Hạng Tông Lưu trong mắt lóe lên một luồng tia sáng kỳ dị , sau đó lắc đầu một cái , không phải hấn không muốn trả lời , mà là căn bản không biết , Tô Nghi cái này cùng hấn vô cùng tương tự đao kỹ năng đến tột cùng đến từ nơi nào.

Chỉ có trải qua vài chục năm giấc mộng Nam Kha Tô Nghi có thể trả lời bọn họ , mặc dù tỉnh mộng sau , Tô Nghi không có đem đao thuật cảnh giới mang về thực tế , nhưng mấy năm chém giết cùng rèn luyện , lại đem múa đao kỹ xảo khắc thật sâu vào Tô Nghi trong thân thể.

Sau đó , thứ hai , cây thứ ba cái cọc gỗ theo nhau bay tới , Tô Nghi bước chân vững vàng , đều đầu vào đẩy huy vũ lưỡi dao , đưa chúng nó từng cái cắt đứt.

Nhìn đến Tô Nghi như vậy nhàn nhã dạo bước , trên khán đài mọi người bắt đầu xì xào bàn tán.

"Xem ra Tô Di Thiên tâm cảnh thập phần ổn định , lẽ ra có thể bình thường phát huy , được đến năm trụ."

"Hơn nữa hấn đao pháp thật giống như so với lúc trước càng thêm thuần thực , có lẽ là đầu tháng tư mấy ngày nay có chăm chỉ rèn luyện qua , ta cảm giác được nói không chừng hấn có hi vọng được đến sáu trụ."

"Không , rất không có khả năng , tiếp theo xạ kích tần số liền muốn tăng nhanh , ta không cảm thấy Tô Di Thiên còn có thể mặt không đổi sắc."

Đúng như dự đoán , mọi người trò chuyện gian , bắn thung cơ xạ kích tần số vậy mà tăng vọt một đoạn.

Tô Nghi nhịp bước mặc dù hơi lộ ra vội vàng , nhưng vẫn thành thạo , trước mấy vòng xạ kích như cũ được đến mãn phần , thật to vượt quá mọi người dự đoán.

Nhìn đến Tô Nghi trên đỉnh đầu tỷ số con số không ngừng tung bay , lấy cực nhanh tốc độ leo lên phía trên , rất nhanh vượt qua ba trăm , bốn trăm , năm trăm phần , mọi người không tự chủ được nín thở , bọn họ cũng đều biết , điên cuồng nhất một khắc lại sắp tới!

Lại mấy vòng hoàn mỹ phát huy sau đó , bắn cọc tần số leo lên đỉnh phong!

Bốn bề mấy móc không chút lưu tình phun ra độ lớn không đồng nhất cái cọc gỗ , cơ hồ mỗi một hơi thở đều có mười mấy hai mươi cây cái cọc gỗ lướt qua Tô Nghi mi mắt , bọn họ tới dồn dập , không có chút nào khoảng cách.

Tại loại này trận bão bên dưới , cho dù Tô Nghi múa đao kỹ xảo như thế nào đi nữa thành thạo , cũng không khả năng dùng trong tay hấn lưỡi dao tạo thành gió thổi không lọt đao vồng.

Muốn làm một điểm này , chỉ có tập được đao thuật tam cảnh: Đao quang kiếm ảnh , hoặc là học được bốn cảnh thiên đao vạn quả mới có thể.

Mọi người ríu rít thờ dài, Tô Nghi thừa dịp trước hoàn mỹ phát huy lấy được năm trù, tiếp theo sợ rằng lại cũng khó mà lấy được một bậc, này xạ kích tốc độ cùng tần số có thể không phải là sức người có thể nắm giữ.

Tại rất nhiều người bình thường mà coi trong ánh mắt, Tô Nghi động.

Nhưng hắn cũng không phải là giờ đao chém, mà là chuyển hướng phía bắc, nhẹ giọng quát khẽ, sau đó mới gánh lên lưỡi đao.

Tại không người có thể thấy Luyện Bình Tràng trung, kèm theo cái này tiếng quát, Tô Nghi tự mình pho tượng nhẹ nhàng rung một cái, trên áo bào "Trả lại ta son hà" bốn chữ hơi hơi sáng lên, sau đó thật giống như dùng hết năng lượng bình thường qua trong giây lát trở nên âm đạm không liên quan.

Tô Nghi lưỡi đao mới vừa hướng lên gánh lên, vậy mà cuốn lên phong bạo.

Trong tầm mắt thậm chí là không có thể đạt được chỗ, sở hữu bay vùn vụt cái cộc gỗ tất cả đều bay xoay tám lệch, nhưng chúng nó cũng không phải là bị cuồng phong thổi loạn, mà là bị thiên vận đạo Vô Hình đao dao chặn ngang chém đứt!

Tô Nghi trên đỉnh đầu số điểm tăng vọt một đoạn, đạt tới 800 phân!

Nói cách khác, hắn một đao này làm hắn lấy được tám trù!

Trên khán đài, sở hữu thí sinh sắc mặt rung một cái, cố ý tranh đoạt thủ khoa mấy người tất cả đều trong lòng căng thẳng, tâm hải phía trên như là vang lên sấm sét.

Mà trên ghế trọng tài, vài tên tinh nghiên đao thuật quan chức hô đứng dậy, cùng kêu lên sợ thét lên: "Đao thuật bốn cảnh!"

"Ồ? Chẳng lẽ là chớp mắt cảnh giới? Nhưng cảm giác cùng thiên đạo vận quả lại không quá giống nhau." Hạng Tông Lưu nghi vấn đầy mặt, hắn là một vị duy nhất đao thuật đại sư, tự nhiên có thể cảm nhận được trong đó bất đồng.

Bọn họ nghi vấn còn chưa được đến giải đáp, bị Tô Nghi chém đứt cái cộc gỗ còn chưa rơi xuống đất, lần sóng tiếp theo bắn cộc đã tới.

Nhưng mà Tô Nghi chỉ là ngang vung trong tay lưỡi đao, sở hữu cái cộc gỗ lần nữa hóa thành trên đất vô số tàn chi.

Cuối cùng hai đợt đi qua, sáng loáng "Một ngàn hai trăm" bốn chữ treo cao tại Tô Nghi trên đỉnh đầu.

Một ngàn hai trăm phân, múa đao mười trù!

Bên trong sân tất cả mọi người, bao gồm các quan chấm thi đều ngẩn ra, bọn họ biểu tình thoáng như mơ tưởng, không dám chút nào tin tưởng phát sinh trước mắt hết thảy các thứ này.

Còn không đợi mọi người kịp phản ứng, Tô Nghi bỏ lại vũ khí trong tay, vội vã đi về phía Cừ Anh Ngạn.

"Viện sự đại nhân, khảo thí kết thúc, tiểu sinh trong nhà có chuyện, có thể hay không rời đi trước?" Tô Nghi hỏi.

"Ngày mai giờ Thìn, tiếp nhận vũ miếu ban phúc." Cừ Anh Ngạn nhanh chóng đề xuống trong mắt kỳ lạ màu sắc, gật gật đầu.

Tô Nghi gật đầu, không nói hai lời, bước lên về nhà con đường.

Nhìn Tô Nghi nghênh ngang rời đi bóng lưng, mọi người lúc này mới phục hồi tinh thần lại, trong đó có một người lẩm bẩm nói: "Múa đao mười trù... Ánh mắt ta có phải hay không mắc lỗi rồi..."

Người này còn chưa nói xong, thanh âm liền bị một đạo quát chói tai bỏ ra.

"Thi huyện, Viện thí song thập trù, thiên cổ không hai!"

Cái này tiếng gào thật giống như đốt thùng thuốc súng, bên trong sân bầu không khí chợt sôi trào, mọi người nhiệt huyết căng phồng, cảm xúc mãnh mãnh thảo luận, mà mỗi một câu đều không thể rời bỏ một cái từ: Tô Di Thiên.

Theo thi huyện đi qua bất quá hai tháng, như vậy thời gian ngắn ngủi bên trong, người bình thường nhiều nhất thô tập một môn chương trình học, nhưng Tô Nghi lại diễn ra một hồi vượt thời đại kỳ tích biểu diễn!

Mọi người nguyên tưởng rằng, Tô Nghi chỉ là hơi biết thử sách, thi văn có thể hợp cách cũng không tệ, nhưng hắn vẫn nhất cử hái được thi văn mười trù!

Sau đó, bắn ngang mười trù, bước bắn mười trù, múa đao mười trù, bên nào thành tựu không đánh thắng vào mọi người nhận thức ranh giới cuối cùng?

Trong mắt rất nhiều người chỉ còn lại có sùng bái cùng vẻ xấu hổ, bọn họ trước đây một mực chắc chắn Tô Nghi không có khả năng lấy được quá tốt thành tích, nhưng ai có thể ngờ tới, nguyên bản hạng nhất lại một hạng tuyệt đối không thể vượt qua mười trù hiểm trở, lại một lần lại một lần mà bị Tô

Nghi đậm ở dưới chân ?

Không chỉ là mọi người tại đây , khắp thiên hạ người đều cảm thấy Tô Nghi căn bản không có năng lực cạnh tranh thủ khoa , các nơi đánh cuộc trung , cơ hồ không người sẽ chọn đi đặt Tô Nghi chú thích , mà rất nhiều đặt Tô Nghi vô pháp hái được thủ khoa thể lực lớn đã sớm lăm le sát khí , chờ đợi thu đối thủ tiền đặt cuộc.

Mà giờ khắc này , thủ khoa danh hiệu đã hoa rơi Tô Nghi trong túi , hơn nữa , là hoàn mỹ toàn mười trù!

Nguyên bản tại bắt đầu thi trước kỳ kỳ cuốn kinh thiên đánh cuộc , lại nghênh đón hí kịch tính như vậy phần cuối.

Ngô Hạp mở rộng miệng có thể nhét ngay ngắn một cái cái trứng gà , lẩm bẩm nói: "Ta , ta đây liền bỗng dưng kiếm tám ngàn lượng ?"

Trên ghế trọng tài , Hạng Tông Lưu nhớ tới trên triều đình đánh cuộc , không khỏi tươi cười rạng rỡ.

"Xem ra Từ đại nhân tối nay có thể làm một mộng đẹp rồi , chỉ là Chu Học Thư vứt bỏ hán núi sáu mươi sáu tòa liên phong , chỉ sợ là vô pháp ngủ a!"

Mọi người bàn tán sôi nổi cuồng triều trải qua hồi lâu không ngừng , rất nhiều người hận không được đem Tô Nghi danh hiệu dâng lên trên không , cùng tế tự tiên hiền bình thường ngày đêm quý bái; khảo thí vì vậy mà tạm thời cắt đứt , phụ trách chỉ đích danh Lô ty giáo suy nghĩ xuất thần , khảo thí chuyện đã sớm bay ra đầu óc hán , chỉ còn lại có không ngừng không nghỉ cuộn cuộn sấm sét bên tai bên cạnh gầm thét.

Hạng Thừa trong lòng đã sớm đốt không dậy nổi một tia đối kháng tâm lý , mà người người kính trọng tuyệt đỉnh thiên tài Hàn Tu Trúc nhưng là lắc đầu cười khò.

"Đây chính là thiên tài cùng người mới chênh lệch , ta mặc cảm ." Hàn Tu Trúc thấp giọng lẩm bẩm nói.

Mặc dù vứt bỏ ghế thủ khoa , nhưng Hàn Tu Trúc tâm tình nhưng là càng ngày càng dâng cao.

Lấy hán tư chất lại còn không thể lấy được thủ khoa , điều này nói rõ cái gì ?

Nói rõ Nhân tộc tại tiến bộ!

Mà dẫn dắt đại thế , chính là một vị được đặt tên là "Tô Nghi" người.

Bị mọi người lăm bắm nhân vật chính , giờ phút này đã rời đi Xu Mật Viện , đi lên sáng sớm đường lớn.

Ánh rạng đông tăng sáng , kim mang du nhai.

Dựa theo thông lệ mà nói , Viện thí sẽ ở chạng vạng tối kết thúc , đến lúc đó Xu Mật Viện trước cửa quảng trường tất nhiên sẽ chen đầy tới hỏi thăm dân chúng , mà giờ khắc này , nơi này chỉ có vèn vèn mấy người đi ngang qua mà thôi.

Có vài người liếc mắt nhận ra Tô Nghi , nhưng không dám xác định , chỉ có thể nhìn hán rào bước rời đi , biến mất ở góc đường bên trong.

Tô Nghi quy tâm giống như mũi tên , hận không được nhảy lên ngàn trượng nhảy về đến nhà , nhịp bước càng lúc càng nhanh , vậy mà tại trên đường chạy chậm lên.

Nửa khắc đồng hồ sau đó , Tô Nghi về đến nhà trước , gõ vang cửa phòng.

Không lâu lắm , Quý An mở cửa , nhưng hán vừa thấy được Tô Nghi , liền hơi sững sờ , hỏi "Ồ ? Lão gia , Viện thí không phải chạng vạng tối mới kết thúc. . ."

Tô Nghi không trả lời hán , trực tiếp tiến vào trong sân , nghe được buồng tây truyền đến tiếng đọc sách.

Không nghi ngờ chút nào , đây là Liễu Tâm Chiêu đang dạy Tô Thi Nhi đọc sách.

Tô Nghi không chút do dự gõ vang cửa phòng , thấy Tô Thi Nhi lúc , ngàn vạn cảm khái chỉ hóa thành một đạo ồm; ai có thể rõ ràng , Tô Nghi trong mộng vượt qua mười năm tương tư , là như thế nào một loại thể nghiệm ?

Bị Tô Nghi nhẹ nhàng ôm vào trong ngực , Tô Thi Nhi phát ra thấp giọng kêu lên , một vệt đỏ bừng trong nháy mắt leo lên nàng hai gò má.

"Nghi nhi , khác tâm chiếu muội muội còn nhìn đây." Tô Thi Nhi nhẹ nhàng vùng vẫy hai cái , thấp giọng rí tai nói.

Tô Nghi không trả lời , mà là đem Tô Thi Nhi ôm chặt hơn.

Liễu Tâm Chiêu kia gặp qua như vậy thân mật cử động , nàng mặt đẹp xôn lên hai đạo mây đỏ , thần sắc mất tự nhiên quăng qua đầu đi.

Chỉ , chẳng qua là ba ngày không thấy mà thôi , này tô Lang cũng quá lớn mật rồi , căn bản là làm ta không tồn tại . . Liễu Tâm Chiêu trong lòng oán trách , chỉ cảm thấy hai gò má nóng bỏng.

Có cái này tiểu nhạc đệm, trường học tự nhiên không có khả năng lại tiến hành tiếp rồi, vì vậy hai người kết bạn đi tới hậu viện trong lương đình.

"Nghĩ nhì, Viện thí chạng vạng tối mới kết thúc, người như thế sáng sớm trở về?"

"Bởi vì vợ và thấy người, liền cùng viện sự đại nhân thân thỉnh sớm rồi trường thi, người không gấp sao?"

Tô Thi Nhi thật giống như bị chọc trúng tâm tư, mặt đẹp lần nữa hiện lên ánh nắng đỏ rực, giả vờ giận dỗi: "Ba hoa! Nói nhanh lên Viện thí thể nào?"

"Được."

Tô Nghi thật giống như phải đem mười năm nỗi khổ tương tư toàn bộ thổ lộ bình thường cùng Tô Thi Nhi nhắc tới Viện thí hết thảy, liền giấc mộng Nam Kha sự tình cũng chưa từng giấu giếm, Tô Thi Nhi giờ mới hiểu được Tô Nghi nhớ nhưng đến từ nơi nào, một đôi mắt đẹp không kim lòng được dâng lên sương mù.

Có nên nói hay không đến Tô Nghi lấy được văn võ song thập trù lúc, Tô Thi Nhi đã không biết nên như thế nào biểu đạt chính mình tâm tình vui sướng rồi.

Hai người giống như là mở ra máy hát, thiên nam địa bắc, không chỗ nào không trò chuyện, ngay cả sắc trời đã gần đến hoàng hôn đều chưa từng chú ý tới.

Mặt trời chiều về tây, ánh nắng đỏ rực tiệm nhiễm, bỗng nhiên Quý An báo lại, Hàn Khai cha con đến cửa viếng thăm.

Tô Nghi nhớ tới trong mộng đã phát sinh hết thảy, trong lòng có chỗ không thích, nhưng vẫn là đối với Tô Thi Nhi cười một tiếng, mới đứng dậy đi tới cửa.

Tô Thi Nhi cũng mơ hồ phát giác gì đó, suy nghĩ phút chốc, liền đi hướng Liễu Tâm Chiếu chỗ ở phòng khách.

Đi ra trạch môn, quả thấy Hàn Khai hai cha con mặt đầy tươi cười sau ở cửa, cùng trong mộng cảnh tượng cơ hồ giống nhau như đúc, lệnh Tô Nghi lập tức đoán được hai người ý đồ.

Nhưng Tô Nghi vẫn lễ phép cười một tiếng, hướng Hàn Khai lên tiếng chào, vừa nhìn về phía bên cạnh hẳn người trung niên.

"Hàn Khai huynh, vị này là?" Tô Nghi hỏi.

Hàn Khai há mồm muốn đáp, nhưng người trung niên giành trước một bước, chấp tay nói: "Vị này chính là Tô Di Thiên? Hôm nay gặp mặt, quả như trong tin đồn như vậy anh hùng khí khái, lão phu chính là tiểu khai phụ thân, Tô Di Thiên không ngừng kêu Hàn Tùng liền có thể."

Tô Nghi đã sớm ở trong giấc mộng hiểu qua Hàn Tùng người này, người sau coi như Hàn gia số ít có tư cách cạnh tranh chức gia chủ người tài một trong, làm người âm hiểm xảo trá, mặt cười Dạ Xoa, là mưu chiến phái điển hình đại biểu, Tô Nghi ở trong giấc mộng ăn không ít hũ âm chiêu, nhưng là chính là bởi vì Hàn Tùng thủ đoạn, khiến cho tại Hàn trong môn rất có kiến thụ, cho nên được Hàn môn lão gia chủ mong đợi.

Tô Nghi mặc dù lười nhận lời, nhưng là không thể mất lễ nghi, cũng đáp lễ lại.

"Tiểu sinh Tô Nghi, gặp qua Hàn Tùng tiên bối, ngài này tới là... Là vì Hàn Khai huynh đưa lên kỳ hội tiền đặt cược?"

Hàn Khai cha con lập tức da mặt run lên, chỉ cảm thấy có một cái khó chịu giấu ở trong lòng.

Nhưng Hàn Tùng vẫn là miễn cưỡng cười vui nói: "Tô Di Thiên chó có cuồng cuồng, hai cha con ta dĩ nhiên là nguyện thua cược, chỉ là «Hàn Tín tam thiên» mượn xem quyền còn không có đến phiên cháu ta, Hàn thị dây dài cũng ở đây cho bên ngoài mượn bên trong, đến kỳ nhất định hai tay dâng lên, ta này tới là vì điều giải người cùng tiểu khai ân oán: Các người nhị hủ tương tranh tất có một người bị thương, không bằng hủy bỏ Cửu Đình Sơn đánh cược một chuyện, hòa hòa khí khí nói một chút, như thế nào?"

Tô Nghi sắc mặt biến thành lạnh, chậm rãi quét nhìn Hàn Tùng cùng Hàn Khai hai người, phát giác bọn họ sắc mặt thập phần thành khẩn, ngôn ngữ ăn nói khép nép, nếu là người bên cạnh xem ra, thật giống như là hai người tại giống như Tô Nghi vay tiền giống như; nhưng Tô Nghi đã sớm biết, nếu là theo Hàn Tùng lại nói đi xuống, tất nhiên sẽ đáp phải người sau trong lời nói đặt bẫy, cho nên rút hẳn thuật trung, khó mà thoát thân, vì vậy kể trước mặt, chỉ có vạch trần hãn mặt mày vui vẻ mặt nạ.

"Hàn tiên bối có lòng, tiểu sinh ngày đêm suy nghĩ, cảm giác mình chỉ là nhất giới thứ tộc đệ tử, căn cơ quá mỏng, tại Cửu Đình Sơn lên phần thắng quá thấp, vạn vạn không đầu lại Hàn Khai huynh; vì giữ được chính mình tiền đồ, tiểu sinh cũng nghĩ tới thỉnh cầu hủy bỏ đánh cược, nhưng tự sợ Hàn Khai huynh không nể mặt mũi; bây giờ tiên bối lòng tốt đề nghị, ta đương nhiên..."

Nói đến chỗ này, Tô Nghi có ý một hồi.

...

Bạn đang đọc truyện *Binh Pháp Đại Thánh Convert* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 190: Không ăn của ăn xin!

Hàn Tùng gánh lên một nụ cười, Hàn Khai thì tròn to cặp mắt, trong mắt mờ hồ hiện lên một vết vè kích động.

"... Ta đương nhiên là sẽ cự tuyệt." Tô Nghi nghiêm trang nói.

"Khi khi." Tô Nghi sau lưng xó xinh truyền tới một tiếng cười khê.

Hàn Khai cha con sững sờ một chút, Hàn Tùng trong lúc bất chợt đột nhiên biến sắc, chỉ tay tròn mắt đạo: "Ngươi là đang đùa ta ?"

Tô Nghi khoe miệng gánh lên một vết hài hước nụ cười, sau đó lại nhanh chóng che giấu, nhưng này chạy không khỏi Hàn Tùng cặp mắt, người sau thấy vậy, càng là nổi trận lôi đình.

"Điều này thật sự là hiểu lầm, trên phố từng có lời đồn đãi nói, Hàn gia trung niên đồng lứa có năng lực nhất chính là Hàn Tùng tiền bối, trên là gia môn cúc cung tận tụy, thức khuya dậy sớm, xuống tức là con cái hậu bối chuyển lương truyền hòa, dạy không biết mệt, thật sự là vì nhân sư biểu, trung xuyên ban ngày thần thần phụ phụ chi điển hình, tiểu sinh ngày đêm nghe, kính ngưỡng cũng không kịp, sao dám đùa bỡn tiền bối?" Tô Nghi chỉ tốt ở bề ngoài mà khoe khoang khoác lác.

"Hừ!" Hàn Tùng sắc mặt hơi có hòa hoãn, lại hỏi, "Vậy ngươi đến tột cùng có đáp ứng hay không hủy bỏ đánh cuộc? Mà nói nói trước, ta là người đứng đầu không thể chịu đựng chính là đùa giỡn."

"Ai, thực nói cho biết, tiểu sinh làm sao từng không nghĩ tiếp nhận tiền bối đề nghị đây? Nhưng Hàn Khai huynh sở dĩ sẽ cùng ta lập được Cửu Đỉnh Sơn đánh cuộc, chính là hấn cờ tướng đại hội sau đối với ta chủ động nhận thua, hủy bỏ chính mình trước đây bỏ ra, đưa đến lòng tự tin tan vỡ, ngày sau lòng quân khó khăn tự, bất đắc dĩ mới ra này cùng ta đánh cuộc nữa một ván hạ sách; tặc ngữ có lời: Hồ dữ còn không ăn thịt con, tiền bối lại vì sao phải ngăn trở Hàn Khai huynh quyết ý đây? Chẳng lẽ tiền bối đối với mình gia nhi tử tiền đồ không có chút nào quan tâm? Chẳng lẽ trên phố lời đồn đãi là giả? Ta có chút thất vọng."

Tô Nghi bày ra một bộ quên mình vì người, vô cùng đau đớn tư thái, Hàn Tùng mặc dù gấp chỉ trích, nhưng Tô Nghi nói có lý, hấn cũng không tiện phát tác.

Bất đắc dĩ, Hàn Tùng chỉ có thể dứt khoát ngựa bài.

"Liên quan tới Cửu Đỉnh Sơn đánh cuộc, tuy nói tướng môn đệ tử từ nhỏ tiếp nhận hun đúc, khí lượng có thể so với bình thường nhà nghèo đệ tử càng thêm sâu rộng, nhưng ta biết rõ Tô Di Thiên ngươi cũng không phải là người thường, khuyên từ chối lại ngươi phần thắng không lớn, tự nhiên không thể tro mắt nhìn con cái tự tìm tuyệt lộ, cần thiết dạy dỗ hấn dừng cương ngựa trước bờ vực, lấy tất cả bị đời bỏ phần; ngoài ra, ta tự có ổn thỏa hơn, có thể vì khuyên từ rửa sạch bại quả, một lần nữa tạo lòng tự tin biện pháp, không cần Tô Di Thiên lo ngại, chỉ hỏi ngươi một câu: Này đánh cuộc, ngươi thả hay là không thả bỏ?" Hàn Tùng cặp mắt đậm ra một luồng hàn mang.

Câu này thông điệp cuối cùng, để cho song phương bầu không khí giường cung bạt kiếm, Tô Nghi đối mặt trước núi thái sơn sụp đổ mà mặt không đổi sắc.

Hàn Khai hai quả đấm nắm chặt mà lên, rồi sau đó lại lỏng ra, như thế lặp lại mấy lần sau đó, hấn cuối cùng mở miệng.

"Phụ thân, chuyện ta mời từ ta tự làm chủ, này đánh cuộc ta nhất định..."

"Im miệng! Ngươi nếu là có thể có thập toàn nắm chặt có thể thắng được Tô Di Thiên, vì phụ đương nhiên không chịu liên quan ngươi quyết định, nhưng ngươi để tay lên ngực tự hỏi, lần này Cửu Đỉnh Sơn đánh cuộc, ngươi có mấy thành phần thắng? Đừng nói là phần thắng không lớn, coi như là ngươi có chín thành phần thắng, nhưng chỉ cần có này một thành thất bại có khả năng đặt ở trước mắt, vì phụ liền tuyệt sẽ không cho ngươi đặt mình vào nguy hiểm! Vì phụ đã sớm nói qua, sẽ có ổn thỏa hơn biện pháp vấn hồi ngươi tin tâm, đừng nhiều lời!"

Hàn Tùng phát tay áo tức giận mắng, Hàn Khai nom nớp lo sợ ngậm miệng lại.

Tô Nghi có thể nhìn ra được đó cũng không phải hai cha con song hoàng, Hàn Tùng chỗ triển lộ ra cha chú chi tình làm người ta bóp cổ tay, nếu không phải lập trường đối lập mà nói, Tô Nghi nhất định sẽ vì vậy mà đại chịu cảm động.

Chỉ tiếc, Hàn Tùng bảo vệ tự mình nhi tử thủ đoạn, là muốn diệt trừ Tô Nghi.

Tô Nghi chẳng lẽ sẽ bởi vì lòng dạ đàn bà mà đưa cổ liền giết?

"Tiền bối liếm độc tình thâm, làm người ta cảm động, chỉ là Hàn Khai huynh nhân quả đều hệ với ta trên người, nếu muốn khôi phục lòng tự tin, chỉ có thể thông qua đánh bại ta... Ừ ta hiểu được, tổ văn tiền bối đa mưu túc trí, chắc hẳn đã thay Hàn Khai huynh lập ra một cái sách lược vẹn toàn, cho ta bày thập diện mai phục đi? Cũng khó trách tiền bối sẽ cố chấp như thế mà muốn ta hủy bỏ đánh cuộc, có kia sách lược vẹn toàn tại, Cửu Đỉnh Sơn đánh cuộc mạo hiểm thật sự là rất lớn." Tô Nghi khẽ mỉm cười, thiện khí ngênh nhân.

Nhưng đoạn văn này nhưng là lạnh lùng, để cho Hàn Khai rung mình một cái.

"Ha ha, Tô Di Thiên thật sự là buồn lo vô cớ, ta Hàn môn bí mật vô số, khôi phục con ta lòng tự tin phương pháp, muốn bao nhiêu có bấy nhiêu, chưa chắc muốn cùng người nổi lên va chạm; nghe thiên lâu huynh hứa dư người nhảy long môn thủ tịch tư cách coi là Cửu Đỉnh Sơn tiền đặt cược, nhưng nói thật, người lại nắm chắc được bao nhiêu phần có thể đem bỏ vào trong túi đây? Tô Di Thiên, không bằng như vậy, người nếu là có thể đáp ứng hủy bỏ đánh cuộc, ta hứa hẹn đem nguyên thuộc về ta nhảy long môn cơ hội chuyển tặng dư người, tuy nói không phải thủ tịch, nhưng người cảm an ổn, sẽ không có bất kỳ nguy hiểm gì, như thế nào?"

Hàn Tùng thấy cứng rắn không được, tựa lấy dụ dỗ chỉ, mà lời này vừa nói ra, cho dù Tô Nghi ngầm thêm đề phòng, đều không ngừng được mà tìm đáp thỉnh thịch.

Nhưng Tô Nghi đã từng sống ở kinh tế xã hội, đồng giá trao đổi khái niệm đã đi sâu vào bụng dạ, tuyệt không tin tưởng sẽ có loại này trên trời rớt nhân bánh chuyển tốt.

Mà Hàn Tùng xuất ra giá trị càng cao mời như, thì càng biểu lộ hẳn đối với kia "Sách lược vẹn toàn" lòng tin chân, nếu là Tô Nghi giẫm vào trong bẫy, sợ rằng vận mệnh quý tích lại sẽ giống như giấc mộng Nam Kha như vậy phát triển tiếp.

"Tiền bối thật là không tiếc giá vốn, nhưng mà tiểu sinh cũng phải cho ta tự cân nhắc, trước mấy \*\* \*\* cùng Hàn Khai huynh ngay trước mọi người lập được đánh cuộc, nếu là ta chủ động mở miệng lỡ hẹn, hẳn là là không giữ lời hứa? Một khi ta làm ra loại chuyện này, ngày sau tạo nên tin chỉ lòng quân độ khó sợ rằng sẽ tăng vọt gấp mấy lần, ta cũng sẽ không bởi vì này vài ba lời cùng một điểm lợi ích liền hy sinh chính mình tiền đồ... Nha? Tiền bối người sắc mặt không tốt lắm, chẳng lẽ là muốn phản bác ta đây câu? Nếu là người cảm thấy lời này không đúng, vậy thì mời người trước mở miệng lỡ hẹn như thế nào?"

Tô Nghi bày ra một cái "Mời" thủ thế.

Hàn Tùng biểu tình đỏ trắng đan xen, phong vân biến ảo, những lời này quan hệ đến tin chỉ Thánh Đạo, cho dù hẳn thân là hào kiệt, cũng không khả năng tại về điểm này phản bác Tô Nghi.

Như không phải là vì mức độ lớn nhất lĩnh bảo an địa phương toàn tự mình nhi tử tạo nên tin chỉ lòng quân có khả năng, Hàn Tùng cũng sẽ không phí hết tâm tư dẫn dụ Tô Nghi mở miệng trước, không nghĩ đến vẫn bị Tô Nghi ký hiệu phá.

Đối với Tô Nghi lời nói này, Hàn Tùng chỉ có thể ngầm thừa nhận.

"Cố kỵ tương lai mình là hẳn một, thứ hai, tiểu sinh cũng đúng nhảy long môn thủ tịch vé vào cửa ôm cực lớn hứng thú, như vậy đi, nếu là tiền bối có thể theo Hàn Thiên Lâu trong tay tiền bối lấy được thủ tịch tư cách, lại chuyển tặng tiểu sinh, đối với hủy bỏ đánh cuộc một chuyện, ta cũng không phải là không thể cân nhắc..." Tô Nghi đòi hỏi nhiều đạo.

"Cần rõ! Người đây là muốn gánh lên Hàn trong môn đầu?"

Hàn Tùng lộ phát trùng quan, hai mắt phun lửa, sau đó quân uy tăng vọt, thật giống như mây đen đè xuống, bên cạnh hẳn Hàn Khai cùng với trong góc hai nữ tất cả đều thở dốc khó khăn, nhưng Tô Nghi lại thần sắc như thường, hẳn tinh thần bởi vì quân uy áp chế mà kịch liệt chấn động, nhưng trí nghiệm hai khóa lòng quân ánh sáng như hoa tăng mạnh, trong nháy mắt liền đem hỗn loạn tinh thần bình phục.

"Ồ, chẳng lẽ người có lòng quân..." Hàn Tùng nghi vấn che mặt, nhưng thoáng qua sau đó liền đem nghi vấn quên sạch sành sanh, trầm giọng nói, "Người được suy nghĩ kỹ càng, nếu người thật không định cho ta, cho Hàn gia một cái tình cảm? Hậu quả người có lẽ không gánh nổi!"

"Tình cảm? Buồn cười, ta tại thi huyện lúc chưa bao giờ đối với Hàn môn ôm cừu thị chi tâm, chỉ là một bài « lập chí » biểu đạt tự mình chí hướng, liền bị người Hàn môn liệt vào cừu địch, lúc này, người Hàn môn có từng đối với ta nói qua tình cảm? Ta tới đến Nam Từ Châu sau đó, khắp nơi cẩn thận một chút, bo bo giữ mình, e sợ cho lâm vào Hàn hạm hai nhà trong đấu tranh, nhưng mà người Hàn môn tiểu bối nhiều lần khiêu khích với ta, còn khắp nơi tuyên bố cần thiết đem ta diệt trừ, lúc này người Hàn môn coi như đại gia phong phạm làm sao tại?" Tô Nghi dừng dừng một tiếng, hai tròng mắt lại dâng lên hàn quang.

"Hừ, người cùng hạm môn là bạn bè ở phía trước, chính là ta Hàn gia địch, nhưng mà ta Hàn gia cũng không có giống như đối đãi những địch nhân khác giống nhau, đối với người việc quái đản bức bách; dựa vào mà nói, người tại Nam Từ Châu một tháng này gió êm sóng lặng, qua vô kinh vô hiểm, đây đã là ta Hàn gia cho người tình cảm." Hàn Tùng tăng lên ngẩng đầu lên, thần sắc bừng bừng, nghiêm nghị nói, "Mà ta không tiếc hạ xuống thân phận, cùng người nói chuyện ngang hàng, thậm chí còn nói tốt muốn nhờ, chẳng lẽ còn không đủ cho người tình cảm? Tô Nghi, người cũng chớ có quá mức được voi đòi tiên!"

"Cường đạo logic, thật là tức cười!"

Nếu đã vạch mặt, Tô Nghi cũng không giữ lại nữa, có lời nói thẳng, cười lạnh nói: "Ta nguyên tưởng rằng Hàn môn có hy vọng nhất cạnh tranh chức gia chủ Hàn Tùng, sẽ là một cái thống tình đạt lý, mình biện thị phi người, nhưng mà hôm nay thấy chỉ, nhưng là thất vọng! Nguyên lai người cũng chẳng

qua là nhận được tướng môn suy nghĩ giam cầm mèo khen mèo dài đuôi hạng người thôi! Người tự cho là tướng môn thể gia chí cao vô thượng, những người khác là thể gian phù du, thân hơi mệnh khổ, Hàn môn không giết ta đây thử tộc đệ tử, chính là đối với ta lớn nhất ân huệ, nào ngờ, trong mắt người ân huệ chẳng qua là kiếm Ngao làm thức ăn ở đường, đối với đối bụng giả thuyết ta, tôi ăn mà thôi!"

Tô Nghi giờ cao lưng, hít sâu một hơi, ngông nghênh kiên cường đạo: "Vô luận thân phận giàu nghèo người đều có lòng tự ái, ta nhà nghèo thử tộc đệ tử cũng có chính mình ngao khí, thà chết không ăn của ăn xin! Thương hại người tai mất bết tắc, cao ngạo tự hứa, liền bức này đạo lý đều ngộ không ra, liền cơ bản nhất nhân tính đều không cách nào nắm giữ, còn muốn nắm giữ toàn bộ gia môn? Quả thực làm người ta cười đến rụng răng! Người cho rằng là người là hạ xuống thân phận cùng ta đối thoại, mà ta trước đây nhưng là chịu đựng trong lòng đối với người chán ghét, chịu đựng người kia làm người ta nôn mửa tướng môn điệu bộ, tài năng tâm bình khí hòa cùng người nói chuyện! Người cảm thấy Hàn môn cho đủ ta tình cảm? Thử cho ta nói thẳng, người Hàn môn là có tình cảm, lại chỉ tại tu trúc huynh bức này tiêu bôi trên người thể hiện, mà người? Coi như trường bối, lại không hề da mặt có thể nói, nếu là tiên hiền Hàn Tín thấy Hàn môn ra người bức này bắt tài con cháu, sợ rằng sẽ khí sống lại a!"

Oanh một tiếng, Hàn Tùng tinh thần xông phá trường thiên, hào kiệt nồng nặc tinh thần cuốn lên bạo phong, Tô Nghi liền tiếp lui về phía sau mấy bước, như muốn bị lật đổ ngã xuống đất, nhưng bị đúng lúc xuất hiện Tô Thi Nhi cùng Liễu Tâm Chiêu hai nữ đỡ.

Hàn Tùng sắc mặt dữ tợn, hỏa xông ở đỉnh, Tô Nghi lời nói này cơ hồ khiến hắn lửa giận công tâm, mất lý trí, mà Hàn Khai cơ hồ đã lòng rối như tơ vò.

Tại Tô Nghi trong mắt, Hàn Tùng thân hình tựa hồ đang ở vô hạn độ mà giương cao, thẳng so với trời xanh, trong đó sát ý để cho Tô Nghi cảm thấy sợ hãi trong lòng.

Bạn đang đọc truyện *Binh Pháp Đại Thánh Convert* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 191: Hình Luật các

Tại Tô Nghi trong mắt, Hàn Tùng thân hình tựa hồ đang ở vô hạn độ mà giương cao, thẳng so với trời xanh, trong đó sát ý để cho Tô Nghi sợ hãi trong lòng không ngớt.

"Nếu người không đáp ứng hủy bỏ đánh cuộc, vậy thì yêu cầu quái lão phu vô tình! Tô Nghi, ta ở chỗ này đưa người tại chỗ đánh chết, con ta lòng tin vấn đề tự nhiên giải quyết dễ dàng, quái chỉ có thể trách người tuổi trẻ khinh cuồng, nói năng lỗ mãng, đi dưới cửa tuyên hối hận đi!"

Lời còn chưa dứt, Hàn Tùng lộ ra tay đến, cùng binh độc vũ phát động, tinh thần chợt hội tụ, tạo thành một đạo dài ba trượng rộng cự trường, ầm ầm vỗ xuống!

Cho dù là hào kiệt thấp nhất uy lực cùng binh độc vũ, cũng đủ để nghiền nát Tô Nghi cái này nho nhỏ tướng tài rồi.

Hai nữ mặt lộ vẻ khản trương, nhưng mà Tô Nghi nhưng là hiện ngang mà đứng, không có vẻ sợ hãi chút nào.

Ở nơi này sống còn chi khác, trên bầu trời như có một đạo vô hình sức mạnh to lớn hạ xuống, trong nháy mắt đem Hàn Tùng cùng binh độc vũ xóa sạch tiêu tan.

Cùng lúc đó, Hàn Tùng trên người cuộn cuộn tinh thần bị gột rửa hết sạch, áp lực thật lớn thậm chí khiến hắn dưới chân viên đá vỡ nát.

Có một đạo uy nghiêm thần đẹp để thanh âm nhô lên cao nỗ lên.

"Ở bên trong thành kẻ giết người, theo quốc pháp trị chi; có thương tích Vũ An Quân dự bị người, làm mời Quốc Viện Hình Luật các phái xuống hình Đốc, truy tìm hình phạt!"

Cửu Viện Sự thanh âm tại song phương trong đầu kích thích sóng lớn, Hàn Tùng cả người run lên, giữa hai lông mày lướt qua một chút vẻ hoảng hốt, như là khôi phục nhiều chút tỉnh táo.

Không nói trước Cửu Anh Ngạn sức chiến đấu thậm chí trực bức phi tướng, Hàn Tùng vạn vạn không phải đối thủ của hắn, hơn nữa viện sự có điều động vũ miếu năng lượng quyền lợi, coi như là Hàn Hạng môn chủ đều muốn lễ nhượng 3 phần; mà để cho Hàn Tùng cảm thấy sợ hãi, nhưng là "Hình Luật các" danh hiệu.

Huyện thành hình phòng, châu thành tư pháp quan cùng kinh thành Hình bộ, đều là một phần của triều đình hình sự cơ cấu, chỉ phụ trách thẩm tra xử lý dân gian vụ án cùng phân tranh, nhưng Hình Luật các nhưng là trực thuộc ở Xu Mật Viện hình sự lực lượng, trong đó "Hình Đốc" chỉ có quốc sĩ trở lên

sĩ tử mới có thể đảm nhiệm, trong đó quan quân trở lên sĩ tử nhiều không kể xiết, mà các lão vị trí càng là có phi tướng trấn giữ!

Mà Hình Luật các tiếp nhận hai vị viện thừa trực tiếp mệnh lệnh, đặc biệt duy trì trật tự cao cấp sĩ tử vụ án, lòng bất xúc phạm Xu Mật Viện điều luật tội nhân; mỗi lần có quốc gia đại án lúc, luôn có thể thấy Hình Luật các hình Đốc thân ảnh, mà bọn họ bí mật thủ đoạn tra hỏi vô cùng quỷ dị cùng kinh khủng, sở hữu hiểu rõ tình hình sĩ tử nghe đến đã biến sắc, đều không nguyện trêu chọc tới vị hung thần ác sát.

Lúc này, Hàn Tùng mới nhớ tới Tô Nghi "Vũ An Quân dự bị" thân phận đặc thù.

Chỉ cần có dự bị thân phận tại, Tô Nghi vô luận đi khắp Giang Nam kia tòa thành trì, cũng có thể nhận được vũ miếu thời khắc bảo vệ, nếu là Hàn Tùng dám trắng trợn động Tô Nghi một cọng tóc gáy, sẽ lập tức bị cái nút phản bội tội danh!

Nghĩ đến Hình Luật các đối phó đào ngũ quân thủ đoạn, Hàn Tùng liền cảm thấy mồ hôi lạnh chảy ròng, đại não cũng theo đó thanh tỉnh rất nhiều.

Nhưng hần nhìn về phía Tô Nghi ánh mắt vẫn hung mang dừng động.

"Tô Nghi, ngươi quả thật là không biết điều, không biết điều! Coi như ngươi không hủy bỏ đánh cuộc, ta cũng có vô số loại phương pháp có thể để cho ngươi thân bại danh liệt! Ngươi phản kháng chẳng qua là châu chấu đá xe, lấy trứng chọi đá! Nếu là con ta có bất kỳ sơ suất nào, ta coi như là dùng hết hết thủ đoạn, cũng phải cho ngươi vạn kiếp bất phục!"

Dứt lời, Hàn Tùng phất ống tay áo một cái, mang theo Hàn Khai rào bước rời đi.

Tô Nghi hơi hít một hơi, đồng trong con ngươi rừng mình lóe lên.

Nhìn bóng lưng hai người, Tô Nghi hô lớn: "Dừng rồi, Hàn Tùng tiền bối, hai ngày sau Võ đạo hội ta khả năng không có thời gian tham gia, ngài liền không cần đem thiệp mời đưa tới."

Hàn Tùng hai vai run lên, thật giống như bị vạch trần âm mưu bình thường bước nhanh rời đi.

Tô Thi Nhi lo lắng, nói: "Nghĩ nghĩ, đáng ghét này gia hỏa nhất định sẽ tìm người làm phiền, có muốn hay không tìm Xu Mật Viện hoặc là Hạng gia phái người bảo vệ người?"

Tô Nghi xoay người hướng bên trong viện đi tới.

"Thi Nhi tỷ không cần lo lắng, ta có Vũ An Quân dự bị danh hiệu gia thân, chỉ cần ở nơi này Nam Từ Châu bên trong thành, sẽ không người dám hại ta, ngược lại về sau nếu là có ra khỏi thành mà nói, thì phải thời khắc đề phòng; bên trong có Hàn môn, Lưu gia, chủ hòa phái cũng muốn làm cho ta vào chỗ chết, ngoài có Man Tộc cách Giang Hồ coi nhìn - chăm chú, tháng năm sợ là sẽ không quá bình thường." Tô Nghi nhún nhún vai.

Mặc dù Tô Nghi tận lực làm cho mình lộ ra cử trọng nhược khinh, thần sắc buông lỏng, nhưng vẫn là không cách nào xóa đi Tô Thi Nhi trong lòng một màn kia lo lắng.

Liễu Tâm Chiêu cúi đầu xuống, về công, nàng muốn Tô Nghi rời đi Nam Từ Châu, tham gia Doanh Châu Đại Hội, nhưng về tư, nàng lại không đành lòng để cho Tô Nghi nhẹ mạo hiểm mà, cho địch nhân lấy thừa dịp cơ hội.

Tại trong nháy mắt, Liễu Tâm Chiêu trong lòng tiến hành hơn trăm lần thiên nhân giao chiến, mãnh liệt mâu thuẫn tâm lý để cho nàng phun ra một đạo nhẹ giọng thở dài.

"Tô Lang, ta cảm giác được mới vừa rồi cũng không cần cùng Hàn Khai cha con náo như vậy cương, ngay từ đầu bọn họ hòa hòa khí khí, ngươi nếu là biết thời biết thế, tính thể nhất định có thể cùng bình thường kết thúc." Liễu Tâm Chiêu nói.

Tô Nghi cười lắc đầu một cái, nếu không phải là trải qua giấc mộng Nam Kha một màn kia màn, hẳn có lẽ thật sẽ ngại thơ cho là, hẳn cùng với Hàn gia quan hệ còn có chu tuyền chỗ trống.

"Liễu tiểu thư, thông minh như ngươi, chỉ sợ cũng có thể phát hiện ta cùng với Hàn gia đã sớm nước lửa bất dung, sớm muộn cũng sẽ bùng nổ xung đột, ta liền nhân cơ hội này thử một lần Hàn gia cùng Hàn song ranh giới cuối cùng: « Tôn Tử binh pháp » có nói: Bình giả, quỷ đạo dã; kia Hàn song đối với ta lợi mà dụ chi, ta lại đối với hắn thực mà chuẩn bị chi, đồng thời dùng nhún nhường ngữ khí thấp hèn mà kiêu chi, quả nhiên làm hắn bộc lộ ra kiêu ngạo bản tính."

"Cuối cùng ta vừa giận mà cào chi, Hàn song dễ dàng bị ta chọc giận, có lẽ là hắn lòng tự ái cường cũng có lẽ là hắn cứu tử nóng lòng, nói tóm lại, như thế dễ dàng liền mất lý trí, ở trong thành đối với ta phát động công kích, nói rõ địch nhân này cũng không gì hơn cái này, không cần lo lắng." Tô Nghi dễ dàng cười nói.

Lời tuy như thế, Tô Nghi nói như vậy cũng không phải là khinh địch, mà là vì để cho Tô Thi Nhi yên lòng; hơn nữa lấy Hàn hai tay đoạn, cùng với sau lưng của hắn gia môn nội tình, Tô Nghi đừng nói là chiến thắng hắn, coi như là bảo toàn mình cũng cần phải phải đem hết toàn lực, hiện tại hắn còn quá mức nhỏ yếu.

Một tia cấp thiết muốn muốn tăng lên cấp bậc trông đợi tràn ngập tại trong lòng, mọc rễ này nằm.

"Tô Lang có thể có đối phó Hàn môn kế sách?" Liễu Tâm Chiêu vẫn vẻ mặt nghiêm túc.

"Công kì vô bị , xuất kỳ bất ý , này binh gia chi thắng , không thể trước truyền vậy." Tô Nghi nâng lên một vệt không thể diễn tả nụ cười tới.

Hắn đúng là có một ít ý tưởng , nhưng tạm thời còn không muốn nói ra tới.

Đang ở Tô Nghi trước đây cùng Hàn Tùng giảng co lúc.

Hơn mười ngàn dân chúng tụ tập tại Xu Mật Viện trước cửa , trò chuyện tiếng liên tiếp , giống như phiên chợ bình thường tiếng người huyên náo.

Thuộc về phía trước nhất một vị nhà giàu viên ngoại đầy mặt lo âu , qua lại độ bước , răng môi khê nhúc nhích , cũng không biết tại làm bầm cái gì đó.

Mà gần bên chừng mười vị phó phường dân chúng chính vây thành một vòng , bầu không khí sôi nổi.

"Đến đến , cuối cùng điểm này thời gian , mau tới đặt tiền cuộc mau tới đặt tiền cuộc , đánh cược ai có thể trung thủ khoa , qua thôn này sẽ không kiếm tiền tiệm nữa à!" Một người trung niên nông dân hét , hấp dẫn rất nhiều người lại gần vây xem.

"Oa , Tô Di Thiên tỷ số bồi vậy mà đều muốn một bồi một trăm rồi hả? Là cái gì cũng không đặt hẳn à?"

"Tiểu tử , dùng nguoi cái mông suy nghĩ một chút , Tô Di Thiên vừa mới thi đậu thi huyện hai tháng , hai tháng có thể học được gì đó ?"

"Đúng vậy , Hàn Tu Trúc cùng Hạng Thừa những người đó , đều là hậu tích bạc phát tới kiểm tra Viện thí , Viện thí hạng mục đã luyện lô hòa thuận thành , thủ khoa cơ hồ mười phần chắc chín , ai dám đặt cơ sở yếu kém Tô Nghi a."

"Cái này ngược lại không nhất định , ta nghe những thứ kia thi văn không hợp cách , sớm thôi lui thí sinh nói qua , Tô Di Thiên thi văn thành tích cơ hồ cùng Hàn Tu Trúc ngang hàng , nói không chừng có tranh thủ khoa khả năng."

"Phòng chừng hẳn là đem hai tháng toàn bộ vui đầu vào thử sách trong học tập rồi , hơn nữa ngẫu nhiên bắt gặp am hiểu đề hình chứ ?"

"Không nói cái này , Võ thí bước bản cùng múa đao cũng không phải là dựa vào vận khí là có thể lấy được điểm cao , không có lâu dài rèn luyện , làm sao có thể hơn được Hàn Tu Trúc đám người ?"

"Nói tốt giống như cũng đúng , ta còn là đặt Hàn Tu Trúc đi... Ách , ta mẹ ruột , Hàn Tu Trúc tỷ số bồi vậy mà chỉ có 1-1 hai ? Há chẳng phải là lại nói ta đặt mười lượng , coi như là đặt trứng cũng chỉ có thể cầm đến mười hai lạng , kiếm cái hai lượng bạc ?"

"Vẫn là thử vận khí một chút đặt người khác đi..."

Mọi người hứng thú dâng cao , rối rít tập trung , nhưng chính là không ai bắt Tô Nghi , liền trước chống đỡ Tô Nghi người đều lặng lẽ thay đổi chủ ý.

Kia nhà giàu viên ngoại càng là phiên nảo.

"Cũng không biết con ta thông qua Võ thí không có , ta liền trông cậy vào hẳn có thể thi một tướng tài , về vang cửa nhà... Ai yêu , ta nói các nguoi những thứ này nghèo làm ruộng , có thể hay không chờ cùng những thứ kia con bạc một cái đức hạnh à? Có tiền đi mua một ít mầm mống cây cù , về quê hương làm ruộng đi , bằng không liền cho con cái mua chút giấy và bút mực , giống như các nguoi như vậy đánh cược , cẩn thận đem tiền toàn bồi đi vào , cả đời đều không biện pháp làm giàu , quang tông diệu tổ!" Nhà giàu viên ngoại hỗn hển nói.

"Ha , ta nói Tiền lão nhị , nguoi không phải so với chúng ta sớm kiếm ít tiền , làm chút ít làm ăn mua cái viên ngoại coong coong , nhìn đem nguoi đắc ý! Nguoi là mong đợi tự mình nhi tử thi đậu tướng tài , đem tự mình làm ăn làm lớn , nhưng chúng ta hải từ hoặc là vẫn còn lên học võ lòng , hoặc là vẫn còn trong bùn mặt lán đây , không có nguoi như vậy hạnh phúc chuyện phiên lòng; chúng ta liền dựa vào đánh cuộc nhỏ một cái tới vui về a vui về a rồi , có lẽ một giây kế tiếp liền làm giàu nữa nha!" Trung niên nhân kia dương dương đắc ý nói.

"Chính phải chính phải." Mọi người cùng kêu lên hùa theo.

Tiền viên ngoại khí không được , những thứ này đồng hương huynh đệ thật là làm cho hắn hận thiết bất thành cương.

"Hừ , ta cũng tới đánh cuộc một lần , đem các nguoi tiền tất cả đều thắng sạch , cho các nguoi biết rõ biết rõ , các nguoi căn bản không có đánh bạc thiên phú , thừa dịp còn sớm về nhà làm ruộng đi!"

Tiền viên ngoại nhìn một chút trên giấy mười mấy cái tên , suy nghĩ một chút , ném một cái kim Nguyên Bảo tại Tô Nghi tên lên.

"Oa! Tiền lão nhị , nguoi xuất thủ thật là rộng rãi , mười lượng hoàng kim , chính là một trăm lạng bạc ròng a! Chỉ là nguoi đặt Tô Di Thiên... Hắc hắc , ta cũng biết nguoi còn học chung với đồng hương tình xưa , cố ý muốn cho chúng ta tiền xài." Người trung niên gợn ngón tay cái lên.

"Nguoi biết cái gì , chúng ta thương nhân coi trọng nhất hợp ý cùng lợi nhuận so với , ta đặt Hàn Tu Trúc một trăm lượng , trung cũng chỉ có thể tránh hai mười lượng , thua ngược lại còn phải lỗ vốn; ta đặt Tô Di Thiên một trăm lượng , thắng có thể kiếm gấp trăm lần , cái này gọi là một vốn bốn lời!" Tiền lão nhị ý tưởng vậy mà cùng Ngô Hạp kinh người phụ họa.

"Hắc hắc , tự sợ nguoi đem này một trăm lượng đều bồi đi vào , ai cũng biết Tô Di Thiên căn bản không cảm thủ khoa có khả năng."

"Hừ, chờ coi."

Tuy nói bởi vì nhất thời giận dữ tham gia đánh cuộc , Tiền viên ngoại vẫn là ôm trong ngực một tia hi vọng.

Lúc này , có người chỉ cửa hô to một câu.

"Các thí sinh đi ra!"

Bạn đang đọc truyện *Binh Pháp Đại Thánh Convert* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 192: Võ đạo hội

Tiếng này quát chói tai lập tức đem tất cả mọi người tầm mắt câu đi , Xu Mật Viện cửa , đang có tụ năm tụ ba thí sinh từ đó nổi đuôi mà ra.

Chỉ là rất nhiều người đều sắc mặt không được tốt , hiển nhiên là thi rớt , cũng có một ít người khoa tay múa chân , thần tình kích động , cũng không biết đang bàn luận cái gì đó.

Mọi người hơi chút đến gần , mới nghe được có vài người trong miệng lẩm bẩm "Thi văn mười trù", "Múa đao mười trù" loại này từ ngữ , nhất thời thần sắc như thường , xem ra là có người lấy được tương đương thành tích ưu tú.

Một ít thí sinh hướng người nhà mình bên người đi tới , bởi vì không quá quen thuộc , mọi người cũng không tiến lên chào hỏi.

Sau đó , trần , hơn nhị lão xuất hiện ở Xu Mật Viện cửa , mọi người lập tức hô nhau mà lên , nồm năm miệng mười hỏi tới nhị lão thành tích.

"Ai , lão phu hôm nay cuối cùng rõ ràng , như thế nào thiên tuyển chỉ tử a." Trần lão lắc đầu thở dài.

"Bực này anh tài , ta mặc cảm." Dư lão cũng phụ họa một câu , sau đó cùng Trần lão cùng rời đi quảng trường.

Đặt trần , hơn nhị lão tiền đặt cuộc rất nhiều người hơi sững sờ , sau đó sắc mặt phạch một cái liền đen xuống.

"Trần lão cùng Dư lão vậy mà không có thể hái được thủ khoa ? Thật khiến cho người ta hô to ngoài ý muốn!"

"Có gì ngoài ý muốn ? Thủ khoa tranh vốn là kịch liệt , loại trừ nhị lão ngoài ý muốn còn có mấy con ngựa đen , bọn họ cũng không phải là chắc chắn thắng."

"Ồ oa! Ta đặt Trần lão ngũ lượng bạc!" Có một người thư sinh ngoài đường phở liền bỏ ra nước mắt , này có thể là lão bà của hắn bán.

"Ta cũng đặt Dư lão tam hai , toàn thường , tiếp theo hai tháng ta phỏng chừng muốn ăn bánh nướng độ nhật..." Một vị khác thanh niên cũng sắc mặt suy sụp tinh thần.

Rất nhiều người rồi rít than thở , rời đi quảng trường , chỉ là mấy cái chớp mắt sau , đám người liền đi hai thành có thừa.

Còn lại người càng là lòng tin bồng bột.

"Hai cái lớn nhất kinh địch bị loại bỏ , xem ra chúng ta chiến thắng có hy vọng!"

"Cũng không biết là người nào hái được thủ khoa , hy vọng là Hạng Thừa , ta nhưng là đối với hắn kỳ thác kỳ vọng a!"

"Ta nhỏ vào , nhất định là Hàn Tu Trúc , Hạng Thừa so với hắn còn kém chút ít."

"Ta đặt vu hồng mới khẳng định cũng có hy vọng..."

Mọi người tranh chấp không nghỉ , lúc này , có người chỉ cửa hô lớn: "Chớ nói , quận học viện sinh viên môn đi ra!"

Mọi người hai tròng mắt sáng lên , lập tức vây lại , nhưng còn chưa mở miệng hỏi dò , trong đám người liền lao ra một vị thiếu niên áo đen , kinh hi muốn điên mà hét to.

"Ha ha ha ha! Tám ngàn lượng, tám ngàn lượng a! Ách không đúng, hiện tại hẳn là một vạn lượng rồi hả? Ha ha ha! Ta đây có gây dựng sự nghiệp tiền vốn á!"

"Này, chờ ta một chút..."

Này tiếng cười điên cuồng chủ nhân lại là Ngô Hạp, hẳn một tiếng gầm kêu sau đó, lập tức nhanh chân chạy, biến mất trong tầm mắt mọi người bên trong, phía sau đi theo Giang Du.

Nhìn thấy cảnh này, mọi người trở mắt nhìn nhau, cũng không biết vị thí sinh này phát điên vì cái gì.

Sau đó bọn họ vừa nhìn về phía Hạng Thừa, vừa định há mồm, liền bị người sau trăm muện ngôn ngữ cắt đứt.

"Đừng hỏi, ta thua." Hạng Thừa lắc đầu, đẩy ra đám người, nện bước nặng nề nhích bước đi về phía Hạng gia đại trạch phương hướng.

Sở hữu đặt Hạng Thừa người lập tức cảm thấy đại não ông một trận réo vang, như có một chậu nước lạnh ngay đầu tưới xuống, thần sắc nhanh chóng uể oải đi xuống.

Những người khác nhưng là mặt đỏ lừ lừ, rồi rít suy đoán nói: "Hạng Thừa thua? Bại bởi người nào? Chẳng lẽ..."

Bọn họ lập tức nhìn về phía Hàn Tu Trúc.

Mà Hàn Tu Trúc đón mọi người trông đợi ánh mắt, nhưng là bật cười lớn, đạo: "Ngày mai, ta làm ở Tân Hoài lầu xếp đặt thủ khoa yển, hoan nghênh các vị tới tham gia."

Dứt lời, Hàn Tu Trúc mang theo một đám bạn cùng trường trôi giạt rời đi.

Trên quảng trường lập tức sôi trào.

"Hàn Tu Trúc muốn bày thủ khoa yển? ! Này, cái này há chẳng phải là lại nói..."

"Ha ha ha ha! Trung, trong đó rồi! Hàn Tu Trúc quả nhiên là thủ khoa! Mặc dù ta chỉ tránh mấy lượng bạc, nhưng điều này nói rõ ta ánh mắt và vận khí không tệ."

"Hắc hắc, ta tiếp theo có thể có cuộc sống tốt."

Rất nhiều người đặt Hàn Tu Trúc người cũng rồi rít hòa theo, người người đều thần thái phấn chấn, hân hoan tung tăng.

Đồng đảo đặt những người khác dân chúng hồi hận không thôi, nhưng còn có người ôm thái độ hoài nghi.

"Ồ? Hàn Tu Trúc chính mình cho mình bày thủ khoa yển? Cái này không phù hợp hẳn khiêm tốn tính cách a..."

"Ừ, năm ngoái hẳn trung án kiện đầu thời điểm, người khác vì hẳn phá án đầu yển, hẳn đều cảm thấy phô trương quá mức mà cự tuyệt, năm nay hẳn như thế trở què?"

"Cái này có gì, lòng người trạng thái tổng hội theo tuổi tác biến hóa, ai có thể nói trúng?"

"Nói đúng là, có lẽ hẳn tại Viện thí lấy được vượt qua chính mình dự liệu thành tích, nhất thời hưng phấn cũng khó nói."

"Có lẽ đi, ta vẫn có chút hoài nghi, hỏi lại vài người thử một chút."

Này sau đó, lại có mấy vị có đoạt giải nhất hy vọng hắc mã xuất hiện ở cửa, mọi người lập tức tiến lên hỏi dò, nhưng được đến câu trả lời giống nhau như đúc: Những người này đều không thể lấy được thủ khoa.

Nhưng khi có người hỏi bọn hắn đến tốt cùng ai là thủ khoa lúc, trong mắt những người này nhất thời né qua một luồng vẻ sùng bái, cái gì cũng không nói, chỉ là nhìn lúc trước quận học viện sinh viên phương hướng rồi đi, thần sắc muôn vàn cảm khái.

Sở hữu đặt Hàn Tu Trúc một chú người càng là tâm hoa nộ phóng.

"Hắc hắc, không nghi ngờ chút nào, tu trúc huynh chính là thủ khoa!"

"Dù sao thắng nhất bút, liền lấy kiếm tiền đi đặt mua lễ vật, ngày mai thủ khoa yển, ta đồng nghĩa tham gia!"

"Tính ta một người, này nói không chừng là cùng Hàn môn nhờ vả chút quan hệ cơ hội thật tốt."

Rất nhiều người ngực mang theo như vậy kỳ ký, rồi rít tan cuộc.

Lúc trước vị kia đặt Tô Nghi Tiền viên ngoại sắc mặt phong vân biến ảo, chợt âm chợt tỉnh.

"Hắc hắc , Tiền lão nhị , ngươi một trăm lượng chúng ta liền thu nhận a!"

"Ai , Tiền lão nhị a , ngươi xem ngươi vận khí này , muốn giới đánh cược người là ngươi mới đúng a." Một đám đồng hương chăm chọc.

Tiền viên ngoại trên mặt thanh lúc thì đỏ một trận , mạnh miệng nói: "Hừ! Hàn Tu Trúc vừa không có trực tiếp thừa nhận hẳn trung thủ khoa , đợi ngày mai yết bảng rồi các ngươi lại tới nói lời như vậy đi!"

"Là là là , đợi ngày mai chúng ta dùng ngươi một trăm lượng mở tiệc tiệc rượu , ngươi có thể nhất định phải tới tham gia a!"

"Ha ha ha ha..." Một đám nông dân phình bụng cười to , Tiền viên ngoại khí thẳng giậm chân.

Một cái khác xó xinh , vài tên đặt Tô Nghi người tụ chung một chỗ , nói tới tiếng nói đi.

"Ồ , tại sao lâu như vậy còn không thấy Tô Di Thiên xuất hiện ?"

"Sẽ sẽ không theo trước mặt nhóm người kia rồi đi , chúng ta không có phát hiện ?"

"Không có khả năng , Tô Di Thiên khuôn mặt ai không nhận ra , chúng ta nhìn lầm , những người khác chẳng lẽ còn có thể nhìn lầm ?"

"Ta buổi sáng liền gặp được có một người rồi đi Xu Mật Viện , nhìn thật giống Tô Di Thiên..."

"Ồ ? Hẳn sớm lui thi ? Thành tích như thế nào đây?"

"Coi như hết , dừng tại ư hẳn thành tích , Hàn Tu Trúc như vậy tự tin , hái thủ khoa đã là ván đã đóng thuyền chuyện , chúng ta thường."

"Ai , ban đầu thi không nên đối với Tô Di Thiên ôm mù quang tín nhiệm a , hẳn trước đây tuy nói kỳ tích liên tục , nhưng tóm lại vẫn là một phạm nhân..."

Những người này sắc mặt suy sụp tinh thần.

Lúc này , sắc trời đã vào đêm , lụa đen Phúc Thiên , ánh trăng rõ ràng lơ mờ.

Mà bị người môn bàn tán sôi nổi Tô Nghi , "Đã lâu" mà ăn qua Tô Thi Nhi tự tay chuẩn bị cơm tối sau đó , lệnh Quý An lái xe hướng hạng môn đại trạch chạy tới.

Tô Nghi ở cửa gặp Hạng Thừa , song phương tầm mắt va chạm , rồi lập tức rời đi , thật giống như người xa lạ như vậy các đi một bên.

Phòng gác cổng nhiệt tình đem Tô Nghi dẫn tới Hạng Hoa Dung Thiên viện trước cửa.

Hạng Hoa Dung trước đó đã nhận được Tô Nghi tới chơi thông báo , thấy người sau vào nhà lúc , ngồi ở bàn đọc sách sau hẳn lớn tiếng cười một tiếng.

"Ha ha , Tô hiền chất , ngươi nhưng là đưa ta hạng môn một món lễ lớn a! Nhanh ngồi nhanh ngồi , ta vì ngươi pha trà." Hạng Hoa Dung nhiệt tình tới cực điểm.

"Ho khan , Hạng môn chủ không cần như thế , ta là vì mình mới sẽ ở Viện thí trung toàn lực ứng phó , ngài không cần để ở trong lòng." Tô Nghi biết rõ Hạng hạng hai nhà đánh cược , vì vậy cũng hiểu ý cười một tiếng , tại bàn đọc sách ngồi đối diện đi xuống.

Nhưng Hạng Hoa Dung vẫn là Tô Nghi rót một ly trà xanh , đem ly trà đẩy tới.

"Làm sao có thể không để ở trong lòng ? Từ nay về sau , ta hạng môn hàng năm cũng có thể được đến mười cái bái tướng đàn vào sân vị trí , không thể bảo là không phải một cái to lớn tăng lên , về tình về lý , ta đều hẳn là vì ngươi để dành một cái vào sân vị trí , đối đãi ngươi trở thành quốc sĩ sau đó liền có thể tiến vào bái tướng đàn lịch luyện; ngoài ra , ta hạng môn cần thiết đáp tạ ngươi đại ân , ngày sau sẽ có hậu lễ dâng lên , có thể đối với ngươi cổ chiến trường chuyển đi cung cấp hết sức trợ giúp." Hạng Hoa Dung cười nói.

Tô Nghi nghĩ thầm đến quốc sĩ mới có thể đi vào bái tướng đàn , cách hẳn còn sớm , vì vậy cũng không để ở trong lòng , hẳn ngược lại đối trước mắt cổ chiến trường cảm thấy hứng thú hơn.

Chỉ là hiện tại cũng không phải là đàm luận cái đề tài này thời cơ , Tô Nghi liền đem lòng hiếu kỳ kiểm chế xuống đi , tại cảm ơn Hạng Hoa Dung sau đó , đưa ra chính mình lần này đến cửa viếng thăm mục tiêu.

"Hạng môn chủ , đêm qua tiểu sinh đột phát một giấc mộng , hôm nay cả ngày đều tâm thần có chút không tập trung , trong lòng này dự cảm không tốt cùng Hạng hạng hai nhà có liên quan , hy vọng ngài có thể nghiêng tai lắng nghe."

"Ngươi nói xem." Hạng Hoa Dung gật đầu một cái , thần sắc nghiêm túc.

Vì vậy Tô Nghi liền đem hẳn tại giấc mộng Nam Kha trung thấy hai nhà xung đột nói ra , mặc dù hẳn đã quyết ý không đi tham gia hai ngày sau Võ đạo hội , nhưng trong lòng lúc nào cũng lo lắng bất an , có một loại dự cảm không tốt vậy không đi: Cho dù hẳn không tham gia Võ đạo hội , sợ rằng Hạng hạng hai nhà tiểu bối cũng sẽ bởi vì một ít việc vặt vãnh chuyện nhỏ mà bùng nổ xung đột đổ máu.

Cuối cùng, Tô Nghi vẫn không quên nói lên một câu: "Đây chỉ là tiểu sinh làm một giấc mộng, về phần có giá trị hay không, xin mời Hạng môn chủ tự mình định đoạt."

"Không cần định đoạt, người kiểm tra Viện thí những ngày gần đây, Hàn gia một số người xác thực tại cùng Võ đạo hội phe làm chủ thường xuyên lui tới, nhất định là có chút bố trí; người quyết định là chính xác, ta cũng sẽ ràng buộc Hạng gia đệ tử, để cho bọn họ có thể tham gia Võ đạo hội, người có thể yên tâm."

Tô Nghi thở phào nhẹ nhõm.

"Chỉ là, Hàn Tùng há thấy chính mình bố trí uổng phí hết? Ta đoán, hẳn sợ rằng sẽ dùng hết tất cả thủ đoạn buộc người tham gia Võ đạo hội, người tốt nhất vẫn là chuẩn bị tâm lý thật tốt." Hạng Hoa Dung lắc đầu nói.

"Đa tạ Hạng môn chủ nhắc nhở, tiểu sinh nhất định nghiêm ngặt đề phòng."

"Ừ, người sớm chút trở về nghỉ ngơi đi, nhất định phải là ngày mai vũ miếu ban phúc dưỡng đủ tinh thần, ta có một cái kinh hi muốn cho người." Hạng Hoa Dung gánh lên một vệt thần bí nụ cười tới.

Tô Nghi nghi ngờ trong lòng, nhưng vẫn là theo lời từ biệt Hạng Hoa Dung, đi lên về nhà đường.

Ngay đêm đó, Hàn Tu Trúc lấy được Viện thí thủ khoa tin tức tại đầu đường cuối ngõ lan truyền nhanh chóng, nhưng rất nhiều tin tức linh thông gia đình giàu có lại nhất trí giữ vững yên lặng.

Kính thành.

Một phong gấp phong thơ theo Nam Từ Châu rời đi, bay đến trung thư lệnh tể tướng phủ quân sự trong tay.

...

Bạn đang đọc truyện *Binh Pháp Đại Thánh Convert* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 193: Chủ hòa phái quần cảnh

Chu Học Thư theo quân sự trong tay tiếp đến gián điệp báo cáo, chỉ là nhìn lướt qua, ly trà trong tay băng liệt, nước trà chảy rồi một bàn, hẳn lại hồn nhiên không cảm giác.

Một vệt mây đen leo lên Chu Học Thư chân mây, cùng hẳn trên mặt vui thích nụ cười tạo thành hai thái cực.

"Ha ha, này Tô Nghi thật là thời thời khắc khắc cũng có thể ra ngoài ta dự liệu, vậy mà có thể xưa nay chưa thấy lấy được Viện thí song thập trù, xem ra ta ánh mắt so với nguyệt đán xuân thu còn kém một ít." Chu Học Thư về mặt tươi cười, ngữ khí lại lạnh giá thấu xương.

"Lão gia, vậy hẳn núi sáu mươi sáu tòa liên phong, thật muốn giao cho chủ chiến phái?" Lão quân sự cẩn thận từng li từng tí hỏi.

"Giao, ta đang đứng ở leo cấp bốn tin chi lòng quân điểm máu chốt, không thể là rồi dựa vào xuống điểm nhỏ này tiểu đồ ước mà công đã trảng."

Hắn núi sáu mươi sáu tòa liên phong, giá trị cơ hồ tương đương với một châu chi địa, đối với chủ chiến phái tới nói là tha thiết ước mơ tài sản, nhưng mà Chu Học Thư cũng không đưa nó để ở trong lòng.

Tiếng nói rơi xuống, Chu Học Thư vừa nhìn về phía trong tay bao thư, làm tầm mắt quét qua một cái báo cáo lúc, bàn tay hắn nhỏ bé không thể nhận ra mà run lên.

Trong báo cáo nói tường tận đến: Tô Nghi rất có thể viết ra một phần đủ để dẫn động "Khai chi tán điệp" kỳ quan thư sách văn chương, trong đó truyền thể chú giải đem trợ giúp đọc giả tại Thánh Đạo tiến lên tiến một bước dài! Vô luận là cấp bậc cao thấp, không có ngoại lệ chút nào, cũng có thể thông qua bản này thư sách thu được lợi nhuận.

Tăng lên cấp bậc trong đó một cái đường tắt chính là lĩnh ngộ binh pháp, mà truyền thể chú giải tồn tại, có thể trợ giúp sĩ tử toàn diện hơn, càng thâm nhập địa lý giải binh pháp ảo diệu, nhưng có một chút lệnh Chu Học Thư cảm thấy nhức đầu.

Muốn thông qua truyền thể chú giải càng thâm nhập mà lĩnh ngộ binh pháp , tựu cần phải đối với chú giải người bảo trì nội tâm công nhận , một khi nội tâm cảm phủ định , hoài nghi thậm chí là thái độ đối địch , như vậy tùy ý người như thế nào đi nữa lĩnh hội , cũng không khả năng lý giải truyền thể chú giải nội hàm cùng triết lý.

Nhưng Chu Học Thư nếu là buông tha cùng Tô Nghi là địch , đó chính là chối chính mình chỗ bỏ ra hết thầy , cùng mình Thánh Đạo đi ngược lại , nghiêm trọng người khả năng tạo thành lòng quân tan vỡ , tu vi đình trệ , bất đắc dĩ , chỉ có thể buông tha truyền thể chú giải đọc cơ hội.

Thánh Đạo công chính , thể sự thẳng bằng.

"Đáng tiếc , này truyền thể chú giải ta là không có phúc hưởng thụ , về phần cái khác chủ hòa nhân sĩ . . Tô Nghi a Tô Nghi , không từng nghĩ đến lại sẽ bị người đem một quân."

Chu Học Thư trong mắt hận ý dừng động , đầu ngón tay tinh thần dâng lên , đem bao thư vỡ là bột phấn.

. . .

Thượng thư lệnh tể tướng phủ trung.

Từ Lập Nhân đọc Hạng Tông Lưu phát tới báo cáo , một gương mặt già nua hơn mấy ư muốn hỏi hợp.

Thủ hạ mấy vị quan chức cũng đang sôi nổi thảo luận.

"Thi văn mười trù , bắn ngang mười trù , bước bắn . . Ha ha , ta quả nhiên không có nhìn lầm , này bốn cái hạng mục đồng thời lấy được mười trù , quả thực khoáng cổ thục kim! Ngay cả ta cũng không khỏi muốn bắt đầu sùng bái Tô Di Thiên rồi."

"Hoàn mỹ song thập trù , Tô Di Thiên không chỉ là Nam Từ Châu thủ khoa , càng là khắp thiên hạ , toàn cổ kim thủ khoa , nếu để cho hắn lớn lên , ắt sẽ trở thành chúng ta một sự giúp đỡ lớn!"

"Đâu chỉ như thế , các người nhìn lại phía sau báo cáo , hắn còn viết ra một phần nắm giữ truyền thể chú giải thủ sách!"

Mọi người phát ra một tràng kêu lên , vội vàng đẩy thành một nhóm kiểm tra sau đó báo cáo , khi thấy "Truyền thể chú giải" bốn chữ lúc , tất cả mọi người đều hô hấp tăng thêm , như gặp kim trân.

Đang ngồi các vị đều là quốc sĩ trở lên sĩ tử , đối với binh pháp đã có trình độ nhất định nắm giữ; bọn họ dựa vào trong lịch sử lẻ loi truyền thể chú giải đạt thành trước mắt cấp bậc , nhưng mỗi vị tiên hiền đối với binh pháp đều có mỗi người cái nhìn , cho dù là cùng một câu nói , chú giải góc độ bất đồng , cũng có thể mang cho hậu nhân bất đồng lý giải.

Truyền thể chú giải cho tới bây giờ đều không biết ngại nhiều , có lẽ một cái tân truyền thể chú giải có thể mang cho người ta môn càng mới mẻ suy nghĩ , trợ giúp bọn hắn đột phá cấp bậc ràng buộc , vì vậy mọi người tại đây đều nhắc tới có nhiều thấy thèm.

"Không muốn biết bao nhiêu công trận tài năng đối lấy bản này thủ sách tham khảo quyền ?" Hình bộ Thị lang hỏi.

"Tiên hiền Tào Tháo đối với « Tôn Tử binh pháp » thập tam thiên chú giải , mỗi một thiên tham khảo quyền đều cần ba trăm đến hai ngàn không đợi công trận , ta phỏng chừng Tô Di Thiên bản này thủ sách nói ít cũng phải ba trăm công trận."

Mọi người khoe miệng run lên , chém chết một đầu Lang Chủ mới được hơn ba trăm công trận , đã đủ để đối được quan quân cấp bậc vũ khí sắc bén rồi; nếu là dùng tiểu công lao từ từ tích lũy mà nói , ba trăm công trận nói ít cũng phải tích góp cái chừng mười năm.

Mười năm cố gắng đối lấy một phần văn chương mượn xem quyền , đây quả thực , quả thực quá xa xỉ!

Từ Lập Nhân nhìn thủ hạ các quan viên la hét ầm ĩ , nhưng là lắc đầu cười khổ.

"Các người đều không thể nhìn đến điểm chủ yếu , thử nghĩ một hồi , chủ hòa phái nhìn đến này truyền thể chú giải ra đời , sẽ có ý kiến gì ?" Từ Lập Nhân mỉm cười nói.

"Còn có thể có ý kiến gì không , bọn họ chẳng lẽ còn có thể không nhìn . . Ừ , ta hiểu được!" Binh bộ Thượng thư Tiêu thượng tọa bỗng nhiên vỗ tay mà cười.

"Người rõ ràng cái gì ?" Mọi người rồi rít hỏi.

"Tiên hiền Tào Tháo chú giải , Viên Thiệu thế gia vì sao không đi tham khảo ? Chính là bởi vì Viên gia đối với Tào Tháo mang lòng cừu hận , không thể nào hiểu được hắn chú giải nội hàm , lấy về phần bọn hắn dần dần lạc hậu hơn những thế gia khác! Người nhà họ Viên lập trường là chết , bọn họ không có khả năng bởi vì một phần chú giải mà vứt bỏ chính mình họ cùng tướng môn vinh dự , nhưng chủ hòa nhân sĩ lập trường nhưng là sống , mặc dù bởi vì vấn đề lập trường mà cùng Tô Di Thiên đối lập , nhưng bọn hắn chỉ cần buông xuống đối với Tô Di Thiên ngăn cách cùng cừu hận , liền có thể không trở ngại chút nào tham khảo bản này thủ sách."

"Thì ra là như vậy , một khi bọn họ lựa chọn làm như vậy , cũng chỉ có thể thoát khỏi chủ hòa phái , thêm vào chủ chiến phái , hoặc là hoàn toàn trung lập , nếu không nhất định lòng quân dao động , tu vi ngã xuống , đây đối với Chu Học Thư mà nói , tuyệt đối là một cái to lớn đá kích a!"

Từ Lập Nhân lúc này mới gật gật đầu, nói: "Chu Học Thư vì cùng cố thế cục, nhất định muốn dùng lớn hơn lợi ích đem trọng yếu chủ hòa nhân sĩ lưu lại, này đại giới đem cực kỳ to lớn, có lẽ chúng ta thắng không chỉ là một tòa hắc núi."

"Ha ha ha! Thống khoái, thống khoái! Chủ hòa phái càng cắt thịt lấy máu, chúng ta là có thể lấy được càng lớn ưu thế, nói thật, đòi ta vẫn là lần đầu tiên như vậy thống khoái qua!"

"Ta cũng giống vậy, từ đây lui về phía sau, nếu ai dám ở trước mặt ta nói Tô Di Thiên nói xấu, ta nhất định phải liều mạng với hắn!"

Một đám quan chức cười rộ, vui vẻ hòa thuận.

...

Tô Di Thiên sau khi về đến nhà, lập tức đem chính mình nhốt vào rồi bên trong nhà, trong lòng một mực đang suy tư tương lai kế hoạch.

"Ta đã cùng Hàn Khai cha con vạch mặt, nếu là ở Cửu Đình Sơn thắng được Hàn Khai, hẳn nhất định muốn tự võ Luyện Bình Tràng, đưa đến cấp bậc vĩnh viễn dừng lại ở tướng tài giai đoạn; bị ngoại lực đã kích mà đưa đến lệch Thánh Đạo, còn có thể thu được đền bù cơ hội, nhưng mình vứt bỏ Thánh Đạo, trên đời hết thấy sự vật đều không cách nào cứu vãn hắn; « thượng thư » có nói: Trời làm bậy, như khả vi; tự gây nghiệt, không thể hoá, một khi xảy ra chuyện như vậy, ta cùng với Hàn môn được thể nhất định sẽ lâm vào không chết không thôi cực diện."

"Có lẽ Hàn môn sẽ không bởi vì một tên tiểu bối tranh chấp, mà buông xuống mặt mũi cùng ta toàn diện khai chiến, đi ý mạnh hiếp yếu cử chỉ mà bị ngàn người công kích, vốn lấy Hàn Tùng tính cách cũng sẽ không câu nệ ở bức này tiểu tiết, ta có thể không một mình đối phó Hàn Tùng? Câu trả lời hiển nhiên là phủ định, vì vậy, ta không chỉ có chỉ có thể là tăng lên thực lực của chính mình, còn muốn lợi dụng hết thấy ta có thể lợi dụng nhân mạch, cho ta thắng được cơ hội thờ đóc, giống nhau ta tại chủ hòa phái dưới ma chướng, tìm kiếm chủ chiến phái che chở bình thường."

"Ta mặc dù đã thông qua Viện thí, nhưng lại càng phải nhanh hơn học tập bước chân, không chỉ là vì phụ lục bốn tháng sau thi Hưong, cũng vì lấy được tự vệ, cùng với bảo vệ Thi Nhi tỷ năng lực; đầu tiên, đối với binh pháp cùng kỹ xảo chiến đấu học tập tự không cần nhiều lời, ta còn phải làm tướng quân tâm tạo nên đặt ở đúng đầu vị trí trọng yếu lên, tranh thủ sớm ngày thu được tin, nhân, dùng cảm ba viên lòng quân, cũng hết sức tăng lên lòng quân cùng kỉ mưu cấp bậc, lúc này cho ta mang đến trực quan năng lực tăng lên."

"Thứ yếu, ta không phải, cũng không khả năng trở thành toàn năng, nhân sinh khổ đoán, Lục Nghệ cửu thuật không có khả năng toàn bộ nắm giữ, hẳn là ưu tiên lựa chọn có thể đối với chiến đấu lực sinh ra ảnh hưởng kỹ thuật, đem tinh nghiên đến cảnh giới cao hơn, tỷ như xạ nghệ, đao thương thuật, cầm kỳ thư họa chờ một chút; ngoài ra, thư pháp có thể nhanh hơn viết tốc độ, mà tài ăn nói có thể nhanh hơn nói chuyện tốc độ, đối với đọc quân văn cùng kỉ mưu khẩu quyết đều có trợ giúp to lớn, cũng không thể hạ xuống, trừ lần đó ra kỹ thuật trước tiên có thể thả vừa dễ xuống."

"Cuối cùng, chính là trọn nhanh khai thác ra trả lại ta son hà bốn chữ này tiềm năng."

Tô Nghi tiến vào Luyện Bình Tràng, cẩn thận nhìn chăm chăm tự mình pho tượng trên áo bào bốn chữ.

"Trả lại ta son hà" bốn chữ từ giác mộng Nam Kha trung vạn dân tín niệm cùng cừu hận ngưng tụ mà thành, mỗi lần bổ sung năng lượng xong sau đó, có thể sinh ra một đạo đặc thù tiếng gào: Làm Tô Nghi điều động vạn dân tín niệm mà phát ra kêu khóc lúc, này bốn chữ trung lực lượng có thể trợ giúp hắn lấy được chớp mắt cảnh giới, Tô Nghi chính là mượn từ lấy trong phút chốc "Thiên đạo vạn quả", mới có thể lấy được mùa đao mười trù.

Chớp mắt cảnh giới đại biểu một người tương lai tiềm lực, nói cách khác, chỉ cần không ra ngoài dự liệu, không lười biếng luyện tập, Tô Nghi tương lai nhất định có thể lấy được đao thuật bốn cảnh khả năng, nhưng Tô Nghi cũng sẽ không vèn vèn thỏa mãn với đó, nếu là có khả năng, hẳn nhất định sẽ từng kích đỉnh phong năm cảnh!

Mà khi Tô Nghi điều động vạn dân cừu hận phát động gào thét lúc, thậm chí có thể tạo thành tuyệt cường một đòn, so với Man Tộc chiến hào đều chỉ có hơn chứ không kém, đáng tiếc duy nhất một điểm, chính là chỉ có thể đối với Man Tộc sinh ra tổn thương, nhưng Tô Nghi đối với cái năng lực này đã cảm thấy phi thường thỏa mãn, Nhân tộc lửa giận không nên hắt tại đồng bào trên người.

"Chính là không biết trả lại ta son hà uy lực bao nhiêu? Ngày khác hẳn là tìm một Man Tộc thử một chút." Tô Nghi trong lòng tính toán đạo.

Mà trừ cái này trái phải hai mặt năng lực ở ngoài, Tô Nghi còn mơ hồ cảm giác "Trả lại ta son hà" này bốn chữ tiềm năng xa hoàn toàn không chỉ như thế, chỉ là hắn hiện tại cấp bậc vẫn còn thấp, còn chưa đủ lấy khai thác ra hắn tiềm lực tới.

Tô Nghi trong lòng đối với mau chóng tăng lên cấp bậc khát vọng lại mãnh liệt thêm vài phần.

Sau đó, Tô Nghi thừa dịp trước khi ngủ thời gian, tại Luyện Bình Tràng tiến hành mô phỏng chiến đấu.

Bởi vì tại giác mộng Nam Kha trung chỗ trải qua mấy năm đắm máu chém giết, Tô Nghi kỹ xảo chiến đấu đã vượt xa đồng bối người, sức chiến đấu tuyệt không phải bình thường tướng tài có thể so sánh với, đối mặt với Luyện Bình Tràng trung cao hãn một cái cấp bậc sa nhân Thập phu trưởng lúc, Tô Nghi đã thành thạo, nhưng đối mặt hải yêu Bách phu trưởng, vẫn lực có chút không kịp, chung quy hai cái cấp bậc lực lượng chênh lệch bày ở nơi đó, đã không phải là đơn thuần dựa vào kỹ xảo là có thể đền bù.

Bạn đang đọc truyện *Binh Pháp Đại Thánh Convert* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 194: Cửu Đỉnh Sơn sớm

Mặc dù Tô Nghi dùng hết hết thảy, cũng có thể đối với Bách phu trưởng tạo thành tổn thương to lớn, nhưng là sẽ được mà lưỡng bại câu thương, bỗng dưng lãng phí đại lượng tinh thần lực; cho nên Tô Nghi sáng suốt lựa chọn một lần cùng hai gã, thậm chí là cùng ba gã Thập phu trưởng tiến hành chiến đấu, cường độ vừa vặn thích hợp, còn có thể rèn luyện hỗn chiến kỹ xảo.

Tại Luyện Binh Tràn chiến đấu đến đêm khuya, Tô Nghi tiến bộ thật nhanh, cho đến tinh thần lực tức thì hao hết, Tô Nghi mới lên giường đi ngủ.

Ngày thứ hai, Tô Nghi đứng lúc đi tới Xu Mật Viện cửa, chính diện yết bảng thời khắc.

Gần hai chục ngàn dân chúng đem quảng trường đầy nước chảy không lọt, còn chưa đi gần, Tô Nghi liền nghe được đám người truyền tới trận trận kêu lên.

"Tê. . . Thi văn, bắn ngang, bước bắn cùng múa đao toàn mười trù! Trời ơi, người nào mau tới một cái tát té tỉnh ta, nói cho ta biết đây chỉ là một tràng ảo giác!"

"Hàn Tu Trúc vậy mà khuấy phục đệ nhị!"

"Viện thí song thập trù, lại một hạng thiên cổ thần thoại bị Tô Di Thiên phá vỡ! Đây, đây quả thực không phải người phạm có thể làm được chuyện a!"

"Không phải người phạm, không phải người phạm. . . Thánh nhân! Đây Tô Nghi nhất định là thánh nhân chuyển thế, bức này hành động vĩ đại, bức này kỳ tích, loại trừ thánh nhân chuyển thế, lại có lý do gì có thể giải thích? Loại này kỳ tích vậy mà thật phát sinh ở Nam Từ Châu, trời ơi, đời ta lần đầu tiên vì chính mình thân là Nam Từ Châu con dân mà cảm thấy không gì sánh được vinh quang!"

"Tô Di Thiên uy vũ!"

Rất nhiều người phát ra khàn cả giọng hô hồng, cuồng nhiệt bầu không khí như giống như là biển gầm hướng bốn phía cuốn.

Đương nhiên, không chỉ có cuồng nhiệt, còn có rất nhiều phát điên mọi người.

"Điều này sao có thể! Không có khả năng! Tối hôm qua không phải đã xác định Hàn Tu Trúc mới là thủ khoa rồi sao? Đây bảng danh sách nhất định sai lầm!"

"Vô sỉ! Người chẳng lẽ muốn nghi ngờ Xu Mật Viện?"

"Không, ta không phải. . . Có thể tối hôm qua Hàn Tu Trúc không phải đã nói, hẳn chuẩn bị làm một hồi thủ khoa yển sao?"

"Hắn nói làm thủ khoa yển, lại không nói là chính mình làm, là các người lừa mình dối người, kỳ vọng quá cao, bây giờ té như vậy thảm, oán được người nào?"

"Ô ô ô, ta nhưng là đối với Hàn Tu Trúc đặt trọng chú, bây giờ toàn đèn sạch rồi!"

Rất nhiều đặt Hàn Tu Trúc người trải qua đêm qua kinh hãi, cùng với hôm nay suy sụp tinh thần, tâm cảnh rớt xuống ngàn trọng, tất cả đều ủ rũ cúi đầu.

Trong góc Tiền viên ngoại tế chính mình một cái tát, xác định không phải đang nằm mơ về sau, tâm tình kích động đến hàm răng đều run rẩy.

Thiên trời ơi, ta đặt Tô Di Thiên một trăm lượng, lật gấp trăm lần chính là. . . Ta làm mười năm làm ăn, lại còn không sánh bằng lần này trên trời hạ xuống vận may!"

Quảng trường hỗn loạn tới cực điểm, Tô Nghi không nói tiếng nào vòng qua đám người, vào Xu Mật Viện đại môn.

Đã có hai, ba trăm người tụ tập ở trên quảng trường, rất nhiều người thấy Tô Nghi đến, cặp mắt nhất thời xôn ra tinh quang.

"Chúc mừng Tô Di Thiên! Chúc mừng Tô Di Thiên! Viện thí mười trù, thiên hạ thủ khoa, cổ chiến trường vị trí đã có người một phần." Có người lập tức tiến lên chúc mừng.

"Tô Di Thiên, tối nay thủ khoa yển, người nhất định phải tới tham gia a! Rất nhiều phú thương hào phú đứng xếp hàng muốn với người bầu víu quan hệ đây!"

"Ngày sau ta trình lên bái thiếp , nhất định phải nể mặt a!"

Tô Nghi từng cái đối phó , bận rộn bề đầu sút trán.

Lúc này , Cừu Anh Ngạn thời cơ chuẩn xác mà xuất hiện , ngăn lại mọi người huyên náo , lại đem Tô Nghi gọi tới quảng trường một góc trong lương đình.

Hai người ngồi đối diện nhau , Cừu Anh Ngạn mở miệng trước.

"Người mấy ngày trước đây làm thử sách tạo thành truyền thế chú giải , đã nộp lên Quốc Viện , cớ mở cho khắp thiên hạ hào kiệt trở lên sĩ tử tham khảo."

"Vì sao hào kiệt trở lên tài năng đọc ?"

"Bản này thử sách ngưỡng mộ núi cao , Thánh Đạo nông cạn người liếc mắt nhìn cũng sẽ tạo thành lòng quân hỗn loạn." Cừu Anh Ngạn trả lời.

Cừu Anh Ngạn mà nói thiếu Tô Nghi chỉ hiểu một nửa , nhưng hắn không có nhiều hỏi , nói tóm lại lý giải thành "Bản này thử sách quá cao sâu , cấp bậc thấp sĩ tử xem không hiểu" hẳn là vậy đúng rồi.

Cừu Anh Ngạn còn nói: "Người khác mỗi lần tham khảo người thử sách , đều cần thanh toán một ngàn công trận , trong đó một nửa sẽ nhớ đến người Quân Công Bộ lên."

"Còn có bức này chỗ tốt ?"

Tô Nghi lấy làm kinh hãi , vội vàng lấy ra Quân Công Bộ , phát hiện sau cùng quả nhiên thêm vào rồi một cái "Truyền thế chú giải tham khảo được" ghi công hạng , phía sau đi theo "3000" hai chữ , nói cách khác đã có sáu người nhìn rồi hẳn thử sách.

Mà dùng sau nhất định sẽ liên tục không ngừng có người thanh toán công trận tới tham khảo này văn , tương đương với nói Tô Nghi nhiều một công suất cực lớn công trận chế tạo cơ!

Chỉ là Tô Nghi đối với công trận khái niệm còn rất mơ hồ , không hiểu những thứ này công trận đến tột cùng có thể đổi được gì đó , cho nên chưa nói tới có quá lớn vui sướng , chỉ là trong lòng ngạc nhiên không thôi.

"Truyền thế chú giải ra đời đối với toàn thể Nhân tộc sinh ra trợ giúp , điểm này công trận thu vào không coi vào đâu; nếu là ngày sau có năng lực người đối với người chú giải tiến hành cang thăng tấn chú thích, có lẽ là có thể hạ xuống tham khảo này văn cấp bậc ngưỡng cửa , đến giúp nhiều người hơn , chuyện này , người công lao quá vĩ đại."

"Tiểu sinh rõ ràng , nếu là bản này thử sách có thể để cho nhiều người hơn tham khảo , Nhân tộc là có thể nhiều một phần đối với Man Tộc chống lại lực lượng." Tô Nghi gật đầu một cái.

Cừu Anh Ngạn lại nói: "Hôm qua ta thấy người cùng Hàn gia gã sai vặt nổi lên xung đột , người có thể quân kháng chiến uy áp chế , có thể có lòng quân rồi hả?"

"Không đối gạt viện sự đại nhân nói , tiểu sinh đã tạo nên ra trí , nghiêm hai viên lòng quân , ngày chính đêm nghiên cứu hẳn cách dùng." Tô Nghi thành thật trả lời.

"Không sai , nghiêm tâm hướng bên ở quấy nhiễu địch nhân , từ trước đến giờ là pháp gia sĩ tử tinh tu , đối với cái này lúc người mà nói còn không có quá lớn chỗ dùng; trí tâm có thể giúp người nhanh hơn học tập độ tiến triển , nhất định phải nghĩ cách mau chóng tăng lên hẳn." Cừu Anh Ngạn mỉm cười nói.

"Nhớ kỹ đề ý."

Cừu Anh Ngạn lại nói một chút Cừu Đình Sơn cùng cổ chiến trường chú ý sự hạng , còn nói tháng sau sẽ phái người đi cùng hắn đi tham gia Doanh Châu Đại Hội , là Tô Nghi đánh một liều thuốc mạnh.

Tại hai người nói chuyện phiếm này trong khoảnh khắc , Viện thí người hợp lệ đã lục tục đến.

Thấy thí sinh đều đã đến đủ , Cừu Anh Ngạn lúc này mới đứng dậy , tổ chức trước mọi người hướng vũ miếu.

Tham gia Viện thí thí sinh tổng cộng có một hai vạn , nhưng người hợp lệ cũng chỉ có hơn năm trăm người , có thể thấy Viện thí khó khăn; mà Tô Nghi vẫn xếp hạng tất cả mọi người phía trước nhất , phía sau đi theo Hàn Tu Trúc , Hạng Thừa một nhóm người.

Lần thứ hai tiếp nhận vũ miếu ban phúc , một đám sĩ tử cũng không có mê mệt tại mô phỏng chiến đấu trung , rất nhanh kết thúc.

Lần này ban phúc để cho Tô Nghi Luyện Binh Trạng dài rộng theo một ngàn năm trăm trọng kích tăng đến hai ngàn trọng , mà cường độ thân thể cùng tinh thần lực đều được tăng lên trên diện rộng.

Tô Nghi cuối cùng thu được "Sẵn sàng chiến đấu" tướng tài phó năng lực.

Sẵn sàng chiến đấu có thể để cho một tên sĩ tử liên tục mấy ngày mấy đêm không ngủ không nghỉ, nhưng sau chuyện này cần phải bỏ tức tương ứng giấc ngủ, có thể nói là một thanh kiếm hai lưỡi; Tô Nghi đọc qua một quyển dân gian dã sử, nói một vị lão tướng mới tại bên trong chiến trường cố né tránh Man Tộc đuổi giết, liên tục năm ngày bốn đêm chưa từng chợp mắt, cuối cùng cuối cùng không nhịn được, ngã đầu đi nằm ngủ, một giấc chính là hơn hai mươi giờ, sau đó trong giấc mộng bị Man Tộc cắt lấy đầu.

Tô Nghi vẫn lấy làm giám.

Mà ở ban phúc sau khi kết thúc, Tô Nghi phát hiện mình suy nghĩ vậy mà trở nên càng thêm mau lẹ, đọc cùng lý giải tốc độ đạt tới bình thường gấp đôi có thừa, đọc sách hiệu suất lấy được tăng lên trên diện rộng, nhưng đây chỉ là đối với những thứ kia rõ ràng dễ hiểu chữ viết mà nói, Tô Nghi trong lòng rất rõ ràng, nếu là gặp tới nghĩa khó hiểu cao thâm học thức lúc, vẫn yêu cầu làm từng bước địa học tập, nhai kỹ nuốt chậm địa lý giải, nếu không thì giống như nuốt cả quả táo, đọc cũng tương đương với không có đọc.

Ngoài ra, Tô Nghi tốc độ phản ứng cũng nhận được không nhỏ tăng lên, đối diện nguy cơ lúc đó có lớn hơn cơ hội có thể giữ được chính mình một mạng.

Ban phúc sau khi kết thúc, phần lớn thí sinh rời đi vũ miếu, mà thành tích trước 10 thí sinh thu được Cừ Anh Ngạn chỉ thị, ở lại vũ miếu bên trong.

Loại trừ Tô Nghi ngoài ra, Hàn Tu Trúc, Hạng Thừa cùng với trần, hơn nhị lão tất cả đều trong hàng, có khác bốn vị thanh niên tuần kiệt, kiếm mai trai trai dài Ninh Thái Tuyên vậy mà cũng xâm nhập rồi trước 10.

Chỉ là lưu lại mười người tất cả đều sắc mặt hồ nghi, không hiểu Cừ Viện Sự trong hồ lô bán cái loại thuốc gì.

"Bởi vì một ít đột phát tình huống, Cừ Đình Sơn sớm đến hôm nay coi mò." Cừ Anh Ngạn giải thích.

Tô Nghi đám người trong lòng kinh ngạc, nhưng nơi này là vũ miếu, bọn họ cũng không dám lớn tiếng ồn ào náo động.

Tô Nghi nhớ lại hần đêm qua cùng Hạng Hoa Dung đối thoại, người sau nói sáng nay sẽ có kinh hi chờ hần, chẳng lẽ đây chính là đối phương theo như lời "Kinh hi"?

Nói thật, Tô Nghi đúng là kinh động, nhưng không biết vui từ đâu đến, đột nhiên coi mò Cừ Đình Sơn khiến hần một điểm tâm lý cũng không có chuẩn bị.

"Hạng môn đã cả đêm thông báo qua nhóm đầu tiên vào sân người, bọn họ chẳng mấy chốc sẽ tới đây tập hợp; mặc dù chuyện đột nhiên xảy ra, nhưng Cừ Đình Sơn khảo nghiệm rất thẳng trắng, không cần quá nhiều chuẩn bị, các người thả ôn tâm tính liên có thể." Cừ Anh Ngạn nói.

Mọi người ríu rít gật đầu, Tô Nghi nhớ lại Cừ Đình Sơn tính chất.

"Cừ Đình Sơn cũng thuộc về tiểu thế giới một trong, đại đa số tiểu thế giới đều chỉ cho phép tâm thần tiến vào, cho nên lối đi phần lớn thiết trí tại vũ miếu bên trong; Cừ Đình Sơn chủ thể khảo nghiệm là leo núi giờ đỉnh, nhưng là sẽ có một ít cái khác tiểu khảo nghiệm, là cân nhắc một người khí lượng bao nhiêu tốt nhất nơi một trong; nghe nói đỉnh núi còn có trong truyền thuyết cừ đình, cũng không biết muốn giờ lên này chín cái đỉnh, yêu cầu bao lớn khí lượng?" Tô Nghi hiếu kỳ tới cực điểm.

"Hạng môn chủ nhiều lần nhắc nhở ta, cần phải cố gắng tới đa hết mình, giờ lên nặng hơn lớn hơn đỉnh, đối với ta tương lai tiền đồ sẽ có cực lớn trợ giúp, nhưng chính là không nói rõ đỉnh có tác dụng gì, nói là chỉ có thể hiểu ý, không thể truyền lời... Cũng được, đối đãi với ta giờ lên một đỉnh sau đó, tự nhiên có thể biết được hần chân chính công dụng."

Mọi người chung quanh cũng ở đây nói nhỏ, chính thảo luận lúc, lại có một nhóm người tiến vào vũ miếu bên trong.

Tổng cộng hai mươi người, đều là trong vòng hai mươi năm, lần trước thủ khoa, cho tới hai mươi mấy tuổi thanh niên, lên tới bảy tám chục tuổi lão già, không phải là ít, mà Hàn Khai coi như hai năm trước thủ khoa, cũng ở đây nhóm đầu tiên Cừ Đình Sơn vào sân trong danh sách.

Hàn Khai vừa vào vũ miếu, lập tức đưa tới một đạo hung tợn ánh mắt, Tô Nghi nhưng là thì làm như không thấy.

Rất nhiều người đều biết hai người đánh cuộc, Hàn Tu Trúc, Ninh Thái Tuyên đám người lo lắng, những người khác chính là bày ra mặt đầy xem kịch vui thần tình.

Ba mươi người toàn bộ đến đông đủ, Cừ Anh Ngạn cũng không làm trì hoãn, lập tức lĩnh lấy mọi người tế bái Tiên Thánh tiên hiền; sau đó, 30 đạo năng lượng vô hình vô căn cứ hạ xuống, đám đông thể xác và tinh thần bực trong đó.

Tô Nghi chỉ cảm giác mình tâm thần thật giống như hóa thành một viên nam châm, chính nhận được một cỗ cường đại từ lực hấp dẫn, chậm rãi rời thân thể mà ra.

Bỗng nhiên, Tô Nghi tầm mắt một hắc nhưng khôi phục rất nhanh thanh minh, phát hiện mình bị màu xanh thăm chỗ vòn quanh.

Tô Nghi lập tức ý thức được, hần bị truyền đến trong nước!

Bạn đang đọc truyện *Binh Pháp Đại Thánh Convert* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 195: Nghiền nát!

"Ồ oa , đây là tại đùa gì thế sao? Phải bị chết chìm!"

Tô Nghi không có bất kỳ chuẩn bị tâm lý nào , theo bản năng đại khẩu hô hấp , nhưng cũng không có cảm thấy một tia hít thở không thông cảm giác , lúc này mới ý thức được chính mình giờ phút này chỉ là một đạo tâm thần , không cần hô hấp.

Sự phát hiện này để cho Tô Nghi nhanh chóng trấn định lại , giương mắt quét bốn phía , phát hiện trong nước chỉ một mình hắn.

Nhưng còn không đợi Tô Nghi sinh lòng nghi ngờ , đột nhiên , có một cỗ âm hàn theo bốn phương tám hướng nhào tới , ôm vào trong tâm thần hắn.

Tô Nghi cảm thấy cả người đều muốn đóng băng.

Trận này rừng mình tới nhanh, đi vậy nhanh, chỉ là tại hai hơi thở sau đó , Tô Nghi liền cảm thấy thể ấm áp hồi phục , nhiệt độ ý thăm người.

Tô Nghi lúc này mới đại thở phào nhẹ nhõm , đập một cái chân , nổi lên mặt nước , phát hiện mình đang đứng ở một con sông lớn bên trong , trước mới trên bờ đầy áp người.

Trên bầu trời treo thật cao lầy giống như Hòa Kiều Dương , trên bờ sông là một khối rộng lớn bình nguyên , cỏ xanh như tấm đệm , một xanh biếc ngàn dặm , xa xa có một tòa núi cao , đỉnh nhọn hùng vĩ , thẳng vào Vân Tiêu.

Rõ ràng bốn phía là giữa trưa cảnh tượng , nhưng Tô Nghi tầm mắt thật giống như bị kín một khối màu xanh da trời lụa mỏng , vô luận nhìn cái gì cũng có một tầng nhân nhạt màu lam nhạt ánh sáng.

"Chuyện gì xảy ra ?"

Tô Nghi trong lòng kinh ngạc , theo bản năng cúi đầu nhìn về phía mặt nước , phát hiện mình cặp mắt vậy mà dừng động màu xanh thăm u quang , thật giống như có thể nhìn thấu thể gian vạn vật.

Lúc này , trên bờ có người kinh ngạc chỉ Tô Nghi nói: "Ồ , người kia như thể ở trong nước ?"

"Chết chìm rồi hả? Nhanh hỗ trợ đem hắn kéo lên bờ tới."

Vài người ứng tiếng đi về phía Tô Nghi , nhưng khi trước thanh niên chỉ là một cước giẫm đạp vào trong nước , liền phát ra tê tâm liệt phế gào thét bi thương tới.

"A! Chết rét ta! Nước này như thể như vậy lạnh ?" Một tiếng kêu khóc , thanh niên này vội vàng rút về chân , nhưng người sau đã kết thành khối băng.

Những người khác lòng vẫn còn sợ hãi thu lại bước chân.

"Nước này rất lạnh ? Vì sao không đóng băng ? Hơn nữa ta một chút cũng không cảm giác được lạnh , đã cảm thấy hơi có chút mát mẻ." Tô Nghi lầm bầm , sau đó bơi về bên bờ.

Nhìn đến Tô Nghi không bị thương chút nào mà leo lên bờ , mọi người sắc mặt trở nên hết sức cổ quái , tựa hồ là đang nhìn một cái quái vật.

Tô Nghi không để ý đến những người khác ánh mắt , giương mắt nhìn lên , phát hiện ngọn núi xa xa cao vô cùng , mắt thấy cao đến vạn trượng , so với Tây Vực Thiên Sơn cao nhất chu mục phong cùng lang mã phong còn cao lên hơn hai lần , theo sườn núi bắt đầu liền khoác tầng mây thật dày , những người khác vô pháp dòm ngó núi này toàn cảnh , nhưng Tô Nghi lại mơ hồ có thể nhìn thấy bị mây mù bao trùm con đường.

"Là này đôi xanh thăm cặp mắt công lao ? Nguyên lai ngâm một chút nước còn có thể có chỗ tốt như vậy , cũng không biết này có tính hay không là Hạng môn chủ cho ta kinh hi ." Tô Nghi trong lòng thầm nhủ.

Mặc dù Tô Nghi có thể mơ hồ nhìn thấu mây mù , nhưng núi này thật sự quá cao , cho dù hắn rướn cổ lên nhìn lên , cũng chỉ có thể nhìn thấy đỉnh núi đường ranh mà thôi , không biết trên đó đến tột cùng có cái gì sự vật tồn tại.

Tô Nghi buông tha thăm dò , lại đưa mắt nhìn chung quanh , phát hiện bình nguyên này ước chừng có hai, ba vạn người , loại trừ đang tiến hành Viện thí trước 10 ngoài ra , những người khác tất cả đều là các nơi hai mươi năm qua Viện thí thủ khoa , có thể nói là tinh anh tụ tập.

Mặc dù Cửu Đình Sơn sớm cởi mở , nhưng trong một đêm có thể đem thông báo đưa tới đến tất cả nhân viên trung , Hạng gia năng lượng triển lộ không bỏ sót.

Chỉ là tất cả mọi người tại chỗ đều là tâm thần trạng thái , y theo tự thân tinh thần lực dày mỏng , tâm thần ngưng tụ độ cũng mỗi người mỗi vẻ , phần lớn người tuổi trẻ tâm thần đều đậm bạc như nước , tựa như muốn phai mờ ở mảnh này trong thiên địa , một ít từ nhỏ nhận được hun đúc tướng môn đệ tử , cùng với lịch duyệt phong phú lão giả tâm thần thì ngưng tụ rất nhiều , nhưng kém xa tít tắp Tô Nghi.

Tô Nghi tâm thần giống như chân nhân bình thường ngưng tụ , toàn trường không người nào có thể cùng hắn sánh bằng , để cho mọi người chung quanh không khỏi hoài nghi: Người này có phải hay không mang theo chân thân tiến vào ?

Trải qua giấc mộng Nam Kha vài chục năm gấp trăm trở sau đó , Tô Nghi tinh thần lực đã bay lên càng đài cao cấp , tâm thần không chỉ có ngưng tụ , hơn nữa lại bắt đầu có sức nặng , mỗi lần bước ra nhịp bước lúc , bước chân rơi xuống đất có tiếng.

Mọi người thấy tình cảnh như thế , không khỏi tấm tắc lấy làm kỳ lạ.

"Ta phỏng chừng người này năm bắt quá hai mươi tuổi , nhưng tinh thần lực cho dù vượt xa bình thường người , chẳng lẽ hắn theo từ trong bụng mẹ đi xuống sau đó cũng đã bắt đầu du lịch thế giới ?"

"Dù vậy , hai mươi năm thời gian cũng không khả năng đạt đến tới mức này , nơi này hơn năm mươi tuổi lão nhân nhiều vô số kể , nhưng cũng không sánh bằng hắn."

"Ồ , gương mặt này , tại sao ta cảm giác khá quen đây?"

"Người không nói ta còn không có phát giác , người này nói một chút , thiếu niên này thật đúng là quen mặt , ta khẳng định ở đâu gặp qua. . ."

Còn không đợi mọi người cẩn thận nhớ lại , trong đám người đột nhiên vang lên một đạo quát chói tai tiếng: "Hắn là Tô Nghi! Đại gia nhanh bao vây lại , đem hắn đẩy tới trong nước , đừng để cho hắn leo Cửu Đình Sơn!"

Một tiếng này hấp dẫn phụ cận tất cả mọi người sự chú ý , Tô Nghi cùng mọi người theo tiếng kêu nhìn lại , phát hiện hô đầu hàng là một vị xa lạ người thanh niên.

Vừa dứt lời , lập tức có hai mươi, ba mươi người chạy tới , đem Tô Nghi bao vây có như thùng sắt.

Những người này mỗi người sắc mặt khó coi , đối với Tô Nghi mắt lom lom.

Cửu Đình Sơn không có Trích Tinh Các như vậy nghiêm quy củ , tất cả mọi người đều có thể công kích lẫn nhau , chỉ là nơi này sẽ không giống Trích Tinh Các như vậy thất lạc trí nhớ , ở chỗ này làm một chút chuyện , sau khi rời đi còn có thể nhớ kỹ , thù oán cũng sẽ sau đó mang tới trong hiện thực , vì vậy , người bình thường là không lại ở chỗ này kêu đánh tiếng kêu giết , để tránh bị người trả thù.

Nhưng những người này không chút kiêng kỵ , há mồm liền muốn ngăn trở Tô Nghi Cửu Đình Sơn chuyển đi , hoàn toàn không đem Tô Nghi coi ra gì , hiển nhiên phía sau có chút cựa vào.

"Hắc hắc , Tô Nghi ngươi cũng đừng trách ta , quái thì trách người ta lập trường đối lập , ta coi như chủ hòa sĩ tử , tuyệt không cho phép ngươi!"

"Tô Nghi! Ngươi hại ta Gia Cát Thanh hiền chết trở thành điên , ta cần thiết ăn miếng trả miếng!"

"Tô Di Thiên , ta không muốn cùng ngươi là địch , nhưng ta chịu rồi Hàn môn ân , nhất định phải đưa ngươi ngăn ở dưới chân núi , ngươi chỉ cần không hướng đi trước , chúng ta tuyệt không thương ngươi."

"Ngươi tốt nhất đừng hoàng ngậy ngốc , nếu không đừng trách chúng ta hạ thủ không lưu tình!"

Những người này từng bước ép sát , nhưng mà Tô Nghi lại sừng sững bất động , khóe miệng thậm chí gánh lên một đạo sương hình cung.

Mặc dù sớm có dự liệu Hàn gia sẽ nghĩ trăm phương ngàn kế hãm hại hắn , nhưng Tô Nghi không có nghĩ tới những thứ này người vậy mà sẽ trực tiếp như vậy: Cửu Đình Sơn chuyển đi thời hạn sáu canh giờ , nhưng mà lại muốn bỏ núi cao vạn trượng , thời gian vô cùng cấp bách , nếu là Tô Nghi bị khốn tại này , tất nhiên sẽ hoặc nhiều hoặc ít mà ảnh hưởng đến thành tích , đưa đến cùng Hàn Khai Cửu Đình Sơn đánh cuộc thất bại , không thể không tự vỡ Luyện Bình Trảng.

Ở trong đám người , Hàn Khai lặng lẽ nâng lên một đạo dày đặc nụ cười , vì giữ được chính mình tiền đồ , hắn đã không tiếc bất cứ giá nào , mà ngăn trở Tô Nghi bước chân , chỉ là bước đầu tiên mà thôi.

Rất nhiều người bo bo giữ mình , rồi rút lui về phía sau mấy bước , nhưng là có người lòng đầy căm phẫn , liền muốn đứng ở Tô Nghi một phe này , là người sau mở đường , nhưng đứng vào lúc này ——

"Cần rõ , nơi này là Hạng gia hậu viện , há cho bọn ngươi kẻ xấu tùy ý làm bậy!" Xa xa vang lên một đạo hét lớn , như sấm bên tai , chấn người khác tâm thần phát run.

Hạng Nhất Minh mang theo một đám hạng môn đệ tử hướng Tô Nghi phương hướng đi tới, bọn họ coi như Hạng gia kiệt xuất đồng lứa, được hưởng gia môn đặc quyền, là từ Hạng gia tư hữu lối đi trực tiếp tiến vào Cửu Đỉnh Sơn.

Nhưng hắn còn chưa đi ra hai bước, liền bị một đạo khác đội ngũ ngăn lại.

Hạng Nhất Minh nhìn đến cản đường người, sắc mặt phạch một cái liền đen xuống.

"Tránh ra! Hàn Thiên Lâu, ngươi chẳng lẽ muốn đưa tới hai nhà võ lực xung đột?!" Hạng Nhất Minh cắn răng nghiêng lợi nói.

"Ha ha, vậy thì như thế nào? Ngươi Hạng gia dám cùng ta Hàn gia khai chiến? Hôm nay ta tuyệt không để cho Tô Nghi lên núi! Chớ nói ngươi chỉ là nhất giới tiểu bối, coi như là Hạng Hoa Dung tự mình tới, ta cũng không thể khiến hắn ngăn trở Hàn Tùng huynh đại kê!" Hàn Thiên Lâu cười thập phần tùy ý, nhưng mặc cho ai cũng có thể nghe ra hắn nói hắn cười chê.

Hạng Nhất Minh giận sôi lên, trợn mắt nhìn nhau, trong lòng tính toán nếu là ở nơi đây khai chiến, hắn có thể có mấy phần thắng.

Hàn Thiên Lâu lại quay đầu quát lạnh một tiếng: "Các ngươi còn ngớ ra làm chi? Cho ta phế bỏ Tô Nghi hai chân, ta xem hắn phải thế nào đi!"

"Ngươi dám!" Hạng Nhất Minh giận tím mặt, trợn mắt nhìn kia mấy chục người chen nhau lên, đưa tay liền muốn đẩy Tô Nghi.

"Vô si! Hàn môn kiểm đều cho các ngươi mất hết, nhanh dừng tay cho ta!" Càng xa xăm, Hàn Tu Trúc phát ra nghiêm nghị hét lớn.

Nhưng mà những người này đều là Hàn Tùng chỗ mướn từ sĩ, không người kiêng kỵ Hàn Tu Trúc, nhìn thấy cảnh này, Nam Từ Châu một đám bạn cùng trường khí nhai thử sắp nứt.

"Lấy nhiều khi ít, tiểu nhân vô si!" Ninh Thái Tuyền mắng to.

"Nếu là Tô Di Thiên xảy ra điều gì ngoài ý muốn, ta nhất định muốn rộng rãi mời châu thành học sinh, lên án các ngươi những thứ này kẻ xấu!"

"Khốn kiếp, ta muốn liều mạng với các ngươi."

Một đám có người la to, đẩy ra dòng người liền hướng bên này vọt tới, nhưng mà bọn họ nước xa không cứu được lửa gần, mắt thấy người thứ nhất đã nhào tới Tô Nghi gần bên, bọn họ không khỏi mặt lộ vẻ tuyệt vọng.

Thấy lên trước một người giương nanh múa vuốt nhào tới, Tô Nghi mặt không đổi sắc, chỉ là đưa ngón trỏ ra đi phía trước tìm tòi.

Tô Nghi ngón trỏ cũng không có sinh ra bất kỳ biến hóa nào, nhưng ở người vây xem trong giác quan, này ngón tay vậy mà vô số lần khuếch đại, giống như một cây to lớn không gì so sánh được trọng chùy, ầm ầm đem lên trước một người thân thể nghiền thành phần vụn!

Tất cả mọi người trong lòng khẽ run, không kim lòng được nghĩ đến: Tô Nghi tâm thần vậy mà đã cường đại tới mức này rồi hả?

Còn không đợi mọi người kịp phản ứng, Tô Nghi lại một bàn tay gậy ra.

Bao vây Tô Nghi mấy chục người sắc mặt đại biến, liền muốn xoay người chạy trốn, nhưng mà vô hình kinh phong cuốn mà qua, này mấy chục người tâm thần vậy mà không chịu không chế chen một lượt, thật giống như bị một đôi bàn tay vô hình giữ trong lòng bàn tay.

"A! Thật là đau! Đau chết ta rồi!"

"Tô Di Thiên, bỏ qua cho ta đi! Ta chỉ là vâng mệnh ngăn cản ngươi, cũng không muốn hại ngươi a!"

"Tha mạng a! Tha mạng a!"

Này mấy chục người phát ra thống khổ gào khóc, bọn họ tâm thần bị lực lượng vô hình đè ép đến vận vẹo biến hình, mọi người thấy kinh hồn bạt vía: Cái này cần nhiều đau a!

"Hiện tại cầu xin tha thứ? Chậm, tại động thủ trước, các ngươi nên lo lắng trước hậu quả." Tô Nghi mặt vô biểu tình nói.

Tiếng nói rơi xuống, Tô Nghi mạnh nắm chặt quả đấm, lực lượng vô hình kịch liệt áp súc, trong nháy mắt đem bên trong mấy chục đạo tâm thần nghiền nát.

Tâm thần bị nghiền nát, những người này cũng sẽ cùng Gia Cát Thanh bình thường biến thành người điên, dù là có thần y cứu chữa cũng không làm nên chuyện gì.

Vô luận là địch hay bạn, tất cả mọi người đều không tự chủ được lui về sau một bước, lòng vẫn còn sợ hãi.

Tô Nghi lại đem tầm mắt nhìn về phía Hàn Thiên Lâu đoàn người.

Bạn đang đọc truyện *Binh Pháp Đại Thánh Convert* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 196: Leo núi , giờ đỉnh

Tận mắt nhìn đến một đám đồng lửa hồn phi phách tán thảm trạng , cho dù mạnh như Hàn Thiên Lâu , cũng không khỏi thấy sợ nỏ da gà , làm Tô Nghi tầm mắt ném tới lúc , Hàn Thiên Lâu vậy mà không tự chủ được lui về sau một bước.

Vào giờ khắc này. Thọ sản cùng con mồi thân phận đã đổi chỗ!

Hàn Thiên Lâu mặc dù là cao quý Hàn gia kỳ hội chủ soái , mà quan quân cấp bậc càng làm cho hắn ngao thị tất cả mọi người tại chỗ , nhưng nơi này là Cửu Đình Sơn tiểu thế giới , lúc này hắn chẳng qua là một đạo tâm thần thôi , một thân thực lực căn bản không thể nào phát huy.

Tâm thần , là trong cơ thể con người nguyên thủy nhất một loại lực lượng , vô pháp nhận được phần lớn năng lực gia tăng , trong đó có khả năng nhất ảnh hưởng tâm thần mạnh yếu nhân tố , chính là tinh thần lực dày mỏng; mặc dù tâm thần có thể ở Luyện Binh Trạng trung oai phong một cõi , nhưng cũng là quy công cho Luyện Binh Trạng tinh đặc thù thôi , một khi tâm thần rời thân thể , loại trừ một đạo thuần túy năng lực thể ngoài ra , cái gì cũng không phải.

Vì vậy , Hàn Thiên Lâu nguyên tưởng rằng hắn thuê mướn này mấy chục người đủ để ăn chết Tô Nghi , nhưng hoàn toàn không ngờ tới vậy mà sẽ bị Tô Nghi một đòn xóa bỏ , chẳng lẽ Tô Nghi tinh thần lực thật cường đại đến loại trình độ này ?

Hàn Thiên Lâu sinh lòng nghi vấn.

"Không , không có khả năng , cái này không thể nào! Tô Nghi , ngươi nhất định là chịu rồi Hạng gia chỗ tốt gì , ngươi nhất định đang ăn gian! Nếu không ngươi tâm thần sao có thể có thể cường đại đến đây!" Hàn Thiên Lâu cuồng loạn hét lớn , đang khi nói chuyện , hắn lại lòng vẫn còn sợ hãi lui về sau một bước.

Hắn vĩnh viễn cũng không đoán được , Tô Nghi tinh thần lực trời sinh cường đại nguyên nhân , lại là bởi vì kiếp trước tích lũy lại tin tới hơi thờ lợm , cùng với giấc mộng Nam Kha trung chỗ trải qua to lớn khổ nạn.

Nhưng Tô Nghi cũng sẽ không với hắn giải thích những thứ này , mà là mỉm cười nói: "Ta coi như là ăn gian , ngươi có thể bắt ta như thế nào ?"

Những người chung quanh sắc mặt sững sờ , sau đó cười rộ: Không nghĩ đến Tô Nghi cũng có như vậy thô bạo một mặt.

Hàn Thiên Lâu suýt nữa tức bễ phổi.

"Hàn Thiên Lâu , ta vốn không muốn đối địch với ngươi , nhưng chưa từng nghĩ ngươi coi như trường bối , không thể tại văn bối trước mặt cung trước gương sáng , làm gương tốt , ngược lại trợ Trụ vi nghiêng , tiếp tay cho giặc , vậy mà giúp một ít người cố ý phá hư ta cùng với Hàn Khai huynh ở giữa công bình đánh cuộc! Nếu ngươi không tuân theo quy củ , không theo chu vi , cũng chớ trách ta đêm nay thế hệ không nề tình , không để lại đường sống , ta cho ngươi hai cái lựa chọn: Bị ta nghiền nát , hoặc là nhảy sông , chính ngươi chọn đi."

Tiếng nói rơi xuống , Tô Nghi giờ cánh tay lên.

Chỉ là động tác này , tựa làm Hàn Thiên Lâu thần sắc đột biến: Hắn nếu là nhảy sông , phòng chừng sẽ rơi cái tâm thần bị trọng thương trảng , sau đó bị tiểu thế giới cường chế điều về , nhưng tâm thần bị thương , chỉ cần tĩnh dưỡng vài năm , lại thêm linh dược ân cần săn sóc , tự nhiên có thể không để lại hậu hoạn , chậm rãi khôi phục; nếu như tâm thần bị nghiền nát , đó chính là hồn phi phách tán , Thiên Địa vạn vật cũng không thể khiến hắn tâm thần khôi phục như lúc ban đầu , hắn không nghĩ ngờ chút nào sẽ lấy người điên thân phận vượt qua nửa đời sau.

Hàn Thiên Lâu không chút do dự lựa chọn người trước.

"Tô Nghi! Đợi đến Cửu Đình Sơn sau khi kết thúc , ta nhất định sẽ ăn miếng trả miếng ăn miếng trả miếng , ngươi sẽ chờ ta Hàn môn điên cuồng trả thù đi!"

Dứt lời , Hàn Thiên Lâu tung người nhảy lên , nhảy xuống sông.

Chỉ là thoáng qua ở giữa , Hàn Thiên Lâu tâm thần đóng băng , hóa thành một khối khí lạnh bức người băng cứng.

Sau đó , xa xôi chân trời quang tới một vệt thất thái lưu quang , đánh tới Hàn Thiên Lâu trên người , đưa hắn đưa về thế giới hiện thực.

Tô Nghi thu tay về , vừa nhìn về phía cùng Hàn Thiên Lâu làm bạn nhóm người kia.

Mười mấy người này sắc mặt đồng loạt biến đổi, bọn họ rõ ràng thế cục đã không thể vẫn hồi, cho dù khốc kẻ mình là phụng mệnh hành sự chi sự cũng không làm nên chuyện gì, vì vậy chỉ có thể khề cần rặng, người trước ngã xuống người sau tiến lên mà nhảy vào giữa sông.

Cái thế giới này hại trùng trong nháy mắt bị dọn dẹp hơn phân nửa.

"Ha ha ha! Tô Di Thiên, nguyên bản mặt mày thúc dấn dò ta nói, cần phải toàn lực bảo đảm người an toàn, nhưng hiện tại xem ra, đã hoàn toàn không cần thiết mà!" Hạng Nhất Minh đến gần, vỗ một cái Tô Nghi bả vai, tâm tình thật tốt.

Tô Nghi cũng cười nói: "Đa tạ Nhất Minh huynh lúc trước xuất thủ tương trợ, cũng đa tạ tại chỗ các vị là tại hạ bênh vực kẻ yếu, giờ phút này kẻ xấu đã diệt trừ, thời gian cấp bách, chúng ta vẫn là vội vàng leo núi đi."

Tô Nghi chỉ chớp mắt lại khôi phục hân hiền lành bản sắc, hướng mọi người chung quanh chấp tay một cái sau, liền hướng dưới chân núi đi tới.

Mọi người ríu rít xung phải, tự giác là Tô Nghi nhường ra một lối đi, người sau nghiễm nhiên đã trở thành Cửu Đỉnh Sơn chí cao vô thượng vương giả.

Khi đi ngang qua Hàn Khai bên người lúc, Tô Nghi chỉ là lạnh nhạt quét người trước liếc mắt, bước chân không ngừng chút nào.

Nếu như tâm thần có hô hấp, Hàn Khai giờ phút này nhất định cũng không dám thờ mạnh.

Hàn Tu Trúc đám người thờ phào nhẹ nhõm, cùng Hạng Nhất Minh đoàn người đuổi theo Tô Nghi nhip bước.

Hạng Thừa xa xa treo ở sau lưng mọi người, trong lòng vui mừng nói: Cũng còn khá ta thông minh, không có cùng tên biến thái này gia hóa đối nghịch.

Đoàn người ở trên đường đi tới, Hạng Nhất Minh không kim lòng được chạy đến Tô Nghi trước người, thiên về một bên lui tiến tới, một bên nhiều hứng thú trên dưới quan sát Tô Nghi.

"Nhất Minh huynh, người đây là đang làm gì? Chẳng lẽ trên người của ta dính vào gì đó chất bẩn?" Tô Nghi sắc mặt cổ quái.

"Ta chính là hiếu kỳ a, người đến tốt cùng là như thế rèn luyện, như vậy trẻ tuổi là có thể nắm giữ như thế hùng hậu tinh thần lực, có thể hay không nói cho ta biết bí quyết?" Hạng Nhất Minh dò xét tính mà cười nói.

Tô Nghi lật một cái liếc mắt, trong đầu nghĩ này sao có thể trả lời đi ra? Coi như nói ra chính mình thân phận chân thật cũng sẽ không có người tin tưởng chứ?

Vì vậy Tô Nghi chỉ có thể bịa đặt đạo: "Ta cũng không hiểu tự mình tinh thần lực vì sao so người khác tăng trưởng nhanh hơn, có lẽ là Lăng Đỉnh Thôn địa linh nhân kiệt duyên có?"

Lời này vừa nói ra, tất cả mọi người đều trầm mặc, có vài người thậm chí còn như có điều suy nghĩ cúi đầu.

"Ồ? Các người sẽ không thật tin tưởng đi?" Tô Nghi nheo mắt.

"Tô Di Thiên nói đùa, Lăng Đỉnh Thôn nếu thật là địa linh nhân kiệt, vì sao chỉ ra rồi một cái Tô Di Thiên? Điều này nói rõ chỉ có người mới là trời sinh lạ thường người kia." Hàn Tu Trúc cười nói.

"Không sai không sai." Mọi người ríu rít hòa theo, nhưng trong mắt rất nhiều người nhưng là quang hoa lóe lên.

Đang khi nói chuyện, mọi người đã đạt đến dưới chân núi.

Tô Nghi giương mắt vừa nhìn, phát hiện phía trước có lấp kín mấy người mây cao Vụ chi tường để ngang vào núi miệng, cản trở mọi người bước chân, mà ở vân tường sau đó, một đạo rộng chừng mười trượng nấc thang thẳng tới đỉnh núi; này nấc thang từ thuần túy màu trắng đá lớn xếp lũy mà thành, theo sơn đạo quanh co khúc chiết mà leo lên, thẳng vào Vân Tiêu, không thể nhìn thấy phần cuối.

Chỉ là tầm mắt bên trong thang đá, cũng đã có mấy vạn cấp không ngừng, điều này làm cho Tô Nghi âm thầm chắc lưỡi hít hà: May mắn tâm thần sẽ không cảm thấy mệt mỏi, nếu là thế giới hiện thực bò cao như vậy núi, không tới một nửa là có thể mệt chết người.

Tô Nghi lại đảo mắt vừa nhìn nấc thang trước đứng vững bia đá.

Tấm bia đá này cao đến mười trượng có thừa, trên đó chỉ có khắc hai chữ.

"Ồ? Thái Sơn?" Tô Nghi đọc lên hai chữ này, quả thực lấy làm kinh hãi.

"Ừ, đây là tổ tiên lấy Thái Sơn chi cảnh, lại phóng đại gấp mấy lần sau đó tạo nên tiểu thế giới, trên đỉnh núi nằm có cửu đỉnh, là thiên hạ sĩ tử trong lòng hướng tới chi địa." Hạng Nhất Minh trả lời.

"Ta bên ngoài chỉ nghe nói Cửu Đỉnh Sơn là leo núi giờ đỉnh, Nhất Minh huynh có thể hay không cho ta cận kề giới thiệu một chút?" Tô Nghi hỏi.

Hạng Nhất Minh gật đầu một cái, chậm rãi nói: "Cửu Đỉnh Sơn khảo nghiệm là người khí lượng, một khi bước lên đạo thứ nhất thêm đá, sẽ lập tức

nhận được nhỏ bé cân nhắc , khí lượng càng lớn người , là có thể leo càng cao; Cửu Đỉnh Sơn tổng cộng có hai trăm ngàn cấp , mỗi một vạn cấp đối ứng một cái phẩm cấp đỉnh giờ thứ tư cách , nghe nói đến một trăm ngàn cấp về sau , còn có một chút quá mức khảo nghiệm."

"Gì đó khảo nghiệm ?" Mọi người rồi rít hỏi.

"Ta chỉ biết là có liên quan ở dục vọng , độ lượng , tài học cùng chí hướng liên quan khảo nghiệm , về phần nội dung nhưng là không quá rõ ràng , bởi vì một trăm ngàn cấp cơ hồ đã là người thường cực hạn , lịch đại anh hùng hào kiệt đều ngã xuống một trăm ngàn cấp ngưỡng cửa bên dưới , chỉ có số người cực ít có thể vượt qua hần , có thể đạt tới đỉnh núi , một cái tay đều đếm đi qua." Hạng Nhất Minh lắc đầu nói.

"Có người đến qua đỉnh núi , vậy cũng từng có người từng thu được cửu đỉnh ?" Tô Nghi hỏi.

"Có , Lưu Tú." Hạng Nhất Minh đạo.

Tô Nghi thần sắc càng là cổ quái , Lưu Tú là Đông Hán khai quốc hoàng đế , cũng chính là rất nhiều người quen biết hán Quang Vũ đế.

Tây Hán năm cuối , Vương Mãng soán hán , đổi quốc hiệu là "Mới", cũng thực hành rất nhiều làm người ta trở mắt ghen hờn "Hiện đại" cải cách; nhưng Vương Mãng cải cách không thiết thực , xúc động rộng lớn hào thân dân chúng lợi ích , cho tới các lộ lục lâm hảo hán võ trang khởi nghĩa , thiên hạ đại loạn , vì vậy Lưu Tú cũng nhân cơ hội khởi binh đoạt quyền; Lưu Tú người này cực được trời cao ưu ái , nhiều lần đang đại chiến trung chuyển nguy thành an , tại hậu thế bị người gọi đùa là "Vị diện chi tử" .

Tô Nghi không nghĩ đến Bình Phong Đại Lục Lưu Tú thật không ngờ khí lượng bác đại , vì vậy lại hỏi: "Nơi này đỉnh đến tột cùng có tác dụng gì ?"

"Đỉnh lớn bụng , không chỗ nào không cho , cơ sở đỉnh có thể chứa đựng tinh thần , càng đi lên , đỉnh phẩm cấp lại càng cao , sức chứa cũng liền càng lớn; ngoài ra , hai chục ngàn cấp trở lên đỉnh có thể quá mức chứa đựng thể lực , năm chục ngàn cấp đỉnh còn có thể chứa đựng tinh thần lực , đến một trăm ngàn cấp về sau. . ." Hạng Nhất Minh nâng lên một vệt thần bí nụ cười.

Tô Nghi sắc mặt rung một cái , tinh thần , thể lực và tinh thần lực chính là thân thể con người tam đại nhiên liệu , tinh thần càng nhiều , là có thể phát động số lần càng nhiều , uy lực càng lớn cùng bình độc vũ , mà Nhân tộc thân thể không có Man Tộc như vậy rắn chắc , nếu là trong chiến đấu thể lực suy kiệt , sức chiến đấu cũng sẽ giảm bớt nhiều; ngoài ra , tinh thần lực dày mỏng trực tiếp ảnh hưởng tâm thần mạnh yếu , thậm chí còn ảnh hưởng ngay sau khẩu phật tâm xà uy lực cùng độ chuẩn xác , vì vậy tùy thời bảo trì dư thừa tinh thần , thể lực cùng tinh thần lực là vô cùng trọng yếu , thậm chí liên quan tính mạng.

Một trăm ngàn cấp bên trong đỉnh thì có như thế làm người ta thêm thường chứa đựng năng lực , không biết một trăm ngàn cấp trở lên đỉnh có thể thần kỳ đến mức nào ?

"Khó trách Cửu Đỉnh Sơn sẽ đối với Nhân tộc sinh ra ảnh hưởng to lớn , còn bị nói thành là Nhân tộc Sinh Mệnh chi nguyên , ta nhất định phải cố gắng leo lên một trăm ngàn cấp , thậm chí leo lên đỉnh phong , mở mang kiến thức một chút cửu đỉnh chỗ thần kỳ!" Tô Nghi trong lòng lạng lẽ hạ quyết tâm.

Đang lúc nói chuyện , người phía sau môn lục tục đến.

Chờ đến mọi người không sai biệt lắm đến đông đủ sau đó , có một đạo hùng hồn thanh âm theo trên đỉnh núi cuộn cuộn hạ xuống.

"Leo núi , giờ đỉnh , chứng minh ngươi chờ khí lượng tại!"

Đạo thanh âm này tại tâm thần mọi người trung rung động âm âm , thật giống như biểu hiện thiên hạ uy nghi , tất cả mọi người ý chí chiến đấu vào thời khắc này bị đốt , mục tiêu toàn bộ phong tỏa đến trên đỉnh núi.

Bạn đang đọc truyện *Bình Pháp Đại Thánh Convert* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 197: Thiên đỉnh

Trước mắt vân khai vụ tán , lên núi con đường đã mở ra , nhưng có bao nhiêu người có thể đủ leo lên đỉnh phong ?

Đối mặt với rộng lớn thêm đá , mọi người trở mắt nhìn nhau , nhưng lại không có một người dám bước ra bước đầu tiên.

"Tuy nói là khảo nghiệm khí lượng , nhưng đi lên nấc thang đến tột cùng sẽ phát sinh gì đó ?" Có người chần chừ nói.

"Không rõ ràng , người đi tới thử một chút chứ."

"Đi đi đi , đừng đẩy ta , muốn lên người trước lên!"

Mọi người làm ồn thành một mảnh , ai cũng không muốn làm cái kia thứ nhất ăn con của người , chung quy Cửu Đỉnh Sơn đã trên trăm năm chưa từng cởi mở , bọn họ đối với khối này bảo địa là tại là quá xa lạ.

Lúc này , có một vị xấu xí nhà giàu thanh niên đi ra , giống như hạc đứng trong bầy gà bình thường , trên mặt viết đầy kiêu ngạo thần sắc.

"Một đám quỷ nhát gan , nhìn bốn thiếu gia cho các người làm mẫu một hồi như thế nào leo núi!"

Dứt lời , nhà giàu thanh niên vẫn không quên đối với Tô Nghi đầu đi một đạo khiêu khích ánh mắt , lúc này mới bước ra nhịp bước , đi lên cầu thang.

"Ta dẫn đến hán ?" Tô Nghi sừng sốt một chút.

"Người này là lần trước kinh thành thủ khoa , là lễ bộ nghiêm lang trung chỉ từ nghiêm dự , ho khan một cái , đến khi hán nhảm vào người nguyên nhân , người nên rõ ràng ." Ninh Thái Tuyền nhắc nhở đạo.

Tô Nghi mới chợt hiểu ra , lễ bộ , hộ bộ cùng Lại bộ thuộc về bên trái ba bộ , trên danh nghĩa cùng bên phải ba bộ cùng tiếp nhận thượng thư lệnh quản hạt , nhưng bên trái ba bộ quan chức tất cả đều là Chu Học Thư tâm phúc , đối với Từ Lập Nhân dương thịnh âm suy , hoàn toàn chính là chủ hòa phái nanh vuốt; vì vậy , này nghiêm tham dự hội nghị cửu thị Tô Nghi cũng nói được.

Bất quá , tuy nói nghiêm dự là chủ hòa phái , nhưng chỉ cần hán không quá nhiều Tô Nghi leo núi , Tô Nghi liền sẽ không làm khó hán.

Tại chỗ hai , ba vạn người , trừ đi trung lập ngoài ra , chủ hòa phái nói ít cũng có một nửa , Tô Nghi trước đây nghiền nát mấy chục người tâm thần , đã có đến giết gà dọa khỉ tác dụng , không cần phải đại khai sát giới , rước lấy càng nhiều phiền toái.

"Nghiêm dự xuất phát chạy rồi!" Một tiếng hô to cắt đứt rồi Tô Nghi suy nghĩ.

Tô Nghi giương mắt nhìn lên , trùng hợp thấy nghiêm dự một cái chạy lấy đà , thân hình như mũi tên bay ra , tựa hồ là dự định một hơi thở vọt tới chỗ cao.

Nhưng quý dị một màn xảy ra , nghiêm dự tại bước lên cấp thứ nhất lúc , vậy mà thân hình hơi chậm lại , bước chân giống như lâm vào vũng bùn , trở nên không gì sánh được chậm chạp.

Gặp cự lực ngăn trở , nghiêm dự không thể không thu hồi chạy nước rút bước chân , đổi thành bình thường đi bộ.

Dù vậy , nghiêm dự vẫn không thoái mái , hán tốc độ tiến tới không vền vền có bình thường đi bộ một nửa , hơn nữa bước đi liên tục khó khăn , mỗi bước ra một bước đều rất giống muốn dùng toàn bộ cả người khí lực.

Còn chưa đi ra vài chục bước , thân hình hán đã bắt đầu lay động.

Này cảnh tượng rõ ràng gõ vào mọi người mi mắt , làm bọn hán không khỏi nheo mắt.

"Không thể nào ? Lúc này mới vừa mới bắt đầu khó khăn như vậy ? Chỉ có sáu canh giờ thời gian , chúng ta thật có cơ hội leo đến một trăm ngàn cấp ?"

"Đây là cố ý gây khó khăn người a!"

"Đừng có gấp , nhìn thêm chút nữa , mặc dù nghiêm dự bước chân chậm một chút , nhưng chỉ cần chống nổi , leo năm chục ngàn cấp vẫn có khả năng."

Tất cả mọi người cảm ngấm nhìn thái độ , Tô Nghi sau lưng Hạng Thừa lại liên tục cười lạnh , thấp giọng nói: "Hừ, không biết tự lượng sức mình!"

"Ngu xuẩn chủ hòa phái , ngay từ đầu tốc độ cũng đã quyết định hán có thể leo độ cao , này nghiêm dự , tối đa chỉ có thể leo tám ngàn cấp , liền mười ngàn cấp nhất phẩm người đỉnh đều không cách nào lấy được , chỉ có thể cầm đến một cái hàng nhái dỏm!" Hạng Thừa bên cạnh một vị Hạng gia thiếu niên cũng phụ họa nói.

Coi như người nhà họ Hạng , bọn họ rõ ràng nhất Cửu Đỉnh Sơn quy tắc.

"Nhất phẩm người đỉnh ?" Tô Nghi nhìn về phía Hạng Nhất Minh , hiếu kỳ hỏi.

"Đây là hậu nhân đối với cái này núi chi đỉnh phẩm cấp phân chia , đỉnh phân Thiên Địa Nhân tam cấp , một trăm ngàn cấp bên trong làm người đỉnh , một trăm ngàn cấp trở lên là mà đỉnh , mỗi leo lên mười ngàn cấp , cũng có thể giơ thử cao hơn nhất phẩm đỉnh , giơ thử thất bại liền muốn hàng cấp , cho đến người có thể giơ lên một cái đỉnh mới thôi; khí lượng có thể giúp người leo núi cao , nhưng giơ đỉnh lúc cũng không vền vền nhìn một người khí lượng , còn cần một loại khác thần kỳ lực lượng phụ trợ; đã từng có người gắng gượng leo lên năm chục ngàn cấp , nhưng giơ thử ngũ phẩm cùng tứ phẩm người đỉnh đều thất bại , cuối cùng chỉ có thể lùi lại mà câu việc khác , thu một cái tam phẩm người đỉnh ." Hạng Nhất Minh xem xét tỉ mỉ hỏi đáp.

"Là cái gì thần kỳ lực lượng ?"

"Ta cũng không quá rõ ràng , hạng môn tiền bối đều nói đây là bảo mật sự hạng , chờ người giờ đỉnh thời điểm , cũng có thể phát giác được gì đó." Hạng Nhất Minh lắc đầu nói.

"Kia hàng nhái dỏm vậy là cái gì ?" Tô Nghi lại hỏi.

"Ho khan một cái , người cũng biết , leo lên mười ngàn cấp tài năng giờ thử nhất phẩm người đỉnh , rất nhiều người liền mười ngàn cấp đều không lên được , chỉ có thể đi giờ những thứ kia hình thể rất nhỏ , sức nặng rất nhẹ đỉnh , chính là cái gọi là hàng nhái dỏm rồi . . Đại khái lớn như vậy , đứa trẻ ba tuổi đều nhắc lên được tới."

Dứt lời , Hạng Nhất Minh lấy tay trên không trung khoanh một vòng tròn , Tô Nghi vừa nhìn , nhất thời khóe miệng run lên.

"Liền lớn cỡ bàn tay ? Đây không cùng lưu hương không sai biệt lắm sao? Có thể chứa đựng bao nhiêu tinh thần ?"

"Đừng xem hán tiểu , dù gì có thể chứa đựng một lần cùng bình độc Vũ Sĩ khí." Hạng Nhất Minh nhún vai một cái , cười trừ nói.

"Người đỉnh cùng mà đỉnh đều phân vừa đến cửu phẩm , ngày đó đỉnh chẳng lẽ chính là cửu đỉnh ? Cũng chia vừa đến cửu phẩm ?" Tô Nghi lập tức suy đoán nói.

"Hắn là đi , cửu đỉnh cũng là hạng môn bí mật , ta hiểu cũng không nhiều." Hạng Nhất Minh lắc đầu nói.

Tô Nghi không có hỏi nhiều nữa , lại nhìn về phía trước nấc thang.

Đúng như kia Hạng gia thiếu niên dự liệu như vậy , nghiêm dự tại leo lên thứ ba mươi nhiều cấp lúc sau đã mệt mỏi sức người mệt nhọc , không thể không tại chỗ nghỉ ngơi , hơn nữa thật lâu chưa từng đứng dậy.

Mọi người tâm đều lạnh.

"Đây vừa đi vừa nghỉ , sợ rằng nghiêm dự chỉ có thể leo hai chục ngàn cấp."

"Ta phỏng chừng hán liền mười ngàn cấp đều không lên được , liền như vậy , chờ đợi thêm nữa thời gian sẽ bị lãng phí , chur vị , ta đi trước một bước!"

Khác một vị trung niên rào bước mà ra , bước lên nấc thang , nhưng hán bước chân so với nghiêm dự càng thêm nhẹ nhàng , không lâu lắm liền đi hơn năm hơn mười cấp , đem nghiêm dự xa xa vút ở sau lưng , hơn nữa hô hấp chỉ là hơi tăng thêm , bước chân vẫn không giảm.

"Xem ra người này có thể leo lên ba chục ngàn cấp." Kia Hạng gia thiếu niên lại nói.

Hạng gia tất cả mọi người gật gù đầu , Tô Nghi đối với leo cửu đỉnh núi trở ngại có cái đại thể nhận thức.

Mọi người chung quanh nghị luận hơi nóng lại tràn tới.

"Quả nhiên như lời đồn đãi như vậy , khí lượng càng lớn , là có thể leo càng cao núi , này nghiêm dự như vậy chặt vật , quả thật là khí lượng nhỏ mọn hạng người."

"Hừ , leo núi lúc trước bình thường phách lối , nhưng bây giờ là đầu hổ đuôi rắn , thật dễ cho người cười đến rụng răng!"

Nghiêm dự mới lên tới ba mươi cấp , rồi không xa , nghe phía sau chân chọc , không khỏi xấu hổ không chịu nổi , đỏ mặt cùng gan heo bình thường.

Đang xác định không có nguy hại sau đó , mọi người cũng rói rít bước chân , xông lên nấc thang.

Trong đó phần lớn người thân hình hơi chậm lại , nhịp bước thật giống như đi bùn bước chân dịch bình thường chậm chạp , nhưng đại đa số người cũng có thể vượt qua nghiêm dự , nhân tiện vẫn không quên đối với hán ném đi một đạo hài hước cùng ánh mắt khinh bỉ.

Nghiêm dự khí thiếu chút nữa thì muốn tự sát.

Trong đó có mấy chục người bước chân thật nhanh , vậy mà tại trên thêm đá chạy chậm lên , trong nháy mắt liền đem tất cả mọi người ném đến tận sau lưng , hơn nữa không chút nào hiện ra mệt mỏi.

Rất nhiều bị bọn họ ném ở sau lưng người tuổi trẻ phát ra trận trận gào thét bị thương.

"Mẹ a , thật là người so với người làm người ta tức chết , bọn họ lại còn dùng chạy , có thể hay không dừng khi dễ như vậy người!"

"Ta lòng tin đều phải bị đánh nát."

Hạng gia đoàn người vẫn đứng ở chân núi , khí định thần nhàn.

"Hắc hắc , mấy người kia cũng có thể đột phá một trăm ngàn cấp , là kinh địch a!" Kia Hạng gia thiếu niên còn nói.

"Chư vị trước không đi một bước ?" Tô Nghi hỏi.

"Không gấp không gấp , chúng ta người nhà họ Hạng leo Cửu Đỉnh Sơn có trời sinh ưu thế , môn chủ dặn dò chúng ta muốn khiêm tốn lễ nhượng , tránh cho chúng ta đi trước biết đánh đánh tới người khác." Hạng Nhất Minh cười nói.

Cái khác người nhà họ Hạng cũng là mặt nở nụ cười , không hoảng hốt chút nào.

Tô Nghi trong đầu nghĩ tướng môn chính là tốt.

Lúc này , Hàn Khai từ trong đám người nhô ra , la lớn: "Tô Nghi! Quả nhiên ta người hai người lập được đánh cuộc , không bằng cùng bước ra bước đầu tiên , so một lần ai có thể leo lên càng chỗ cao , để cho mọi người làm chứng như thế nào ?"

Nghe vậy , đang chuẩn bị leo núi mọi người ríu rít dừng bước lại , ngay cả đã đi rồi một đoạn đường mọi người cũng nghiêng đầu lại , mặt đầy xem kịch vui thần thái.

Đi qua trên bờ sông lần đó xung đột sau đó , Tô Nghi cùng Hàn Khai đánh cuộc nhanh chóng truyền ra , giờ phút này đã mọi người đều biết , chủ chiến phái tự nhiên hy vọng Tô Nghi có khả năng chiến thắng , chủ hòa phái trong lòng âm thầm nguyên rủa Tô Nghi , trung lập phái chính là hai bên không giúp bên nào.

Hàn Tu Trúc âm thầm thở dài một cái.

Tô Nghi cười bỏ qua , đạo: "Nếu Hàn Khai huynh như thế có lòng , vậy liền cùng nhau đi."

Mọi người nín thở ngưng thần , nhìn chăm chú hai người trước sau bước lên bạch thạch nấc thang

Hàn Khai trước Tô Nghi một bước , vừa sải bước lên ba cái nấc thang , sau đó nhấc chân chạy , vậy mà chạy như bay , trong nháy mắt liền đem Tô Nghi lất tại rồi phía sau.

Hàn Khai liên tiếp không ngừng vượt qua bộ đội tiên phong , mấy hơi sau đó quẹo qua một tảng đá lớn , ngay lập tức sẽ mất tung ảnh.

Mọi người thấy vậy ngược lại hít một hơi khí lạnh , khiếp sợ không biết nên nói cái gì cho phải , Hạng gia mọi người cũng là vẻ mặt nghiêm túc.

"Hàn Khai đi lên cầu thang lúc , vậy mà không có nhận được chút nào ngăn trở ? !"

"Tốc độ như vậy , chỉ sợ hắn có đột phá một trăm ngàn cấp tư chất a!"

Một đám Hạng gia đệ tử nghị luận sôi nổi , nhưng đều sáng suốt không có nói ra đánh cuộc một chuyện , rất sợ cho Tô Nghi tạo thành áp lực.

Hạng Nhất Minh lo lắng , đạo: "Này Hàn Khai không biết dùng gì đó đường ngang ngõ tắt , nếu không lấy hắn khí lượng tuyệt đối không thể leo lên một trăm ngàn cấp; Tô Di Thiên , người nhất định phải thả ôn tâm tính , ngày đó người có thể mang nổi bá vương thương , hôm nay cũng nhất định có thể leo lên một trăm ngàn cấp , ngàn vạn lần không nên khản trương."

"Người xem ta giống như khản trương đáng về sao?" Tô Nghi bật cười lớn , cũng bước chân , bước lên nấc thang.

Cùng lúc đó , Tô Nghi cảm thấy trên bầu trời có một cỗ vô hình lực lượng hạ xuống , xâm nhập trong tâm thần hắn.

Sau đó , Tô Nghi vậy mà cảm giác trước mắt thêm đá vậy mà vô số lần kéo dài ra , tựa hồ liền dãy núi đều tại vô hạn độ giương cao.

Tô Nghi rõ ràng đây chỉ là ảo giác , nếu là trầm mê ở chuyện này tương bên trong không thể tự thoát ra được , cặp chân kia xuống con đường ắt sẽ tung không bờ bến , mãi mãi cũng đi không đến cùng , cũng khó trách sẽ có người đi chậm rãi , có người đi nhanh rồi.

Mà tiếp nhận khảo nghiệm , chính là một người khí lượng!

Tô Nghi mặt không đổi sắc , dòng chảy xiết dừng tiến , lần nữa bước ra một bước.

Trong nháy mắt , Tô Nghi ý chí kiên định hóa thành một chuỗi trọng chùy , trong nháy mắt đem trước mắt ảo giác gỡ nát bấy , dưới chân con đường chợt co rút , lại khôi phục bình thường bộ dáng.

Nhưng Tô Nghi vẫn không nóng không vội , chậm rãi tiến tới.

Bạn đang đọc truyện *Binh Pháp Đại Thánh Convert* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 198: Cũng là ảo giác

Phía trước rất nhiều người quay đầu lại, nhìn đến Tô Nghi tốc độ chỉ bất quá tương đương với bình thường đi bộ, xa xa không sánh bằng Hàn Khai, không khỏi âm thầm thờ dài.

"Các người đoán Tô Di Thiên có thể leo bao nhiêu cấp?" Có vị thanh niên hướng người bên cạnh hỏi.

"Lúc trước ta nghe người nhà họ Hạng nói ta có thể leo hai chục ngàn cấp, Tô Di Thiên tốc độ theo ta không sai biệt lắm, chắc có thể leo hai ba chục ngàn cấp chứ?"

"Xác thực, ta tính toán một chút, lấy bình thường đi bộ tốc độ mà nói, hai chục ngàn cấp đã là cực hạn, trừ phi giống như Hàn Khai như vậy chạy hết tốc lực, mới có thể tại thời gian hao hết trước đột phá một trăm ngàn cấp."

"Nhưng ta nghe nói Tô Nghi đã từng dễ dàng giơ lên bá vương thương, theo lý mà nói khí lượng nhất định sẽ không nhỏ, sao có thể có thể bại bởi Hàn Khai?"

"Hừ, ai biết Hạng gia bá vương thương có giấu gì đó mờ ám?" Một vị chủ hòa phái sĩ tử châm chọc nói.

"Không sai, có lẽ đây chính là Hạng gia nâng cao Tô Nghi thủ đoạn, mục tiêu chính là muốn hù dọa một chút Hàn Khai, khiến cho hắn chủ động nhận thua thôi."

"Bây giờ Tô Nghi lộ ra nguyên hình, không nghĩ đến hắn khí lượng cũng không gì hơn cái này, thật khiến cho người ta thất vọng."

Một đám chủ hòa phái châm chọc, thỉnh thoảng bộc phát ra cười rộ, trong lời nói, đối với Tô Nghi khinh bỉ tới cực điểm.

"Ta nhỏ vào, chó chê mèo lắm lông! Tô Di Thiên dù gì, cũng mạnh hơn các người nhiều!" Một vị chủ chiến phái thanh niên cả giận nói.

"Nghe nói Tô Di Thiên cùng Hàn Khai đánh cuộc, người nào thua liền tự vỡ Luyện Bình Tràng, Luyện Bình Tràng vừa mất, tự mình pho tượng cũng khẳng định không gánh nổi, này nên làm thế nào cho phải?"

"Đáng ghét, Tô Di Thiên là Nhân tộc hy vọng, nếu là lần này đánh cuộc trung tiền đồ hủy hết, ta nhất định muốn hiệu triệu sở hữu chủ chiến thế gia, tổng cộng chinh phạt Hàn môn!"

"Điều kiện tiên quyết là người muốn có loại này lực hiệu triệu." Chủ hòa phái trả lời lại một cách mỉa mai.

Hai phái đối ngũ làm ồn thành một mảnh, trung lập người e sợ cho tránh không kịp.

Mà bị mọi người bàn tán sôi nổi Hàn Khai đang ở chạy hết tốc lực, không cần thiết một nén hương thời gian, liền leo lên hai ngàn cấp, vượt qua lúc đầu đội ngũ, xa xa dẫn trước.

Hàn Khai sắc mặt nguyên bản như rảnh rồi ngư du nước, dễ dàng tự đắc, nhưng ở trong nháy mắt này, hắn bỗng nhiên mặt lộ vẻ thống khổ, trên mặt ngũ quan hơi hơi nhúc nhích, vậy mà biến thành một cái khác khuôn mặt!

"A... " Hàn Khai phát ra một đạo kêu rên, hết sức đem tâm thần trung tràn ngập đau nhức áp chế xuống, lại khôi phục chính hắn tướng mạo.

Hàn Khai quay đầu nhìn lại, không thấy Tô Nghi thân ảnh, âm thầm thờ phào nhẹ nhõm, nhưng một đạo chuông báo động lập tức ở trong biển ý thức của hắn gõ vang.

"Không được, ta không thể lùi bước! Ta dựa vào gia môn bí thuật mới tăng lên chính mình khí lượng, nhưng tối đa chỉ có thể kiên trì ba bốn canh giờ, trong lúc ở chỗ này ta nhất định phải hết sức leo lên càng chỗ cao, để cho Tô Nghi rõ ràng hắn tuyệt đối vô pháp chiến thắng ta! Ta tự nhiên phải được đến thuộc về ta đỉnh, sau đó chủ động thối lui ra Cửu Đỉnh Sơn, nếu không bí thuật bại lộ, Hạng gia không biết sẽ như thế trừng phạt ta, đây không chỉ là ta cùng Tô Nghi tranh tài, cũng là cùng Cửu Đỉnh Sơn quy tắc thi đua, tuyệt không có thể tam tôn mây mẩn!"

Ý tưởng hạ xuống, Hàn Khai lần nữa bước nhanh hơn.

Một đầu khác, Tô Nghi mới vừa bước ra hai bước mà thôi.

Hạng gia đoàn người mơ hồ nhìn thấy Hàn Khai tại bên ngoài trăm trượng thân ảnh, lại nhìn một chút trước mặt Tô Nghi giống như rùa bò bình thường bước chân, giữa hai lông mày tất cả đều xông lên một đóa mây đen.

"Dựa theo như vậy tốc độ mà nói, Tô Di Thiên có lẽ chỉ có thể leo lên hai chục ngàn cấp." Kia Hạng gia thiếu niên gương mặt tất cả đều là cay đắng.

"Như thế nào như thế? Tô Di Thiên mấy ngày trước đây nhưng là giơ lên bá vương thương a, hắn khí lượng đủ để leo lên một trăm ngàn cấp!"

"Có lẽ là Tô Di Thiên cố ý hãm lại tốc độ ?"

"Tại sao thả chậm tốc độ ? Đây hoàn toàn là không có ý nghĩa cử động , hiện tại Hàn Khai đã dẫn trước hơn hai ngàn cấp , trừ phi Tô Di Thiên tốc độ có thể vượt qua người trước , nếu không thua không nghỉ ngơi!"

"Đúng vậy , các người nhìn Tô Di Thiên tốc độ , thật quá chậm , hiện tại mới lên tới một trăm cấp. . ." Một vị khác Hạng gia thanh niên nói.

"Ồ ?"

Hạng gia thanh niên tự thuyết tự thoại , vẫn không có thể nhận ra được dị thường điểm , nhưng nghe đến hần những lời này người lại cùng kêu lên phát ra một đạo kinh nghi , vội vàng nhìn về phía Tô Nghi bóng lưng

Tại toàn bộ người ngu đĩnh trệ trong ánh mắt , Tô Nghi đã xuất hiện ở một trăm cấp ra ngoài.

Rõ ràng Tô Nghi vẫn là như vậy nhàn nhã dạo bước , rõ ràng mọi người một mực nhìn chăm chú bước chân hần , thậm chí cẩn thận hồi tưởng một chút , còn có thể nhớ tới Tô Nghi leo lên này một trăm cấp mỗi một bước , thế nhưng , phục hồi lại tinh thần lúc , Tô Nghi bóng lưng đã cùng hạt như vậy nhỏ.

"Này , đây là tình huống gì ? Chúng ta mới trò chuyện như vậy mấy hơi thời gian , Tô Di Thiên liền đăng một trăm cấp ?"

"Đây là di chuyển tức thời sao?"

"Không , ta có thể rõ ràng nhớ kỹ Tô Di Thiên chỗ đi mỗi một bước , hần đúng là một bước một cái dấu chân leo lên trăm cấp!"

"Là hần trên người thời gian tăng nhanh , vẫn là chúng ta thời gian giảm bớt ?"

Đang khi nói chuyện , vèn vèn lại qua mấy hơi thời gian , Tô Nghi đã leo lên hai trăm cấp , tiến vào thê đội thứ ba.

Tô Nghi mỗi một bước đều rõ ràng đập vào mọi người đáy mắt , phảng phất khái niệm thời gian ở phía trước người trên người đã mất đi tác dụng.

Tô Nghi nhịp bước là như vậy chậm chạp , nhưng hần tốc độ tiến tới lại có thể so với tuần mã lao nhanh , hai loại hoàn toàn ngược lại cảnh tượng tràn vào mọi người đầu óc , sinh ra va chạm kịch liệt , để cho bọn họ suy nghĩ trở nên hỗn loạn không chịu nổi.

Hạng Nhất Minh giữa hai lông mày lướt qua vẻ vui mừng , bởi vì hần nhớ lại hạng môn gia tộc chí trung , mấy vị kia leo lên Cửu Đỉnh Sơn đỉnh phong anh hùng hào kiệt ghi lại , trong đó cũng nhắc tới loại này kỳ diệu hiện tượng.

"Đi , không muốn trì hoãn nữa rồi , cùng đi lên xem một chút!" Hạng Nhất Minh vung cánh tay hô lên , Hạng gia mọi người rồi rít đuổi theo.

Chế tạo ra loại này quái dị cảnh tượng Tô Nghi vẫn tại chậm rãi tiến tới , hần mỗi bước ra một bước , cũng có thể đem hơn trăm người ném đến sau lưng , chỉ để lại vô số đạo rung động cùng đờ đẫn ánh mắt.

Những người này phản ứng cũng không so với Hạng gia mọi người trấn định bao nhiêu.

Tô Nghi vừa đi vừa thầm nghĩ: "Lấy bình thường đi bộ tốc độ mà nói , không chú ý thể lực hạ xuống chờ nhân tố , một người trong vòng một phút ước chừng cũng chỉ có thể đi hơn năm mươi cấp , một giờ chính là 3000 , mười hai giờ phỏng chừng cũng liền năm chục ngàn trong vòng; Cửu Đỉnh Sơn thời hạn sáu canh giờ , nếu là muốn leo một trăm ngàn cấp , tựa cần phải một đường chạy chậm , mà cho dù là Hàn Khai như vậy chạy hết tốc lực đến cuối cùng , cũng quả quyết không có khả năng leo tới đỉnh phong."

"Ngay từ đầu ta còn cảm thấy kỳ quái: Đây chẳng lẽ là Cửu Đỉnh Sơn cố ý bày rãnh trời cùng cửa ải khó ? Hiện tại ta mới hiểu được , này hai trăm ngàn nấc thang , từ vừa mới bắt đầu chính là ảo giác! Nếu là kẻ leo núi đem tâm thần toàn bộ trút xuống đến dưới chân , chỉ muốn như thế nào bước nhanh hơn , kia cả đời cũng không thể thoát khỏi cái này ảo giác trời buộ; mà muốn leo đỉnh phong , chỉ có không ngừng suy tư khí lượng bản chất , cho thấy chính mình siêu phàm khí lượng!"

Ý tưởng hạ xuống , Tô Nghi trước mắt đỉnh núi lần nữa lùn một đoạn , vạn tượng đỉnh nhon bỗng nhiên thu nhỏ lại đến chỉ còn năm trăm trượng không tới , cùng thực tế Thái Sơn gần như giống nhau cao.

"Ta phá trừ ảo ảnh để cho Thái Sơn thu nhỏ lại , chỉ cần bỏ mười ngàn cấp liền có thể đến đỉnh núi , cần gì sáu canh giờ ?" Tô Nghi nâng lên một vệt tự tin mỉm cười.

Bạn đang đọc truyện *Binh Pháp Đại Thánh Convert* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 199: Tài trí hơn người

Tô Nghi vì chính mình thật sớm phát hiện một điểm này mà cảm thấy vui mừng, đồng thời cũng đúng trong lịch sử leo lên đỉnh phong mấy người cảm thấy kính nể không thôi.

Mà ở trong mắt những người khác, Tô Nghi tốc độ lần nữa nhanh hơn một đoạn, mỗi lần bước ra một bước cũng có thể bay vọt hai ba chục cấp, so với chạy hết tốc lực Hàn Khai còn nhanh hơn gấp mấy lần!

Hơn mười hơi thở sau đó, Tô Nghi đã đuổi kịp đệ nhất đội trẻ, phía trước chỉ có Hàn Khai một người mà thôi.

Bị Tô Nghi bỏ lại đằng sau mọi người chặt chẽ khen ngợi.

"Ta nguyên tưởng rằng Hàn Khai tốc độ này đã quá đủ kinh điển, không nghĩ đến Tô Di Thiên so với hắn càng quái dị."

"Không phải người thường đi phi thường chuyện a! Lão phu trải qua này một đời, đều chưa từng thấy qua so với Tô Di Thiên càng khiến người ta cảm thấy ngoài ý muốn người."

"Cũng không biết hắn dùng rồi phương pháp gì tài năng đạt tới tốc độ như vậy? Thời điểm ta nhất định phải hướng hắn thỉnh giáo một chút, đem bí quyết nói cho ta biết đệ đệ."

Mọi người bình luận giống như trận gió bình thường lướt qua Tô Nghi trong tai, hắn phần lớn chỉ có thể nghe được trước mặt mấy chữ.

Không lâu lắm, Tô Nghi đuổi kịp Hàn Khai.

Chỉ là tại Tô Nghi trong mắt, chạy hết tốc lực Hàn Khai vậy mà giống như vũ trụ bước từ từ giống nhau, đang ở trải qua mấy chục lần động tác chậm chiếu lại, chậm chạp không thể bước ra bước kế tiếp.

Tô Nghi đi qua bên cạnh hắn, cười nói: "Hàn Khai huynh, tại hạ đi trước một bước, ngươi, ngươi cố vũ a."

Dứt lời, Tô Nghi liền đi mấy bước, đem đối phương xa xa vung ra sau lưng.

Nghe được Tô Nghi những lời này, Hàn Khai cặp mắt né qua một chút giận dữ, nếu không phải giờ phút này là tâm thần trạng thái, hắn đã sớm tức đến thổ huyết.

Nhưng hắn vừa định cãi lại, lại thấy đến Tô Nghi đã thân ở trăm bước ra ngoài.

Hàn Khai lòng tin vì đó dao động, trong lòng giống như đổ vỡ nước tương bình, ngũ vị tạp trần.

"Như thế nào như thế, như thế nào như thế?! Phụ thân toàn lực cho ta làm ra tất thắng cục diện, vì sao vẫn đánh không lại Tô Nghi? Chẳng lẽ ta thật là lấy trứng chọi đá, không biết tự lượng sức mình rồi. . . Không! Ta tuyệt không tin tưởng người Tô Nghi có thể một mực bảo trì như vậy tốc độ, cười đến cuối cùng chỉ có thể là một mình ta!"

Hàn Khai trong lòng cuồng loạn điên cuồng hét lên, nhưng Tô Nghi kia càng lúc càng xa bóng lưng nhưng lại làm hắn cảm giác sâu sắc tuyệt vọng, như rơi xuống vực sâu.

Ước chừng chén trà thời gian sau, Tô Nghi leo lên vạn cấp bình đài, trên thực tế hắn chẳng qua là đi bốn trăm mấy chục cấp mà thôi.

Cái sân thượng này chỉ có dài mười trượng rộng, ở trong đứng nghiêm một đỉnh, độ cao cho đến Tô Nghi đầu gối, sức chứa rất ít, nếu là đặt ở thực tế, sợ rằng sức nặng cũng sẽ không vượt qua năm đấu.

Tô Nghi chỉ là nhìn lướt qua liền thu hồi ánh mắt, lại xoay người nhìn về phía sau lưng.

Mấy chục ngàn tên kẻ leo núi nghiêm nhiên đã phân ra bốn cái đội trẻ, thế đội thứ tư vẫn còn dưới chân núi lẻ tẻ, nghiêm dự cũng là một thành viên trong đó; thế đội thứ ba người đi mau hơn một chút, nhưng là chỉ bắt quá vừa mới đến trong ảo cảnh hơn hai ngàn cấp thôi; thế đội thứ hai người đều tại chạy chậm tiến tới, trong đó cũng có Ninh Thái Tuyền cùng trần, hơn nhị lão.

Mà đệ nhất đội trẻ trung, Hàn Khai một người một ngựa, Hạng Nhất Minh, Hạng Thừa chờ một đám hạng môn đệ từ chính không ngừng theo sát, tốc độ không kém chút nào người trước, khiến người ta kỳ lạ là, Hàn Tu Trúc rõ ràng không có nhà môn trời sinh ưu thế, nhưng cũng có thể xâm nhập đệ nhất đội trẻ bên trong, điều này làm cho Tô Nghi lại đối hắn coi trọng mấy phần.

"Tu trúc huynh không chỉ có thiên tư hơn người, hơn nữa khí lượng bác đại, bị gọi là Hàn môn tiểu bối người thứ nhất không một chút nào quá đáng; nhóm đầu tiên tiến vào Cửu Đỉnh Sơn đều là lần trước thủ khoa, mà hạng môn mười mấy người này hiển nhiên cũng là trong môn tinh anh, lúc trước một mực dự đoán người khác có thể leo mấy cấp thiếu niên nhìn qua cũng liền mười hai mười ba tuổi, sợ rằng thiên tư cũng không yếu ở Nhất Minh huynh."

Tô Nghi đối với tướng môn nội tình lại ấn tượng sâu hơn, sau đó không hề lưu lại, cất bước hướng đỉnh núi đi tới.

Cho dù người bên cạnh thiên tư tuyệt diệu, lại cùng hấn có gì làm đây? Tô Nghi đã sớm quyết định đi chính mình đường, tuyệt sẽ không bị người khác can thiệp chút nào.

Làm Hàn Khai đi lên vạn cấp bình đài lúc, đã sớm không thấy được Tô Nghi thân ảnh.

Hàn Khai cắn răng một cái, đem Hàn Tùng "Mỗi vạn cấp đều muốn nghỉ ngơi một trăm hơi thở" dặn dò quên mất, lập tức di chuyển, tập trung tinh thần liền muốn đuổi theo Tô Nghi.

Chỉ chốc lát sau, Hàn môn đoàn người cũng tới bình đài.

Bọn họ đưa mắt nhìn chung quanh, không thấy Tô Nghi, ngược lại thì thấy được Hàn Khai vội vã rời đi bóng lưng.

"Các ngươi đoán, Tô Di Thiên cuối cùng có thể leo rất cao?" Hạng Nhất Minh mỉm cười nói.

"Tô Di Thiên có thể đạt tới cái này tốc độ đều độ, nói rõ hấn khí lượng cực lớn, muốn leo lên một trăm ngàn cấp là không có vấn đề gì, chỉ là theo một trăm ngàn cấp sau đó sẽ thỉnh thoảng xuất hiện khảo nghiệm, đến lúc đó bước chân nhất định bị nghẹt, nếu là ở trong khảo nghiệm ngây ngô quá lâu, vậy thì khó mà dự đoán rồi."

"Ta đoán hấn có thể leo lên một trăm hai chục ngàn cấp."

"Ngươi cũng quá đánh giá thấp Tô Di Thiên rồi, hấn ít nhất có thể đến 150.000 cấp!"

"Có lẽ hấn có thể đến đỉnh núi?"

"Hy vọng mong manh, chung quy một trăm ngàn cấp sau đó khảo nghiệm rất tạp, Tô Di Thiên chưa chắc có thể ứng phó rồi."

Hạng gia đoàn người mỗi người nói một kiểu, Hàn Tu Trúc cặp mắt hơi hơi sáng lên, đem tầm mắt nhìn về phía ngậm không có ở Vân Hải chi Trung Sơn đỉnh.

Sau lưng hết thấy, Tô Nghi đều không cách nào cảm nhận được, hấn bình thường sống chậm vào, nhặt cấp mà lên, thần sắc thông thả tự đắc, thậm chí còn có chút hăng hái mà thưởng thức chung quanh phong cảnh.

Mỗi đi qua một cái vạn cấp bình đài lúc, Tô Nghi cũng sẽ phát hiện chính giữa bình đài đỉnh cũng sẽ so sánh với cái bình đài lớn hơn nhiều chút.

Một giờ đi qua, Tô Nghi đi tới một trăm ngàn cấp bình đài, trước mắt đỉnh đã cùng hấn đủ cao, nếu là đặt ở trên thực tế, nhất định nặng đến mấy ngàn cân.

Đồng thời, Tô Nghi còn chú ý tới đường phía trước bị vân tường phong tỏa, tựa hồ là vô pháp tiếp tục đi tới rồi.

Tô Nghi đi về phía trước mấy bước, bỗng nhiên, phía trước hiện ra một đạo lão giả thân ảnh.

Lão giả này lơ lửng trên không trung, cặp mắt vậy mà không có con ngươi, nhưng Tô Nghi lại vẫn cảm thấy hấn tại bình tĩnh nhìn chăm chú chính mình.

"Thông qua ta trắc nghiệm, thì có thể leo lên càng đỉnh cao." Lão giả mở miệng nói, thanh âm hấn khàn khàn thật giống như thổi qua nòi đất, đem Tô Nghi hàm răng ê ẩm.

"Rốt cuộc đã tới."

Tô Nghi trong đầu nghĩ, sau đó cung kính chấp tay, nói: "Xin tiên bối dạy bảo."

Lão giả gật đầu, nói: "Tạo thành khí lượng bốn người, tài học, dục vọng, độ lượng cùng chí hướng vậy, ta tiên khảo ngươi tài học."

Tiếng nói rơi xuống, Tô Nghi trong mắt cảnh sắc nhất chuyển, đi tới một gian trong thư phòng.

Lão giả như cũ trôi lơ lửng ở phía trước, Tô Nghi trước mắt có một bộ bàn ghế, phía trên để giấy và bút mực, mà dưới đất còn có mấy đại chõng giấy trắng.

Một bên trên vách tường, treo "Tài trí hơn người" tranh chữ, Tô Nghi lập tức ý thức được đây chính là tài học khảo nghiệm nội dung.

"Ngươi dùng bảy quốc văn chữ, đem « luận ngữ », « Đạo Đức Kinh », « Tôn Tử binh pháp » phân biệt mặc tả một lần." Lão giả mặt vô biểu tình nói.

Tô Nghi nghe vậy, khóe miệng run lên.

Này ba quyển sách là nho đạo bình Tam gia tác phẩm tiêu biểu, cộng lại hơn hai vạn chữ, hơn nữa còn muốn dùng bảy quốc văn chữ viết ra bảy cái phiên bản, nói cách khác, này "Tài trí hơn người" khảo nghiệm, muốn Tô Nghi viết 150.000 chữ trở lên!

Nếu chỉ là đem này ba quyển sách mặc tả bảy lần, Tô Nghi hãy còn không cảm thấy nhức đầu, vấn đề nằm ở chỗ kia "Bảy quốc văn chữ" lên.

Bạn đang đọc truyện *Binh Pháp Đại Thánh Convert* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 200: Văn thông bảy quốc , học phú năm xe!

Thời đại chiến quốc , mỗi cái nước chư hầu đều sử dụng mỗi người chữ viết , lối viết cùng phong cách đều có cực lớn khác biệt , nhiều nhất thời điểm đồng thời xuất hiện trên trăm loại chữ viết , cho giữa các nước trao đổi mang đến cực lớn bất tiện , cho đến Tần quốc đánh bại sáu quốc , Tần Thủy Hoàng nhất thống thiên hạ sau đó , thúc đẩy "Thư đồng Văn , Xe cùng Quỹ" chính sách , hủy bỏ cái khác sáu quốc văn chữ , cũng đem Tần quốc đại triện chữ viết giản hóa là chữ tiểu triện , lúc này mới thống nhất khắp thiên hạ chữ viết.

Mà chữ tiểu triện xuất hiện , ở mức độ rất lớn giảm bớt chữ viết tại viết cùng biết đọc trên phương diện khó khăn , cực lớn thúc đẩy quốc nội văn nhân trao đổi , có thể nói là văn hóa trong lịch sử sự kiện quan trọng.

Giờ phút này lão giả yêu cầu Tô Nghi sử dụng "Bảy quốc văn chữ", chính là chỉ tần , Sở, Triệu, Tề, Yên, Hàn, Ngụy bảy quốc sử dụng qua , tại thời kỳ chiến quốc truyền lưu rộng nhất bảy loại chữ viết.

Nếu là cái yêu cầu này đặt ở triều nhà Tần trước , đương nhiên sẽ không có gì khó , bởi vì đương thời văn nhân tất nhiên sẽ đem "Năm giữ bảy quốc văn chữ" liệt vào mục tiêu chủ yếu , nhưng lúc đến nỗi này , chữ triện , lối chữ Lệ cùng khái thư xuất hiện để cho học tập chữ viết trở nên càng thêm dễ dàng , loại trừ lịch sử học người ngoài ra , ai còn sẽ đi đi phục cổ cử chỉ , đặc biệt đi học tập đã sớm đào thải chữ viết ?

Tướng môn thế gia , con em vọng tộc sẽ không đi học , Tô Nghi bức này nhà nghèo thứ tộc càng là không có khả năng đem thời gian lãng phí ở , học tập loại ý này nghĩa không lớn thiên môn kiến thức lên.

Hơn nữa , còn có một chuyện khác để cho Tô Nghi cảm thấy làm khó.

"Tiền bối , sao chép mấy trăm ngàn chữ tuy nói khổ cực , nhưng tiểu sinh cũng có thể nhẫn chịu , nhưng Cửu Đình Sơn thời hạn chỉ có sáu canh giờ , tiểu sinh coi như là nắm giữ thư pháp một cảnh viết thoăn thoắt khả năng , cũng không cách nào tại thời gian ngắn như vậy bên trong chép xong nhiều như vậy chữ , người xem . ."

Tô Nghi muốn nói lại thôi , này lão tiền sinh chẳng lẽ là cố ý muốn gây khó khăn hấn ?

Lão giả thần sắc không thay đổi , chậm rãi nói: "Từ viết: Vô dục tốc độ , không thấy tiểu lợi. Dục tốc thì bất đạt , thấy tiểu lợi thì đại sự không được."

Tô Nghi lật một cái liếc mắt.

Những lời này xuất từ « luận ngữ. Từ Lộ », ý tứ là làm việc không muốn tham nhanh cầu tốc độ , cũng không cần tham tiểu lợi; quá mau cầu tốc độ ngược lại không đạt tới mục tiêu , tham tiểu lợi sẽ làm không được đại sự.

Những lời này tại hậu thế truyền lưu cực kỳ rộng lớn , bây giờ lại đem Tô Nghi nghẹn một câu nói đều không nói được.

"Mặc dù nghe nói qua Cửu Đình Sơn khảo nghiệm sẽ rất xảo trá , nhưng không nghĩ đến vậy mà xảo trá đến loại trình độ này , ta nếu không phải thông qua cái này khảo nghiệm , liền vô pháp tiếp tục đi tới , nhưng một khi đón nhận khảo nghiệm , giống nhau vô pháp tiến thêm , thật khiến cho người ta tiến thoái lưỡng nan , cũng không biết lịch đại tổ tiên có hay không gặp cái này trắc nghiệm . . Thôi , như là đã đi tới nơi này , muốn ta quay đầu là không có khả năng , cho dù vô vọng đến đỉnh núi , ta cũng phải tại một trăm ngàn cấp lưu lại chân mình ấn!"

Quyết tâm đã định , Tô Nghi ngồi vào trước bàn , theo Yên Hải Bi trung lấy ra thời kỳ chiến quốc cổ thư , đối chiếu trên đó bảy quốc văn chữ , từng chữ từng câu sao chép tam thiên kinh văn.

Lão giả vẫn bình tĩnh như nước , theo hần khô mực trên khuôn mặt nhìn không ra chút nào hi vọng ai nhạc.

Bởi vì đối với bảy quốc văn chữ rất xa lạ , Tô Nghi ngay từ đầu sao chép thật chậm , mặc dù một lòng chìm vào bút hạ , nhưng là vẫn hao tổn ước chừng bốn canh giờ , mới dùng Tần quốc đại triện đem « luận ngữ » sao chép xong.

Rồi Cửu Đình Sơn kết thúc còn có cái cuối cùng thi giờ , nhưng đừng nói là mười lăm khắp cả , Tô Nghi liền lần thứ nhất đều còn chưa hoàn thành một nửa.

Tô Nghi trong lòng biết rất rõ , hấn vô luận như thế nào cũng không thể tại thời gian ngắn như vậy bên trong chép xong còn lại sáu lần.

"Có lẽ Hàn Khai đám người gặp là khảo nghiệm khác , cũng có lẽ bọn họ đã sớm vượt qua ta , leo lên cao cấp hơn thang . . . Liên như vậy , không suy nghĩ nhiều như vậy , làm việc phải có đầu có đuôi , như là đã bắt đầu khảo nghiệm , ta liền nhất định phải đem hoàn mỹ kết thúc!"

Tô Nghi khích lệ tự mình , lại bắt đầu sao chép tiếp được « Đạo Đức Kinh » cùng « Tôn Tử binh pháp » .

Ở trước đó sao chép trong quá trình , Tô Nghi đã sớm mượn đã gặp qua là không quên được khả năng , đem Tần quốc đại trận lối viết thuộc nằm lòng , vì vậy được tăng thêm tốc độ , tại trong vòng ba canh giờ liền đem hai quyển sách chép xong.

Đại trận bút hoa rườm rà , hơn nữa bút lông viết chữ chậm , hơn hai chục ngàn trong chữ cho , Tô Nghi ước chừng ăn cắp mười bốn tiếng!

Cửu Đình Sơn vào sân thời hạn qua lâu rồi , Tô Nghi rõ ràng hấn đã như vậy dừng bước ở một trăm ngàn cấp.

Nhưng Tô Nghi rất nhanh liền đem trong lòng tiếc nuối ép xuống , thậm chí không đi cân nhắc chính mình vì sao còn không có bị truyền tống ra tiểu thế giới , chỉ là một cách hết sức chăm chú mà viết chữ.

Bảy quốc văn chữ mặc dù phong cách khác hấn , nhưng là trăm sông đổ về một bể , tồn tại rất nhiều tương tự điểm , vì vậy Tô Nghi suy luận , dùng nhanh hơn gấp đôi tốc độ đem nước Sở chữ viết rõ ràng trong lòng.

Sau đó Tô Nghi sao chép lần thứ hai , lần này chỉ tốn phí đi sáu canh giờ.

Hai lần chép xong , một ngày đã qua.

"Mặc dù tâm thần sẽ không cảm thấy mệt mỏi cùng đói bụng , nhưng lặp lại làm lụng thật là khiến người buồn ngủ , may mắn ta đã nắm giữ sẵn sàng chiến đấu , ngược lại là có thể chống đỡ chống một cái , chỉ là này lão tiên sinh không nhúc nhích lơ lửng ở trên trời cả ngày , cùng một tượng gỗ giống nhau , chẳng lẽ cũng không cảm thấy mệt ?" Tô Nghi trong lòng oán thầm.

Lần thứ ba thời điểm , Tô Nghi dùng ngắn hơn thời gian nắm giữ Yến quốc chữ viết , hơn nữa viết tốc độ cũng có trình độ nhất định nhanh hơn , chỉ cần bốn canh giờ liền đem tam kinh sao chép xong.

Sau đó là thứ ba , thứ tư , lần thứ năm . . . Tô Nghi càng sao càng nghiêm túc , không chút nào nhận ra được chính mình đã sớm vượt qua vài lần tiêu sáng.

Mà hấn đối với bảy quốc văn chữ học tập cùng sao chép tốc độ cũng càng lúc càng nhanh , cho tới đang dùng nước Tề chữ viết sao chép một lần cuối cùng lúc , vậy mà bút hạ sinh phong , một hơi thở là có thể viết ra mấy chục chữ!

Người thường mới vừa nắm giữ thư pháp một cảnh "Viết thoăn thoắt" lúc , cũng đồng dạng là một hơi thở mấy chục chữ , nhưng bọn hấn viết nhưng là giản hóa sau lối chữ Lệ cùng khai thư , cùng bảy quốc văn chữ rườm rà căn bản không phải là một cấp bậc.

". . . Đạo trời , lợi mà không sợ. Thánh nhân chi đạo , là mà không tranh."

Tô Nghi viết xong thứ bảy khắp « Đạo Đức Kinh » một câu cuối cùng , vốn định dài thở một hơi dài nhẹ nhõm , nhưng phát giác được chính mình chỉ là một đạo tâm thần lúc , vô pháp bật hơi , chỉ cảm thấy một hơi thở giấu ở rồi trong lòng.

"Chép xong ?" Lão giả bình tĩnh hỏi.

"Chép xong , xin hỏi tiền bối , ta chép rồi bao lâu ?" Tô Nghi hỏi.

"20 sáu canh giờ."

"Nói cách khác ước chừng qua hai ngày có thừa a." Tô Nghi phát ra một đạo bất đắc dĩ thở dài.

Lão giả không có lập về Tô Nghi than phiền , mà là nhìn hấn một cái đồng ý ở một bên sao quyền.

Hấn ý vị thâm trường liếc nhìn Tô Nghi , như là đối với người sau thật có thể nắm giữ ít gặp bảy quốc văn chữ cảm thấy kinh ngạc.

Sau đó , lão giả vung tay lên , bốn mặt tường vách tường cùng nóc nhà vậy mà nhanh chóng xếp lên , phát ra ken két âm thanh , sau đó lại qua trong giấy lát phô triển ra , hợp thành một cụ so với người còn cao gấp hành.

"Gỗ hành" là thiên cân lúc đầu hình thái , là "Nam Dương năm cùng thánh" một trong thương thánh Phạm Lãi phát minh ra , có thể trắc sức nặng , đoạt cân bằng , phổ biến rộng rãi ở thương mậu cùng quân lữ bên trong.

Chỉ thấy lão giả lại một vẫy tay , tám viên nặng đến một đầu thiết quyền nhảy vào gỗ hành một đầu trong mâm.

"Quyền" chính là hậu thế cân nặng , "Quyền hành" một từ , chính là cân nặng cùng thiên cân cổ gọi , sau đó cũng bị dẫn thân ra tương đối , phẩm đặc chờ hàm nghĩa.

Sau đó , hơn năm trăm trang sao quyền như thiên nga bay lượn , chính tề mà xếp đến gỗ hành bên kia trên mâm.

Tô Nghi nuốt nước miếng một cái , cảm thấy hơi có chút khản trương.

May mắn , tám đầu thiết quyền cùng năm trăm trang sao quyền tạo thành thẳng bằng , sức nặng nhất trí , không mấy may thoải mái.

"Tài trí hơn người , người có thể tiếp tục đi tới rồi."

Lão già gạt đầu một cái , cùng gỗ hành , bàn đọc sách cùng biến mất.

Tô Nghi lúc này mới buông lỏng một mực căng thẳng tâm tư , nhưng lại có vẻ nghi hoặc theo đáy lòng tràn ngập mà lên.

"Tiếp tục đi tới ? Ta chép viết 20 sáu canh giờ , Cửu Đỉnh Sơn chuyển đi không phải đã sớm kết thúc rồi à ?"

Tô Nghi nghi vấn đầy mặt , nhìn về phía dưới núi , trong phút chốc , sắc mặt hắn vừa ngạc nhiên vừa mừng rỡ , trở nên không gì sánh được đặc sắc.

Tại Tô Nghi trong tầm mắt , nhanh nhất Hàn Khai cũng mới mới vừa leo lên bốn chục ngàn cấp bình đài mà thôi , mà một đám Hạng gia đệ tử cùng Hàn Tu Trúc thì theo sát phía sau; Tô Nghi rất rõ ràng nhớ kỹ , hắn tại leo lên một trăm ngàn cấp bình đài , tiếp nhận khảo nghiệm lúc , Hàn Khai mới vừa vượt qua ba chục ngàn cấp mà thôi.

"Nếu là Hàn Khai tốc độ một mực không thay đổi mà nói , vậy từ ta khảo nghiệm bắt đầu đến kết thúc , há chẳng phải là mới qua nửa giờ ? Ta rõ ràng nhớ kỹ , ta bỏ ra năm mươi hai giờ sao chép tam kinh , không nghĩ đến thời gian trôi qua tỷ lệ vậy mà đạt tới 1-100!"

Tô Nghi nhất thời thu được cực lớn phấn chấn , tiếp theo còn có sắp tới năm canh giờ thời gian , có lẽ hắn thật có cơ hội thông qua sở hữu khảo nghiệm , leo lên đỉnh núi!

Tô Nghi không chút do dự , xoay người liền đi.

Phía trước Vân Hải cuộn cuộn không ngừng , chốc lát sau đó , một cái hoạn lộ thênh thang theo trong mây mù nhảy ra , nổi thẳng một trăm mười ngàn cấp bình đài.

Tô Nghi tiếp tục bước lên leo núi con đường , một màn này bị dưới chân núi rất nhiều sĩ tử phát giác , Hạng gia đoàn người càng là vui mừng quá độ , tung tăng không ngớt.

"Mau nhìn! Tô Di Thiên thông qua một trăm ngàn cấp khảo nghiệm!"

"Thật không ngờ nhanh ? Hắn vừa mới leo lên một trăm ngàn cấp một khắc đồng hồ mà thôi a!"

"Thật coi làm người ta khen ngợi! Đúng rồi , trong lịch sử nhanh nhất thông qua một trăm ngàn cấp khảo nghiệm là ai ?"

"Là Hoắc Khứ Bệnh Hoắc Phiêu Diêu vậy , nhưng hắn ban đầu chỗ tốn thời gian so với Tô Di Thiên còn nhiều hơn khoảng ba phần mười."

"Thật không hổ là thiên cổ mười trù , một thơ di thiên! Tô Di Thiên khí lượng cùng tài hoa , há là Hàn Khai bậc này người xấu có thể so sánh với ?"

"Thắng lợi có hy vọng!"

Người nhà họ Hạng hớn hờ vui mừng , nhưng Hàn Khai khoe miệng lại dâng lên vẻ khổ sở.

Hắn ở trước đó một mực nguyên rũa Tô Nghi tại một trăm ngàn cấp trong khảo nghiệm hao hết còn lại thời gian , như vậy hắn liền có thể chắc chắn thắng , nhưng hắn chút nào không nghĩ đến , Tô Nghi không chỉ không có bị nhệch , ngược lại lại phá vỡ hạng nhất ghi chép.

Một tia cảm giác vô lực theo tâm thần trung xông ra , nhưng Hàn Khai vẫn ôm một tia hy vọng cuối cùng , lần nữa bước nhanh hơn.

Chén trà thời gian sau , Tô Nghi leo lên một trăm mười ngàn cấp bình đài.

Vị lão già kia lại xuất hiện , lướt qua rồi chào hỏi một bước , trực tiếp mở miệng nói: "Người đã chứng minh chính mình tài trí hơn người , tài học khảo nghiệm ba đã qua một , kế tiếp là đệ nhị hạng khảo nghiệm , học phủ năm xe ."

"Mời lão tiên sinh dạy bảo." Tô Nghi chấp tay nói.

Lão già vung tay lên , chung quanh cảnh sắc lần nữa biến đổi , Tô Nghi phát hiện mình chính mình ở ở một gian tàng thư trong hành lang , mà chính giữa có năm chiếc xe ngựa.

"Lần này khảo nghiệm người chỉ cần đọc sách liền có thể , học xong một quyển sách , liền đem hắn thả vào bên trong xe; cho đến lấp đầy năm chiếc xe , mà ngựa kéo không nhúc nhích , liền có thể thông qua khảo nghiệm." Lão già nói.

Nếu là Tô Nghi có thật thể , nhất định đã chảy xuống đầu đầy mồ hôi.

Bạn đang đọc truyện *Binh Pháp Đại Thánh Convert* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 201: « thanh nang sách »

Tô Nghi nhìn một chút trong hành lang xe , nói đại cũng lớn , nói nhỏ thì cũng nhỏ.

Có vẻ , muốn dùng thư tịch tới lấp đầy năm chiếc xe , nhất định muốn đọc hơn mười ngàn quyển sách; tiêu là , cho dù lấp đầy xe ngựa , như thế nào bảo đảm ngựa kéo không nhúc nhích ? Phải biết mã lực khí có thể so với người thường phần lớn , kéo một xe sách hoàn toàn không thành vấn đề.

"Xem ra muốn đạt thành ngựa kéo không nhúc nhích cái điều kiện này , tự cần phải nghiêm túc cẩn thận đem quyển sách sắp hàng chỉnh tề đến bên trong xe , không để lại chút nào khe hở , dùng cái này tới gia tăng sức nặng , trực tiếp bóp chết ta lười biếng ý tưởng; nếu quả thật phải đi đọc hơn mười ngàn quyển sách , coi như là thân ta là tướng tài , đọc tốc độ lấy được đại phúc nhanh hơn , nhưng chỉ sợ cũng được tốn trên ba bốn ngày thời gian." Tô Nghi trong lòng thầm nhủ.

"Này học phú năm xe khảo nghiệm so với tài trí hơn người còn muốn càng mất thời gian , chẳng lẽ là này lão tiên sinh cố ý muốn làm hao mòn thời gian của ta ? Nếu như phía sau khảo nghiệm vẫn luôn như vậy mất thời gian , ta đây chớ nói đi lên đỉnh núi rồi , sợ rằng đến 150.000 cấp đều khó khăn."

Nhưng khảo nghiệm chính là khảo nghiệm , Tô Nghi chỉ có thể bắt đầu đi đề xuống trong lòng oán thầm , bắt đầu khắp nơi đi đi lại lại , kiểm tra chung quanh kệ sách.

Rất nhanh, Tô Nghi thì có khả quan phát hiện: Trong hành lang tầng thư phi thường thiên môn , mấy chục ngàn trong quyển sách , cơ hồ có một nửa đều là Tô Nghi không có có đi học! Trong đó thậm chí còn có một ít hiện thể đã sớm thất truyền tuyệt học , nếu như rời đi nơi này , sợ rằng cũng không có cơ hội nữa đọc được.

"Xem ra lần này khảo nghiệm có thể để cho ta có thu hoạch!" Tô Nghi tinh thần chấn động , động lực tăng lên trên diện rộng.

Sau đó Tô Nghi ngồi trên chiếu , ưu tiên đọc những thứ kia thất lạc đã lâu trên quý sách vở.

Bỏ ra hơn một canh giờ , Tô Nghi đem một quyển thầy thuốc tạp thư học xong , đột nhiên , hắc Luyện Binh Tràng hơi hơi lay động , vậy mà tạo nên ra một quyển giống nhau như đúc thư tịch , sau đó được thu vào rồi Yên Hải Bi bên trong.

Tô Nghi không nghĩ đến sẽ xảy ra chuyện như vậy , tâm tình tung tăng không ngớt.

Sau đó Tô Nghi khép quyển sách lại , trong tay sách khẽ run lên , sau đó rời khỏi tay , bay vào trong buồng xe.

"Tự động xếp hàng ? Xem ra liên ăn gian cơ hội cũng không cho ta , thật là đủ nghiêm khắc." Tô Nghi oán thầm đạo.

Lại tốn hơn một canh giờ , Tô Nghi đọc mấy cuốn sách , không có ngoại lệ chút nào , bọn họ đều bị Luyện Binh Tràng sao chép ra tới , trở thành Yên Hải Bi tàng thư một trong.

Học xong sau , Tô Nghi cân nhắc trong tay sách vở sức nặng , phát hiện một ít quy luật.

"Chẳng lẽ những sách này có thể theo ta hiểu càng sâu mà biến hóa nặng ? Như quả thật như thế , ta đây nên thử đi đọc kỹ những sách này , không chỉ có thể dễ dàng hơn đạt thành ngựa kéo không nhúc nhích điều kiện ,

Hơn nữa đối với ta tựj cũng có cực lớn trợ giúp."

Quyết định chủ ý , Tô Nghi chậm lại đọc tốc độ , ngược lại tiêu phí nhiều thời gian hơn đi tìm hiểu trong sách nội dung; trong tay hắc sách vở càng ngày càng nặng , thậm chí đến cuối cùng , một quyển sách bay vào buồng xe lúc , lại còn phát ra nặng nề tiếng đánh.

Xa lạ sách , mới mẻ kiến thức thật giống như cam thuần rượu ngon , lệnh Tô Nghi thật sâu chìm đắm trong đó , hắc thậm chí đã đem khái niệm thời gian quên mất , đã sớm không biết vượt qua mấy cái ngày đêm.

Tô Nghi không biết mỗi một đọc sách , ở trên cao quyển sách học xong sau đó , lập tức hướng về phía kệ sách ngoắc tay.

Đột nhiên , có một quyển vô cùng xa lạ sách rơi xuống trong tay hắc.

"Lại là « thanh nang sách »? ! Sách này là sớm nhất ngoại khoa sách thuốc , đáng tiếc tại Hoa Đà qua đời lúc đã thất truyền , liền Hoa gia đều không thể nắm tàng thư , không nghĩ đến có thể ở Cửu Đình Sơn trung gặp." Tô Nghi kinh ngạc phi thường.

Tô Nghi không chút do dự mở sách sách , chợt cảm thấy rung động phi thường: « thanh nang sách » trung tinh hoa kiến thức , để cho Tô Nghi cảm giác tựa giống như hóa thành một cái trọng chứng người mắc bệnh , chính tiếp nhận linh dược ân cần săn sóc , sinh mệnh lực chậm rãi hồi phục , phảng phất liền tâm thần cũng vì đó thăng hoa.

Một đạo ánh sáng màu xanh biếc lấy Tô Nghi làm tâm điểm khuếch tán ra , nhưng hắn vẫn hồn nhiên không cảm giác , mà là ở thâm nghĩ đến: "Sách này xứng là kinh điển , thất truyền xác thực đáng tiếc , ta hẳn là tìm một thời cơ đem sách này sao chép đi xuống , sau đó trả lại cho Hoa gia."

Ý tưởng kết thúc , Tô Nghi không lãng phí thời gian nữa , lần nữa chìm vào tri thức hải dương bên trong.

Ngày đêm thay nhau , thoáng một cái rồi biến mất.

Làm Tô Nghi không biết lần thứ mấy khép quyển sách lại lúc , sách trong tay bay khỏi bàn tay , trở nên là lão giả thanh âm khàn khàn truyền tới.

"Năm xe đã lấp đầy , ngươi có thể dừng lại."

Tô Nghi lúc này mới phục hồi tinh thần lại , quét mắt chung quanh còn có rất nhiều chưa từng đọc qua xa lạ thư tịch , trong mắt vậy mà né qua vẻ tiếc nuối.

Sau đó , lão giả cái miệng , vô hình ba động từ miệng trung tranh ra , giật mình năm con tuần mã; nhưng mà , tùy ý năm con ngựa lại dùng lực như thế nào , cũng không cách nào kéo động chất đầy thư tịch xe ngựa chút nào.

"Học phú năm xe khảo nghiệm đã thông qua , tiếp tục đi tới đi."

Lão giả gật gù đầu , cùng chung quanh sở hữu tàng thư đồng loạt biến mất , chỉ để lại trong lòng ân hận Tô Nghi ở trên quảng trường ngẩn người.

"Nếu như có thể đem còn lại sách toàn bộ sao chép đến Yên Hải Bi trung mà nói..." Tô Nghi qua hồi lâu , mới từ từ thoát khỏi nỗi tiếc nuối này.

Đổi mắt nhìn về phía dưới núi , Hàn Khai , Hạng Nhất Minh thứ bậc một thang đội nhân mã đã leo lên bảy chục ngàn cấp.

"Nói cách khác , ta lần này khảo nghiệm cộng thêm leo núi thời gian , tổng cộng hao tổn khoảng một canh giờ... Mặc dù còn có sắp tới bốn canh giờ thừa thãi , nhưng là không biết phía sau khảo nghiệm có thể hay không vẫn là như vậy tổn thời gian , vô luận như thế nào , ta phải làm bước nhanh hơn."

Vừa nghĩ tới , Tô Nghi một bên chuyển động bước chân , phía trước Vân Hải lập tức phá vỡ một con đường , thật giống như quỷ nghênh Quân Vương giáp sĩ bình thường nhìn chăm chú Tô Nghi leo lên đi một trăm hai chục ngàn cấp con đường.

Chân núi trên đường lần nữa phát ra một tràng kêu lên.

"Tô Di Thiên lại thông qua suy nghĩ một chút khảo nghiệm!"

"Không tệ , không tệ , hắn đã được đến rồi cấp hai mà đỉnh giờ thử tư cách , tại lịch đại hào kiệt trung cũng coi là người nổi bật."

"Đó là tự nhiên , Tô Di Thiên có thể lấy được loại này thành tích căn bản không thành vấn đề , hơn nữa ta đoán hắn còn có thể leo lên 150.000 cấp."

"Mặc dù có chút khó khăn , nhưng ta tin tưởng Tô Di Thiên có thể làm được!"

Chủ chiến phái môn đối với Tô Nghi đồng thanh nói khen , mà chủ hòa phái một số người vừa mới chuẩn bị lấy "Đây chẳng qua là vận khí mà thôi" trả lời lại một cách mỉa mai , lại đột nhiên phát hiện sở hữu chủ chiến phái nhân sĩ bước chân đột nhiên nhanh hơn một đoạn , không có mấy hơi liền đem bọn họ xa xa bỏ lại đằng sau.

Chủ hòa phái mọi người ngây ngẩn , một đám chủ chiến nhân sĩ cũng giống vậy trở mắt ghen hờn , ở trong mắt bọn hắn , mười núi cao vạn trượng đột nhiên giảm xuống hai thành , dưới chân con đường chợt rút ngắn , bọn họ tốc độ tiến tới cũng vì vậy tăng nhanh hai, ba phần mười.

"Chuyện này..." Mọi người trở mắt nhìn nhau , không che giấu chút nào tựa trong đôi mắt vẻ kinh ngạc.

Đột nhiên , có một vị trung niên bưng bình đại ngộ , kinh hi muốn điên.

"Ha ha ha ha! Ta hiểu được , ta hiểu được! Nguyên lai tin đồn nói đều là thật!"

"Tin đồn gì ?" Chung quanh có người hỏi.

"Trương truyền , mỗi lần Cửu Đình Sơn hạng nhất cũng có thể được đến đặc thù lực lượng gia trì , mỗi khi hắn hoàn nễ thông qua hai lần khảo nghiệm lúc , cũng có thể khiến người khác nhanh hơn leo tốc độ , có thể nói là một người đặc đạo , gà chó lên trời! Ta nguyên bản còn nửa tin nửa ngờ , hiện tại lại không thể không tin , nguyên lai tăng thêm tốc độ là có chuyện như vậy a!"

"Khó trách Lưu Tú , Hoắc Khứ Bệnh cùng Tào Tháo đám người thời đại anh kiệt lớp lớp xuất hiện , nguyên lai đều là thu được những người này phúc

trạch." Một vị lão nhân cũng bừng tỉnh đại ngộ.

"Ồ ? Không đúng , những người này vì sao không có nhận được phúc trạch ?" Có vị thanh niên chỉ chỉ chung quanh vẫn bước chân chậm chạp người.

"Những người này đều là chủ hòa phái , nhận được Chu Học Thư giáo hóa , đưa đến trong lòng đối với Tô Di Thiên ôm ngăn cách , thậm chí còn muốn gia hại Tô Di Thiên , sao có thể có thể nhận được người sau hào quang bao phủ ?"

"Thì ra là như vậy , chủ hòa phái chó con thật là tự mình làm vậy thì không thể sống được."

Những người này không che giấu chút nào tị trong giọng nói châm chọc , chung quanh chủ hòa phái nhân sĩ khí đối mỗi tấc bầm.

Có một vị chủ hòa phái thanh niên oán mà sinh hận , rống to: "Này không công bình , không công bình! Cửu Đình Sơn cũng không phải là chủ chiến phái địa bàn , nơi này là toàn Nhân tộc chung nhau tài sản , vì sao phúc trạch chỉ có bọn họ có thể được hưởng ? ! Ta không phục , ta không phục!"

"Hắc hắc , chó cùng đường quay lại cắn , biết bao buồn cười!"

"Ai nói nơi này là chủ chiến phái địa bàn ? Người không phục có thể a , các người chủ hòa phái chỉ cần có một người vượt qua Tô Di Thiên , liền có thể lập tức cướp lấy hào quang , điều kiện tiên quyết là các người phải làm được đến mới được a!"

Hai vị chủ chiến phái trả lời lại một cách mỉa mai , có thể dùng rất nhiều đồng bào phình bụng cười to.

Chủ hòa phái môn nhất thời tiếng nói nghẹn , chỉ đành phải đem oán hận ép vào đáy lòng , trong lòng đem Tô Nghi nguyên rủa trăm ngàn lần.

Một đám trung lập nhân sĩ lặng lẽ đứng ở chủ chiến phái một phương , trong lòng đem Tô Nghi ca ngợi công nhận vô số lần , rốt cuộc lấy tăng thêm tốc độ; còn lại một số người thì do dự bất quyết , bọn họ rất muốn tại Cửu Đình Sơn lấy được tốt hơn thành tích , nhưng là không nghĩ vì vậy đắc tội thể lớn chủ hòa phái , lâm vào lưỡng nan lựa chọn bên trong.

Mà nhận được phúc trạch ảnh hưởng , Hạng gia đoàn người cùng Hàn Tu Trúc tốc độ lập tức nhanh hơn mấy thành , không lâu lắm liền vượt qua Hàn Khai.

Đệ nhất đội trẻ thứ tự như vậy sản sinh biến hóa.

"Ha ha , ta sẽ chờ giờ khắc này đây! Tô Di Thiên tốt lắm!" Hạng Nhất Minh đối với Tô Nghi bóng lưng giờ ngón tay cái lên.

"Ta nguyên bản phỏng chừng tị chỉ có thể leo lên một trăm mười ngàn cấp , nhưng bây giờ có lòng tin nhiều đạt mười ngàn!"

"Ta cũng giống vậy , chờ rồi đi Cửu Đình Sơn sau đó , ta nhất định phải đem Tô Di Thiên chiến công báo lên môn chủ , khiến hắn đại lực khen thưởng Tô Di Thiên!"

"Tô Di Thiên kéo theo lần này trước người trình a!"

Người nhà họ Hạng cảm khái có thừa , Hạng Thừa một mực yên lặng không nói , nhưng hắn bước chân cũng không kém chút nào cái khác người nhà họ Hạng.

Hạng Nhất Minh thấy vậy , khẽ gật đầu , hắn hiểu được Hạng Thừa khả năng đã sớm buông xuống đối với Tô Nghi ngăn cách , chỉ là ngoài miệng còn không chịu nhận thua thôi.

Nhưng Hàn Tu Trúc quay đầu liếc nhìn xa xa bị hắn bỏ lại đằng sau Hàn Khai , trong lòng cũng là thở dài không thôi.

Mà Hàn Khai nghe Hạng gia đoàn người sôi nổi nghị luận , lại cảm giác được Hàn Tu Trúc ánh mắt , trong lòng bức bối tới cực điểm.

Này vết oán khí rất nhanh hóa thành khủng hoảng cùng cừu hận.

"Thua muốn tự hủy tương lai... Không! Này tuyệt đối không phải là ta! Ta là có thể trở thành hào kiệt người , như thế nào như vậy ngã ở nơi đây ? ! Đáng ghét , nếu không phải là bởi vì có Tô Nghi... Đáng ghét gia hỏa , chờ ta thắng nổi người , ra Cửu Đình Sơn sau đó , ta nhất định phải đưa người ngử mã phân thầy!"

Tại cừu hận điều động , Hàn Khai cuối cùng một chút do dự cũng biến mất hầu như không còn , vì bảo toàn tị , hắn đã quyết tâm muốn đẩy Tô Nghi vào chỗ chết.

...

## Chương 202: Thuộc lòng trôi chảy , độ lượng khảo nghiệm

Tô Nghi đi trên đường , tâm trạng tung bay.

"Tài trí hơn người khảo nghiệm làm ta học được thư pháp một cảnh viết thoăn thoắt , quân tử Lục Nghệ chi sách , vốn là tạo chữ kỹ xảo , sau đó mới từ từ biến thành thư pháp , mà ta tiếp xúc được kiểu chữ sáng tạo chi nguyên , lúc này mới làm ta nhanh chóng học được thư nghệ; học phủ năm xe thì giúp ta kiến thức phóng đại, cái này khảo nghiệm để cho ta rõ ràng học Hải Vô Nhai , cho dù ta có Yên Hải Bì , có chậm lại thời gian trôi qua Luyện Bình Tràng , nhưng thế gian thư tịch tỉ tỉ , trong đó rất nhiều đều rất có học tập giá trị , cuối cùng ta một đời , chỉ sợ cũng vô pháp toàn bộ học xong."

"Nhưng dù vậy , ta cũng cần cần cù học tập! Kiến thức là đi thông Thánh Đạo chớp đỉnh nấc thang , mỗi một quyển sách học vẫn cũng sẽ trở thành ta cơ sở , nếu là muốn hết sức leo đỉnh , liền tuyệt đối không thể lười biếng."

Tô Nghi ở trong lòng tự mình khích lệ , không lâu lắm , leo lên 130,000 cấp bình đài.

Lão già kia lập tức xuất hiện , nói "Tài học khảo nghiệm chi ba: Thuộc lòng trôi chảy , người đem « tam lược » té thuộc lòng gấp đôi , chỉ cho phép sai ba chỗ."

Nghe vậy , Tô Nghi đôi môi khẽ run , trong đầu nghĩ này khảo nghiệm thật là một cái so với một cái xảo trá.

« tam lược » là đạo gia Hoàng Thạch Công sở làm binh thư , mặc dù không tính thiên môn , nhưng độ cao cũng không kịp « Tôn Ngô binh pháp » , phần lớn binh gia sĩ tử sẽ đem thuộc lòng lý giải người sau coi như nhiệm vụ thiết yếu , còn đối với « tam lược » nhận xét thì ít nhiều.

Đương nhiên , Tô Nghi nắm giữ đã gặp qua là không quên được khả năng , đã sớm đem « tam lược » lưng thuộc lâu , nhưng phải ngã lẩy lưng liền khó hơn ngàn vạn bội phần.

Bởi vì mọi người học tập từ ngữ là cố định , nếu là "Âm" cùng "Dương" hai chữ sống chung một chỗ , nào người sẽ theo bản năng đem tạo thành "Âm dương" cái từ ngữ này , giống như , "Nhật nguyệt" , "Đại dương" chờ từ cũng giống như vậy , đều có không đảo ngược tư duy theo quán tính.

Bây giờ , Tô Nghi tại Yên Hải Bì trung lấy ra « tam lược » , thử ở trong lòng để sau lưng , nhưng còn không có niệm lên đôi câu , đã sai lầm rồi ba chỗ.

Thật giống như phát giác Tô Nghi quẩn cảnh , lão già còn nói: "Dục tốc thì bất đạt , người có thể từ từ sửa sang lại ngôn ngữ , tùy thời có thể bắt đầu thuộc lòng."

"Đa tạ tiên bối thông cảm."

Tô Nghi hoài cảm cười một tiếng , trong lòng lại nghĩ đến: "Nếu không phải Cửu Đình Sơn có nghiêm khắc thời hạn , ta còn thực sự dự định từ từ sửa sang lại , nhưng niệm quá nhanh nhất định sẽ đầu lười thất , đưa đến sai lầm; ta hẳn là bỏ nhanh câu ổn , cho dù sẽ lãng phí một ít thời gian , ta cũng không thể khiến khảo nghiệm sai lầm"

Ý tưởng kết thúc , Tô Nghi thả chậm tốc độ , ở trong lòng để sau lưng « tam lược » , cũng mượn đã gặp qua là không quên được khả năng , cường ép đem mới câu khắc vào não bìa bên trong.

« tam lược » mặc dù chỉ có 3800 hơn chữ ,

Cộng thêm Tô Nghi Luyện Bình Tràng có thể chậm lại thời gian lưu động , nhưng hấn vẫn hao tổn chén trà thời gian mới đưa đảo ngược sách này toàn bộ jìy mà xuống , lại tại trong lòng mặc niệm một lần sau đó , lúc này mới nhắc lên một ít lòng tin.

Sau đó , Tô Nghi mở miệng thì thầm "Loạn không là chính , vạn lợi đi một lần; trạch mộ là người , trăm lợi..."

Tô Nghi vừa ra miệng , vậy mà tạo thành Lôi Đình hùng âm , theo hấn vị trí chỗ ở hướng chân núi lần xuống xuống.

Để sau lưng « tam lược » ôm vào mọi người trong tai , để cho bọn họ ngây người như phỗng.

"Không nói trước Tô Di Thiên thanh âm tại sao lại truyền tới nơi này, nhưng hấn niệm đây là sách gì?"

"Lão hủ tự cho là duyệt sách vô số , nhưng mà đối với Tô Nghi chỗ niệm chi vẫn lại không hề ấn tượng , xem ra là ta học thức còn chưa đủ."

"Thuộc lòng ít chú ý thư tịch , đây chính là một trăm ngàn cấp về sau khảo nghiệm?"

"Không , ta cuối cùng cảm thấy không có đơn giản như vậy."

Tô Nghi đọc tiếng vẫn còn tiếp tục , rất nhiều học thức uyên bác người càng nghe , hai tròng mắt trở nên càng thêm sáng ngời.

Hạng gia đoàn người trước nhất kịp phản ứng , thần sắc cực kỳ đặc sắc.

"Oa! Lại là đề sau lưng « tam lược », đây quả thực là cố ý gây khó khăn người a!"

"Ta nhớ được gia tộc chí trung ghi lại , năm trước Cửu Đình Sơn khảo nghiệm không có khó như vậy chứ ? Tài học khảo nghiệm tối đa cũng sẽ để cho người thuộc lòng một hồi ôn hoà những sách kia , hơn nữa lời rất ít."

"Năm nay biến hóa khó khăn ? Đây là vì sao ?"

"Có lẽ là Cửu Đình Sơn tích súc hơn một trăm năm năng lượng , bây giờ một buổi sáng năng lượng phun trào , khảo nghiệm tự nhiên sẽ biến hóa khó khăn một ít." Hạng Nhất Minh suy đoán nói.

"Hy vọng vị kia lão tiền bối có thể thả chúng ta một con ngựa a!"

Tô Nghi đã lưng xong một nửa , không sợ một chữ.

Hàn Khai trong lòng dâng lên một tia không hiểu cảm giác vô lực , đem hán kéo vào rồi tuyệt vọng vực sâu , dựa vào mà nói , nếu là đổi thành hán , tuyệt đối vô pháp đề sau lưng « tam lược », nhưng Tô Nghi nhưng là thuộc lòng trôi chảy , nước chảy mây trôi!

"Chẳng lẽ ta thật không như Tô Nghi..." Hàn Khai thần sắc hoảng hốt.

Đang ở mọi người bàn tán sôi nổi gian , Tô Nghi đọc tốc độ vậy mà càng lúc càng nhanh , niệm đến cuối cùng mấy trăm chữ , hán thậm chí một hơi thở bên trong là có thể phun ra hai ba chục chữ , nghiễm nhiên chính là tài ăn nói một cảnh "Nức nở liên châu" năng lực!

Chỉ là chén trà thời gian đi qua , Tô Nghi đã đem « tam lược » toàn thiên để sau lưng hoàn thành , vậy mà không một sai lầm , làm cho này tràng khảo nghiệm kết giao hoàn mỹ đáp quyền.

Lão giả trông rỗng hai con người né qua một tia sáng kỳ dị , nhưng rất nhanh liền khôi phục tượng gỗ khuôn mặt.

"Tài học ba trăm toàn bộ thông qua , tiếp theo còn có độ lượng , dực vọng cùng chí hướng khảo nghiệm , tiếp tục đi tới đi." Lão giả dứt lời , tại chỗ biến mất.

Đi qua ba trận khảo nghiệm sau , Tô Nghi tâm cảnh ổn rất nhiều , cho dù biết rõ tụi hoàn mỹ thông qua khảo nghiệm , shunbiàn còn lấy được tài ăn nói một cảnh khả năng , hán cũng không kiêu không cuồng , không khiêm không thấp hèn , mặt đầy bình tĩnh cất bước tiến tới.

Trong khoảnh khắc , phía trước Văn Hải lần nữa nhường ra một con đường , nổi thẳng 150.000 cấp bình đài.

Thấy vậy , Tô Nghi trong đầu nghĩ: "Tài học khảo nghiệm có ba hạng , nhưng độ lượng , dực vọng cùng chí hướng khảo nghiệm dường như chỉ có các hạng nhất , cũng không biết là muốn chứng minh tài học tương đối khó , vẫn là mặt khác ba hạng khảo nghiệm càng thêm sâu sắc đặc biệt ? Liên như vậy , đến 150.000 cấp , yiqie chân tướng rõ ràng."

Tô Nghi bước lên đi 150.000 cấp nấc thang , một người một ngựa; cùng lúc đó , Hàn Tu Trúc cùng Hạng gia đoàn người đã vượt qua chín chục ngàn cấp một nửa , mà Hàn Khai lại vẫn tại tám chục ngàn cấp trái phải quanh quẩn.

Tại Tô Nghi tức thì đến 150.000 cấp lúc , Hạng gia đoàn người rốt cục thì đứng ở một trăm ngàn cấp trên bình đài , Hàn Tu Trúc theo sát phía sau.

Vị lão giả kia đúng lúc xuất hiện ở nơi này , nói: "Muốn trèo cao phong , trước thông trắc nghiệm , tạo thành khí lượng bốn người , ta tiên khảo các người tài trí hơn người ."

Mọi người gật đầu liên tục , chỉ thấy chung quanh cảnh sắc phong vân biến ảo , một gian đại sảnh xông vào trong tầm mắt.

Lão giả đứng lặng ở phía trước , mười mấy tấm bàn ghế ở trước mặt hán sắp hàng chỉnh tề.

"Các người dùng thất quốc chữ viết , đem « luận ngữ » , « Đạo Đức Kinh » cùng « Tôn Tử binh pháp » phân biệt sao chép một lần , tài trí hơn người , mỗi người các người chỉ cần đạt tới bốn đầu liền có thể thông qua khảo nghiệm." Lão giả vẫn là mặt vô biểu tình nói.

Mọi người nghe vậy thở phào nhẹ nhõm , rồi rít lưỡi bầm: "Cũng còn khá cùng năm trước khảo nghiệm giống nhau như đúc , lúc trước Tô Di Thiên để sau lưng « tam lược » thật để cho ta sợ hết hồn , có lẽ là hán xuất hiện gì đó ngoài ý muốn chứ ?"

Mọi người đoán không sai , Tô Nghi qingk loạn đúng là có chút khác thường: Nguyên bản tài trí hơn người khảo nghiệm , chỉ bất quá yêu cầu đạt tới bốn đầu liền có thể , nhưng Tô Nghi lại bị phải cầu được đến năm phần.

Tuy nói như vậy , nhưng Tô Nghi vẫn hoàn mỹ thông qua khảo nghiệm.

Hàn Tu Trúc cùng Hạng gia đoàn người cùng nhập tọa , muốn đạt tới bốn đầu , thì nhất định phải tinh thông thất quốc trung tam quốc chữ viết , lại hơi biết một cái khác quốc văn chữ liền có thể; bọn họ vào ngày thường bên trong cố gắng học tập tụi am hiểu bốn quốc văn chữ , chính là vì có thể thông qua

tràng này khảo nghiệm.

Tất cả mọi người nín thở cầm bút , vung học thành mực.

Ngay tại Hạng gia mọi người bắt đầu bài thi lúc , Tô Nghi đã leo lên 150.000 cấp.

Lúc trước vị lão giả kia lại xuất hiện , nói: "Chịu khổ nhọc , nhẫn quả trách thụ nạn , chứng minh ngươi chi độ lượng."

Tô Nghi gật đầu , hần đã sớm chuẩn bị tâm lý thật tốt.

Nói rồi , lão giả vung tay lên , Tô Nghi trong mắt đột nhiên né qua vô số cảnh tượng , đồng thời có đại lượng tin tức như Bách Xuyên hợp dòng , tranh nhau tràn vào trong đầu bên trong.

Tô Nghi nhanh chóng xử lý thu được tin tức , nhìn kỹ trước mắt mỗi một màn.

Nào đó hướng năm cuối , thiên hạ đại loạn , quần hùng cát cứ , tiếm đế cùng nổi lên , mà Tô Nghi thân phận là một vị bình thường Bắc tướng quân , kiêm Phàn Dương hồ Tiết Độ Sứ , năng chinh thiên chiến , hữu dũng hữu mưu , cống hiến ở Giang Nam Diệp quốc , nhưng mà quốc gia này hoàng đế cực tốt vô lực , nhiều năm liên tục đánh dẹp nước khác , mưu toan xưng bá thiên hạ , Tô Nghi cùng một đám trung thần nhiều lần khuyên can không được , ngược lại gặp phải vu cáo mà hạ ngục.

Tại trong ngục , Tô Nghi nhận hết nghiêm khắc hình phạt cùng kẻ thù chính trị đùa cợt , vốn đã lòng như tro nguội thời khắc , biên cảnh lại truyền đến địch quốc xâm phạm tin tức.

Diệp quốc đã mất có thể sử dụng chi tướng , hoàng đế dưới sự bắt buộc dĩ bắt đầu sử dụng trong ngục Tô Nghi , khiến cho lãnh binh đánh dẹp tới địch , lập công chuộc tội.

Tô Nghi trong lòng còn sót lại một tia yêu nước chi tâm khiến hần tiếp nhận gánh nặng , nhưng đang ở hần cùng với địch nhân kịch chiến thời khắc , nhưng lại bị kẻ thù chính trị vạch tội , bị cài nút cùng địch tư thông tội danh , hoàng đế dưới cơn nóng giận , đem Tô Nghi chức vụ bãi nhiệm.

Tô Nghi tâm như loạn ma , phụng chỉ lui binh , nhưng lại gặp địch quân cả đêm truy kích.

Thù hạ tướng sĩ chết thảm trọng , Tô Nghi chỉ muốn thân miễn , trốn vào một gian trong sơn thôn.

Nguyên bản Tô Nghi nghe nói nơi này dân tình chất phác , dân chúng ôn lương kiệm để cho , nhưng mà bọn họ tại thấy Tô Nghi khôi giáp chế thức lúc , thần sắc công phần đến thật giống như Tô Nghi giết bọn họ cha mẹ con cái.

"Diệp quốc cầu quan! Cút ra ngoài! Rời đi gian này thôn!"

"Ngươi có biết hay không , nhiều năm liên tục chiến tranh đưa đến thu thuế tăng thêm , chúng ta đã sắp sống không nổi nữa!"

"Con chó kia hoàng đế chưa hề biết thương cảm dân tình , các ngươi những cầu quan này cũng giống vậy!"

Tô Nghi còn không có bước vào thôn , cũng đã bị loạn côn đuổi ra ngoài , trong lòng cảm thấy bị ai thời khắc , nhưng lại gặp phải truy binh vây chặt , lần nữa trở thành tù nhân.

Địch quốc quân đội cướp đoạt chung quanh địa khu rút lui quân , ở trên đường , Tô Nghi thu được liên tục đánh khảo.

Địch nhân mục tiêu chính là theo trong miệng hần cạy ra Diệp tình hình trong nước báo , nhưng Tô Nghi thà chết chứ không chịu khuất phục , tiết liệt vì nước , cho dù tính mạng như ngàn cân treo sợi tóc , cũng chưa từng đem quốc gia cơ mật tiết lộ chút nào.

Địch quân bắt đắc dĩ , lại nghĩ ra rồi một cái khác âm mưu: Tại Tô Nghi trước mắt , đưa hần bộ hạ tướng sĩ từng cái lăng trì!

Thấy vô số chiến hữu ở trước mắt kêu thảm chết đi , Tô Nghi ruột gan đứt từng khúc , cừ hận lửa cháy hừng hực , tâm thần vì vậy mà kích động không ngừng , cơ hồ muốn tan đi trong trời đất.

Tô Nghi trong lòng rất rõ ràng , một khi hần vô pháp thật qua cửa ải này , đưa đến tâm thần tiêu tan , vậy hần Cửu Đình Sơn lữ trình tất nhiên sẽ như vậy chung kết , dừng bước tại 150.000 cấp.

Bạn đang đọc truyện *Binh Pháp Đại Thánh Convert* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 203: Thăng như dây , khúc như câu

Mặc dù rất biết mình mục tiêu là gì đó , nhưng từng tia đau đớn vẫn tại Tô Nghi vang vọng trong lòng. (/\)(-) trung Δ vẫn ( vòng 1.

"Này khảo nghiệm quả nhiên đáng sợ , mặc dù chỉ là một đạo ảo cảnh , nhưng mấy năm này từng màn nhưng là như vậy chân thực; ta có thể cảm nhận được rõ ràng làm người thân tử chi nhiệt huyết trung thành , cùng với đối với quân chủ ngu ngốc bị cắt , thậm chí , kia bị nịnh thần hãm hại hận ý , bị quốc gia dân chúng xua đuổi bị ai , bị địch quân tù binh khuất nhục , cùng với chiến hữu ở trước mắt chết thảm đau đớn , đều là như thế khắc cốt minh tâm , ở trong lòng ta để lại không thể xóa nhòa đóng dấu."

"Nếu là người thường tiếp nhận loại này khảo nghiệm , tất nhiên sẽ không thể nhịn được nữa mà tâm chí tan vỡ , nhưng ta trải qua giấc mộng Nam Kha trung to lớn khổ nạn , trước mắt nho nhỏ gặp trắc trở nhưng là không bằng anh bằng em , không đáng nhắc đến! Nếu là thành tâm muốn khảo nghiệm ta , ta đây liền nhất định phải hướng thể nhân chứng minh chính mình độ lượng bao nhiêu!"

Tô Nghi kiên định ý chí , cường ép đem trong lòng ngực quay cuồng đau buồn lửa giận ép xuống , lặng lẽ chịu đựng địch quân chỉ trích gắt gao.

Tràng này ý chí tỷ đầu , Tô Nghi thu được tạm thời thắng lợi.

Tướng địch đã đối với Tô Nghi không động dậy nổi rồi , nhưng nhưng lại không dám âm thầm giết chết hắn; quân đội trở lại địch quốc đô thành , Tô Nghi bị giao cho Hình bộ rồi.

Tô Nghi lần nữa trở lại âm trầm đại lao , hoàng đế thỉnh thoảng sẽ sai người đến khuyên hàng , nhưng Tô Nghi từ chối không theo mệnh.

Nhưng rất kỳ quái là , Tô Nghi ăn ở điều kiện nhưng ở Trục Nhật cải thiện.

Sau đó hình ảnh nhất chuyển , mười mấy năm đã qua , một ngày nào đó , Tô Nghi tại trong lao nhận được tin tức: Thiên hạ đã nhất thống , Trung Nguyên cùng Giang Nam các nơi phân tranh đã gần như bình tĩnh , đồng thời hắn thu được hoàng đế triệu kiến.

Tô Nghi sửa sang lại ăn mặc , đi tới đại điện.

"Trẫm nghe tiếng đã lâu Tô tướng quân là thiên hạ hiền sĩ , người tận trung vì nước , anh dùng bất khuất khí tiết làm người ta tán thưởng , nhưng mà Diệt quốc đã diệt , người đã mất cần tử thủ tiết nghĩa; ngày nay thiên hạ mới định , bên trong có cường đạo làm loạn , ngoài có thảo man ép tới gần , người sao không nghĩ đáp đền quốc gia , vì thiên hạ chúng sinh , là từ mờ sáng dân chúng tận trung toàn bộ dừng cảm ?" Hoàng đế mỉm cười nói.

"Bệ hạ nói quá lời , bại tướng chưa đủ nói dừng cảm , nếu ngài có thể nhất thống thiên hạ , đại tài có thể thấy , cũng nhất định có hiền thần có thể đem phụ tá , cần gì phải câu nệ ở tội thân nhất giới bại tướng ? Khác , « trang tử » có lời: Phu bi thương trong lòng chết , mà Người chết cũng thứ hai , bây giờ tội thân đền nợ nước chi tâm đã chết , đâu có nhiều chút mỏng mới cũng đã mất tâm vung , vọng bệ hạ thứ lỗi , ban cho tội thân vừa chết a!" Tô Nghi bình tĩnh nói.

"Trẫm yêu tài như mạng , như thế nào ban cho cái chết Tô tướng quân ? Người lại nhớ lại , tại trong ngục mấy năm nay , trẫm có thể có lạnh nhạt qua người ?"

"Bệ hạ đại ân , tội thân không thắng sợ hãi."

"Nếu tri ân , sao không báo đáp ? Chẳng lẽ ,

Tô tướng quân trong lòng vẫn giữ có cố quốc chi trung ?"

Tô Nghi không có trả lời ngay , mà là nhắm mắt , cẩn thận nhớ lại hắn tại trong ảo cảnh chỗ trải qua mỗi một màn , tình sâu vô cùng nơi , mới mở miệng thì thầm:

Trục huyền bất tự khúc như câu , tự cổ thánh hiền đa bị tù.

Mệnh hữu tử thi danh bất tử , thân vô ưu xử đạo hoàn ưu.

Khả liên đồ vũ không lưu huyết , duy nguyện nghiêm nhan tiện chúc đầu.

Kết thúc trường biên do tại thử , táo gian tỳ tử kiến nhân tu.

Này thơ là nam Tống Văn Thiên Tường tại bị lính Nguyên tù binh sau đó làm chi thơ , toàn thơ bốn câu , câu thứ nhất liền mượn « Hậu Hán Thư » trung điển cố; hán mạt đồng dao có nói: "Thăng như dây , chết bên đường; khúc như câu , phản phong Hầu", đại khái ý tứ là: Tính cách như giấy cung bình thường ngay thẳng người , phần lớn luân lạc Thiên Nhai , bực chết bên đường; thế nhưng chút ít tâm thuật bất chính , nịnh nọt người ngược lại phong hầu bá tướng , hưởng hết vinh hoa phú quý.

Nhưng câu thơ này lại không phải tự giễu "Thăng như dây" không có chút ý nghĩa nào , mà là lấy "Từ xưa thánh hiền nhiều bị tù" tới mạnh mẽ lên án , phản phúng những thứ kia "Khúc như câu" tiểu nhân: Cho dù các người phong hầu bá tướng , cũng không cách nào giống như lịch đại thánh hiền bình

thường lưu danh sử xanh , chỉ vì "Mệnh hữu tử thì danh bất tử, thân vô ưu xử đạo hoàn ưu" !

Sinh mạng mặc dù sẽ có cuối kết một ngày , nhưng thanh danh sẽ theo sử sách xa xa truyền lưu , cho dù phong hầu bá tước , đã mất tài sản chi lo , nhưng đi đường bất chính , có thể là đời sau làm ra gì đó tấm gương đây?

Hai câu này , mặt bên biểu đạt thi nhân "Thẳng như dây" tự hào , mà dây như sống lưng , vô luận nhận được bao lớn ngoại lực lôi kéo đá kích , giây cung cũng sẽ vĩnh viễn khôi phục chính trực , mà sống lưng không bao giờ đoạn.

Cuối cùng đôi câu thi trích dẫn rồi hai thi điển cổ.

Thương Triều năm cuối , cá phù vương đồ vũ trợ giúp xung quanh Vũ Vương phạt Trụ , sau đó tại ba thực địa khu thành lập cổ Thục quốc , xưng là vọng đế; đồ vũ người này thông minh tháo vát , hết lòng vì dân , rất được dân chúng ngưỡng mộ cùng tôn trọng.

Nhưng ba thực là một khối lòng chảo , bốn bề toàn núi , mỗi khi giang hà tràn lan sẽ ngập lụt tràn lan , đồ vũ đem hết khả năng , đắp bờ mở đập , lại tự mình dẫn dân chúng đến núi cao trung tụ nạy , nhưng cuối cùng là trị ngọn không trị gốc , hàng năm ngập lụt như cũ tràn lan , dân chúng lầm than.

Sau đó có một vị được đặt tên là con ba ba linh hiền giả đến , đảm nhiệm thực tướng , tiêu phí mấy năm thời gian đào bới Vu sơn , khai thông giang hà , cuối cùng từ trên căn bản quản lý rồi lũ lụt; bởi vì cảm giác hấn công đức , đồ vũ liền tuân theo truyền thống , đem đế vị nhường ngôi cho con ba ba linh.

Đồ vũ thối vị sau , qua nổi lên nhân cư sinh hoạt , nhưng không nghĩ đến không lâu sau , dân gian vậy mà lời đồn đãi nói: Đồ vũ sở dĩ sẽ nhường ngôi đế vị , là bởi vì hấn thừa dịp con ba ba linh trị thủy lúc cùng người sau thế tử tư thông , sau đó bị phơi bày , mới xấu hổ nhường ngôi.

Đồ vũ nghe sau , tức giận công tâm , lại kiêm tuổi già thể nhược , rất nhanh một bệnh không dậy nổi , vẫn không có thể chứng minh chính mình thuần khiết liên nuốt hận mà chấm dứt; sau đó đồ vũ hồn phách hóa thành phi điều , ngày đêm kêu to , thanh âm bi cắt , đất Thục nhân dân nhớ lại đồ vũ đã từng công đức , trong lòng cùng bi thương , liền đem loại chim này xưng là "Đồ quyền" hoặc "Đồ vũ", người hậu thế cũng dùng "Chim đồ quyền đề huyết" truyền thuyết để diễn tả oan khuất cùng bi thương.

Mà nghiêm nhan có sự càng là nhà nhà đều biết: Ban đầu Lưu Bị là lấy Tây Thục mà tiến công giang châu , Trương Phi chiến thắng nghiêm nhan , hỏi người sau vì sao không đầu hàng , nghiêm nhan lời lẽ chính nghĩa đạo: "Các người xâm phạm ta giang châu hành động vô lễ vô nghĩa , bây giờ quân ta chiến bại , chỉ có chặt đầu tướng quân , không có đầu hàng tướng quân."

Trương Phi giận dữ , đề cho thuộc hạ đặt nghiêm nhan đi sở sách bên ngoài chặt đầu , nhưng sắc mặt người sau không thay đổi nói: "Chặt đầu chém liên , cần gì phải giận ?"

Trương Phi kính nể nghiêm nhan dũng khí , lúc này mới thả hấn.

Mà thi nhân mượn này hai thi điển cổ để diễn tả mình chí hướng: Tuyệt không giống như đồ vũ như vậy , đem oan tên lưu đến hậu thế , thà noi theo nghiêm nhan khảng khái chịu chết!

Tô Nghi tiếng lóng chính là: Nếu là giờ phút này đầu hàng , tự nhiên có thể bảo toàn tính mạng , nhưng người đời sau thì như thế nào nhìn ta ?

Hoàng đế cũng nghe ra Tô Nghi ý trong lời nói , không thể không than thở Tô Nghi đại thể đại nghĩa.

"Tô tướng quân tự so với nghiêm nhan , trăm há thua chỉ ? Trương Phi Thích Nghiêm nhan , lệnh song phương thắng được tiếng tốt thiên cổ , mà trăm bây giờ thả ra tướng quân , làm người giấy da về quê , bảo đường sông quảng đời còn lại a!"

Đạo này khẩu dụ , lệnh Tô Nghi lấy được tự do lần nữa.

Tô Nghi trần trở về đến cố hương , lại đã sớm cảnh còn người mất.

Nhìn hoàn toàn xa lạ cố hương đường phố , Tô Nghi đầy bụng hồ nghi.

"Này kịch bản không đúng! Theo lý mà nói , ta đã thông qua cửa ải khó khăn nhất , vì sao vẫn không thể nào thông qua khảo nghiệm ?"

...

Bạn đang đọc truyện *Binh Pháp Đại Thánh Convert* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

# Tô Nghi ở trên đường lững thững hành tẩu , một bên tại sóng người bên trong xuyên toa , một

"Cái gọi là độ lượng , thật ra thì luôn chỉ có một mình sức nhẫn nại cùng khoan dung cực hạn , « Mạnh từ » viết: Thiên tướng giáng xuống mặc cho ở tư nhân vậy , trước phải khổ tâm , động gân cốt. . . Mà tục ngữ cũng có vãn: Nhẫn thường người thường không thể nhẫn , mới có thể thành thường người thường không thể thành , Hàn Tín có thể nhịn dưới quần nhục mới thành tưng binh tiên mỹ danh , Ngũ Tử Tư thảo gian cầu sống tài năng ba năm về báo giết cha thù , cũng tận mắt chứng kiến binh thánh oai. . ."

"Nếu là độ lượng khảo nghiệm , không ra ngoài dự liệu mà nói , chỉ cần nhẫn qua sở hữu gặp trắc trở mà không dờn bản tâm , thì có thể thông qua khảo nghiệm; vô luận thành công hoặc thất bại , này ảo cảnh nhất định sẽ như vậy kết thúc , bây giờ ảo cảnh vẫn còn kéo dài , chẳng lẽ ta mười mấy năm qua trải qua khổ nạn , còn không tính là điểm cuối ? Sau đó còn có cái gì khổ nạn có thể so sánh người trước càng thêm gian khổ ?"

Tô Nghi nhớ tới hán tại trong ảo cảnh vượt qua vài chục năm trải qua , bởi vì ảo cảnh đặc thù lực lượng , này thời gian mười mấy năm thật ra thì chẳng qua chỉ là một cái chớp mắt thoáng qua mà thôi , giống như cười ngựa ngắm hoa.

Nổi bật kỳ lạ địa phương là , Tô Nghi đối với chính mình trải qua sinh hoạt cảnh tượng trí nhớ thập phần mờ nhạt , cũng không có tích lũy quá nhiều sự từng trải cuộc sống; nhưng hán bị hành hạ một màn kia màn nhưng là bị khắc trong tâm khảm , mỗi một tia cảm giác thống khổ du đãng ở trong đầu , ký ức hầy còn mới mẻ.

Nhưng Tô Nghi tới đỉnh , đối mặt gặp trắc trở mà mặt không đổi sắc , đối mặt cái chết mà khẳng khái hy sinh , hán không biết , đến tột cùng còn muốn nhẫn quá nhiều đại khổ tài năng coi như là chứng minh chính mình độ lượng ?

Tô Nghi nhớ lại một ít điểm khả nghi.

"Theo lý mà nói , tự quốc dân chúng coi như như thế nào đi nữa căm ghét quan liêu , cũng không khả năng quả thật gan lớn đến căm gây gộc xua đuổi người sau; địch quốc hoàng đế yêu tài là thực sự , nhưng là sợ Tô tướng quân tài năng , nếu không không có khả năng đem ta nhét vào trong lao vài chục năm , cho đến chiến tranh kết thúc , nhất thống thiên hạ sau đó mới triệu kiến ta , hán không bỏ được giết ta , nhưng cũng không dám thả ta đi. . . Đối với hoàng đế hỏi dò , ta có hay không đáp sai ? Cũng hoặc là cái khác một ít không có thể hiện nhân tố , đưa đến này ảo cảnh vẫn vô pháp chung kết ?"

"Cũng được , sẽ để cho ta tiếp tục ở đây trong ảo cảnh sống được , nhìn một chút con đường phía trước đến tột cùng còn có cái gì nhấp nhô chờ đợi ta đi vượt qua!"

Tô Nghi kiên định chính mình ý chí , cùng lúc đó , Cửu Đình Sơn trung , đã có mấy người kết thúc một trăm ngàn cấp khảo nghiệm.

Lão giả đang dùng gối cân nhắc qua mỗi người sao quỵên sau đó , mấy người vui mừng mấy người buồn.

Hạng Nhất Minh , Hạng Thừa cùng Hàn Tu Trúc đều đạt tới bốn đầu , mà vị kia mười hai mười ba tuổi thiếu niên cũng ở đây người hợp lệ nhóm , mấy vị khác thì không phải là may mắn như vậy.

"Người hợp lệ tiếp tục đi tới , chưa thành người tại chỗ giờ đình." Lão giả bình thân dứt lời , lập tức biến mất.

Một vị Hạng gia thanh niên lập tức than thở đạo: "Ai ,

Ta nguyên cho là mình có thể leo lên một trăm hai chục ngàn cấp , kết quả lại nhất thời sai lầm , chỉ đành phải ba đầu."

"Nhất Minh ca , tiếp theo tự xem các người rồi , Tô Di Thiên là người trong nhà không quan trọng , nhưng các người cũng đừng bại bởi Hàn Khai a!"

"Ừ , ta sẽ cố gắng là Hạng gia làm về vang , vừa bay , đi" Hạng Nhất Minh gật đầu nói , cũng hướng vị kia thiếu niên vẫy vẫy tay.

"Được !" Hạng Nhất Phi lập tức đuổi theo.

Hàn Tu Trúc ho nhẹ hai tiếng , đối với ở lại một trăm ngàn cấp mấy người nói: "Mấy vị bạn cùng trường , tiểu khai có lẽ chẳng mấy chốc sẽ kết thúc khảo nghiệm , nếu là người môn cùng hán chạm mặt , xin tận lực không nên làm khó hán."

"Mặc dù ta xem Hàn Khai người này cực kỳ không vừa mắt , nhưng xem ở tu trúc huynh mặt mũi , ta sẽ cho hán một phần mặt mũi."

Một người khác cũng phụ họa nói: "Yên tâm đi , chúng ta vốn là không nghĩ để ý tới. . . Ho khan một cái , chúng ta sẽ không làm khó hán."

Hàn Tu Trúc cười khò một tiếng , cũng xoay người đi theo Hạng Nhất Minh nhịp bước.

Hạng Nhất Minh một bên leo núi , vừa ngắm hướng 150.000 cấp phương hướng , giữa hai lông mày lướt qua một tia sầu lo.

"Cũng không biết Tô Di Thiên có thể hay không thông qua thứ tư hạng khảo nghiệm , nếu là hán có thể thành công , thì phúc trách lên một tầng nữa , đối với tại tràng sở hữu chủ chiến phái nhân sĩ trợ giúp to lớn." Hạng Nhất Minh lầm bầm nói.

Ca ta nhớ được trước mặt ba hạng là tài học khảo nghiệm , phía sau ba hạng chính là , chí hướng cùng độ lượng ngẫu nhiên khảo nghiệm ?" Hạng Nhất

Phi hỏi.

"Đúng như vậy, cho nên ta có lòng tin đạt tới 150.000 cấp , sau đó sẽ không xác định; có thể Tô Di Thiên không có người nhà họ Hạng ưu thế , lại vẫn xa xa dẫn trước chúng ta, thật có thể nói là là thiên cổ anh tài." Hạng Nhất Minh cảm khái nói.

Một mực yên lặng Hạng Thừa lên tiếng.

"Ta nghe nói kia phụ trách ra đề lão đầu từ giao hoạt rất , càng có tài hoa người, hẳn lại càng phải ra vấn đề khó khăn tới kiểm tra người này , không chừng phải thế nào gây khó khăn Tô Nghi." Hạng Thừa bĩu môi nói.

"Không được vô lễ! Vị kia lão , lão tiền bối là ta hạng môn tử tiên kính trọng người , làm sao có thể dùng loại này khẩu khí đi bình luận hẳn!" Hạng Nhất Minh thấp giọng mắng.

"Người sợ bị lão đầu từ kia nghe được , ta cũng không sợ , hơn nữa ta chỉ là nói ra sự thật thôi , nghe nói ban đầu chúng ta Hạng gia có vị đời trước , nguyên bản có lên đỉnh khí lượng , nhưng ở 150.000 cấp thời điểm nhận được lão đầu từ kia gây khó khăn , nói là khảo nghiệm , kết quả nhưng chỉ là nguy trang , âm thầm cất giấu độ lượng khảo nghiệm , thật là giao hoạt hết sức; nếu không phải vị kia đời trước nhận được gây khó khăn , như thế nào dừng bước tại 150.000 cấp ?"

Nghe được hai người đối thoại , Hàn Tu Trúc lo lắng.

"Hy vọng kia lão tiền bối sẽ không quá mức gây khó khăn Tô Di Thiên , nếu không như vậy một vị đại tài dừng bước 150.000 cấp , quả thực là Nhân tộc tổn thất." Hàn Tu Trúc lặng lẽ cầu khẩn.

Tô Nghi vẫn bị lạc tại trong ảo cảnh , hẳn ở trong đó đã vượt qua vài chục năm năm tháng.

Tại bị thả ra sau đó , Tô Nghi tại một chỗ ở nông thôn bờ sông đây lại một tòa nhà lá , như vậy định cư , lấy thả câu trồng trọt mà sống.

Nóng lạnh luân thế , xuân thu cang chuyển.

Mấy thập niên này thời gian qua chậm rãi như vậy , nhưng mà Tô Nghi chỗ chờ đợi "Càng gian nan gặp trắc trở" cũng không có đến , kia ra đề lão giả phảng phất đã đem hẳn quên mất ở thời gian trường hà bên trong.

Vô tình năm tháng tước đoạt Tô Nghi thanh xuân , bóp tắt Tô Nghi hy vọng lửa.

Hắn đã từ từ già đi , đầu đầy hoa râm , đi đứng vô lực , không thể không dựa vào quái tượng hành tẩu.

Tô Nghi rõ ràng , chờ đến tự mình ở trong ảo cảnh vĩnh viễn nhắm mắt lại cái kia , chính là hẳn khảo nghiệm thất bại một khắc kia.

Mỗi lần nghĩ tới cái này , Tô Nghi cũng cảm giác tâm cảnh càng thêm lo âu một phần , cho dù lấy hẳn ổn định tính cách , đối mặt loại này mãi mãi cũng không thấy được phần cuối con đường lúc , cũng không khỏi lòng như lửa đốt.

Lo âu hóa điểm ở trong lòng hẳn cháy hừng hực , so với bất kỳ quái roi cùng đánh khảo đều càng thêm hành hạ lòng người.

Tô Nghi càng nóng nảy , thời gian trôi qua trở nên càng thêm chậm chạp.

Về sau , Tô Nghi đã khó mà phân biệt , hẳn cùng với Tô Thi Nhi chỗ trải qua sinh hoạt hàng ngày , cùng hẳn tại trong ảo cảnh vượt qua vài chục năm gặp trắc trở , đến tội cùng cái nào mới là "Thực tế" .

"Chẳng lẽ ta Cửu Đỉnh Sơn chuyển đi quả thật muốn dừng bước tại này ?" Tô Nghi cảm thấy cực kỳ không cam lòng.

May mắn , ở nơi này chút ít khó chịu đựng trong năm tháng , Tô Nghi loại trừ thả câu cùng canh tác ngoài ra , còn có chút không tệ tiêu khiển , đó chính là không đúng lúc mà mở ngắn hạn tư học , là nam trong thôn đám trẻ con làm vỡ lòng giáo dục.

Tô Nghi cũng vì vậy thu được rất nhiều làm người sư kinh nghiệm.

Mà càng làm cho Tô Nghi cảm thấy vui vẻ yên tâm là , hẳn dạy học sinh trung , có một vị cực kỳ hiếu học người nhà nghèo thiếu niên , cho dù là đình học thời kỳ , người sau cũng sẽ thỉnh thoảng chạy tới bờ sông , hướng hẳn thỉnh giáo không hiểu vấn đề.

Tô Nghi cũng kiên nhẫn vì hẳn giải đáp.

Tháng tám một ngày , thiếu niên này lần nữa viếng thăm , hỏi "Tiên sinh , ta nghe trong thôn trưởng bối nói qua ngài lúc còn trẻ chỗ gặp đủ loại gặp trắc trở , trong lòng càng thêm khâm phục , khó trách trong thôn tất cả mọi người như vậy kính trọng ngài! Chỉ là học sinh có một chuyện không biết , xin mời tiên sinh dạy bảo."

"Người hãy nói xem." Tô Nghi mỉm cười nói.

"Tiên sinh từng giờ tiên hiền chi tiền lệ tới dạy dỗ chúng ta tu tâm dưỡng tính , ngài từng nói: Hàn Tín nếu không thể nhẫn dưới quần nhục , thì không hậu thế bình tiên; Ngũ Tử Tư là báo thù cha , một đường ăn xin mới vừa chạy trốn tới nước Ngô; Tư Mã Thiên vì để cho « sử ký » ra đời , không tiếc chịu

đựng từ hình chi hình; Câu Tiễn nằm gai nếm mật , thành tựu phục quốc sự nghiệp; còn lại nặng tai , biện hòa, Tôn Tần , Văn vương đám người , không ngoài chịu nhục , mới có thể thành tựu ngàn sự nghiệp , cũng không biết tiên sinh ngài nhẫn khổ chịu đựng đau , nhưng lại là vì cái gì mất to tiêu biểu đây?"

Thiếu niên thành khẩn thỉnh giáo , mấy lời nói này đầu nhập Tô Nghi tâm hồ trung , lại khơi dậy trăm trượng sóng lớn.

Đúng vậy , Tô Nghi nhiều lần dùng những thứ này tiên hiền sự tích khích lệ tự mình , giáo dục người khác , chính hắn lại bỏ quên một cái đứng đầu yếu tố mấu chốt: Hắn chịu nhục , đến tốt cùng là vì cái gì ?

Không có mục tiêu chịu nhục , đến tốt cùng có ý nghĩa gì ?

"Người trong cuộc mơ hồ" quả thật là một cái thần kỳ khái niệm , Tô Nghi lúc đến nỗi nay cuối cùng bừng tỉnh đại ngộ: Nguyên lai , hắn ở nơi này tràng trong khảo nghiệm khiếm khuyết , chính là một cái "Mục tiêu" a!

Phảng phất là ông trời phối hợp Tô Nghi tâm tình vẫn vậy , ngoài nhà đột nhiên sấm chớp rền vang , mưa to như thác , thiếu niên nhất thời không về nhà được , liền thật sớm tại Tô Nghi nhà lá trung ngủ.

Tô Nghi ngồi một mình ở trước cửa suy nghĩ , lúc tới lúc hoàng hôn , giông tố biến mất dần , sau đó không lâu lại cuồng phong gào thét , cuốn đi nóc nhà mảng lớn cỏ tranh.

Tô Nghi suy nghĩ bị cắt đứt , đang muốn đi thu hồi cỏ tranh lúc , lại đột nhiên thấy một đám con hoang hì hì nhón nháo mà xuất hiện , đùa dai mà đem cỏ tranh ôm đi , còn đối với hắn mãnh liệt mặt quỷ; Tô Nghi giờ phút này tuổi già , đi đứng bất tiện , vô luận như thế nào cũng không đuổi kịp đám hài tử này , chỉ có thể lớn tiếng quát ngăn cản , nhưng mà lại không chỗ dùng chút nào.

Tô Nghi thở dài trở lại trước cửa.

Vào đêm , mưa gió phục đến , trong nhà mưa dột , Tô Nghi ai thán , đem nóc nhà cỏ tranh bó lấy , lấy không đến nỗi nhỏ đến thiếu niên kia; liếc mắt vừa nhìn , thiếu niên kia đúng lúc đập rồi đập chẵn , lại đem nguyên bản là cũ nát chẵn đá bề một cái hang.

Tô Nghi than thở sinh hoạt gian khổ , trong lòng cũng là có chút hiểu ra.

Ngày thứ hai , thiếu niên kia thật sớm tỉnh lại , Tô Nghi nói với hắn: "Người đêm qua hỏi , ta đã tổng kết câu trả lời , người có thể nguyện nghe một chút ?"

"Mời tiên sinh dạy bảo." Thiếu niên chấp tay nói.

"Cho nên ta chịu nhục , mục tiêu thập phần đơn giản."

Tiếng nói rơi xuống , Tô Nghi giương mắt nhìn hướng sau con mưa rõ ràng dương xanh biếc thiên , đọc lên thi thánh Đỗ Phủ kinh điển thi tác:

"Bát nguyệt thu cao phong nộ hào, quyền ngã ốc thượng tam trọng mao. Mao phi độ giang sái giang giao, cao giả quải quyền trường lâm sao, hạ giả phiêu chuyển trầm đường ao.

Nam thôn quần đồng khi ngã lão vô lực, nhãn năng đối diện vi đạo tặc, công nhiên bảo mao nhập trúc khứ. Thân tiêu khẩu táo hô bất đắc, quy lai ý trượng tự thán tức.

Nga khoảnh phong định vân mặc sắc, thu thiên mặc mặc hướng hôn hắc. Bô khám đa niên lãnh tự thiết, kiêu nhi ác ngoạ đạp lý liệt. Sàng đầu ốc lậu vô can xử, vũ cước như ma vị đoạn tuyết. Tự kinh tang loạn thiếu thủy miên, trường dạ triêm thấp hà do triệt ?

An đắc quang hạ thiên vạn gian, đại tí thiên hạ hàn sĩ câu hoan nhan, phong vũ bất động an như sơn! Ô hô! Hà thì nhân tiền đột ngọt kiến thử ốc, ngô lư độc phá thụ đồng từ diệc tức!"

Bạn đang đọc truyện *Bình Pháp Đại Thánh Convert* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 205: Vách đứng 0 Nhận , vô dục lại được

Tô Nghi mới vừa mở miệng , ảo cảnh không gian liền đột nhiên rung một cái.  $\Omega/\backslash(-)$  " trung  $\Delta$  vẫn vòng  $\Omega$  1.

Sau đó , Tô Nghi mỗi đọc lên một chữ lúc , hần thân thể liền cao ngất một phần , mặt mũi cũng theo đó trọng hoá thành xuân; mà ngược lại , bên cạnh vị thiếu niên kia thân hình nhưng là càng cồng lưng , từng đạo nếp nhăn nhanh chóng leo lên hần gò má , nguyên bản đen nhánh con ngươi cũng dần dần tan rã.

"An đắc quang hạ thiên vạn gian, đại tí thiên hạ hàn sĩ câu hoan nhan", bất chính phù hợp Tô Nghi trước đây không lâu mới vừa lập được "Là vạn thể mở thái bình" cái mục tiêu này sao?

Lúc đến nỗi này , trong ảo cảnh "Tô tướng quân" có "Đại tí hàn sĩ" mục tiêu , hần chỗ chịu đựng khổ nạn cũng cuối cùng có ý nghĩa; "Tô tướng quân" có lẽ cũng không thực hiện hần lý tưởng cùng hoài bão , nhưng hần tên , hần tiết liệt bất khuất sự tích cuối cùng đem tái nhập sử sách , sẽ có vô số hậu nhân thay hần hoàn thành cái mục tiêu này , mà hần sứ mệnh , như vậy chung kết.

Tô Nghi chỗ niệm mỗi một chữ , đều rất giống hóa thành một chuỗi trọng chùy , âm âm gõ mảnh không gian này bức tường ngăn cản.

Cho đến một chữ cuối cùng lúc phun ra , ảo cảnh cuối cùng tiêu tan , Tô Nghi lại trở về 150.000 cấp bình đài.

Tô Nghi lại khôi phục thanh xuân , trở lại thời niên thiếu.

Mà xem xét lại vị thiếu niên kia , vậy mà biến thành ra đề lão nhân.

Trong nháy mắt , hai người thân phận vì đó nhất chuyển , Tô Nghi lập tức ngộ ra được rất nhiều , thật sâu chấp tay đạo: "Đa tạ tiền bối chỉ điểm , nếu không tiêu sinh khả năng vĩnh viễn bị lạc tại trong ảo cảnh , thẳng đến chết đi cũng không cách nào hoàn thành khảo nghiệm."

"Không cần lưu tâm , cho dù ta không nhắc nhở , ngươi cuối cùng cũng có thể ngộ ra những thứ này , trong ảo cảnh vài chục năm , thật ra thì cũng bất quá là hai giờ thôi , có thể ở như vậy thời gian ngắn ngủi bên trong hiểu được hết thảy , đủ để chứng minh ngươi ngộ tính; giờ phút này khảo nghiệm đã qua , tiếp tục đi tới đi."

Thấy lão giả gật đầu , lại dự định biến mất , Tô Nghi vội vàng mở miệng.

"Xin hỏi tiền bối , tràng này ảo cảnh , thật ra thì cũng không phải là độ lượng khảo nghiệm , mà là ở kiểm tra ta chí hướng chứ ?" Tô Nghi dò xét tính hỏi.

Lão giả cười không nói , thân hình hần dần dần phai nhạt , rất nhanh biến mất ở bên trong trời đất.

Tô Nghi thật dài thở ra một hơi , trong con ngươi có ánh sáng trí tuệ chớp động.

Luyện Bình Tràng trung , trí chí lòng quân ánh sáng càng tăng lên mấy phần , lại mơ hồ có đột phá đến hai cảnh điểm báo trước.

"Tràng này ảo cảnh giáo hội ta như thế nào hư trung cầu thực , xác minh chân tướng , là đầy đủ trân quý kinh nghiệm. Bất quá này lão tiền bối thật đúng là giáo hoạt , đem chí hướng khảo nghiệm núp ở độ lượng khảo nghiệm biểu tượng bên trong , hơn nữa còn một điểm nhắc nhở cũng không có ,

Vậy mà đem ta lừa gạt vài chục năm ... Đương nhiên , cũng phải cảm tạ Đỗ Phủ thơ này."

Tô Nghi nghĩ thầm , lại nhìn lướt qua chính giữa bình đài một cái lưu quang tia sáng kỳ dị thanh đồng đình: Cấp năm mà đỉnh độ cao đã qua Tô Nghi thân cao hơn hai lần , nếu là đặt ở thực tế , nhất định nặng đến vạn cân , cho dù là hào kiệt cũng khó mà gánh động , cũng không biết có thể chứa đựng bao nhiêu năng lượng ?

Nhưng cái nghi vấn này chỉ là chợt lóe lên , liền bị Tô Nghi dập tắt ở trong lòng , bởi vì , hần còn có mục tiêu lớn hơn!

Không do dự nữa , Tô Nghi cất bước đi về phía Vân Hải , người sau thật giống như sôi trào bình thường chung , nhường ra một cái nổi thẳng một trăm bảy chục ngàn cấp con đường.

Tô Nghi đạp lên cầu thang lúc , dưới chân núi sôi trào hoan hô thúc đẩy lấy hần sống lưng.

"Tô Di Thiên thông qua khảo nghiệm , đạo thứ tư!" Có vị thanh niên đầy mặt đỏ lên , chỉ Tô Nghi bóng lưng hô.

Vừa dứt lời , Tô Nghi hào quang mạnh hơn một phần.

Tại toàn bộ chủ chiến phái , sở hữu Tô Nghi người ủng hộ trong mắt , Thái Sơn lần nữa lùn một mảng lớn , dưới chân bọn họ con đường chợt rút ngắn , tiến tới độ tăng thêm ba thành có thừa!

Chỉ là mười hơi thở thời gian , cuối cùng nhất chủ chiến nhân sĩ , đã đem phía trước nhất chủ hòa phái bỏ lại đằng sau.

Leo núi bốn cái đội trẻ lần nữa sinh biến hóa , lên trước Hàn Tu Trúc cùng Hạng gia đoàn người đã tới một trăm mười ngàn cấp , nhanh nhất chủ chiến nhân sĩ cũng leo lên vạn cấp , mà chậm hơn một ít chủ chiến phái thì rơi vào thế đội thứ ba , nhưng là đã leo lên sáu bảy chục ngàn cấp.

Mà thế đội thứ tư , cơ hồ tất cả đều là chủ hòa phái , chỉ có số ít mấy người có thể vượt qua chủ chiến phái bước chân.

Nghiêm dự thứ nhất ra , mà giờ khắc này lại lạc ở cuối cùng nhất , liền leo lên mười ngàn cấp đều xa xa khó với.

Nghiêm tiên đoán được mình bị càng vút càng xa , không khỏi khí đôi môi từ , còn lại chủ hòa phái nhân sĩ cũng rồi rít nâng lên nụ cười khổ sở.

Chủ chiến phái bàn tán sôi nổi không ngừng ôm vào bọn họ trong tai.

"Ha ha ha! Nguyên bản ta chỉ có thể đập ba chục ngàn cấp , bây giờ leo lên sáu chục ngàn cấp cũng không có vấn đề gì , thậm chí bảy chục ngàn cấp cũng có thể!"

"Ta cũng giống vậy , này cũng phải cảm tạ Tô Di Thiên a!"

"Ta về nhà về sau , nhất định phải cho Tô Di Thiên lập trường sinh bài vị , cảm tạ hắn cho ta phúc trạch!"

"Trường sinh bài vị câu nào ? Ta nhất định phải cho hắn thành lập miếu thờ , ghi lại hắn hết thủy công đức , làm cho tất cả mọi người đều tới quý bái!"

"Ha ha , ý kiến hay , ý kiến hay!"

"Bây giờ còn lại hai giờ không tới , cũng không biết Tô Di Thiên có thể hay không xông qua còn lại hai đạo khảo nghiệm ?"

"Có thể lên đỉnh hai trăm ngàn cấp , cũng nhìn trộm cửa đỉnh hình dáng người có thể đếm được trên đầu ngón tay , mặc dù rất khó , nhưng nếu đúng như là Tô Di Thiên mà nói , có lẽ thật có thể làm được."

"Ta tin tưởng hắn!"

Hạng Nhất Minh đoàn người mới vừa leo lên một trăm mười ngàn cấp , giương mắt nhìn đến Tô Nghi đã thông qua khảo nghiệm , thần sắc tung tăng không ngớt.

Lúc này , tên lão giả kia xuất hiện lần nữa , mặt không chút thay đổi nói: "Tài học khảo nghiệm thứ hai: Học phú năm xe... Các ngươi chỉ cần lấp đầy ba xe liền có thể."

Mấy người đều thở phào nhẹ nhõm , học phú năm xe chỉ khảo nghiệm độ cùng năng lực hiểu , cơ hồ không có thất bại khả năng , nhưng này khảo nghiệm vô cùng tốn thời gian , có thể hay không tận lực hoàn thành cái này khảo nghiệm , chính là leo càng đỉnh cao điều kiện tiên quyết.

Chỉ là , bọn họ vạn vạn không có thể nghĩ đến , Tô Nghi vẫn bị yêu cầu lấp đầy năm xe , hơn nữa kết giao hoàn mỹ đáp quyền.

Hân Khai vẫn chưa thể thông qua "Tài trí hơn người" khảo nghiệm

Tô Nghi lại tiêu phí chừng một khắc đồng hồ , đi tới một trăm bảy chục ngàn cấp bình đài.

Lần này , vị lão giả kia cũng chưa từng xuất hiện , Tô Nghi không nói lời gì bị ném vào trong ảo cảnh.

Tại trong ảo cảnh , Tô Nghi sở hữu thiên hạ , tứ hải cảnh theo , leo lên quyền lợi đỉnh cao nhất.

Mà hắn ngồi ở ngọc điều kim nước son ngai vàng , chung quanh ôm lấy hơn ngàn tên mỹ nhân , tất cả đều là theo thiên hạ các nơi chú tâm chọn lựa ra mỹ nữ , chờ đợi hắn cung chiêu.

Nguy nga lộng lẫy đại điện từ vàng thật xây thành , bốn phía xó xỉnh chất đầy tài bảo , cho dù như thế nào đi nữa phung phí , một trăm đời cũng không xài hết.

Trước mắt , đến bái cống thuộc quốc sứ giả nói liền không dứt , bọn họ là Tô Nghi mang đến đủ loại tuyệt thế trân bảo , mỗi một dạng , đều đủ để mua toà thành tiếp theo , thậm chí là một châu chi địa!

Một vị tuyệt đẹp giai nhân đang ở cho hắn ăn thạch trắng ngọc nhường , thơm ngọt phi thường.

Mà hắn tuổi thọ vĩnh viễn không có điểm dừng , có thể hưởng thụ được thế giới phần cuối , không có Tần Thủy Hoàng tiếc nuối.

Quyền lợi , kim tiền , mỹ nhân , trân bảo , rượu ngon , vĩnh sinh... Thế gian hết thảy căn nguyên tất cả đều bị Tô Nghi cầm trong tay!

Đại trượng phu sinh như thế , còn cầu mong gì ?

Nhưng Tô Nghi còn chưa kịp say mê , liền nghe một đạo hùng âm hạ xuống , xâm nhập trong tâm thần hắn.

"Lúc trước bảo trì lý trí , chứng minh ngươi khí lượng "

Tô Nghi sắc mặt rét một cái , lập tức hiểu được: " khảo nghiệm , cũng không phải là chứng minh chính mình mãnh liệt đến đâu , mà là muốn chứng minh , cho dù chính mình bùng nổ , cũng sẽ không bị hắn cắn nuốt!

Đồng thời hắn cũng rõ ràng , sẽ theo lòng người biến hóa cao mà từng bước tăng lớn , nó là một thanh kiếm 2 lưỡi , là Nhân tộc tiến bộ lớn nhất động lực , đồng thời cũng là đi truy lạc vực sâu cửa vào; lòng người càng cao , thì càng khó tại trước mặt duy trì tự mình , trong lịch sử chính là có vô số minh quân hiện thân , tuổi già tại khuyên hướng xuống , làm ra rất nhiều ngu ngốc vô đạo sự tình.

Là bị bao phủ, vẫn là nắm giữ, đem hóa thành chính mình động lực? Thành bại nhất cử ở chỗ này.

Tô Nghi đang định suy nghĩ đối phó cách, trong đầu lại hiện ra Tô Thi Nhi gương mặt, hiện ra cùng nàng chung nhau vượt qua vô số nóng lạnh hẹp hòi căn phòng, cùng với hai người bọn họ tại Tố Thủy Huyền thứ nhất gia.

Bỗng nhiên, trước mắt kim tiền cùng mỹ nữ, vĩnh sinh cùng quyền lợi, hết thấy đều bị trận này nhớ nhung đột sóng xông vỡ, ngay lập tức liền tan biến không còn dấu tích.

Tô Nghi hai chân lại đạp lên kiên cố bình đài.

"Rượu ngon giai nhân, xem qua Vân Yên, cuối cùng sẽ khô lão; trường sinh tuy tốt, không nguoi làm bạn, là được buồn tẻ." Tô Nghi lắc đầu, thấp giọng lầm bầm nói.

Vị lão giả kia lập tức xuất hiện, thần sắc tựa hồ có hơi giật mình.

"Nguoi vì sao có thể như vậy nhanh chóng thông qua khảo nghiệm?" Lão giả nghiêm nghị hỏi.

Tô Nghi trong đầu nghĩ, coi như là nói ra hần cùng với Tô Thi Nhi ràng buộc, chỉ sợ cũng khó mà làm cho người tin phục.

Vì vậy Tô Nghi liền trích dẫn rồi lâm thì Từ Nhất bức tự niễn đôi liễn, mở miệng trả lời: "Hải nạp Bách Xuyên, dung hòa rồi lớn mạnh; Bích Lập Thiên Nhận, vô dục lại được."

Ý những lời này là: Biển khơi có thể chứa trăm ngàn cái giang xuyên, như vậy rộng lớn lòng dạ mới là hần vĩ đại nhất địa phương; mà vách đá thẳng đứng có khả năng đứng thẳng ngàn trượng, là bởi vì hần "Vô dục", mới có thể không hướng tứ phương bá phục.

Nhưng thế gian không người có thể làm được vô dục vô cầu, "Vô dục" cũng không phải là không có, mà là có thể đem hoàn mỹ không chế, đem hóa thành chính diện động lực, thúc đẩy chính mình tiến tới bước chân, mới là "Vô dục" cảnh giới tối cao.

Tô Nghi trích dẫn rồi cái này nhà nhà đều biết tự niễn liên hợp, mặc dù không trả lời thẳng lão giả, nhưng lại đã trả lời hết thấy.

Lão giả trông rỗng trong đôi mắt như là lún lóc lên một tia sáng hoa.

"Không sai, nguoi thật có tư cách lên đỉnh, cuối cùng hạng nhất khảo nghiệm đang chờ nguoi, lên đây đi." Lão giả tán thưởng vậy gật đầu, sau đó tại chỗ biến mất.

Sau đó, Vân Hải kịch liệt quay cuồng, hướng hai bên gạt ra, đi thông hai trăm ngàn cấp con đường đã thông suốt, Tô Nghi trước mặt, chỉ còn lại cái cuối cùng trở ngại!

Nhìn Tô Nghi trong chớp mắt liền thông qua một trăm bảy chục ngàn cấp khảo nghiệm, chân núi, trên sườn núi tất cả mọi người đều trầm mặc, trong lòng chỉ còn lại có một cái ý nghĩ.

"Nếu như người nào về sau nói Tô Di Thiên quả thực là cái yêu nghiệt, ta nhất định phải té hần một cái tát: Không phải là nói nhầm sao!"

Hạng Nhất Minh đám người đang tiếp thụ khảo nghiệm, nhưng nếu là để cho bọn họ thấy như vậy một màn, nhất định sẽ kích động nhảy cõn lên.

Nhưng trùng hợp là, một màn này lại bị mới vừa kết thúc "Tài trí hơn người" khảo nghiệm Hàn Khai thu vào mi mắt, hần mặt mũi cay đắng, trong lòng sớm bị tuyệt vọng chỗ tràn ngập, duy nhất chống đỡ hần tiếp tục đi tới, chỉ còn lại cuối cùng một tia đánh bại Tô Nghi khát vọng.

Tô Nghi lại tiêu phí một khắc đồng hồ leo lên đỉnh núi, trước mắt như là có một tôn cao đến trăm trượng quái vật khổng lồ, đang bị Vân Hải bao phủ lấy, vô pháp nhìn thấy mặt mũi.

Vị lão giả kia lập tức xuất hiện, lần này, hần cũng không có nói ra khảo nghiệm, mà là hỏi một cái vấn đề.

"Đứng ở đỉnh núi nhìn bốn phía, nguoi có ý kiến gì không?"

Bạn đang đọc truyện *Binh Pháp Đại Thánh Convert* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 206: 1 lăm mọi núi nhỏ!

"Tiền bối, này chẳng lẽ chính là chân chính độ lượng khảo nghiệm? Không khỏi cũng quá đơn giản. "(\)(-) mạng tiếng Trung 1." Tô Nghi nâng lên một vệt không hiểu nụ cười.

"Không đơn giản." Lão giả cũng mỉm cười lắc đầu, nói, "Xưa nay đạt tới hai trăm ngàn cấp người có rất nhiều, nhưng chỉ có cực ít một nhóm người có khả năng tiến vào phía trước, nhìn trộm cửu đỉnh hình dáng."

Tô Nghi thần sắc trở nên ngưng trọng: Tuy nói khảo nghiệm nội dung chỉ là khiến hân biểu đạt đối với chung quanh cảnh sắc cái nhìn, nhưng nếu là có quan hệ với "Độ lượng" khảo nghiệm, như vậy "Cái nhìn" tự cần phải cùng độ lượng phủ lên câu.

"Cho tiểu sinh nhìn kỹ một chút." Tô Nghi nói, lão giả gật gật đầu.

Tô Nghi dõi mắt nhìn về bốn phía, đem Cửu Đỉnh Sơn cảnh sắc nhìn một cái không sót gì: Vòn quanh Thái Sơn bốn phía, liên miên sơn hải thao thao bất tuyệt, mênh mông bát ngát, nhưng không có bất kỳ một ngọn núi có thể cùng Thái Sơn sánh vai, người sau dường như hạc đứng trong bầy gà, độc lập với thế; ánh mặt trời chiếu tại Thái Sơn mặt đông, kim Quang Đường hoàng, nhưng phía sau nhưng là che lấp ám trầm, tạo thành hai loại cực đoan.

Như chần bính thường tầng mây khoác lên quần sơn bên trên, nhẹ nhàng về điều tại biến mây vui chơi thỏa thích... Thấy bức này rầm rầm rộ rộ chi cảnh, Tô Nghi trong lồng ngực hào hùng hoành sinh.

Không kim lòng được bên dưới, Tô Nghi mở miệng ngâm tụng đạo: "Đại tông phu như thế nào? Đủ lỗ thanh chưa dứt..."

Này câu vừa ra, lập tức hóa thành vạn trượng hùng âm, tại mỗi vị sĩ tử tâm thần trung cuộn cuộn vang vọng.

Tất cả mọi người, vô luận chủ chiến hay hoặc là chủ hòa, vô luận là kính trọng hoặc là căm ghét Tô Nghi, tất cả đều ngẩng đầu lên đến, nhìn về phía đỉnh núi, mặt lộ vẻ si mê.

Hân Khai chính đi ở trên bậc thang, nghe được này câu, vậy mà đầu gối khễ cong, thiếu chút nữa không có quỳ sụp xuống đất.

Mà này một câu, cũng đồng thời hóa thành trăm trượng dài rộng chữ to màu vàng, liền như vậy trôi lơ lửng ở trên bầu trời, triển khai Lăng Vân thiên mạc, tất cả mọi người đều có thể nhìn rõ ràng.

Tô Nghi lại đọc lên đôi câu: "Tạo hóa chung thần tú, âm dương cát hôn hiểu. Đăng hung sinh tầng vân, quyết tí nhập quy điều..."

Dưới núi, rất nhiều sĩ tử đều si ngốc nhìn bầu trời trung tam hành chữ to, cảm thụ vang vọng ở trong người oai phong thanh âm, vậy mà mơ hồ vì đó mê mị.

Nhưng là có thật nhiều người phục hồi lại tinh thần, bàn tán sôi nổi không thôi.

"Tô Di Thiên đây là tại miêu tả Thái Sơn cảnh sắc?"

"Lão phu ngược lại có thể nghe ra trong đó hàm nghĩa, này ba câu dung hợp rồi Thái Sơn ngàn chung cảnh đẹp, lại mơ hồ có nhật cấp lên phóng khoáng chi tình, nếu là thứ tư câu có thể nâng lên bầu không khí, nhất định có thể thành ngàn năm hùng thơ." Một ông lão vuốt râu khen ngợi.

"Chớ nói,

Tô Di Thiên lại lên tiếng!"

"Nhanh nghe một chút hân thứ tư câu như thế nào!"

Tại mọi người trông đợi trong ánh mắt, Tô Nghi lại đọc lên một câu cuối cùng: "Hội đương lãng tuyết đỉnh, nhất lăm chúng sơn tiêu!"

Thái Sơn trên dưới lăm vào ngấn gối trong trầm mặc, sau đó lại tuôn ra xung thiên tiếng ủng hộ đến, thật giống như cuộn cuộn Lôi Đỉnh ở trong núi chạy băng băng.

Hạng Nhất Minh cùng Hân Tu Trúc hai người mới vừa kết thúc "Học phú năm xe" khảo nghiệm, trùng hợp nghe được câu này.

Người trước lão đảo một cái, như muốn bị này câu trung ẩn chứa hùng hồn khí thế đè ngã xuống đất, mà Hân Tu Trúc nhìn bầu trời trung toàn thiên thơ làm, triển lộ ra hân đòi này tới nay rung động nhất biểu tình tới.

"Hội đương lãng tuyết đỉnh, nhất lăm chúng sơn tiêu... Này, đây là thiên cổ tuyệt cú a! Nếu là ân sư có thể được thấy bản này thơ làm, ắt sẽ cảm động rơi nước mắt!" Hân Tu Trúc không kim lòng được lăm bầm nói.

Đột nhiên, hai người bên tai truyền tới một trận "Ken két" tiếng vỡ vụn vang.

Hai người quay đầu nhìn lại, Hân Khai đã leo lên một trăm mười ngàn cấp bình đài, nhưng khi hân nghe này câu lúc, vậy mà quỳ sụp xuống đất, thật giống như không cách nào nhìn được thơ này trung bàng bạc sức mạnh to lớn.

Mà tâm thần hần , giống như gặp phải trọng chùy gỗ như đồ sứ , chính chậm rãi nứt ra.

Về tuyệt vọng lấp đầy Hàn Khai cặp mắt , hần có thể bằng vào thủ đoạn nhỏ mảnh khỏe nhỏ cùng Tô Nghi tỷ đấu , nhưng lại vô luận như thế nào đều không viết ra được bức này đại khí phách đại hùng tâm chi thơ làm.

Trận này đánh cuộc , Hàn Khai hoàn toàn thua , mặc dù trong lòng mơ hồ có chút không cam lòng , nhưng vậy mà vô pháp đối với Tô Nghi sinh ra bất kỳ không phục ý tưởng tới.

"Ta , không bằng Tô Nghi..."

Hàn Khai lời nói ở trong núi vang vọng , mà tâm thần hần cũng theo tiếng tiêu tan , chủ động rời đi Cửu Đình Sơn.

Hạng Nhất Minh cùng Hàn Tu Trúc hai người im lặng không nói , bọn họ đều hiểu , Hàn Khai tiền đồ chấp nhận này dừng bước tại này , mà cho dù Tô Nghi khoan thứ rồi hần , hần chán chường cùng tự nghi ngờ đã đạt đến đỉnh phong , sợ rằng đời này đều không cách nào ngưng tụ bất kỳ lòng quân.

Trên đỉnh núi.

Tô Nghi đứng ở chỗ này , đứng chấp tay; hần thân thể tại trong mắt mọi người vĩ đại tới cực điểm , phảng phất thiên địa vạn vật đều chỉ có thể bị hần chỗ bao quát.

Sau lưng , vị lão già kia nhắm hai mắt lại , cẩn thận tỉ mỉ , chốc lát sau đó , mới vừa khẽ gật đầu.

"Đây thơ , làm thế nào tên ?" Lão già hỏi.

"« vọng Nhạc » là vậy."

"Vọng Nhạc ? Không tệ , không tệ , ngươi độ lượng khảo nghiệm đã hợp cách , cửu đình đang đợi ngươi , vào đi thôi."

Tiếng nói rơi xuống , lão già biến mất không thấy gì nữa , trước mới Vân Hải mở ra một đạo cửa nhỏ , đúng lúc có thể chứa một người tiến vào.

Tô Nghi đi về phía vân môn , trong lòng suy nghĩ nói: "Cái gọi là độ lượng giải thích có rất nhiều , có thể lý giải là sức nhẫn nại , nhưng là có thể hiểu thành bao dung lực , chính gọi là hải nạp Bách Xuyên , dung hòa rồi lớn mạnh , nếu là không có rộng lớn tâm lòng , cùng hùng hồn khí phách , vạn vạn vô pháp viết ra này Đỗ Phủ làm chi « vọng Nhạc » ; đủ lỗ thanh chưa dứt vĩ đại , cùng tầm mắt bao quát non sông hùng tâm cùng độ lượng , phối hợp tình cảnh này , cùng lần này khảo nghiệm , không thể không nói là tuyệt phối tai."

Tô Nghi bước vào biển mây , trong nháy mắt là cảnh tượng trước mắt chấn nhiếp.

Đập vào mi mắt là một tôn cao đến trăm trượng cự đình , Tô Nghi đứng ở hần dưới chân , tựa như con kiến đang ngược nhìn người khổng lồ.

Duy nhất có thể lấn át hần , chỉ có Tô Nghi hào tình vạn trượng.

Vị này cự đình kỳ lạ nhất chỗ , chính là hần rõ ràng đứng lặng ở đây , không có sinh ra bất kỳ thay đổi nào , nhưng đập vào Tô Nghi mi mắt lúc , hần tưởng mạo cũng đang không ngừng biến hóa , tình cờ hóa thành ngay gần kim đình , lại có lúc sẽ biến thành tròn vo đồng thau hai lỗ tại đình... Cơ hồ không có thường trú hình thái , cự đình phảng phất vĩnh viễn đều thuộc về loại biến đổi này hình thái trong quá trình.

Mà Tô Nghi cẩn thận trí nhớ , hiện vị này cự đình tổng cộng có chín loại hình thái.

"Nguyên lai , đây chính là cửu đình hình dáng ? !"

Tô Nghi cảm thấy cực kỳ rung động , thấy tâm thần mình đều rất giống thu được dẫn dắt , chính không kìm lòng được hướng cự đình đi tới...

Hạng gia , trong một gian mật thất , Hạng Hoa Dung cùng một đám trường lão ngồi quanh ở bốn phía , trong bọn họ có một tòa cao hơn một trượng đình núi , trên đó mây mù lượn lờ , núi cao chót vót boong boong , chính là hơi co lại bản Cửu Đình Sơn.

Bọn họ tâm thần đều nhập trong đó , thông qua cái này "Môi giới" nhìn chăm chú Cửu Đình Sơn mỗi một xó xỉnh.

Nghe tới Tô Nghi làm chi « vọng Nhạc » lúc , tất cả mọi người thần sắc rung một cái.

"Tốt một câu hội đương lăng tuyết đỉnh , nhất lãm chúng sơn tiểu ! Đây câu bên trong ẩn chứa đám leo , bao quát hết thấy hùng tâm cùng khí khái , tuy là chúng ta cũng khó mà với tới!"

"Là vậy , chỉ cái này một câu , Tô Di Thiên phải làm này giới đệ nhất."

"Nào chỉ là này giới số một , ta cảm giác được gọi hần là lịch đại đệ nhất đều không quá đáng!"

Mọi người đối với « vọng Nhạc » một câu cuối cùng bàn tán sôi nổi không ngừng , Hạng Hoa Dung lại vuốt râu mà cười , chậm rãi lắc đầu.

"Các ngươi đều chỉ chú ý hội đờng lừng tuyệt đỉnh, nhất lãm chúng sơn tiểu, nhưng chưa từng nghĩ, câu thứ nhất mới là toàn thơ đỉnh phong chi bút, đủ lỗ thanh chưa dứt năm chữ, đã đạo tẫn Thái Sơn sự hùng vĩ, không cần sau ba câu vậy." Hạng Hoa Dung nói.

"Môn chủ lời ấy, chẳng lẽ là nói này thơ hay tại khai thiên, rồi sau đó ba câu không xứng?"

"Là vậy, Thái Sơn chi nam là nước Lỗ, Thái Sơn bắc là nước Tề, thi nhân cũng không học tạ linh vận « Thái Sơn ngâm » như vậy dùng thôi tốt đậm trời cao, tới trực bạch miêu tả Thái Sơn cao chi vĩ, mà là độc đáo mà viết ra hai nước cư dân thể nghiệm, lấy khoảng cách tới làm nổi độ cao: Cho dù là đứng ở đủ lỗ hai đại quốc biên cảnh, vẫn có thể xa xa trông thấy hoành nằm ở đó Thái Sơn... Các ngươi thử nghĩ muốn đây là cảnh tượng bực nào?"

Tất cả mọi người tại chỗ đều chìm vào trong tưởng tượng, bình phong đại lục diện tích lãnh thổ bát ngát, mà đủ lỗ hai nước nam bắc biên cảnh nói ít cũng có mấy ngàn bên trong, đứng ở nơi này hai nơi còn có thể nhìn tới Thái Sơn... Người sau rốt cuộc có bao nhiêu cao?

Chỉ là một chút tưởng tượng, Ngũ nhạc chi, có "Đại tông" danh hiệu Thái Sơn chi hùng rộng rãi liên tưng bưng ở trong đầu, mọi người nhất thời vì đó thần phục.

"Ta bình sinh duyệt Thái Sơn thơ làm vô số, nhưng lại không có một có thể hơn được đủ lỗ thanh chưa dứt này câu!"

"Không sai, « vọng Nhạc » câu quả thật nhưng hậu thế! Nếu để cho người khác làm thơ, không biết muốn viết bao nhiêu chữ tài năng miêu tả ra Thái Sơn hùng vĩ, mà Tô Di Thiên lại chỉ dùng năm chữ vậy kết, hẳn dùng mực sức tích, có thể thấy lạ thường!"

"Đại tông phu như thế nào? Một câu liền đem đọc giả dẫn nhập trong tưởng tượng, mà đủ lỗ thanh chưa dứt một câu, thấu tóm mấy ngàn dặm, có thể nói oai phong!"

"Thanh chưa dứt ba chữ, không thơ có thể so với, Tô Di Thiên chi tài, không người nào có thể cùng!"

Trong ngày thường nói năng thận trọng các trưởng lão, giờ phút này lại giống như là nhi đồng gặp được món đồ chơi mới bình thường thần sắc công phần, tung tăng không ngớt.

Hạng Hoa Dung khẽ gật đầu, phun ra một lời, toàn thơ bốn mươi chữ tung bưng mà ra, như một nhóm chim yến tước bình thường bay đi vũ miếu phương hướng.

"Này thơ chi hào hùng, làm sao có thể mai một ở Cửu Đỉnh Sơn? Ta nhất định muốn đem nó phát huy mạnh hậu thế!" Hạng Hoa Dung trong lòng sung sướng nói.

Người đứng hoàng hôn, đêm sa hạ xuống.

Cửu Đỉnh Sơn thời hạn đã kết thúc, sở hữu sĩ tử tâm thần bị truyền tống về vũ miếu bên trong, xuống một nhóm vào sân tên Đan Chính tại sáng định, tháng sau sẽ công bố.

Nam Từ Châu, một đám sĩ tử vây quanh hướng Xu Mật Viện đi ra ngoài, ở trong một người chính là Tô Nghi.

Châu thành là chủ chiến phái thiên hạ, tất cả mọi người tại chỗ đều thu được Tô Nghi tam trọng hào quang phúc trạch, rất nhiều người được vì vậy leo lên càng chỗ cao, thu được lớn hơn sức chứa đỉnh, đối với Tô Nghi lòng cảm kích cơ hồ lộ rõ trên mặt.

Hàn Tu Trúc rõ ràng, những người này tương lai tất nhiên sẽ trở thành Tô Nghi kiên định người ủng hộ, trở thành hẳn một cỗ ản tính lực lượng.

Trong lúc, có người hỏi "Tô Di Thiên, chúng ta đều biết ngươi gặp được cửu đỉnh đội hình, đến tốt cùng là dạng gì? Người thu hay chưa? Cửu đỉnh rốt cuộc có bao nhiêu đại sức chứa? Có cái gì đặc thù chức năng?"

Đại lượng vấn đề giống như đạn pháo liên châu bình thường vút đến, mà Tô Nghi nhưng là bình hồ không sóng, hơi mỉm cười nói: "Không thể nói, không thể nói!"

Mọi người trong lòng hiếu kỳ, giống như vạn kiến đốt thân.

Nhưng mà, khi bọn hắn mới vừa đi ra Xu Mật Viện lúc, một đạo điên cuồng tiếng quát liền cuốn cuộn nhào tới, vang dội khắp thành.

"Tô Nghi! Xem ta lấy mạng của ngươi!"

Bạn đang đọc truyện *Binh Pháp Đại Thánh Convert* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 207: 7 khiêu chảy máu

Nghe cái này tiếng quát , Tô Nghi nhưong mảy.

Bên cạnh mọi người trong lòng hơi kinh ngạc , men theo tiếng quát truyền tới phương hướng nhìn lại Chỉ thấy Hàn gia đại trạch phương hướng , một đạo thân ảnh phun ra lấy vạn trọng lửa giận , vậy mà không thấy trong thành không Hứa Phi luật lệ định , lẳng không đáp tới.

Cho dù cách rất xa, rất nhiều người cũng có thể nhìn đến thân ảnh này chủ nhân chính là Hàn Khai phụ thân , Hàn Tùng!

Hàn Tùng như ung coi lạng cổ bình thường ánh mắt thẳng khóa Tô Nghi!

Hai người khoảng cách chỉ có trăm trọng cách , lấy hào kiệt "Bước đi như bay" tốc độ , mười hơi thở bên trong liền có thể công kích được Tô Nghi.

Nhưng Tô Nghi lại không hề vẻ kinh hoàng , thần tình lạnh nhạt mà nhìn hướng đối phương , Hàn Tu Trúc khẽ thở dài một tiếng.

Mọi người lo lắng sự tình cũng không có phát sinh , ngay tại Hàn Tùng hai chân bước lên bầu trời lúc , có một đạo lực lượng vô hình đột nhiên hạ xuống , cho dù là Hàn Tùng bức này hào kiệt cũng không có sức chống cự , trong nháy mắt liền bị cỗ lực lượng này áp đảo , rớt rơi xuống mặt đất.

Hàn Tùng phát ra thống khổ tiếng gào , cho dù nhận được vũ miếu áp chế , hấn tiếng mắng chửi vẫn như Lôi Đình bình thường ngang trời nổ lên.

"Tô Nghi tặc tử! Đừng tưởng rằng ở tại trong thành ta liền lấy ngươi không thể làm gì , ngươi chờ đó , ta nhất định muốn lấy ngươi..."

Nhưng mà , trên bầu trời lại có một đạo lực lượng hạ xuống , đem Hàn Tùng thanh âm phong tỏa.

Cùng thời khắc đó , Cửu Anh Ngạn cùng Hạng Tông Lưu song song xuất hiện ở Xu Mật Viện trước cửa quảng trường , Tô Nghi hướng bốn phía nhìn lại , lúc này mới chú ý tới chung quanh quảng trường chật ních dân chúng , hiển nhiên cũng là muốn tới hỏi dò Cửu Đình Sơn kết quả.

Nhưng ra loại này đột phát qingk loạn sau đó , dân chúng trở mắt nhìn nhau , vậy mà không một người dám lên trước hỏi dò.

Hạng Tông Lưu hướng Tô Nghi gật gật đầu , Cửu Anh Ngạn thì mở ra trống trận trời lên , khiến hấn ra lệnh đưa về khắp thành mỗi một xó xỉnh.

"Kính báo khắp thành dân chúng: Tô Nghi chính là Nhân tộc Vũ An Quân dự bị , bất luận kẻ nào dám can đảm hại hấn , lấy phản bội luận xử! Hàn Tùng đại nghịch bất đạo , ngay trước mọi người tuyên bố muốn giết hại người trước , ta làm một châu viện sự , làm mời Quốc Viện Hình Luật các hình Đốc nghiêm ngặt điều tra , trong lúc ở chỗ này , đối với Hàn Tùng áp dụng lệnh cấm túc , hấn không được rời gia môn nửa bước!"

Bên trong thành rất nhiều dân chúng trong lòng nghiêm nghị , bọn họ đều nghe nói qua , Hình Luật các có được lấy rất nhiều làm người nghe tin đã sợ mất mặt thủ đoạn tra hỏi , tại các nơi trên thế giới đều hung danh hiển hách; mà thi hành tra hỏi "Hình Đốc" chính là xưng tên trúng gà bên trong chọn xương , coi như là một người một đời tuân kỷ thủ pháp , cũng sẽ bị bọn họ lựa ra rất nhiều tội danh tới.

Mà điều tra thời gian dài độ cũng cơ bản từ hình Đốc tự đặt ,

Bọn họ nếu là cho là sự kiện còn có điểm khả nghi , điều tra thì rất có thể kéo dài mấy tháng thậm chí mấy năm thời gian , trong khoảng thời gian này , Tô Nghi thân thể an toàn có thể được trình độ lớn nhất bảo đảm.

Tô Nghi cùng những người chung quanh , cùng với trong nhà hai vị giai nhân đồng loạt thở phào nhẹ nhõm.

"Đa tạ viện sự đại nhân lo liệu công đạo!" Tô Nghi vội vàng chấp tay nói cảm ơn.

Tại loại này phi thường thời khắc , Tô Nghi cũng sẽ không keo kiệt ở triển lãm hấn Vũ An Quân dự bị thân phận , hơn nữa hấn cũng rõ ràng , Cửu Viện Sự sở dĩ tại khắp thành thông báo , mục tiêu chính là vì cảnh cáo sở hữu âm thầm kẻ xấu , đồng thời gỡ người Hàn gia , để cho người sau thích hợp thu liễm bọn hấn thủ đoạn.

"Toàn lực bảo vệ người , chính là hai vị lão chủ tướng chính miệng ra lệnh , cũng là chúng ta chung nhau mục tiêu , người không cần lưu tâm " Hạng Tông Lưu nói , "Hôm nay sắc trời đã tối , thủ khoa yển liền chậm lại đến ngày mai đi , người trước về nhà nghỉ ngơi."

Tô Nghi gật đầu một cái , lại cùng chư vị người đồng hành cáo biệt sau đó , ngồi lên về nhà xe ngựa.

Quý An nâng lên roi ngựa , lái xe ngựa rời đi nơi này , còn vừa nói lầm bầm: "Lão gia , ngài có thể làm ta sợ muốn chết , nếu là ngài có cái sơ xuất , ta có thể như thể hướng chủ mẫu phu nhân giao phó."

Tô Nghi cười bỏ qua , hấn tựj cũng không ngờ tới sẽ phát sinh này việc sự tình , càng không có nghĩ tới Hàn Tùng thật không ngờ tâm tình hóa , không chút nào suy nghĩ ngay trước mọi người tuyên dương muốn giết hấn hậu quả.

Nhưng nói chuyện cũng tốt , Hàn Tùng ái tử như mạng , cũng vì Tô Nghi thắng được một tia cơ hội thở dốc.

Tại Tô Nghi sau khi rời đi, tham gia Cửu Đình Sơn đoàn người cũng mỗi người tan tác như chim muông, Hạng Tông Lưu thì cùng Cửu Anh Ngạn cùng tiến vào Xu Mật Viện, dự định cùng thương lượng mời Hình Luật các phá án một chuyện.

Còn lại dân chúng người xem ta, ta xem người, xảy ra loại chuyện này, bọn họ đều không biết nên nói cái gì cho phải.

Hồi lâu, mới có người mở miệng hỏi: "Hàn Tùng vì sao phải giết Tô Di Thiên?"

"Ai, trước đó ta hẳn là nói rõ trước một chuyện: Chạng vạng, ta chờ đợi ở chỗ này, thấy Hàn Tùng chỉ từ Hàn Khai đầu tiên xuất hiện, nhưng mà hẳn đã thất khiếu chảy máu, hôn mê bất tỉnh, là bị người mang ra tới."

Rất nhiều người sắc mặt cả kinh.

"Thất khiếu chảy máu? ! Triệu chứng này chẳng lẽ là..."

"Không sai, đây chính là tự vỡ Luyện Binh Trạng hậu quả, Luyện Binh Trạng vừa mất, tự mình pho tượng cũng nhất định không gánh nổi, đưa đến đòi này tu vi vô pháp tiến thêm, Hàn Khai nhìn dáng dấp vĩnh viễn đều phải dừng lại ở tướng tài giai đoạn, phụ thân hẳn đương nhiên sẽ nổi trận lôi đình."

"Hàn Khai vì sao tự vỡ Luyện Binh Trạng?"

"Nghe nói là tại cờ tướng đại hội lúc, Hàn Khai khiêu khích Tô Di Thiên, lập được ai có thể tại Cửu Đình Sơn lấy được tốt hơn thành tích, đối phương thì nhất định phải tự vỡ Luyện Binh Trạng đánh cuộc."

"Thì ra là như vậy, ta nghe nói Hàn gia phần lớn người đều coi Tô Nghi là cừ địch, Hàn Khai cam tâm tiên phong gây khó khăn Tô Di Thiên, bấy giờ tiền đồ hủy hết, thật là báo ứng."

"Không chỉ như vậy, nghe kỳ hội ngày đó còn có một người cùng Tô Di Thiên lập được đánh cuộc, hẳn thế nào?"

"Người là nói cái kia đến từ hành châu Dương Quân Huấn? Hẳn tại giết giết Hàn Khai lập được đánh cuộc sau đó, ngay lập tức sẽ ăn mấy Thiên Lao ngục nổi khổ, sau đó tại một cái khách sạn dưỡng thương, cửa phòng một bước đều không cho ra."

"Hừ, tự rước lấy, ta thật muốn đi xem, hẳn nghe đánh cuộc thất bại sẽ có phản ứng gì?"

"Hai người này dám gia hại Tô Di Thiên, đều là báo ứng a!"

Mọi người trò chuyện xong đánh cuộc một chuyện, lại có người phát hiện một cái khác đề tài.

"Nếu Tô Di Thiên thắng được đánh cuộc, nói cách khác, hẳn thành tích so với Hàn Khai tốt hơn một ít?"

"Một ít? Người quá khinh thường Tô Di Thiên rồi, Hạng gia sớm có lời đồn đãi truyền ra, Tô Di Thiên nhưng là leo lên đỉnh phong! Hơn nữa hẳn thành tích còn vượt qua một đám tiên hiền, xứng là trong lịch sử người thứ nhất!"

"Tin tức này là thật?" Rất nhiều người thần sắc nghiêm nghị, giữa hai lông mày né qua một vết tung tăng vẻ.

"Không rõ ràng, nếu không ta cũng không sẽ ở chỗ này chờ hỏi Tô Di Thiên thiệt giả rồi, không nghĩ đến còn chưa mở miệng hỏi, liền xảy ra loại sự tình này."

"Nếu là thật, há chẳng phải là nói Tô Di Thiên đã lấy được cửu đình?"

"Không nhất định, xưa nay lên đình người rất nhiều, nhưng có thể đem cửu đình bỏ vào trong túi, trên mặt nổi chỉ có Lưu Tú một người mà thôi."

"Trên mặt nổi? Nói cách khác, khả năng có cũng những người khác nắm giữ cửu đình, nhưng không có nói ra? Đây là cái gì kiêng kỵ sao?"

"Nghe nói là như vậy, bởi vì Lưu Tú thân là hoàng đế, cho nên không có cái này kiêng kỵ, cũng không biết cùng Thái Sơn có liên quan gì."

Rất nhiều người nhú mày, khô tư trong đó quan hệ, nhưng lại tâm loạn như ma, vô pháp tìm tới bất cứ manh mối nào.

Bạn đang đọc truyện *Binh Pháp Đại Thánh Convert* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 208: 9 châu chi đỉnh

"Được rồi, ngày mai chính là thủ khoa yển, chúng ta hỏi một câu Tô Di Thiên chính là "

Mọi người rồi rít gât đầu, lúc này mới bèo dạt mây trôi, rồi đi quảng trường.

Mà bị giam giam giữ Dương Quân Huấn tại khách sạn trong phòng qua lại độ bước, thần sắc lo âu tới cực điểm.

Tô Nghi lên đỉnh Cửu Đỉnh Sơn lời đồn đãi đã sớm truyền đến Dương Quân Huấn trong tai, hẳn lại sao có thể có thể không cảm thấy lòng như lửa đốt đây?

Một khi nghiệm chứng tin tức thật giả, hẳn nhất định cũng sẽ bị yêu cầu tự vỡ Luyện Binh Tràng, cả đời dừng lại ở người đi đường cấp bậc, vô pháp tấn thăng; mặc dù hẳn trước đây bỏ ra không tự lòng quân đại giới viết phần « tội mình sách », nhưng tóm lại không ảnh hưởng cấp bậc tăng lên, bây giờ đối mặt với tiền đồ hủy hết hậu quả, mặc cho hẳn loại này quả cảm hạng người, cũng không khỏi sinh lòng sợ hãi.

"Ta nên làm thế nào mới tốt? Cả đêm chạy trốn? Không, này quá không thiết thực rồi, nếu là Nam Từ Châu có thể khiến người ta muốn tới thì tới, muốn đi thì đi, cũng không kham nổi tiền tuyến trọng trấn đến rồi; vậy thì hướng đi Tô Nghi cầu tha thứ? Hẳn có lẽ sẽ đối với ta mở một mặt lưới, nhưng thân ta là Dương gia đệ tử, há chịu này làm nhục? Đáng ghét, nên làm thế nào cho phải... Phụ thân xa ngoài vạn dặm, có lẽ không thể trông cậy vào hẳn tiếp viện."

Dương Quân Huấn hoàn toàn hoảng hồn.

Mà phụ thân hẳn, Dương uy đang ngồi ở một cán súng lớn lên, ở trên bầu trời bay vùn vụt.

Hắn cách Nam Từ Châu còn có mấy ngàn dặm cách, rất có thể sáng mai tài năng đến châu thành.

Bỗng nhiên, một phong dùng bồ câu đưa tin đối diện rơi vào trong tay hẳn, Dương uy mở ra phong thư vừa nhìn, nhất thời da mặt run lên.

"Chớ có thể nghĩ đến Cửu Đỉnh Sơn vậy mà nói trước? ! Lại càng không từng ngờ tới là, Tô Nghi vậy mà có thể lên đỉnh Cửu Đỉnh Sơn... Gì đó? ! Quân huấn vậy mà cùng Tô Nghi lập được loại này đánh cuộc, hẳn chuyện này lâm nguy!" Dương uy mặt mũi cay đắng.

Trăng sáng sao thưa, gió đêm hơi rét.

Bị muôn người ràng buộc Tô Nghi về đến nhà, Tô Thi Nhi chính đứng ở cửa nhìn, thấy người trước, lập tức nhẹ nhàng bước liên tục, lao vào Tô Nghi trong ngực.

"Nghi nhi, mới vừa rồi kia một tiếng thật là dọa hỏng ta, ngươi mới là chứ? Để cho ta nhìn ngươi có bị thương không." Tô Thi Nhi trên dưới kiểm tra, rất sợ Tô Nghi cụt tay cụt chân.

"Ta mới là, chính là một ngày chưa ăn cơm, đói bụng rồi." Tô Nghi cười nói.

"Ta đã để cho Vương ma ma đi chuẩn bị thức ăn rồi, ngươi trước đến chính đường đi ngồi một hồi, ta đi chuẩn bị cho ngươi nước trà."

Tô Thi Nhi đang muốn xoay người lại đi về phía phòng bếp,

Tô Nghi lại kéo nàng lại, nói: "Đem những này chuyện giao cho hạ nhân đi, chúng ta cùng đi chính đường, nói một chút Cửu Đỉnh Sơn chuyện."

"Được." Tô Thi Nhi mắt liếc trong sân Liễu Tâm Chiếu, mặt đẹp bay lên một vệt mây đỏ.

Đi tới trong sân, Liễu Tâm Chiếu cũng tiến lên đón.

"Tô Lang, ngươi lần này thắng được đánh cuộc, Hàn Khai đã tự hủy Luyện Binh Tràng, mà Hàn Tùng ái tử như mạng, cần thiết báo thù; tiểu nữ đã mời người nghiêm ngặt lưu ý chung quanh động tĩnh, ngươi xuất hành thì sẽ có người âm thầm bảo vệ. Như thế tự tiện hành sự, mong rằng tô Lang chớ có để ý." Liễu Tâm Chiếu được rồi một cái tiêu chuẩn vạn phúc lễ, ôn nhu nói.

"Liễu tiểu thư có lòng." Tô Nghi cũng đáp lễ lại.

Mặc dù Tô Nghi rất muốn nói, hẳn ở trong thành bất cứ lúc nào bất cứ nơi đâu cũng sẽ được bảo vệ, thân thể an toàn cơ bản có thể bảo đảm không ngại, không cần quá mức bảo vệ, nhưng hẳn cũng không muốn bác Liễu Tâm Chiếu tâm ý, vì vậy liền mở miệng cảm ơn.

Tại cơm tối trung, Tô Nghi cùng hai nữ không rõ chi tiết nhắc tới Cửu Đỉnh Sơn chi tiết cùng khảo nghiệm, Tô Thi Nhi trên gương mặt tươi cười viết đầy cảm giác mới mẻ, Liễu Tâm Chiếu thì tương đối để ý Tô Nghi thu được gì đó.

"Tô Lang, ngươi leo lên đỉnh phong, có thể thấy cửu đỉnh hình dáng rồi hả?"

"Gặp được."

Tô Nghi gật đầu, đem cửu đỉnh tướng mạo miêu tả một phen, nhưng cũng không có nói tụi có hay không lấy được hần.

"Nguyên lai cửu đỉnh là Cửu châu chi đỉnh à? Ta còn tưởng rằng nhất định sẽ có chín cái đỉnh đây, một đỉnh có chín cái tướng mạo, đây tốt cùng là ở đâu nguyên lý?" Tô Thi Nhi mặt đầy kinh ngạc.

"Nguyên lý ta cũng không rõ ràng, chỉ là không thể không than thở chế tạo đỉnh người xảo đoạt thiên công, thế giới này xác thực rất thần kỳ." Tô Nghi cười nói.

Liễu Tâm Chiêu lại nói: "Tiểu nữ rõ ràng một ít kiêng kỵ, người không thể nói, thể nhân cũng phần lớn vô pháp biết được người là có hay không đã lấy được cửu đỉnh, nhưng tiểu nữ lại tin tưởng người."

Tô Nghi cười không nói, mà là mượn dùng "Nhất tâm nhị dụng" năng lực, đem tâm thần lên vào Luyện Binh Trảng trung, nhìn về tự mình pho tượng phía trước dưới chân món đồ khí vật.

Tự mình pho tượng có cao ba trượng, mà này cái khí vật chỉ có khoảng nửa trượng, không sai biệt lắm cho đến pho tượng nơi đầu gối, so với Tô Nghi tâm thần còn thấp bàn tấc.

Cái này khí vật đang không ngừng biến đổi hình thái, bất ngờ chính là Cửu châu chi đỉnh hơi co lại bản!

Mà tự mình pho tượng trong tay tinh thần chính liên tục không ngừng mà rút vào trong đó, chứa đựng tốc độ cùng tốc độ khôi phục ngang hàng, để cho tinh thần mãi mãi cũng bảo trì dồi dào trạng thái.

Tuy nói này Cửu châu chi đỉnh chỉ là hơi co lại bản, nhưng nó lại cùng đỉnh Thái sơn vị này trăm trượng cự đỉnh tồn tại giống nhau như đúc sức chứa.

Tô Nghi tinh thần có một thước bảy tấc, mà đỉnh phong tướng tài tinh thần là hai thước, vị này cửu đỉnh, đủ để chứa đựng mấy trăm ngàn bội phần ở đỉnh phong tướng tài tinh thần lượng! Cho dù là hần đạt tới chủ tướng cấp bậc, cũng có thể chứa đựng gấp mấy trăm lần tinh thần.

Chờ ở nói, Tô Nghi chỉ cần có zúgou thời gian chứa đựng, hần tinh thần cơ hồ dùng mãi không cạn.

"Cửu châu chi đỉnh thuộc về thiên đình phẩm cấp, so với cửu phẩm địa đình chứa đựng lượng cao hơn vạn bội phần không ngừng, người sau tới đa cũng chỉ có thể chứa đựng tướng tài tinh thần gấp mấy trăm lần tinh thần, đến chủ tướng thời kỳ sợ rằng cũng chỉ có thể làm người quá mức nhiều hơn chừng gấp đôi tinh thần; càng cấp thấp đỉnh sức chứa càng ít hơn, Cửu châu chi đỉnh cùng người trước so ra, quả thực thì có như khác nhau trời vực."

Tô Nghi là tụi thu hoạch cảm thấy cực kỳ hài lòng, có Cửu châu chi đỉnh, tỏ rõ hần về sau cùng người lúc tác chiến, lại cũng đừng lo tinh thần lượng vấn đề, quân tử hội kia tinh thần khô kiệt lúng túng một màn tuyệt sẽ không xảy ra lần nữa.

Duy nhất khiến hần cảm thấy nhức đầu một điểm là: Đỉnh kia dung lượng lớn như vậy, đến tốt cùng khi nào mới có thể đem hần lấp đầy?

"Ta tinh thần hao hết, tuy có hai khóa lòng quân, nhưng là yêu cầu hơn nửa ngày tài năng khôi phục, nói cách khác, ta chẳng phải là muốn hơn trăm vạn ngày tài năng đồ đầy cửu đỉnh? Khích lệ tinh thần kì mưu cùng quân vẫn có thể nhanh hơn chứa đựng tốc độ, ta phải làm tận lực lợi dụng đập nổi chìm thuyền, vừa vận có thể tăng lên này kì mưu độ thành thạo;shùnbìan, ta đã có zúgou năng lực tự vệ, hần là hướng Xu Mật Viện đưa ra thu hồi « tủy từ tử chiến » xin, này bản quân vẫn nắm giữ khôi phục tinh thần tác dụng, giờ phút này với ta có tác dụng lớn." Tô Nghi trong đầu nghĩ.

"Mà Cửu châu chi đỉnh không chỉ có thể chứa đựng tinh thần, cũng có thể chậm chạp chứa đựng tinh thần lực cùng thể lực, chỉ là... sau không cần quá nhiều, có thể ứng phó đột phát qingk loạn liên có thể, cái này Thần Khí có thể giúp ta chứa đựng quá mức năng lượng, lại không thể giúp ta đột phá ba năng lượng hạn mức tối đa, nếu muốn tăng lên cấp bậc, vẫn cần ta không ngừng cố gắng... Ngoài ra, cửu đỉnh thậm chí có thể giúp ta chứa đựng —— quốc vận!"

"Quốc vận là một hư vô mờ mịt khái niệm, đến nay vẫn không người có thể dò rõ hần sinh ra nguyên nhân, chứa đựng địa điểm cùng với tác dụng cụ thể, chỉ có thể thông qua ngọc tỷ truyền quốc cùng các nơi quan ấn tới hoặc nhiều hoặc ít điều động hần lực lượng, mà cửu đỉnh là vì không nhiều có thể chứa đựng quốc vận khí vật; ta mượn từ cờ tướng đại hội thắng lợi, thu được một ít Sở Hán quốc vận đã chứa đựng đến cửu đỉnh bên trong, chỉ là không biết cụ thể làm như thế nào sử dụng, chỉ có thể chờ đợi ngày sau có cơ hội lại tới thử." Tô Nghi bắt đầu dĩ nghĩ đến.

Mà ở Tô Nghi lấy được cửu đỉnh đồng thời, hần cũng gấn dây đến từng tại Trích Tinh Các thu được kia một cổ "Tinh Thần chi lực", cùng với cờ tướng đại hội trung lấy được hắc ám năng lượng cũng theo đó tồn vào trong đó; chỉ là Tô Nghi đối với này hai cổ lực lượng cực kỳ xa lạ, hoàn toàn không biết nên sử dụng như thế nào bọn họ, chỉ có thể nhìn này hai cổ năng lượng ở trong đỉnh du đãng, mà thấy thêm không ngớt.

Ngoài ra, mỗi ngày gõ vang thần chung lực cũng sẽ chứa đựng tại cửu đỉnh bên trong, cũng sẽ không bao giờ chạy mất.

"Không thể không nói, Cửu châu chi đỉnh thật không hổ là Thần Khí! Hần cơ hồ không chỗ nào không cho, chính là chân chính hải nạp Bách Xuyên, cũng không biết còn có thể chứa đựng năng lượng gì?" Tô Nghi sinh lòng trông đợi.

Sau khi com nước xong, Tô Nghi đem tụi quan vào phòng trung.

Ở trên bàn bày giấy nháp, Tô Nghi một bên mài mực, một bên nghĩ thầm: "Ta đã lấy được thư pháp một cánh, viết tốc độ được đến tăng lên trên diện rộng, có thể giúp ta nhanh hơn luyện tập thư pháp tiến trình, có ưu thế này, thì càng thêm không thể lãng phí; tháng tám thi Hương đối với thư pháp có rất nhiều yêu cầu, chữ viết quá khó coi nhất định sẽ trừ điểm, mặc dù thi Hương cách nay còn có bốn tháng, phần ngoại lệ pháp yếu đi qua tích lũy tháng ngày luyện tập mới quen tay hay việc, ta không thể lười biếng, hôm nay liền bắt đầu viết phóng theo thể chữ Nhan!"

Tô Nghi nhớ tới đại đa số người đều là trải qua hơn năm rèn luyện sau đó , tài năng lấy được "Viết thoãn thoát" năng lực , nhưng hắn vẫn là phương pháp trái ngược , trước lấy được thư pháp một cảnh , sau đó mới bắt đầu luyện tập thư pháp , liền hắn đều cảm thấy tụt lùi là một quái thai.

Bởi vì không có bút lông có thể chịu được « nhan cần lễ bia » kiểu chữ , Tô Nghi không thể không lùi lại mà cầu việc khác , lựa chọn luyện tập Nhan Chân Khanh lúc đầu tác phẩm , tỷ như « đa bảo tháp bia » , « Phu Tử miếu đường bia » cùng « tế châu văn cáo » chờ một chút

Tô Nghi nhắc bút lên đến , viết xuống « đa bảo tháp bia » thứ nhất "Đại" chữ , thấy không có bất kỳ xấu tượng phát sinh , liền thờ phào nhẹ nhõm.

Sau đó , Tô Nghi nhất bút nhất họa mà nghiêm túc viết phóng theo , viết hơn mười trang , cẩn thận so sánh bằng chữ mẫu , phát hiện mỗi một trang đều có một ít nhỏ nhỏ tiến bộ , khiến hắn cảm thấy cực kỳ vui vẻ yên tâm.

Mà ở viết phóng theo thể chữ Nhan khai thư đồng thời , Tô Nghi tâm thần thì tiến vào Luyện Bình Trạng , dùng nhất tâm nhị dụng năng lực so sánh bằng chữ mẫu , không cần lại mỗi viết nhất bút liền dừng lại so sánh , hiệu suất lấy được tăng lên cực lớn.

Một mực luyện đến giờ tý buông xuống , Tô Nghi lúc này mới dừng lại bút đến , hoạt động một chút ê ẩm cổ tay , đem mấy chục trang giấy nháp sửa sang lại đồng đề qua một bên.

« đa bảo tháp bia » là lưu truyền đến hậu thế , Nhan Chân Khanh sớm nhất tác phẩm , là đại đa số người mới học nhập môn làm , nhưng kiểu chữ tạm dừng không nói , cái chữ này thiếp ghi lại Tô Nghi kiếp trước Phật giáo một ít điển cố , nếu như xuất hiện ở bình phong đã lộ tất nhiên sẽ đưa tới sóng to gió lớn , cho nên những thứ này giấy nháp sau chuyện này liền muốn thiêu hủy.

Chính thu thập gian , Tô Thi Nhi tới gõ cửa.

"Nghi nhi , ta để cho phòng bếp hâm chút canh cháo cho ngươi bổ thân thể , ngươi muốn ăn không ?" Tô Thi Nhi hỏi.

"Được, sẽ tới!"

Tô Nghi thu thập xong sau , đi tới chính đường , vừa ăn mùi thơm tràn ra gà ác hạt dẻ canh , một bên nghe Tô Thi Nhi mà nói.

"Mới vừa rồi có thật nhiều gia đình giàu có đến cửa viếng thăm , thật giống như muốn muốn hỏi ngươi Cửu Đình Sơn kết quả , còn sao lên lễ vật , chẳng qua là ta không nghĩ bọn họ quấy rầy ngươi , sẽ để cho Quý An nói tốt khuyên trở về." Tô Thi Nhi nói.

Bạn đang đọc truyện *Bình Pháp Đại Thánh Convert* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 209: Xương thịt thù

"Thật sao , mặc dù ta bên ngoài đã tận lực không nhắc lên tự mình địa chỉ , nhưng tóm lại vẫn bị người dò xét đến , bất quá Quý An sẽ biết trả lời thế nào , Thi Nhi tỷ ngươi cũng không cần bận trước bận sau rồi."

"Ừ, ta nghe ngươi!" Tô Thi Nhi gật đầu nói.

Sau đó Tô Nghi lại cùng Tô Thi Nhi trò chuyện trò chuyện nàng học tập , biết được nàng đã nhận ra sở hữu chữ , tỷ bà đánh đàn kỹ xảo cũng có chút tiểu thành , liền ước định sáng mai tới nghe nghe một chút nàng đánh đàn , sau đó trở về nhà đi ngủ.

Ngay đêm đó , Hàn gia đại trạch , đông nam góc Thiên viện trung.

Hàn Khai nằm ở buồng phía đông trên giường , sắc mặt trắng bệch đến thật giống như một trương giấy trắng , trong nhà chật ních tới thăm hỏi Hàn gia trưởng bối , rất nhiều cùng Hàn Khai cha con giao tình khá sâu Huyết hệ họ hàng gần khóc nước mắt như mưa.

"Ta mẹ ruột , tiểu , tiểu khai , cháu ta , ngươi tại sao lại rơi vào như vậy ruộng đất a!"

"Trời xanh bất công , không có mắt a! Tiểu khai rõ ràng có hào kiệt tư chất , nhưng bây giờ lại , lại... Ô ô ô..."

"Tùng nhi , ngươi nhất định phải thay tiểu khai lấy lại công đạo!" Một vị hoa giáp lão nhân lắc lắc Hàn Tùng hai vai , lão lệ tung hoành đạo.

Hàn Tùng nhưng là mặt mũi cay đắng , sẽ thay Hàn Khai gỡ gỡ khúc rỗng người , cơ bản đều là những thứ kia không biết chuyện đàn bà lão nhân ,

những người khác mặc dù thần sắc u ám, nhưng bởi vì biết rõ đánh cuộc nội tình, cho nên trong lòng mâu thuẫn, không khóc nổi; ngay cả Hàn Tùng tự ý đều cảm thấy, tự mình nhĩ tử bấy giờ tiền đồ hủy hết, quả thực là tự mình chuốc lấy cực khổ, nếu như hần ban đầu không đi khiêu khích Tô Nghi, cũng sẽ không rơi vào kết quả như thế này.

Tự biết mình là có, nhưng làm cha, thấy nhĩ tử như vậy thảm trạng, Hàn Tùng làm sao có thể nuốt xuống khẩu khí này? Cho dù Hàn Khai mắc phải lại lớn sai lầm, cũng hần từ hần người phụ thân này đến quân giáo, bởi vì hai trảng không có chút ý nghĩa nào đánh cuộc, để cho Hàn Khai thật tốt tiền đồ bỗng dưng tổng táng ở người ngoài trong tay, Hàn Tùng không thể nhịn được nữa.

Này yīqiē căn nguyên, chính là cái kia tên là "Tô Nghi" gia hòa!

"Ta sẽ thích đáng xử lý chuyện này, di nương ngươi yên tâm" Hàn Tùng mở miệng nói, thanh âm hần hơi có chút khàn khàn.

Mặc dù lúc trước nhất thời lửa giận công tâm mà tuyên bố muốn giết chết Tô Nghi, cho tới hần nhận được Xu Mật Viện chế tài, còn không thể không đổi mặt Hình Luật các tra hỏi, nhưng Hàn Tùng có là biện pháp vòng qua những thứ này nghịch cảnh, vô luận như thế nào, hần cũng có để cho Tô Nghi bỏ ra tương ứng đại giới!

"Hàn Tùng ca, ngươi thấy thế nào Tô Nghi người này?" Hàn Thiên Lâu bu lại, thấp giọng hỏi.

"Tô Nghi năng lượng xác thực kinh người, phạm là chủ chiến sĩ tử cũng sẽ đem hết toàn lực bảo vệ hần,

Ta còn biết rõ Cửu Anh Ngạn người này phái người, ngày đêm không gian đoạn lợi dụng vũ niếu năng lượng bảo đảm hần an toàn, ở trong thành, ta ngay cả Tô Nghi một ngón tay đều không nhúc nhích được; hơn nữa lão môn chủ cố ý cùng Hạng môn sửa xong, quả quyết không có khả năng ủng hộ ta hành động, vì vậy ta chỉ có mấy cái gia hệ có thể lợi dụng, nhưng là zúgòu nghiền nát Tô Nghi trăm ngàn lần." Hàn Tùng ánh mắt lạnh lẽo không gì sánh được.

"Có hay không tiểu đệ ta có thể làm được chuyện? Ắt sẽ cực cung tận tụy!" Hàn Thiên Lâu lời thề son sắt đạo.

Hàn Tùng híp mắt đánh giá Hàn Thiên Lâu, người sau cùng hần quan hệ cũng không chặt chẽ, hần trong kế hoạch "Mấy cái gia hệ", cũng không bao gồm Hàn Thiên Lâu gia hệ; mà Hàn Tùng trong lòng rõ ràng, Hàn Thiên Lâu sở dĩ sẽ chọn ra một phần lực, trừ hần ra tự ý cũng muốn báo kỳ hội thất bại, Cửu Đỉnh Sơn bị bức lui trảng thù ngoài ra, trong lòng khẳng định cũng đánh cật thế "Tương lai môn chủ" dự định.

Mà Hàn Tùng cũng chính yêu cầu Hàn Thiên Lâu bức này người tài phụ tá, nếu song phương lợi ích nhất trí, hần cũng sẽ không đi đâm thủng người sau tiểu tâm tư.

"Ta thật có điểm kế hoạch, hiền đệ lại đưa lỗi tai tới." Hàn Tùng vẫy vẫy tay, nói.

Hàn Thiên Lâu gật gật đầu, lại đến gần một ít.

Hàn Tùng nhỏ giọng thì thầm, đem tự ý kế hoạch toàn bộ nói ra, Hàn Thiên Lâu ngay từ đầu còn cảm đồng ý thái độ, thỉnh thoảng gật đầu một cái, nhưng nghe đến sau đó, thần sắc nhưng là càng ngày càng bất an.

"Hàn Tùng ca, ngươi, ngươi đây là muốn cùng chủ hòa phái hợp..."

"Hu!" Hàn Tùng nặng nề hít hà cắt đứt đối phương, nhìn trộm nhìn bốn phía, thấy không người chú ý tới góc này, mới thở phào nhẹ nhõm.

"Lão ca, này có chút khó làm a, ta hần môn tuy nói cùng Hạng gia cùng Tô Nghi có chút hiềm khích, nhưng đối mặt ngoại địch lúc nhưng là nhất trí chủ chiến, nếu là cùng chủ... bất chiến phái liên thủ mà nói, một khi bị tra được, nhẹ thì sẽ phải chịu lão môn chủ mắng, bị tước đoạt bộ phận quyền lợi, nặng thì ngươi cạnh tranh môn chủ tư cách khó giữ được, ta cũng có thể bị đuổi ra khỏi cửa a..." Hàn Thiên Lâu thần sắc do dự.

"Ngươi nói cái gì vậy, này không kêu liên thủ, nhiều lắm là lợi ích nhất trí tạm thời hợp tác mà thôi, hơn nữa lão môn chủ hần cũng sống không được một hai năm rồi, có cái gì tốt sợ?" Hàn Tùng thần sắc âm lãnh, trầm giọng nói, "Hơn nữa, ngươi bị Tô Nghi nhỏ này tướng tài đuổi ra Cửu Đỉnh Sơn, sợ rằng lòng tự tin cũng có chút bị nhục chứ? Nếu không phải báo này một mũi tên thù..."

Hàn Thiên Lâu khóe miệng run lên, Hàn Tùng những lời này trực tiếp chọc trúng hần xương sườn mềm, nói thật, hần lòng tự tin là có chút thu được đã kích, cho tới hần vốn có hai khóa lòng quân hỗn loạn không ngớt, nếu không phải lấy lại danh dự, cái khác ba viên lòng quân sợ rằng khó mà tạo nên.

Bấy giờ Hàn Thiên Lâu tình cảnh cùng Cửu Đỉnh Sơn trước Hàn Khai cơ hồ giống nhau như đúc, vì tự ý tiền đồ, hần nhất định phải diệt trừ Tô Nghi.

"Ta, ta hiểu được, tiểu đệ nhất định tận hết sức lực, giúp lão ca ngươi một chút sức lực!" Hàn Thiên Lâu cắn răng nói.

Hàn Tùng giương lên nụ cười đắc ý, nhưng khi hần khóe mắt liếc qua quét trên giường hôn mê bất tỉnh Hàn Khai lúc, khóe miệng chính là khẽ run, gương mặt lập tức xông lên một vệt mây đen.

Mà ở ngoài nhà trong sân, Hàn môn một đám tiểu bối tụ tập ở này, nhưng lại chia làm hai nhóm người, phân biệt rõ ràng, đại biểu mỗi người lập trường.

Hàn Tu Trúc đám người ở bên trái một nhóm người bên trong, nhưng nghe bên phải khêu một cái có người mở miệng nói: "Đáng ghét, tiểu khai dù gì cũng coi là trong chúng ta tinh anh, bấy giờ hần tiền đồ hủy hết, ta cùng với Tô Nghi thế bất lưỡng lập!"

"Một ngày kia thấy Tô Nghi, ta nhất định làm sẽ đối hán còn lấy nhan sắc!"

"Tô Nghi nếu không phải quỳ xuống Hàn Khai ca trước mặt nói xin lỗi sám hối, ta quyết không bỏ qua!"

Đồng đảo cừu thị Tô Nghi người rồi rít hòa theo, Hàn Khai thất bại, trở thành nô bộc họ cừu hận chỉ tâm mồi dẫn hỏa.

"Các người bình tĩnh một chút, chẳng lẽ bọn người đều quên, Hàn Khai sẽ có bức này hạ tràng, đều là hán khiêu khích Tô Nghi ở phía trước?" Bên trái có người mở miệng khuyên can.

"Đúng như vậy, mặc dù ta không thích cùng hạng môn là bạn bè Tô Nghi, nhưng liên chuyện này mà nói, ta cảm giác được Tô Nghi cũng không sai, cho nên hai bên không giúp bên nào."

"Tô Nghi không có sai? Cực kỳ buồn cười! Hán nếu không phải từng có mang gia hại tiểu khai chi tâm, như thế nào lại tiếp loại này liên quan tính mạng đánh cuộc! Hán đã có ý nghĩ thế này, chính là chủ động cùng ta Hán gia là địch!" Bên phải một người hót như khướu đạo.

"Chuyện này... Ngụy biện!"

"Rõ ràng chính là Hàn Khai buộc Tô Nghi tiếp đánh cuộc..."

"Hừ, chuyện này, Tô Nghi cùng Hàn Khai đều có sai, nhưng cùng với là Hán môn tử đệ, ta đương nhiên là muốn trợ giúp người sau! Tô Nghi người này, ta cần thiết diệt trừ!"

Song phương tranh chấp không nghỉ, lý trí phái cùng phái cấp tiến đều nắm các đạo lý, lẫn nhau giằng co không nghỉ.

Đột nhiên, Hàn Tu Trúc một tiếng quát chói tai, đem sở hữu tranh chấp lời nói tách ra.

"Đủ rồi!" Hàn Tu Trúc gương mặt lạnh như sương kết, mắng, "« xuân thu » có nói: Đánh cược người nhất định có thua, có gì giận cá chém thớt cùng người? Thua chính là thua, chẳng lẽ người ta có mang tướng môn khí độ, còn không bằng cho trào nhẩn phúng bên đường Khất nhi? Mà không từng có người bức bách, tiểu khai đã tự vỡ Luyện Bình Tràng, nguyện thua cuộc, hán có từng kêu qua một câu ủy khuất? Có từng mời qua các người giúp hán chủ trì cái gọi là công đạo? Tại thay người khác báo thù trước, các người trước tạm làm tốt tự!"

Mọi người tại đây không lời chống đỡ, rất nhiều phái cấp tiến đều mặt lộ vẻ xấu hổ.

Nhưng cũng có một ít người hồ đồ ngu xuẩn, dựa vào lý lẽ biện luận đạo: "Tu trúc ca, trong miệng người nói chi công chính, đúng là Thánh Đạo đại triết lý, là đại nghĩa, nhưng thế gian này cũng có đại nghĩa không thể thâm tóm chuyện, đó chính là xương thịt thù! Tại thân nhân cừu hận trước, yiqie triết lý đều thùng rỗng kêu to! Hơn nữa, chính là bởi vì chúng ta đệ tử cùng chung mối thù, tướng môn thế gia tài năng trên dưới một lòng! Nếu là thấy người trong nhà thụ nạn mà thờ ơ không động lòng, có gì mặt mũi tự xưng tướng môn người trong? Thù này, ta phải trả không thể!"

Dứt lời, người này phẩy tay áo bỏ đi.

Có mấy người cắn răng một cái, cũng đi theo, còn lại người chính là đứng đưa không ngừng, do dự bất quyết.

Hàn Tu Trúc nhắm mắt đến, lắc đầu một cái, hán có loại dự cảm không tốt, một hồi phong bạo tức thì cuốn Nam Từ Châu.

Trước đó, hán có thể làm được gì đó? Hàn Tu Trúc rơi vào trong trầm tư.

Màn đêm bỏ qua, thiên muốn phủ bạch.

Trời mới vừa tờ mờ sáng, Tô Nghi liền tại gà gáy trong tiếng tĩnh lại, vừa nhìn bệ cửa sổ, vậy mà đứng mấy chỉ cơ quan bỏ câu đưa thư.

Tô Nghi gỡ xuống phong thư, phát hiện là Tổ Thủy Huyện một đám người quen phát tới thăm hỏi nói như vậy, phần lớn người tại ân cần hỏi han đi qua, cũng sẽ "shùnbàn" hỏi một câu cừu đình hình dáng.

Tô Nghi trong đầu nghĩ này là không có khả năng tiết lộ, nhưng là quyết định cho mỗi người bọn họ phát một phong trả lời.

Mà Quý Huyện lệnh ở trong thư nhắc tới, Tô Nghi nguyên bản sân đã sửa chữa đối mới hoàn toàn, tùy thời đều có thể dọn về ở, điều này làm cho trong lòng của hán dâng lên một tia ấm áp.

Tô Nghi cũng không biết đêm qua Hán gia sóng gió, nhưng lập tức dùng là biết, hán cũng không khả năng để ở trong lòng, vô luận con đường phía trước sẽ có bất kỳ trở ngại nào, hán cũng có một lòng đi tự Thánh Đạo.

Ăn xong điểm tâm sau, Tô Nghi ở hậu viện lương đình lắng nghe Tô Thi Nhi đánh đàn, Liễu Tâm Chiêu cũng ngồi một bên.

Tô Thi Nhi đem tỳ bà ôm ngang ở phía trước, linh xảo ngón tay nhẹ nhàng, thuần thực đánh đàn ra thời kỳ Xuân Thu sự khoáng làm đàn cổ khúc « Dương Xuân Bạch Tuyết ».

« Dương Xuân Bạch Tuyết » trên thực tế chia làm hai bộ phận, trải qua Tô Thi Nhi đánh đàn, một khúc « dương xuân » lượn quanh xà nhà, vạn vật hồi

phục , gió nhẹ dập dờn chi cảnh tung bồng ở Tô Nghi trước mắt , mà một bài « Bạch Tuyết », nhưng lại tấu lên tuyệt bay bay tán loạn , bao phủ trong tuyết trắng thanh nhã ý.

Tô Nghi chưa từng ngờ tới , chỉ là một tháng luyện tập , Tô Thi Nhi là có thể đem tỳ bà đánh đàn thuần thực như vậy.

Lại một nhìn Tô Thi Nhi mấy cây ngón tay , đã trườn lên rồi mấy tầng vải tơ , mơ hồ còn lộ ra huyết sắc; Tô Nghi mặc dù có chút đau lòng , nhưng là cũng không tính khuyên can Tô Thi Nhi.

Tô Thi Nhi đã quyết tâm phải học tập Lục Nghệ cừ thuật đến giúp đỡ hần , Tô Nghi lại làm sao có thể cự tuyệt phần cảm tình này ?

Đàn xong một khúc , Tô Thi Nhi buông xuống tỳ bà , đầy mặt trông đợi nhìn Tô Nghi , như là tại đẳngđài lấy hần đánh giá.

Bạn đang đọc truyện *Binh Pháp Đại Thánh Convert* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 210: 10 mặt mai phục , bá vương thảo giáp

Tô Nghi bật cười lớn , đối với Tô Thi Nhi , hần đương nhiên sẽ không keo kiệt khen ngợi nói như vậy.

Nhưng bình thường khen ngợi nói như vậy đã không đủ để biểu đạt Tô Nghi tâm cảnh , vì vậy hần nhắm hai mắt lại , cẩn thận trở về chỗ Tô Thi Nhi chỗ đàn chi « Dương Xuân Bạch Tuyết » vận luật , hồi lâu mới mở mắt ra , nhìn một chút Tô Thi Nhi trên người như tuyết quần trắng , lại nhìn lướt qua trên bàn đá , trong mâm bồ đào kết nổi lên lớn nhỏ không đều giọt sương , thầm nghĩ nổi lên một bài thơ.

Vì vậy Tô Nghi nổi lên một hồi , mở miệng ngâm:

Noãn ngọc tỳ bà Hàn Nguyệt da , bình thường như tuyết chiếu la nhu.

Ôm tới chỉ tuyển dương xuân khúc , đàn làm trong mâm lớn nhỏ châu.

Tiếng nói rơi xuống , hai nữ tất cả đều hơi sững sờ.

"Cái kia cái kia , bài thơ này là ý gì ?" Tô Thi Nhi mặt đầy u mê.

"Tỳ tỳ , tồ Lang đây là tại khen người piāoliàng." Liễu Tâm Chiêu cười nhẹ nhàng đạo.

"Ồ ? Không phải đang khen ta tỳ bà đàn được không ?"

Tô Nghi cùng Liễu Tâm Chiêu hai người cười không nói.

Tô Nghi lại tại trong lòng nhanh chóng thầm nghĩ: "Bình phong đà lộ nhạc khúc chia làm Văn Khúc cùng Vũ Khúc hai đại loại , Văn Khúc chức năng phần lớn là khích lệ tinh thần , hoặc là là quân bạn phụ gia đủ loại năng lực tăng phúc , cũng có một chút Văn Khúc tồn tại quá nhiều địch nhân hiệu quả đặc biệt , mà Vũ Khúc thì chuyên chú ở giết địch; « Dương Xuân Bạch Tuyết » chia làm « dương xuân » cùng « Bạch Tuyết » hai cái bộ phận , có kiêm văn Vũ Khúc hai đại tác dụng , nửa bộ phận trước có khôi phục thấp tâm tình , khích lệ tinh thần đặc hiệu , mà bộ phận sau thì có thể đóng băng địch nhân , đối với Man Tộc bức này cơ động tính cực cao kẻ địch tới nói , hiệu quả rất là rõ rệt."

"« Dương Xuân Bạch Tuyết » vốn là thời kỳ Xuân Thu nước Sở nhạc sĩ sư khoáng làm đàn cổ khúc , nhưng dùng tỳ bà đánh đàn lại còn có hàm súc , mặc dù « dương xuân » hiệu quả có chút hạ xuống , nhưng « Bạch Tuyết » giết địch hiệu quả lại có thể được đến rõ rệt tăng lên; bình phong đà lộ rất nhiều đàn cổ khúc , tỳ như « tri âm tri kỷ » , « bình sa lạc nhận » , « hồ già thập bát phách » chờ Văn Khúc , cùng với « Quảng Lăng tán » , « phong lôi dẫn » chờ Vũ Khúc , cũng có thể dùng tỳ bà đánh đàn , không chỉ có hiệu quả có chút thay đổi , hơn nữa nhiều địch , sát phạt lực có thể nâng cao một bước."

Tô Nghi lại nghĩ tới tỳ bà đặc tính.

"Tỳ bà so với đàn cổ mà nói , âm vực rộng hơn , âm điệu cao hơn lại thanh thúy , biểu hiện lực vô cùng phong phú , là dân tộc nhạc cụ đầu; hơn nữa tỳ bà có thể đánh đàn ra càng thêm rắn chắc dày đặc âm luật , phi thường thích hợp dùng vũ biểu hiện ra Vũ Khúc chiến đấu khải trương tình cảnh; mà đàn cổ khúc có thể đàn bài hát , tỳ bà cơ bản cũng có thể đánh đàn , hơn nữa biệt cụ hàm súc , nhưng ngược lại thì không phải vậy."

"Mà tỳ bà chủ yếu nhất một cái ưu thế là tiện cho mang theo ,

Ôm là có thể đàn, không trở ngại bước chân, còn có thể cưỡi ngựa đánh đàn; mà đàn cổ nhưng là yêu cầu ngồi ngay ngắn, xếp đặt tài năng đàn, thập phần bất tiện, phổ trương phong nhã còn có thể, nhưng thật muốn ra trận giết địch, dĩ nhiên là lựa chọn hàng đầu tỳ bà. Chỉ là, nhạc sĩ nếu là không có thể lý giải trong nhạc khúc hàm súc, bắn ra đến vậy chỉ là một bài bình thường bài hát thôi, Thi Nhi tỳ đánh đàn « Dương Xuân Bạch Tuyết » mặc dù thuần thực, nhưng khoảng cách phát huy ra đặc hiệu còn có nhất định khoảng cách, ngoài ra tại đánh đàn lúc đầu nhập càng nhiều cảm tình, cũng có thể tăng cường hiệu quả."

"Nghe nói có vị tiên hiền dùng tỳ bà đánh đàn ra năm cảnh nhạc nghệ « phong lôi dẫn », trong khoảnh khắc chém chết mười mấy đầu Thiên Vu, cái khác cấp thấp Man Tộc thì thể có thể chất đầy một tòa núi nhỏ, uy vi đồ sộ; mặc dù sở hữu giết địch trong sức mạnh, uy lực lấy cùng bình độc vũ là nhất, nhưng Vũ Khúc phạm vi lớn giết địch hiệu quả lại không thể thắng được người trước, hơn nữa uy lực so với cùng đẳng cấp quân văn còn cao một ít, hơn nữa thanh âm lực xuyên thấu càng là kể đến hàng đầu, khó mà phòng ngự; Vũ Khúc loại trừ khó mà vào tay, có hiệu lực chậm chạp ngoài ra, cơ hồ không có đường khuyết điểm"

Mà Tô Nghi lại nghĩ tới tỳ bà lịch sử phát triển, khỏe miệng nâng lên một vệt không thể diễn tả nụ cười.

Tô Nghi nói với Tô Thi Nhi đạo: "Thi Nhi tỳ, người đánh đàn kỹ xảo tuy tốt, làm gì tỳ bà phẩm chất quá kém, không thể hoàn toàn phát huy ra « Dương Xuân Bạch Tuyết » hàm súc, chờ ta qua mấy ngày cho người một cái tốt hơn tỳ bà."

"Mua mới tỳ bà mà nói, tuyệt không có thể chọn quá đắt." Tô Thi Nhi đầu tiên nghĩ đến cái này.

"Không, không phải mua, ta cho người tạo một cái." Tô Nghi không hiểu cười nói.

Liễu Tâm Chiêu hai tròng mắt sáng lên, hỏi "Tô Lang, chẳng lẽ người... Muốn sửa đổi tỳ bà?"

"Ừ, có ý nghĩ này, bất quá vẫn là chờ đến làm xong về sau lại theo các người tinh tế nói rõ."

Nói làm liền làm, Tô Nghi rời đi lương đình, hướng tụi căn phòng đi tới, lưu lại hai nữ trở mắt nhìn nhau, cũng không biết hẳn muốn làm mạnh mối gì.

Trở về phòng trung lúc, Tô Nghi thầm nghĩ: "Thật ra thì sớm nhất tỳ bà kém xa tít tắp đàn cổ, loại trừ mang theo thuận lợi ngoài ra cơ hồ không có càng nhiều ưu điểm, đánh đàn Văn Khúc tăng phúc hiệu quả rất yếu, đánh đàn Vũ Khúc sát thương hiệu quả cũng chỉ là có còn hơn không, cơ hồ bị Nhân tộc vứt bỏ; nhưng Hải Thần Tộc lại độc yêu loại này nhạc cụ âm sắc, đem sửa đổi không ngừng, sau đó đi qua con đường tơ lụa truyền vào Nhân tộc, có người đàn chi, nhất thời coi như người trời: Bởi vì tỳ bà đánh đàn văn Vũ Khúc hiệu quả, vậy mà theo cái tiến mà tăng lên trên diện rộng rồi!"

"Từ đó có thể biết, càng cao chất lượng tỳ bà, có thể cực lớn tăng cường nhạc khúc đặc hiệu, nhưng rất đáng tiếc là, binh phong đã lộ tỳ bà dạng thức còn dừng lại ở Ngụy Tần niên đại, đã đặt đến cái tiến bình cảnh, rất nhiều nhạc sĩ đều cho rằng hẳn đã đổi không thể đổi; mà rất nhiều người cũng cảm thấy tỳ bà đã thắng được đàn cổ, đối với hiện tại tỳ bà đã chạy tới thập phần thỏa mãn, nhưng ta đến từ tân tiến hơn xã hội, tự nhiên biết rõ tỳ bà tiềm lực, giờ phút này liền một nửa đều không moi ra!"

Tô Nghi tại Yên Hải Bi trung nhảy ra khỏi hậu thế tỳ bà dạng thức đồ, cẩn thận so sánh hiện thế tỳ bà, trong lòng có một ít hiểu ra.

"Hiện thế tỳ bà là tứ tượng cửu phẩm, âm vực vẫn hơi có vẻ cằn cỗi, mà hậu thế tỳ bà thì gia tăng đến sáu tượng hai mươi bốn phẩm, bề ngoài cũng sơ qua sửa đổi, không chỉ có âm vực rộng hơn, hơn nữa âm bội càng thêm phong phú, có thể cực lớn tăng cường nhạc khúc lực xuyên thấu, cơ hồ có thể mang địch nhân phòng ngự coi là không có gì." Tô Nghi trong lòng mơ hồ có một ít phần chấn.

Tỳ bà "Phẩm" cùng "Tượng" chính là an trí ở trên mặt bàn, giây đàn xuống án thanh âm những thứ kia mảnh gỗ.

Nếu là muốn cái tiến tỳ bà, tự nhiên cũng không thể sau khi rơi xuống thế kinh điển nhạc khúc.

"Hậu thế có tam đại Vũ Khúc, theo thứ tự là « thập diện mai phục », « bá vương tháo giáp » cùng « tướng quân lệnh », so với « Quảng Lăng tán » cùng « phong lôi dẫn » uy lực chắc chắn mạnh hơn; « thập diện mai phục » cùng « bá vương tháo giáp » miêu tả là Sở Hán chiến tranh Cai Hạ cuộc chiến, chỉ là người trước lấy Lưu Bang làm chủ góc, phong cách đông đặc, chán nhiếp nhân tâm, mà người sau thì lại lấy Hạng Vũ làm chủ góc, đầy đủ cho thấy quân Sở bị bốn bề vây khốn tuyệt vọng, phong cách trầm muộn đau buồn; mà ta kì mưu lấy Sở Hán làm chủ, phối hợp này hai đầu Vũ Khúc, nói không chừng có thể phát huy ra tuyệt cường hiệu quả."

Nghĩ tới chỗ này, Tô Nghi đối với học tập âm nhạc khát vọng càng thêm mãnh liệt, nhưng việc cần kíp trước mắt là nhờ công tượng làm ra hậu thế đại thành hình thái tỳ bà.

Tô Nghi bắt đầu họa đồ giấy, bao gồm kết cấu, tuyển tài, đều cẩn thận đánh dấu lên đi.

Tỳ bà chủ thể tuyển tài lấy gỗ từ đàn tốt nhất, lộ ra âm sắc tốt nhất, nhưng Tô Nghi biết rõ binh phong đã lộ còn có một loại vô cùng kỳ lạ vật liệu gỗ, xưng là "Phượng hóa Ngô Đồng", sinh ra chấn động lúc có thể phản xạ ra tương tự Phượng Hoàng minh kêu bình thường thanh âm, cao nhất phẩm chất phượng hóa Ngô Đồng thậm chí có thể vì Vũ Khúc tăng thêm gấp đôi uy lực, là cực phẩm tỳ bà lựa chọn hàng đầu tài liệu.

Chỉ là phượng hóa Ngô Đồng thập phần khó được, hơn nữa có tiền mà không mua được, chỉ dựa vào Tô Nghi hiện tại tài sản còn không mua nổi, cho nên vẫn lấy gỗ từ đàn làm chủ thể tài liệu.

"Nghe nói một tên nhạc sĩ tại nhạc nghệ lên đặt tới một hạng cực hạn thành tựu lúc, liền có thể tại Luyện Bình Tràng trung tạo nên ra vũ khí sắc bén nhạc cụ phối thai, sau đó trải qua mấy năm, thậm chí là vài chục năm mạng bầu dưỡng hóa, trong lúc không sơ đối với nhạc nghệ luyện tập, vũ khí sắc bén nhạc cụ là có thể đột nhiên xuất hiện; nếu là dùng hóa thành vũ khí sắc bén tỳ bà đánh đàn nhạc khúc, y theo vũ khí sắc bén phẩm cấp bất đồng, có thể

vì nhạc khúc tăng cường vừa đến chín lần hiệu quả , uy lực vô cùng kinh người."

"Chỉ là bình thường qíng loạn xuống , một người cuối cùng cả đời đều chỉ có thể tạo ra một món vũ khí sắc bén , hơn nữa mỗi cái lĩnh vực cực hạn thành tựu cũng không phải dễ dàng như vậy là có thể đạt thành , vì vậy vũ khí sắc bén tỳ bà cực kỳ thừa thớt , hơn nữa phần lớn bị nhạc sĩ đời sau , hoặc là danh môn đại gia chỗ cất giữ , trên thị trường lưu thông vũ khí sắc bén tỳ bà càng là hiếm có , ta về sau nếu là gặp , muôn ngàn lần không thể bỏ qua." Tô Nghi âm thầm quyết định chủ ý.

Đang vẽ xong bản vẽ sau đó , Tô Nghi lại viết mấy phong trả lời , sau đó cùng Tô Thi Nhi thông báo một tiếng , liền lên đường đi Nam thành khu công trường đường phố.

Thợ mộc Hành lão sư phó hiển nhiên cũng là chế tạo nhạc cụ trong tay hành gia , liếc mắt một liềm thấy hiểu Tô Nghi bản vẽ , mặc dù đối với tân hình tỳ bà kỳ lạ tạo hình hơi nghi hoặc một chút , nhưng vẫn là tiếp nhận công việc này tính toán.

Tại thu bản vẽ sau đó , vị này rất có danh tiếng lão sư phụ nói giá một ngàn bảy trăm lượng bạc , thiếu chút nữa không có để cho Tô Nghi đem con người từng ra ngoài.

"Một cái tốt tỳ bà , so với một tòa tứ hợp viện còn đắt hơn." Tô Nghi trong lòng oán thầm , may mắn hẳn đã không phải là lúc trước tiểu tử nghèo , tại chỗ liền trả tiền , cuối cùng ước định sau ba ngày tới lấy.

Sau đó Tô Nghi lại đi tới công gia "Đạp Vân Các", dùng cơ quan bỏ câu đưa thư là Tổ Thủy Huyện một đám người quen phát trở về tin.

Tổng cộng bảy phong thư , Tô Nghi bị nói giá bảy mươi lượng bạc , nhìn trước mắt hoá đơn , hẳn không khỏi lật một cái liếc mắt.

Một lượng bạc tương đương với một ngàn đồng tiền , giá trị không sai biệt lắm tương đương với hậu thế một ngàn nhân dân tệ , có thể mua sáu bảy trăm cân gạo , nói cách khác , Tô Nghi mỗi một phong thư đều phải tốn mười ngàn nguyên.

"Khó trách Đỗ Phủ sẽ viết gió lửa liền ba tháng , gia thư chống đỡ vạn kim , ta ngay từ đầu còn tưởng rằng Đỗ Phủ là tại ca tụng gia thư đáng quý , nguyên lai là đang giễu cợt này đưa tin phí! Nếu là biên quan khoảng cách quê hương có ngàn dặm xa , binh lính dùng cơ quan bỏ câu đưa thư đưa một phong gia thư vẫn không thể cả nhà phá sản ? Gia thư không phải trân quý , là thực sự quý!" Tô Nghi trêu nói.

Làm xong này yiqie sau , Tô Nghi leo lên xe ngựa về nhà , hẳn có thể không muốn lãng phí chút nào thời gian học tập.

Ngay ngắn một cái cái ban ngày thời gian , Tô Nghi ở trong viện rèn luyện thân thể , sau đó dùng nhất tâm nhị dụng năng lực tại Luyện Binh Trảng trung đọc sách.

Tà dương về núi , ngọn lửa sắc di thiên.

Ăn xong cơm tối sau đó , Tô Nghi nhận được thủ khoa tiệc mời giản.

Bởi vì Tô Nghi là chủ giác , cho nên không thể không tham gia , nếu không tràng này yến hội cũng không mở nổi , tất nhiên sẽ bác rất nhiều người mặt mũi.

Mà tổ chức yến hội địa điểm là chính là thành bắc bến tàu Tần Hoài trong lầu , bởi vì là tại vũ miếu uy năng phạm vi bao trùm bên trong , sẽ không có nguy hiểm gì —— Tô Nghi là nghĩ như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Binh Pháp Đại Thánh Convert* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 211: Phượng cầu hoàng

Thu thập một phen sau đó , Tô Nghi ra cửa. (∕\ Ω(—) trung Δ văn võng n "1.

Trước cửa , Hàn Nhạc Sơn đã đợi sau đã lâu , thấy Tô Nghi xuất hiện , lập tức tiến lên đón.

"Tô Di Thiên , tu trúc ca mệnh ta tới đón người đi Tần Hoài lầu." Hàn Nhạc Sơn chấp tay nói.

"Tu trúc huynh cho ta thiệp mời , lại cho người tới đón ta , chẳng lẽ là sợ ta không tham gia ?" Tô Nghi tự tiểu phi tiểu nói.

"Ho khan một cái, tâm tư này tự nhiên cũng có, chung quy người là khôi yển nhân vật chính, người nếu không phải tham gia, đại gia thì phải mất hứng mà về; nhưng nguyên nhân chủ yếu vẫn là tu trúc ca lo lắng người biết không tìm được đường, cho nên đặc biệt để cho ta làm cái người dẫn đường mà thôi." Hàn Nhạc Sơn cười nói.

Tô Nghi gật đầu một cái, lên đối phương xe.

Phu xe giương lên roi ngựa, xe ngựa bắt đầu vững vàng tiến tới.

"Lần này tôi tham gia yến hội đều có người nào?" Tô Nghi mở miệng hỏi.

"Phần lớn là đang tiến hành Viện thí người hợp lệ, chỉ là người Hàn gia phần lớn chưa có tới, ho khan, nguyên nhân, Tô Di Thiên người nên cũng biết, cho nên xin đừng để ý; trừ lần đó ra, người tham gia phần lớn đều là phú thương cự cổ, danh môn vọng tộc, cùng với mỗi cái quân tử danh sĩ, người có thể nhân cơ hội mở rộng nhân mạch, có nhiều chỗ tốt; nhà đứng rồi, Nam Từ Châu mấy cái khác nhị tam lưu tướng môn cũng sẽ phải người tới chúc mừng." Hàn Nhạc Sơn trả lời.

"Tướng môn cũng chia một, hai tam lưu?"

"Đó là tự nhiên, hãy cùng Man Tộc Lang tộc, Vương tộc cùng hân tộc huyết mạch bình thường Nhân tộc hào kiệt, phi tướng cùng chủ tướng thế gia nội tình cùng truyền thừa cũng có phân chia cao thấp, hơn nữa chỗ được hưởng đặc quyền cũng có nhiều ít phân biệt, ta hạng môn cùng với Hàn môn đều thuộc về nhất lưu tướng môn nhóm, phi tướng, hào kiệt thế gia thì phân biệt thuộc về nhị lưu cùng tam lưu tướng môn, chỗ được hưởng đặc quyền cũng đều thiếu nhiều." Hàn Nhạc Sơn giữa hai lông mày né qua một luồng vẻ tự hào.

"Không biết ta đây chờ nhà nghèo thứ tộc có hay không được coi như là cửu lưu rồi hả? Mặc dù tam lưu tướng môn, nội tình cùng năng lượng chỉ sợ cũng xa không phải phạm tộc có thể so với." Tô Nghi cười khổ nói.

"Được hưởng đặc quyền càng nhiều, cần thiết gánh vác trách nhiệm lại càng lớn, có lúc thân là tướng môn đệ tử cũng không dễ dàng, ta bình thường sẽ ao ước Mộ Bình dân dân chúng tự do độ lượng..."

Hàn Nhạc Sơn mặt lộ hướng tới vẻ, Tô Nghi trong lòng oán thầm đạo: "Chờ người hưởng qua là cùi gạo dầu muối buồn thời gian sau, liền sẽ rõ ràng hay là đem môn tốt."

Lại trò chuyện trong chốc lát, Hàn Nhạc Sơn đem đề tài dẫn tới trong yến hội.

"Năm ngoái tu trúc ca trung án kiện lúc, vẫn khiêm tốn làm người, khiêm tốn xử thế, nhưng năm nay hân chưa từng hái được khôi, ngược lại là hết sức phấn khởi, nói phách lối vì người xếp đặt khôi yển,

Chúng ta Hàn môn tử đệ thật là than thở phi thường; so với cá nhân vinh dự, hân quan tâm hơn toàn thể Nhân tộc được mất, tất nhiên là cảm thấy có người có thể đánh bại hân mà lấy được khôi, là Nhân tộc toàn thể tiến bộ, cho nên mới hân hoan tung tăng." Hàn Nhạc Sơn cảm khái nói.

"Ta rõ ràng tu trúc huynh tâm tư, ngoài ra, tràng này yến hội vì sao phải chọn tại Tần Hoài lầu tổ chức?" Tô Nghi hỏi.

"Tần Hoài lầu mặc dù không ở bên trong thành, nhưng là toàn bộ Nam Từ Châu lớn nhất tửu lầu, chỉ so với kinh thành xây khỏe mạnh Cận Thủy Lâu kém hơn một chút, xưa nay đều là đại hình yến hội chọn; bờ sông bắc vọng cảng chính là Nam Từ Châu cùng Đông hải tiến hành mua bán chủ yếu nơi, nơi đó thương nhân lui tới thường xuyên, so với bất kỳ địa phương nào đều muốn náo nhiệt, châu thành rất nhiều đại thương gia chủ tiệm phần lớn thiết lập ở này; tuy nói bắc vọng cảng là tại bên ngoài thành, nhưng cũng là vũ miếu phạm vi bao trùm bên trong, Tô Di Thiên cứ yên tâm đi."

"Ta ngược lại không lo lắng cái này..." Tô Nghi lẩm bẩm, hân nhớ lại giấc mộng Nam Kha trung Võ đạo hội, cũng là tại Tần Hoài lầu tổ chức.

Nhưng còn không đợi Tô Nghi hỏi dò, Hàn Nhạc Sơn lại vừa lúc mà lên tiếng.

"Đúng rồi, nghe nói tôi nay còn có một hồi Võ đạo hội đang muốn mở, chỉ là không biết địa điểm chọn tại kia, bất quá ta chờ đã quyết định muốn tham gia tràng này khôi yển, Võ đạo hội tiền thưởng mặc dù mê người, cũng có thể học tập đến rất nhiều Lục Nghệ cửu thuật kinh nghiệm cùng kỹ xảo chiến đấu, nhưng có Tô Di Thiên danh hiệu tại, ai còn quan tâm cái kia."

Nghe vậy, Tô Nghi kéo ra một luồng nụ cười, trong lòng suy nghĩ nói: "Sẽ không trùng hợp như vậy chứ? Khôi yển cùng Võ đạo hội quả nhiên đụng xe? May mắn Tần Hoài lầu sớm bị tu trúc huynh bao, Võ đạo hội liền nhất định muốn sửa đổi tổ chức địa điểm, nhưng đây cũng là Hàn Tùng âm mưu gì sao? Ta phải làm cẩn thận đề phòng."

Tô Nghi trong lòng âm thầm phòng bị.

Xe ngựa ra cửa thành bắc, chạy lên quan đạo, Tô Nghi đẩy ra rèm cửa sổ nhìn về phía ngoài xe, hiện ven đường có thật nhiều ít rượu gia hòa gian hàng, giăng đèn kết hoa, lui tới người đi đường nối liền không dứt, tận tình bồi chơi đùa.

"Bắc vọng cảng rồi châu thành chỉ có 7 dặm cách, quan đạo hai bên cửa hàng rất nhiều, rất nhiều đến từ vùng khác thương nhân đều sẽ chọn đi bộ vào thành, ở trên đường du ngoạn một phen, cũng coi là vùng này phong tục đi." Hàn Nhạc Sơn giới thiệu.

Tô Nghi gật gù đầu, trong lòng than thở Nam Từ Châu phen hoa.

Chén trà thời gian sau , hai người thuận lợi đi tới bến tàu ở ngoài.

Đứng ở đầu đường , Tô Nghi đã có thể cảm nhận được bến tàu mua bán làn gió cường thịnh , trên đường phố xe ngựa như lưu , người đi đường lui tới có thứ tự , mà bên đường lâu các mọc như rừng , đại đa số đều là rường cột chạm trổ ba tầng lầu , so với châu thành bên trong phố buôn bán kiến trúc đều muốn khí phái mấy phần; mà thương hộ tiếng la , cùng dân chúng trả giá tiếng bên tai không dứt , vì cái này mua bán thắng cảnh bằng thêm một vệt chỉ thiên nhiệt hòa.

Tô Nghi bước vào bến tàu , thật giống như xuyên qua một tầng cực mỏng màn sáng , trước mắt càng thêm sáng mấy phần , bốn bề đèn đuốc sáng trưng.

Tầng này màn sáng quét qua Tô Nghi cả người mỗi một xó xỉnh , nhưng cũng không có sinh bất kỳ dị tượng.

"Xem ra đây là bến tàu kiểm tra an ninh trình tự ." Tô Nghi trong đầu nghĩ.

Bên đường đã sớm chờ hơn mười người , thấy Tô Nghi xuất hiện , lập tức thần sắc vui mừng , liền vội vàng nghênh đón.

"Tô Di Thiên!"

"Tô Di Thiên , chúng ta đang chờ ngươi , mau mau , ta tới dẫn ngươi đi Tần Hoài lâu."

"Hắc hắc , ta từ xế chiều chờ tới bây giờ , liền muốn muốn gặp ngươi một mặt."

Những người này phần lớn là người trung niên , cũng có hai ba cái quận học viện bạn cùng trường , thuộc về gương mặt quen , những người khác cũng rất xa lạ.

Bọn họ đầy mặt tươi cười , nhiệt tình tới cực điểm , để cho Tô Nghi trong lòng không khỏi lẩm bẫm "Lúc này mới lần đầu tiên gặp mặt , những người này nhưng là tràn đầy nhiệt tình , làm mạnh mẽ gì ?"

Hàn Nhạc Sơn nhận ra được Tô Nghi nghi ngờ thần sắc , vội vàng rỉ tai nói: "Những người này đều là Đông Thành khu thương hộ , bởi vì năm nay kỳ hội Hạng gia coi như là đại thắng một hồi , đại lượng Sở Hán quốc vận bị làm động tới , chảy đến Đông Thành khu , vì vậy những thứ này thương hộ làm ăn rất nhiều chuyện biến tốt , hợp ý mua bán cũng kiếm lời không ít , tự nhiên mạng lòng cảm ơn , ngươi yên tâm tiếp nhận liền có thể."

Nghe vậy , Tô Nghi đối với quốc vận tính chất có chút hiểu , vì vậy cũng liền bận rộn đối với mọi người đáp lễ.

"Chư vị chương quý khách khí , chính là tại hạ về sau nói không chừng muốn mời các ngươi chiếu cố nhiều hơn đây , lần này liền lẫn nhau làm quen một phen như thế nào ?" Tô Nghi cười nói.

Mọi người mừng rỡ , rồi rít khen Tô Nghi rất mực khiêm tốn , ngực mới không ngạo , vội vàng đem thân phận của mình báo lên.

Tô Nghi mượn đã gặp qua là không quên được khả năng , đám đông khuôn mặt cùng thân phận toàn bộ ghi xuống , sau đó cùng bọn họ cùng nhau đi tới Tần Hoài lâu.

Trên đường , có thật nhiều người cũng nhận ra Tô Nghi khuôn mặt , trong mắt rồi rít né qua một luồng vui mừng , sau đó lặng lẽ đi theo sau.

Về sau , Tô Nghi sau lưng đã theo suốt hơn trăm người , giống như một cái sang sông chi long nhất bình thường đem đường phố chiếm cứ , vùng khác thương hộ thấy này hiếm lạ một màn , cảm thấy kinh ngạc , đều cho là vị kia châu quan tới thị sát , vội vàng nhường đường.

Tần Hoài lâu bốn bề vàng son lộng lẫy , là đã thông ba tòa nhà các ba tầng đại tửu lâu , xa gần nổi tiếng.

Mà Hàn Tu Trúc chính mang theo đoàn người chờ ở cửa , thấy Tô Nghi sau lưng chiến trận , tựa hồ sớm có dự liệu , không có chút nào cảm giác kinh ngạc; chỉ là tại Tô Nghi đến gần lúc , thần sắc hấn nhưng là có chút cô quái.

"Tô Di Thiên , ngươi điễm phúc không cạn a." Hàn Tu Trúc giương lên một đạo không thể diễn tả nụ cười , chỉ có nam nhân tài năng đọc hiểu.

"Tu trúc huynh , này cũng không thể đem ra coi là thăm hỏi sức khỏe tiếng nói a , đến tốt cùng là chuyện gì xảy ra ?"

"Đi vào lại nói."

Vừa vào nhà , còn không đợi Tô Nghi quét nhìn bên trong sân tình trạng , một đạo thanh linh bình thường tiếng hát liền kèm theo đàn cổ du dương , nhảy vào Tô Nghi trong tai.

"Phượng hề phượng hề quy cố hương , ngao du tứ hải cầu kỳ hoàng. Thì vị ngộ hề vô sở tướng , hà ngộ kim hề thắng tư đường..."

Tiếng hát hóa thành thực chất con bướm , lượn quanh xà nhà mà bay , toàn trường người nghe như si mê như say sưa , dường như thần du trong mộng.

Tô Nghi ngay lập tức sẽ nghe được , đây là đàn cổ khúc « phượng cầu hoàng » lời kịch , đàn hát người thanh âm uyển chuyển du dương , giống như âm thanh thiên nhiên , có thể thấy cô gái này diện mạo cũng sẽ không kém.

Nhưng Tô Nghi sự chú ý nhưng ở nơi khác.

"Này « phượng cầu hoàng » giảng thuật Tư Mã Tương Như theo đuổi trác Văn Quân cố sự , nhưng cũng không phải là Tư Mã Tương Như bản thân sáng chế , chính là hậu nhân viết khúc đàn; chân chính « phượng cầu hoàng » là Tư Mã Tương Như chính tay viết viết đàn hát , đương thời còn dẫn động tám vang tình hữu độc chung kỳ quan , là bất thể kỳ cảnh , mượn này thơ , Tư Mã Tương Như cùng trác Văn Quân hai người còn diễn dịch một hồi lãng mạn tình thâm bỏ trốn cố sự , tại loại này chú trọng môn đăng hộ đối niên đại , có thể nói là cảm động lòng người , đáng tiếc duy nhất là này thơ cũng không tại thế gian chỗ truyền lưu."

"Bất quá , dân gian đàn hát « phượng cầu hoàng » mặc dù chỉ là một vị không biết tên nhạc sĩ sáng tác , nhưng là coi như là hiệu quả khá lớn Văn Khúc , không kém chút nào ở « bình sa lạc nhạn » , « hồ già thập bát phách » chờ bài hát , từ trước đến giờ là phái nam nhạc sĩ thanh lai; « phượng cầu hoàng » không chỉ có thể để cho khẩu Phật tâm xà gia tăng chói tai Phượng Minh đặc hiệu , đối với Man Tộc thánh giác trùng kích vô cùng rõ rệt , còn có kiểu khác tỏ tình tác dụng; nhưng phượng là hùng , phượng hoàng là thư , giờ phút này bài hát bị nữ tử kêu ra , luôn cảm thấy có chút cổ quái." Tô Nghi trong lòng oán thầm đạo.

Hắn còn không biết khúc đàn này là người phượng nào , là người nào hát.

Từ lầu phòng khách thập phần rộng rãi , đã dọn lên trên trăm bàn , hơn nửa chỗ ngồi đều đã ngồi lên khách mời.

Rất nhiều người nhìn đến Tô Nghi đi vào , rồi rít bầy ra so với Hàn Tu Trúc càng cổ quái sắc mặt tối.

"Chúng ta lên lầu hai."

Dứt lời , Hàn Tu Trúc dẫn đường hướng thang lầu đi tới , Tô Nghi gật đầu đuổi theo , dọc đường có thật nhiều người tiến lên chào hỏi , sau đó đưa lên chính mình danh thiếp.

Ngắn ngủi hơn ba mươi bước , Tô Nghi đã thu bảy tám chục đạo danh thiếp.

Lầu hai bao sương lớn cũng dọn lên ba bàn tiệc rượu , chỉ có châu thành bên trong địa vị tối cao một nhóm người mới có thể vào tòa , Hạng Nhất Minh mấy vị Hạng gia đệ tử ngồi ở xó xỉnh , có một vị nữ tử đang ở bức rèm sau đó đàn hát « phượng cầu hoàng » .

Mà trên chủ bàn đã ngồi lên mấy người , làm Tô Nghi tầm mắt dừng lại ở một vị màu trắng đôi môi trên người ông già lúc , nhất thời thần sắc như thường.

Bạn đang đọc truyện *Binh Pháp Đại Thánh Convert* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 212: Tây Thục 2 gia quan hệ thông gia

Tô Nghi không cần nghĩ nát óc , đã tại binh phong đại lục « xà nhà sử » trung tìm được vị lão nhân này tướng mạo đồ , chính là bốn triều khai quốc công thần , hiện đảm nhiệm Nam Từ Châu Đô đốc , La Từ Duệ. (\\(-) mạng tiếng Trung "% 1.

Tô Nghi rõ ràng nhớ kỹ trong sử sách đối với La Từ Duệ ghi lại , tương truyền người sau lúc còn trẻ đã tham gia trăm năm trước Hoàng Hà huyết chiến , sau đó dời đến Giang Nam , rút kinh nghiệm xương máu , vì tăng cường Nhân tộc lực lượng , mà quyết tâm nghiên cứu Man Tộc chiến hào.

Cùng Nhân tộc cùng binh độc vũ binh thường chiến hào cũng là Man Tộc tối cường công kích lực lượng một trong , hơn nữa bản Trình Viễn , phạm vi quảng , là người trước không thể so bì hai cái ưu điểm; La Từ Duệ cử động lần này không chỉ có muốn dò rõ chiến hào nhược điểm , hơn nữa còn có cái lớn hơn đã tâm , đó chính là đem chiến hào hóa thành Nhân tộc có khả năng sử dụng lực lượng.

Dùng hậu thế một câu giảng , đó chính là: Sư di dài kỹ năng lấy chế di.

Nhưng rất đáng tiếc là , bởi vì Man Tộc thanh đài cấu tạo cùng Nhân tộc hoàn toàn khác nhau , hơn nữa khó mà khiến cho dùng nộ khí thúc giục chiến hào chuyển hóa thành sử dụng tinh thần , La Từ Duệ nghiên cứu không chỉ có tiến triển chậm chạp , hơn nữa tại qua nhiều năm tháng thử rỗng trung , hẳn cỗ hòng bị nghiêm trọng phá hư , bây giờ đã một câu nói đều nói không ra miệng rồi , trở thành một người câm.

Nhưng lập tức dùng gặp bức này thất bại , La Từ Duệ cũng chưa từng lạnh nhạt nghiên cứu , hơn nữa không ngừng đem kết quả nghiên cứu công chư hậu thế , đây cũng là Tô Nghi kính nể người trước nguyên nhân.

Tô Nghi vội vàng đi tới trước mặt , chấp tay thăm hỏi: "Đô đốc đại nhân , ngài có thể tới tham gia khôi yến , quả thật tiêu sinh vinh hạnh."

La Từ Duệ gật đầu mà cười , hần sắc mặt ôn hòa , hoàn toàn không nhìn ra là trong truyền thuyết vị kia tổng lĩnh một châu sĩ tử , cao cao tại thượng Đồ

đốc.

Nếu không phải La Tử Duệ ngồi ở bàn, lấy hấn nội liễm mà chất phác khí tức, mọi người nhất định sẽ coi hấn là thành một vị ông già bình thường.

"Tô Di Thiên, lão gia hấn hôm nay nhàn rồi hoảng, chỉ là tôi uống một ly ăn mừng rượu, ngại không cần lưu tâm, mau mau nhập tọa." Bên cạnh phủ đồ đốc lão quân sự thay mặt nói.

Tô Nghi gật đầu một cái, bởi vì hấn là bản yển nhân vật chính, cho nên không tị hiềm chút nào mà ngồi vào vị.

Trong góc, Hạng gia đoàn người cùng mấy vị khác tướng môn đệ từ nhìn về phía chủ bàn, nói nhỏ.

"Ta nghe nói là Đồ đốc ẩn cư ở phố phường, mấy thập niên qua cực ít lộ diện, cũng cơ hồ không tham gia các đại yến hội, không nghĩ đến hôm nay vậy mà sẽ cho Tô Di Thiên mặt mũi này."

"Đó là tự nhiên, Tô Di Thiên người thế nào, hấn là Nam Từ Châu lấy được vinh dự, gần mấy thập niên qua, chỉ sợ cũng chỉ có Cửu Viện Sự cứu vãn dân tị nạn cử chỉ có thể có thể so với rồi."

"Ta nghe nói là Đồ đốc tuổi tác đã cao, đã sớm muốn gặp tô..."

"Ta nhỏ vào,

Nói chuyện may mắn điểm, là Đồ đốc nói ít cũng có thể sống thêm mười năm."

"Đúng vậy, Nam Từ Châu thần bảo vệ làm sao có thể tùy tiện ngã xuống."

"Ta, ta không lựa lời nói, tự phạt một ly!"

Bàn này một mảnh "Vui vẻ hòa thuận" chi cảnh, Hạng Nhất Minh thấy Tô Nghi đã nhập tọa, liền dời đến chủ bàn chỗ ngồi.

"Tô Di Thiên, theo lưu thúc phụ công vụ triền thân, bắt đầu đi vắng mặt, nhờ ta tới hướng ngại nói âm thanh áy náy." Hạng Nhất Minh nói.

"Cửu Viện Sự cũng là như vậy." Hàn Tu Trúc cũng nói.

"Hai vị đại nhân mỗi giờ mỗi khắc không chăm sóc ta, tâm ý đã sớm không cần lấy tham gia yến hội để diễn tả, dĩ nhiên là lấy công vụ làm trọng." Tô Nghi gật đầu tỏ ra là đã hiểu.

Hạng Nhất Minh ở Hàn Tu Trúc hai người coi như Hàn hạng hai nhà đại biểu, chuyện đương nhiên mà ngồi ở trên chủ bàn.

Sau đó tân khách tới dồn dập, ly rượu giao hàm, bầu không khí vô cùng náo nhiệt.

Có thể cùng Tô Nghi ngồi cùng bàn cộng âm đều là mỗi cái tướng môn thế gia đại biểu, mà Giang Du, Ngô Hạp cùng Ninh Thái Tuyên mấy vị bạn cùng trường, cũng có may mắn cùng một chứng hiền quý cùng ở một phòng, trong lòng đã sớm đối với Tô Nghi bội phục đến đầu rạp xuống đất.

Sau đó, Tô Nghi được mời đối với lâu một tân khách mời rượu, thắng được cả sảnh đường ủng hộ.

Chờ Tô Nghi trở lại chỗ ngồi, Hạng Nhất Minh hâm mộ nói: "Tràng này yến hội không chỉ là khôi yến, cũng là Cửu Đình Sơn tiệc ăn mừng, ta nguyên bản chuyên tâm nhất định phải leo lên hai trăm ngàn cấp, nhưng không nghĩ đến ta khí lượng so với hạng môn mấy vị kia tổ tiên, so với Tô Di Thiên còn thì kém rất nhiều."

"Đúng rồi, ngày hôm qua đi gấp, chưa từng hỏi hai vị, các ngại leo lên mấy cấp? Lấy được gì đó phẩm cấp đình?" Tô Nghi hỏi.

"Ta leo lên mười chín vạn cấp, thấy thời hạn buông xuống, liền buông thả tiếp tục leo, tại chỗ giờ cửu phẩm địa đình, Nhất Minh huynh mạnh hơn ta một ít." Hàn Tu Trúc cười nói.

Hạng Nhất Minh lật một cái liếc mắt, oán giận nói: "Gì đó mạnh hơn một chút, nếu không phải là ta có gia môn ưu thế, quả quyết không sánh bằng ngại yêu nghiệt này, nhưng dù vậy, ta cũng vậy ngã xuống đi hai trăm ngàn cấp trên đường, cùng ngại lấy được giống nhau thành tích mà thôi."

Tô Nghi gật đầu một cái, cửu phẩm địa đình đã là người thường có thể lấy được sức chứa lớn nhất đình, đối với tương lai sĩ đồ có cực lớn trợ giúp.

Mà Hàn Tu Trúc bằng vào chính mình bản sự, vậy mà cũng có thể đuổi kịp Hạng Nhất Minh bước chân, đủ để chứng minh hấn khí lượng lạ thường.

Tô Nghi lại hỏi hỏi những người khác thành tích, biết được Hạng Thừa cùng vị kia kêu Hạng Nhất Phi thiếu niên dừng lại ở một trăm tám chục ngàn cấp, Ninh Thái Tuyên thì xưa nay chưa thấy leo lên 150.000 cấp, hơn nữa phần lớn chủ chiến sĩ từ đều thu được Tô Nghi hào quang gia tăng, được leo lên một trăm ngàn cấp, rất ít người thậm chí còn có đột phá.

Về phần chủ hòa phái mọi người xui xẻo nhiều, đại đa số người đều tại năm chục ngàn dưới bậc quanh quẩn, chỉ có số ít tinh anh có khả năng có chút đột phá, leo lên một trăm ngàn cấp có thể đếm được trên đầu ngón tay.

Nhắc tới cái này , Hạng Nhất Minh đám người liền kêu to thống khoái , thẳng khen Tô Nghi cơ hồ dao động chủ hòa phái căn cơ.

La Tử Duệ một mực ngậm cười lắng nghe các văn bối đối thoại , vô hình trung áp chế chính mình tồn tại cảm giác.

Chỉ có số ít mấy người có khả năng biết được , La Tử Duệ ban đầu cũng chỉ bắt quá leo lên một trăm tám chục ngàn cấp mà thôi, nhưng mà hắn hiện tại đã vị cực một châu Tổng đốc , càng là Nhân tộc lý lịch già nhất phi tướng , có thể thấy đang ngồi ba vị trẻ tuổi nắm giữ bức nào quang minh tương lai.

Mọi người vui mừng nói say sưa gian , chợt nghe ngoài cửa sổ truyền tới một tiếng đặc thù pháo tiếng vang , sau đó Tần Hoài cửa lầu trước vang lên trống nhạc.

Đang ngồi mọi người khê cau mày , đây chính là danh môn tụ tập khôi yến , còn có la Đô đốc trấn giữ trong đó , người nào to gan như vậy tới đây ồn ào ?

Rất nhiều người tuổi trẻ đứng ở bên cửa sổ vừa nhìn , có người nhất thời ra thét một tiếng kinh hãi: "Ồ ? Lại là Võ đạo hội ?"

"Mặc dù nghe nói tới nay có một hội Võ đạo hội tổ chức , rộng rãi mời châu thành người tài dũng sĩ tham gia , không nghĩ đến lại ở chỗ này tổ chức."

"Bên trong thành có thật nhiều thật tốt sân không chọn , vì sao hết lần này tới lần khác chọn tại Tần Hoài cửa lầu trước ?"

Nghe mọi người ồn ào náo động , Tô Nghi khê cau mày: Không nghĩ đến nên tới vẫn phải tới , đây chẳng lẽ là không tránh khỏi vận mệnh ?

Sau đó , lại nghe dưới lầu Võ đạo hội người chủ trì mở ra trống trận trời lên , đưa hắn thanh âm đưa về toàn bộ bến tàu.

"Chư vị , bất tài nghe đang tiến hành khôi yến ở chỗ này tổ chức , trùng hợp cùng châu thành Võ đạo hội định ngày tháng , vì vậy ta tự tiện cho là , đem Võ đạo hội tổ chức mà dời đến nơi này , muốn làm cho này tràng khôi yến lại thêm vui mừng , mang đến song hỷ lâm môn ! Tô Di Thiên , xin thứ lỗi ta không mời mà tới , có thể hay không đòi ly rượu uống ?"

Nghe vậy , toàn bộ bến tàu rối loạn lên , Tần Hoài bên trong lầu càng là xôn xao không thôi.

Rất nhiều người đều nghe ra lời này ý trong lời nói: Người ủng hộ này là muốn đem hai sẽ hợp hai thành một a!

Lầu hai lô ghế riêng tàu nhạc tiếng hơi ngừng , rất nhiều người đều đem ánh mắt tò mò nhìn về phía Tô Nghi , mong đợi hắn trả lời.

Có vài người vì tham gia Tô Nghi khôi yến , lúc này mới buông tha Võ đạo hội vào sân tư cách , nếu là cùng tham gia hai hội nhất định chính là vẹn toàn đôi bên chuyện a!

Tô Nghi nhẹ nhàng đứng đưa ly rượu , khoe miệng từ đầu đến cuối treo một vết không mặn không nhạt mỉm cười , trải qua giấc mộng Nam Kha hắn , theo vừa mở miệng cũng đã nhận ra thân phận đối phương , chính là Nam Từ Châu Lưu gia Nhị thiếu gia , cũng chính là Tô Thủy Huyện Gia Cát phu nhân thân huynh trưởng , Gia Cát Thanh Nhị cữu: Lưu Nhiễm.

Lưu Nhiễm tuổi gần trung niên , bên ngoài không có gì danh tiếng xấu , chính là vô cùng sùng ái chính mình chất nhi , bây giờ thấy Gia Cát Thanh rồi bị điên , hắn lại làm sao có thể không căm ghét Tô Nghi ?

Vì vậy tại giấc mộng Nam Kha trung , Lưu Nhiễm cùng Hàn Tùng cùng phe với nhau , cấu kết với nhau làm việc xấu , tại Võ đạo hội trung thiết kế hãm hại Tô Nghi , đưa đến người sau lòng quân không tụ , còn nâng lên Hàn Hạng hai nhà huyết vũ phân tranh , nhiễu loạn Nam Từ Châu hòa bình , thật sự là tội ác tày trời.

Bất quá Tô Nghi đã sớm mò thấy rồi những thứ này chủ mưu mãnh khỏe , nếu là hắn còn duy trì trong mộng tài nghệ , nói không chừng còn không cách nào phá giải đối phương thủ đoạn , nhưng trải qua Cửu Đình Sơn hắn đã sớm xưa không bằng nay , cho dù tham gia Võ đạo hội , lại có gì sợ hãi chỗ ?

Nhưng Tô Nghi quyết tâm để cho bọn họ bỏ ra lớn hơn đại giới , thỉnh quân vào cuộc , há là dễ dàng như vậy ?

Hạng Nhất Minh đi tới trước cửa sổ , hướng dưới lầu nhìn lướt qua trở về đến chỗ ngồi , lắc đầu nói: "Quả nhiên là người nhà họ Lưu."

"Người nhà họ Lưu , chẳng lẽ là Gia Cát Thanh nhà mẹ ? Bọn họ chẳng lẽ dự định..." Hàn Tu Trúc nhìn một chút sắc mặt như thường Tô Nghi , muốn nói lại thôi.

"Có Lưu dừng giả tại , người nhà họ Lưu còn không dám can rờ như vậy , chỉ là Lưu Nhiễm tên kia tự tiện cho là thôi; chỉ là , nếu là Lưu Nhiễm chỉ có một người , sợ rằng không có khả năng đi này đại thủ bút , điều khiển tinh anh tụ tập Võ đạo hội , sau lưng của hắn nhất định còn có cái khác người ủng hộ , người hắn biết là ai." Hạng Nhất Minh nhìn về phía Hàn Tu Trúc , nói.

Hàn Tu Trúc sắc mặt ngưng trọng , nhìn về phía La Tử Duệ.

Nhưng mà vị này Đô đốc phảng phất cũng không đem loại này tiểu tranh chấp để ở trong lòng , chỉ là dừng dừng một tiếng , phảng phất là lại nói: Loại chuyện nhỏ này từ các ngươi tiểu bối tự mình giải quyết.

Tô Nghi nhớ lại Lưu gia lịch sử.

Lúc trước Lưu Bang lấy nhất giới thảo bước chân thân phận chém bạch xà khởi nghĩa, cùng Hạng Vũ cùng lật đổ bạo tàn, sau đó thành lập Hán triều; nguyên bản Lưu gia chẳng qua là nhị lưu tướng môn, lại bởi vì Đế Vương huyết mạch mà hưởng thụ nhất lưu tướng môn quở trách quyền, nhưng so với Xu Mật Viện che chở, Lưu gia vẫn là lựa chọn tham chính; đến Đông Hán năm cuối, Lưu môn nhiều lần hỗn loạn sau bắt đầu suy bại, lại trải qua Đồng Trác chỉ loạn, cơ hồ diệt vong, may mắn lấy được Tào Tháo che chở, lúc này mới được đem gia môn kéo dài tiếp.

Sau đó Tào Tháo hiệp thiên tử lấy lệnh chư hầu, thi triển hấn ý đồ to lớn sự nghiệp, Lưu môn vì kéo dài hơi tàn mà không thể không khuất thân tào môn bên dưới, may mắn trời không tuyệt đường người, dòng thứ mật hệ Lưu Bị ở phía sau tới làm chủ Tây Thục, cùng Tào Tháo cùng Tôn Quyền tạo thành tam phân thiên hạ thế, đem Lưu nghênh tiếp ở cửa vào Thục trung, cũng nhậm chức một đời mới gia chủ, Lưu môn vì vậy mà được phục hồi.

Mà Lưu Bị cùng Gia Cát Lượng quan hệ cực tốt, hai người tướng môn đời sau cũng một mực duy trì thâm hậu hữu nghị, mấy đời đều có quan hệ thông gia lui tới; Nam Tề Châu Lưu gia, cùng với Tô Thủy Huyện Gia Cát gia mặc dù chỉ là hai cái tướng môn dòng thứ mật hệ, nhưng là tuân theo tổ tiên truyền thống

Bạn đang đọc truyện *Binh Pháp Đại Thánh Convert* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 213: Linh hồ bí cảnh

Lưu lão gia chủ đem chính mình trưởng nữ gả cho Gia Cát viên ngoại làm vợ, sinh ra kết quả chính là Gia Cát Thanh. (V)(-) mạng tiếng Trung 1.

Mặc dù tại Trích Tinh Các trung, Gia Cát Thanh là đánh lén Tô Nghi ở phía trước, sau đó mới đưa đến tâm thần mình phá toái, trở thành người điên, có thể nói là tự mình chuốc lấy cực khổ, nhưng Gia Cát Thanh điên chứng xuất từ Tô Nghi tay đúng là không thể tranh biện sự thật, căn cứ vào hai nhà tình nghĩa, Tô Nghi cảm thấy chuyện này sợ rằng khó mà làm tốt.

Tại ánh mắt mọi người lễ rửa tội trung, Tô Nghi đi tới trước cửa sổ, nhìn về phía Lưu Nhiễm, nâng lên một vệt không hiểu mỉm cười.

Tần Hoài cửa lầu trước đường phố rộng chừng năm trượng có thừa, là bắc vọng cảng đường chính, nhưng giờ phút này nhưng là bị mấy trăm người đầy nước chảy không lọt, Lưu Nhiễm cũng ở đây trong đó.

Ngoài ra, trên đường còn không thiếu một ít khổ người cực lớn Hải Thần Tộc thương nhân, hiển nhiên đều là theo phụ cận chạy đến xem náo nhiệt.

"Nếu như ta đoán không tốt, các hạ chính là Lưu gia ba đứa con một trong Lưu Nhiễm tiền bối? Ngưỡng mộ đã lâu ngưỡng mộ đã lâu." Tô Nghi cao giọng nói, "Lưu Nhiễm tiền bối đề nghị, văn sinh tự nhiên muốn lĩnh tình, chỉ là thế nhân đều biết ta cùng với Gia Cát gia cùng Lưu gia khoảng cách, tiền bối hành động này sợ rằng có thâm ý khác chứ?"

Tô Nghi trải qua tại Nam Tề Châu đã sớm nhà nhà đều biết, bây giờ thấy Tô Nghi vạch rõ chuyện này, tất cả mọi người đem ánh mắt tò mò nhìn về phía Lưu Nhiễm.

Lưu Nhiễm sắc mặt thản nhiên, cũng không vòng vo, trực tiếp trả lời: "Tô Di Thiên muốn không tệ, bắt tài đúng là muốn vì cháu ta tìm về một ít bãi; ngoại giới có nhiều tin đồn, tiểu chất Gia Cát Thanh sẽ điên, đều là hấn gia hại người ở phía trước, là hấn lỗi do tự mình gánh, mà Tô Di Thiên người khi độ lạ thường, sao có thể có thể đem tiểu chất tiểu tính tình coi vào đâu, chủ động dả kích hấn?"

Lưu Nhiễm dừng một chút, lại tiếp tục nói: "Nhưng ta Lưu Nhiễm đối với những lời đồn đãi này cảm thái độ hoài nghi, liền muốn tới thử thử một lần Tô Di Thiên người bản sự, nhìn một chút người là có hay không đúng như tin đồn như vậy rộng lượng! Tròng này Vô đạo hội chính là ta là Tô Di Thiên chuẩn bị vũ đài, người cũng sẽ không cự tuyệt loại này có khả năng chứng minh tự mình cơ hội chứ?"

Mọi người lại đem ánh mắt dời về phía Tô Nghi.

"Ta Tô Nghi khí độ, yêu cầu hướng người chứng minh?" Tô Nghi rung mà cười.

Sau lưng bên trong bao sương mọi người tuân ra cười rộ, chỉ cái này một câu, Tô Nghi cũng đã chứng minh hấn khí độ lạ thường, Lưu Nhiễm nếu là lại quán quít chặt lấy, ngược lại rơi xuống kém cỏi.

Dưới lầu những người khác cũng mặt lộ vẻ hài hước, đối với Lưu Nhiễm chỉ chỉ trỏ trỏ.

Lưu Nhiễm một bụng ý nghĩ xấu trực tiếp bị sắc trở về, gương mặt nhất thời hiện lên vẻ lúng túng thần thái.

"Ho khan một cái, Tô Di Thiên, thực không dám giấu giếm, Lưu gia có rất nhiều người tuổi trẻ đều đối với người mang lòng không tốt, muốn thừa dịp

khôi yếu tới gây khó khăn người, nhưng may mắn bị ta sớm thấy, nhờ vậy mới không có gây thành đại họa; ta tại trước khi ra cửa trấn an qua những thứ này xung động nóng nảy tiểu bối,

Còn đối với bọn họ khoe khoang khoác lác, sẽ dùng và bình phương thức đến xò xét dò xét Tô Di Thiên người, nếu là chứng minh tiểu chất Gia Cát Thanh đúng là lỗi do tự mình gánh, ta sẽ khuyên gia môn mọi người buông xuống đối với người thành kiến..."

Nói đến chỗ này, Lưu Nhiễm sắc mặt càng là ỳ ỳ.

"Nhưng bây giờ ta chú tâm chuẩn bị đề án, lại không có làm gì bị Tô Di Thiên người một cái từ chối, này muốn cho ta như thế hướng những bọn tiểu bối kia giao phó? Nếu là ta như vậy áo não trở về, về sau còn thể nào tại Lưu gia làm người, cho nên a, Tô Di Thiên có thể hay không cho ta một phần mặt mỏng?"

Lưu Nhiễm bày ra vô cùng nhún nhường tư thái, nghĩ thầm: Nếu như vậy người Tô Nghi còn không đáp ứng, vậy ta dứt khoát trực tiếp nhảy sông liền như vậy.

Mà Tô Nghi cũng không cô phụ hán "Mong đợi", chỉ là người trước trả lời thiếu chút nữa không có khiến hán phun ra một cái dạ dày huyết.

"Là đây, Lưu Nhiễm tiền bối tâm tình, văn sinh cũng có thể tiếp xúc cảm nhận được." Tô Nghi nghiêm trang gật đầu nói, "Ban đầu văn sinh cho mượn một vị bạn cùng trường bốn mươi đồng tiền, coi là hán kiểm tra thi huyện vòng vo, kia bạn cùng trường còn ở trước mặt mọi người khoe khoang khoác lác, lời thề son sắt nói hán thi đậu võ sinh sau đó, nhất định phải đưa ta bốn mươi hai; tiền bối người nghĩ a, văn sinh từ nhỏ nghèo khó, bốn mươi hai với ta mà nói là bao lớn cảm dỗ a! Vì vậy không cần suy nghĩ, đem tương lai mình này ngày sinh hoạt phí đều cho hán."

"Sau đó thì sao?" Lưu Nhiễm sững sờ, không kim lòng được theo Tô Nghi lên tiếng đạo.

"Sau đó? Kia bạn cùng trường xác thực thi đậu võ sinh, nhưng lại cao bay xa chạy, tự mình đi vùng khác làm lên làm ăn, sau đó văn sinh lại cũng chưa từng thấy qua hán, kia bốn mươi đồng tiền tự nhiên cũng không cánh mà bay rồi; vì vậy từ đó về sau, văn sinh đối với loại này khoe khoang cửa biển hạng người, đương nhiên là hận thấu xương, người như thế quả thực là xã hội căn bản, quốc gia gòi bỏ! Ném đến chuồng heo heo đều ngại thói, ném đến ổ chó chó đều ngại bản! Người như thế a, da mặt so với thành tường dày, đầu óc so với chàm chọc tiểu..."

Tô Nghi thao thao bất tuyệt mắng này cái bạn cùng trường, nhưng mọi người càng nghe, càng thấy được trong đó tồn tại kiểu khác mùi vị: Tô Nghi mắng "Khoe khoang cửa biển hạng người", há chẳng phải là chỉ cây dâu mà mắng cây hòe, tại chỉ mũi mắng Lưu Nhiễm?

Người thông minh đã sớm nghe được Tô Nghi ý trong lời nói, Hàn Tu Trúc cùng Hạng Nhất Minh đám người dốc sức nhin cười, gò má đều nhanh nhăn đến rút gân.

Lưu Nhiễm làm sao nghe không ra Tô Nghi nói bóng gió? Chỉ là người sau ngoài mặt cũng không có mắng hán, vì vậy hán cũng chỉ có thể dè dặt một bụng lửa giận, lặng lẽ chịu đựng Tô Nghi như mưa như trút nước bình thường tiếng mắng.

"... Đối với cái này loại người, ta Tô Nghi chỉ muốn trích dẫn « thi kinh » tướng chuột thiên tới mắng hán: Tướng chuột có da, người mà không nghĩ! Người mà không nghĩ, không chết như thế nào? Tướng chuột có răng, người mà không bị ngăn chặn! Người mà không bị ngăn chặn, không chết ở đâu chờ? Tướng chuột có thể, người mà vô lễ, người mà vô lễ! Hồ không thuyền chết?" Tô Nghi cao giọng mắng chửi đạo.

Mọi người cười rộ, rất nhiều người phục hồi lại tinh thần, thấy Tô Nghi vậy mà lưu loát mắng hơn ngàn chữ.

Lưu Nhiễm một búng máu khí dâng trào, chỉ cảm thấy đầu óc một trận mê muội, thẳng làm hán tầm mắt trời đất quay cuồng.

Sau đó Lưu Nhiễm yết hầu ngòn ngọt, như là học máu đầm báo trước, nhưng hán thân là Vũ Sĩ định lực vẫn còn, vậy mà gắng gượng đem búng máu này cho nuốt trở vào.

Để cho Lưu Nhiễm cảm thấy buồn rầu là, biết rất rõ ràng Tô Nghi là tại mắng hán, nhưng hán vẫn chỉ có thể làm bộ như một bộ đồng ý bộ dáng, còn phải cười rạng rỡ, thực sự là... Làm cho người rất nổi giận a!

Mà Tô Nghi nhưng là một hơi thở phát tiết chính mình lửa giận, chỉ cảm thấy trong lòng sướng nhanh rất nhiều.

"Ai! Mọi người tha thứ ta thất thố, phải biết, bốn mươi đồng tiền đối với ban đầu ta tới nói, thật sự là hiếm có tài sản, lại gặp cái loại này tiểu nhân vô sỉ nuốt tài vong nghĩa, ta lại làm sao có thể không cảm thấy tức giận đây? Mỗi lần nhớ tới chuyện này, ta đều muốn đem tên tiểu nhân kia mắng chửi một phen, đi qua nhưng lại nhớ tới ngày xưa bạn cùng trường tình nghĩa, cảm thấy tiểu nhân kia bởi vì bốn mươi đồng tiền lưng đeo bực này tiếng xấu, thật sự là quá uất ức! Cho nên a, Lưu Nhiễm tiền bối như thế là văn sinh lo nghĩ, văn sinh lại làm sao có thể cho người trên lưng bắt thù hằn tiếng xấu thiên cổ đây?" Tô Nghi nâng lên một vệt không thể nói rõ nụ cười.

"Không, cũng không phải là tội lớn như vậy..." Lưu Nhiễm sững sờ, chợt giống như là nhớ ra cái gì đó bình thường giận tím mặt đạo, "Tô, Tô Di Thiên, người đây là tại bắt cóc ta?"

"Lưu Nhiễm tiền bối, người đang nói gì đấy? Văn sinh không có chút nào rõ ràng." Tô Nghi nhún vai một cái, mặt đầy vô tội nói.

Hạng Nhất Minh cùng Hàn Tu Trúc hai người rốt cục thì không nhịn được cười to, mà ngồi cùng bàn mấy vị khác lão nhân càng là không khỏi tức cười, bọn họ đều hiểu, Tô Nghi đây là biết thời biết thế, mượn Lưu Nhiễm gây khó khăn nói như vậy tới phản kích người sau. Một khi Lưu Nhiễm không có thể thực hiện trong lời nói của mình "Hứa hẹn", hoặc là tại trước mặt tiểu bối khoe khoang khoác lác mà không thể dạy dỗ Tô Nghi, nhẹ thì bị

mọi người cười nhạo , nặng thì tin chỉ lòng quân khó mà ngưng tụ.

"Tô Di Thiên đây là chiếu ngược một quân a!" Rất nhiều người trong lòng đối với Tô Nghi giờ ngón tay cái lên.

Tô Nghi biết giả bộ không hiểu thái độ giống như một chậu nước lạnh , trong nháy mắt đem Lư Nhiễm lừa gạt làm tắt đi , người sau chỉ có thể ở trong lòng âm thầm kêu khổ: Không nghĩ đến hắn thật vất vả cho Tô Nghi đào hố to , ngược lại chính mình nhảy xuống.

Chuyện cho tới bây giờ , Lư Nhiễm đã không có đường quay về rồi.

"Nói như vậy, Tô Di Thiên là đáp ứng đem hai hội hợp cũng , tham gia Võ đạo hội rồi hả?" Lư Nhiễm khó khăn bứt lên một nụ cười.

"Đương nhiên , ta..."

Tô Nghi vừa mới chuẩn bị đáp dạ , chợt nghe được một đạo hùng hồn thanh âm trong đầu vang mở.

"Lư Hàn hai nhà bố trí hoàn toàn không chỉ như thế , ngươi thử nhiều gỗ điểm tiền thưởng , nhìn một chút có thể hay không theo Lư Nhiễm trong miệng cạy ra được đầu mối gì , ta cùng với anh ngan hai người sẽ lập tức bắt tay chuẩn bị."

Nghe vậy , Tô Nghi quay đầu nhìn lại , thấy la Đô đốc đối với hắn khẽ gật đầu.

Mặc dù la Đô đốc đã vô pháp mở miệng nói chuyện , nhưng hắn thân là phi tướng , tâm thần lại đã sớm có khả năng truyền âm nhập mật , Tô Nghi trong lòng lập tức có chút hiểu ra: La Đô đốc cùng Cửu Viện Sự đây là muốn thả giầy dài , câu cá lớn a!

Vì vậy Tô Nghi lập tức thay đổi thái độ , bày ra một bộ làm khó thần sắc.

"Lư Nhiễm tiền bối , vãn sinh nghe nói Võ đạo hội cùng quân tử sẽ khác nhau , chính là người tài dũng sĩ từng đôi luận bàn hoặc là thử kiếm đại hội , có lúc thậm chí sẽ còn triển thành liều mạng tranh đấu đại hội , hung hiểm phi thường; đem hai hội hợp cũng là có thể , nhưng vãn sinh vừa mới tấn thăng tướng tài không lâu , sẽ không tiếp cận náo nhiệt này." Tô Nghi giương tay một cái , nói.

Tại chỗ rất nhiều người thông minh đều mặt có dị sắc , Lư Nhiễm lại làm sao có thể nghe không hiểu đây là Tô Nghi "Lạt mềm buộc chặt" kế sách ? Coi như hắn tin chỉ lòng quân không có Tô Nghi bắt cóc , hắn cũng tất nhiên sẽ nghĩ hết biện pháp cưỡng bức dụ Tô Nghi tham gia tràng này Võ đạo hội , thêm điểm tiền thưởng lại tính là gì ?

Chỉ là Lư Nhiễm không có đoán được , Tô Nghi lạt mềm buộc chặt mục tiêu , lại cũng không phải là vì về điểm kia tiền thưởng

"Ha ha , Tô Di Thiên đừng vội cự tuyệt , tràng này Võ đạo hội tiền thưởng hết sức đặc thù , nhất định sẽ cho ngươi dẫn lên hứng thú." Lư Nhiễm hiền hòa cười nói.

"Ừ ? Xin lắng tai nghe." Tô Nghi bày ra một cái "Mời" thủ thế.

"Nguyên bản ta dự định tại dự thi danh sách nhân viên quyết định sau đó , lại tới công bố tiền thưởng , nhưng nếu Tô Di Thiên hiếu kỳ , ta liền đem tiền thưởng sớm công bố!" Lư Nhiễm chân mày nâng lên một vệt vẻ tự hào , "Mọi người đều biết , ta Lư gia vốn là Lư sau cửa dòng dõi , từ lúc trăm năm trước nhà ta hệ dời đến duyên hải sau đó , liền mấy đời kinh doanh san hô làm ăn , cùng Hải Thần Tộc quan hệ vô cùng chặt chẽ; mà đêm nay , ta không tiếc tốn giá thật lớn , mời được một vị Hải Thần Tộc ngọc tướng , làm gốc lần Võ đạo hội top 10 mở ra linh hồ bí cảnh !"

Tiếng nói rơi xuống , toàn trường sôi trào.

"Không thể nào ? ! Người nhà họ Lư thật đúng là chịu ?"

"Trời ơi , này tiền thưởng vừa ra , ta coi như là liều mạng nét mặt già nua , cũng phải tham gia lần này Võ đạo hội!"

...

Bạn đang đọc truyện *Binh Pháp Đại Thánh Convert* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 214: Thần binh rèn phương pháp

"Lão gia tử , ngài tuổi cũng đã cao , đi rồi linh hồ bí cảnh cũng không ích lợi gì , cũng đừng theo chúng ta những vãn bối này tranh phong rồi. "

"Nói đúng là , cái này bí cảnh chính là ta Nhân tộc cả đời đều có thể gặp không thể cầu cơ hội a! Lão gia ngài có thể hay không để cho để cho , đem cơ hội để lại cho đời sau à?"

"A Phi! Các ngươi những thứ này mục vô tôn trưởng tiểu tử thôi , tiên sinh đã không dạy các ngươi kính già yêu trẻ ? Này vào sân quyền ta tranh định!"

"Luu Nhiễm tiền bối , ta có thể không cũng ghi danh tham gia ?"

"Người nào căn bản thiếu gia tranh trước 10 , ta nhất định phải không để yên cho hắn..."

Tại chỗ bầu không khí leo lên một cái điểm giới hạn , phảng phất bất cứ lúc nào cũng sẽ nổ tung lên , nhưng Tô Nghi nhưng là đầu óc mơ hồ.

"Linh hồ bí cảnh là cái gì ?" Tô Nghi quay đầu hướng bên trong bao sương mọi người hỏi.

Hàn Tu Trúc đi tới Tô Nghi bên cạnh , nói: "Tô Di Thiên có thể biết , Hải Thần Tộc lực lượng nơi phát ra chính là trong biển rộng linh lực ?"

"Cái này là thường thức , mọi người đều biết , cùng linh hồ bí cảnh có liên quan gì ?" Tô Nghi lại hỏi.

"Linh hồ bí cảnh chính là trong biển linh lực hội tụ điểm , Doanh Châu ngàn vạn đảo khu vực trung có rất nhiều hóa sơn , sẽ không định kỳ mà tuôn ra đại lượng mang theo linh lực nồng nặc dung nham , mà vị xử hóa sơn chung quanh có thật nhiều mô hình nhỏ hồ nước , hấn nước bởi vì hấp thu trong nham tương linh lực , âm áp thư thích; nhưng những thứ này hồ nước phân biệt về mấy biển khơi Yêu Hoàng phòng sở hữu , bình thường không cho phép bất luận kẻ nào cùng hải yêu vào bên trong , chỉ có đại hình tể diện lúc mới có thể cơi mở , bình thường chỉ có Hải Thần Tộc một ít tuyệt đỉnh thiên tài , mới có thể thu được vào sân tu luyện tư cách , cho nên mới được gọi là linh hồ bí cảnh ."

Nghe Hàn Tu Trúc giải thích , Tô Nghi có chút lĩnh ngộ , trong lòng oán thầm đạo: Đây không phải là suối nước nóng sao?

"Linh hồ bí cảnh đối với chúng ta Nhân tộc có cái gì công dụng ?" Tô Nghi mở miệng lần nữa hỏi.

"Trong hồ tràn đầy đại lượng linh lực , so với bình thường trong biển còn nồng nặc hơn không chỉ gấp mười lần , đối với Hải Thần Tộc mà nói là tuyệt cao tu luyện tràng chỗ , đối với Nhân tộc tác dụng lại không như vậy rõ ràng , nhưng là có vô cùng làm người ta thêm thường công hiệu: Tương truyền tại linh hồ trung ngâm một khắc đồng hồ , có thể trị bách bệnh , càn bị thương , nếu là ngâm một giờ , thậm chí còn có tẩy tủy phạt cốt thần kỳ chức năng."

Tô Nghi trong lòng nghiêm nghị , vậy mà trước tiên nhớ lại vẫn ở nhà tĩnh dưỡng Lăng đại nhân: Hắn ban đầu ở quân tử hội trung sử dụng nghĩa đảm cường ép bay vút lực lượng , đưa đến xương cốt toàn thân đứt gãy , không có mấy năm tĩnh dưỡng rất khó khôi phục , nếu là ở linh hồ trung ngâm một đoạn thời gian , cũng không biết có thể hay không làm hắn thương thế khỏi hẳn ?

Lúc này , Hạng Nhất Minh cũng đi tới , bổ sung nói rõ.

"Một người có thể rèn luyện bắp thịt ,

Nhưng lại rất khó rèn luyện xương cốt , nếu là có thể đi qua linh hồ tẩy tủy phạt cốt , lệnh cả người xương cốt càng thêm tráng kiện , là có thể chịu đựng cường độ cao hơn chiến đấu , mà không dễ dàng bị thương , hơn nữa tương lai đối với khẩu phạt tâm xà tạo nên cũng rất có trợ giúp , cường đại bao nhiêu thân thể , là có thể thu được mạnh bao nhiêu thần binh." Hạng Nhất Minh nói.

"À? Khẩu phạt tâm xà cùng thân thể cũng có quan hệ ? Điều khiển thần binh lúc , đối với thân thể cũng có gánh nặng ?" Tô Nghi nhướng mày lên mũi nhọn.

"Đây cũng không phải , thần binh điều khiển quá trình chỉ cần hao tổn tinh thần lực , mà uy lực , độ cùng độ chuẩn xác cũng cùng tinh thần lực liên hệ , cường độ thân thể chỉ cùng rèn quá trình có liên quan; người muốn biết rõ , khẩu phạt tâm xà sở dĩ sẽ cùng chủ nhân tâm thần sinh ra cộng hưởng , chân chính làm được Nhân Kiếm Hợp Nhất bình thường như cánh tay chỉ huy , chủ nhân cùng thần binh cùng ngọt cùng khổ là ắt không thể thiếu , cho nên tại rèn thần binh trong quá trình , thân thể sẽ nhận được tương ứng trình độ đau đớn , thập phần gầy vò a." Hạng Nhất Minh lòng vẫn còn sợ hãi nói.

Nhắc lên cái này , Hàn Tu Trúc cũng cười trừ nói: "Rèn thời gian càng dài , cường độ càng lớn , là có thể tạo thành càng mạnh thần binh , nếu là không có thể phách cường kiện , chủ nhân của nó tuyệt đối không thể có thể thông qua cái này khảo nghiệm , lấy được khẩu phạt tâm xà năng lực , rất có thể tại rèn trong quá trình liền tươi sống đau chết; ta nghe nói Nhất Minh huynh tại lấy được thanh thiên bạch nguyệt kích trong quá trình , một mực nhìn hơn năm canh giờ , trong lúc không ngừng ra như giết heo kêu đau , chọc cho rất nhiều tiền bối cười nhạo , có phải là thật hay không chuyện ?"

"Ai , chó nói , chuyện cũ không chịu nổi trở về a!" Hạng Nhất Minh sắc mặt lúng túng.

Tô Nghi nghe đoạn đối thoại này , phần lưng đã sớm mồ hôi lạnh tràn lan , hấn trước đây vẫn còn vọng tưởng học được khẩu phạt tâm xà lúc , nhất định phải lấy được cao nhất phẩm chất thần binh , lại không nghĩ rằng còn muốn chịu đựng như vậy đau đớn... Mà Hạng Nhất Minh coi như hạng môn tiểu bối người thứ nhất , vô luận học thức vẫn là thân thể tư chất đều là hàng đầu , đang tiếp tục rèn lúc vậy mà cũng chịu không được cái loại này đau đớn , đến tột cùng được có nhiều đau ?

"Xem ra thần binh một chuyện được thảo luận kỹ hơn , một vị theo đuổi phẩm chất cao thần binh tâm tư tuyệt đối không thể lấy , rất có thể khẩu phạt tâm xà còn không có học được , cũng đã bị tươi sống hành hạ đến chết..." Tô Nghi trong lòng thầm nhủ.

Lại nghe Hàn Tu Trúc đạo: "Cho nên a , này tiến vào linh hồ bí cảnh tẩy tủy phạt cốt cơ hội có thể muôn ngàn lần không thể bỏ qua , tương lai cũng có thể giúp ngươi lấy được cao hơn phẩm chất thần binh; ta cũng sẽ ghi danh tham gia , chẳng qua là ta mới vừa tấn thăng tướng tài , căn cơ bất ổn , lại thiếu sót kinh nghiệm chiến đấu , trước 10 cơ bản không có gì trông cậy vào , nhiều nhất liền làm bồi luyện , Tô Di Thiên ngươi ngược lại là có thể hết sức tranh thủ."

"Nếu này Lưu Nhiễm là vì ngươi bày ra tràng này Võ đạo hội , vậy khẳng định là giới hạn ở tướng tài cùng người đi đường cấp bậc so tài , xem ra ta là không có cơ hội." Hạng Nhất Minh cũng hơi có chút tiếc nuối đạo.

Tô Nghi gật đầu một cái , sĩ tử tại tấn thăng tướng tài cùng Vũ Sĩ sau đó , học được cùng binh độc vũ cùng khẩu phạt tâm xà , thực lực đều sẽ có một lần nhảy vọt lớn , đối với cấp thấp cấp sẽ hiện ra ưu thế áp đảo , đã khó mà cùng sản khẩu thi đấu rồi.

Cho dù là nhập ngũ mấy chục năm , kinh nghiệm chiến đấu cùng kỹ xảo vô cùng phong phú thành thạo vô sinh , đang đối mặt cùng binh độc vũ một đòn lúc , cũng không có lực phản kháng chút nào; mà đỉnh phong người đi đường đang đối mặt Vũ Sĩ khẩu phạt tâm xà thì giống như vậy: Khẩu phạt tâm xà xuất quỷ nhập thần , vô tung vô ảnh , ai cũng không đoán ra hấn đến tột cùng sẽ từ nơi này công kích chính mình , lấy người đi đường trở xuống độ phản ứng , rất khó trốn được khẩu phạt tâm xà đã kích.

Vì vậy Võ đạo hội , luận bàn thử kiếm cùng liều mạng tranh đấu , đều có sáng tỏ cấp bậc hạn chế , một khi hai người cấp bậc chênh lệch quá lớn , tác vô pháp ngang nhau tỷ thí.

Cho nên , Hàn Tùng thân là hào kiệt , coi như thế nào đi nữa căm ghét Tô Nghi , cũng không khả năng đối với Tô Nghi nói lên liều mạng tranh đấu yêu cầu.

Tô Nghi vừa nhìn về phía la Đô đốc , muốn biết người sau có hay không theo tiền thưởng này trung nhìn lên ra nhiều chút đầu mối.

Nhưng thấy la Đô đốc gật đầu mà cười , Tô Nghi cũng hạ quyết tâm.

Không vào hang cọp , làm sao bắt được cọp con ?

"Lưu Nhiễm tiền bối như vậy tổn kém , xem ra văn sinh nhất định phải cho mặt mũi này rồi , tràng này Võ đạo hội , ta Tô Nghi tham gia." Tô Nghi cười nói.

"Được ! Tô Di Thiên quả nhiên là thắng thần thoải mái , ta đây ngay tại tên trong sổ cộng thêm tên ngươi... Khôi yển trung những người khác ước chừng phải tham gia ? Cấp bậc hạn định tướng tài cùng người đi đường cấp bậc , linh hồ bí cảnh vào sân tư cách , nhưng là mất không còn được a." Lưu Nhiễm quét nhìn Tân Hoài bên trong lâu , nâng lên khuyến dụ mỉm cười.

Bạn đang đọc truyện *Binh Pháp Đại Thánh Convert* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 215: World Cup ?

"Ta! Tính ta một người!"

"Ta cũng phải tham gia! Nói không chừng thật có thể đụng vào một lần vận may , hái được trước 10 đây. "

"Thôi đi , ngươi ? Có thể cầm đến trăm tên bên trong an ủi tiền thưởng cũng là không tệ rồi chứ ?"

"Đúng rồi , Lưu tiền bối , cái khác tiền thưởng đều có những gì?"

"Tiền tài dĩ nhiên là không thiếu được , mà ta Lưu gia cùng Hải Thần Tộc lui tới mật thiết , chuẩn bị tự nhiên đều là trong đại dương kỳ vật: Có Giao Long ngọc đem nghịch lân , cầm cá Vạn phu trưởng linh căn , của người sáu châu giáp xác..." Lưu Nhiễm thuộc như lòng bàn tay bình thường trả lời.

Lưu Nhiễm mỗi báo ra giống nhau tiền thưởng , mọi người tiếng thở dốc lại càng nặng một phần , những thứ này Hải Thần Tộc vật kiện đều là có trọng dụng trân bảo a!

Tô Nghi cùng Hàn Tu Trúc hai người đối với linh hồ bí cảnh cảm thấy hứng thú , đối với mấy cái này bình thường tiền thưởng ngược lại không mấy hăng hái; Tô Nghi tại Tổ Thủy Huyện đã nhận được Xu Mật Viện tướng thưởng , trong đó không thiếu những thứ này kỳ trân dị bảo , hơn nữa hấn công trận đã đạt đến 130,000 trở lên , muốn những bảo vật này mà nói , cũng nhất định có thể tại Quốc Viện đổi lấy , mà Hàn Tu Trúc coi như tướng môn thế gia , chưa bao giờ làm cho này chút ít vật chất lên đồ vật buồn.

Giang Du , Ngô Hạp cùng Ninh Thái Tuyền chờ một đám bạn cùng trường chính là hứng thú nổi lên , bọn họ tranh trước 10 vô vọng , nhưng những thứ này bình thường tiền thường ngược lại có năng lực tranh thủ.

Tại Lưu Nhiễm nói lên tiền thưởng lúc , mọi người cùng nhau đi xuống lầu.

Tô Nghi như là nghe được lô ghê riêng bức rèm sau đó , truyền tới một tiếng nhỏ bé không thể nhận ra thở dài , nhưng hắn cũng không có để ở trong lòng.

Chờ đến một đám trẻ tuổi người đều đi về sau , trên chủ bàn một vị lão nhân lắc đầu cười nói: "Tần tiểu thư , lão hủ biết rõ ngươi làm cho này trăng khôi yên trắng đêm chuẩn bị mấy ngày , còn dùng Tô Di Thiên thi từ trở thành khúc , muốn chính miệng vì hắn đàn hát , thế nhưng Tô Di Thiên bên người lúc nào cũng ngự cơ tứ phía; trăng này Vô đạo hội chuyện đột nhiên , kế hoạch không cần nổi biến hóa , xem ra ngươi cùng Tô Di Thiên không có duyên phận."

Mấy cái khác lão nhân cũng là bóp cổ tay mà thán.

Phía sau bức rèm che nữ tử yên lặng phút chốc , mới mở miệng nói: "Nhiều Tạ lão tiền bối an ủi , giờ phút này đã mất đánh đàn làm sắt nhả trí , xin cho song song như vậy cáo lui."

"Giờ phút này a... Xem ra này Tần tiểu thư còn không dự định buông tha." Một vị lão nhân khác nói.

"Tự nhiên , bức này nghệ kỹ nếu là có thể gặp như ý lang quân , nhất định sẽ cả đời tương hứa , hơn nữa , thiên hạ cũng không có cái thứ 2 Tô Di Thiên."

"Chỉ là nghe nói Tô Di Thiên sớm có đội gia người , chỉ sợ là sẽ không tiếp nhận nàng."

"Cái này có gì ? Nam nhân cười thiếp chính là thế gian chuyện thường ,

Huống chi lấy Tô Di Thiên chi tài , có tam thê tứ thiếp càng là chuyện đương nhiên; ngoài ra , sợ rằng Tần tiểu thư mình cũng làm xong làm thiếp chuẩn bị tâm tư đi."

"Ha ha , vô luận như thế nào , chúng ta lão đầu từ yên lặng theo dõi kỳ biến liền có thể."

Tô Nghi xuống lầu dưới , Lưu Nhiễm bắt đầu giới thiệu lần này Vô đạo hội quy tắc.

"Cảm tạ đại gia nhiệt tình , xem ra bắt tài chuẩn bị tiền thưởng cũng không có lãng phí , ta đếm rồi số , dự thi số người đã đạt đến 240 người! Như thế mọi người số , là không có khả năng từng cái đối lũy , vì vậy ta tạm thời nghĩ ra một ý kiến , đem trăng này Vô đạo hội đổi thành đào thải chế!" Lưu Nhiễm cao giọng tuyên bố.

"Đào thải chế ?"

Phải 240 người , lấy sáu người làm một tổ lẫn nhau đo sức , mỗi người đều muốn trải qua năm trận chiến đấu , còn dư lại một hồi thêm hai phân , yên ổn trăng một phân , mà chiến bại thì không có số điểm , sau đó lấy trong tiêu tổ được phân cao nhất một người lên cấp vòng kế tiếp tranh tài!" Lưu Nhiễm cười nói.

"Trong sáu người chỉ có thể có một người hợp cách ? Nói cách khác tại chỗ hai trăm bốn mươi vị người dự thi trung , chỉ có bốn mươi người có thể tấn cấp ? Đây cũng quá hà khắc đi!" Có người tỏ oán nói.

"Không , lúc này mới đứng đầu cạnh tranh công bình phương pháp , mỗi người đều có năm lần chiến đấu cơ hội , chọn lựa là điểm tích lũy chế , sẽ không bởi vì nhất thời sai lầm liền bị đào thải ra khỏi cục." Một người khác lập tức giải thích.

"Không sai , ta cảm giác được như vậy tấn cấp phương thức là công bình nhất , không chỉ có khảo nghiệm thực lực , hơn nữa cũng khảo nghiệm vận khí! Thực lực đủ cao nhân tuyệt đối có khả năng tấn cấp , mà thực lực chưa đủ người cũng có cơ hội được an bài đến yếu hơn trong tiêu tổ , may mắn tấn cấp." Lưu Nhiễm lập tức nói.

"Thực lực yếu nhất người liền một cơ hội nhỏ nhoi cũng không có." Cũng không biết người nào trong góc lẩm bầm một tiếng , lập tức đưa đến cười rộ.

Lưu Nhiễm cũng cười bỏ qua , nói: "Vật cạnh thiên trạch là thiên hạ quy luật , tuy nói loại này quy tắc rất khảo nghiệm một người vận khí , nhưng vì vậy mà sơ sót thực lực tăng lên , cũng là không thể thực hiện. Tại bốn mươi người tấn cấp sau đó , lần nữa chia làm mười tổ , mỗi tổ bốn người lẫn nhau đánh cờ , lấy người thắng đứng ở cuối cùng mười người , là có thể lấy được linh hồ bí cảnh vào sân tư cách!"

"Được !" Mọi người rồi rít vỗ tay.

"Tốt lắm , tốt lắm! Đây quy tắc liếc qua thấy ngay , thập phần hợp lý." Một vị lão nhân cũng gật đầu nói.

Tô Nghi nhưng là sắc mặt cổ quái , trong lòng suy nghĩ đạo: "Đây Lưu Nhiễm lệch đầu óc cũng không ít , này quy tắc như thế cùng World Cup như vậy tương tự..."

Chỉ là , cho dù này quy tắc mặt ngoài nhìn như thập phần công bình , nhưng vẫn vô pháp loại bỏ hộp tối khả năng thao tác tính , nếu là Lưu Nhiễm có ý

đem Tô Nghi an bài đến một cái trung bình thực lực cực mạnh trong tiểu tổ , kia Tô Nghi cũng không biện pháp bảo đảm nhất định có thể cầm đến trước 10.

Chung quy hấn cũng chỉ là một tên trải qua chiến tranh tướng tài mà thôi, đừng nói là người đi đường , so với thân kinh bách chiến đỉnh phong tướng tài mà nói cũng kém rất nhiều.

Tràng này Võ đạo hội quy tắc mới vừa bị xao định , phía ngoài đoàn người đột nhiên truyền tới một tiếng nóng nảy hét lớn.

"Chớ nóng vội mở cuộc tranh tài a! Còn có ta , còn có ta! Ta cũng phải tham gia!"

Mọi người theo tiếng kêu nhìn lại , hiện người tới nhưng là một vị mười sáu bảy tuổi thiếu niên , cùng Tô Nghi niên kỷ không sai biệt lắm.

Mà vừa nhìn vị thiếu niên này giữa hai lông mày anh tuấn tràn trề , nhịp bước chững chạc , người mặc màu xanh tướng tài phục , một tay xách một cán nặng nề trường thương , phong mang sắc nhọn chứa , làm người rất dễ dàng là có thể đoán được , thiếu niên này ít nhất là một vị đỉnh phong tướng tài!

Mười sáu bảy tuổi đỉnh phong tướng tài , cho dù là đặt ở lớn như vậy châu thành trung , hấn thiên tư cũng tất nhiên là thuộc về đứng đầu hàng đầu nhóm người kia , nhất định sẽ chế tạo ra không nhỏ đề tài , nhưng rất kỳ quái là , mọi người vậy mà cũng không nhận ra hấn.

Chỉ có Hạng Nhất Minh quan sát tỉ mỉ rồi thiếu niên này một phen , bỗng nhiên bưng tỉnh đại ngộ đạo: "Ồ , người chẳng lẽ là... Hạ Tử Du ?"

Hạ Tử Du sững sờ, cũng nhìn lướt qua Hạng Nhất Minh , nhất thời mặt lộ vẻ vui mừng.

"A! Hạng lão ca , không nghĩ đến vậy mà có thể ở nơi này gặp phải ngài!" Hạ Tử Du không nói lời gì cho Hạng Nhất Minh một cái to lớn quân nhân thức ôm.

Rất nhiều người nghe Hạ Tử Du danh hiệu , rồi rít bầy ra một bộ ngạc nhiên thần sắc , không nghĩ đến cái kia nhà nhà đều biết "Đứa nhà quê" vậy mà cũng xuất hiện ở Nam Từ Châu.

"Thiếu niên này thật là Hạ Tử Du ?"

"Ho khan một cái , người có thể nhận sai , kia cái bắt chước mặt rồng Lượng Ngân Thương thì sẽ không bị nhận sai , chính là Hạ Tử Du bình khí sở trường."

"Thắng trước Man Tộc ồ ạt qua sông xâm nhập phía nam lúc , nghe nói Hạ Tử Du còn chạy tới tiền tuyến trận địa đi tham chiến , không nghĩ đến là vào Hạng Nhất Minh thống soái doanh trung."

"Bất quá hấn đương thời nhưng là chiến công hiển hách a , ba người bình thường mới có thể cùng một đầu đồng giai cấp Man Tộc đội trưởng , nhưng mà hấn lấy tướng tài thân phận , vậy mà có thể độc chiến hai đầu tương đương với người đi đường Man Tộc Thập phu trưởng , kỹ xảo chiến đấu thật là khiến người thần phục!"

"Hạ Tử Du háo chiến tới cực điểm , kinh nghiệm chiến đấu so với Vũ Sĩ thậm chí quốc sĩ đều không hề yếu , nếu là hấn muốn tham gia Võ đạo hội , vị trí thứ mười đưa sợ rằng lại được thiếu một cái."

"Hừ, tràng này Võ đạo hội Tàng Long Ngọa Hồ , hấn chưa chắc có thể đòi được đến chỗ tốt."

Tô Nghi nghe được Hạ Tử Du danh hiệu , trong đầu nghĩ này Võ đạo hội độ khó khả năng lại phải đề cao mấy phần.

Đồng thời Tô Nghi lại suy nghĩ nói: "Này Hạ Tử Du , chẳng lẽ là đương thời truyền ra muốn cùng ta thử kiếm Hạ Tử Du ?"

Ở chung quanh la hét ầm ĩ trong tiếng , Hạng Nhất Minh hỏi "Hiện đệ làm sao sẽ xuất hiện ở chỗ này ?"

"Hắc hắc , thật ra thì ngày ấy đi qua , ta một mực ở lại Nam Từ Châu phụ lục thi Hương , hôm nay nghe Võ đạo hội tổ chức , ta làm sao có thể bỏ qua ?" Hạ Tử Du vừa nhìn về phía Lưu Nhiễm , cao giọng nói , " Này, lão ca , cũng tính ta một người!"

Lưu Nhiễm mặt lộ vẻ bất đắc dĩ , đạo: "Hạ tiểu huynh đệ , người tới trước , người dự thi đúng lúc là 240 người , nhiều hơn người một cái , sẽ không tốt phân tổ rồi."

"Chuyện này có khó khăn gì ? Để cho một người dự thi đứng ra , cùng ta đấu một trận , như là ta thắng , sẽ để cho hấn đem vị trí nhường cho ta!" Hạ Tử Du cao giọng nói , sau đó quét nhìn toàn trường.

Mọi người rớt cả kinh , liền vội vàng lùi về phía sau hai bước , nhưng vẫn có hai mươi mấy nhân khí thế năng cùng Hạ Tử Du phân庭 kháng lễ.

"Châu thành cao thủ thật nhiều! Thật tốt a , ta thật là càng ngày càng ngứa tay... Ừ ?" Hạ Tử Du ánh mắt dừng lại ở Tô Nghi trên người.

"Tại hạ Tô Nghi , Hạ huynh , may mắn quen biết." Tô Nghi chấp tay nói.

"Ác ác! Người chính là cái kia tô mười... Không đúng, tô song tinh , Tô Di Thiên... Ách , nên gọi người là gì tốt ?" Hạ Tử Du gãi gãi cái ót , lúng túng nói , chọc cho mọi người phình bụng cười to.

"Liên kêu Tô Nghi liên có thể." Tô Di Thiên cũng là mặt đầy xấu hổ, hẳn đều không nghĩ đến mình có thể có nhiều như vậy tước hiệu.

"Ồ tốt vậy người cũng gọi ta từ du đi, Tô Nghi, ta nhưng là ngày đêm mong đợi cùng người thử kiếm một phen a! Bất quá không thể ở chỗ này, ta cũng không có làm trước người đường hứng thú, người nên cố gắng tranh thủ trước 10." Hạ Tử Du giờ giờ lên tay, đột nhiên nói.

Lời nói này ngược lại khơi dậy Tô Nghi hứng thú: Không nghĩ đến ngoại giới tin đồn, háo chiến như vậy Hạ Tử Du, vậy mà cũng như thể mình biện nặng nề, dễ dàng khác chế chính mình chiến đấu, điều này nói rõ cái gì?

Nói rõ Hạ Tử Du mặc dù tốt chiến, nhưng lại cũng không bị chiến đấu xung động bao phủ, là chân chính "Người thiện chiến", điều này làm cho Tô Nghi lại đổi hẳn coi trọng mấy phần.

"Ai tới đánh với ta một trận?!"

Hạ Tử Du lại vừa là một tiếng quát chói tai, tiếng quát này trung ẩn chứa uy thế để cho mấy người bị sợ vỡ mật, vậy mà hai chân mềm nhũn, đặt mông an vị ngã xuống trên mặt đất.

Mọi người đối với mấy người kia ra một đạo nặng nề hít hà, Hạ Tử Du nhìn về phía một người trong đó.

Người sau đôi môi run một cái, liền vội vàng đứng dậy.

"Ta tự biết thực lực chưa đủ, là tham tiền thưởng mới đến thật giả lẫn lộn, này tư cách dự thi liền nhường cho Hạ huynh rồi, về phần thử kiếm hãy tha cho ta đi!"

Dứt lời, người này hoảng hốt chạy bừa mà chạy ra khỏi đám người.

"Tranh thủ" đến tư cách dự thi Hạ Tử Du nhìn về phía Lưu Nhiễm, người sau mặt đầy bất đắc dĩ, chỉ đành phải đem Hạ Tử Du gia nhập dự thi trong danh sách.

Người dự thi 240 người, người vây xem ước chừng hơn ngàn, cho dù Tần Hoài cửa lầu trước đại đạo phi thường rộng rãi, cũng vẫn bị mọi người đầy nước chảy không lọt, nói chi là tranh tài?

Bạn đang đọc truyện *Binh Pháp Đại Thánh Convert* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 216: Cường từ đoạt lý

Vì vậy Lưu Nhiễm nâng lên một trương viết quy tắc giấy vàng, người sau không hóa tự cháy, hóa thành một vệt lưu quang bay về phía châu vũ miếu phương hướng. (\\ "(-) " tiếng Trung " vòng "1.

Một cổ thần kỳ lực lượng tự vũ miếu vọt tới, mọi người chỉ cảm thấy dưới chân rung một cái, mặt đất vậy mà không hề có diêm báo trước mà khuếch trương ra!

Tô Nghi thấy hai bên nhà lầu giống như hóa thành vật còn sống bình thường lui về phía sau đi, trong chốc lát liền đem đường phố ước chừng khuếch trương bốn lần trở lên, nhường ra một khối rộng chừng 20 trượng có thừa đất trống tới.

Sau đó, rất nhiều người dưới chân đại địa nhô lên, lại biến thành bốn khối hình vuông lồi đài, dài rộng gần mười trượng.

Mọi người vội vàng theo trên lồi đài nhảy xuống, bốn phía không bao giờ nữa hiện ra hỗn loạn.

Không tham gia trận đấu người rồi rít lui hướng sân biên giới, mấy vị người trung niên đưa đến một cái bàn, trên đó trần liệt một cái cặp cùng giấy và bút mực, sở hữu người dự thi không cần mời, liền mỗi người đi lên phía trước, viết lên tên mình, sau đó đem xếp lên, đầu nhập trong rương.

Toàn bộ quá trình ngay ngắn có thứ tự.

Đến phiên Tô Nghi lúc, đang muốn cầm bút, chợt nghe bàn đọc sách đối diện Lưu Nhiễm cười híp mắt hỏi "Tô Di Thiên, đối với tiểu chất Gia Cát Thanh diên chứng căn nguyên, ngoại giới mọi người đều nắm ý kiến mình, mà ta xá muội cùng tiểu chất xương thịt tình thâm, tổng một phía tình nguyện mà đem sai lầm đẩy lên trên người của người; nhưng ta Lưu Nhiễm là người biết, tự nhiên biết rõ một phương nói như vậy không thể tin hết, vì vậy đến

tốt cùng sự thật như thế nào , ta hy vọng có thể được đến người chính miệng trả lời: Xin hỏi Tô Di Thiên , người tại đập Trích Tinh Các trước , có hay không đối với tiểu chất mang lòng căm ghét ?"

Mọi người nín thở ngưng thần , nhìn về phía Tô Nghi.

Rất nhiều người đều nghe nói qua Tô Nghi cùng Gia Cát Thanh vương mắc , mà Gia Cát Thanh điên rồi về sau , trong miệng lúc nào cũng lẩm bẩm Tô Nghi tên , có thể thấy hẳn điên chứng cùng Tô Nghi tồn tại thiên ti vạn lữ liên lạc.

Chỉ là Trích Tinh Các không thể bảo lưu trí nhớ , vì vậy đối với cái này tình trạng , ai cũng không thể nói ra cái như thế về sau , nhưng nếu là y theo hai người bình thường tính tình mà nói , chống đỡ Tô Nghi vô tội người chiếm phần lớn.

Nhưng chỉ cần có một số ít người đối với Tô Nghi ôm thái độ hoài nghi , Tô Nghi liền muốn trọn đời lưng đeo cái tội danh này.

"Ta nếu là khẳng định , người đem như thế nào ? Nếu là phủ định , người lại đem như thế nào ?" Tô Nghi cười hỏi ngược lại.

"Ta tin tưởng Tô Di Thiên nhân cách , cũng tin tưởng người ở nơi này trước mặt mọi người sẽ không từ ngữ mập mờ , chung quy hành động này sẽ đưa đến tương lai khó khăn tự tin chỉ lòng quân a , vì vậy người bây giờ nếu là tỏ rõ thái độ , ta dĩ nhiên là sẽ tin tưởng. Nếu như người khẳng định chính mình đối với tiểu chất ôm oán hận , ta liền đem chuyện này giao cho Hình Luật các tội giữ gìn lẽ phải , Lưu gia từ nay về sau không còn làm khó dễ người , còn nếu là phủ định , nói rõ người không thẹn với lương tâm , tiểu chất liền một chuyện nhất định cùng người không hề dây dưa rề rã , ta liền nạp làm người trung gian , chủ động điều hòa người cùng Lưu gia khẩn trương quan hệ , người đến lúc đó chỉ cần mở miệng nói lời xin lỗi , nhất định có khả năng tiêu tan hiềm khích lúc trước.

"Lưu Nhiễm đạo.

Tô Nghi nụ cười biến mất , khóe miệng dâng lên vẻ lạnh lẽo , đạo: "Ừ" ? Như thế nghe tới , ta vô luận khẳng định vẫn là phủ định , cũng phải ăn chút thiệt thòi nhỏ à? Người Lưu Nhiễm ngoài mặt làm bộ như một bộ rất công bằng bộ dáng , trên thực tế vẫn là thiên vị tự mình , thật là khiến người đau lòng."

"Lời này lại sao giảng ? Ta chẳng lẽ còn không đủ suy nghĩ cho người ? Ở đâu thiên vị nói đến ?" Lưu Nhiễm ngạc nhiên nói.

"Vì ta muốn ? Người cũng thật là mèo khen mèo dài đuôi , nghĩ mình lại xót cho thân. Ta nếu là khẳng định người đặt câu hỏi , người là có hay không liền muốn tuyên dương ta đã chốt dạ ? Nếu là tiếp nhận Hình Luật các phép nghiêm hình nặng thẩm vấn , cho dù ta nguyên bản vô tội , chỉ sợ cũng khó thoát tội lỗi ; mà cho dù ta phủ định , lại vẫn yêu cầu hướng người Lưu gia cúi thấp đầu nói xin lỗi , đây cũng là dựa vào cái gì ? Người này hỏi , thật giống như đã nhận định ta Tô Nghi có tội ? Cuối cùng , người Lưu gia từ đầu tới cuối đều không yêu cầu bỏ ra gì đó , chỉ là một vị hướng ta bắt đền , người người trung gian này có thể nói có mất thiên vị." Tô Nghi châm chọc nói.

"Người ngược lại lo được lo mất a , dựa vào cái gì ? Vô luận điên chứng một chuyện ai đúng ai sai , tiểu chất Gia Cát Thanh bởi vì người điên , đã là sự thật , ta Lưu thị cùng Gia Cát hai nhà , đã bị đau đớn mất một tên anh tài tổn thất to lớn , người Tô Nghi cho dù là nhượng một bước , nói lời xin lỗi trấn an hai nhà , thì thế nào , có gì tổn thất ? Chẳng lẽ người thân là một châu khôi , Vũ An Quân dự bị , đã không bỏ được đáng về rồi hả?" Lưu Nhiễm đạo.

"Cũng không phải là ta Tô Nghi không bỏ được đáng về , mà là mọi việc đều kẻ đúng sai , nếu thật là ta sai lầm rồi , đừng nói là nói xin lỗi , cho dù tận diệt gia tài coi như bồi thường đều nghĩa bất dung từ , nhưng mà ta từ đầu chí cuối đều chưa từng làm gì sai , vì sao phải ngược lại hướng người khác nói xin lỗi ? Như vậy cũng tốt so với là , có cái tật nhân vào nhà ta hành thiết , ta hành sử tự vệ quyền lợi đem tặc nhân đánh một trận , người Lưu Nhiễm tới thẩm án , không chỉ có thả tên ăn trộm kia , ngược lại còn muốn ta thường tiền nói xin lỗi , này đổi trắng thay đen bản sự ngược lại thuần thực rất."

"Ừ ? Người lời này là đang nói , là ta tiểu chất trước hại người ? Chứng minh như thế nào ?" Lưu Nhiễm mắt lộ ra hung quang.

Tô Nghi không có biện pháp tiết lộ hẳn còn ôm Trích Tinh Các trí nhớ , nhưng hẳn tự có hẳn một bộ giải thích.

"Ta đương nhiên không có biện pháp chứng minh , chẳng qua là ta dám ở trước mặt mọi người tuyên bố: Ta từ đầu chí cuối , đều chưa từng đối với Gia Cát Thanh ôm gia hại chi tâm! Cho dù thấy điên điên khùng khùng hẳn , ta vẫn không thẹn với lương tâm , cho dù có cái khác người cố ý chỉ trích với ta , ta cũng có thể thần nhiên đối mặt! Đây chính là ta đối với người trả lời , bây giờ ta hỏi ngược một câu , người dựa vào mà nói , nếu là đối lại Gia Cát Thanh chưa điên lúc , có dám như vậy cao giọng tuyên ngôn ?" Tô Nghi ngẩng đầu lên , lớn tiếng nói.

Mọi người vây xem rồi rít gât đầu , rất nhiều chống đỡ Tô Nghi người càng thêm tin chắc hẳn làm người chính trực , mà riêng biệt hoài nghi Tô Nghi người cũng dần dần bỏ đi bọn họ nghi vấn.

"Có gì không dám ? Ta tiểu chất thông minh lanh lợi , có học có lễ nghĩa , xuất thân danh môn đại gia , còn nhỏ tuổi liền bị mang theo thần đồng tên , vì sao phải cùng người nhất giới thứ tộc đệ tử gây khó dễ ? Hẳn gia hại người khả năng cơ hồ không có , vì sao không thể thần thần đăng đăng tuyên bố chính mình thuần khiết ? Người không phải là mượn tiểu chất đã điên , mới dám toả sáng như vậy quyết từ , nhân cơ hội tuyên bố chính mình vô tội! Mà ta đại biểu Lưu gia , cố ý cùng người tiêu tan hiềm khích lúc trước , nhưng người lại như thế ngạo mạn , như thế không nhìn việc lớn , lòng dạ nhỏ mọn , uổng là Vũ An Quân dự bị!" Lưu Nhiễm đạo.

Tô Nghi ngược lại nở nụ cười , đạo: "Ta từng nghe thấy một câu tục ngữ , viết: Trong mắt người tình biến thành Tây Thi , ý là tình cảm thâm hậu hai người , bất luận đối phương như thế nào , đều cảm thấy đối phương mỹ tới cực điểm , bực tại người bực này vô bên ngoài che mắt , cường từ đoạt lý nhân thân lên ngược lại cũng thích hợp."

"Gia Cát Thanh thông minh lanh lợi , có học có lễ nghĩa ? Hẳn như quả thật như thế , cũng sẽ không tại ta mới tới huyện thành lúc , ngay trước đông đảo thí sinh mặt tới khiêu khích ta , cũng sẽ không đến tham gia ta án kiện yến , ngược lại khiến hán ty phu Đình Nhân tại trong yến hội gây khó khăn ta , càng

không biết tại ta đập Trích Tinh Các đêm trước , dùng hèn hạ bản thủ thủ đoạn gây trở ngại ta giấc ngủ! Người bậc này nếu là có học có lễ nghĩa , thiên hạ này sợ rằng liền nhà sức cũng có thể học được lễ nghi rồi!" Tô Nghi lạnh lùng nói.

"Ngươi..."

Còn không chờ Lư Nhiễm đáp lời , Tô Nghi lại tiếp tục nói: "Mà ta cho dù chịu hết gây khó khăn , từ đầu đến cuối cũng chưa từng căm ghét qua Gia Cát Thanh , chung quy hèn còn tuổi nhỏ , tâm trí không được đầy đủ , ta như thế nào đem nhi đồng tùy hứng làm bậy để ở trong lòng , ngoài ra ta nói câu khó nghe , bức này kẻ xấu đáng giá ta tôn tâm tư đi hận hèn ? Ta chịu ngươi Lư gia gài tang vật tố cáo , chẳng lẽ còn phải ngoan ngoãn lưng đeo này có lẽ có tội danh ? Bây giờ ngươi ta các thấy có lý , vĩnh viễn cũng tranh không ra cái kết quả đến , ta cũng không muốn giải thích nhiều , chỉ nghe nói Trích Tinh Các có năm vị phi tướng toàn bộ hành trình giám đốc , ngươi Lư Nhiễm đã như vậy hoài nghi , vì sao không hướng đi năm vị đại nhân nghiệm chứng ?"

"Hừ, ngươi đây là tại trò cười ta Lư gia liền tam lư gia môn đều chưa có xếp hạng , không mời nổi phi tướng ra mặt ? Cho dù có khả năng mời được phi tướng , Trích Tinh Các chính là Nhân tộc cơ mật , há sẽ tùy tiện tiết lộ cho người ngoài cuộc ? Không cần mời năm vị đại nhân , ta tự có cho ngươi nhận tội phương pháp: Ngươi Tô Nghi không phải tự xưng thần nhiên sao? Vậy liền biểu hiện tốt một chút đi ra , nếu là ngươi tại tiếp theo tranh tài có bất kỳ vùng thất thường chỗ , đã nói rõ ngươi đây là tâm chí chưa chắc , có tật gậy mình tại! Đến lúc đó , ngươi trước đây nguy biện cùng lời nói dối tự nhiên không đánh tự thua." Lư Nhiễm lạnh lùng đạo.

Tô Nghi nhún vai một cái , hần lại làm sao có thể nghe không hiểu Lư Nhiễm ý trong lời nói.

Một khi hần bại trận , Lư Nhiễm nhất định có thể tìm ra hần chiêu thức trung vô số tỷ vết , tới tố cáo hần "Chột dạ".

Nhưng Tô Nghi cũng không có đem câu này uy hiếp để ở trong lòng , chỉ là cầm bút viết xuống tên mình , đầu nhập rương gỗ sau , liền lui về trong đám người.

"Lư Nhiễm tiền bối , không nói trước ngươi và Tô Di Thiên ai đúng ai sai , ta chỉ hy vọng ngươi cũng đừng càng lún càng sâu , đem cửa nhà mình kéo vào vũng bùn." Hàn Tu Trúc lạnh giọng nói.

"Hàn đại thiếu gia , ngươi có thể yên tâm , ta hành động đều là ta chuyên hành độc đoán , trách nhiệm cũng từ Cá nhân ta đảm nhiệm; ngược lại ngươi liền không cần là gia môn phụ trách ? Đừng quên ngươi là Hàn môn tử đệ , ngươi Hàn môn nhưng là có một người cùng ta tiểu chất giống nhau , tiền đồ toàn hủ ở Tô Nghi trong tay , so với ta tới nói , ngươi nhất cử nhất động càng có thể ảnh hưởng Hàn gia bề mặt chứ ?" Lư Nhiễm đạo.

"Tiểu khai cùng Tô Di Thiên cạnh tranh công bình , nguyện thua cuộc , không một câu oán hận nào có thể nói. Mà Tô Di Thiên trên người ký thác châu thành nhân dân hy vọng , càng có thể kéo theo toàn thể Nhân tộc tiến bộ , người như vậy vô luận lập trường như thế nào , với ta mà nói đều là bạn thân; ta thuận tiện lấy bạn thân thân phận cảnh cáo ngươi , nếu là Tô Di Thiên có mất mát gì , ta nhất định không buông tha ngươi!" Hàn Tu Trúc đạo.

Lư Nhiễm sắc mặt run lên.

"Hàn Tu Trúc , ngươi tổ phụ không còn sống lâu nữa , ta xem ngươi còn có thể được ý vài năm! Ngày Tô Nghi , hôm nay ta ăn chắc!" Lư Nhiễm trong lòng hung ác nói.

Trải qua đoạn này tiểu nhạc đệm sau , Võ đạo hội cứ theo lễ thường bắt đầu , rất nhiều người đều đối với Tô Nghi đầu lấy thân thiện nụ cười , hy vọng hần buông lỏng tâm tình , không nên để cho tâm cảnh chịu ảnh hưởng , Tô Nghi cũng ngấm cười đáp lại.

Tô Nghi lần nữa phô bày hần chắc như bàn thạch nội tâm , vô luận sinh chuyện gì , hần đều có thể bằng chân như vậy , ngược lại thì bên cạnh một đám bạn cùng trường vì hần bênh vực kẻ yếu.

"Ta đây sớm nghe này Lư Nhiễm vô cùng bao che , ban đầu thấy tự mình đệ đệ cùng bạn cùng trường nổi lên xung đột , hần vậy mà đem đối phương cả nhà bức sống lang thang; ta đây ban đầu còn không tin cái tin đồn này , bây giờ thấy , này Lư Nhiễm thật là danh bất hư truyền." Ngô Hạp bĩu môi nói.

"Từ trên xuống dưới nhà họ Lư phần lớn là đáng vẻ đạo đức như thế , cũng liền Lư dùng giả thông tình đạt lý một ít." Hạng Nhất Minh đạo.

"Tô mưu trí , ngươi có thể ngàn vạn lần chớ bị người này cường từ nguy biện ảnh hưởng." Giang Du chính là mặt đầy lo âu , rất sợ Tô Nghi trên lưng gánh nặng trong lòng.

Bạn đang đọc truyện *Binh Pháp Đại Thánh Convert* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

# Chương 217: Liên chiến 5 tràng

Hạ Tử Du thì dùng hấn phương thức đặc biệt khích lệ Tô Nghi.

"Tô Nghi, ngươi được cổ vũ a, ngày sau ta cần thiết tìm ngươi luận bàn thử kiếm, nếu là ngươi ngược lại ở nơi này, há chẳng phải là nói ta Hạ Tử Du ánh mắt thiên cận, đã nhìn lầm người?"

Nghe vậy, Tô Nghi cười nói: "Từ du huynh nói là, Thánh Đạo sĩ đồ gánh nặng đường xa, tương lai còn có vô số hiểm trở đợiđài lấy ta, Lưu gia chẳng qua là ta khối thứ nhất đã đặt chân, ta nếu là liên Lưu gia bức này nhà bình thường tộc uy hiếp đều càng bất quá, nói chi là cùng người tại Thánh Đạo tranh mình?"

Hàn Tu Trúc muốn nói lại thôi, hấn vốn muốn nói, Lưu gia phía sau rất có thể có Hàn môn chống đỡ, nhưng cũng không nói ra miệng.

Đối với Tô Nghi mà nói, Lưu gia uy hiếp cũng không lớn, người sau chỉ là Lưu bên cạnh cửa hệ trung dòng thứ, cho dù đem nhỏ tận gốc, Lưu môn cũng sẽ không nói cái gì, nhưng Hàn môn thì lại khác.

Làm một lưu tướng môn, Hàn câu đối hai bên cánh cửa Tô Nghi mà nói tuyệt đối có thể cũng coi là một tôn quái vật khổng lồ, tướng môn nội tình cùng chen ép, tuyệt không phải hiện tại Tô Nghi có khả năng một mình gánh vác.

Đừng nói là toàn bộ Hàn môn, coi như chỉ có Hàn Tùng một cái gia hệ cùng Tô Nghi đối nghịch, hấn uy hiếp cũng so với Lưu gia lớn hơn gấp trăm ngàn lần; nếu là tương lai Hàn Tu Trúc tổ phụ mất đi, Hàn môn quyền bính tất cả đều rơi vào Hàn Tùng trong tay, kia đợiđài Tô Nghi, ắt sẽ là Hàn môn cả tộc chinh phạt!

Đừng nói là Tô Nghi, nếu là Cừu Viện Sự bức này hào kiệt, chỉ sợ cũng một cây chẳng chống vững nhà.

Mà giờ khắc này, Hàn Tùng tất nhiên sẽ ở nơi này tràng Võ đạo hội lên bày nặng nề cạm bẫy, Tô Nghi có thể hay không gắng gượng qua cửa ải khó?

Đang ở Tô Nghi cùng mọi người đang lúc nói chuyện, hai trăm bốn mươi vị người dự thi đã toàn bộ viết xuống tựj tên, mấy vị trung niên bắt đầu ngẫu nhiên rút ra danh sách, sau đó tạo thành bốn mươi tiểu tổ, Tô Nghi bị phân ở mười chín tổ.

Mà một đám bạn cùng trường cũng may mắn bị phân biệt an bài vào bất đồng trong tiểu tổ, phòng ngừa đầu vòng liên cạnh tranh bị loại.

Một tiếng chiêng đồng vang, Võ đạo hội Zheng là bắt đầu.

Đệ nhất đến tổ thứ tư người bắt đầu từng đôi thử kiếm, bên sân các khán giả tiếng trợ uy động, tiếng khen hay như sấm, không ngừng hấp dẫn càng nhiều người đứng xem.

Bởi vì bốn cuộc tranh tài đồng thời bắt đầu, Tô Nghi được mang tính lựa chọn mà đi quan sát những thứ kia còn có kỹ xảo tính tranh tài, dùng cái này tới học tập cũng tính toán người khác kỹ xảo chiến đấu cùng phương thức xuất chiêu.

Nhìn một hồi, Tô Nghi đối với thử kiếm quy tắc có đi sâu vào hiểu.

"Luận bàn song phương không thể sử dụng tinh thần, cũng không thể sử dụng cái khác thủ đoạn phụ trợ,

Chỉ có thể lấy đơn thuần kỹ xảo chiến đấu tới phân ra cao thấp, hơn nữa còn có rất nhiều quy tắc hạn chế; nhưng thử kiếm liên rộng thùng thành nhiều, cho phép sử dụng bất kỳ lực lượng nào, sau đó một phương nói lên song phương cũng có thể tiếp nhận quy định đặc thù, còn bên kia thì nói lên cấm chỉ một hạng lực lượng, lấy rút thăm để quyết định trước sau lựa chọn thứ tự, nếu là rút được tiên cơ quyền lựa chọn, là có thể có rất nhiều ưu thế."

"Nếu là lựa chọn nói lên quy định đặc thù, thì có thể tùy tâm sở dục quyết định có lợi cho tựj quy tắc, mà lựa chọn cấm chỉ lực lượng mà nói, không chỉ có thể tránh tựj không giỏi phương thức chiến đấu, cũng có thể phong sát xuống đối thủ am hiểu lực lượng, tỷ như cầm cờ tranh vẽ văn thơ, lòng quân kì mưu, trung can nghĩa đảm, cùng binh độc vũ chờ lực lượng, đều có thể bị cấm chỉ xuống; thử kiếm vừa mới bắt đầu sẽ có ba hồi thời gian chuẩn bị, có thể đọc kì mưu khẩu quyết, cũng có thể điều chỉnh tư thái, chuẩn bị né tránh, chiến đấu thời hạn là một trăm hồi thở, nhưng phần lớn đều là mười hồi thở trái phải sẽ kết thúc chiến đấu."

Ý tưởng hạ xuống, Tô Nghi vừa nhìn về phía bên trong sân.

Người đi đường trở xuống chiến đấu vô cùng đơn giản, nếu là song phương thực lực sai biệt rất lớn, phần lớn đều là một chiêu cùng binh độc vũ phân thắng thua, cơ bản không có gì kỹ xảo có thể nói.

Bởi vì người đi đường tồn tại "Thần cơ khó lường" phó năng lực, có khả năng mặc niệm kì mưu khẩu quyết và quân văn, để cho này hai loại lực lượng càng khó hơn nắm lấy, đối với tướng tài tồn tại ưu thế cực lớn, vì vậy rất khó tạo thành giằng co tình cảnh.

Chỉ có song phương lực lượng đến gần, mới có thể đấu khó phân thắng bại.

Lúc này, từng chiêu từng thức vận dụng, kì mưu kỹ xảo sử dụng liên lộ ra rất là trọng yếu, nếu là một phương nào tồn tại cực kỳ phong phú kinh nghiệm chiến đấu, thì có thể chắc chắn thắng.

Hàn Tu Trúc bị phân ở mười một tổ , rất nhanh thì đến phiên hắn ra sân.

Vị này Hàn môn tiểu bối người thứ nhất vừa đứng lên lời dài , ngay lập tức sẽ hấp dẫn ánh mắt mọi người , Tô Nghi cũng có chút hăng hái mà nhìn hướng bên trong sân , muốn biết Hàn Tu Trúc có thể có như thế nào phát huy.

Chỉ thấy Hàn Tu Trúc vừa vào sân liền rút trướng tiên cơ quyền , nói: "Ta nói lên quy định đặc thù , trướng này thử kiếm , song phương đều không thể di động."

Hàn Tu Trúc đối thủ là một cao lớn thô kệch trung niên đỉnh phong tướng tài , nghe quy tắc này sững sờ một chút.

Dưới đài Hạng Nhất Minh chính là hiểu ý cười một tiếng , đạo: "Tiểu tử này vẫn là như vậy giáo hoạt , nếu không phải có thể di động , vừa không có khẩu phạt tâm xà , người đi đường ở trước mặt hắn cũng phải bị động bị đánh."

"Lời này hiểu thế nào ?" Tô Nghi hỏi.

"Người cũng biết , tu trúc huynh đi theo một vị đạo gia đại hiền tinh nghiên đạo thuật , mặc dù so sánh lại bất quá hắn đồng môn trang hình cung tử , nhưng ở đạo thuật lên cũng có chút tiểu thành , thật sớm liền nắm giữ đạo pháp tự nhiên cùng Thượng Thiện Nhược Thủy năng lực đặc thù , người trước có thể giúp đạo gia sĩ tử nắm giữ quy luật tự nhiên , mặc dù có khác rất nhiều diệu dụng , nhưng giờ phút này có thể dùng đến vô căn cứ sinh ra phong lôi chờ sức mạnh tự nhiên hiệp trợ đã kích , mà người sau càng là có thể đưa tới một trận sóng lớn tới nước ngập bảy quân , đối với Man Tộc lực sát thương cực lớn."

Hạng Nhất Minh dừng một chút , tiếp tục giải thích: "Mà đạo gia này hai đạo lực lượng cũng có thể công kích được chỗ cực xa , nhưng đỉnh phong tướng tài cho dù là bùng nổ toàn bộ tinh thần sử dụng cùng binh độc vũ , cũng chỉ bất quá có thể công kích được khoảng ba trượng khoảng cách mà thôi , nhưng thử kiếm song phương mới bắt đầu khoảng cách là năm trượng , hắc hắc..."

Tô Nghi không nhận được thay vị kia trung niên tướng tài mặc niệm.

Nhưng trung niên tướng tài còn không biết Hàn Tu Trúc hành động này thâm ý , cho là người sau muốn bằng vào cung tên hoặc cầm cờ tranh vẽ vãn thơ tới lấy đắc thắng lợi.

Hắn nghĩ một hồi , mới mở miệng nói: "Ta đây liền cầm chỉ song phương sử dụng quân văn."

Trung niên tướng tài cảm thấy cầm cờ tranh vẽ vãn thơ bên trong , thơ là dễ dàng nhất lấy được , mà dùng Hàn Tu Trúc bức này niên ký mà nói , chỉ sợ cũng rất khó tại cái khác ba hạng lấy được gì đó thành tựu , vì vậy cầm rồi quân văn , tương đương với cầm rồi Hàn Tu Trúc khả năng nắm giữ công kích mạnh nhất thủ đoạn.

Về phần thuật bắn ? Trung niên tướng tài tự nhận là sẽ không thua người trẻ tuổi này , nếu là đúng bắn , hắn cơ hồ chắc chắn thắng.

Hàn Tu Trúc mặt vô biểu tình , phảng phất đối phương chỉ là đưa ra một cái không đến nơi đến chốn cầm chỉ điều kiện , mà Hạng Nhất Minh chính là cười khổ một tiếng.

"Người này nhất định phải thua." Hạng Nhất Minh đạo.

Đúng như dự đoán , trung niên tướng tài vừa mới bắt đầu dẫn cung lắp tên , liền có một trận con lóc đánh tới , thổi hắn đứng không vững , vô pháp nhắm.

Sau đó một đạo Lôi Đình theo cửu thiên hạ xuống , như Ngân Hà cửa hàng rơi vãi , tại không khí trung kích thích chói tai nổ bùng , ầm ầm nện ở trung niên tướng tài trước người trên mặt đất , gõ ra một đạo ba thước thấy rộng hố sâu tới!

"Ta nhận thua!" Trung niên tướng tài bị bất thành linh một tay sợ xuất mồ hôi lạnh cả người , vội vàng giơ hai tay lên.

"Nhường cho!" Hàn Tu Trúc cũng nghiêm túc chấp tay nói.

Mọi người rồi rít phát ra than thở , Hàn Tu Trúc hiển nhiên hạ thủ lưu tình , nếu là cái này lời điện trực tiếp chiếu đầu đánh xuống , này trung niên nam nhân chắc là phải bị chém thành hai khúc.

Cùng tổ bốn người khác rồi rít nhủ mầy , bắt đầu suy tư đối kháng Hàn Tu Trúc sách lược.

Hàn Tu Trúc lực lượng bị hạn chế ở bên cạnh lời dài bức tường ánh sáng bên trong , không có chút nào lực lượng lộ ra ngoài , ảnh hưởng chung quanh người xem , mà bị phá hư sân cũng sắp bị vũ miếu năng lượng phục hồi như cũ.

"Hắc hắc , thật không hổ là bọn ta quân học viện đại biểu , một chiêu này thật là ngu khí!" Ngô Hạp giơ ngón tay cái lên , đạo.

"Còn trẻ như vậy là có thể nắm giữ hai loại đạo thuật người , thế gian hiếm có , tương lai tu trúc huynh ắt sẽ trở thành đạo gia đại hiền , ta không bằng hắn a!" Thân là Vũ Sĩ Hạng Nhất Minh cảm khái nói.

Tô Nghi lần đầu tiên thấy binh gia dùng ngoại lực lượng , cảm thấy vô cùng mới mẻ.

"Đây một tia chớp uy lực có thể so với cùng binh độc vũ , không biết cái khác các nhà đều có cái dạng gì năng lực thần kỳ ?" Tô Nghi trong lòng suy nghĩ

nói.

Sau đó , đệ thập nhất tổ lại trải qua hai trận chiến đấu sau , Hàn Tu Trúc lần nữa ra sân.

Lần này đối thủ của hắn là một gã lão Hành người , hơn nữa còn may mắn lấy được tiên cơ quyền , mà hắn cũng so với trung niên tướng tài thông minh hơn nhiều, ngay lập tức sẽ lựa chọn cầm chỉ Hàn Tu Trúc thần bí phong lôi lực lượng , mà Hàn Tu Trúc vẫn quy định song phương đều không thể động.

"Ai , tu trúc huynh công kích tâm xa thủ đoạn cũng không chỉ này một loại a..."

Hạng Nhất Minh tiếng nói rơi xuống , lão Hành người bị Thượng Thiên Nhục Thủy sóng lớn vọt ra khỏi bên ngoài sân.

Bên ngoài sân nhất thời tiếng vỗ tay như sấm động , rồi rít khe khoang Hàn môn tiểu bối người thứ nhất danh xưng với thực.

Trận thứ ba , Hàn Tu Trúc đối thủ là một vị thanh niên tướng tài , người sau mặt mũi cay đắng , rõ ràng tựϊ không phải Hàn Tu Trúc đối thủ.

Mà sự thật cũng là như vậy , mặc dù thanh niên tướng tài cướp được tiên cơ quyền , lập tức đem song phương mới bắt đầu khoảng cách hạ xuống một trọng , nhưng vẫn bị Hàn Tu Trúc chỗ đánh bại.

Trận thứ 4 trung niên người đi đường liền cẩn thận rất nhiều , đưa ra càng hà khắc đặc thù quy tắc , nhưng Hàn Tu Trúc lại cầm chỉ song phương sử dụng cùng binh độc vũ , tùy tiện xóa sạch tiêu tan rồi người đi đường đối với tướng tài ưu thế lớn nhất , sau đó đi qua một phen dây dưa , vẫn lấy được thắng lợi.

Mà trận thứ năm lão Hành người thì càng thêm giáo hoạt , cơ hồ đã mò thấy rồi Hàn Tu Trúc phương thức chiến đấu , mặc dù quy tắc cùng cầm chỉ cùng lên một hồi giống nhau như đúc , nhưng người trước dựa vào thành thạo kỹ xảo chiến đấu , cùng Hàn Tu Trúc đánh ngang tay.

Nhưng dù vậy , cũng không cách nào ngăn cản Hàn Tu Trúc lấy bốn thắng một mét chiến tích lấy được tiểu tổ thứ nhất , tấn thăng vòng kế tiếp.

"Thật không hổ là tướng môn đệ tử , bình thường khẳng định không sơ thực chiến rèn luyện."

"Đúng vậy , nhìn Hàn Tu Trúc đem thử kiếm quy tắc chơi đùa nhiều chuồn mất!"

Mọi người đồng thanh nói khen , mà Tô Nghi theo Hàn Tu Trúc trên người học được rất nhiều kinh nghiệm , trong lòng suy nghĩ: Thử kiếm thắng bại dĩ nhiên là mỗi người dựa vào thực lực , nhưng nếu là có thể giống như Hàn Tu Trúc bình thường thuần thực nắm giữ thử kiếm quy tắc , cũng có thể cực lớn gia tăng tỷ số thắng.

Sau đó , Giang Du cùng Ngô Hạp trước sau ra sân , chỉ là hai người mới vừa tấn cấp tướng tài , căn cơ bất ổn , kỹ xảo chiến đấu kém xa người khác , vì vậy dừng bước ở vòng thứ nhất.

Tô Nghi mở miệng ănvèi , hai người mặc dù có chút tiếc nuối , nhưng là sớm có chuẩn bị tâm lý , vì vậy cũng nhìn thoáng được , cũng không có quá mức như đưa đám.

Rất nhanh tới mười chín tổ tranh tài , mọi người ríu rít nín thở ngưng thần , bởi vì Tô Nghi liền muốn ra sân.

Nhưng khi Lưu Nhiễm bên cạnh người trung niên công bố mười chín tổ buổi diễn thứ tự lúc , một đám bạn cùng trường không khỏi giật tím mặt.

"Lưu Nhiễm! Đây là chuyện gì xảy ra , người tốt nhất cho ta một cái giải thích! Vì sao Tô Di Thiên tại người thứ nhất lên tràng đồng thời , còn phải cùng người liền chiến năm tràng ? !" Hạng Nhất Minh nộ phát trừng quan đạo.

Bạn đang đọc truyện *Binh Pháp Đại Thánh Convert* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 218: Cầm chỉ quân văn

Một vệt mây đen leo lên Tô Nghi chân mây , có người môn hùng hùng hổ hổ.

Người thứ nhất lên tràng , đại biểu Tô Nghi không có bất kỳ cơ hội đi quen thuộc những người khác phong cách chiến đấu , được trong chiến đấu tựϊ mảy mò.

Nhưng chuyện này cũng không hề là đại vấn đề , toàn trường hai trăm bốn mươi vị người dự thi phân chia bốn mươi tổ , luôn có một ít kẻ xui xẻo là người thứ nhất ra sân , bại lộ lá bài tẩy.

Vấn đề lớn nhất ở chỗ "Liên chiến năm tràng", này không chỉ đại biểu Tô Nghi không có bất kỳ thời gian nghỉ ngơi , tinh thần cùng thể lực rất dễ dàng giữa đường nói với bạn , hơn nữa Tô Nghi mỗi khi trải qua một trận chiến đấu sau , người sau này sẽ lập tức tổng kết ra càng hữu hiệu chiến đấu sách lược , với hắn mà nói vô cùng bị động.

Một ít người xem cũng mở miệng nghi ngờ Lưu Nhiễm có phải là hay không hợp tối thao tác , cố ý gây khó khăn Tô Nghi.

"Chư vị thật là hiểu lầm ta , ta liền đứng ở chỗ này chủ trì tranh tài , phụ trách an bài số trận chiến đấu là ta bộ hạ , ta nào có cơ hội gây khó khăn Tô Nghi ? Huống chi sáu người phân tổ trung , liên chiến năm tràng mặc dù rất hiếm thấy , nhưng cũng có thể tính thật ra thì cũng không thấp , chỉ có thể nói là vừa vận bị Tô Nghi đụng phải mà thôi." Lưu Nhiễm cười nói.

"Hừ, một người đụng phải liên chiến năm tràng có khả năng liên một thành cũng chưa tới , đại khái cũng chỉ có bốn phần trái phải , huống chi còn cần người thứ nhất lên tràng , có khả năng thấp hơn! Nếu không phải là người đùa bỡn thủ đoạn nhỏ , này lần đầu tiên chuyện như thế này làm sao có thể rơi đến tôi mười trù trên người ?" Giang Du cười lạnh nói.

"Vị tiểu huynh đệ này , không có đầy đủ chứng cứ trước , cũng đừng hồ đồ tội lung tung , tránh cho dẫn lửa thiêu thân a." Lưu Nhiễm nụ cười trong nháy mắt biến mất , lạnh giọng nói.

"Ừ? Uy hiếp sao? Nếu như đổi thành ta nghi ngờ thì như thế nào ?" Hạng Nhất Minh đứng lên đi trước , đạo , "Nếu không phải là người phía sau màn điều khiển , tràng này tiểu quy mô Võ đạo hội sẽ xuất hiện lần đầu ra sân còn liên chiến năm người tình cảnh ? Người khác nói lên nghi ngờ lúc , người không giải thích , ngược lại uy hiếp , có thể hay không nói rõ người có tội giết mình ?"

"Ta có thể..."

Lưu Nhiễm vừa định nói chuyện , Tô Nghi liền giơ tay lên , đạo: "Đủ rồi , liên chiến năm tràng mà thôi , ta Tô Nghi tiếp nhận , phápznhèng cho dù là chúng ta yêu cầu một lần nữa an bài buổi diễn , người Lưu Nhiễm cũng đã chuẩn bị vô số loại giải thích tới đùn đỡ chứ ? Cho dù là đùn đỡ không được , người chỉ sợ cũng có thể lần nữa sáng tạo ra loại cục diện này , cho nên ta cũng không muốn lãng phí miệng lưỡi , thống khoái đánh một trận chính là."

Một luồng rung mình nhảy lên Lưu Nhiễm chân mày , nhưng hắn chỉ là cười lạnh một tiếng , cũng không làm bất kỳ giải thích nào.

Một ít người xem rồi rít lên tiếng là Tô Nghi trợ uy.

"Được ! Tô Di Thiên đừng khí hoành thu , chúng ta bội phục!"

"Tô Di Thiên cổ vũ ,

Ngàn vạn lần chó bại bởi loại này hạng người xấu!"

"Lưu Nhiễm, Võ đạo hội sau khi kết thúc , lão phu cần thiết liên hiệp Nam Từ Châu sở hữu cửa hàng , sĩ và người Lưu thị biển đức hạnh."

Mọi người nghe vậy rồi rít cả kinh , nhìn tới phát ngôn viên , chính là trông coi Nam Từ Châu phần lớn công tiếm mặt lỗ ngọc mài đại chương quỹ , lấy hắn quyền thế , thật đúng là có thể làm được loại sự tình này.

Lưu Nhiễm khóe miệng run lên , nhưng chợt liền khôi phục bình thường , cổ giả bộ nụ cười nói: "Lỗ chương quỹ làm sao đến mức như thế ? Ta Lưu Nhiễm đã sớm nói qua , ta hành động cùng người nhà không liên quan , mà biển đức hạnh là ta Lưu gia cơ nghiệp , vì người công gia cung cấp không ít nguyên liệu , mang đi rất nhiều lợi nhuận , người hành động này chó là quá mức bất nghĩa ?"

"Cùng người nhà không liên quan ? Thật là tức cười! Người làm mọi người tại đây đều là ba tuổi tiểu nhi sao? Người một cái tài sản mỏng manh tiểu thiếu gia , nếu không phải có gia đình ở sau lưng chống đỡ , có thể xuất nổi bạc này tiền thưởng ? Huống chi người Lưu gia cho ta mang đến nhiều chút lợi nhuận , kém xa Tô Di Thiên mang cho toàn bộ châu thành , toàn bộ Nhân tộc giá trị! Ta với người Lưu gia quan hệ , là tiểu lợi , mà chống đỡ Tô Di Thiên , là đại nghĩa chỗ ở!" Lỗ ngọc mài hào khí凛 nhiên nói.

"Lỗ Đại chương quỹ nói tốt!"

"Muốn sĩ và Lưu gia lúc , ta cũng ra một phần lực!"

Vậy xem một ít chương quỹ quần tinh công phần , miệng nhiều người xói chảy vàng , rồi rít lên án Lưu Nhiễm , Hạng Nhất Minh đám người có chút hăng hái mà nhìn tràng này "Thương lớn chừng cái đầu sỏ".

Lưu Nhiễm sắc mặt lạnh lùng , hắn lại làm sao có thể không nhìn ra những thứ này tiểu thương hàng rong tâm tư ?

Có lẽ Lỗ chương quỹ đại nghĩa là thực sự , nhưng hùa theo hắn tiểu chương quỹ phần lớn là một ít thấy lợi quên nghĩa tiểu tài chủ , thay Tô Nghi ra mặt là giả , muốn lấy lòng Lỗ chương quỹ mới là bọn họ chỗ đứng như dự tính , hơn nữa bọn họ sau lưng cũng có chút ít chia cắt Lưu gia hải sản làm ăn tiểu tâm tư.

Nhưng vô luận bọn họ mục tiêu như thế nào , một khi liên hợp lại , đối với Lưu gia mà nói tuyệt đối là một cái đá kích trầm trọng.

Lưu Nhiễm lửa giận trong lòng nảy đốt, đem ánh mắt oán độc nhìn về phía Tô Nghi.

Tô Nghi bằng chân như vại, mặt không đổi sắc đứng ở trên lôi đài.

Mà cùng Tô Nghi cùng vào sân là một vị hai mươi mấy tuổi thanh niên tướng tài, sắc mặt ôn hòa, vĩnh viễn treo một bộ ôn hoà mặt mày vui vẻ.

Thanh niên hướng Tô Nghi chấp tay một cái, nói: "Tại hạ chu lâm, nghe tiếng đã lâu Tô Di Thiên đại danh, ngày đêm được đọc người thi tác, thật sự là kính trọng phi thường, hôm nay có thể cùng người đứng ở cùng một cái lôi đài, đã là chết cũng không tiếc... Ách, đó cũng không phải nói tại hạ thật muốn tìm chết, tại hạ tấn thăng tướng tài bất quá 4~5 năm, năm nay mới vừa đạt tới đỉnh phong tướng tài, chuẩn bị kiểm tra thi Hương, Tô Di Thiên đi cứu thế cử chỉ, như thế nào đem ta coi ra gì, còn hy vọng người có thể hạ thủ lưu tình."

"Lưu gia cho người bao nhiêu hắc chủ?" Tô Nghi cũng trở về một cái âm áp mỉm cười.

Chu lâm nụ cười hơi chậm lại, đạo: "Tô Di Thiên nói đùa, ta tự nguyện tới tham gia Võ đạo hội, cùng Lưu gia không có... chút nào dây dưa rề má; huống chi phân tổ đều là ngẫu nhiên, ta có thể cùng người chia được một tổ đúng là tình cờ, Tô Di Thiên, người chẳng lẽ còn hoài nghi tại chỗ hơn hai trăm vị người dự thi, đều là chịu Lưu gia thuê mướn hay sao?"

Chu lâm dứt lời, giờ tay phải lên.

Tô Nghi cũng lùi cùng hấn tổn nhiều miệng lưỡi, giống vậy giờ tay phải lên, biểu thị chuẩn bị xong.

Hai người bầu trời nổi lên một cái ba thước Thanh Đồng Kiếm, không cần ngoại lực liền tự mình chuyển động lên, hai hơi thở sau đó từ từ dừng lại, mũi kiếm chỉ hướng chu lâm.

Chu lâm thu được tiên cơ quyền, mỉm cười nói: "Ta nghe nghe thấy Tô Di Thiên có ngâm thi tác phú lớn mới, thậm chí trong tay hai quyển trung phẩm quân văn, cùng một bản Thượng phẩm quân văn; quân văn phân tam phẩm cửu đẳng, uy lực đối ứng theo võ sinh đến chủ tướng chín cái cấp bậc, mặc dù theo lẽ thường mà nói, lấy tướng tài tinh thần chỉ có thể niệm động cao hơn một giai thượng đẳng kiếm văn, đối với người đi đường tạo thành sát thương, nhưng chẳng biết tại sao, tại hạ vậy mà nghe Tô Di Thiên lại có thể niệm động hạ đẳng văn văn, đối với Vũ Sĩ, thậm chí là quốc sĩ tạo thành uy hiếp, một khi người niệm tụng quân văn, tại hạ thua không nghi ngờ."

"Cho nên tại hạ nói lên cấm chỉ: Tròng này thử kiếm, song phương đều không thể sử dụng quân văn." Chu Lâm Đạo.

Dứt lời, trên bầu trời như là hạ xuống một đạo lực lượng, đề ở song phương đầu vai.

Tô Nghi chỉ cảm thấy tại tiếp theo trong tranh tài, hấn vô luận mượn bất kỳ phương pháp nào, sợ rằng đều không cách nào đọc quân văn rồi.

Tô Nghi mặt vô biểu tình, nhưng trong lòng đang suy nghĩ lấy, hấn tại quân tử hội thượng sử dụng xuống chờ văn văn « đêm xạ hổ » chém chết hải yêu Bách phu trưởng, thậm chí thương tổn đến Thiên phu trưởng sự tích sợ rằng đã sớm tiết lộ, này bản quân văn uy lực, đã đủ để uy hiếp được Vũ Sĩ thậm chí là quốc sĩ, nhưng người nhà họ Lưu khẳng định vẫn không có thể hiểu được « đêm xạ hổ » cụ thể tính chất.

« đêm xạ hổ » mặc dù uy lực to lớn, có thể triệu hồi ra Lý Quảng Hình Ảnh, hơn nữa nhận được tự mình pho tượng cảm hắc cung gia tăng, uy lực có thể tăng vọt gấp ba, hơn nữa bản liên tục năm phát, coi như là quốc sĩ cũng khó có thể chịu đựng, thế nhưng này bản quân văn cũng có một cái khuyết điểm, vậy thì là đang thi triển trong quá trình, Tô Nghi là không cách nào di động, vì vậy cũng không thể ở nơi này dài rộng chỉ có năm trạng có thừa tiêu sản tùy ý phát hủy.

Một khi bị đối thủ gần người mà không thể không di động, kia « đêm xạ hổ » hiệu quả gần như bằng không.

Ngoài ra, Tô Nghi còn có « Long thành phi tướng » cùng « tinh biên » hai quyển quân văn, người trước chính là trung đẳng long văn, thậm chí có thể đứng không đem tạo thành uy hiếp, vốn lấy Tô Nghi tinh thần lực còn xa xa không đủ để niệm động hấn.

Mà « tinh biên » là tại cò tướng đại hội ở bên trong lấy được trung đẳng văn văn, còn không biết có thể có hiệu quả gì, không xác định nhân tố quá lớn, Tô Nghi sẽ không tùy tiện sử dụng hấn.

Hơn nữa quân văn bổ sung năng lượng thời gian tương đương dài, Tô Nghi nếu là ở ngay từ đầu liền bị khiến cho dùng bức này đại sát khí, phía sau cũng không cần suy nghĩ cạnh tranh trước 10 rồi.

"Yên tâm đi, coi như người không cấm chỉ, ta cũng sẽ không đem quân văn lãng phí ở trên thân thể người." Tô Nghi đạo.

Chu lâm sắc mặt cứng đờ, phảng phất cảm thấy lòng tự ái đều thu được nhiều chút tổn thương, nụ cười trên mặt cũng biến mất không thấy gì nữa.

"Ừ? Thoạt nhìn Tô Di Thiên phi thường có tự tin a, vậy liền mời người nói lên đặc thù quy tắc đi." Chu lâm trầm giọng nói.

Tô Nghi suy nghĩ trong chốc lát, nói: "Ta đây liền quy định: Tròng này thử kiếm trước khi tranh tài ba mươi hơi thở, song phương chỉ có thể dụng binh khí công kích lẫn nhau."

Một hồi thử kiếm kéo dài một trăm hơi thở, Tô Nghi nói lên cái yêu cầu này, tương đương với nói song phương chỉ có thể dụng binh thường chiêu thức tới đôi chiến, tiền tam thập hơi thở cấm chỉ sử dụng sở hữu phụ trợ lực lượng, ngay cả cùng binh độc vũ cũng không thể sử dụng.

Tiếng nói rơi xuống , trên bầu trời lần nữa hạ xuống một đạo lực lượng , điều động song phương chủ động phục tùng quy tắc này.

Chu lâm thần sắc cứng lại , nghi ngờ nói: "Ta đã nói lên cấm chỉ sự hạng , ngươi không thể nhắc lại ra cấm chỉ."

"Những lời này , ngươi đối vũ miếu tiên hiền nói đi." Tô Nghi nhún vai một cái , đạo.

Chu Linton lúc cần răng nghiêng lợi , hần giờ mới hiểu được Tô Nghi chỉ là đem song phương lực lượng sử dụng theo sau , cũng không thuộc về "Cấm chỉ" phạm vi , hơn nữa vũ miếu đã thừa nhận Tô Nghi chỗ nói lên đặc thù quy tắc , cho nên hần không thể nào nghi ngờ.

Hạng Nhất Minh tại dưới đài nói: "Này chu lâm cũng đủ đàn , trung phẩm quân văn uy lực cực lớn , sao có thể có thể sử dụng ở trên người hần ? Hần cấm chỉ tương đương với gì đó đều không cấm , bình thường lãng phí không tiền cơ quyền. Mà Tô Di Thiên nói lên ba mươi hơi thở bên trong cấm chỉ sở hữu phụ trợ lực lượng , song phương chỉ có thể liều mạng binh khí , liều mạng chiêu thức , điều này làm cho ta trong nháy mắt liền đoán được hần phải làm gì , người này giáo hoạt trình độ không có chút nào so với người kém a , tu trúc huyênh."

"« tôn tử » có nói: Binh giả , quý đạo dã , này không kêu giáo hoạt , chính là lấy mình dài công địch ngắn binh pháp thông thường chiến đấu , lấy Tô Di Thiên trí tuệ , tự nhiên có khả năng làm được dương trường tị đoán , không cần cảm thấy ngoài ý muốn... Chỉ là , ngươi đoán đến cái gì ?" Hàn Tu Trúc hỏi.

"Hắc hắc , ngươi xem đi , này chu lâm có thể có chịu rồi." Hạng Nhất Minh cười nhìn về phía trên lôi đài.

Sau đó , một tiếng chiêng đồng vang lên.

Bốn phía lôi đài qua trong giây lát bị một tầng màu vàng nhạt trong suốt màn sáng bao phủ , bảo đảm thử kiếm song phương lực lượng sẽ không tiết lộ trình diện bên ngoài , mà người xem có thể rõ ràng mà nhìn đến bên trong sân tình trạng.

Bạn đang đọc truyện *Binh Pháp Đại Thánh Convert* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 219: Nhạc nghệ người sở hữu

Mọi người đưa cổ dài hướng Tô Nghi lôi đài nhìn lại , thậm chí ngay cả cái khác ba cái trên lôi đài người dự thi , đều rồi rít nghi chân quan sát Tô Nghi tranh tài.

Mặc dù Tô Nghi thơ danh truyền khắp Giang Nam , vốn lấy loại hình thức này đến làm chứng triển lãm tự kỷ xảo chiến đấu , vẫn là lần đầu tiên , vì vậy các khán giả đều đối với hần sức chiến đấu ôm lấy nồng nặc hứng thú.

Ở so tài trước thời gian ba cái hô hấp , Tô Nghi cùng chu lâm mỗi người làm chuẩn bị chiến đấu.

Chu lâm trong tay kiếm thuận , bày ra công phòng nhất thể tư thế đến , rất có một cỗ người thiện chiến uy phong , hiển nhiên là trải qua sa trường chiến trận người.

"Này chu lâm rõ ràng cho thấy tồn tại đầu quân chiến đấu trải qua , nhưng ta cũng sẽ không thua hần." Tô Nghi nghĩ thầm.

Hần tại giấc mộng Nam Kha trải qua số tái kiếp sống quân nhân , hơn nữa Dương Châu tiền tuyến tình hình chiến đấu mạnh liệt , há là bờ sông tiêu cổ phòng vệ chiến có thể so sánh với ?

Tô Nghi theo Luyện Bình Tràng trung lấy ra Hạng gia tặng cho một cán trường kích , lập tức đưa tới mọi người chung quanh nghị luận.

"Này , vũ khí này bề ngoài như thế như vậy nhìn quen mắt ?"

"Ồ ? Chẳng lẽ là bá vương thương ?"

"Không thể nào là chân chính bá vương thương , nhất định là bắt chước đi."

"Cái này trường kích phẩm chất , dường như không phải bình thường sắt thép..."

Hạ Tử Du neho mắt , trong lòng nói: "Hắc! Này Tô Nghi vậy mà giống như ta , có bắt chước cổ thần binh hứng thú , chẳng lẽ là tri kỷ ?"

Mọi người bàn tán sôi nổi gian , ba hơi thở đã đến.

Chu lâm đem tấm thuẫn đưa ngang trước người , vững bước tiến tới , chờ cơ hội tìm Tô Nghi sơ hở.

Nhưng mà hấn sợ ngây người , Tô Nghi ngay từ đầu liền lựa chọn vô cùng mãnh liệt thế công , ý đồ tại ba mươi hơi thở bên trong kết thúc chiến đấu.

Nhìn Tô Nghi chạy như bay bước chân , chu lâm sắc mặt ngưng trọng , chuẩn bị trước toàn lực tiến hành phòng ngự.

Đi tới một cái chu lâm kiểm trong tay vô pháp công kích được vị trí , Tô Nghi mượn cán dài ưu thế , đưa ra trong tay trường kích , mũi thương thẳng tắp về phía trước người tấm thuẫn chính diện đâm tới.

Chỉ nghe "Coong một đạo âm thanh , chu lâm thậm chí ngay cả liền quay ngược lại năm bước!

Chu lâm găng dây lấy tự tử đại đao từng con cánh tay ,

Thần sắc hoảng sợ.

Bởi vì trong khoảnh khắc đó , chu lâm vậy mà cảm thấy tự tử thật giống như bị Man Tộc Bách phu trường thế xác trùng kích , trầm trọng như vậy lực lượng , nếu là hấn không có thép rồng tấm thuẫn nơi tay , tất nhiên sẽ bị xé thành hai nửa!

Bên ngoài sân người xem cũng ngược lại hít một hơi khí lạnh , bởi vì bọn họ rõ ràng nhìn thấy , chu lâm tấm thuẫn vậy mà lõm hai thốn!

"Tê... Tô Di Thiên lực lượng đã lớn đến trình độ như vậy rồi hả?"

"Hấn chẳng qua là một tên tướng tài a!"

"Không , chu lâm tấm thuẫn tuyệt không phải vật phàm , cho dù là mới lên cấp Vũ Sĩ một đòn , cũng khó khăn tạo thành như thế vết lõm , Tô Di Thiên mượn là binh khí sức nặng!"

"Ta nghe nói Tô Di Thiên lấy được Hạng gia truyền thừa mấy trăm năm thần Thiết Bá Vương thương , chẳng lẽ chính là chỗ này cái ?"

"Khẳng định là được , nếu không tướng tài làm sao có thể nắm giữ như thế lực lượng."

"Nghe , cái này thần Thiết Bá Vương thương có thể cân nhắc một người khí lượng , khí lượng càng nhỏ , cây thương này đối với người này mà nói lại càng nặng , nhận được lực sát thương tự nhiên cũng theo đó tăng lớn."

Mọi người nghị luận sôi nổi , mà Hạng Nhất Minh thì nâng lên một vệt nụ cười tự tin , đạo: "Tô Di Thiên cũng thật là cẩn thận một chút , cần gì phải ba mươi hơi thở ? Hấn mười hơi thở liền có thể kết thúc chiến đấu."

Hấn tin tưởng cái này bá vương thương uy lực , càng tin tưởng Tô Nghi thực lực.

Tô Nghi không có ngừng xuống hấn ưu thế , đánh lui chu lâm sau , lại ép sát tiến lên , huy vũ cán thương , đại phúc độ càn quét mà qua.

Chu lâm hoảng hốt , theo bản năng muốn né tránh , nhưng mà Tô Nghi nhanh hơn hấn , hấn không thể không lần nữa giờ lá chắn phòng ngự.

Cán thương cùng tấm thuẫn đột nhiên đụng vào nhau , phát ra hồng chung thật lớn nổ đùng , đánh thẳng vào chung quanh mỗi người màng nhĩ.

Mà chu lâm bị thương tổn rất là nghiêm trọng , trong nháy mắt này , thân hình hấn vậy mà bay ngược mà ra , giống như điều đứt dây bình thường đập xuống đến lồi đài ở ngoài , trên mặt đất lặn mấy gập sau đó , bất tỉnh nhân sự.

Cho dù là như thế nào đi nữa vững chắc tấm thuẫn , cũng không cách nào tan mất loại này như hồng thủy cự lực.

Tại bá vương thương thế công trước mặt , chu lâm yếu ớt phảng như bị man ngư lật ba tuổi nhi đồng.

"Người khí lượng còn kém một ít." Tô Nghi lắc đầu nói.

Chung quanh người xem đều trầm mặc.

Bọn họ nhìn về phía chu lâm , tấm chắn trong tay của hấn giống như bị lật đi lật lại tờ giấy bình thường đã sớm rách nát.

Bực này cảnh tượng nhường cho Tô Nghi là địch một số người khắp cả người phát rét.

"Tệ hại , ta có chút ngứa tay." Hạ Tử Du thấp giọng nói lầm bầm.

"Liền mười hơi thở đều không yêu cầu , theo khai chiến đến thắng lợi , Tô Di Thiên chỉ dùng sáu hơi thở mà thôi." Hàn Tu Trúc cười nói.

"Ngàn vạn lần không nên lời biếng , cùng Tô Di Thiên cùng tỏ người rõ ràng đều là Lưu Nhiễm cố ý an bài trong đó hảo thủ , này chu lâm chẳng qua là

thăm dò hư thật đầy tớ thôi." Hạng Nhất Minh đạo.

Mọi người nghe vậy , từng cái quét nhìn mười chín tổ người dự thi , thần sắc thập phần ngưng trọng.

Chu lâm bị người mang đi xuống , phụ trách giám đốc cái lôi đài này người trung niên nhìn cũng không nhìn người trước liếc mắt , lập tức nói: "Trận thứ hai thử kiếm bắt đầu!"

Tô Nghi sắc mặt bình tĩnh nhìn một vị lão tướng mới leo lên lôi đài.

Này lão tướng mới đeo một cây đàn cổ , phần lưng còng lưng , bước chân tập tễnh , thân cao chỉ tương đương với bình thường mười hai mười ba tuổi thiếu niên , nhìn qua ốm yếu.

Nhưng hấn trong mắt một luồng tinh mang , cùng giữa hai lông mày lăm lăm gió nhẹ , lại để cho Tô Nghi không dám có bất kỳ khinh thường tâm lý.

"Lão hủ vui vẻ dương , gặp qua Tô Di Thiên."

Gặp qua vui vẻ tiền bối." Tô Nghi cũng đáp lễ lại.

Nghe được vui vẻ dương danh hiệu , Hạng Nhất Minh hơi nhíu mày.

"Không nghĩ tới ngay cả vị này lãnh đội người sở hữu đều bị Lưu Nhiễm mời được." Hạng Nhất Minh lắc đầu nói.

"Vị này lão tiền bối có gì chỗ hơn người?" Hàn Tu Trúc hỏi.

Hàn Tu Trúc từ nhỏ theo tôn sư học hành cực khổ , năm ngoái mới về đến Nam Từ Châu , đối với một ít danh nhân hiểu cũng không so với Tô Nghi nhiều hơn bao nhiêu.

"Vui vẻ tiền bối tinh thông nhạc nghệ , một đời vui đầu nghiên cứu nhạc cụ , thậm chí còn vì vậy buông tha sĩ đồ , ngay từ lúc mười mấy năm trước thi đến được nhạc nghệ tam cảnh , nắm giữ « dòng chảy » , « Quảng Lăng tán » chờ mười mấy đạo Vũ Khúc , chính là thật nhạc nghệ người sở hữu; hơn nữa , nghe hấn trả đũa cảm rất nhiều không gì phá nổi thủ đoạn phòng ngự , cùng có hiệu lực chậm chạp Vũ Khúc tạo thành tuyệt cao phối hợp , có thể nói là vô cùng kiên cố , công phòng vẹn toàn; tại tấn cấp nhạc nghệ tam cảnh đương thời , hấn chính chiến cổ chiến trường , lấy hấn tinh sảo nhạc nghệ đau giết Man Tộc , chiến quả không giới hạn hai đầu Man Tộc Bách phu trưởng , mười mấy con Thập phu trưởng..."

Hạng Nhất Minh từng cái hẹp dài vui vẻ dương thành tựu , Giang Du kinh ngạc nói: "Cái này há chẳng phải là lại nói , vị này vui vẻ tiền bối chỉ dựa vào trong tay nhạc cụ , sức chiến đấu liền đã đạt đến Vũ Sĩ tài nghệ?"

"Có thể nói như vậy , vui vẻ tiền bối ghét ác như cừu , một thân chính khí , cũng chẳng biết tại sao sẽ bị Lưu Nhiễm lung lạc mà đối phó Tô Di Thiên , thật là đáng tiếc." Hạng Nhất Minh thở dài nói.

"Hy vọng hấn có thể hạ thủ lưu tình a..."

Trên đài.

Trên đỉnh đầu Thanh Đồng Kiếm xoay tròn , mũi kiếm lại chỉ hướng đối thủ , Tô Nghi lần nữa mất đi tiên cơ quyền.

Tô Nghi rõ ràng , chuôi này Thanh Đồng Kiếm chính là vũ miếu năng lượng hóa hình mà thành , không chịu bất luận kẻ nào khống chế , chỉ có thể nói hấn vận khí không tốt.

"Ha ha , xem ra tiên hiền am hiểu sâu Tôn lão chỉ đạo , lão hủ liền thân nhiên tiếp nhận tiên cơ quyền , nói lên đặc thù quy tắc: Song phương đều không thể di động." Vui vẻ dương cười ha hả nói.

Dưới đài nhóm bạn rối rít thở dài , xem ra vui vẻ dương đã quyết định chủ ý , muốn dùng tự tử sở trường nhất thủ đoạn đi đối phó Tô Nghi , không thể trông cậy vào hấn hạ thủ lưu tình.

Tô Nghi mơ hồ đoán được vui vẻ dương thủ đoạn , bắt đầu nhanh chóng suy nghĩ đối sách.

Vui vẻ dương đeo một cây cầm , lúc đầu Tô Nghi còn tưởng rằng là đối phương chương nhân pháp , nhưng khi người trước nói lên cái này đặc thù quy tắc sau , Tô Nghi cũng biết tự tử nghĩ lầm rồi: Vui vẻ dương phần lưng còng lưng , hiển nhiên là bình thường khom người đánh đàn kết quả , mà ngón tay hấn phủ đầy vết chai , cũng có thể chứng minh cái kết quả này.

Hơn nữa vui vẻ dương bước chân tập tễnh , bước chân phù phiếm , hiển nhiên hấn đang làm thời chiến cơ hồ không cần di động , đi đứng thiếu trải qua rèn luyện , loại trừ đánh đàn làm sắt ngoài ra không có khác giải thích.

"Vũ Khúc phạm vi rộng công kích lại xa , thanh âm có thể truyền bá tới chỗ nào , là có thể công kích được bao xa địch nhân , nhưng khuyết điểm chính là có hiệu lực chậm chạp; nhạc khúc sẽ bị chia làm mấy thiên , thậm chí nhiều hơn tổ khúc nhạc , phần lớn Vũ Khúc trước mấy cái tổ khúc nhạc cũng không có lực công kích , chỉ có làm nền tác dụng , chờ đánh đàn đến chiến đấu tổ khúc nhạc lúc , Vũ Khúc lực sát thương tài năng chân chính có hiệu lực; trước mặt làm nền tổ khúc nhạc đánh đàn càng tốt , Vũ Khúc uy lực là có thể tăng cường theo."

"Căn cứ vào Vũ Khúc phạm vi quảng, có hiệu lực chậm đặc tính, vui vẻ dương sẽ chọn song phương đều không cho di động quy tắc liên hợp tình hợp lý, nhưng hấn cũng khẳng định cũng đúng ta công kích tầm xa thù đoạn có chút phòng ngự, sẽ là một khó dây dưa địch nhân; xem ra tràng này thử kiểm điểm mấu chốt, chính là xem ta có thể hay không tại vui vẻ dương đạn đến chiến đấu tổ khúc nhạc trước, công phá hấn phòng ngự." Tô Nghi trong đầu nghĩ.

Sau đó, Tô Nghi đưa ra hấn cầm chỉ yêu cầu.

"Ta cầm chỉ song phương sử dụng kì mưu." Tô Nghi đạo.

Vui vẻ dương thần sắc hơi ngẩn ra.

Dưới đài, một vị lão nhân tán thưởng bình thường gật gật đầu, đạo: "Tô Di Thiên lựa chọn hết sức chính xác, vui vẻ dương lực lượng phòng ngự tuy có rất nhiều, nhưng người sau nắm giữ cấp ba "Vườn không nhà trống" kì mưu mới là hấn phòng ngự mạnh nhất lực lượng, cường độ có thể so với Vũ Sĩ."

"Nhưng dù vậy, ta cũng không cảm thấy Tô Nghi có khả năng kích phá vui vẻ tiền bối phòng ngự, phải biết, người sau mỗi một đạo phòng ngự lực lượng, đều có người đi đường, thậm chí là Vũ Sĩ cường độ."

"Nếu là Tô Di Thiên động thủ nhanh một chút nữa, có lẽ có thể ở lão này triển khai phòng ngự trước, liền giương cung dùng cùng binh độc vũ đánh trúng hấn."

Mọi người không ngừng thảo luận tiếp theo có thể sẽ xuất hiện chiến đấu.

Trên đài khoảng cách song phương năm trượng, vui vẻ dương ngồi trên chiếu, bày đàn cổ, bắt đầu điều âm.

Đồng thời, vui vẻ dương nhìn về phía Tô Nghi, cao giọng nói: "Tô Di Thiên, lão hủ bản vô tình đối địch với ngươi, nhưng bởi vì một ít nguyên nhân đặc biệt, tràng này thử kiểm ất sẽ toàn lực ứng phó, hy vọng ngươi chớ có than phiền lão hủ lấy lão lần tiểu."

"Vui vẻ tiền bối quá lo lắng, ta cảm giác được vứt bỏ nghĩ bậy, toàn tâm hưởng thụ tranh tài mới là trọng yếu nhất, vì vậy cũng không ngại tiền bối vì sao đối địch với ta." Tô Nghi cười nói.

Một tiếng chiêng đồng vang, trận thứ hai thử kiểm bắt đầu.

Nhưng Tô Nghi cũng không như mọi người dự liệu như vậy lấy cung tên ra, vui vẻ dương mí mắt hơi hơi nháy một cái.

Ba hơi thở thời gian chuẩn bị thoáng qua tức thì, mọi người dưới đài tròn to cặp mắt, kinh ngạc nhìn Tô Nghi chuyển động trong tay bá vương thương, một cái nhìn về phía vui vẻ dương.

Rót vào tinh thần bá vương thương lấy tự thân sức nặng phá vỡ không khí, phát ra chói tai hú gọi tiếng, năm trượng khoảng cách, chẳng qua là nửa hơi thời gian liền có thể vượt qua!

Bạn đang đọc truyện *Binh Pháp Đại Thánh Convert* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 220: Chiến họa, Vũ Khúc

"Lại là đầu mâu đã kích!"

Hạng Nhất Minh khóe miệng run lên, nhìn thấy bá vương thương bị sử dụng như vậy, coi như người nhà họ Hạng hấn mơ hồ có chút đau lòng.

Nhưng Hạng Nhất Minh trong lòng giống vậy đang mong đợi, hy vọng Tô Nghi có thể lấy bất thành linh một đòn, trực tiếp kết thúc chiến đấu.

Phải biết, lấy bá vương thương vạn quân lực, tùy ý một đòn uy lực đều đủ để sánh bằng người đi đường một cái cùng binh độc vũ!

Nhưng vui vẻ dương tốc độ phản ứng cũng giống vậy không chậm, ngay tại Tô Nghi xuất thủ trong chớp mắt ấy, tay phải hấn giương lên, một tấm tranh sơn thủy theo trong tay áo nhảy ra.

Trong tranh núi cao rất sống động, trông rất sống động, nhúc nhích thương mang mờ mịt quang huy.

Mà giờ khắc này núi cao thật giống như hưởng ứng vui vẻ dương kêu, vậy mà theo trong bức họa hiện rõ, sau đó hóa thành một đạo cao ba trượng hư ảnh, đem vui vẻ dương bộc trong đó, tạo thành một đạo không thể phá vỡ núi cao bình thường.

yīqiē nói rất dài dòng, nhưng lại chỉ phát sinh tại trong nháy mắt mà thôi.

Nứt một tiếng vang thật lớn, bá vương thương đánh trúng núi cao hư ảnh, tựa như vang lên một đạo trăm muôn tiếng trống.

Kinh Thiên Trụ ngã, Thiên Sơn sụp đổ.

Núi cao hư ảnh nhận được đòn nghiêm trọng mà âm âm nát bấy, nhưng bá vương thương cũng vô lực mà rơi xuống đến một bên, oành một tiếng, đem mặt đất đập ra giống mạng nhện vết rách.

Tô Nghi chân mày hơi hơi giương lên, hần vẫn là lần đầu tiên thấy chiến họa ứng dụng.

"Họa thuật thuộc về cửu thuật một trong, cũng có cảnh giới phân chia, mặc dù hần xếp hạng cảm kỳ thư họa sau cùng, nhưng trên thực tế so với tiền tam người càng khó khăn nắm giữ cùng tinh thông; chiến họa có thể triệu hồi ra trong tranh cảnh tượng cùng sinh vật, hơn nữa có hiệu lực cực nhanh, nhưng khuyết điểm chính là có sử dụng số lần hạn chế, vì vậy thời cổ sau rất nhiều họa tác đều khó truyền lưu đến nay; ngoài ra, họa tác còn có một cái khác cực hạn tính, đó chính là chỉ có nắm giữ tam cảnh trông rất sống động năng lực họa thuật người sở hữu, sở họa đi ra tác phẩm tài năng tạo thành chiến họa."

"Mặc dù chiến họa ngưỡng cửa rất cao, nhưng cùng quân văn so sánh ưu điểm chính là: Cho dù một người có ngâm thi tác phú lớn mới, nhưng là không thể bảo đảm bút hạ chỉ thi văn nhất định sẽ trở thành quân văn, nhưng một cái họa sĩ chỉ muốn nắm giữ trông rất sống động, vô luận vẽ ra cái gì đều được cụ tượng hóa!"

"Vì vậy họa thuật người sở hữu chỉ cần có zīgòu thời gian vẽ tranh, hần có thể phát huy được lực lượng ắt sẽ mạnh hơn nhiều cùng cấp bậc sĩ tử; nghe nói tại Hoàng Hà huyết chiến lúc, đã từng có một vị lão phi tướng móc ra hần cả đời làm hơn ba trăm bức chiến họa, thậm chí có thể nhờ vào đó cùng năm tên Thiên Vu triển đấu! Tráng đại chiến kia lệnh hai gã Thiên Vu ngã xuống, còn lại ba gã cũng chịu rồi nặng nhẹ không đồng nhất thương, là Nhân tộc trong lịch sử hiếm có ưu tú chiến tích, có thể thấy họa thuật hậu tích bạc phát ưu thế."

Tô Nghi nhớ lại hần ngày đó lấy "Nhìn từ xa núi có sắc..." Một thơ tới đánh giá rồi thường đại sư tranh sơn thủy, giao cho tranh kia làm "Trông rất sống động" đặc hiệu, hơn nữa nhận được người sau quà tặng.

Lúc đó Tô Nghi cũng không có quá mức để ý, bây giờ thấy chân chính chiến họa ứng dụng, khiến cho hần không khỏi mơ tưởng viễn vông: Chẳng lẽ thường đại sư tặng cho tranh sơn thủy cũng có thể coi là chiến họa tới sử dụng?

Vô số ý tưởng theo Tô Nghi trong đầu né qua, thời gian trôi qua tại Luyện Binh Tràng trung trở nên vô cùng chậm chạp.

Tô Nghi tại lấy ra hần cung khảm sừng lúc, trên thực tế cũng mới qua trong chớp mắt.

Cung khảm sừng đa số kỵ binh sử dụng, so với bộ binh trường cung uy lực hơi nhỏ, tầm bắn cũng có chút thiếu sót, nhưng ưu điểm chính là nhẹ định lượng, dễ dàng hơn kéo ra cũng nhắm, vì vậy tốc độ bắn cũng cực nhanh, là vô cùng thích hợp tại lác lư trên lưng ngựa sử dụng vũ khí.

Thấy Tô Nghi dẫn cung lấp tên, chung quanh người xem thần sắc phấn chấn.

"Tô Di Thiên động tác nhanh nửa hơi!"

"Quả nhiên là người tuổi trẻ ưu thế a, vui vẻ dương đến bây giờ mới... Ồ, hần kéo ra áo khoác làm chi?"

Mọi người định thần nhìn lại, phát hiện vui vẻ dương ngực có một mặt hộ tâm kính.

Này hộ tâm kính lóe lên nhu hòa ánh sáng màu vàng óng, hiển nhiên sớm bị đúc thành rồi "Vũ khí sắc bén", hơn nữa ngoài mặt còn có ba đạo vàng sáng, lại là cấp ba vũ khí sắc bén!

Vũ khí sắc bén phân cấp chín, uy lực cùng hiệu quả phân biệt đối ứng theo võ sinh đến chủ tướng cấp chín cấp bậc.

Mà bất đồng vũ khí sắc bén có thể sinh ra đối ứng với nhau hiệu quả,

Tỷ như khôi giáp, mũ bảo hiểm, tấm thuẫn cùng hộ tâm kính chờ phòng vệ đồ dùng, có thể dung nhập vào vườn không nhà trống, vậy Ngụy cứu Triệu chờ một loạt ngăn trở địch pháp kì mưu, sinh thành tương đương sức mạnh phòng hộ!

Tô Nghi tại cờ tướng đại hội sau, bị Hạng gia tặng cho rồi cấp ba vũ khí sắc bén hộ thủ áo giáp, trong đó sáp nhập vào vườn không nhà trống kì mưu, có thể sinh ra một đạo cất giấu khôi giáp hư ảnh, phòng ngự người đi đường cùng yêu man Thập phu trường tấn công.

Lúc này Tô Nghi liếc mắt liền nhận ra, này hộ tâm kính cùng hần hộ thủ áo giáp đều là giống nhau tính chất vũ khí sắc bén.

Bây giờ cấp ba vũ khí sắc bén hộ tâm kính vừa ra, cũng có thể sinh ra không thua gì với người đi đường cấp bậc sức mạnh phòng hộ.

"Tại vũ khí sắc bén mang bầu trong quá trình, có thể dung nhập vào kì mưu mà sinh ra tương ứng hiệu quả; nếu là mang bầu trong lúc sáp nhập vào một

trăm lần kì mưu , vũ khí sắc bén xuất thế sau đó , là có thể có một trăm lần sử dụng tuổi thọ , vì vậy vì có thể để cho vũ khí sắc bén có thể phát huy ra lâu dài hơn hiệu dụng , thích hợp kéo dài mang bầu quá trình cũng là một cái lựa chọn tốt; mà vũ khí sắc bén trung chỗ chứa đựng kì mưu đã thuộc về khí vật hàng ngũ , cũng sẽ không bị trảng này thử kiểm quy tắc chỗ cấm chỉ."

Tô Nghi tại kéo căng cung lúc , hộ tâm kính đã phát huy ra hần hiệu dụng , sinh ra một đạo cát giấu khôi giáp , đem vui vẻ dương gió thổi không lọt mà vây người trong đó , vô cùng kiên cố.

Mà vui vẻ dương đã bắt đầu đánh đàn « Quảng Lăng tán » đệ nhất tổ khúc nhạc.

Tên đã lấp vào cung , không phát không được.

Tô Nghi một mũi tên bắn ra , lập tức hóa thành một chỉ dài một trượng hoa điều hư ảnh.

Đại điều qua trong giây lát nhảy lên bầu trời mênh mông , như điều hâu trực thỏ , hùng sư vô mồi , đột nhiên xông về vui vẻ dương!

Tại mọi người khản trương trong ánh mắt , hoa điều hư ảnh đánh trúng vui vẻ dương bên ngoài thân cát giấu khôi giáp , lệnh người sau thân hình run lên , nhưng lập tức khôi phục thẳng bằng.

Vui vẻ dương đánh đàn tay như cũ vững vàng , một kích này thậm chí không thể làm cho nhạc khúc xuất hiện chút nào rối loạn , mà hần cát giấu khôi giáp thậm chí không bị thương chút nào , thậm chí chưa từng xuất hiện một tia vết nứt.

Mặc dù một ít không biết chuyện người xem đối với Tô Nghi nắm giữ thuật bắn hai cảnh cảm thấy cực kỳ rung động , nhưng nhìn thấy cái kết quả này , bọn họ rung động qua trong giây lát bị di tiết thay thế.

"Xạ nghệ hai cảnh một mũi tên hóa điều mặc dù có trường thành tính , nhưng uy lực chỉ tương đương với đồng giai cấp cùng binh độc vũ khoảng bảy phần mười , ta bây giờ chỉ là tướng tài , một mũi tên hóa điều xa xa không thể đối với người đi đường cấp bậc cát giấu khôi giáp tạo thành tổn thương; nếu là muốn đột phá vui vẻ dương phòng ngự , ta giờ phút này có ba cái lựa chọn: Hần một là sử dụng trả lại ta son hà trung chớp mắt cảnh giới , dùng cảnh giới cao hơn thuật bắn tới công phá cát giấu khôi giáp..."

"Thứ hai chính là thật mà dùng xạ nghệ tam cảnh ngọn lửa long hành thiên , nhưng vô luận là cái nào lựa chọn , ta cũng không muốn để cho tụi là bài tẩy dễ dàng như thế bại lộ tại trước mắt mọi người , nếu không tất nhiên sẽ lệnh lui về phía sau chiến đấu càng thêm khó cực."

"Thứ ba , bây giờ song phương đều không thể di động , ta trùng hợp có thể sử dụng « đêm xạ hổ » năm biến thành màu đen mũi tên tới đã kích đối phương , vô luận vui vẻ dương cường đại bao nhiêu năng lực phòng ngự , nhưng « đêm xạ hổ » mỗi một mũi tên uy lực đều sánh bằng quốc sĩ một kích toàn lực , hiển nhiên không phải hần cái này tướng tài có thể phòng ngự , hần là giờ phút này lựa chọn tốt nhất..."

Vì vậy Tô Nghi lập tức thì thầm: "Lâm ám thảo kinh phong..."

Bởi vì Tô Nghi « đêm xạ hổ » hãy còn chưa công bố hậu thế , nghe được cái này xa lạ một câu lúc , mọi người ríu rít sừng sốt một chút: Tô Nghi đây là muốn sử dụng quân văn rồi hả?

Mà Lưu Nhiễm cùng mười chín tổ người dự thi trong mắt tất cả đều né qua về vui mừng.

Chỉ cần bức bách Tô Nghi dùng được quân văn , thì đồng nghĩa với chém đứt hần công kích mạnh nhất một trong thủ đoạn , tiếp theo ba trận tranh tài , không lo không thể chiến thắng Tô Nghi.

Nhưng Tô Nghi chỉ là đọc lên một câu liền ngừng lại , hần theo bản năng cảm thấy: Đây tuyệt đối là cái cạm bẫy!

Tô Nghi muốn tranh trước 10 , này tự đại biểu lấy hần nếu không gần phải chiến thắng vui vẻ dương , còn muốn chiến thắng cùng tổ cái khác ba cái đối thủ mới có thể tấn cấp vòng kế tiếp; mà đợt thứ hai cạnh tranh càng là mãnh liệt , dự thi đợt thứ hai tranh tài bốn mươi người , không có chỗ nào mà không phải là lấy hạng nhất tư thái đột phá đầu vòng cao thủ , Tô Nghi cũng không muốn đem « đêm xạ hổ » bức này đại sát khí dùng ở một tên tướng tài trên người.

Dù là trước mắt vị này tướng tài tồn tại sánh bằng người đi đường sức chiến đấu.

Vì vậy Tô Nghi động linh cơ một cái , theo Gia Cát trong túi lấy ra một mặt tỳ bà.

Các khán giả ánh mắt đông lại một cái , ríu rít suy đoán nói: "Tô Di Thiên đây là cũng phải dùng Vũ Khúc đã kích vui vẻ dương ?"

"Ta có thể chưa từng nghe nói qua Tô Di Thiên tu tập qua nhạc nghệ a , hần thật làm được hả ?"

"Ta cũng chưa nghe nói qua , cho dù Tô Di Thiên âm thầm luyện tập qua nhạc cụ , nhưng hần tuổi còn trẻ , lại có thể có rất cao cảnh giới ?"

"Vui vẻ tiên bối đã sớm đạt tới nhạc nghệ tam cảnh , Tô Di Thiên đây là tại lấy mình ngắn công địch dài , đúng là ngu a!"

"Ta phải nói , cho dù Tô Nghi tại nhạc nghệ lên cũng có kinh tài tuyệt diệu thiên phú , nhưng vui vẻ dương đã đạn đến đệ nhị tổ khúc nhạc , lại có hơn hai mươi hơi thở liền muốn tiến vào chiến đấu chương hồi , hần chẳng lẽ còn muốn hậu phát chế nhân hay sao?"

Rất nhiều người đối với Tô Nghi cử động đều ôm bi quan thái độ , cho là Tô Nghi thật sự là quá không lý trí , ngay cả một đám đồng bạn cũng là lác đầu một cái.

Người nào cũng không biết Tô Nghi đến tột cùng đang suy nghĩ gì.

Chỉ thấy Tô Nghi giống vậy ngồi trên chiếu , đem tỳ bà ôm ngang ở trước ngực , ngón trỏ phải vẩy một cái giây đàn , thanh thúy tăng lên âm phù lập tức nhảy vào trong óc hắn.

"Vui vẻ dương đánh đàn kỹ xảo quả nhiên lộ hòa thuần thanh , nghe nói Liễu tiểu thư từ lúc còn nhỏ lúc liền bắt đầu học tập nhạc nghệ , nhưng nàng đánh đàn kỹ xảo , so với thẩm nhuận nhạc cụ vài chục năm vui vẻ dương vẫn kém hơn một chút; nhưng làm người khác đau đầu nhất hay là hần tăng tăng lớp lớp thủ đoạn phòng ngự , cùng nó dùng sức phá chỉ , chẳng bằng dĩ xảo lấy."

"Nhạc khúc phương thức công kích chính là thanh âm , vô pháp bị phần lớn thủ đoạn phòng ngự chỗ ngăn cản , trước mắt cất giấu khỏi giáp tự nhiên cũng không ngoại lệ , ta nếu là muốn đối kháng cái này nhạc nghệ người sở hữu , biện pháp tốt nhất , vẫn là lấy độc công độc! « Quảng Lăng tán » còn có hơn hai mươi hơi thở mới có thể sinh ra giết địch tác dụng , ta còn có đầy đủ thời gian , chẳng bằng để luyện tập một hồi « bá vương tháo giáp », nếu như không được , lại dùng « đêm xạ hổ » tới kết thúc chiến đấu cũng có thể." Tô Nghi đột nhiên tới hứng thú , giữa hai lông mày không chút nào vẻ khẩn trương.

Đang dọn nhà đến Nam Từ Châu một tháng này tới nay , Tô Thi Nhi mỗi ngày cùng Liễu Tâm Chiếu học tập đánh đàn nhạc cụ , mà Tô Nghi tại lúc rảnh rỗi cũng sẽ đi trước dự thính , sau đó dùng đã gặp qua là không quên được ghi nhớ Liễu Tâm Chiếu chỗ dạy một ít kỹ xảo cùng chỉ pháp , chỉ là vẫn không có thời gian đánh đàn , bây giờ nhưng là cơ hội tốt.

Trọng yếu nhất là , đánh đàn làm sắt cũng cần tâm tình cùng nhẫn nại , nếu là thả chạy cơ hội này , Tô Nghi có thể khó bảo toàn hần về sau có thể hay không một lần nữa cháy lên hứng thú , đem nhạc nghệ liệt vào khăn trương học tập bên trong.

Quyết định chủ ý sau đó , Tô Nghi đem vui vẻ dương tấu nhạc tiếng ngoài mặt làm ngơ , bắt đầu đánh đàn « bá vương tháo giáp » Chương 1: : Doanh trống.

Mặc dù Tô Nghi đánh đàn kỹ xảo thập phần xa lạ , nhưng dù gì cũng không có sai , vì vậy tất cả mọi người có thể rõ ràng nghe , tỳ bà Giọng trầm thật giống như tấu lên âm âm tiếng trống trận , trầm thấp thêm đau buồn.

« bá vương tháo giáp » khai thiên đau buồn thể lương nhanh chóng lây mọi người , mơ hồ tồn tại nhạc nghệ một cảnh "Ly kỳ lôi cuốn" năng lực.

Ngay cả Tô Nghi đối diện vui vẻ dương cũng là hai tay run lên , « Quảng Lăng tán » tiết tấu vậy mà xuất hiện nhiều chút rối loạn.

"Ồ ? Bài hát này khai thiên bị ca đánh xây , trầm hùng kịch liệt , mơ hồ tồn tại tráng sĩ chịu chết nghiêm nghị bị thương , ta duyệt khắp thế gian nhạc khúc , vậy mà chưa từng nghe qua cái này luận điệu , cũng không biết là vị gia đại hiền sở làm ?" Vui vẻ dương cau mày , trầm nghĩ nói.

Dưới đài người xem cũng có giống vậy nghi ngờ.

"Ta như thế cho tới bây giờ đều không nghe qua bài hát này ?"

"Chẳng lẽ là Tô Di Thiên tự nghĩ ra ?"

"Không thể nào ? Sáng tác nhạc khúc có bao nhiêu khó khăn các ngươi cũng không phải là không hiểu , ta không cho là Tô Di Thiên có bản lĩnh này."

"Ta cũng cảm thấy như vậy , thế gian thi văn tí ti , nhưng khúc phổ cũng chỉ có mấy chục , đủ để chứng minh tự nghĩ ra nhạc khúc khó khăn."

"Tô Di Thiên tuy có tài thơ ca , nhưng hần đánh đàn kỹ xảo còn hơi lộ ra xa lạ , hiển nhiên luyện tập nhạc nghệ còn không lâu , sao có thể có thể tự nghĩ ra nhạc khúc ?"

Nghe mọi người bên tai không dứt phủ định tiếng , Hạng Nhất Minh trong mắt quang hoa lóe lên , quay đầu hướng Hàn Tu Trúc hỏi "Người cảm thấy thế nào ?"

"Đối với Tô Di Thiên mà nói , yiqie đều có khả năng , hần có thể nhanh chóng nắm giữ xạ nghệ hai cảnh , cũng có khả năng trong vòng thời gian ngắn lĩnh ngộ nhạc nghệ , cũng sáng tác ra chỉ thuộc về hần bài hát; nói Tô Di Thiên không có thể làm được loại sự tình này , không phải là đồ kị người tài thôi. " Hàn Tu Trúc mỉm cười nói.

"Ừ, người cái nhìn giống như ta , chỉ là ta rất ngạc nhiên , này mới nhạc khúc có thể có uy năng bức nào ?"

Hai người nhìn về phía trên đài.

20 hơi thở buông xuống , vui vẻ dương đã sắp muốn đàn xong « Quảng Lăng tán » làm nền chương hồi , tựu tại lúc này , Tô Nghi « bá vương tháo giáp » tiến vào chương 2: Tiết: Mỏ trưởng!

Trong phút chốc , "Mỏ trưởng" trung chuẩn bị chiến đấu không khí khăn trương đâm vào vui vẻ dương tâm thần , như cuộn cuộn giang hà xông phá hần tâm hải.

Vui vẻ dương ngón tay kịch liệt run lên, vậy mà miễn cưỡng ngón tay giữa xuống giây đàn kéo đứt.

"Ba" một tiếng giòn vang, các khán giả mí mắt cũng giật mình theo, người người đều ý thức được: Vui vẻ dương lại cũng đánh đàn không ra « Quảng Lăng tán » tiếp theo tổ khúc nhạc, hẳn thua.

Nhạc sĩ nhạc cụ, tựa như cùng binh lính vũ khí, văn nhân bút lông, một khi trong chiến đấu bị hủy, không chỉ có trước mặt nhạc khúc sẽ bị cắt đứt, cũng sẽ mất đi tiếp theo năng lực chiến đấu.

Kèm theo vui vẻ dương giây đàn đứt gãy, song phương nhạc khúc tiếng cũng hơi ngừng.

"Tô Di Thiên quả nhiên đại tài, lão hủ nhận thua!" Vui vẻ dương đứng dậy, chấp tay nói.

"Nhường cho!" Tô Nghi cũng đáp lễ lại.

Tô Nghi rõ ràng, cũng không phải là « bá vương tháo giáp » sinh ra giết địch tác dụng, mà là vui vẻ dương nghe được mới khúc, quá mức kích động mà đưa đến không kiềm chế được, lúc này mới không cẩn thận phá hủy trong tay nhạc cụ, nếu không Tô Nghi sẽ không thắng thoải mái như vậy.

Mà đây cũng nói rồi, vui vẻ dương đối với nhạc khúc ưa chuộng trình độ đã vượt xa mọi người tưởng tượng.

"Lão hủ thua tâm phục khẩu phục, chỉ là có một nghi vấn: Đây nhạc khúc có phải là hay không người tự sáng chế?" Vui vẻ dương hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Binh Pháp Đại Thánh Convert* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 221: Sinh con phải như tôn trọng mưu

Nghe này hỏi, mọi người cũng đem ánh mắt tò mò nhìn về phía Tô Nghi.

Tô Nghi nguyên bản định mượn cơ là người khác làm, dù sao lấy hấn loại này xem qua không sâu nhạc nghệ tâm thủ, vậy mà có thể tự nghĩ ra nhạc khúc, thực sự quá kinh thế hãi tục.

Nhưng Tô Nghi sau đó lại nghĩ tới, cái thế giới này cực kỳ chú ý bản gốc tác phẩm, lại có kiếm đủ loại kỳ quan tồn tại, một khi ưu tú bản gốc tác phẩm ra đời, ắt sẽ tùm ngổ tất là đường phố, bỗng nhiên nổi tiếng.

Vì vậy một cái người phát minh rất khó làm được giấu tài, nếu như Tô Nghi thôi thác « bá vương tháo giáp » là người khác trứ tác, một khi tra không người này, hoặc là tra được người này cũng không viết qua đây đâu nhạc khúc, hẳn liền không tránh được phải bị cài nút đủ loại dơ tên cùng nghi ngờ.

Vì vậy Tô Nghi trả lời: "Đây đầu nhạc khúc đúng là xuất từ tay ta."

Dưới đài xôn xao không ngừng, nhưng cũng không có người hoài nghi Tô Nghi.

Vui vẻ dương trong mắt lóe lên một luồng tia sáng kỳ dị, đạo: "Tô Di Thiên, lão hủ kính xin bài học khúc này, người cứ việc ra giá."

"Vui vẻ tiền bối nói đùa, ban đầu Bá Nha từ kỳ tương hổ là tri kỷ, truyền xuống lấy cảm hội bạn bè đức tính tốt, ta sao lại dám nói giá không hạn độ? Chẳng qua là ta vẫn chưa thể đem khúc này hoàn thiện, cho nên chỉ có thể xin tiền bối lắng lẽ đợi, đợi đến khúc này đại thành lúc, ta ắt sẽ truyền rao."

Tô Nghi lập lòe nước đôi hồi đáp, chủ yếu là « bá vương tháo giáp » là hậu thế Vũ Khúc, lấy binh phong dà lộ tỷ bà còn chưa đủ lấy đánh đàn ra hấn thần vận, chỉ có hậu thế tỷ bà cùng đánh đàn kỹ xảo hoàn toàn ở dà lộ thông dụng, hay hoặc là đem sửa lại thành cũ phổ, « bá vương tháo giáp » tài năng chân chính ra đời.

Tô Nghi đương nhiên là nghiêng về người trước, quảng bá tân thức tỷ bà càng có thể thúc đẩy Nhân tộc tiến bộ.

Vui vẻ dương hài lòng gật gật đầu, lại muốn hỏi chút gì, lúc này, bên lời đài người trung niên lại cao giọng quát to: "Trận thứ ba thử kiếm bắt đầu!"

Tô Nghi sắc mặt run lên, Lưu Nhiễm cái này là hoàn toàn không tính cho tô hấn thời gian nghỉ ngơi a!

Cho dù là nhận được lung lạc vui vẻ dương, một gương mặt già nua cũng bò đầy không thoải mái thần thái.

Vị thứ ba ra sân là một vị hai mươi tuổi người đi đường, được đặt tên là làm nam, có thể ở nhỏ như vậy niên kỷ liền thi đậu thi Hương, đủ để chứng minh hấn ưu tú.

Tô Nghi cuối cùng thu được tiên cơ quyền, đầu tiên là nhìn lướt qua đối thủ thể trạng, rồi sau đó mới lên tiếng: "Tiền tam thập hơi thở chỉ có thể lấy binh khí đối trận."

Thấy Tô Nghi lại lập lại chiêu cũ, làm nam trong mắt lóe lên một luồng vẻ buồn rầu.

Tô Nghi lấy bá vương thương ưu thế có thể càn quét lối dài, hơn nữa tiêu hao tinh thần cực ít,

Có thể mức độ lớn nhất địa bảo tồn lực lượng, bây giờ hấn dương trường tị đoán, lớn tiếng dọa người lập được cái này đặc thù quy tắc, kia làm nam liền vô pháp cầm chỉ binh khí.

Trước ba mươi hơi thở vốn là không thể sử dụng lực lượng, thắng bại sẽ trong khoảng thời gian này quyết ra, làm nam mô luận cầm chỉ bất kỳ lực lượng nào, đều là giở tre mức nước.

Bất đắc dĩ, làm nam chỉ đành phải chặt vật mở miệng nói: "Ta cầm chỉ song phương sử dụng cán dài binh khí."

"Cầm chỉ không có hiệu quả, bởi vì ta chỉ có cán dài binh khí, cùng quy tắc xung đột." Tô Nghi giảo hoạt mà cười nói.

Không chỉ là làm nam, ngay cả dưới đài người xem đều lật một cái liếc mắt, Tô Nghi đây thật là "Binh bất yếm trá" a, ai sẽ tin tưởng hấn chỉ có một cán bá vương thương?

Nhưng lập tức dừng làm nam trong lòng có mười ngàn cái không tin, cũng không khỏi không đề xuống tự ý hoài nghi tâm.

Vì vậy làm nam chỉ có thể thuận miệng cầm chỉ quân văn.

Sau đó giao phong không hề hợp chút nào, Tô Nghi tay cầm bá vương thương, lấy được tính áp đảo thắng lợi, làm nam tuy là người đi đường, nhưng là chỉ so với chu lâm tốt hơn nhiều như vậy hứa, kiên trì mười lăm hơi thở liền thua trận.

Nhưng Tô Nghi cũng không vì vậy đắc chí, cùng tổ còn lại hai vị người dự thi đều là người đi đường.

Trong đó một vị trung niên lưng hùm vai gấu, giữa chân mày dừng động huyết quang, hiển nhiên trải qua đại lượng chiến trận, Tô Nghi không nhất định có thể sử dụng bá vương thương áp chế hấn; mà đối thành một vị lão Hành người một mực treo buồn rười rượi mặt mày vui vẻ, để cho Tô Nghi sinh lòng cảnh giác.

Trận thứ 4, trung niên kia người đi đường đầu tiên ra sân.

"Phí Am, Tô Di Thiên lễ độ." Trung niên người đi đường bình tĩnh chấp tay nói.

Gặp qua Phí tiền bối." Tô Nghi cũng đáp lễ lại.

Sau đó Thanh Đồng Kiếm chuyển động, Phí Am rút trúng tiên cơ quyền lựa chọn.

"Ta nói lên đặc thù quy tắc: Song phương tại mỗi lần lúc công kích, đều phải sử dụng cùng binh độc vũ." Phí Am mỉm cười nói.

Về lạnh lẽo xông lên Tô Nghi hai con người.

"Tiểu nhân vô si!" Dưới đài, Hạng Nhất Minh mắng.

"Chuyện gì xảy ra? Hấn chẳng lẽ còn ngại bá vương thương uy lực không đủ?" Ngô Hạp hỏi.

"Đúng vậy, lấy bá vương thương sức nặng, đủ để đối với người đi đường tạo thành uy hiếp, nếu là bộc phát ra cùng binh độc vũ, thậm chí có thể đột phá người đi đường phòng ngự cũng chém chết người sau, này Phí Am tự tin như vậy sao?" Giang Du cũng hòa theo nói.

Cùng binh độc vũ y theo vũ khí trong tay hóa hình, cũng sẽ bởi vì vũ khí phẩm chất mà tăng cường uy lực, bá vương thương cùng binh độc vũ, tuyệt không phải bình thường vũ khí có thể so sánh với.

"Nhìn Phí Am người này diện mạo, cũng biết hấn thân kinh bách chiến, có lẽ thật có năng lực ngăn cản bá vương thương thế công; nhưng ta xem Tô Di Thiên chiêu thức vô cùng thành thạo, hiển nhiên cũng ở đây Luyện Binh Trảng trung trải qua đại lượng rèn luyện, lại thêm bá vương thương oai, nếu là thật liều mạng cùng binh độc vũ, Phí Am tỷ số thắng cực thấp, nhiều lắm là cũng chỉ có thể đánh ngang tay; Phí Am mục tiêu, là tiêu hao Tô Di Thiên tinh thần, là người thứ năm sáng tạo cơ hội thắng." Hạ Từ Du nói.

Mọi người sắc mặt ngưng trọng.

Mới lên cấp tướng tài tinh thần lượng bất quá một thước mà thôi, chỉ có thể sử dụng ba lần cùng binh độc vũ, nếu có khôi phục tinh thần thủ đoạn, là có thể gia tăng quá mức bùng nổ số lần, nhưng tổng vẫn không chi trì nổi quá lâu; nếu như Tô Nghi tại trận thứ 4 thử kiểm trung hao hết tinh thần, như vậy một cuộc tranh tài cuối cùng đem vô cùng bị động.

"Ta đây liền cầm chỉ song phương sử dụng vũ khí sắc bén." Tô Nghi đạo.

Phí Am ánh mắt lăm lăm, hẳn chủ yếu thủ đoạn phòng ngự đều là tới từ ở mấy thứ vũ khí sắc bén, nếu là bị cầm chỉ sử dụng, hẳn thì không khỏi không dùng cùng binh độc vũ tới triệt tiêu Tô Nghi thể công.

Bất quá hẳn thân là đỉnh phong người đi đường, tinh thần lượng so với Tô Nghi hùng hậu, vì vậy ngược lại cũng không đem cái này điều kiện bất lợi để ở trong lòng.

Một tiếng chiêng đồng vang, thử kiếm bắt đầu.

Phí Am dựng thẳng lên kiếm chỉ, giành trước mở miệng thì thầm "Hùng cứ ngộ mà..."

Tô Nghi chỉ nghe trước hai chữ, trong đầu ngay lập tức sẽ đem trọn bài thơ bù đắp.

Hùng cứ ngộ mà vọng Cửu châu, khí ỏi Đại Giang xông đầu ngư.

Tào gia đưa phụng một trăm ngàn mũi tên, sinh con phải như tôn trọng mưu.

Bài thơ này chính là kì mưu "Thuyền cỏ mượn tên" khẩu quyết, tại hoa hạ hậu thế, Gia Cát Lượng cùng Chu Du đánh cuộc, đi Tào Doanh thuyền cỏ mượn tên gì là cơ hồ nhà nhà đều biết, nhưng ở chính sử trung, thì triển thuyền cỏ mượn tên mưu kế người cũng không phải Gia Cát Lượng, mà là Tôn Quyền.

«nguy hoi» ghi lại: Tào Tháo cùng Tôn Quyền đối trận ở nhu cần mệnh, nhưng Ngô Quân thủy quân cường đại, Tào Tháo mặc dù nhiều lính đem dừng cầm, nhưng là thua mấy trận, không thể không có thủ Thủy trại; Tôn Quyền nhiều lần khiêu khích Tào Tháo, thậm chí còn tự mình ngồi thuyền lớn đi tới Tào quân Thủy trại trước khiêu chiến, Tào Tháo nghi có phục binh, cũng không đánh ra, mà là hạ lệnh vạn tên cùng bắn.

Đại lượng mũi tên bắn vào Tôn Quyền trên thuyền, khiến cho lóang một mặt nghiêng về, Tôn Quyền liền hạ lệnh để cho thuyền quay đầu, lại dùng mặt khác thân thuyền ăn mười mấy vạn mũi tên tên, này mới khiến thuyền bè khôi phục thẳng bằng.

Tại bồng dung thu được mấy trăm ngàn mũi tên sau, Tôn Quyền hạ lệnh rút lui; Ngô Quân đội tàu không chỉ có đội ngũ chỉnh tề, hơn nữa lúc gần đi còn hướng Tào Doanh đánh trống tấu nhạc, châm chọc Tào quân nhát gan, phen này cử động lại còn dẫn động Thánh Đạo truyền tụng kỳ quan, tạo thành kì mưu "Thuyền cỏ mượn tên".

Tào Tháo thấy vậy, búi ngời thờ dài nói: "Sinh con phải như tôn trọng mưu, như Lưu cảnh thẳng nhi tử, Lộn chó tai!"

Lưu cảnh thẳng chính là Lưu Biểu, là Đông Hán năm cuối Kinh Châu Thứ sử, dưới chân có hai con trai, con trai trưởng Lưu Kỳ, con trai thứ Lưu tông ngọc.

Lưu Biểu bệnh qua đời trước, không thể xử lý thích đáng Lưu Kỳ cùng Lưu tông ngọc hai người quyền thừa kế vấn đề, ngược lại bị vợ sau mê muội mà đứng con trai thứ Lưu tông ngọc là người thừa kế, con trai trưởng Lưu Kỳ vì cầu tự vệ, nghe theo Gia Cát Lượng đề nghị, tự mời tới sông hạ trần thủ.

Lưu Kỳ một đời đều long đong vô vi, vượt qua bình thường một đời, mà Lưu tông ngọc tại trận chiến Xích Bích trước, đối mặt Tào Tháo đại quân, không có bất kỳ chống cự liền mở thành đầu hàng, sau đó sự tích lại không ghi lại, bởi vì đã mất bất kỳ sử gia nguyện ý vì bức này tâm thương lãng phí bút mực.

Lưu Biểu cùng Tôn Kiên đều là Đông Hán năm cuối quần hùng một trong, nhưng mà Tôn Sách cùng Tôn Quyền, cái nào không phải đương thời tuấn kiệt? Lưu Biểu mấy cái nhi tử, cùng Tôn Kiên đời sau không hề khả năng so sánh. Một phen dưới so sánh, cũng khó trách Tào Tháo sẽ châm chọc Lưu Biểu nhi tử là heo chó.

Mà hậu nhân cũng mượn đoạn lịch sử này viết xuống này thơ, trở thành vũ miếu tế văn, bị chọn làm rồi thuyền cỏ mượn tên phát động khẩu quyết.

"Thuyền cỏ mượn tên kì mưu cơ sở đặc hiệu là, trong chiến đấu, mỗi khi địch nhân tiêu hao tinh thần lúc, tự là có thể khôi phục tỷ lệ nhất định tinh thần, thậm chí đối với Man Tộc cùng Hải Thần Tộc đều có hiệu quả, xem ra này Phí Am muốn đánh trường kỳ kháng chiến, ta lại làm sao có thể khiến hẳn như ý nguyện?" Tô Nghi nghĩ thầm.

Mà hồi ức đoạn lịch sử này, trong đầu bày ra chủ ý, thực tế cũng chỉ là qua một hồi thở thời gian mà thôi, Phí Am mới vừa đọc xong khẩu quyết câu thứ nhất.

Nói thì chậm nhưng xảy ra rất nhanh, Tô Nghi lập tức mở miệng thì thầm "Trường tinh bán dạ lạc thiên xu, bốn tẩu hoàn nghi lượng vị tồ. Quan ngoại chí kim nhân lãnh tiểu, đầu lô do vấn hữu hòa vô!"

Tài ăn nói một cảnh "Nức nở liên châu" năng lực phát động, Tô Nghi chỉ dùng một hồi thở thời gian, liền đem này hai mươi tám chữ toàn bộ đọc xong.

Luyện Binh Trạng trung, một viên thiên mệnh Tướng Tinh thả ra nhức mắt quang hoa, kim thiên thoát xác lực lượng qua trong giấy lát tràn đầy Tô Nghi trong cơ thể mỗi một xó xỉnh.

Mà giờ khắc này, Phí Am mới vừa đọc lên thuyền cỏ mượn tên khẩu quyết câu thứ hai mà thôi.

Thời gian chuẩn bị chỉ còn cuối cùng một hơi thở.

Tô Nghi không ngừng nghỉ chút nào, mở miệng lần nữa thì thào: "Trúc đàn bá tướng uy nghi lâm, quốc sĩ vô song hiển chân kim. Thần binh bảo kiếm nhất triều tú, ám độ trần thương thiên sử ngâm."

Một hơi thở niệm xong, ám độ trần thương Tướng Tinh lưu quang lóng lánh, giao phó cho Tô Nghi xảo trá lừa gạt lực lượng.

Bởi vì chương nhân pháp đặc tính, Tô Nghi không cần cao giọng đọc khẩu quyết, vì vậy mọi người dưới đài chỉ nghe được một ít mờ nhạt từ ngữ, hoàn toàn không cách nào phán đoán Tô Nghi tại làm nắm giữ đó, càng không có phát hiện Tô Nghi đã sớm nắm giữ tài ăn nói một cảnh sự thật.

Ám độ trần thương khẩu quyết đọc xong, ba hơi thở đã tới, Tô Nghi nhắc chân lao ra.

Lao đi gian, Tô Nghi phát động cùng binh độc vũ, tự mình pho tượng trong tay, đại lượng tinh thần phun trào, tại Tô Nghi trong tay ngưng tụ thành một cán dài một trượng trường thương màu vàng óng!

Tô Nghi giờ thương liền đâm về phía Phí Am ngực.

Phí Am thần sắc kinh hãi, hoàn toàn không ngờ rằng Tô Nghi đọc khẩu quyết tốc độ thật không ngờ thần tốc, hắn mới vừa đọc xong thuyền cỏ mượn tên khẩu quyết, Tô Nghi mũi thương đã cách bộ ngực hắn không tới ba thước!

Cho dù Phí Am tạm thời tránh né, cũng khó tránh khỏi sẽ bị cùng binh độc vũ dư âm thương tổn đến cánh tay hoặc bả vai, có thể nói là hạ hạ sách.

Bạn đang đọc truyện *Binh Pháp Đại Thánh Convert* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 222: Tiếng xấu vang rền

Nhưng Phí Am thật không hổ là thân kinh bách chiến người, dưới tình thế cấp bách, vậy mà tuôn ra cả người tinh thần, dùng làm chống đỡ.

Tinh thần bạo là cùng binh độc vũ một cái bước, nếu không phải ngưng tụ thành binh khí, mà là mặc cho tinh thần lao ra bên ngoài thân, thì có thể lấy tự thân làm trung tâm, hướng bốn phía phun ra cực mạnh lực trùng kích, là các sĩ tử thường dùng thủ đoạn phòng ngự, cũng là cấp thấp sĩ tử khó mà công phá cao cấp sĩ tử phòng ngự một trong những nguyên nhân.

Nhưng cùng cùng binh độc vũ giống nhau vấn đề chính là, loại này thủ đoạn phòng ngự cũng thập phần hao phí tinh thần, cho nên tại dưới tình huống bình thường, các sĩ tử càng thích dùng kì mưu, vũ khí sắc bén hoặc là tranh vẽ văn thơ tới tiên hành phòng ngự.

Phí Am đã là đỉnh phong người đi đường, hắn phòng ngự cường độ thậm chí có thể so với mới lên cấp Vũ Sĩ, tuyệt không phải tướng tài cùng binh độc vũ có thể công phá.

Nhưng Tô Nghi tay cầm bá vương thương, cùng binh độc vũ uy lực lấy được to lớn tăng lên, đã đạt đến trải qua chiến tranh người đi đường cấp bậc!

Song phương lực lượng rời Phí Am không tới hai thước vị trí va chạm vào nhau, chỉ nghe "Oanh" một tiếng nổ đùng, cấu kinh năng lượng bạo phong ứng tiếng cuốn lên, như ngập lụt Tứ lưu bình thường chạy về phía bốn phía.

Bốn phía lời đài bức tường ánh sáng đung đưa từng con sóng gợn, đem này cuồng bạo năng lượng hấp thu hết sạch.

Mọi người nhìn về phía trong võ đài, lần này trùng kích bên dưới, Tô Nghi cùng Phí Am vậy mà cùng quay ngược lại năm bước!

"Ta thiên, Tô Di Thiên thân là một tên tướng tài, vậy mà đánh lui thân là đỉnh phong người đi đường Phí Am!" Rất nhiều người trong lòng cảm thấy kinh hãi.

Hạng Nhất Minh, Hạ Từ Du cùng với cái khác một ít năng chinh thiên chiến người lại phát hiện rồi trong đó đầu mối: Nỗ mạnh điểm khoảng cách Phí Am không tới hai thước, mà Tô Nghi cùng binh độc vũ lại dài đến một trượng, có thể nói là Phí Am trong khi xông, thu được so với Tô Nghi mạnh hơn gấp mấy lần lực trùng kích.

Nhưng dù vậy, song phương quay ngược lại bước đếm một đến, đủ để chứng minh tướng tài cùng người đi đường lực lượng chênh lệch.

Phí Am so với Tô Nghi sớm nửa hơi liền ổn định thân hình , mà hần cũng không có lãng phí thời cơ này.

Phí Am rút ra bên hông vòng đao , cả người tinh thần bạo , trong chớp mắt liền ngưng tụ thành một thanh dài đến ba trượng kim quang đại đao!

"Ba trượng cùng binh độc vũ!"

"Phí Am đây là dự định một đòn kết thúc!"

Rất nhiều người xem rồi rít kêu lên , Hạng Nhất Minh mấy người cũng là neho mắt.

Một trượng , là cùng binh độc vũ cơ sở uy lực , đủ để chém chết tướng tài hoặc là Man binh hải tốt , mà cấp bậc càng cao sau đó , muốn trăm sát đối thủ thì nhất định phải dùng đến uy lực mạnh hơn cùng binh độc vũ , ba trượng chính là gấp ba uy lực , một tên tướng tài chỉ có bạo toàn lực mới có thể khiến ra một kích này ,

Đủ để chém chết người đi đường!

Bây giờ gấp ba uy lực cùng binh độc vũ dùng ở Tô Nghi bức này tướng tài trên người , Phí Am đã là sát cơ lộ ra!

Tô Nghi nhìn đến Phí Am khoe miệng nâng lên hiểm ác nụ cười.

Thử kiếm mặc dù là tỷ thí công bình , hơn nữa cũng có không bị thương tính mạng quy tắc ngầm , song phương phần lớn đều là điểm đến thì ngưng , nhưng đao kiếm không có mất , tổn thương người tính mạng chuyện chột có sinh , nếu là một phương đang thử trong kiếm tử vong , bên kia cũng sẽ không vì vậy nhận được nghiêm trọng chỉ trích gắt gao.

Nhưng Phí Am dám ở trước mặt mọi người tổn thương Tô Nghi , tổn thương Vũ An Quân dự bị , đã là tội lớn ngập trời!

Coi như là bỏ đi luật pháp , bỏ đi đạo đức , Tô Nghi chính mình há có thể đưa cổ liền giết ?

Mặc dù hần trời sinh tính hiền lành , nhưng cũng không đại biểu có thể mặc cho người dẫn đo , nếu là có người đối với hần ô sát ý , hần cũng sẽ không lòng dạ mềm yếu.

Phí Am cùng binh độc vũ chiêu đầu đánh xuống , vậy mà đem Tô Nghi trực tiếp phân thân!

"Phí Am , ngươi lại dám . ." Hạng Nhất Minh thấy Phí Am không chút lưu tình , không khỏi giận tím mặt.

"Đừng nóng , không có huyết." Hàn Tu Trúc lập tức cắt đứt người trước , nói.

Mọi người định thần nhìn lại , Tô Nghi "Thi thể" quả nhiên không có chảy máu , ngược lại là nhanh chóng căng phồng lên tới.

Rất nhiều người lập tức ý thức được đây là cấp hai "Kim thiên thoát xác" kì mưu đặc hiệu: Tại lúc lâm nguy di chuyển tức thời , sau đó tại chỗ lưu lại một đạo nổ mạnh phân thân.

Hạng Nhất Minh nghĩ lại , càng cảm thấy bức tức: Tô Nghi nếu là vô lực ngăn cản , nhất định sẽ trực tiếp nhận thua , cái kia , vũ miếu uy năng sẽ cường ép ngăn lại song phương chiêu thức , cho nên thử kiếm trung rất khó xảy ra án mạng; nhưng nhìn Tô Nghi lúc trước bị dư âm nổ đẩy lui , liền nhịp bước cũng đứng không yên , rất có thể tại mở miệng nói ra "Nhận thua" trước , cũng đã bị Phí Am chỗ chém chết.

Giờ khắc này , Hạng Nhất Minh trong đôi mắt huyết khí dừng động.

Nhưng may mắn Tô Nghi không có bị thương , Hạng Nhất Minh chế trụ trong cơ thể tràn lan sát khí , nhìn về phía trên đài.

Tại Phí Am cùng binh độc vũ hạ xuống trong chớp mắt ấy , Tô Nghi chuyển tới người trước phía sau!

Không có bất kỳ đông dài động tác , Tô Nghi đâm ra bá vương thương , mũi thương nhắm thẳng vào Phí Am phần lưng , một khi mệnh trung , ắt sẽ phá ngực mà ra!

Phí Am khoe mắt liếc qua quét tới , liếc thấy Tô Nghi cũng không sử dụng cùng binh độc vũ , trong lòng cười lạnh nói: "Kình thường tiểu tử , cho là bình thường chiêu thức có thể thương tổn đến ta ?"

Phí Am thu chiêu trở lại , thậm chí không có bạo tinh thần tiến hành phòng ngự , chỉ là một xoay người , lưỡi đao nhảy ra , cắn về phía bá vương thương cướp cổ.

Một chiêu này , Phí Am rõ ràng cho thấy dự định đẩy ra bá vương thương , dùng Tô Nghi lộ ra sơ hở.

Nhưng Phí Am trọn tròn mắt , bởi vì hần lưỡi đao bổ trúng bá vương thương lúc , vậy mà không có nhận được chút nào trở ngại , trực tiếp xuyên thấu thân thương mà qua.

Cái này rất giống . . . Giống như là chém trúng một đạo ảo ảnh!

Cùng thời khắc đó , Tô Nghi trong tay bá vương thương biến mất , còn chân chính chiêu số hiện rõ , một đạo giống vậy tồn tại dài ba trượng độ nhỏ lên cao bỏ về phía Phí Am đầu!

Gấp ba uy lực cùng binh độc vũ núp ở "Ám độ trần thương" đặc hiệu bên trong , hấn quỷ trá cùng uy lực , đủ để thừa dịp địch chưa chuẩn bị chém chết Phí Am.

Tô Nghi đây là tại ăn miếng trả miếng!

"Ta nhận thua!" Phí Am lập tức hô to.

"Nhường cho!" Tô Nghi lập tức thu hồi bá vương thương , một chữ đều không muốn nhiều lời.

Tại đồng thời , Tô Nghi không ngừng bành trướng nổ mạnh phân thân cũng nhanh chóng xẹp xuống , sau đó biến mất ở trên lời đài.

Phí Am ảo não xuống đài , hấn chút nào không có thể ngờ tới , chính mình làm một tên đỉnh phong người đi đường , vậy mà hai chiêu liền thua ở Tô Nghi trên tay.

Hạng Nhất Minh lập tức dẫn người vây Phí Am.

"Người , các người muốn làm chi ?" Phí Am nheo mắt , trầm giọng nói.

"Ha ha , thử kiếm song phương điểm đến thì ngưng , chính là mọi người ngầm thừa nhận quy củ , nhưng mà người chiêu thức lại đặng đặng sát khí , ý muốn như thế nào ? Thấy rằng người lúc trước cố ý đồ sát hại Vũ An Quân dự bị hiểm nghị , Cừu Viện Sự mời người đến Xu Mật Viện uống trà." Hạng Nhất Minh cười lạnh nói.

Hạng Nhất Minh mở ra rồi một tờ giấy trong tay , chính là Cừu Anh Ngạn mới vừa mượn vũ miếu long mạch lối đi cho hấn chỉ thị.

Phí Am nhìn tới , thần sắc càng là u tối.

Hắn lúc trước bị Lưu gia ưng thuận kích xù thù lao làm đầu óc mê muội , cho tới lòng cầu thắng cắt mà bỏ quên hạ thủ nặng nhẹ , đem Tô Nghi liệt vào chém chết mục tiêu , có thể nói là lỗi do tự mình gánh.

Người người đều truyền Cừu Anh Ngạn cực kỳ coi trọng Tô Nghi , chờ đợi Phí Am trừng phạt tuyệt sẽ không nhẹ.

Phí Am lúc này mới nhớ tới cuộc chiến đấu này chỉ là thử kiếm , mà không phải là hấn tại chiến trường trung liêu mạng tranh đấu , mà Tô Nghi chỉ là một tên tướng tài mà thôi.

Nhưng mà hối hận cũng đã muộn rồi , Phí Am ừ ừ cúi đầu đi theo Hạng Nhất Minh thủ hạ đi rồi Xu Mật Viện.

Lưu Nhiễm thấy vậy , khí không được.

Thua thiệt hấn còn bỏ ra số tiền lớn mời Phí Am tới "Đánh bại" Tô Nghi , không nghĩ đến Phí Am vậy mà muốn giết người sau , nếu thật bị hấn đắc thủ , Lưu Nhiễm coi như phe làm chủ cũng khó lần tránh tội lỗi.

Lưu Nhiễm trong lòng thầm mắng , bảo trì không được lý trí gia hòa , cùng đã thù khác nhau ở chỗ nào ?

"Trận thứ năm thử kiếm bắt đầu!" Bên lời đài người trung niên mặt không thay đổi hô.

Vị thứ năm ra sân là một vị lão Hành người.

"Kho kho kho , lão hủ đồng tốt , gặp qua Tô Di Thiên." Lão Hành người ra khó nghe tiếng cười , hướng Tô Nghi thật sâu hành lễ.

"Đồng kính chào lão tiền bối rồi." Tô Nghi cũng đáp lễ đạo.

Nghe được đồng tốt danh hiệu , Hạng Nhất Minh khóe miệng run lên.

"Lưu Nhiễm người này mời đều là những người nào a!" Hạng Nhất Minh lần nữa nâng trán thờ dài nói.

"Đây đồng tốt rất lợi hại ?" Giang Du hỏi.

"Có lợi hại hay không ngược lại coi là chuyện khác , ta chỉ biết lão này thập phần tham lam , vì kỳ trân dị bảo có thể làm ra cái gì chuyện đến , tại Nam Từ Châu tiếng xấu vang rền." Hạng Nhất Minh đạo.

"Ta đây cũng có chút nghe thấy , nghe nói lão đầu này ban đầu vì một món cấp hai vũ khí sắc bén , vậy mà đem một cái võ sinh cả nhà bức tử , thân thích đem hấn kiện ra Xu Mật Viện , nhưng mà chứng cứ chưa đủ , vẫn là thả hấn; trừ lần đó ra , lão đầu này còn có rất nhiều giết người đoạt bảo vết xấu , có thể nói là có tiếng xấu." Ngô Hạp cũng nói.

"Đồng tốt đã như vậy tham lam , vậy hấn có lẽ là coi trọng Tô Di Thiên bá vương thương , hay hoặc là quân văn. . . Hai thứ bảo vật này , chỉ cần ra Nam

Từ Châu, ắt sẽ đưa tới tứ phương tranh đoạt." Hàn Tu Trúc lo lắng đạo.

"Ừ, lão này nắm gần đây hơi có chút thu liễm, không biết ẩn cư đến nơi nào đi, không nghĩ đến sẽ bị Lưu Nhiễm mời đi ra, nhất định là bởi vì coi trọng Tô Di Thiên một ít tài bảo." Hạng Nhất Minh nói, thần sắc hẩn lạnh vô cùng.

Hạng Nhất Minh có ý nói rất lớn tiếng, trên lôi đài hai người nghe rõ ràng.

Đồng tốt mặt không đổi sắc, vẫn là cười nhẹ nhàng, Tô Nghi nhưng là sắc mặt cổ quái.

"Không biết Đồng lão tiền bối coi trọng trên người của ta nào có bảo vật?" Tô Nghi đạo.

"Tô Di Thiên thật là thẳng thắn thoải mái, lão hủ cũng không vòng vo." Đồng tốt liếm môi một cái, nói, "Lão hủ đối với người ngày đó tại quân tử hội sử dụng quân văn cảm thấy rất hứng thú, một phần hạ đẳng vân vân, nguyên bản chỉ có thể đối với hải yêu Bách phu trưởng tạo thành uy hiếp, nhưng người lại có thể thương tổn đến Thiên phu trưởng, đúng là thế gian hiếm thấy! Không biết có thể hay không nhường cho lão hủ?"

"Không để cho." Tô Nghi mỉm cười nói.

"Kho kho, Tô Di Thiên nhất định là hiểu lầm, lão hủ nói để cho là đồng giá trao đổi, chỉ cần người chịu đem ngày đó quân văn nhường ra, lão hủ có thể dùng ba loại cùng đẳng cấp vũ khí sắc bén coi như trao đổi, người vô luận như thế nào đều không biết thua thiệt, như thế nào?" Đồng tốt đạo.

"Hiểu lầm người là Đồng lão tiền bối người, ta không ham muốn một ít cực nhỏ lợi ích, nếu là có người tri kỷ, đem mảnh này quân văn đưa ra cũng không hẩn không thể; nhưng nếu là đem bản này quân văn nhường cho người, người là có hay không lại muốn bắt hẩn đi uy hiếp người khác, giết người đoạt bảo? Bực này trợ Trụ vì ngược chuyện, ta không làm được a." Tô Nghi nhún nhún vai, đạo.

Lúc này, trên đỉnh đầu Thanh Đồng Kiếm chuyển động, đồng tốt thu được tiên cơ quyền.

Tô Nghi không khỏi ở trong lòng thở dài nói: Hẩn vận khí như thế nào như thế kém?

Đồng tốt nụ cười càng lộ vẻ âm hàn, nói: "Tô Di Thiên thật đúng là có cốt khí a, nói thật, lão hủ cũng không phải lần thứ nhất bị cự tuyệt, nhưng cuối cùng cũng có thể được đến muốn có đồ vật, mà cự tuyệt ta người, phần lớn đều. . . Kho kho, Tô Di Thiên, có dám cùng lão hủ đánh cuộc?"

Tô Nghi không nói gì, tò ý đồng tốt nói tiếp.

"Tràng này thử kiếm, chỉ là quyết ra người lên cấp cũng quá nhàm chán, không bằng người ta mỗi người đặt cược, người nếu là thua, liền đem ngày đó quân văn nhường ra, lão hủ nếu là thua, mặc cho người lựa chọn trong tay của ta ba loại cấp bốn vũ khí sắc bén, như thế nào?"

...

Bạn đang đọc truyện *Binh Pháp Đại Thánh Convert* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 223: 5 thắng!

Tô Nghi ở trong lòng suy nghĩ đạo, này đồng tốt rõ ràng cho thấy chỉ có vào chứ không có ra, vắt chày ra nước người, chỉ nghe nói qua hẩn dùng âm chiêu hãm hại người khác lấy được bảo vật, nhưng lại chưa bao giờ nghe nói hẩn đem bảo vật tặng cho người khác; người bậc này, vậy mà từ bỏ sử dụng ba loại cấp bốn vũ khí sắc bén đem đổi lấy một phần hạ đẳng vân vân, thật sự là trái với lẽ thường.

Mặc dù luận độ hiếm hoi mà nói, đúng là quân văn càng hơn một bậc, nhưng vũ khí sắc bén tạo nên độ khó cao hơn; dưới tình huống bình thường, một người một đời chỉ có thể có một lần tạo nên vũ khí sắc bén cơ hội, hơn nữa phần lớn đều cần đi qua vài năm, thậm chí vài chục năm mang bầu mới có thể làm cho vũ khí sắc bén sinh ra, trong lúc dung nhập vào vô số lần kì mưu, có thể dùng vũ khí sắc bén hiệu dụng so với quân văn cũng không kém chút nào, duy nhất khuyết điểm chính là có sử dụng số lần hạn chế, cho nên vũ khí sắc bén bình thường đều bị trở thành vật tiêu hao tới sử dụng.

Vì vậy, một phần quân văn giá trị phổ biến tương đương với khác biệt cùng đẳng cấp mới tinh vũ khí sắc bén, bây giờ đồng tốt lại nguyện ý bỏ ra ba loại vũ khí sắc bén đại giới, không khỏi Tô Nghi không sinh lòng phòng bị.

Hoặc là đồng tốt tồn tại nắm chắc tất thắng, này ba loại vũ khí sắc bén chẳng qua là hẩn bày mồi nhử thôi, hoặc là chính là hẩn vũ khí sắc bén cũng không phải là mới tinh, mà là tức thì đến sử dụng tuổi thọ "Hàng đã xài rồi", giá trị đã giảm bớt nhiều.

Mà vũ khí sắc bén cũ mới vô pháp dùng mắt thường phân biệt, chỉ có thể thông qua vũ miếu năng lượng tới giám định, Tô Nghi nếu là mắc bẫy, nhất định thua thiệt.

"Đồng lão tiền bối, người sự tích ta cũng có chút nghe thấy, nghe nói người đối bảo vật nhiệt tình tới đỉnh phong, nhìn đến mình thích bảo vật lúc, không chứa thủ đoạn nào cũng phải đem bỏ vào trong túi; nhưng người chỉ là nhất giới người đi đường, thực lực không cao, cho nên không dám dẫn đến người tài nhà giàu, chuyên chọn trái hồng mềm bốp, nếu là hiệp thương không được, liền dùng hết quý mị mánh khỏe, lừa gạt. . . Chẳng lẽ người cảm thấy ta Tô Nghi là quả hồng mềm?" Tô Nghi mỉm cười nói.

Đồng tốt da mặt thật dày, như là sớm đã thành thói quen bị người như vậy chế nhạo, vì vậy đối mặt Tô Nghi lời nói này, vẫn mặt không đổi sắc, thần nhiên không giận.

"Người có phải hay không trái hồng mềm lão hủ không biết, thế nhưng thiên quân văn, lão hủ là nhất định phải được." Đồng tốt lại thấp giọng, dùng chỉ có hai người có thể nghe âm lượng nói, "Người nếu không phải giao, lão hủ có trăm ngàn loại phương pháp cho người giao ra, người cũng không muốn để cho người nhà chịu người dính líu chứ?"

Nghe được đồng tốt lấy người nhà bức bách, Tô Nghi ánh mắt hơi rét.

Tại châu thành bên trong, Tô Nghi đối với Tô Thi Nhi an toàn không ràng buộc, hẳn đối với Cửu Viện Sự cùng hạng Thứ sử bảo vệ hết sức yên tâm; nhưng Tô Thi Nhi không có khả năng tổng ở nhà, nếu là ở đi dạo phố lúc nhận được một ít người tập kích, lấy Tô Nghi thực lực, dùng võ miếu thông thiên khả năng, cũng khó bảo đảm năng an toàn sẽ không xuất hiện bất kỳ bất trắc.

Tô Nghi trong lòng né qua sát cơ, nhưng vẫn là thần nhiên cười nói: "Ừ? Nói như vậy, ta nhất định phải đáp ứng Đồng lão tiền bối yêu cầu, chẳng qua là ta đối với vũ khí sắc bén không có hứng thú; nếu là Đồng lão tiền bối có thể ra dùng tiền đặt cược, ta nhất định vui vẻ tiếp nhận."

"Người muốn gì đó?" Đồng tốt hỏi.

"Yên tâm,

Ta muốn đồ vật giá trị không lớn, Đồng lão tiền bối nhất định ra được, chờ sau trận đấu người sẽ biết." Tô Nghi đạo.

"Tốt lắm, tràng này đánh cược là được lập." Đồng tốt rất sợ Tô Nghi đối ý bình thường, lập tức gật đầu, lại nói, "Cuộc tranh tài này, lão hủ cảm chỉ sử dụng cán dài bình khí."

Dưới đài vang lên một mảnh hít hà.

"Xem ra lão đầu này cũng sợ bá vương thương uy lực." Ngô Hạp bữu môi nói.

"Hắn ngược lại lão gian cự hoạt, Tô Nghi chỉ là tướng tài, không có bá vương thương, sẽ không có giống nhau công phá người đi đường thủ đoạn phòng ngự, thì không khỏi không sử dụng quân văn rồi." Hạng Nhất Minh đạo.

"Ta chỉ nghe nói qua Tô Di Thiên nắm giữ hạ đẳng văn văn, hơn nữa còn tại cờ tướng đại hội lúc thu được một phần trung đẳng văn văn, người trước có thể đối với Vũ Sĩ tạo thành tôn thượng, người sau thậm chí có thể uy hiếp được quốc sĩ, nhưng Tô Di Thiên chỉ là tướng tài, tinh thần thiếu thốn, thì không cách nào niệm động này hai thiên quân văn chứ? Mà coi như hắn có thể đọc hạ đẳng văn văn, đồng tốt chỉ sợ cũng có năng lực chống đỡ, nếu không sẽ không như thế lòng tin hoàn toàn." Ninh Thái Tuyên lắc đầu nói.

Trải qua Tô Thủy Huyện trận kia quân tử hội Giang Du cùng Ngô Hạp hai người, trong mắt lại né qua một luồng vẻ kinh dị, nhưng cũng không có mở miệng nói thêm cái gì.

Tô Nghi thì mở miệng nói: "Ta đây liền nói lên đặc thù quy tắc, cuộc tranh tài này, song phương đều không thể di động."

Tiếng nói rơi xuống, một đạo lực lượng vô hình hạn chế hai người bước chân.

Chiêng đồng tiếng vang lên, đồng tốt lớn tiếng nói: "Tô Di Thiên, lão hủ cho người đầy đủ thời gian đọc quân văn, tránh cho người khác nói lão hủ lấy lão lần tiểu."

Tô Nghi cười bỏ qua.

Đợi đến ba hơi thở thời gian chuẩn bị kết thúc, Tô Di Thiên lập tức mở miệng thì thầm: "Lâm ám thảo kinh phong, tướng quân dạ dẫn cung. Bình minh tầm bạch vũ, một tại thạch lăng trung"

Tô Nghi nắm giữ « tắc hạ khúc văn tập », cho nên không cần tay cầm quân văn, rót vào tinh thần đọc, chỉ cần tiêu hao tinh thần lực liền có thể dẫn động quân văn đặc hiệu; tài ăn nói một cảnh năng lực động, bản này 20 chữ « đêm xạ hổ », không tới một hơi thở liền bị Tô Nghi đọc xong.

Bởi vì Tô Nghi trải qua giấc mộng Nam Kha, tinh thần lực được đến tăng lên trên diện rộng, vì vậy đọc bản này hạ đẳng văn văn, chỉ cần hao hắn năm phần mười tinh thần lực, cũng sẽ không bao giờ giống như quân tử hội cái kia giống nhau, đọc xong « đêm xạ hổ » liền mệt mỏi không ngớt, buồn ngủ.

Mặc dù Tô Nghi sử dụng tài ăn nói một cảnh năng lực, nhưng toàn thơ 20 chữ vẫn rõ ràng nhảy vào trong tai mọi người.

Giờ phút này chính là trong chiến đấu , mọi người không có mở miệng đánh giá , nhưng rất nhiều người xem vẫn âm thầm gọi tốt , trong lòng tìm khắp nghĩ đạo: Khó trách bản này quân vẫn có thể tăng cường Lý Quảng ý niệm , quả thật thơ hay!

Đồng thời , các khán giả trong lòng cũng có chút nghi ngờ: Lúc trước Tô Nghi sử dụng hai lần cùng binh độc vũ , trong đó một lần vẫn là gấp ba uy lực , tinh thần hẳn là đã sớm đã tiêu hao hết mới đúng, như thế nào đọc quân vẫn ? Mà cho dù Tô Nghi tinh thần đủ , nhưng hẳn cũng không có tay cầm quân vẫn , như thế nào dẫn dụ tượng ?

Nhưng vẫn có một đạo cao một trượng kim sắc hư ảnh theo Tô Nghi bên ngoài thân nổi lên , mọi người nhìn tới , chính là tiên hiền Lý Quảng khuôn mặt.

Cùng lúc đó , Tô Nghi tự mình pho tượng trong tay hắc cung thẳng hoa , đi tới Lý Quảng hư ảnh trong tay , dùng bản này quân vẫn uy lực gia tăng gấp ba , mà Cửu châu chỉ đỉnh hơi hơi rung rung , từ "Nhất tướng công thành vạn cốt khô" tạo thành về này âm lệ năng lượng , cũng rót vào Lý Quảng hư ảnh bên trong.

Tô Nghi rõ ràng cảm nhận được , bản này « đêm xạ hổ » uy lực vậy mà lần nữa gia tăng gấp đôi!

"« đêm xạ hổ » mặc dù cường đại , nhưng là chỉ thuộc về hạ đẳng văn văn hàng ngũ , chỉ có thể chém chết Vũ Sĩ; chịu hắc cung gia tăng sau , uy lực tăng lên tới bốn lần , nhưng là chỉ là có thể đối với quốc sĩ tạo thành uy hiếp mà thôi, bây giờ lại chịu này cổ âm lệ năng lượng gia tăng , « đêm xạ hổ » uy lực đã đạt tới gấp sáu lần , đủ để đột phá phòng ngự cũng chém chết quốc sĩ!"

Tô Nghi tâm tình thập phần phần chấn , mặc dù tạm thời còn không biết này âm lệ năng lượng mặt mũi thực , nhưng nhìn như không có chỗ xấu , dùng vậy đúng rồi.

Đồng tốt nhìn uy phong bát diện Lý Quảng hư ảnh , trong lòng vậy mà mơ hồ dâng lên một tia bất an.

Nhưng còn không đợi hẳn lau đi phần này bất an , Tô Nghi liền cao giọng nói: "Mời Đồng lão tiên bối ăn ta một mũi tên!"

Tiếng nói rơi xuống , Lý Quảng hư ảnh kéo ra hắc cung , một cây như bầu trời đêm đen nhánh , giống như mực đậm thâm thúy hắc tiễn tung bùng mà ra , thẳng tắp bắn về phía đồng tốt.

Này căn hắc tiễn yên lặng mà phi hành , rõ ràng là như vậy trầm tĩnh , không có chút nào uy thế , nhưng đồng tốt lại sắc mặt hoảng sợ.

Bởi vì hẳn vậy mà từ nơi này hắc tiễn trung , cảm nhận được tử vong uy hiếp!

Không chút do dự nào , đồng tốt liền tiếp theo Gia Cát trong túi lấy ra mũ bảo hiểm , nhuyễn giáp , tám thuẫn. . . Hẳn liền tiếp ném ra năm đạo phòng ngự tính chất vũ khí sắc bén , vậy mà tất cả đều là cấp bốn vũ khí sắc bén , mỗi một dạng vũ khí sắc bén đều hàm chứa vườn không nhà trống đặc hiệu , đủ để phòng ngự Vũ Sĩ đã kích.

Năm dạng vũ khí sắc bén tại đồng tốt trên người xếp lên thật dày cát giấu khô giáp , cho dù là quốc sĩ đã kích cũng khó mà đem duy nhất đánh vỡ.

Mọi người thấy vậy , rồi rít thở dài: Đây đồng tốt thật không hổ là "Lục lâm đạo tặc", hẳn có bảo vật quả thực nhiều như sao dày đặc , đối với Tô Nghi mà nói tuyệt đối là một đối thủ khó dây dưa.

Nhưng quái dị một màn sinh , chỉ thấy này căn hắc tiễn hóa thành một vết hắc quang , thế như chẻ tre bình thường xuyên thấu đồng tốt trước người năm tầng cát giấu khô giáp , chui vào hẳn lồng ngực , từ phía sau lưng phá thể mà ra , sau đó lại đâm thủng phía sau hẳn năm tầng khô giáp , đâm vào trong mặt đất.

Mà hắc tiễn vẫn đen nhánh thâm thúy , phảng phất đâm thủng tầng mười khô giáp không phí nhiều sức.

"Sao lại thế. . ."

Đồng tốt khó có thể tin nhìn mình trước ngực bị phá ra hang lớn , mặt đầy không cam lòng ngã xuống đất bỏ mình , mọi người nhìn về phía vết thương của hẳn , trong đó sờ hữu máu thịt , xương cốt cùng nội tạng vậy mà toàn bộ quy về hư vô.

"Đa tạ Đồng lão tiên bối nhường nhịn , ngươi tiền đặt cược , ta đã nhận." Tô Nghi mặt không thay đổi hướng đồng tốt thi thể chấp tay nói.

Các khán giả trong lòng chợt lạnh , Tô Nghi muốn cầu tiền đặt cược lại là đồng tốt tính mạng.

Cơ hồ có tám phần mười trong lòng người đều tại âm thầm gọi tốt , đồng tốt người này tiếng xấu vang dội tặc nhân , sớm chết rồi!

Nhưng cũng có một ít người nhân cơ hội gọi gió hô sóng , Lưu Nhiễm tự nhiên cũng không khả năng bỏ qua cho đòn công kích này Tô Nghi cơ hội.

"Tô Nghi, ngươi hạ thủ cũng quá tàn nhẫn! Đây chỉ là một tràng Võ đạo hội , đại gia nhân khi cao hứng tới , ngươi làm sao có thể như thế mất hứng ? ! Ta nhất định muốn. . ."

"Là ta xúi giục Tô Di Thiên giết chết cái lão gia hỏa này , đúng như ngươi xúi giục Phí Am sát hại Tô Di Thiên giống nhau , như thế , không phục ? Ngươi cứ tới tìm ta a." Hạng Nhất Minh ôm ngực nói , đang khi nói chuyện , vẫn không quên chụp Lưu Nhiễm đỉnh đầu chụp mũ.

"Cô. . ." Lưu Nhiễm tràn đầy ý nghĩ xấu toàn bộ bị nghẹn trở về , chỉ cảm thấy buồn bã hận điền ung.

Mấy cái công tác nhân viên lập tức lên đài , đem đồng tốt thi thể không đi.

Lý Quảng hừ ảnh từ từ tiêu tan , Tô Nghi hoàn toàn không thấy Lưu Nhiễm phần hận tằm mắt , đem đồng tốt Gia Cát túi thu về.

"Đồng tốt làm nhiều chuyện bất nghĩa , không chừa thủ đoạn nào cướp bóc tài sản người khác , bây giờ đồng tốt đền tội , hân của bất nghĩa đã hết số trả lại Xu Mật Viện , tận lực vật quy nguyên chủ , nếu là không tìm được chủ nhân , những vật phẩm này đem thuộc về Nhân tộc tổng cộng có!" Tô Nghi cao giọng nói.

Tiếng nói rơi xuống , Tô Nghi xoay người đi trở về Tần Hoài lâu , lưu lại một đạo tiêu sái bóng lưng.

Mọi người rí rít gật đầu , rí rít khen Tô Nghi không ham món lợi nhỏ lợi , đại nghĩa lắm nên.

"Lưu Nhiễm , ngươi còn ngờ ra làm chi ? Ngươi coi như người chủ trì , không phải còn muốn tuyên bố cái gì sao?" Hạng Nhất Minh cười đều nói.

Lưu Nhiễm khoe miệng run lên , không thể không trống trận trở lên đạo: "Thứ 19 tổ tranh tài , Tô Nghi lấy được năm thắng , sớm phong tước số một , tấn cấp vòng kế tiếp."

Bên sân người xem nhất thời tiếng vỗ tay như sấm động , nhận được Lưu Nhiễm thuê mướn , mười chín tổ còn lại ba người cũng không khỏi không ảo não rời đi nơi đây.

Bạn đang đọc truyện *Binh Pháp Đại Thánh Convert* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 224: 5 hồ Thượng tướng

Tô Nghi trở lại Tần Hoài lâu lâu hai , chuẩn bị nhắm mắt dưỡng thần , ứng đối đợt thứ hai tranh tài.

Nhưng còn chưa ngồi vững vàng , liền nghe được dưới lầu truyền tới một đạo trống trận trở lên tiếng.

"Thánh chỉ đến! Nam Từ Châu khai quốc huyện nam Tô Nghi tiếp chỉ!" Đạo thanh âm này vô cùng hùng hậu , giống như sơn nhạc xông vân.

Lầu hai La Từ Duệ phảng phất không nghe thấy giống như , như cũ chộp mắt hơi hần , tựa như vào mộng , ngược lại dưới lầu dâng lên trận trận tiếng động lớn triều ồn ào sóng.

"Như thế trùng hợp như vậy ?" Tô Nghi lăm lăm , nhưng vẫn là đứng dậy đi xuống lầu.

Một vị đầy mặt râu ria khâm sai đứng ở cửa lầu , Hạng Tông Lưu đi theo phía sau hắn , thần sắc bình tĩnh.

Khâm sai nhìn đến Tô Nghi xuất hiện , mỉm cười hỏi: "Ngươi chính là Tô Nghi ?"

"Tiểu sinh chính là Tô Nghi , ngài là..." Tô Nghi chấp tay hỏi.

"Hắn là Lưu Yểm Chiến , bất quá ngươi cũng có thể gọi hắn Lưu háo chiến." Hạng Tông Lưu mặt không thay đổi chế nhạo nói.

"Đi đi đi , lão Hạng , lời này nói riêng một chút nói liền thôi , ngươi tại hậu sinh trước mặt được cho đủ ta mặt mũi." Lưu Yểm Chiến giờ giờ lên tay.

Hạng Nhất Minh chờ Hạng gia đoàn người đều ra có lòng tốt mỉm cười , hiển nhiên đều biết Lưu Yểm Chiến.

Tô Nghi đang bị Lưu Nhiễm gây khó khăn , nghe được họ Lưu liền theo bản năng căng thẳng tâm tư , nhưng thấy đến hạng Thứ sử cùng Lưu Yểm Chiến quen nhau , lại nghĩ tới người này là theo kinh thành tới khâm sai , lập tức buông lỏng cảnh giác , ngay sau đó mới nhớ tới cái gì đó.

"Vị đại nhân này , ngài chẳng lẽ... Là ngũ hồ Thượng tướng một trong hồ tướng Lưu Yểm Chiến ?" Tô Nghi cẩn thận từng li từng tí hỏi.

"Chính là." Lưu Yểm Chiến gật đầu mà cười.

Tô Nghi sắc mặt rung một cái , không nghĩ đến vị đại nhân vật này vậy mà sẽ đích thân tới truyền thánh chỉ.

Phần lớn sĩ tử tại tấn thăng phi tướng về sau thì sẽ thoát khỏi triều đình, hoặc là nhậm chức một châu Đô đốc, hoặc là ẩn cư lấy sách, lĩnh ngộ binh pháp, trùu kích chủ tướng vị trí, chỉ có số ít phi tướng sẽ chọn tiếp tục là triều đình hiệu lực, mà trong đó người xuất sắc, thì sẽ bị chọn làm "Ngũ hổ Thượng tướng", chính là triều đình trụ cột vững vàng.

Ngũ hổ Thượng tướng chế độ tại Đông Hán lúc khai quốc kỳ cũng đã sơ hiện hình thức ban đầu, là Lưu Tú sáng chế, ý tại lôi kéo phi tướng là triều đình bán mạng, tăng cường triều đình cùng Xu Mật Viện sức cạnh tranh, sau đó tại Đông Hán năm cuối triển thành thực, Lưu Bị làm chủ Tây Xuyên xưng đế, thành lập Thực quốc lúc, từng lập Quan Vũ, Trương Phi, Triệu Vân, ngựa cùng Hoàng Trung là ngũ hổ Thượng tướng, là khóa trước nổi danh nhất năm người, hưởng dự hậu thế.

Mà Tào Tháo ở chỗ này trước cũng đã lập được ngũ hổ Thượng tướng,

Chính là Trương Liêu, Nhạc Tiến, ở cấm, đóng mở cùng Từ Hoảng, chỉ là Tào Tháo ban đầu còn chưa xưng đế, vì cấm kỵ, đem ngũ hổ Thượng tướng danh hiệu đổi thành "Ngũ tử lương tướng", nhưng dù vậy, lập ngũ tướng coi như cũng để cho Tào Tháo xưng đế chỉ tâm rõ ràng rành.

Nhưng sau đó, Tào Tháo là « Tồn Từ binh pháp » toàn bốn chú giải hoàn thành, « Mạnh Đức Tân sách » ra đời, này mới khiến hán thành thánh chỉ tâm lần át xưng đế chỉ tâm, tuổi già không bao giờ nữa hỏi tới chính sự, đem chức quyền toàn bộ giao cho Tào Phi, một lòng nghiên cứu binh pháp, đây cũng là đề bên ngoài mà nói rồi.

Tào Tháo bản thân tinh thông binh pháp, tự nhiên càng coi trọng tướng lĩnh công trận cùng dẫn quân năng lực tác chiến, vì vậy Tào gia ngũ tử lương tướng cũng dùng cái này tới thứ tự sắp xếp, Trương Liêu là; mà Lưu Bị thì lại lấy võ lực cá nhân tới bài ngũ hổ Thượng tướng, ai ưu ai kém, thế nói không đồng nhất.

Ngũ hổ Thượng tướng chế độ truyền thừa mấy trăm năm, lúc đến nỗi nay đã ngày trở nên thành thực, hiện giờ bị chọn làm ngũ hổ Thượng tướng người, loại trừ phải có càng bình thường phi tướng võ lực cá nhân ngoài ra, còn cần là triều đình lập được công lao hân mã, càng thêm đức hạnh vẹn toàn, người đức cao vọng trọng mới có thể đảm nhiệm, như vậy có thể thấy trước mắt "Hổ tướng" Lưu Yểm Chiến tất nhiên là đáng giá thế nhân ngưỡng mộ người.

Trọng yếu nhất là, Tô Nghi còn nghe nói Lưu Yểm Chiến là chủ chiến phái.

Gặp qua Lưu đại nhân, tiểu sinh ngưỡng mộ đại danh đã lâu, bây giờ nhìn thấy có phúc ba đời." Tô Nghi thành khẩn thăm hỏi.

"Ha ha ha... Tốt ta thường xuyên bốn ba ở phong hóa đài cùng con đường tơ lụa, mấy năm chưa từng trở lại đại lục, không nghĩ đến còn có người nhớ kỹ ta! Tô Di Thiên, người cùng ta đều là Vũ An Quân dự bị, địa vị bằng nhau, không cần đa lễ, ừ... Vốn là còn rất nhiều lời muốn nói, nhưng vẫn là trước nói chính sự đi."

Lưu Yểm Chiến đột nhiên thu liễm nụ cười, thần sắc nghiêm túc, tranh tài đã sớm tạm ngừng, vô luận là người dự thi vẫn là người xem, tất cả đều nghiêm mặt bình khí.

"Tô Nghi tiếp chi!" Lưu Yểm Chiến theo trong tay áo lấy ra một đạo khảm có hắc sừng trâu kim sắc thánh chỉ.

Thánh chỉ ý theo quan chức phẩm cấp, trục chuỗi phẩm chất đều có bất đồng, Tô Nghi thân là theo ngũ phẩm khai quốc huyện nam, ban bố hán thánh chỉ là hắc sừng trâu trục; mà hán ban đầu thân là bình dân lúc, thánh chỉ dùng tài liệu chỉ là bình thường gỗ trục mà thôi.

Thấy thánh chỉ, Tô Nghi hơi hơi cúi đầu, để bày tỏ tôn kính.

Tại chỗ hơn ngàn người, người đi đường bên dưới bình dân toàn bộ quỳ xuống, người đi đường trở lên thì quỳ một chân trên đất, chỉ có mấy vị Xu Mật Viện quan chức còn đứng.

Lưu Yểm Chiến nhìn Tô Nghi liếc mắt, khẽ gật đầu, sau đó triển khai thánh chỉ.

"Phụng thiên thừa vận, hoàng đế chiếu viết: Nam Từ Châu tướng tài, khai quốc huyện nam Tô Nghi, sách « Long thành phi tướng », viết di thiên hùng thơ, cứu Nhân tộc ở tại thủy hòa, kéo xã tắc ở sụp đổ, công cao cái thế, Huân tiêu biểu sử xanh, trăm cảm giác sâu sắc trấn an, đặc biệt ban cho bạch ngân ba chục ngàn..."

Chỉ là đọc khen thưởng tài vật, Lưu Yểm Chiến liền xài hơn ba mươi hơi thở thời gian, nhưng lui về phía sau ban thường đều là hoàng thất đặc biệt công phẩm tài vật, phần lớn đều chỉ có thể dùng cho cải thiện sinh hoạt, đối với quân nghiệp ngược lại không có quá lớn trợ giúp, vì vậy Tô Nghi cảm giác hứng thú không lớn, ngược lại thì sau lưng một ít bình dân nghe đó mặt thở hổn hển.

Triều đình ban thưởng cho Tô Nghi tài vật, đủ để cho hán nhảy lên trở thành danh môn đại hộ!

Lưu Yểm Chiến lại thì thầm: "... Thiên Sơn Tuyết Liên ba cây, cũng tứ phong theo tam phẩm Tổ Thủy Huyện khai quốc Hầu, thực ấp một ngàn nhà, thêm thực phong, khác tiến cử có tên trong danh sách thánh tử học... Khâm thờ!"

Mọi người nghe vậy, trong nháy mắt hô hấp tăng thêm, mặt đầy hâm mộ nhìn về phía Tô Nghi.

Tô Nghi bị thực phong Thiên hộ Hầu, đứng hàng theo tam phẩm, bỏ đi thực quyền mà nói, hán chức cấp đã có thể cùng hạng Thứ sử ngồi ngang hàng, loại trừ người sau ngoài ra châu quan, ở nơi công cộng thấy Tô Nghi lúc cũng phải đi xuống quan lễ nghi.

Mà càng làm cho mọi người thêm chảy nước miếng, là thánh tử học có tên trong danh sách tư cách!

Thánh tử học coi như Nhân tộc học phủ cao nhất, chỉ có khắp thiên hạ ưu tú nhất Vũ Sĩ mới có thể có tên trong danh sách, bởi vì hàng năm chiêu sinh vị trí có hạn, vì vậy cạnh tranh vô cùng kịch liệt, rất nhiều Vũ Sĩ vì có tên trong danh sách thánh tử học, vì có thể làm cho chính mình sĩ đồ trở nên càng thêm bằng phẳng rộng lớn, thậm chí không tiếc đập nổi bán sắt, táng gia bại sản.

Giống như nay thấy Tô Nghi không cần cạnh tranh, tiền cử có tên trong danh sách thánh tử học, làm sao có thể không đề cho mọi người hâm mộ.

Ngay cả Hạng Nhất Minh cũng không khỏi ở trong lòng than thở: Thật là người so với người làm người ta tức chết a, hẳn còn đang là thánh tử học tư cách nhập học, cùng những người khác tranh phá đầu, Tô Nghi rõ ràng chỉ là tướng tài, cũng đã đi ở trước mặt hắn.

Bất quá nghĩ lại, Hạng Nhất Minh liền cảm giác thư thái, Tô Nghi chính là lấy một « Long thành phi tướng » cứu vãn Nhân tộc đại công thần, người bậc này nếu không phải có thể nhập thánh tử học học tập, những người khác còn ai dám nói mình có tư cách nhập học?

Lưu Yểm Chiến thanh âm vang vọng tại toàn bộ bến tàu, Tô Nghi lĩnh chỉ tạ ơn.

"Chúc mừng Tô Di Thiên, bây giờ ngươi đã là Thiên hộ Hầu, rồi Vạn hộ hầu không xa." Lưu Yểm Chiến thân thiết nắm Tô Nghi tay, cười nói.

Tô Nghi khóe miệng run lên, không nghe rõ đối phương đây là tại khen hắn, hay là ở chế giễu hắn, Thiên hộ huyện Hầu, so với vạn hộ quốc Hầu chỉ bất quá vừa mới bước ra 10% chặng đường mà thôi.

Đột nhiên, Tô Nghi cảm thấy có hai tấm tờ giấy bị lạng lẽ nhét vào trong tay hắn.

Lưu Yểm Chiến vẫn nụ cười chân thành, Tô Nghi lập tức ý thức được, cái này rất có thể là một ít đại nhân vật cho hắn mật thư, vì vậy mặt không đổi sắc mà đem thu vào trong tay áo.

"Lưu đại nhân ở xa tới khổ cực, không bằng cũng tham gia tràng này khôi yến, để cho tiểu sinh vì ngươi đón gió tẩy trần." Tô Nghi đạo.

"Mặc dù ta cũng muốn ăn mừng ngươi hái được khôi, nhưng vẫn là miễn, ta sợ chính mình vừa vào tòa, đại gia sinh lòng câu nệ, ngược lại hỏng rồi bầu không khí, ngươi tận tình hưởng yến, không cần để ý ta đây cái chân chạy, lão Hạng biết làm ta bận rườu." Lưu Yểm Chiến vỗ một cái Hạng Tông Lưu bả vai, cười nói.

"Ta đây mấy ngày công vụ bề bộn, không tâm tư cùng ngươi uống rượu." Hạng Tông Lưu đạo.

"Thật là bất cận nhân tình a, chúng ta không phải vào sinh ra tử tốt đồng bạn mà, đứng rồi, cũng đi kêu lên anh ngan..."

Hai vị đại nhân xoay người rời đi, cho đến biến mất ở góc đường, mọi người lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Mặc dù Lưu Yểm Chiến ở trước mặt người chuyện trò vui vẻ, nhưng ngũ hổ Thượng tướng uy nghiêm vẫn cho mọi người cực lớn lực áp bách, nhất là cùng Tô Nghi đối nghịch Lưu Nhiễm, quả thực cảm giác đầy núi ở lưng.

Võ đạo hội tiếp tục cử hành, Tô Nghi trở lại Tàn Hoài lâu, tìm một cơ hội đọc hai phong mật thư.

Đúng như dự đoán, trong đó một phong mật thư là thượng thư lệnh Từ đại nhân đến, trong thư nói hành châu Thứ sử Dương uy đã tới Nam Từ Châu, nhất định sẽ ra sức bảo vệ Dương Quân Huấn, để cho Tô Nghi tận lực cho Dương uy một ít "Thuận lợi".

Tô Nghi thấy chỉ tâm muốn: "Nếu không phải Dương Quân Huấn xúi giục Hàn Khai cùng ta lập được Cửu Đình Sơn đánh cuộc, Hàn Khai cũng sẽ không rơi vào kết quả như thế này; coi như kẻ xúi giục, Dương Quân Huấn đã là tội không thể tha thứ, cho dù ta tha thứ hắn, Thánh Đạo sao có thể khoan dung loại này bội bạc người? Bây giờ khuyên tử phạm sai lầm, vì phụ người tới cầu tình, Từ đại nhân nhưng phải ta cho hắn thuận lợi, chẳng lẽ muốn bỏ qua Dương Quân Huấn? Cũng hoặc là..."

Tô Nghi như có điều suy nghĩ, quyết định Võ đạo hội sau đó mới làm quyết đoán, sau đó vừa nhìn về phía một cái khác phong thư.

Phong thư thứ hai kiểu chữ tương đối thanh tú, hiển nhiên là người tuổi trẻ viết, trong thư chỉ cảm thấy cảm ơn Tô Nghi khoảng thời gian này đối với Liễu Tâm Chiêu chiếu cố, cũng ước định ngày sau ất sẽ tới cửa viếng thăm.

Điều này làm cho Tô Nghi cảm thấy đầu óc mơ hồ, có thể để cho hổ tướng Lưu Yểm Chiến chuyển giao mật thư, tất nhiên là cái đại nhân vật, nhưng như thế một điểm chính sự đều không nói?

Mặc dù Liễu Tâm Chiêu đúng là tại hắn gia trụ hơn một tháng, nhưng Tô Nghi cũng không phí tâm chiếu cố nàng, chiêu đãi khách nhân công việc cơ hồ toàn bộ giao cho Tô Thi Nhi; hơn nữa, Tô Thi Nhi đi theo Liễu Tâm Chiêu học nghệ, phải nói là người sau càng chiếu cố người trước mới đúng.

Mà chút chuyện nhỏ này, đáng giá như thế đại phí chu chương mật thư sao?

Tô Nghi không có đầu mối chút nào, chỉ đành phải tạm thời gác lại mật thư một chuyện, liếc nhìn vẫn nhắm mắt dưỡng Thần La Đô đốc, liền dời bước đến bên cửa sổ, quan sát vòng thứ nhất còn lại tranh tài.

Giờ phút này đúng lúc đến phiên Hạ Từ Du ra sân, chỉ thấy người sau lấy ác liệt thế công liên tiếp thủ thắng, thắng được toàn trường ủng hộ.

Hạ Tử Du đối thủ không thiếu vài tên thân kinh bách chiến người đi đường , nhưng mà người trước thậm chí không có dùng bất kỳ kì mưu cùng vũ khí sắc bén , trước sau chỉ dùng hai lần cùng binh độc vũ , liền chiến thắng hán năm tên đối thủ mà tấn thẳng vòng kế tiếp , để cho Tô Nghi khen ngợi không ngớt.

Lúc này , một tòa khác bên lồi đài truyền đến trận trận hoan hô , trong đó thậm chí còn có hài đồng non nớt tiếng kêu: "Cha cổ vũ!"

Bạn đang đọc truyện *Binh Pháp Đại Thánh Convert* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 225: Chuyện trái lương tâm

Rất hiển nhiên , thắng bại đem tại ba hơi thở bên trong công bố , hắc bào nhân cơ hồ đã phong tỏa thắng cuộc.

Chỉ là hắc bào nhân này rất là cổ quái , bộ mặt hán núp ở mũ trùm bên trong , mọi người chỉ nhìn được đến hán khô nứt đôi môi cùng vết đao binh thường cầm.

Hắc bào nhân từ đầu tới cuối đều không nói tiếng nào , thậm chí không lập quy tắc , không đề cập tới cầm chi , nhưng vẫn giống như Hổ vào bầy dê , không huyền niệm chút nào chiến thắng sở hữu đối thủ.

Tô Nghi từ trên người hán cảm nhận được dã thú mùi máu tanh , đối thủ vô luận nói lên bất kỳ quy tắc hoặc cầm chi , đều không cách nào hạn chế lại bước chân hán.

Lưu Nhiễm nhìn đầu này "Dã thú", thần sắc dương dương đắc ý , lại nhìn trộm nhìn về phía Tô Nghi , trong mắt dâng lên một tia vẻ hung ác , nhưng bị hán nhanh chóng thu liễm.

Sau đó , hắc bào nhân không hề ngoài ý muốn mà lấy được năm thắng , trở thành tiểu tử thứ nhất , tấn cấp vòng kế tiếp.

"Ha ha! Thật giỏi , cha vĩnh viễn là lợi hại nhất!" Dưới đài , vị kia khuôn mặt non nớt hài đồng nhảy một cái cao ba thước.

Nhưng mà , hắc bào nhân không có làm ra bất kỳ phản ứng nào , dường như một cục xác biết đi.

Hàn Tu Trúc "Đăng đăng đăng" mà lên lầu hai , đi tới Tô Nghi bên cạnh.

"Tô Di Thiên , ngươi có thể biết người này là ai ?" Hàn Tu Trúc vẻ mặt nghiêm túc đạo.

"Hán người khoác hắc bào , ta không nhận ra , tu trúc huynh không bằng cho ta giới thiệu một chút." Tô Nghi đạo.

Hàn Tu Trúc nặng nề thở dài , đạo: "Ta lúc đầu cũng không có nhận ra hắc bào nhân này đến , cho đến nghe được đứa bé kia gọi hán là cha , ta mới nhận ra hán là Hàn Minh Tri , đứa bé kia được đặt tên là kiệt , là người trước chi tử."

"Là người Hàn gia ? Chẳng lẽ là cháu Hàn Tùng xúi giục , đi đối phó ta ?" Tô Nghi nhướn mày lên mũi nhọn , hỏi.

"Không có đơn giản như vậy , Hàn Minh Tri tại Nam Từ Châu nhà nhà đều biết , ngươi có nghe nói qua hán ?"

"Nhắc tới , là có một chút ấn tượng . . Nhưng là chỉ là nghe nói người này đã từng là tán binh đội trưởng , dẫn dắt qua mấy mươi người trước đội ngũ hướng Trung Nguyên điều tra địch tình , ngoài ra sự tích lại không quá hiểu rồi , tu trúc huynh có thể hay không cận kề nói một chút ?"

Cái gọi là "Tán binh" chính là không ở trong biên chế , đặc biệt thi hành nhiệm vụ đặc thù binh lính , án hoa hạ hậu thế khái niệm mà nói chính là "Bộ đội đặc chủng" ; mà chủ chiến phái thường cách một đoạn thời gian , sẽ phái tán binh lên vào Trung Nguyên đại địa điều tra Man Tộc tình trạng gần đây , có thể nói là cứu tử nhất sinh nhiệm vụ , vì vậy nếu không phải năng lực ứng biến cực mạnh người , rất khó đảm nhiệm tán binh chức vụ , mà Hàn Minh Tri có thể nhậm chức tán binh đội trưởng , có thể thấy hán năng lực phi phàm.

"Ngươi đại thể biết rõ Hàn Minh Tri thân phận , vậy liền dễ dàng giải thích: Hàn Minh Tri hiện tại mặc dù chỉ là nhất giới người đi đường , nhưng trên thực tế , hán lúc trước đã từng là một tên quốc sĩ." Hàn Tu Trúc đạo.

"Cấp bậc ngã xuống ? Hán đã làm gì có lỗi với chính mình Thánh Đạo chuyện , dùng lòng quân hồng mắt ?" Tô Nghi lấy làm kinh hãi.

"Không quá rõ ràng, Hàn Minh Tri chuyện vẫn luôn là Hàn gia cùng chủ chiến phái bí mật, ta chỉ là sơ lược hiểu được, hán mấy năm trước dẫn dắt tấn binh tiêu diệt đi Trung Nguyên, nhưng chỉ có một mình hán binh yên trở về, những người khác đã sớm toàn quân bị diệt; nghe nói Hàn Minh Tri đương thời thống khổ không ngớt, nếu không phải là có Hàn môn tổ tiên dưới quần nhục uy năng ảnh hưởng, nếu không là hán đã sớm tự sát, nhưng dù vậy, hán cấp bậc cũng theo quốc sĩ sứt đột ngột đến người đi đường, không bao giờ nữa phục ngày xưa uy phong, nguyên bản, hán chính là tồn tại phi tướng phong thái ngút trời anh tài." Hàn Tu Trúc mặt lộ thương tiếc, lắc đầu nói.

"Lần đó điều tra đến tột cùng xảy ra chuyện gì? Đầu đường cuối ngõ phải có truyền lại nghe thấy chứ?" Tô Nghi hỏi.

"Là có một vài tin đồn, chỉ là phần lớn người đều suy đoán là Hàn Minh Tri bị chủ hòa phái mua được, thiết kế hại chết mấy chục tên chiến hữu, nếu không như thế nào làm cho mình lòng quân tan vỡ?" Hàn Tu Trúc đạo.

"Tu trúc huynh định thế nào hán?"

"Hàn Minh Tri mặc dù cùng ta là đồng môn đệ tử, nhưng người cũng biết ta năm ngoái mới về đến Nam Từ Châu, cùng người trước hiếm có lui tới, chỉ là theo dõi câu vài lời trung cảm nhận được hán một mảnh xích đảm trung can, hán không phải là sẽ bị thu mua, thậm chí phản bội chiến hữu người." Hàn Tu Trúc đạo.

Tô Nghi như có điều suy nghĩ, nói: "Ta rất ngạc nhiên phía sau màn đến tột cùng xảy ra chuyện gì, nếu có cơ hội, ta sẽ chính miệng hỏi một chút hán."

...

Võ đạo hội đang ở như hỏa như đồ tiến hành, vòng thứ nhất đã chuẩn bị kết thúc, dự trữ chén trà trong thời gian sẽ kết thúc.

Lưu Yếm Chiến cùng Hạng Tông Lưu đi ở châu thành cùng bến tàu ở giữa trên quan đạo, bởi vì bao năm không thấy, hai người miệng lưỡi lưu loát mà kẻ bạn cũ chi tình, chuyện trò vui vẻ.

Bỗng nhiên, Lưu Yếm Chiến đạo: "Lão Hạng a, ta buổi chiều mới đi tới Nam Từ Châu, mới vừa đi ra phố liền lấy làm kinh hãi, người địa bàn quản lý thổ địa khi nào có thể vén lên như thế cường thịnh thơ phong rồi hả?"

"Lời này hiểu thế nào?" Hạng Tông Lưu tự tiểu phi tiểu nói.

"Chính người đi trong đường phố đi một chút cũng có thể nghe được chứ? Khắp nơi đều có hải đồng niệm lấy nhất tướng công thành vạn cốt khô, hội đương lãng tuyết đỉnh, nhất lâm chúng sơn tiêu, nhưng dùng Long thành phi tướng tại. . . Loại hình thơ a, thậm chí rất nhiều văn nhân đều là thơ không rời miệng, liền kinh thành thơ phong đều kém xa Nam Từ Châu, nếu là Tướng Nhụ Tử tên kia nghe chuyện này, nhất định muốn từ quan đòi đến nơi này tới a!" Lưu Yếm Chiến cảm khái nói.

"Dự liệu bên trong, vén lên này thơ phong là người phương nào, hán không dùng ta nói nhiều đi." Hạng Tông Lưu cười nói.

"Ừ, không nghĩ đến ta tại phân tranh thế giới chiến đấu hăng hái mấy năm, Bình Phong Đại Lục vậy mà ra như vậy một vị Kỳ Lân Nhi, ngay cả là chúng ta bức này đánh lâu sa trường người, cũng không viết ra được tầm mắt bao quát non sông bức này phóng khoáng độ lượng thơ. . ." Lưu Yếm Chiến nhìn về phía trên bầu trời trong sáng trắng sáng, đạo, "Này Tô Di Thiên lòng dạ a, thật là trắng sáng vào ngực, hải nạp Bách Xuyên."

"Đáng tiếc chỉ có ta chờ chủ chiến phái đang ủng hộ hán, hán sĩ đồ không gì sánh được nhấp nhô, chủ hòa phái. . . Ừ, triều đình tình huống như thế nào?" Hạng Tông Lưu hỏi.

"Vẫn là như vậy, ta tới trở về vài năm đều không có thay đổi, ngược lại nghe nói Từ Lập Nhân tên kia đánh cuộc thắng Chu Học Thư một hồi, chủ chiến phái toàn thể trên dưới đã liên tiếp mấy ngày ăn uống tiệc rượu cuồng hoan, nếu không phải công vụ bề bộn, sợ rằng đã sớm kết bạn tới ăn mừng Tô Di Thiên hái được thủ khoa, chung quy trận này đánh cuộc nhưng là thắng được hán núi một trăm ba mươi hai tòa liền phong a! Chặt chặt. . ." Lưu Yếm Chiến tươi cười nói.

"Sớm muộn có một ngày, chúng ta sẽ đoạt được chủ hòa phái hết thảy của cải." Hạng Tông Lưu âm vang hữu lực đạo.

Hai người đang khi nói chuyện, có một con cả người bạch mao mèo hoang chạy tới, cắn một cái trung Hạng Tông Lưu bên hông túi thơm, sau đó nhanh chân chạy.

Hạng Tông Lưu đã sớm kịp phản ứng, nhưng lại mặc cho mèo trắng tha đi hán túi thơm.

"Lão Hạng, người yêu mèo?" Lưu Yếm Chiến kinh ngạc đạo, hán không nghĩ đến Hạng Tông Lưu vậy mà sẽ như thế dung túng đã thú.

"Không, ta ngựa yêu, chỉ là con mèo này thân phận đặc thù, ta bị người nhờ vả, sẽ không gây khó khăn hán." Hạng Tông Lưu nói.

Cái này mèo hoang xò ra bốn chân, chạy về phía bến tàu phương hướng, Hạng Tông Lưu thấy nó biến mất ở trong tầm mắt, giữa hai lông mày dâng lên một vết vẽ tưởng nhớ.

Lúc này, Võ đạo hội đã mở ra đợt thứ hai thử kiếm tranh tài, đem quyết định top 10 trọng yếu chỗ ngồi.

Tô Nghi rút được đệ thập tổ, áp trực ra sân.

Bốn tòa lôi đài bị sức giáng đến một tòa, nhưng tình hình chiến đấu kịch liệt ngược lại có chút lên cao, tấn cấp đợt thứ hai bốn mươi vị người dự thi, tất cả đều là vòng thứ nhất mỗi một tổ hạng nhất, thực lực tổng hợp tài nghệ tăng cao trên diện rộng, trước 10 cạnh tranh rất là thảm thiết.

Nhưng dù vậy, Hạ Tử Du cùng Hàn Tu Trúc vẫn lấy được tiểu tổ thứ nhất, hai người cơ hồ dùng hết tất cả vốn liếng.

Nhưng mà, cho đến thứ chín tổ danh sách công bố lúc, Hàn Minh Tri vẫn không có ra sân, nói cách khác, hãn quả nhiên bị an bài vào Tô Nghi cùng tổ trung.

Tô Nghi không khỏi than thở vận mạng hãn đa suyễn.

Hàn Minh Tri đã từng là một vị quốc sĩ, cho dù hãn lực lượng đã hạ xuống đến người đi đường tiêu chuẩn, nhưng đã trải qua rèn luyện kinh nghiệm chiến đấu cũng không biết thất lạc; tại vòng chiến đấu thứ nhất trung, Hàn Minh Tri có thể dễ dàng chiến thắng đỉnh phong người đi đường, hơn nữa Tô Nghi có thể rõ ràng cảm giác, người trước thậm chí không có đem hết toàn lực.

Tô Nghi phải đối mặt đúng là trước đó chưa từng có kinh địch.

Tô Nghi đứng ở dưới lôi đài, chờ đợi thứ chín tổ trận đấu kết thúc.

"Tô Di Thiên, người có thể có lòng tin thắng được Hàn Minh Tri?" Hàn Tu Trúc hỏi.

"Nói thật, lòng tin không lớn." Tô Nghi trả lời.

Tô Nghi mặc dù còn nắm trung đẳng vân vân « tinh biên », nhưng hãn còn không có mò thấy bản này quân văn đặc hiệu, vì vậy sẽ không tùy tiện sử dụng hãn, hơn nữa lúc trước sử dụng « đêm xạ hổ » lúc tiêu hao Tô Nghi một nửa tinh thần lực, còn thừa lại tinh thần lực vô pháp chống đỡ hãn đọc « tinh biên »; mà bản thuật tam cảnh "Ngọn lửa long hành thiên" uy lực mặc dù vượt qua cùng bình độc vũ, nhưng đối phó với bình thường người đi đường còn có thể, sợ rằng vô pháp đối với Hàn Minh Tri tạo thành quá lớn uy hiếp; còn tự mình pho tượng trên áo bào kia bốn chữ, nếu không phải là dưới vận bất đắc dĩ, Tô Nghi không nghĩ thường xuyên vận dụng hãn.

Đệ thập tổ tranh tài rất nhanh bắt đầu, hiệp thứ nhất chính là Tô Nghi cùng Hàn Minh Tri đối trận.

Tô Nghi cảm thấy nhức đầu, cùng hãn cùng tổ ba người đều là người đi đường cấp bậc, trong đó Hàn Minh Tri rõ ràng cho thấy chịu Hàn Tùng xúi giục, hai người khác vị trước 10 khen thưởng, nhất định cũng sẽ đem hết khả năng; đừng nói là Tô Nghi không có lòng tin chiến thắng Hàn Minh Tri, mà cho dù là may mắn thắng, Tô Nghi cũng không dám hứa chắc hãn còn sẽ có tinh lực đối phó hai người khác.

Mặc dù cũng không quan tâm Lưu Nhiễm uy hiếp, nhưng Tô Nghi xác thực đối với linh hồ bí cảnh cảm thấy rất hứng thú, tuyệt sẽ không bởi vì một ít hiểm trở mà buông tha trước Thập Tịch vị.

Tô Nghi cùng Hàn Minh Tri cùng đứng lên lôi đài.

Từ lúc Võ đạo hội bắt đầu tới nay, Hàn Minh Tri lần đầu tiên mở miệng.

"Hàn môn ghé chót, Hàn Minh thả gập qua Tô Di Thiên." Ba mươi mấy tuổi Hàn Minh thả thanh âm vô cùng khàn khàn, thật giống như tám mươi tuổi lão nhân.

Gập qua Hàn tiền bối." Tô Nghi cũng đáp lễ đạo.

Dưới đài người xem xôn xao không thôi.

"Người này lại là Hàn Minh thả ? !" Có một người sắc mặt hơi kinh ngạc, nhưng mơ hồ còn có một tia vẻ giận dữ.

"Ta liền nói hắc bào nhân này từng chiêu từng thức giống như đã từng quen biết, nguyên lai hắc bào bên dưới là một vị đã trải qua chiến trận nguyên quốc sĩ a!" Một người khác cũng cười lạnh nói.

"Ta nghe nói qua hãn! Đây Hàn Minh thả cũng không biết làm chuyện trái lương tâm gì, đưa đến lòng quân tan vỡ, theo quốc sĩ té rồi người đi đường cấp bậc."

"Hãn làm sao còn có khuôn mặt ở tại Nam Từ Châu?"

"Chủ hòa phải chó săn! Phản đồ! Mau rút ra Nam Từ Châu!"

Bạn đang đọc truyện *Binh Pháp Đại Thánh Convert* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 226: Người kiểm hợp 1

Nhưng mà Hàn Minh Tri không chút nào vì đó lay động , ngược lại thì hắn bảy tuổi nhi tử Hàn Thụ Kiệt lửa xông tâm , lớn tiếng giải thích.

"Các ngươi dám này bại hoại , cha ta mới không phải là các ngươi tưởng tượng như vậy! Cha ta tận trung vì nước , một mảnh lòng son. . ."

"Hừ, nhi tử tự nhiên hướng lão tử." Có người bĩu môi cắt đứt.

"Đáng thương hải tử , cũng không biết chịu rồi Hàn Minh Tri gì đó giáo dục , vậy mà trở nên như vậy điên."

"Tiểu tử , ngươi tuổi còn nhỏ , không hiểu đối nhân xử thế , cũng không cần xen vào rồi , ta sợ ngươi thấy Hàn Minh Tri mặt mũi thực , biết . . Ai!"

"Đi nhanh đi , ngươi này kẻ hồ đồ , đây là ngươi cha tội lỗi , chúng ta không muốn làm khó ngươi."

Có người đưa tay xô đẩy Hàn Thụ Kiệt , nhưng mà người sau lại quật cường ngồi chồm hổm xuống , lớn tiếng nói: "Hồ đồ là các ngươi! Ta không đi!"

Nhìn dưới đài xôn xao , Tô Nghi bùi ngùi mà thán.

Từng có thời gian , Hàn Minh Tri là uy phong lẫm lẫm quốc sĩ , làm chủ chiến phái tận chức tận trách , là Bắc Phật sự nghiệp không tiếc thân mình , nhiều lần bước vào đã bị Man Tộc chỗ chứa tử , nguy cơ từ phía Trung Nguyên đại địa điều tra địch tình , nếu không phải bởi vì những thứ này tán binh nghĩa sĩ , Nhân tộc lại làm sao có thể hoàn mỹ phòng bị ở Man Tộc qua sông cử động , phòng ngừa Giang Nam nhận được ngày đêm tập kích ? Nếu không phải Hàn Minh Tri những thứ này quên sống chết người , Nhân tộc lại làm sao có thể nắm giữ Man Tộc hoạt động quy luật , Cừu Viện Sự làm sao lấy thừa dịp Man Tộc ồ ạt trở về thảo nguyên thời cơ , cứu về triệu dân tị nạn ?

Không chỉ là Cừu Anh Ngạn , vùng ven sông rất nhiều người tài dũng sĩ , bình thường đều đem hết khả năng , qua sông cứu vãn dân tị nạn.

Theo Xu Mật Viện thống kê , Lương Quốc thành lập sau đó , được cứu trở về Giang Nam dân tị nạn đạt hơn mấy chục triệu , mà phần này công lao phía sau , chưa bao giờ khuyết thiếu Hàn Minh Tri loại này tán binh sôi nổi đáng người.

Nhưng mà mấy năm trước , Hàn Minh Tri dẫn tán binh tiểu đội lại toàn quân bị diệt , cái này ở Lương Quốc thành lập sau đó đều là hết sức ít thấy án lệ , mà càng thêm đáng tiếc là , Hàn Minh Tri lại có thể một mình thoát hiểm , trở lại Giang Nam , cho tới mọi người hiểu lầm hắn phản bội chủ chiến phái , hại chết hán chiến hữu.

Không , hoặc có lẽ là , đây thật là hiểu lầm sao?

"Hàn tiền bối , ta có một chuyện không biết , hy vọng có thể được đến ngươi giải đáp." Tô Nghi đạo.

Hàn Minh Tri vén lên hán mũ trùm , Tô Nghi lúc này mới thấy rõ hán khuôn mặt: Sắc mặt vàng khè , tóc rối tung , hốc mắt lõm sâu , tầm mắt ám trầm , một mảnh không khí trầm lặng chỉ cảnh.

Hàn Minh Tri chậm rãi mở miệng đạo: "Nói đi."

"Năm đó , ngươi chiến hữu đến tột cùng là vì sao mà chết ?" Tô Nghi chăm chú nhìn Hàn Minh Tri , như là tại xác nhận hắn phải chăng nói láo.

Có một cái chớp mắt như vậy gian , Hàn Minh Tri đồng mắt né qua một tia gãy dựa , nhưng nhanh chóng bị hán xóa sạch tiêu tan.

"Là ta giết chết bọn họ." Hàn Minh Tri thanh âm khàn khàn gấp mấy lần.

Dưới đài tiếng mắng sôi trào , người xem tiếng kêu giết rung trời , tình cảnh hỗn loạn tới cực điểm

Tô Nghi thần sắc tối sầm lại , trong lòng suy nghĩ nói: "Chẳng lẽ quả như tin đồn như vậy , Hàn Minh Tri là bởi vì phản bội chiến hữu , cho nên mới đưa đến lòng quân tan vỡ ? Nếu không giải thích thế nào hắn tu vì mãnh liệt giảm xuống nguyên nhân ?"

Lầu hai , la Đô đốc cuối cùng mở hai mắt ra , nhìn ra ngoài cửa sổ , nhỏ bé không thể nhận ra mà thở dài một cái.

"Tô Di Thiên , đừng nói nhầm với hắn rồi , thay chúng ta giết tên phản đồ này!"

"Hàn Minh Tri , ngươi nếu dám xuất hiện tại trước mặt mọi người , khẳng định đã làm xong chuẩn bị tâm tư chứ ? Vô luận Tô Di Thiên có thể hay không thắng được ngươi , chúng ta đều sẽ không bỏ qua cho ngươi loại này tiểu nhân bỉ ổi!"

"Ta còn thực sự không tin ngươi có thể đấu thắng tất cả mọi người tại chỗ."

"Hàn môn đến tột cùng đang suy nghĩ gì , lại còn che chở loại này phản đồ ? Mặc dù Hàn Minh Tri trước kia là lập được một ít công lao ,

Nhưng phản bội là tội không tha , vô luận bao nhiêu công trận đều không cách nào rửa sạch cái này tội nghiệt."

"Nếu là Hàn môn lần này còn dự định che chở Hàn Minh Tri , chính là ta Nhân tộc công địch!"

Này một mảnh ồn ào tiếng máng nhảy vào trong tai , Hàn Tu Trúc lo lắng.

Nhưng Hàn Minh Tri vẫn không hề bị lay động , không hề lay động , hần tâm mắt nhìn Tô Nghi , nhưng tâm tư lại thật giống như xuyên thấu qua người sau thân thể , nhìn về phía xa xôi bắc phương.

Tô Nghi vẫn tâm tồn nghi vấn , lâu vung không tiêu tan.

"Trong này có hay không có nội tình khác ?" Tô Nghi hỏi.

"Không có nội tình , chính là ta , dùng chính ta đao , tự tay , đưa bọn họ đầu từng cái bỏ xuống. . . Nghe được ta chính miệng thừa nhận , người đem như thế nào ?"

"Như quả thật như thế , ta sẽ không hạ thủ lưu tình!" Tô Nghi như trực thò điều hâu bình thường chăm chú nhìn Hàn Minh Tri.

Hàn Minh Tri cuối cùng nở nụ cười , nhưng mà hần nụ cười lại có vẻ thê lương như trăng , vắng lặng tựa như biển.

"Xem ra Tô Di Thiên còn lưu lại cường đại lá bài tẩy , đã như vậy , ta cũng sẽ toàn lực ứng phó." Dứt lời , Hàn Minh Tri bên ngoài thân thành linh xông ra màu đỏ hỏa diễm.

Không phải ảo giác , là chân chính hỏa diễm tại Hàn Minh Tri bên ngoài thân nhảy nhót lảy , tựa như trận trận huyết lãng tại nộ hải trung cuộn cuộn.

Hàn Minh Tri sắc bén tâm mắt quét tới , Tô Nghi chỉ cảm thấy chính mình phảng phất ăn một cái đao thuật bốn cảnh thiên đao vạn quả , cả người da thịt bị đánh làm đau , tựa như đã chết mười lần.

Tô Nghi trong lòng nghiêm nghị , không nghĩ đến Hàn Minh Tri cấp bậc xuống làm người đi đường sau đó , lại còn có thể có như vậy bàng bạc quân uy áp chế.

Bực này quân uy , Tô Nghi tại Hoàng Phủ Viện Sự cùng Lý giáo úy hai vị Vũ Sĩ trên người đều chưa từng cảm nhận được qua.

Sau đó , liền gặp được Hàn Minh Tri đỉnh đầu nghiêng bầu trời không gian hơi hơi sóng gió nổi lên.

Tô Nghi mí mắt nhảy lên kịch liệt , một cổ dự cảm không tốt để ý trong hồ cuộn lên cơn sóng thần.

Tại mọi người chờ đợi trong ánh mắt , một thanh Thanh Đồng Kiếm mũi nhọn theo không gian sóng gợn trung đâm ra , trên đó nhảy đột cùng Hàn Minh Tri trên người giống nhau màu đỏ liệt hỏa.

Tô Nghi bắt đầu lo lắng , một luồng cảm giác tuyệt vọng lại nổi lên đầu óc.

"Lại là khẩu phạt tâm xà ? !"

"Điều này sao có thể! Hàn Minh Tri chỉ là nhất giới người đi đường , làm sao có thể nắm giữ khẩu phạt tâm xà!" Rất nhiều người không thể tin được chính mình ánh mắt.

Rất nhiều đã từng cùng Hàn Minh Tri đã từng quen biết người trung niên vẻ mặt nghiêm túc , cẩn thận nhìn chằm chằm cái này mũi kiếm nhìn hồi lâu , mặt Bàng Việt phát nghiêm túc.

Trong đó có người nhận rõ đao: "Không sai , là Hàn Minh Tri đã từng thần binh Lưu Hỏa cổ kiếm."

"Rõ ràng Hàn Minh Tri cấp bậc đã té người đi đường , vì sao không có mất đi khẩu phạt tâm xà năng lực ? !" Hạng Nhất Minh giật mình cực kỳ.

"Không quá rõ ràng , có lẽ cùng tổ tiên dưới quần nhục uy năng có liên quan. . ." Hàn Tu Trúc lắc đầu nói.

"Vô luận là lý do gì , chuyện này cũng quá bất hợp lý đi ? Ta đây nhưng cho tới bây giờ chưa nghe nói qua khẩu phạt tâm xà còn có thể bị sớm học được a." Ngô Hạp nói lầm bầm.

"Đó là người cái tên này kém kiến thức , ta nghe nói qua trong lịch sử có mấy người tại cấp bậc ngã xuống lúc , cũng may mắn bảo vệ khẩu phạt tâm xà năng lực , nhưng không người có thể như Hàn Minh Tri như vậy , vẫn hoàn mỹ không chế thần binh."

"Không chỉ như vậy , Hàn Minh Tri khẩu phạt tâm xà so với trước kia còn có tiến bộ lớn , lúc trước hần có thể làm không tới Nhân Kiếm Hợp Nhất , Tô Di Thiên lâm nguy!" Hạng Nhất Minh lo Hồng trần lan.

Nhân Kiếm Hợp Nhất , là tại lấy được khẩu phạt tâm xà sau đó , đi qua không ngừng rèn luyện mà lấy được lên cấp tư thái.

Tô Nghi cũng đã nghe nói qua Nhân Kiếm Hợp Nhất, tương truyền sau khi làm được bước này, sở hữu tăng phúc tự thân thủ đoạn, cũng có thể giống vậy tăng cường thần binh, mà ngược lại cũng là như vậy; cũng tỷ như nói, nếu là đạt tới Nhân Kiếm Hợp Nhất tư thái người đối với tự sử dụng rồi "Đánh một trận kết thúc" kì mưu, khẩu Phật tâm xà công kích một lần nữa uy lực cũng đem tăng cường mạnh, nếu là sử dụng "Ám độ trần thương" kì mưu, khẩu Phật tâm xà cũng đem nắm giữ quý dị chương nhãn đặc hiệu, trở nên càng thêm quý thần khó lường.

Ngược lại, nếu là nhạc sĩ dùng khúc đàn « phượng cầu hoàng », hoặc là có người sử dụng vịnh kiếm thơ tăng cường khẩu Phật tâm xà, tự thân lực lượng cũng có thể nhận được tương ứng tăng lên.

Vì vậy, tại thu được khẩu Phật tâm xà năng lực sau đó, tiến tới theo đuổi Nhân Kiếm Hợp Nhất, là mỗi một vị sĩ tử chung nhau mục tiêu.

Hàn Minh Tri cùng hắc Lưu Hỏa cổ kiếm trên người thiêu đốt giống nhau hỏa diễm, Tô Nghi vẫn là lần đầu tiên tận mắt nhìn đến Nhân Kiếm Hợp Nhất tư thái.

Có một cái chớp mắt như vậy gian, Tô Nghi sinh lòng tuyệt vọng, cảm giác mình không có phần thắng chút nào.

Bên cạnh lôi đài, Lưu Nhiễm khoe miệng dâng lên tự đắc nụ cười.

Đi qua một phen huyền não sau đó, các khán giả yên tĩnh lại, khẩn trương nhìn hai người giằng co.

Trên lôi đài không, ba thước Thanh Đồng Kiếm chuyển động lên, mũi kiếm chỉ hướng Hàn Minh Tri.

"Ta cấm chỉ song phương sử dụng quân vũ." Hàn Minh Tri đưa ra hắc bồn tràng Vô đạo hội tới nay lần đầu tiên cấm chỉ.

Tô Nghi tâm đã sớm chìm đến rồi đáy cốc.

"Này không phải người đi đường cấp bậc đối thủ a, sợ rằng liền Vũ Sĩ đều khó chiến thắng Hàn Minh Tri, không có khẩu Phật tâm xà người, đối mặt loại này đối thủ, đã có thể trực tiếp nộp khí giới đầu hàng; không nghĩ tới ngay cả vũ miếu tiên hiền đều không giúp ta, chẳng lẽ ta mới là không chiếm đạo nghĩa một phương? Nhưng, ta lại làm sao có thể cho phép chính mình bất chiến mà bại? Hàn Minh Tri sớm cấm chỉ quân vũ, ta liền không cách nào nữa cấm chỉ khẩu Phật tâm xà, duy nhất đối kháng thủ đoạn chính là nói lên trong một thời gian ngắn chỉ có thể sử dụng binh khí đối chiến quy tắc."

Tô Nghi tâm trạng nhanh chóng vận chuyển.

"Nhưng cho dù như thế, ta đoán không ra Hàn Minh Tri khí lượng bao nhiêu, cũng không biết bá vương thương có hay không đối với hắc bồn có quá mức lực sát thương, mặc dù có, cũng không dám hứa chắc ta có thể tại cận chiến trung chiến thắng hắc bồn, quốc sĩ kinh nghiệm chiến đấu, đã xa không phải ta đếm năm kiếp sống quân nhân có thể so sánh với rồi; nhưng ta Tô Nghi có thể thua ở bất luận kẻ nào, nhưng tuyệt sẽ không thua ở đạo ngũ quân! Nếu như hắc bồn thật là sát hại chiến hữu người phản bội, ta liền nắm giữ có khả năng thắng được hắc bồn lực lượng!"

Chính suy nghĩ gian, Tô Nghi nghe được Hàn Minh Tri thanh âm "Chuẩn bị xong chưa? Nói lên người quy tắc đi."

Đạo thanh âm này giống như hồng chung, tại Tô Nghi bên tai nổ tung, cùng thần binh Nhân Kiếm Hợp Nhất Hàn Minh Tri đảo qua trên khuôn mặt tử khí, khói lửa chiến tranh bùng nổ, ánh sáng tỏa sáng.

Tại Tô Nghi trong mắt, Hàn Minh Tri uy phong bát diện, khí thế như cầu vồng; Hàn Minh Tri cũng không cao lớn, nhưng mọi người lại cảm thấy thân hình hắc bồn ở vô hạn độ giương cao, xông thẳng vòm trời, tựa như phải đem Sơn Hà đập phá.

Tô Nghi khó khăn chống cự Hàn Minh Tri quân uy.

"Ta nói lên đặc thù quy tắc: Tràng này thử kiếm, song phương nhắm mắt." Tô Nghi bình tĩnh nói.

Các khán giả hai tròng mắt sáng lên, trong lòng than thầm Tô Nghi cơ trí, khẩu Phật tâm xà mặc dù uy hiếp to lớn, nhưng không có cặp mắt đi mục tiêu phong tỏa, thần binh uy lực cũng không thể nào phát huy.

Hàn Minh Tri mặt không đổi sắc, đợi đến Tô Nghi tiếng nói rơi xuống sau đó, một cỗ vô hình năng lượng hạ xuống, phong bế song phương tầm mắt.

Bạn đang đọc truyện *Binh Pháp Đại Thánh Convert* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 227: Binh quý thần tốc!

Tô Nghi tay cầm bá vương thương , mở ra nhất tâm nhị dụng năng lực , dùng tâm thần giám thị bên ngoài cơ thể hết thầy gió thổi cỏ lay.

Một đạo chiêng đồng tiếng vang lên , ba hơi thở thời gian chuẩn bị vừa qua , Tô Nghi "Nhìn" đến Lưu Hỏa cổ kiếm theo không gian sóng gọn trung nhảy ra , hướng hần bay thẳng tới , chuỗi này Thanh Đồng Kiếm ngoài mặt phủ đầy huyền bí hoa văn , trên đó tràn ngập màu đỏ hỏa điểm , sâu tình như máu.

Tại Tô Nghi trong tầm mắt , thanh kiếm này thật giống như biến thành một đầu dung nham chó săn , mục tiêu chỉ là đem địch nhân xé nát , thiêu hủy thành tro!

Tại cùng trong nháy mắt , dung nham liệt điểm mở ra miệng to như chậu máu , Tô Nghi nghe được một đạo cuồng nộ tiếng gào vang dội Vân Tiêu , xông thẳng thiên hạ.

"Hồng hồng hồng. . ."

Này tiếng gào giống như khiêu sóng chi ngược đãi , như gió lốc chi càn quấy , đánh thẳng vào Tô Nghi tâm thần , trong chớp mắt , một cổ khác thường thiêu đốt cảm giác trải rộng tâm thần hần mỗi một xó xỉnh.

Tô Nghi cố gắng chịu đựng thiêu đốt cảm giác , tâm thần nhìn chung quanh , lại đâu còn nhìn được cái gì lôi đài , người xem cùng nhà lầu ? Trong tầm mắt chỗ , chỉ còn lại một cái biển lửa.

Trong vòng mười dặm bầu trời bị chiếu sáng giống như ban ngày.

"Đây chẳng lẽ là tâm thần đặc biệt huyền thị ? Không nghĩ đến Hàn Minh Tri Lưu Hỏa cổ kiếm uy lực thật không ngờ to lớn , ta vô pháp liều mạng"

Ý tưởng hạ xuống , Tô Nghi mở ra trong tay áo Gia Cát túi.

Tô Nghi có hai cái Gia Cát túi , một cái chứa đựng hiện lên dùng tính cao nhất đập nôi chìm thuyền , mà đổi thành một cái thì chứa đựng bảo vệ tánh mạng dùng kim thiên thoát xác , giờ phút này người sau phát huy tác dụng , mang theo Tô Nghi chuyển tới Hàn Minh Tri mặt bên.

Kim thiên thoát xác lưu lại một đạo nổ mạnh phân thân , thoáng qua sau đó liền bị Lưu Hỏa cổ kiếm đâm thủng.

Nhưng nổ mạnh phân thân còn chưa đi qua bành trướng , liền bị cổ kiếm nhiệt độ cao đốt thành tro bụi.

Tô Nghi tâm thần liếc thấy cái tràng diện này , trong lòng giật mình , nếu là hần chân thân ăn một kích này , sợ rằng sẽ hài cốt không còn.

Không dám có bất cứ chút do dự nào , Tô Nghi bộc phát ra cả người tinh thần , tạo thành một đạo dài ba trượng cùng binh độc vũ , mang theo lấy tuyết lở như biển khí thế , gào thét hướng Hàn Minh Tri chặn ngang quét tới!

Hàn Minh Tri vô pháp mở mắt , Tô Nghi chỉ có thể đem hy vọng ký thác vào người trước cũng không nắm giữ nhất tâm nhị dụng năng lực lên , ngóng nhìn hần cả người một đòn có thể trực tiếp kết thúc chiến đấu.

Nhưng Hàn Minh Tri lỗ tai lại khẽ động , đưa tay hướng mặt bên một chỉ.

Tô Nghi nhất thời lông tơ dựng thẳng , bởi vì Hàn Minh Tri chuẩn xác trong ngón tay rồi hần!

Trước đây đâm thủng nổ mạnh phân thân , biến mất ở không gian sóng gọn trung Lưu Hỏa cổ kiếm , tại hạ một người trong nháy mắt lại xé ra không gian , xuất hiện ở Hàn Minh Tri trước người.

Tô Nghi lại nhìn thấy đầu kia dung nham chó săn , cả người tràn ngập xung thiên Hồng Viêm chó săn không sợ chết mà cắn về phía hần cùng binh độc vũ.

Song phương lực lượng trên không trung đụng vào nhau , phát ra âm ầm nổ vang.

Tô Nghi cùng binh độc vũ lập tức sụp đổ , nhưng Hàn Minh Tri Lưu Hỏa cổ kiếm chịu này một đòn , thân kiếm cũng hơi hơi run rẩy , cũng đã không thể tiến tới chút nào , chột lần nữa trốn vào không gian sóng gọn bên trong.

Hai cổ lực lượng biến mất , nhưng một cổ đốt sạch vạn vật hơi nóng vẫn dâng lên mấy trăm trượng , Tô Nghi cùng Hàn Minh Tri hai người đứng mũi chịu sào.

Hàn Minh Tri sớm thành thói quen loại này nhiệt lượng , mảy cũng không nhăn chút nào , nhưng Tô Nghi lại cảm giác mình tâm thần tựa như bị ném vào trong chảo dầu , không gì sánh được giày vò.

Như đốt như đốt , huyết mạch căng phồng.

Bởi vì tinh thần hao hết , cũng không có kim thiên thoát xác hộ thân , Tô Nghi sáng suốt cùng Hàn Minh Tri kéo dài khoảng cách , không có hành động thiếu suy nghĩ.

Tự mình pho tượng chân trước , Cửu châu chi đỉnh hơi hơi rung rung , ngày này tới nay chứa đựng tinh thần phun ra , chảy vào pho tượng trong tay , để cho Tô Nghi tinh thần khôi phục lại một thước bảy tấc.

Tô Nghi lòng tin cũng khôi phục một ít.

Cứ việc Tô Nghi đã hết sức áp chế bước chân hần tiếng ,

Lại vẫn nhìn đến Hàn Minh Tri lỗ tai động một cái , như là đã nắm giữ tha phương vị.

Nhưng may mắn Hàn Minh Tri cũng không có lập tức dùng khẩu Phật tâm xà phát động tấn công.

Tô Nghi trong lòng âm thầm kêu khổ , hần vốn là muốn mượn nhắm mắt điều kiện tối sáng tạo ưu thế , không nghĩ đến điều kiện này đối với Hàn Minh Tri cũng không thể đưa đến đại tác dụng; này tai nghe bốn đường đặc kỹ , Tô Nghi không biết mình được rèn luyện bao lâu tài năng học được.

Nhưng cùng lúc , Tô Nghi cũng đứng khẩu Phật tâm xà tính chất có chút nắm chặt.

Thần thiết vô cùng vững chắc , cho dù nhận được cự lực đã kích cũng khó mà gãy hủy , nhưng ở cùng địch nhân lực lượng va chạm , thần binh nhận được trùng kích lúc , sẽ tiến vào "Chấn động" trạng thái , vô pháp trong vòng thời gian ngắn lần nữa sử dụng khẩu Phật tâm xà , một điểm này , Tô Nghi sớm vào tháng trước Man Tộc ở ạt xâm nhập phía nam , thấy mấy vị lão chủ tướng cùng một đám hào kiệt phi tướng thần binh phương thức vận dụng lúc , liền đã thăm dò.

Tô Nghi dốc sức suy tư đối kháng khẩu Phật tâm xà phương pháp , nhưng trong nháy mắt kế tiếp , hần nhìn về phía trước , thần sắc hoảng sợ không thôi.

Chỉ thấy Hàn Minh Tri ở trước ngực dựng thẳng lên kiếm chỉ , cao giọng thì thầm: "Bình chí tình chủ tốc độ , thừa người không kịp , từ không ngờ chỉ đạo , công hần chỗ không giới vậy."

Những lời này xuất từ « Tôn Tử binh pháp » cửu địa thiên , là kì mưu "Bình quý thần tốc" phát động khẩu quyết , rất ý tứ thẳng thắn , đó chính là nhanh chóng hành quân , lệnh kẻ địch tới không kịp chuẩn bị , đi qua không tưởng được đường đi cùng phương pháp , tấn công địch nhân phòng bị địa điểm yếu kém

Ngay cả hậu thế đều có tục ngữ nói: Thiên hạ vô công , duy mau bất phá!

Cao thủ tỷ thí đã không cần biến hoá chiêu thức , làm từng chiêu từng thức tốc độ đạt tới cực hạn , vượt qua địch nhân tốc độ phản ứng lúc , chỉ cần đơn giản nhất một kiếm liền có thể giết chết địch nhân , kết thúc chiến đấu.

Mà này câu tục ngữ thả trong chiến tranh cũng giống như vậy , vô luận là thủ thành vẫn là xâm lược , chiến tranh chuẩn bị cùng động viên đều cần rất lâu thời gian , thời gian này chính là "Tốc độ phản ứng", mà khi bên kia sớm hoàn thành chuẩn bị , liền có thể nhanh chóng hành quân , đã kích chưa chuẩn bị địch , đây chính là "Chiêu thức tốc độ" ; làm ta quân đột nhiên vậy thành nguy cấp , mà địch nhân vẫn còn không có làm tốt thủ thành chuẩn bị lúc , là có thể dễ dàng đánh bại địch giành chiến thắng!

Mà "Bình quý thần tốc" kì mưu sinh ra ở Tào Tháo tại bình định Hà Bắc cùng Liêu Đông trong viễn chinh , chính là Quách Gia là Tào Tháo dâng lên kế sách.

« nguy thư. Quách Gia truyền » ghi lại: Tại trận chiến Quan Độ sau , Tào Tháo đánh bại Viên Thiệu , chiếm cứ Ký , thanh , u cùng cũng chờ mười mấy châu chi địa , hơn nữa sau đó trong chiến tranh giết chết Viên Thiệu con trai trưởng Viên Đàm; Tào Tháo thực lực quân đội cuốn cuộn , Viên Thiệu mặt khác hai đứa con trai Viên Thượng cùng Viên Hi không có năng lực chống đỡ , vì cầu cứu mạng , vậy mà lấy bán đứng biên cảnh tình báo làm điều kiện , phản bội đầu phục Man Tộc ở hoàn thị tộc Thiển Vu đáp bồng nhiên.

Đáp bồng nhiên được đến tình báo , nhân cơ hội tập kích Hán triều biên cảnh; thỉnh thoảng có Man Tộc binh lính vượt qua trong núi tiểu đạo , cướp bóc quê nhà , dân chúng khổ không thể tả.

Tào Tháo thấy vậy , muốn một lần nữa khởi binh đánh dẹp đáp bồng nhiên , bình định Hà Bắc , nhưng lại lo lắng Lưu Biểu cùng Lưu Bị nhân cơ hội trong tập kích nguyên , nhiễu loạn hần phía sau.

Vì vậy Quách Gia tại Tào Tháo trước mặt tiến hành một hồi miếu tính , chỉ ra Tào Tháo hiện giờ đã uy chấn thiên hạ , ở hoàn thị tộc ý vào bọn họ tại địa khu xa xôi mới dám tùy ý làm bậy , nếu như Tào Tháo cử binh đột nhiên tập kích , nhất định có thể diệt bọn hần; mà nếu để cho Viên Thượng cùng Viên Hi thờ nổi , tụ tập Hà Bắc tàn quân , hơn nữa Man Tộc tương ứng , sợ rằng biên cảnh khó giữ được , một khi trưởng thành mất vào tay giặc , như vậy tại Hoàng Hà lấy bắc Ký , thanh , u , cũng chờ mười mấy châu cũng khó mà bảo toàn.

Mà Lưu Bị mặc dù trên danh nghĩa đầu phục Lưu Biểu , nhưng lại nhận được người sau nghi kỵ; Lưu Biểu tự biết mới có thể không cùng Lưu Bị , sẽ không cho người sau kiến công lập nghiệp cơ hội , mà Lưu Bị không được trọng dụng , cũng quả quyết không chịu là Lưu Biểu tận tâm tận lực , cho nên Tào Tháo xuất chinh sẽ không có nỗi lo về sau.

Tào Tháo là từ trước tới nay rành nhất về nấp gián quân chủ một trong , nghe Quách Gia phen này phân tích vô cùng có lý , liền không chút do dự khởi binh xuất chinh.

Đại quân qua Hoàng Hà sau đó , Quách Gia lại đối Tào Tháo nói: "Dụng binh quý ở thần tốc , chúng ta lần xuất chinh này muốn bốn tập mấy ngàn dặm , quân dụng quân nhu quân dụng quá nhiều , cho tới liên lụy tốc độ hành quân , nếu để cho Man Tộc thăm dò đến quân ta tình báo , bọn họ tất nhiên sẽ có

chút chuẩn bị; không bằng bỏ qua kịch cộm khí giới vật liệu, toàn quân trang bị nhẹ nhàng tiến lên, đi suốt ngày đêm, đi gấp mà vào, thừa dịp địch chưa chuẩn bị phát động tấn công, nhất định có thể đại hoạch toàn thắng."

Tào Tháo lần nữa tiếp nhận Quách Gia kế sách, bỏ qua quân nhu quân dụng, tăng nhanh tốc độ hành quân, bay ra trường thành, nhất cử đột nhập ô hoàn tộc nòng cốt chỗ ở.

Tào quân thần binh trên trời hạ xuống, ô hoàn Man Tộc kinh hoàng thất thố, nóng nảy nghênh chiến mà thất bại thảm hại, Thánh Đạo truyền tụng kỳ quan hiện rõ, tạo thành "Bình quý thần tốc" kì mưu, đập bồng nhiên Thiên Vu bị tại chỗ chém chết, Viên Thượng, Viên Hi trốn chết Liêu Đông, Thái thú Công Tôn khỏe mạnh vì biểu đối với Hán thất trung thành, giết chết hai người cũng đem thủ cấp hiến tặng cho Tào Tháo, vì vậy Hà Bắc mới hoàn toàn bình định.

Trận chiến này giết thảo nguyên đều bị nhuộm đỏ, Tào Tháo dùng cực ít đại giới, đem mấy trăm ngàn ô hoàn Man Tộc toàn bộ tiêu diệt, một mạng không còn; chủ tướng uy nghi chấn nhiếp tứ phương, chung quanh mấy cái đại hình thị tộc vậy mà xa xa chui đi, không dám tới viện, hơn nữa sau đó vài chục năm cũng không dám xâm nhập phía nam Trung Nguyên.

Giờ phút này, trên lôi đài, Hàn Minh Tri phát động bình quý thần tốc, đại biểu ý hấn muốn nhanh chóng quyết thắng, sẽ không nỡ cho Tô Nghi chút nào cơ hội.

Mà theo năng lượng thiên địa xao động nhìn lên, Hàn Minh Tri kì mưu đã đạt đến cấp hai.

Bình quý thần tốc cơ sở hiệu quả là nhanh hơn tốc độ di động, cũng bảo trì thể lực, đa số xuất chinh hành quân lúc sử dụng, khi lên level thậm chí còn có thể cùng "Đánh một trận kết thúc" giống nhau, nhanh hơn động tác cùng chiêu thức tốc độ, mặc dù hiệu quả hơi kém hơn người sau, cũng không thể tăng cường cùng bình độc vũ cùng khẩu phát tâm xả uy lực, nhưng thắng ở thời gian kéo dài thật dài, chống đến tràng này thử kiếm kết thúc cũng dư dả.

Khẩu quyết đọc xong, Hàn Minh Tri áo khoác không gió cổ động, bay phát phối.

Sau đó hấn chỉ điểm một chút hướng Tô Nghi, Lưu Hòa cổ kiếm lần nữa theo không gian sóng gợn trung nhảy ra, mang theo thiên băng uy thế, đánh về phía Tô Nghi.

Kiếm quang vang vọng, giống như sương nguyệt chi gai nhọn; nộ điểm đốt người, như liệt dương chi nung nóng!

Lưu Hòa cổ kiếm uy lực đang ở vô số lần mà tăng trưởng, cho dù là Vũ Sĩ phòng ngự đều không cách nào ngăn cản loại lực lượng này; mà nhận được "Bình quý thần tốc" ảnh hưởng, cổ kiếm vậy mà qua trong giây lát tuôn ra bức tường âm thanh, đột phá tốc độ âm thanh, chỉ cần trong chớp mắt liền có thể chém xuống Tô Nghi thủ cấp!

Tô Nghi tim máy động, thiếu chút nữa thì muốn nộ khí giới đầu hàng, hô to nhận thua.

Thế ngàn cân treo sợi tóc, Tô Nghi tự mình pho tượng nặng nề rung một cái, "Trả lại ta son hà" bốn chữ thả ra vạn trượng quang hoa, chiếu sáng Luyện Bình Tràng bầu trời; cùng lúc đó, tại một loại kỳ dị lực lượng điều động, Tô Nghi không tự chủ được há miệng, phát ra một đạo huyền bí tiếng gào.

Bạn đang đọc truyện *Bình Pháp Đại Thánh Convert* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 228: Gia tể không quên nói với nãi ông

Này bốn chữ bên trong mang theo vạn quân lửa giận cùng cừ hận, muốn đem Man Tộc cùng đào ngũ quân toàn bộ tiêu diệt!

Cơ hồ là tại cùng trong nháy mắt, Tần Hoài bên trong lầu, La Tử Duệ ly trà trong tay vỡ nát, trong cơ thể hấn tự mình pho tượng vậy mà rung động không nghỉ, phảng phát sinh ra cộng hưởng.

Chỉ là mười trượng trở lại khoảng cách, đao quang kiếm ảnh ở giữa, Lưu Hòa cổ kiếm cùng này bốn chữ đụng vào nhau.

Hai người dưới chân lôi đài ầm ầm nát bấy, nếu không phải là tồn tại màn sáng bảo vệ, song phương năng lượng ắt sẽ tràn ra lôi đài, đem trọn cái bên tàu phá hủy.

Kim hồng sắc xuôi ngược quang hoa xông phá trường thiên, như núi lửa bùng nổ, dung nham bắn tán loạn, sở hữu người xem bị vạn đạo ánh sáng đâm vô pháp mở hai mắt ra, tiếng kinh hô liên tiếp.

"Oa! Không thấy rõ rồi."

"Đến tột cùng xảy ra chuyện gì?"

"Không rõ ràng, ta chỉ thấy Hàn Minh Tri dùng khẩu Phật tâm xà, sau đó Tô Di Thiên gầm một tiếng..."

"Tô Di Thiên hô lên tiếng thời điểm, tựa hồ là có bốn chữ từ trong miệng hắn vọng tới rồi hả?!"

"Ta cũng nhìn thấy, kia đến tột cùng là lực lượng gì?"

"Ta như thế luôn cảm giác, cái này cùng Man Tộc chiến hào giống nhau y hệt? Chẳng lẽ là la Đô đốc nghiên cứu chiến hào thành công, dạy cho Tô Di Thiên?"

Chốc lát sau đó, ánh sáng như thủy triều tan hết, mọi người lúc này mới mở hai mắt ra, nhìn về phía lối đi.

Không, kia còn có cái gì lối đi? Trước mắt chỉ còn lại một mảnh đá vụn phế tích, còn có trong phế tích hai người.

Mọi người thấy màn sáng trung trảng cảnh lúc, không khỏi trong lòng trầm xuống.

Bởi vì, Tô Nghi vậy mà quỳ một chân trên đất, không ngừng ho ra đáng sợ máu tươi, mà xem xét lại Hàn Minh Tri, mặc dù trên người hòa điểm đã tiêu tan, lại vẫn đón gió đứng thẳng.

Mọi người lập tức nghĩ đến: Chẳng lẽ là Tô Nghi thua?

Coi chừng trong biển hiện lên cái suy đoán này lúc, rất nhiều người phát ra không tiếng động than thở, Tô Nghi quả nhiên vô pháp thắng được Hàn Minh Tri, chung quy hắn chỉ là một tên tướng tài, mà phải đối mặt nhưng là nắm giữ khẩu Phật tâm xà năng lực, thực lực có thể so với Vũ Sĩ Hàn Minh Tri a.

Mà nhìn đến cái kết quả này lúc, Lưu Nhiễm thậm chí muốn cất tiếng cười to, nhưng hắn tiếng cười mới vừa leo đến yết hầu, liền bị hắn một cái nuốt trở vào.

Tại mọi người ngạc nhiên trong tầm mắt, Hàn Minh Tri vậy mà thân hình run lên, về phía sau lệch đi, sau đó ầm ầm ngã xuống đất, mà Tô Nghi lại chậm rãi đứng lên tới.

Hàn Minh Tri phảng phất dùng hết sức lực toàn thân, chỉ có thể phun ra một đạo suy yếu ngôn ngữ: "Ta thua."

Nói ra những lời này lúc, Hàn Minh Tri phảng phất như già ba mươi tuổi, tóc đen đầy đầu nhanh chóng khô héo đi, hóa thành một đầu ngân bạch, cả người da thịt giống như khô khốc hồ nước, hiện lên vô số đạo vết nứt.

Tô Nghi chỉ là lặng lẽ gật đầu.

Song phương đều dùng hết toàn lực, đây là một hồi niềm vui tràn trề chiến đấu, Tô Nghi hồi tưởng lại trước đây trong nháy mắt đó phát sinh hết thảy.

Làm Hàn Minh Tri Lưu Hòa cổ kiếm cùng Tô Nghi "Trả lại ta son hà" bốn chữ đụng vào nhau lúc, người trước vậy mà từ bên trong bắt đầu tan vỡ, cùng nó nói là này bốn chữ phá hủy cổ kiếm, chẳng bằng nói, là cổ kiếm tự hủy, cũng không nguyện ý cùng này bốn chữ tranh nhau.

Tô Nghi lúc này mới ý thức được: Hàn Minh Tri cổ kiếm kèm theo hắn chinh chiến mười mấy năm, đã có nhiều chút linh tính.

Mà thần binh linh tính đại biểu chủ nhân tính cách, điều này nói rõ cái gì? Tô Nghi trong lòng cảm khái có thừa, nói rõ, Hàn Minh Tri bản thân không muốn cùng "Trả lại ta son hà" ý chí đối kháng, hắn là cái có được lấy xích đầm xanh biếc gan trung thần chí sĩ!

"Trả lại ta son hà" bốn chữ trung ẩn chứa vạn quân con giận, chỉ có thể đối với Man Tộc cùng đào ngũ quân tạo thành tổn thương, nhưng nó lại xuyên thấu Hàn Minh Tri thân thể mà qua, không có thương tổn hắn một phát, cũng chính ẩn chứng một điểm này.

Đây cũng nói: Ngoại giới đối với Hàn Minh Tri tin đồn không thật,

Tay hắn đao chiến hữu, nhất định tồn tại khó tả nỗi khổ tâm.

"Tô Di Thiên, ta muốn nói với ngươi tiếng xin lỗi." Hàn Minh Tri cặp mắt nhìn về phía bầu trời đêm, thần binh bỗng mạng bị hủy, tánh mạng hắn tức thì đi tới phần cuối.

"Hàn tiền bối vì sao như thế?" Tô Nghi hỏi.

"Ta nguyên bản cũng không muốn tham gia lần này Vô đạo hội, càng không muốn làm khó Nhân tộc cứu thế ngôi sao mới, nhưng thân ta là người Hàn gia, thân là quân nhân, cần phải tiếp nhận cấp trên an bài, xin thứ lỗi ta hành động, ta cùng với Lưu Hòa hai người, cũng không muốn đem mũi kiếm chỉ hướng Nhân tộc công thần." Hàn Minh Tri lộ vẻ sầu thảm mà cười, ngôn ngữ cùng ánh trăng quán quanh, mấy bình thường bi thương.

Tô Nghi lắc đầu, đạo: "Ta ngay từ đầu cũng chưa có trách tội Hàn tiền bối ngươi, chẳng qua là ta tuyệt không tha thứ đem bức này trung thần nghĩa sĩ ép lên tuyệt cảnh người!"

Tô Nghi trong mắt hàn mang bắn tán loạn, nhìn về phía Lưu Nhiễm, người sau run một cái, thân là Vũ Sĩ hán, vậy mà tại tướng tài nhìn chăm chú quyết tâm hừ mà dời đi ánh mắt.

"Chẳng qua là ta có một chuyện không biết, Hàn tiền bối rõ ràng vì quốc gia, là Nhân tộc cứu cung tận tụy, vì sao nhưng phải chịu ngàn người công kích, lưng đeo có lẽ có tiếng xấu? Người nhận được đối đãi như vậy, há chẳng phải là để cho thiên hạ nghĩa sĩ đau lòng?" Tô Nghi lại hỏi.

Rất nhiều người xem trong lòng rét một cái, nghiêng tai lắng nghe, chẳng lẽ Hàn Minh Tri năm đó sự kiện có ẩn tình khác?

Hàn Minh Tri yên lặng phút chốc, quay đầu nhìn về phía Tần Hoài lâu lâu hai cửa sổ, thấy la Đò đốc đối với hắn gật gật đầu, lúc này mới rũ xuống mi mắt.

Hai hàng nước mắt theo Hàn Minh Tri gò má chảy xuống, hắn nhớ lại năm đó đau đớn, tiếng nói nghẹn ngào.

"Bởi vì đây là tự ta lựa chọn phải gánh tội nghiệt, một năm kia, ta chỉ huy hai mươi tám tên tán binh qua sông ra bắc. . ."

"Chúng ta thừa dịp bóng đêm len lén vào thành Dương Châu, nhìn rất nhiều gãy tay gãy chân dân tị nạn bị nuôi nhốt ở trong nhà, lúc nào cũng có thể bị Man Tộc giam ăn, nhỏ tuổi nhất là trước than vãn mà khóc, nếu không phải nhiệm vụ trên người, chúng ta thật muốn tại trong thành Dương Châu đại náo một phen, đem sở hữu dân tị nạn cứu về Giang Nam. . . Đúng rồi, la trước chính là la Đò đốc cháu chắt, xung phong nhận việc tham gia lần đầu tiên điều tra nhiệm vụ, nhưng mà hắn lại. . ."

"Chúng ta nắm giữ thành Dương Châu tình báo sau đó, tiếp tục ra bắc, đến dương bình quận. . . Nơi đó tình trạng càng thêm thảm thiết, tựa hồ mới vừa trải qua một trường giết chóc, nguyên bản có mấy trăm ngàn người quận thành, cũng chỉ có 2000 người còn sống, nam nữ một nửa, bị Man Tộc trở thành gia súc sinh sản. . ."

"Tháng thứ hai, chúng ta trở về đến bắc Từ Châu, ngoài ý muốn tại dã ngoại bắt gặp một tòa Thiên Vu thị tộc nơi trú quân, nhưng mà trong doanh trại rỗng tuếch, Man Tộc không biết tới nơi nào đi."

"Chúng ta mai phục ở cao điểm lên, đề phòng ba ngày ba đêm, nhưng đừng nói là gian này doanh trại, cho dù là chu vi trong vòng mười dặm đều không thấy Man Tộc dấu chân, vì vậy ta liền quyết định mang theo các chiến hữu lên vào nơi trú quân điều tra."

"Bây giờ nghĩ lại, ta ra lệnh là có ngu xuẩn dường nào a! Nếu không phải là ta nguyên nhân, các chiến hữu cũng sẽ không như vậy đánh đổi mạng sống. . ." Hàn Minh Tri phảng phất nhớ ra cái gì đó cảnh tượng đáng sợ, liền hàm răng đều run rẩy.

"Tòa kia nơi trú quân đến tột cùng xảy ra chuyện gì?" Tô Nghi mở miệng hỏi.

"Gì đó đều không phát sinh, trong doanh trại một cái Man Tộc cũng không có, chỉ có một cây Đò đằng cùng đầy đất Nhân tộc tàn chi vỡ Hài. . ."

"Thấy cảnh tượng như thế này, chúng ta ý thức được đây là Man Tộc vì cử hành nghi thức, hiến tế hơn mười ngàn cái vô tội sinh mạng a! Dù cho ta thấy đã quen tru diệt cảnh tượng, nhưng vẫn không ngừng được lửa giận công tâm, hao tổn hồi lâu mới bình tĩnh lại, những người khác hoặc là mắng chửi, hoặc là khóc lớn, mỗi người đều bị tâm tình tiêu cực lây, sau đó. . ."

"Sau đó, cái kia Đò đằng sáng lên, ta gặp được. . . Thấy trừ ta ra, hai mươi tám tên chiến hữu thân thể chậm rãi biến hình, cuối cùng. . . Biến thành Man Tộc!"

Toàn trường xôn xao, đây là cái gì nghi thức, vậy mà có thể để cho Nhân tộc hóa man?!

Hàn Minh Tri dùng hết chút sức lực cuối cùng, nắm chặt hai quả đấm, tức giận nói: "Mà hóa thành Man Tộc bọn họ đã mất lý trí, đã từng chuyên tâm trả lại ta son hà hai mươi tám vị nghĩa sĩ, đương thời lại lớn tiếng la hét muốn xâm lược Giang Nam, giết sạch Nhân tộc! Bọn họ đối với Man Tộc cừ hận, lại tàn hướng bọn họ đồng bào!"

"Bọn họ mục tiêu thứ nhất chính là ta, nhưng mà ta không thể chết được, ta muốn đem cái này quỷ dị tình báo mang về Giang Nam, cho nên, ta đưa bọn họ toàn bộ chém đầu. . ."

Cuối cùng những lời này, Hàn Minh Tri hao tổn hơn ba mươi hơi thở thời gian mới từ trong miệng thốt ra, nói xong, hắn thật dài thở ra một hơi, phảng phất tháo xuống lưng đeo mấy năm gánh nặng ngàn cân.

Toàn trường hơn ngàn người toàn bộ trầm mặc, Hàn Minh Tri nhĩ từ, Hàn Thụ Kiệt đã sớm khóc thành lệ nhân.

Tô Nghi trong lòng chặn một cái khó chịu, chỉ cảm thấy tim như bị đao cắt, nhìn tận mắt chính mình chiến hữu hóa thành Man Tộc, sau đó tự tay cắt lấy bọn họ đầu, đây tột cùng là biết bao thống khổ trải qua?

Tạo thành loại cục diện này, đúng là coi như lĩnh đội người Hàn Minh Tri, nhưng nghe hắn nói xong lúc, lại không có một người có khả năng mở miệng chỉ trích hắn.

Sợ rằng, tiếp thu được Hàn Minh Tri trực tiếp tình báo chủ chiến phái cao quan môn, cũng là như vậy tâm tình chứ?

Hàn Minh Tri chính tay đâm hai mươi tám tên đồng bào, lại mang về kinh thiên tình báo, theo kết quả nhìn lên, Nhân tộc lợi nhuận to lớn.

Nhưng lại có ai có thể cảm nhận được Hàn Minh Tri chính tay đâm đồng bào đau đớn , cùng với hân những năm gần đây vượt qua giây giũa thời gian ?

Có lẽ trước đó , Tô Nghi vô pháp rõ ràng Hàn Minh Tri cảm thụ , nhưng ở cùng hân đối trận sau đó , Tô Nghi sáng tỏ rồi.

Cho dù là lưng đeo muôn người nhục mạ , Hàn Minh Tri vẫn tham sống sợ chết , này là vì cái gì ? Là vì một ngày kia có thể thay chiến hữu báo thù , vì có khả năng thu được theo quân Bắc Phật cơ hội , "Trả lại ta son hà" !

Nam nhi làm huyết roi vãi chiến trường , làm sao có thể nhẹ ném tính mạng ?

Giờ phút này , Tô Nghi nắm chặt hai quả đấm , giữa lông mày lửa hận nhảy đót , Hàn Tùng vì đối phó hân nhất giới tướng tài , vậy mà đem loại này trung thần nghĩa sĩ ép lên tuyệt cảnh , loại này thành tựu , làm người ta cười chê!

"Hàn Tùng , đối đãi với ta quân nghiệp thành công lúc , phải giết ngươi!" Tô Nghi trong lòng bực tức nói.

Nhưng cho đến cuối cùng , Hàn Minh Tri lại rộng ngực mà nở nụ cười , chậm rãi nói: "Bây giờ nghĩ đến , chúng ta chủ chiến nhân sĩ cố gắng tu luyện , không phải là vì thu hồi cổ thổ , khôi phục Trung Nguyên sao? Ta ngày đêm tìm trả lại ta son hà hy vọng , nhưng chưa từng nghĩ đến , hy vọng đang ở trước mắt. . . Tô Di Thiên , ta đem ta chờ di chí giao phó cho ngươi , có khả năng bại dưới tay ngươi , ta , dứt khoát!"

Dứt lời , Hàn Minh Tri từ trong ngực móc ra hai mươi chín đạo nối liền nhau danh thiếp , mà thân thể của hân lại một lần nữa cháy lên màu đỏ hỏa diễm.

Lần này , màu đỏ hỏa diễm không hề bảo vệ Hàn Minh Tri , mà là chậm rãi cắn nuốt thân thể của hân; Tô Nghi rõ ràng , Hàn Minh Tri đã quyết ý muốn theo hân Lưu Hỏa cô kiếm cùng rời đi.

"Hy vọng Tô Di Thiên thay ta bảo quản vật này. . . Cây kiệt , ta hài nhi , đợi đến ta Nhân tộc một lần nữa làm chủ Trung Nguyên lúc , đem vật này đốt ở trước mộ phần. . ." Hàn Minh Tri thanh âm càng ngày càng nhỏ , chỉ chốc lát sau , thân thể của hân ôm vào Hồng Viêm bên trong , chỉ còn lại một mảnh tro bụi.

Hàn Thụ Kiệt khóc lớn gật đầu.

Tô Nghi nhắm mắt , thật lâu hoài cảm , phảng phất tâm thần đều tại là cái tràng diện này kẻ lẻ đau thương.

Hồi lâu sau , Tô Nghi mới nhìn hướng Hàn Thụ Kiệt , tụng đạo:

Chết đi nguyên biết mọi việc không ,

Nhưng bi thương không thấy Cửu châu cùng.

Vương Sư Bắc định Trung Nguyên ngày ,

Gia tể không quên nói với nãi ông.

Bạn đang đọc truyện *Binh Pháp Đại Thánh Convert* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 229: Linh miêu

Bài thơ này , là Hàn Minh Tri một mực không thể nói ra miệng , nhưng là muốn nói nhất mở miệng dạn dò , trong đó ngưng tụ hân cả đời tâm nguyện.

Cho đến Hàn Minh Tri lúc chết , hân vẫn ôm nắm lấy , chân thành yêu nước chi tâm , cho đến tự thiêu thành tro trong nháy mắt đó , hân vẫn mong mỏi Nhân tộc quân đội có khả năng thu phục đất mất , khôi phục Trung Nguyên , trả lại ta son hà!

Thua ở Tô Nghi thủ hạ , bình yên chết đi , Hàn Minh Tri thật "Không hối hận " sao?

Không , Hàn Minh Tri vẫn lưu lại ngàn vạn hối hận cùng không cam lòng , hân căm ghét tự ý sinh mạng không thể tự nhiên ở Bắc Phật trong chiến trường , mà là đối với Tô Nghi mũi kiếm đối mặt; cũng căm ghét tự ý không thể tận mắt thấy Nhân tộc cờ hiệu một lần nữa cắm đầy cả tòa trường thành , hận không thể thấy Hân gia một lần nữa dời đến hoài âm , Lương Quốc dời đô Lạc Dương.

Nhưng hần trước khi chết một khắc kia , lại triển lộ ra cả đời tới nay chưa bao giờ có nở nụ cười , hần cho dù có mọi thứ hối hận , ngăn chung bất đắc dĩ , nhưng trong lòng cũng đã thư thái , bởi vì hần rõ ràng , sẽ có người thay hần mang trên lưng này yiqiē , mang trên lưng Nhân tộc "Trả lại ta son hà" chỉ nguyện cùng nhiệt tình.

"Ngày thơ được đặt tên là « chỉ ra mà », có ghi Hàn tiền bối cả đời chỉ ước nguyện , trải qua ta miệng tụng ra , tặng cho Hàn Thụ Kiệt , nhìn hần dùng cái này ngày đêm nhắc nhở tự mình , không phụ gia phụ chi chi!"

Tô Nghi dứt lời , không trung thỉnh linh dâng lên một đạo hòa diễm , sau đó , một trương viết có « chỉ ra mà » thơ trang dục hóa mà sinh , mang theo Hàn Minh Tri khi còn sống tràn đầy nhiệt tình , tung bay đến Hàn Thụ Kiệt trong tay.

Nhận được bài thơ này , Hàn Thụ Kiệt mới dừng lại nước mắt , hướng Tô Nghi chấp tay đạo: "Đa tạ Tô Di Thiên tác thành gia phụ tâm nguyện , văn bối nhất định cố gắng rèn luyện , tranh thủ tận mắt chứng kiến Vương Sư Bắc định Trung Nguyên một khắc kia."

Tô Nghi gật đầu một cái , Hàn Minh Tri có như vậy nhi tử , dưới cửu tuyền cũng có thể nở nụ cười đi.

Mà Hàn Tu Trúc thì thờ dài nói: "Cây kiệt mới bảy tuổi thì có như vậy giác ngộ , đáng thương ta Hàn gia bộ phận lòng dạ nhỏ mọn hạng người , chung quy lại suy nghĩ tranh tiểu quyền , đoạt hơi thể , làm một mình thù riêng mà hãm hại Tô Di Thiên bức này Nhân tộc hy vọng , ta ngày đêm thấy chi , vô cùng đau đớn , hận không được ngâm một câu sinh con phải như Hàn Thụ Kiệt , thương hại , thật đáng tiếc!"

Hạng Nhất Minh đám người tất cả đều im lặng không nói , cái khác người xem thờ dài không thôi.

"Thâm trầm thêm sôi nổi , bi thương thêm kích động , này thơ chi tình , chi hoài , không chỉ là Hàn Minh Tri tại dặn dò con của hần , cũng là đi qua Tô Di Thiên miệng , nhắc nhở thế gian sở hữu Nhân tộc a!"

"Nghe này thơ , ta mới mau chóng tỉnh ngộ: Nguyên lai cho tới nay đều là ta hiểu lầm Hàn Minh Tri rồi , hần kia không có thể thấy quốc gia nhất thống bi ai cùng tiếc nuối , không phải là chúng ta chủ chiến phái cho tới nay vì đó phấn đấu , như muốn bổ sung mục tiêu sao?"

"Ngày sau ,

Ai dám tung tin vệt gán tội Hàn Minh Tri thanh danh , ta thứ nhất cùng hần dốc sức!"

"Lo nước thương dân , lộ ra chân tình , yêu nước chi tâm , chiếu sáng thiên cổ!"

Nghe mọi người nghị luận , Tô Nghi lần nữa kiên định tị trong lòng tín niệm , sau đó đi về phía Hàn Minh Tri tro cốt nơi , dự định thu hồi người sau đi vật.

Nhưng vào đúng lúc này , một cái cả người bạch mao mèo hoang nhảy lên vào trong phế tích , hần trong miệng còn ngâm một cái túi thơm.

Mọi người thấy vậy sững sờ , Tô Nghi dừng bước , hần rõ ràng nhìn thấy , cái này mèo trắng con người trong đêm đen tản ra mông lung quang huy , quấy nhiễu người khác suy nghĩ , dĩ nhiên khiến người không cách nào nhận rõ hần con người bề ngoài.

Mèo trắng quét mắt ngây người như phỗng mọi người , lại nhìn một chút Hàn Minh Tri đồng gia tro cốt , thật giống như nhìn thấy gì mới lạ đồ chơi bình thường một cái bỏ lại túi thơm , hướng chỗ ấy chạy đi.

Sau đó , mèo trắng ngâm lên này chuỗi lấy hai mươi chín đạo danh thiếp di vật , nhanh chân chạy.

"Chuyện này..." Mọi người trở mắt nhìn nhau , một câu nói đều không nói được.

Tô Nghi trước nhất kịp phản ứng , vội vàng đuổi theo hướng mèo trắng , hần có thể không muốn nhìn thấy liệt sĩ di vật bị dã thú làm nhục.

Hàn Thụ Kiệt mới vừa lau khô nước mắt , thấy vậy , giận tím mặt đạo: "Người này mèo hoang! Cầm thú! Tạt chùi! Mau đưa cha di vật còn tới!"

"Ồ , này mèo trắng , ta như thế luôn cảm giác giống như đã từng quen biết ?" Ninh Thái Tuyền thần sắc hơi có chút cổ quái.

"Ta nhìn cũng khá quen , chẳng lẽ là phục sóng tướng quân ngựa định biển yêu thích sủng vật ?" Hạng Nhất Minh đạo.

"Ồi chào? Phục sóng tướng quân ngựa định biển không phải năm năm trước liền qua đời rồi há? Như vậy con mèo..." Ngô Hạp sững sờ một chút.

"Đừng để ý nhiều như vậy , mau đuổi theo đi , trong miệng nó tha nhưng là Hàn tiền bối di vật!" Hàn Tu Trúc đuổi theo , Hạ Từ Du không nói tiếng nào đuổi theo.

Nhưng mà cái kia mèo trắng lại trốn hướng bến tàu , chui qua mấy cái Hải Thần Tộc sa nhân bên chân , phốc thông một tiếng nhảy vào trong sông , biến mất không thấy gì nữa.

Mà đang ở mèo trắng biến mất kia phiến thủy vực , một đạo trận pháp như ẩn như hiện , theo làn sóng nhộn nhạo lên.

Đuổi theo mấy người ngây ngẩn.

"Ho khan một cái, hấn biến mất địa phương là đi thông linh hồ bí cảnh hải nhân, Tô Di Thiên ước chừng phải đuổi theo ?" Luru Nhiễm cười nhẹ nhàng đạo.

"Ừ" ? Ta rõ ràng còn có hai cuộc tranh tài, ngươi liền cho phép ta tiến vào bí cảnh rồi hả?" Tô Nghi cũng tự tiểu phi tiểu nói.

"Không thành vấn đề! Tô Di Thiên đánh bại Hàn Minh Tri, đã là hoàn toàn xứng đáng trước 10, cái khác hai vị người dự thi cũng đồng ý chứ ?"

Luru Nhiễm vừa nói, nhìn về phía đệ thập tổ hai vị khác lão Hành người, ... sau cũng khẽ gật đầu, đừng nói là Tô Nghi đánh bại Hàn Minh Tri phần này sức chiến đấu, cũng đã để cho bọn họ mặc cảm, ngoài ra, Hàn Minh Tri đem đi vật giao cho Tô Nghi, bọn họ lương tâm cũng không cho phép tự ý ngăn trở Tô Nghi đuổi theo liệt sĩ đi vật bước chân.

"Ngoài ra, tràng này Vô đạo hội trước 10 đã định, chư vị có thể tự do tiến vào hải nhân, thời hạn là hai giờ, đối đãi các ngươi theo linh hồ bí cảnh trở lại lúc, ta sẽ đem mặt khác tiền thưởng hai tay dâng lên!" Luru Nhiễm đạo.

Luru Nhiễm cố ý đem "Trở về" hai chữ cắn rất nặng, còn như có như không nhìn về phía Tô Nghi, người nào cũng không biết trong lòng của hấn đã đổi một ý kiến, liền muốn nhìn Tô Nghi bước vào hải nhân, một đi không trở lại.

Tô Nghi mơ hồ gần đây đến một tia nguy cơ, nhưng lại không để ý chút nào, một lòng chỉ muốn từ mèo trắng trong miệng thu hồi Hàn Minh Tri đi vật, vì thế, coi như con đường phía trước có mọi thứ hiểm trở, thiên trọng nguy cơ, hấn cũng không chối từ.

"Như thế, liền đa tạ hai vị lão tiền bối!" Tô Nghi hướng hai già lão Hành người chấp tay, vừa nhìn về phía Hạng Nhất Minh.

Còn chưa mở miệng, Hạng Nhất Minh liền nói: "Ta sẽ hỗ trợ thu thập Hàn Minh Tri tro cốt, ngươi tận lực đoạt về con mèo kia."

"Tô Di Thiên, kính nhờ!" Hàn Thụ Kiệt cũng nói.

Tô Nghi lúc này mới gật đầu, hướng hải nhân đi tới.

Thủ vệ hải nhân vài đầu sa nhân nhường đường, Tô Nghi không chút do dự nhảy vào trong Hải Nhân, Hàn Tu Trúc cùng Hạ Tử Du hai người theo sát phía sau, bảy người khác cũng rồi rít tiến vào.

Trên mặt sông trận pháp hơi hơi sáng lên, đem mười người nuốt vào, sau đó hồi phục bình tĩnh.

Nhìn Tô Nghi rồi đi bóng lưng, Luru Nhiễm hận không được cất tiếng cười to, cho dù hấn chỗ mướn người không có thể đánh bại Tô Nghi, hấn cũng vẫn lưu lại hậu chiêu, chỉ cần Tô Nghi tiến vào linh hồ bí cảnh, nơi đó chính là Hải Thần Tộc địa bàn, đến lúc đó có là người muốn, hơn nữa có thể giết chết hấn!

Luru Nhiễm chỉ cần đem Tô Nghi dẫn nhập bí cảnh, nhiệm vụ coi như là hoàn thành, sau đó Tô Nghi sống hay chết, cái này cùng hấn một điểm dây dưa rễ má cũng không có, hấn không cần vì thế gánh vác bất cứ trách nhiệm nào, lúc này mới trọng yếu nhất một điểm.

Nghĩ đến đây, Luru Nhiễm thống khoái cực kỳ.

Nhưng mà, trong nháy mắt kế tiếp, một cán màu xanh trắng đan xen trường thương hiện lên Luru Nhiễm trước mắt, hấn mũi nhọn nhắm thẳng vào hấn cổ họng.

"Ha ha, nhìn ngươi mặt đầy mừng tí mắt mó diêm, Tô Di Thiên lấy được trước 10, ngươi nguyên lai cao hứng như thế à? Ngươi tại linh hồ trong bí cảnh chuẩn bị gì thủ đoạn, ta được mời ngươi một năm một mười nói ra!" Hạng Nhất Minh mỉm cười, nhưng mà hấn khẩu khí lại rét lạnh như sương.

Luru Nhiễm nụ cười trong nháy mắt liền ngưng kết ở trên mặt hấn, thâm nghĩ trong lòng không ổn.

Bên kia.

Tô Nghi tiến vào hải nhân sau đó, nhất thời cảm thấy một cỗ cự lực tại lôi kéo, hấp dẫn hấn, hướng một nơi tiến lên; mà thần kỳ là, Tô Nghi mặc dù thân ở trong nước, lại có thể tự do hô hấp, mở mắt chung quanh, chung quanh nước chảy phảng phất bị một cỗ vô hình lực lượng gạt ra, không có một giọt nước có thể thấm ướt hấn áo khoác.

Nhưng mà cái cảnh tượng này vẹn vẹn kéo dài ba hơi thở trái phải, Tô Nghi liền bị phun ra hải nhân, đi tới một chỗ tràn đầy sương mù địa phương.

Nơi này ánh sáng mờ mịt, sương mù nồng nặc, tầm nhìn chưa đủ năm bước, chớ nói chi là ở chỗ này tìm một cái cơ hồ có thể dung nhập vào bối cảnh mèo trắng rồi.

Sau lưng liền tiếp truyền tới chất lỏng đục đục Long tiếng, Tô Nghi quay đầu nhìn lại, phát hiện Hàn Tu Trúc, Hạ Tử Du chờ bảy người đều ra hải nhân, đứng lên giống như hấn thổ địa.

Loại trừ Tô Nghi ba người ngoài ra, bảy người khác hoặc là đầu đầy hoa râm, hoặc là đã sớm tuổi đã hơn trung niên, mà Hàn Tu Trúc cùng Hạ Tử Du, chính là Nam Tử Châu đứng đầu hàng đầu thiên tài trẻ tuổi.

"Ha, nơi này thật ảm áp, chúng ta phải làm sao ?" Hạ Tử Du mặt đầy mới mẻ.

"Nơi này là linh hồ bí cảnh , dĩ nhiên là tìm suối nước nóng , sau đó ngâm ngâm rồi."

"Lão hủ phong thấp , liền trông cậy vào linh hồ tới chữa trị a!"

"Ừ, ta nghe nói trong bí cảnh có thật nhiều ao , linh lực nhiều ít mỗi người không đồng nhất , nói như vậy ao càng lớn linh lực thì càng nhiều , chúng ta tận lực tìm ao lớn ngâm , đối với thân thể còn có hảo chù."

"Đây là tự nhiên , bất quá chúng ta cũng phải chú ý , thời hạn chỉ có hai giờ , ngàn vạn lần chớ tìm ao lớn lên lãng phí quá nhiều thời gian , do dự bất quyết mà bỏ lỡ thời cơ tốt."

"Được, mỗi người tản ra đi, lão phu đi trước một bước." Một ông lão chấp tay rồi đi , biến mất ở trong sương mù.

Mấy người khác cũng rời rít tan tác như chim muông , so với tìm người chết đi vật , người bình thường đương nhiên quan tâm hơn người sống , nhất là tựϊ tiền đồ.

Hàn Tu Trúc hỏi "Tô Di Thiên , ngươi chuẩn bị làm sao bây giờ ?"

"Ta muốn tìm tới cái kia mào trắng , thu hồi Hàn tiền bối di vật , nếu không tất nhiên sẽ ở trong lòng lưu lại tiếc nuối." Tô Nghi lập tức nói.

"Tốt lắm , ta cũng cùng ngươi cùng nhau tìm , nếu là có thể mau chóng tìm tới , là có thể mau chóng ngâm suối nước nóng , ta có thể làm không ra độc hường hần chuyển vui tình tới." Hạ Tử Du đạo.

Hàn Tu Trúc cũng gật gật đầu , ba người bắt đầu sờ sương mù đi về phía trước.

Bởi vì dưới chân mặt đá ướt nhẹp , ba người không thể không chậm tốc độ lại , để tránh dưới chân trượt.

"Hai vị không cần miễn cưỡng." Tô Nghi cười khỏ nói.

"Không sao , này tẩy tẩy phạt cốt cơ hội cũng không phải là chỉ có lần này , chỉ cần có thể tại mỗi ba năm nhất giới Doanh Châu Đại Hội trung lấy được thành tích tốt , như thường có khả năng tiến vào linh hồ bí cảnh." Hàn Tu Trúc đạo.

Bạn đang đọc truyện *Binh Pháp Đại Thánh Convert* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 230: 1 mũi tên định Thiên Sơn

"Loại chuyện này đương nhiên phải thử thử một lần mới có thể biết , việc cần kíp trước mắt là tìm về di vật , Tô Nghi ngươi liền không nên thối thác rồi." Hạ Tử Du giờ giờ lên tay , nói.

"Cũng không phải là muốn giúp ngươi , mà là chúng ta cũng không muốn thấy liệt sĩ di vật thất lạc." Hàn Tu Trúc cũng phụ họa nói.

Tô Nghi lúc này mới gật gật đầu , tiếp tục đi về phía trước.

Trên đường đi qua một chỗ rộng khoảng một trượng ao nhỏ , ba người hơi dừng lại , soi mói bình phẩm

"Chật chịt , nhìn này trong ao nước rõ ràng là màu vàng nhạt , phiêu sương mù lại là màu xanh , rõ ràng hàm chứa đại lượng linh lực." Hạ Tử Du khen không dứt miệng đạo.

"Này ao linh lực coi như thiếu đừng nói là Doanh Châu quần đảo cái khác linh hồ rồi , hần so với trên Thiên Sơn một ít ao cũng có thiếu sót." Hàn Tu Trúc cười nói.

Thiên Sơn chính là Tây Vực cao nguyên , hần tây nam hai mặt liền tiếp đại dương , bắc tiếp sa mạc , phía đông thực xuyên , trung bình độ cao so với mặt biển vượt qua 3000 trượng , trong đó cao nhất hai tòa núi là chu mục cùng lang mã hai ngọn núi , nguyên bản nơi đây sinh hoạt cổ xưa dân bản địa , nhưng ở Tần Thủy Hoàng nhất thống thiên hạ thời điểm , nơi đây liền tính vào rồi triều nhà Tần cương vực bên trong; chỉ là Thiên Sơn cao nguyên hiểm có đất bằng , lại kiếm một năm bốn mùa đều giá rét thấu xương , cho nên người ở cực ít , ngay cả Man Tộc đều đối với khu vực này không có hứng thú chút nào.

Sau đó đến Tây Hán năm cuối, Vương Mãng soán hán, thiên hạ đại loạn, Thiên Sơn dân bản địa cùng Tây Lương quân nhân cơ hội liên hiệp, phản bội Hán thất, ý muốn độc lập Kiến Quốc, sau đó Lưu Tú thành lập Đông Hán, phái ngưu viện bình định Tây Vực; ngưu viện đánh đông dẹp tây, trước sau bình định Thiên Sơn chi loạn, hàng phục Tây Lương, thậm chí đem người sau đuổi giết tới mặt mờ sa mạc, chém hết quân phản loạn thủ cấp mà còn, bị gia phong là phục sủng tướng quân, vị tới mới hơi thở sau.

Tại bình định Thiên Sơn trong quá trình, ngưu viện đối mặt với cố thủ núi ải, chiếm cứ có lợi địa hình địch quân, dùng kế tướng địch đem lừa gạt tới đầu tường, một mũi tên liền kết quả đối phương; địch quân mất đi chủ soái hậu trận dựa vào đại loạn, bị ngưu viện dễ dàng dẹp xong quan ải, lần này chiến công bị hậu thế khen là "Một mũi tên định Thiên Sơn".

Mà từ danh "Da ngưu bọc thầy" điển cố cũng xuất từ ngưu viện miệng, đương thời ngưu viện bình định Tây Vực, đắc thắng sau khi về nước, thấy Hung Nô cùng ô Hoàn Man Tộc vẫn không ngừng xâm nhiễu đại hán biên cảnh, liền lập được hào ngôn tráng chí đạo: "Nam nhi phải làm chết tại một bên hoang dã, lấy da ngưu bọc thầy còn chôn cất tại!"

Ngưu viện không nói lời nói suông, tại Lạc Dương ngay người hơn một tháng sau đó, liền chủ động xin đánh đánh dẹp Man Tộc, là Đông Hán lập được hiển hách chiến công; sau đó, ngưu viện tướng môn đời sau dời đến bắc Từ Châu, chân chính gánh vác "Phục sủng" chức trách, đây cũng là nói sau.

Ba người tiếp tục đi về phía trước, Tô Nghi hỏi "Tu trúc huynh đi qua Thiên Sơn?"

"Tại tôn sư trong khảo nghiệm đi qua, cũng có may mắn gặp qua Thiên Sơn linh hồ, chẳng qua là lúc đó nhiệm vụ trên người, sẽ không cơ hội thử một chút linh hồ chỗ thần kỳ." Hàn Tu Trúc gật đầu nói.

"Thiên Sơn cũng có linh hồ, chẳng lẽ cũng là suối nước nóng?" Tô Nghi sinh lòng kinh ngạc, hỏi.

"Ừ, chính là không thể so với Doanh Châu suối nước nóng càng làm cho người ta thư thích, về phần Thiên Sơn thế nào sẽ có linh hồ vấn đề, có tiên hiền suy đoán, Hải Thần Tộc linh lực thật ra thì cũng không phải là đến từ trong biển, mà là đến từ lòng đất, đi qua núi lửa phun trào mà đi tới mặt đất, bất quá cái suy đoán này cũng chỉ có thể theo Doanh Châu Ngọc Hoàng trong miệng ẩn chứng. . ."

Hàn Tu Trúc cẩn thận là Tô Nghi giải thích, nói đến một nửa, đột nhiên sắc mặt ngẩn ra.

"Nhìn đến cái kia mèo trắng rồi!" Hàn Tu Trúc chỉ về đằng trước, thấp giọng nói.

Tô Nghi cùng Hạ Từ Du định thần nhìn lại, quả nhiên thấy trong sương mù mờ mờ lung lung, mèo trắng kia lông xù thân thể như ẩn như hiện, mà hán hai móng đùa bốn hai mươi chín đạo danh thiếp, phát lần lần kết âm thanh, tựa hồ là thích thú.

Tô Nghi rón rén mà đến gần,

Nhưng mà mèo trắng hai lỗ tai run lên, lập tức hàm lên đi vật, nhanh chân nhảy vào trong sương mù.

Ba người trở mắt nhìn nhau.

"Như vậy đuổi tiếp không dứt, lần sau gặp được hán lúc, dứt khoát để cho ta một mũi tên kết quả hán chứ?" Hạ Từ Du đạo.

"Mặc dù ta không muốn giết sinh, nhưng nếu thật sự là không thể làm gì, ta sẽ làm như vậy." Tô Nghi cũng nhún vai nói.

Hàn Tu Trúc sắc mặt cổ quái, đạo: "Ta cảm giác được còn là đừng làm như thế, không nói trước con mèo này chính là phục sủng tướng quân ngưu viện bình định biên di sủng, đâm liên tục Sử đại nhân đều hết sức chiếu cố hán, coi như chúng ta phát động công kích, chỉ sợ cũng phải bị hán dễ dàng né tránh, dù sao cũng là linh thú a."

"Linh thú?" Tô Nghi ngạc nhiên nói, "Ta nghe nói linh thú đều có linh tính, hán trí tuệ thậm chí có thể cùng Nhân tộc sánh vai, sẽ đi cướp người đi vật cừ chi?"

"Có lẽ hán chỉ là trời sinh tính ham chơi thôi, tóm lại chúng ta tận lực hạ thủ lưu tình đi." Hàn Tu Trúc bất đắc dĩ nói.

Ba người tiếp tục đi về phía trước.

. . .

Nam Từ Châu.

Thủ khoa yển cùng Võ đạo hội kết thúc, đông đảo tiểu nhị ngay ngắn có thứ tự mà dọn dẹp sân, Hạng Nhất Minh đã sớm áp giải Lưu Nhiễm rồi đi nơi đây, mà là Đô đốc cũng tan biến không còn dấu tích.

La Đô đốc, cùng với Nam Từ Châu Thứ sử Hạng Tông Lưu, viện sự Cừu Anh Ngạn, thậm chí là đảm nhiệm khâm sai hồ tướng Lưu Yếm Chiến cùng tụ tập ở bên bờ Đông Hải.

Hai vị hào kiệt, cùng với hai vị phi tướng, đã là Nam Từ Châu đứng đầu lực lượng.

"Có thể tìm được Tô Di Thiên phương vị sao?" Hạng Tông Lưu hỏi.

"Ừ, ta cho tờ giấy hần còn mang trên người, phía trên có kèm ta một tia tinh thần lực, tại từ đây hướng hướng đông nam bảy trăm dặm nơi." Luru Yếm Chiến đạo.

"Người theo dõi người bản sự vẫn là cao như vậy, khó trách có thể ở phong hỏa đài cùng con đường tơ lụa dịch tả Man Tộc." Hạng Tông Luru cười trên nói.

"Đi đi đi, này truy tung biệt tích nghệ thuật người không hiểu, hơn nữa người nghĩ rằng ta nguyện ý theo dõi Tô Di Thiên?" Luru Yếm Chiến lật một cái liếc mắt.

"Việc này không nên chậm trễ, lập tức lên đường đi, hi vọng chúng ta có thể vượt qua." Cừu Anh Ngạn bước đi như bay, bước lên bầu trời đánh trận đầu, mà La Tử Duệ lặng lẽ chặn hậu.

"Vài năm không thấy, anh ngạn vẫn là như thế như vậy làm việc quyết đoán."

Luru Yếm Chiến tán thưởng bình thường gật gật đầu, cùng Hạng Tông Luru cùng đi theo.

Mà ở bốn người sau lưng, ba chiếc dài đến hơn ba mươi trượng tuần hải chiến thuyền, chở đầy hơn mười ngàn sĩ tốt, như như mùi tên rời cung lái về phía giống vậy phương hướng.

Bến tàu dân chúng thấy vậy, nghị luận sôi nổi.

"Đã trễ thế này, tuần hải chiến thuyền thế nào còn đánh ra?"

"Nghe nói là Đông hải có một chiếc thương thuyền gặp nạn, viện sự đại nhân lập tức hạ lệnh lục soát cứu, thuận tiện tiến hành mỗi tháng một lần theo thông lệ trừ phiền loạn."

"Không tệ, không tệ, viện sự đại nhân quả quyết sát phạt, lần này dọn dẹp thủy khấu, trong một tháng, chúng ta đường biển có thể thuận buồm xuôi gió."

Nam Tử Châu dân chúng trung tâm là ra biển tướng sĩ cầu nguyện.

...

Giang Bắc, thành Dương Châu bên ngoài.

Leng keng bộ Thiên Vu sổ sách bên trong, Đóa Đóa Hãn Thiên Vu đào lấy lỗ tai, nghe thuộc hạ truyền lệnh quan báo cáo.

"Ừ? Người nói Nam Tử Châu bắt đầu điều binh khiển tướng rồi hả? ! Hắc hắc, cũng không biết La Tử Duệ có hay không lại dự định Bắc Phạt rồi, đến đây đi đến đây đi, ta ở đây chờ... À? Người nói bọn họ hướng Đông hải đi rồi, lầu bầu thì thầm, thật nhàm chán, buồn chán thấu!" Đóa Đóa Hãn Thiên Vu trút giận vậy dùng hần vó ngựa đá văng ra nhưng thảm.

Truyền lệnh quan khoe miệng kéo một cái, đạo: "Đại vương, mặc dù ta không biết La Tử Duệ vì sao dẫn quân đi Nam Hải, nhưng giờ phút này chính là chúng ta cơ hội tốt a! Bây giờ bờ bên kia trống không, lại kiểm soát sông tối lửa tắt đèn, chúng ta đột nhiên tập kích, Nam Tử Châu một đánh có thể xuống!"

"Ta nhỏ vào! Không có La Tử Duệ trấn giữ Nam Tử Châu một điểm giá trị cũng không có, coi như đánh hạ đến vậy không có ý nghĩa, chờ La Tử Duệ trở lại, chúng ta lại tấn công bờ bên kia!" Đóa Đóa Hãn Thiên Vu bĩu môi nói.

Truyền lệnh quan lật một cái liếc mắt.

...

Doanh Châu, sa nhân lãnh địa một tòa đảo nhỏ vô danh trung.

Một trăm ngàn sa nhân tụ họp ở đây, tại trắng sáng chiếu rọi, bọn họ răng phản xạ sâm Hãn Bạch mang, liếc nhìn lại, giống như sương trắng phủ dày đất.

Bọn họ từ hai đầu hình thể khổng lồ sa nhân chỗ thống soái, một vị ngọc tướng, một vị đại tư tế, phân biệt tương đương với Nhân tộc hào kiệt cùng phi tướng.

Mà nhìn vị ngọc đem diện mạo, chính là quân tử hội ngày đó bị Hạng Tông Luru đánh lui sa nhân Luru Nha.

Vị kia đại tư tế diện mạo cùng thân thể đường vân cùng Luru Nha tồn tại nhiều chút tương tự, nhưng Luru Nha da thịt ám trầm không ánh sáng, mà vị kia đại tư tế da thịt nhưng tiền điểm tịnh lệ, tỏa ra ánh sáng lung linh, đây chính là có hay không nhận được Tổ Long che chở phân biệt.

"Lần này Tô Nghi đã rơi vào trong hủ, mời Luru Hãn huynh trưởng nhất định phải giúp ta báo thù, thay ta rửa nhục a!"

Dứt lời , Lưu Nha âm thầm điều khiển trong không khí nước chảy , nặn ra hai hàng "Nước mắt" .

Lưu Nha những năm trước đây bởi vì xúc phạm tộc luật mà nhận được xua đuổi , đồng thời mất đi Tô Long che chở , không thể không vào rừng làm cướp , xưng bá một phương hải vực , sau đó lại cùng Nhân tộc chủ hòa phái đạt thành liên minh , ý đồ tại quân từ hội trung lấy Tô Nghi tính mạng , không nghĩ đến lại gặp thảm thất bại , không chỉ có thủ hạ gần mười ngàn sĩ tốt toàn quân bị diệt , thất thế hẳn còn bị tứ phương thủy khấu sỉ vả , thống trị hải vực đều bị cướp đi , bây giờ chỉ một thân một người co đầu rút cổ ở nơi này bên trong hòn đảo nhỏ , có thể nói là nhục bại tới cực điểm

May mắn sa nhân trong chủng tộc , còn có mấy cái vô cùng chiếu cố hần huynh đệ , cho dù hẳn bị trục xuất Sa tộc , những huynh đệ này cũng vẫn cùng hần duy trì chặt chẽ lui tới.

Một trăm ngàn này sa nhân sĩ tốt , chính là cho hần mượn đông sơn tái khởi tiền vốn!

"Yên tâm đi , mười sáu đệ , coi như ngươi không nói , vì huynh cũng đã chuẩn bị vì ngươi rửa sạch sỉ nhục; bây giờ ngươi đem Tô Nghi dẫn tới Đông hải , lại tinh ta đi tìm hần để gây sự , làm rất tốt!" Lưu Hàn đại tư tế tán dương.

"Hắc hắc , đa tạ huynh trưởng tác thành! Chờ giết Tô Nghi sau đó , tiếp theo chính là Hạng Tông Lưu , làm ta bị nhục này vô cùng nhục nhã người , một cái cũng đừng nghĩ chạy! Tiên quân!" Lưu Nha mở cái miệng rộng , phun ra dây đặc tiếng cười.

...

Mà ở Ngọc Hàn Cung trung.

Ngọc Hàn công chúa hoành nằm ở trên giường đọc sách , ngáp liên tục.

"Ha. . . Quyền tiểu thuyết này thật không có sức lực , Nhân tộc tiểu thuyết gia đều không rơi xuống sao? Khoảng cách Doanh Châu Đại Hội còn có lúc nào a. . . Thanh bình , nhanh giúp Bồn cung tìm một chút tiêu khiển!" Ngọc Hàn công chúa đem quyển sách trong tay vứt xuống một bên , ở trên giường vận eo bẻ cổ , oán giận nói.

"Công chúa , ngài không bằng lên vận động một phen như thế nào ? Chỉ cần chảy chút mồ hôi sẽ không cảm thấy nhàm chán , người xem , ngang hông đều dài hơn thịt. . ." Thanh bình mặt không thay đổi chọc chọc công chúa eo.

"Bồn cung sao có thể có thể dài thịt dư. . . Hàaa...! Thật là nhột , chớ có sờ. . ."

Đang ở hai người chơi đùa lúc , cả tòa cung điện nhẹ nhàng rung một cái.

"Công chúa , nhất định là một cái chủng tộc vừa chuẩn chuẩn bị gây chuyện , Ngọc Hoàng bệ hạ sợ rằng đang ở hậu cung , xin ngài bị liên lụy đi trấn áp. . ."

"Ha ? Thanh bình , Bồn cung không nghe được , ngươi lớn tiếng đến đâu điếm!"

"Ta ngay tại ngài bên tai nói chuyện. . ."

"Không nghe được! Không nghe được!" Ngọc Hàn công chúa bịt lấy lỗ tai ở trên giường lăn lộn.

Bạn đang đọc truyện *Binh Pháp Đại Thánh Convert* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 231: Đại quân vây đảo

Tô Nghi ba người tại trong sương mù lục lọi tiến tới , trong lúc lại gặp mấy uông ao , nhưng ba người nếu như không thấy bình thường , một lòng tìm kiếm mèo trắng thần ảnh.

Hao tốn một khắc đồng hồ thời gian , ba người cuối cùng đi tới một tòa nham thạch đài cao , mèo trắng liền ở tại phía trên , tựa hồ là đã chơi chán di vật , đem nhét vào một bên , chính mình nhưng ở khò khò ngủ say.

Đài cao này cơ hồ có cao ba trượng , thấy thế nào đều không phải là người thường có thể leo lên độ cao.

Tô Nghi chỉ cảm thấy vô kế khả thi , không nói trước có thể hay không leo lên đài cao , nếu là kinh động mèo trắng , để cho người sau đem di vật tha đi ,

sợ rằng lại không thiếu được một phen tìm kiếm.

"Thật là nhức đầu a , Hàn Minh Tri tên kia , còn sống thời điểm đã đủ khó đối phó rồi , chết còn phải cho người thêm phiền toái." Hạ Tử Du đặt mông ngồi trên đất , tà oán nói.

"Chớ nói bực này bất nghĩa nói như vậy , hỗ trợ nghĩ biện pháp thu hồi di vật đi." Hàn Tu Trúc lắc đầu nói.

"Đài cao này có ba trượng , ta có thể nghĩ đến biện pháp chính là toàn lực bùng nổ cùng binh độc vũ , một cái bỏ con mèo kia. . . Nhưng là a , lúc trước liên chiến đã làm ta tinh thần hao hết , ta là liền một trượng cùng binh độc vũ đều không thi triển được rồi." Hạ Tử Du đạo.

Tô Nghi ngược lại có thể thi triển ra cùng binh độc vũ , nhưng hắn không muốn dùng loại phương thức này tổn thương linh thú.

"Nhắc tới , tu trúc huynh tựa hồ hiểu cái này linh miêu bối cảnh ? Có thể hay không cho ta hai người từng cái nói tới ? Cũng có thể nghĩ ra gì đó đối sách tới." Tô Nghi hỏi.

"Ta cũng vậy tại bên đường trùng hợp gặp cái này mèo trắng , sau đó đi qua người đồng hành giới thiệu mới nhận thức hắn." Hàn Tu Trúc đạo , "Này mèo trắng không rõ lai lịch , nhưng năm năm trước từng cùng phục sống tướng quân ngựa định biên làm bạn , người sau qua đời sau đó , Mã gia lại cũng không người có khả năng thuần phục hắn , chỉ có thể trở mắt thấy người sau chạy trốn đường phố; bất quá thật may hạng Thứ sử cùng Mã tướng quân giao tình khá sâu , vì vậy từng có nghiêm lệnh , cho đến mèo trắng nhận chủ trước , Nam Từ Châu dân chúng không được tổn thương hắn."

"Mấy năm nay khẳng định có người muốn thuần phục hắn chứ ?" Tô Nghi nhìn về phía ngủ say linh miêu , hỏi.

"Đó là tự nhiên , chung quy linh thú thế gian hiếm có , số lượng khả năng so với quân văn còn thừa thớt rất nhiều , hơn nữa nhiều phụ thuộc vào tướng môn thế gia , binh dân bách tính muốn nắm giữ một cái linh thú biết bao không dễ ? Hơn nữa cái này mèo trắng là đã ra tên tướng binh nan tuần , ngạo nghệ hết thầy , đến nay không người có thể thuần phục thành công." Hàn Tu Trúc đạo.

"Ha, nếu là mèo , khẳng định lại ham chơi lại hết ăn lại nằm chứ ? Dùng đồ chơi cùng thức ăn tới cám dỗ hắn không được sao ?" Hạ Tử Du bĩu môi nói.

"Nếu là linh thú , nhất định tồn tại cùng người khác bất đồng địa phương , tầm thường đồ chơi thức ăn đã cám dỗ không được nó , viện sự đại nhân khắp nơi chinh chiến , nắm giữ kỳ vật nhiều vô cùng , nhưng không có bất luận một món đồ gì có thể hấp dẫn hắn; ta hồi trước cũng vơ vét một ít mèo khả năng cảm thấy hứng thú kỳ vật , nhưng là tổn công vô ích." Hàn Tu Trúc nhún vai một cái , thần tình thập phần bất đắc dĩ.

"Thật là phiền toái gia hòa. . ." Hạ Tử Du gãi đầu một cái , nói lầm bầm.

"Món đồ chơi cùng thức ăn a. . ."

Tô Nghi như có điều suy nghĩ , sau đó theo Gia Cát trong túi lấy cung tên ra.

Hai người thấy vậy đồng loạt cả kinh , Hàn Tu Trúc liền vội vàng nói: "Tô Di Thiên , cũng đừng tổn thương hắn."

"Yên tâm đi , ta chỉ là muốn , có thể hay không đem Hàn tiên bối di vật tha trở lại." Tô Nghi cười nói , sau đó dẫn cung lấp tên.

Ngón tay một thả , một cái dài hơn một trượng hoa điều hư ảnh tung bùng mà ra , đánh về phía đài cao.

Hạ Tử Du nhìn thấy cảnh này , thần sắc sáng lên , lập tức nghĩ đến: "Lúc trước tại Vô đạo hội trung liên muốn nói , ta tự bắt đầu hiểu chuyện liền chui nghiên cứu thuật bắn , mấy năm trước mới đạt tới thuật bắn một cảnh , đến nay khoảng cách hai cảnh vẫn còn còn cách một đoạn , này Tô Nghi a , tuổi tác so với ta nhỏ hơn , lại có thể nhanh hơn ta lấy được một mũi tên hóa điều năng lực , đây mới thực sự là thiên tài."

Nhưng mà ,

Giây cung mới vừa vang lúc , trên đài cao mèo trắng liền hai lỗ tai run lên , lập tức nhảy cồm lên.

Tô Nghi thấy vậy , khước mắt run lên , trong lòng âm thầm than thở linh thú bén nhạy , sau đó chỉ huy hoa điều hư ảnh chuyển đổi phương hướng , thẳng tắp hướng Hàn Minh Tri di vật nhào tới.

Nhưng lệnh ba người đều không tưởng được là , mèo trắng thật giống như gặp được gì đó mới lại món đồ chơi bình thường cặp mắt sáng lên , vậy mà gương nanh múa vuốt hướng hoa điều hư ảnh hư ảnh nhào tới , mà thời gian qua chưa từng có từ trước đến nay người sau lại tựa như gặp được gì đó đáng sợ vật bình thường phát ra một tiếng kêu gào , vội vàng chuyển hướng , xa xa thoát đi.

Sau đó , hoa điều hư ảnh giống như dầu cạn đèn tắt bình thường tan biến không còn dấu tích , mèo trắng thân hình cũng dừng ở bên cạnh đài cao , mặt đầy không thoải mái mà lớn tiếng hô kêu lấy.

"Mèo đen ô —— "

Ba người trở mắt nhìn nhau , thần sắc kinh ngạc , trong lòng đều tại lầm bầm: Hoa này điều hư ảnh còn có thể cảm thấy sợ hãi ? Chẳng lẽ cũng hóa linh rồi hả?

Mà Tô Nghi thấy mèo trắng bực này cử động , trong lòng như là hiện lên nhiều chút suy đoán , nhưng mà còn không đợi hắn đoán ra gì đó , dưới chân

mặt đất liền nặng nề rung một cái.

Sau đó , một cổ long trời lở đất bình thường tiếng nổ đùng vào Tô Nghi đầu óc , một trận bạo phong gào thét cuốn tới , đem chung quanh sương mù gột rửa không còn một mống!

Tô Nghi lúc này mới thấy rõ , nguyên lai cái gọi là "Linh hồ bí cảnh" nguyên lai chỉ là một ngọn núi lửa đảo.

Hòn đảo liếc mắt nhìn không thấy bờ , Tô Nghi suy đoán hẳn ít nhất có hơn mười dặm chu vi , mà trung ương hóa sơn cơ hồ cao đến ngàn trượng , cả tòa trên đảo không có bất kỳ cây cối cùng sinh mạng tung tích , chỉ có trải rộng trên đó màu xám đen núi lửa nham thạch , cùng với chân núi cùng trên sườn núi đủ loại suối nước nóng rồi.

Tô Nghi lại dời mắt nhìn về bốn phía , phát hiện mình đang đứng ở một đạo thạch trên ghềnh bãi , đưa mắt nhìn lại , tất cả lớn nhỏ suối nước nóng ao ở chung quanh tính là kỳ bố , ao nhỏ chỉ có to bằng chậu rửa mặt , mà lớn nhất ao , diện tích cơ hồ có thể so với mười ngọn tứ hợp viện , cũng là linh lực nồng nặc nhất địa phương.

Chung quanh ánh trắng mờ lung , tất cả lớn nhỏ suối nước nóng tri phản xạ mê người quang huy , đem mảnh này thạch bãi ánh chiếu xinh đẹp tuyệt vời.

Tô Nghi xa xa thấy được cùng tiến vào linh hồ bí cảnh mấy vị người dự thi , bọn họ nghe cái này tiếng nổ vang , tất cả đều thần sắc ngạc nhiên.

"Này tiếng nổ là chuyện gì xảy ra ? Hóa sơn muốn bộc phát ?" Hạ Tử Du nói lầm bầm.

Tô Nghi lại quay đầu nhìn về phía mặt biển , thiếu chút nữa không có đảo một cái té ngã trên đất.

Cùng lúc đó , Hàn Tu Trúc cũng nhìn về phía mặt biển , thất thanh nói: "Như thế nào như thế ? !"

Hai người trong tầm mắt chỗ , Sa Nhân tộc đại quân chính chặt chẽ bày trận , vô số sĩ tốt chính điên cuồng hét lên đánh về phía hòn đảo này , rậm rạp chẳng dứt , giống như cá diếc sang sông , hai người sơ lược phỏng chừng , vậy mà không dưới một trăm ngàn chi chúng!

Mà ở đường chân trời chỗ , ba cái hình thể khổng lồ Thiết Giáp Quy đang ở thành lập đầu rồng pháo , mới vừa rồi nổ mạnh , chính là đầu rồng pháo đã kích; tại Thiết Giáp Quy phía trước , lại có ước chừng ba trăm chiếc Kỳ Lân Mã chiến xa ngạo nghễ phù ở trên mặt nước , to lớn trên chiến xa ngồi lấy gần ngàn tên hình thể khổng lồ sa nhân , hiển nhiên đều là tộc quần trung tinh nhuệ.

"Ta mẹ ruột , một trăm ngàn này đại quân thật giống như là muốn đá kích toà đảo này ? Đến tột cùng là vì cái gì ?" Hạ Tử Du lấy làm kinh hãi.

Vừa dứt lời , đường chân trời truyền tới một đạo Lôi Đình quát chói tai , trả lời Hạ Tử Du nghi vấn.

"Ha ha ha ha! Tô Nghi , thấy được , ta nhìn thấy ngươi! Bây giờ ngươi không thể trốn đi đâu được , thúc thủ chịu trời đi! Ta nhất định muốn dùng ngươi đầu tới rửa sạch ta ngày đó nhận được sỉ nhục!" Một vị sa nhân tướng lãnh cười như điên nói , "Toàn quân , tấn công! Dùng các ngươi lân giáp bao phủ Tô Nghi , chết hay sống không cần lo!"

Tô Nghi khóe miệng kéo một cái , xuất mồ hôi trán.

"Tô Di Thiên , ngươi chừng nào thì mạo phạm Sa Nhân tộc rồi hả?" Hàn Tu Trúc ngạc nhiên nói.

"Ta cũng đang muốn hỏi cái vấn đề này , dường như ta cùng Sa Nhân tộc chưa từng lui tới , không nghĩ ra bọn họ vì sao phải tìm ta phiền toái." Tô Nghi lắc đầu nói.

Tô Nghi còn không biết ngày đó tại quân tử hội lúc , Hạng Tông Lưu chặn đánh sa nhân ngọc đem Lưu Nha , lệnh người sau toàn quân bị diệt một chuyện.

"Thì ra là như vậy , ta đã đoán được bọn họ vì sao tới , đây là một hồi có dự mưu tập kích , chúng ta chân trước mới vừa gia nhập linh hồ bí cảnh , sa nhân quân đội liền ồ ạt đánh tới , tất nhiên là bọn họ sớm lấy được tình báo , đã sớm ở trong bóng tối động viên quân đội; Lưu Nhiễm , thậm chí là hấn Lưu gia cũng không thể điều động Sa Nhân tộc , chỉ có chủ hòa phái cùng Hàn môn có loại thực lực này , nhưng là yêu cầu bỏ ra cực lớn đại giới." Hàn Tu Trúc phân tích nói.

"Nói như vậy , là chủ hòa phái cùng Hàn gia liên hiệp sa nhân nhất tộc , dự định giết chết Tô Nghi ?" Hạ Tử Du hỏi.

"Đây chỉ là trong đó một cái khả năng , đương nhiên cũng không loại bỏ những nguyên nhân khác , tỷ như này sa nhân thủ lĩnh bản thân cũng rất căm ghét Tô Di Thiên. . ." Hàn Tu Trúc đạo.

Tô Nghi khổ tư mình tưởng , nhưng mà không có bất kỳ đầu mối , hẳn xác thực tại quân tử hội trung giết một ít sa nhân , nhưng nhiều lắm là đều là một ít tiểu lâu la , không có khả năng đưa tới Sa Nhân tộc kịch liệt như vậy phản ứng.

Nhưng điều động một trăm ngàn quân đội , chỉ vì giết hấn một người ?

Hải Thần Tộc ở trong biển du động tốc độ cực nhanh , cơ hồ có thể so với mũi tên rời cung , mấy chục ngàn sa nhân kích thích bạch hoa hoa sóng nước , theo bốn phương tám hướng bao vây tới , mặc dù cùng hòn đảo cách xa mấy dặm , nhưng sợ rằng chỉ cần một nén hương thời gian liền có thể đến.

"Xem ra bọn họ là hướng ta đến, các người hướng chỗ cao tránh một chút, có lẽ có thể tránh được một kiếp." Tô Nghi hướng hai người nói.

"Chớ nói lời như vậy, nếu là này sa nhân đại quân hướng về phía ta tới, Tô Di Thiên người lại sẽ bỏ lại ta mà lâm trận bỏ chạy?" Hàn Tu Trúc cười nói.

Tô Nghi á khẩu không trả lời được.

"Nhưng loại tình huống này giải quyết như thế nào à? Ta coi như là như thế nào đi nữa háo chiến, cũng sẽ không gan lớn đến đi khiêu chiến một trăm ngàn đại quân a, địch nhiều người như vậy, dù là tất cả đều là lăng nhân tiểu lâu la, một người phun một ngụm nước cũng có thể chết chìm chúng ta! Bây giờ bọn họ tiếng hô "Giết" rung trời, chúng ta không hề cơ hội sống sót a!" Hạ Tử Du tà oán nói.

"Không chỉ có như thế, chúng ta mới vừa ở Võ đạo hội trung thi triển toàn lực, thủ đoạn ra hết tài năng bảo vệ trước 10, bây giờ không cần một trăm ngàn này đại quân, chỉ cần tùy tiện tới vài tên hải yêu Thập phu trưởng, chúng ta thì phải đưa cổ lên giết rồi." Hàn Tu Trúc cười khổ nói.

"Ừ, hơn nữa trấn giữ phía sau kia mấy trăm chiếc Kỳ Lân Mã trên chiến xa, rõ ràng đều là Thiên phu trưởng trở lên tinh nhuệ, tùy tiện một người cũng có thể nghiền nát chúng ta; mà có thể thống lĩnh một trăm ngàn này đại quân người, không phải hải yêu ngọc sẽ không thể đảm nhiệm, chúng ta nhanh lên một chút sau khi tự hồi chuyển đi." Tô Nghi nhún vai, cũng cười khổ một tiếng.

Hạ Tử Du lật một cái liếc mắt, đạo: "Các người thật đúng là thông thả tự đắc, thật chẳng lẽ dự định nộp khí giới đầu hàng?"

"Có cơ hội còn sống mà nói, ta dĩ nhiên là muốn chống cự một phen, bất quá. . ." Hàn Tu Trúc nhìn về bị bạo phong tàn phá bình thường cuộn cuộn mặt biển, vẻ mặt nghiêm túc.

Đường chân trời.

Lưu Nha cùng Lưu Hàn hai gã đại yêu đứng tại trên chiến xa, giống như thương thức võ đài kịch bình thường nhìn chằm chằm phía trước, thần sắc thanh thản dễ chịu.

Bạn đang đọc truyện *Bình Pháp Đại Thánh Convert* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 232: Trấn hải thơ

"Huỳnh trưởng có chỗ không biết, này Tô Nghi chính là Nam Tù Châu chủ chiến phái trọng điểm người giám hộ vật, mệnh cứng đến nỗi rất, nếu không lần trước ta vây quét hắn lúc, cũng sẽ không làm toàn quân bị diệt rồi; lần này phát động một trăm ngàn sĩ tốt, nghĩ rằng hắn có ba đầu sáu tay, thủ đoạn thông thiên, cũng không hề sinh lộ!" Lưu Nha Ngọc đem đắc ý cười nói.

"Nếu là người giờ phút này trực tiếp xuất thủ, hắn sớm bị nghiền làm thịt nhão." Lưu Hàn chỉ trích đạo.

"Ho khan một cái, không phải ta không nghĩ ra tay, chỉ là Nhân tộc chủ hòa phái bán cho tình báo ta không được đầy đủ, chỉ nói cho ta Tô Nghi ở chỗ này, không có nói bên cạnh hắn còn có ai. . . Tuy nói Tô Nghi chỉ là nho nhỏ tướng tài, nhưng nếu là hắn xung quanh ám phục hào kiệt cao thủ, ta ra tay một cái, ắt sẽ đưa tới đại chiến, sợ sẽ bị cái khác thủy khẩu ngư ông đắc lợi, chớ cơ hội giết ta; ta trải qua lần trước đại chiến đã thất thế, mới mới vừa ở Đông hải trăm ổn gót chân, mơ ước tính mạng của ta tặc nhân nhiều đến kinh ngạc, cho nên không thể này hiểm chiêu, dùng trước tạt ngư thủ một lần Tô Nghi lực lượng." Lưu Nha Ngọc đem đạo.

Lưu Hàn đại tư tế bật cười, đạo: "Người có một ít đầu óc, nhưng nếu không phải như vậy cẩn thận, sợ rằng đã sớm xưng bá đại lục đông bộ duyên hải."

"Huỳnh trưởng thế nào nói ra lời này? Nhân tộc họ Trang một cái lão gia nói qua: Cẩn thận có thể bộ ngàn Thu Thiên, cẩn thận sử vạn niên thuyền, ta cảm giác được này câu có lý; ta vốn là mang tội thân, không có Tô Long che chở, nếu không phải khắp nơi cẩn thận một chút, sợ rằng mấy năm trước cũng đã bị cửu gia lăng trì, sao có thể sống đến bây giờ, chớ nói chi là xưng bá đông bộ duyên hải rồi. Huống chi, cho nên ta sẽ để cho thủ hạ đánh trận đầu, cũng có một cái quan trọng hơn lý do."

"Lý do gì?" Lưu Hàn hỏi.

"Hắc hắc, huỳnh trưởng người chẳng lẽ không cảm thấy được, thoáng cái đem địch nhân giết chết thật sự là quá nhàm chán sao? Loại này đem địch nhân đùa bỡn ở trong lòng bàn tay, nhìn lấy hắn đối mặt tuyệt cảnh lúc, triển lộ ra sợ hãi cùng tuyệt vọng biểu tình, sau đó từ từ đưa hắn hành hạ đến chết, mới có thể làm người vui thích, làm người ta thỏa mãn a!" Lưu Nha Ngọc đem âm thầm cười nói, lộ ra hắn miệng đầy răng nhọn.

"Ta cũng không có người như vậy ác thú vị, đối mặt địch nhân lúc cho tới bây giờ đều là tốc chiến tốc thắng. . . Thôi, tùy người, dù sao đã sớm hẹn xong, vô luận phát sinh chuyện gì, ta đều sẽ không xuất thủ." Lưu Hàn dứt lời, như là không muốn mở miệng lần nữa, ngồi ở trong xe nhắm mắt dưỡng thần.

"Đây là tự nhiên, ta làm sao có thể để cho huynh trưởng tay nhiễm phải Nhân tộc bản thù huyết dịch! Ngọc Hoàng lão nhân kia bị Nhân tộc tạt lựu mê tâm khiếu, vậy mà xuống không cho chủ động tôn thượng Nhân tộc quy định, nếu không làm theo luật đuổi ra khỏi tộc quần, tước đoạt Tổ Long che chở; huynh trưởng cho mượn binh lính đã là đối với tiêu đề lớn nhất ân huệ, ta lại làm sao có thể cho người xúc phạm điều luật, dù sao lấy sau còn muốn trông cậy vào người che chở đây, hắc hắc. . ." Lưu Nha Ngọc đem như là đang nịnh nọt mà cười nói.

"Lời ông tiếng ve nói ít, sớm kết thúc đi, chậm thì sinh biến." Lưu Hàn đại tư tế đạo, thần sắc hân hoan có hòa hoãn.

Trên đảo.

Cái khác bảy tên người đi đường tụ tập ở Tô Nghi chung quanh, thần sắc đều có chút lo âu, có vài người thậm chí còn đang thấp giọng thầm mắng.

Lúc này, Lưu Nha Lô Đình tiếng gào lần nữa truyền tới: "Toàn quân tăng thêm tốc độ! Tô Nghi, chịu chết đi!"

Tiếng quát hạ xuống, kèm theo mà đến là mây đen hội tụ, mưa to rơi xuống như trút, từng đạo nộ lôi vang dội, như là đang cười nhạo mọi người vô năng.

Cao cấp Hải Thần Tộc tại có thủy địa phương có khả năng hành vân bố vũ, tăng cường bên trong khu vực sở hữu hải yêu uy lực công kích cùng năng lực cảm ứng, hơn nữa quấy nhiễu những chủng tộc khác tâm mắt cùng động tác, vì vậy Nhân tộc rất khó tại trong biển cùng hải yêu phân định kháng lễ.

Hàn Tu Trúc cùng Hạ Tử Du hai người thần sắc phức tạp, bọn họ cùng Tô Nghi kết giao một hồi, dĩ nhiên là nghĩa tự ngay đầu, đồng sinh cộng tử, nhưng cái khó bảo đảm bảy người khác cũng muốn như vậy.

Mặc dù những người khác rõ ràng, lần này bọn họ lâm vào vũng bùn, sai không ở Tô Nghi, nhưng những thứ này hải yêu đại quân mục tiêu rất rõ ràng, chính là vì giết chết Tô Nghi; nếu là hải yêu mục tiêu là tất cả mọi người, bọn họ cũng có thể không có câu oán hận nào mà khẳng khái hy sinh, bây giờ lại chỉ có thể trở thành Tô Nghi vật chôn theo, lại làm sao có thể không sinh lòng oán khí.

Đối mặt với mấy người khác chỉ trích bình thường tầm mắt, Tô Nghi mặt không đổi sắc, chăm chú nhìn sa nhân đại quân đưa tới đợt sóng, cố gắng suy tư phá giải cách.

"Ai, ta đem hết toàn lực lấy được trước 10, không nghĩ đến chờ đợi ta nhưng là bức này tử địa." Một vị trung niên thở dài nói.

"Đúng vậy, ta trước đây cố gắng như vậy đến tận cùng là vì cái gì, linh hồn không có ngậm, còn phải dựng một cái mạng. . . Ông trời a, trong nhà của ta còn có hơn sáu mươi tuổi mẹ già chờ đợi ta đi thăm hiếu, xem ở đây một mảnh hiếu tâm phân thượng, có thể hay không thả ta một con đường sống à?" Một người khác ngửa mặt lên trời thở dài, cầu khẩn.

"Thiên là vật chết, người hướng thiên cầu tha thứ thì có ích lợi gì, phải cầu nguyện cũng phải hướng Tiên Thánh cầu nguyện a!"

Đang khi nói chuyện, đường chân trời đầu rồng pháo lần nữa nổ vang, mấy chục viên so với nòi đất còn lớn hơn thủy đạn pháo nhào tới trước mặt, mọi người sắc mặt đồng loạt cả kinh, vội vàng nằm xuống đất.

Thủy đạn pháo ở trên đảo nổ vang, muốn Gueret tiếng, đưa đến mặt đất ầm vang, đá vụn bắn tán loạn, may mắn mọi người tại đây bộc phát ra tinh thần hộ thân, vì vậy cũng không có bị quá lớn tổn thương.

"Không muốn đánh lại gì đó cầu nguyện loại hình, không thiết thực vọng tưởng, vội vàng suy nghĩ một chút nên đối phó thế nào trước mắt cục diện đi!" Hạ Tử Du cao giọng nói.

"Trước hết chờ một chút, tràng diện này quá kỳ quái, hải yêu đại quân lực lượng rõ ràng đủ để trong nháy mắt đánh tan chúng ta, nhưng lại thật giống như kiêng kỵ gì đó giống nhau, phía sau tinh nhuệ đều chưa từng đến gần." Hàn Tu Trúc cau mày nói.

"Còn muốn cái này làm gì? Đừng nói là những thứ kia tinh nhuệ, trước mặt đại quân cùng phía sau đầu rồng pháo cũng đã có thể nghiền nát chúng ta."

"Hải yêu bộ đội tiên phong đã lên bờ rồi! Bất quá cái đầu không phải rất lớn, phần lớn đều là hải tốt cùng lăng nhân, chúng ta có thể ứng đối."

"Nhưng bọn hắn số lượng quá nhiều, chúng ta tinh thần còn chưa khôi phục, sợ rằng khó mà ngăn cản!"

Mọi người cảm thụ chính mình Luyện Bình Trạng bên trong khô kiệt tinh thần, thần sắc nghiêm túc.

"Nói tóm lại, ta tin chắc Đồ Độc cùng viện sự đại nhân nhất định sẽ tới xuất thủ cứu giúp! Chúng ta hướng chỗ cao chạy, có thể kéo nhất thời là nhất thời!" Một vị lão nhân vung cánh tay hô to.

Mọi người lập tức bắt đầu chạy lên núi, tận lực lựa chọn hiểm trở con đường, mạo hiểm mưa lớn, dùng cả tay chân leo lên phía trên.

Trên đường, có vị người trung niên hỏi "Tô Di Thiên, người có phải hay không cùng những thứ này hải yêu có thù oán? Nếu không bọn họ như thế tuyên bố muốn giết người?"

Tô Nghi yên lặng không nói, không phải hấn không muốn trả lời, mà là đáp không được.

"Còn hỏi cái này làm gì? Vô luận hải yêu đại quân là vì người nào tới, chúng ta chẳng lẽ còn có thể bỏ người ở không để ý?" Ngay đầu lão nhân cau mày nói.

Trung niên nhân kia áp ứng đạo: "Không phải. . . Cái kia cái kia, nếu như hải yêu mục tiêu chỉ có Tô Di Thiên một người, chúng ta đưa hấn giao ra, có hay không có thể bảo đảm chính mình. . ."

Lời còn chưa dứt, có mấy người lập tức giận tím mặt, một người trong đó nổi giận nói: "Vô si! Tô Di Thiên mệnh so với tất cả mọi người tại chỗ đều quý báu, đừng nói là chúng ta mười người, cho dù là bỏ ra gấp trăm lần tính mạng, cũng phải bảo đảm hấn chu toàn, ngươi làm sao có thể nói ra như thế chẳng nghĩa nói như vậy? ! Từ tiểu học trung hiếu lễ nghĩa liêm sỉ đều bị ngươi cho chó ăn sao!"

"Ta chỉ là xách cái đề nghị, lại không thật dự định làm như vậy! Cho dù chúng ta muốn liều chết bảo vệ Tô Di Thiên, nhưng hấn nếu là có lòng trắc ẩn, khẳng định cũng không muốn nhìn những người khác vì hấn hi sinh vô ích chứ? Giao ra Tô Di Thiên, chúng ta chín người có lẽ đều có thể còn sống sót, nếu không phải giao mà nói nhất định toàn quân bị diệt, dựa theo lý trí tới suy nghĩ, tự nhiên sẽ lựa chọn người trước!" Người trung niên bài xích đạo.

"Loại người như ngươi lời bàn, cùng chủ hòa phái có cái gì khác nhau chứ? Chúng ta chủ chiến sĩ tử coi như là toàn bộ chết trận, cũng sẽ không phản bội bất kỳ một vị chiến hữu!" Một vị lão giả khác nổi trận lôi đình.

"Cho nên nói các ngươi những lão đầu này quá ngoan cố, Tần văn công nặng tai nhượng bộ lui binh, mới có thể đại phá quân Sở, bây giờ chúng ta cũng nên làm. . ."

Mọi người tại đây lập tức phân chia thành hai phái, một bên muốn ra sức bảo vệ Tô Nghi, một bên muốn cùng hải yêu thỏa hiệp, dưới chân hướng chỗ cao đi đường, ngoài miệng lại làm ồn thành một mảnh.

Tô Nghi tại trên đường cũng đã đem mọi người đối thoại che giấu, trong lòng suy nghĩ hồi lâu không có kết quả, bùi ngùi mà thán.

"Chẳng lẽ chúng ta thật vô pháp chạy thoát?"

"Có biện pháp, nếu là ở tràng ai có thể cảm trấn hải thi thoại, là có thể tranh một chút hi vọng sống." Hàn Tu Trúc lập tức nói.

Mọi người lập tức đình chỉ cãi vã, nhìn về phía Hàn Tu Trúc.

Mà đúng lúc, bọn họ đã leo lên một cái điểm cao, phía trước vách đá cao vút, đứng lặng thiên nhận, đã là tử lộ; mà ở phía sau trăm trượng, sa nhân đại quân không ngừng theo sát, bọn họ lần giáp tại ánh trăng chiếu rọi xuống, lộ ra như vậy lạnh giá thấu xương.

Hắn người hấn đã chuẩn bị ngăn địch, Tô Nghi mở miệng hỏi: "Trấn hải thơ là vật gì?"

"Cùng binh thuyền thơ, phần chấn thơ chờ đặc thù thi từ giống nhau, cũng là quân văn một loại; mọi người đều biết, Hải Thần Tộc linh lực cũng không phải là chứa đựng ở trong người, bọn họ mặc dù có thể hành vân bố vũ, dựa vào chính là cùng giang hà trong biển rộng ẩn chứa linh lực hô ứng lẫn nhau, mà trấn hải thơ có khả năng chặt đứt bọn họ đối với trong nước linh lực liên lạc! Long Hoàng bên dưới, cường đại đi nữa hải yêu, mất đi linh lực sau đó liền vô pháp gây sóng gió, cùng bình thường tạp ngư không có khác nhau chút nào; vì vậy trấn hải thơ đối với hải yêu lực sát thương cực lớn, so với bình thường quân văn uy lực mạnh hơn mấy chục, thậm chí còn gấp mấy trăm lần không thôi." Hàn Tu Trúc trả lời.

Long Hoàng tương đương với Nhân tộc chủ tướng, Man Tộc Khả Hấn, đã có thể theo ngoài vạn dặm trong biển mọn tạm linh lực, trấn hải thơ đối với hấn tác dụng không lớn, Hàn Tu Trúc như thế bổ sung nói.

Tô Nghi nghe vậy, chỉ cảm thấy tâm thần đập dồn, như là cảm nhận được trong đêm tối một luồng ánh rạng đông.

"Muốn tạo thành trấn hải thơ, cần gì điều kiện?" Tô Nghi lập tức hỏi.

"Không quá rõ ràng, trong lịch sử trấn hải thơ bất quá số thiên, hơn nữa vì cùng Hải Thần Tộc hòa thuận, Nhân tộc phần lớn sẽ đem trấn hải thơ giao cho Hải Thần Tộc, đối lấy cang hữu dụng thù lao, tỷ như Doanh Châu Đại Hội tham gia tư cách, cũng là các tiên hiền dùng hai thiên trấn hải thơ đổi, vì vậy ta cũng chỉ là nghe nói qua trấn hải thơ danh tiếng mà thôi, chứ nói chỉ là hiểu hấn tạo thành điều kiện." Hàn Tu Trúc mặt đầy tiếc nuối lắc đầu nói.

"Ta ngược lại thật ra nghe trước cửa nhà thế hệ nói qua, trấn hải thơ tạo thành điều kiện và nào đó tinh thần có liên quan."

Khác một vị trung niên nói, mọi người nhìn tới, chính là phục sóng tướng quân ngựa viện tướng môn đời sau, Mã Ôn Nhiên.

"Gì đó tinh thần?" Mọi người đồng loạt hỏi.

"Trấn hải thơ mặc dù đối với hải yêu uy lực to lớn, nhưng nếu gọi là tên này, chủ yếu tác dụng đương nhiên là trấn hải, giết yêu ngược lại thì thứ yếu; tại thời kỳ viễn cổ, duyên hải mọi người bắt cá là nghiệp, nhưng trên biển hoàn cảnh không ổn định, nếu là đột gặp mấy ngày liên tiếp bão táp, hoặc là hải yêu làm loạn, ngư dân khẳng định liền muốn đổi bụng, vì xua đuổi hải yêu, tại gian khổ trong hoàn cảnh sống được, phần đầu tiên trấn hải tài thơ ca như vậy vô căn cứ xuất thế." Mã Ôn Nhiên đạo.

Bạn đang đọc truyện *Binh Pháp Đại Thánh Convert* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 233: Kéo người chôn theo

"Dòng chảy xiết dừng tiến tinh thần chỉ là trong đó một cái điều kiện, trần hải thơ chi sở dĩ như vậy hiếm hoi, cũng là bởi vì tạo thành điều kiện vô cùng phức tạp, vèn vèn suy nghĩ tại trong nghịch cảnh cầu sống, vẫn không đủ để tạo thành trần hải thơ; những thứ này, đều là ta theo trước cửa nhà thế hệ trong miệng biết được, các người không cần hỏi ta những điều kiện khác rồi, bởi vì ta cũng đều biết không nhiều." Ngựa bình yên lắc đầu nói.

"Mã Viên thế gia mấy đời kế tục phục sống tướng quân chức vị, trú đóng duyên hải để ngừa phạm thủy khấu, nghe Mã gia đi qua cùng Hải Thần Tộc hiệp thương, mới có thể có một phần trần hải thơ, Mã huynh đệ có thể mang trên người rồi hả?" Khác một người trung niên hỏi.

"Ta chỉ là Mã gia nhất giới ghé chót, ba mươi mấy tuổi mới thành hàng người, trần hải thơ trọng yếu như vậy, dĩ nhiên là từ môn chủ cùng các vị trưởng lão cùng bảo quản, sao có thể có thể để cho ta tùy thân mang theo." Ngựa bình yên cười khổ nói.

Mọi người một tia hy vọng cuối cùng tan vỡ.

Có một vị lão nhân nhìn về phía Tô Nghi, đạo: "Tô Di Thiên, lão phu theo mấy tháng trước đã nghe nói, trần, vì hai vị lão chủ tướng vì duy trì người thậm chí hạ xuống quân uy, cái này ở cận đại tới nay đều là tuyệt vô cận hữu sự tình, nói rõ bọn họ từ vừa mới bắt đầu thì nhìn tốt người tiền đồ, nguyện ý ra sức bảo vệ người an toàn, người có biện pháp hay không câu thông hai vị lão chủ tướng ý niệm, nói cho bọn hắn biết chúng ta đang đứng ở sống chết trước mắt, xin bọn họ xuất thủ cứu giúp?"

Tô Nghi suy nghĩ phút chốc, lắc đầu một cái, đạo: "Cái này không thể nào, ban đầu Tổ Thủy Huyền Quý Huyền lệnh mời được lão chủ tướng lúc, dùng đến trong tay quan ấn, điều này nói rõ chỉ có nhất định thân phận nhân tài có thể được lão chủ tướng hưởng ứng, có lẽ còn phải thân ở vũ miếu trong phạm vi; bây giờ chúng ta tứ diện hoàn hải, không biết thân ở Đông hải nơi nào, ta không có cách nào làm được chuyện này."

"Người rồi đi châu thành địa giới, theo lý mà nói lão chủ tướng nhất định sẽ lưu tướng tượng, truy lùng người vị trí?" Ngựa bình yên hỏi.

"Lão chủ tướng cũng không phải là ta hộ vệ, sao có thể có thể thời thời khắc khắc đều đem sự chú ý đặt ở trên người của ta." Tô Nghi liếc mắt.

"Nói là rồi, trần, vì hai vị lão chủ tướng nắm giữ Xu Mật Viện viện thừa việc quan trọng, trăm công nghìn việc, ngày đêm vất vả, nếu là chỉ muốn bảo vệ Tô Di Thiên, Xu Mật Viện còn thể nào vận chuyển?" Một vị lão nhân lắc đầu mà than.

"Đô đốc cùng viện sự đại nhân có thể hay không nhận ra được chúng ta nguy cơ?"

Tô Nghi lại suy nghĩ một chút, nói: "Có lẽ có thể, chung quy ngay từ đầu chính là Đô đốc đại nhân đề nghị ta dò xét Lưu Nhiễm thủ đoạn, ta đoán hẳn định tới một chiêu bọ ngựa bắt ve, chim sẻ tại sau, sợ rằng ngay từ lúc Lưu Nhiễm nói ra linh hồ bí cảnh khen thưởng lúc, cũng đã bắt đầu làm lên chuẩn bị, chúng ta có thể mong đợi châu thành các vị đại nhân cứu viện."

Mọi người nhấc lên nhiều chút lòng tin, nhưng đến gần sa nhân đại quân, lại giống như một chậu nước lạnh ngay đầu tưới xuống, đưa bọn họ hy vọng đột nhiên dập tắt.

"Nơi này không biết khoảng cách châu thành mấy phần, coi như là Đô đốc bọn họ lập tức xuất phát, chỉ sợ cũng chưa chắc có thể đuổi kịp lúc chạy tới nơi này, huống chi, bọn họ muốn như thế nào tìm được chúng ta phương vị?"

Một vị lão nhân mới vừa nói xong, dưới chân núi liền vang lên âm âm tiếng trống trận, kèm theo vạn quân hô kêu, giống như trời long đất lở bình thường nhào tới trước mặt.

Mười người sắc mặt phải biến đổi.

Người Mã gia phong phú hàng hải kinh nghiệm cho ngựa bình yên cực lớn trợ lực, hướng bốn phía nhìn phút chốc, lớn tiếng la lên: "Nơi này lạnh ẩm cùng độ ẩm cùng Nam Từ Châu chênh lệch không bao nhiêu, hơn nữa hải nhân truyền tống càng xa, cần thiết linh lực thì càng nhiều, lấy Lưu gia tài lực đến xem, ta đoán đảo này rồi Nam Từ Châu nhất định không xa! Hào kiệt tốc độ phi hành cực nhanh, chỉ cần một khắc đồng hồ có lẽ là có thể chạy tới, chúng ta kiên trì một khắc đồng hồ, tất nhiên cần phải cứu! Chư vị, không cần có giữ lại rồi, toàn bộ ra tay đi!"

"Ha ha,

Lão hủ còn nắm một phần quân văn, vốn là dự định tại Võ đạo hội đoạt giải nhất sử dụng, không nghĩ đến còn chưa dùng được liền lấy được trước 10, giờ phút này vừa vận dụng ở nơi này."

Lên tiếng là trong mười người nhiều tuổi nhất bành lương, giờ phút này hần từ trong ngực lấy ra một phần quân văn, bề ngoài thù màu xanh vân vân, chính là hạ đẳng văn văn.

Uy lực tương đương với Vũ Sĩ « vịnh trường thành » một khi đọc lên, trên bầu trời lập tức hạ xuống một đạo rắn chắc thành tường hư ảnh, đem trên trăm hải yêu đập thành thịt nát!

Công kích ở phía trước không phải hải yêu lăng nhán chính là hải tốt, kèm thêm số ít Thập phu trưởng, căn bản vô lực kích phá cái này thành tường, chỉ có thể nhìn Tô Nghi đoàn người giương mắt nhìn, không ngừng phát ra kỳ oa kêu to.

"Lão phu cũng bêu xấu!" Một vị khác lão nhạc sĩ nguy dương vân tháo xuống trên lưng tỷ bà, bắt đầu đánh đàn Vũ Khúc « Bạch Tuyết ».

Trong chốc lát, theo sườn núi đến dưới chân núi gấp ghe mặt đường đặt lên một tầng băng cứng, công kích ở phía trước hải yêu lòng bàn chân trượt, trện liệt đại loạn, mà vô luận bọn họ vị trí nào tiếp xúc được mặt băng, cũng sẽ lập tức đóng băng.

Hải tốt trở lên hải yêu lập tức câu thông trong băng linh lực, phá vỡ trói buộc, nhưng lăng nhán lại không có loại lực lượng này.

Vị kia kêu đồ an bình người trung niên cũng lắc đầu nói: "Thôi, ta trước đây nhất thời hồ đồ mới nói ra phải giao ra Tô Di Thiên, bây giờ chúng ta đồng tâm hiệp lực, lại làm sao có thể không toàn lực ứng phó? Trận chiến ngày hôm nay, không chết thì thương —— nghĩa chỗ tới, sống chết có nhau! Trời xanh có thể soi gương, tứ hải làm chứng!"

Mười sáu chữ khẩu hiệu vừa ra, nghĩa đám chấn động, một đạo đồng thau khô khớp lập tức nổi lên đồ an bình bên ngoài thân, mà hần khí tức vậy mà liên tục tăng lên, đột phá người đi đường, dừng lại ở đỉnh phong người đi đường cấp bậc!

Đồng thời, trong cơ thể hần tinh thần cũng khôi phục dồi dào.

Sau đó đồ an bình huy vũ mười trưởng cùng binh độc vũ, trên trăm tên hải yêu kêu thảm bị chém thành hai đoạn.

Những người khác cũng cùng thi triển hần dài, hữu dụng cờ tướng triệu hoán sĩ tốt giết địch, cũng có không dừng ném ra chiến họa cùng vũ khí sắc bén, vô số đạo lực lượng ngang trời bay lượn, huyền quang xuôi ngược, kèm theo mà đến là hải yêu môn liên miên tiếng kêu thảm thiết.

Dù loại lực lượng chống chất bên dưới, những thứ này không có cách thức gì có thể nói hải yêu chỉ là mục tiêu sống, mười người chiến ý như lửa, xông thẳng Vân Tiêu!

Tô Nghi cũng đọc đạo: "Hán gia tinh xỉ mẫn âm son, bất khiển hồ nhi thất mã hoàn. Nguyên đắc thử thân trường báo quốc, cần gì phải sinh vào Ngọc Môn quan!"

« tinh biên » đọc xong, Tô Nghi tinh thần lực lập tức tiêu hao, thân hình thoát một cái, không phát không được động "Sẵn sàng chiến đấu" năng lực, cưỡng ép ổn định tâm thần, để tránh rơi vào trạng thái ngủ say.

Sau đó, hai ngàn tướng tài hư ảnh hiện lên trên con đường phía trước, bọn họ áo giáp sáng rỡ, đao Gurin lập, chưa từng có từ trước đến nay mà xông về hải yêu đại quân! Sở hữu tướng tài huy vũ cùng binh độc vũ, cùng gấp mấy chục lần ở mấy phe địch quân triển khai kịch liệt sát lá cà.

Có tầng này khiến thịt, mọi người trong lòng an tâm một chút, sau đó lại thấy trên bầu trời lại hiện lên hai cây hai dài hơn mười trưởng hoàn thủ đao, Tô Nghi ngoác tay, một thanh đao lập tức bay vào trong tay hần.

Tô Nghi nhắm hải yêu tiên phong trung, thể hình lớn nhất sa nhân Bách phu trưởng, huy vũ trong tay cự nhận, chém bỏ xuống đầu.

Kia Bách phu trưởng đầy mặt kinh hãi, không cần suy nghĩ, lập tức điều động quanh thân linh lực, ở trước người chế tạo ra mười mấy tầng băng cứng lá chắn bảo vệ, nhưng mà này không có một chút tác dụng nào, tại trung đẳng vân vân uy lực bên dưới, băng cứng lá chắn bảo vệ từng khúc băng liệt, bên dưới sa nhân cũng không thể thoát khỏi may mắn.

"Oanh" một tiếng, cự nhận đem mặt đất chém ra một đạo dày đặc đáng sợ vết rách, không chỉ là sa nhân Bách phu trưởng, tại cự nhận phạm vi bao trùm bên trong, sở hữu hải yêu tất cả đều bị chém làm hai đoạn, cự nhận chung quanh hải yêu cũng bởi vì năng lượng trùng kích mà nhận được trọng thương!

Chín người khác tất cả đều ngược lại hít một hơi khí lạnh, trong lòng đều tại lâm bảm: "Này Tô Di Thiên thật là quá đáng sợ, một kích này uy lực có thể so với trải qua chiến tranh quốc sĩ!"

Một đòn đi qua, Tô Nghi trong tay cự nhận tiêu tan, mặc dù lấy được to lớn chiến quả, nhưng hần trên khuôn mặt vẻ buồn rầu lại càng thâm hậu hơn.

Trước mắt một trăm ngàn đại quân như tràn đầy mà Bạch Tuyết bình thường phô triển ra, bọn họ có năng lực gì có thể một địch mười ngàn? Huống chi, xa xa mặt biển còn có cường đại hơn biển Yêu Hồ coi nhìn - chăm chú.

Đang ở mười người sử dụng ra tất cả vốn liếng, cùng trước mắt địch nhân quyết chiến lúc, lại có một đạo Lôi Đình hét lớn theo trên mặt biển truyền tới.

"Tô Nghi! Này chẳng lẽ chính là người lớn nhất khả năng sao? ! Có cái gì ả núp chiêu số cứ việc dùng hết ra, chớ có ả núp nữa! Nếu không mà nói, lại có ba mươi hơi thở thời gian, các người mười người đều muốn mệnh tang Hoàng Tuyền! Đương nhiên, đây chính là ta hy vọng nhìn đến sự tình, ha ha ha ha!" Lưu Nha thanh âm tại mọi người bên tai cuộn cuộn vang vọng.

Tô Nghi biết rõ Hải Thần Tộc có thể cùng phụ cận linh lực sinh ra cộng hưởng , có thể theo tu vi tăng lên mà nhìn đến càng xa xăm cảnh tượng , cũng có thể nghe được chỗ cực xa thanh âm

Vì vậy Tô Nghi nhìn về phía Lư Nha phương hướng , hô lớn: "Ta không biết ngươi là người nào , cũng không biết ngươi vì sao nhắm vào ta , nhưng ta vẫn có câu lời muốn nói: Vô luận ngươi cường đại bao nhiêu thực lực , cầm cường thịnh bao nhiêu quân đội , nhưng ta Tô Nghi há là mặc cho người nắm bóp hạng người ? ! Ngươi nếu là lấy vì có thể đủ tùy tiện giết chết được ta , sai hoàn toàn!"

"Ha ha ha. . ." Lư Nha cười như điên không ngừng , quát lên , "Ta rõ ràng ngươi Tô Nghi sẽ không dễ dàng bị người giết chết , cho nên ta mới chuẩn bị rồi một trăm ngàn đại quân tới vây quét ngươi! Một vị tướng tài có thể hưởng thụ bậc này dùng lễ , là ngươi cả đời vinh hạnh! Bất quá ta kính nể ngươi chết đã đến nơi còn có thể cật lực làm uy , liền cho ngươi chết được rõ ràng: Tên ta là Lư Nha! Ngày đó giết ta gần mười ngàn sĩ tốt , hôm nay cần thiết cho ngươi đền mạng!"

Tô Nghi con ngươi co rút lại , nhớ lại quân tử hội từng màn.

"Hóa ra ngày đó họa loạn Tổ Thủy Huyện năm dặm đình những thứ kia thủy khẩu , đều là ngươi bộ hạ a! Nhưng mà ta lại không có nhận ra ngươi vị này Đại tướng đến , thất kính thất kính!" Tô Nghi hướng về phía Lư Nha phương hướng chấp tay nói , "Nói thật , ngày đó ta chịu mấy ngàn thủy khẩu vây quét , tính mạng kham ưu , vì cầu tự vệ mới không thể không giết chết bọn họ; bây giờ thủy khẩu Đại tướng tới tìm thù , ta lâm vào nặng nề bao vây , không hề sinh lộ , nói thật có chút hối hận ngày đó hành động rồi , nếu là lại cho ta một cơ hội —— "

Chín người khác cũng sờ một chút , cách xa ở đường chân trời Lư Nha cặp mắt sáng lên , cơ thể hơi nghiêng về trước.

"—— ta sẽ đưa bọn họ lấy roi đánh thi thể , sau đó đưa đến trước mắt ngươi , cho ngươi nhìn một lần cho thỏa." Tô Nghi mỉm cười nói.

Trên bầu trời đột nhiên vang lên một trận oanh lôi nổ vang , hồi lâu sau mới hồi phục bình tĩnh.

"Miệng lưỡi bén nhọn tiểu tử , đã cho ta sẽ chịu ngươi khích tướng ? Muốn giết ngươi , còn không cần ta xuất thủ , tiểu môn , cho ta dốc sức xông lên a! Giết chết Tô Nghi , thật to có thưởng!" Lư Nha hét to đạo.

Leo lên hòn đảo sa nhân binh lính đồng loạt phát ra hưng phấn tiếng gào , vang dội Vân Tiêu , sau đó chỉ thấy thân thể bọn họ rồi rít trướng đại một vòng , hiển nhiên đều kích hoạt trong cơ thể mỏng manh Tổ Long huyết mạch! Bọn họ không sợ chết mà trùng kích thành tường , đối mặt mười người đã kích không có vẻ sợ hãi chút nào , cho dù là thái độ thi thể đồng loạt , cũng muốn liều mạng mệnh leo lên thành tường.

Mọi người sắc mặt khê biến.

Tô Nghi nhìn về phía Lư Nha phương hướng , lớn tiếng nói: "Ta hôm nay có chết mà thôi , nhưng lập tức khiến cho ta chết không có chỗ chôn , cũng phải kéo ngươi chôn theo!"

Sau đó Tô Nghi đi tới một khối nơi tránh gió , theo Gia Cát trong túi tay lấy ra cái bàn.

Lư Nha hơi nhíu mày , không hiểu Tô Nghi phải làm gì.

"Chư vị đồng bào , ta viết một câu thơ lấy giúp các vị đánh nhau kịch liệt nhả hứng , ai có tốt bút ?" Tô Nghi hô lớn.

Bạn đang đọc truyện *Binh Pháp Đại Thánh Convert* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 234: Trấn Hải Lâu , hùng trấn hải bờ cõi

Chín vị đồng bạn nghe vậy , hai tròng mắt nhưng là đồng loạt sáng lên , có mấy người lập tức xoay người lại đi tới Tô Nghi bên người.

"Tô Di Thiên thật hăng hái! Lão hủ có một nhà truyền tốt bút , danh viết phương mỗ , có thể tăng lên kỳ quan vút bút tông quân hiệu quả , tăng cường quân văn uy lực , liền mượn ngươi dùng một chút!" Bàn lương tay khô vung lên , một cán kim nước son ngọc mài bút lông bay ra tay áo , đi tới Tô Nghi trong tay.

Tô Nghi nhìn tới , cái này bút lông loại trừ bề ngoài càng thêm hoa lệ ở ngoài , bút đầu nơi lại còn thật là miệng chim hình dáng , chỉ bất quá dừng lại tại thiên trong núi trướng thành Phụng Hoàng giường cánh trăm trượng , ngay cả thú con đều có dài hơn một trượng , khoản này đầu nhìn qua lại không phải Phụng Hoàng , mà là một loại khác mô hình nhỏ chim muông mỗ , nhưng nếu có thể tăng cường vút bút tông quân kỳ quan , như vậy mỗ chim nhất

định không phải là phạm vật.

"Đa tạ Bành tiên bối không keo kiệt tương tá! Người nào lại có tốt mực ?" Tô Nghi lại quét nhìn mọi người , hỏi.

"Ta có!" Ngựa bình yên nói , "Ta Mã gia mấy đời thủ vệ Đông hải , bình thường ra biển tuần hành , ngày đó ta theo quân xuất chinh , tại một bảo đảo nơi tìm được hắc san hô , liền lấy hẳn một gốc , chế tạo thành mực , đem một lần nữa miêu tả quân văn , có thể rút ngắn hẳn không nói chữ nào thời gian , người cứ việc dùng!"

Dứt lời , ngựa bình yên đưa cho Tô Nghi một khối hắc trung xuyên thấu qua lam mực đĩnh , Tô Nghi nhận lấy , trong tay có thể mơ hồ cảm thấy một tia ấm áp.

Những người khác có ra tốt hơn tờ giấy , nghiền mực , Tô Nghi từng cái nhận lấy , nhìn chỗ không trúng gió mưa , cười nói: "Đa tạ chư vị tương trợ , bây giờ ta lấy thiên địa chưa rơi nước mưa , lấy chư vị cầu sinh chi tinh thần vi dẫn , làm thơ một bài!"

Lời còn chưa dứt , Tô Nghi cầm bút viết:

Nước biển lúc lặng gió , sóng lớn an ung dung.

Động vật sống dưới nước không tiểu đại , tức thì tính các chìm nổi.

Bài thơ này vừa mới viết ra trước đôi câu , bên cạnh mấy người trong mắt lóe lên một luồng tia sáng kỳ dị , trong lòng âm thầm gọi tốt.

Hai câu này ý tứ là , chung quanh tứ hải không có gió sóng , cá tôm quy của vô luận lớn nhỏ , cũng có thể tùy tâm sở dục vui chơi thỏa thích đại dương , mà này dạng cảnh tượng , không phải là các ngư dân tình nguyện nhất thấy tình cảnh sao? Gió êm sóng lặng , ngư nghiệp được mùa lúc , người người cũng có thể an hưởng sinh hoạt , không cần lại vì sinh kế phát sầu , này chính là tốt đẹp đường nào thời gian a!

"Quả nhiên là trấn hải thơ!" Mấy người không kìm lòng được nắm chặt quả đấm

Làm Tô Nghi câu thứ hai bút rơi lúc , trong vòng ngàn dặm nước mưa tất cả đều đình trệ ở trên bầu trời , không phải biến mất , càng không phải là bốc hơi , mà là giống như thời gian như ngừng lại trong chớp nhoáng này bình thường , bên trong khu vực này nước mưa , bạo phong , đợt sóng toàn bộ dừng lại , ngay cả trong thiên địa linh lực lưu động cũng biến thành cực kỳ chậm chạp.

Đào SH yêu đại quân có thể điều động linh lực đại phúc giảm bớt ,

Không chỉ có động tác chậm lại , ngay cả uy lực công kích đều trên diện rộng hạ xuống , tiền tuyến mấy người áp lực chợt giảm , tất cả đều thở phào nhẹ nhõm.

Bọn họ nhiều lần nhìn về Tô Nghi phương hướng , trong mắt đều chứa đựng vẻ chờ mong.

Sau đó , liền gặp được vạn trượng hư ảnh nhô lên!

Nhưng này cũng không phải di thiên qì là kỳ quan , hư ảnh này cũng không phải là Tô Nghi bóng dáng , mà là một tòa cao vạn trượng lâu!

Này cao ốc hư ảnh xông thẳng Vân Tiêu , phiến vân quấy nhiễu mưa , ngạo thị tứ hải , úy vi đồ sộ; nếu không phải là giờ phút này mây đen giăng kín , sợ rằng Nam Tù Châu dọc theo bờ sở hữu dân chúng , cũng có thể rõ ràng nhìn thấy tòa lâu này các đỉnh chớp.

Tại hòn đảo vị trí hướng đông bắc , nam phương , tây phương , có mấy đạo bằng bạc ý chí , bởi vì cao vạn trượng lâu hiện thế mà từ từ tỉnh lại.

Mà ở hòn đảo hơn mười dặm bên ngoài , Lưu Hàn đại tư tế cùng Lưu Nha Ngọc đem đồng loạt cả kinh , mắt tiếng hô: "Trấn Hải Lâu!"

Sở hữu cấp thấp sa nhân sĩ tốt dùng tay lại trung động tác , hù dọa run lấy bấy.

Trấn Hải Lâu , danh như ý nghĩa , chính là hùng trấn hải bờ cõi chi lâu; y theo quân văn phẩm chất bất đồng , tại Trấn Hải Lâu chung quanh mười mấy dặm , thậm chí còn mấy ngàn dặm mặt biển cả năm cũng sẽ gió êm sóng lặng , bất kỳ hải yêu tiến vào lâu này cương vực bên trong , sẽ bị lập tức chặt đứt cùng trong biến linh lực liên lạc!

Không có linh lực sau đó , vô luận thực lực cao cỡ nào cường hải yêu , đều muốn trở thành liên lăng nhân cũng không bằng lâu la.

Đây chính là Hải Thần Tộc nhược điểm lớn nhất , Trấn Hải Lâu không nghi ngờ chút nào là hải yêu chí cường khắc tinh! Hải yêu thấy chi , xa xa chạy trốn , ngư dân thấy chi , chen chúc mà tới!

Nhưng Trấn Hải Lâu cũng không phải là nhân lực có thể xây dựng , chỉ có trấn hải thơ ra đời tài năng tại chỗ đưa tới "Hùng trấn hải bờ cõi" kỳ quan , tạo nên ra một ngôi lâu các; bây giờ Nhân tộc hiện có Trấn Hải Lâu một tay có thể đếm được , phân biệt ở vào Quảng Châu , Tấn an quận cùng tín nghĩa quận chờ mà , những địa khu này hải yêu không dám đến gần , nhưng là Nhân tộc nhạc viên.

Mà giờ khắc này , hùng trấn hải bờ cõi kỳ quan vậy mà xuất hiện ở Đông hải một hòn đảo bên trong , điều này đại biểu , một khi toàn thơ hoàn thành , chung quanh chu vi một số bên trong hải vực , đều đưa tính vào Nhân tộc lãnh thổ!

Mà trọng yếu nhất là , bản này trấn hải thơ có thể trợ giúp tất cả mọi người tại chỗ thoát khỏi hiểm cảnh!

"Giới một cái Tô Di Thiên , chúng ta đều xem thường hần! Xuất thủ , mau ra tay! Tuyệt không có thể để cho hần đem toàn thơ viết xong!" Luru Hàn đại tư tế nghiêm nghị quát lên.

"Nhưng là , nơi đó là linh hồ bí cảnh chỗ ở hòn đảo , ta muốn là xuất thủ , ắt sẽ phá hủy đảo này , về sau tại Đông hải cũng đừng nghĩ lẫn lộn..." Luru Nha Ngọc đem mặt lộ vẻ khó xử.

"Mệnh đều muốn không có , còn quản cái này làm chi ? !" Luru Hàn cả giận nói , cho dù hần là Hải Thần Tộc đại tư tế , thực lực tương đương ở Nhân tộc phi tướng , cũng không khỏi đối với trấn hải thơ ra đời cảm thấy kinh hồn bạt vía.

Nhân tộc từ trước tới nay trấn hải thơ bất quá vị trí , phần lớn đều tại Hải Thần Tộc trong tay , lại có ai có khả năng dự liệu được , Tô Nghi bức này tướng tài vậy mà cũng có thể viết ra trấn hải thơ tới ?

Nhưng Luru Hàn nghĩ lại , có thể ở vô sinh thời kỳ viết ra di thiên hùng thơ anh tài , lại có chuyện gì với hần mà nói là không có khả năng ? Chính là bởi vì nghĩ tới một điểm này , Luru Hàn mới cảm thấy tức đến nổ phổi.

Luru Nha do dự phút chốc , này mới cắn răng , hướng cao vạn trượng lầu dưới chân phun ra một đạo trụ hình dạng tia chớp.

Ngọc đem trụ hình dạng tia chớp mặc dù chỉ có hơn một trượng thô , nhưng trong đó lại ngưng tụ phá núi quấy biển khí tức hủy diệt , mang theo sóng dữ uy thế , bước ngang qua hải vực , gào thét mà tới.

Loại trừ Tô Nghi ngoài ra , tại chỗ những người khác đồng loạt biến sắc , chỉ cảm thấy không rét mà run , nếu là tia chớp này rơi vào trên đảo , nửa toà hòn đảo cũng sẽ bị không chút lưu tình phá hủy , mỗi người bọn họ đều đưa hóa thành phần vụn!

Đang ở này trong chớp mắt , hòn đảo phía trước không gian kích động , một thanh dừng động ngọn lửa màu xanh lam phác dao tung bùng mà ra , thẳng tắp xông về cái này trụ hình dạng tia chớp.

Dài mấy chục trượng phác dao cùng uy thế kinh người tia chớp đụng vào nhau , phát ra đinh tai nhức óc tiếng vang , trên đảo tất cả mọi người cảm giác tựa đã điếc.

Ngọn lửa màu xanh lam ngang trời nổ lên , tương tự không nhuộm thành một mảnh xanh thắm , gào thét bạo phong cuốn ra , trong vòng mười dặm nước mưa bị gột rửa hết sạch , thậm chí ngay cả mặt biển đều xuống giảm ba thước có thừa! Cả hòn đảo nhỏ nặng nề rung một cái , vô luận là nhân tộc hay là hải yêu , toàn bộ theo bản năng nằm rạp trên mặt đất , tránh cho tựa bị bạo phong lật.

Mà Tô Nghi thân ở cao ốc hư ảnh bên trong , sừng sững bất động.

Trong chớp mắt , trụ hình dạng tia chớp tan biến không còn dấu tích , mà phác dao cũng trốn vào không gian sóng gọn bên trong.

Luru Nha Ngọc đem nhìn thấy chuỗi này thần binh , lửa giận nảy đốt , như muốn xông lên chân trời , không khỏi tức giận hét: "Hạng Tông Luru!"

Chợt hần đưa mắt nhìn về phía tây , chỉ thấy nơi đó có lầy bốn bóng người lẳng không bay tới , mỗi người trên người đều tràn ngập cuộn cuộn quân thế , làm hần sợ hãi trong lòng không ngớt.

Nam Từ Châu hai vị phi tướng , hai vị hào kiệt , người còn chưa tới , quân uy trước lâm!

Luru Hàn đại tư tế thần sắc cũng dần dần trở nên ngưng trọng , trước không xách hần phải chăng có khả năng chiến thắng tại chỗ bốn người , xa xa Tô Nghi vẫn còn làm thơ , một khi trấn hải thơ hoàn thành , hần chỉ sợ cũng trốn chi không kịp; vì vậy Luru Hàn tuyệt không muốn lâm vào này quán vũng bùn bên trong , nhưng hần nếu là xoay người bỏ chạy , Luru Nha sợ rằng khó mà chạy thoát.

Nhưng hần còn chưa mở miệng nói chuyện , sấm rền gió cuốn Cừu Anh Ngạn liền xuất thủ , hần cửu thần uống máu kiếm phá vỡ không gian , qua trong giây lát vượt qua tốc độ âm thanh , đạt tới gấp mấy lần tốc độ âm thanh , giống như đối bụng điều hâu , hướng hai vị hải yêu Đại tướng nhào tới.

"Tặc nhân nhận lấy cái chết!"

Cừu Anh Ngạn một tiếng quát chói tai , vậy mà có thể dùng Luru Nha Ngọc đem hai chân mềm nhũn , như muốn quy xuống , đây chính là tại Đông hải hung danh hiển hách sát thần Cừu Anh Ngạn a!

Không có bất kỳ thủy khẩu có thể đoán được , Cừu Anh Ngạn đến tới cùng khi nào sẽ đến cần quét bọn họ , mà chỉ cần người sau vừa xuất hiện , cơ hồ sở hữu thủy khẩu cũng sẽ lựa chọn lập tức chạy trốn , ngay cả Luru Nha cũng không ngoại lệ.

Luru Nha có thể cùng Hạng Tông Luru gọi nhíp , nhưng tuyệt không dám cùng Cừu Anh Ngạn đối kháng , tin đồn người sau cửu thần uống máu kiếm , mỗi lần uống quá Man Tộc cùng thủy khẩu máu tươi lúc , cũng có thể vĩnh cửu tỉnh mà tăng phúc hần tự thân uy lực , vì vậy tích lũy tháng ngày bên dưới , mặc dù Cừu Anh Ngạn chỉ là hào kiệt , nhưng hần mượn chuỗi này hung danh hiển hách uống máu kiếm , vậy mà có thể cùng đại đa số phi tướng phân đỉnh kháng lễ.

Chuỗi này cửu thần uống máu kiếm , Luru Nha tự nhận là vô pháp ngăn cản.

Phong vân biển ảo ở giữa , Luru Hàn vẫn là giờ tay lên trung quyền trượng , biển khơi trong khoảnh khắc sôi trào , kích thích trăm trượng cột nước , trong nháy mắt ngưng tụ thành một cái hải yêu móng to , đem triều kêu điện giật uống máu kiếm cầm trong tay.

Mà thừa dịp song phương giao chiến trong nháy mắt , Tô Nghi đã vận dụng thư pháp một cảnh viết thoãn thoát viết xong toàn thơ hơn nửa.

Đột ngột đáy biển Ngao , đầu quan ba thần khầu.

Câu vồng không thể chế , lúc nào tới không phải một thu.

Hoặc là không lượng sức , vị tư Ngao khả cầu.

Bí Hỷ đất bất động , luân tuyệt chìm hấn câu.

Một Ngao vừa bỗng nhiên gật đầu , chư Ngao đủ quay đầu.

Bạch Đào cùng Hắc Lăng , hô hấp lượn quanh cổ họng.

Phun phong kích Phi Liêm , trống sóng giận Dương Hâu.

Kinh cá kinh được hấn liền , há mồm muốn nuốt thuyền.

Bên cạnh mấy người nhìn tới , trong lòng càng kích động.

"Đột ngột đáy biển Ngao , đầu quan ba thần khầu... Theo câu thứ ba bắt đầu , như có một tòa phi nhiều ngư trảng tung bồng ở lão phu trước mắt: Đáy biển quy Ngao thậm chí so với nâng lên Bồng Lai , lưu châu , mới ăm ba tòa tiên sơn mười lăm con đại Ngao như vậy đại , lại lớn lưới cá đều không cách nào bắt được những thứ này quy Ngao , chung quy bọn họ đã không phải là tại trong biển sinh sống một năm nửa năm rồi." Bành lương vuốt râu mà cười đạo.

"Đoạn này thơ cuối cùng đôi câu lại đầu bút lông nhất chuyển , miêu tả sóng gió kinh hoàng , lại đang làm gì vậy ?" Ngựa bình yên không hiểu chút nào đạo.

"Phun phong kích Phi Liêm , trống sóng giận Dương Hâu , phân biệt trích dẫn rồi « đau khổ » « rồi rồi loạn » cùng « cừu chương » trung điển cổ , Phi Liêm chính là Viễn Cổ Cừu Lê làn gió bá , mà dương sau chính là sóng biển thần , ý là đại Ngao thổ tức giống như là Phi Liêm tại bực gió , lệnh gió biển tàn phá , mà đại Ngao đánh ra giống như là hải thần đang nổi giận , lệnh sóng lớn bài không! Một kích , giận dữ , thật là tuyệt bút! Lần này rầm rầm rõ rõ cảnh tượng , tất nhiên là vì cuối cùng mấy câu làm nên!" Bành lương thần sắc nghiêm túc nói.

Tâm thần mọi người rét một cái: Thơ này vẫn chưa xong!

Bạn đang đọc truyện *Binh Pháp Đại Thánh Convert* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 235: Vạn dặm không sống lân!

Một khi Trần Hải Lâu tạo nên hoàn thành , bọn họ sẽ chết không có chỗ chôn!

Cùng lúc đó , trên giấy mười hàng chữ đột nhiên bắn ra vạn đạo ánh sáng , chiếu sáng đến từ từ thu nhỏ lại Trần Hải Lâu chính diện trên vách tường , ở tại lên tạo thành giống nhau chữ viết , sau đó lại đi qua Trần Hải Lâu khúc xạ đến trong biển một cái điểm —— trong khoảnh khắc , cái điểm kia tuôn ra cao ngàn trượng con sóng thần , cơ hồ cùng trên đảo hòa sơn đủ cao , mang theo thiên băng núi sập uy thế , thẳng tắp về phía sau sa nhân tinh nhuệ đối diện nhào tới!

Sa Nhân tộc vốn không sợ đợt sóng , nhưng đạo sóng lớn này trung lại hàm chứa tỉ tỉ đạo phong mang , ác liệt không gì sánh được , vô địch , cơ hồ chính là di động cõi xay thịt!

"Toàn lực phòng ngự!" Luru Nha Ngọc đưa mắt đông lại một cái , lớn tiếng ra lệnh.

Gần ngàn tinh nhuệ lập tức toàn lực bùng nổ thủ đoạn phòng ngự.

Sóng lớn lần át những thứ này tinh nhuệ trước , nguyên bản vẫn chỉ là màu trắng

Nhưng đột sóng lắng xuống sau đó , chung quanh chỉ còn lại có một cái biển máu!

Trong biển máu , trải rộng vớ chi hải cốt , loại trừ Luru Hàn cùng Luru Nha hai người ở ngoài , gần ngàn tên Thiên phu trưởng trở lên tình nhuệ toàn bộ từ trận , liền gào thét bi thương đều không có cơ hội phát ra! Thậm chí ngay cả phía sau ba cái Thiết Giáp Quy cũng không thể thoát khỏi may mắn ở khó khăn , bọn họ vững chắc vô lung vậy mà cũng bị diệt thành nát bấy!

Mà Luru Hàn Luru Nha hai người nhìn thoáng qua bên dưới , vậy mà thấy phía trước xuất hiện một đầu ngàn trượng Rùa khổng lồ , cả người tán mắt ra đầy đặc cùng uy nghiêm Quân Vương khí tức , chính lấy nhìn thiên hạ bằng nửa con mắt tư thái mắt nhìn xuống bọn họ; nhưng một cái nháy mắt sau đó , đầu này Rùa khổng lồ liền tan biến không còn dấu tích , phảng phất cho tới bây giờ không có từng xuất hiện ở đây.

"Chẳng lẽ là ảo giác ?" Luru Nha Ngọc đem nói lầm bầm.

Hai người không biết là , xa ngoài vạn dặm chỗ nào đó Doanh Châu tiền sơn , bên dưới một cái đại Ngao chậm rãi mở hai mắt ra.

Luru Hàn đại tư tế thần sắc âm trầm tới cực điểm , không nghĩ đến hần vậy mà sẽ bị một tên nho nhỏ tướng tài đẩy vào bức này hiểm cảnh , bây giờ Nam Từ Châu bốn vị viện quân mặc dù cách hần còn có hơn mười dặm khoảng cách , nhưng bọn hần khẩu phật tâm xà nhưng có thể ngay lập tức liền tới.

Luru Hàn tự biết đã mất đi đã kích Tô Nghi tiên cơ , hiện giờ con đường chỉ có tạm thời lui bước.

"Ngươi trước rút lui , ta vì ngươi chặn hậu!" Luru Hàn đại tư tế thấp giọng hướng Luru Nha nói.

"Nhưng là. . ." Luru Nha do dự bất quyết , liếc mắt một cái trên đảo một trăm ngàn sa nhân đại quân.

"Một ít tạp ngư mà thôi, quân đội không có có thể lần nữa chiêu mộ , ngươi chẳng lẽ cảm thấy bọn họ so với ngươi tính mạng càng trọng yếu hơn ?" Luru Hàn dùng âm lãnh ngữ điệu , trầm giọng nói.

Luru Nha nắm chặt hai quả đấm , không do dự nữa , quay đầu chạy.

"Ha ha , chạy đi đâu."

Hạng Tông Luru khề mỉm cười , lấy ra một phần hạ đẳng long văn , cao giọng đọc trong đó « ngư thủy mắc » một thơ.

Trong chớp mắt , sóng biển dâng lên , tạo thành một đạo trùng điệp trăm dặm băng cứng thành tường , cắt đứt Luru Nha đường lui , cũng đem cả hòn đảo nhỏ vây lại.

Nguyên bản dùng cho tạo nên trên biển thành tường , cách trở ngoại địch quân văn , ngược lại , cũng có thể giống như vậy dùng cho vây khốn dự định chạy trốn thủy khấu.

Luru Nha trong mắt lửa hận dừng động , hần tại quân tử hội ngày đó toàn quân bị diệt , một mình trốn chết , bây giờ đối mặt đã từng cừ nhân Hạng Tông Luru , hần muốn chạy trốn lại không trốn thoát , đây là bức nào khuất nhục!

"Chư vị! Chúng ta đã quyết định rút quân , các ngươi thật dự định đuổi tận giết tuyệt ? !" Luru Hàn đại tư tế phun ra một đạo cuộn cuộn tiếng sấm , trong đó xen lẫn nồng nặc bức tức mùi vị.

"Đuổi tận giết tuyệt ? Trò cười! Chúng ta tự nhiên không có khả năng buông thả ngươi bức này là nghiệt Nhân tộc hạng người , nếu là thả ngươi rồi đi , ai có thể bảo đảm ngươi ngày sau không tới tìm thù ? Càng buồn cười là ,

Nếu là ta chờ không có thể kịp thời chạy tới , ngươi là có hay không sẽ thả Tô Nghi một con đường sống ?" Luru Yém Chiến điềm nhiên nói.

Luru Hàn trong lòng thầm mắng Luru Nha dây dưa lỡ việc chiến cơ , nếu là ngay từ đầu liền trực tiếp xuất thủ tiêu diệt Tô Nghi , há sẽ kéo tới Nam Từ Châu cứu binh tới cứu viện giờ khắc này.

Nhưng mà hai gã sa nhân Đại tướng mới vừa quyết định liều chết chiến đấu quyết tâm , nhưng lại có một đạo trống trận trời lên nhô lên cao vang dội.

"Ha, nơi này thật không ngờ náo nhiệt , cũng coi như lên ta một cái như vậy được chưa?"

Đạo thanh âm này trong sáng trung lộ ra nhiều chút giáo hoạt , cơ hồ có thể kết luận chủ nhân của nó tất nhiên là một vị da dê chó sói tâm nguy quân tử , Luru Yém Chiến nghe được này câu hơi sững sờ , quay đầu nhìn , quả nhiên thấy ngũ hổ Thượng tướng một trong "Tính toán đem" mưu kế sâu theo hướng đông nam bay tới.

Mưu kế sâu , họ tính toán , tên mưu sâu , mà hần cũng người cũng như tên , đối với kì mưu nghiên cứu vô cùng sâu , tại kì mưu kỹ xảo sử dụng phương diện cơ hồ có một không hai Nhân tộc , có thể ngay cả mấy vị lão chủ tướng đều muốn mặc cảm; mưu kế sâu nắm bốn đạo kì mưu , coi như đối mặt toàn Nhân tộc cũng là trong đó người xuất sắc , mà hần trong đó hai đạo kì mưu đã đạt đến cấp năm đỉnh phong , cái khác kì mưu cũng có cấp bốn , toàn kì mưu đạt tới đỉnh phong trong tâm tay , đây chính là hần kinh khủng nhất địa phương.

Mặc dù xếp hạng ngũ hổ Thượng tướng đầu là Lục Bất Quân , nhưng mưu kế sâu sức chiến đấu có lẽ còn mơ hồ vượt qua người sau , chỉ là hai người chưa bao giờ giao thủ qua , vì vậy những thứ này đều là dân gian suy đoán.

Để cho Nam Từ Châu đoàn người cảm thấy phòng bị là , mưu kế sâu là chủ hòa phái , cùng Chu Học Thư đám người cùng phe với nhau , mà cùng Lư Yểm Chiến như nước với lửa! Mà mưu kế sâu đi theo phía sau Hàn Tùng , người sau trong tay xách Võ đạo hội người làm chủ Lư Nhiễm , ba người này tụ chung một chỗ , rõ ràng không có chuyện gì tốt.

Nam Từ Châu bốn người , vậy mà cùng chủ hòa phái , hải yêu tạo thành thế chân vạc!

Lư Nha Ngọc tương lập khắc thu hồi chạy trốn nhịp bước , trong lòng an tâm một chút , sau đó liếc mắt liền nhận ra cùng hân có chút lui tới Hàn Tùng.

"Hàn Tùng! Người cái tên này vì sao đến mức như thế chi muộn ? Lão tử thiếu chút nữa thì phải chết ở chỗ này!" Lư Nha giận dữ nói , chủ hòa phái lắng thững tới chậm , cái này cùng hân ước định căn bản không giống nhau.

"Ta nghĩ đến người đối phó Tô Nghi dư dả , nếu không phải bốn người này lên đường , ta vốn không muốn tới." Hàn Tùng lạnh nhạt nói , cũng nhìn về phía Cừ Anh Ngạn bốn người.

"Ha ha , mưu kế sâu người thật là thật hăng hái , vậy mà phụng bồi người Hàn gia đến Đông hải tới tàn bộ." Lư Yểm Chiến cười lạnh nói.

"Người cũng không phải là phụng bồi người nhà họ Hạng tới đây đi chơi tiết thanh minh sao?" Mưu kế sâu trả lời lại một cách mỉa mai.

Chủ hòa phái cùng hải yêu tương hỗ là đồng minh , Lư Hàn Lư Nha hai người có này cổ những người đầy lòng hăng hái thêm vào , dũng khí hơi trắng , cùng chủ chiến phái bốn người giương cung bạt kiếm , tạo thành giằng co cục diện.

Này chúng chúng tình cảnh nói rất dài dòng , thật ra thì cũng chẳng qua là phát sinh ở trong khoảnh khắc , Tô Nghi mới vừa chấm dứt mực đậm mà thôi.

Hàn Tùng nhìn về phía Tô Nghi , trong mắt hận ý dừng động , nói thật , nếu không phải ngại vì Cừ Anh Ngạn đoàn người , hân đã sớm ra tay giết chết Tô Nghi trăm ngàn lần , vì hân kia đáng thương nhi tử trả thù tuyệt hận.

Nhưng sau một khắc , hân lơ đãng quét qua Tô Nghi mặt giấy lúc , vậy mà thần sắc kịch biến , không tự chủ được hướng Tô Nghi phát động đả kích!

Chỉ thấy này thơ cuối cùng đôi câu từ Tô Nghi từ Từ Thư viết , tung bùng ở mặt giấy bên trên:

Vạn dặm không sông lãn , Bách Xuyên nhiều chảy ngược.

Tức thì dùng Giang Hán nước , hướng tông ý cũng nghi.

Bạn đang đọc truyện *Binh Pháp Đại Thánh Convert* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 236: Không thể trốn đi đâu được!

Đường triều trung kỳ , đường hiến tông kế vị , là trong bản vẽ hưng , đi ồ ạt tước bỏ thuộc địa cử chỉ; Bạch Cư Dịch lo nước thương dân , liền nhờ vào đó thơ câu thứ nhất "Nước biển lúc lặng gió , sóng lớn an ung dung", tới tỷ dụ đương thời Hà Bắc quốc thái dân an cảnh tượng , mà sau đó lại đem đương thời trấn thủ Hà Bắc phiên trấn vương nhận tông , hình dung là trong biển đại Ngao , nếu là triều đình khởi binh chinh phạt vương nhận tông , người sau ắt sẽ toàn lực chống cự , tạo thành "Phun phong kích Phi Liêm , trống sóng giận Dương Hầu" thảm thiết chiến tranh cục diện.

Sau đó Bạch Cư Dịch lại dùng "Vạn dặm không sông lãn" tới châm chọc chiến tranh cho binh lính , làm cho người ta dân tạo thành thương vong cùng đau đớn , loại này không có ý nghĩa chiến tranh , chỉ sẽ đề cho song phương lưỡng bại câu thương thôi.

Lịch đại văn nhân dùng nhiều trăm sông đổ vào biển "Hướng tông" cảnh tượng hình dung quần thần triều bái Quân Vương , mà Bạch Cư Dịch mượn cuối cùng "Bách Xuyên nhiều chảy ngược , tức thì dùng Giang Hán nước , hướng tông ý cũng nghi", tới khuyên gián triều đình không thích hợp đối với Hà Bắc phiên trấn dụng binh , một khi mở ra cái này đầu , cái khác phiên trấn người người cảm thấy bất an , cũng sẽ không bao giờ đối với triều đình bảo trì trung thành , vì vậy "Hán đất Bách Xuyên chảy ngược , không người sẽ lại tới triều bái", Đường triều ắt sẽ như vậy bắt đầu suy yếu.

Bạch Cư Dịch mượn từ này đầu vịnh bình phong họa tác thơ , để diễn tả mình hướng tới hòa bình , phản đối chiến tranh hoài bão , lại chính phù hợp Tô Nghi giờ phút này tâm cảnh.

"Vạn dặm không sông lãn" vốn là chỉ bình phong lên cảnh tượng trông rất sống động , Tô Nghi trừ đi này thơ một câu cuối cùng , dùng trước 12 câu để miêu tả rồi giờ phút này hải vực cùng chiến tranh cảnh tượng , mà không có một câu cuối cùng , "Vạn dặm không sông lãn" năm chữ sát phạt khí tức

phóng lên cao!

Tô Nghi mới vừa viết xong "Vạn dặm không sóng lân" trong nháy mắt.

Hàn Tùng mở ra "Thiên Nhai Chi Xích" năng lực, rõ ràng gặp được trên giấy này năm chữ, không khỏi đột nhiên biến sắc, theo bản năng liền phát động khẩu phạt tâm xà, điều khiển chính mình thần binh "Băng hải sương tuyết kiếm" hướng Tô Nghi bay đi!

Hàn Tùng sương tuyết kiếm chính là tại đúc kiếm thủy tổ Âu trị từ tiểu thế giới, "Kiếm trì" trung "Băng hải" tạo thành liền mà thành cực hàn kiếm, kiếm này vừa ra, trong thiên địa nhiệt độ chợt giảm xuống, thân kiếm trăm trọng trở xuống mặt biển vậy mà xuất hiện một cái hàn băng con đường!

Sương tuyết kiếm lướt qua, ngay cả trong không khí đình trệ nước mưa đều trong nháy mắt đóng băng, kiếm khí vừa xông, toàn bộ hải vực bắt đầu rơi xuống tích tí tách Băng Vũ.

Một trăm ngàn thủy khẩu sợ đến run lấy bầy, rất sợ chuỗi này có tới dài năm mươi trọng, nắm giữ hủy diệt một hòn đảo lực lượng thần binh hạ xuống đến bọn họ trên đầu, mà loại trừ Tô Nghi ngoài ra chín tên đồng bào cũng là sắc mặt trắng bệch, tại hào kiệt khẩu phạt tâm xà trước mặt, bọn họ yếu ớt phảng phất Thái Sơn sụp đổ trước con kiến.

Tô Nghi mặt không đổi sắc, tiếp tục viết cuối cùng mười lăm chữ.

Hàn Tùng sương tuyết kiếm vượt qua tốc độ âm thanh, đạt tới ba kêu cao tốc, hơn mười dặm khoảng cách đối với chuỗi này thần binh mà nói, chẳng qua là thoáng qua liền tới!

Nhưng mà ngay tại sương tuyết kiếm đến gần hòn đảo một khắc kia, một thanh Thanh Viêm cổ đao theo một hướng khác bay tới, đánh về phía sương tuyết kiếm nghiêng người.

Hai thanh thần binh đụng vào nhau, phát ra như thiên lôi phần nộ to lớn nổ bùng, cả hòn đảo nhỏ đều vì vậy mà sinh ra cục bộ động đất, rồi gần đây mấy ngàn hải yêu lại bị này nổ vang tươi sống động chết, mà xa hơn một chút một ít hải yêu cũng nhận được rồi nặng nhẹ không đồng nhất tổn thương.

Càng xa xăm mấy chục ngàn sa nhân quân đội cũng giống vậy không dễ chịu, sương tuyết kiếm và Thanh Viêm đao giao phong lệnh hai người trên người sương hàn cùng hòa diễm ngang trời nổ lên, giá rét cùng nóng bỏng đan vào một chỗ, mỗi một khối hàn băng, mỗi một đám hỏa viêm đều đang tiến hành kịch liệt chém giết, giống như Băng Hỏa lưỡng trọng thiên!

Tất cả mọi người phảng phất cảm giác mình một khắc trước chính nhận được chảo dầu tiên tặc chi hình, sau đó nhưng lại bị ném vào cực hàn băng xuyên bên trong,

Thân thể đều nhanh lạnh cóng!

Hai thanh thần binh nhận được kịch liệt đụng, tiến vào "Chấn động" trạng thái, không thể không trốn vào không gian sóng gọn trung.

Thấy chính mình khẩu phạt tâm xà bị Hạng Tông Lưu ngăn trở, Hàn Tùng trong mắt hận ý như núi lửa bùng nổ, hẩn nhìn về phía Tô Nghi, hận không được dùng ánh mắt đem người sau lưng trì.

"Cho ta nghĩ biện pháp giết Tô Nghi tên kia!"

Hàn Tùng thì thầm một tiếng, cầm trong tay Lưu Nhiễm ném hướng Tô Nghi, sau đó đề phòng chủ chiến phái bốn người.

Tại chỗ song phương có hai gã phi tướng, hai gã hào kiệt, một khi người nào xuất thủ trước đã kích đối phương, ắt sẽ đưa tới kinh thế đại chiến, vì vậy người nào cũng không chuẩn bị xuất thủ trước.

Hào kiệt lực lượng nhận nâng Lưu Nhiễm, không lệch không lệch, vô cùng tinh chuẩn rơi xuống hòa sơn sườn núi nơi.

Giờ phút này, Lưu Nhiễm khoảng cách Tô Nghi chỉ có xa mười mấy trọng, Vũ Sĩ khẩu phạt tâm xà đủ để khiến Tô Nghi trong nháy mắt toi mạng.

"Bảo vệ Tô Di Thiên!" Chín tên đồng bào trong lòng căng thẳng, vội vàng ném xuống đã sớm chiến ý hoàn toàn đánh mất sa nhân đại quân, lấy cái đó thân thể bảo hộ ở rồi Tô Nghi trước người.

Lưu Nhiễm là Vũ Sĩ, đối với tại chỗ người đi đường và tướng tài tạo thành ưu thế áp đảo, bành lương, ngựa bình yên đám người mặt đầy khăn trương, bọn họ nếu là thời kỳ toàn thịnh, hãy còn có thể cùng Lưu Nhiễm phân đỉnh kháng lễ, nhưng đi qua Vô đạo hội cùng trước đây đại chiến tiêu hao sau, bọn hắn thủ đoạn đã còn dư lại không có mấy, sức chiến đấu cơ hồ chỉ tương đương với hơi cường vô sinh.

Tại chỗ chỉ có sử dụng ngựa đảm tăng phúc chính mình đồ an bình có thể cùng Lưu Nhiễm địch nổi, nhưng mà hẩn giờ phút này thờ hồng học, gương mặt viết đầy mệt mỏi, hiển nhiên đã là nỗ lực hết đà, ngựa đảm thời gian kéo dài tức thì kết thúc, lại cũng vô lực ngăn trở Lưu Nhiễm.

Lưu Nhiễm một người mang cho mọi người chèn ép, vậy mà so với một trăm ngàn sa nhân đại quân còn nặng hơn!

Đối mặt với loại này ưu thế tuyệt đối, Lưu Nhiễm quả thực muốn cất tiếng cười to, Tô Nghi đầu người gần ngay trước mặt, lại làm sao có thể không để cho hẩn hân hoan tung tăng.

"Ha ha ha ha! Tô Nghi , ta lần này cần thiết là tiểu chất Gia Cát Thanh thù lao , người có di ngôn gì phải giao đại sao? !" Dưới loại cục diện này , Luru Nhiễm cuối cùng lộ xuống rồi hần đối trá mặt nạ , âm ỉ cười gian nói.

"Há, Luru tiền bối ở xa tôi cực khổ , nguyên bản ta hẳn là hết sức chiều đãi ngươi , chỉ là bây giờ không có rảnh rồi , ngươi trước hết tại vừa nhìn đi, đối đãi với ta viết xong này thơ , chính là ngươi đầu người lúc rơi xuống đất!" Tô Nghi chỉ là ngẩng đầu nhìn sang Luru Nhiễm , liền lần nữa đưa mắt chìm vào trong giấy.

Cùng lúc đó , ở trên trời , trung đẳng vân văn « tĩnh biến » chỗ triệu hoán cuối cùng một thanh cự nhận nhanh chóng chuyển hướng , mũi đao nhắm thẳng vào Luru Nhiễm cổ.

Luru Nhiễm chỉ cảm thấy cổ chợt lạnh , vậy mà không tự chủ được lui về phía sau một bước , chuỗi này cự nhận trung ẩn chứa khí tức hủy diệt mặc dù xa xa không kịp hào kiệt khẩu phát tâm xả , nhưng tiêu diệt hần bức này Vũ Sĩ vẫn dư dả.

Luru Nhiễm nhìn về phía trên bầu trời giằng co cục diện , mặt có vẻ buồn rầu.

Nếu để cho Tô Nghi viết xong này đầu trấn hải thơ , hai gã sa nhân Đại tướng ắt sẽ lập tức mất đi lực lượng , thắng lợi thiên binh sẽ nhanh chóng mà ngã về phía chủ chiến phái một phương , nói cách khác , Tô Nghi chính là cuộc chiến đầu này mấu chốt!

Biết rõ như thế , Hàn Tùng cùng mưu kế sâu hai người như cũ không nóng không vội , chẳng lẽ còn nắm cường đại hơn lá bài tẩy ?

Luru Nhiễm lo lắng gian , Tô Nghi đã viết xong cuối cùng mười lăm chữ!

Vạn dặm không sóng lẫn , Bách Xuyên nhiều chảy ngược.

Tức thì dùng Giang Hán nước , hướng tông ý cũng nghi!

Hai câu này một khi viết thành , đầu ngọn bút vậy mà phát ra tê rồi âm thanh , thật giống như xé ra một tầng cửa sổ , có vạn đạo hồng quang từ đó tiết lộ mà ra , như giang hà lao nhanh , Bách Xuyên hướng tông , tụt vào Trấn Hải Lâu hư ảnh bên trong , tại lầu các mặt ngoài khắc ra toàn thơ mười hai câu!

Cao ốc hư ảnh ngưng tụ tốc độ đột nhiên bay vút mấy chục lần , mà hần thân hình cũng trong nháy mắt thu nhỏ lại là 8 tầng , cao khoảng mười trượng lầu các , thanh linh đứng vững tại hòn đảo sườn núi nơi!

Trong lầu các khí tức uy nghiêm dâng lên một trăm ngàn trượng , tách ra đầy trời mây đen , trắng sáng quang huy khoác lên trên người nó , giống như Quân Vương lâm triều , dường như thánh nhân giáng thế!

"8 tầng Trấn Hải Lâu!" Cừu Anh Ngạn đám người hưng phấn kêu lên , mà Luru Hàn cùng Luru Nha hai yêu lại cực kỳ sợ hãi.

"Không có khả năng! Cái này không thể nào! Một cái nho nhỏ tướng tài , sao có thể có thể viết ra bức này mạnh mẽ trấn hải thơ! Đây không tuân theo thế giới phép tắc!" Luru Hàn đại tư tể cũng đã không thể giữ vững bình tĩnh , thở hắt hết lớn.

Trấn hải thơ tạo thành lầu các mỗi cao hơn một tầng , là có thể dùng phạm vi rộng hơn hải vực bảo trì vĩnh cửu gió êm sóng lặng , càng có thể trấn áp cao hơn cấp một hải yêu , tước đoạt hần câu thông thiên địa linh lực năng lực!

Bây giờ 8 tầng Trấn Hải Lâu hiện thế , đại biểu bán kính tám trong vòng trăm dặm hải vực sẽ trở thành Nhân tộc nhạc viên , cũng đại biểu hần thậm chí ngay cả Luru Hàn bức này đại tư tể cũng có thể trấn áp!

Phải biết , Nhân tộc 8 tầng Trấn Hải Lâu chỉ có một tòa , hơn nữa vị xứ Trung Nguyên , ngay từ lúc trăm năm trước liền rơi vào Man Tộc trong tay , hiện có cao nhất cũng chỉ bất quá chỉ Quảng Châu cùng Nam Từ Châu năm tầng Trấn Hải Lâu , chỉ có thể trấn áp năm trăm dặm hải vực mà thôi!

Toà đảo này khoảng cách Nam Từ Châu chỉ có bảy trăm dặm , nói cách khác , toà này Trấn Hải Lâu đem liên thông Nam Từ Châu cùng Doanh Châu con đường , thủy khẩu cũng không còn cách nào đối với Nhân tộc thương thuyền gây sóng gió!

Nhưng Luru Hàn cũng không quan tâm cái này , hần chỉ quan tâm , lúc đến nỗi này , nên như thế nào tại mắt lom lom chủ chiến phái bốn người dưới mắt , chạy ra khỏi toà này Trấn Hải Lâu ảnh hưởng phạm vi ?

Nhưng mà , hiện tại mới cân nhắc chạy trốn , đã muộn!

Tô Nghi bút rơi lúc , một cổ mệnh môn thương mang khí tức theo Trấn Hải Lâu cửa sổ trung xông ra , giống như con lốc đánh tới , liệt quang sí diệu , qua trong giây lát dâng lên tám trăm dặm , trong phạm vi mưa gió sóng lớn bị lực lượng vô hình vượt lên , Luru Hàn cùng Luru Nha hai yêu không thể trốn đi đâu được!

Cùng thiên địa linh lực liên tiếp trong nháy mắt bị chặt đứt , từ lúc sinh ra tới nay , hai yêu lần đầu tiên cảm giác như vậy vô lực.

Bọn họ chỉ tại trong truyền thuyết nghe nói qua Trấn Hải Lâu uy danh , nhưng chưa bao giờ có dự liệu được , Trấn Hải Lâu hiệu dụng thật không ngờ làm người ta sợ hãi: Nguyên bản oai phong một cõi hai yêu , bây giờ nhưng không cách nào sử dụng chút nào linh lực , chẳng qua là thân thể mạnh hơn một ít lăng nhâm thôi.

Mới vừa huề nhau thế cục , vậy mà lần nữa hướng chủ chiến phái nghiêng về.

"Đáng ghét , tạo thành bây giờ loại cục diện này nguyên nhân ngay tại Tô Nghi trên người! Chu Học Thư tên kia nói không sai , Tô Nghi người này vô pháp dùng lễ thường để cân nhắc , thấy chi phải trừ , nếu không ngày sau ắt sẽ trở thành chúng ta đại họa tâm phúc! Ta hôm nay nếu là có thể chạy thoát , ngày sau vô luận muốn trả giá cao gì , cũng cần thiết giết chết Tô Nghi!" Lư Nha Ngọc đem trong mắt lửa giận bắn tán loạn , sát ý dừng động.

Mà Lư Yếm Chiến cảm nhận được trong biển giống như bị đông linh lực , âm ỉ cười to nói: "Ha ha ha! Tô Di Thiên tốt lắm! Lập Trần Hải Lâu công , vạn đời thiên thu!"

"Ha ha , như vậy cơ hội , làm sao có thể bỏ qua ? Lư Nha , nhận lấy cái chết!"

Hạng Tông Lư Thanh Viêm cổ đao hiện lên , tựa như tia chớp nhảy ra , thẳng đến Lư Nha Ngọc đem thủ cấp!

Bạn đang đọc truyện *Binh Pháp Đại Thánh Convert* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 237: Mời lên đường

Thấy Hạng Tông Lư như thế coi thường bọn họ , Lư Hàn đại tư tế giận tím mặt , nổi giận quát đạo: "Chớ xem thường sa nhân nhất tộc nội tình! Chính là một bài trần hải thơ , còn chưa đủ lấy giết ta!"

Lời còn chưa dứt xuống , Lư Hàn màu xanh nhạt bên ngoài thân hình linh biến thành máu tươi bình thường màu đỏ , rõ ràng cho thấy kích hoạt Tổ Long huyết mạch đặc thù.

Mà Lư Hàn có thể trở thành Hải Thần Tộc đại tư tế , trong cơ thể Tổ Long huyết mạch chi dày đặc , vượt xa Hạng Tông Lư gấp qua sở hữu hải yêu , so với Lư Nha Ngọc đem nồng nặc không chỉ gấp mười lần!

Lư Hàn Tổ Long huyết mạch một khi kích thích , thậm chí tại bên ngoài thân tạo thành màu đỏ thấm sương mù , như tuyết biển đảo ngược , ánh nắng đỏ rực treo thân.

Sau đó , những sương mù này lập tức ngưng tụ thành một đạo đầu rồng hình dáng , mở ra miệng to , phát ra một đạo như sét đánh tiếng gào.

Tổ Long gầm, uy hiếp Cửu châu!

Không bằng bất kỳ linh lực , Lư Hàn hoàn toàn chính là dựa vào tự thân huyết mạch cùng lực lượng tạo thành đạo này tiếng gào , ẩn chứa trong đó sóng dữ uy thế , xông lên Vân Tiêu , cùng Hạng Tông Lư Thanh Viêm cổ đao đụng thẳng vào nhau.

Lấy hai cổ lực lượng làm trung tâm , cao ngàn trượng sóng lớn hướng bốn phía chạy đi!

Lư Nha đứng mũi chịu sào , đem hết toàn lực mới có thể tự vệ , sợ bị cuốn vào vực này con sóng thần bên trong , hần giờ phút này thần sắc kinh hãi không thôi , trong lòng suy nghĩ Lư Hàn lại còn ẩn nấp có vực này lực lượng , đối với người sau càng là kính nể tới cực điểm.

Hai loại lực lượng hư không tiêu thất , Lư Hàn mượn huyết mạch mở hết một tiếng gầm này , vậy mà cũng chỉ có thể mới cùng thấp hần cấp một Hạng Tông Lư phân đỉnh kháng lễ.

"Ta rất chờ mong ngươi còn có thể sử dụng ra bài tẩy gì." Hạng Tông Lư nâng lên tà tà nụ cười.

Hạng Tông Lư nguyên bản xa xa không phải Lư Hàn đối thủ , nhưng vào giờ phút này tại Trần Hải Lâu giam cầm xuống , người sau lực lượng đã đại phúc suy yếu; Hạng Tông Lư chẳng qua là tùy ý một đòn , Lư Hàn liền cần bùng nổ toàn lực để chống đỡ , đủ để chứng kiến người sau suy yếu rồi.

Mà cũng chính cùng Hạng Tông Lư suy đoán giống nhau , Lư Hàn chuyển này chẳng qua là đi cùng Lư Nha , đối với giết chết Tô Nghi một chuyện làm chứng , cũng không có chuẩn bị quá nhiều lá bài tẩy , lúc trước một kích kia , đã là hần nỗ mạnh hết đà.

Mặc dù hóa giải Hạng Tông Lư một đòn , nhưng Lư Hàn cùng Lư Nha hai người tâm tư cũng không buông lỏng , bởi vì , Cửu Anh Ngạn cửu thần uống máu kiếm theo nhau mà tới!

Uống máu kiếm ở trong không khí cọ xát ra sắc bén thứ minh , muốn đem hai vị sa nhân chém làm hai đoạn!

Lư Hàn cùng Lư Nha thần sắc hoảng sợ , lần này , hai người lại cũng không có lá bài tẩy có thể bảo vệ mình.

"Ha ha , Cừu Viện Sự bình tĩnh chứ nóng , ta tới làm người đối thủ ." Mưu kế sâu dừng dung một tiếng , giương lên ống tay áo.

Chỉ thấy một món sập nhập vào hần tự thân cấp năm "Vây Ngụy cứu Triệu" kì mưu Bát giai vũ khí sắc bén cánh tay áo giáp theo Gia Cát trong túi bay ra , trên không trung dựng thẳng lên một tòa cao trăm trượng trụ hình thành tường hư ảnh , mà nhận được kì mưu hấp dẫn , uống máu kiếm vậy mà vô căn cứ chuyển hướng , đánh tới thành tường hư ảnh bên trên.

Người sau âm âm phá toái , nhận được uống máu kiếm trùng kích , ngay cả trong đó vũ khí sắc bén cánh tay áo giáp cũng theo đó hư hại; trần quý vũ khí sắc bén bị hủy , nhưng mưu kế sâu liền mây cũng không nhả chút nào , mà là nhắm ngay thời cơ , tấn công về phía Cừu Anh Ngạn.

Sau đó , Lưu Yểm Chiến , La Tử Duệ cùng Hàn Tùng đồng loạt ra tay , trên không trung hỗn chiến thành một mảnh.

Năng lượng ngoài tiết để cho cái hải vực này cuốn lên sóng gió kinh hoàng , hỏa sơn đảo chấn động liên tục.

Đồng đảo cấp thấp sa nhân nằm rạp trên mặt đất run lẩy bẩy , tại Trần Hải Lâu trước mặt , tại một đám đại năng trước mặt , bọn họ đã sớm không dám hành động thiếu suy nghĩ , chỉ cầu có khả năng tự vệ.

Lưu Nhiễm tại « tỉnh biên » chỗ triệu hoán cự nhận dưới áp chế , cũng không dám có tư cách.

Tô Nghi nhìn về phía bầu trời , mặc dù hai vị sa nhân Đại tướng lực lượng bị trần hải thơ chặt đứt , chủ chiến phái bốn người hiện ra ưu thế áp đảo ,

Nhưng mưu kế sâu cùng Hàn Tùng hai người rõ ràng đến có chuẩn bị , đặc biệt là người trước , bằng vào liên tiếp thủ đoạn , vậy mà có thể cùng Lưu Yểm Chiến cùng La Tử Duệ hai người phân đình kháng lễ!

Mặc dù Lưu Yểm Chiến cùng la Đô đốc hai người thực lực cũng rất mạnh sức , nhưng rõ ràng mưu kế sâu càng mạnh hơn một chút, song phương vậy mà nhất thời giằng co không nghĩ , người này cũng không thể làm gì được người kia; mà Hàn Tùng tay cầm một quyển cổ tịch , bằng vào trong đó lực lượng thần bí , vậy mà kéo lại Cừu Anh Ngạn cùng Hạng Tông Lưu hai người , phải biết , Cừu Anh Ngạn sức chiến đấu cơ hồ có thể sánh vai phi tướng!

Tô Nghi cố gắng muốn nhận ra kia bản cổ tịch tướng mạo , nhưng mặt ngoài tràn ngập một tia sương mù mờ lung , Tô Nghi chỉ là nhìn thoáng qua , cũng cảm giác đại não thật giống như bị trọng chùy gõ , đau đớn không ngớt , liền Luyện Bình Trừng đều kịch liệt rung động , sợ Tô Nghi vội vàng dời đi ánh mắt , không cách nào thấy rõ kia bản cổ tịch hình dáng.

Tô Nghi thấy vậy , nghĩ thầm: "Cảnh tượng kỳ dị như vậy cùng chân văn thập phần tương tự , tương truyền chỉ cần có nào đó thiên văn chương cùng cái thể giới này Thánh Đạo tạo thành hoàn mỹ phù hợp , liền có thể dẫn động xuân thu năm đạo kỳ quan , giao phó cho bản văn chương này ngôn ngữ tinh tế ý nghĩa sâu xa lực lượng , trở thành chân văn; tỷ như Gia Cát Lượng sở làm « ra quân đơn » phù hợp trung chí Thánh Đạo , tào thực sở làm « bạch mã thiên » là dùng cảm chí Thánh Đạo truyền lại tụng. . . Loại này văn chương đều là chân văn điển hình , nắm giữ cực kỳ cường lực lượng , xa xa vượt qua bình thường quân văn."

"Hàn Tùng có thể mượn dùng chân văn , ta có thể nghĩ đến chỉ có kia một phần , mà hần nhờ vào đó văn lực lượng , vậy mà có thể cùng Cừu Viện Sự cùng Hạng Thứ sử cân sức ngang tài , thật coi làm người ta thán phục , ta thật là càng ngày càng muốn nhìn trộm hần hình dáng rồi; mà mưu kế sâu hoàn toàn là bằng vào chính mình lực lượng cùng Lưu đại nhân cùng la Đô đốc đối kháng , nghe nói hần lực lượng không kém hơn Lục Bất Quân , xem ra thật có chuyện như vậy , chỉ là phi tướng cấp bậc chiến đấu , đã không phải là ta có thể soi mói bình phẩm rồi , ta có thể làm chuyện chỉ có —— "

Ý tướng hạ xuống , Tô Nghi đem ác liệt ánh mắt nhìn về phía xa xa Lưu Hàn cùng Lưu Nha , bọn họ chính rụt rè e sợ mà chờ cơ hội chạy trốn.

Hai yêu phảng phất có tâm linh cảm ứng bình thường rồi rít rùng mình một cái , chợt theo bản năng nhìn về phía Trần Hải Lâu nơi , hai tám xấu xí cá mập trên mặt bờ đây kinh hải thần sắc.

Tại toàn bộ hải yêu kinh khủng trong ánh mắt , Trần Hải Lâu cửa sổ từ từ mở ra , một cổ mắt trần có thể thấy tinh năng màu đỏ từ đó xông ra , không nhanh không chậm mà khuếch tán ra.

Tô Nghi thấy chi , khoe miệng nâng lên vẻ mỉm cười , trần hải thơ loại trừ bình thường phong tình sống tác dụng ở ngoài , còn có thể đem trong phạm vi sở hữu dịch tả Nhân tộc hải yêu toàn bộ giảo sát! Hai loại lực lượng kết hợp bên dưới , mới có tư cách hùng trấn hải bờ cõi!

Mà tại tràng sở hữu hải yêu , đều là ôm giết chết Tô Nghi tâm tư tới , tuyệt đối không thể tại Trần Hải Lâu lực lượng bên dưới thoát khỏi may mắn.

Tô Nghi quét nhìn dưới chân núi sa nhân đại quân , quát to: "Làm hại Nhân tộc yêu nghiệt! Hôm nay ta vốn đem bọn người tại chỗ đánh chết , nhưng niệm ở các người có lẽ chỉ là vãng mệnh tới , liền tha các người một con đường sống , không muốn chết mà nói liền lui ra! Ta không nghĩ lạm sát kẻ vô tội."

"Khôn kiếp! Đừng coi thường chúng ta!" Sa nhân trong đại quân , một đầu Bách phu trưởng nghiêm nghị hét , "Ta Sa Nhân tộc vinh dự không cho lui bước! Chư vị , Tô Long giận dữ , san bằng Bách Xuyên , mượn các người Tô Long huyết mạch cho ta dùng một chút!"

"Tô Nghi , giết!"

"Giết! Giết! Giết!"

Chung quanh lên Vạn Hải Yêu tướng đáp lại đầu này Bách phu trưởng hiệu triệu , rồi rít phun ra một đạo máu tươi , tại Bách phu trưởng trên đỉnh đầu từ

từ hội tụ thành một đạo Chân Long đầu.

Đầu rồng chậm rãi há miệng , tại chỗ Nhân tộc đồng loạt biến sắc.

"Mẹ nha , bọn họ sẽ không thật muốn như vậy công đến đây đi ?" Hạ Tử Du khòe miệng run lên.

"Lúc trước trên biển đầu kia sa nhân dùng được Tổ Long găm , vậy mà có thể đánh văng ra hạ Thử sử khẩu phạt tâm xà , chúng ta lâm nguy!" Bành lương không tự chủ được lui về phía sau một bước.

"Đừng hoảng hốt! Hải lý đầu kia sa nhân hiển nhiên là cùng hạ Thử sử cùng đẳng cấp , thậm chí càng cao thủ mạnh mẽ , xa không phải những thứ này tạp ngư có thể so sánh với , coi như là bọn họ một trăm ngàn đại quân toàn bộ liên hợp lại phát động một đòn. . ." Nói chuyện nguy dương vân đột nhiên sững sờ một chút.

Một trăm ngàn này sa nhân đại quân xác thực đều là tạp ngư , nhưng đây là so với trên bầu trời những thứ kia hào kiệt cùng phi tướng mà nói , đừng nói là trong đại quân tồn tại đếm không hết Thập phu trưởng cùng Bách phu trưởng , coi như này mười Vạn Hải yêu toàn bộ đều là lăng nhân tiểu lâu la , cũng xa không phải tại chỗ bảy vị người đi đường và ba vị tướng tài có thể ngăn cản.

Một bên Lưu Nhiễm nhìn một chút càng tụ càng lớn huyết sắc đầu rồng , lại lòng vẫn còn sợ hãi nhìn một chút « tinh biên » cự nhận , sau đó đưa mắt cố định hình ảnh tại Tô Nghi gò má lên.

"Hắc hắc , đánh đi , đánh đi! Người liền đem hết toàn lực kéo dài hơi tàn đi , Tô Nghi! Chờ người hao hết lực lượng , ít phòng bị một khắc kia , ta nhất định phải dùng thủ đoạn lõi đình , chém xuống người thủ cấp!" Lưu Nhiễm âm thầm cười trộm không ngớt.

Tô Nghi đối mặt với nguy cơ trước mắt , vậy mà hai tay chấp sau lưng , phong khinh vân đạm đạo: "Ta đã cho các người cơ hội , đáng tiếc các người hồ đồ ngu xuẩn , chứ vị , mời lên đường!"

Tiếng nói rơi xuống , theo Trần Hải Lâu xông ra đỏ thắm năng lượng khuếch tán đột nhiên gia tốc , hóa thành Nhất Long gió cuốn , lướt qua trên đảo một trăm ngàn sa nhân đại quân.

Trong khoảnh khắc , huyết sắc kia đầu rồng bị quấy nhiễu thành vỡ bọt , này đỏ thắm bạo phong lướt qua , vậy mà không có thổi lên một hạt cát bụi , mọi người ngược lại thấy vô số sa nhân kêu thảm bị hất hơn nửa không , không giúp ở trong gió lớn vòn.

Này cảnh tượng , tựa như cuồng phong quét lá rụng , sóng lớn phá lục bình , trong bão ẩn chứa Hủy Diệt chi lực , đem một trăm ngàn đại quân quấy nhiễu thành thịt vụn!

Trên đảo trong nháy mắt bị gột rửa hết sạch , yêu tích hoàn toàn không có , vô số sa nhân tan xương nát thịt , không một thoát khỏi may mắn , toàn đều hóa thành trong biển chất dinh dưỡng.

Trong vòng mười dặm , bắt đầu rơi xuống huyết vũ.

Cho dù là nhìn quen tru diệt cảnh tượng Cừ Anh Ngạn đám người , thấy bức này tình cảnh , vẫn không ngừng được mà mí mắt nhảy lên.

Trận này đỏ thắm bạo phong lướt qua trên bầu trời nấy người , mặc dù sẽ không đối với bọn họ tạo thành tổn thương , nhưng mưu kế sâu cùng Hàn Tùng hai người vẫn cảm nhận được trong đó dày đặc sát ý , cho dù lấy thực lực bọn hắn , cũng không khỏi cảm thấy khắp cả người phát rét.

Hàn Tùng nhìn trộm nhìn về phía ngậy người như phỗng Lưu Nhiễm , không khỏi giận tím mặt , phun ra một đạo truyền âm , đưa vào người sau trong tai.

"Lưu Nhiễm , người này ngốc nghếch! Chẳng lẽ không nhìn ra ta hai người đang ở vì người tranh thủ thời gian sao? ! Cho ta đem hết toàn lực giết Tô Nghi! Sau khi chuyện thành , người lấy được có được hết thấy , ta cũng sẽ toàn lực bảo đảm người an toàn!" Hàn Tùng mắng to.

Lưu Nhiễm nghe vậy khòe miệng run lên , trước mắt huyết vũ vẫn còn tích tít tách dưới đất , hắn không khỏi nghĩ tới lúc trước một trăm ngàn đại quân chết hết tình cảnh , vậy mà đối với Tô Nghi thủ đoạn dâng lên một tia sợ hãi.

Dù cho bỏ đi cái này yếu tố , không trung chuỗi này cự nhận cũng không phải ăn chay , Lưu Nhiễm là có lòng tin chém chết Tô Nghi , nhưng cứ như vậy , hắn cũng ắt sẽ muốn lấy mạng đổi mạng.

Bạn đang đọc truyện *Binh Pháp Đại Thánh Convert* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 238: Tổ Long thần dụ , phế trừ Trần Hải Lâu!

Nhưng Lưu Nhiễm lại không cách nào cãi lại Hàn Tùng mệnh lệnh , Lưu gia tại Hàn bề mặt trước , chẳng qua là người khổng lồ dưới chân con kiến , nếu là hấn dám nói một cái chữ "bất", lấy Hàn Tùng lực lượng cùng thủ đoạn , đủ để nghiền nát Lưu gia ngàn vạn lần.

"Đáng ghét Hàn Tùng , nếu là đổi thành người mà nói , chỉ sợ cũng không dám cùng Tô Nghi lấy mạng đổi mạng! Còn có đáng ghét Tô Nghi , thật không ngờ khó đối phó!" Lưu Nhiễm thầm mắng không ngừng, hấn giờ phút này đã là cười hồ khó xuống.

Đỏ thắm bạo phong tiếp tục hướng bên ngoài khuếch tán , Lưu Hàn cùng Lưu Nha hai yêu kinh hồn bạt vía , vào thời khắc này vô pháp câu thông linh lực dưới tình huống , bọn họ hạ tràng không thể so với kia một trăm ngàn đại quân tốt bao nhiêu.

Lúc này , Hàn Tùng truyền âm lại nhảy vào hai yêu đầu óc.

"Hai vị! Không muốn lại có giữ lại rồi , có thủ đoạn gì xin mau sớm sử xuất ra! Các người cũng không muốn nằm Thi hải đấy chứ ? Nơi đó có thể lạnh rất a!" Hàn Tùng trầm giọng nói.

Mất thấy đỏ thắm bạo phong đến gần , Lưu Hàn đại tư tể cuối cùng ném xuống cuối cùng một tia mặt mũi , thổi lên một đạo ốc biển , sau đó hô lớn: "Phụ hoàng cứu ta!"

Hàn Tùng cùng mưu kế sâu hai người khoe miệng kéo một cái , bọn họ còn tưởng rằng này Lưu Hàn có thể có gì đó thủ đoạn thông thiên , nguyên lai còn phải dựa vào lão tử.

Mà chủ chiến phái bốn người tất cả đều nhú mày.

Sau đó , chỉ nghe thấy một đạo hùng âm theo ngoài vạn dặm cuộn cuộn tới , như sấm nổ vang , như có thiên nộ.

"Hừ, này đầu trần hải thơ ý sát phạt quá nặng , ắt sẽ phá hư Nhân tộc cùng Hải Thần Tộc ở giữa hòa bình , bổn hoàng thay Tổ Long tuyên chỉ: Phế trừ toà này Trần Hải Lâu!"

Mọi người sắc mặt rung một cái: Có tư cách thay Tổ Long tuyên chỉ , chỉ có hải yêu mỗi cái chủng tộc "Long Hoàng", lực lượng tương đương ở Nhân tộc chủ tướng.

Tiếng nói rơi xuống , trên bầu trời mây đen một lần nữa hội tụ , vạn dặm bên trong Ngân Xà Loạn Vũ , tí ti tiếng sấm như mưa cuồng chọt giảm xuống , trong thiên địa dừng động cuồng bạo huyết khí , giống như Long Thần oai!

Cơ hồ là tại cùng thời khắc đó , một cỗ bàng bạc sức mạnh to lớn hạ xuống , hàm chứa tinh không sự mệnh mông , nhật nguyệt chi hùng quang , mang theo Tổ Long thần dụ , tung Thiên Đạo oai cho , hóa thành một đạo mất trần có thể thấy kim long trào , ép hướng cái hải vực này.

Này kim long trào lại có ngàn dặm dài rộng , còn ở bầu trời vạn trượng cao lúc , trong phạm vi mặt biển nhận được lực lượng vô hình chèn ép , vậy mà hạ xuống trăm trượng!

Phảng phất liền đại dương đều muốn quỳ lạy ở Tổ Long uy nghiêm bên dưới.

Đỏ thắm bạo phong trong nháy mắt bị xóa sạch tiêu tan ở bên trong trời đất , hỏa sơn đảo chung quanh , trong phạm vi trăm dặm đáy biển mòm đá giường tất cả đều phơi bày mà ra!

Cảm thụ này kim long trào giống như thiên băng bình thường uy thế , không chỉ là trên đảo mười một người , ngay cả trên bầu trời kịch chiến sáu người sắc mặt đều thay đổi ba biến.

Không nghĩ đến vì bảo toàn Lưu Hàn , vì hủy diệt toà này Trần Hải Lâu , Sa Hoàng vậy mà sẽ tự mình động thủ!

Hơn nữa , Sa Hoàng thậm chí còn không tiếc sử dụng Tổ Long thần dụ lực!

Liền giống như bình thánh Tôn Vũ "Nhất ngôn cửu đỉnh" lực lượng giống nhau , Tổ Long thần dụ giống vậy có thể hóa ngôn ngữ là thực tế , thậm chí có khả năng sáng tạo thế giới phép tắc! Thánh vị bên dưới , bất luận kẻ nào đều không cách nào chống cự nhất ngôn cửu đỉnh cùng thần dụ lực lượng , chỉ có chủ tướng có thể nông cạn nắm giữ nhất ngôn cửu đỉnh lực , tạo thành hiệu quả yếu hơn "Kim Khẩu Ngọc Ngôn" năng lực , mà đối ứng với nhau , Hải Thần Tộc Long Hoàng cũng có thể thay Tổ Long tuyên chỉ , mặc dù uy lực xa xa không kịp Tổ Long chính miệng thần dụ , nhưng vẫn thuộc về hiện thế cường đại nhất sức mạnh một trong.

Mà Sa Hoàng ngôn này , nào chỉ là muốn phá hủy Trần Hải Lâu , chỉ cần cái này long trào hạ xuống , cả hòn đảo nhỏ , tính cả Tô Nghi bọn người sẽ tan thành mây khói , một đám hào kiệt cùng phi tướng cũng khó mà thoát khỏi may mắn!

Chủ chiến phái mới vừa tạo dựng lên ưu thế , tại Sa Hoàng Sa Hoàng một đạo thần dụ xuống , dễ dàng liền hồng mất.

Lưu Nha Ngọc đem cơ rúc ở Lưu Hàn phía sau run lấy bầy , sợ bị Sa Hoàng nhìn thấy gặp phải xua đuổi hấn , lại có mặt mũi cùng Lưu Hàn bực này tôn quý hoàng tử làm bạn.

Cừu Anh Ngạn theo bản năng liền muốn bay đi cứu đi Tô Nghi, nhưng liền nghe người sau ngẩng đầu lên, đầy mặt căm giận, cao giọng mắng: "Đường đường Long Hoàng vậy mà những tay tiểu bối tranh phong, quả thực không cần mặt mũi, chẳng biết xấu hổ! Nếu là Tiên Thánh tại lúc, há cho người như vậy không biết xấu hổ hạ người như thế tùy ý làm bậy! Đối đãi với ta ngày sau tấn thăng chủ tướng lúc, cần thiết thử một chút người uy phong!"

Tô Nghi dò xét tính mà mắng xong, chờ đợi Sa Hoàng phản ứng.

Lập tức, Sa Hoàng tiếng cười điên cuồng truyền tới, vang dội tại mảnh thiên địa này ở giữa.

"Ha ha ha ha! Nhà người Tiên Thánh? Thấy Tô Long đều muốn bái lên tam bái! Hơn nữa chớ có bắt người Nhân tộc quy củ tới trói buộc bốn hoàng, lần con ta người, cho dù là nhất giới con kiến hôi, bốn hoàng cũng cần thiết tự tay tru diệt!" Sa Hoàng thanh âm đầy áp uy nghiêm, "Đừng nói là người, coi như là Trần Khánh Chi lão đầu kia đích thân đến nơi này lập Trần Hải Lâu, bốn hoàng cũng như thường muốn phá hủy hẳn!"

"Cuồng vọng cực kỳ!" Cái hải vực này sở hữu chủ chiến phái lập tức há mồm mắng.

Trần Khánh Chi, chính là đương đại Xu Mật Viện viện thừa, Trần lão chủ tướng.

Tương truyền, Trần Khánh Chi năm xưa thân thể suy nhược, thậm chí ngay cả bình thường cung tên đều kéo không ra, cho đến hơn ba mươi tuổi mới thi đậu võ sinh, thiên tư vô cùng bình thường; ban đầu Hoàng Hà huyết chiến lúc bộc phát, Trần Khánh Chi đã tuổi đã hơn bốn mươi, cấp bậc chẳng qua chỉ là người đi đường, trong quân đội vèn vẹn đảm nhiệm một tên nho nhỏ ngũ trưởng mà thôi, hẳn suất lĩnh từ năm vị binh lính tạo thành đội ngũ nhỏ, là quân đội trung loại trừ binh lính ngoài ra, đẳng cấp thấp nhất sĩ quan.

Nhưng mà Trần Khánh Chi có đảm lược, thiên tru mưu, vậy mà suất lĩnh thủ hạ năm tên binh lính nhiều lần xây kỳ công, từng bước một tấn thăng làm thập trưởng, Bách phu trưởng, đô thống, đại Đô thống... Thăng đến bị đương thời chủ tướng đề bạt làm tam quân tổng soái lúc, Trần Khánh Chi đã tích góp đại lượng chiến công, cấp bậc phi thăng tới phi tướng, chân chính giải thích "Phi tướng" cái danh từ này chân lý!

Trần Khánh Chi gần mất thời gian sáu năm, thì đến được rồi không chút nào kém cỏi hơn tiền hiền Hàn Tín, Tào Tháo cùng Hoắc Khứ Bệnh đám người tấn thăng tốc độ!

Đổi mất toàn bộ Hoàng Hà chiến tuyến, so với Trần Khánh Chi ưu tú hạ người không đếm xuể, diễn ra sáu năm trái phải Hoàng Hà huyết chiến, anh kiệt lớp lớp xuất hiện, lại có vô số hào hùng ngã xuống, cuối cùng cũng chỉ có một mình hắn bộc lộ tài năng, hơn nữa làm đến đại chiến kết thúc.

Huyết chiến đi qua, Hoàng Hà thất thủ, Trung Nguyên mất hết, Trần Khánh Chi không thể không trấn trở thiên hạ, chinh chiến tứ phương, giúp Tiêu gia thống nhất Giang Nam các nơi chư hầu, thành lập xà nhà hướng

Mà lúc này, mới vừa là Trần Khánh Chi truyền kỳ một đời bắt đầu!

Tại Giang Nam cơ bản ổn định sau đó, thân là phi tướng Trần Khánh Chi vậy mà phát ra Bắc Phạt hiệu triệu, lúc ấy có bảy ngàn sĩ tử hưởng ứng, tất cả đều là người mặc áo dài trắng, Vũ Sĩ trở lên tinh nhuệ! Mà này áo dài trắng thường thắng quân, cũng trở thành Trần Khánh Chi tượng trưng.

Trần Khánh Chi dẫn dắt này bảy ngàn áo dài trắng quân qua sông Bắc Phạt, trấn trở chiến đấu ba vạn dặm, trong lúc công hãm một trăm ba mươi hơn tòa thành trì, hơn bốn mươi đạo quan ải, chém chết Man Tộc gần trăm vạn, thậm chí một lần đánh chiếm Lạc Dương! Mà này loại trác trác chiến công cũng để cho Trần Khánh Chi thuận lợi tấn thăng chủ tướng, nếu không phải là Man Tộc Khả Hãn đường thương xong, lại kiêm Trần Khánh Chi cần phải tính dưỡng, ổn định chủ tướng cảnh giới, không thể không trả sư Giang Nam, sợ rằng Nhân tộc vào lúc đó cũng đã khôi phục Trung Nguyên.

Mà Trần Khánh Chi Bắc Phạt trở về lúc, bảy ngàn áo dài trắng quân vậy mà chỉ có ba trăm thương vong, lấy cực nhỏ đại giới, thu hoạch triệu Man Tộc thủ cấp, cứu về hơn mười triệu dân tị nạn, bực này bất thể công oanh động toàn Nhân tộc, rất nhiều người đều đưa Trần Khánh Chi coi là nhân tộc phục hưng hy vọng.

Thậm chí còn có đồng dao viết: "Danh sư Đại tướng chớ tự tù, ngàn binh vạn ngựa tránh áo dài trắng!"

Bảy giờ trăm năm đã qua, Trần Khánh Chi nếu không thể tấn thăng Á Thánh, vậy hẳn liền tức thì đi tới điểm cuối cuộc đời; nhưng vô luận như thế nào, đối với chủ chiến phái tới nói, Trần lão chủ tướng mãi mãi cũng là trong lòng bọn họ không thể khinh nhờn thần linh, làm sao có thể cho phép bị người khác nhỏ như vậy dò xét!

"Chư vị, ôm hẳn phải chết quyết tâm ra tay đi, đừng nói là Sa Hoàng thay Tô Long tuyên chỉ, cho dù là Tô Long tự mình hạ xuống, chúng ta cũng tuyệt không có thể để cho thương thế hẳn hại Tô Di Thiên chút nào! Bởi vì, Tô Di Thiên rất có thể là cái thứ 2 Trần lão chủ tướng!" Lưu Yếm Chiến ngẩng đầu lên đến, nhìn về phía bao trùm một mảnh chân trời kim sắc long triều, ngôn ngữ âm vang hữu lực.

"Không cần nhiều lời." Cừu Anh Ngạn thần sắc lạnh lùng.

"Chỉ có đánh một trận mà thôi." Hạng Tông Lưu ôn hòa cười nói, hẳn mãi mãi cũng là cái này trước núi thái sơn sụp đổ mà mặt không đổi sắc thần thái.

La Tử Duệ vô pháp mở miệng nói chuyện, nhưng hẳn như dãy núi bình thường kiên định thân hình, đã sớm biểu lộ hẳn quyết chí thể không dời thái độ.

Nhưng mà tất cả mọi người tại chỗ đều hiểu, bọn họ cho dù liên hợp lại, cũng quả quyết không cách nào lực gánh cái này long triều, càng không lực phủ định Sa Hoàng thay mệnh Tô Long thân dụ... Nhưng, không có người sẽ lui về phía sau một bước.

"Ha ha, thật là xúc động lòng người chủ chiến tinh thần a! Xin thứ cho tại hạ nhất gan như chuột, đi trước một bước! Lưu Yếm Chiến, xem ở người ta

đồng僚 hơn hai mươi năm phân thượng, ta sau đó sẽ tới thay người nhát xác." Mưu kế sâu cười một tiếng, cũng không quay đầu lại nhanh chóng rời đi.

Lưu Yểm Chiến lòng mảy đều không nhú một cái, tựa hồ là lười dưng mắt nhìn thẳng đợi mưu kế sâu.

Hàn Tùng chính là thu hồi trong tay chân vẫn, liếc mắt một cái Tô Nghi, khoe miệng nâng lên một đạo nhỏ bé không thể nhận ra độ cong, xoay người liền đi.

Chỉ cần có thể giết chết Tô Nghi, Hàn Tùng cũng không ngại dùng phương pháp gì, mà Lưu Nhiễm sống chết hẳn càng là không cần thiết chút nào.

Lưu Nhiễm thấy mình bị vô tình vứt bỏ, trên khuôn mặt phong vân biến ảo, trong lòng dâng lên một tia cảm giác tuyệt vọng.

Nhưng khi hắn nhìn thấy Tô Nghi cũng chỉ có thể nhắm mắt chờ chết lúc, một cổ sáng khoái vậy mà qua trong giây lát đem cảm giác tuyệt vọng xông vô ảnh vô tung.

"Ha ha ha, Tô Nghi, liên Sa Hoàng đều tới nhằm vào ngươi rồi, ngươi nói ngươi là có hay không là trời sinh khiến người ta hận? Nghe nói mỗi một Long Hoàng thay Tổ Long tuyên chỉ số lần là có giới hạn, hãy cùng lão chủ tướng Kim Khẩu Ngọc Ngôn bình thường; bây giờ có hạn thân dự lại bị dùng ở rồi ngươi bức này nhỏ nhỏ tướng tài trên người, ngươi tại dưới cửu tuyền cũng có thể vẫn lấy làm kiêu ngạo đi!" Lưu Nhiễm cười như điên nói.

Tô Nghi thu hồi nhìn chăm chú kim sắc long bào ánh mắt, liếc mắt một cái kinh hi muốn điên, không gì sánh được thất thố Lưu Nhiễm, lắc đầu một cái.

"Đừng quên, ngươi cũng phải cùng ta cùng lên đường." Tô Nghi lạnh nhạt nói.

"Không sao, có thể ở trước khi chết báo tiểu chất Gia Cát Thanh đại thù, ta cũng coi là chết có ý nghĩa rồi." Lưu Nhiễm vẻ mặt tươi cười.

Tô Nghi giấu cợt một tiếng.

"Đáng tiếc a, ta cũng không dự định cùng loại người như ngươi phản nghịch tặc tử chết cùng một chỗ, quả thực dơ bẩn thanh danh của ta."

Lưu Nhiễm nhất thời giận tím mặt, hắn vô luận bị người cài nút tội gì đều có thể bằng chân như vậy, duy chỉ có không thể chịu đựng người khác chỉ trích hắn phản bội!

Phản bội là Nhân tộc lớn nhất tội danh, vô luận là bao lớn gia môn, chỉ cần có một người phản bội, cả nhà đều muốn lưng đeo liên đới trách nhiệm, rất có thể như vậy thất bại hoàn toàn.

Bạn đang đọc truyện *Binh Pháp Đại Thánh Convert* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 239: Côn Bằng, tiêu điều du

"Vô si Tô Nghi! Ngươi chết đã đến nơi, tự nhiên còn dám dơ thanh danh của ta! Rất tốt, đừng tưởng rằng ngươi có thể? 21 chết trăm, tại sau khi ngươi chết, ta Lưu gia còn muốn đưa ngươi Tô gia cả nhà giết hết, không để lại một người sống!" Lưu Nhiễm kêu la như sấm mà chỉ Tô Nghi mũi, lớn tiếng mắng. "/\(-) tiếng Trung vọng Δ 1.

Tô Nghi còn không có tỏ thái độ, mấy vị khác đồng bào cũng đã giận trừng quan, bọn họ coi như chủ chiến sĩ tử, đứng đầu khinh thường loại này đem đối phương người nhà cuốn vào đấu tranh hành động.

"Tiểu nhân vô sỉ!" Hàn Tu Trúc mắng.

"Phản bội tặc tử, quả nhiên gì đó bản chuyện đều làm được." Hạ Từ Du ôm ngực nói.

Những người khác cũng rít chỉ trích Lưu Nhiễm, mà Lưu Nhiễm nhưng là cười lạnh không ngớt, nếu tất cả mọi người muốn cùng chết ở chỗ này, ai còn quan tâm những thứ này không có chút ý nghĩa nào nhục mạ.

Nguyên bản, người khác lấy người nhà uy hiếp, tất nhiên sẽ lệnh Tô Nghi sinh lòng sát ý, nhưng có lẽ thật là chết đã đến nơi rồi, Tô Nghi giờ phút này lại ra hiềm thấy bình tĩnh.

"Lưu Nhiễm, nếu ngươi dám nói ra những lời này, chắc hẳn cũng đã làm xong bị ngàn người công kích, vạn dân chờ đòi giác ngộ chứ? Ngươi nghe, ta Tô Nghi ở chỗ này thê, hôm nay nếu là có thể chạy thoát, đợi ngày sau thi đậu thi Hương, tấn thăng người đi đường lúc, ta nhất định đối với ngươi Lưu

gia nói lên thử kiếm, đem Lư gia đuổi ra khỏi châu thành! Ra ngoài bực này phản bội tặc tử, ngoài Lư gia không xứng ở tại Nam Từ Châu!" Tô Nghi tăng lên ngẩng đầu lên, thẳng thắn cương nghị đạo.

Lư Nhiễm thần sắc lạnh lùng, một luồng rùng mình leo lên khóe miệng của hắn, nói: "Chờ ngoài có thể còn sống sót, nói lời như vậy nữa đi!"

Hai người tranh chấp gian, trên đỉnh đầu ngàn dặm kim long trào đã tới hỏa sơn đỉnh núi nơi, chỉ cần xuống chút nữa đề một cái, cả hòn đảo nhỏ cũng sẽ ở trong khoảnh khắc bị nghiền là trong biển phế tích, trong phạm vi tất cả sinh mệnh đều đưa tan xương nát thịt.

Cừu Anh Ngạn đoàn người đã làm xong kháng khái hy sinh chuẩn bị, Lư Hàn cùng Lư Nha hai Yêu Nhân trung dâng lên vui vẻ, này long trào cũng sẽ không thương tổn đến bọn họ.

Tô Nghi sinh lòng tuyệt vọng, mặc dù hắn lập được như vậy lời thề, nhưng nói thật, hắn không có bất kỳ thủ đoạn có thể thoát đi giờ phút này hiểm cảnh.

Long Hoàng lực lượng cùng Nhân tộc chủ tướng chênh lệch không bao nhiêu, cơ hồ chính là nửa thánh nhân, coi như Tô Nghi nắm giữ ngàn vạn thủ đoạn, cũng vô lực ngăn cản.

Mấy vị khác đồng bào nhắm hai mắt lại, chuẩn bị thân nhiên đối mặt cái chết.

Nhưng vào thời khắc này, dị biến đột!

Tại cực xa mặt biển, một đạo một trăm ngàn trượng sóng nước thành linh xông về chân trời, tại sóng lớn bên trong, một cái cá người màu xanh lam cá lớn nhảy lên bầu trời mênh mông.

Con cá này đã không thể dùng "Đại" chữ để hình dung, hắn thân thể liếc mắt nhìn không thấy bờ bến,

Không biết dài tới mấy ngàn dặm!

Hắn há miệng, có thể đem một tòa không lồ hòn đảo nuốt vào trong bụng; hắn triển khai song vây cá, bầu trời đều muốn biến thành đêm tối; hắn nếu là vỗ vào phần đuôi, kích thích sóng lớn có thể bao phủ đại lục duyên hải vạn dặm nước sông!

Tô Nghi nhìn thấy cảnh này, tâm thần rung một cái, thiếu chút nữa cho là mình đã tới sau khi chết thế giới.

Mấy người khác cũng miệng há hốc, cảm đều muốn kéo tới trên đất.

Không chỉ là hỏa sơn đảo mọi người, trong vòng ngàn dặm bên trong, đếm không hết sinh mạng đều có thể nhìn gặp đầu này che khuất bầu trời, chấn nhiếp nhân tâm không lồ sinh vật bay lên trời, thẳng tắp đánh về phía một cái hướng khác.

"Trời ơi, trên đời này lại có lớn như vậy cá!"

"Thế giới lớn, không thiếu cái lạ!"

"Hắn phần lưng, diện tích sợ rằng so với Nam Từ Châu toàn đất còn lớn hơn gấp mấy lần!" Đại lục cùng Doanh Châu sinh linh khiếp sợ không thôi.

...

Kiến Khang Thành Quốc Viện.

Nơi nào đó trên sân thượng, hai vị lão chủ tướng nhìn hướng trên bầu trời kỳ cảnh, tất cả đều thở ra một hơi.

"Xem ra không cần chờ ta ra tay rồi, ta trước đây còn lo lắng đem tay chân đưa đến Đông hải, sẽ lệnh cái tên háo sắc lão đầu kêu la như sấm đây." Vi lão chủ tướng cười nói.

"Tô Nghi người này có thiên mệnh che chở, chỉ là chó có thể nghĩ đến, ta tại sinh thời, vậy mà có thể nhìn trộm hắn hình dáng." Trần Khánh Chi cảm khái nói.

...

Đông hải.

Lão Ngọc Hoàng đang cùng một đám mỹ nhân.

"Ngọc Hoàng bề hạ, người xem bên kia, bên kia!" Một vị Kỳ Lân nữ tử chỉ chân trời màu xanh đại cá, thanh âm đều run rẩy.

"Ừ?" Lão Ngọc Hoàng liếc một cái ngoài cửa sổ, khóe miệng hiện lên một nụ cười lạnh lùng, nhưng lại nhanh chóng bày ra một bộ nói năng tùy tiện nụ cười đến, "Đó là Trang tiểu tử sùng vật, đừng để ý hắn, mỹ nhân, chúng ta tiếp tục a!"

Mà ở Ngọc Hàn Cung

Thanh bình thật vắng và mới đưa Ngọc Hân công chúa kéo tới trong sân.

"Công chúa , xin ngài nhất định phải xuất thủ trấn áp , nếu không sẽ ra đại sự!"

"Ha... Thật là phiền phức a!"

...

Giang Bắc , leng keng bộ doanh trung.

Đóa Đóa Hân Thiên Vu đang cùng thủ hạ chúng tướng tụ ở bên cạnh đồng lửa uống quá , bỗng nhiên , hân nhìn về phía bầu trời , bĩu môi.

"Khư , chỉ là một con cá a! Nếu là hân có thể biến thành một con chim, Bồn vương là có thể thử một chút chính mình thuật bắn có hay không bước lui."  
Đóa Đóa Hân Thiên Vu đạo , Man Tộc xạ điều bản tính vẫn bảo tồn ở trong cơ thể hân.

"Đại vương , mấy ngàn dặm điều , ngài chiếu xuống tới ?" Hân truyền lệnh quan nghe vậy khước miệng kéo một cái.

"Phi! Không thử một chút làm sao biết ?"

Đóa Đóa Hân Thiên Vu vừa dứt lời , màu xanh đại cá vậy mà trong thời gian ngắn hóa thành một chỉ đại bàng , người sau kêu to hướng hân trong cơ thể khí huyết chân động , như muốn học máu.

"Bản , bản Vương Cung mới không nói gì..." Đóa Đóa Hân lặng lẽ xóa đi khước miệng một vết máu.

...

Tại Tô Nghi trong mắt , đầu này đại cá tại nhảy ra mặt nước trong chớp mắt ấy , lại bắt đầu chậm rãi biến hình: Bụng nó dài ra móng nhọn , mà vây màu xanh nhanh chóng hóa thành màu nâu lông chim; hân đầu trở nên càng thêm sắc bén , thậm chí dài ra mỏ sắc; hân song vây cá đột nhiên ở trên trời phô triển ra , hóa thành một đôi với lông chim đầy đặn Hồng cánh!

Đại bàng giương cánh , như Vân Hải che trời; phi thân phù điều , giống như gió cuốn mây tan , qua trong giây lát sẽ đến hóa sơn trên đảo không!

Chỉ thấy cái này đại bàng mở ra mỏ sắc , mang theo khí thôn Sơn Hà oai thế , tàn nhẫn cắn về phía kim long thảo.

Như cái này kim long thảo là Tô Long một phần thân thể , sợ rằng trên đời này không có bất kỳ lực lượng có thể làm gì được hân , nhưng mà hân chẳng qua là Sa Hoàng thay Tô Long hạ chỉ , mà ngưng tụ ra một loại lực lượng hình thái thời , đại bàng không tốn sức chút nào liền đem hân tha ở trong miệng.

Ngàn dặm kim long thảo , ở nơi này chỉ đại bàng trước mặt , nhỏ bé dường như người trưởng thành dưới chân con nít ba tuổi.

Sau đó , đại bàng vỗ cánh , cuộn lên ngút trời con lốc , mang theo kim long thảo , bay đi nam phương vô tận chỉ hải , qua trong giây lát liền biến mất ở rồi trong tầm mắt mọi người.

Tại hân dẫn sóng lớn cùng bạo phong tức thì cuốn đại lục lúc , một đôi che khuất bầu trời bàn tay đi tới đường chân trời , thay sau Phương Úc vạn trảm họ chặn lại lần này tại nạn.

Cả tòa đại lục đều tại nhẹ nhàng chấn động.

Tô Nghi đám người thấy loại tràng diện này , đã sớm khiếp sợ không biết nên nói cái gì cho phải , thậm chí ngay cả Cửu Anh Ngạn đám người khước miệng cũng hơi co quắp.

Cái hải vực này không biết trầm mặc bao lâu , bỗng nhiên , Sa Hoàng tức giận tiếng gào cuộn cuộn nhào tới.

"Trang xung quanh! Người trời giết này lão già , chết không biết bao lâu , lại còn muốn gây trở ngại bốn hoàng! Đợi ngày sau , ta ắt sẽ nghiền nát người đầu này..."

Nhưng mà , Sa Hoàng lời còn chưa dứt xuống , có một con trong suốt ngọc nhuận Kỳ Lân ngọc thảo , theo Đông hải chỗ nào đó trên đảo bay ra.

Ngọc thảo lúc đầu chỉ có một trượng chu vi , nhưng qua trong giây lát ngay tại không trung bành trướng đến mấy ngàn dặm , so với trước kia đại bàng còn lớn hơn một vòng.

Ngọc thảo hạ xuống , giống như trời sập , lấy vạn quân ép đỉnh khí thế nghiền hướng Nam Hải nào đó trên một hòn đảo.

Trên đảo một tràng xa hoa cung điện trong nháy mắt sụp đổ , núi rung Nhạc chấn.

Sa Hoàng lập tức ngậm miệng.

Trước đây vì đại chi cảnh , hơn nữa Sa Hoàng những lời này , lệnh Tô Nghi trong đầu không khỏi hiện lên một câu: "Bắc Minh có cá , kỳ danh là Côn.

Côn lớn, không biết hần mấy ngàn dặm cũng; hóa thành điều, kỳ danh là bằng. Bằng chi lung, không biết hần mấy ngàn dặm cũng; giạn mà bay, hần cánh như đám mây che trời."

Này chúng chúng cảnh tượng, bất chính phù hợp trang Chu Sở lấy « tiêu điều du » trung miêu tả sao?

Trang xung quanh lấy đạo gia đại hiền, cùng lão tử cùng xưng "Lão Trang", bình sinh hoan hỷ nhất du lịch tứ phương, vô cùng nhiệt tình loại này tự do ung dung sống sống, Nhân tộc các nước quân chủ, thậm chí là Xu Mật Viện mời hần nhận chức quan, đều bị hần chỗ cự tuyệt; trang xung quanh dấu chân trải rộng tứ hải, tại đại lục các nơi đều lưu truyền hần truyền thuyết.

Tin đồn, trang chu du trải qua Bắc Hải, thấy một cái cao vài trượng màu xanh cá lớn tại vùng địa cực đại dương vô tận bên trong vui chơi thỏa thích, sinh lòng cảm khái, hăm mộ hần không buồn không lo, vì vậy viết xuống « tiêu điều du », đặt đạo gia kinh văn « trang tử » khai thiên.

Mà « tiêu điều du » thành văn sau đó, dĩ nhiên khiến con cá lớn này sinh ra dị biến, hóa thành mấy ngàn dặm lớn Côn Bằng.

Côn Bằng như Long Dược ở uyên, nhảy một cái là có thể vượt qua vạn lý trường không, kích thích mấy trăm ngàn trượng sóng lớn, tại đương thời tứ hải đưa tới không nhỏ tai họa.

Làm Côn Bằng du tới Nam Hải lúc, tại sa nhân hải cương gây sóng gió, tàn nhẫn tứ ngược một phen, Sa Hoàng vì đồng phục hần, thiếu chút nữa bỏ ra ngã xuống đại giới.

Cho đến trang xung quanh chạy tới, mới đưa Côn Bằng trấn an, khiến cho tại tứ hải ngao du, bảo vệ Nhân tộc hải cương.

Nhưng Sa Hoàng bỗng dưng nhận được trọng thương, há lại chịu tùy tiện bỏ qua, vì vậy trang xung quanh cùng hần liền kết sinh tử thù.

Lúc đó, trang xung quanh cùng Sa Hoàng đại chiến một ngày, bất phân thắng bại, sau đó Ngọc Hoàng ra mặt điều chỉnh, song phương mới biến chiến tranh thành tơ lụa, sau đó lại cũng không có gặp nhau.

Nhưng mà Sa Hoàng tuổi thọ so với trang xung quanh không biết trường kỷ hứa, ở người phía sau qua đời sau đó, Sa Hoàng vẫn chờ cơ hội trả thù Nhân tộc, cần phải bình thường an ủi săn sóc năm đó một mũi tên thù, vì vậy Sa Nhân tộc vẫn luôn cùng Nhân tộc xích mích, song phương quan hệ so với người man ở giữa cũng không khá hơn bao nhiêu.

Nhưng Côn Bằng cùng trang xung quanh tâm ý tương thông, mỗi khi Sa Hoàng muốn dịch tả đại lục lúc, Côn Bằng cũng sẽ "Vừa lúc" mà xuất hiện, đem Sa Hoàng trả thù tâm vết giết từ trong trứng nước.

Lần này, cũng giống vậy không ngoại lệ.

Sa Hoàng thần dụ bị trang xung quanh còn để lại Côn Bằng ngăn chặn, lại gặp một vị đại nhân vật nào đó trấn áp cảnh cáo, Lưu Hàn cùng Lưu Nha hai yêu sắc mặt trắng bệch.

Hỏa sơn đảo mọi người chung quanh trở mắt nhìn nhau, giữa hai lông mày loại trừ rung động ở ngoài, còn có sóng sót sau tai nạn vui sướng.

Muru kẻ sâu cùng Hàn Tùng hai người nhưng lại sậm mặt lại bay trở lại.

"Như thế? Các ngươi chẳng lẽ còn nếu muốn cùng chúng ta đánh một trận?" Lưu Yểm Chiến tự tiểu phi tiểu nói.

Hàn Tùng theo bản năng nhìn về phía trừ trừ không tiến lên Lưu Nhiễm, lại đưa mắt về phía bình yên vô sự Tô Nghi, trong tay áo hai quả đấm lặng lẽ nắm chặt, hần đã mất đi tiên cơ, sau đó mới muốn giết chết Tô Nghi sợ rằng sẽ khó hơn vô số lần.

Muru kẻ sâu vẫn khí định thần nhân, mỉm cười trả lời: "Ha ha, ta cũng không muốn phá hư giữa chúng ta hữu nghị, điều kiện tiên quyết là Lưu huynh ngươi không trở ngại chúng ta đại kế mà nói."

Bạn đang đọc truyện *Binh Pháp Đại Thánh Convert* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 240: Chớ sai chỉ vòng về biển quật!

"Muru kẻ sâu! Ngươi có thể biết sát hại Nhân tộc Vũ An Quân dự bị, phải bị tội gì?" Lưu Yểm Chiến đạo.

21 "Luru huynh lời này hiểu thế nào ? Ta chỉ biết ta chỉ là tới Đông hải du ngoạn , đột nhiên nhìn thấy người bốn người bọn họ tập kích ta sa nhân bạn tốt , không xuất thủ không được ngăn trở thôi , về phần Tô Nghi sinh tử , cùng ta có quan hệ gì đâu ?" Mưu kế sâu vắn nụ cười dõng dạc.

Luru Yểm Chiến trong mắt sát ý lóe lên.

Ở trên đảo.

"Ha ha , xem ra chúng ta mệnh không đáng chết , Thiên Vận chưa hết a." Bành lương vuốt râu mà cười.

"Chỉ là cái này kim long trào không có thể đập chết một cái súc sinh , thật dễ cho người tiếc nuối!" Hạ Tử Du nhìn về phía Luru Nhiễm , cười lạnh nói.

"Luru Nhiễm , ngươi nếu là thu hồi lúc trước muốn giết Tô Di Thiên tuyên từ , ta còn có thể coi làm là ngươi nói đùa! Nếu không , lần này ta trở lại Nam Từ Châu , cần thiết làm chứng ngươi giúp giặc là nghiệt , xử ngươi một cái phản bội tội!" Hàn Tu Trúc lạnh giọng nói.

Luru Nhiễm thần sắc xanh mét , hấn sợ hãi gánh vác phản bội tội danh , nhưng có Hàn Tùng ở sau lưng , hấn vô pháp lui về phía sau một bước.

Tô Nghi liếc mắt tiến thối lưỡng nan Luru Nhiễm , lại nhìn phía Trần Hải Lâu.

Tòa lâu này các nhận được Sa Hoàng một lời trấn áp , mặc dù còn lưu lại bình thường phong tình mưa , chặt đứt Hải Thần Tộc linh lực cảm ứng khả năng , nhưng ẩn chứa trong đó sát phạt lực đã tan biến không còn dấu tích , căn bản không tính là hoàn chỉnh Trần Hải Lâu.

Mà bị Sa Hoàng cứu sau đó , thừa dịp chủ chiến chủ hòa hai phái đang đối đầu lúc , Luru Hàn cùng Luru Nha hai người bắt đầu lặng lẽ rút lui.

« ngư thủy mấ » một thơ tạo thành trăm dặm băng cứng thành tường đã tan biến không còn dấu tích , hai yêu gặp được chạy thoát ánh rạng đông , duy nhất buồn rầu là , bọn họ mang theo một trăm ngàn đại quân muốn giết Tô Nghi , bây giờ lại bị giết không chừa manh giáp , rơi vào cái ảo não chạy trốn hạ tràng , hoàng tộc mặt mũi đều muốn mất hết.

Nhưng mà hết thảy những thứ này lại đập vào rồi Tô Nghi trong mắt , không lệnh cảm hấn bật cười.

"Nhị vị! Cần gì phải đi vội vã đây? Chẳng bằng trước nhận lấy ta đặc sản địa phương , tránh cho chuyến này đi một chuyến uống công a!" Tô Nghi hô lớn.

Trên bầu trời sáu người nhất thời đem sự chú ý chuyển qua hai yêu trên người , người sau nghe được Tô Nghi kêu , cả người má vẩy cá nồ lên , trong lòng hoảng loạn không thôi.

Tô Nghi thu hồi trên mặt bàn trần hải thơ nguyên bản , lại cửa hàng một trang giấy , cầm bút bắt đầu chăm mực.

Tô Nghi ác liệt ánh mắt thổi qua Luru Hàn Luru Nha hai yêu gương mặt , hấn không cho phép bất kỳ quyết tâm giết hấn người nhon nhon ngoài vòng pháp luật! Hấn không e ngại bất kỳ cừu địch khiêu chiến ,

Chỉ lo lắng người như thế tồn tại , sẽ nguy hiểm Tô Thi Nhi thân thể an toàn.

Vì vậy Luru Nha này yêu , phải trừ!

Tô Nghi cũng không có bay qua hơn mười dặm mặt biển , chém xuống hai yêu cấp năng lực , coi như là có , cũng đã ở chỗ này trước Võ đạo hội cùng trong đại chiến tiêu hao hầu như không còn; hơn nữa Luru Nha bức này ngọc đem thân thể cực kỳ cường hấn , cho dù mất đi linh lực , cũng không phải Tô Nghi bức này nhỏ nhỏ tướng tài có thể chống lại tồn tại.

Mặc dù Trần Hải Lâu trung sát phạt lực bị Sa Hoàng xóa sạch tiêu tan , nhưng có ai quy định , Trần Hải Lâu tạo thành chỉ có thể dựa vào một thơ ?

Trên bầu trời mấy người cơ hồ là đồng thời nghĩ tới chỗ này , mưu kế sâu cùng Hàn Tùng hai người thần sắc căng thẳng , mà Cừu Anh Ngạn đám người trong mắt lóe lên ánh sáng , đầy mặt mong đợi nhìn về phía Tô Nghi mặt giấy.

Chỉ thấy Tô Nghi cầm bút viết:

Phục ba duy nguyện khóa thi hoàn, định viễn hà tu sinh nhập quan.

Mạc khiến chi luân quy hải quật, nhưng lưu nhất tiến xạ thiên sơn!

Này thơ chính là đòi Đường thi nhân Lý Ích sờ làm « tác hạ khúc », ý tứ rất đơn giản , chính là mượn từ cổ đại danh tướng sự tích , để diễn tả các tướng sĩ thấy chết không sờn , bất diệt địch nhân tuyệt không về quê hương khái tráng chí! Cũng tụng khen biên quan tướng sĩ không sợ cường địch , dũng cảm hy sinh nhiệt huyết hào hùng!

Trước đây đề cập tới phục sóng tướng quân Mã Viên "Da ngựa bọc thây" cùng "Một mũi tên định Thiên Sơn" sự tích , mà câu thứ hai "Định xa cần gì phải sinh nhập quan" chính là giảng thuật Đông Hán thời kỳ , tiểu đội đi ra ngoài Tây Vực điển cố , Tô Nghi tại cò tướng đại hội trung viết « tác hạ khúc. Tinh biên » cũng giảng thuật tiểu đội sự tích , này thơ chỗ triệu hoán cự nhận , hiện tại vẫn lơ lửng ở Tô Nghi đỉnh đầu , chấn nhiếp mưu đồ gây rối Luru Nhiễm.

Mà Tô Nghi viết lên câu thứ ba lúc , đừng nói là trên bầu trời mây vị đại năng , ngay cả Luru Nhiễm đều cảm nhận được này câu trung ẩn chứa xung thiên sát khí , vì đó đột nhiên biến sắc!

Chớ sai chỉ vòng về biển quật! Tô Nghi tuyệt không để cho mình địch nhân trở lại bọn họ tụ tập trong biển sào huyệt , liền một cái bánh xe cũng sẽ không buông qua!

Này câu vừa ra , Luru Nhiễm cũng không dám do dự nữa , hần thần binh đoàn kiểm theo không gian sóng gợn trung đâm ra , trực tiếp hướng Tô Nghi công tới.

Luru Nhiễm tâm lý rất minh bạch , nếu là Luru Hàn cùng Luru Nha hai yêu tử vong , như vậy mưu kế sâu cùng Hàn Tùng cũng chưa có bảo vệ mục tiêu , nhất định lập tức rút lui , đến lúc đó hần bị ném tại trên toà đảo này , tuyệt đối sẽ không có kết quả tốt.

Vì vậy , tiên hạ thủ vi cường!

Chỉ cần ngăn cản Tô Nghi viết xong toàn thơ , vậy hần liền có cơ hội còn sống , nếu là hai yêu vừa chết , hần cũng nhất định muốn chết không có chỗ chôn!

"Ngăn cản Luru Nhiễm!" Bành lương quát to.

"Đừng để cho hần đến gần Tô Di Thiên!" Hạ Tử Du cùng Hàn Tu Trúc lập tức xuất thủ ngăn cản.

Nhưng mà khẩu phạt tâm xà độ nhanh như kích điện , Vũ Sĩ lực lượng tuyệt không phải người đi đường và tướng tài có thể ngăn trở , mọi người mặc dù kịp thời kịp phản ứng cũng nhanh chóng xuất thủ , nhưng lại chỉ có thể trở mắt nhìn Luru Nhiễm thần binh đoàn kiểm xé ra không khí , thẳng tắp đâm về phía không chút nào phòng bị Tô Nghi.

Trong lòng mọi người căng thẳng.

Trong điện quang hỏa thạch , sử dụng nghĩa đảm tăng phúc lực lượng đồ an bình đứng ra , ngăn ở Tô Nghi trước mặt.

Nhưng cho dù đồ an bình có đồng thau khô giáp gia thân , nhưng mà hần nghĩa đảm lực lượng đã sắp khô kiệt , toàn thân khô giáp thùng rỗng kêu to , dễ dàng liền bị khẩu phạt tâm xà xé rách.

Xuy một tiếng , đoàn kiểm đâm thùng đồ an bình lồng ngực , thật giống như phá vỡ một khối đậu hũ.

"Ô oa!"

Đồ an bình phun ra một ngụm máu tươi , nhưng mà to lớn nghị lực giúp hần nhận được này cổ tê tâm liệt phế đau đớn , hai tay cầm chặt xuyên qua hần chuỗi kiểm , hai chân thì liên tục quay ngược lại mấy bước mới trầm ổn gót chân , thần binh đoàn kiểm nhận được cự lực ngăn trở , lại cũng đi về trước nữa một tấc.

Mũi kiếm khoảng cách Tô Nghi cái trán không tới một thước , trên đó máu tươi văng đến trên mặt hần , trong đó còn lưu lại đồ an bình nhiệt độ cơ thể.

Cảm thụ máu tươi chỉ nóng bỏng , lại để cho Tô Nghi sắc mặt càng rét lạnh.

"Luru Nhiễm , chết!"

Thừa dịp Luru Nhiễm sự chú ý vẫn còn khẩu phạt tâm xà lên , Tô Nghi không có cầm bút cái tay kia chỉ về phía trước.

Sau đó , trên bầu trời cự nhận nhanh chóng hưởng ứng , lấy thế nhanh như chớp không kịp bật tai hướng Luru Nhiễm đối diện nhào tới!

Luru Nhiễm kinh hãi muốn chết , theo bản năng liền muốn tránh né , nhưng mà cự nhận độ quá nhanh , so với khẩu phạt tâm xà cơ hồ không kém chút nào , ngay lập tức liền đi tới trước mắt hần!

"Ta đâu. . ."

Luru Nhiễm cái cuối cùng "Hàng" chữ còn chưa bật thốt lên , liền cảm giác trong tầm nhìn trời đất quay cuồng , hần nửa người trên đã quăng đi đến không trung , lại nhìn thấy xuống bản thân vẫn còn ở lại tại chỗ. . .

Tại trước khi chết , bị nhất đao lưỡng đoạn Luru Nhiễm nghe Tô Nghi lạnh như vùng địa cực băng xuyên lời nói.

"An tâm lên đường đi , thù này này tội , sẽ có người thay ngươi gánh vác!" Tô Nghi lạnh nhạt nói.

Luru Nhiễm nửa người trên oanh đập rơi xuống đất.

"Phản bội tặc tử , chết chưa hết tội!" Trên đảo mọi người rồi rít hướng Luru Nhiễm thi thể nhỏ nước miếng , sau đó tất cả đều thở phào nhẹ nhõm.

Luru Nhiễm vừa chết , hần thần binh đoàn kiểm cũng trong nháy mắt tiêu tan.

Mà đồ an bình nhưng là từng ngậm từng ngậm phun ra máu tươi , trong cơ thể xương cốt thậm chí dùng dùng mà vang dội.

Hắn ngửa đầu tác dụng phụ hiện rõ , rồi sau đó lại chịu Lưu Nhiễm một đòn , thương thế vô cùng nghiêm trọng , lập tức hôn mê ngã xuống đất.

Mấy ông già lập tức vì hắn cầm máu cấp cứu , mặc dù đồ an bình trước đây mở miệng muốn giao ra Tô Nghi một người , để bảo đảm toàn chín người khác , nhưng mọi người đều hiểu hắn đây là vì tất cả người lo nghĩ , chỉ là không có thể phân rõ nặng nhẹ mà thôi; mà hắn giờ phút này anh dũng hy sinh hành động , đã xóa đi rồi hắn điểm như , lấy được mọi người kính nể.

"Cũng còn khá , có thể giữ được một mạng , nhưng coi như là thương thế khỏi hẳn. . ." Bành lương ai thán lắc đầu nói.

Mọi người thần sắc buồn bã , Tô Nghi hơi hơi cau mày , nắm chặt trong tay áo quả đấm.

Nhưng hắn bắt tay chỉ bút lại không có dùng lại , đã bắt đầu viết một câu cuối cùng.

Những tình cảnh này tới mà nói dài , thật ra thì cũng chẳng qua là mấy hơi thời gian mà thôi.

Hơn mười dặm bên ngoài , trên bầu trời mù kè sâu thấy trên đảo một màn này , khí hai mắt phun lửa.

"Chúng ta đã định trước vô pháp giết chết Tô Nghi , rút lui đi! Ta ngăn chặn này bốn cái gia hỏa , người đi cứu đi kia hai cái con ghê!" Dưới tình thế cấp bách , mù kè sâu hướng Hàn Tùng quát to.

Hàn Tùng gật đầu , không chút do dự bay đi Lưu Hàn cùng Lưu Nha phương hướng.

Cơ hồ là cũng trong lúc đó , Cửu Anh Ngạn cũng di chuyển , nhưng mà hắn cũng không phải là tấn công về phía mù kè sâu , mà là lựa chọn đi ngăn cản Hàn Tùng.

Mù kè sâu theo bản năng tưởng muốn giúp Hàn Tùng thoát khỏi , nhưng cũng gặp phải La Tử Duệ cùng Lưu Yếm Chiến hai người liên thủ chặn lại.

"Ha ha , mù kè sâu , ta thừa nhận thực lực ngươi xác thực cao chúng ta một nước , nhưng chỉ bằng ngươi , còn vô pháp ngăn cản ta bốn người." Lưu Yếm Chiến cười lạnh nói.

"Lưu Yếm Chiến! Ngươi hôm nay ngăn trở ta đại kế , ta ngày mai cần thiết ngươi trả giá gấp mười lần đại giới!" Mù kè sâu nổi trận lôi đình đạo.

"Ta thật là sợ! Cứ việc phóng ngựa tới a!"

Lưu Yếm Chiến không nói lời nào tấn công về phía đối phương , trên bầu trời lần nữa hỗn chiến thành một mảnh.

Lưu Hàn cùng Lưu Nha mất đi sở hữu bảo vệ , sắc mặt trắng bệch , trong lúc nhất thời cũng không biết là nên tại chỗ chờ Hàn Tùng cứu viện cho thỏa đáng , hay là trực tiếp chạy trốn thì tốt hơn.

Cho dù hai yêu muốn cùng Tô Nghi thỏa hiệp , nhưng mất đi linh lực bọn họ , liền khuếch đại âm thanh chuyện nhỏ đều không cách nào làm được.

"Đáng ghét , này Tô Nghi muốn đuổi tận giết tuyệt! Không nghĩ đến người này tuổi còn nhỏ , sát ý lại như thế bùng nổ , đối đãi với ta còn sống , cần thiết trừ hắn!" Lưu Nha ở trong lòng thề , sau đó hai yêu xoay người chạy.

Nhưng hai yêu chậm một bước. . . Không , bọn họ chậm mười ngàn bước!

Ở nơi này triều kêu điện giật ở giữa , Tô Nghi toàn thớ hoàn thành.

Vút bút tòng quân kỳ quan hiện rõ , tại tựa đề viết xuống "Tắc hạ khúc. Phục sống" năm chữ.

Mặc dù xuất hiện Long văn bút chỉ có một trượng , nhưng lại để cho hai yêu kinh hồn bạt vía: Đây cũng là trần hải thơ!

Long văn bút lớn nhỏ có thể quyết định quân văn phẩm chất , nhưng mà có thật nhiều quân văn đều là ngoại lệ , tỷ như binh thuyền thơ , phần chấn thơ cùng trần hải thơ chờ một chút , mặc dù mãi mãi cũng là ở vào hạ đẳng kiếm văn hàng ngũ , nhưng hiệu quả lại không kém chút nào.

Sau đó , quả nhiên thấy này thơ hai mươi tám chữ xông ra sáng chói ánh sáng , chiếu vào Trần Hải Lâu trên vách tường , tạo thành đệ nhị tạc đá thơ.

Một thơ vịnh tụng Mã Viên cùng tiểu đội hai vị tiên hiền , mượn người trước chi đi chỉ hùng trần hải bờ cõi!

"Chạy mau!" Lưu Hàn cùng Lưu Nha hai Yêu Thần sắc kinh hãi , không chút do dự nhanh hơn độ , chạy trốn chết.

## Chương 241: Lãnh thổ tranh chấp

Muru kẻ sâu cùng Hàn Tùng hai người tuyệt vọng nhìn đến , nguyên bản quát phong Vân Hải yêu đại tể cùng ngọc tướng , vậy mà cùng những thứ kia bình thường tạp nư giống nhau , bị bạo phong cuốn lên bầu trời.

Sau đó , bọn họ bị cùng xoắn thành rồi ti ti khối vụn!

Gộp lại hai Yêu thi thể cùng hóa thành bột phấn , là muru kẻ sâu cùng Hàn Tùng hai người giết chết Tô Nghi đại kế.

Hàn Tùng thần sắc âm trầm như nước , nhưng thoáng qua sau đó , hấn liền nâng lên chân mày , như là nhớ ra cái gì đó.

"Ha ha ha ha! Tô Nghi , ngươi biết ngươi làm một món gì đó chuyện ngu xuẩn sao? ! Ngươi giết chết rồi Sa hoàng diện hạ yêu thích nhất nhi tử một trong! Ha ha ha , lần này không cần chờ ta ra tay , ngươi chẳng mấy chốc sẽ mệnh tang Hoàng Tuyền rồi!" Hàn Tùng âm ỉ cười to.

Tô Nghi mí mắt đều không nháy mắt một hồi , Nhân tộc cùng sa nhân nhất tộc xích mích mấy trăm năm , coi như hấn không giết Luru Hấn , hai tộc cũng vốn là như nước với lửa , hấn cử động lần này chẳng qua là tại Sa Hoàng tí ti muốn xóa bỏ trong danh sách , lại thêm một cái tên mà thôi; huống chi , hấn dù cho bỏ qua cho Luru Hấn cùng Luru Nha hai yêu , người sau cùng Sa Hoàng cũng sẽ không cừu thị hấn ?

Loại này lại nhiều lần muốn giết hấn cường địch , cần phải sớm diệt trừ! Tô Nghi có thể tuyệt sẽ không có lòng dạ đàn bà , lại càng không có ném chuột sợ vỡ bình buồn cười tâm lý.

Nguyên bản Hàn Tùng phòng chừng Sa Hoàng ắt sẽ bởi vì Tô Nghi coi như mà đại phát Lôi Đình , nhưng kỳ quái là , hấn tiếng nói rơi xuống sau hồi lâu , Nam Hải phương hướng lại vẫn gió êm sóng lặng , Sa Hoàng ngoài dự đoán mọi người bảo trì rồi yên lặng.

Bởi vì khoảng cách quá xa , không người có thể nhìn đến , một đạo chu vi mấy ngàn dặm oánh nhuận ngọc trào vẫn treo ở Sa tộc hải vực bầu trời.

Muru kẻ sâu sắc mặt phong vân biến ảo , không nghĩ ra thời gian qua che chở tới cực điểm Sa Hoàng như thế nào im lặng không lên tiếng.

Muru kẻ sâu cùng Hàn Tùng một bên đề phòng chủ chiến phái bốn người , một bên mặt đầy không cam lòng chậm rãi thối lui , người sau trước khi rời đi liếc Tô Nghi liếc mắt , trong tay áo hai quả đấm lặng lẽ nắm chặt.

"Luru Nhiễm , ngươi cái này không dùng gia hỏa! Lần này bỏ lỡ giết chết Tô Nghi cơ hội , sẽ để cho ngươi Luru gia để đền bù đi!"

Nhìn một cái lui bước muru kẻ sâu , lại nhìn một chút hỏa sơn trên đảo tầng mười lăm cao Trần Hải Lâu , Luru Yếm Chiến hết sức vui mừng.

"Người thường viết ra một phần trần hải thơ đều khó lại càng khó hơn , Tô Di Thiên lại có thể một lần viết ra hai thiên , thật là khoáng cổ thức kim chi văn hào! Trở lại kinh thành về sau , ta có thể nhờ vào đó thật tốt chế giễu Tường Nhụ Tử một phen , hấn tuy bị xưng là đương đại thơ vương , nhưng đến nay cũng không có một phần trần hải thơ ra đời." Luru Yếm Chiến cười nói.

"So sánh lên này hư danh , ta quan tâm hơn này hai thiên trần hải thơ tác dụng thực tế." Hạng Tông Luru cũng gật đầu nói , "Toà này Trần Hải Lâu ảnh hưởng phạm vi bao phủ Nam Từ Châu ngàn dặm bờ biển , hơn nữa trực tiếp liên thông Doanh Châu biên giới , đem mười mấy hòn đảo châu tằm trong đó , ngày sau ta Nam Từ Châu thương mậu ắt sẽ càng thêm phồn vinh!"

"Ngày mai liền động viên công người nhà , bắt tay ở nơi này chút ít trên đảo thành lập bến tàu." Cừu Anh Ngạn đạo.

"Này trước còn phải cùng lão Ngọc Hoàng hiệp thương lãnh thổ thuộc về vấn đề , mặc dù Trần Hải Lâu vị trí đều vì Nhân tộc lãnh thổ , là hai tộc ngầm thừa nhận quy tắc , nhưng nơi này là linh hồ bí cảnh nơi ở , sợ là Hải Thần Tộc sẽ không dễ dàng buông tay." Hạng Tông Luru nghiêm túc nói.

"Hơn nữa chủ hòa phái chỉ sợ cũng phải chen vào một chân." Luru Yếm Chiến nhìn về kinh thành phương hướng , cười lạnh nói.

Ba người đang lúc nói chuyện , xa xa tiếng trống âm âm , lại xuất phát trước động viên ba chiếc chiến thuyền cùng hơn mười ngàn quân đội lừng thững tới chậm , cái hải vực này chiến đấu đã sớm kết thúc.

Trên đảo chín người trên mặt viết đầy sống sót sau tai nạn vui sướng , Tô Nghi đem hai thiên trần hải thơ bỏ vào trong túi sau đó , đem tầm mắt nhìn về phía hôn mê bất tỉnh đồ an bình , thật dài thở ra một hơi , giải quyết chính mình nội tâm phiền muộn.

Cùng quân tử hội Lãng đại nhân giống nhau , đồ an bình là cái thứ 2 vì hấn đứng ra , vận dụng nghĩa đảm , mà người bị thương nặng người.

Tô Nghi ở trong lòng lặng lẽ xin thế , tuyệt sẽ không để cho trợ giúp hấn người rơi vào tiền đồ hủy hết hạ tràng , nghĩa đảm tác dụng phụ , hấn ắt sẽ nghĩ cách giải quyết , ít nhất cũng phải để cho Lãng đại nhân cùng đồ an bình hai người khỏi phục như lúc ban đầu.

Hắn vừa nhìn về phía dưới chân núi , linh hồ trung linh lực đã bị lúc trước vô số thủy đạn pháo quấy nhiễu tứ tán , còn sót lại một ít nước hồ cũng nhiễm Sa Nhân tộc máu tươi.

"Chư vị nguyên bản có hai giờ thời gian ngâm linh hồ , tẩy tủy phạt cốt , lại bởi vì một mình ta mà mất đi cơ hội này , thật sự là vạn phần xin lỗi , đợi ngày sau , ta ắt sẽ bồi thường chư vị." Tô Nghi thành khẩn ôm quyền nói.

"Tô Di Thiên thế nào nói ra lời này ? Nếu không phải là ngươi , Lưu Nhiễm tuyệt đối không thể xuất ra linh hồ bí cảnh vào sân tư cách , tôi coi như Vô đạo hội tiền thưởng; hơn nữa lần này mắ tai hoạ bởi vì Hàn môn cùng chủ hòa phái mà lên , ngươi không cần gánh vác bất kỳ xử phạt , huống chi ở nơi này mà lập Trần Hải Lâu , là bất thể công , chúng ta hải lòng cũng không kịp , làm sao có thể bởi vì vì lợi ích một người mà trách tội ngươi." Bành lương cười nói.

"Nói không sai , ta Mã gia mấy đời chịu đựng bảo vệ hải cương chức vụ quả trách , bây giờ Tô Di Thiên ngươi giúp Mã gia gánh vác rồi trách nhiệm nặng nề , lại là Nam Từ Châu thương khách mở rộng biển đạo , chúng ta ngược lại còn muốn thay ngàn vạn lễ dân bách tính cảm tạ ngươi." Ngựa bình yên cũng phụ họa nói.

Tô Nghi chính muốn nói gì , bỗng nhiên trước mắt né qua một đạo bạch quang.

Mọi người định thần nhìn lại , chính là trước đây một mực đuổi theo linh miêu , hần trong miệng vẫn ngâm Hàn Minh Tri di vật.

Hàn Tu Trúc cười khổ nói: "Ra bực này động tĩnh , không nghĩ đến hần còn chưa đúng hần món đồ chơi buông tay."

"Ta còn tưởng rằng người này sớm đã bị đầu rồng pháo oanh thành cận bã , không nghĩ đến còn sống ." Hạ Từ Du bĩu môi nói.

"Nó chết rồi mới tệ hại a , mau đưa Hàn tiền bối đi vật đuổi theo. . ."

Tô Nghi mới vừa bước ra một bước , đầu óc lại nặng nề rung một cái , một cổ không thể làm trái nòng đậm buồn ngủ theo trong cơ thể mỗi một góc dâng lên , chính mình mí mắt tựa như đồ chỉ bình thường nặng nề.

"Ấy. . . Chi nhiều hơn thu quá nhiều tinh thần lực , sẵn sàng chiến đấu thời hạn đã đến. . ." Tô Nghi làm bầm một câu , nhắm mắt , thân thể chậm rãi ngã xuống đất.

...

Đại chiến kết thúc sáng sớm ngày thứ hai , Giang Nam duyên hải đã loạn thành hỗn loạn.

Bởi vì đêm qua Côn Bằng xuất hiện , rất nhiều người không biết chuyện cho là Hải Thần Tộc trở mặt rồi , đang chuẩn bị tấn công Nhân tộc , vì vậy lòng người bàng hoàng , duyên hải dân chúng người người cảm thấy bất an.

Nguyên bản mọi người cho là triều đình ắt sẽ sẽ phát hành thông báo trấn an dân chúng , nhưng ngoài dự đoán mọi người là , triều đình lại giữ vững khác thường yên lặng , Xu Mật Viện cũng không có giải thích Côn Bằng vì vật gì , chỉ là bề bộn nhiều việc cùng Hải Thần Tộc giao thiệp lãnh thổ vấn đề.

Mà cùng Lưu Yếm Chiến đoán đánh giá giống nhau như đúc , chủ hòa phái tại Triều Đình lên cùng chủ chiến phái làm ồn thành một mảnh , bởi vì Trần Hải Lâu không chỉ có bao phủ Nam Từ Châu dọc theo bờ , càng bao gồm Ung châu nửa số đường ven biển , mà người sau tại Nam Từ Châu nam phương , là chủ hòa phái phạm vi thể lực; chủ hòa phái dựa vào lí lẽ biện luận , muốn đem Trần Hải Lâu ảnh hưởng hải vực cùng mười mấy hòn đảo , tính vào Ung châu hạt khu bên trong.

Nhưng Trần Hải Lâu chính là Tô Nghi đứng , chủ chiến phái làm sao có thể đưa hần thành quả chấp tay nhường cho chủ hòa phái ? Người sau cũng không muốn nhìn đến chủ chiến phái tiếp tục lớn mạnh , vì vậy trên triều đình nhất thời căng cơ không nghỉ , chủ chiến phái cười nhạo đối phương không cần mặt mũi , vừa nghĩ tới gia hại Tô Nghi , bên kia lại muốn chiếm cứ người sau "Chiến lợi phẩm", chủ hòa phái có nhiều danh gia cùng Tung Hoàng gia danh sĩ , miệng lưỡi bén nhọn , rất có tài hùng biện , song phương ai cũng không tranh hơn người nào.

Nam Từ Châu.

Đi linh hồ bí cảnh người trở lại , chỉ là bọn hần trên mặt phủ đầy mệt mỏi , trong đó đồ an bình bị thương rất nặng , bất tỉnh nhân sự , hơn nữa chỉ có chín người!

Tô Nghi chưa cùng theo quân đội cùng trở lại.

Tới bắc vọng cảng chào đón Tô Thi Nhi lòng như lửa đốt.

"Nghi nhi vì sao chưa có trở về ? Hần sẽ không xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn chứ ?" Tô Thi Nhi liên tục hướng ngoài cửa xe nhìn , thần sắc lo âu.

"Tỷ. . ."

Liễu Tâm Chiêu vừa định an ủi cái gì đó , một cái bồ câu đưa thư bay vào bên trong xe , rơi xuống trong tay nàng.

Liễu Tâm Chiêu lấy ra phong thư vừa nhìn , thờ phào nhẹ nhõm.

"Tỷ tỷ, người không cần phải gấp, Thứ sử đại nhân nói cho ta biết nói, tô Lang chỉ là. . . Chỉ là tại Doanh Châu làm khách. . ." Nói đến chỗ này, Liễu Tâm Chiêu chính mình thần sắc đều có chút cổ quái.

Mà Lưu Nhiễm "Vinh quang chết trận" tin tức truyền đến Lưu gia.

"Người nói gì đó? Tam đệ chết ở Đông hải? ! Đến tốt cùng là chuyện gì xảy ra, người cho ta nói rõ ràng!" Một vị trung niên đối với Hàn gia đối xử lớn tiếng quát hỏi.

"Con ta, vị này là Hàn môn khách quý, người làm sao có thể như thế nói năng lỗ mãng!" Ngồi ở chủ vị lão phụ nhân nãy, nghe được Lưu Nhiễm bỏ mình tin tức, trong mắt nàng lại né qua vẻ vui mừng.

Lưu gia ba đứa con mẹ đẻ mỗi người không giống nhau, trước mắt con trai trưởng Lưu thấy cùng là nàng vị này Nhị phu nhân nhi tử, con trai thứ cũng là tiểu thiếp sinh, chỉ có ba đứa con Lưu Nhiễm là Lưu gia chủ chính thất chi tử, bình thường nắm quyền lợi lớn nhất; để thay Lưu thấy cùng tranh quyền đoạt thế, Nhị phu nhân không ít vất vả, bây giờ thấy Lưu Nhiễm chết không hấn chỗ, nàng mặt ngoài giả bộ bị thương vẻ, nhưng trong lòng hồi hộp.

Bị rầy một câu, Lưu thấy cùng lúc này mới nhớ tới Lưu gia cùng Hàn môn chênh lệch, cho dù chỉ là người sau một vị đối xử, cũng không phải hấn có thể chọc được người.

Vì vậy Lưu thấy cùng bãi chính thái độ, nhún nhường hỏi nổi lên Lưu Nhiễm nguyên nhân cái chết, Hàn môn sử giả sẽ không để ý người trước trước đây thái độ, ngay lập tức sẽ đem Đông hải phát sinh hết thấy không rõ chi tiết nói ra, đương nhiên, trong đó còn bị Hàn Tùng thêm mắm thêm muối, đem Lưu Nhiễm nguyên nhân cái chết một tia ý thức toàn đẩy tới Tô Nghi trên người.

Cùng lòng dạ rắn rết Nhị phu nhân bất đồng, đôn hậu ngu thẳng Lưu thấy cùng với tự mình Nhị đệ Tam đệ quan hệ cực tốt, cảm tình cũng thập phần thâm hậu, nghe Lưu Nhiễm "Bị Tô Nghi hại chết", nhất thời khí huyết lên óc, quả đảm oanh một tiếng đập vào trên bàn, chấn lật ly trà.

"Đáng ghét! Ta bình thường nghe nói Tô Nghi có đại tài, trong lòng mơ hồ còn có chút kính nể hấn, không nghĩ đến hấn làm người không chịu được như vậy, vậy mà đi này thủ đoạn hèn hạ hại Tam đệ! Ta lần này cần thiết tìm tới Tô gia, hỏi cho rõ!" Lưu thấy cùng cắn răng nói.

"Ừ, đi thôi đi thôi, vừa vặn để cho lão gia nhìn một chút, người là biết bao người trọng tình trọng nghĩa." Nhị phu nhân nhếch mép lên, nàng đầy đầu đã chất đầy để cho Lưu thấy cùng leo lên chức gia chủ dự định.

...

Tô Nghi tại đại lý phủ trên giường tỉnh lại.

Đưa mắt nhìn chung quanh, Tô Nghi vị trí địa phương là một gian so với nhà của hấn sân diện tích càng trong gian phòng lớn, mặc dù bốn mặt tường vách tường thanh nước sơn ngọc mài, nhưng trong đó cũng chỉ có một giường lớn cùng một bộ làm bằng đá bàn ghế, lộ ra trống rỗng, mà trần nhà thì cao đến mười trượng có thừa, nhất định chính là cung điện.

Tô Nghi nghi ngờ trong lòng, đứng dậy xuống giường, đi ra ngoài nhà.

Bạn đang đọc truyện *Binh Pháp Đại Thánh Convert* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 242: « đông du ký »

Một tòa lớn đến vượt quá tưởng tượng sân nhà xuất hiện ở Tô Nghi trong tầm mắt, bên tai truyền đến thăm hỏi sức khỏe tiếng.

"Nhân tộc khách nhân, ngài tỉnh." Bên cạnh thị nữ khuất tất thăm hỏi sức khỏe.

Tô Nghi quay đầu nhìn lại, phát hiện một vị đàn bà xinh đẹp hầu hạ tại cạnh cửa, trên đầu nàng một cặp thon nhỏ sừng kỳ lân, để cho Tô Nghi cảm thấy mới mẻ.

Mà đứng đầu làm người ta kinh ngạc một điểm chính là, rõ ràng thị nữ nhìn qua mới mười lăm mười sáu tuổi, nhưng nàng Hán ngữ nói so với đại đa số Nhân tộc đều muốn thuần thực, cũng rất quen thuộc Nhân tộc lễ nghi.

"Nơi này là nơi nào?" Tô Nghi hỏi.

"Ngọc Hàn Cung." Thị nữ ôn hoà hồi đáp.

"Ây. . ."

"Ngài vị trí địa phương là Đông hải mới ẩm đảo , khoảng cách các ngài hương có ba chục ngàn 2,700 dặm." Thị nữ lại bổ sung một câu.

Tô Nghi khước miệng run lên , lại hỏi: "Mới ẩm, chẳng lẽ là trong truyền thuyết tiên sơn ? Ta tại sao lại ở chỗ này ?"

"Thanh bình cũng không rõ ràng Nhân tộc truyền thuyết , ngài sẽ thân ở vào này , chính là đại công chúa điện hạ ý chỉ , xin mời đi theo ta."

Thanh bình ở phía trước dẫn đường , Tô Nghi không nhanh không chậm mà đi theo , nhưng trong lòng tại lăm bẫm: "Doanh Châu công chúa ? Ta chẳng lẽ là tại bốn vị đại nhân dưới mắt bị dụ dỗ rồi hả?"

Tô Nghi chỉ muốn nhanh lên một chút về nhà , tránh cho Tô Thi Nhi lo lắng.

Đi tới một chỗ nhả trí tiểu viện trung , thanh bình tỏ ý Tô Nghi sau đó , chợt một mình vào phòng trung.

Một lát sau , Tô Nghi nghe được bên trong nhà nhỏ bé động tĩnh.

"Công chúa , Nhân tộc khách nhân đã. . ."

"Lại , ngủ tiếp một khác đồng hồ. . ."

Tô Nghi thần sắc cổ quái tới cực điểm , đây thật là Doanh Châu rồng giả công chúa ? Vì sao cảm giác hoàn toàn chính là một cái đại con trùng lười.

Lại qua một lúc lâu , thanh bình trở lại trong sân , thần sắc lúng túng , đạo: "Đợi lâu , bởi vì đêm qua bọn người Nhân tộc cùng Sa tộc tranh chấp , đại công chúa điện hạ hao tâm tổn sức xử lý , vất vả một đêm , chưa tỉnh lại , cho nên liên quan tới Yến Minh đảo giải quyết tốt công việc liền do thanh bình chuyên đạt , mời tới lương đình một tự."

"Yến Minh đảo ?"

Thanh bình một bên tại đi trước dẫn đường , một bên trả lời: "Yến Minh đảo chính là Đông hải gần gũi nhất đại lục hòa sơn đảo , khoảng cách đại lục hơn bảy trăm dặm , đêm qua ngài ở nơi đó lập được Trấn Hải Lâu , nhưng là quên mất ?"

Tô Nghi bị mang tới trong sân một góc trong lương đình , cùng thanh bình ngồi đối diện nhau.

"Cũng không quên , chỉ là lần đầu tiên nghe nói Yến Minh đảo danh xưng , giải quyết tốt công việc là ?"

"Ngọc Hoàng bệ hạ cùng bọn người Nhân tộc tiên hiền từng có một cái hiệp nghị: Trấn Hải Lâu tạo chỗ , đều nhét vào Nhân tộc lãnh thổ , Hải Thần Tộc không được đặt chân , nhưng cái này tiền đề , chính là tại lập Trấn Hải Lâu trước muốn cùng Hải Thần Tộc đi qua hiệp thương; bây giờ người không trải qua hiệp thương , liền tự tiện tại Đông hải viết xuống trấn hải thơ , nếu không phải là Ngọc Hoàng bệ hạ khoan hồng độ lượng , lại kiêm đại công chúa điện hạ thường thức người đại tài , Trấn Hải Lâu đã sớm gặp phải phá hủy , lại sao có thể có thể trở tay giúp người áp chế Sa Hoàng."

Tô Nghi lúc này mới lý giải , vì sao đêm qua Sa Hoàng đến cuối cùng lại không nói tiếng nào , mắt thấy hấn giết chết Lưu Hàn cùng Lưu Nha hai yêu đều thờ ơ không động lòng , nguyên lai là duyên ở Đại công chúa can thiệp; Sa Hoàng chính là chân chính cường giả tối đỉnh , vậy mà sẽ bị Đại công chúa áp chế , có thể thấy người sau lực lượng bức nào lạ thường.

Đồng thời Tô Nghi lại không thể không than thở , thật là đến thế giới nào , đều không thể rời bỏ lãnh thổ tranh chấp a!

"Bởi vì đương thời tình hình chiến đấu cấp bách , tại hạ cũng không có lựa chọn cái khác thủ đoạn tự vệ chỗ trống , nếu là xâm phạm Doanh Châu lãnh thổ , tại hạ ở chỗ này nói xin lỗi; nếu như các người cảm thấy nói xin lỗi không đủ , phá hủy Trấn Hải Lâu cũng là có thể." Tô Nghi đạo.

Thanh bình nhưng là lắc đầu nói: "Trấn Hải Lâu đối với Hải Thần Tộc mà nói là cái đình trong mắt , nhưng đối với Nhân tộc mà nói , nhưng là cầu cũng không được kỳ vật cùng trân bảo , mấy vị lão chủ tướng nhất định ra sức bảo vệ , làm sao có thể trơ mắt để cho chúng ta phá hủy; nếu gạo sống đã gạo nấu thành cơm , chúng ta song phương đều chỉ có thể thuận thế làm , người nếu là muốn cho Yến Minh đảo chu vi 1,500 dặm hải vực tính vào Nhân tộc lãnh địa , tự cần phải đánh đổi một số thứ."

"Đây là bởi vì Yến Minh trên đảo có linh hồ bí cảnh , cho nên Hải Thần Tộc đem khối này lãnh thổ nhìn rất nặng ?" Tô Nghi hỏi.

"Đây chỉ là một phần trong đó nguyên nhân , mặc dù linh hồ bí cảnh đối với bọn ta mà nói cực kỳ trân quý , nhưng Yến Minh trên đảo linh hồ trung ẩn chứa linh lực chất lượng , nhiều nhất chỉ có thể xếp hàng mặt đẳng , tại mệnh môn Đông hải , linh lực độ dày so với Yến Minh đảo cao hơn gấp mấy lần , thậm chí mấy chục lần linh hồ bí cảnh chỗ nào cũng có , vì vậy Hải Thần Tộc cũng sẽ không vì vậy cảm thấy tiếc hận."

Thanh bình dừng một chút , lại nói: "Trọng yếu nhất một cái nguyên nhân , vẫn là vấn đề mặt mũi , nếu là thấy Nhân tộc tại Đông hải lập Trấn Hải Lâu , nhưng chúng ta lại không có chọn lựa bất kỳ phản kháng cử động , chẳng phải là muốn bị Nhân tộc làm tướng Hải Thần Tộc cũng không để bụng lãnh thổ được mất ? Ngày sau nếu là lòng mang ý đồ xấu Nhân tộc theo nhau mà tới , tại mỗi cái hòn đảo lập Trấn Hải Lâu cướp lấy lãnh thổ , chúng ta lại đem ứng đối ra sao ? Đại công chúa điện hạ không hy vọng nhìn đến cái này tương lai quả thật phát sinh , thanh bình nói thẳng thần một ít , chính là lãnh thổ có thể thất lạc , nhưng chúng tộc tồn nghiêm không cho giẫm đạp lên."

Tô Nghi gật đầu tỏ ra là đã hiểu , tại hạ hạ hậu thế , quốc cùng quốc chi gian tác đất tất tranh , rất nhiều quốc gia vì một khối nơi chật hẹp nhỏ bé , thậm chí không tiếc cả nước phát động chiến tranh tới biểu thị công khai chủ quyền , huống chi là Bình Phong Đại Lục hai cái đại chủng tộc ở giữa.

Tô Nghi có thể không muốn nhìn thấy bởi vì lãnh thổ tranh chấp , mà ép Hải Thần Tộc đối với Nhân tộc phát động chiến tranh , có Man Tộc coi như địch nhân cũng đã đủ nhức đầu.

"Ta yêu cầu trả giá cao gì ? Nếu là tại hạ có thể làm được chuyện , không chối từ." Tô Nghi nói , hẳn mơ hồ có thể cảm nhận được Trần Hải Lâu đối với Nhân tộc trợ giúp.

Căn cứ thanh bình trong lời nói từng nói , Yến Minh đảo khoảng cách Nam Từ Châu chỉ có bảy trăm dặm , nhưng Trần Hải Lâu ảnh hưởng phạm vi lại cao đến 1,500 dặm , nhất định có khả năng bao trùm Trường Giang ra biển rộng ; nếu là có thể giữ được đảo này Trần Hải Lâu , thủy khẩu rất có thể cũng không còn cách nào xâm nhập Trường Giang , này không chỉ đối với Nam Từ Châu ý nghĩa trọng đại , có thể bảo vệ châu thành thái bình , đối với Trường Giang dọc theo bờ những thành trì khác cũng rất có ích lợi.

Trọng yếu nhất là , chỉ cần châu thành có thể càng thêm hòa bình , kia Tô Thi Nhi thân thể an toàn là có thể càng vững chắc một phần , chỉ là vì một điểm này , Tô Nghi vào nơi dầu sôi lửa bỏng , chết vạn lần không chối từ , vô luận làm cái gì đều nguyện ý.

"Dựa theo hai tộc hiệp nghị , đại công chúa điện hạ đã nhận người làm hai thiên trấn hải thore . . ." Thanh bình nói đến chỗ này , hai con người né qua một luồng vẻ kinh dị , tựa hồ là đối với Tô Nghi tài hoa cảm thấy kinh diễm , lại nói , " Ngoài ra , đại công chúa điện hạ đêm qua nói qua , sẽ có đơn giản một chút nhiệm vụ muốn giao cho người đi hoàn thành , sau đó , Yến Minh đảo cùng với chu vi 1,500 dặm bên trong lãnh thổ , thì sẽ chính thức tính vào Nhân tộc trong phạm vi thế lực."

"Nhiệm vụ gì ?" Tô Nghi hỏi.

"Thanh bình không quá rõ ràng , nhưng nhất định là người đủ khả năng chuyện , đại đại công chúa điện hạ sau khi tỉnh lại , người sẽ tự biết được. . ."

Nhắc tới câu này , thanh bình mặt không hề nhanh , bắt đầu thấp giọng than phiền.

"Đại công chúa điện hạ vì người chuyện , nhưng là vất vả đến sau nửa đêm , người có thể biết , đêm qua chết đi hai đầu sa nhân , một người trong đó chính là Nam Hải Sa Hoàng yêu thích nhất một con trai Lưu Hàn ? Này yêu dị bẩm thiên phú , là đôi mắt toàn bộ Hải Thần Tộc cũng có thể đứng hàng danh hiệu thiên tài , tương lai vô cùng có khả năng thừa kế Sa Hoàng vị trí , cực được cung chịu yêu ; bây giờ hẳn chết tại trên tay người , Sa Hoàng nhất định không chịu tùy tiện bỏ qua , đại công chúa điện hạ tốn nhiều công sức , mới đưa Sa Hoàng áp chế xuống , nhưng người sau đã hạ lệnh làm cho cả Sa Nhân tộc toàn lực đuổi giết người , người tình cảnh tràn ngập nguy cơ."

"Bình đến tướng đỡ , nước đến đất ngăn , cho dù ta không giết Lưu Hàn , hẳn cũng chưa chắc sẽ bỏ qua cho ta." Tô Nghi lắc đầu.

"Nhưng người chỉ là tướng tài."

"Ta sẽ không vẫn là tướng tài."

"Long Hoàng lực lượng chỉ có cùng đẳng cấp cường giả có thể chống đỡ , người không hiểu theo tướng tài tấn thăng đến chủ tướng có khó khăn bao nhiêu. . . Người nếu là có thể có sức tự vệ tốt nhất , đại công chúa điện hạ năng không muốn gặp lại người. . ."

Thanh bình lại muốn ôm oán cái gì đó , bỗng nhiên có một đạo truyền âm chui vào trong tai nàng.

Thanh bình lập tức đứng dậy , đạo: "Xin lỗi , thanh bình lạm quyền , những lời này vốn không ứng để ta làm nói , Đại công chúa đã tỉnh lại , người có thể đi yết kiến nàng."

Tô Nghi gật đầu , tại thanh bình dưới sự hướng dẫn tiến vào trong nhà , nhưng thấy một vị dịu dàng nữ tử nằm ngang tại sa liêm sau đó , tựa hồ là đang đọc sách.

Tô Nghi không thấy rõ nàng diện mạo , chỉ có thể nhìn được thân ảnh đường ranh , nhưng luôn cảm thấy cô gái này khí chất lạ thường.

"Người tới nhưng là Tô Nghi ?" Một đạo kỳ ảo thanh âm tại Tô Nghi bên tai vang lên , thật giống như mẫu nghi tứ hải , nàng nói tới cũng không phải là Hán ngữ , mà là thuần túy tinh thần năng lượng , sở hữu sinh linh cũng có thể tự động lý giải trong đó hàm nghĩa.

"Chính là tại hạ." Tô Nghi chấp tay trả lời.

"Thanh bình hẳn là người tự thuật chuyện đã xảy ra , Bồn cung đối với người chỉ có một cái yêu cầu , nếu muốn giữ được Yến Minh đảo Trần Hải Lâu , tận lực đừng để cho Bồn cung cảm thấy quá buồn chán liền có thể."

"Phải làm sao ?" Tô Nghi cau mày , yêu cầu này nghe tựa hồ cũng không đơn giản.

"Là đây. . ." Ngọc Hàn công chúa lại bắt đầu tạm thời làm dự định , sau một hồi , nàng mới lên tiếng , "Bồn cung nghe người có đại tài , lãng phí liền có thể tiếc rồi , vì vậy người chỉ cần tại tháng năm Doanh Châu Đại Hội trước , vì bồn cung tìm một ít vừa dễ dàng lại khoái trá tiêu khiển liền có thể , cũng tỷ như nói. . . Hiện biên tiểu thuyết có sự như thế nào ? Nhưng Bồn cung cảm thấy đọc sách rất phiền toái , người liền sống động đọc cho Bồn cung nghe đi , hiện tại lập tức bắt đầu."

Tô Nghi khóe miệng run lên , giới một cái điều ngoa tùy hứng công chúa!

Hiện trường biên tạo cố sự nào có đơn giản như vậy, hơn nữa còn được chống đỡ đến tháng năm!

Giờ phút này khoảng cách Viện thí kết thúc mới qua vài ngày nữa mà thôi, khoảng cách tháng năm còn có đem gần một tháng , nếu là mỗi ngày đều muốn lặp lại kể chuyện xưa mà nói , cho dù là lịch duyệt phong phú trăm tuổi lão nhân cũng sẽ có giang lang tài tấn một khắc kia , huống chi là Tô Nghi loại người tuổi trẻ này ?

Nhưng may mắn , Tô Nghi Yên Hải Bi trung , không bao giờ thiếu chính là chỗ này loại giải trí dùng văn học đọc vật rồi.

Tô Nghi suy nghĩ một hồi , đạo: "Như vậy , công chúa điện hạ , tại hạ liền vì người nói một chút « đồng du nhớ » cố sự như thế nào ?"

"Ừ" ? Người nói xem." Ngọc Hàn công chúa tới hứng thú.

Tô Nghi khẽ mỉm cười , bắt đầu giảng thuật một vị Nhân tộc thiên tài quốc sĩ "Đường Huyền Trang" tại một vị được đặt tên là "Như Lai" thánh nhân phái xuống , chỉ huy "Tôn Ngộ Không", "Trư Bát Giới", "Sa Ngộ Tĩnh" ba đồ , cưỡi "Bạch Long ngựa", đi bắc phương đại thảo nguyên cùng Đông hải Doanh Châu , truyền bá Nhân tộc Bách gia tư tưởng cố sự.

Bạn đang đọc truyện *Binh Pháp Đại Thánh Convert* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 243: Tội dân lưu đầy địa

Không sai , chính là « Tây Du ký » đảo ngược sửa đổi phiên bản , vô cùng thích hợp Binh Phong Đại Lục bối cảnh.

Tại « đồng du ký » trong chuyện , Đường Huyền Trang nhận được Như Lai thánh nhân chỉ ý , phiên son càng biến đi tới thảo nguyên cùng Đông hải truyền bá Bách gia tư tưởng , dọc theo đường đi gặp Man Tộc cùng hải yêu đủ loại trở ngại , nhưng Tôn Ngộ Không ba đồ thực lực cường đại , sau này địch từng cái đánh ngã , tận chức tận trách địa bảo hộ Đường Huyền Trang.

Đường Huyền Trang chính là Như Lai thánh nhân ruột thịt đời sau , trong cơ thể chảy xuôi máu thánh nhân dịch , yêu man ăn hấn có thể quá lớn biên độ tăng cường tu vi , vì vậy người trước chỗ đi qua , nhất định có đại lượng yêu man chen chúc mà tới; Đường Huyền Trang một lần lại một lần bị cướp đi , Sa Ngộ Tĩnh một lần lại một lần kêu "Đại sư huynh , sư phụ lại bị yêu quái bắt đi", mà Tôn Ngộ Không cũng nhiều lần xuất thủ cứu vãn , quá trình này không ngừng bị lặp lại , nhưng mỗi lần đều có nhiều kiểu mới , lộ ra kinh hiểm vạn phần.

Nhưng những thứ này yêu man phía sau đều có Khả Hãn cùng Long Hoàng che chở , hậu trường quá sâu , thầy trò đoàn người trải qua vài chục lần kiếp nạn sau đó , Trư Bát Giới cùng Sa Ngộ Tĩnh cuối cùng chịu đựng không nổi vĩnh viễn không có điểm dừng màn đen , người trước trốn vào Cao lão trang , người sau chui vào Lưu Sa hả , chỉ có Tôn Ngộ Không một người tận trung cương vị , một đường giết yêu diệt man hộ tống Đường Huyền Trang đi tới Đông hải mới ẩm đào.

Cuối cùng Tôn Ngộ Không giết yêu man quá nhiều , một đám Khả Hãn cùng Long Hoàng cuối cùng không thể nhịn được nữa , đối với Như Lai thánh nhân nói: Nếu như muốn cho bọn họ con dân tiếp nhận Nhân tộc giáo hóa , thì nhất định phải báo bọn họ đời sau một mũi tên thù , trừng trị Tôn Ngộ Không!

Như Lai thánh nhân bắt đắc dĩ đồng ý , đem Tôn Ngộ Không đặt ở Doanh Châu Ngũ Chi sơn xuống , Đường Huyền Trang cuối cùng hoàn thành hấn sứ mệnh , một mình đi tới Đông hải Ngọc Hoàng trước mặt , đem Nhân tộc Bách gia tư tưởng truyền bá tứ hải , thậm chí bị Ngọc Hoàng phong làm ngự đệ , hưởng hết vinh hoa phú quý; mà Bạch Long ngựa cũng hóa thân trở thành Giao Long , ngao du cứu thiên.

Cứ như vậy qua một trăm năm, Tôn Ngộ Không cuối cùng "Mãn tù thả ra", thoát đi Ngũ Chi sơn , hấn làm chuyện thứ nhất chính là đại náo Long Cung , đem Doanh Châu quấy nhiễu long trời lở đất , chính tay đâm sở hữu cửu nhân , Ngọc Hoàng bị buộc bắt đắc dĩ , chỉ đành phải thay Tổ Long tuyên chỉ , sắc phong Tôn Ngộ Không là "Tề Thiên Đại Thánh", để cho Trư Bát Giới thụ phong "Thiên Bồng nguyên soái", Sa Ngộ Tĩnh thì bị phong làm "Quyền Liêm Đại Tướng", Tôn Ngộ Không lúc này mới bỏ qua.

Chính làm Tôn Ngộ Không tại Đông hải oai phong một cõi lúc , Tổ Long bỏ đề giảng thế , hàng phục người trước cũng ban thưởng dạy bảo; Tôn Ngộ Không lúc này mới đại triệt đại ngộ , tại Doanh Châu Hoa Quả Sơn Thủy Liêm Động ẩn cư lại , đón đầu rồi Doanh Châu công chúa , sinh rất nhiều con cháu , vượt qua gió êm sóng lặng cuộc đời còn lại , tại cuối cùng hóa thành trên đỉnh núi một tảng đá —— toàn kịch chung.

Đảo ngược « Tây Du ký » tiết lộ nhân tính mặt tối , đặc sắc lạ thường , có sức hấp dẫn , không sợ không hấp dẫn người.

Hơn nữa ở cái thế giới này, đám lấy thánh nhân cùng Tô Long là đề tài kể chuyện xưa, chỉ sợ cũng chỉ có Tô Nghi một người, vì vậy Ngọc Hàn công chúa cảm thấy cực kỳ mới mẻ.

Ngọc Hàn công chúa nghe nồng nhiệt, thỉnh thoảng ứng tiếng hòa theo.

Nhưng giảng đến buổi trưa, thầy trò bốn người mới vừa ra Thiên Trúc mà thôi.

Tô Nghi cảm thấy có chút khát nước.

Có lẽ là nhận ra được Tô Nghi thanh âm bắt đầu trở nên khàn khàn, Ngọc Hàn công chúa mới ngắt lời nói: "Hôm nay tới đây thôi đi, Bồn cung phải tốn thời gian dự vị người nói cổ sự, sau đó thanh bình sẽ thay người an bài ăn uống cuộc sống thường ngày, người ngày mai lại tới."

"Như vậy, tại hạ cáo lui." Tô Nghi thở phào nhẹ nhõm, rồi đi tẩm cung.

Nếu là Ngọc Hàn công chúa muốn hấn một mực giảng đến chạng vạng tối, không chỉ có đối với Tô Nghi tinh thần là một loại cực lớn tàn phá, hơn nữa « đông du ký » cổ sự chỉ đủ hấn giảng thời gian một tuần, sau đó thì không khỏi không đi tìm cái khác đề tài rồi; bây giờ « đông du ký » đủ giảng nửa tháng, Tô Nghi mỗi ngày cũng phải lấy có rảnh rồi tổ chức quân nghiệp.

"Xem ra ta phải ở nơi này vẫn đợi đến Doanh Châu Đại Hội kết thúc, nhưng Trần Hải Lâu căn nguyên tại ta, không thể đẩy trách nhiệm, vì thay Nhân tộc tranh thủ lãnh thổ, phòng ngừa thủy khấu xuống sông, càng vì Thi Nhi tỷ thân thể an toàn, những thứ này bỏ ra không coi vào đâu." Tô Nghi nghĩ thầm.

"Tháng tám chính là thi Hương, ta mặc dù thi đậu tướng tài, nhưng vì cố gắng leo lên phía trên, quân nghiệp tuyệt đối không thể có một ngày lơ là biếng; may mắn ta có Yên Hải Bi, bá vương thương cũng ở đây Luyện Binh Trảng bên trong, tùy ý cũng có thể đọc sách luyện võ, thì cũng chẳng có gì khó xử, hơn nữa nơi đây ngược lại thanh tịnh và đẹp dễ phi thường, nhất định có thể tăng lên ta hiệu suất học tập, chính là khổ nổi không ăn được Thi Nhi tỷ thức ăn, không thấy được nàng mặt. . . Thôi, « Mạnh tử » có lời: Cá, ta sợ dục cũng; hùng chương, cũng ta sợ dục vậy. . ."

...

Mùng chín tháng tư sáng sớm, đang ở Tô Nghi là Ngọc Hàn công chúa giảng « đông du ký » cổ sự lúc, Quốc Viện đối với mưu kế chỗ sâu đưa truyền đạt.

Đương triều ngũ hổ Thượng tướng một trong, tính toán đem mưu kế sâu bởi vì có xui khiến Sa Nhân tộc thủy khấu, gia hại Nhân tộc Vũ An Quân dự bị hiềm nghi, bị từ bỏ hết thấy chức vị, hấn toàn bộ tướng môn thế gia cũng bị đẩy đi đến "Tội dân lưu đầy mà", miễn tù mười năm, hoặc là lập công chuộc tội sau đó mới có thể được phóng thích trở về đại lục.

"Tội danh lưu đầy mà" chính là hiềm ác tới cực điểm phân tranh đại thế giới, trong đó tràn đầy yêu vật, độc khí cùng ôn dịch, hoàn cảnh vô cùng không thích hợp Nhân tộc sinh tồn, rất nhiều thực lực nhỏ tội nhân bị đẩy tới nơi đây sau đó, không tới hai năm sẽ nhiễm dịch bỏ mình.

Nhưng như vậy thế giới cũng có hấn giá trị chỗ ở, ẩn chứa trong đó khó mà thắng tính toán thiên tài địa bảo, đều là Bình Phong Đại Lục hiếm có kỳ vật linh vật; tội dân lưu đầy hơn là hiềm địa, nhưng cũng là bảo địa, vì vậy nơi này hoàn cảnh cho dù lại tội tệt, cũng bị nhân man lưỡng tộc cổ động tranh đoạt.

Xử phạt vừa ra, Kế gia trên dưới tiếng kêu than dậy khắp trời đất, người người cảm thấy bất an, rất nhiều người đem Tô Nghi tổ tông mười tám đời đều mắng một lần.

Đồng thời, ngũ hổ Thượng tướng chỗ ngồi trống đi một cái, rất nhiều người đều nhân cơ hội phát huy, muốn tranh thủ cái này lưu danh sử xanh cơ hội.

Mà Hàn môn Hàn Tùng bởi vì có hiệp trợ mưu kế sâu hiềm nghi, lại cãi lại rồi Cừu Anh Ngạn tại Viện thí đi qua đối với hấn xuống lệnh cấm túc, bị đẩy đi đến phong hỏa đài trần thủ ba năm, nếu không phải có thể góp nhặt đến nhất định công trạng tới trả lại hấn tội nghiệt, cái này hình phạt sẽ vô hạn trở thêm.

Mưu kế sâu cùng Hàn Tùng giống vậy đều muốn gia hại Tô Nghi, nhưng người trước nhận được trừng phạt nặng hơn không chỉ gấp mười lần, thậm chí ảnh hưởng đến người nhà mình, có thể thấy nhị lưu thế gia cùng Hàn môn đãi ngộ chênh lệch.

Mặc dù hai người đã sớm làm xong thụ hình chuẩn bị tâm tư, nhưng không nghĩ đến Tô Nghi mệnh thật không ngờ cứng rắn, bọn họ không có thể giết chết Tô Nghi, ngược lại chọc cho một thân tinh, có thể nói là tởm gà không thành lại mất nắm thóc, tiền mất tật mang.

Nam Từ Châu một đám chủ hòa phái quan lại toàn bộ tụ với nhau, vì thế đi thu hoạch bài tiệc ăn mừng, nhạ Đại Tàn Hoài lâu không còn chỗ ngồi.

"Ha ha, lần này ta Nam Từ Châu bỗng dưng thêm mấy ngàn dặm lãnh hải, chúng ta công trạng đánh giá cũng có thể được tăng lên, đứng hàng triều đình trong tầm tay! Hơn nữa ngày sau đi thông Doanh Châu thương đạo ắt sẽ thông suốt, toàn châu các nơi buôn bán thu thuế nhất định có thể đề cao không chỉ gấp mấy lần, dân chúng cũng có thể càng thêm giàu có, chư vị, hôm nay chúng ta không say không về!"

"Trước chớ cao hứng quá sớm, ta nghe nói Ngọc Hàn công chúa còn chưa tỏ thái độ, cuối cùng chưa chắc sẽ đem Trần Hải Lâu chung quanh hải vực thuộc về cho chúng ta."

"Thống lĩnh Doanh Châu các tộc không phải vị kia lão Ngọc Hoàng sao? Vì sao phải Ngọc Hàn công chúa tỏ thái độ?"

"Người chẳng lẽ không biết, lão Ngọc Hoàng tại trăm năm trước cũng đã không hỏi tới chính sự rồi hả? Sau đó Doanh Châu sự vụ hết thầy giao cho Ngọc Hàn công chúa xử lý, người sau cơ hồ đã là trên thực tế Ngọc Hoàng rồi."

"Ngọc Hàn công chúa lý lịch thật là sao? Có thể hay không gây khó khăn chúng ta?"

"Lý lịch? Nàng nhưng là cùng tôn thánh cùng một thời đại nhân vật, bàn về lịch so với đang ngồi người ta, thậm chí so với lão chủ tướng đều cao hơn gấp mấy lần; hơn nữa ta nghe nghe thấy hần sở thích Nhân tộc thi phú ca khúc, cũng tốt đánh cờ vẽ tranh, đặc biệt yêu thích Nhân tộc tiểu thuyết, cơ hồ liếc mắt chứng kiến Nhân tộc quật khởi, đối với Nhân tộc có rất cao thân hòa lực, hần là sẽ không làm khó chúng ta."

"Chỉ hy vọng như thế, nghe nói linh hồ bí cảnh đại chiến sau khi kết thúc, Tô Di Thiên bị một đạo long chảo bắt đi, có phải hay không thật có chuyện như vậy?"

"Đúng vậy, đạo kia long chảo lực lượng, liền hồ tướng Lưu Yểm Chiến đại nhân đều vô pháp cãi lại, hiển nhiên là Ngọc Hàn công chúa thủ bút, chỉ là ta rất ngạc nhiên, nàng vì sao phải đơn độc đem Tô Di Thiên bắt đi?"

"Cũng có lẽ là vì thương lượng lãnh hải thuộc về vấn đề đi, chung quy Trần Hải Lâu là Tô Di Thiên đứng, hần mới là người trong cuộc."

"Ừ, cũng có thể là Ngọc Hàn công chúa coi trọng Tô Di Thiên tài thơ ca, ngày đó hần sở làm trần hải hai thơ thật là phách khí tuyệt luân, uy vũ xung thiên!"

"Là vậy, đệ nhất đầu « vịnh bình thường phong » vạn dặm không sóng lãn, đừng nói là Hải Thần Tộc rồi, ta đến nay mới thôi đều cảm thấy sợ hãi không ngớt, hần sát khí nặng, vượt xa lịch đại phần lớn quân văn! Mà đệ nhị đầu « phục sóng » trung, mặc khiến chỉ luân quy hải quật, nhưng lưu nhất tiến xạ thiên sơn cũng là hào tình vạn trượng, khó trách có thể xứng đôi, hai bài thơ tạo thành một tòa Trần Hải Lâu!"

"Này hai bài thơ đã đưa ra Quốc Viện Phi Văn Các rồi, nghe nói nguyên chủ bút đã bắt đầu cân nhắc là Tô Nghi cá nhân phụ san rồi."

"« quốc học » muốn phụ san rồi hả? Trời ơi, đây là bao lớn vinh dự a! Ban đầu cũng chỉ có Đào Uyên Minh mấy người này được « quốc học » vì đó phụ san, không nghĩ đến ta Nam Từ Châu cũng có thể xuất hiện lớn như vậy mới, thật đáng mừng."

"Tô Di Thiên chỉ tài, có thể thấy được lổm đổm."

"Này hai bài thơ đã gia nhập bạch mã diễn đàn, Tô Di Thiên đề tài trong tám bia đá, hần bia đá vì vậy tán thán đến cửu đẳng đề tài!"

Mọi người ngược lại hít một hơi khí lạnh, trong lịch sử cửu đẳng đề tài lác đác không có mấy.

"Vô luận là « vịnh bình thường phong » vẫn là « phục sóng », đều mơ hồ lộ ra một cổ hào hùng, trước « Long thành phi tướng », « vọng Nhạc » cùng « tinh biên » chờ thơ, không khỏi triển lộ ra Tô Di Thiên phóng khoáng lòng dạ, chúng ta xa xa không thể cùng."

"Đúng vậy, hơn nữa hần văn thi huyện cùng Viện thí hai giới song thập trù, tại Cửu Đình Sơn leo lên đỉnh phong, bức này đại tài, tuyệt đối không thể sai sót! Đáng ghét chủ hòa phái, Hàn Lưu hai nhà vậy mà nhiều lần lần hại hần, có thể nhẫn nại nhưng không thể nhẫn nhục! Chúng ta cần thiết phản kháng một đòn!"

"Đúng rồi, nhắc tới cái này, ta chỉ nghe nói mưu kế sâu cùng Hàn Tùng thu được trừng phạt, Lưu Nhiễm nhưng khi trảng đã kích Tô Di Thiên, Lưu gia chẳng lẽ một điểm tội cũng không cần chịu?"

"Nghe Thứ sử đại nhân từng nói, thật giống như Hàn Tùng tại Hình Luật các hình Đốc trước mặt dựa vào lí lẽ biện luận, nói là Lưu Nhiễm đương thời vốn là phải giúp Tô Di Thiên đối kháng sa nhân một trăm ngàn đại quân, nhưng mà người sau nhưng bởi vì bản thân thù riêng xuất thủ đánh lên Lưu Nhiễm, đưa đến Lưu Nhiễm bỏ mình; bởi vì không có chứng cứ, hơn nữa Hàn Tùng lấy tướng môn đặc quyền được miễn một lần Hình Luật các thẩm vấn, cho nên hình Đốc môn cũng bắt hần cùng Lưu gia không có biện pháp."

...

Bạn đang đọc truyện *Binh Pháp Đại Thánh Convert* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull.Net](http://EbookFull.Net).

## Chương 244: Long mạch lối đi

Nghe được nơi này, mọi người lòng đầy cảm phẫn.

"Kia Hàn Tùng xúi giục Lưu Nhiễm đi giết Tô Di Thiên, thất bại liền thôi, vẫn còn muốn vu cáo ngược người sau, thật là đổi trắng thay đen đồ vô sỉ!"

"Được rồi, Lưu Nhiễm đã bỏ mình, lấy được hãn phái có báo ứng, chúng ta không cần làm cho này chờ tiểu nhân tức giận, Thiên Đạo tuần hoàn, báo ứng xác đáng, chẳng mấy chốc sẽ đến phiên hãn Hàn Tùng; chỉ là để cho ta bất ngờ là, Hàn Tùng người này còn rất nói nghĩa khí, vậy mà từ bỏ sử dụng xuống hãn số lượng không nhiều quyền được miễn tới bảo đảm Lưu gia chu toàn, ta nguyên tưởng rằng Lưu gia với hãn mà nói chỉ là dùng chi tức bỏ con cờ đây."

"Ta cũng cảm thấy rất kinh ngạc, bất quá suy nghĩ kỹ một chút, Lưu Nhiễm thật ra thì cũng không ngu xuẩn, khẳng định rõ ràng hãn Lưu gia cùng Hàn môn chênh lệch, tất nhiên là để cho Hàn Tùng trước bảo đảm Lưu gia chu toàn, hãn mới có thể trợ giúp người sau; còn Hàn Tùng mà, nếu ưng thuận rồi lời hứa, nếu là hãn khó giữ được Lưu gia, sợ rằng sẽ được lòng quần khó giữ được, đây là có chút bất đắc dĩ thôi."

"Đúng vậy, Hàn Tùng người này, nếu không phải là đối với chính mình có chỗ tốt lời hứa, quả quyết không cần nhớ khiến hãn tùy tiện thực hiện, cũng tỷ như nói, ban đầu con của hãn Hàn Khai, cùng Tô Di Thiên tại cờ tướng đại hội lúc lập được đánh cuộc, hứa lấy Hàn thị dây dài cùng « Hàn Tín tam thiên » một tháng mượn xem quyền tiền đặt cược, đến nay đều không thể thực hiện! Tô Di Thiên khoan hồng độ lượng, ngậm miệng không đề cập tới, chúng ta lại sẽ không quên."

"Nghe nói Hàn thị dây dài đã đưa đến viện sự trong tay đại nhân, đợi đến Tô Di Thiên theo Doanh Châu trở về, sẽ đem chuyển giao cho hãn, đến lúc đó Tô Di Thiên là có thể lướt qua tháng bảy xin đi đại hội, trực tiếp thu được tiến vào cổ chiến trường tư cách, tại bên trong chiến trường cổ được đến cường đại hơn lực hiệu triệu, lấy được ưu tú hơn thành quả; nhưng « Hàn Tín tam thiên » không chỉ là Hàn môn trấn tộc chi bảo, càng là tiên hiền Hàn Tín sở làm chân văn, chỉ sợ sẽ không tùy tiện giao cho Tô Di Thiên như vậy ngoài cửa người. . . Coi như Hàn Tùng chịu giao, sợ rằng cũng không thiếu được muốn gây khó khăn hãn một phen."

"Ai, Tô Di Thiên mệnh đồ đa duyên a, chúng ta làm hết sức trợ giúp hãn đi."

Giang Nam các nơi đều lập đi lập lại tương tự thảo luận, nhưng mà là Nhân tộc mang đến bàn tán sôi nổi đọt sóng người trong cuộc, Tô Nghi nhưng ở Doanh Châu chỗ nào đó trên đảo trải qua thanh tịnh sinh hoạt.

Tại cùng Ngọc Hàn công chúa sau khi cáo từ, Tô Nghi rời đi tầm cung, thị nữ thanh bình chính hầu hạ tại ngoài nhà.

"Cực khổ, Nhân tộc khách nhân, đại công chúa điện hạ trời sinh tính cởi mở lời biếng, xin ngài chớ có lưu tâm." Thanh bình đạo.

"Ta ngược lại thật ra không có vấn đề, nếu là nói một chút cổ sự là công chúa điện hạ làm tiêu khiển, là có thể để cho Nam Từ Châu trở nên càng thêm và bình thoi, nói thật, là ta kiếm lời." Tô Nghi đạo, hãn duy nhất tiếc nuối thì là không thể nhìn đến Ngọc Hàn công chúa tướng mạo.

Tô Nghi đối với nàng dài như thế nào cũng không để bụng, chẳng qua là cảm thấy đang kể chuyện lúc không thấy được đối phương biểu tình rất không được tự nhiên, hãy cùng người biểu diễn ở trên sân khấu ra sức biểu diễn, dưới đài người xem lại giống như cái xác biết đi không phản ứng chút nào bình thường lúng túng, Tô Nghi căn bản không chắc Ngọc Hàn công chúa đến tột cùng đối với « đông du ký » có sự cảm giác không có hứng thú.

Tô Nghi đi theo thanh bình đi trở về phòng khách, trong lòng suy nghĩ đạo: "Thôi, nếu là nàng đối với câu chuyện này không có hứng thú, tất nhiên sẽ mở miệng yêu cầu ta đổi một cổ sự, vì vậy ta không cần quan tâm quá nhiều, chỉ cần trung thực hoàn thành chính mình nhiệm vụ liền có thể."

Bỗng nhiên, Tô Nghi lại nghĩ tới một chuyện.

"Đúng rồi, nơi này có thể có biện pháp đem phong thơ đưa về Nam Từ Châu?" Tô Nghi hỏi.

"Chỉ cần nhờ cậy Quy Thừa Tướng, loại chuyện nhỏ này liền có thể dễ dàng làm được, chỉ là hãn tính cách ngang bướng, ta sợ người không tiếp thụ nổi." Thanh bình trả lời ngay.

"Không sao, ta cùng với rất nhiều người đều đã từng quen biết, đủ loại tính cách người đều gặp, sẽ có biện pháp ứng đối, xin mời thanh bình tiểu thư dẫn đường." Tô Nghi đạo.

"Có tự tin là chuyện tốt. . ."

Thanh bình làm bầm một tiếng, chợt lập tức xoay người quẹo hướng một cái khác cái hành lang, Tô Nghi lập tức đuổi theo.

Ngọc Hàn Cung thập phần rộng lớn, Nhân tộc hoàng cung diện tích so với nơi này quả thực là tiểu Vu thất Đại Vu, Tô Nghi đi theo thanh bình, đi ước chừng một khắc đồng hồ, còn chưa tới đạt đến mục đích.

Đi tới một chỗ đình viện lúc, Tô Nghi được nhìn trộm mới ẩm đảo toàn cảnh: Cả hòn đảo nhỏ hình như có này một tòa cung điện, nhìn qua không có cái khác Hải Thần Tộc cư trú ở này, đảo bên ngoài là một mảnh hình cái vòng sương mù dày đặc, không thấy được xa xa đại dương, thật giống như một cái thông thiên chi giếng.

Dọc đường có thật nhiều binh tằm tướng cá tuần tra thủ vệ, thấy thanh bình lúc lập tức hành lễ trí kính.

Hai người tới một tòa Thiên viện nơi.

"Đến, nơi này chính là. . ."

Thanh bình lời còn chưa dứt xuống, trong sân liền truyền tới một tiếng quát chói tai: "Ngươi cái này kẻ gian mèo! Mau đưa ta bói thệ xác còn tới!"

Tiếng quát như Lôi Đình nổ vang, tại Tô Nghi trong tai âm âm vang vọng, cùng lúc đó, một cái mèo trắng ứng tiếng bay lên tường viện, trong miệng còn ngậm một cái lớn cỡ bàn tay màu đất đỏ rêu.

Tô Nghi hai tròng mắt sáng lên, đây không phải là hán một mực truy lùng linh miêu mà!

"Tệ hại, Hàn tiền bối đi vật không ở trên người hán, chẳng lẽ bị hán vút bỏ?" Tô Nghi trong lòng căng thẳng, cất bước liền hướng mèo trắng đi tới.

Mới vừa một bước đi ra, mèo trắng cả người lông tóc nổ lên, hù sợ vậy đối với Tô Nghi phát ra lạc giọng, sau đó nhảy xuống tường viện, biến mất ở khúc quanh bên trong.

Cho đến mèo trắng hoàn toàn biến mất không thấy, trong viện mới có một vị lão nhân bước chân tập tễnh đi ra.

"Ai yêu! Lão hủ đồ gia truyền! Cứ như vậy bị cái này kẻ gian mèo cho trộm!" Lão nhân đầm ngực dậm chân, khóc không ra nước mắt.

Thanh miệng chai góc nâng lên một đạo cười trên nỗi đau của người khác nụ cười, tựa hồ là rất vui lòng thấy lão nhân ăn quả đắng.

"Vị này chính là Quy Thừa Tướng Ngao bá, Nhân tộc khách nhân, về sau ngươi nếu là có gì đó chuyện vụn vặt, cứ việc tìm hán, không cần khách khí, đây là đại công chúa điện hạ phê chuẩn." Thanh bình nghiêm túc nói.

Ngao bá lập tức lão đảo một cái, thiếu chút nữa ngã xuống, liền vội vàng nói: "Nhanh tha ta bộ xương già này. . ."

Tô Nghi mặt lộ vẻ ngạc nhiên, mặc dù nghe nói qua không chỉ là Kỳ Lân cùng Giao Long hai tộc, ngay cả Doanh Châu cái khác một ít lên chức chủng tộc, tình cờ cũng có thể nắm giữ hóa thành hình người năng lực, nhưng không nghĩ đến trước mắt vị này "Quy Thừa Tướng" hóa thân thật không ngờ hoàn toàn, loại trừ bước đi chậm ngoài ra, một điểm Quy tộc vết tích cũng không nhìn ra được.

Phải biết, cho dù là thanh bình hóa thành hình người lúc, trên trán vẫn lưu lại một đôi xinh xắn sừng kỳ lân, vị này "Quy Thừa Tướng" có lẽ là sống thật dài số tuổi, hoặc có lẽ, Quy Thừa Tướng cũng không phải là Quy tộc?

Tô Nghi trong lòng hiếu kỳ tới cực điểm

Ngao bá trên dưới quan sát Tô Nghi, đạo: "Ừ? Ngươi chính là Ngọc Hàn Cung vị khách nhân kia a, tên ngươi tên gì. . . Ta nhớ được đúng là. . . Tục y!"

"Xin đừng đem tại hạ tên nói như là học nghệ không tinh thầy thuốc người, tại hạ tên là Tô Nghi." Tô Nghi lắc đầu, bắt đầu dĩ cái chính nói.

"Bởi vì Nhân tộc tên họ rất khó nhớ a, đúng rồi, ngươi nếu là đại công chúa điện hạ mời tới khách nhân, khẳng định cũng đã gặp nàng tướng mạo đi? Thế nào, có phải hay không đẹp như thiên tiên?" Ngao bá lập tức hỏi một câu.

"Ta còn không có. . ."

Tô Nghi mới vừa mở miệng, Ngao bá liền lập tức cười ha ha, giành lấy câu chuyện đạo: "Ha ha ha ha! Thật sao thật sao, ngươi cũng cảm thấy đại công chúa điện hạ so với Nhân tộc sở hữu nữ tử đẹp hơn a! Không tệ, ngươi rất tinh mắt!"

Tô Nghi lật một cái liếc mắt, hán đều còn không có gặp qua Ngọc Hàn công chúa tướng mạo.

"Đúng rồi, Tô Nghi, ngươi là cùng cái kia mèo trắng cùng được mời đến Ngọc Hàn Cung, là hán chủ nhân?" Ngao bá lại hỏi.

"Không, ta. . ."

"Ừ! Ngươi quả nhiên chính là mèo trắng chủ nhân a, thì ra là như vậy thì ra là như vậy!" Ngao bá gật đầu liên tục.

"Nghe người ta nói a!"

Tô Nghi cảm thấy nhức đầu, loại này không nghe người ta mà nói gia hỏa thật là quá cần ăn đòn rồi.

"Thừa tướng đại nhân, tại hạ tới đây là vì xin ngài làm một chuyện. . ." Tô Nghi thận trọng nói.

"Chờ lão hủ đoạt về gia truyền bói thệ xác rồi nói sau, ngươi nếu là mèo trắng chủ nhân, cũng hỗ trợ tới bắt hán, ai, công chúa điện hạ cấm chỉ tất cả mọi người ở trong cung sử dụng lực lượng, có thể một là ta bộ xương già này." Ngao bá nói xong liền đi.

"Lùng bắt mèo trắng làm việc ta sẽ giao cho thủ vệ, Ngao đại nhân, đại công chúa điện hạ nói, cho đến tháng năm Doanh Châu Đại Hội trước, đem chiêu đãi khách nhân liệt vào Ngọc Hàn Cung đại sự hạng nhất, xin ngươi hãy phân rõ chủ yếu và thứ yếu." Thanh bình đạo.

Ngao bá bước chân dừng lại, than thở mà quay đầu lại.

"Ho khan một cái , tại hạ cũng không phải là cái kia mèo trắng chủ nhân , hơn nữa hẳn chỉ là trời sinh tính ham chơi , đem ngài bảo vật coi thành món đồ chơi mà thôi, cũng không hủy hoại chỉ tâm; hơn nữa lấy Ngọc Hàn Cung thủ vệ mà nói , cũng sẽ không để mặc cho một cái linh thú làm xằng làm bậy chứ ?" Tô Nghi thử dò hỏi.

"Ây. . . Ừ , người nói cũng ở đây lý , là lão hủ gấp gấp , như vậy người có chuyện gì muốn ta làm ?"

"Có một phong thư tín muốn nhờ cậy thừa tướng đại nhân truyền đạt." Tô Nghi lập tức nói.

Ngao bá gật đầu một cái , bỏ lại một câu "Theo kịp" sau đó , xoay người trở về nhà , Tô Nghi lập tức đuổi theo.

Tại Quy Thừa Tướng trong thư phòng , Tô Nghi tại chỗ viết một phong báo bình an gia thư , đem phong tốt giao cho người trước.

Ngao bá nhận lấy thư tín , há miệng hút vào , người sau thật giống như bị cuốn vào dòng nước ngầm lục bình bình thường biến mất không thấy gì nữa , Tô Nghi thần sắc hơi hơi kinh ngạc.

"Đây chính là ngài truyền thư tín phương pháp ?" Tô Nghi hỏi.

"Nhân tộc tiểu oa nhi , người nhưng là cảm thấy rất mới lạ ? Đây cũng khó trách , bởi vì lão hủ trong cơ thể là theo các người Nhân tộc long mạch lối đi nối liền cùng một chỗ a , vù vù , nhớ kỷ mấy trăm năm trước , các người triều nhà Tần có một tên tiểu tử tìm tới lão hủ , quần quít chặt lấy còn muốn hỏi Tô Long lịch sử , lão hủ thấy hẳn thông minh hiểu học , liền thuận miệng giáo hội hẳn lợi dụng long mạch lối đi phương pháp. . ."

Ngao bá thao thao bất tuyệt nói , Tô Nghi càng nghe càng cảm thấy thần kỳ phi thường , long mạch lối đi chính là liên thông Nhân tộc các nơi vũ miếu đặc thù tiểu thế giới , có thể ở vũ miếu trong phạm vi thể lực tùy ý na di món nhỏ vật phẩm , cũng có thể mượn đường giây này nhanh chóng truyền tin tức , dùng Xu Mật Viện hiệu suất làm việc tăng lên trên diện rộng , càng có thể thực thi chia sẻ chiến báo mới nhất , đối với Nhân tộc mà nói , long mạch lối đi tồn tại ý nghĩa phi phạm.

Bởi vì sách sử không có ghi lại , Tô Nghi đối với long mạch lối đi không hiểu nhiều , nhưng nghe hẳn lại là từ vị này Quy Thừa Tướng chỉ điểm , mới có thể bị Nhân tộc lợi dụng lúc , Tô Nghi trong lòng mơ hồ hiện lên một tia kính nể.

Vị này Quy Thừa Tướng đến tột cùng sống bao lâu ?

"Ta thay sở hữu Nhân tộc cảm tạ thừa tướng đại nhân tương trợ." Tô Nghi trình trọng chấp tay nói cảm ơn.

"Một cái nhắc tay , sự tình làm xong liền mau trở về đi thôi." Ngao bá giờ giờ lên tay.

"Còn có một việc , xin hỏi thừa tướng đại nhân , lúc trước cái kia mèo trắng lúc xuất hiện , ngài có thể thấy qua trong miệng nó ngậm mặt khác giống nhau vật kiện ? Đại khái là một chuỗi danh thiếp." Tô Nghi hỏi, đây chính là Hàn Minh Tri di vật , nhất định phải đem tìm về.

Bạn đang đọc truyện *Bình Pháp Đại Thánh Convert* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 245: Đào ngũ quân lãnh tụ , Long Ngạo Thiên

"Ừ ? Người là chỉ cái đồ chơi này sao?" Ngao bá nâng tay lên trung di vật , nhưng lại đưa nó thu hồi trong tay áo , cười hi hi nói , "Đây hai mươi chín đạo danh thiếp , trong đó chỉ có một đạo tồn tại nhiều chút còn sót lại tinh thần lực , nhưng lại đang chậm rãi biến mất , chắc hẳn hẳn chủ nhân mới vừa mất đi không lâu chứ ? Hơn nữa ta còn có thể mơ hồ theo dõi đến này di vật phía sau đã xảy ra chuyện gì , các người Nhân tộc a , chính là câu nệ ở một cái nghĩa chữ vô pháp tự kiểm chế."

Tô Nghi á khẩu không trả lời được.

"Thừa tướng đại nhân , này di vật với ta mà nói xác thực rất trọng yếu , có thể hay không đem trả lại ?" Tô Nghi nói thẳng không kiêng kỵ.

"Yên tâm yên tâm , lão hủ sẽ không làm hư hẳn , bất quá mà , cũng sẽ không dễ dàng sẽ trả trở về , cái kia mèo trắng có thể gãy vỡ chết lão hủ , người nếu coi như hẳn chủ nhân , tự nhiên muốn gánh vác một bộ phận trách nhiệm"

Tô Nghi thâm nghĩ đúng như thanh bình từng nói , này Quy Thừa Tướng quả nhiên trời sinh tính ngang bướng.

"Mặc dù tại xuống nói qua , cũng không phải là kia mèo trắng chủ nhân. . . Thôi , chắc hẳn thừa tướng đại nhân là muốn tại hạ làm được một ít chuyện chứ ? Cứ nói đừng ngại." Tô Nghi đạo.

Ngao bá tự động bỏ quên Tô Nghi nửa câu đầu , đắc ý cười nói: "Người ngược lại thật thông minh , không sai , lão hủ đúng là có chuyện muốn nhờ , người hoàn thành sau đó , này di vật tự nhiên sẽ hai tay đưa lên; tháng sau chính là Doanh Châu Đại Hội , Ngọc Hàn công chúa sẽ rộng rãi mời nhân man lưỡng tộc tham gia , đến lúc đó sẽ có năm sông bốn biển tam tộc tinh anh tụ tập Đông hải , trong đó top 10 sẽ được đến tiến vào một cái bí cảnh cơ hội , lão hủ sở cầu chính là chỉ có trong bí cảnh mới được một vật."

"Thừa tướng đại nhân , xin thứ cho tại hạ nói thẳng , tại hạ đối với Doanh Châu Đại Hội tranh tài chương trình cũng không hiểu rõ , về phần kia bí cảnh càng là không biết gì cả , cũng không có lòng tin làm được chuyện này." Tô Nghi đạo.

"Ai , đừng nóng mà , lão hủ vừa mới nói đến một nửa mà thôi , người muốn lấy là cái kia. . . Chờ một chút , người đối Doanh Châu Đại Hội hiểu bao nhiêu , trước tiên nói một chút về nhìn ?"

"Tại hạ chỉ biết Doanh Châu Đại Hội cùng tiết đoạn ngọc có liên quan , Nhân tộc mặc dù có thể tham gia , là bởi vì hai thiên trấn hải thơ đối lấy rồi tư cách ; còn bí cảnh , trong đó khả năng hàm chứa làm người ta trường sinh bất lão tiên dược , Hải Thần Tộc đông đảo thiên tài sở dĩ nắm giữ lâu dài tuổi thọ , chính là dựa vào những thứ này tiên dược." Tô Nghi thành thật trả lời , hẳn không có đặc biệt đi tìm hiểu những thứ này , trong đó rất nhiều đều là Liễu Tâm Chiêu cung cấp tình báo.

"Nửa đoạn trước người nói không tệ a , đúng là Nhân tộc đưa tới hai thiên trấn hải thơ , cho nên Ngọc Hoàng bệ hạ mới có thể phá cách cho phép Nhân tộc tham gia Doanh Châu Đại Hội , bất quá đại công chúa điện hạ cùng Nhân tộc giao hảo , sớm có đem Nhân tộc đón vào môn hộ dự định , cuộc giao dịch này chẳng qua là thuận thế làm; mà Man Tộc chính là dâng lên giá trị cao hơn bảo vật , lão hủ thật không nghĩ tới những thứ này bấp bệch loại trừ cày mạnh chinh phục ở ngoài , còn có thể sử dụng loại này ngoại giao thủ đoạn , thật coi làm người ta cảm khái." Ngao bá vuốt râu mà thở dài nói.

"Nửa đoạn sau nói không đúng "

"Ừ a , thật to không đúng! Kia bí cảnh sinh ra bất quá ngàn năm , mà trước đó , so sánh lên Nhân tộc mà nói , Hải Thần Tộc một ít thiên tài cũng đã vô cùng sống lâu á! Ngọc Hoàng bệ hạ nhưng là theo bọn người Nhân tộc Tam Hoàng Ngũ Đế thời đại cũng đã xưng bá Đông hải rồi , kia Nam Hải Sa Hoàng ánh nắng cũng sống rồi gần hai ngàn năm đây , ta suy nghĩ , hẳn hẳn là sinh ra ở Nhân tộc Văn vương thời đại chứ ? Ngay cả lão hủ bực này bất tài , cũng sống rồi hơn ngàn tuổi đây , chúng ta này mấy thế hệ có lẽ không có từng ăn cái gọi là tiên dược a."

Tô Nghi nghe chặt chặt thần phục , hỏi "Kia tiên dược có thể khiến người ta trường sinh bất lão truyền thuyết chính là giả ?"

Như quả thật như thế , Liễu Tâm Chiêu khả năng liền muốn thất vọng mà về , Tô Nghi cũng mất đi tại Doanh Châu Đại Hội trung cố gắng tranh thủ trước 10 ý nghĩa , mà Tàn Thủy Hoàng phái Từ Phúc đồng độ cầu Tiên dược cử động , càng là thành trò cười thiên cổ.

"Ngược lại cũng không có thể hoàn toàn coi như là giả , bởi vì trong bí cảnh quả thật có một loại có thể để cho Nhân tộc kéo dài tuổi thọ kỳ vật , hơn nữa cũng thực sự có thể tiêu diệt ác tật , chỉ là vật này cũng không phải là dược liệu , mà là một loại khác. . . Không nói rõ được cũng không tả rõ được đồ vật , hẳn công hiệu cũng không có trường sinh bất lão khoa trương như vậy." Ngao bá đáp.

"Nếu là có chữa trị ác tật , kéo dài tuổi thọ hiệu quả , ngược lại cũng đủ rồi." Tô Nghi gật đầu , lại hỏi , "Thừa tướng đại nhân thần thông quảng đại , ngài muốn đồ vật vì sao không tự mình đi lấy ?"

"Vù vù , kia bí cảnh cũng không phải là có thể khiến người ta tùy ý ra vào chỉ địa , cho dù lấy lão hủ năng lực , cũng làm không được cùng bí cảnh thủ vệ là địch a! Huống chi chính là bởi vì lão hủ là Doanh Châu thừa tướng , coi như phụ tá đại công chúa điện hạ trái phải thân phận , thì càng không thể đánh phá quy định , kia bí cảnh chỉ có thể từ mỗi giới Doanh Châu Đại Hội trước 10 tiến vào , những người khác cũng chỉ có thể nhìn thấy thềm; lúc trước có một con Man Tộc Thiên Vu dựa vào thực lực của chính mình muốn xông vào bí cảnh , kết quả Ngọc Hoàng bệ hạ còn chưa xuất thủ , người trước liền bị thủ vệ xé thành mảnh nhỏ , đáng sợ đáng sợ!" Ngao bá lòng vẫn còn sợ hãi bình thường vỗ một cái bộ ngực mình.

"Thì ra là như vậy , cái này ngược lại cũng nói thông , chỉ là tại hạ cũng không hiểu rõ Doanh Châu Đại Hội chương trình , hơn nữa ngài cũng đã nói , đến lúc đó năm sông bốn biển Tinh Anh hội tụ tập Đông hải , tại hạ cũng không có nhất định có thể lấy được trước 10 lòng tin , có thể hay không đòi một yêu cầu ?" Tô Nghi thử dò xét nói.

"Lão hủ bình sinh cũng không có từng đuổi cầu , liền mong đợi trong bí cảnh cái kia vật kiện để hoàn thành ta bói thệ nghi thức a; người ngược lại cũng không cần lo lắng quá mức , cái gọi là Doanh Châu Đại Hội đây , thật ra thì chính là các tộc thiên tài trẻ tuổi một loại khảo nghiệm , ai hơn thiên tài , người đó liền có thể lấy được tốt hơn thành tích; người coi như đương đại Nhân tộc thiên tài đứng đầu , hẳn là chính mình còn có lòng tin." Ngao bá cười hắc hắc nói.

"Ho khan một cái , ta như thế nào tạm dừng không nói , đúng là có nghe nói qua , Doanh Châu Đại Hội cao hơn thực lực nhất định cùng tuổi tác liền vô pháp tham gia , là thiên tài trẻ tuổi ở giữa tỷ đấu; nhưng tại hạ đã từng nghe , Doanh Châu Đại Hội nguyên bản chính là là Hải Thần Tộc thiết lập tranh tài , nhân man lưỡng tộc thêm vào sau đó , nội dung vẫn không nhiều lắm biến hóa , người sau thật khó cùng Hải Thần Tộc thiên tài cạnh tranh , có hay không thật có chuyện như vậy ?" Tô Nghi hỏi.

"Người đây là mấy trăm năm trước tin tức ? Từ lúc đại công chúa điện hạ nắm giữ thực quyền sau đó , đối với Doanh Châu Đại Hội đấu loại nội dung tiến hành qua rất nhiều lần điều chỉnh , mặc dù bây giờ Hải Thần Tộc vẫn có một ít ưu thế , nhưng Nhân tộc cũng không phải không thể cạnh tranh , duy nhất xử là hoàn cảnh xấu chỉ có Man Tộc đi." Ngao bá đạo.

"Ăn quả đáng chỉ có Man Tộc , này nghe thật không tệ a."

"Là a."

"Đã như vậy. . . Ồ , chờ một chút , đấu loại ? !" Tô Nghi cả kinh.

"Là a , chỉ có thông qua đấu loại người mới có tư cách tham gia chính thức tranh tài , đến lúc đó Đông hải chỗ sâu bí cảnh hội khai mở , người dự thi đương phàm khởi hành , ai có thể giành trước đến là có thể sớm tiến vào , tiếp nạp mười người sau đó bí cảnh sẽ đóng kín á..., này quy tắc có phải hay không rất đơn giản thô bạo ?" Ngao bá đạo.

"Quy tắc là thật đơn giản , nhưng muốn tranh lấy trước 10 nhưng là khó lại càng khó hơn a! Nhân tộc phải như thế nào tại mệnh mông Đông hải cùng Hải Thần Tộc đua thuyền ? Đại công chúa điện hạ điều chỉnh chỉ là đấu loại nội dung ?" Tô Nghi khóe miệng run lên.

"Ừ, bởi vì chính thi đấu quy tắc thật sự là quá đơn giản , căn bản không chỗ có thể đổi a , mặc dù Hải Thần Tộc tại chính thi đấu vẫn có ưu thế , nhưng đấu loại quy tắc sửa đổi đi qua , Nhân tộc thông qua đấu loại có khả năng liên gia tăng thật lớn , cũng có thể hoặc nhiều hoặc ít gia tăng tranh thủ chính trước khi so tài mười khả năng \*\* \*\* ?"

"Có thể lấy được chính trước khi so tài mười người , ngay từ đầu tự không khả năng ngã ở đấu loại trung . ." Tô Nghi lẩm bẩm.

"Tóm lại , người đến tốt cùng có đáp ứng hay không lão hủ điều kiện ? Đây chính là trao đổi cái này di vật cơ hội duy nhất a." Ngao bá khoe khoang vậy giờ lên trong tay Hàn Minh Tri di vật.

Tô Nghi mặt đầy bất đắc dĩ , lấy cái này Quy Thừa Tướng ngang bướng tính cách mà nói , nếu như hắn không đáp ứng , sợ rằng thật đúng là lấy không trở về di vật , may mắn hắn nguyên bản là dự định tranh thủ trước 10 , thuận đường là Quy Thừa Tướng đi lấy một vật , ngược lại cũng không phải chuyện phiền toái gì.

Đang chuẩn bị đáp ứng lúc , Tô Nghi nghe được Ngao bá lẩm bẩm tiếng.

"Bất quá này dù sao cũng là di vật , lão hủ cầm vật này uy hiếp người làm việc cho ta , không khỏi lộ ra quá hèn hạ , hơn nữa đối với người chết cũng không tôn trọng , ừ. . ." Ngao bá cau mày , lẩm suy nghĩ hình.

Tô Nghi khóe miệng kéo một cái , trong lòng oán thầm đạo: Người này vậy mà tự biết mình.

"Như vậy đi , lão hủ cũng không cho người làm không công , chỉ cần người có thể thu hồi chi định vật kiện , lão hủ thì có khác thù lao , như thế nào ?" Ngao bá đạo.

"Ngài nói một chút coi."

"Cái này thù lao chính là —— đại , công , chủ , điện , xuống " trình , lần. . ."

Ngao bá một chữ một cái cao giọng nói , mà ở "Trình" chữ phía sau , có một người chữ tựa hồ mới nói phân nửa , thân hình hần gục bay mà ra , phun ra huyết tuyến vẽ ra trên không trung rồi một đạo huyền dị vết tích.

Mà ở Ngao bá lúc trước đứng vị trí , có một đạo xinh đẹp tuyệt vời ngọc trảo nhanh chóng hiện lên , sau đó rồi lập tức tiêu tan , hiển nhiên là Ngọc Hàn công chúa xuất thủ.

Tô Nghi cổ co rút lại , này già mà không kính gia hỏa quả thực không muốn sống nữa , Ngọc Hàn công chúa "Vật kia" há là có khả năng tùy tiện lấy ra làm thù lao!

Ngao bá từng ngum từng ngum học máu , thân thể không ngừng co quắp , đem "Trần trối" đưa đến Tô Nghi trong tai.

"Ho khan một cái. . . Xem ra ta kiên trì không được bao lâu. . . Người nhất định phải nhớ , ta muốn lấy vật kiện là. . . Nếu là thành công , có khác thù lao. . . Ho khan một cái."

Tiếng nói rơi xuống , Ngao bá nguyên bản là còng lưng thân thể lần nữa thu nhỏ lại , hóa thành to bằng một cái chậu rửa mặt Hải Quy , thân thể toàn bộ rúc lại trong mai rùa , bên ngoài thân quanh quần nhân nhật quang hoa , tựa hồ đang ở khôi phục mới vừa nhận được vết thương trí mạng.

Tô Nghi tìm nửa ngày , cũng không tìm tới Hàn Minh Tri di vật đến tốt cùng bị Ngao bá giấu ở nơi đó , chỉ đành phải thôi , rồi đi nơi này.

Ngao bá chỗ tìm tòi đồ vật là một loại kỳ lạ trần châu , Tô Nghi tạm thời còn không biết hẳn chỗ dùng.

Trở lại phòng khách , Tô Nghi trong lòng suy nghĩ nói: "Cũng được , dù sao chỉ là thuận đường , giúp Quy Thừa Tướng một lần đi , trọng yếu nhất vẫn là giúp Liễu tiểu thư lấy được trong truyền thuyết trường sinh bất lão tiên dược. . . Không , hiện tại phải nói là bao đi bách bệnh , kéo dài tuổi thọ kỳ vật rồi sao ? Tựa hồ đối với Liễu tiểu thư mà nói cũng không có gì khác nhau; tháng năm chính là Doanh Châu Đại Hội , cách nay còn có không tới thời gian một tháng , ta loại trừ mỗi ngày đọc sách luyện võ ở ngoài , cũng hẳn đi hiểu một chút đại hội quy tắc , vì đó làm tốt chuẩn bị chu đáo. Ta luôn có một loại dự cảm , khóa này đại hội , đem đối với xà nhà triều , thậm chí đối với Nhân tộc sinh ra sâu xa ảnh hưởng."

Bạn đang đọc truyện *Binh Pháp Đại Thánh Convert* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 246: Doanh Châu Đại Hội

Thành Lạc Dương vốn là trong nhân tộc khu, Hoa Dương cung từng tại Hoàng Hà huyết chiến sau đó gặp phải nghiêm trọng phá hư, nhưng mà sau đó trong vòng ba năm liền bị sửa chữa đổi mới hoàn toàn, chủ đạo này một công trình, chính là Trung Nguyên hiệu trung với Man Tộc đào ngũ quân, Long Ngạo Thiên đúng là bọn họ mới nhất lãnh tụ.

Tại đào ngũ quân bên trong đã mất bất kỳ tông pháp có thể nói, người nào lực lượng mạnh nhất, người đó liền có thể ở nguy nước Tề vinh leo để vị, Long Ngạo Thiên chính là lấy thủ đoạn tàn nhẫn hành thích vua đoạt quyền người, mà tụ tập tại hán bên cạnh "Quần thần", cũng phần lớn là bo bo giữ mình, nịnh nọt hạng người, ở trong mắt bọn hán, trung hiếu lễ nghi chờ đức tính tốt đã sớm phai mờ ở ngoài cứu thiên.

Long Ngạo Thiên gục hán bị liệt hỏa đốt trời nửa bên mặt, sắc mặt không thích nghe dưới bậc thang quần thần báo cáo.

"Bệ hạ! Xin ngài nhất định phải đề cao cảnh giác, kia Tô Nghi tại hai giới khoa cử bên trong lấy được song thập trù, lại tại Cửu Đỉnh Sơn lên đỉnh, hán thiên tư đã sớm lấy được đầy đủ chứng minh! Cho dù so với hán không được lập địa thành thánh Tôn Vũ, nhưng bậc này thiên tư đã sớm vượt qua trong lịch sử đông đảo năng thần mãnh tướng, nếu là buông thả hán trưởng thành, ngày sau nhất định lại vừa là một tôn chủ tướng, thậm chí còn có khả năng tấn thăng làm Á Thánh, đối với ta nguy nước Tề mà nói rất có thể là tương lai đại họa tâm phúc, không thể không trừ a!" Một vị lão thần hùng hồn kể lể.

"Là nước Tề! Không phải nguy đủ! Người này ngu xuẩn!" Long Ngạo Thiên nghiêm nghị gầm hét lên.

"Hắc y! Là, là, vì thần không lựa lời nói, ngôn ngữ mạo phạm, mời bệ hạ thứ tội!" Lão thần kinh khủng vạn trạng đạo.

"Bệ hạ, trả đại nhân nói có lý, vì thần cũng cảm thấy Tô Nghi người này phải trừ, tuyệt không có thể để cho hán tiếp tục trưởng thành, ngài cảm thấy thế nào?" Khác một người trung niên đứng cảm tiến lên, khuyến can đạo.

"Hừ, các người cũng làm bốn hoàng vô bên ngoài che mắt, không thấy Thái Sơn sao? Đại khả hán các hạ đã sớm phát hành huyền thưởng lệnh, ai có thể gỡ xuống Tô Nghi thủ cấp, người đó liền có thể thu được thiên hỏa lễ rửa tội, được đến Man Tộc lực lượng chân chính quán chú, ta nếu là được đến lễ rửa tội, ắt sẽ đột phá ràng buộc, tấn thăng chủ tướng, coi như các người không nói, ta cũng sẽ phái người đi lấy Tô Nghi tính mạng." Long Ngạo Thiên đạo.

"Xin thứ cho vì thần nói thẳng, đại khả hán các hạ sở dĩ sẽ phát hành cái này huyền thưởng lệnh, hán mục tiêu là vì báo trước đây đại chiến một mũi tên thù, đương thời Tô Nghi viết « Long thành phi tướng », bằng vào « xạ kinh » chỉ điểm lại cùng mọi người đồng tâm hiệp lực chi uy năng, vậy mà đem hơn trăm triệu Man Tộc đánh lui, đại khả hán nhất định vì vậy ghi hận trong lòng, nhưng hán giờ phút này một lòng dưỡng thương, chưa chắc giải Tô Nghi thiên tư bao nhiêu, nếu không này huyền thưởng lệnh khen thưởng ắt sẽ tăng lên nữa gấp mười lần!"

"Nói rất chính xác, chúng ta không bằng tại ngoài sáng nâng lên tình đại khả hán các hạ tăng thêm treo giải thưởng, điều động Man Tộc chủ lực vì bọn ta tạo thế, hấp dẫn Giang Nam sự chú ý, mà chúng ta ở trong tối trung phái đầu hàng quân ám sát Tô Nghi, tranh thủ thu được lớn hơn lợi ích."

Đào ngũ quân tuyệt không thừa nhận Giang Nam Nhân tộc đối với bọn họ gọi, bọn họ cho là Man Tộc mới là thế gian chính nghĩa, đầu nhập vào Man Tộc là sáng suốt lựa chọn, vì vậy phần lớn lấy "Đầu hàng quân" tự cho mình là, có thể nói là bệnh thời kỳ chột.

"Ừ, người nói không tệ, tháng sau Doanh Châu Đại Hội, Tô Nghi nhất định tham gia, đến lúc đó ta liền có thể sai người đi lấy trở về hán thủ cấp." Long Ngạo Thiên nói vô cùng dễ dàng, thật giống như chỉ là dự định lên đường đi uống miếng nước.

"Bệ hạ, cẩn thận có thể bộ ngàn Thu Thiên, cẩn thận sử vạn niên thuyền, nếu là vì thần dò xét đến tình báo là thật, kia Tô Nghi tuyệt không phải người thường có thể áp chế tồn tại, cho dù là phái quốc sĩ cấp bậc thích khách đi ám sát, cũng rất có thể bị hán chạy thoát, vì vậy ta đề nghị bệ hạ thân hướng Doanh Châu, lấy ngài đỉnh phong phi tướng khả năng, lấy Tô Nghi trên cổ đầu người để như trở bàn tay." Một vị đại thần nói.

"Ha ha, Doanh Châu nhưng là Hải Thần Tộc địa bàn, nếu là bốn hoàng thực lực bậc này người đi trước tham gia đại hội, ắt sẽ bị thiên trọng phòng bị, chỉ cần có một tia gió thổi cỏ lay, ắt gặp thủ đoạn lời đình loại trừ, kia Ngọc Hàn công chúa hung danh có thể không phải là cái gì truyền thuyết; hơn nữa nếu Tô Nghi sẽ tham gia, Trần Khánh Chi cùng vi duệ kia hai lão này nhất định sẽ bày thiên la địa võng, chờ mò được cá lớn, người chẳng lẽ là mong đợi bốn hoàng tự chui đầu vào lưới, tốt thay thế này Hoa Dương cung chi chủ địa vị?" Long Ngạo Thiên cười híp mắt nhìn vị đại thần kia, điềm nhiên nói.

"Hạ thần sao dám!" Đại thần kia phúc thông một tiếng quỳ xuống.

Long Ngạo Thiên cười lạnh, gõ long y tay vịn, nói: "Hừ, liền như vậy, thấy rằng người là nước Tề tận trung hơn hai mươi năm, bốn hoàng liền không

tính toán với người chuyện này; kia hai cái lão bắt từ chủ tướng bày càng lớn la vông, vông mắt sẽ trở nên càng thêm rộng thùng thình, cá lớn chưa chắc có thể gây sóng gió, con tôm nhỏ nhưng có thể tận tình làm ẩm ỉ, đối phó Tô Nghi, chỉ cần ba lượng vị quốc sĩ thích khách liền có thể, bốn hoàng nếu là tự mình xuất thủ, há chẳng phải là rớt giá trị con người?"

"Bệ hạ anh minh!" Quần thần lập tức mở miệng nịnh hót.

"Đủ rồi, bốn hoàng sau này một đoạn thời gian muốn thành tâm trai giới, tế bái thiên hòa đại thần, bọn người nếu là không có đại sự, liền chớ tới quấy rầy." Long Ngạo Thiên đứng dậy, rồi đi chính điện.

"Bãi triều!" Nắc thang bên cạnh thái giám cao giọng hô.

Quần thần tất cả đều thờ phào nhẹ nhõm, đồng thời nhìn về Long Ngạo Thiên rồi đi phương hướng, mặt lộ khinh bỉ cùng vẻ trào phúng.

Người nào không biết Long Ngạo Thiên người này hoang dâm vô độ, leo lên để vị sau đó mấy ngày liền tiếp chơi bởi hậu cung, không để ý tới "Quốc chính", tế bái thiên hòa đại thần là giả, đi hưởng thụ hậu cung những thứ kia kiểu diễm ướt át các phi tử mới là phải; không người đối với Long Ngạo Thiên ôm chân chính trung thành, ai cũng muốn ngồi lên kia đem long y.

Mà ở thành Lạc Dương bên ngoài man doanh trong đại trường.

Trung Nguyên các nơi thị tộc Thiên Vu tất cả đều hội tụ ở đây, thương lượng Doanh Châu Đại Hội công việc.

"Bất tri bất giác lại qua ba cái năm tháng, năm nay Doanh Châu Đại Hội phải phải người nào đi tham gia?"

"Chúng ta vớ sắt nghiền ép vạn giới, vì sao phải đi tham gia Bình Phong Đại Lục một cái nho nhỏ thổ dân hội nghị? Thật sự là không nghĩ ra."

"Nghe nói Doanh Châu bí cảnh bên trong có mở ra thiên hòa giới chia khóa, đại khả hãn bệ hạ ra nghiêm lệnh, vô luận tiêu phí bao nhiêu năm, nhất định phải hết sức tranh thủ."

"Nếu là thật là vì lý do này, ta ngược lại có thể tiếp nhận, chỉ là các người đều biết, Doanh Châu Đại Hội ở trên biển tổ chức, chúng ta không tập thủy tính, rất khó lấy được thành tích tốt, đại khả hãn bệ hạ thủ đoạn thông thiên, vì sao không bắt buộc Hải Thần Tộc sửa đổi quy củ, dời đến lục địa tổ chức?"

"Ha ha, đây là Hải Thần Tộc hội nghị, dĩ nhiên là nhập gia tùy tục, hơn nữa kia Ngọc Hoàng lão đầu sống mấy ngàn năm, thực lực cơ hồ cùng trạng thái cuồng bạo đại khả hãn bệ hạ ngang sức ngang tài, không thể khinh thường, chỉ có chờ đợi vạn tộc thể chân vạc một khắc kia tới, tài năng dùng vũ lực thu hồi cái kia chia khóa; trước đó, chúng ta có thể tranh thủ liền hết sức tranh thủ, đây đối với đại khả hãn bệ hạ tương lai lên đỉnh chí cao thống lĩnh vị trí rất có trợ giúp, nhất định có thể cực lớn tăng cường hãn tại trong vạn tộc quyền phát ngôn."

"Vấn đề là, năm nay Doanh Châu Đại Hội có thể là chúng ta một cái cơ hội cuối cùng rồi, phải như thế nào đi tranh thủ?"

"Không cần lo ngại, ta man cốt thị tộc vì chuẩn bị nước trường giang chiến, năm gần đây cũng huấn luyện một nhóm quen thuộc thủy tính kiện tướng, một vị trong đó tên là Heiler kim người tuổi trẻ rất là nổi bật, không gần như chỉ ở trên thuyền như giẫm trên đất bằng, càng là đại khả hãn bệ hạ dòng thứ đời sau, chính là chân chính hãn tộc huyết mạch, thực lực có một không hai Thập phu trưởng trở xuống tất cả mọi người! Nếu là Doanh Châu Đại Hội quy tắc chưa từng thay đổi, hãn ất sẽ có thể lấy được trước 10, hoàn thành tộc ta nghiệp lớn!"

"Như thế tốt lắm!"

"Hãn có lẽ có khả năng thuận đường thu hồi Tô Nghi đầu."

Mà ở Giang Nam, đông đảo tướng môn thế gia cũng bắt đầu chuẩn bị Doanh Châu Đại Hội một chuyện, rất nhiều người mang tuyệt kỹ, lòng tin bùng bột thiên tài trẻ tuổi xung phong nhận việc, muốn tại Doanh Châu mở ra hùng tài.

Hải Thần Tộc tự nhiên cũng không khả năng rơi ở phía sau, Doanh Châu bí cảnh bên trong có rất nhiều có khả năng tăng cường biến Yêu lực lượng linh vật kỳ vật, bọn họ sao chịu lời nói nhẹ nhàng buông tha?

Cơ hồ toàn thế giới đều lâm vào lửa nóng chuẩn bị chiến đấu bên trong, Ngọc Hàn Cung lại tĩnh lạ thường.

Thời gian một tháng chớp mắt tức thì.

Tô Nghi tại tỉnh lặng thanh tịnh và đẹp đẽ trong không khí vượt qua tháng tư, trong lúc là Ngọc Hàn công chúa kể xong « đông du ký » cổ sự, ngày thứ hai liền bị thanh bình một chữ không lọt sao chép thành sách, cung cấp Ngọc Hàn công chúa thời khắc dư vị; ngoài ra, Tô Nghi lại mang ra « Hồng lâu mộng », « mái tây nhớ », « Bạch Xà truyện », « liêu trai » chờ cổ sự sửa đổi phiên bản, tất cả đều bị thanh bình chép lại.

Tô Nghi còn không biết những thứ này tiểu thuyết sau này sẽ ở Giang Nam cao hứng nhiệt triều.

Ngoài ra, Tô Nghi ở nơi này nguyệt cũng không có lạnh nhạt hãn quân nghiệp, hãn tinh thần lượng hơi chút tăng lên một ít, cơ hồ đạt tới một thước 8 tấc, hơn nữa tại Cửu Châu chi bên trong đỉnh chứa đựng đại lượng tinh thần cùng tinh thần lực, vô luận là thương thuật vẫn là học thức đều có tiến bộ nhảy vọt.

Cái کیا linh miêu vẫn ở chỗ cũ Ngọc Hàn Cung trung tới lui tự nhiên , bọn thủ vệ thấy hấn lúc , sẽ tượng trưng mà đuổi theo một phen , ngoài ra thời gian cũng không tích cực , tựa hồ là thu được cấp trên chỉ thị , cực kỳ dễ mặc cho linh miêu; mà Quý Thừa Tướng Ngao bá vẫn không có tính lại , để cho Tô Nghi không khỏi than thở , này già mà không kính gia hòa thương thật là đủ sâu.

Ngày mùng 4 tháng 5 sáng sớm , Tô Nghi tại thanh bình dưới sự chỉ dẫn , thông qua hải nhãn , đi xuôi thành đảo.

Suối thành đảo là Doanh Châu trung bộ số một số hai đại đảo , chính là Doanh Châu thủ phủ , cũng là Tổ Long tượng thần nơi ở , phóng tầm mắt nhìn tới , trầm dặm liền phong đỉnh chiếm cứ một cái rất sống động thạch tạo Cự Long , mơ hồ tồn tại khí thôn cửu thiên thế , nghe nói Nhân tộc trường thành linh cảm chính là bắt nguồn ở này.

Đã có rất nhiều Hải Thần Tộc tụ tập ở này , Tô Nghi đến cũng không có giật mình quá lớn đột sóng , hấn ở trên đảo một chỗ thiên nhiên hang ở lại.

Ngay đêm đó , Liễu Tâm Chiêu viễn độ trùng dương tới , nàng không chỉ có là Tô Nghi mang đến hậu thế tỷ bà , càng làm cho hấn mang đến đại lực đủ loại tình báo; Tô Nghi cùng nàng nói chuyện hồi lâu , mới mới biết được một tháng này tới nay thế cục: Nguyên lai Nhân tộc có thể tham gia Doanh Châu Đại Hội số người là có giới hạn , tại nội bộ cũng có cạnh tranh , dự thi vị trí phần lớn bị tướng môn thế gia chiếm cứ , có khả năng cạnh tranh người trung bực lộ tài năng nhà nghèo đệ tử không tới hai thành.

Làm hai người đàm luận đến Tô Nghi thiết kế tỷ bà lúc , Liễu Tâm Chiêu nhiệt tình dâng cao , Tô Nghi cũng dạy nàng rất nhiều hậu thế chỉ pháp cùng đánh đàn kỹ xảo.

Ngày mùng 5 tháng 5 ngày đó , nhân man lưỡng tộc hơn mười ngàn tinh anh tề tụ suối thành đảo , trừ đi tùy thân hộ vệ ở ngoài , chuẩn bị tham gia Doanh Châu Đại Hội người vậy mà đạt hơn 3000 trở lên!

Tô Nghi nhất thời cảm thấy áp lực to lớn.

Vừa xuất hiện tại trên bờ biển , lập tức nghênh đón rất nhiều sát ý khủng bố tầm mắt , nhưng Tô Nghi thần sắc không thay đổi , cử chỉ thần nhiên , hướng Nhân tộc tụ tập địa phương đi tới.

Bạn đang đọc truyện *Binh Pháp Đại Thánh Convert* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 247: Thất long châu ?

Thấy Tô Nghi đi tới , rất nhiều người mặt lộ vẻ vui mừng , bước nhanh nghênh đón; nhưng là có một bộ phận người thờ ơ lạnh nhạt , trong mắt tràn đầy địch ý , nhưng tam tộc hội tụ , ngoại địch trước mặt , bọn họ cũng không có lựa chọn đi gây khó khăn Tô Nghi.

Tô Nghi không thấy người sau , cùng một chúng đồng bào lẫn nhau thăm hỏi sức khỏe , trong đó có năm sáu vị Nam Từ Châu người quen , Hàn Tu Trúc , Hạng Thừa cùng Hạ Từ Du mấy người cũng ở trong đó , ngoài ra còn có Mã gia ngựa hưng dân , Tôn gia trang mới , Lăng gia Lăng Chí hiền , vậy mà tất cả đều là tướng môn đệ tử.

"Tô Di Thiên , một tháng không thấy , ngươi xem lên nhưng là tinh thần tỏa sáng a." Hàn Tu Trúc cười nói.

"Có lẽ là Doanh Châu linh lực dư thừa nguyên nhân , ở chỗ này thường ở mà nói , có lẽ có thể kéo dài tuổi thọ." Tô Nghi đạo.

"Chúng ta nhưng là nghe nói , ngươi coi như khách nhân ở Ngọc Hàn Cung ở một tháng , khẳng định đã thấy Ngọc Hàn công chúa chứ ? Thế nào , nàng là không phải quả như tin đồn như vậy , có khuynh quốc phong thái ?" Hạ Từ Du nháy mắt ra hiệu hỏi.

"Ho khan một cái , xấu hổ , ta còn không có thể thấy Ngọc Hàn công chúa hình dáng." Tô Nghi thành thật trả lời.

"Ta nói Hạ huynh , ngươi theo hôm qua lên đường lúc vẫn lầm bầm Ngọc Hàn công chúa , thật là không dứt nữa à." Một vị khác Nam Từ Châu sĩ tử liếc mắt.

"Hắc hắc , ta nghe nói Ngọc Hàn công chúa tuổi còn trẻ cũng đã thân là Long Hoàng rồi , không khỏi liền đối với nàng sinh ra nhiều chút chấm dứt mộ , thứ lỗi thứ lỗi." Hạ Từ Du lúng túng xoa xoa tay.

Tô Nghi khóe miệng run lên , hấn mặc dù chưa thấy qua Ngọc Hàn công chúa , nhưng là có chút nghe thấy , nàng nhưng là cùng tôn thánh cùng một thời đại nhân vật , đối với Hải Thần Tộc mà nói đúng là "Tuổi còn trẻ", nhưng đối với Nhân tộc mà nói , bất luận kẻ nào , bao gồm lão chủ tướng thấy nàng , cũng phải đi văn bồi chi lễ.

Cũng không cần vạch rõ chuyện này , xuyên phá thanh khiết thiếu niên ảo tưởng đi, Tô Nghi như thế tính toán đạo.

Tô Nghi lại dời mắt nhìn về phía bãi biển , cảm giác Hải Thần Tộc cùng Man Tộc khuôn mặt đều giống nhau , vừa nhìn về phía Nhân tộc tụ tập địa phương , loại trừ mấy đạo quen thuộc khuôn mặt ở ngoài , còn lại cơ bản đều là người xa lạ.

"Nhất Minh huynh , Giang huynh cùng vật hải tuyền huynh bọn người không có tới ?" Tô Nghi hỏi.

"Doanh Châu Đại Hội quy định qua , cao hơn ba mươi tuổi cùng người đi đường cấp bậc người không thể tham gia , chỉ có thể coi như hộ vệ đi cùng; Nhất Minh huynh đã là Vũ Sĩ , sáu năm trước liền đã tham gia đại hội , năm nay nhưng là không thể tới ; còn Giang huynh đám người... Họ khan một cái , bởi vì mỗi một châu chỉ có bảy cái vị trí , cạnh tranh thập phần kịch liệt , bọn họ không có thể bị chọn , vì vậy nhờ ta tới truyền lời." Hàn Tu Trúc đạo.

"Bọn họ nói thế nào ?"

"Không phải là một ít chúc phúc chúng ta lấy được thành tích tốt mà nói , Ngô huynh thì nhờ ta chuyển cáo người , nếu là có thể tiến vào Doanh Châu bí cảnh , phải đi tìm một cái được đặt tên là Thất Tinh long châu kỳ vật , tuyệt không có thể để cho hất rơi vào Man Tộc trong tay , hơn nữa đối với người mà nói cũng có rất nhiều diệu dụng." Hàn Tu Trúc trả lời.

Tô Nghi sắc mặt cổ quái , bởi vì "Thất Tinh long châu" chính là Quy Thừa Tướng Ngao bá phó thác hẩn tìm đặc thù trên châu , đương thời hẩn nghe nói vật này tên lúc , còn ước chừng chừng sốt mười mấy hơi thở thời gian.

"Thất Tinh long châu đến tốt cùng ra sao vật ?" Tô Nghi hỏi.

"Ta không rõ ràng , Ngô huynh tựa hồ cũng không rõ ràng , chỉ là nhà hẩn vốn là vùng này hào thương , gom qua một vài tin đồn , mơ hồ rõ ràng vật này vô cùng trọng yếu , dặn dò người nhất định phải toàn lực tranh thủ." Hàn Tu Trúc đạo.

Tô Nghi gật gù đầu , coi như không có Ngô Hạp dặn dò , vì thu hồi Hàn Minh Tri di vật , Tô Nghi cũng tất nhiên sẽ cố gắng tranh thủ vật này.

Tô Nghi vừa liếc nhìn đám người , hỏi lần nữa: "Loại trừ Nam Từ Châu ngoài ra , tới tham gia Doanh Châu Đại Hội đều là người nào ?"

Hàn Tu Trúc trả lời: "Phần lớn đều là các nơi tướng môn thế gia , ta liền không nhất nhất giới thiệu rồi , liền vì người giới thiệu một chút cần thiết phải chú ý mấy nhà: Bên kia là Tào gia đoàn người , cũng là đủ để cùng Hàn hạ hai nhà tranh hùng đại thế gia; người kia là Vệ Thanh đời sau , tính cách có chút nóng nảy háo thắng , tận lực thiếu tiếp xúc với hẩn; còn có Gia Cát gia Gia Cát khánh long , ta lo lắng hẩn sẽ đến gây khó khăn người."

"Lại đang làm gì vậy ? Ta cùng Gia Cát khánh long chưa từng gặp mặt , chẳng lẽ ở nơi nào bắt tri bắt giác đắc tội qua hẩn ?" Tô Nghi kinh ngạc nói.

"Cũng không phải , này cuối cùng là ta đoán chừng , Gia Cát gia ban đầu từng phái một vị quốc sĩ tới Tổ Thủy Huyện dạy dỗ Gia Cát Thanh , sau đó lại bởi vì rồi đi , vị kia quốc sĩ được đặt tên là Gia Cát thành , chính là Gia Cát khánh long thân sau hộ vệ , mặc dù ta cảm giác được Gia Cát gia sẽ không bởi vì dòng thứ mật hệ tranh chấp liền làm khó người , nhưng cẩn thận một chút tổng không sai."

"Nếu là Gia Cát thành đối ta có ý kiến , phỏng chừng tại Tổ Thủy Huyện cũng đã tới tìm ta phiền toái , sẽ không kéo tới hôm nay; hẩn ngày đó bỏ Gia Cát Thanh mà đi , chắc là đối với người sau hết sức thất vọng , cũng không đến nỗi làm khó ta." Tô Nghi lắc đầu nói.

Chính đang lúc nói chuyện , có mấy người cũng đi tới , hướng Tô Nghi chào hỏi.

"Tại hạ trăm khu vực núi , gặp qua Tô Di Thiên!"

"Tại hạ ruộng ban đầu , lễ độ."

Mấy người khác cũng rối rít chấp tay thăm hỏi sức khỏe , đám người này hết sức trẻ tuổi , thái độ cung kính cẩn thận.

"Chù hòa phái." Hàn Tu Trúc thấp giọng nhắc nhở , Tô Nghi gật gù đầu.

"Chư vị ngày an , không biết này tới vì chuyện gì ?" Tô Nghi cũng đáp lễ lại , tuy nói đối phương là chủ hòa phái , nhưng giờ phút này tình huống đặc thù , lễ nghi là không thiếu được.

"Tô Di Thiên khoái nhân khoái ngữ , chúng ta này tới là vì sớm cùng người giao hảo , tuy nói chúng ta phái loại có khác , nhưng hôm nay chính diện Doanh Châu Đại Hội , tại chỗ không ít hải yêu cùng Man Tộc chờ xem chúng ta trò cười , vì vậy chúng ta phải làm đất tay tịnh tiến , nhất trí đối ngoại! Hải Thần Tộc tạm dừng không nói , tuyệt không có thể để cho Man Tộc chiếm được một chút chỗ tốt." Trầm khu vực núi bạo khí lâm nhiên nói.

"Lẽ ra nên như vậy." Tô Nghi gật gù đầu.

"Chúng ta đương nhiên sẽ phối hợp , tựu sợ các người chủ hòa phái ở sau lưng đâm dao a." Hạ Từ Du cười lạnh nói.

Trầm khu vực núi sắc mặt nghiêm nghị đến , nghiêm nghị nói: "Hạ huynh đây là ý gì ? Chiến cùng hai phái mặc dù phương châm bất đồng , nhưng trên nguyên tắc vẫn cũng là vì Nhân tộc lo nghĩ , bây giờ ngoại địch trước mặt , chúng ta coi như là không còn trí , cũng sẽ không lựa chọn ở chỗ này cùng chủ chiến phái đối chọi gay gắt; nếu là làm ra bức này hành động ngu xuẩn , há chẳng phải là để những cái khác hai tộc chế giễu , ném ta Nhân tộc mặt mũi ?"

"Hy vọng lời này là thật." Hạ Tử Du nhún vai.

"Được rồi, Trầm huynh nói không sai, tròng này đại hội phải làm đề phòng là Man Tộc, giờ phút này tuyệt không phải nội đấu lúc, chúng ta mỗi người đều thu liễm một chút." Hàn Tu Trúc làm người hòa giải.

Không lâu lắm, lại có một ít thuyền bè đậu đến bên bờ, từ đó mệnh mông cuộn cuộn đi xuống trên trăm tên hình thể khá lớn Man Tộc đến, cơ hồ mỗi người đều có cao một trượng.

Sau đó, lại có mấy chục tên Nhân tộc lục tục xuống thuyền, đi tới trên bờ biển.

Thấy đám người này, vô luận là chủ chiến vẫn là chủ hòa phái, thần sắc tất cả đều lạnh xuống.

"Đáng chết đào ngũ quân!" Hạ Tử Du thấp giọng thầm mắng.

Tô Nghi ánh mắt run lên, chậm rãi quét nhìn những thứ này làm người ta không thích đào ngũ quân, sau đó cùng một vị trung niên tầm mắt đọng vào nhau, trong không khí tựa hồ là vang lên lời điện giao mình.

Trung niên kia đào ngũ quân hơi sững sờ, khóe miệng lập tức hiện lên dày đặc nụ cười, đỉnh đầu hấn, một cán cù nát đoàn kiếm chậm rãi đâm ra không gian.

"Tô Nghi! Nhận lấy cái chết!"

Trung niên đào ngũ quân lấy tròng trời lên chột quát lên, đánh thẳng vào Tô Nghi đầu óc.

Cùng lúc đó, hấn khẩu phạt tâm xà chột nhảy ra, thẳng đến Tô Nghi gò má!

Bạn đang đọc truyện *Binh Pháp Đại Thánh Convert* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 248: Oan gia đối đầu

Trung niên đào ngũ quân thần binh đoàn kiếm ri lóm đóm, hiển nhiên trải qua qua nhiều năm tháng sử dụng, mà không có đi bảo vệ hấn, hoặc có lẽ là, đào ngũ quân căn bản không điều kiện đi bảo vệ khẩu phạt tâm xà, hấn nguyên nhân phần lớn người đều lòng biết rõ: Nhân tộc rất nhiều năng lực đều đến từ tiên hiền sáng tạo mỗi cái tiểu thế giới, nhưng không có bất kỳ tiểu thế giới sẽ cho phép đào ngũ quân tiến vào.

Bởi vì vô pháp tiến vào Trích Tinh Các, vì vậy đào ngũ quân vô pháp học được kì mưu, mà chế tạo thần binh "Kiếm tri" cũng làm bọn hấn lực bất tòng tâm, vì vậy đào ngũ quân khẩu phạt tâm xà so với người thường yếu hơn nhiều; hơn nữa trui luyện thần binh "Đá mài đao" phần lớn sinh ra từ "Chú Kiếm đài", rất khó thông qua những cách khác thu được, cho nên đại đa số đào ngũ quân khẩu phạt tâm xà sẽ rất nhanh rỉ sét, bị cùn, cuối cùng từ từ tiêu giải ở trong hư không, tới lúc đó, tên này đào ngũ quân thực lực sẽ lần nữa hạ xuống một cấp bậc.

Hơn nữa vô pháp tạo nên lòng quân cùng trung can nghĩa đảm, càng không cách nào tại "Bái tướng đàn" trung lấy được "Đài điểm binh", cũng không cách nào ngưng tụ quân hồn, vì bảo đảm mình có thể cùng bình thường Nhân tộc đối kháng, đào ngũ quân không thể không phụ thuộc vào Man Tộc, từ đó lấy được Man Tộc bộ phận lực lượng; lâu ngày, rất nhiều đào ngũ quân đã càng ngày càng không thể rời bỏ cùng Man Tộc hợp tác, quá chú tâm đem chính mình coi thành Man Tộc một thành viên.

Nhưng vô luận như thế nào, trung niên đào ngũ quân chuôi này kiếm gì lại chậm chạp, cũng đã đủ để gỡ xuống Tô Nghi thủ cấp.

Chung quanh một đám Nhân tộc sắc mặt biến thành sợ, hoàn toàn không ngờ rằng, tên này Nhân tộc phản đồ vậy mà vừa thấy mặt đã bắt đầu kêu đánh tiếng kêu giết.

Tô Nghi lại sắc mặt không thay đổi, không có chút rung động nào, thân hình hấn như núi, tâm hồ bình tĩnh, hoàn toàn không có né tránh ý tưởng.

Nhưng mà, chuôi này kiếm gì mới vừa bay ra hai thước, tựa thật giống bị cự lực ngăn trở, liền như vậy như ngừng lại giữa không trung.

Cùng lúc đó, xa xa chân trời bay tới một đạo màu vàng sẫm long triều, trong chớp mắt đi tới trung niên đào ngũ quân bầu trời, mang theo biển rộng oai, Lôi Đình Chi Nộ, tàn nhẫn về phía sau người vỗ xuống đi.

Oanh một tiếng, lấy trung niên đào ngũ quân làm trung tâm, chu vi trong vòng một trượng mười mấy tên đào ngũ quân tất cả đều bị nghiền làm thịt nhão!

Mùi máu tanh trong nháy mắt phun ra , liền cách xa ở số bên ngoài hơn mười trượng Tô Nghi cũng có thể rõ ràng nghe thấy được.

Cái khác đào ngũ quân lòng vẫn còn sợ hãi cách xa khỏi này từ vong khu vực , vui mừng chính mình không có nhất thời nóng nảy , đối với Tô Nghi hạ thủ.

"Thật là người chết vì tiền, chim chết vì ăn, một đám cần tiền không cần mạng ngu xuẩn, cũng không nhìn một chút mình bây giờ người ở chỗ nào, nơi này chính là Tô Long dưới chân." Trầm khu vực núi lăm bầm một câu.

Tô Nghi cũng lắc đầu một cái, tương tự Nhân tộc mùa xuân bình thường Doanh Châu Đại Hội là Hải Thần Tộc hiếm có đại hình ngày lễ, loại trừ mỗi cái đại dương chủng tộc đại biểu tụ họp tụ họp tuổi thành đảo ngoài ra, cơ hồ mỗi một hải yêu cũng sẽ ở chính mình chỗ ở tế bái Tô Long.

Tại tuổi thành đảo đại khai sát giới, quả thực là đối với Tô Long thần uy bốc lên độc.

Nhưng trung niên đào ngũ quân trước tiếng kia hét lớn, để cho tam tộc sở hữu sinh linh tầm mắt toàn bộ tụ tập ở Tô Nghi trên người.

Hải Thần Tộc môn phần lớn đều ôm xem náo nhiệt thái độ, mà Man Tộc nhìn về phía Tô Nghi ánh mắt thì tràn đầy căm hận cùng tham lam.

Hận là, Tô Nghi tồn tại đối với bọn họ mà nói nhất định chính là si nhục tượng trưng, bởi vì Tô Nghi tại ba tháng biểu hiện, Man Tộc cả tộc điều động, xâm công Giang Nam, lại lạc được một cái toàn quân bại lui hạ tràng, không chỉ không có lấy được bất kỳ chiến công, ngược lại bỗng dưng tổn thất số Bách Vạn Bình lực, thậm chí còn có một vị Thiên Vu ngã xuống, liền đại khả hân đều thu được trọng thương, vì vậy nơi này Man Tộc hận không được đem Tô Nghi ăn tươi nuốt sống, rút gân lột da!

Tham là, Elie đại khả hân đã đối với Tô Nghi xuống một đạo huyền thường lệnh, ai có thể xách Tô Nghi đầu trở lại thảo nguyên, không chỉ có thể tiếp nhận thiên hỏa tẩy lễ, càng có thể thu được cái khác đại lượng có khả năng tăng lên lực lượng khen thưởng, thậm chí còn có thể bị nhét vào hân tộc bên trong, cơ hồ là trở thành Thiên Vu giấy thông hành.

Nhưng bọn hân coi như lại không có trí tuệ, cho dù lại căm ghét Tô Nghi, cũng sẽ không lựa chọn ở chỗ này hạ thủ.

Mà ở Hải Thần Tộc bên trong, cùng Man Tộc ôm giống vậy tâm tư, còn có sa nhân nhất tộc; Sa Hoàng cũng tương tự đối với Tô Nghi xuống thập phần mê người huyền thường lệnh, chỉ cần vừa có cơ hội, sa nhân nhất tộc tất nhiên sẽ chạy thẳng tới Tô Nghi thủ cấp mà đi.

Nhưng Tô Long thần uy thật sâu khắc ấn tại mỗi một vị Hải Thần Tộc trong huyết mạch, so với giết chết Tô Nghi loại chuyện nhỏ này, bọn họ cảm thấy để cho Doanh Châu Đại Hội thuận lợi tổ chức, mới là càng chuyện trọng yếu.

Mới vừa xuống thuyền nhóm này Man Tộc đối với sau lưng đào ngũ quân động tĩnh thì làm như không thấy, vậy mà thẳng tắp hướng Tô Nghi đi tới.

Tô Nghi chung quanh hơn mười người Nhân tộc như lâm đại địch, bày ra đề phòng tư thái, gắt gao nhìn chăm chăm nhóm này Man Tộc.

Nhưng đối phương tựa hồ cũng không tính ở chỗ này gánh lên phân tranh, cầm đầu một đầu Man Tộc khoảng cách Tô Nghi khoảng năm trượng liền ngừng lại.

Tô Nghi quan sát tỉ mỉ lấy đầu này Man Tộc, tại Nhân tộc trong mắt, Man Tộc mỗi người thoát nhìn đều dài hơn răng nhọn miệng to, hung thần ác sát, cơ hồ không nhìn ra khác nhau ở chỗ nào, vì vậy Tô Nghi cũng lười đi phân biệt đầu này Man Tộc diện mạo, chỉ phát hiện người sau tai dài lên phân biệt mười mấy con bóng tai, sát là nổi bật.

Làm đầu đầu này Man Tộc cùng cái khác Man Tộc khác biệt lớn nhất chính là, đại đa số Man Tộc trên người Thú Văn chỉ có mấy đạo đến hơn mười đạo không giống nhau, nhưng người trước màu đen Thú Văn lại trải rộng toàn thân, nhìn một cái số lượng đếm không hết, lộ ra vô cùng dữ tợn đáng sợ.

Này chừng trăm đầu Man Tộc cái đầu tất cả đều có một trượng trở lên, đều là Bách phu trưởng trở lên cường giả, chỉ có cầm đầu đầu này Man Tộc thân cao không tới một trượng, hiển nhiên chỉ là một đầu Thập phu trưởng, chung quanh Man Tộc toàn bộ đều là hân hộ vệ.

Một đầu Thập phu trưởng, lại có chừng trăm đầu Bách phu trưởng trở lên Man Tộc làm hộ vệ, thân phận của hân rốt cuộc có bao nhiêu sao cao quý?

Thập phu trưởng dùng vô cùng ít gặp Hán ngữ mở miệng nói: "Ngươi, Tô Nghi, thối lui ra đại hội, nếu không, chết!"

Bỏ lại câu này đe dọa sau đó, đầu này Man Tộc chỉ huy hân hộ vệ rời đi, cùng cái khác Man Tộc hợp lưu, mà mấy chục tên đào ngũ quân giống như theo đuôi bình thường đi theo sau đó.

Tô Nghi đầu óc mơ hồ.

Nhân tộc đồng đội bên trong, lại có hai người hướng Tô Nghi rào bước đi tới.

"Tô Di Thiên, tại hạ tào nam, là Kinh Châu tào môn sau đó, may mắn quen biết." Thanh niên cầm đầu chấp tay thăm hỏi.

"Tào huynh, hạnh ngộ hạnh ngộ, không biết tìm tại hạ có chuyện gì?" Tô Nghi cũng đáp lễ lại.

"Ta cũng không vòng vo, Tô Di Thiên có thể nhận ra đầu này Man Tộc Thập phu trưởng?" Tào nam nhìn về phía đầu kia Man Tộc bóng lưng, lại

hướng Tô Nghi hỏi.

Tô Nghi lắc đầu một cái.

"Chỉ là cảm giác đầu này Man Tộc Thập phu trường địa vị hần là thập phần tôn quý, Tào huynh nhận ra hần?" Tô Nghi hỏi ngược lại.

"Người này, tên là Heiler kim, là Man Tộc bên trong hiếm có vô cùng quen thuộc thủy tính khôn kiếp; Man Tộc thích nhất khoe khoang tự thân lực lượng, bọn họ trên người Thú Văn nhiều ít, trực tiếp đại biểu lực lượng mạnh yếu, người xem Heiler trên kim thân Thú Văn số lượng cũng biết, hần là chân chính hần tộc huyết mạch, về sau vô luận tấn thăng đến cái nào cấp bậc, cũng sẽ là cái này cấp bậc cường đại nhất một thành viên! Heiler kim thân là Thập phu trường, cho dù so với bình thường Bách phu trường mạnh hơn mấy phần, kiêm hần cực thiện thủy tính, man cốt thị tộc phải hần tới tham gia Doanh Châu Đại Hội, nhất định phải toàn lực tranh thủ trước 10, hơn nữa vô cùng có khả năng đưa người liệt vào mục tiêu thứ hai; Heiler kim xảo trá đối với người rất có uy hiếp, không thể không đề phòng." Tào nam mở miệng dặn dò.

"Tào huynh đối với Heiler kim rất quen thuộc?" Tô Nghi hỏi.

"Nào chỉ là quen thuộc, ta cùng hần vẫn oan gia đối đầu!" Tào nam mắt lộ ra hung quang, đạo, "Người này, ý vào chính mình cấp bậc thấp, sẽ không khiến cho đáy sông vẫn kinh cảnh giác, cũng sẽ không phải chịu Nhân tộc đại năng coi trọng, lại bằng vào chính mình thủy tính, lại nhiều lần tại ban đêm len lén qua sông tới, xâm nhiễu quê nhà, trên tay đã sớm nhuộm không biết vài trăm người tính mạng; ta có một lần tại Vạn Ninh thôn lưu lại, vừa vận dụng phải Heiler kim đánh lên, cùng hần đại chiến một phen."

"Thực lực của hần như thế nào?"

"Thành thật mà nói, cường đáng sợ, không thể thắng được ta đây tướng môn đỉnh phong người đi đường, sợ rằng bình thường Vũ Sĩ đều phải bị hần ba hợp bên trong chém ở dưới ngựa; nếu không phải là ta có viện quân, lại kiêm Heiler kim không nghĩ gây ra động tĩnh quá lớn, đưa đến khó mà thoát thân, chỉ sợ ta hiện tại cũng không có biện pháp đứng ở chỗ này cùng người đối với nói." Tào nam vẻ mặt nghiêm túc đạo.

"Đa tạ Tào huynh nhắc nhở, ta nhất định sẽ cẩn thận một chút." Tô Nghi thành khẩn nói tạ.

Tào nam trong mắt lóe lên một luồng vẻ kinh dị, đạo: "Doanh Châu Đại Hội tranh tài chia làm đấu loại cùng chính thi đấu, đấu loại ngay tại cái hải vực này tiến hành, có Hải Thần Tộc Long Hoàng toàn bộ hành trình giám đốc, nghe nói vị kia Ngọc Hân công chúa cũng sẽ ở chỗ cao quan sát, không cần là thân thể an toàn lo ngại; nếu là người có khả năng tiến vào chính thi đấu, thì nhất định phải thời khắc cảnh giác, chính thi đấu hành trình dài đến vạn dặm, Hải Thần Tộc đại năng không có khả năng chu đáo chu toàn, bọn họ phần lớn sẽ đem sự chú ý đặt ở tự mình chủng tộc thiên tài trên người, bảo đảm người sau không ngại, chúng ta những người ngoài này cũng chỉ có thể tự cầu phúc rồi."

"Hừ! Sợ bọn họ làm chi? Man Tộc dám đến, ta liền dám trực tiếp làm chìm đắm bọn họ! Xem ai can đảm cao hơn!" Hạ Tử Du ngẩng đầu ưỡn ngực nói.

"Vô luận như thế nào, vẫn cẩn thận thì tốt hơn, chúng ta là tới dự thi, không phải tới làm cái." Hàn Tu Trúc đạo.

Tô Nghi cũng gật gật đầu, hần chuyển này là vì lấy tiên được cùng Thất Tinh long châu, phải làm tận lực phòng ngừa cùng những người khác nổi lên va chạm; nhưng không gây chuyện không có nghĩa là Tô Nghi sợ phiền phức, nếu là xung đột vô pháp phòng ngừa, Man Tộc muốn đá kích hần, hần cũng sẽ đem hết toàn lực phản kích.

May mắn Doanh Châu Đại Hội cao nhất chỉ có người đi đường có khả năng tham gia, Tô Nghi tuy là nhất giới tướng tài, nhưng đối mặt hần người cũng có sức đánh một trận, yêu cầu đặc biệt cảnh giác chính là Heiler đến giờ này loại cấp bậc không cao, nhưng sức chiến đấu cực mạnh cá nhân; Tô Nghi rõ ràng, này hơn ba nghìn vị người dự thi bên trong, nhất định tồn tại rất nhiều loại trừ Heiler kim ở ngoài uy hiếp tiềm ẩn, có thể nói là đầm rồng hang hổ.

Mọi người lại nói chuyện nói trong biển cần thiết phải chú ý sự hạng, không lâu lắm, một đầu Kỳ Lân đằng vân giá vũ, theo nơi chân trời xa bay tới, vjing vàng rơi vào trên bờ sông.

"Cảm tạ chư vị tới tham gia Doanh Châu Đại Hội, là Tổ Long tế điển tăng thêm quang hoa, lão hủ đại biểu tí ti Doanh Châu con dân hoan nghênh các người." Đầu này Kỳ Lân phát ra êm dịu giọng nói, giống như kim tiếng ngọc chấn bình thường dễ nghe, thật giống như là lâu năm rượu tốt, hấp dẫn mọi người không tự chủ được vênh tai lắng nghe, vô luận là Nhân tộc, Man Tộc vẫn là Hải Thần Tộc, người người đều bị hần mị lực hấp dẫn.

Đầu này Kỳ Lân chậm rãi hóa thành một vị hạc phát đồng nhan lão nhân, hần chống gậy, bắt đầu từ từ giảng thuật Doanh Châu Đại Hội chương trình.

Bạn đang đọc truyện *Binh Pháp Đại Thánh Convert* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 249: Cơ hội cùng gặp trắc trở

Doanh Châu Đại Hội là Hải Thần Tộc khánh điển , ngay từ đầu , đua thuyền chỉ là quá mức tiêu khiển tiết mục , cho đến năm gần đây , đua thuyền quy tắc tăng nhiều , cạnh tranh mới càng ngày càng kịch liệt.

Một bên giảng thuật Doanh Châu Đại Hội lịch sử cùng khởi nguyên , Kỳ Lân lão nhân xoay người đi về phía đường núi , tỏ ý mọi người theo tới.

Tại buổi sáng , mọi người đi theo Kỳ Lân lão nhân tế bái Tổ Long , một mực theo chân núi đi tới sườn núi khe núi nơi , tiếp nhận "Long tuyến" tẩy lễ cùng tịnh hóa , toàn bộ nghỉ thức quá trình một mực kéo dài đến buổi trưa; sau đó lại đi tới đỉnh núi nơi , tại đầu rồng xuống bình đài quan sát gần hai giờ phù thủy tế điển , cho đến mặt trời bắt đầu ngã về tây , mọi người lúc này mới trở lại bãi biển.

Toàn bộ quá trình , Man Tộc đại đội không ngừng kêu khổ , gập gềnh không bằng phẳng đường núi đối với bọn họ bốn vó mà nói , nhất định chính là một loại kiểu khác hình phạt , nếu không phải là vì tranh thủ thiên hòa giới "Chìa khóa", bọn họ sợ rằng đã sớm tức miêng mắng to , thậm chí tùy ý phá hư.

Không chỉ là Man Tộc , liền Nhân tộc cùng Hải Thần Tộc cũng mệt đến ngất ngư.

Hải Thần Tộc dứt khoát trực tiếp cưa được hải lý khôi phục thể lực , Nhân tộc thì khắp nơi phân tán ra , tìm che lấp nơi hóng mát nghỉ ngơi.

Tô Nghi chân đều chưa , trực tiếp ngồi vào một khối đá lớn lên , thờ dài nói: "Muốn chịu đựng qua này Doanh Châu Đại Hội có thể thật không dễ dàng a."

Hàn Tu Trúc cười nói: "Này chương trình vẫn tính là ngắn , nghe nói trăm năm lúc trước tế điển càng thêm rườm rà , theo tẩm mình , trai giới đến tuyển tài cùng an bài tiết mục , được chuẩn bị mấy chục đạo bước , không có năm ngày thời gian tuyệt đối không thể kết thúc , tại Ngọc Hàn công chúa nắm giữ thực quyền sau đó , nàng ngai loại này khánh điển vừa phiền toái lại tẻ nhạt , dứt khoát trực tiếp tinh giản rồi chương trình , đem trọng tâm đặt ở đua thuyền lên , nguyên nhân vậy mà chỉ có năm chữ: Đua thuyền càng thú vị."

"Có thể tưởng tượng ra được , Ngọc Hàn công chúa nói những lời này biểu tình..." Tô Nghi mặt đầy xấu hổ , hắn nói một thoáng sách , mượn Ngọc Hàn công chúa số lượng không nhiều phản ứng , đại khái cũng có thể suy đoán ra nàng tính cách , nàng thuộc về lười biếng nhưng lại ham chơi loại hình , thích thú vị tiêu khiển , cùng mèo tính cách vô cùng tương tự.

Nghĩ đến đây , Tô Nghi hơi sững sờ , lại nghĩ tới cái kia linh miêu còn ở lại Ngọc Hàn Cung , có lẽ hắn cùng Ngọc Hàn công chúa thập phần hợp.

Lúc này , đại địa đột nhiên rung một cái , bầu trời truyền tới âm âm tiếng vang.

Vạn dặm mây đen tụ đến , trong đó Ngân Xà Loạn Vũ , lôi điện giao minh.

Tô Nghi cùng một chúng đồng bạn lập tức đứng dậy , Doanh Châu Đại Hội đua thuyền đấu loại liền muốn bắt đầu.

Tô Nghi nói trước hiểu qua , cái gọi là "Đấu loại" thật ra thì chính là vạn dặm đua thuyền sớm thao diễn , nếu là liền đấu loại cũng không qua , đến chính thì đấu cũng cơ bản đều là tăng thân biến khôi , cho ăn no bụng cá vạn mệnh; vì vậy đấu loại cũng không tính là chân chính đua thuyền , cái gọi là "Vạn dặm dương phạm" kì thực theo ngày mai mới có thể bắt đầu.

Tam tộc đội ngũ lục tục đi tới bờ biển , chỉ thấy phía trước hải vực vậy mà bắt đầu rơi xuống giông tố!

Không phải xen lẫn lôi điện nước mưa , mà là chân chính Lôi Đình tạo thành mưa to!

Tiếng sấm cuộn cuộn , úy vi đồ sộ , giống như Tổ Long oai!

Mỗi một đạo Lôi Đình bổ tới trong biển , cũng sẽ đem đưa màu bạc gọn sóng , tạo thành mắt thường nhìn thấy màu bạc vòng tròn , tiêu thì một trạng chu vi , lớn thì cơ hồ có một dặm đường kính , ở trên biển tầng tầng lớp lớp , lộn xộn hấp dẫn mà sắp hàng , giăng đầy ở suốt thành đảo cùng đường chân trời xa xa đảo nhỏ ở giữa hải vực bên trên , trải qua hồi lâu không tiêu tan.

Đội đến Lôi Hải đem ngừng lúc , Kỳ Lân lão nhân dịu dàng thanh âm lại niệm vang lên.

"Cái hải vực này tổng cộng có 106,000 đạo lôi vòng , mỗi một đạo đều đại biểu một lần cơ hội , một lần gặp trắc trở , cũng hoặc là một lần khảo nghiệm , bọn người cái thuyền lái về phía đối diện đảo nhỏ , tốc độ cùng phương hướng đều không có thể khống chế , chỉ có lái vào lôi vòng , thu được cơ hội lúc , mới có thể tăng thêm tốc độ , được đến chính xác phương hướng chỉ dẫn; ngược lại , nếu là gặp gặp trắc trở thì sẽ giảm bớt tốc độ , bị ép lái về phía sai lầm phương hướng; ngoài ra , nếu là gặp khảo nghiệm lúc , coi thành công cùng thất bại phân biệt thu được đại cơ hội cùng đại gặp trắc trở." Kỳ Lân lão nhân nói.

"Cuối cùng , đấu loại thời hạn là bốn canh giờ , nếu là đến giờ tỵ , vẫn chưa tới đối diện đảo nhỏ người , thì coi là đấu loại đào thải người , không được tham gia ngày mai chính thi đấu. Lão hủ yêu cầu nhắc nhở bọn người , cho dù là đấu loại ,

Thình thoảng cũng người sẽ phát sinh nguy hiểm tính mạng chỉ gặp trắc trở , nếu là không có lòng tin người , giờ phút này buông tha tranh tài cũng là được phép."

Kỳ Lân lão nhân dứt lời , vậy mà không có người nào lui về phía sau.

Tô Nghi sắc mặt nhưng là có chút cổ quái , trong lòng suy nghĩ đạo: "Này quy tắc... Như thế có điểm giống như là cuộc đời du hí ?"

"Năm nay quy tắc so với những năm trước đây tựa hồ có một chút biến hóa." Tào nam nâng cằm lên , lẩm bẩm nói.

"Nơi nào không giống nhau ?" Hàn Tu Trúc hỏi.

"Ừ, năm trước khảo nghiệm xác thực sẽ thu được cơ hội hoặc là gặp trắc trở , nhưng năm nay lại đặc biệt thêm vào rồi hai cái đại chữ , xem ra sẽ rất kích thích." Tào nam đáp.

"Thật khản trương , thật khản trương a!" Hạ Tử Du vỗ bộ ngực mình.

"Nghe nói năm trước có một vị kỳ lạ người tham gia , gặp phải tám phần mười đều là gặp trắc trở , một mực khiêu chiến đến ngày thứ hai mặt trời mọc đều còn ở khỏi điểm quan quân , hy vọng loại này chuyện xui xẻo sẽ không xuất hiện tại trên người của ta." Hàn Tu Trúc vì chính mình động viên đạo.

Hạng Thừa theo bắt đầu một mực yên lặng đến bây giờ , tình cờ nhìn về phía Tô Nghi gò má , trong mắt lóe lên một tia giành thắng lợi vẻ.

Xa xa , một đầu sa nhân dùng lưu loát Hán ngữ Lôi Đình quát to: "Tô Nghi , nha không , Tô Di Thiên! Người nếu là trong lòng sợ hãi , ta khuyên người sớm một chút buông tha đi , không muốn bởi vì cậy mạnh mà bỏ mạng a! Này đấu loại cũng không an toàn , năm trước trung bình có hai thành người dự thi sẽ chết bởi đấu loại , táng thân biển khơi , năm nay quy tắc tựa hồ càng thêm hà khắc , ta sợ người khó giữ được cái mạng nhỏ này a! Người chết ngược lại không có vấn đề , nếu là mấy vị lão chủ tướng vu oan chúng ta hại người , đây chính là thiên đại oan khuất rồi."

"Làm trông rất đẹp!" Sa Nhân tộc cùng Man Tộc trong lòng kêu to thống khoái , đầu này sa nhân rõ ràng cho thấy muốn kích thích Tô Nghi không bỏ được mặt mũi thôi lui ra tranh tài , một khi Tô Nghi nhận được kích tướng , bọn họ rất có thể đều không yêu cầu tự mình động thủ , là có thể nhìn đến Tô Nghi chìm thi biển khơi một màn kia.

Tô Nghi không khỏi bật cười , hẳn lại làm sao có thể nghe không ra đối phương ý trong lời nói , này sa nhân có lẽ là đang khích tướng hẳn , nhưng lại không có nghĩ đến , hẳn vốn là tự không khả năng lui thi đấu , này vẽ rắn thêm chân , uống công vô ích hành động ngược lại bại lộ chỉ số thông minh.

"Yên tâm đi , ta sẽ tận lực chống đến phần cuối , đem bọn người trước khi lâm chung biểu tình đập vào mắt trung." Tô Nghi nói xong câu này , lại cũng không muốn nói nhiều.

"Không biết phải trái! Người tốt nhất cầu nguyện chính mình vô pháp thông qua đấu loại , nếu không đến chính thi đấu một khắc kia , người chết hình dạng sẽ càng thêm thê thảm!" Kia sa nhân cười lạnh nói.

"Ha ha , chúng ta can đảm đủ để vượt qua cái hải vực này , yêu cầu bọn người kêu gào khiêu khích ? Một tháng trước , chúng ta liền người Sa Nhân tộc ngọc sẽ cùng đại tư tế cũng dám giết , các người những tiểu lâu la này cũng không cảm thấy ngại tại chúng ta trước mặt nhảy nhót tung bưng ?" Hạ Tử Du trả lời lại một cách mỉa mai đạo.

Hạ Tử Du thành công hấp dẫn Sa Nhân tộc hỏa lực , người sau sắp tới số một trăm người mắng chửi không ngừng , Sa Nhân tộc một tháng này tới nay , vẫn đối với Lưu Nha cùng Lưu Hàn hai người , cùng với một trăm ngàn đại quân toàn bộ hủy diệt ở Tô Nghi trong tay một chuyện vẫn lấy làm hổ thẹn , Hạ Tử Du một lời liền chọc trúng bọn họ chỗ đau.

"Tế điện thánh địa , yên lặng!" Kỳ Lân lão nhân quát lên.

Sa Nhân tộc lũ yêu lập tức ngậm miệng.

Chờ đợi chỉ chớp lát sau , thấy không người nói lên bỏ quyền , Kỳ Lân lão nhân cao giọng tuyên bố đấu loại bắt đầu.

Lúc trước đầu kia mở miệng giễu cợt sa nhân lập tức trong đám người đi ra , cao giọng nói: "Tô Nghi! Ta đang đối với chờ người , ngàn vạn lần chó giữa đường liền bị động vật biển nuốt vào trong bụng a!"

Tiếng nói rơi xuống , kia sa nhân bước vào trong biển , một vệt gió nhẹ lướt qua chân hắn đấy , vậy mà tạo nên ra một Diệp dài chừng một trượng thuyền rồng tới.

Này thuyền rồng cùng Nhân tộc thường dùng thuyền rồng dạng thức giống nhau như đúc , thấy vậy , Tô Nghi lúc này mới nhớ tới Doanh Châu Đại Hội đua thuyền , linh cảm là tới là vì Nhân tộc tiết đoàn ngo , hôm nay chính là ngày mừng 5 tháng 5.

Này thuyền rồng mang theo kia sa nhân từ từ đi về phía trước.

"Cô... Ta coi như Hải Thần Tộc , nếu là ở đáy nước lợi qua đi , chỉ cần nửa khắc đồng hồ liền có thể đến bờ bên kia , vì sao hết lần này tới lần khác muốn ở chỗ này trên thuyền rồng... Đại công chúa điện hạ đang suy nghĩ gì đấy ?" Kia sa nhân lẩm bẩm.

Có mở đầu sau đó , những người khác cũng rời rít bước lên mặt nước , lái về phía bờ bên kia.

Đến gần 3000 chiếc thuyền rồng đội ngũ mênh mông cuộn cuộn lái về phía bờ bên kia.

Nhân tộc cùng Hải Thần Tộc tại trên thuyền rồng như giẫm trên đất bằng , nhưng Man Tộc đáng vẻ liền thập phần tức cười , rất nhiều Man Tộc chân đạp

thuyền rồng, lúc la lúc lác, đem hết toàn lực mới có thể bảo trì thăng bằng, có Man Tộc thậm chí trực tiếp rơi xuống trong nước, tại chỗ chết chìm.

Tô Nghi rút cuộc biết kia trung bình hai thành tỷ số tử vong đến từ chỗ nào.

Đột nhiên, Tô Nghi ánh mắt đông lại một cái.

Trong tầm mắt chỗ, đầu kia kêu là Heiler kim hân tộc đội ngũ bước lên thuyền rồng, dưới chân tái cụ vậy mà vững như Thái Sơn, thậm chí so với đại đa số Nhân tộc đều muốn vững vàng rất nhiều; Heiler kim cặp mắt một mực nhìn về phía trước, trong mắt như có kính phong cổ động, lay động một mảnh sương tuyết, tựa hồ chỉ có điểm cuối có thể đập vào hân mi mắt.

"Xem ra Tào huynh cũng không phải là thổi phồng, này Heiler kim, đúng là kinh địch!" Tô Nghi nghĩ thầm.

Đội đến Man Tộc cùng Hải Thần Tộc đi không sai biệt lắm sau đó, trăm khu vực núi cũng đứng đầy, hướng Tô Nghi đám người chấp tay nói: "Chư vị, thời gian không đợi người, tại hạ cũng đi trước một bước."

"Chúng ta cũng lên đường đi." Tào nam cũng đi theo.

"Tô Di Thiên, đến lúc rồi." Hàn Tu Trúc nói.

"Chúng ta nhất định phải cho những thứ kia trong mắt không người gia hỏa một cái sâu sắc giáo huấn!" Hạ Tử Du nâng lên quả đấm.

Tô Nghi gật đầu một cái, cũng bước lên thuyền rồng.

Dưới chân thuyền rồng mang theo Tô Nghi lấy đi bộ tốc độ đi phía trước đi tới.

Còn chưa lái ra hai trọng khoảng cách, liền nghe phía trước phát ra thét một tiếng kinh hãi.

Tô Nghi lập tức giương mắt nhìn lên, chỉ thấy một người một ngựa đầu kia sa nhân xông vào lõi trong vòng, nhất thời như bị sét đánh bình thường cả người rung một cái, dưới chân thuyền rồng vậy mà nhanh chóng quay đầu, mang theo hân chạy trở về khỏi điểm!

Kia sa nhân thân sắc lúng túng tới cực điểm, không nghĩ đến hân quăng ra cấp độ kia lời độc ác sau đó, vậy mà là người thứ nhất ăn quả đắng đập trúng gập trặc trở lõi vòng.

Mà đông đảo Nhân tộc lập tức đối với hân phát ra hít hà, nhất thời làm hân má vấy cá nỏ lên, khí cả người phát run.

Tô Nghi căn bản không dự định để ý tới này sa nhân.

Trước mới đại bộ đội trung phần lớn lái vào lõi vòng, cơ hồ có tám phần mười người thu được cao thấp không đồng nhất gia tốc, thẳng tắp lái về phía bờ bên kia hòn đảo, chỉ có hai thành kẻ xui xẻo trở lại khỏi điểm.

"Xem ra bắt đầu gặp trặc trở hơi ít, không biết được nửa đoạn sau, có thể hay không còn có thể như thế dễ dàng? Này đua thuyền không chỉ có nhìn thực lực, vận khí cũng trọng yếu a!" Tô Nghi suy nghĩ đạo.

Rất nhanh, Tô Nghi dưới chân thuyền rồng cũng lái vào lõi trong vòng.

Bạn đang đọc truyện *Binh Pháp Đại Thánh Convert* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 250: Cũng không cô đơn

Gió biển từ từ, rõ ràng ba quạt vào mặt, làm người cảm thấy thích ý phi thường, bởi vì không cần chính mình mái chèo, thuyền rồng tự động hướng bờ bên kia điểm cuối tiến tới, Tô Nghi liền dứt khoát trực tiếp ngồi ở trên thuyền, hưởng thụ thanh phong hiu hiu, ngay cả ngoại địch trước mặt phiền ưu cũng bị tạm thời quên đi. Δ

Mà ở trong đó thật không hổ là Tổ Long dưới chân, gió biển thổi vào lúc, thậm chí còn mang theo nhiều chút ngọt ngào mùi, từng luồng mắt trần có thể thấy màu xanh nhạt sương mù trên không trung nhảy nhót, chỉ cần đặt mình trong trong đó, tâm thần liền có thể được linh lực tưới, bảo trì cả một ngày tinh thần quắc thước, nếu là ở nơi đây ở lâu, tinh thần lực ắt sẽ được đến chậm rãi tăng cường.

Nghĩ tới chỗ này, Tô Nghi thậm chí bắt đầu hâm mộ Quý Huyện lệnh nhi tử Quý Luân rồi, mà trong trời đất này dư thừa linh lực, đối với Nhân tộc mà nói còn có như thế trọng dụng, đối với Hải Thần Tộc càng có thể cũng coi là tuyệt cao tu luyện hoàn cảnh, cho dù dôi mất toàn bộ Doanh Châu, loại trừ linh hồ bí cảnh ở ngoài, suối thành đảo tuyệt đối có thể cũng coi là số một số hai tu luyện tràng chỗ.

Tô Nghi ngay từ đầu vẫn cùng một đám Nhân tộc đồng bạn vừa nói vừa cười, nhưng ở tiền vào lõi vòng mấy lúc sau, mọi người thu được lớn nhỏ không đều cơ hội cùng gặp trắc trở, có thuyền rồng đột nhiên tăng nhanh độ, có lại bị xui xẻo điều về, mọi người bắt đầu mỗi người một ngã, chung quanh thanh âm đàm thoại hơi ngừng.

Tô Nghi dưới chân thuyền rồng vừa tiến vào lõi vòng, trên bầu trời lập tức hạ xuống một đạo uy nghiêm thanh âm.

"Theo đại lục thổi tới một trận gió tây, thuyền rồng độ nhanh hơn ba thành."

Đạo thanh âm này phảng phất hàm chứa Thiên Địa chi linh uy, giống như Quân Vương chỉ điểm giang sơn, dùng Ngân hà dò dẫm, nhật nguyệt thăng di, rõ ràng cũng không phải là Hán ngữ, nhưng Tô Nghi nhưng trong nháy mắt liền nghe ra trong đó hàm nghĩa.

Tiếng nói rơi xuống, Tô Nghi phía sau quả thật thổi tới một trận gió nhẹ, thúc đẩy lấy thuyền rồng hơi hơi điều chỉnh góc độ, hơn nữa độ cũng theo đó thêm nhanh hơn một chút, so với bình thường đi bộ hơi sắp một trù.

Lần đầu tiên, Tô Nghi rất may mắn đạp trúng cơ hội lõi vòng.

"Thật đúng là cuộc đời du hí a..." Tô Nghi trong lòng oán thầm đạo, này Ngọc Hàn công chúa thật là biết chơi đùa, loại này trước ngoạn pháp, ở cái thế giới này loại trừ Tô Nghi ngoài ra, chỉ sợ cũng chỉ có nàng có thể nghĩ ra được rồi.

Thuyền rồng tại trong biển cây ra một cái màu trắng sóng mang, phóng tầm mắt nhìn tới, mảnh này rộng lớn hải vực lên, mấy ngàn con thuyền rồng lần lượt thay nhau tạt qua, giống như song ngọc thủ đang thao túng dẹt vài kim, nhìn rõ ràng là lộn xộn bừa bãi, nhưng không có một đầu long thuyền sẽ xảy ra đụng tai nạn, không theo thứ tự trung lộ ra có thứ tự.

Sau đó, Tô Nghi đi tới một khối chu thuyền dày đặc khu vực, cùng nào đó trung niên nhân sánh vai cùng nhau, khoảng cách song phương bất quá hai trượng.

"Tô Di Thiên, may mắn quen biết, tại hạ là Thanh Châu Thứ sử Vương Bá hạo." Người trung niên cười híp mắt chào hỏi.

"Thanh Châu?" Tô Nghi hơi hơi nheo lại mắt đến, hai tròng mắt xuyên suốt ra sắc bén ánh sáng.

Mặc dù tại Đông Hán thời kỳ, Nhân tộc cương vực đã bao gồm đại giang nam bắc hơn bảy mươi cái châu, nhưng khi đó cổ triều Hạ thành lập lúc chỉ có tiểu tiểu Cửu châu mà thôi, vì vậy đến nay mọi người đều thích dùng "Cửu châu" một từ chỉ thay Nhân tộc cương vực; mà Thanh Châu vị xứ Thái Sơn chi đông, là cổ Cửu châu một trong, lịch sử cực kỳ lâu đời, là trừ danh văn hóa cổ thành.

Lúc trước Hoàng Hà huyết chiến lúc, Thanh Châu coi như tiền tuyến trọng trấn, cản trở tí ti Man Tộc bước chân, đầy đủ quơ hấn cơ năng, nhưng tiếc là, Hoàng Hà thất thủ sau đó, thứ nhất gặp phải Man Tộc vó sắt dày xéo, cũng chính là Thanh Châu.

Hoàng Hà huyết chiến đã qua hơn trăm năm, không chỉ là Tô Nghi, ngay cả một đám Nhân tộc đại năng đều không hiểu Thanh Châu hiện trạng như thế nào, duy nhất có khả năng xác định một điểm chính là, Thanh Châu đang đứng ở đảo ngũ quân quân hạt bên dưới, đã sớm trở thành nuôi dưỡng Nhân tộc bãi bãi thú.

Nghe được cái này Vương Bá hạo xuất thân Thanh Châu, Tô Nghi lập tức biết thân phận của hắn: Loại trừ là tại nguy nước Tề Sĩ mua quan bán tước qua quân, chịu Man Tộc giúp đỡ đầy tớ ngoài ra, còn có thể là cái gì?

"Nguy nước Tề đối xử, tìm ta có chuyện gì?" Tô Nghi sắc mặt bình tĩnh nói.

Wương Bá hạo cười bỏ qua, hiển nhiên cũng không đem Tô Nghi trong lời nói ám phúng để ở trong lòng.

"Tại hạ ở Lạc Dương đảm nhiệm gián nghị đại phu, lần này tới tham gia Doanh Châu Đại Hội, loại trừ là Ngô hoàng giờ roi trường chinh ngoài ra, còn là Tô Di Thiên mang đến một đạo khẩu dụ: Mặc dù Man Tộc tại hai tháng trước bị Nhân tộc đánh lui, nhưng mấy năm sau đó ắt sẽ kéo nhau trở lại, đến lúc đó Nhân tộc đem đối mặt là vạn tộc vó sắt,

Đừng nói là mấy năm rồi, coi như tiếp qua mấy trăm năm, Nhân tộc cũng vô lực ngăn cản Man Tộc, ắt sẽ bị người sau nghiền là phấn vụn!"

Wương Bá hạo nói lời này lúc, không khách khí chút nào mở ra trống trận trời lên, thanh âm tại chu vi trong vòng mấy dặm sinh linh trong tai vang vọng, hấp dẫn rất nhiều người sự chú ý.

Giang Nam các sĩ tử mặt mày giận dữ, mà cái khác người thì bày ra một bộ xem náo nhiệt bộ dáng.

"Cái này lại như thế nào?" Tô Nghi dừng dừng một tiếng.

"Mà Ngô hoàng vô cùng thương thức Tô Di Thiên, không đành lòng người tài hoa bị Man Tộc vó sắt bao phủ, thử nghĩ một hồi, mấy vị chủ tướng rõ ràng vô pháp tại vạn tộc đột sống người trung gian ở người an toàn, Doanh Châu cũng không khả năng vì bảo đảm người một người mà cùng Man Tộc toàn diện xích mích, đối mặt trong thiên hạ, có khả năng bảo vệ cho người bình an chỉ có ta nước Tề chi hoàng mà thôi! Tô Di Thiên, nếu là người đối

với Ngô hoàng tuyên thệ thành tâm ra sức , ta đổi thiên thê , Ngô hoàng ắt sẽ tại đại khả hãn trước mặt , ra sức bảo vệ người an toàn!" Vương Bá hạo lời thê son sắt đạo.

"Ha ha , bọn người đào ngũ quân trong lòng vậy mà cũng có trung tín hai chữ ?" Tô Nghi rung cười nói.

"Đây là ý gì ?" Vương Bá hạo hơi sững sờ.

Tô Nghi tăng lên ngẩng đầu lên , phảng phất tại coi rẻ dưới chân một con giun dế.

"Bọn người đào ngũ quân đã sớm cùng Thánh Đạo đi ngược lại , bội bạc , ném trung Hiếu Liêm hồ thẹn ở câu cừ , ở đâu trung tín có thể nói ? Nếu là một đáp ứng người yêu cầu , chỉ sợ ta viên này cấp sẽ lập tức bị các người cầm đi tể cờ chứ ? Dĩ nhiên , lời này cũng không phải là ta kiêng kỵ thù đoạn các người , chỉ là muốn nói cho người biết , đừng lấy bụng tiểu nhân đo lòng quân tử , ta Giang Nam chỉ có chết trận tướng sĩ , không có đầu hàng heo chó , chỉ có đón gió sức trúc , Ngạo Tuyết Thanh Tùng , mà không có mặc cho người giẫm đạp cỏ đầu tường."

Wương Bá hạo trong mắt lóe lên một luồng vẻ nổi giận , điềm nhiên nói: "Người coi như không muốn chính mình mệnh , cũng phải là người nhà lo nghĩ chứ ? Thực không dám giấu giếm , ta lúc đầu vốn là Thanh Châu dân tị nạn , nhận được Man Tộc nuôi dưỡng , trải qua lúc nào cũng có thể sẽ bầm thây Man Tộc trong bụng sinh hoạt , ngày đêm lo lắng đề phòng , nếu không phải là sau đó đầu nhập vào Ngô hoàng , lại làm sao có thể để cho người nhà nhận được phúc trạch ? Ta đây các loại bất tài còn như vậy , lấy người chỉ tài ắt sẽ được che chở che chở , địa vị cực cao , người nhà người cũng có thể hưởng thiên thu vạn đại chi thái bình , có sao mà không làm ?"

Tô Nghi lạnh nhạt nói: "Quân tử có cái nên làm , mà có việc không nên làm! Lấy bán đứng nhân cách , bán đứng tôn nghiêm đổi an nhàn sinh hoạt , ta trải qua cũng không thoải mái , như có gai ở sau lưng , không bằng chết sớm; ta có thể ở trên chiến trường lừa dối địch nhân , vô tình tàn sát đối địch với ta sĩ tốt , nhưng tuyệt không sẽ lừa gạt mình lương tâm , lừa dối thể nhân cấp mắt! Người nhà ta hy vọng thấy là tiết liệt bất khuất ta , vì thế táng thân biến lừa mà sẽ không tiếc , mà không phải hy vọng tại an nhàn địa phương , nhìn ta đối Man Tộc khúm núm nịnh bợ , bảo toàn tính mạng!"

Tô Nghi từng từ đâm thẳng vào tim gan , câu câu công mật , nếu là đối thành bất kỳ một vị người bình thường , sợ rằng đã sớm thẹn quá thành giận , bị tức lòng quân tan vỡ , nhưng đào ngũ quân căn bản không có lòng quân , lại có lấy ở đâu đồ vật có thể bị đánh nát ?

Nhưng dù vậy , Vương Bá hạo khi nghe thấy này tịch thoại lúc , vẫn cảm thấy trong cơ thể khí huyết chấn động , tinh thần uể oải không dao động , lửa giận cơ hồ xông lên đầu óc.

"Tô Di Thiên nói tốt!"

Bên kia vang lên tiếng vỗ tay , Tô Nghi theo tiếng kêu nhìn lại , hiện một vị chừng hai mươi tuổi thanh niên đứng ở năm trượng ra ngoài trên thuyền rồng , đối với hân giọng ngón tay cái lên , cặp mắt tràn đầy kính nể.

Tô Nghi cẩn thận nhớ lại , lúc này mới nhớ tới hân là lúc trước Hàn Tu Trúc chỗ giới thiệu "Tinh khí nóng này Vệ Thanh đời sau", vệ giang son.

"Vương bát cao , người không cần tại trước mặt chúng ta lễ mễ , người nào nghe không hiểu người đây là muốn đem Tô Di Thiên lừa gạt đi Trung Nguyên , tốt cầm Elie lão tặc treo giải thưởng ? Người cũng không ngược lại suy nghĩ một chút , nếu là Tô Di Thiên có thể khinh địch như vậy bị người lừa gạt , hân đầu người còn có thể như vậy đáng tiền sao? Người ngu xuẩn , không có nghĩa là người trong thiên hạ đều ngu xuẩn , muốn Tô Di Thiên đầu người , trước qua lão tử cửa ải này! Nếu là không có can đảm , liền cho lão tử cút xa chừng nào tốt chừng này! Người muốn biết rõ , ngu xuẩn nhưng là sẽ lây , vương bát cao!"

Vệ giang son toàn lực mở ra trống trận tranh minh , đưa hân thanh âm đưa về cái hải vực này mỗi một góc , chung quanh Nhân tộc hết sức vui mừng.

"Ha ha ha! Vệ huynh vẫn là như thế thẳng thắn thoải mái , người nếu là cùng vương bát cao đánh , cũng tính ta một người!" Tào nam phình bụng cười to đạo.

"Hừ , vương bát cao! Người nếu là muốn gia hại Tô Di Thiên , hỏi trước trong tay của ta tổ truyền Đoạn Lăng roi có đồng ý hay không!" Hoàng cái thể gia vàng bay lâm hào tình vạn trượng đạo.

"Hoàng huynh , người trước đừng nóng , đào ngũ quân máu tươi , trước hết để cho ta tổ truyền cổ điển đao uống quá một phen lại nói." Tôn Kiên thể gia tôn cổ mỉm cười nói , hai ngón tay vệt qua tay trúng đao phong.

Hoàng cái từng hầu hạ Tôn Kiên , Tôn Sách , Tôn Quyền ba đời Đông Ngô quân chủ , vì vậy Hoàng gia cùng Tôn gia quan hệ cực tốt , tại kinh đô Kiến Khang Thành cơ hồ là mặc cùng một cái quần huynh đệ , nhưng này Tôn gia không phải kia Tôn gia , Tôn Kiên mặc dù là tôn thánh đời sau , nhưng chỉ là dòng thứ mật hệ; ban đầu Tôn Kiên tích lúc , cự tuyệt tôn thánh thể gia mời , cũng không có tiến vào Thánh môn gia phá , mà là lựa chọn khác lập môn hộ.

Mà vàng bay lâm cùng tôn cổ hai người , là hai nhà tiểu bối trong tình anh tinh anh , theo hai nhà môn chủ chịu đem tổ truyền vũ khí giao cho hai người , liền có thể thấy được lỏm đóm rồi.

"Mặc dù chúng ta cùng Tô Di Thiên lập trường đối lập , nhưng giúp hân đối phó các người những thứ này phản nghịch tặc tử , không cần chút nào do dự! Vương bát cao , người có phải hay không còn chuẩn bị khích bác cách ? Chúng ta Nhân tộc giờ phút này nhất trí đối ngoại , há lại giống như bọn người chia rẽ ? Người thừa dịp còn sớm buông tha đi." Chủ hòa phái trầm khu vực núi cũng tỏ thái độ nói.

Những người khác cũng rí rít hòa theo , ngay cả là Hàn Tu Trúc cùng Hạ Tử Du loại này không có trống trận trỗi lên năng lực tướng tài , cũng căng

giọng là Tô Nghi lên tiếng ủng hộ trợ uy.

Tô Nghi nhếch mép lên, ở nơi này cái nghĩa chi Thánh Đạo lên, hấn cũng không cô đơn.

Nghe được mọi người bên trái một tiếng "Vương tiếng "Vương bát cao" mà gọi hấn, Vương Bá hạo khuôn mặt cơ hồ tức đến rồi trư can sắc.

"Một đám không biết phải trái gia hỏa! Ta đây là tự cấp các ngươi hòa bình thu tràng cơ hội! Tại chỗ không biết lại có bao nhiêu người nhìn chăm chăm Tô Nghi đầu tới, bọn ngươi muốn bảo vệ hấn, chỉ có thể rơi vào một cái lấy mạng đổi mạng hạ tràng thôi! Ngô hoàng vốn không muốn cùng mỗi cái tướng môn thế gia là địch, các ngươi nguyên bản có một lần cứu mạng cơ hội, nhưng lại rượu mời không uống chỉ thích uống rượu phạt! Ta sẽ không cho các ngươi cơ hội lần thứ hai, ngày mai chính thi đấu, các ngươi tất nhiên sẽ cùng Tô Nghi cùng táng thân biển khơi!" Vương Bá hạo thần sắc xanh mét, cắn răng nghiến lợi nói.

Bạn đang đọc truyện *Binh Pháp Đại Thánh Convert* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 251: Trường Giang cách Đông hải

"Ha ha, các ngươi một năm kia không phải nói như vậy? Nhưng mà mỗi giới Doanh Châu Đại Hội, ta Nhân tộc trung bình số người chết bất quá hai ba chục, trong đó hơn phân nửa đều là bởi vì tai nạn trên biển mà chết, với các ngươi đào ngũ quân cùng Man Tộc không hề dây dưa rề má, mà các ngươi thì sao? Mỗi lần tới bao nhiêu chết bao nhiêu, thật là khiến người cười đến rụng răng! Có câu nói được a, càng vô năng chó, liền kêu kêu càng vui mừng, nói chính là bọn ngươi đào ngũ quân! Liên loại này thành tích cũng dám uy hiếp chúng ta? Mất mặt hay không?" Vệ giang sơn đối với Vương Bá hạo đưa ra ngón cái, chỉ hướng phía dưới, châm chọc đạo.

"Vệ huynh, ngươi làm sao có thể nói như vậy đây? Đám này đào ngũ quân chưa bao giờ sẽ mất mặt, bởi vì bọn họ căn bản không coi như là người." Tào nam chỉ cây dâu mà mắng cây hòe đạo.

Tô Nghi không khỏi mỉm cười, một đám sĩ tử cười nghiêng nghiêng ngửa ngửa.

Nhưng mà Vương Bá hạo cũng không có bị chọc giận, ngược lại là dày đặc cười nói "Ha ha, này rất có thể là chúng ta một lần cuối cùng tham gia Doanh Châu Đại Hội rồi, đại khả hấn các hạ cùng Ngô hoàng lần này trút xuống rồi bao nhiêu tâm huyết, các ngươi ngày mai sẽ biết được, trước đó, các ngươi liền tận lực quý trọng còn sống mỗi một khắc đi!"

"Ta rất muốn nhìn một chút, Tô Nghi trước khi chết sẽ là biểu tình gì."

"Hắc hắc, nếu là đem Tô Nghi đầu dâng lên, bệ hạ không biết sẽ cao tới đâu hưng, đến lúc đó chúng ta tiền thưởng chia đều a." Một tên khác đào ngũ quân cũng trống trện trời lên đạo, hấn nhìn về Tô Nghi tầm mắt giống như một đầu sói đói, còn cố ý làm ra lau khô bên mép ngụm nước động tác.

Tô Nghi thì làm như không thấy, bằng chân như vại.

Cùng lúc đó, Tô Nghi cùng chung quanh mấy chục người đồng thời tiến vào một đạo rộng chừng trăm trượng lồi trong vòng.

Trên bầu trời lập tức hạ xuống một gốc dài đến mười trượng cây ngải, kèm theo một đạo tiếng sấm nổ tại mọi người bên tai cuộn cuộn vang vọng, nhưng là giọng nữ.

Người khác có lẽ nghe không hiểu, nhưng Tô Nghi lại nghe thật sự rõ ràng, chính là Ngọc Hàn công chúa thanh âm.

"Bọn ngươi làm một câu thơ, vịnh này cây ngải, ai có thể nhanh nhất làm ra đủ để khen ngợi thi phú, thì thu được đại cơ hội, những người khác thì hạ xuống đại gặp trắc trở." Ngọc Hàn công chúa nói.

Tiếng nói rơi xuống, cái này lồi vòng bên trong lập tức tiếng kêu than dậy khắp trời đất.

Đối với binh gia sĩ tử mà nói, ngâm thi tác phú vốn chính là không giỏi hạng mục, huống chi là phải lập tức làm ra "Đủ để khen ngợi" thơ đến, đối với mọi người mà nói càng là khó lại càng khó hơn, này rõ ràng chính là gây khó khăn người; hơn nữa mấy trong mười người chỉ có thể có một người thu được cơ hội, này lồi vòng nhất định chính là một người đắc đạo, gà chó không để lại địa ngục a!

Nhưng mấy cái người khôn khéo lập tức lĩnh ngộ được, cây ngải là tiết đoan ngọc tượng trưng một trong, tại cái ngày lễ này, Nhân tộc các nơi các nhà người ta cũng sẽ ở cửa phù lên hai cây cây ngải hoặc cây xương bồ, tượng trưng cho "Trừ tà kiếm", có thể chém ngàn tà, tránh trăm họa, là thập phần truyền thống cổ xưa, vì vậy cây ngải tại đại đa số dưới tình huống cũng đại biểu tiết đoan ngọc.

Giờ phút này chính là ngày mừng 5 tháng 5 , này khảo nghiệm trên mặt nổi yêu cầu vịnh cây ngải , kì thực là muốn cầu vịnh đoan ngo!

Tô Nghi cũng lập tức ngộ ra được cái này liên hệ , nhưng lại cũng không lập tức bắt đầu làm thơ , mà là nhìn hướng bầu trời , thần sắc hơi có chút cổ quái: Tại Giang Nam sĩ tử cùng đào ngũ quân mắng thời chiến sau , hạ xuống loại này cử tử nhất sinh khảo nghiệm , Ngọc Hàn công chúa rõ ràng cho thấy e sợ cho thiên hạ không loạn , sợ rằng nàng đang ở một nơi vui trộm chứ ?

"Thật là , quá sành chơi rồi , chuyện này đối với nàng mà nói đúng là cái không tệ tiêu khiển." Tô Nghi trong lòng oán thầm đạo.

Những người khác lập tức bắt đầu cúi đầu khổ tư , nhưng Tô Nghi ý tưởng vừa rơi xuống , nhưng là sấm rền gió cuốn bình thường mở miệng ngâm tụng đạo:

Ngày năm tháng năm trưa , tặng ta một chi ngải.

Cổ nhân không thể nhận ra , hiểu biết mới bên ngoài vạn dặm.

Đan tâm chiếu túc tích , tóc mai ngày đã đổi.

Ta muốn theo linh đều , Trường Giang cách Đông hải.

"Quả nhiên đại tài!"

Rất nhiều người trong lòng âm thầm kêu lên , này khảo nghiệm thanh âm vừa dứt , không tới năm hơi thở thời gian , Tô Nghi liền làm ra này đầu ngũ ngôn tuyệt cú , ngay cả là đương đại được xưng "Văn đàn đỉnh" Trương Nhự Tử cũng chưa chắc có thể làm được!

Hai mươi tên đào ngũ quân không cần hiệu lệnh , lập tức không hẹn mà cùng tìm bài thơ này bên trong sơ hồ , nhưng chỉ chớp lát sau , bọn họ liền bắt đầu dĩ buông tha.

Bởi vì này bài thơ , căn bản không tỳ vết chút nào!

Này thơ câu thứ nhất liền điểm trực bạch sáng tỏ giờ phút này cảnh tượng: Gặp này đoan ngo ngày hội , cái này khảo nghiệm "Tặng" cho ta một gốc cây ngải; nếu không phải là Tô Nghi đã chắc chắn thắng ,

Đem gốc cây này cây ngải coi là vật trong túi , lại làm sao có thể viết ra này câu tới ? Một cái "Tặng" chữ , phảng phất đạo tấn rồi Tô Nghi lòng tự tin cùng tranh bá hùng phong , những người khác bất giác gian tự ti mặc cảm.

Mà câu thứ hai chính là lại nói: Tô Nghi khi lấy được gốc cây này cây ngải sau đó , mừng không kể xiết , như muốn triển lãm cho khắp thiên hạ người quan sát , nhưng mà đã qua đời tiên hiền không thấy được gốc cây này cây ngải , càng không cách nào hiểu được sau lưng ý nghĩa , bởi vì nơi đây vị xử Doanh Châu , là vũ miếu phạm vi ở ngoài , Tô Nghi chỗ giao bạn mới cũng xa ngoài vạn dặm đại lục , không thể cùng bọn họ chia sẻ vui sướng; một câu "Cổ nhân không thể nhận ra , hiểu biết mới bên ngoài vạn dặm", vền vền thập tự , lại nói hết sạch Tô Nghi trong lòng tiếu nuối.

Càng ý vị sâu xa là , Tô Nghi còn mượn loại tiếu nuối này tâm tình , mặt bên đem gốc cây này cây ngải khen lên trời , cũng nhân tiện khen cây ngải phía sau chủ nhân , cảm tạ nàng đưa tặng.

Vô hình vô ngựa , trí mạng nhất!

Như bài thơ này chỉ là mình hót , coi như từ tảo lại như thế nào hoa lệ , cũng khó mà đến được nơi thanh nhã , đào ngũ quân môn quả quyết sẽ khịt mũi coi thường , nhưng Tô Nghi đứng đầu khôn khéo một điểm , chính là mượn bài thơ này nửa đoạn trước tình cảnh , tới vịnh tụng chính mình tâm chí!

Này thơ nửa đoạn sau liên tiếp nửa đoạn trước tiếu nuối , mượn gốc cây này cây ngải không người chia sẻ tiếu nuối , liên tưởng đến đương thời trung thần môn: Cho dù là vì nước toàn bộ Trung Hiền thần , cũng cuối cùng đem có già đi một ngày , lại có bao nhiêu người có thể cùng hưởng trong đó thú vui ? Tô Nghi nguyện ý thừa kế bọn họ chí hướng , noi theo tiên hiền Khuất Nguyên vì thiên hạ dân chúng mưu cầu sinh lộ , không tiếc vì nước hi sinh!

Khuất Nguyên , chữ linh đều , tiết đoan ngo chính là vì tế điện Khuất Nguyên , mới từ từ tại dân gian lưu truyền ra; vào giờ phút này , tình cảnh này , vịnh Khuất Nguyên , chính là vịnh đoan ngo!

"Trường Giang cách Đông hải" vì thế thơ phần cuối: Nhưng tiếc là , Tô Nghi giờ phút này không thể không ở tại Đông hải Doanh Châu , báo đáp thiên hạ chí hướng chỉ có thể tạm thời lui về phía sau buông xuống một chút.

Này thơ , vô luận là tài văn chương , vẫn là ý cảnh , cũng là thượng cấp , đủ để truyền tụng hậu thế , dù cho đào ngũ quân môn muốn tại trứng gà bên trong chọn xương , cũng chọn không ra bất kỳ tật xấu tới.

Chỉ là mọi người không hiểu là , Tô Nghi vì sao phải than phiền một câu "Trường Giang cách Đông hải" đây?

Câu này mặc dù cũng chưa phá xấu toàn thi ý cảnh , nhưng thực là có cũng được không có cũng được , thuộc vẽ rắn thêm chân chi bút.

Chỉ có phía sau Ngọc Hàn công chúa nghe được Tô Nghi ý trong lời nói.

Ngọc Hàn Cung.

"Hừ hừ! Giới một cái Tô Nghi , vậy mà mượn này thơ hướng Bồn cung than phiền!" Ngọc Hàn công chúa rung trong tay vung vẩy cây ngải , hừ một tiếng nói.

"Ta như thế không nghe ra tới ?" Thanh bình sững sờ một chút.

"Bởi vì ngươi dân mà, Bồn cung nguyên dự định lại lưu Tô Nghi mấy tháng , xem hần còn có thể viết ra bao nhiêu đến, nhưng hần vậy mà nói phách lối biểu đạt chính mình chí hướng , cuối cùng lời nói xoay chuyển , nói hần nếu là ở lâu Doanh Châu , lại làm sao có thể thực hiện chí hướng đây? Bị vừa nói như vậy , Bồn cung ngược lại không tốt đưa hần cường lưu tại Ngọc Hàn Cung rồi." Ngọc Hàn công chúa đạo.

"Ồi chào? Công chúa , ngài ban đầu nhưng là hứa hẹn qua , chỉ đem Tô Nghi lưu đến Doanh Châu Đại Hội mới thôi , chẳng lẽ muốn nuốt lời ?"

"Lúc này mới không phải nuốt lời , Bồn cung sẽ dùng cái khác lợi ích tới trao đổi Tô Nghi thời gian , ngươi chẳng lẽ không cảm thấy được , so với hần đương đại bất kỳ gia đều muốn đặc sắc sao?"

"Xác thực như thế , nhưng..." Thanh bình muốn nói lại thôi.

"Ừ, bất quá Bồn cung nhìn Tô Nghi triển lộ ra bức này phóng khoáng lòng dạ , hiển nhiên không phải sẽ bị lợi ích điều động hạng người , nếu là cường lưu xuống hần , ngược lại ta không phải; hơn nữa hần vậy mà có thể tại thời gian ngắn như vậy bên trong đạt thành yêu cầu , còn nhờ vào đó tới tổ khô , lệnh Bồn cung một lần nữa nhận thức được Nhân tộc tiềm lực... Thôi , xem ở lớn như vậy mới phân thượng , đại hội sau đó sẽ để cho hần về hương đi, hừ hừ , nhưng đỉnh kỳ vì bản cung viết cung cấp tiêu khiển là không thiếu được , Tô Nghi đã không trốn thoát ta bàn tay tâm!" Ngọc Hàn công chúa trên không trung hừ cảm phần quyền.

"Hần xác thực có sức hấp dẫn , vô luận là vẫn là , nếu là thả vào Nhân tộc , đều ắt sẽ đưa tới nhiệt triều , chẳng qua là ta muốn hỏi , sau đó phái người nào đi lấy Tô Nghi bản gốc ?" Thanh bình cẩn thận từng li từng tí hỏi.

"Còn có thể là ai , đương nhiên là người a." Ngọc Hàn công chúa bày ra một bộ chuyện đương nhiên biểu tình.

Thanh bình liếc mắt , mặt đầy ủy khuất.

Suối thành đảo hải vực.

Tô Nghi đợi hồi lâu , không thấy Ngọc Hàn công chúa phản ứng , trong lòng một mực ở lăm bắm Chẳng lẽ bài thơ này còn chưa đủ tốt ? Đây chính là Văn Thiên Tường tên thiên , không có đạo lý không thể đạt tới yêu cầu.

Những người khác trong lòng cũng là thấp thòm bất an , đảo ngũ quân lại muốn thấy được Tô Nghi ăn quả đắng , nhưng lại không muốn Tô Nghi ngã ở đầu loại , mất đi tại chính thi đấu giết chết hần cơ hội , trong lòng mâu thuẫn không ngớt.

Hồi lâu sau , không trung mới truyền tới Ngọc Hàn công chúa tiếng sấm nổ.

"Thiện!"

Tiếng nói rơi xuống , Tô Nghi thuyền rồng phần đuôi kích thích một trận sóng lớn , lấy như mũi tên rời cung tốc độ , hướng bờ bên kia vội vã đi.

Cái khác sĩ tử thì bất đắc dĩ mà lắc đầu: Nghĩ tại thi từ phương diện này tranh qua Tô Nghi , thật sự là quá khó khăn.

Tô Nghi một người thu được đại cơ hội , những người khác chỉ có thể uống gió Tây Bắc rồi.

Bọn họ thuyền rồng đang chậm rãi chuyển hướng , chính làm tất cả mọi người đều làm xong tiếp nhận đại gặp trắc trở , trở lại khởi điểm chuẩn bị tâm tư lúc , bên tai lại truyền tới Tô Nghi thanh âm

"Điện hạ , có thể hay không đem ta thu được đại cơ hội chia đều cho tại chỗ các vị Nhân tộc sĩ tử ?" Tô Nghi hướng thiên không chấp tay nói.

Vệ giang sơn , tào nam cùng Hàn Tu Trúc chờ một đám sĩ tử hơi sững sờ , chợt sắc mặt biến được cổ quái.

Vô luận Tô Nghi là có tâm vẫn là thành ý , này thu mua lòng người thủ đoạn thật sự cao minh!

"Có thể." Ngọc Hàn công chúa trả lời.

Tiếng nói rơi xuống , Tô Nghi dưới chân thuyền rồng tốc độ chậm lại , mà một đám sĩ tử tốc độ thì trong nháy mắt bay vụt một đoạn , cùng Tô Nghi sánh vai cùng nhau.

Đào ngũ quân môn về mặt đưa đám , bị đuổi về rồi khởi điểm.

"Ha ha ha! Tô Di Thiên tốt lắm , ta cam tâm tình nguyện đem người tình bán cho ngươi!" Vệ giang sơn hào sảng cười nói.

"Hắc hắc , nếu là ta chờ có thể vì vậy thuận buồm xuôi gió tiến vào chính thi đấu , đến vạn dặm đương phàm lúc , ắt sẽ toàn lực vì ngươi hộ tống!" Tào

nam vỗ bộ ngực mình , thề.

"Không chỉ là chính thi đấu , nếu là ta chờ có cơ hội tiến vào bí cảnh , nhất định phải đoàn kết nhất trí." Hàn Tu Trúc đạo.

"Hắc hắc , ta liền nói đi theo Tô Nghi chuẩn không sai." Hạ Tử Du che miệng cười trộm.

Bạn đang đọc truyện *Binh Pháp Đại Thánh Convert* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 252: Ăn ta đây lão Tôn 1 tốt!

Cái khác vài tên sĩ tử cũng rồi rít khen Tô Nghi đại nghĩa , trong lời nói , lòng cảm kích lộ rõ trên mặt.

Tô Nghi dừng dừng một tiếng , hần sở dĩ chia đều cơ hội , ngược lại không phải là vì lôi kéo người tâm , chẳng qua là cảm thấy muốn thông qua tràng này đấu loại , vận khí thành phần chiếm lớn hơn tỉ trọng , xong quá nhanh chỗ dừng không lớn; hơn nữa nếu là có thể Dora điểm Nhân tộc cùng nhau tiến vào chính thi đấu , cũng có thể nhiều một phần đối kháng ngoại tộc lực lượng , chính là cái gọi là "Nhiều người sức mạnh lớn".

Thời gian từng giây từng phút trôi qua , theo đấu loại tiến hành , tại rộng lớn suối thành đảo chung quanh trong hải vực , đã xuất hiện mấy cái độ tiến triển không đồng nhất đội trẻ.

Đệ nhất đội trẻ phần lớn đều là Hải Thần Tộc , bọn họ đối với trong biển nguy hiểm tồn tại thiên nhiên lực cảm ứng , có thể ở trong khảo nghiệm được đến tốt hơn cơ hội , cơ hồ lên đường xuôi gió thuận dòng.

Khiến người ta kinh ngạc là , coi như Man Tộc Heiler kim một mình thể hiện , vậy mà dẫn dắt trào lưu , chạy tại toàn bộ người phía trước nhất , đã đạt tới trong hải vực bộ.

Cái khác Man Tộc , nhanh nhất vài đầu cũng chỉ bắt quả lái ra trăm trượng mà thôi , phần lớn Man Tộc đều tại khởi điểm nơi đau khổ giãy giụa , rất nhiều Man Tộc buồn cười liền cơ bản nhất bảo trì thăng bằng đều làm không được đến , cùng phía trước nhất Heiler kim so sánh , bọn họ quả thực giống như là tuần mã dưới chân con rùa đen.

Mặc dù đấu loại cũng không chú trọng độ , chỉ cần có thể tại trong vòng bốn canh giờ đến điểm cuối liền có thể coi như là thông qua , nhưng đấu loại tóm lại vẫn là chính thi đấu dự diễn , ai có thể tại đấu loại bên trong biểu hiện ưu dị , đến chính thi đấu , cũng căn bản không có có thể hay không tiến vào trước 10 lo lắng.

Heiler kim mỗi lần tiến vào một đạo lôi vòng lúc , cũng có thể không có ngoại lệ chút nào mà được đến thêm , cơ hồ là một đường thẳng tấp hướng điểm cuối bay vùn vụt , làm người không khỏi cảm thán hần quả thực là hồng phúc tề thiên , nhưng bao gồm Tô Nghi ở bên trong , rất nhiều Nhân tộc thấy vậy đều nướng mảy , trong lòng suy nghĩ đạo: Cái này chẳng lẽ thật là hần vận khí tốt ?

Cái ý niệm này chỉ là ở trong lòng chợt lóe tức thì , Tô Nghi lập tức phóng khoán tâm tính , vô luận hần địch nhân là cường là yếu , hần nhíp bước đều không biết vì vậy trở nên ngón ngang , vô luận con đường phía trước có bất kỳ hiểm trở , hần tiết tấu đều không biết bị phá vỡ.

Tô Nghi cùng một chúng đồng bào kết bạn đồng hành , bỗng nhiên , bên trái đằng trước truyền tới một trận nổi nóng tiếng gầm gừ.

"Gì đó ? Phía trước đứng một vị lão nãi nãi , ta muốn đỡ hần băng qua đường , nhưng vì vậy nhận được lừa gạt , tạm ngừng nửa khắc đồng hồ ? ! Đây quả thực là nói bậy a! Trên biển làm sao có thể đứng một vị lão nãi nãi ? ! Hơn nữa trên biển cũng sẽ không có đường xe chạy! Coi như là có , ta cũng sẽ không dại từ bị đi làm loại này không hề chỗ tốt chuyện ngu xuẩn... Cô , không có lợi rồi coi như xong , lại còn bị lừa gạt ? Loại này tự dung người tốt cũng quá ngu xuẩn đi!" Một tên đảo ngư quần điên cuồng cảm lấy đầu , lớn tiếng mắng chửi.

Chung quanh đồng bào cười trước phù sau hợp , Tô Nghi thần sắc cổ quái.

Đây chẳng phải là hỏi trước , hần là Ngọc Hàn công chúa nói một cái hoa hạ hậu thế chê cười sao ?

Đương nhiên cái chuyện cười này bị sửa đổi thành phù hợp binh phong đại lục tình cảnh phiên bản , không nghĩ đến lại bị Ngọc Hàn công chúa hạ bút thành văn , đổi thành rồi loại này kỳ lạ gấp trăm , thật không hổ là danh xưng với thực cuộc đời du hí a.

Sau đó , Tô Nghi cùng một chúng đồng bào chung nhau tiến vào một đạo lôi vòng , có người lập tức thu được biên độ nhỏ thêm , nhưng có mấy người dưới chân thuyền rỗng nhưng là quay đầu , không chỉ có độ giảm nhiều , càng lái về phía một cái sai lầm phương hướng.

Tô Nghi thu được một cái tiểu cơ hội, vẫn thẳng tắp đi về phía trước.

"Xem ra cho dù là giống nhau lời vòng, mỗi người thu được cơ hội hoặc gặp trắc trở tất cả đều là không giống nhau." Tô Nghi đại khái thăm dò đầu loại quy tắc.

"Ai, xem ra chúng ta lại phải mỗi người một ngã rồi, chớ vị, bảo trọng!" Bị hạ xuống gặp trắc trở tào nam mặt đầy tiếc nuối hướng Tô Nghi đám người chấp tay nói.

"Chúng ta mỗi người cô vũ đi, tuyệt đối không thể ngã tại đầu loại trung." Vệ giang sơn mấy người cũng rồi rít nói dừng.

Vẫn cùng Tô Nghi làm bạn, cũng chỉ còn lại có Hàn Tu Trúc cùng Hạ Từ Du hai cái Nam Từ Châu đội ngũ y nguyên rồi.

"Hắc hắc, xem ra ba người chúng ta vận khí không tệ, nếu như có thể thuận buồm xuôi gió đến điểm cuối là tốt rồi." Hạ Từ Du cười nói.

"Đừng quá buông lỏng, nhân sinh không chuyện như ý mười phần, người muốn biết rõ thực tế cùng kỳ vọng lúc nào cũng ngược lại." Hàn Tu Trúc lắc đầu nói.

Tô Nghi gật đầu, cho dù bọn họ ba người có khả năng thẳng tắp tiến tới, phía trước ít nhất còn phải gặp chừng trăm đạo lời vòng,

Nếu như cơ hội, gặp trắc trở cùng khảo nghiệm tổng thể số lượng bằng nhau, như vậy bọn họ một đường toàn bộ gặp cơ hội xác suất, cơ hồ so với mặt trời mọc ở hướng tây có khả năng không sai biệt lắm.

Đang khi nói chuyện, ba người lại lái vào cái kế tiếp lời vòng.

Trên bầu trời lần nữa hạ xuống Ngọc Hàn công chúa thanh âm, Tô Nghi nheo mắt, luôn cảm thấy sẽ bị nàng giày vò một phen.

"Đổi mặt nhân sinh lựa chọn đi, tiến thoái chỉ trong một ý nghĩ." Ngọc Hàn công chúa đạo.

Tiếng nói rơi xuống, Tô Nghi chung quanh cảnh sắc đột nhiên nhất chuyển, dưới chân thuyền rồng biến thành kiên cố thảo nguyên, tràn ngập tại xung quanh gió biển vị chất biển mát, chiếm lấy là đại thảo nguyên tươi mới thảo hương thơm, nhưng trong đó lại xen lẫn một cỗ vậy không đi nhân nhạ mùi máu tanh.

Còn không đợi Tô Nghi tìm tòi kết quả, xung quanh đột nhiên truyền tới một trận tiếng gào.

"Tìm tới á! Tôn hầu tử ở nơi này! Đoàn người môn lên a...!" Một đầu Man Tộc theo nòng tốt trong bụi cỏ nhảy cồm lên.

Theo sát mà tới là vạn mã bên đằng thanh âm, cơ hồ có ba chục ngàn Man Tộc theo bốn phương tám hướng vọt tới, đem Tô Nghi vây như như thùng sắt nước chảy không lọt!

Những thứ này Man Tộc mỗi người hung thần ác sát, thân cao người mập, vung vẩy trong tay sáng loáng binh khí, mặt đầy cười tà về phía Tô Nghi xúm lại tới, bọn họ vó sắt để cho đại địa vì đó run sợ.

Người sáng suốt liếc mắt là có thể nhìn ra, những thứ này Man Tộc trong đó phần lớn đều là Thập phu trưởng, thậm chí còn thăm tạt nước cờ trăm tên Bách phu trưởng cường giả, cho dù Tô Nghi có khả năng dễ dàng chiến thắng bình thường Man Tộc Thập phu trưởng, nhưng bị loại này số lượng Man Tộc bao vây, đừng nói là tướng tài rồi, cho dù là Vũ Sĩ cũng phải bỏ mạng tại này a!

Trước sau trái phải đều bị vây chặt, Tô Nghi không thể trốn đi đâu được.

"Ta... Thao!" Tô Nghi đã lâu mà xỏ một câu chỉ có hấn có thể nghe hiểu được thô tục.

Cái này khảo nghiệm như thế đột nhiên liền đem hấn đưa vào Man Tộc vòng vây? Hơn nữa vì sao những thứ này Man Tộc cũng gọi hấn "Tôn hầu tử"? Càng kỳ lạ là, Tô Nghi vậy mà có thể nghe hiểu được Man Tộc ngôn ngữ!

Chính phạm khó khăn thời khắc, trước mắt đột nhiên nổi lên tam hành chữ viết.

Đổi mặt bức này khôn cảnh, người đem ứng đối ra sao?

Một: Một cái Cân Đầu Văn nhanh chóng chạy trốn;

Hai: Vì trong lòng tín niệm liều chết chiến đấu!

"Nói nhảm! Đương nhiên là chạy trốn!" Tô Nghi lập tức chọn một, ở chỗ này vô duyên vô cớ chết đi, quá oan.

Tiếng nói rơi xuống, Tô Nghi dưới chân vậy mà dâng lên một đám mây, nâng hấn nổi lên bầu trời, lấy cực nhanh độ hướng xa xa chạy như bay.

Thấy Tô Nghi không chút do dự chạy thoát, bên dưới Man Tộc hùng hùng hổ hổ.

"Rút cuộc lại cho này Tôn hầu tử bỏ chạy rồi!"

"Thứ hèn nhát! Hèn nhát!"

"Đáng ghét , lần sau nhất định phải nghĩ biện pháp phá giải đáng chết này Cân Đầu Vân , nếu không vĩnh viễn không bắt được này Tôn hầu tử!"

Man Tộc tiếng mắng trong nháy mắt liền bị vung ra sau lưng , Tô Nghi thần sắc càng cổ quái.

Man Tộc trong miệng "Tôn hầu tử", "Cân Đầu Vân", những thứ này đều là xuất hiện ở trung cấp thuộc danh tử , trên cái thế giới này loại trừ Tô Nghi ngoài ra , tuyệt đối không thể có người thứ hai viết ra đảo ngược sửa đổi phiên bản.

"Xem ra là Ngọc Hàn công chúa trực tiếp dùng một đoạn cô sự , làm ra cái này mô phỏng cảnh tượng , bất quá , lấy năng năng lực , sợ rằng nơi này thật đúng là không phải là một cái đơn thuần ảo cảnh a! Mới vừa rồi ta nếu là lựa chọn liều chết chiến đấu , sợ rằng hiện tại sớm bị Man Tộc chém thành muôn mảnh... Hơn nữa ta cuối cùng có loại dự cảm , ở chỗ này tử vong , có lẽ là chân chính tử vong!"

Tô Nghi lòng vẫn còn sợ hãi nghĩ đến , sau đó nhanh chóng sửa sang lại ý nghĩ , vô luận như thế nào , tiếp theo hẳn đều hẳn là cẩn thận một chút.

Dưới chân Cân Đầu Vân vừa nhanh lại ổn , mang theo Tô Nghi bay vọt thảo nguyên , đi tới một chỗ hoang địa lên.

Đột nhiên , Tô Nghi hai tròng mắt đông lại một cái.

Xa xa đường chân trời , tựa hồ là có một nhóm người đang ở chiến đấu , Lôi Đình cùng tiếng sóng biển liên tiếp vang lên , ở trên trời mở tung trận trận nổ đùng.

Đội cách rất gần , Tô Nghi lúc này mới hiện , nguyên lai là Hàn Tu Trúc bị mười mấy con Man Tộc vây công.

Mặc dù Hàn Tu Trúc thực lực cường đại , nhưng chung quy chỉ là một tên tướng tài , này mười mấy con Man Tộc tất cả đều là Thập phu trưởng , đối với người trước tạo thành cực mạnh áp chế lực.

Một phen khổ chiến bên dưới , Hàn Tu Trúc dần dần kiệt lực , ngàn cân treo sợi tóc , mắt thấy sẽ bị Man Tộc ép tới gần , đột nhiên , hắn chú ý tới trên bầu trời Cân Đầu Vân , trong mắt lóe lên vẻ vui mừng.

"Đại sư huynh! Ta không chịu nổi , mau tới cứu ta!" Hàn Tu Trúc hô lớn.

Tô Nghi khóe miệng run lên , Hàn Tu Trúc đây là đóng vai kia người vật ?

Đột nhiên , Tô Nghi trước mắt xuất hiện lần nữa lựa chọn.

Sa Ngộ Tĩnh gặp nạn , người đem ứng đối ra sao ?

Một: Trách nhiệm nặng nề trong người , chỉ có thể bỏ mặc;

Hai: Toàn lực cứu.

"Khôn kiếp! Đây căn bản không có lựa chọn khác a!" Tô Nghi nghĩ to.

Cái này khảo nghiệm tuyệt không đơn giản , Tô Nghi cũng sẽ không trơ mắt nhìn chính mình đồng bào như vậy bỏ mạng , vì vậy chỉ có thể chọn đệ nhị hạng , sau đó nhanh chóng đánh Cân Đầu Vân đi cứu Hàn Tu Trúc.

"Cát sư đệ chớ vội , ta đây sẽ tới cứu ngươi!" Tô Nghi la lớn.

Nhưng tiếng nói rơi xuống lúc , không chỉ là Hàn Tu Trúc , ngay cả Tô Nghi thần sắc đều trở nên cổ quái , hắn rõ ràng là chuẩn bị mở miệng gọi Hàn Tu Trúc là "Hàn huynh", lại không tự chủ được mà kêu "Cát sư đệ", xem ra người sau đóng vai là Sa Tăng; lấy Hàn Tu Trúc nắm giữ đạo gia "Thượng Thiện Nhuộc Thủy" cùng "Đạo pháp tự nhiên" khả năng , còn có hắn thành thực cứng nhắc tính cách , xác thực rất thích hợp đảm nhiệm Quyền Liêm Đại Tướng.

Bỏ quên kỳ quái gọi , được đến trợ giúp Hàn Tu Trúc thờ phào nhẹ nhõm , ngược lại là đám kia Man Tộc bắt đầu hùng hăng hổ hổ.

"Mẹ hắn , đáng chết này Bạt Mã Ôn lại tới phá rồi!"

"Oa , oa! Chạy mau a! Này đầu khi kim cô bổng cũng không phải là ăn chay!"

Man Tộc giải tán lập tức , nhưng còn có vài đầu Man Tộc dự định dựa vào nơi hiểm yếu chống lại , Tô Nghi sau khi rơi xuống đất , lập tức chuẩn bị ứng chiến , theo Luyện Bình Tràng trung lấy ra bá vương thương lúc , thiếu chút nữa không có một cái lão huyết phun ra ngoài.

Trong tay nơi nào vẫn là bá vương thương , rõ ràng chính là kim cô bổng a!

Hai thứ vũ khí này đều có một cái đặc điểm , đó chính là nặng nề như nghĩ tượng , nhưng Tô Nghi cùng Tôn Ngộ Không lại có thể như cánh tay bình thường điều khiển bọn họ , phảng phất Tô Nghi trước đây thu được hết thấy , cũng là vì giờ khắc này dự diễn , hoàn toàn chính là Ngọc Hàn công chúa

an bài xong ống kính.

"Tập man chạy đâu! Ăn ta đây lão Tôn một gậy!" Tô Nghi không kim lòng được hô. 8

Bạn đang đọc truyện *Binh Pháp Đại Thánh Convert* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 253: Vũ Đại Lang bắt kẻ thông dâm

Sau đó , Tô Nghi vung lên kim cô bổng , vũ khí trong tay lập tức hóa thành trăm trượng có thừa cây cột chống trời , mang theo Nhạc lặc lư núi lở thế , đem trước mặt mười mấy con Man Tộc Thập phu trưởng nghiền thành thịt nát.

Tôn Ngộ Không bán lãnh nguyên bản là so với Trư Bát Giới cùng Sa Ngộ Tĩnh cao hơn , vì vậy Tô Nghi khi tiến vào ảo cảnh lúc , lực lượng cũng nhận được nhiều chút tăng cường , khác không nói , này bổng đứng được đến Tôn Ngộ Không bán lãnh thật đúng là dễ sử dụng , vô luận là Cân Đầu Vân vẫn là có thể lớn có thể nhỏ kim cô bổng , bất kể là hỏa nhân kim tinh vẫn là Thất Thập Nhị Biến , thả vào Binh Phong Đại Lục đều là vô cùng năng lực hiểm thấy.

Giải quyết hết địch nhân sau đó , Tô Nghi cùng Hàn Tu Trúc bắt đầu trao đổi tình báo.

"Tô , tô... Đại sư huynh , ngươi vì sao gọi ta cát sư đệ ?" Hàn Tu Trúc không được tự nhiên mà mở miệng.

"Ngươi cũng không kêu Đại sư huynh ta ?" Tô Nghi nhún vai nói , "Xem ra là chúng ta bị đưa vào một cái trong thế giới , mỗi người đóng vai một cái nhân vật , không cần cảm thấy xấu hổ , chỉ cần giả trang tốt bản chức liền có thể , nếu là có thể đạt thành mục tiêu cuối cùng , là có thể thông qua khảo nghiệm tạo nên loại này ảo cảnh một vị đại nhân vật nào đó , phỏng chừng chỉ thích như vậy tiêu khiển , ta thật đúng là bị nàng làm khi đùa bốn một lần."

"Khó trách ta vừa tiến vào cái thế giới này , đầu óc ngay lập tức sẽ bị đổ vào đi một tí chẳng biết tại sao tin tức." Hàn Tu Trúc bình tĩnh đại ngộ đạo.

"Ngươi được đến tin tức gì ?" Tô Nghi hỏi.

"Ừ... Ta đóng vai là một cái tên là Sa Ngộ Tĩnh người , phụng mệnh đi cùng một vị được đặt tên là Đường Huyền Trang quốc sĩ đi Đông hải truyền giáo , không nghĩ đến trên đường đi qua chỗ này hoang mạc , Man Tộc vậy mà thừa dịp thân là đại sư huynh ngươi đi hái trái cây rừng lốt dạ lúc , ồ ạt vây công ta sư đồ ba người! Đường Huyền Trang như vậy gặp nạn , Nhị sư huynh Trư Bát Giới cũng không biết tung tích ta vừa đến cái thế giới này liền lâm vào khổ chiến , chính làm nguy nan giây phút , đột nhiên gặp người đăng vân giá vũ tới , trước mắt ngay lập tức sẽ xuất hiện một cái lựa chọn." Hàn Tu Trúc đạo.

"Giống lựa chọn ?"

"Hỏi ta có hay không yêu cầu viện , thứ nhất tuyển hạng là mang theo tôn nghiêm chiến đấu hăng hái đến chết , cái thứ 2 chính là muốn ta kêu lên câu nói mới vừa rồi kia nói thật , ta đương thời còn không biết đăng vân giá vũ người là người nào , trong lòng thập phần thấp thỏm." Hàn Tu Trúc cười khổ nói.

"Ngươi lựa chọn là đúng cùng nó không giải thích được chết trận , còn không bằng sống tiếp hưởng thụ còn thừa lại nội dung cốt truyện , Đường Huyền Trang bị người nào cướp đi ? Là Man Tộc ?" Tô Nghi hỏi.

"Cũng không phải , bối cảnh theo như lời là , Đường Huyền Trang là bị một vị cho trượng phu đưa cơm thiếu phụ lừa gạt đi."

"Bạch cốt tinh a! Lần này có thể phiền toái." Tô Nghi nâng trán thờ dài nói.

Tôn Ngộ Không ba đánh bạch cốt tinh nội dung cốt truyện , cơ hồ có thể cũng coi là toàn bộ Tây Du ký trung biệt khuất nhất nội dung cốt truyện.

Bạch cốt tinh ba lần hóa thành hình người , muốn lừa gạt đi Đường tăng , nhưng mà tất cả đều bị Tôn Ngộ Không hỏa nhãn kim tinh đoán được , sau đó bị người sau một gậy trực tiếp đánh chết nhưng bạch cốt tinh thập phần xảo trá , mỗi lần bị đánh chết lúc đều sẽ dùng hiểu thi pháp lưu lại một đạo giả thi , để cho Đường tăng lầm tưởng Tôn Ngộ Không đánh chết là thực sự người , như thế ba lần đi qua , Đường Huyền Trang cuối cùng không thể nhận được nữa , lấy tùy ý sát sinh làm lý do đuổi đi Tôn Ngộ Không.

Đoạn này nội dung cốt truyện so với Tôn Ngộ Không bị Như Lai ép đến Ngũ Chi sơn xuống cang khiến người ta cảm thấy bức bối , Ngọc Hàn công chúa gì đó nội dung cốt truyện không chọn , hết lần này tới lần khác chọn đoạn này , để cho Tô Nghi cảm thấy nhức đầu.

May mắn Tô Nghi đã sớm đem đoạn này nội dung cốt truyện tiến hành sửa đổi , khiến nó cũng sẽ không bao giờ làm người cảm thấy quá mức bức bối ,

sửa đổi sau nội dung cốt truyện trung , Đường tăng bị bạch cốt tinh làm cho mê hoặc , mà đi theo nàng hướng phụ cận một cái huyện thành nhưng mà cái thị trấn này chẳng qua là người sau huyền hóa ra tới già tưởng thôi , mục tiêu chỉ là vì ăn Đường tăng thịt.

Tốt tại Tô Nghi chính là đồng du ký tác giả , lập tức hiểu toàn bộ cổ sự đi về phía , cái kia huyện thành phương hướng cũng có thể lập tức tìm tới.

"Bạch cốt tinh ?" Nhưng Hàn Tu Trúc nhưng là không rõ vì sao.

Tô Nghi chỉ có thể thôi thác đạo: " Ừ, ta khi tiến vào cái thế giới này trước , cũng nhận được một ít tin tức , tóm lại chúng ta yêu cầu mau chóng đi cứu Đường Huyền Trang , chậm liền không còn kịp rồi chỉ cần cứu ra Đường Huyền Trang , chúng ta khảo nghiệm thì có thể thông qua."

"Kia việc này không nên chậm trễ , đại sư huynh xin dẫn đường." Hàn Tu Trúc gật đầu nói.

Tô Nghi lập tức bắc lên Cân Đầu Vân ,

Mang theo Hàn Tu Trúc hướng bạch cốt tinh chỗ ẩn thân chạy tới.

Nửa khắc đồng hồ sau đó , hai người tới một tòa huyện thành nhỏ , mặc dù trong thành tiếng người huyền não , nhưng Tô Nghi vẫn nhận ra được , nơi này chính là bạch cốt tinh huyền hóa ra tới già tưởng!

Nhưng muốn từ bên ngoài công phá cái này ảo cảnh , sợ sẽ bút giấy động rừng , vì vậy Tô Nghi ở cách huyện thành rất xa địa phương liền xuống , một đường đi bộ , mang theo Hàn Tu Trúc lặng lẽ âm thầm vào bên trong thành.

Đi tới một gian phòng nhỏ trước mặt , bên trong nhà truyền đến nam nữ tiếng rên nhẹ.

Tô Nghi núp trong bóng tối , tựa vào vách tường tĩnh tế nghe bên trong nhà động tĩnh.

"Nhanh, Tây Môn đại quan nhân , thừa dịp Đại Lang còn chưa có trở lại..."

"Hắc hắc , Kim Liên , người hôm nay thật là đẹp..."

Tô Nghi sững sờ một chút , này kịch bản không đúng!

Rõ ràng là đồng du ký kịch bản , vì sao Phan Kim Liên cùng Tây Môn Khánh đây đối với gian phụ dân phụ sẽ loạn vào a! Hai cái này không phải Thủy Hử truyện nhân vật sao? !

Tô Nghi cảm thấy đầu óc mơ hồ.

Đang muốn tiếp tục nghe tiếp lúc , bên ngoài viện truyền đến một đạo than phiền tiếng.

"Hô , thật là mệt là mệt là , đây là cái quỷ gì địa phương , lại muốn tiêu gia ta loại này phong lưu phóng khoáng , anh tuấn tiêu sái người , đi đóng vai một cái bán bánh nướng Vũ Đại Lang ?"

Nghe vậy , Tô Nghi lật một cái liếc mắt , bởi vì này rõ ràng chính là Hạ Tử Du thanh âm!

Hạ Tử Du đóng vai Vũ Đại Lang... Đây rõ ràng là cho hắn bị vợ ngoại tình a.

Lúc này , Tô Nghi xuất hiện trước mặt hai cái tuyển hạng , cái thứ nhất là yên lặng theo dõi kỳ biến , thứ hai là ngăn lại.

Tô Nghi suy nghĩ một chút , vẫn là lựa chọn yên lặng theo dõi kỳ biến , cũng đối với Hàn Tu Trúc làm ra động tác chó lên tiếng , người sau gật đầu một cái , biểu thị hội ý.

Chỉ thấy "Vũ Đại Lang" buông xuống đòn gánh , hoạt động một chút gân cốt , lúc này mới đi vào trong sân.

Nhưng hắn còn chưa đi ra hai bước , chợt ngừng lại.

"Ừ? Lại xuất hiện tuyển hạng rồi , cái thứ nhất là không vào môn , đi vào góc tường , thứ hai là hô to: Nương tử , ta đã trở về , hơn nữa lập tức đẩy cửa vào nhà... Thứ nhất tuyển hạng dường như không có ý nghĩa gì à? Ta ngược lại muốn vội vàng nhìn một chút này Vũ Đại Lang nương tử có nhiều mỹ!" Hạ Tử Du nói lầm bầm.

Tô Nghi nâng trán , vào giờ phút này , Hạ Tử Du thứ nhất tuyển hạng mới là chính xác , bởi vì trong sân góc tường đúng lúc là Tô Nghi ẩn thân địa phương , Hạ Tử Du vừa vặn có thể cùng hắn hợp lưu , cái thứ 2 tuyển hạng thật là quá tệ , bởi vì hắn "Nương tử" đang theo một vị đại quan nhân "Chuyện trò vui vẻ" đây!

Nhưng Tô Nghi còn chưa mở miệng , liền nghe Hạ Tử Du căng giọng hô lớn: "Nương tử! Ta đã về rồi!"

Bên trong nhà lập tức phát ra bình bình bâng bâng tiếng vang , còn kèm theo ma sát tiếng nặc quần áo.

Tô Nghi mồ hôi lạnh tràn lan , trong đầu nghĩ Hạ Tử Du nếu là động tác mau hơn chút nữa , ắt sẽ ở trong lòng lưu đời sau bóng mờ , nửa đời sau sợ rằng

đều không thể lại tin tưởng nữ nhân nếu không phải Tô Nghi đối với Thủy Hử truyện nội dung cốt truyện quen thuộc rất , sợ rằng đã sớm nhảy ra ngăn lại Hạ Tử Du.

Hạ Tử Du hô xong sau đó , ba chân bốn cẳng đẩy cửa vào.

Tây Môn Khánh trong hốt hoảng giấu đến dưới gầm giường , kia Phan Kim Liên áo mũ chưa chỉnh , thấy Hạ Tử Du , hốt hoảng hỏi "Đại Lang , ngươi như thế nhanh như vậy trở về ?"

"Hôm nay bánh nướng bán nhanh, ta vội vã về nhà gấp một chút ta mỷ nương tử... Cô hắc hắc , Kim Liên , ngươi thật là đẹp..."

Tô Nghi khóe miệng run lên , Hạ Tử Du này diễn không phải thật thà biết điều Vũ Đại Lang a , hiển nhiên chính là Tây Môn Khánh số 2!

Tô Nghi nhớ tới Thủy Hử truyện nội dung cốt truyện , Phan Kim Liên vốn là gia đình giàu có hoàng hoa khuê nữ , rất có sắc đẹp , nhận được vùng này đông đảo công tử nhà giàu theo đuổi nhưng Phan Kim Liên không theo , vì vậy nhận được căm ghét cùng hãm hại , bị những công tử này cưỡng bách gả cho Vũ Đại Lang.

Nhưng Phan Kim Liên tự cho là thanh cao , làm sao có thể chịu đựng cùng tính cách hèn yếu , vóc người thấp bé cùng tướng mạo xấu xí Vũ Đại Lang lấy vợ chồng tên tương xứng ? Huống chi nàng trời sinh tính phóng đãng , thích nhất phong lưu , rất nhanh thì cùng với những cái khác phong lưu công tử cầu kết những thứ kia phong lưu công tử bình thường giễu cợt Vũ Đại Lang "Thịt dê rơi vào trong miệng", người sau không chịu nổi hấn nhục , liền dọn nhà đến huyện gặp Võ Tông.

Võ Tông cùng Vũ Đại Lang nhận nhau , tương hồ là huynh đệ , mà Phan Kim Liên thấy Võ Tông vóc người cao ngất , khí khái anh hùng hùng hực , trong lòng xuân tâm dập dòn , vì vậy nhiều lần câu dẫn hấn nhưng Võ Tông không chút nào là Phan Kim Liên sắc đẹp lay động , ngược lại còn nói dạy nàng một phen , dời đến nhà môn ở.

Phan Kim Liên cầu kết Võ Tông không được , liền tại Vương bà kết hợp bên dưới , cùng Tây Môn Khánh câu đáp thành gian , lúc này nội dung cốt truyện hẳn là tiến triển đến nơi này.

Nhưng Tô Nghi phỏng chừng xuất hiện sai lầm , bên trong nhà vậy mà truyền đến gây gỗ tiếng.

"Mẹ hấn! Vì sao dưới gầm giường ẩn tàng người đàn ông này! Nương tử , ngươi được thật tốt theo ta giải thích một chút!" Hạ Tử Du lớn tiếng gầm hét lên.

Tô Nghi hơi sững sờ , cái này thì nhảy đến bắt kẻ thông dâm kịch tính ?

Lại nghe Tây Môn Khánh hô lớn: "Nếu sự tình bại lộ , ta tuyệt không có thể lưu ngươi! Vũ Đại Lang , muốn trách , liền trách ngươi thời vận không đủ đi!"

"Vô si , tiểu gia ta há là mặc người chém giết hạng người! Xem chiêu!"

To lớn đánh nhau tiếng vang lập tức truyền ra ngoài nhà , Tô Nghi thần sắc hơi kinh ngạc , trong lòng suy nghĩ tình thế nếu như lại như vậy phát triển tiếp , sợ rằng khó mà thu tràng a!

Đúng như dự đoán , Tô Nghi trước mắt xuất hiện lần nữa tuyển hạng , lần này tuyển hạng nhưng là có ba cái.

Một: Coi như Võ Tông ra mặt ngăn lại.

Hai: Coi như Võ Tông ra mặt điều giải.

Ba: Coi như Võ Tông ra mặt nghị hòa.

"Này ba cái tuyển hạng khác nhau ở chỗ nào a , này! Đây tuyệt đối là muốn cưỡng ép ta đi làm chuyện này đi , đại công chúa điện hạ ngài thật biết chơi!" Tô Nghi ngửa mặt lên trời hô lớn.

"Ngạch , ta cũng xuất hiện ba cái giống nhau tuyển hạng , xem ra chỉ có thể tại chỗ này đợi ngươi."

"Ừ , ta đi một chút liền tới."

Tô Nghi đi ra góc tường , chạy tới trước cửa , lại thấy đến Tây Môn Khánh sớm bị đánh máu mũi tràn lan , té xuống đất bất tỉnh nhân sự.

Mà Phan Kim Liên thì dốc sức ôm lấy Hạ Tử Du eo , than thở khóc lóc đạo: "Không muốn a! Đại Lang , ngươi tha hấn đi!"

"Vô si! Người này lại dám động tiểu gia ta nữ nhân , đáng chết! Còn ngươi nữa cái tiện phụ này , đối đãi với ta thu thập người này , lập tức sẽ đến lượt ngươi!" Hạ Tử Du hoàn toàn mất đi lý trí.

"Ho khan một cái , cái kia , đều yên tĩnh một chút." Tô Nghi đứng lúc mở miệng.

Hạ Tử Du hơi sững sờ , trong mắt huyết khí nhất thời tiêu tan hết sạch , hấn xoay người nhìn về Tô Nghi , thần sắc hơi hơi kinh ngạc , không hiểu Tô Nghi vì sao đột nhiên xuất hiện ở nơi này.

Mà Phan Kim Liên cũng là nghi hoặc không thôi , đối với Tô Nghi hỏi "Người là người nào ?" Chưa xong còn tiếp.

Bạn đang đọc truyện *Bình Pháp Đại Thánh Convert* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 254: Kim Giác Ngân Giác

Nghe được cái này tiếng hỏi dò , Tô Nghi hơi sững sờ: Này Phan Kim Liên vậy mà không nhận biết hử ?

Dựa theo bình thường nội dung cốt truyện đi về phía mà nói , Phan Kim Liên là tại nhận biết Võ Tông sau đó , mới cùng Tây Môn Khánh cầu kết với , nhưng vào giờ phút này Phan Kim Liên vậy mà không nhận biết Võ Tông , chẳng lẽ bị Hạ Tử Du đánh bất tỉnh người đàn ông này thật ra thì cũng không phải là Tây Môn Khánh ?

Tô Nghi lập tức hủy bỏ cái suy đoán này , mới vừa rồi hẳn chính là rõ ràng nghe Phan Kim Liên gọi người đàn ông này là "Tây Môn đại quan nhân", hơn nữa trước đây nếu xuất hiện ba người kia giống nhau tuyền hạng , nói rõ Tô Nghi đóng vai người chính là Võ Tông , không thể nào là người khác , vì vậy khả năng này cũng lập tức bị loại bỏ.

Duy nhất còn lại một cái khả năng chính là , này nội dung cốt truyện khẳng định lộn xộn!

Chung quy ở cái thế giới này , nhân vật cũng có thể loạn vào đến trong chuyện xưa , lấy Ngọc Hân công chúa nào đến trong động nói , Tô Nghi cảm thấy , nội dung cốt truyện thời gian thứ tự bị đánh loạn có khả năng , thật đúng là không phải là không có.

Vội vàng giải quyết cuộc nháo kịch này đi.

Tô Nghi lập tức xếp đặt tư thái , thần sắc nghiêm túc nói: "Ta là Dương Cốc Huyền đô đầu Võ Tông! Hôm nay mang binh tuần tra trên đường đi qua nơi đây , nghe trong nhà ồn ào , gần cùng ta nói , các ngươi đây là tại nào gì đó ?"

Nghe được "Đô đầu" hai chữ , Phan Kim Liên thần sắc hơi có chút sợ hãi , mà Hạ Tử Du trong nháy mắt xuất diễn , cười nghiêng nghiêng ngửa ngửa.

"Ha ha ha , ngươi đây là tại làm gì vậy ? Gì đó Võ Tông a , ngươi không phải tồ..."

Lời còn chưa dứt xuống , Hạ Tử Du đột nhiên sững sờ một chút , đưa hân tâm mắt nhìn về phía không có vật gì giữa không trung , Tô Nghi rõ ràng , người trước đây là nhận được lựa chọn rồi.

Nhìn đến trước mặt hai cái tuyền hạng , Hạ Tử Du khóe miệng run lên , sắc mặt lập tức trầm xuống.

"Cái kia..." Hạ Tử Du gãi gãi cái ót , bỗng nhiên liền che bụng mình , ngược lại lăn lộn trên mặt đất , kêu đau , "Ai yêu , ta cái bụng thật là đau! Ngươi này đàn bà thú , sáng sớm cho ta đồ gì đó..."

Còn chưa dứt lời , Hạ Tử Du tiếng nói hơi ngừng , tựa hồ là "Đi đời nhà ma " .

Tô Nghi liếc mắt , này "Vũ Đại Lang" như thế ngay trước chính mình mặt liền bị Phan Kim Liên độc chết ? Này nội dung cốt truyện quả thực là làm bậy a!

"Nguyên lai ngài chính là Đại Lang đệ đệ Võ Tông ?" Phan Kim Liên mặt đầy vui vẻ nói , "Trời ơi , ta tiêu thức thức thật không ngờ cao lớn uy mãnh , anh vũ bất phàm , cùng Đại Lang nhất định chính là một cái trên trời , một cái dưới đất! Mau mau đi vào , chị dâu ta với người châm một bầu rượu uống."

"Không , hẳn là trước tiên đem nhà ngươi tướng công..."

Nhà ngươi tướng công đều chết ở trước mặt ngươi , ngươi làm sao còn có tâm tư cầu kết nam nhân khác ? Theo lý mà nói hẳn là trước đem tướng công hạ táng , sau đó nhận tội mới đối với —— Tô Nghi vốn muốn nói những lời này , nhưng hân liếc mắt một cái té xuống đất Hạ Tử Du , bỗng nhiên tới một ít hứng thú , muốn nhìn một chút tiếp được nội dung cốt truyện sẽ như thế triển.

Vì vậy Tô Nghi liền dứt khoát bỏ lại "Vũ Đại Lang" cùng Tây Môn Khánh , còn có ngoài nhà chờ thời "Sa Ngộ Tĩnh", cùng Phan Kim Liên đối ẩm.

"Thức thức ngươi ở nhà môn à? Dứt khoát dọn về tới ở đi! Nếu không , há chẳng phải là gọi người trò cười Đại Lang cùng chị dâu ta không hiểu chuyện sao!"

"Không, Vũ Đại Lang đã không quan tâm người khác cười nhạo..." Tô Nghi vừa liếc nhìn bị "Độc chết" Hạ Tử Du.

"Người vì sao chính là không nghĩ đến về tới đây? A, chẳng lẽ ở bên ngoài có nữ nhân?" Phan Kim Liên mặt đầy khẩn trương.

"Ta ở cái thế giới này ngược lại không có nữ nhân..."

"Không có à? Vậy thì tốt! Người cũng đã biết, chị dâu ta gả cho người ca, bỗng dưng chịu rồi không ít khi, nếu là trong nhà có người như vậy một cái uy vũ hùng hồ nam nhân tốt biết bao nhiêu a!"

Tô Nghi bị sặc một câu, trung Vũ Đại Lang có lẽ là cái thứ hèn nhất, nhưng Hạ Tử Du vai trò Vũ Đại Lang nhưng là hùng hồ tới cực điểm.

Còn không đợi Tô Nghi trả lời, Phan Kim Liên lại lên tiếng.

"Người không trở lại ở? Chẳng lẽ ghét bỏ chị dâu ta là tàn hoa bại liễu?" Phan Kim Liên ủy khuất vô cùng.

Tô Nghi khước miệng kéo một cái, này Phan Kim Liên không phải phải khuyên Võ Tông về nhà a, này rõ ràng chính là ngay trước hải cốt chưa hàn tướng công, ngay trước một cái khác tình lang, câu dẫn nam nhân khác a!

Tô Nghi đang muốn mở miệng trả lời, trước mắt bỗng nhiên xuất hiện hai cái tuyến hạng.

Chị dâu hữu tình, nên làm thế nào cho phải?

Một: Cự tuyệt cũng cảnh cáo.

Hai: Tiến vào chị dâu trong bụng lấy quạt ba tiêu.

"Này tiến vào cái bụng bốn chữ cũng thật là tà ác đi! Phan Kim Liên trong bụng làm sao có thể có quạt ba tiêu a! Nàng cũng không phải là Thiết phiến công chúa!" Tô Nghi trong lòng hô to, khí huyết chút nữa thì té lỵ.

Làm một chính nhân quân tử, Tô Nghi đột nhiên muốn chọn một.

Nhưng cái thứ 2 tuyến hạng sau đó rốt cuộc lại nổi lên mấy chữ: Cứu văn Đường tăng nhất định chọn!

Này sáu cái chữ kim quang long lánh, lao ra vạn trượng quang hoa, mang theo vô tận sức dụ dỗ, hấp dẫn Tô Nghi chú ý.

Tô Nghi lúc này mới nhớ tới, hần mục tiêu là vì cứu Đường tăng.

"Đáng ghét, này nội dung cốt truyện quả thực so với kỳ nghỉ đường xa lộ còn loạn!" Tô Nghi bắt đầu đi, chỉ đành phải chọn cái thứ 2 tuyến hạng.

"Chị dâu, muốn ta về nhà tới ở có thể, người há miệng ra... Đúng lớn thêm chút nữa... Ta chui!"

Tô Nghi lập tức lợi dụng Tôn Ngộ Không Thất Nhị Biến năng lực hóa thành một chỉ côn trùng, chui vào Phan Kim Liên trong bụng.

Tiến vào trong bụng sau đó, Tô Nghi lập tức bắt đầu tìm cái gọi là quạt ba tiêu.

Nhưng vào lúc này, Phan Kim Liên thân thể vậy mà biến thành một cụ bạch cốt!

"Ha ha ha ha! Người này đầu khi trúng kế rồi! Hiện tại người tại lão nương trong cơ thể, đã không đường có thể trốn, ngoan ngoãn bị ta luyện hóa đi!"

Phan Kim Liên... Không, nói đúng ra, là bạch cốt tinh ngửa mặt lên trời cười như điên nói.

Lúc này, Hàn Tu Trúc phá cửa mà vào, gầm lên một tiếng: "Yêu nghiệt! Mau thả Đại sư huynh ta!"

"Đáng chết Sa Ngộ Tĩnh, người lại còn không có chết!" Bạch cốt tinh giận tím mặt, lập tức giương nanh múa vuốt đánh về phía Hàn Tu Trúc.

Sau đó, Hàn Tu Trúc cùng bạch cốt tinh triển khai đại chiến.

"Đây tốt cùng là tình huống gì à? ! Phan Kim Liên cùng bạch cốt tinh bầu không khí mặc dù rất giống, nhưng này nội dung cốt truyện biến chuyển quá nhanh, nhất định chính là làm bậy a, ta đầu óc hoàn toàn theo không kịp..."

Hóa thành côn trùng Tô Nghi tại bạch cốt tinh trong cơ thể bốn tán loạn, mặc dù bạch cốt tinh bộ xương khắp nơi gió lửa, nhưng rất kỳ quái là, Tô Nghi vậy mà không có biện pháp bay ra ngoài, phảng phất những thứ này xương khe hở ở giữa tồn tại đặc thù lực lượng cách trở.

Chính làm Tô Nghi vô kế khả thi thời khắc, bị độc chết trên mặt đất "Vũ Đại Lang" đột nhiên nhảy cõn lên, cũng không biết từ đâu lấy ra một đạo cái bùa cáo, xoay vòng hần liền hướng bạch cốt tinh đánh!

"Cát sư đệ, ta tới giúp người một cái! Người này tiện phụ, xem ta không báo rồi lúc trước người tính lẳng lơ thù!" Hạ Tử Du hét lớn.

Tô Nghi ở trong lòng lật một cái liếc mắt , Hạ Tử Du vậy mà đóng vai là Trư Bát Giới!

Mặc dù hình thể cùng bề ngoài không hề giống , nhưng liền Hạ Tử Du này phong lưu thành tính cách , đúng là đóng vai Trư Bát Giới không có hai nhân tuyến.

Mặc dù bạch cốt tinh bản lãnh cao cường , nhưng ở Trư Bát Giới cùng Sa Ngộ Tĩnh liền thủ dưới sự công kích , vẫn là rơi xuống hạ phong.

"Ai yêu! Đừng đánh nữa , đừng đánh nữa , ta nhận thua! Các ngươi không phải là muốn quạt ba tiêu sao? Ta cho ngươi , cho ngươi chính là!"

Bạch cốt tinh lập tức thả Tô Nghi , sau đó đem một gốc cây ngải ném qua , sau đó hóa thành một trận âm phong , theo cửa sổ trốn chạy nơi này.

Tô Nghi định thần nhìn lại , đây không phải là lên một đạo trong khảo nghiệm , Ngọc Hàn công chúa tặng xuống kia một gốc cây ngải sao?

Được phóng thích sau đó , Tô Nghi một lần nữa biến trở về hình người , còn chưa kịp phản ứng , gốc cây này cây ngải liền đập trúng Tây Môn Khánh trên mặt.

Trước đây bị Hạ Tử Du đánh sưng mặt sưng mũi Tây Môn Khánh lập tức nhảy cồm lên , trong tay gốc cây này cây ngải , nói: "Ngộ Không ngươi cũng thật nghịch ngợm nha , ta gọi ngươi không cần loạn ném đồ vật , ném loạn đồ vật là không đúng nha! Ngươi xem ngươi như vậy lại đem này quý trọng quạt ba tiêu vứt bỏ nha quạt ba tiêu là bảo vật , ném loạn sẽ ô nhiễm hoàn cảnh , đập phải bạn nhỏ làm sao bây giờ ? Coi như không có đập phải bạn nhỏ , đập phải hoa hoa thảo thảo cũng không tiện mà!"

Tô Nghi hơi sững sờ , này Tây Môn Khánh như thế đột nhiên liền giả trang nổi lên Đường tăng tới ?

Hơn nữa , cái này Đường tăng cũng không phải là trung ngu ngốc ngoan cố Đường tăng , là trung nói nhảm hết bài này đến bài khác Đường tăng ?

Đứng đầu lệnh Tô Nghi cảm thấy không tưởng tượng nổi là , hần nhưng cho tới bây giờ không có là Ngọc Hàn công chúa nói qua cổ sự , chẳng lẽ đây là chính nàng biên ?

Bởi vì nội dung cốt truyện triển khai , Hàn Tu Trúc cùng Hạ Tử Du hai người đầu óc mơ hồ , trở mắt nhìn nhau.

"Tô... Đại sư huynh , kết quả này là chuyện gì xảy ra ? Chúng ta mục tiêu hần là cứu vãn Đường Huyền Trang chứ ? Bây giờ hần tốt lành đứng ở trước mặt chúng ta , nên tính là hoàn thành khảo nghiệm , vì sao còn không có bị đưa ra cái thế giới này ?" Hàn Tu Trúc thấp giọng hỏi.

"Ta không quá rõ ràng , lấy Ngọc Hàn công chúa phiên bản phúc vũ tính cách mà nói , tạm thời thay đổi điều kiện cũng không phải là cái gì chuyện kỳ quái... Ta đoán có lẽ là muốn đánh ngược lại bạch cốt tinh , tài năng thông qua cái này khảo nghiệm." Tô Nghi đạo.

"Kia việc này không nên chậm trễ , chúng ta mau đuổi theo đi! Này tiện phụ trốn thật là nhanh , tiểu gia ta bắt nàng lúc , nhất định phải thật tốt giáo huấn nàng một hồi!" Hạ Tử Du nộ khí đằng đằng đạo.

"Ừ, chúng ta hần là đem quạt ba tiêu mang theo , may ra có trọng dụng."

Tô Nghi dứt lời , đưa tay đi lấy "Đường tăng" trong tay ngả điệp.

Đường tăng nắm chặt ngả điệp , đạo: "Ngươi làm cái gì ?"

"Thả tay a."

"Há, ngươi muốn à? Ngươi muốn nói rõ ràng là được mà, ngươi muốn mà nói ta sẽ cho ngươi , ngươi muốn ta đương nhiên sẽ không không cho ngươi á..., không có khả năng ngươi nói muốn ta không cho ngươi , ngươi nói không quan tâm ta lại cứ muốn cho ngươi , đại gia nói phải trái mà! Hiện tại ta đếm ba cái , ngươi nói rõ ràng ngươi muốn không muốn..."

"Chết đi!" Tô Nghi quăng lên trong tay kim cô bổng , đem Đường tăng đánh bay.

Lúc đến đây khắc , Tô Nghi cuối cùng có thể hiểu được trung Tôn Ngộ Không phiền não.

Tô Nghi theo không rõ sống chết Đường tăng trong tay thu hồi ngả điệp , Hàn Tu Trúc khoe miệng run lên , đạo: "Chúng ta rõ ràng là hộ tống Đường Huyền Trang đi Đông hải truyền giáo , đại sư huynh ngươi quả nhiên đưa hần một gây đánh chết..."

"Không , hần không phải Đường Huyền Trang , mà là Tây Môn Khánh , ta coi như Vô Tòng đương nhiên muốn đánh chết hần." Tô Nghi chính nghĩa lẩm nhẩm đạo.

Hạ Tử Du công nhận bình thường gắt gât đầu , còn lên đi đối với Tây Môn Khánh bù đắp hai chân , tuy nói nơi này là ảo cảnh , nhưng này đáng chết Tây Môn Khánh lại dám cho hần cầm súng , quả thực tội không thể tha thứ!

Ra nhà chính là vô tận hoang dã , chung quanh huyện thành đã không thấy , quả nhiên là bạch cốt tinh huyền hóa ra tới giả tượng , ba người không có nghi ngờ thời gian , lập tức lên đường đuổi theo hướng bạch cốt tinh chạy trốn phương hướng.

Trên đường , Tô Nghi là hai người giải thích tràng này ảo cảnh khởi nguyên , Hàn Tu Trúc cùng Hạ Tử Du mới chợt hiểu ra , nguyên lai hết thảy các thứ này đều là Tô Nghi tạo nghiệt a!

Sau đó , ba người tại một tòa núi lớn cửa vào bắt gặp hai đầu Man Tộc.

Này hai đầu Man Tộc phân biệt người khoác kim giáp cùng ngân giáp , thấy Tô Nghi , thần sắc kinh hi muốn điên.

"Ha ha ha! Cái này khảo nghiệm quả nhiên có thể gặp Tô Nghi người này!" Đầu kia kim sắc Man Tộc cười to nói.

"Thật giỏi , hay lắm rồi! Nếu là có thể ở chỗ này giết chết Tô Nghi , hẳn thực tế cũng sẽ tử vong , ô hi hi , đại khả hân bệ hạ treo giải thưởng ta muốn rồi!" Màu bạc đầu kia cũng là mặt đầy cười đều.

"Kim giáp đại ca , ngươi cũng không thể nuốt một mình công lao a!"

"Yên tâm đi , ngân giáp , Tô Nghi thi thể hai ta một người một nửa!"

Hai đầu Man Tộc cười gian ép tới gần , Tô Nghi ba người sắc mặt đề phòng: Người trước vậy mà cũng là được khảo nghiệm , tiến vào thế giới người dự thi!

Nếu là hai đầu bình thường Man Tộc Thập phu trưởng , Tô Nghi ba người còn có tự tin ứng đối , vốn lấy này hai đầu Man Tộc trên người trải rộng đại lượng Thú Vãn mà nói , hiển nhiên đều ít nhất là Vương tộc huyết mạch , sức chiến đấu ắt sẽ thấp phần mạnh mẽ; Tô Nghi gần một tháng trước sử dụng cùng hai thiên quân vãn , vẫn thuộc về "Không nói chữ nào" trong thời gian , còn cần mấy ngày tải năng bổ sung năng lượng xong , giờ phút này nhưng là vô pháp sử dụng , chỉ có thể dùng tự thân lực lượng tới đối kháng này hai đầu Man Tộc.

Mặc dù Tô Nghi ở chỗ này đóng vai là Tôn Ngộ Không , nhưng này hai man rõ ràng cũng là đóng vai mỗi người nhân vật , Tô Nghi còn đoán không ra bọn họ năng lực.

Bạch cốt tinh rõ ràng liền ẩn thân ở bên trong ngọn núi lớn này , nhưng nhìn này hai man tư thế , hiển nhiên là không có khả năng thả Tô Nghi đi qua.

Đường này không thông , đại chiến không thể tránh được.

"Hai người các ngươi , hãy xưng tên ra , ta Tô Nghi không chém hạ người vô danh!" Tô Nghi cao giọng nói.

"Ta nhỏ vào! Nói hết khoác lác , ngươi cũng phải thắng nổi chúng ta lại nói!" Đầu kia kim sắc Man Tộc mắng , "Tô Nghi , ta sẽ để cho ngươi chết được rõ ràng! Ta gọi là kim giáp , hẳn gọi ngân giáp , mặc dù không biết vì sao là cùng các ngươi cùng chỗ một đạo khảo nghiệm bên trong , nhưng vô luận như thế nào , ngươi đều ắt sẽ bị chúng ta nghiền nát! Ngươi chết đã đến nơi á!"

"Kim giáp ? Ngân giáp ? Chẳng lẽ là đỉnh bằng núi kim giáp Đại vương cùng ngân giáp Đại vương ?" Tô Nghi lầm bầm.

Mà Hạ Tử Du thần sắc nhưng là nhẹ nhàng ngẩn ra , nói lầm bầm: "Tệ hại , tại sao là hai người này!"

"Ngươi biết bọn hắn ?" Tô Nghi hỏi.

"Ừ , năm ngoái ta thi đậu tướng tài lúc , từng tiến vào Hà Tây cổ chiến trường , tại Lâm Thao tranh đoạt chiến trung gặp qua bọn họ; cái kia Nhân tộc thất bại , chiến tuyến bị Man Tộc xông vỡ , chết sắp tới một trăm sĩ tử , trong đó một nửa đều bỏ mạng ở nơi này hai huynh đệ trong tay! Ngươi chó nhìn bọn họ hai cái giờ phút này chẳng qua là Thập phu trưởng , nhưng luận lòng dạ ác độc trình độ , sợ rằng liền Khả Hân lão tặc cũng không sánh bằng bọn họ; thấy hai người này tốt nhất đi vòng , đây là ta tại Hà Tây cổ chiến trường học được kinh nghiệm , nếu không phải đương thời ta khắp nơi cẩn thận một chút , sợ rằng đều không cách nào theo cổ chiến trường trở lại đại lục."

Hạ Tử Du sắc mặt ngưng trọng , Tô Nghi trong lòng nghiêm nghị , không nghĩ đến thời gian qua hao chiến tốt dũng cảm người trước vậy mà sẽ nói ra lời như vậy tới.

Xem ra này hai đầu Man Tộc cho Hạ Tử Du mang đến kinh khủng ấn tượng , xác thực phi thường sâu sắc.

"Ngươi có thể tưởng tượng là kia chừng trăm vị đồng bào báo thù ?" Tô Nghi hỏi.

"Dĩ nhiên là muốn , nhưng ta cũng sẽ không ngây ngốc đi đụng bọn họ mũi dao , này hai người gia hỏa nhưng là chân chính Vương tộc huyết mạch , là một vị Thiên Vu con trai ruột , sức chiến đấu đủ để sánh bằng Heiler kim , nói thật , chúng ta có lẽ đầu không lại họ , lựa chọn tốt nhất chính là lập tức chạy trốn; ta mặc dù tốt chiến , nhưng là không phải ngu xuẩn , muốn hưởng thụ chiến đấu cũng phải sống sót trước lại nói." Hạ Tử Du nói.

## Chương 255: Tới ta dưới súng lãnh cái chết!

Tô Nghi trong lòng suy nghĩ phút chốc , sau đó cao giọng nói: "Nếu là ở nơi khác gặp bọn họ , ta nhất định sẽ lập tức tránh chiến đấu , nhưng trong cái thế giới này , ta còn không có lý do sẽ bị hai cái này tiêu lâu la hù dọa chạy trốn từ phía."

Tô Nghi không có che giấu thanh âm hẳn , đối diện hai đầu Man Tộc tức đến nổ phổi.

Bọn họ khổ tâm học tập Nhân tộc ngôn ngữ , có thể không phải là vì nghe Tô Nghi nói mạnh mẽ.

"Tiêu lâu la ? ! Ta lần này sẽ để cho ngươi rõ ràng , ai mới là ồm yếu tiêu lâu la!" Kim giác Đại vương đại Lôi Đình đạo.

"Đại ca , mọi việc chậm thì sinh biến , đừng nói nhảm với hắn rồi , chúng ta tiến vào cái này ảo cảnh lúc , không phải còn chiếm được khác biệt kỳ vật sao? Sẽ dùng cái kia , đem Tô Nghi nhất cử bắt lại , đợi nghe đại khả hãn bệ hạ roi!" Ngân giác nói.

"Ừ, ngươi nói không sai , chiến quyết đi."

Kim giác gật gật đầu , từ trong ngực lấy ra một cái xinh đẹp tuyệt vời bạch ngọc chai , mà ngân giác thì lấy ra một cái hồ lô màu đỏ.

Ngân giác đem miệng hồ lô nhắm ngay Tô Nghi , khuôn mặt dữ tợn nói: "Tô Nghi , ta gọi ngươi một tiếng , ngươi dám đáp ứng không ?"

Tô Nghi liếc mắt , hồ lô này cùng chai chính thức gọi là "Tứ kim hồ lô đỏ" cùng "Ngọc Tịnh bình", chính là Thái Thượng Lão Quân pháp bảo , lại bị kim giác cùng ngân giác hai yêu trộm đi; hai cái pháp bảo có một cái chung nhau đặc tính , đó chính là kêu một người danh tự lúc , đối phương nếu là đáp ứng , sẽ lập tức bị hút vào trong đó , sau đó tại nội bộ hóa thành mù , thật khó thoát khỏi.

Tô Nghi không nghĩ đến Ngọc Hàn công chúa vậy mà có khả năng đem loại kỳ vật cũng trả lại như cũ đi ra , quả thật là uy năng vô biên.

Nếu là Ngọc Hàn công chúa trung thực với nguyên bản thiết lập , Tôn Ngô Không ban đầu ngay tại Thái Thượng Lão Quân lò bát quái bên trong luyện qua , vì vậy Tô Nghi hẳn là sẽ không bị hồ lô đỏ cùng Ngọc Tịnh bình luyện hóa.

Nhưng Tô Nghi lại không muốn đi thử ở tại bên trong hồ lô mù mịt.

Trước , cho dù là Tôn Ngô Không cũng không biện pháp từ bên trong đánh vỡ hồ lô đỏ , chỉ có thể khiến cho một cái gạt tài năng chạy ra khỏi.

Thứ yếu , Tô Nghi cũng không thể bảo đảm , này đóng vai kim giác cùng ngân giác hai đầu Man Tộc nhất định sẽ trúng kế , nếu là giờ trò lừa bịp thất bại , hẳn khả năng liền muốn vĩnh viễn ở tại trong hồ lô này rồi.

Cuối cùng , cái này ảo cảnh nội dung cốt truyện đi về phía vốn chính là lộn xộn , ai nói nhất định phải hoàn toàn dựa theo kịch bản triển đi rồi hả?

Tô Nghi suy nghĩ lưu chuyển , rất nhanh nghĩ tới một cái kẻ sách.

Vì vậy Tô Nghi lớn tiếng trả lời: "Ta đáp ứng rồi thì phải làm thế nào đây ? Nói thiệt cho các ngươi biết , trong tay các ngươi hồ lô đỏ cùng Ngọc Tịnh bình ta cũng đã gặp , trên thực tế chẳng qua là một hàng giả thôi , chớ phải lấy ra mắt mặt xấu hổ!"

"Hàng giả ? Ha ha ha! Ngươi là lại nói , Ngọc Hàn công chúa chỗ tạo nên tới trong ảo cảnh sẽ có hàng giả ? Tô Nghi , ngươi nghĩ rằng chúng ta hai cái cùng còn lại Man nhân giống nhau ngu xuẩn ?" Kim giác Đại vương âm ỉ cười nói.

"Ta tội gì muốn gạt ngươi ? Không chỉ là hai người các ngươi , tiến vào tràng này ảo cảnh người dự thi , mỗi người cũng sẽ được đến một cái hồ lô đỏ hoặc là Ngọc Tịnh bình , sau đó tự động tiếp thu được một cổ tin tức , trong đó nói rõ hai thứ bảo vật này chức năng; thật ra thì a , đây chính là Ngọc Hàn công chúa đặt bẫy , các ngươi nếu là bị lừa , phỏng chừng sẽ bị nàng chế giễu , bởi vì này đối với nàng mà nói , sẽ là một cái rất tốt tiêu khiển a!" Tô Nghi bình thản ung dung mà cười nói.

Kim giác cùng ngân giác hai người nửa tin nửa ngờ , người sau cao giọng hỏi "Nói như ngươi vậy , có chứng cứ không ? Nếu ngươi cũng có hai thứ bảo vật này , kia chắc chắn biết hẳn chức năng chứ ?"

"Đương nhiên , hai thứ bảo vật này chức năng chính là: Chỉ cần kêu lên tên đối phương , đối phương nếu là đáp ứng , là có thể đem thu vào trong đó , ta nói có đúng không ?" Tô Nghi nhún vai nói.

Kim Giác Ngân Giác hai người thần sắc rung một cái , hoàn toàn không ngờ tới Tô Nghi vậy mà cũng biết hồ lô đỏ cùng Ngọc Tịnh bình chức năng , cứ như vậy , chỉ cần Tô Nghi không trả lời , trong tay bọn họ hai loại bảo vật liền không có chút nào đất dụng võ.

Không , đối một góc độ nói , như Tô Nghi nói không ngoa , kia hai thứ đồ này , thật có thể gọi làm bảo vật sao?

Kim giác cùng ngân giác hai người cũng đã nghe nói qua Ngọc Hàn công chúa tính cách , người sau xác thực rất có thể làm ra như Tô Nghi trong lời nói

theo như lời như vậy , lấy loại hành vi này đến làm làm tiêu khiển.

Hàn Tu Trúc cùng Hạ Tử Du hai người thì sắc mặt cổ quái , bọn họ lúc trước nhưng là nghe Tô Nghi nói qua , cái thế giới này , là Ngọc Hàn công chúa mượn từ hán viết tiểu thuyết , mà biến hóa ra tiểu thuyết thế giới , vì vậy Tô Nghi tự nhiên có khả năng lý giải hai thứ bảo vật này tác dụng.

Thấy Kim Giác Ngân Giác hai man vẫn nghi vấn đầy mặt , Tô Nghi lần nữa thêm dầu vào lửa đạo: "Bọn người nếu không tin , ta sẽ để cho các người nhìn một chút."

Dứt lời , Tô Nghi đưa tay đưa đến chỗ ốt , rút ra rồi ba cái đầu , mượn từ Tôn Ngộ Không Thất Thập Nhị Biến khả năng , đem biến thành hai cái hồ lô đỏ cùng một cái Ngọc Tịnh bình.

"Xem đi , đây chính là ba người chúng ta khi tiến vào cái thế giới này lúc , được đến cái gọi là bảo vật , có phải hay không cùng trong tay các người giống nhau như đức ?" Tô Nghi ngênh ngang ném một cái hồ lô đi qua , kim giác Đại vương nhận lấy vừa nhìn , nhất thời sắc mặt tái xanh.

"Đáng chết Ngọc Hàn lão yêu bà! Ta thiếu chút nữa thì bị người lừa bòn!" Kim giác Đại vương giận không nhịn nổi đạo.

Ngân giác thần sắc cũng hơi có chút âm trầm , bọn họ đã đối với Tô Nghi mà nói tin là thật , lại không ngờ rằng , đây chẳng qua là Tô Nghi tạm thời ngụy tạo hàng giả thôi.

"Ba người chúng ta ngay từ đầu được đến bảo vật này lúc , thật đúng là vô cùng vui vẻ , nhưng khiến cho một lần sau đó , mới biết là bị lừa bòn , hai thứ đồ này căn bản là không có hấp nhân chức năng! Không tin các người nhìn lại , tu trúc huynh , đem người chai lấy về , gọi ta tên thử một chút." Tô Nghi đem Ngọc Tịnh bình ném cho Hàn Tu Trúc , nói.

Hàn Tu Trúc lập tức hội ý , đem miệng chai nhắm ngay Tô Nghi , hồ lớn: "Tô Nghi!"

Tô Nghi đáp một tiếng.

Một hơi thờ , hai hơi thờ... Mươi hơi thờ đi qua , chuyện gì đều không sinh.

Hàn Tu Trúc cố ý xếp đặt làm ra một bộ vẻ mặt bối rối , thêm dầu thêm mỡ nói: "Thật là mất thể diện , Ngọc Hàn công chúa mà nói không thể tin a , ràng đem loại này hàng giả giao cho trong tay chúng ta , tuyệt đối chỉ là muốn xem chúng ta trò cười thôi! Này phá chai , ta tuyệt đối sẽ không lại sử dụng lần thứ ba!"

Dứt lời , Hàn Tu Trúc cầm trong tay Ngọc Tịnh bình tùy ý vứt xuống một bên.

"Đúng vậy , người nào dùng đồ chơi này người đó chính là ngu xuẩn!" Tô Nghi cũng đem trong tay hồ lô vứt xuống trên đất.

"Chờ ra cái này ảo cảnh , ta nhất định phải hướng Ngọc Hàn công chúa kháng nghị!" Hạ Tử Du lập tức đi đập giả hồ lô hai chân.

Kim giác cùng ngân giác hai người chợt cảm thấy mặt mũi mất hết , bọn họ lúc trước vậy mà tin Ngọc Hàn công chúa cung cấp tin tức , còn nói ra như vậy mất thể diện lời kịch!

Kim giác Đại vương tức bẻ phôi , dùng sức đem hồ lô đỏ ném ở trên mặt đất , chỉ bầu trời hùng hùng hổ hổ.

"Đáng ghét Ngọc Hàn lão yêu bà! Một ngày nào đó , đại khả hãn bệ hạ sẽ nghiền bình thường các người mỗi hòn đảo!"

"Hừ! Coi như không có hai cái này đồ vật , chúng ta lực lượng cũng đủ để đem ba người các người xoắn thành vớ nát!"

Ngân giác Đại vương cũng đem Ngọc Tịnh bình vứt xuống một bên , sắc mặt dữ tợn thào xuống trên lưng đại bản phủ , tiến vào trạng thái lâm chiến.

Chuôi này búa chợt nhìn thô ráp không gì sánh được , hoàn toàn chính là cục sắt cắm ở một đoạn trên côn gỗ , nhưng mặt búa lên lại trải rộng huyền dị đường vân , lưỡi búa lên cũng hiện đầy răng cưa hình dạng tạc vết , trên đó vết máu thậm chí còn chưa khô xuyên thấu qua.

Này phù hiển nhiên trải qua vô số trận chiến đấu , cả người tản ra nhiếp nhân tâm phách khí tức nguy hiểm.

Tô Nghi nhìn đến chuôi này búa , không khỏi sắc mặt ngưng trọng , Man Tộc phần lớn lấy phù chùy hoặc là trường mâu coi như vũ khí , nhìn qua thập phần đơn sơ thô ráp , nhưng bởi vì sử dụng tài liệu phi thường đặc thù , cho nên vô cùng thực dụng.

Man Tộc vũ khí tay cầm phần lớn là dùng cỏ chiến trường "Cây sắt" sở tạo , loại cây này bằng gỗ mà thập phần nhẹ nhàng , nhưng lại so với sắt thép còn cứng rắn , thậm chí sánh vai cấp Man Tộc thân thể mạnh hơn nhân , có thể có chỗ hiệu quả đón đỡ Nhân tộc vũ khí thông thường; mà bộ phận lưỡi kim loại cũng là lấy tự những thế giới khác đặc thù sắt thép , trải qua Man Tộc đặc biệt chế tạo công nghệ chế tạo thành binh khí , trải qua hồi lâu dùng bền , vừa nhanh vừa mạnh , tại Man Tộc trong tay rất có uy hiếp.

Tô Nghi nhìn đến chuôi này búa , theo bản năng trầm xuống thân thể , bày ra đề phòng tư thái , nhưng khi hán nhìn lướt qua bị ném bỏ trên mặt đất hai cái chân chính bảo vật lúc , khoe miệng lại giương lên một vết nhỏ bé không thể nhận ra nụ cười.

"Bọn họ trúng kế rồi." Tô Nghi thấp giọng nói.

"Tiếp theo nên làm gì ?" Hàn Tu Trúc hỏi.

Tô Nghi chăm chú nhìn Kim Giác Ngân Giác hai man , nói: "Các người có thể có năng lực chống cự bọn họ một hồi ? Tại ta hành động trong lúc , tận lực hấp dẫn bọn họ sự chú ý."

"Nói thật , này hai đầu quái vật thật sự là quá mạnh mẽ , nếu là chúng ta hai người liên thủ , cũng có thể đối phó một người trong đó , nhưng nếu là bọn họ hai người cùng lên mà nói , chúng ta tối đa chỉ có thể chống đỡ mười hơi thở thời gian." Hạ Tử Du cũng hạ thấp giọng trả lời.

"Mười hơi thở vậy là đủ rồi , đem hết toàn lực đi , nếu không chúng ta cũng sẽ chết ở chỗ này." Tô Nghi đạo.

"Được !" Hai người cùng kêu lên ưng thuận.

Mới vừa thương lượng xong , dưới chân đại địa đột nhiên rung một cái!

Kim giác liền hô một tiếng bắt chuyện cũng không đánh , trực tiếp nâng tay lên trung trọng chùy đập về phía mặt đất.

Chỉ nghe oanh một tiếng , trong khoảnh khắc , mặt đất ứng tiếng rạn nứt!

Đại địa vết rách nhanh chóng xõng về Tô Nghi ba người , như trời xanh như du long cuộn cuộn chạy tới , hơn nữa nhanh chóng khai chi tán diệt.

Trong khe , vô số đạo năng lượng màu đỏ tươi giống như trường mâu bình thường phóng lên cao , nếu là không chút nào phòng bị lúc ăn chiều này , sợ rằng liên quốc sĩ đều muốn tại chỗ trọng thương.

Không cần bất kỳ chiêu thức , chỉ bằng vào trong cơ thể mình mạnh mẽ nội khí , vậy mà có thể làm ra uy thế bức này , này kim góc thực lực quả nhiên bất phàm!

Khoảng cách song phương bất quá vài chục trượng , đạo này đã kích chỉ cần hai hơi thở thời gian liền có thể đến , ẩn chứa trong đó hủy thiên diệt địa uy thế , coi như Tô Nghi toàn lực phòng ngự , chỉ sợ cũng phải bị nội khí dòng lũ trong nháy mắt nuốt mất.

Hạ Tử Du không một lời , ném ra một mặt mô hình nhỏ vũ khí sắc bén tẩm thuốc , ẩn chứa trong đó vườn không nhà trống kì mưu , có thể hóa thành một cụ người đi đường cường độ cát gấu khô giáp , đủ để phòng ngự một lần Man Tộc Thập phu trưởng một kích toàn lực.

Nhưng thật đáng tiếc là , kim giác một kích này uy lực thực sự quá cường đại , cát gấu khô giáp thậm chí ngay cả một hơi thở cũng không có chống nổi , ngay lập tức sẽ bị dày đặc nội khí trường thương đâm thành tổ ong vỡ vụn , sau đó trong nháy mắt giải tán.

Nhưng Hạ Tử Du tựa hồ là sớm có chuẩn bị tâm lý.

Thừa dịp song phương lực lượng đụng nhau , kích thích đỏ thắm sương mù lúc , Hạ Tử Du theo Luyện Binh Trạng trung lấy ra mặt rồng thương , thân hình loé lên một cái , vậy mà vòng qua trước mắt thể công , trực tiếp hướng kim giác chạy đi!

Mà Tô Nghi cũng thừa dịp hai man sự chú ý bị Hạ Tử Du hấp dẫn lúc , lặng lẽ thối lui đến rồi Hàn Tu Trúc sau lưng.

Hạ Tử Du độ cực nhanh , một hơi thở liền ép tới gần kim giác , hắc giờ cao trường thương trong tay , ngưng tụ ra dài ba trượng cùng bình độc vũ , mang theo sóng dữ nứt Vân chi thể , về phía sau người nổi lên chủ động tấn công.

Kim giác thấy vậy cười lạnh nói: "Gấp ba uy lực cùng bình độc vũ mà thôi , đối phó bình thường Thập phu trưởng còn có thể , với ta mà nói không có uy hiếp chút nào!"

Sau đó , kim giác há mồm kêu gào , hắc tiếng rống giận giống như trời quang sét đánh bình thường rung động ầm ầm.

Đây là Man Tộc chiến hào!

Một đạo huyền dị âm phù theo kim giác trong miệng tung bùng mà ra , qua trong giây lát bành trướng gấp mấy trăm lần , hóa thành năm trượng có thừa to lớn ký hiệu , như cao bằng núi đá lần bình thường đánh về phía Hạ Tử Du.

"Oanh —— "

Chiến hào cùng bình độc vũ đụng nhau , Hạ Tử Du chỉ là thân hình hơi chậm lại , nhưng cái này chiến hào âm phù nhưng là ầm ầm nát bấy , trên không trung sụp đổ.

"Cẩn thận! Người này tinh thần vô cùng ngưng tụ , cùng bình độc vũ uy lực xa bình thường tướng tài , nhanh sử xuất toàn lực!" Ngân giác lớn tiếng lớn tiếng kêu.

Tại ngân giác tiếng nói mới ra lúc , kim giác liền đã ý thức được điểm này , hắc lập tức tuôn ra cả người nội khí , nhấc chùy đập về phía Hạ Tử Du.

Ở nơi này trong chớp mắt , Hàn Tu Trúc xuất thủ!

"Nhân pháp địa , địa pháp thiên , thiên pháp đạo , đạo pháp tự nhiên!" Hàn Tu Trúc ngâm , đạo pháp tự nhiên năng lực có thể điều khiển hoàn cảnh ,

càng có thể thay đổi nhân quả quy luật.

Tiếng nói rơi xuống , kim giác bốn vó bên dưới mặt đất đột nhiên nát bấy.

Kim giác một cái đứng không vững , thân thể phía bên trái một bên nghiêng về.

Bởi vì dưới chân điểm đặt chân tan vỡ , kim giác sức lực toàn thân cũng theo đó tan rã , bên ngoài thân nộ khí tan thành mây khói , vậy mà chỉ có thể trở mắt nhìn Hạ Tử Du cùng binh độc vũ , hướng hân buông tìm giận dâm mà tới.

Cho dù ngân giác muốn xuất thủ cứu giúp , nhưng rõ ràng cũng đã không còn kịp rồi.

Triều kêu điện giật gian , kim giác bằng vào chiến sĩ bản năng , vậy mà tung người nhảy lên , lập tức nhảy ra mặt đất tan vỡ phạm vi!

Sau đó kim giác lần nữa tuôn ra nộ khí , trên không trung trở tay một búa , tàn nhẫn đập về phía Hạ Tử Du cùng binh độc vũ thân thương.

Oanh một tiếng vang thật lớn , hai cỗ năng lượng đụng vào nhau , hai trượng lấy nội địa mặt như vậy nát bấy —— không , mặt đất đã sớm ở chỗ này trước cũng đã bể ra , Hàn Tu Trúc xảo diệu thao túng phạm vi nhỏ nhân quả , dùng chiến cuộc trở nên càng thêm có lợi.

Nhưng mà , Hàn Tu Trúc cùng Hạ Tử Du hoàn mỹ phối hợp , vẫn không đủ để đánh bại kim giác.

Hết thấy nói rất dài dòng , thật ra thì vên vẹn sinh ở ba hơi thở ở giữa , ở nơi này tràng ngắn ngủi giao phong trung , kim giác trí nhớ tựa hồ là hồi phục.

"Ha ha , cái này trường thương , bức này ác liệt thế công , ta nhớ được ngươi!" Kim giác dày đặc cười nói , "Năm ngoái cổ chiến trường , tại Lâm Thao phụ cận , ta chiến chùy nhưng là uống quá rồi gần trăm cái Nhân tộc máu tươi , thật đúng là mỹ vị tới cực điểm! Đáng tiếc lần đó duy chỉ có chạy mấy người , ngươi chính là một cái trong số đó chứ ? Như thế , hôm nay vì sao không trốn ?"

"Lúc này không giống ngày xưa , năm đó ta chỉ có thể ở ngươi thế công xuống dốc sức chạy trốn , từ nay về sau ta nằm gai nếm mật , dốc sức rèn luyện , chính là vì rửa nhục trước , thay các chiến hữu trả thù tuyệt hận!" Hạ Tử Du quát to , "Bây giờ ta đã xưa không bằng nay , Kim Giác Ngân Giác , tới ta dưới súng lãnh cái chết!"

"Chỉ bằng ngươi ? Luyện mười năm nữa đi!" Kim giác cười lạnh nói.

"Kim giác đại ca , không muốn lại tán gẫu , chúng ta liên thủ , nhanh chóng thu thập hết hai cái này... Ồ , Tô Nghi đây?" Ngân giác hơi sững sờ , bởi vì trong lúc vô tình , Tô Nghi vậy mà biến mất không còn dấu tích.

Ngay tại hai người hồ nghi gian , Tô Nghi quát chói tai tiếng ở sau lưng vang lên.

"Ngân giác Đại vương!"

...

Bạn đang đọc truyện *Binh Pháp Đại Thánh Convert* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 256: Đỉnh phong tướng tài

Trước đây , ngay từ lúc Hạ Tử Du cùng kim giác Đại vương cưu đầu lúc.

Thừa dịp tất cả mọi người sự chú ý đều ngừng ở lại Hạ Tử Du trên người , Tô Nghi thì lặng lẽ giấu đến Hàn Tu Trúc phía sau , mượn từ Tôn Ngộ Không Thất Thập Nhị Biến khả năng , biến thành một cái nhỏ phi trùng , bay đến bị ngân giác Đại vương vớt Ngọc Tịnh bình chung quanh.

Làm Tô Nghi một lần nữa hóa thành hình người , nhặt lên Ngọc Tịnh bình lúc , này hai đầu Man Tộc vẫn không có chú ý tới Tô Nghi.

Hết thấy các thứ này , vên vẹn phát sinh ở ba hơi thở bên trong.

Làm ngân giác Đại vương cuối cùng chú ý tới Tô Nghi mất tích lúc , hết thấy đều chậm.

"Ngân giác Đại vương!" Tô Nghi đem miệng chai nhắm ngay ngân giác Đại vương , hô lên tên đối phương.

"Gi đó ?" Ngân giác Đại vương theo bản năng đáp một tiếng , theo phía sau bằng như ngằm vùn hội tụ , sắc mặt đột biến.

Này tiếng trả lời hạ xuống , theo bên trong Ngọc Tịnh bình xông ra một cỗ vô cùng hấp lực mạnh mẽ , phảng phất hóa thành một bàn tay vô hình , đem ngân giác Đại vương kéo hướng miệng chai phượng hướng.

Dù cho ngân giác có được lấy vượt xa bình thường Thập phu trường sức mạnh mạnh mẽ , nhưng ở này hấp lực bên trong , hẳn lại vô lực tựa như cự hán trước mặt hải đồng!

Ngân giác Đại vương bốn vó trên mặt đất cày ra một thước sọc sâu tích , đem hết toàn lực cũng không cách nào chống cự Ngọc Tịnh bình uy năng , cuối cùng ý thức được đại sự không ổn.

"Kim giác đại ca , mau tới cứu ta!" Ngân giác lớn tiếng kinh hô.

"Ngân giác ? Đáng ghét Tô Nghi , ngươi dùng yêu thuật gì ? !"

Kim giác hô to rống to , coi hẳn nhìn đến Tô Nghi trong tay đại phát thần uy Ngọc Tịnh bình , hơi sững sờ , chợt then quá thành giận.

"Đáng chết , pháp bảo này là thực sự! Ngân giác , ngươi chịu đựng , vì huynh cái này thì tới..."

Lời còn chưa dứt xuống , kim giác bên người né qua một vết kim quang.

Hạ Tử Du bạo phát ra cả người tinh thần , ở trong tay ngưng tụ ra một cán dài năm trượng trường thương màu vàng óng , liệt mang vang vọng , cùng binh độc vũ gào thét đâm về phía kim giác phản búng!

Đồng thời , Hàn Tu Trúc cũng bùng nổ toàn lực , thi triển ra đạo gia lực lượng cực hạn , một đạo to cỡ miệng chén màu tím Lôi Đình từ trên trời hạ xuống , mang theo cửu thiên oai , tàn nhẫn bổ về phía kim giác.

Một khi hai người công thức mệnh trung , mặc cho kim giác như thế nào đi nữa mạnh mẽ , cũng nhất định phải bị xé thành mảnh nhỏ , tan xương nát thịt!

Kim giác cực kỳ sợ hãi , vội vàng dừng bước lại , cả người nộ khí bùng nổ , toàn lực chống đỡ.

Ngân giác nhất thời lâm vào tứ cố vô thân tình cảnh , hẳn xấu xí gương mặt nhiễm vẻ tuyệt vọng.

"Thu!" Tô Nghi hét lớn một tiếng , ngân giác kêu thảm được thu vào rồi Ngọc Tịnh bình bên trong.

"Ngân giác!" Kim giác nhai thử sắp nứt.

"Đại ca , cứu..."

Tô Nghi lập tức ngăn chặn miệng chai.

Hạ Tử Du cùng Hàn Tu Trúc hai người nhất thời thở phào nhẹ nhõm , ba người bọn họ hợp lực cũng chỉ có thể miễn cưỡng đối kháng Kim Giác Ngân Giác trong đó một đầu , nếu là hai man cùng lên , bọn họ sẽ ở mười hơi thở bên trong liền bị đánh bại , tiếp theo bị này hai đầu tàn nhẫn gia hỏa tháo thành tám khối.

May mắn là , cuộc chiến đấu này tại mười hơi thở bên trong đã kết thúc , Tô Nghi chiến đấu phát huy phải có tác dụng.

Bây giờ ngân giác đã bị hút vào trong bình , tuyệt không khả năng còn sống , Tô Nghi ba người liên thủ , cho dù vô pháp đem còn lại kim giác hoàn toàn đánh bại , nhưng nếu là muốn chống lại người sau , có thể nói là dư dả.

Mà kim giác hiển nhiên cũng nhận thức được hẳn giờ phút này vị trí khốn cảnh , tang thân nỗi đau cùng lý trí tâm ở trong cơ thể hẳn xuôi ngược xoay quanh , thiên nhân giao chiến , thật lâu không phân được thắng bại.

"Tô Nghi , ngươi lại dám lừa dối ta! Hồ lô kia cùng chai quả nhiên là thật!" Kim giác hỗn hển nói.

"Ha ha , ta coi như là lừa ngươi thì như thế nào ? Bị lừa gia hỏa mới là không đúng , chính mình ngu xuẩn làm sao có thể trách người khác ? Có nói: Bình giả , quỷ đạo dã! Lấy ngươi bậc này trí lực rất thấp Man Tộc , chỉ sợ cũng không thể nào hiểu được trong đó hàm nghĩa chứ ? Như đã nói qua , ta quả thật lấy làm kinh hãi , bởi vì ngay từ đầu cũng không ngờ rằng , các ngươi hai man vậy mà sẽ tin tưởng thân là địch nhân ta theo như lời nói như vậy." Tô Nghi cười nói.

"Cuối cùng là ngốc nghếch man loại , coi như như thế nào đi nữa giáo hoạt , cũng từ đầu đến cuối đánh không lại Nhân tộc trí tuệ." Hàn Tu Trúc cũng lắc đầu nói , hẳn nhìn về kim giác trong ánh mắt tràn đầy thương cảm chi tình.

Kim giác vô cùng không cam lòng phát ra kinh người gầm thét.

Hạ Tử Du cười lạnh nói: "Xem ra ngươi ý chí chiến đấu còn rất thịnh vượng a , kim giác tạp man , ta ngược lại thật ra không ngại cùng ngươi tái chiến mấy hiệp , nếu là có lòng tin thắng được chúng ta ba người , liền phóng ngựa đến đây đi!"

Dứt lời, Hạ Tử Du hư thâm trường thương trong tay, bày ra một bộ rất có lực uy hiếp tư thái tới.

Nghe Hạ Tử Du khiêu khích, Tô Nghi âm thầm lau một cái mồ hôi lạnh.

Dù nói thế nào, này kim giác trong cơ thể còn chảy xuôi Vương tộc huyết mạch, thực lực tuyệt đối có một không hai Mạn Tộc Thập phu trưởng nhóm, nếu là đối phương quả thật phát động điên lên, cùng bọn họ liều chết đánh một trận, còn không chừng hươu chết vào tay ai đây.

Kim giác thần sắc âm trầm, đạo: "Hừ hừ, ta thừa nhận ba người các ngươi thực lực cực mạnh, rõ ràng chỉ là nhất giới tướng tài, so với ta đã thấy đại đa số người đi đường đều mạnh lên một nước; nếu là cùng các ngươi liều mạng, ta không nhất định có khả năng thủ thắng, mà biết rõ không thể toàn thắng lại vẫn bỏ sinh chiến đầu hăng hái, không phù hợp chúng ta Mạn nhân tác phong, chỉ có bọn ngươi như vậy ngu thẳng Nhân tộc mới có thể làm ra chuyện ngu xuẩn như vậy tới."

Kim giác bắt đầu lui về phía sau.

"Tô Nghi! Ta lần này liên tha cho ngươi một mạng, đến chính thi đấu, sẽ có người thay ta báo gờ phút này tang thân thù! Các ngươi có lẽ có thể chiến thắng ta cùng với ngân giác, nhưng tuyệt sẽ không có bất kỳ hy vọng nào chiến thắng một vị kia!" Kim giác hét lớn.

"Một vị kia? Heiler kim?" Tô Nghi cau mày nói.

"Ha ha ha, nguyên lai ngươi đã biết được hán danh hiệu à? Nói thiệt cho ngươi biết, Heiler hiện giờ là gia hỏa chính là hán tộc huyết mạch, cho dù ta cùng với ngân giác hai người cùng lên, vẫn sẽ bại vào hán thực lực mạnh mẽ bên dưới! Ngay cả là Nhân tộc quốc sĩ, thấy hán cũng chỉ có thể cúi đầu xưng thần! Tô Nghi, ngươi có thể ngàn vạn lần chờ tại đấu loại trung ngã xuống a, vậy thì quá nhàm chán, ta còn chờ nhìn ngươi bị Heiler kim xé thành mảnh nhỏ tình cảnh đây!"

Kim giác lưu lại một đạo cười như điên, không chút do dự chạy bốn vó, nhanh chóng đi.

Tô Nghi vốn định triệu hoán Cân Đầu Vân đuổi theo kim giác, nhưng suy nghĩ một chút vẫn là thôi, cái thể giới này huyền hóa ra tới Cân Đầu Vân hiển nhiên lực lượng chưa đủ, trước đây năm Hàn Tu Trúc cũng đã cố hết sức rồi, vô pháp nắm động ba người.

Nếu là đơn độc đi sâu vào truy kích kim giác, sợ rằng còn có thể bị người sau chiêu ngược một quân, rơi vào phơi thầy hoang dã hạ tràng.

Kim giác qua trong giây lát liền mất tung ảnh, Tô Nghi cùng Hàn, hạ hai người trở mắt nhìn nhau.

Nếu là kim giác nói không ngoa, kia Heiler kim xem ra có thể so với trong tin đồn càng thêm khó có thể ứng phó, một cái thực lực vượt xa cùng đẳng cấp sĩ tử, hơn nữa còn cực thiện thủy tính Mạn Tộc, đến chính thi đấu lúc, ắt sẽ trở thành Tô Nghi số một kinh địch!

Hàn Tu Trúc nửa tin nửa ngờ nói: "Thế này thì quá mức rồi? Kim Giác Ngân Giác tuy là Thập phu trưởng, nhưng nhận được Vương tộc huyết mạch tăng phúc, hai người thực lực cơ hồ có thể sánh bằng bình thường Bách phu trưởng cùng Vũ Sĩ; ta vốn tưởng rằng Kim Giác Ngân Giác đã đủ để xưng là Thập phu trưởng đỉnh rồi, nhưng hai người bọn họ hợp lực lại còn không đấu lại Heiler kim... Hán tộc huyết mạch quả thật cường đại như thế?"

"Cái này rất bình thường, ngươi chỉ cần suy nghĩ một chút Mạn Tộc Khả Hãn cùng Thiên Vu thực lực sai biệt, là có thể rõ ràng hán tộc cùng Vương tộc lực lượng có cỡ nào khác xa, ta cùng với Mạn Tộc giao thủ vô số, rất rõ bình thường huyết mạch cùng thượng vị huyết mạch chênh lệch, kia Heiler kim sợ rằng thật là có cái loại này khen Trương Lực lượng." Hạ Tử Du đạo.

Tô Nghi nhưng là lo lắng, ngược lại không phải là hán không quan tâm Heiler kim lực lượng, mà là hán đã sớm quyết định liều lĩnh vượt mọi chông gai, anh dũng về phía trước rồi, vô luận con đường phía trước là bằng phẳng vẫn là gập ghềnh, đều không cách nào ngăn trở bước chân hán, hán phải làm chỉ có phòng ngừa chu đáo, sớm bày ra, sau đó vận dụng chính mình toàn bộ lực lượng, đem con đường phía trước hiểm trở từng cái đập bằng!

Vô luận địch nhân là cường là yếu, đều không cách nào thay đổi Tô Nghi dự tính ban đầu.

Hán đem hết toàn lực, thắng được Doanh Châu Đại Hội thắng lợi, ngăn cản giấc mộng Nam Kha trung chỗ trải qua hết thầy trở thành sự thực!

"Đi thôi, vô luận Heiler kim như thế nào cường hãn, đó cũng là về sau chuyện, chúng ta giờ phút này việc cần kíp trước mắt chính là đi tìm bạch cốt tinh, mau sớm hoàn thành lần này khảo nghiệm." Tô Nghi đạo.

"Ừ, cũng không biết thực tế qua bao lâu, chờ có ở chỗ này ở lâu." Hàn Tu Trúc cũng gật gật đầu.

"Trước đó..." Hạ Tử Du muốn nói lại thôi mà nhìn hướng Tô Nghi trong tay Ngọc Tịnh bình.

Tô Nghi gật gật đầu, đem chai giao cho hán.

Bên trong Ngọc Tịnh bình chứa ngân giác, ngay từ đầu người sau còn thỉnh thoảng làm âm ỉ lầy, Tô Nghi còn có thể cảm nhận được thân bình vo ve run rẩy, nhưng chốc lát sau, trong bình đã một chút động tĩnh đều không, giống như ao tù nước đọng.

Tô Nghi rõ ràng, ngân giác đã sớm biến thành bên trong bình "Nước đọng".

Hạ Tử Du nhận lấy Ngọc Tịnh bình, thần sắc muôn vạn cảm khái, thời gian qua đi một năm sau đó, hán cuối cùng chết thay đi chiến hữu trả thù tuyệt

hận rồi!

Sau đó, hắn tại một gốc cây xuống đào ra một cái lỗ nhỏ, tạo một cái đơn sơ mộ phần cái hố, đem chai đặt vào trong đó, lại từ trong ngực móc ra một cái túi thơm, đem bên trong một nửa tro cốt rắc vào trong hố.

Làm xong hết thấy các thứ này, Hạ Tử Du chấp hai tay, lặng lẽ cầu nguyện.

"Xem ra những thứ này tro cốt, chính là năm ngoài bên trong chiến trường cổ một trăm vị chết trận sĩ tử." Hàn Tu Trúc thân sắc âm đạm

"Chỉ mong bọn họ có khả năng yên nghỉ." Tô Nghi cầu nguyện một trận, lúc này mới hỏi, "Cổ chiến trường một trận chiến đấu vậy mà chết gần trăm, nơi đó thật có như thế hung hiểm sao?"

"Vây cần nhìn là dạng gì cổ chiến trường, người cũng biết, Nhân tộc tổng cộng phát hiện hơn mười nơi cổ chiến trường, có chút còn chưa bị Man Tộc phát hiện, chỉ có Nhân tộc ở trong đó hoạt động, vì vậy tương đối an toàn; nhưng là có chút cổ chiến trường bị Man Tộc cùng ngoại tộc xâm nhập, Nhân tộc vì bảo đảm bên trong chiến trường cổ thống soái đất cùng tài nguyên, bình thường thất bại đưa sĩ tử tiến vào bên trong, cùng Man Tộc triển khai tranh đoạt, loại này cổ chiến trường liền thập phần hung hiểm, Hạ huynh năm ngoài tiến vào cổ chiến trường loại hình hẳn là người sau." Hàn Tu Trúc đạo.

"Chẳng lẽ không có thể lựa chọn an toàn hơn nơi tiến hành lịch luyện?"

"Có thể ngược lại là có thể, Nhân tộc nắm giữ mười mấy nơi cổ chiến trường, cơ bản đều là cách mỗi một đến ba năm cơi mở một lần, đến lúc đó tương ứng cấp bậc sĩ tử có thể tự do xin vào bên trong; không nghĩ ngờ chút nào, sẽ có rất nhiều sĩ tử lựa chọn tiến vào an toàn cổ chiến trường tầm bảo đài vàng, tiến hành cường độ thấp lịch luyện chờ một chút, vốn lấy Hạ huynh tính cách mà nói, nhất định là vô hiểm không vui, nơi nào có nguy hiểm, liền hướng nơi nào chạy đi đi." Hàn Tu Trúc cười khổ nói.

"Ngược lại có thể hiểu được hắn lựa chọn, những nguy hiểm này cùng khổ nạn, cũng có thể trở thành chúng ta trân quý kinh nghiệm." Tô Nghi gật đầu nói.

"Tô Di Thiên người mà nói, sẽ chọn nguy hiểm hơn, vẫn là an toàn hơn cổ chiến trường?" Hàn Tu Trúc hỏi.

Tô Nghi cười bỏ qua, đạo: "Trải qua càng lớn mạo hiểm, khẳng định sẽ được lớn hơn hồi báo, Man Tộc muốn tranh địa bàn, chúng ta một tác đều không biết nhường cho bọn họ, nếu thân là chủ chiến phái, làm sao có thể sinh lòng hèn nhát."

"Đồng cảm!" Hàn Tu Trúc gật đầu nói.

"Ha ha, nói tốt! Chờ năm nay cổ chiến trường cơi mở, ba người chúng ta nhất định phải chiếu ứng lẫn nhau, đồng sinh cộng tử!" Hạ Tử Du cười to nói, đồng thời vỗ tay một cái trung bần đắc.

"Lẽ ra nên như vậy."

Dứt lời, Tô Nghi nhìn một chút dưới tàng cây phần mộ, trong lòng suy nghĩ cái thế giới này bản chất.

Cái thế giới này nếu có thể lưu lại vật thật, đơn thuần nói thành là Ngọc Hàn công chúa chỗ cấu trúc ảo cảnh, hơi bị quá mức gượng gạo; trên thực tế nơi này càng giống như là Ngọc Hàn công chúa mượn từ một cái dị thế giới, mà cái tạo thành thế giới chân thật, trong đó còn bị thêm vào rất nhiều nguồn ngang quy tắc.

Như quả thật như thế, kia Ngọc Hàn công chúa thực lực quả thực vượt quá tưởng tượng.

Nhưng Tô Nghi quan tâm hơn những thứ này từ trận sĩ tử tro cốt có thể hay không bảo tồn, hắn chỉ hy vọng người chết anh hồn có thể ở nơi đây yên nghỉ.

Ngay tại thương cảm ở giữa, Tô Nghi Luyện Binh Tròng bỗng nhiên nhẹ nhàng rung một cái, tự mình pho tượng trong tay, ban đầu một mực dừng lại ở một thước bảy tấc tinh thần, vậy mà lần nữa tăng vọt một đoạn, đạt tới suốt hai thước!

Nói cách khác, Tô Nghi giờ phút này đã là đỉnh phong tướng tài rồi!

Tô Nghi nhìn về phía Hàn Tu Trúc, phát hiện đối phương giống vậy sắc mặt khiếp sợ, hai người trở mắt nhìn nhau.

"Tô Di Thiên, người chẳng lẽ vậy..." Hàn Tu Trúc dò xét tính hỏi.

"Ừ, ta tinh thần tăng ba tấc." Tô Nghi đáp.

"Ta tăng hai thốn nữa, nguyên bản ta là không có biện pháp tại năm nay liền kiểm tra thi Hương, bây giờ nhìn lại đừng lo rồi, ta giờ phút này tinh thần đã có một thước 6 tấc, đã đạt đến trải qua chiến tranh tướng tài, tháng tám trước, nhất định có thể trở thành đỉnh phong tướng tài, tham gia thi Hương!" Hàn Tu Trúc vô cùng vui vẻ.

Hạ Tử Du trở mắt ghen hờn đạo: "Chúng ta chẳng qua là làm thật một đầu Thập phu trưởng, dù cho ngân giá mạnh hơn nữa, cũng không cách nào cho các người tinh thần tăng trưởng hai ba tấc chứ?!"

Hạ Tử Du đã là đỉnh phong tướng tài, tinh thần đã sớm đạt tới hai tấc, yêu cầu thông qua thi Hương tài năng lấy được người đi đường cấp bậc, tiếp tục tăng lên tinh thần lượng.

Giờ phút này hẳn thấy Tô Nghi cùng Hàn Tu Trúc hai người thu được chiến công, thật là hâm mộ tới cực điểm.

Hàn Tu Trúc cũng bày ra khó hiểu thần tình, đạo: "Đúng vậy, ta cũng cảm thấy thập phần buồn bực, theo lý mà nói, trừ phi chém chết mười đầu Thập phu trưởng chiến công, mới có thể cao động nhiều như vậy tinh thần."

"Cô... Có thể là bởi vì ngân giác là Vương tộc huyết mạch?" Hạ Tử Du suy đoán nói.

"Ta ngược lại cảm thấy, rất có thể là bởi vì ngân giác trong tay dính Nhân tộc máu quá nhiều, chúng ta là đồng bào trả thù tuyết hận, mới có thể thu được lớn như vậy lượng chiến công." Tô Nghi đạo.

Hàn Tu Trúc cùng Hạ Tử Du song song thần sắc như thường.

Nếu như Tô Nghi đoán không tốt, kia Kim Giác Ngân Giác hai người đến nay mới thôi, được giết chết qua bao nhiêu Nhân tộc rồi hả?

Một cỗ tức giận tâm tình đồng thời theo Tô Nghi ba người đẩy lòng phun ra, xông thẳng đầu óc.

"Chỉ tiếc để cho cái kia đáng chết kim giác bỏ chạy rồi." Hạ Tử Du thần sắc thập phần ảo não.

"Vô luận tiêu phí bao lâu thời gian, ta cũng cần thiết để cho kim giác dùng tính mạng tới trả lại hấn tội nghiệt! Cho dù là đuổi vào cổ chiến trường, ta cũng nhất định muốn lấy hấn mạng chó!" Tô Nghi lời thề son sắt đạo, trong lòng của hấn đối với kim giác sát cơ đạt tới đỉnh phong.

Bạn đang đọc truyện *Binh Pháp Đại Thánh Convert* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 257: Tiểu Long Vương

Nghe Tô Nghi lời thề, Hàn Tu Trúc cùng Hạ Tử Du hai người hai mắt nhìn nhau một cái, đều từ đối phương trong mắt thấy được một luồng quả quyết về. "

Kim Giác Ngân Giác hai người không biết giết hại bao nhiêu Nhân tộc đồng bào, bọn họ coi như ăn no đọc sách thánh hiền sĩ tử, coi như thừa kế Tiên Thánh chi hồn binh gia truyền nhân, đương nhiên là phải trả thù này!

Bây giờ ngân giác đã đến tội, kim giác một mình chạy trốn, thù này không báo, còn đợi khi nào?

Nhưng Hạ Tử Du tại to lớn cừu hận trong cuồng triều giữ vững lý trí, hẳn cảm thấy, báo thù thời cơ không nên chọn tại cổ chiến trường, ở nơi đó có quan trọng hơn sứ mệnh chờ đợi bọn họ đi hoàn thành.

Vì vậy Hạ Tử Du khuyên nhủ: "Ngược lại cũng không cần như thế, tiến vào cổ chiến trường căn bản mục tiêu là vì rèn luyện kĩ mưu, tăng cường thực lực của chính mình, báo thù ngược lại là thứ yếu; nếu là vì báo thù mà bỏ quên lịch luyện, đó chính là lẫn lộn đầu đuôi, ta muốn kia chết đi gần trăm vị chiến hữu, cũng không muốn gặp đến người bị bọn họ chuyện vụn vặt ngăn trở bước chân chứ?"

Tô Nghi cùng Hàn Tu Trúc hai người lâm vào trầm tư.

"Ừ, Hạ huynh nói không tệ, tiền liệt môn sở dĩ vì nước hi sinh, là vì để cho hậu nhân được đến tốt hơn sinh hoạt, tốt hơn tu luyện hoàn cảnh, mà không phải để cho chúng ta đắm chìm trong cừu hận vô pháp tự kiểm chế, từ đó trở nên quân nghiệp." Hàn Tu Trúc cũng nên cùng đạo.

Tô Nghi gật gật đầu, đạo: "Ta tự nhiên sẽ lấy quân nghiệp làm trọng, nhưng kim giác chỉ đầu, ta cũng tình thế bất buộc."

"Hắc hắc, ta so với ai khác đều muốn giết chết Kim Giác Ngân Giác hai người này, trả thù tuyết hận! Nhưng ở lúc trước, này hai man như hình với bóng, hiệp đồng chiến đấu, sức chiến đấu thậm chí có thể trực bức quốc sĩ, ta đâu không lại họ; bây giờ ngân giác đã chết, kim giác lạc đàn, chính là ta chờ cơ hội thật tốt! Nói thật, kim giác tên kia mạnh nhất, lần này Doanh Châu Đại Hội, hẳn không thể nào biết ngã ở đầu loại trung, nói cách khác, chính thi đấu hoặc là trong bí cảnh chính là chúng ta báo thù tốt nhất sân, cần gì phải chờ đến lần sau cổ chiến trường mở ra!"

Hạ Tử Du dứt lời, nhìn về phía kim giác thoát đi phương hướng, hai mắt xông ra tinh mang.

"Nói rất chính xác , chúng ta đây thì càng không thể tại đâu loại lãng phí thời gian." Hàn Tu Trúc đạo.

"Ừ, đi thôi." Tô Nghi cũng

Tô Nghi ba người lần nữa bước lên đuổi bắt bạch cốt tinh đường đi.

Trên bầu trời , một đôi tuệ nhãn chuyển kiếp ức vạn dặm không gian , nhìn chăm chú nơi đây sinh hết thảy.

Ngọc Hàn công chúa đem trên cái thể giới này cảnh tượng thu hết vào mắt , sau đó ở trên giường trở mình , đuổi người một cái.

"Hừ hừ , này Tô Nghi đúng là to gan , lại dám bôi đen Bồn cung danh hiệu; hồ lô đồ cùng Ngọc Tịnh bình hai thứ này kỳ vật , chính là Bồn cung hao tổn tâm cơ sở tạo , sao có thể có thể có giả ?" Ngọc Hàn công chúa tinh xảo trên khuôn mặt dâng lên bất mãn thần sắc.

"Tô Nghi lời nói nhưng là mạo phạm ngài ? Ta đây phải đi nói..."

Thanh bình còn chưa nói xong , Ngọc Hàn công chúa liền lắc đầu nói: "Không cần , Bồn cung còn không đến mức bởi vì này chút ít chi tiết mà ghi hận Tô Nghi , huống chi hẳn quả thực cho ta mang đến vừa ra đặc sắc diễn nghĩa , là một tốt tiêu khiển , có thể tính là công lớn hơn tội; hơn nữa a , Tô Nghi nếu là có chỗ sơ xuất , đối với cả thể giới mà nói đều là hết sức tổn thất. Chỉ là kia hai đầu hạ tiện Man Tộc , quả nhiên nhục mạ Bồn cung là lão yêu bà , quả thực tội ác tày trời!"

Ngọc Hàn công chúa một đôi mắt đẹp phóng xạ ra sắc bén toái mang.

Thanh bình đạo: "Ngài sống hơn ngàn năm , tại tuổi thọ bất quá hơn trăm tuổi nhân man lưỡng tộc trong mắt , cũng không chính là lão..."

Một đạo sắc bén tầm mắt quét tới , thanh bình cả người run run một cái , lập tức dời đi đề tài.

"Nên xử trí như thế nào còn sống đầu kia Man Tộc ?" Thanh bình dè dặt hỏi.

"Một con giun dế mà thôi, không đáng giá Bồn cung tự mình xuất thủ... Ừ , ta nghĩ tới rồi ý kiến hay , Tô Nghi ba người cùng đầu này tiện man hiềm khích khá sâu , nếu là song phương tại chính trong cuộc so tài gặp nhau , sẽ sinh ra như thế nào tràng diện đặc sắc ?" Ngọc Hàn công chúa nâng lên một đạo không thể diễn tả nụ cười.

Thanh miệng chai góc run lên , đạo: "Công chúa , ngài đây là e sợ cho thiên hạ không loạn."

"Vù vù , Bồn cung chỉ là yêu thích trò chơi chúng sinh thôi , nhìn tuổi thọ quá ngắn Nhân tộc đem hết toàn lực sinh tồn , đang không ngừng tiến bộ trung sáng tạo ra chói mắt quang huy , phảng phất tinh thần cũng có thể vì đó thăng hoa; Bồn cung đã không kịp chờ đợi muốn xem ngày mai chính vai diễn , Tô Nghi vẫn là chó có tại cái thể giới kia lãng phí thời gian.

"

Dứt lời , Ngọc Hàn công chúa nâng lên ngón tay ngọc nhỏ dài , trên không trung một điểm

Tựa như một viên cục đá đầu nhập bình tĩnh mặt hồ , trước mắt không gian ngưng đọng , có một luồng năng lượng màu xanh theo Ngọc Hàn công chúa đầu ngón tay nhảy ra , xuyên qua hư không vô tận , bay đi thể giới.

Tô Nghi ba người đang ở trên đường đi tới , mới vừa muốn đi vào đỉnh bằng núi , bỗng nhiên , dưới chân đại địa nhẹ nhàng rung một cái.

Còn không chờ Tô Nghi kịp phản ứng , trong mắt của hẳn cảnh tượng bỗng nhiên tinh vân đầu chuyển , Âm Dương biến huyền , phảng phất qua trong giây lát sẽ xuyên toa rồi ức vạn dặm tinh không , bay vọt rồi ngàn thời gian trăm năm.

Chờ phục hồi lại tinh thần lúc , Tô Nghi thấy chính mình tứ diện hoàn hải , chân đạp thuyền rồng , nghiễm nhiên là trở lại suối thành đảo hải vực.

Lại đổi mắt nhìn , Hàn Tu Trúc cùng Hạ Tử Du hai người cũng ở đây chung quanh.

Ba người trở mắt nhìn nhau , cũng không biết này khảo nghiệm vì sao đột nhiên liền kết thúc.

Sau đó , kim giác cũng bị đưa ra thể giới , xuất hiện ở cái này khảo nghiệm lối trong vòng.

Kim giác thấy Tô Nghi ba người , nhớ tới ngân giác bỏ mạng một màn kia , nhất thời hai mắt phun lửa , nhai thử sắp nứt , nếu không phải giờ phút này chính diện đầu loại , thân ở trong biển , chỉ sợ hẳn đã sớm đối với Tô Nghi ba người lên Lôi Đình tập kích , phác sát người sau.

Người chung quanh man thấy vậy đều sững sờ một chút , bọn họ rõ ràng thấy Kim Giác Ngân Giác hai man cùng tiến vào khảo nghiệm , vì sao lại chỉ thấy người trước một mình trở về ?

Ngân giác đây?

Rất nhiều người gặp lại kim giác âm trầm sắc mặt , cùng hẳn bám thật chặt tại Tô Nghi trên người cừ hận ánh mắt , lập tức suy đoán , nhất định là song

phương đang khảo nghiệm trung xảy ra cái gì xung đột.

Nhưng Tô Nghi lại cũng không quan tâm kim giác , lại càng không quan tâm những người khác xì xào bàn tán.

Đúng vào lúc này , có một đạo thanh linh bình thường lúi âm hạ xuống , là Ngọc Hàn công chúa giọng điệu.

"Khảo nghiệm đã thông qua , người thắng vào , người thua lui."

Tiếng nói rơi xuống , Tô Nghi ba người dưới chân thuyền rồng lặn nửa thêm , tựa như mũi tên rời cung hướng bờ bên kia chạy nước rút mà đi.

Mà ngược lại là , kim giác bốn vó bên dưới năm vật nhưng là từ từ chuyển hướng một hướng khác.

Kim giác ngậy người như phồng , cho đến thuyền rồng lặn về phía một hướng khác lúc , lúc này mới phục hồi tinh thần lại , ngửa mặt lên trời thét dài.

"Này không công bình! Không công bình! Khảo nghiệm nội dung cũng không phải là cùng Tô Nghi đánh người chiến đấu , ta không có thất bại! Không có thất bại!" Kim giác hỗn hên nói.

Nhưng mà trả lời hần , chỉ có cùng bờ bên kia càng lúc càng xa thuyền rồng quỹ tích.

Chung quanh một ít Nhân tộc phình bụng cười to , mặc dù bọn họ cũng không hiểu kim giác trong khảo nghiệm đến tột cùng xảy ra cái gì , nhưng thấy đến Man Tộc ăn quả đắng , nhìn thấy kim giác loại này kêu la như sấm tức cười tư thái , trong lòng không khỏi hải lòng tới cực điểm.

Tô Nghi thì đưa mắt nhìn chung quanh , đôi mắt nhìn về càng xa xăm.

Heiler kim thần thái như thường , vẫn dẫn dắt trào lưu , đã đạt tới nửa đoạn sau hải vực.

Mà Heiler kim thần sau đội trẻ thứ tự cũng không có sinh quá lớn thay đổi , điều này nói rõ , Tô Nghi tại thế giới cũng không có lãng phí quá nhiều thời gian.

Hàn Tu Trúc cùng Hạ Tử Du hai người cũng chú ý tới một điểm này , tất cả đều thở phào nhẹ nhõm.

Sau đó Hạ Tử Du nhìn về phía Tô Nghi trong tay , ngậy ngẩn.

"Ồ ? Tô Nghi , ngươi cầm trong tay không phải quạt ba tiêu sao?" Hạ Tử Du kinh ngạc nói.

"À?"

Tô Nghi giờ tay lên , lúc này mới chú ý tới trong tay hần lại còn nắm buôi cây kia cây ngải , chợt cảm thấy kinh ngạc không thôi.

Mặc dù cây ngải bề ngoài cùng quạt ba tiêu khác nhau trời vực , nhưng Tô Nghi lại cảm nhận được rõ ràng , gốc cây này cây ngải trong đó lưu chuyển cực kỳ linh lực nồng nặc , chỉ cần nhẹ nhàng một cánh , liền có thể chế tạo ra Khiếu Thiên phong bạo , ở trên biển cuốn lên sóng gió kinh hoàng!

Món bảo vật này chỉ sợ cũng là Ngọc Hàn công chúa kiệt tác , bởi vì loại trừ Tô Nghi cùng nàng ở ngoài , trên đời này sẽ không có người thứ ba hiểu quạt ba tiêu tồn tại.

Tô Nghi không hiểu Ngọc Hàn công chúa tại sao lại đem mặt này "Quạt ba tiêu" giao cho hần , chỉ biết , nếu là có thể đưa nó mang tới chính trong cuộc so tài , sợ rằng có thể ở trên biển sinh ra tác dụng cực lớn , vì bản thân mới sáng tạo ra hết sức ưu thế!

Buồm bằng sức gió , thuyền theo nước năm , nếu là Tô Nghi có khả năng nắm giữ tùy ý chế tạo phong bạo năng lực , ở trên biển há chẳng phải là có thể oai phong một cõi ?

Tô Nghi bỗng nhiên đối với lần này Doanh Châu lễ trình tràn đầy lòng tin , đồng thời ở trong lòng âm thầm cảm tạ Ngọc Hàn công chúa quà tặng.

"Không nghĩ đến này quạt ba tiêu sẽ rơi vào trong tay của ta , xem ra ngày mai chính thi đấu có trò hay để nhìn."

Tô Nghi đem cây ngải thu vào Gia Cát trong túi , khoe miệng hiện lên một đạo không thể nói rõ nụ cười tới.

Hàn Tu Trúc cùng Hạ Tử Du hai người sắc mặt rung một cái.

"Chẳng lẽ đồ chơi này cũng cùng hồ lô đồ cùng Ngọc Tịnh bình bình thường nắm giữ năng lực đặc thù gì ?" Hạ Tử Du cặp mắt sáng lên.

"Hần có tác dụng gì ?" Hàn Tu Trúc cũng tò mò hỏi.

"Có tác dụng rất lớn , ngày mai ta nói tí mĩ nữa , hiện tại trước chuyên tâm thông qua đấu loại." Tô Nghi đạo.

Hai người gật gù đầu , đem sự chú ý dời về đấu loại bên trong.

Lại trải qua mười mấy đạo cơ hội cùng gặp trắc trở , nửa giờ đi qua , Tô Nghi cuối cùng tới trong hải vực bộ.

Bởi vì được đến cơ hội gặp trực trở mỗi người không giống nhau , Tô Nghi tại trên đường cùng Hàn , hạ hai người mỗi người một ngã , sau đó một lần nữa cùng tào nam hợp lưu.

Hai người đối mặt , lẫn nhau lên tiếng chào , sau đó liền song song lái vào cùng đạo lối trong vòng.

Cùng lúc đó , bên trái có ba gã Hải Thần Tộc , bên phải trăm khu vực núi cùng ruộng ban đầu hai vị chủ hòa phái cũng lái vào cái này lối vòng.

Bầu trời lập tức hạ xuống một đạo Lôi Đình hùng âm.

"Bọn ngươi tiếp nhận khảo nghiệm , trả lời ta chỉ đặt câu hỏi , trước nhất đáp đúng tam vấn người , được đến đại cơ hội , những người khác thì hạ xuống đại gặp trực trở."

Này thanh âm hùng hậu tại mọi người bên tai cuộn cuộn vang vọng , như rồng ngâm hồ gầm , mang theo Thiên Đạo oai , vạn giới chỉ cường bức , không nghi ngờ gì nữa.

Tất cả mọi người cùng yêu đều xông ra về khản trương thần sắc , không nghĩ đến cái này lối trong vòng lại vừa là cạnh tranh tính khảo nghiệm.

Ba gã hải yêu cùng bốn vị Nhân tộc , chỉ có một người có khả năng bộc lộ tài năng!

Tô Nghi đã làm xong ứng đối khảo nghiệm chuẩn bị , lại không ngờ rằng , lại có một đạo ngạo mạn tiếng quát theo bên trái truyền tới.

"Môn! Nghe ta hiệu lệnh , bọn ngươi chủ động buông tha lần này khảo nghiệm , thôi lui ra cái này lối vòng , vì bản vương trình lên cơ hội!"

"Ha ?" Bốn người tất cả đều ngạc nhiên.

Tô Nghi hơi sững sờ , lập tức theo tiếng kêu nhìn lại , hiện Ngôn giả chính là một vị hóa thành hình người hùng tính hải yêu.

Nhân yêu này... Không , này hình người hải yêu mặt như ngọc , tuấn mỹ phi thường , hơn nữa dài hết sức trẻ tuổi , trên khuôn mặt còn có để lại chút hứa non nớt vẻ.

Tên này hải yêu trên đỉnh đầu một cặp trắng như tuyết êm dịu sừng , Tô Nghi liếc mắt là có thể nhận ra , đây là Giao Long nhất tộc dấu hiệu.

"Giao Long" tuy có một cái long chữ , nhưng trên thực tế cũng không phải là Chân Long , chỉ là một loại nắm giữ Tổ Long huyết mạch yêu loại thôi , là tất cả hải yêu hướng Chân Long tiến hóa một loại quá độ hình thái; nhưng vô luận như thế nào , Giao Long nhất tộc cũng có xa những chủng tộc khác lực lượng , hẳn Tổ Long huyết mạch mức độ đậm đặc đứng sau rồng giả , cũng chính là Thủy Kỳ Lân nhất tộc.

Tại toàn bộ chủng tộc bên trong , Giao Long tiến hóa thành Chân Long tỷ lệ tương đối cao , vì vậy bộ tộc này tại tứ hải bên trong hưởng thụ đãi ngộ cực cao.

Nhưng vô luận Giao Long nhất tộc như thế nào đi nữa tôn quý , đó cũng là Hải Thần Tộc nội bộ chuyện , Tô Nghi đám người sao có thể có thể nghe hán hiệu lệnh ?

Vì vậy Tô Nghi bốn người trở mắt nhìn nhau , nhưng chính là không có một người buông tha khảo nghiệm.

Chờ giây lát.

"Như là đã nghe được Bản vương hiệu lệnh , bọn ngươi vì sao không lui ?" Kia Giao nhân mặt có vẻ không hài lòng.

"Thứ cho ta nói thẳng , ngươi là vị kia à? Dựa vào cái gì hiệu lệnh chúng ta ?" Ruộng ban đầu mạnh miệng đạo.

"Cần rồi!" Một vị khác Giao nhân nổi giận quát đạo , "Chú ý các ngươi lời nói! Vị này diện hạ chính là Tây Hải tiểu Long Vương thiên khôi! Bọn ngươi tiện dân nếu thấy diện hạ , còn không quỳ xuống , sau đó chủ động thôi lui ra khảo nghiệm!"

Ba người khác sắc mặt đồng loạt rung một cái , Tô Nghi nhưng là đầu óc mơ hồ.

"Tiểu Long Vương ? Thật vĩ đại sao?" Tô Nghi hỏi.

"Ngươi không biết ?" Tào nam sững sờ một chút , sau đó bừng tỉnh đại ngộ đạo , "Híc , quên mất , xin lỗi... Ngươi xuất thân thứ tộc , lại vui đầu học tập , không biết tiểu Long Vương địa vị có thể thông cảm được. Tại hóa thành Chân Long trước , tứ hải sở hữu chủng tộc bên trong , độc rồng giả cùng Giao Long hai tộc có thể ngạo du cử thiên , tiến vào bên trong 6 , vì vậy các nơi Xu Mật Viện sẽ thỉnh thoảng sẽ mời hai tộc đi hạn hán địa khu , bố trí một trận mưa lớn , giải quyết lương thực thiếu thu vấn đề , mà Long Vương chính là tứ hải sử giả cách gọi khác , tại Nhân tộc có địa vị rất cao , nổi bật được đến người Nông gia tôn trọng."

"Cho dù những sử giả này là Nhân tộc mang đến phúc trạch , cũng không nên như thế kiêu căng chứ ?" Tô Nghi khẽ cau mày.

"Ngươi nói ngược lại không có sai , có thể phải đi Nhân tộc sử giả phần lớn trời sinh tính khiêm tốn , giúp mọi người làm điều tốt , vị này tiểu Long Vương tính khí vì sao như vậy cổ quái , ta sẽ không biết rồi." Tào nam lắc đầu nói.

"Ta biết." Trầm khu vực núi đến gần Tô Nghi, thấp giọng nói, "Vị này tiểu Long Vương thiên khôi không chỉ có sinh ra liền nắm giữ hành vân bố vũ thiên phú, tại mười tuổi năm ấy liền đảm nhiệm sứ giả chức vụ trọng yếu, càng trọng yếu là, hắn vẫn hiện nay Giao tộc Long Hoàng chi tử! Nghe nói hôm nay khôi tại Giao hoàng mấy chục nhi tử trung, thiên phú cũng thuộc về đứng đầu nổi bật một trong mấy người, từ nhỏ liền nhận được Giao hoàng cực độ cưng chiều."

"Thì ra là như vậy, này ngạo mạn tính cách là như vậy dường đi ra a." Tô Nghi đạo.

"Ừ, Trầm huynh nói không sai, này tiểu Long Vương từ nhỏ nuông chiều từ bé, thấy muốn có đồ vật liền cần thiết chiếm cứ, còn mọi việc đều muốn người khác để cho hắn, ta giao hữu vô số, sở hữu nhận biết người cộng lại, đều không so với hắn càng thêm kiêu căng." Ruộng ban đầu cũng phụ họa nói.

Trầm khu vực núi cười khổ nói: "Thiên hạ ngạo khí cộng một thạch, thiên khôi độc chiếm tám đầu, những người khác cộng phân hai đầu, những lời này là nhà ta gia chủ đối với vị này tiểu Long Vương đánh giá. Nói thật, nếu là chúng ta giờ phút này với hắn nổi lên va chạm, ngày sau sợ rằng phiền toái vô hạn, vì vậy chúng ta nhất định phải thận trọng cân nhắc phải trả lời thế nào."

Bạn đang đọc truyện *Binh Pháp Đại Thánh Convert* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 258: Văn vương trận pháp

Tào Nam lắc đầu, đạo: "Trầm huynh, ta rõ ràng người nói là đúng nhưng thật là xin lỗi, ta coi như chủ chiến phái, sẽ không bởi vì địch nhân cường đại lui bước, càng không biết bởi vì này tiểu Long Vương địa vị tôn quý, liền đối với hắn khúm núm nịnh bợ! Ta Tào gia kiêu ngạo không cho phép khuất cư nhân hạ."

Trầm Ngọc Sơn cùng ruộng ban đầu hai người ngáy ngẩn, mặc dù đối với chủ chiến phái không bao giờ lui bước tinh thần sớm có dự liệu, nhưng không nghĩ đến Tào Nam vậy mà biểu đạt thẳng thừng như vậy.

Trầm Ngọc Sơn lại nhìn phía Tô Nghi.

Tô Nghi nhún vai một cái, khẽ mỉm cười, biểu thị sẽ cùng Tào Nam đứng ở cùng trận tuyến.

Tô Nghi tuy nhiên không là tướng môn đệ tử, nhưng không có nghĩa là hắn cũng chưa có ngạo cốt, hắn sẽ đem cơ hội nhường cho chân chính yêu cầu người khác, mà không phải chịu người khác vênh mặt hất hàm sai khiến, tạm thời nhân nhượng vì lợi ích toàn cục.

Tô Nghi cùng Tào Nam hai người thái độ hết sức rõ ràng, vì vậy hoàn toàn không để ý tới tiểu Long Vương chính và phụ ba người, một lòng chờ đợi khảo nghiệm bắt đầu.

Trầm Ngọc Sơn cùng ruộng ban đầu hai người chính là trở mắt nhìn nhau, cảm thấy nhưế đầu.

"Trầm huynh, nên làm cái gì." Ruộng ban đầu thấp giọng hỏi.

"Bằng không hai người chúng ta chủ động thối lui ra, đem cơ hội nhường cho thiên khôi cùng Tô Nghi song phương? Cứ như vậy, này tiểu Long Vương có thể lấy được cơ hội có khả năng cũng hắn có thể tăng lên rất nhiều đem?" Trầm Ngọc Sơn bất đắc dĩ nói.

"Thứ cho ta nói thẳng, kia tiểu Long Vương muốn cũng không phải là điểm này có khả năng, nếu không phải 100% cơ hội, quả quyết không có khả năng khiến hắn hài lòng, hơn nữa. . ."

Ruộng ban đầu muốn nói lại thôi.

Trầm Ngọc Sơn hỏi "Thêm gì nữa?"

"Hơn nữa, Tô Nghi tại thi huyện đi qua trong vòng mấy tháng không ngừng chế tạo kỳ tích, có thể nói yêu nghiệt, ta cuối cùng cảm thấy, này tiểu Long Vương vận khí còn chưa đủ lấy cùng Tô Nghi tranh hùng." Ruộng ban đầu đạo.

"Không khôi không thừa nhận, người nói quá có đạo lý." Trầm Ngọc Sơn càng là bất đắc dĩ.

Chỉ cần Tô Nghi không lui, dù cho bọn họ lui cũng không có tác dụng gì.

"Nên làm cái gì ?" Ruộng ban đầu hỏi lần nữa.

"Biết thời biết thế đi, nói thật, ta cũng không cam chịu tâm như vậy lui bước, Tô Nghi vừa vặn cho ta một cái tiến tới lý do, ta hẳn là cảm tạ hẳn." Trầm Ngọc Sơn ánh mắt lấp lánh có thần, mặc dù hẳn thân là chủ hòa phái, hành sự phương châm cùng chủ chiến phái một trời một vực, nhưng chỉ cần thân là Nhân tộc, liền tất nhiên sẽ không hề Khuất Ngạo cốt, sẽ có một bầu máu nóng.

Thấy chủ hòa phái hai người xì xào bàn tán, tiểu Long Vương thiên khôi sắc mặt thập phần sốt ruột.

Phía sau hẳn hai vị Giao nhân tùy tùng hai mắt nhìn nhau một cái.

"Các ngươi mấy tên này là thực sự điếc, vẫn là giả bộ câm điếc? Vì sao không để ý tới điện hạ khẩu dụ?!" Người cao đầu kia Giao nhân tùy tùng lớn tiếng chất vấn.

"Vậy là các ngươi Giao nhân điện hạ, không phải ta Nhân tộc điện hạ." Tào Nam tăng lên ngẩng đầu lên.

"Ngươi...!"

"Thôi." Tiểu Long Vương thiên khôi bóp tắt tùy tùng lửa giận, lạnh lùng nói, "Nhân tộc từ xưa tới nay chính là chỗ này bình thường ngu xuẩn, bọn họ sợ là cho là Bốn vương là tại ra lệnh cho bọn họ, kì thực đây là Bốn vương ban cho bọn họ một cơ hội! Chỉ cần bọn họ nhường ra lần này cơ hội, Bốn vương sẽ tại chính thi đấu lúc bảo đảm bọn họ an toàn, này vốn là cùng thắng giao dịch, thế nhưng Nhân tộc ngu dốt, không biết Bốn vương thâm ý."

"Điện hạ cao nghĩa!" Người cao Giao nhân lập tức a dua nịnh hót đạo.

"Điện hạ mãi mãi cũng là như vậy anh minh, này bốn cái ngu xuẩn vậy mà không cảm kích, ngày mai chính thi đấu có bọn họ đẹp mắt!" Dáng lùn Giao nhân cũng cắn răng nghiêng lợi.

"Hừ, từ bọn họ đi, Bốn vương là Giao Long nhất tộc đại sứ, sẽ không làm khó Nhân tộc, nhưng mình thiên cũng sẽ không xuất thủ trợ giúp bọn hắn; bốn người này muốn tranh lần này cơ hội, Bốn vương liền cùng bọn họ tranh một chuyến! Trên đời này, cùng cấp bậc có khả năng tranh qua bản Vương Sinh linh, còn chưa ra đời đây!" Tiểu Long Vương mặt đầy ngạo khí, coi trời bằng vung.

"Thắng lợi mãi mãi cũng là thuộc về điện hạ ngài!" Hai vị tùy tùng cùng kêu lên hô to.

Tiểu Long Vương ở chỗ này trước một đường quá quan trọng tướng, cao cao mãnh tiến, chưa bao giờ gấp gấp trắc trở, vận khí vô cùng tốt, mà lấy hẳn năng lực, cho dù gặp khảo nghiệm, cũng có thể trực tiếp nghiền bình thường trong đó sở hữu chương ngại.

Tiểu Long Vương đối với chính mình thiên phú tồn tại độ cao tự tin.

Lúc này, trên bầu trời hùng âm vang lên lần nữa.

"Bọn ngươi như là đã chuẩn bị xong, khảo nghiệm liền chính thức bắt đầu, đệ nhất hỏi: Hơn ngàn năm trước, Cơ Xương lúc đó từng ở Đông hải bãi lão Quy thừa vi sư, học Âm Dương Bát Quái, bói thệ chi pháp,

Mười năm có học thành, tại Đông hải đại vòng xoáy chung quanh mười đảo bày mười hai quẻ đại trận, ngăn chặn rồi mấy ngàn năm qua chưa từng đoạn ngừng tai nạn trên biển; đến nay mười hai quẻ đại trận vẫn hữu hiệu dùng, hỏi dò, tự chính đồng đi về phía nam mấy lần, này mười hai quẻ đều vì sao tên?"

Cái này vấn đề hạ xuống, lời trong vòng mấy người lập tức vui đầu khở tư.

Tô Nghi lập tức tiến vào Luyện Binh Tràng, nhớ lại Chu Văn Vương lịch sử.

Nhân tộc lực lượng tự tôn thánh thời đại mới bắt đầu quật khởi, nói cách khác, tại xuân thu năm cuối, Nhân tộc mới nắm giữ sử dụng tinh thần phương pháp, hẳn lịch sử đến nay mới thôi bắt quá hơn ngàn năm mà thôi, mà trước đó, Nhân tộc cũng không nắm giữ đặc thù lực lượng.

Mà ở ngàn tỉ năm trước, Tô Long cũng đã ngao du vạn giới, xưng bá thiên hạ rồi.

Tô Long chỗ đi qua, sinh linh khai trí, vạn vật hồi phục, từng có lời đồn đãi nói, tại Tô Long đuôi rồng quét qua Bình Phong Đại Lục lúc, mảnh đất này mới có sự sống, có lịch sử.

Tại cực kỳ lâu đời niên đại, ít nhất tại Nhân tộc Tam Hoàng Ngũ Đế niên đại lúc, Hải Thần Tộc cũng đã nắm giữ đại dương linh lực phương pháp sử dụng, vì vậy rất nhiều ác ý ý thể hiếp người, đại lục duyên hải thường xuyên lũ lụt thành tai, bờ biển dân chúng khổ không thể tả.

Nếu không phải là Hải Thần Tộc không thể rời bỏ biển khơi, không quan tâm đại lục thuộc về quyền, sợ rằng Nhân tộc đều không cách nào cùng cố vương quyền thống trị.

Cũng vì vậy, rất nhiều người tại gặp qua Hải Thần Tộc hô phong hoán vũ uy năng sau đó, sinh lòng hướng tới, cho dù đem hết toàn lực, bỏ ra hết thảy cũng muốn bắt chước tập điều khiển linh lực phương pháp, Chu Văn Vương Cơ Xương cũng là một thành viên trong đó.

Cơ Xương tỏ phụ là xung quanh quá vương , tại Thương Triều rất có quyền thế; mà xung quanh quá vương cực kỳ cung chiều tôn nhi , nghe Cơ Xương đối với linh lực cảm thấy hứng thú , liền không tiếc đại giới , đi rất nhiều lối đi , đem Cơ Xương đưa về Đông hải , tại đương đại Quy Thừa Tướng môn hạ học tập linh lực điều khiển thuật.

Học được mười năm , Cơ Xương tích lũy đại lượng bát quái kiến thức , nhưng Nhân tộc thân thể cùng biến khôi linh lực cũng không phù hợp , vì vậy hắn từ đầu đến cuối vô pháp cảm ứng được linh lực.

Sau đó Cơ Xương cha Quý lịch bị thương Vương sở hại , Cơ Xương chỉ đành phải không được như ý về hương , thừa kế phụ Tước.

Mặc dù Cơ Xương cũng không có mở chế Nhân tộc sử dụng linh lực tiền lệ , nhưng ít ra cũng tập được đi một tí xem bói thuật.

Cơ Xương tại nào đó lần xuất hành du lịch trước bói một quẻ , quái tượng báo trước , hắn lần này xuất ngoại , ắt sẽ gặp được hiền tài!

Cơ Xương mừng rỡ , quả quyết đi sẵn , lúc này mới đang vì vị thủy chi tân gặp bình gia thủy tổ Khương Từ Nha.

Cùng Khương Từ Nha trò chuyện một phen sau đó , Cơ Xương vui mừng quá đổi , hắn vậy mà nghe , Khương Từ Nha đã mơ hồ chạm tới "Thánh Đạo" bí mật , bắt đầu bước đầu nắm giữ một ít tương tự với linh lực "Đặc thù lực lượng", hơn nữa loại này đặc thù năng lượng màu vàng óng cũng không bài xích thân thể con người , nếu là Nhân tộc có thể nắm giữ loại lực lượng này , ắt sẽ có thể được đối kháng Hải Thần Tộc , mang lại hoà bình và sự ổn định cho đất nước thù đoạn!

Loại này năng lượng đặc thù , chính là ngày sau "Tinh thần" .

Sau đó Khương Từ Nha lấy xuống « lực thao », « Âm Phủ Kinh » đẳng binh sách , lực lượng không ngừng leo lên , cuối cùng mượn tiến một bước nắm giữ tinh thần , giúp Vũ Vương phạt Trụ , thành lập Chu triều , cũng được phong nước Tề lãnh thổ.

Nhưng rất đáng tiếc là , Khương Từ Nha cho đến một trăm ba mươi chín tuổi hết thọ hạn Kinh lúc , vẫn không có thể hoàn toàn mở thấy tinh thần bản chất , cũng không có chân chính mà bước lên Thánh Đạo , chớ nói chi là đem sĩ khí phương pháp sử dụng quảng bá ở toàn Nhân tộc rồi.

"Lực lượng thần bí" truyền thừa đoạn tuyệt , cho sở hữu hiểu rõ tình hình Nhân tộc mang đến vô hạn tiếc nuối , hơn nữa này tiếc nuối một mực kéo dài hơn năm trăm năm , cho đến Tôn Vũ giáng thế , cũng mượn bình gia thủy tổ chỉ dẫn , lấy sách « Tôn Tử binh pháp », lập địa thành thánh lúc , nỗi tiếc nuối này mới cuối cùng cũng bị bỏ sung. . . Đương nhiên , đây chính là nói sau.

Đoạn lịch sử này trong đầu chợt lóe tức thì , Tô Nghi lại đem sự chú ý dời về rồi trước đây vấn đề trung.

Chu Văn Vương Cơ Xương tại Đông hải học tập bát quái , mặc dù cũng chưa nắm giữ linh lực , nhưng hắn chính là đương thời Quy Thừa Tướng đứng đầu môn sinh đặc ý , nắm giữ kiến thức lượng so với bất kỳ Hải Thần Tộc thiên tài trẻ tuổi càng thêm phong phú , thậm chí còn ý tưởng đột phát , đem bát quái kiến thức cùng Nhân tộc văn hóa kết hợp với nhau , lấy ra lưu danh thiên cổ « kinh dịch » .

Tại Đông hải học tập trong lúc , Cơ Xương còn giúp giúp Hải Thần Tộc bày mưu tính kế , tự nghĩ ra mười hai quẻ đại trận , phong bế trong đông hải tàn phá đại vòng xoáy , lấy được đông đảo Hải Thần Tộc nhất trí tôn sùng , vì vậy trận pháp này còn có một biệt danh , được đặt tên là "Văn vương trận pháp" .

Nhân tộc cùng Hải Thần Tộc hữu hảo quan hệ , cũng là theo Chu Văn Vương thời kỳ bắt đầu.

Tô Nghi lập tức trong đầu lăm lăm sách sử , trọng điểm tìm kiếm trận pháp loại binh thư , sau đó tại một quyển « Thái Cổ ghi chép » trong sử sách tìm được mười hai quẻ trận đồ lớn hiểu.

Tô Nghi nhanh chóng nhớ mười hai quẻ đại trận mỗi một hào tên , lúc này mới thối lui ra Luyện Bình Tràng.

Toàn bộ quá trình , Tô Nghi chỉ tốn phí đi thời gian ba cái hô hấp!

Những người khác đang ở khổ tư mình tương , Tô Nghi cũng đã mở miệng trả lời.

"Tự chính đông hướng nam mấy lần , mười hai quẻ tên chia ra làm: Càn , Khôn , đại súc , rất nhiều , khiêm , vô vọng , thăng , mệ , chấn , rời , minh di , chưa tề." Tô Nghi bình tĩnh đáp.

"Chính xác."

Tiếng nói rơi xuống , lời trong vòng sáu người khác toàn đều ngăn ở tại chỗ.

Tào Nam , trầm Ngọc Sơn cùng ruộng mừng ba mặt người sắc hết sức cổ quái.

"Này Tô Nghi quả nhiên không đơn giản!" Trầm Ngọc Sơn ở trong lòng giơ ngón tay cái lên , mở miệng tán dương.

"Khó trách Tô Nghi danh hiệu tại chủ hòa phái trong tai mọi người như sấm bên tai , ngay cả sách lệnh này các đại nhân vật đều coi hắn là cái đinh trong mắt , gai trong thịt , bực này học thức , ta mặc cảm!" Ruộng ban đầu thờ dài nói.

"Bội phục bội phục!" Tào Nam cũng lập tức vỗ tay khen ngợi.

Coi như binh gia truyền nhân, Tào Nam đám người tự nhiên học qua các loại trận pháp kiến thức, thí dụ như "Bát Môn Kim tòa trận", "Một chữ tên nhon trận" chờ trận pháp có thần hiệu, người trước có thể đem toàn quân hóa thành một tòa không thể phá vỡ tám hướng thành trì, theo bên ngoài khó mà phá hủy, chỉ có thể từ bên trong phá hủy, nhưng nếu là theo sai lầm môn tiến vào Bát Môn Kim tòa trận, thì hẳn phải chết vào trong đó! Mà người sau thậm chí có thể đem cả nhánh quân đội hóa thành vô địch mũi tên, một khi phát động công kích, liền có thể xé nát bất kỳ dám can đảm ngăn ở phía trước địch nhân!

Bát Môn Kim tòa trận cùng một chữ tên nhon trận đều thuộc về đại hình trận pháp, coi địa hình cùng địch quân bất đồng, có thể phát huy ra bất đồng hiệu dụng.

Nhân tộc tổng cộng có mười mấy đạo đại hình trận pháp ghi lại ở sách, mà ứng dụng ở mấy người, hơn mười người đội ngũ nhỏ mô hình nhỏ trận pháp càng là nhiều không kể xiết, bởi vì trận pháp tác dụng to lớn, vì vậy bị phần lớn binh gia sĩ tử chỗ tình nghi.

Nhưng cái gọi là "Mười hai quẻ đại trận" là Hải Thần Tộc mượn từ linh lực bày phong ấn đại trận, vô pháp bị Nhân tộc sở ứng dùng, hơn nữa lịch sử thì quá xa xưa, vì vậy binh gia sĩ tử đối với cái này trận hiểu, phần lớn giới hạn với nông cạn lịch sử phạm vi thời.

Vạn vạn chớ có thể nghĩ đến, Tô Nghi thậm chí ngay cả bức này tập học đều có xem qua, thật sự không hổ hấn mười trù tên!

Bị mọi người đồng thanh nói khen, Tô Nghi chỉ là cười bỏ qua, nhìn hướng bầu trời, lần nữa tập trung tinh thần, chờ đợi một đạo vấn đề.

Tiểu Long Vương thiên khôi thần sắc càng kinh ngạc, hẳn coi như Hải Thần Tộc tuyệt đỉnh thiên tài, tự nhiên đem mười hai quẻ toàn danh thuộc nằm lòng, nhưng phải đem 12 cái tên ấn thứ tự sắp hàng, vẫn yêu cầu tìm chút thời giờ.

Tiểu Long Vương có lòng tin tại năm hơi thở bên trong có được câu trả lời, nhưng trước đó, Tô Nghi vậy mà giành trước!

Bị cướp rồi một đáp, tiểu Long Vương sắc mặt hơi khó coi, cảm giác trong lồng ngực nghẹn một cái khó chịu.

Sau lưng người cao tùy tùng nhìn mặt mà nói chuyện, lập tức nói: "Đây chỉ là Tô Nghi nhất thời may mắn thôi! Có lẽ hẳn trùng hợp ở chỗ này trước hiểu qua mười hai quẻ đại trận, vì vậy nhớ rõ ràng."

"Hừ, Bồn vương còn cần người tới an ủi?" Tiểu Long Vương sắc mặt càng thêm không vui.

"Tiểu đáng chết!"

"Thôi, sẽ để cho Tô Nghi đạt được này nhất thời uy phong đi, Bồn vương khoan hồng độ lượng, sẽ không theo hắn tranh nhất thời nhanh, bởi vì thắng lợi cuối cùng ắt sẽ thuộc về Bồn vương." Tiểu Long Vương ngẩng đầu ưỡn ngực.

"Điện hạ nói rất chính xác!"

Đang khi nói chuyện, đạo thứ hai vấn đề đã tới.

Tất cả mọi người vểnh tai lắng nghe.

"Nước biển tại sao là màu xanh da trời?"

Tào Nam lão đảo một cái, thiếu chút nữa té rớt trong nước.

Trầm Ngọc Sơn cùng rượu ban đầu hai người nâng trán.

Ngay cả tiểu Long Vương thiên khôi cũng sửng sốt một chút.

Trên đời này, còn không người có thể giải thích đi ra, vì sao nước biển là màu xanh da trời.

Khi mọi người đổi nhất đại dương lúc, luôn có thể phát hiện nước biển như trạm bảo thạch màu lam bình thường mỹ lệ, nhưng mà đem nước biển nâng ở lòng bàn tay lúc, hẳn nhưng là vô sắc trong suốt, cùng bình thường nước giếng giống như đúc —— loại này "Thần kỳ" hiện tượng, vô luận là không học thất phu, vẫn là bác học chi sĩ, đều không cách nào đem giải thích rõ, vì vậy phần lớn người chỉ có thể đem cái hiện tượng này nói thành là trong nước biển linh lực gây nên.

Nhưng lại không người có thể giải thích, thế gian nước đều có linh lực, vì sao duy chỉ có nước biển là màu xanh da trời?

Tại mọi người ngạc nhiên gian, Tô Nghi trả lời.

"Nước biển sở dĩ là màu lam, là là ánh sáng mặt trời phản xạ gây nên."

"Giải thích thế nào?" Trên bầu trời hùng âm lần nữa đặt câu hỏi.

"Đây là cái thứ 3 đặt câu hỏi sao?" Tô Nghi cười nói.

Tào Nam đám người lật một cái liếc mắt , không nghĩ đến Tô Nghi thật không ngờ đòi hỏi nhiều , còn muốn đem một cái đáp án ra thành hai bộ phận tới đáp.

Tiểu Long Vương mặt đầy hồ nghi.

Nhưng mà bọn họ đều đánh giá thấp cái này khảo nghiệm người sau lưng lòng hiếu kỳ.

"Có thể." Hùng âm lần nữa hạ xuống , công nhận Tô Nghi đặt câu hỏi.

Tô Nghi khẽ mỉm cười , đạo: "Phải trả lời cái vấn đề này , đầu tiên muốn nhắc tới ánh mặt trời tính chất. . ."

Vì vậy Tô Nghi liền bỏ đi một ít hậu thể chuyên nghiệp từ ngữ , đem nước biển hiện màu xanh da trời nguyên nhân nói liên tục: Bởi vì mặt trời là từ xích chanh hoàng lục thanh lam từ (đỏ thắm-da cam-vàng-xanh lá-xanh thắm-xanh da trời-tím) thất sắc quang tạo thành , thất sắc quang "Lực xuyên thấu" mỗi người không đồng nhất , theo hồng quang đến tử quang , lực xuyên thấu từ cường trở nên yếu; đỏ , chanh , vàng lực xuyên thấu mạnh nhất , sở dĩ phải trực tiếp đi vào biển sâu , vô pháp bị người mắt phát hiện , nhưng lam quang lực xuyên thấu phi thường yếu, liền mặt biển đều không cách nào xuyên thấu , sở dĩ phải bị phản xạ mà ra , bị người mắt thấy thấy.

Vì vậy , nước biển mới có thể hiện ra màu xanh da trời.

Lần này mới mê độc đáo lý luận một khi mở miệng , cái này lời trong vòng mọi người lập tức rơi vào trầm mặc. u nhiều đặc sắc hơn tiểu thuyết , hoan nghênh phong vân đại gia đọc sách viện

Bạn đang đọc truyện *Bình Pháp Đại Thánh Convert* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 259: Đổ nước vào não ?

Mặt trời chiều về tây , trăng lên giữa trời. hòa nhưng vẫn ?`

Tại Tô Nghi trả lời hạ xuống sau đó , tiểu Long Vương lập tức vui đầu suy nghĩ nước biển nhan sắc bản chất , đề cầu nghiệm chứng đáp án này tính chính xác.

Tào Nam chờ cái khác Nhân tộc đồng liêu nhất trí khóa lên chân này , đầy mặt nghi vấn.

Bọn họ đều không biện pháp nghiệm chứng Tô Nghi câu trả lời có chính xác hay không.

Mà cái này khảo nghiệm phía sau ra đề người cũng ý vị sâu xa được rơi vào trong trầm mặc , thật lâu không có trả lời.

Ngược lại chỉ có Tô Nghi một người khí định thần nhàn , bởi vì hần rõ ràng , hần đáp án dĩ nhiên là đi qua vô số hậu thế học giả nghiệm chứng mà ra kết luận , tuyệt đối không thể sai lầm.

Theo cái hải vực này yên lặng , bầu trời phẳng phát đều tới 3 phần.

Một ít Sa tộc xa xa ngắm nhìn Tô Nghi vị trí lời vòng , thấp giọng nghị luận.

"Hắc! Đây chẳng phải là tiểu Long Vương thiên khôi sao?"

"Không nghĩ đến Tô Nghi vậy mà đụng phải người này , xem ra hần may mắn đến cuối! Phải biết , này tiểu Long Vương có thể ngạo lăm , chưa bao giờ tình nguyện thất bại , càng không thể nào khuất cư nhân hạ."

"Đúng vậy , ban đầu hần đến Ngọc Hoàng bệ hạ chỗ ở tỉnh Long Cung làm khách , cùng rùng già nhất tộc một cái tiểu thiên tài tỷ võ , kết quả chịu rồi điểm khó chịu , vậy mà tại chỗ để cho họ vệ mình chém người sau , đương thời còn đưa tới không nhỏ tranh chấp , này tiểu Long Vương thiếu chút nữa bị trục xuất Giao Long tộc."

"Này tiểu Long Vương không chỉ có cuồng ngạo , tùy hứng trình độ tại tứ hải cũng là kẻ đến hàng đầu , bây giờ Tô Nghi gặp phải hần , hoặc là không tranh , muốn tranh liền nhất định sẽ hỏng bét."

"Ồ ? Không đúng , cảm giác thiên khôi người kia sắc mặt hơi khó coi , chẳng lẽ bại bởi Tô Nghi ?"

Vài đầu sa nhân đồng loạt cả kinh.

Còn không chờ bọn hán tìm hiểu ngọn ngành , cái hải vực này bỗng nhiên định trụ!

Đáy biển thời gian giống như bị một đôi bàn tay vô hình cầm trong tay , cái hải vực này lên sở hữu bởi vì phong mà lên sóng biếc , cùng bị thuyền rồng xé ra tới sóng mang đột nhiên hơi chậm lại , tất cả đều ngưng kết ở trong chớp nhoáng này , ngàn dặm bên trong mặt biển phẳng phất trong nháy mắt biến thành băng cứng.

Sở hữu thuyền rồng đều vì vậy dừng ở trên mặt biển , vô pháp tiến tới một tấc.

Heiler kim sắc mặt kinh ngạc , theo bản năng nhìn về phía Tô Nghi phương hướng.

Bỗng nhiên , cái hải vực này kích thích Thiên Đạo cột nước , vô số nước biển như không trung dòng sông bình thường theo bốn phương tám hướng tụ đến , tạo thành một cái ngàn trượng khoảng cách cái phễu hình dạng đại vòng xoáy!

Vòng xoáy phần đáy mũi nhọn , đối diện Tô Nghi đỉnh đầu.

Sở hữu sinh linh đều bị trước mắt vĩ đại tình cảnh khiếp sợ không nói ra lời.

Đại lượng nước biển trên không trung kích thích nồng nặc hơi nước , tạo thành thuần túy năng lượng màu xanh , theo đại vòng xoáy dòng xoáy , nhanh chóng xuyên thấu Tô Nghi Thiên môn , hội tụ đến rồi Luyện Binh Tràng bên trong.

Trong đầu , Luyện Binh Tràng nặng nề rung một cái , Tô Nghi lập tức ý thức được xảy ra đại sự , vội vàng tâm thần nhập định , tiến vào Luyện Binh Tràng.

Khi tiến vào Luyện Binh Tràng trong nháy mắt , Tô Nghi chỉ cảm thấy núi rung Nhạc lắc lư , thiên địa đảo chuyển , cả vùng không gian đều đang rung động kịch liệt.

Sau đó , một trận nước biển theo bốn phương tám hướng vọt tới , Tô Nghi tâm thần giống như phong bạo cùng sóng lớn xuống ghe độc mộc , dưới sự ừng phó không kịp , bị đại lượng nước biển xông khắp nơi lớn vồn.

"Tình huống gì ? Nước biển làm sao sẽ rót vào Luyện Binh Tràng bên trong tới ?" Tô Nghi đầu óc mơ hồ , liền vội vàng nắm hán tự mình pho tượng.

Cao ba trượng tự mình pho tượng đủ để nhìn xuống cả tòa Luyện Binh Tràng , Tô Nghi leo lên pho tượng đầu vai , hướng bốn phía nhìn lại , lập tức lảng ngay tại chỗ.

Lượng lớn nước đã sớm đem Luyện Binh Tràng lấp đầy , cơ hồ không tới tự mình pho tượng ngực , pho tượng dưới chân Yên Hải Bi , thần chung cùng Cửu châu chi đỉnh tất cả đều bị bao phủ , bọn họ thân thể tại trong suốt sắc sóng lớn trung chấp chôn yêu dị khiêu vũ.

Những thứ này nước biển đi lên không dâng lên lấy màu xanh sương mù , Tô Nghi lập tức ý thức được , này Luyện Binh Tràng trung chất lỏng thật ra thì cũng không phải là chân chính nước biển , mà là một loại tương tự với nước biển thuần túy năng lượng.

Cùng nước biển xấp xỉ năng lượng , Tô Nghi chỉ có thể nghĩ đến hai chữ: Linh lực!

Nói cách khác , như vậy lượng lớn linh lực , vậy mà toàn bộ hội tụ đến rồi toà này nho nhỏ Luyện Binh Tràng bên trong!

Tô Nghi không biết nên khóc hay nên cười.

Mặc dù những linh lực này lượng cơ hồ tỉ tỉ bội phần cho hán tinh thần , Tô Nghi đoán chừng , có thể điều khiển lớn như vậy lượng linh lực Hải Thần Tộc , ít nhất cũng phải là đại tư tế cấp bậc cường giả ,

Đổi thành tinh thần mà nói , sợ rằng so với chủ tướng tinh thần lượng còn nhiều hơn.

Nhưng rất đáng tiếc là , Tô Nghi là nhất giới Nhân tộc , cũng không biết linh lực điều khiển phương pháp.

Coi như là biết , Nhân tộc thân thể cũng không cách nào chứa linh lực.

Hơn nữa càng chết người là , Luyện Binh Tràng bị nước ngập rồi , Tô Nghi về sau phải thế nào tiến hành mô phỏng chiến đấu ?

Dù cho Tô Nghi nắm giữ Lăng Ba Vi Bộ phương pháp , nhưng hán Luyện Binh Tràng trung mô phỏng địch nhân phần lớn đều là Hải Thần Tộc thủy khấu , tại trong biển cơ hồ như cá gặp nước.

Từ nay về sau , Tô Nghi tiến hành mô phỏng chiến đấu độ khó ắt sẽ tăng vọt gấp mấy lần.

Ngay tại Tô Nghi nhúc nhúc đầu thời khắc.

Suối thành trên đảo không , bao trùm toàn bộ hải vực đại vòng xoáy dần dần biến mất.

"Chuyện gì xảy ra ? Ta là không phải hoa mắt , những thứ này nước biển quả thật đổ vào rồi Tô Nghi đành đầu ?" Tiểu Long Vương thiên khôi xoa xoa chính mình ánh mắt , lại nói lầm bầm , "Theo lý mà nói , Tô Nghi thân thể đã sớm hẳn là bị chống bạo mới là , Nhân tộc này thân thể nhỏ nhỏ , làm sao có thể chứa chấp lớn như vậy lượng nước biển ?"

"Điện hạ , tiểu nghe Nhân tộc tại trở thành vô sinh lúc , sẽ trong đầu tạo nên ra Luyện Bình Tràng , có thể chứa vạn vật , nạp ngàn nguyên , những thứ này nước biển có thể hay không đổ vào hẳn Luyện Bình Tràng rồi hả?" Sau lưng tùy tùng lập tức suy đoán nói.

"Ta nghe nói qua Nhân tộc Luyện Bình Tràng , trên thực tế cũng không lớn; bình thường tướng tài Luyện Bình Tràng ước chừng cũng chỉ có mười mấy dài hai mươi trượng rộng , lấy lúc trước kia nước biển lượng mà nói , phòng chừng chỉ cần 1% là có thể căng nứt Luyện Bình Tràng , trừ phi... Trừ phi Tô Nghi người này Luyện Bình Tràng dài rộng đạt tới ngàn trượng!" Tiểu Long Vương lắc đầu , hít sâu một hơi , cảm thấy cực kỳ không tương tượng nổi.

Hắn còn không biết , Tô Nghi Luyện Bình Tràng dài rộng đã sớm đạt tới hai ngàn trượng!

Chung quanh những người khác cũng là đầy mặt hồ nghi.

Đang lúc ấy thì , trên bầu trời vân khai vụ tán , hạ xuống một đạo thất thải cột sáng , lần nữa bắn vào Tô Nghi Luyện Bình Tràng trung.

Cột sáng này đánh vào Luyện Bình Tràng bầu trời , trong nháy mắt che phủ Tượng Tĩnh quang hoa , giống như một tấm lụa mỏng bình thường đem mệnh mỏng bát ngát mặt biển bao trùm.

Thoáng qua sau đó , nước biển bắt đầu xông ra ánh sáng màu xanh nhạt , giống như viên tóa ra ánh sáng lung linh lam ngọc.

Nguyên bản lạnh giá tĩnh mịch Luyện Bình Tràng trung , qua trong giây lát thêm vài phần linh động màu xanh thắm , Tô Nghi chợt cảm thấy cảnh đẹp ý vui , tâm thần sáng khoái.

Cái này thất thải cột sáng ven ven kéo dài thời gian ba cái hô hấp liền biến mất không thấy gì nữa , Luyện Bình Tràng lần nữa khôi phục hẳn nguyên bản màu sắc , trong đó nước biển cũng lần nữa trở nên trong suốt không ánh sáng.

Trên bầu trời Lôi Đình hùng âm lần nữa hạ xuống , đồng thời vang dội tại suối thành đảo hải vực , cùng Tô Nghi Luyện Bình Tràng bầu trời.

"Trả lời chính xác , Nhân tộc Tô Nghi giành trước đáp đúng tam vấn , thu được đại cơ hội!"

Tô Nghi trước nhất nghe được đạo thanh âm này , bên tai tiếng nói mới vừa tiêu tan , Luyện Bình Tràng nội hải nước bắt đầu nước xuống.

Nhưng những thứ này nước biển cũng không phải là lần nữa xông ra bên ngoài cơ thể , mà là hướng Cửu châu chi đình hội tụ mà đi!

Bạn đang đọc truyện *Binh Pháp Đại Thánh Convert* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 260: Chân Long chuyển thể

"Ồ , đang hấp thu linh lực ? Chẳng lẽ cửu đình liên loại năng lượng này cũng có thể chứa đựng ?" Tô Nghi trong lòng cả kinh , nhưng thoáng qua sau liền bắt đầu dĩ lắc đầu. r ? a nw ? en ``

Như Tô Nghi là Hải Thần Tộc , nhìn thấy này đại lượng linh lực bị cửu đình hấp thu , dĩ nhiên là sẽ vô cùng vui vẻ.

Nhưng coi như Nhân tộc Tô Nghi cũng không thể khống chế những linh lực này , cho dù thu được lượng lớn linh lực , không chỉ có không dùng , hơn nữa còn chiếm dùng cửu đình không gian.

Nhưng Tô Nghi không có biện pháp ngăn cản cửu đình hấp thu năng lượng , chỉ có thể trơ mắt phải xem lấy hẳn đem trọn tòa Luyện Bình Tràng linh lực hấp thu hết sạch.

"Thật là quá tệ , cửu đình không gian bị chiếm hai thành..." Tô Nghi khóe miệng run lên.

Tô Nghi ai thán thối lui ra Luyện Bình Tràng , bỗng nhiên ánh mắt đồng lại một cái , bởi vì người chung quanh đều tại tò mò đánh giá hắn.

Tào Nam thấy Tô Nghi phục hồi lại tinh thần , lập tức hỏi "Ngươi... Hấp thu nhiều như vậy nước biển , cảm giác thế nào ? Có thể có khó chịu ?"

"Không có bất kỳ kỳ khó chịu, chính là cảm giác có chút ăn no, ta phỏng chừng tiếp theo ba ngày đều không cần ăn uống rồi." Tô Nghi nói đùa.

Làm một giới Nhân tộc, đem linh lực hút vào cửu đỉnh cũng để dành sự tình, Tô Nghi có thể không dám tùy ý khoe khoang.

Tiểu Long Vương nhưng là hơi nhũ mảy, trời sinh đối với linh lực lực cảm ứng siêu quần hẳn rõ ràng cảm nhận được, Tô Nghi trong cơ thể chính ra bên ngoài tản ra một cỗ uy nghi thiên hạ, bá nghệ tứ hải khí tức.

Loại khí tức này, tiểu Long Vương chỉ tại Chân Long trên người cảm nhận được qua!

"Này Tô Nghi chẳng lẽ là Chân Long chuyển thế?" Tiểu Long Vương trong lòng khẽ run.

Nhưng mà, còn không chờ tiểu Long Vương tra cứu, Tô Nghi dưới chân thuyền rồng bỗng nhiên nặng nề rung một cái, mang theo hẳn như giống như sao băng giải khai mặt biển, đi về phía trước chạy như bay.

Bởi vì Tô Nghi tốc độ quá nhanh, tất cả mọi người phảng phất đều thấy, dưới chân hẳn thuyền rồng thật giống như thâm ảo vãi lộn lờ lững ở trên mặt biển.

Chỉ là một cái hô hấp gian, Tô Nghi liền bay ra vài chục trượng khoảng cách!

Tô Nghi mặt đầy bất đắc dĩ, hẳn đều còn chưa kịp mở miệng thỉnh cầu, đem này đại cơ hội chia đều cho cái khác Nhân tộc.

Lôi ngoài vòng những người khác ngăn cản, tuy nói Tô Nghi tốc độ rất có đánh vào thị giác lực, nhưng càng làm cho bọn họ cảm thấy kinh ngạc là, tiểu Long Vương tọa giả lại bắt đầu chậm rãi chuyển hướng, hướng sai lầm phương hướng vội vã đi.

Từ trước đến giờ cùng Giao Long, rồng giả hai tộc không hòa thuận sa nhân nhất tộc lập tức bắt đầu ồn ào lên.

"Ha ha ha! Này ngạo mạn tiểu Long Vương nhất định là đang khảo nghiệm trung thua, hẳn quả nhiên cũng có hôm nay!"

"Đường đường đại Long Vương chi tử tại Doanh Châu Đại Hội đấu loại không đấu lại Tô Nghi, đây quả thực là Giao Long nhất tộc sỉ nhục!" Một đầu to lớn hổ hoa văn sa nhân lớn tiếng kêu gào.

"Hắc hắc, xem ra đã không cần chờ ta ra tay, này kiêu căng tự đại tiểu Long Vương sao có thể có thể chịu được thất bại mùi vị, Tô Nghi lần này không còn sống lâu nữa!"

"Giết Tô Nghi! Giết Tô Nghi!"

Mà rồng giả nhất tộc, mấy cái hóa thành hình người Thủy Kỳ Lân cũng bắt đầu xì xào bàn tán.

"Này Tô Nghi thật đúng là to gan lớn mật, lại dám cùng thiên khôi tranh đệ nhất... Người sau như thế nào đi nữa không ăn thua, chung quy cũng là một con Long Vương, nắm giữ hành văn bố vũ khả năng, ở trên biển cơ hồ là nhân vật vô địch, ta cuối cùng cảm thấy đến chính thi đấu, Tô Nghi sẽ có chút nguy hiểm a."

"Hừ, hẳn dám ở Elie lão tặc trong tay tranh Trường Giang, chính là một con Long Vương liền như vậy gì đó? Hôm nay khôi trong mắt không người đã quen, vừa vận lần này khiến hẳn ăn chút đau khổ, ai bảo hẳn lại dám giết ta rồng giả nhất tộc đồng bào!" Một vị quần áo xanh Kỳ Lân hừ lạnh nói.

"Tô Di Thiên làm trông rất đẹp! Như thế can đảm siêu quần hạng người, thật là khiến ta càng lúc càng bội phục!"

"Ha ha! Không chỉ Tô Nghi muốn tranh, ta nếu là ở khảo nghiệm lôi trong vòng gặp thiên khôi người kia, cũng phải cấp hẳn cái hạ mã uy!"

"Tính ta một người, tính ta một người!"

Vài đầu Man Tộc thờ ơ lạnh nhạt.

"Nghe chủ chiến phái thuần một sắc đều là ngọc ngêch thất phu, lần này thấy chi, quả là như thế!"

"Này Tô Nghi a, ý có Nhân tộc đại năng che chở hẳn, thật không ngờ hoành hành không có kỵ, quả thật không muốn sống sao?"

"Ta ngược lại cảm thấy Tô Nghi người này thật là dũng sĩ! Là thuần gia môn, chân hán tử! Ta thấy qua vô số chủ chiến phái, liền số Tô Nghi can đảm lớn nhất, quả thực có thể nói là dũng khí hoành thu, dũng cảm đập thiên cồ!"

"Hừ,

Như thế nào đi nữa anh dũng, cũng không sửa đổi được hẳn ngày mai đem táng thân đáy biển kết cục!" Kim giác cười lạnh nói.

Heiler kim thần sắc bình tĩnh, phảng phất chỉ là nhìn một hồi buồn chán tiểu nhạc đệm.

Tào Nam, trăm khu vực núi cùng ruộng mừng ba mặt người sắc thì đều có bất đồng.

"Điên rồi, quả thực điên rồi! Ta vốn cho là Tô Nghi cho dù không lui, cũng sẽ cho tiểu Long Vương một phần mặt mỏng, thích hợp tranh một chuyện, giữ được chính mình mặt mũi sau đó, lại đem cơ hội nhường cho người sau; không nghĩ đến Tô Nghi như thế ngu, vậy mà quả thật cùng tiểu Long Vương tranh nổi lên cơ hội! Nguyên bản ta còn trông chờ, tiểu Long Vương có thể ở ngày mai chính trong cuộc so tài là Nhân tộc hộ giá hộ tống, bây giờ nhìn lại, ngày mai muốn thuận buồm xuôi gió là không có trông cậy vào! Nay Tô Nghi, chính mình đắc thắng là thống khoái, nhưng là liên lụy chúng ta a!" Ruộng ban đầu đầm ngực đậm chân, đầy mặt vẻ lo lắng.

"Sự tình đều đã xảy ra, liền chờ nói chi bức này bất nghĩa nói như vậy rồi, chúng ta hẳn là suy nghĩ một chút sau chuyện này nên như thế nào đền bù, mới có thể không để cho tiểu Long Vương sinh ra khúc mắc trong lòng." Trầm khu vực núi lác đầu nói.

"Khó khăn a, người cũng biết này tiểu Long Vương lòng tự ái mạnh đến mức nào, thất bại sỉ nhục cũng không phải là vài ba lời có thể tẩy quét xuống." Ruộng lần đầu tiên khuôn mặt u ám.

Nhưng Tào Nam đối với hai người trò chuyện nếu như không nghe thấy, chỉ là nhìn Tô Nghi càng lúc càng xa bóng lưng, trong mắt tia sáng kỳ dị lóe lên.

Hắn mặc dù có cùng tiểu Long Vương lòng tranh hùng, nhưng lại không tranh hùng khả năng.

Nói thật, tại Doanh Châu Đại Hội trong khảo nghiệm, Nhân tộc rất khó thắng được Hải Thần Tộc, mà có thể tranh qua tiểu Long Vương bức này tuyệt đỉnh thiên tài người, càng là lác đác không có mấy.

Nhưng ở Tô Nghi trong mắt, lại không có gì "Không có khả năng"!

"Này Tô Nghi hành sự, thật coi là ta thế hệ tám gương! Sau khi về nhà, ta muốn lại đưa hắn sự tích cùng thi từ thuộc lòng ba lần!" Tào Nam trong lòng tràn đầy ước mơ.

Tô Nghi tại thu được cơ hội sau đó, tốc độ bỗng nhiên mà tăng mạnh rồi, qua trong giây lát tiến vào hạ một đạo lời vòng, lần nữa thu được cơ hội, gần như sắp vượt qua phía trước nhất Heiler kim.

Nhưng tiểu Long Vương thiên khôi chính là ảo não lái về phía một hướng khác, cùng bờ bên kia đảo nhỏ dần dần cách xa.

Tại lối qua sa nhân nhất tộc lúc, tiểu Long Vương nghe được đối phương giễu cợt.

"Tiểu Long Vương, người nhưng là Giao Long nhất tộc đại sứ, là bị chịu mong đợi ngôi sao của ngày mai, thật chẳng lẽ được đồng ý Tô Nghi bên dưới, bị đánh bại còn im hơi lặng tiếng?"

"Tô Nghi thật là ngông cuồng, đều ký đến trên đầu người rồi, Giao Long nhất tộc khuôn mặt đều mất hết á!"

"Giết! Giết Tô Nghi!" Rất nhiều sa nhân cùng kêu lên giục giã nói.

Tiểu Long Vương nhất thời đỏ mặt lên, trong lồng ngực khó chịu cơ hồ muốn xông vào đầu óc.

Coi như Long Vương kiêu ngạo, thiên khôi tự nhiên muốn rửa sạch sỉ nhục này, nhưng rất kỳ quái là, hắn vậy mà vô pháp đối với Tô Nghi sinh ra một tia cừu hận tâm lý tới.

Cũng có lẽ là bởi vì Tô Nghi trên người chỗ quanh quẩn một màn kia Chân Long khí tức, vậy mà để cho thiên khôi mơ hồ cảm giác mình thân phận thấp Tô Nghi một chờ.

Chân Long, tại Hải Thần Tộc bên trong nắm giữ chí cao vô thượng quyền uy, bất kỳ Hải Thần Tộc dám can đảm mạo phạm người trước, tất nhiên sẽ bị quát gân lột da, bị ném đến luyện ngục biển lửa chịu đựng ngàn năm giày vò.

Chẳng lẽ, Tô Nghi thật là Chân Long chuyển thế?

"Cái này Tô Nghi, thú vị!" Thiên khôi trong lòng hiếu kỳ tới cực điểm.

Bạn đang đọc truyện *Binh Pháp Đại Thánh Convert* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 261: dâng lên ướm như chuột lột

Tô Nghi khiêu chiến cũng đánh bại tiểu Long Vương thiên khôi!

Cái đề tài này lập tức ở suối thành đảo hải vực tán ra , qua trong giây lát đưa tới bàn tán sôi nổi cuồng triều , hơn nữa trải qua hồi lâu không ngừng.

Rất nhiều nghe nói qua thiên khôi danh hiệu Nhân tộc rồi rít khen ngợi Tô Nghi dũng cảm , cũng có một bộ phận mang lòng ngăn cách chủ hòa phái mặt đầy đùa cợt , đều cảm thấy tại mất đi Long Vương che chở sau đó , Tô Nghi ngày mai ắt sẽ táng thân đáy biển!

Cũng không phải là sở hữu Nhân tộc đều dự định nhất trí đối ngoại , cho dù là ngoại địch trước mặt , cũng có rất nhiều người ngược mang tư tâm.

Mà sa nhân nhất tộc thì không ngừng ồn ào lên , giục giã tiểu Long Vương thiên khôi giết Tô Nghi.

Nhưng khiến cho mọi người không tưởng được là , thiên khôi vậy mà thái độ khác thường , tại thất bại trước mặt giữ vững yên lặng.

Thiên khôi tình cờ nhìn về Tô Nghi bóng lưng , trong miệng lẩm bẩm một ít không người nghe hiểu được từ ngữ , có khi lại cúi đầu , không biết đang suy tư gì đó.

Mà Man Tộc đoàn người số một thiên tài Heiler kim , lại đối với phía sau xôn xao nếu như không nghe thấy , trong mắt của hắn phong khinh vân đạm , chỉ chiếu điểm cuối.

Loại trừ tại Doanh Châu Đại Hội lấy được thành tích tốt nhất ngoài ra , Heiler kim không có mục tiêu khác , nếu như gắng phải nói hắn còn có cái thứ 2 mà nói , vậy thì chỉ là đem ngăn ở con đường phía trước địch nhân hết thấy xé nát thôi.

Nhưng rất đáng tiếc là , vị này cao ngạo thiên tài trước mặt , vậy mà không có một người có năng lực trở ngại bước chân hắn.

"Hừ, buồn chán! Ta còn tưởng rằng Hải Thần Tộc đem ở nơi này tròng đưa thuyền trong tranh tài chiếm hết ưu thế , nhưng mà bây giờ vừa nhìn , Hải Thần Tộc cũng không gì hơn cái này! Không chỉ là hôm nay đấu loại , liên ngày mai chính thi đấu thứ nhất , ta cũng tình thế bất buộc! Thất Tinh long châu ắt sẽ là vật trong túi ta!" Heiler kim nâng lên hắn cao ngạo đầu , gương mặt viết đầy khinh miệt cùng cao ngạo.

Elie đại khả hãn đã đối với sở hữu Man Tộc ưng thuận lời hứa , ai có thể tại vạn tộc thế chân vạc trước lấy được Thất Tinh long châu , là có thể ban cho người này Khả Hãn tinh huyết!

Heiler kim mặc dù là trên danh nghĩa hãn tộc huyết mạch , nhưng trên thực tế chẳng qua là dòng thứ mật hệ thôi , trong cơ thể Khả Hãn huyết mạch thấp phần mỏng manh.

Nhưng vô luận như thế nào , Heiler kim vẫn so với đại đa số Vương tộc huyết mạch Man Tộc còn càng thêm tôn quý , bất kể đi tới chỗ nào , cũng có thể nhận được cái khác Man Tộc tôn sùng cùng kính bái.

Nhưng Heiler kim tuyệt sẽ không thoả mãn với loại này hiện trạng!

Chỉ cần uống Khả Hãn tinh huyết , hắn không chỉ có thể trong nháy mắt hóa thành chân chính hãn tộc đời sau , càng có thể tại trong cực ngắn thời gian tấn thăng làm Thiên Vu , trở thành một tộc bá chủ chủ!

Chỉ cần có thực lực , có địa vị ,

Không chỉ là Heiler kim chính mình , ngay cả hãn đời sau cũng có thể nhận được phúc trạch , theo dòng thứ mật cột thành là chân chính dòng chính hãn tộc , toàn bộ thị tộc thực lực cũng sẽ vì vậy tăng lên.

Mà càng trọng yếu là , chỉ cần trở thành Thiên Vu , Heiler kim ngày sau tại toàn bộ Man Tộc trong bộ lạc , sẽ được cực cao quyền phát biểu; Thiên Vu có khả năng nắm giữ một cái thị tộc lực lượng , cái này thị tộc , có thể giúp Heiler kim tùy tâm sở dục chơi hãn muốn làm sự tình , thực hiện hãn dã tâm.

Này , chính là Heiler kim mục tiêu cuối cùng.

Nhìn gần trong gang tấc điểm cuối , Heiler kim cảm giác mình mục tiêu đã có thể đụng tay đến.

Nhưng mà , nhưng vào lúc này , phía sau hắn truyền đến sóng lớn âm thanh.

Heiler kim kinh ngạc quay đầu nhìn lại , phát hiện Tô Nghi thuyền rồng như bay nhanh đạn đại bác bình thường qua trong giây lát liền vượt qua rồi hơn mười đạo lôi vòng , nhanh chóng hướng hãn áp sát tới!

Đi qua đại lượng lôi vòng , Tô Nghi tốc độ không chỉ không có giảm bớt , ngược lại vẫn còn không ngừng nhanh hơn.

Không chỉ là Heiler kim , chung quanh tất cả mọi người đều đầu óc mơ hồ , Tô Nghi chẳng lẽ nhiều lần đều có thể gặp cơ hội ?

Còn là nói...

Rất nhiều biết rõ nội tình Thủy Kỳ Lân , bao gồm tiểu Long Vương thiên khôi cũng không khỏi mí mắt nhảy lên , đoán được một cái khả năng.

Tô Nghi trên mặt kinh ngạc thần sắc căn bản không so với người khác ít hơn bao nhiêu , hắn thuyền rồng mỗi khi lái vào một đạo lôi vòng lúc , rõ ràng có

thể nghe trên bầu trời lập tức hạ xuống Lôi Đình hùng âm, vạch ra hấn lấy được cơ hội cùng gặp trắc trở... Nguyên bản phải như vậy, nhưng Tô Nghi tốc độ thật sự quá nhanh, còn không chờ hùng âm đọc xong, hấn cũng đã vọt ra khỏi lồi vòng!

Nói cách khác, Tô Nghi đã sẽ không nữa thu được cơ hội hoặc gặp trắc trở, liền như vậy một đường thẳng tắp hướng điểm cuối chạy như bay.

"Này, đây quả thực là ăn gian!" Tiểu Long Vương thiên khôi khí đôi môi đều tại phát run, cái này đại cơ hội nguyên bản phải là thuộc về hấn.

"Này Tô Nghi quả nhiên có đại khí vận gia thân, về sau ta phải nhớ, muôn ngàn lần không thể cùng hấn lên chính diện xung đột!" Trầm khu vực núi cười khổ nói.

"Hắc hắc, rõ ràng là trễ nhất xuất phát, Tô Nghi lại có thể vọt tới thứ hai... Nha không đúng, hấn muốn vượt qua Heiler kim rồi!" Hạ Từ Du lập tức nhảy cồm lên.

"Vượt qua hấn! Vượt qua hấn!" Rất nhiều Nhân tộc mở ra trống trận trối lên, là Tô Nghi trợ uy.

Heiler kim sắc mặt đề phòng, không chỉ là Tô Nghi tốc độ quá mức khác thường, kỳ quái hơn là, Tô Nghi vậy mà thẳng tắp hướng hấn thuyền rồng đánh tới!

Mặc dù không cho là Doanh Châu Đại Hội sẽ phát sinh đụng nhau tại nạn, nhưng Heiler kim vẫn bằng vào đối với nguy hiểm bản năng phản ứng, bày ra lâm chiến tư thế đến, chỉ cần Tô Nghi dựa vào một chút gần hấn, hấn tất nhiên sẽ lấy thủ đoạn lồi đình đem chém chết!

Nhưng Heiler kim chuẩn bị rơi vào khoảng không.

Ngay tại Tô Nghi khoảng cách Heiler hiện giờ chỉ có một trượng khoảng cách thì.

Tô Nghi dưới chân thuyền rồng đột nhiên một cái chuyển hướng, cùng Heiler thuyền vàng mạn thuyền suột qua người.

Tô Nghi lập tức vượt qua Heiler kim, trở thành đầu loại số một!

Mà Tô Nghi thuyền rồng mang lên sóng lớn giống như đã thú hung mãnh bình thường đánh về phía đối phương, không chỉ có đem Heiler kim tái cụ đụng lúc la lúc lác, còn đem hấn thêm thành ướt như chuột lột.

Sở hữu nhìn thấy một màn này sinh linh đều tròn tròn mắt, bọn họ bên tai phảng phất đã nghe được Heiler kim trong lòng mắng chửi tiếng.

Tô Nghi cử động này, thực sự là... Thật là gan quá lớn á!

Thấy Heiler kim ăn quả đắng, Nhân tộc rói rít phát ra hưng phấn tiếng cuồng hô.

"Oa! Này Tô Nghi quá ngông cuồng! Đòi ta cũng không thấy đến so với hấn còn cuồng gia hỏa! Khiêu chiến cũng chiến thắng tiểu Long Vương cũng liền thôi, thậm chí ngay cả Heiler kim đều không bỏ qua cho! Heiler đến giờ này gia hỏa nhưng là Elie lão tạp mao đòi sau, trong cơ thể chảy xuôi Khả Hấn huyết dịch, hấn tộc vinh dự làm sao có thể cho phép bị như vậy giẫm đạp lên!"

"Lợi hại lợi hại! Tràng này đại hội để cho ta đầy đủ nhận thức được Tô Nghi can đảm, chúng ta mười người cộng lại cũng không dám khiêu chiến Heiler kim, hấn lại không cố kỵ chút nào, thật là dũng cảm quan tam quân chỉ sĩ!"

"Ha ha ha ha! Nhìn kia Heiler kim một bộ chó rớt xuống nước bộ dáng, thật là chết cười ta rồi!"

Man Tộc bên trong, mấy người tức giận, mấy người cười trộm.

"Đáng ghét Tô Nghi, lại dám như thế nhục tộc ta loại, đây quả thực là Man nhân sỉ nhục!"

"Giết chết Tô Nghi! Giết sạch Nhân tộc! Thay ta tộc loại rửa nhục!"

"Hắc hắc, Tô Nghi cái này có mắt không trông gia hỏa, nếu là một mình đầu mà nói, Heiler kim một người có thể sống xé một cái bình thường quốc sĩ, là người khiêu khích? Lần này đều không cần ta tới khích bác, người Tô Nghi lại đem chính mình đưa đến Heiler kim miệng hùm bên trong, ha ha ha! Ta ngày mai chờ nhìn người bị hấn xé thành mảnh nhỏ cảnh tượng!" Kim giác che miệng mà cười, tâm tình thông khoái tới cực điểm.

Bạn đang đọc truyện *Binh Pháp Đại Thánh Convert* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 262: Ruộng ban đầu kẻ nứt

Hải Thần Tộc phản ứng chính là lạnh nhạt nhiều, loại trừ nhảy nhót tung bùng, bởi vì thấy Tô Nghi lại thêm một cái địch nhân mà cực kỳ hưng phấn Sa Nhân tộc ngoài ra, phần lớn hải yêu chỉ là xem kịch vui. "

Tiểu Long Vương là càng ngày càng xem không hiểu Tô Nghi người này rồi, hắn không ngừng chớp cặp mắt, muốn nhận rõ Tô Nghi có phải là thật hay không giống như hắn hành động bình thường cuồng ngạo.

Heiler kim bản thân lại ngơ ngác nhìn Tô Nghi bóng lưng, trong lúc nhất thời vậy mà không có thể kịp phản ứng.

Theo hắn rồi đi bắc phương đại thảo nguyên, bị điều hướng Trường Giang bắc ngân tiến hành thủy chiến huấn luyện hơn hai mươi năm gian, này bị thêm thành ướt như chuột lột trải qua, tựa hồ vẫn lần đầu tiên.

Hồi lâu, Heiler kim mới phục hồi lại tinh thần: Mặc dù Tô Nghi chính là đại khả hãn bộ hạ số tiền lớn truy nã nhân vật, nhưng là chẳng qua là nho nhỏ tướng tài mà thôi, lại dám công khai khiêu khích hắn cái này hãn tộc Thập phu trưởng?

Heiler kim nổi nóng tới cực điểm

"Đáng chết gia hỏa, cướp ta đệ nhất liên thôi, tự nhiên còn dám làm nhục ta như vậy! Tô Nghi, ta ngày mai nhất định phải xé ngươi!" Heiler kim lớn tiếng gầm thét.

"Xé hắn! Xé hắn!" Man Tộc cùng Sa Nhân tộc lập tức ồn ào lên.

Tô Nghi nhưng là mặt đầy bất đắc dĩ.

Chẳng lẽ những người này đều quên, chân này xuống thuyền rồng cũng không thể bị hắn nắm trong tay rồi hả?

Tô Nghi lại làm sao có thể ngờ tới, này kỳ lạ thuyền rồng sẽ làm ra như thế càng tuyến cử động?

Ngày mai chính thi đấu, thật là càng ngày càng hung hiểm!

Lại qua một nén hương thời gian sau, Tô Nghi lấy đầu loại đệ nhất tư thái leo lên điểm cuối đảo nhỏ.

Phóng tầm mắt nhìn tới, Thanh Sơn trong mây, lâm bị từ từ, hòn đảo nhỏ này mặc dù không như suối thành đảo tới càng thêm ngang ngược, nhưng lại thanh tú lạ thường, có một phen đặc biệt thanh tao; đảo nhỏ mặt bên tọa lạc vô số tinh xảo nhà gỗ nhỏ, một mực theo chân núi bãi sông lan tràn đến sườn núi nơi, lộn xộn hấp dẫn mà hợp thành một tòa thôn trang, tại Thanh Sơn bích thủy nổi bật xuống, dường như tiên cảnh.

Tô Nghi lập tức rõ ràng, những thứ này toà nhà là vì Doanh Châu Đại Hội khách tới môn chuẩn bị tạm thời chỗ ở, tới nay hắn đem ở chỗ này nghỉ ngơi.

Lại qua hơn ba mươi hơi thở sau đó, hạng nhì Heiler kim mới lên tới bên bờ, mà những người dự thi khác phần lớn vẫn còn trung bộ hải vực quanh quẩn.

Heiler kim nhìn đến phía trước Tô Nghi, hận nghiêng răng nghiêng răng, hận không được lập tức nhào tới xé nát người sau.

Nhưng Hải Thần Tộc giới luật vẫn vẫn còn có hiệu lực, Heiler kim mấy phen quyền hành bên dưới, thật vất vả mới kềm chế rồi trong lòng của hắn đối với Tô Nghi sát cơ.

Có mấy vị Thủy Kỳ Lân hóa thân thị nữ lập tức tiến lên đón đến, dẫn dắt hai người đi mỗi người chỗ nghỉ ngơi.

Tô Nghi liếc mắt một cái Heiler kim, khí định thần nhàn rồi đi bãi sông.

Tại cửa thôn, Tô Nghi gặp được Liễu Tâm Chiếu, nàng đang cùng hai vị lão nhân trò chuyện.

Một vị trong đó lão nhân trên trán một cặp sừng kỳ lân, một mực nghiêng tai lắng nghe Liễu Tâm Chiếu lời nói, thỉnh thoảng gật đầu một cái.

Đến gần, Tô Nghi lúc này mới mơ hồ nghe được Liễu Tâm Chiếu mà nói.

"... Nước phục bên cạnh bốn trăm thạch, còn có quy tìm từ bảy mươi đầu, những tài liệu này làm phiền ngài cẩn thận chuẩn bị." Liễu Tâm Chiếu thì lễ một cái.

"Ha ha, đó là tự nhiên, lão hủ cũng mong mỗi Lan Lăng nhường mỹ vị a."

"Còn nữa, những thứ kia kéo dài tuổi thọ dược liệu, vẫn chuẩn bị ba năm tuổi..." Liễu Tâm Chiếu thanh âm nhỏ đi rất nhiều.

"Tiểu nữ oa, xin thứ cho lão hủ thẳng thắn, cha ngươi kia bệnh lạ, dựa hết vào những thứ này bình thường dược liệu, không trị hết a!" Kỳ Lân lão nhân có ý riêng bình thường nói.

"Tóm lại có thể kéo dài một ít thời gian." Liễu Tâm Chiếu thần sắc âm đạm.

"Vậy... Thôi, người Tiêu gia với ta gia tộc có đại ân, những thứ này vật ngoại thân ta sẽ giúp người chuẩn bị, người có thể còn có yêu cầu gì?"

"Cái khác ngược lại không có rồi, chỉ là hy vọng, Hi cùng tiền bối ngài có thể ở ngày mai nhiều hơn chiếu cố một hồi Tô Nghi." Liễu Tâm Chiêu cẩn thận từng li từng tí thỉnh cầu nói.

"Cái này, ta nhưng là có chút hơi khó."

Được đặt tên là Hi cùng Kỳ Lân lão nhân lắc đầu một cái, trùng hợp, thấy được độ bước tới Tô Nghi.

"Nhắc Tào Tháo Tào Tháo đến." Hi cùng cười một tiếng, thời cơ chuẩn xác mà đem đề tài dẫn hướng Tô Nghi.

Liễu Tâm Chiêu quay đầu nhìn đến Tô Nghi, tự nhiên cười nói, lập tức tới đón, hành lễ nói: "Tô Lang, tiểu nữ chờ đã lâu."

"Ta cũng biết sáng sớm tinh lại vì sao không có thấy người, nguyên lai Liễu tiểu thư đã sớm tới điểm cuối." Tô Nghi cười trừ nói, vừa nhìn về phía hai vị lão nhân, chấp tay hỏi, "Hai vị tiền bối tôn tính đại danh?"

"Tô Di Thiên, nghe đại danh đã lâu! Lão phu họ Thượng tên đức, chỉ là Liễu tiểu thư nhất giới hộ vệ, không cần khách sáo, thỉnh tùy ý sai khiến." Nhân tộc lão nhân đáp lễ nói.

"Không dám nhận, vẫn còn tiền bối ngài khỏe."

"Lão hủ Hi hòa, ừ, lúc trước khảo nghiệm, Tô Di Thiên người nhưng là cực kỳ làm khó ta một cái a." Hi cùng lão nhân cười nói.

Tô Nghi sắc mặt ngẩn ra, hồi lâu mới phản ứng được, vị lão nhân này chính là lúc trước ra "Văn vương trận pháp" cùng "Nước biển vì sao là màu lam" hai đề lão nhân.

"Chẳng lẽ Hi Hòa tiền bối là tròng này đại hội người chủ trì?" Tô Nghi hỏi.

"Người chủ trì? Ha ha, Tô Di Thiên người thật là để mắt lão hủ, Doanh Châu Đại Hội quan hệ trọng đại, bằng vào ta khả năng xa xa vô pháp khống chế, này phía sau rất nhiều Hải Thần Tộc đại năng mới thật sự là người chủ trì, chỉ bất quá những lão gia hỏa này tùy tiện sẽ không lộ diện; lúc trước đáp ứng người điều kiện, cũng chế tạo ra cái kia đại vòng xoáy, nghiệm chứng câu trả lời người, cũng là trong đó một vị Long Hoàng." Hi cùng đạo.

Tô Nghi lúc này mới gật đầu, tỏ ra là đã hiểu, khó trách hắn đi qua mấy đạo lôi trong vòng, nghe thanh âm luôn là có nhiều chút khác biệt.

Chỉ là vị này Long Hoàng tính cách tựa hồ thật cầu thả, đem như vậy đại lượng linh lực đổ vào rồi Tô Nghi trong đầu, lại quên thu hồi đi, để cho Tô Nghi cảm thấy thập phần nhức đầu.

Hắn nên xử lý như thế nào những thứ này vô dụng linh lực?

"Lời ông tiếng ve không nói, Tô Di Thiên người cứ việc tại chung quanh đi một chút, ở chỗ này còn không người dám hại người, lão hủ còn phải đi bên bờ nghênh đón những người dự thi khác, như vậy từ biệt."

Hi cùng dứt lời, liền xoay người rời đi.

Liễu Tâm Chiêu hít sâu một hơi, nhìn về Tô Nghi.

"Tô Lang, ngày mai chính là chính mới."

"Ừ, ta sẽ đem hết toàn lực giúp người lấy được tiên dược, đương nhiên, chính ta cũng đứng Doanh Châu bí cảnh tương mạo vô cùng hiểm kỳ." Tô Nghi cười nói.

Tô Nghi giương mắt nhìn hướng xa xôi đông phương, hắn hai con người tựa hồ chiếu ra rồi ngoài vạn dặm một nơi mặt biển, cũng vì thần hướng.

Tần Thủy Hoàng phái Từ Phúc đông độ cầu Tiên dược, người sau đến tột cùng tại Doanh Châu trong bí cảnh gặp cái gì?

Câu trả lời, rốt cuộc phải tại ngày mai chính trong cuộc so tài công bố.

Sau đó, Tô Nghi sau khi từ biệt Liễu Tâm Chiêu, trở lại bãi biển, nghênh đón cái khác Nhân tộc những đồng bạn.

Qua hơn nửa canh giờ sau đó, Hàn Tu Trúc, Hạ Từ Du, Tào Nam, vệ giang sơn, trầm khu vực núi cùng ruộng sơ đẳng người lục tục đến, mấy người sắc mặt tràn đầy mệt mỏi, liền tiếp mấy giờ "Cuộc đời du hí", cơ hồ móc rỗng bụng họ thể lực.

Hàn Tu Trúc đám người lập tức tiến lên cùng Tô Nghi chuyện trò, chỉ có ruộng lần đầu tiên người, cùng Tô Nghi duy trì như có như không khoảng cách.

Ruộng ban đầu nhìn về Tô Nghi ánh mắt, thậm chí mơ hồ còn có một chút phẫn hận.

Tô Nghi đại khái có thể đoán được ruộng sơ khai bắt đầu cừu thị chính mình lý do, trong lòng cảm thấy bất đắc dĩ. (.) 8

Bạn đang đọc truyện *Binh Pháp Đại Thánh Convert* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 263: Mộng tưởng thành thật đồ vật

Ruộng ban đầu sở dĩ cửu thị Tô Nghi, là bởi vì hán ngóng nhìn tiểu Long Vương thiên khôi có thể ở chính thi đấu là Nhân tộc hộ giá hộ tổng.

Thiên khôi thân là Giao Long tộc đại sứ, phúc trách Nhân tộc một phương thổ địa, cùng Nhân tộc tồn tại trời sinh thân hòa lực, dựa theo thông lệ, Long Vương sẽ ở Doanh Châu Đại Hội trung, cùng Nhân tộc đội ngũ đạt thành ẩn ý phối hợp, phòng ngừa Man Tộc tại chính thi đấu làm loạn.

Nhưng mọi người đều biết là, khóa này tiểu Long Vương tâm so thiên cao, lòng tự ái cực mạnh, không cho phép một chút xúi thất bại, bây giờ Tô Nghi cùng Tào Nam hai người công khai khiêu chiến tiểu Long Vương, thậm chí đem đánh bại, rất khó tưởng tượng tiểu Long Vương nhận được bức này sỉ nhục còn có thể im hơi lặng tiếng, Nhân tộc đội ngũ cùng hán ở giữa quan hệ ắt sẽ xuất hiện ngăn cách.

Nói cách khác, Nhân tộc đội ngũ rất có thể đã mất đi chính thi đấu ô dù.

Tô Nghi không biết ruộng ban đầu vì sao đổi chính thi đấu như vậy nắm lấy, hán chỉ biết, coi như chủ chiến phái hành sự phương châm có thể khoan dung lui bước, nhưng tuyệt không cho phép nhút nhát!

Bởi vì, ái này ư đến dừng cảm chi lòng quân tạo nên.

Một người rất có thể cố gắng cả đời, đều không cách nào đem năm viên lòng quân hoàn toàn tạo nên, bình gia năm đạo, đại đa số người cũng sẽ lựa chọn tình nguyện trong đó một hai điều con đường, vì vậy rất nhiều chủ hòa phái đều lấy tạo nên trí tin hai đạo là mục tiêu chủ yếu, đối với dừng cảm chi Thánh Đạo cũng không quá khắt khe; nhưng chủ chiến phái chú trọng trí dũng song toàn, nếu là Tô Nghi khuất phục tại tiểu Long Vương uy nghiêm bên dưới, ngày khác sau dừng cảm chi lòng quân rất có thể đem thật khó tạo nên.

Dừng cảm chi Thánh Đạo không cho phép nhút nhát, có lẽ Tô Nghi lựa chọn khiêu chiến tiểu Long Vương, cũng không phải là đứng đầu con đường chính xác, nhưng là một cái tuyệt sẽ không hối hận đường.

Nếu lựa chọn con đường này, Tô Nghi cũng sẽ không lo trước lo sau, về phần ruộng ban đầu ý nghĩ trong lòng, không phải hán có thể khống chế được.

Ban đêm giờ tý, đấu loại cuối cùng hạ màn kết thúc.

Tô Nghi bảy người đại khái thống kê một hồi đấu loại thông qua số người, phát hiện Hải Thần Tộc thông qua dẫn đầu vậy mà cao đến tám phần mười, nhân man lưỡng tộc hợp cách số người cộng lại đều không Hải Thần Tộc hơn một nửa.

Hơn một ngàn vị Nhân tộc người dự thi trung, chỉ có 300 người thông qua đấu loại.

Mà Man Tộc cùng đào ngũ quân thành tích kém hơn, năm trăm người bên trong, có khả năng tại giờ tý trước đến điểm cuối, chỉ có bảy mươi, tám mươi người mà thôi!

Loại trừ Heiler kim cùng vài tên Vương tộc huyết mạch cường giả ngoài ra, Man Tộc cũng không có bọn họ thực lực hiển hách hán tướng, nhưng chỉ vền vẹn Heiler kim một người, cũng đủ để cho Nhân tộc cảm thấy uy hiếp.

Cái khác không có thể đứng giờ đến điểm cuối người thất bại, tất cả đều kêu thảm bị đuổi về rồi suối thành đảo, đợi ngày mai sáng sớm thì sẽ bị trục xuất trở về đại lục.

Nhìn đến cái kết quả này, Tào Nam lắc đầu một cái.

"Không nghĩ đến năm nay đại hội đấu loại hợp cách số người ít như vậy,

Vậy mà chỉ có ba thành, kém xa tí tấp năm trước a." Tào Nam thở dài nói.

"Năm trước tỉ lệ hợp lệ có bao nhiêu?" Tô Nghi hỏi.

"Mỗi giới đều không giống nhau, nhưng trung bình đi xuống cũng có thể có năm phần mười trở lên, kém cỏi nhất cũng kém bất quá lần này... Ta thậm chí bắt đầu hoài nghi, đi qua hai tháng trước chủng tộc sau đại chiến, rất nhiều người hiểu được Man Tộc tức thì ngênh đón vạn tộc thể chân vạc thời đại,

đã lòng như tro nguội, những thứ kia chân chính đắm tình anh cũng không còn cách nào chấy lên một tia ý chí chiến đấu, tới tham gia loại hoạt động này đi? Chúng quy nếu là vạn tộc thể chân vạc thật tới, lấy hiện tại Nhân tộc lực lượng tuyệt đối vô pháp chống lại, cho dù dốc sức phấn đấu, cuối cùng cũng là Trúc Lam mức nước, công đã trắng a." Tào Nam sắc mặt như mưa Diệp Hàn thu, thập phần thê lương.

Tô Nghi cũng bóp cổ tay mà than.

"Hừ, nguy nan giây phút căng phải dòng chảy xiết dừng tiến, mới vừa không phụ Tiên Thánh giáo hóa, cùng cha mẹ công ơn nuôi dưỡng, những thứ kia gặp phải một điểm nhỏ thất bại liền giẫm chân tại chỗ gia hòa, căn bản không tính là gì đó tình anh." Vệ giang son hừ lạnh nói.

"Lời tuy như thế... Thôi, đấu loại kết quả đã quyết định, chúng ta trông trước trông sau nữa cũng vô dụng, không bằng rộng mở ánh mắt nhìn về phía trước, là ngày mai chính thi đấu làm chuẩn bị đi." Tào Nam đạo.

"Là vậy, đã chuyện phát sinh vô pháp thay đổi, không bằng cố gắng khai sáng tương lai; chúng ta nếu không tại trên bờ biển tìm một cái thanh tịnh chi địa, làm một hồi đồng lửa dạ tiệc, trao đổi lẫn nhau một hồi chính tái sự thích hợp, làm tốt chuẩn bị chu đáo; ngày mai chính thi đấu hung hiểm vạn phần, yêu cầu khắp nơi cẩn thận." Trầm khu vực núi đề nghị.

"Lẽ ra nên như vậy." Tô Nghi gật đầu.

Vì vậy bảy người liền phân phó thị nữ ôm tới củi lửa, tại nào đó cái thanh tịnh và đẹp để tĩnh tích bên bãi biển đốt lên đồng lửa, tại bốn bề ngồi vây quanh, một bên uống rượu, vừa ăn kèm theo lương khô lót dạ.

Mọi người ngay từ đầu còn vừa nói vừa cười, nhưng khi nhắc tới chính thi đấu đề tài lúc, rồi rít ngồi nghiêm chỉnh, thần sắc nghiêm túc.

"Ngày mai, ba trăm danh sĩ từ cùng yêu man đua thuyền, không biết có bao nhiêu người sẽ tắng thân biển khơi, lại có hay không sẽ có người có thể thu được tiến vào bí cảnh tư cách..." Tào Nam đạo.

"Nếu muốn tranh trước 10, quả thật khó như thế sao?" Tô Nghi cau mày hỏi.

"Ta cũng rất tò mò, đã như vậy khó khăn, vì sao Nhân tộc còn vì Doanh Châu bí cảnh mà đổ xô vào? Bên trong đến tột cùng có cái gì?" Thường xuyên khổ tu Hàn Tu Trúc cũng đầy mặt hiếu kỳ.

"Năm trước Doanh Châu Đại Hội, bí cảnh phần lớn vào sân tư cách đều phải bị Hải Thần Tộc nhận làm hết mà đi, chúng ta Nhân tộc trung bình 30 năm mới có thể có một người tiến vào bí cảnh, có khó không, nhìn cái này tiền lệ các ngươi liền sẽ rõ ràng đi? Về phần bí cảnh nội bộ dụng cụ vật gì, không người có thể đem hẹp dài, bởi vì đến bí cảnh người sẽ phải chịu nào đó lực lượng thần bí im miệng, vô pháp tiết lộ trong đó cụ thể tình báo... Nhưng theo những thứ này tuyệt đỉnh thiên tài đôi câu vài lời nhắc nhở đến xem, trong bí cảnh loại trừ các loại thiên tài địa bảo ngoài ra, còn có một thứ vô cùng thần dị bảo vật, có thể thực hiện người bất kỳ nguyện vọng!"

Tô Nghi, Hàn Tu Trúc cùng Hạ Từ Du đồng loạt cả kinh.

Mà vệ giang son, trầm khu vực núi cùng ruộng mừng ba người chính là lạ mặt hướng tới về, hiển nhiên đã có biết.

"Bảo vật gì thật không ngờ thần kỳ? Nếu là thật có thể thực hiện sở hữu nguyện vọng, vậy chẳng phải là muốn phá hư thế gian thăng bằng? Ta nếu là hứa một cái Man Tộc toàn bộ chết sạch nguyện vọng, chẳng lẽ trong nháy mắt là có thể giải quyết Bình Phong Đại Lục nguy cơ?" Hạ Từ Du bĩu môi nói, giữa hai lông mày tất cả đều là vẻ hoài nghi.

"Ừ, Hạ huynh theo như lời không tệ, trên thực tế ta cũng đúng tin tức này có chút hoài nghi, có thể thực hiện một người sở hữu nguyện vọng, sợ rằng chỉ có bình thánh nắm giữ nhất ngôn cửu đỉnh mới có thể làm được; bây giờ Tiên Thánh đã sớm không biết đi đến nơi nào, chủ tướng cùng Á Thánh lực lượng còn chưa đủ lấy tùy tâm sở dục để cho mộng tưởng thành thật, vì vậy có người suy đoán, cái này thần kỳ bảo vật có thể cùng Tổ Long có liên quan, hơn nữa rất có thể quan hệ đến đến Hải Thần Tộc, thậm chí là toàn bộ đại lục vận mệnh." Tào Nam đạo.

Tô Nghi, Hàn Tu Trúc cùng Hạ Từ Du khẽ lắc đầu.

Nói thật, bọn họ đều cảm thấy cái đề tài này quá mức hư vô mờ mịt, rõ ràng ba người cũng chỉ là nhất giới tướng tài, chuyện này nhưng phải cùng cả thế giới vận mệnh phủ lên câu, thật sự là không hề chân thực cảm giác có thể nói.

Đột nhiên, Tô Nghi sắc mặt hơi sững sờ, tựa hồ là nghĩ tới điều gì.

"Chẳng lẽ, cái này có thể thực hiện nguyện vọng bảo vật, là Thất Tinh long châu?" Tô Nghi thần sắc hết sức cổ quái.

Bạn đang đọc truyện *Bình Pháp Đại Thánh Convert* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 264: Đại vòng xoáy

"Tô Di Thiên thể nào nói ra lời này ? Thất Tinh long châu mặc dù cũng trọng yếu , gia môn trưởng bối nhiều lần lần dẫn dò ta nhất định phải tranh thủ , quyết không thể khiến nó rơi vào Mạn Tộc trong tay , nhưng không có bất kỳ dấu hiệu tỏ rõ , Thất Tinh long châu cùng trong truyền thuyết bảo vật có chút liên hệ." Tào Nam đạo.

"Không , ta chỉ là thuận miệng nói , chớ có quá thật."

Tô Nghi giờ giờ lên tay , mặc kệ cười một tiếng , hậu thể thất long châu chỉ là trong ảo tưởng sản vật , không có lý do sẽ xuất hiện tại Bình Phong Đại Lục.

Mọi người cũng không truy cứu nữa , lần nữa nói đến bí cảnh đề tài.

"Thần bí kia bảo vật chúng ta còn là dừng xa cầu , nghe nói tại Tiên Thánh Tôn Vũ trước , đại lục liên lưu truyền chỉ bảo truyền thuyết , nhưng chưa từng nghe nói có người chân chính từng thu được hần , sợ rằng loại trừ vị kia lão Ngọc Hoàng ngoài ra , phần lớn Hải Thần Tộc chính mình cũng không biết kia bảo vật chân thực bộ dáng chứ ?" Tào Nam cười khổ nói.

"Ừ, chúng ta phải làm theo đuổi là trừ thần bí kia bảo vật , cùng Thất Tinh long châu ở ngoài thiên tài địa bảo , nghe trong bí cảnh có nhiều tại đại lục , thậm chí tại bất kỳ thế giới nào đều không có thể gặp càng không thể cầu kỳ trần , trong đó không thiếu có thể khiến người ta tại dưới nước hô hấp linh được , bách độc bất xâm Linh châu cùng có thể chứa đựng đại lượng nước biển vô sò , thậm chí là ký lục ảnh tượng và thanh âm ốc biển chờ một chút , nếu là có thể đem mang về , giao cho Xu Mật Viện , là có thể đổi lấy đại lượng công trận! Mấy năm trước , đã từng có vị thiên tài theo trong bí cảnh mang về suốt một cái mặt trời chói chang túi bảo vật , mỗi một món bảo vật cũng có thể đổi lấy rất nhiều người cả đời đều không cách nào thu được công trận!"

Trầm khu vực núi càng nói càng kích động , phảng phất sinh lòng say mê , cho dù vô pháp thu được trong truyền thuyết chỉ bảo , nhưng nếu là có thể mang về một ít bình thường bảo vật , đủ để cho nhà hần trong một đêm bay lên đầu cành , trở thành cùng bình thường tướng môn thể gia chỗ địch nổi đại gia tộc!

Mặt trời chói chang túi , chính là cấp ba Gia Cát túi , sản lượng rất ít, Gia Cát thể gia trung bình hơn trăm năm mới có thể sinh sản một cái , vô cùng hiếm hoi.

Tô Nghi chỉ cảm hai cái cấp một tinh thần túi , trừ vật sức chứa đáng thương em bé , một trăm tinh thần túi cộng lại cũng không bằng một cái mặt trời chói chang túi không gian đại.

Mà so với vàng bạc , các sĩ tử quan tâm hơn công trận được mất , người sau cơ hồ đã thay thế người trước , trở thành sĩ tử gian đồng tiền thông dụng rồi , chỉ là Tô Nghi công trận đã sớm đạt tới một trăm bốn chục ngàn có thừa , Viện thí ngày đó thử sách cơ hồ vì hần mang đến hai mươi lăm ngàn điểm trở lên công trận lợi nhuận , một tháng này tới nay , cơ hồ có năm trăm người đọc qua rồi bản này thử sách.

Vì vậy Tô Nghi đối với công trận cũng không quá xa cầu , ngược lại thì đối với những thứ kia lý kỳ cổ quái kỳ trân dị bảo hứng thú hoàn toàn.

Hơn nữa , hần cùng với Liễu Tâm Chiêu còn có ước định trong người , chuyện này sẽ lấy tiên được là đòi hỏi thứ nhất.

"Xin hỏi các vị , các người có thể có nghe nói qua , trong bí cảnh có hay không có một loại có thể làm người trường sinh bất lão tiên được ?" Tô Nghi hỏi.

"Có!" Trầm khu vực núi lập tức gật đầu.

"Quá thật ?"

"Đương nhiên , ta không cần nói láo , cái này tiên được cơ hồ không phải là cái gì bí mật , bởi vì ban đầu Tàn Thủy Hoàng cố động sai người tìm kiếm , hần tồn tại đã sớm là mọi người đều biết rồi; chỉ là này cái gọi là tiên được có rất ít người từng thấy , hơn nữa tựa hồ cũng không có trong tin đồn kia trường sinh bất lão công hiệu , chung quy cũng không có theo thời cổ sống đến hôm nay người , tới đa cũng chỉ có thể kéo dài tuổi thọ , chỉ trừ bệnh dữ thôi." Trầm khu vực son đạo.

"Này cũng đã đủ rồi." Tô Nghi khẽ mỉm cười.

"Tô Di Thiên chuyện này là lấy tiên được coi như mục tiêu ?" Vệ giang son chen miệng hỏi.

Tô Nghi lập tức nhớ tới chăm chỉ không ngừng mà dạy dỗ Tô Thi Nhi Liễu Tâm Chiêu.

"Ừ, ta cùng với người ước hẹn , vì báo đáp nàng ân tình , cần thiết thu hồi kia tiên được , hơn nữa cái này cũng quan hệ đến ta tin chỉ lòng quân tạo nên." Tô Nghi đáp , muốn tạo nên tin chỉ lòng quân , đầu tiên là không thể thất tín với người , nếu là có cơ hội lấy được tiên được , Tô Nghi tất nhiên sẽ toàn lực ứng phó , mà làm không làm được đến , đó chính là nói sau.

Vô luận hần có thể không đem tiền được bỏ vào trong túi, chỉ cầu không thẹn với lương tâm.

"Ta nhớ được, Vệ huynh chuyển này cũng là vì tiền được tới?" Tào Nam cười nói.

"Ừ, trong nhà lão già kia muốn ợ ra rằm, ta lần này liền thuận tiện vì hần toàn bộ một phần hiếu tâm được rồi, chung quy trên đời này có thể kéo dài tuổi thọ bảo vật cực ít a." Vệ giang son nhún vai một cái, mặt đầy không có vấn đề bộ dáng.

Mọi người sắc mặt hơi có chút cổ quái, mặc dù vệ giang son người này tính khí nóng nảy, mở miệng nói bần, nhưng không ai có thể nhìn ra được hần xích đảm trung can cùng một khoang nhu tình.

"Lời ông tiếng ve không nói nhiều, đại gia nếu tụ tập ở chỗ này, khẳng định đều có mỗi người lý do, nếu chúng ta đều là lấy bí cảnh coi như mục tiêu, chẳng bằng tại ngày mai chính thi đấu lẫn nhau giúp đỡ, cho dù không cách nào để cho chúng ta bảy người toàn bộ đến bí cảnh, nhưng có thể đưa vào một cái chính là một cái!" Trầm khu vực son đạo.

Năm người khác đều gật gù đầu, chỉ có ruộng ban đầu nhìn về Tô Nghi, ánh mắt phức tạp.

"Ngoại địch trước mặt, chúng ta Nhân tộc lẽ ra đồng tâm hiệp lực, dặt tay tịnh tiến, ngày mai chính thi đấu vô cùng hung hiểm, sợ ý một chút sẽ bỏ mạng, tất cả mọi người muốn chuẩn bị tâm lý thật tốt." Tào Nam cũng nói.

"Chính thi đấu có cái gì đặc thù quy tắc? Phải trải qua nơi nào?" Tô Nghi hỏi lần nữa.

"Cũng không có đặc thù quy tắc, chính là đơn giản nhất dương phạm khởi hành mà thôi, nhưng quy tắc càng đơn giản, liền biểu thị cuộc so tài độ khó đã không cần tăng thêm bất kỳ quy tắc hạn chế! Chúng ta ngày mai muốn một đường nhắm hướng đồng biển sâu nơi chạy, tại nơi đó có cái gì, tất cả mọi người rõ ràng." Tào Nam đạo.

Tô Nghi sắc mặt rét một cái, thấp giọng nói: "Đại vòng xoáy!"

Đồng hải đại vòng xoáy, chính là ghi lại ở mỗi một sách sách sử, mỗi một vùng này lý chuyên tịch chỗ hung hiểm, không người biết rõ hần tạo thành nguyên nhân cùng với niên đại, chỉ biết, đại vòng xoáy là vẫn còn sống!

Sở dĩ sẽ nói như vậy, là bởi vì đại vòng xoáy ảnh hưởng đến phạm vi sẽ theo nào đó quy luật trở nên lớn hoặc nhỏ đi.

Nhỏ đi lúc, đại vòng xoáy đường kính sẽ thu nhỏ lại tới vạn dặm bên trong, hần vị trí hải vực sẽ gió êm sóng lặng; mà ở đại lúc, đại vòng xoáy thậm chí sẽ khuếch trương tới phạm vi trăm ngàn dặm, bị ảnh hưởng phạm vi dòng nước ngầm giăng đầy, nước chảy xiết tàn phá, cơ hồ cả tòa đại lục cũng sẽ cuốn lên ngút trời sóng gió, vô cùng hung hiểm!

Lúc trước Văn vương chính là thừa dịp đại vòng xoáy co đến nhỏ nhất lúc, mới vừa mượn từ mười hai quẻ đại trận đem phong ấn, khiến cho vĩnh viễn cũng không cách nào lần nữa khuếch tán.

Nhưng cho dù như thế, đại vòng xoáy vị trí vạn dặm hải vực vẫn là đi thông bí cảnh phải qua nơi, trong đó gió to sóng lớn tựa hồ cả năm đều không biết ngừng nghỉ, nếu là muốn vòng qua cái hải vực này, thế tất yếu lãng phí nhiều vô cùng thời gian, còn nếu là muốn gấp lưu dừng vào, thì nhất định phải đối mặt phong bạo khảo nghiệm—— lựa chọn liền trong một ý nghĩ.

Nhắc tới ba chữ kia, đại gia sắc mặt đều có chút âm trầm.

Hạ Tử Du thấy vậy, lập tức nói: "Nếu chúng ta không thể dự liệu ngày mai sinh tử, kia vội vàng mỗi người lưu lại một thiên thi phú, coi như chúng ta tới qua nơi đây chứng minh a! Nếu là có hậu nhân ngẫm đến chúng ta thi tác, cũng có thể nhớ tới chúng ta anh dũng sự tích mà!"

Hàn Tu Trúc liếc hần một cái, đạo: "Miệng xui xẻo! Bất quá, người nói cũng có lý, có thể hay không bị hậu nhân xưng tụng tạm dừng không nói, chúng ta chuyển này hung hiểm vạn phần, dù gì cũng phải là từng người nhà người lưu lại một đầu đáng giá kỷ niệm thơ."

Dứt lời, Hàn Tu Trúc lập tức nhìn về phía Tô Nghi.

Bạn đang đọc truyện *Binh Pháp Đại Thánh Convert* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 265: Thiên Nhai cộng lúc này

"Nói có lý! Thơ này, nên viết!" Năm người khác đồng loạt ưng thuận, đem tầm mắt vững vàng khóa tại Tô Nghi trên người.

Thấy mọi người như vậy ăn ý, Tô Nghi hơi sững sờ, sắc mặt cổ quái nói: "Các người nhìn ta xong rồi à? Chú ý này không tẻ a, ta đương nhiên là đồng ý."

"Nếu tất cả mọi người đồng ý, chúng ta đây tựu lấy trăng sáng cùng người nhà hai cái chủ đề, mỗi người ngâm một câu thơ, để cho thị nữ sao chép đi xuống, giao cho người chủ trì bảo quản; người nào viết không được, liền muốn tự phạt ba chén! Nếu là viết xong, những người khác cùng phạt một ly, như thế nào?" Hạ Tử Du đưa ra đề nghị.

"Tốt lắm, tốt lắm!" Những người khác ríu rít tán thành.

"Chỉ là còn có một cái vấn đề, người nào trước mở đầu?" Tào Nam nhìn về phía Tô Nghi, tự tiểu phi tiểu nói.

Tô Nghi trong nháy mắt liền hiểu sáu người này trong ánh mắt hàm nghĩa, hóa ra cũng muốn khiến hắn đánh trận đầu a!

"Chúng ta tài thơ ca không tốt, tối đa chỉ có thể làm một đầu vè, kém xa Tô Di Thiên thơ tên lan xa đại giang nam bắc! Có câu nói Năng giả cư lên, chúng ta dĩ nhiên là không dám cướp tại Tô Di Thiên trước làm thơ, đầu này trận vinh dự, không nói lời nào, tự nhiên muốn về người!" Trầm khu vực núi đối với Tô Nghi làm một cái "Mời" thủ thế.

Tô Nghi cười khổ nói: "Ta trước đây là phát huy điểm chuyết mới, viết vài bài khó khăn lắm đập vào mắt chỉ thơ, nhưng muốn ta tạm thời làm thơ, vẫn là quá làm người khác khó chịu; theo ý ta, người nào trước nói lên đề nghị này, người đó phải đánh tuyến đầu, đây là tiệc rượu thông lệ."

Tất cả mọi người cảm thấy Tô Nghi lời ấy có lý, ríu rít gật đầu, đem tầm mắt nhìn về phía Hạ Tử Du.

Hạ Tử Du ho nhẹ một tiếng, đạo: "Nếu như vậy, ta đây liền bêu xấu, nếu là viết không được, chớ có chê cười a!"

"Sẽ không chê cười, chỉ có thể rót người ba ly lớn!" Vệ giang sơn chế nhạo nói.

Mọi người không khỏi tức cười.

Hàn Tu Trúc hiểu kỳ nói: "Hạ huynh, người thật sẽ làm thơ?"

Hạ Tử Du đạo: "Đó là tự nhiên, tiểu gia ta dù gì cũng coi là nửa tướng môn đệ tử, từ nhỏ liền nhận được văn võ song toàn giáo dục, tự nhiên không thể nặng võ nhẹ văn, các người lại nghe cho kỹ!"

Mọi người ríu rít tập trung tinh thần, chỉ thấy Hạ Tử Du ngẩng đầu nhìn về trăng sáng, vừa nhìn về phía trong ly lâu, trầm ngâm chốc lát, mới vừa mở miệng đọc.

"Trên trời một vòng nguyệt, hoặc tròn hoặc giả thiếu."

"Thô tục!" Hàn Tu Trúc cười mắng.

"Phi! Thua thiệt người lúc trước còn khoe khoang văn võ song toàn,

Loại này không hề nội hàm về, ba tuổi trẻ nít đều làm ra tới!" Vệ giang sơn liếc một cái.

Hạ Tử Du sắc mặt lúng túng, đạo: "Các người biết quá mức tới? Trong lịch sử có thể lưu danh thiên cổ thi tác, khai thiên đều là rõ ràng dễ hiểu, trọng yếu nhất là thuộc lâu lâu, có nội hàm!"

"Ta ngược lại muốn nhìn một chút người thơ này nửa đoạn sau có cái gì nội hàm" Vệ giang sơn phát ra có lòng tốt châm biếm.

"Ho khan một cái, thiếu chút nữa thì bị các người cắt đứt ý nghĩ, này phần sau đầu các người nghe!" Hạ Tử Du giọng cao ly rượu, sau đó uống một hơi cạn sạch, lúc này mới nói, "Đến ta trong ly đến, đây uống hàn cung điện!"

"Ừ? Nguyên lai là một bài Du Tiên Thi a!" Vệ giang sơn hứng thú dò dẫm.

Du Tiên Thi, chính là mượn ca tụng duy mỹ tiên cảnh, tới bày tỏ tình cảm, biểu đạt chí hướng thơ.

Mà Bình Phong Đại Lục từ xưa liền lưu truyền Hằng Nga cổ sự, mượn từ Quảng Hàn cung tới chỉ thay ánh trăng, là thi nhân môn thường dùng thủ pháp.

"Câu này đầy uống hàn cung điện ngược lại rất có hào hùng, chỉ là người chỉ ca tụng ánh trăng, lại không có bày tỏ tâm tình hoài bão người nhà, làm phạt, làm phạt!" Hàn Tu Trúc cười nói.

"Híc, ta đây bài thơ làm cũng không tẻ lắm phải không? Chỉ phạt hai chén có thể hay không?" Hạ Tử Du cười khổ nói.

"Người lúc trước đã uống một ly, được uống nữa hai chén." Tào Nam đạo.

Hạ Tử Du bất đắc dĩ, chỉ đành phải liền uống hai đại ly rượu, sau đó mắt lom lom nhìn Tô Nghi.

Mọi người cũng đứng Tô Nghi đầu đi mong đợi ánh mắt , bọn họ thật tò mò , tại thời gian ngắn như vậy bên trong , Tô Nghi đến tốt cùng có thể làm ra rất cao chất lượng thi tác tới.

"Vậy tại hạ cũng bêu xấu." Tô Nghi đứng lên , nhìn hướng trên bầu trời trong sáng ngân hình cung , lại nhìn phía xa xôi đại lục phương tây , trong đầu hiện lên Tô Thi Nhi nở nụ cười.

Một tháng không thấy , không biết Tô Thi Nhi có hay không qua cũng còn khá ?

Ngực mang theo tình như vậy nghĩ , Tô Nghi hít sâu một hơi , chậm rãi thì thầm:

Trên biển sinh trăng sáng , Thiên Nhai cộng lúc này.

Tô Nghi giọng nói như chuông đồng , tại mỗi người bên tai vang dội , câu này , phảng phất mỗi một chữ đều hóa thành phong cách cổ xưa du dương tiếng chuông , vang vọng ở tòa này đảo mỗi người trong đầu.

Rất nhiều người nhất thời vẫn không có thể kịp phản ứng đến tốt cùng xảy ra chuyện gì , chỉ có trên bờ biển sáu người sắc mặt khiếp sợ , hô một tiếng đồng loạt đứng mà lên.

Đây rõ ràng là tình hữu độc chung dị tượng a!

Sáu người vội vàng ngừng đầu nhìn trời , quả nhiên thấy , một tòa rộng chừng mười trượng , cao đến hơn hai mươi trượng chuông lớn chính huyền phù tại không trung , tại ánh trắng bao phủ xuống , lóe lên nhàn nhạt huỳnh quang.

Ánh trắng mát lạnh , thần chung vọng về , tốt một mảnh Tiên Đình cảnh đẹp!

Sở hữu gặp qua cảnh này Nhân tộc rói rít sinh lòng hướng tới , nói lầm bầm "Lại vừa là vị kia đại tài tử đưa tới tình hữu độc chung kỳ quan ?"

Man Tộc chính là mặt coi thường , cảm thấy Nhân tộc loại lực lượng này chẳng qua là một chưng bày thôi , vô pháp giết chóc lực lượng chẳng qua là cỏ rác mà thôi.

Hải Thần Tộc: "Cái nào Nhân tộc như vậy khoe khoang , dám ở tộc ta trên địa bàn phô trương lăng lơ ?"

Trên bờ cát mấy người cũng không biết những người khác phản ứng , chỉ là ngơ ngác nhìn thần chung mặt ngoài.

Mặt đồng hồ lên , Tô Nghi chỗ niệm mười cái chữ kim quang long lánh , như ngao trư chói chang Thái Dương!

"Trên biển sinh trăng sáng , Thiên Nhai cộng lúc này... Đẹp thay , đẹp thay! Chỉ cái này thập tự , liền có thể truyền lưu thiên cổ!" Tào Nam khen không dứt miệng.

"Này thập tự ngôn ngữ chi ngắn gọn , ý cảnh sâu xa , không thua kém một chút nào Tô Di Thiên trước đây làm « vọng Nhạc » trung Đại tông phụ như thế nào , đủ lỗ thanh chưa dứt ! Một câu trên biển sinh trăng sáng , liền lệnh đường chân trời , một vầng minh nguyệt từ từ dâng lên trắng lè cảnh tượng tung bùng ở trong đầu; mà Thiên Nhai cộng lúc này này câu , từ cảnh nhân tình , lại có thể làm được tình cảnh kết hợp , thật là thiên cổ câu hay!" Trầm khu vực núi cũng gật đầu khen.

"Đúng vậy , vô luận người ta cách nhau bao xa , nhìn đến đều là cùng một vầng minh nguyệt , bức này xúc cảnh sinh tình chuyển biến thủ pháp , thật là bút pháp thần kỳ." Hàn Tu Trúc nhìn về Tô Nghi thần sắc vô cùng kính nể.

"Rõ ràng ta theo Tô Nghi dùng đều là chất phác không màu mè bạch thoại chữ , không có bất kỳ thổi phồng , vì sao ta thơ xem ra giống như là nước sôi , Tô Nghi thơ đọc lên tới lại như thế cao sâu hòa hợp ? Quái tai , quái tai!" Hạ Tử Du lẩm bầm , áo não lắc đầu một cái.

Cùng lúc đó , rất nhiều Hải Thần Tộc đại nhân vật cũng đang nhìn chăm chú nơi này.

Tĩnh Long Cung , một cái trái ôm phải ấp Kỳ Lân lão nhân gật đầu nói: "Thơ hay!"

Ngọc Hàn Cung , Ngọc Hàn công chúa đạo: "Thanh bình , mau mau đem này thơ sao chép đi xuống , Bồn cung muốn bồi lên , ngày đêm thưởng thức."

Nam Hải , một đầu Sa vảy cá long thân Cự Long chậm rãi mở hai mắt ra , hừ lạnh nói: "Phô trương lăng lơ!"

Tô Nghi không nghĩ đến chỉ là đọc lên câu thứ nhất , liền đưa đến vô số sinh linh vây xem , ngay cả là biết , hấn tâm cảnh cũng sẽ không phải chịu quá nhiều.

Lại nghe Tô Nghi mở miệng đọc , cuối cùng đem toàn thơ bù đắp.

Bạn đang đọc truyện *Bình Pháp Đại Thánh Convert* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 266: Tô tình thánh

Nghe toàn thơ, Hàn Tu Trúc chờ sáu người rồi rít lẳng ngay tại chỗ.

Cũng không phải là cảm thấy sau ba câu không được, mà là ở Tô Nghi tiếng nói rơi xuống lúc, trong lòng bọn họ vậy mà dâng lên một tia khác thường tình cảm.

Đó là đối với phương xa người nhà hoài tưởng chi tình!

Tô Nghi đọc xong, thần chung vang lên tiếng thứ nhất, tiếng chuông lao nhanh, truyền khắp chung quanh ngàn dặm, sở hữu nghe cái này tiếng chuông sinh linh toàn bộ rơi vào trầm mặc, chìm vào Tư Thân chí tinh trung.

Trong lúc mơ hồ, hòn đảo nhỏ này vô số trong phòng nhỏ, tựa hồ là truyền ra thấp giọng khóc sụt sùi, không biết là người nào đang nhớ nhung phương xa chí thân?

Trầm khu vực núi chảy xuống hai hàng nước mắt, rồi sau đó nhanh chóng bị gió biển lau khô.

"Ta từ nhỏ liền rời nhà vào kinh thành học thêm, loại trừ mấy Phong gia sách ngoài ra, đến nay không có thể dành thời gian về nhà thấy nhị lão một mặt, bây giờ nghe Tô Di Thiên này thơ, không khỏi sinh lòng áy náy, ta chỉ cố tiền trình cá nhân, lại bỏ quên nhị lão tương tư, thật là bất hiếu! Nếu là ngày mai chính thi đầu ta có thể bình yên trở về, cần thiết hồi hương đi gặp nhị lão một mặt." Trầm khu vực núi thờ dài nói.

"Ta vọng trăng sáng, nguyệt chiếu bà con xa; suốt đêm tương tư, trắng đêm không ngủ; mỗi đêm diệt nến sau đó, càng thấy ánh trăng đẹp, vì vậy phi y ngấm trắng, chỉ thấy ánh trăng như luyện, làm người ta say mê, cho đến cả người dính đầy hạt sương, mới tỉnh lại; nhưng mà, bức này tốt đẹp ánh trăng lại không thể hái, đem tặng cho phương xa người nhà... Tô Di Thiên này thơ, đến tột cùng nói ra bao nhiêu du tử cô đơn cùng nỗi khổ tương tư!" Tào Nam lệ nóng doanh trong, hần đã nửa năm không cùng người nhà đã gặp mặt.

"Diệt nến thương quang đầy, phi y thấy lộ tư, một thương, một giác, ngoài mặt là ngấm trắng thường đến xuất thần, kì thực là đuổi theo ánh trăng nhớ lại người nhà... Loại này tương tư vào si chi cảnh, chúng ta cùng có cảm giác chỗ này, có thể khóc, thật đáng tiếc vậy!" Hàn Tu Trúc nhớ lại hần kia mười năm nghĩ ngợi, vô pháp cùng thân nhân gặp nhau ưu tư nỗi khổ.

"Bây giờ chúng ta cùng chí thân không được gặp nhau, chẳng bằng trở về nhà ngủ, có thể trông đợi có thể ở trong mộng cùng thân nhân gặp nhau." Vệ giang sơn cũng nói.

"Này thơ tên gì?" Trầm khu vực núi hỏi.

"Ngấm trắng Hoài Viễn." Tô Nghi mỉm cười nói.

"Ngấm trắng Hoài Viễn? Không tệ, câu câu không rời ngấm trắng, chữ chữ không rời Hoài Viễn, nhu tình trung lộ ra nắm lấy, như nắm mật ong, hon ngọt vô tận, hiểu được vô cùng a!" Trầm khu vực núi nhắm hai mắt lại, tựa hồ là trở về vị bài thơ này.

Mọi người cảm khái ở giữa, thần chung vang lên tiếng thứ hai.

"Các người đoán, này Thần Chung Hội có mấy vang?" Vệ giang sơn cười nói.

"Ban đầu Tô Di Thiên lấy một bài hôm nay có rượu hôm nay say dẫn phát bốn vang tình hữu độc chung kỳ quan, mà này đầu « ngấm trắng Hoài Viễn » chỉ tình sâu vô cùng chí tình,

Không chút nào kém cõi hơn « tự tiêu sầu », ta đoán có thể có năm vang." Hàn Tu Trúc suy đoán nói.

"Ít đi! « tự tiêu sầu » nhiều nhất làm lòng người sinh cộng hưởng, vì đó hoài cảm, mà này đầu « ngấm trắng Hoài Viễn », lại có thể lệnh ngàn vạn du tử vì đó rơi lệ, bức này tình cảm, ít nhất sáu vang!"

Mọi người cảm thấy có lý, bình khí mà đợi.

Chỉ nghe không trung thần chung lại vang lên một hồi, hai cái, ba cái... Đệ thứ sáu tiếng chuông vang dội lúc, thần chung vẫn không có biến mất.

Mọi người ngây ngẩn: Chẳng lẽ còn có thứ bảy vang?!

Đúng như dự đoán, thần chung vang lên lần nữa, cả người ánh sáng phát ra rực rỡ, chiếu sáng ngàn dặm bầu trời đêm, phảng phất sáng rực đại nhật!

Chốc lát sau đó , điệu hoa dần dần ngừng , thần chung từ từ hóa thành kim sắc cát chảy , lắng không còn bọt , như Đại Giang vào biển , tụ vào Tô Nghi Thiên môn bên trong.

Toàn đảo Nhân tộc xôn xao không thôi.

Bảy vang , đại biểu cái này kỳ quan sẽ tạo thành cao cấp thần chung!

Nếu là mỗi ngày sáng sớm gõ vang cao cấp thần chung lúc , không chỉ có thể là ngày sau khẩu phạt tâm xà tích góp cực kỳ to lớn lực lượng , cũng có thể không ngừng trui luyện thần binh , khiến cho đáng sợ hơn uy lực , hiệu quả so với bốn vang Trung cấp thần chung mạnh hơn không chỉ gấp mấy lần!

Tại chỗ mấy người nhìn về Tô Nghi , ánh mắt tràn đầy hâm mộ.

Nhưng Tô Nghi lại cũng không quan tâm những chỗ tốt này , hần lập tức tiến vào Luyện Binh Tràng , theo kim sắc cát chảy tụ vào , một cái so với « tự tiêu sấu » thần chung lớn hơn gấp đôi đồng thau cổ chung tạo tại trên đài cao , cũng tự phát vang lên một trận nổ ầm.

Tiếng chuông này phảng phất hóa thành một chuỗi trọng chùy , Tô Nghi cảm thấy cả tòa Luyện Binh Tràng đều tại chấn động.

Tô Nghi nhúc nhích sắp nứt , sau đó tâm thần tầm mắt Sơn Hà đầu chuyển , đi tới một chỗ hần hết sức quen thuộc địa phương.

Đây là hần tại Nam Từ Châu nhà!

Hơn nữa , Tô Nghi trong tầm mắt chỗ sáng trưng , giờ phút này lại là ban ngày.

Tô Nghi lập tức ý thức được , đây là kỳ quan chỗ biến hóa ra tình cảnh , hần "Nhìn" đến Tô Thi Nhi chỗ trải qua một ngày.

Sáng sớm , Tô Thi Nhi bắt đầu quét dọn Tô Nghi căn phòng , thấy con rùa đen nhỏ từ từ lại leo lên người sau bàn đọc sách , mặt đầy bất đắc dĩ.

"Từ từ , người uống ít chút , nếu là Nghi nhi trở về chưa mực có thể dùng , ta liền đem người ném đến trong nước làm mồi cho cá!"

Con rùa đen nhỏ há to miệng , mặt đầy kinh hoàng , tựa hồ là không thể tin được hần chỗ nghe được hết thảy , hơn nữa vội vàng lui về phía sau mấy bước , thật giống như nài nghiền mực trung ở gì đó Hồng Hoang mãnh thú.

Buổi trưa , Tô Thi Nhi tại phòng bếp chuẩn bị bữa trưa.

"Vương ma ma , món ăn này người nên làm như thế , Nghi nhi mới thích ăn."

"Ai yêu ta cô nãi nãi , người mỗi ngày đều muốn nhắc tới những thứ này , lão gia không ở , món ăn này là làm cho người ăn!"

Buổi chiều , Tô Thi Nhi trong phòng học tập cầm kỳ thư họa.

"Ừ... Tâm chiếu muội muội không ở , những thứ này đều không Nhân giáo ta , bất quá tốt tại Nghi nhi cho ta mua tốt hơn một chút trường học sách vở , ta có thể chiếu học , nhất định có thể giúp được hần!"

Buổi tối , Tô Thi Nhi thì ngồi yên tại bên cửa sổ , nhìn bầu trời trung trăng sáng , suy nghĩ xuất thần.

"Nghi nhi tại sao còn không trở lại ? Sẽ không phải là gặp nguy hiểm gì chứ ?"

Tô Nghi xem qua Tô Thi Nhi chỗ trải qua một ngày , tâm thần hơi có chút hoảng hốt.

Chẳng lẽ , tại hần không ở thời điểm , Tô Thi Nhi vẫn trải qua lấy hần làm trung tâm thời gian sao?

"Thi Nhi tỷ ân , không thể hồi báo , đợi đến lần này đại hội đi qua..." Tô Nghi ở trong lòng lặng lẽ quyết định một cái quyết tâm.

Sau đó , Tô Nghi tầm mắt nhất chuyển , lại trở về Đông hải.

Thấy Tô Nghi mở mắt , Hạ Tử Du không dần nổi hỏi "Như thế nào ?"

"Nhiều hơn một tòa thần chung , ta cảm giác được ta nếu là tấn thẳng Vũ Sĩ lúc , có thể làm tràng chém chết một đầu Vạn phu trưởng." Tô Nghi cười nói.

"Thật tốt!" Hạ Tử Du cùng vệ giang sơn hai người thần sắc phấn chấn.

"Không nghĩ đến ta còn đánh giá thấp bài thơ này thâm tình , nếu là này thơ có khả năng truyền thế , mỗi một du tử ắt sẽ bị hần cảm động!" Vệ giang sơn tán thưởng bình thường gật đầu.

"Nếu là thế gian này hữu tình chi Thánh Đạo , Tô Di Thiên nhất định là tình thánh a!" Tào Nam đối với Tô Nghi giờ ngón tay cái lên.

"Chúng ta ngày sau chẳng bằng gọi người là tình thánh đi!" Hàn Tu Trúc cười nói.

"Chư vị giễu cợt ta." Tô Nghi cười khò lắc đầu một cái.

Ngâm thơ tiệc rượu tiếp tục tiến hành , mọi người đều làm một thơ , nhưng so đi so lại , không có một bài có thể vọng « ngấm trăng Hoài Viễn » chi bóng lưng.

"Ai , thiên hạ mới có một thạch , Tô Di Thiên độc chiếm tám đầu a!" Nhìn đến cái kết quả này , Hàn Tu Trúc không khỏi than thở.

"Chúng ta đây chiếm mấy đầu ?" Hạ Tử Du lập tức hỏi.

"Chúng ta ? Chúng ta cộng lại liền một thắng.. Không , hợp lại cũng chưa tới chứ ?" Hàn Tu Trúc nhún vai nói.

Mọi người rồi rít cười to , tuy có tự giễu , nhưng lại không người coi thường chính mình.

Cả tràng tiệc rượu , ruộng lần đầu tiên thắng duy trì yên lặng.

Đến giờ tỵ canh ba , mọi người cuối cùng cảm thấy có chút buồn ngủ , vì ngày mai chính thi đấu , rồi rít trở về nhà nghỉ ngơi. điện thoại di động người sử dụng mời xem đọc , càng chất lượng tốt đọc thể nghiệm.

Bạn đang đọc truyện *Binh Pháp Đại Thánh Convert* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 267: Xích đảm viễn chinh đội

Thủy triều lên xuống , đồ dương công bố.

Sáng sớm hôm sau , Tô Nghi tại du dương ốc biển số trong tiếng tỉnh lại , cũng đúng lúc đi tới bãi biển.

Tứ phương mặt biển chỉ sương mù tràn ngập , không thấy rõ chung quanh cảnh sắc , thậm chí ngay cả cách ngạn suối thành đảo đều biến mất tại sương mù bên trong , nhưng này điểm cuối trên đảo nhỏ nhưng là vạn trượng thanh minh , tựa hồ có một cỗ vô hình lực lượng đem bốn phía sương mù dày đặc gạt ra , Tô Nghi cảm giác mình thật giống như ếch ngồi đáy giếng.

Giương mắt nhìn lên , lớn cỡ bàn tay bầu trời u ám không ánh sáng , thật giống như nói ra viễn chinh trước ngưng trọng , Tô Nghi cảm thấy tâm tình thập phần kiềm chế.

Tô Nghi làm một cái hít thở sâu , biển mùi tanh cùng trong sương mù rỉ sét mùi lập tức chui vào lỗ mũi , thật giống như tâm thần đều muốn chìm vào vực sâu không đáy bên trong.

Tô Nghi lại dõi mắt bốn phía bãi biển , phát hiện người man cùng hải thần tam tộc nhỏ nhặt phân tán tại các nơi , tụ năm tụ ba tụ chung một chỗ , mỗi người trò chuyện với nhau.

Cơ hồ sở hữu Nhân tộc đều người mặc màu xanh nhạt cấp bậc bào phục , nhưng phần lớn đều theo Mặc Trúc Đồ án kiện , là người đi đường cấp bậc dấu hiệu; tương tự Tô Nghi như vậy , trên áo bào theo liễu điệp tướng tài , chỉ có số người cực ít , đại khái chỉ chiếm chừng một thành.

Man Tộc cùng Hải Thần Tộc hình thể đều không phải là rất lớn , chung quy chỉ có Thập phu trưởng trở xuống người tuổi trẻ mới có thể tham gia Doanh Châu Đại Hội.

Tô Nghi quét nhìn chúng sinh , cuối cùng ở phía trước tìm tới Hàn Tu Trúc cùng Hạ Tử Du hai người , vì vậy nhắc động bước chân , hướng cái hướng kia đi tới.

Thấy Tô Nghi đi tới , chung quanh tiếng bàn luận hơi ngừng.

Dọc đường , Man Tộc cùng đảo ngũ quân rồi rít quăng tới hoặc cừu thị , hoặc tham lam tầm mắt , Hải Thần Tộc nhìn về Tô Nghi lúc thần sắc hiếu kỳ , Nhân tộc đồng bào thì phần lớn nhiệt tình tiến lên chào hỏi.

"Tô Di Thiên!"

"Tô Di Thiên , hôm qua đầu loại nhiều người , lại không thể cùng người chào hỏi , kính xin thứ lỗi."

"Cái kia... Tô Di Thiên , đem qua bảy vang thần chung kỳ quan , chẳng lẽ là từ ngươi đưa tới ?"

"Ngươi này hỏi không phải nói nhầm sao! Ta không sai biệt lắm đối với tại chỗ hơn ba trăm người đều có hiểu biết , còn không người có Tô Di Thiên bực này đại tài."

"Tô Di Thiên , nhà ta ngu muội đặc biệt yêu thích người thơ , tháng sau chính là nàng lễ thành nhân , chờ đại hội sau khi kết thúc , tại hạ có thể hay không cầu một tấm người chính tay viết tranh chữ ?"

Đối mặt mọi người hàn huyên , Tô Nghi mỉm cười ứng đối , chỉ cần không phải quá làm khó người thỉnh cầu , Tô Nghi phần lớn ai đến cũng không có cự tuyệt.

Mấy vị Kỳ Lân thanh niên châu đầu ghé tai.

"Nhìn cái này Tô Nghi , oai hùng anh phát , giỏi một cái khí vũ hiên ngang bình gia sĩ tử!"

"Xem người không thể nhìn không bề ngoài , bất quá , ta không khỏi không thừa nhận , Tô Nghi tài hoa so với hắn bề ngoài càng thêm chói mắt."

"Khó trách đại công chúa điện hạ sẽ cho phép hắn tại Ngọc Hàn Cung ở lâu , liền phần này khí chất , ta nếu không phải hùng tính , sợ rằng đã sớm vì đó gãy đổ."

"Cũng còn khá khóa này đại hội , cũng không có giống cái Kỳ Lân tham gia , nếu không ta liền muốn tự ti mặc cảm."

Tô Nghi cùng Hàn Tu Trúc , Hạ Tử Du hai người hội hợp , lẫn nhau lên tiếng chào sau , người trước chỉ chỉ phía trước , đạo: "Tô Di Thiên , người xem bên kia."

Theo Hàn Tu Trúc chỉ phương hướng nhìn lại , Tô Nghi nhìn thấy một cái hơn hai mươi người đoàn đội.

Này hai mươi người đội ngũ đều nhịp , thật giống như nghiêm chỉnh huấn luyện quân nhân , hướng chung quanh dâng lên lấy rất có lực áp bách khí tức , người chung quanh e sợ cho tránh không kịp , liền Man Tộc cũng không dám đến gần.

Heiler kim xa xa nhìn đội nhân mã này , lạ mặt vẻ chán ghét.

Này hai mươi người không giống chung quanh sĩ tử như vậy người mặc cấp bậc phục , mà là thống nhất mặc lấy màu đỏ thẫm bào phục , phần lưng thêu một cái giả dạng hùng hồn màu đen "Bình" chữ , cho dù chỉ là tùy ý xếp hàng , cũng để cho người chung quanh cảm thấy không giản tự uy , sát khí ngút trời.

"Những người này là ?" Tô Nghi mặt đầy hiếu kỳ.

"Tôn thánh thể gia xích đảm viễn chinh đội." Hạ Tử Du sắc mặt ngưng trọng đạo.

Tô Nghi sắc mặt rung một cái.

Tại Bình Phong Đại Lục , cơ hồ mỗi một thể gia cũng sẽ xây dựng mỗi người viễn chinh đội , đặc biệt thi hành tìm tòi dị thể giới , cổ chiến trường chờ cực kỳ nguy hiểm nhiệm vụ , có thể bị chọn vào viễn chinh đội , cơ bản đều là cảm tử dám xông đội quân mũi nhọn cùng dã ngoại cầu sinh chuyên gia , người thường khó mà đảm nhiệm.

Đương nhiên , viễn chinh đội đãi ngộ cũng so với con em bình thường ưu đãi rất nhiều , mỗi cái thể gia cũng sẽ hao phí đại lượng , toàn lực bồi dưỡng bọn họ.

Tỷ như trương khiên thể gia chinh tây viễn chinh đội cơ hồ thường trú con đường tơ lụa , Hoắc Khứ Bệnh thể gia lang hào viễn chinh đội thì thường xuyên du dã ở bắc phương đại thảo nguyên , tập kích mỗi cái Man Tộc bộ lạc , ăn cắp tình báo... Mà tôn thánh thể gia xích đảm viễn chinh đội càng là hung danh hiển hách , bởi vì trong đó mỗi một thành viên cũng có thể tiến vào tôn thánh tiểu thể giới "Quân lâm thiên hạ" tiếp nhận ban phúc , vì vậy thực lực cực mạnh , dũng khí cái thể , cơ hồ mỗi một mới nhất phát hiện dị thể giới cùng cổ chiến trường , nhóm đầu tiên vào bên trong đều là những thứ này màu đỏ thân ảnh.

Xích đảm viễn chinh đội đồng thời cũng thường xuyên du dã ở nhân man lương tộc đánh trận liên tiếp địa khu , lúc rời đi cần thiết lưu lại vô số Man Tộc hài cốt , cho tới rất nhiều thường trú dị thể giới Man Tộc đối với áo đỏ quân nghe tin đã sợ mất mật , thấy chỉ nhất định trốn; tại phong hỏa đài chờ phân tranh thể giới Nhân tộc trong quân đội , xích đảm viễn chinh đội thậm chí còn có một cái có một phong cách riêng tước hiệu: Bình thường man quân!

Ở nơi này viễn chinh trong đội , thậm chí có mấy tên phi tướng dẫn đội , hạng nhất trên đó sĩ tử nhiều đến kinh ngạc , mà trung thành thì từ vô số hãn mã quốc sĩ tạo thành , giống như trước mắt này hơn hai mươi tên người đi đường , nhiều nhất chỉ có thể đảm nhiệm hậu cần.

Nhưng dù vậy , người chung quanh cũng không dám khinh thường này hai mươi người , bởi vì , xích đảm trong quân viễn chinh , cơ hồ tất cả nhân viên đều là thân kinh bách chiến hãn huyết sĩ tử , không có thật giả lẫn lộn hèn nhát!

Bọn họ trên người màu đỏ trường bào , đại biểu Hãn Huyết Bảo mã!

"Không nghĩ đến xích đu viễn chinh đội vậy mà cũng tới tham gia Doanh Châu Đại Hội, ta hôm qua vậy mà không có thấy bọn họ." Tô Nghi lắc đầu nói.

"Ta cũng giống vậy, nếu không phải hôm nay bọn họ thay đổi xích đu quân phục, ta còn thực sự không nhận ra bọn họ tới. Hôm qua đầu loại, bọn họ thật giống như lẫn vào Nhân tộc trong đội ngũ, cho đến hôm nay mới triển lãm ra thân phận chân chính." Hạ Từ Du đạo.

"Bọn họ chẳng lẽ cũng lấy Doanh Châu bí cảnh coi như mục tiêu?" Tô Nghi cau mày, như quả thật như thế, này hơn hai mươi người tuyệt đối là không kém hơn Heiler kim cùng tiểu Long Vương kinh địch.

"Ta cảm giác được hẳn không phải là, xích đu viễn chinh đội ngay từ lúc mấy trăm năm trước đã thành lập, nếu là muốn tìm tòi Doanh Châu bí cảnh, không cần phải chờ tới bây giờ, hơn nữa bọn họ như thế điều vô dương oai, hiển nhiên là thu được cấp trên chỉ thị, định cho thế lực nào đó một hạ mã uy." Hàn Tu Trúc đạo.

"Thế lực nào đó?"

"Ừ, Tô Di Thiên người có thể phát hiện, hôm nay Man Tộc cùng hôm qua có chút bất đồng?"

Bị Hàn Tu Trúc như vậy nói một chút, Tô Nghi lúc này mới cẩn thận quan sát lên Man Tộc cùng đào ngũ quân đội ngũ, phát hiện đối phương bảy mươi, tám mươi người lại chia làm hơn mười cái đội ngũ, Heiler kim chẳng qua là suất lĩnh trong đó một nhánh năm người tiểu đội mà thôi.

Cái khác mấy chi đội ngũ, có nhiều hơn hai mươi người, thiếu chỉ có hai, ba người, phần lớn lấy một đầu cả người Thú Văn rất nhiều Man Tộc như Thiên Lôi sai đầu đánh đó.

Tô Nghi lại phát hiện kim giác cùng đào ngũ quân Vương Bá hạo, người trước thân là Vương tộc huyết mạch, người sau chính là ngự nước Tề một châu Thứ sử, hai người cùng chỗ lớn nhất Man Tộc trong đội ngũ, vậy mà cũng chỉ có thể làm một đầu Man Tộc trợ thủ!

Bạn đang đọc truyện *Binh Pháp Đại Thánh Convert* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 268: Nhà ta thái quân

Có sự phát hiện này, Tô Nghi sắc mặt ngưng trọng.

Đây cũng chính là nói, Man Tộc chuyển này hẳn tộc huyết mạch, cũng không chỉ là Heiler kim một người!

Như Man Tộc thực lực quả thật cường đại như thế, như vậy chuyển trên biển lộ trình đem càng thêm hung hiểm, nếu là những thứ này Man Tộc tập thể tập kích Nhân tộc, có bao nhiêu người có thể đủ bình yên còn sống?

"Không nghĩ đến Doanh Châu Đại Hội như thế Tầng Long Ngọa Hổ, tại đầu loại lúc, ta cũng không phát hiện lại có nhiều như vậy cao thủ." Tô Nghi hít sâu một hơi, bình phục hỗn loạn không ngớt tâm cảnh.

"Người tới trước, ta khắp nơi hỏi thăm một chút, mới biết kia số người nhiều nhất Man Tộc đội ngũ, người dẫn đầu tên là tô hách, chính là chân chính hãn tộc huyết mạch." Hàn Tu Trúc chỉ bị kim giác cùng Vương Bá hạo đám người, như là chúng tinh cùng nguyệt vậy chung chỗ đầu kia Man Tộc, hai mắt xuyên suốt xuất cảnh dịch ánh sáng.

"Tô hách? Cùng Tô Nghi người cùng họ à!" Hạ Từ Du đạo.

"Híc, tô hách hai chữ đại khái chỉ là Man Tộc giọng nói dịch thôi, ta muốn ý tứ hẳn là dính đầy máu tươi lưỡi búa, xem ra đầu này Man Tộc sẽ rất hung tàn a." Tô Nghi lắc đầu nói.

"Ừ, cái này tô hách người cũng như tên, hung tàn cực kỳ, vô huyết không vui, hơn nữa còn là Elie lão tặc dòng chính, cơ hồ cùng người sau nhất mạch tương thừa, thực lực vượt quá tưởng tượng! Tại toàn bộ Man Tộc trung, Heiler kim đứng đầu thiện nước, nhưng sức chiến đấu mạnh nhất, hẳn là không ra tô hách kỳ hữu, chúng ta tại chính thi đấu, loại trừ Heiler kim ngoài ra, còn cần phải phòng bị này man! Ngoài ra, những thứ này Man Tộc đội ngũ người dẫn đầu phần lớn đều là dòng thứ hãn tộc huyết mạch, nếu là liên hợp lại, sợ rằng loại trừ xích đu viễn chinh đội ngoài ra, không có Nhân tộc có khả năng đối kháng bọn họ." Hàn Tu Trúc thật chặt nhãn đầu lông mày.

Tô Nghi trong lòng hơi động.

"Ta chỉ nhớ kỹ, lúc trước xích đuam viễn chinh đội chưa từng như này khoe khoang tham gia Doanh Châu Đại Hội, ngược lại không biết rõ Man Tộc tình huống... Người sau có thể có duy nhất điều động nhiều như vậy hân tộc huyết mạch tiền lệ?" Tô Nghi hỏi.

"Theo ta hiểu, cực ít." Hàn Tu Trúc trả lời.

"Thì ra là như vậy, xem ra cấp trên đã giải đến một ít tình huống, lúc này mới sẽ phái ra xích đuam viễn chinh đội, người sau nhiệm vụ có lẽ chính là kim chế Man Tộc." Tô Nghi như có điều suy nghĩ nói.

"Làm sao mà biết?" Hai người đồng loạt hỏi.

"Đây chỉ là ta đoán, như quả thật như thế, Man Tộc sở cầu đồ vật hẳn là bọn họ thập phần trọng yếu, hơn nữa đối với toàn bộ đại lục đều sẽ có vô cùng sâu xa ảnh hưởng, cho tới cấp trên không thể không toàn lực ngăn trở Man Tộc bước chân... Đã như thế, chúng ta chắc hết mình một phần lực, ngăn cản Man Tộc tiến vào Doanh Châu bí cảnh."

Tô Nghi tiếng nói mới vừa hạ xuống, sau lưng liền truyền tới Tào Nam thanh âm.

"Cần phải như thế! Man Tộc năm nay xuất động đại lượng tinh anh,

Hắn quyết tâm rõ ràng! Mà ta chuyển này trước, trước cửa nhà thế hệ từng mọi thứ dận dò, tuyệt đối không thể để cho Thất Tinh long châu rơi vào Man Tộc trong tay, bảo vật này rất có thể chính là Man Tộc sở cầu đồ vật."

Tô Nghi quay đầu nhìn lại, phát hiện Tào Nam cùng vệ giang sơn hai người thời cơ chuẩn xác mà xuất hiện ở sau lưng.

Vệ giang sơn cũng gật đầu phụ họa nói: "Ta cũng nghe gia môn các trưởng bối đàm luận qua, lần này Tôn gia cùng Quốc Viện bí mật thương nghị hai ngày, kết quả cuối cùng chính là điều động xích đuam viễn chinh đội tới tham gia đại hội; nếu ta đoán không lầm mà nói, này hơn hai mươi vị viễn chinh đội viên nhiệm vụ chính là tại Đông hải toàn lực ngăn chặn Man Tộc, cũng sẽ không tiến vào Doanh Châu bí cảnh."

"Đã như thế, nếu là có cá lọt lưới tiến vào bí cảnh, nên làm thế nào cho phải?" Hạ Tử Du hỏi.

"Tới lúc đó, chính là chúng ta những thứ này dự thi sĩ tử nhiệm vụ." Vệ giang sơn ngẩng đầu nhìn trời, không biết nhìn về phía phương nào.

Tô Nghi đắm người nhất thời cảm thấy trách nhiệm trọng đại.

"Hải Thần Tộc đứng ở bên kia?" Tô Nghi hỏi.

"Có trung lập, có thì đứng ở Nhân tộc bên này, tỷ như Thủy Kỳ Lân cùng Quy tộc, đều cùng Nhân tộc đạt thành nhận thức chung, nhất định sẽ dốc toàn lực phối hợp, ngăn chặn Man Tộc, về phần những chủng tộc khác liên không nói được rồi." Vệ giang sơn đạo.

Mọi người đàm luận gian, sau lưng lại có người gia nhập đối thoại.

"Mặc dù Hải Thần Tộc thiên tài nhiều đến kinh ngạc, hơn nữa chiếm cứ biển khơi địa lợi, này tiến vào bí cảnh tư cách mười phần sẽ là bọn họ, nhưng chủ yếu nhất, vẫn phải là nhìn tiểu Long Vương thiên khôi a! Chung quy hẳn nhưng là ở đây duy nhất có khả năng hộ phong hoán vũ người, cơ hồ có thể xưng là trong biển bá chủ, nếu là hắn không giúp Nhân tộc, cho dù lấy xích đuam viễn chinh đội khả năng, cũng chưa chắc có thể cùng tô hách, Heiler kim chờ Man Tộc chống lại."

Mọi người theo tiếng kêu nhìn lại, nói chuyện là rượu ban đầu.

Giờ phút này rượu ban đầu nhìn về Tô Nghi trong ánh mắt, hơi có chút oán trách vẻ, thái độ vô cùng lộ liễu.

Cùng rượu ban đầu đồng hành trầm khu vực núi thì mặt đầy bất đắc dĩ.

Tô Nghi nhìn về phía xa xa tiểu Long Vương, không khỏi nâng trán thờ dài, người sau chính nằm ngang tại một khối bằng phẳng bóng loáng trên đá lớn, tiếp nhận vài tên Giao tộc thị nữ hầu hạ, một bộ cả nhõng bộ dáng, chút nào không chuẩn bị cùng Nhân tộc giữ gìn mối quan hệ.

Mọi người thấy vậy, vì đó xấu hổ.

"Tiểu Long Vương mặc dù tâm cao khí ngạo, coi trời bằng vung, nhưng trên thực tế cũng không phải là lòng dạ nhỏ mọn người, huống chi hắn thân là Giao Long nhất tộc đại sứ, quả quyết sẽ không nhân tư phế công, đưa chủng tộc mặt mũi ở không để ý." Trầm khu vực núi khuyên nhủ.

"Hừ, ai biết được?" Rượu lần đầu tiên khuôn mặt viết đầy không vui.

Tô Nghi không thấy rượu ban đầu, bắt đầu cùng các vị đồng bạn thương lượng cất cánh sau kế hoạch, bọn họ bảy người đem tạo thành một nhánh đội tàu, trực tiếp hướng về phía đông đi tới; nếu là đại vòng xoáy hải vực gió êm sóng lặng, thì trực tiếp đi ngang qua mà qua, nếu là nơi đó gió mạnh sóng đại, thì nhất định phải cân nhắc đi vòng rồi.

Tuy nói nhiều người sức mạnh lớn, nhưng đội ngũ số người quá nhiều mà nói, tại mệnh mông bát nguyệt hải vực ngược lại dễ dàng hơn bị người phát hiện, cái mất nhiều hơn cái được.

Chính thương nghị gian , Man Tộc phương hướng truyền đến một tiếng hét lớn.

"Tô Nghi! Nhà ta thái quân có lời muốn thông báo ngươi , ngươi về tai nghe cho kỹ!"

Mọi người theo tiếng kêu nhìn lại , phát hiện phát ngôn viên chính là đào ngũ quân Vương Bá hạo , người sau mặt đầy ngang ngược kiêu ngạo.

Tô Nghi thần sắc cổ quái , này "Thái quân" hai chữ làm sao nghe được buồn cười như vậy đây?

"Ồ! Vương bát cao , ngươi hảo hảo Thanh Châu Thứ sử không làm , làm Man Tộc quan phiên dịch à nha?" Vệ giang son châm chọc nói.

"Dù sao cũng là đào ngũ quân mà , đi không được Nhân tộc Thánh Đạo , học lên Man Tộc ngôn ngữ ngược lại so với ai khác đều nhanh." Tào Nam cũng hai cánh tay ôm ngực , mặt đầy đùa cợt.

"Vương bát cao , chúng ta nghe không hiểu chó sủa à! Ngươi chăn nuôi người có lời gì muốn nói , gọi hắn trực tiếp nói với chúng ta mà!" Hạ Tử Du lớn tiếng nói.

Chung quanh Nhân tộc phình bụng cười to , nhìn về phía Vương Bá hạo lúc , tất cả đều mắt lộ ra khinh bỉ.

Vương Bá hạo không nghĩ đến chính mình mới vừa mở miệng , liền chọc cho rồi một thân tình , may mắn hân da mặt thật dày , đối với loại tràng diện này đã sớm thấy thường xuyên , nếu không cũng không khả năng có khuôn mặt tới tham gia Doanh Châu Đại Hội.

Sau lưng Man Tộc đầu lĩnh tô hách hướng Vương Bá hạo làm bầm đôi câu , một ít Nhân tộc lập tức nghe hiểu hắn nói tới.

"Những người này đến tột cùng đang nói gì ?" Tô hách hỏi.

"Hồi bẩm thái quân , mấy người kia mắng ngài trong đầu dài đủ là bắp thịt , chỉ có một thân lực lượng , không có một chút đầu óc , còn nói ngài là chó chết tạp chủng , là Elie đại khả hân cùng bên đường chó hoang giao phối sinh đi ra tiện chủng! Thật là khinh người quá đáng!" Vương Bá hạo dùng ít gặp Man Tộc tiếng nói trả lời.

Bạn đang đọc truyện *Binh Pháp Đại Thánh Convert* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 269: Trả lại Dương Châu!

Nghe Vương Bá hạo nói như vậy , mọi người hơi sững sờ , chột dạ mặt về cổ quái.

Này Man Tộc đầu lĩnh tô hách vậy mà mở ra rồi đánh cuộc , chẳng lẽ là muốn nhập gia tùy tục ?

Tô Nghi chính là hơi híp mắt lại , hơi suy nghĩ một trận , rồi mới lên tiếng: "Ừ , thì ra là như vậy , các ngươi là muốn mượn này đánh cuộc muốn giết ta à."

"Tô Nghi , ngươi nhưng là hiểu làm gì đó ? Nếu là lái ra hải ngoại , bằng vào ta gia thái quân thực lực , trong khoảnh khắc liền có thể lấy thủ cấp của ngươi , lấy bọn ngươi thực lực , sợ rằng liền ba chiêu cũng không đỡ nổi , còn cần mượn từ đánh cuộc tới giết ngươi ?" Vương Bá hạo cao ngạo cười nói , mặt đầy cáo mượn oai hùm thần thái.

"Kia bọn ngươi muốn cùng Tô Di Thiên đánh cuộc gì ?" Tào Nam sắc mặt không vui , hắn thừa nhận Vương Bá hạo theo như lời không phải là giả , nhưng chủ chiến phái huyết tính há cho bị coi thường như vậy ?

"Ngươi nói xem ." Tô Nghi lạnh nhạt cười nói.

"Rất đơn giản , liền đánh cuộc ngươi cùng ta gia thái quân ai có thể giành trước đến Doanh Châu bí cảnh , ngươi nếu là thua , ngay tại thái quân trước mặt quỳ xuống , đập đầu ba cái! Cũng chính miệng thừa nhận ngươi không bằng thái quân , Nhân tộc chỉ xứng làm Man Tộc nô lệ cùng lương thực!"

Vương Bá hạo dứt lời , phát ra một tiếng cười gian.

Những người khác ánh mắt đông lại một cái , thần sắc tất cả đều có chút nổi nóng.

"Ta nhô vào! Ngươi nhất định chính là Nhân tộc sĩ nhục! Thua thiệt ta lúc trước còn đem đào ngũ quân làm người nhìn , bây giờ nhìn lại , đào ngũ quân tất cả đều là một ít không bằng heo chó đồ vật , liền heo chó đều so với các ngươi cao thượng nhiều!" Vệ giang son cao giọng mắng.

Vương Bá hạo bữu môi , ngược lại thì mấy cái khác đào ngũ quân sắc mặt đều có chút khó coi.

Tô Nghi nếu là thua , đào ngũ quân dĩ nhiên là tất cả đều vui vẻ , nhưng cùng lúc đó , Tô Nghi còn phải thừa nhận Nhân tộc là Man Tộc thức ăn , há chẳng phải là đem bọn họ cũng bao gồm đi vào ?

Mà đứng tại Nhân tộc góc độ nhìn , cái vấn đề này càng nghiêm trọng hơn.

Nếu là người bình thường quý xuống nhận thua , ngược lại không có vấn đề gì lớn , thế nhưng , này đánh cuộc song phương đều không là người bình thường!

Tô hách chính là Man Tộc hân tộc dòng chính , có thể cũng coi là một cái tiểu Hoàng Tử , ở chỗ này , hân đại biểu toàn thể Man Tộc; mà Tô Nghi thân phận càng không đơn giản , mặc dù Tô Nghi không có bất kỳ quan giai , cũng không phải xuất thân danh môn , nhưng ở hai tháng trước Trường Giang trong đại chiến , Tô Nghi nhưng là một tay cứu vãn Nhân tộc xu thế suy sụp chứa cứu thế!

Tần thì minh nguyệt hán thì quan , vạn lý trường chinh nhân vị hoàn. Nhưng dùng Long thành phi tướng tại , bất giáo hồ mã độ âm sơn!

Bài thơ này , đến nay còn đang các nơi miệng truyền miệng tụng , Tô Nghi cùng nó thậm chí đã bị đồng đảo Sử gia tái nhập rồi sử sách ,

Vạn cổ lưu danh.

Lúc đến nỗi này , Tô Nghi tại Giang Nam rất nhiều người trong lòng địa vị , nghiễm nhiên đã cùng lão chủ tướng hoa lên rồi ngang bằng , thậm chí có vô số người người sử dụng Tô Nghi dựng lên rồi trường sinh bài vị , ngày đêm tế bái , này đãi ngộ , liền rất nhiều tiền hiền cũng không từng hưởng thụ được.

Nói cách khác , Tô Nghi là bây giờ tương đương một bộ phận Nhân tộc tinh thần tượng trưng!

Như vậy Tô Nghi , nếu là hướng Man Tộc tiểu Hoàng Tử quý lạ nhận thua , há lại không phải là đang nói , Tô Nghi tại Trường Giang đại chiến chỗ bỏ ra hết thảy , đều là tổn công vô ích ?

Cái này há chẳng phải là đại biểu , Nhân tộc cuối cùng đem quý sát tại Man Tộc vô xuống , cúi đầu xưng thần ?

Tại chỗ rất nhiều người tức giận tới cực điểm , có thể nhẫn nại nhưng không thể nhẫn nhục!

Nhưng Tô Nghi vẫn là mặt đầy phong khinh vân đạm bộ dáng , thật giống như căn bản không đưa cái này tiền đặt cược coi ra gì.

"Nguyên lai là muốn thông qua để cho ta cúi đầu , tới tóa diệt Nhân tộc tinh thần cùng chiến ý ? Các ngươi ngược lại đánh tính toán thật hay , trước không luận ta có đáp ứng hay không , tràng này tiền đặt cược , ta có thể được cái gì ? Các ngươi lại đem bỏ ra gì đó ?" Tô Nghi đi phía trước bước ra một bước , cả người tản ra không sợ hãi khí phách.

"Ngươi có thể tùy ý chọn lựa ngươi muốn có đồ vật , chỉ cần ngươi muốn cầu tiền đặt cược giá trị giống như là ngươi ba cái khấu đầu , chúng ta cũng sẽ vui vẻ tiếp nhận." Vương Bá hạo đạo.

Nói cách khác , đây là muốn Tô Nghi chính mình đi ước lượng hân quý xuống nhận thua giá trị.

Hân Tu Trúc đám người lập tức thấp giọng thương nghị , Tào Nam , vệ giang sơn cùng Hạ Tử Du cầm chủ động thái độ , cho là này cái đánh cuộc là cơ hội tốt , phải làm toàn lực tiến thủ; mà trăm khu vực núi cùng ruộng ban đầu hai người thì cầm ngược lại ý kiến.

Tô Nghi nghe mọi người ý kiến , rơi vào trầm tư.

Thấy Tô Nghi thật lâu chưa từng hồi phục , tô hách sắc mặt không thích làm bầm một câu , Vương Bá hạo lập tức châm chọc nói: "Như thế ? Tô Nghi , ngươi nhưng là sợ ?"

"Đúng vậy , ta là sợ , bọn ngươi đào ngũ quân bội bạc , vì tham sống sợ chết có thể không chừa thủ đoạn nào , táng tận lương tâm! Man Tộc chính là không hề giáo dưỡng , chỉ biết giết chóc mà không biết lễ tiết , lòng dạ ác độc! Bị các ngươi song phương ngày đêm nhớ ta đầu , thật coi làm ta sợ hết hồn hết vía , ăn ngủ không yên! Vì vậy ta đang suy nghĩ , nên muốn phải gì đó tiền đặt cược , tài năng giết gà dọa khỉ , cho các ngươi biết khó mà lui ? Muốn lấy ta Tô Nghi trên cổ đầu người , chỉ bằng các ngươi , còn chưa đủ tư cách!"

"Nói tốt!"

"Tô Di Thiên khí tiết , làm người ta kính nể!" Chung quanh Nhân tộc rồi rít đồng thanh nói khen.

"Ha ha , nghe ngươi khẩu khí này , là nắm chặt phần thắng ?" Vương Bá hạo cười lạnh nói.

"Không dám nói nắm chắc phần thắng , chỉ là rất hiếu kỳ , Man Tộc tiểu Hoàng Tử nếu là bị ta làm thịt nhất đao , đến tốt cùng sẽ lộ ra cái dạng gì biểu tình tới ? Như vậy đi , Bắc đến dương bình quận , Tây đến Kiến Khang Thành bắc ngạn , Đông đến Trường Giang ra biển miệng..." Tô Nghi bẻ ngón tay , hẹp dài địa danh.

Rất nhiều người lặng ngay tại chỗ , Tô Nghi mở thế nào mới bắt đầu tính thức dạy lý tới ?

Mà có chút quen biết địa lý người tại trong lòng cân nhắc một phen , bất ngờ phát hiện , lấy này ba cái địa điểm là biên giới , bất ngờ chính là Dương Châu địa bàn a!

Dương Châu tại Nam Từ Châu đối diện bờ , nguyên bản sở hữu mười mấy quận thành cùng trên trăm huyện thị , tại ngày xưa là cực kỳ phồn vinh đại châu một trong , cũng là tại Hoàng Hà huyết chiến lúc , cuối cùng thất thủ Trung Nguyên thổ địa; bởi vì Dương Châu nam có Trường Giang , phía đông Đông hải , sông ngòi trải rộng , đồng cỏ phì nhiêu ngàn dặm , chính là hiếm có yếu địa chiến lược , ở nơi này lui thủ Giang Nam trên trăm năm qua , chủ chiến phái một mực trăm phương ngàn kế muốn đem khối đất này bàn đoạt lại , sau đó dùng cái này coi như ván cầu , thu phục Trung Nguyên toàn đất!

Bây giờ Tô Nghi nhắc tới Dương Châu , chẳng lẽ là nghĩ...

Còn không chờ mọi người đoán ra cái như thế về sau , Tô Nghi lại lên tiếng: "... Dùng cái này tam địa làm ranh giới , bên trong thổ địa toàn bộ trả lại Nhân tộc , tại giao nhận trong lúc , không được di chuyển , sát hại bất kỳ một vị Nhân tộc , cũng không cho phép phá hư bất kỳ một tác đất , đây chính là ta yêu cầu tiền đặt cược."

Toàn trường xôn xao.

Tô Nghi đây là muốn lấy chính mình mặt mũi , tới đánh cuộc với nhau Dương Châu ngàn dặm ốc thổ a!

"Này , cái này cũng quá to gan!" Vệ giang sơn chớp chớp mắt , tựa hồ không thể tin được Tô Nghi chỉ là nhất giới nho nhỏ tướng tài.

"Lợi hại! Loại này đòi hỏi nhiều yêu cầu , sợ rằng liền phi tướng đều nói không ra miệng." Tào Nam thì giờ ngón tay cái lên.

"Xem ra ta phải muốn một lần nữa nhận biết Tô Nghi rồi." Trầm khu vực núi lắc đầu cười khổ.

Rượu ban đầu im lặng nhưng không nói , hần có coi như chủ hòa phái tư tâm , mặc dù hần không hy vọng Tô Nghi thất bại nhận thua , từ đó ném toàn Nhân tộc mặt mũi , nhưng là không muốn gặp lại chủ chiến phái thế lực tiến một bước khuếch trương.

Bạn đang đọc truyện *Binh Pháp Đại Thánh Convert* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 270: Đánh cược mệnh

Theo đầu loại bắt đầu , một mực cùng Tô Nghi vẫn duy trì một khoảng cách Hạng Thừa cuối cùng đối với người trước giờ ngón tay cái lên.

"Này Tô Nghi... Ngươi khỉ!" Hạng Thừa đối với Tô Nghi tâm phục khẩu phục.

Dương Châu chính là ban đầu Bành thành , là Tây Sở Bá Vương định đô chi địa , cũng là hạng môn đệ tử cố hương.

Nếu là Tô Nghi thật có thể thắng được đánh cuộc , Hạng gia tất cả mọi người nhất định phải vứt bỏ cá nhân thành kiến , hết sức giúp đỡ!

Tiểu Long Vương lỗ tai động một cái , lập tức đẩy ra thị nữ , theo trên tấm đá nhảy cồm lên.

Hần nhìn về Tô Nghi , mặt đầy buồn bực.

Nói thật , tiểu Long Vương đối với Tô Nghi thật là càng ngày càng hiếu kỳ , cái này Nhân tộc phong cách hành sự , thật sự là vượt qua người khác tưởng tượng.

Vương Bá hạo sắc mặt thì hết sức khó coi.

"Tô Nghi! Ngươi khẩu vị không khỏi lớn quá rồi đó! Nhà ta thái quân chỉ là cho ngươi quỳ xuống dập đầu , nhưng ngươi vậy mà vừa mở miệng liền muốn ăn ngay ngắn một cái cái Dương Châu ? Ngươi cũng không sợ ghen!" Vương Bá hạo mắng , hần thậm chí không dám cầm lấy Tô Nghi yêu cầu đi mời chỉ ra tô hách , rất sợ người sau một cái tức giận , đem hần xé.

Tô Nghi dừng dừng một tiếng , từ chối cho ý kiến.

Vệ giang sơn thì lớn tiếng nói: "Khẩu vị đại ? Đây là chúng ta bên này lời kịch a! Tô Di Thiên quỳ một cái , đó chính là bồi ra toàn thể Nhân tộc mặt mũi , đổi toàn bộ Trung Nguyên đều dư dả! Bây giờ Tô Di Thiên chỉ là yêu cầu một châu chi địa , đã là lớn nhất nhẫn nhịn rồi , bọn ngươi cũng đừng được voi

đòi tiền!"

"Đúng ! Nói không sai!" Hàn Tu Trúc đám người đồng loạt hòa theo.

"Ta xem a , là các ngươi những thứ này căn bản không dám đánh cuộc chứ ?" Hạ Từ Du cười khẩy nói.

Vương Bá hạo tức bễ phôi , mặc dù biết Tô Nghi đoàn người rõ ràng chính là cường từ đoạt lý , nhưng hắn chính là không có biện pháp phản bác.

Tô Nghi nếu là mất mặt , ảnh hưởng nói đại cũng lớn , nói nhỏ thì cũng nhỏ , nhưng Hàn Tu Trúc đám người chính là muốn nói lớn chuyện ra , điều này làm cho Vương Bá hạo quả thực là không thể làm gì.

Vì vậy Vương Bá hạo chỉ có thể xin phép tồ hách.

"Thái quân , Tô Nghi yêu cầu y nguyên không thay đổi đem Dương Châu đưa trở về , chúng ta phải làm như thế nào ?" Vương Bá hạo dè dặt hỏi.

"Cho hắn ." Tô Hách Liên mí mắt đều không nháy mắt một hồi , phảng phất đưa ra tiền đặt cược không phải Dương Châu toàn cảnh , mà chỉ là Dương Châu một tấm bản đồ mà thôi.

Vương Bá hạo khóc miệng run lên , chợt bỗng nhiên giống như là biết gì đó bình thường

Nâng lên một vệt nhỏ bé không thể nhận ra cười âm hiểm tới.

Vương Bá hạo chuyển hướng Tô Nghi , trống trận đạo: "Tô Nghi! Nhà ta thái quân đã đáp ứng , nếu là ngươi thua , thì quỳ xuống dập đầu , hô to mặc cảm; nếu là ta mới thua , liền đem Dương Châu toàn cảnh cắt nhượng cho ngươi môn! Chính thi đấu tức thì bắt đầu , việc này không nên chậm trễ , chúng ta song phương uống máu là thề..."

Nhưng mà , Vương Bá hạo lời còn chưa dứt , Tô Nghi liền xòe bàn tay ra , bày ra một cái "Dừng lại" thủ thế.

"Trước hết chờ một chút." Tô Nghi đạo.

"Như thế ? Ngươi nhưng là phải hối hận ? Trước đó nói rõ , mà nói đã mất xuống chính là nước đổ khó hốt , nhà ta thái quân tuyệt không cho phép nhân bất luận kẻ nào ở trước mặt hắn niệng ra nói đùa!" Vương Bá dày đặc nhưng đạo.

"Ngươi nhưng là hiểu làm gì đó ? Nếu chúng ta đã đặt thành nhận thức chung , lúc trước đánh cuộc tự nhiên hữu hiệu , ta chỉ là muốn cùng tồ hách tiểu Hoàng Từ đánh cuộc nữa một ván , ngươi đi chuyển cáo đi ." Tô Nghi hai tay chấp sau lưng , mỉm cười nói.

Nhìn thấy Tô Nghi như vậy đối với hắn vĩnh mất hết hàm sai khiến , Vương Bá hạo lên cơn giận dữ , nhưng hắn vẫn là im hơi lặng tiếng , cùng tồ hách trao đổi một trận.

Sau đó , Vương Bá hạo lấy được cho phép , mở miệng hỏi: "Ngươi còn muốn đánh cuộc gì ?"

"Vẫn là đánh cuộc người nào trước có khả năng đến Doanh Châu bí cảnh , ta dự định lại thêm một đạo tiền đặt cược." Tô Nghi đạo.

"Nói một chút coi." Vương Bá hạo hơi híp mắt lại.

"Đó chính là , bằng vào ta Tô Nghi chi tính mạng , đánh cuộc ngươi Man Tộc ký mười năm hòa bình điều ước!" Tô Nghi tăng lên ngẩng đầu lên , thẳng thắn cương nghị đạo.

Toàn trường yên tĩnh.

Nếu là Tô Nghi thứ nhất tiền đặt cược có thể để cho người chung quanh kêu lên sợ hãi , kia tiền đặt cược , thì đủ để làm cho tất cả mọi người trở mặt ghen hòng.

Tôn gia xích đám viễn chinh đội đã sớm chú ý bên này xôn xao , nghe tới Tô Nghi này câu lúc , hai mươi mấy người bỗng nhiên đồng loạt một cái xoay người , hữu quyền chùy tâm , đối với Tô Nghi kính một cái tiêu chuẩn quân lễ!

Tại chỗ bầu không khí , trang nghiêm thêm nghiêm túc.

Rất nhiều binh gia sĩ tử chịu này bầu không khí lây , không tự chủ được đối với Tô Nghi chào!

Lấy tánh mạng mình đổi lấy Nhân tộc mười năm hòa bình , vô luận này cái đánh cuộc có thể hay không thành lập , đủ để chứng kiến Tô Nghi nội tâm một mảnh hết sức chân thành!

Tại chỗ không có bất kỳ Nhân tộc mở miệng , bởi vì Tô Nghi đã sớm không cần lời nói khen ngợi.

Chung quanh Hải Thần Tộc chính là xì xào bàn tán , khi bọn hắn nhìn về Tô Nghi lúc , hoàn toàn không cách nào che giấu trong mắt mình kính nể ánh mắt.

Mà Man Tộc một phương thì trở mắt nhìn nhau , kim giác nghe sợ hết hồn hết vía , lẩm bẩm: "Trời ơi! Đáng chết này Tô Nghi , so với bất kỳ Man nhân đều muốn dừng cầm , khiến hân sinh ra ở hèn yếu trong nhân tộc thật là quá lãng phí!"

Vương Bá hạo sắc mặt hết sức khó coi , nguyên bản hân cũng không đem thứ nhất tiền đặt cuộc để ở trong lòng , bởi vì cho dù Man Tộc nhường ra Dương Châu , trong khoảng khắc liền có thể lại lần nữa chiếm cứ!

Vì vậy , Tô Nghi yêu cầu Dương Châu thổ địa , đối với Man Tộc mà nói căn bản không đến nơi đến chốn , ngược lại thì tặng không cho Man Tộc một cái chiến đấu cơ hội.

Không cần qua sông liền có thể cùng Nhân tộc đại chiến một trận , đây là tốt đẹp dường nào sự tình a!

Bây giờ , Tô Nghi lần nữa yêu cầu mười năm hòa bình điều ước , này bằng với đem Man Tộc tiểu toán bản nắm hủy ở trong trứng nước.

Nhưng nên làm công việc vẫn là phải làm , Vương Bá hạo bắt đắc dĩ , chỉ đành phải đem Tô Nghi nguyên thoại chuyển báo cho tô hách.

Cái này Man Tộc thống lĩnh nghe xong người trước phiên dịch sau đó , sắc mặt cũng là khó coi.

Chính mình cẩn thận nghĩ bị Tô Nghi đâm thủng , để cho tô hách mặt mũi không ánh sáng.

Nhưng nghĩ lại , tô hách cảm thấy hân không có bất kỳ lý do sẽ thua bởi Tô Nghi , ngược lại , nếu là thắng được lần đánh cuộc này , không chỉ có thể để cho Tô Nghi quý xuống nhận thua , còn có thể tùy tiện lấy hân mạng nhỏ , há chẳng phải là nhạc tai ?

Chỉ bất quá , dù cho tô hách thân phận cao quý , cũng không cách nào thay toàn bộ Man Tộc ký kết hòa bình điều ước.

Vương Bá hạo được đến tô hách chỉ thị , lần nữa hô lớn: "Tô Nghi người chờ đó! Chuyện này can hệ trọng đại , nhà ta thái quân muốn xin phép đại khả hân."

"Thình tỳ ý." Tô Nghi nhún vai một cái.

Tiếng nói rơi xuống , mọi người chỉ thấy tô hách triệu hồi ra một nhánh lớn cỡ bàn tay đầu sói Đồ đằng , treo ở trước mặt , sau đó hai mắt nhắm nghiền , như là tại cùng phương xa người khác tiến hành trao đổi.

Tô Nghi ánh mắt động một cái , nhớ lại Trường Giang đại chiến.

Cái này đầu sói Đồ đằng là Elie Khả Hân dấu hiệu , hân dòng chính đời sau cũng cầm vật này nhược hóa bản , tác dụng là tập hợp sở hữu Man Tộc tín ngưỡng cùng nỗ lực , phát động uy lực cực mạnh một đòn.

Nếu là này đầu sói Đồ đằng tập hợp trên đảo bảy tám mươi tên Man Tộc lực lượng phát động tấn công , sợ rằng liền hòn đảo này cũng có thể bị trực tiếp nổ.

Này tô hách , quả thực cường vượt quá tưởng tượng!

Tô Nghi oán thầm lúc , Hàn Tu Trúc bu lại , thấp giọng nói: "Tô Di Thiên , người thật muốn cùng đối phương đánh cược mệnh ? Ta cảm giác được vẫn là thận trọng cân nhắc cho thỏa đáng , chung quy đây cũng không phải là gì đó tất thắng đánh cuộc a."

Mấy vị khác đồng bạn cũng đều nghiêng tai lắng nghe.

Tô Nghi lắc đầu nói: "Trận đầu đánh cuộc đã lập được , thua liền muốn đối với tô hách cúi đầu nhận thua , nhưng mà Sĩ khả Sát bất khả Nhục , mặc dù Cá nhân ta mặt mũi không quan trọng , nhưng gương mặt này mặt cũng không phải ta một người; nếu là ta thua , tại thực hiện hứa hẹn sau đó , cũng ắt sẽ tự sát lấy tạ thiên hạ! Nếu phải chết , chẳng bằng cầm cái mạng này đổi lại điểm chỗ tốt."

Bạn đang đọc truyện *Binh Pháp Đại Thánh Convert* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 271: Cố tìm đường sống trong chỗ chết

Nghe vậy , Hàn Tu Trúc đám người tất cả đều im lặng.

Loại trừ ở trong lòng cảm thán Tô Nghi cao ngưỡ ở ngoài , bọn họ đã không có ý nghĩ khác rồi.

Tại đã có giác ngộ Tô Nghi trước mặt , khuyên can cùng đồng tình đều là một loại làm nhục , bọn họ duy nhất có thể làm đến lúc đó , hết sức là Tô Nghi hộ giá hộ tống , tranh thủ đưa hấn đưa về thắng lợi bờ bên kia.

Đây không chỉ là vì Dương Châu , vì Nhân tộc ngăn ngừa hòa bình , cũng là vì Tô Nghi tôn nghiêm cùng tính mạng , vì ngàn vạn dân chúng trong lòng kính ngưỡng.

Tại kiềm chế trong bầu không khí , Tô Nghi mở miệng lần nữa.

"Hơn nữa , đám này Man Tộc không phải dốc hết sức muốn lấy ta trên cổ đầu người sao? Ta đã đoán rồi chính thì đầu lúc , bọn họ nhất định sẽ giống như chó điên bình thường vây giết ta , ta cũng không biện pháp bảo đảm nhất định có thể theo đại vòng xoáy còn sống trở về; đã như vậy , ngăn không bằng khai thông , cùng nó vắt hết óc đi tránh chiến đấu , chẳng bằng trực tiếp đưa Man Tộc một cái giết chết ta cơ hội , ta nghĩ , cái khác Man Tộc cũng sẽ cho kia tô hách tiểu Hoàng Tử một cái mặt mòng chứ ?" Tô Nghi cười nói.

"Thì ra là như vậy , cố tìm đường sống trong chỗ chết , đây chính là binh gia sĩ tử trước sau như một tôn sùng chí cao triết lý! Lần đánh cuộc này nhìn như nguy hiểm , kì thực giấu giếm vô hạn sinh cơ , nguyên bản vì Elie lão tặc treo giải thưởng , Man Tộc môn tất nhiên sẽ đối với Tô Di Thiên bao vây chặn đánh , không chết không thôi , nhưng bây giờ cùng tô hách lập được đánh cuộc , cái khác Man Tộc tất nhiên sẽ có chút thu liễm , nếu không quấy nhiễu người trước đánh cuộc , không chừng sẽ bị truy cứu như thế nào trách nhiệm." Hàn Tu Trúc đạo.

Tào Nam cũng nói: "Ta cũng cảm giống nhau ý kiến , lần đánh cuộc này nếu là thành lập , chúng ta liền có thể đem đề phòng trọng tâm theo Man Tộc trên người dời đi , toàn lực đối phó tô hách một người , hết sức quấy nhiễu hấn đi , là Tô Di Thiên tranh thủ được cao hơn tỷ số thắng."

"Lời tuy như thế , chúng ta vẫn không thể lơ là đối với Man Tộc đề phòng , hướng chỉ còn có Sa tộc chìm sẽ tại sau , càng không thể khinh thường!" Trầm khu vực son đạo , "Elie lão tặc cùng Sa Hoàng ánh nắng treo giải thưởng cực cao , nội dung thập phần mê người , không thể loại trừ có những thứ kia vì treo giải thưởng bí quá hóa liều thứ liều mạng tồn tại."

"Hừ , nếu chúng ta hợp thành tiểu đội , đó chính là đồng bào chiến hữu , nếu là có người nào dám can đảm tổn thương Tô Di Thiên , đó chính là cùng ta vệ giang sơn gây khó dễ , chính là khiêu chiến ta Vệ gia uy nghiêm! Bọn người như thế nào ?"

"Tự mình sống chết có nhau!" Những người khác cũng rồi rít hòa theo , ruộng ban đầu mặc dù mang lòng ngăn cách , nhưng ngoại địch trước mặt , tuyệt đối không cho phép cá nhân thành kiến quấy phá.

Chỉ cần tiểu Long Vương vẫn sẽ thực hiện hấn coi như Hải Thần Tộc đại sứ trách nhiệm , kia ruộng ban đầu liền không có bất kỳ lý do đi nhằm vào Tô Nghi.

Đã lâu mà đắm chìm tại đồng bào chiến hữu tình nghĩa bên trong , Tô Nghi trong lòng hơi ấm.

"Như đã nói qua , Elie lão tặc cùng Sa hoàng ánh nắng đến tốt cùng đối với ta ban bố treo giải thưởng gì ?" Tô Nghi sinh lòng hiếu kỳ.

Trầm khu vực núi sắc mặt trừ trừ ,

Đạo: "Người thật muốn biết ?"

"Có cái gì khó mà nói sao?"

"Không , ta chỉ là sợ người nghe về sau , sẽ nửa đường bỏ cuộc." Trầm khu vực núi cười khổ nói.

"Còn là đừng đi tìm hiểu cho thỏa đáng a." Tào Nam cũng phụ họa nói.

"Không sao , ta đã sớm biết hai tộc đối với ta cừu hận , đối với treo giải thưởng phương diện cũng có rất cao chuẩn bị tâm tư , nhưng nói liền có thể." Tô Nghi đạo.

"Ta sợ người làm chuẩn bị tâm tư không đủ đầy đủ... Thôi , để ta làm nói chuyện không có sức thuyết phục gì , người tận mắt nhìn liền biết." Dứt lời , trầm khu vực núi theo Gia Cát trong túi tay lấy ra giấy bằng da dê , đưa cho Tô Nghi , đạo , "Đây là thắng trước , ta Vệ gia theo lên qua sang sông đảo ngũ quân trên người , lục soát ra huyện thưởng lệnh."

Tô Nghi nhận lấy vừa nhìn , này huyện thưởng lệnh chia làm trên dưới hai cái bộ phận , nửa bộ phận trên dùng là Man Tộc chữ viết , thật giống như đồ sức giống như dã thú gương nanh múa vuốt; mà nửa phần dưới thì dùng là tiêu chuẩn Hán ngữ khai thư , hiển nhiên là đồng thời ban hành cho Man Tộc cùng đảo ngũ quân.

Hai bộ phận văn chữ đều là dùng màu trắng cây dịch viết thành , tại sáng sớm quang huy xuống lộ ra sáng trưng , nhưng để cho Tô Nghi cảm thấy nhìn thấy giết mình là , tên hấn nhưng là đỏ như màu máu!

Tô Nghi nhìn về phía có tới hơn hai trăm chữ nửa phần dưới , càng xem càng cảm thấy sợ hết hồn hết vía.

Chỉ cần bất kỳ Man Tộc hoặc đảo ngũ quân có thể giết chết Tô Nghi , loại trừ khen thưởng "Khả Hấn tinh huyết một giọt" cùng "Thiên hóa tẩy tủy , vĩnh trú Lang Hồn" ngoài ra , thậm chí còn có "Thếp Lôi giới vào sân quyền", "Liệt điểm hành lang vào sân quyền", "Nguyệt Lộc đại thần tế bái quyền", "Yêu

nguyệt ánh sáng hoán thể", "Thép mâu thị tộc tộc trưởng kỹ xảo chiến đấu truyền thừa" cùng với "Đầu sói Đồ đằng quyền sử dụng" chờ một chút một loạt khen thưởng.

Tô Nghi khẽ cau mày, hắn cũng không biết những thứ này treo giải thưởng sẽ cho Man Tộc cùng đào ngũ quân mang đi chỗ tốt gì, nhưng nhìn không "Đầu sói Đồ đằng quyền sử dụng" bảy chữ này mắt, trong lòng của hắn đã nhưng sáng tỏ, cái khác các hạng khen thưởng giá trị chỉ sợ cũng sẽ không thấp đi đến nơi nào.

"Này Elie lão tặc thật đúng là bỏ ra rất lớn vốn liếng a." Tô Nghi nâng trán.

"Cũng không phải là, Man Tộc thích đem bọn họ chinh phục quá thể giới gọi là nào đó một cái giới, sau đó tùy ý sửa đổi cái thể giới này quy tắc, lấy cung cấp đời sau lịch luyện, thể giới như thế này vào sân quyền đều là có thể gặp cũng không cầu, có thể mà luyện Man Tộc tự thân lực lượng, cũng là đào ngũ quân lấy được Man Tộc lực lượng chủ yếu nơi phát ra; ngoài ra còn có những nghi thức này cùng truyền thừa, có thể mức độ lớn nhất mà kích thích Man Tộc tiềm năng, tác dụng không chút nào kém cỏi hơn Nhân tộc Trích Tinh Các, Cửu Đỉnh Sơn chờ mỗi cái tiểu thể giới." Vệ giang sơn ôm ngực nói.

"Ta nghe nói những thứ này vào sân quyền, nghi thức cùng truyền thừa, phần lớn đều chỉ có hãn tộc dòng chính, cùng với mỗi cái dị bẩm thiên phú Man Tộc mới có thể tiến vào, nếu là thật muốn đổi tính, mỗi một cái treo giải thưởng giá trị đều có thể mua toà thành tiếp theo, có thể thấy Elie lão tặc đối với người cửu hận rốt cuộc có bao nhiêu cao." Tào Nam đạo.

"Xem ra ta người đầu còn rất đáng tiền." Tô Nghi cười nói.

"Này cũng không có gì thật là cao hứng, lấy Man Tộc âm hiểm xảo trá, không chừng còn có thể lấy cái gì ý đồ xấu đi đối phó người, cần phải thời khắc cẩn thận." Vệ giang sơn đạo.

Tô Nghi gật đầu, đạo: "Đây là tự nhiên, Sa Hoàng ánh nắng lại có treo giải thưởng gì?"

"Không quá rõ ràng, bởi vì còn không có tin tức chảy ra, bắt quá người ngay trước mắt làm thịt Lưu Hàn, người sau nhưng là cực chịu ánh nắng cung chiếu thiên chi kiêu từ, lấy cửu hận này đến xem, sợ rằng ánh nắng treo giải thưởng không có chút nào có thể so với Elie lão tặc thấp."

"Này Elie lão tặc cùng Sa Hoàng ánh nắng suy nghĩ có phải hay không có vấn đề? Ra nặng như vậy treo giải thưởng, cũng không sợ Tô Nghi trực tiếp một đầu trốn Xu Mật Viện bên trong? Chỉ cần không ra mắt, có lão chủ tướng bảo vệ, ai có thể không biết sao hắn?" Hạ Từ Du bĩu môi nói.

"Bọn họ chính là bám đúng, Tô Di Thiên không có khả năng làm con rùa đen rút đầu."

Trầm khu vực núi lặc đầu nói: "Cho dù tránh được nhất thời lại có thể thế nào? Mấy năm sau đó, Man Tộc tức thì nghênh đón vạn tộc thể chân vạc thời đại, đến lúc đó ai có thể bảo vệ Tô Di Thiên? Cùng nó rúc lại an toàn địa phương tham sống sợ chết, chẳng bằng oanh oanh liệt liệt sống tiếp, hết sức tăng lên chính mình lực lượng, trước khi chết có lẽ có thể giết nhiều vài đầu Man Tộc."

"Nói không sai, ta bây giờ là đỉnh phong người đi đường, năm nay nhất định thi đậu Vũ Sĩ, chỉ cần trong vòng ba năm trở thành hạng nhất, tập được lực lượng đông đảo hùng mạnh năng lực, một mình ta là có thể nghiền nát Man Tộc một nhánh vạn người quân đoàn!" Tào Nam nắm chặt hữu quyền. điện thoại di động người sử dụng mời xem đọc, càng chất lượng tốt đọc thể nghiệm

Bạn đang đọc truyện *Binh Pháp Đại Thánh Convert* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 272: Vạn giới lôi phạt

Lực lượng đông đảo hùng mạnh là hạng nhất tài năng tập được năng lực, Tô Nghi chỉ nghe nói qua cái danh hiệu này, còn không có đi sâu vào hiểu hắn.

"Ừ, ta cũng phải mau chóng tăng lên lực lượng, tranh thủ giết nhiều điểm Man Tộc, để cho ta treo giải thưởng danh xứng với thực!" Tô Nghi gật đầu một cái.

"Ha ha ha, thật không hổ là chúng ta chủ chiến phái tám gương, nếu không phải bây giờ đang là đại hội, ta nhất định phải cùng người không say không nghỉ!" Vệ giang sơn cười to.

Lúc này, Vương Bá hạo thanh âm truyền tới.

"Tô Nghi! Nhà ta thái quân đã có định luận , tính mạng người cũng không gấp mười năm hòa bình , nhiều nhất hứa người thời gian ba năm!"

"Ừ? Đường đường ti ti Man Tộc tiểu Hoàng Tử , lại muốn cùng ta nhất giới thảo dân trả giá ?" Tô Nghi nâng lên một đạo không thể diễn tả nụ cười.

"Nguyên lai người cũng có chính mình thân là thảo dân tự giác sao? Cho người thời gian ba năm , đã là nhà ta thái quân lớn nhất bố thí rồi!" Vương Bá hạo kêu lớn.

"Ta tuy là nhất giới thảo dân , nhưng nếu là thả vào trên bàn cân ước lượng một hồi , giá trị con người có lẽ vẫn còn so sánh nhà người thái quân nặng rất nhiều đây." Tô Nghi nhún vai.

Vương Bá hạo mắt lộ ra hung quang , đây quả thực là lại nói , tô hách giá trị con người liền nhất giới thảo dân cũng không bằng.

Loại này giống như hán loại này đầu nhập vào Man Tộc đào ngũ quân lại coi như là gì đó ? Tô Nghi đây là móc lấy cong đang mắng hán a!

Tô hách sở dĩ sẽ đem hòa bình điều ước hạn chế là ba năm , là bởi vì vạn tộc thể chân vạc thời đại sẽ ở sau đó tới , nếu là kéo dài điều ước thời gian , chờ những chủng tộc khác tụ tập đến Bình Phong Đại Lục , lại phát hiện bởi vì điều ước hạn chế mà vô pháp tấn công Nhân tộc , Elie Khả Hãn chẳng phải là muốn bị người trò cười ?

Mà Tô Nghi cũng không kém lý giải đến nơi này một điểm , nói cách khác , vạn tộc thể chân vạc rất có thể sẽ ở ba năm sau đó tới.

Nhưng cái này rất khả năng chỉ là chướng nhãn pháp , Tô Nghi cũng không bởi vì vị này Elie Khả Hãn có khả năng rõ ràng nắm giữ cái khác Man Tộc bộ lạc chiêu hướng.

"Ta nói mười năm chính là mười năm , bình gia sĩ tử mở miệng tuyệt không nói đùa." Tô Nghi nói , một bộ không cho cãi lại tư thái.

"Tô Nghi , người được suy nghĩ kỹ càng , nếu là nhà ta thái quân không đáp ứng người cái thứ 2 đánh cuộc , tại Đông hải người có thể sống bất quá ngày mai!" Vương Bá hạo uy hiếp nói.

"Các người không đáp ứng ta nói lên đánh cuộc , ta đây cũng có thể không nhìn các người đánh cuộc." Tô Nghi bình tĩnh cười nói.

"Khó chơi gia hòa!"

Vương Bá hạo mắng một câu , lại cùng tô hách trao đổi một trận.

Tô hách rất rõ ràng sắc mặt không vui , hán mỗi lần nhìn về Tô Nghi lúc , hán mắt thần đều rất giống vò mồi hổ lang.

Hồi lâu sau , Vương Bá hạo mới lên tiếng: "Tô Nghi! Không bằng người ta đều thối lui một bước , nếu là ta chờ thua , liền hứa cho Nhân tộc năm năm hòa bình điều ước! Người có thể cự tuyệt , nhưng người phải rõ ràng , đây đã là chúng ta lần ranh!"

Tất cả mọi người đều nhìn về Tô Nghi.

"Được ! Liền năm năm!" Tô Nghi không chút do dự gật đầu đáp ứng.

Hàn Tu Trúc sững sờ một chút , chợt che miệng cười trộm.

Những người khác không nghĩ đến Tô Nghi lúc trước luôn miệng nói "Tuyệt không nói đùa", giờ phút này vậy mà đáp ứng dứt khoát như vậy , tí mỉ nghĩ lại mới rõ ràng , rốt cục thì không khỏi tức cười.

Nguyên lai , Tô Nghi ngay từ đầu mục tiêu chính là tranh thủ năm năm thời hạn hòa bình điều ước a!

Vương Bá hạo tựa hồ cũng ý thức được một điểm này , sắc mặt hết sức khó coi.

"Nếu song phương đạt thành nhận thức chung , vậy thì uống máu là thề đi!" Vương Bá hạo nói.

"chờ một chút , còn cần một cái người chứng kiến." Tô Nghi nói.

Song phương đánh cuộc , phe thứ ba coi như chứng kiến , đây là Nhân tộc thời gian qua tới nay truyền thống , Vương Bá hạo mặc dù sinh ở Trung Nguyên , nhưng là hiểu cái này phong tục.

Nhân man lưỡng tộc đánh cuộc , này hai tộc người nào làm người chứng kiến đều không phục chúng , Vương Bá hạo trước tiên nhìn về phía Hải Thần Tộc , muốn từ đó tìm một người đức cao vọng trọng làm chứng.

Bỗng nhiên , tiểu Long Vương thiên khôi kiều ngạo thanh âm từ không trung truyền tới.

"Nói xong ? Kia bản vương liền hạ mình cho các người làm cái chứng kiến thôi , người nào nếu là dám ở Bồn vương trước mặt đổi ý , hay hoặc là người ngoài quấy nhiễu song phương đánh cuộc , ắt sẽ đem tại chỗ tru diệt!"

Mọi người theo tiếng kêu nhìn lại , phát hiện một cái dài hơn một trượng tiểu Giao Long chiếm cứ trên không trung , miệng sinh phong lôi , trong mắt chứa

nhật nguyệt , bày ra quân lâm nơi đây tư thái tới.

Mọi người sắc mặt cổ quái , cái này tiểu Long Vương nếu không phải hoá thành hình rồng , hầy còn có thể nói được lên uy phong bát diện , nhưng trường thành Giao Long hình thể hồ một tí ngàn trượng dài , này khoảng một trượng tiểu cá trạch , bây giờ nói không được có uy nghiêm cảm giác.

Hành động này ngược lại còn bại lộ thiên khôi tuổi tác!

"Người này , sợ rằng vẫn chưa tới mười tuổi chứ ?" Tô Nghi khóe miệng run lên.

"Ho khan một cái , ngươi đừng nhìn hần nhỏ tuổi , nhưng hần bẩm sinh khả năng hô phong hoán vũ cũng không phải là bày biện nhìn , nếu là ở trên biển , tại chỗ không người có thể đấu thắng hần , vô luận là Heiler kim vẫn là tô hách , cũng không có bản lĩnh này." Hàn Tu Trúc thấp giọng nói.

Nhân man lưỡng tộc đều biết tiểu Long Vương lực lượng , mà hần hoàng gia thân phận cũng đủ để là Tô Nghi cùng tô hách hai người làm chứng kiến.

"Tiểu Long Vương ra mặt làm chứng , chúng ta dĩ nhiên là yên tâm , đã như thế , ngươi có thể thế sao?" Vương Bá hạo nhìn về phía Tô Nghi.

"Tự nhiên , cầm sinh huyết tới!" Tô Nghi đạo.

Không lâu sau , thị nữ bưng tới một chén động vật biển máu.

Tô Nghi đem thú huyết vệt đến miệng trên môi , sau đó hai ngón tay chỉ thiên , cao giọng nói: "Trời xanh có mắt , Tiên Thánh làm giám , Nam Từ Châu Tô Nghi ở chỗ này lập được thệ ước: Nếu là ta tại sau đó đưa thuyền trung thua ở tô hách , không có thể giành trước đến Doanh Châu bí cảnh , liền quỹ xuống đập đầu ba cái , hô to chính mình không bằng tô hách , hơn nữa tại chỗ tự giết! Tuyệt vô hư ngôn , nếu có người vi phạm , làm trời tru đất diệt!"

Tô Nghi ngôn ngữ âm vang , các vị đồng bạn nghe trong lòng cuồng loạn.

Vương Bá hạo mắt lộ ra vẻ hài lòng , lại đối tô hách làm bầm đôi câu.

Tô hách cũng đứng lên tới , lấy ra bên hông phân biệt một thanh phong cách cuồng dã đoản kiếm , không chút do dự một kiếm rạch ra bàn tay mình.

Chỉ thấy tô hách bàn tay máu chảy ồ ạt , giờ tay lên hướng thiên , nơi vết thương vậy mà dấy lên ngọn lửa màu đỏ thắm.

Rất nhiều nghe hiểu được Man Tộc tiếng nói người thấy tô hách cao giọng nói: "Thiên Lang tộc tô hách , thành tâm cầu nguyện , cung thỉnh tổ tiên thiên hòa đại thần yên lặng nghe: Hôm nay ta thay Thiên Lang tộc lập được thệ ước: Nếu ta tại Doanh Châu đưa thuyền trung thua ở Tô Nghi , thì đại biểu Thiên Lang tộc hứa lấy Tô Nghi Dương Châu chi địa quyền thống trị! Tại thệ ước thành lập , thẳng đến địa giới giao nhận xong sau đó , không làm thương hại , không dời tỵ Dương Châu biên giới bất kỳ Nhân tộc , càng không biết phá hư Dương Châu mỗi một tấc đất! Ngoài ra , Thiên Lang tộc đem cùng Nhân tộc ký năm năm hòa bình điều ước , trong lúc ở chỗ này tuyệt không xâm phạm Giang Nam tấc đất! Nếu có người vi phạm , xứng nhận vạn giới lôi phạt!"

Rất nhiều người rớt rít gật đầu , Man Tộc tự mời vạn giới lôi phạt , hần cường chế lực có thể so với Nhân tộc uống máu ước hẹn tới nặng hơn.

Nghe được cái này lời thề , Heiler kim sinh lòng không vui.

Hần cả đời đều lấy lên qua Giang Nam , tru diệt Nhân tộc làm thú vui , nếu là Tô Nghi quả thật chiến thắng , vậy hần trong vòng năm năm đều phải vui ở doanh trung rèn sắt rồi.

"Đánh cuộc thành lập!" Tiểu Long Vương lập tức hô to.

Tô Nghi cùng một chúng đồng bạn lập tức nắm chặt hai quả đấm , đây không chỉ là Tô Nghi một người đưa thuyền , bọn họ tuyệt không có thể thua! điện thoại di động người sử dụng mời xem đọc , càng chất lượng tốt đọc thể nghiệm

Bạn đang đọc truyện *Binh Pháp Đại Thánh Convert* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 273: Kiểm tra thiên phú

Một hồi trò hay kết thúc , vậy xem người tan tác như chim muông , chuẩn bị tham gia chính thi đấu.

Tô Nghi bắt đầu cùng nhóm bạn thương lượng đường đi.

Lúc này, Vương Bá Hạo con người nhỏ giọt nhất chuyển, lặng lẽ đến gần một lần nữa hóa thành hình người tiểu Long Vương, thấp giọng nói: "Điện hạ, Tô Nghi trước đây vậy mà dám can đảm mạo phạm ngài uy nghiêm, thật sự là trong mắt không long, tội khác nên trăm a! Nếu là đánh cuộc thất bại, không cần ngài tự mình động thủ, hần thì sẽ bỏ mạng Đông hải, ngài chẳng bằng giúp bọn ta. . ."

"Cút! Cùng Tô Nghi ân oán, Bồn vương sẽ tự giải quyết, còn cần bọn người tiện chùng nhúng tay? Như người bực này bội bạc, trợ Trụ vì ngược phản bội hỗn đản, đừng nói là Nhân tộc, ngay cả ta Hải Thần Tộc hạ đẳng nhất con tôm nhỏ đều xem thường các người! Lần sau còn dám xuất hiện ở Bồn vương trong vòng trăm bước, sẽ chờ tan xương nát thịt đi!"

Lôi Âm Lạc xuống, tiểu Long Vương thiên khôi giương tay một cái, một trận con lốc gào thét tới, đem Vương Bá Hạo vén đến giữa không trung, một hơi thở thổi bay đến trăm bước ra ngoài.

Vương Bá Hạo chỉ cảm thấy trong mắt thế giới trời đất quay cuồng, oanh một tiếng đập ầm ầm rơi vào mả.

"Ai yêu!" Vương Bá Hạo phát ra một tiếng kêu đau, nếu không phải trên bờ biển là mềm mại sa địa, chỉ sợ hần đã sớm té cả người gãy xương.

Vương Bá Hạo ở chung quanh nhạo báng trong tiếng bò dậy, thần sắc hơi có chút tức giận cùng sợ hãi.

Giận là, hần dù gì cũng là ngụy nước Tề đại biểu, này tiểu Long Vương vậy mà một điểm mặt mũi cũng không cho hần; mà sợ hãi là, tiểu Long Vương chỉ là tùy ý thi triển chính mình khả năng hô phong hoán vũ, hần làm một giới đình phong người đi đường, vậy mà không hề sức chống cự!

Vương Bá Hạo theo bản năng liền muốn mở miệng chửi rủa, nhưng khóe mắt liếc qua liếc thấy chung quanh Hải Thần Tộc mỗi người sắc mặt khó coi, vì vậy cả người run run một cái, lập tức ngậm miệng.

Tô Nghi liếc thấy bên kia náo nhiệt, ánh mắt hơi rét, giống như tháng chạp sương kết.

So với Man Tộc, Tô Nghi càng thêm thông hận đào ngũ quân.

Nhân tộc cùng Man Tộc quan hệ, chẳng qua là thuần túy địch nhân mà thôi, song phương người công ta thù, vì mỗi người tín niệm dục huyết phản chiến, dễ hiểu, ngay cả giữa hai tộc cừu hận đều vô cùng thuần túy, nếu là muốn dùng bốn chữ hình dung, chính là người chết ta sống mà thôi.

Nhưng đào ngũ quân bất đồng, loại người này sẽ vì tham sống sợ chết còn đối với cường giả khúm núm nịnh bợ, cầu xin cứu mạng, thậm chí sát hại, bức bách chính mình đã từng đồng bào, tham sống sợ chết đào ngũ quân không có gì tín niệm có thể nói, làm hết thảy không phải người hành động, vứt bỏ hết thảy trung hiếu lễ nghĩa, đều chỉ là vì có điều kiện sống một ngày.

Nếu là một đầu Man Tộc cùng một cái đào ngũ quân đứng ở trước mắt, Tô Nghi nhất định sẽ ưu tiên chém chết người sau.

Giờ Thìn vừa đến, đại địa đột nhiên rung một cái,

Trên bờ biển huyên náo lập tức lắng xuống.

Tô Nghi mấy người cũng lập tức dừng lại trò chuyện, nhìn về phía mặt biển nơi, chỉ thấy nước biển hô một tiếng hướng hai bên gạt ra, một đầu cơ hồ có trăm trượng chu vi, cao hơn mười trượng Rùa khổng lồ nổi lên mặt nước.

Này Rùa khổng lồ cặp mắt tràn đầy linh tính, cứ như vậy mắt nhìn xuống trên bờ biển chúng sinh, hần uy nghiêm làm cho tất cả mọi người không khỏi trong lòng căng thẳng, đứng thẳng người.

Rùa khổng lồ mở ra miệng to, trong nháy mắt, trên đảo trời quang sinh sét đánh, không gió lên ngậm vân, Tô Nghi bên tai vang lên gào thét phong thanh, tổn sức khí lực mới đứng vững bước chân.

Sau một hồi lâu, Rùa khổng lồ ngậm miệng lại, nói lầm bầm: "Hô, vậy ta đây."

Mọi người khóe miệng run lên, nguyên lai này Rùa khổng lồ chỉ là đang đánh ngáp.

Rùa khổng lồ ngoe đầu, lần nữa quét nhìn mọi người, lười biếng nói: "Hoan nghênh tới tham gia thứ, thứ. . . Ách, đây là thứ mấy giới Doanh Châu Đại Hội tới? Bàn quy Hậu lão á..., nhớ kỹ không quá rõ, tổng chỉ hoan nghênh bọn người tới tham gia năm nay Doanh Châu Đại Hội. Ừ, năm nay cao thủ bề ngoài như có chút nhiều a? Sợ rằng phần lớn cũng là vì kia trong truyền thuyết bí bảo mà đến đây đi? Bất quá các người người nhiều đi nữa cũng không sửa đổi được một sự thật, đó chính là đi phía trước hai ngàn năm, lui về phía sau hai ngàn năm đều không khả năng sẽ có người được đến bí bảo, nghĩ lúc đó. . ."

Này quy sau bắt đầu nói lời nhai mà nói tới lần trước tình anh biểu hiện, hần lôi âm là thuần túy năng lượng, vì vậy nhân man lưỡng tộc đều có thể tự động lý giải trong đó hàm nghĩa.

Tô Nghi tập trung tinh thần nghe, muốn từ đối phương trong giọng nói tìm ra Doanh Châu bí cảnh chỗ mấu chốt.

Nhưng rất nhanh Tô Nghi liền thất vọng, bởi vì này quy sau nói đều là một ít cùng chính thi đấu không liên quan chuyện vụn vặt.

Một mực nói chén trà thời gian, không chỉ là Tô Nghi, ngay cả những người khác cũng bắt đầu không nhìn được.

"Này nói nhằm đến tột cùng phải nói bao lâu a! Đến cùng còn muốn hay không bắt đầu đua thuyền rồi!" Một đầu Man Tộc nhảy lên đi trước, lớn tiếng kêu to.

"Ừ? Dám quấy rầy bọn hầu nhà húng? Ngươi qua đây!"

Quy sau há to miệng một cái, đầu này Man Tộc liền kêu thảm thiết cũng không từng phát ra, ngay lập tức sẽ bị hút vào rồi người trước trong miệng.

Chỉ là một hơi thở sau đó, kia Man Tộc liền bị phun ra ngoài.

"Phi! Mùi vị thật kém!" Quy sau mắng.

Tô Nghi nhìn về phía phía trước nó bãi biển, đầu kia Man Tộc ban đầu còn nhảy nhót tung bùng, nhưng thoáng qua sau đó, biến thành bạch cốt âm u!

Tất cả mọi người khắp cả người phát rét, không tự chủ được lui về sau một bước.

"Mới vừa rồi ta nói đến nơi đó rồi hả?" Quy sau quét nhìn mọi người, hỏi.

Tất cả mọi người lắc đầu một cái, nào dám trả lời, vô luận là Tô Nghi, xích đảm viễn chinh đội vẫn là tiểu Long Vương, cũng hoặc là tồ hách cùng Heiler kim, tất cả đều giữ vững yên lặng.

Quy sau lạ mặt về bất mãn, nhưng rất nhanh thì khôi phục hân ung dung nụ cười, nói: "Thôi, bản quy sau vẫn là sớm một chút làm xong làm việc, về nhà ngủ đi. Quy cũ cũ, bản quy sau sẽ hướng các người giới thiệu chính thi đấu quy tắc, bọn người lại nghe cho kỹ, nếu là lộn nghe yếu điểm gì mà đưa đến tăng thân biến khôi, bản quy sau cũng không cho các người nhập xác."

Tô Nghi lập tức vểnh tai lắng nghe.

"Khả năng các người đều biết, này Doanh Châu Đại Hội là đặc biệt cởi mở cho thiên tài trẻ tuổi thí luyện, người nào thiên phú cao hơn, người đó liền có thể ở trong biển đi xa hơn, bất quá chỉ cần thiên phú đạt tiêu chuẩn, hơn nữa một chút xiu vận khí, ai cũng có cơ hội đến Doanh Châu bí cảnh, cái này thì muốn xem các người có phải hay không nhận được Tổ Long chiếu cố rồi. Ta hải thần nhất tộc có vô số loại phương pháp có thể khảo sát một người thiên phú, mỗi giới đại hội cũng sẽ đổi lại đến, cho nên các người liền khỏi phải nghĩ đến lấy sớm làm chuẩn bị ứng đối rồi, ngoan ngoãn bằng vào tự thân bản sự thông qua trắc nghiệm mới là chính đạo, bất quá mà, coi như các người muốn ăn gian, cũng không gạt được bản quy sau tuệ nhãn là được."

Dứt lời, quy sau lại mở ra miệng lớn, phun ra một đạo phong cách cổ xưa tang thương cửa đá tới.

Cửa đá này khung cửa bên trong tồn tại một đạo mây mù vòng xoáy, từ trong đó phun trào ra làm người sợ hãi khí tức uy nghiêm, thật giống như nói lên một cái thế giới khác.

Quy sau nhìn một chút cánh cửa đá này, vừa nhìn về phía mọi người, đạo: "Các người từng cái tiến vào cánh cửa này, tiếp nhận thiên tư khảo sát, y theo thiên phú cao thấp, cho các người phân phối thuyền bè cũng sẽ có lớn có nhỏ, trong thuyền lớn ẩn chứa linh lực càng nhiều, tại trong biển có thể đi nhanh hơn, vững hơn, nếu như các người trong đó người nào thiên phú chưa đủ, bị phân phối một cái nhỏ thuyền, kia bản quy sau khuyên các người vẫn chủ động thôi lui ra cho thỏa đáng, chớ có uống phí tính mạng a!"

Tô Nghi trong lòng suy nghĩ, nguyên lai đúng như trong tin đồn nói như vậy, này Doanh Châu Đại Hội hoàn toàn chính là thiên phú so đấu.

Bạn đang đọc truyện *Binh Pháp Đại Thánh Convert* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 274: Sóng vai tiến lên

Quy hậu dừng một chút, quay đầu nhìn về phía phía sau, vừa quay đầu nói: "Tại kiểm tra thiên phú sau khi kết thúc đơn giản, các người chỉ cần không ngừng đi phía trước đi vậy đúng rồi. Phía trước bị ta hải thần nhất tộc chia làm rồi ba cái hải vực, chia ra làm hải ngoại, đại vòng xoáy bên bờ hải vực cùng trung tâm hải vực, trình độ nguy hiểm tự nhiên cũng càng ngày sẽ càng cao, bên ngoài biển cùng bên bờ hải vực, sẽ rải rác rất nhiều đảo nhỏ, coi như các người chỗ nghỉ ngơi cùng trạm tiếp liệu, nếu là cảm giác mình thuyền bè linh lực không đủ, hoặc là thức ăn nước uống hao hết, cũng đừng cậy mạnh, cứ việc nghỉ ngơi. Đương nhiên, mỗi lần tiếp tế cũng sẽ tiêu phí nhất định đại giới, cái này thì muốn xem những thứ kia đảo nhỏ trú đóng nhân viên sẽ có yêu cầu gì, hắc hắc."

"Thuyền bè linh lực sẽ theo đi từ từ tiêu hao ?" Có người hỏi.

"Đó là tự nhiên , người cho rằng là thúc đẩy thuyền bè tiến tới động lực là lấy ở đâu ? Hắc hắc , bất quá những thứ này trạm tiếp liệu là đặc biệt là nhân man lưỡng tộc thiết lập , hải thần nhất tộc thiên tài căn bản không yêu cầu tiếp tế , chúng ta đói liền xuống nước vò mồi , linh lực chưa đủ liền từ chung quanh điều đi linh lực tiến hành bổ sung , chưa bao giờ yêu cầu lo lắng tiếp tế khô kiệt. Về phần các người Nhân tộc cùng Man Tộc a , tại cát cánh trước vôi vàng cầu nguyện đi , khẩn cầu chính mình sẽ không liền với mấy ngày đều không đụng tới một cái trạm tiếp liệu , nếu không tùy ý các người thiên phú cao hơn nữa , cũng chỉ có chết đói tại trong biển rộng mênh mông."

Nhân man lưỡng tộc tất cả đều sắc mặt ngưng trọng.

Tô Nghi thấp giọng thầm nói: "Khó trách nói Hải Thần Tộc tại chính thi đấu ưu thế cực lớn , nguyên lai nói là một điểm này , nhưng chúng ta có Gia Cát túi có thể chứa đựng thức ăn nước uống , hẳn là không cần lo lắng cái này chứ ?"

Nghe vậy , Tào Nam cười khổ nói: "Đừng xem thường cái này chính thi đấu hà khắc trình độ , vì bảo đảm tuyệt đối công bình , trước đó mang theo mang một ít thức ăn cũng sẽ bị thu lấy."

Tiếng nói rơi xuống , đúng như dự đoán , quy hậu lại cái miệng hút một cái , tất cả mọi người Gia Cát túi , sở hữu Man Tộc đầu dê cốt trung , hết thảy có thể ăn đồ vật tất cả đều bay vào trong miệng hắn.

Tô Nghi thờ phào nhẹ nhõm , may mắn hẳn Gia Cát túi tương đối nhỏ , vì vậy không có đem những thiên tài địa bảo kia tùy thân mang theo , nếu không không muốn biết tổn thất bao nhiêu.

Ngược lại cái khác rất nhiều người than phiền liên tục , bọn họ Gia Cát trong túi có thật nhiều dược liệu trân quý linh vật.

"Ừ, không tệ không tệ , khóa này bữa ăn sáng so với năm trước đều muốn phong phú , đa tạ khoản đãi. Xem ở những thứ này mỹ thực phân thượng , bản quy hậu liền đại phát thiện tâm nhắc nhở các người một câu , năm nay đại trong vòng xoáy gió lớn sóng gấp , nếu là không có thực lực đó , liền đảng hoàng bên ngoài biển đi vòng , có tự tin có thể đi bên bờ hải vực đi dạo một vòng , nhưng vô luận các người mạnh hơn nữa , một khi tiến vào trung tâm hải vực , không người có thể bảo đảm các người có thể còn sống đi ra. Nhân tiện nhắc lên , trung tâm hải vực rộng chừng mấy ngàn dặm , bởi vì sóng gió ngăn trở , nhanh nhất cũng phải mười ngày tài năng thông qua , đương nhiên đó cũng không phải vấn đề nan giải gì , vấn đề lớn nhất chính là , trung tâm hải vực nhưng là không có trạm tiếp liệu , muốn chết cứ việc đem thuyền lái vào đi thử một chút."

Tô Nghi lặng lẽ đem đoạn văn này ghi tạc trong lòng.

"Đúng rồi , quy hậu các hạ , Doanh Châu bí cảnh cửa vào đến tột cùng tại kia ? Chúng ta dù sao cũng phải có một cái mục tiêu địa điểm chứ ?" Lại có người hỏi.

"À? Doanh Châu bí cảnh cửa vào ? Người là tại cùng bản quy hậu đùa giỡn hay sao , ta sao có thể có thể biết hẳn vị trí ? Không sợ nói cho các người biết , Doanh Châu bí cảnh cửa vào mỗi ngày đều đang di động , phỏng chừng chỉ có lão Ngọc Hoàng bệ hạ tài năng chính xác nắm giữ hẳn phương vị , mặc dù bản quy hậu tìm chút thời giờ cũng có thể tìm tới , nhưng ta hôm nay chỉ là làm theo phép , không có chỗ tốt mà nói ai sẽ trăm ngàn cay đắng đi tìm à? Các người cũng muốn tiến vào Doanh Châu bí cảnh phải không , vậy thì chính mình đi tìm cửa vào."

Tiếng nói rơi xuống , mọi người trở mắt nhìn nhau.

Muốn tại mênh mông trong đại dương tìm không biết diện mạo bí cảnh cửa vào , quả thực không khác nào mò kim đáy biển.

Tiểu Long Vương bĩu môi , mặt đầy không hề quan tâm bộ dáng , hẳn có thể bay lượn trên bầu trời , vô luận là tầm mắt cùng tốc độ cũng lớn đại vượt qua những người khác , không cần vì tìm bí cảnh cửa vào mà buồn rầu.

Những người khác trong lòng phát khổ.

"Quả là như thế , này Doanh Châu Đại Hội hà khắc đúng như tin đồn." Tào Nam cười khổ nói.

"Không , ta cảm giác được so với tin đồn còn càng chết người." Trầm khu vực núi nhún vai một cái.

Tô Nghi trừng mắt nhìn , như là tại tin chắc chính mình không có nghe lầm , sau một hồi mới nói: "Chuyện này. . . Thật muốn tự chúng ta đi tìm cửa vào ? Cửa vào đến tột cùng là dạng gì ?"

"Ta nghe gia môn trưởng bối nói qua , Doanh Châu bí cảnh cửa vào là một tòa tùy thời di động đảo nhỏ , tựa hồ là tại một cái Rùa khổng lồ trên lưng , bởi vì trên đó có một khối ngàn trượng cao bia đá , cho nên ngoài trăm dặm là có thể nhìn thấy , hết sức dễ dàng nhận rõ , ngược lại cũng không phải khó tìm như vậy." Tào Nam đạo.

"Nói cách khác , có thể hay không tìm được cửa vào , vẫn là phải xem vận khí cùng đường đi a." Tô Nghi gật gật đầu , sắc mặt ngưng trọng.

"Đây cũng là chúng ta vì sao phải tạo thành đội tàu lý do , chúng ta lái vào hải ngoại sau đó , tựu lấy hạc cánh trận triển khai đội hình , mỗi cá nhân gian cách khoảng ba mươi dặm , nếu là phát hiện trạm tiếp liệu , phong bạo , động vật biển hoặc là bí cảnh cửa vào , liền hướng một cái hướng khác chấy lên đủ loại lang yên , chỉ cần tất cả mọi người lập tức hướng lang yên phương hướng chạy , là có thể tránh phần lớn nguy hiểm , tìm thấy được trạm tiếp liệu cùng cửa vào có khả năng cũng có thể gia tăng thật lớn. Về phần chi tiết cụ thể , chờ lái vào hải ngoại sau đó mới bí mật thương lượng." Vệ giang son nói.

Tất cả mọi người đều cảm thấy dừng khí hơi hình, có câu nói một cái hảo hán ba cái giúp, một người có thể làm được sự tình là có giới hạn, nếu là có người kẻ vai chiến đấu, ắt sẽ vượt qua sở hữu cửa ải khó.

Mọi người thương lượng xong, quy hậu lại nói: "Được rồi được rồi, bản quy hậu cũng có chút buồn ngủ rồi, vội vã về nhà ngủ, bọn người mau vào cửa tiếp nhận khảo nghiệm đi."

Tô Nghi nhìn về chính giữa cửa đá, kia mây mù vòng xoáy từ từ xoay tròn, giống như tinh vân ba động.

Nhưng Nhân tộc hơn ba trăm người nhìn tới nhìn lui, chính là không có một người dám làm thử nhất ăn con cua người.

Man Tộc rồi rít lộ ra khinh bỉ nụ cười, trước nhất xuất mã tô hách tiểu Hoàng Tử, Man Tộc bên trong còn không người dám cướp hán danh tiếng.

Chỉ thấy tô hách xuyên qua cửa đá vòng xoáy, tinh vân đầu chuyển, phát ra sóng tiếng vang, giống như xuyên qua một đạo thủy mạc.

Lập tức, trong thiên địa lượng lớn linh lực gào thét tụ đến, tại bên bờ ngưng tụ thành một chiếc dài đến hơn năm mươi trượng lâu thuyền! Tòa lâu thuyền này mai rùa có bốn tầng, cơ hồ cao đến mười trượng, nếu là chỉ nhìn độ cao, thậm chí có thể cùng quy hậu sánh vai!

Bảy tám chục đầu Man Tộc phát ra hưng phấn tiếng hô, như lửa nhiệt tình xông thẳng Vân Tiêu.

Dài đến năm mươi trượng khổng lồ chiến hạm, cái này ở Doanh Châu Đại Hội ngàn năm trong lịch trình, đều là vô cùng hiếm thấy, đây cũng nói rồi tô hách là bậc nào dị bẩm thiên phú!

Tô hách bước lên cự ham, trên boong cánh buồm tự động triển khai, trên thuyền chứa đựng linh lực hóa thành một trận con lốc, thúc đẩy lấy người trước đi về phía trước chạy.

Tô hách quay đầu nhìn về phía Tô Nghi, dưới cao nhìn xuống đạo: "Tô Nghi, ta ở phía trước chờ ngươi, nếu là ngươi còn lưu lại một tia can đảm, liền cứ việc thử vượt qua ta đi!"

"Không cần nhiều lời, ta rất chờ mong gặp đến ngươi thất bại lúc biểu tình." Tô Nghi cũng phản thần chống đỡ.

Hai người tầm mắt tại đụng độ trên không, giống như Lôi Đình vỡ toang, thủy hỏa hòa vào nhau.

Bạn đang đọc truyện *Binh Pháp Đại Thánh Convert* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 275: Binh phong chi tử

Tô hách mặc đây răng nhọn miệng nâng lên một đạo cao ngạo nụ cười, tựa hồ là lại nói: Ta chờ ngươi.

Sau đó, tô hách lâu thuyền giống như trận gió bình thường đi về phía trước, không lâu lăm liền đụng vào phía trước trong sương mù dày đặc, tan biến không còn dấu tích.

Lúc này, Tô Nghi mới phát hiện, cái này lâu thuyền đầu hạm lại là một cái dữ tợn đáng sợ màu đen đầu sói.

Đầu sói đầu hạm hai mắt đỏ như máu, đen nhánh bề ngoài tại Hi dương chiếu rọi quanh quần nhiếp nhân tâm phách hàn mang, hán hiển nhiên là từ thép ròng chế tạo thành, nếu là dùng hán đụng cái khác thuyền bè, người sau kết cục tất nhiên là không phải chìm tức hủy!

Thấy cái kết quả này, Man Tộc dương dương đắc ý, mà Nhân tộc chính là sắc mặt u ám.

"Nguyên bản ta còn muốn toàn lực ngăn cản tô hách đi, bây giờ nhìn lại, vẫn là cách hán càng xa càng tốt a." Tào Nam phát ra một trận nặng nề thở dài.

"Thật là đáng sợ, này dài năm mươi trượng cự ham nếu là đụng lên người đến, nhất định là đụng một cái chìm một cái!" Trầm khu vực son đạo.

"Hừ, không chỉ có như thế, càng lớn tốc độ thuyền độ lại càng nhanh, tô hách người này nếu là thành tâm nghĩ muốn theo đuổi đuổi hán người, không người có thể trốn được." Ruộng ban đầu lạnh giọng nói.

Tô Nghi nhăn đầu lông mày.

"Năm mươi trọng thuyền đến tốt cùng là khái niệm gì?" Tô Nghi hỏi.

"Gọi tô hách thiên phú cao bao nhiêu, sợ rằng rất khó cho người lý giải, nói như thế, ta lấy những người khác tới so sánh, Tôn gia trang quân vẫn còn người biết sao?" Tào Nam hỏi.

"Có chút nghe thấy." Tô Nghi gật đầu một cái.

Tôn gia chỗ ở thánh tử bằng nơi thái hồ bờ đông, Ngô Quận bên ngoài thành, cho tới nay đều là Nam Từ Châu lãnh địa, mà tôn quân vẫn còn coi như tôn thánh thể gia ngôi sao mới, tự nhiên cũng nhận được Nam Từ Châu các sĩ tử đưa mắt chú ý; nếu như nói Tô Nghi là năm gần đây đứng đầu nhận được mong đợi thiên chi kiêu tử, kia mười năm trước chính là tôn quân vẫn còn thời đại.

Tôn quân vẫn còn truyền kỳ cũng không ở chỗ hán thiên tư biết bao lạ thường, ngược lại, hán tử nhỏ đã là bị người nhạo báng "Si nhi" cùng "Ngốc tử"!

Bởi vì sinh ra ở tôn thánh thể gia, tôn quân vẫn còn nắm giữ một bộ khỏe mạnh thân thể, thật sớm liền học được rồi bước đi, nhưng hán cho đến bốn tuổi lúc mới có thể mở miệng nói ra "Cha mẹ" hai chữ, bảy tuổi mới bắt đầu biết chữ, người khác hoa nửa giờ là có thể lý giải một phần văn chương trung hàm nghĩa, nhưng tôn quân vẫn còn bình thường được hoa chừng mấy ngày mới được; cho đến mười bốn mười lăm tuổi lúc, mới đưa thường dùng chữ hán nhận toàn.

Này không chỉ tại tướng môn thể gia, thậm chí tại bình dân bách tính người ta trung, đều cũng coi là ngu dốt điển hình.

Tô Nghi tại lần đầu nghe nói tôn quân vẫn còn sự tích lúc,

Thậm chí không thể tin được người sau vậy mà thật là tôn thánh thể gia đời sau, mà không phải bên đường nhặt được trẻ sơ sinh.

Tôn quân vẫn còn hao tổn thời gian mười năm, mới đưa ngắn ngủi hơn mười ngàn chữ « Tôn Ngô binh pháp » đọc thuộc lòng đi xuống, nhưng vẫn là lữ lữ xuất sai, nhưng rất nhanh, hán liền dùng tương lai mình trải qua hướng thể nhân chứng minh, gì đó mới thật sự là thiên tuyển chi tử ——

Tại tôn quân vẫn còn lần đầu tham gia thi huyện lúc, hán may mắn gặp đơn giản nhất thi văn: Thông thiên mặc nghĩa cùng thiếp kinh, vậy mà chỉ kiểm tra « Tôn Ngô binh pháp »!

Cũng vì vậy, tôn quân vẫn còn được thuận lợi thi đậu võ sinh.

Tại Trích Tinh Các đêm trước, tôn quân vẫn còn đột nhiên quá tật, tâm thần xảy ra chẳng biết tại sao biến dị, ngày kế vậy mà khuất nhục đồng giới thiên tài, hái được hai khóa Tướng Tinh;

Năm thứ hai, tôn quân vẫn còn đi Ngô Quận tham gia Viện thí, đột nhiên gặp gỡ lên qua sang sông Man Tộc đại đội, cùng Ngô Quận đội tuần tra kịch chiến, người sau đã toàn quân bị diệt, mà Man Tộc đại đội cũng tất cả đều thoái thối, tôn quân vẫn còn không phí nhiều sức, thu hơn trăm người đầu, thu được đại lượng chiến công, tấn thăng đến đỉnh phong võ sinh; mà ở Viện thí ngày đó, tôn quân vẫn còn lại vượt xa bình thường phát huy, mới đi lên đạt tiêu chuẩn tuyển thông qua Viện thí, trở thành tướng tài.

Khi tiến vào tướng tài thời kỳ cổ chiến trường lúc, tôn quân vẫn còn vừa gặp Man Tộc bại lui, đi theo Nhân tộc quân đội phía sau, thu vô số man đầu; năm đó lại được đến danh sư điểm hóa, lấy một tên sau cùng thành tích thi đậu người đi đường.

Tại năm sau Doanh Châu Đại Hội trung, tôn quân vẫn còn bị Man Tộc đuổi giết, đi nhầm vào hải nhân, vậy mà trực tiếp liền bị truyền đến bí cảnh cửa vào chung quanh, trở thành mười nhiều năm trước tới nay một người duy nhất tiến vào Doanh Châu bí cảnh Nhân tộc.

Về sau, tôn quân vẫn còn bằng vào hán vượt qua thường nhân cường vận, cấp bậc liên tục tăng lên, hơn nữa nhiều lần lần thu được kỳ ngộ, gặp gỡ bao vây chặn đánh mà đại nạn không chết! Thế nhân mỗi lần nghe nói hán sự tích đều là cảm khái có thừa, thậm chí còn có người là tôn quân vẫn còn lấy một cái thích đáng tước hiệu: Bình phong chi tử!

Năm nay, tôn quân vẫn còn đã 27 tuổi, mặc dù hán vẫn như vậy ngu dốt, học gì đó đều học không được, nhưng hán cấp bậc đã đạt đến hào kiệt, đã kích cùng thủ đoạn bảo vệ tánh mạng tầng tầng lớp lớp; tại Nam Từ Châu bên trong, loại trừ Cừ Anh Ngạn ngoài ra, không có bất kỳ hào kiệt dám nói mình nhất định có khả năng chiến thắng tôn quân vẫn còn.

Tô Nghi tại lần đầu tiên nghe nói tôn quân vẫn còn sự tích lúc, không khỏi cảm thán: Đây mới thực sự là nhân vật chính a!

"Tôn quân vẫn còn tham gia Doanh Châu Đại Hội lúc, tọa hạ thuyền bè nhiều đến bao nhiêu?" Tô Nghi hỏi, hán chỉ nghe nói qua người trước đại khái có sự, về phần chi tiết cụ thể lại không có đi tìm hiểu qua.

"Nói ra sợ người trừng ra cặp mắt, tôn quân vẫn còn thuyền bè cũng là năm mươi trọng!" Tào Nam đạo.

Tô Nghi thiếu chút nữa thì trừng ra cặp mắt.

Tôn quân thượng thiên phú vậy mà có thể cùng này tô hách tiểu Hoàng Tử sánh vai?

Thấy Tô Nghi kinh ngạc biểu tình, trầm khu vực nín cười nói: "Đừng xem tôn quân vẫn còn suy nghĩ không hiệu nghiệm, nhưng hán vận khí đó quả thực gần như yêu, ta đoán, hán tiếp theo sĩ đồ cũng đem một mảnh bằng phẳng, thậm chí vượt qua Tôn gia đệ nhất thiên tài tôn sư nguyệt, trở thành tôn thánh thể gia nhiệm kỳ kế gia chủ."

"Khả năng này cực lớn , ban đầu tôn sư nguyệt chỗ triệu hoán thuyền bè cũng liền chừng ba mươi trọng ." Tào Nam gật đầu một cái.

"Nhân tiện nói một chút , năm đó ngũ hổ Thượng tướng đầu Lục Bất Quân thuyền bè cũng mới ba mươi trọng , Chu Học Thư cùng Cừu Anh Ngạn kém một chút , nhưng là có 20 khoảng năm trọng , Hàn Tùng cùng hạng Thứ sử đều chỉ có 20 trọng , nhưng hai người này cũng là một phương hào kiệt , rất có thể tấn thăng làm phi tướng; lên nhất giới Doanh Châu Đại Hội , Nhất Minh huynh cũng triệu hoán ra hai mươi lăm trọng có thừa thuyền bè , sợ rằng thành tựu cũng sẽ không thấp; người xem những người này hiện trạng liền sẽ rõ ràng , tô hách này năm dài hơn mười trọng lâu thuyền , đến tột cùng khủng bố cỡ nào rồi ." Hàn Tu Trúc bổ sung nói.

Tô Nghi cuối cùng đối với tô hách thiên phú có một cái rõ ràng nhận thức.

Kia quy hậu cũng quay đầu nhìn một chút tô hách chiến hạm , trong mắt vẻ kinh ngạc chợt lóe lên.

"Không tệ, không tệ! Khóa này người dự thi chất lượng cuối cùng là có chút đề cao , hần là chủng tộc gì bản quy hậu ngược lại không quan tâm , bức thiên tài này nếu là ở trung tâm hải vực bỏ mạng , tuyệt đối là vạn giới tổn thất a , bất quá mà, cái này cùng bản quy hậu lại có gì làm ? Bất quá đừng nói là năm mươi trọng thuyền , coi như là trăm trọng cự hạm , tiến vào đại vòng xoáy trung tâm hải vực , cũng chỉ có một đường chết mà thôi. Ta ngược lại muốn nhìn một chút bức này cao ngạo kiêu ngạo thiên tài , đang đối mặt trung tâm hải vực kinh khủng lúc , biết bày ra như thế nào biểu tình kinh hoàng tới. Hắc hắc , các người cũng có thể tận lực thử một chút nha , người chết càng nhiều , đại vòng xoáy động vật biển là có thể bị đường càng mập , vừa vặn lấp đầy bản quy hậu cái bụng ." Quy hậu cười gian nói.

Mọi người khòe miệng run lên , này quy hậu thật đúng là ác thú vị.

Bạn đang đọc truyện *Binh Pháp Đại Thánh Convert* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 276: Ánh sao hàn đường

Quy hậu ngửa đầu nhìn thiên , tựa hồ là đang nhớ lại , trăng này chính thì đầu còn có cái gì quy củ không có giao phó.

Hồi lâu sau , quy hậu mới nói: "Đúng rồi đúng rồi , bản quy hậu còn muốn nhắc nhở các người một câu , trăng này đưa thuyền cuộc so tài , ta Hải Thần Tộc cấp trên có vô số con mắt nhìn chăm chăm , mặc dù bọn người coi như là đánh , chúng ta cũng sẽ không nhiều thêm đề ý tới , nhưng nếu là người nào dám can đảm phá hư trạm tiếp liệu một tắc đất , liền vội vàng tự sát đi , tránh cho sau chuyện này chịu khổ a! Hải Thần Tộc hình phạt có thể so với các người trong tương tượng còn muốn thú vị , đương nhiên , nếu là người môn phía sau còn có thực lực càn kinh khủng núi dựa , tự làm bản quy hậu lời này không có nói qua đi."

Quy hậu rét lạnh tiếng nói rơi xuống , hòn đảo nhỏ này vô căn cứ vang sấm sét , mọi người cả người run run một cái , liền vội vàng gật đầu đáp dạ.

Thấy không ai can đảm phản bác , quy hậu lộ ra hài lòng thần sắc , tiếp tục thúc giục những người khác tiến vào cửa đá.

Thiên phú trắc nghiệm vẫn còn tiếp tục tiến hành , Man Tộc trời sinh tính lỗ mãng xảo trá , tranh nhau chen lấn tiếp nhận trắc nghiệm , muốn tại cát cánh sau cướp được tiên cơ.

Tô Nghi đại khái nhìn một chút , phát hiện này bảy tám chục đầu Man Tộc trung , phần lớn đều là triệu hoán ra dài khoảng mười trọng thuyền bè , chỉ có những thứ kia hần tộc cùng Vương tộc lính đội nhân viên thuyền bè mới có khoảng hai mươi trọng , Thiên Lang thị tộc kim giác cũng ở đây nhóm này.

Nhân tộc âm thầm đem triệu hồi ra thuyền lớn Man Tộc ghi tạc trong lòng , nếu là để mặc cho những thứ này Man Tộc trưởng thành , ngày sau ắt sẽ là Nhân tộc một đại uy hiếp.

Có thể trừ thì trừ!

Heiler thuyền vàng chỉ mặc dù mới kém 20 trọng chút ít , không có thể vượt qua đầu này ranh giới , nhưng không có bất kỳ người nào dám khinh thường hần năng lực thủy chiến.

Mà đào ngũ quân chính là kém nhiều , lớn nhất thuyền bè bất quá bảy tám trọng , kia Vương Bá Hạo thuyền vậy mà chỉ có dài hai trọng , chọc cho mọi người nhạo báng không ngớt.

Tô Nghi cũng là mỉm cười , này Vương Bá Hạo tuổi gần trung niên mới trở thành người đi đường , hơn nữa vô pháp hưởng thụ Nhân tộc mỗi cái tiểu thế

giới phúc lợi, càng không cách nào tạo nên lòng quân cùng trung can nghĩa đảm, căn bản không gì đó tiền đồ có thể nói, có thể thông qua đầu loại cũng thật là vận khí tốt.

Ngoài ra, Tô Nghi còn phát hiện một ít thú vị địa phương.

Mặc dù Man Tộc cùng đào ngũ quân triệu hoán đi ra phần lớn đều là lâu thuyền chiến hạm, nhưng bọn hắc đầu hạm, lại sẽ theo Man Tộc sở thuộc thị tộc tín ngưỡng bất đồng, mà bị tạo thành đủ loại hình thái.

Tỷ như Thiên Lang thị tộc đầu hạm là dữ tợn màu đen đầu sói, mà Cự Lộc thị tộc đầu hạm chính là thép rồng sừng hươu, cái khác thị tộc cũng đều có mỗi người tượng trưng, nhưng đào ngũ quân môn đầu hạm chính là bình thường mũi nhọn đựng góc, bọn họ không có bất kỳ tín ngưỡng.

Mà Hải Thần Tộc thuyền bè lại có thú nhiều, Quy tộc triệu hồi ra quy thuyền, mặc dù tốc độ chậm chạp, nhưng vô cùng cứng cố, thậm chí còn có thể lặn xuống nước mà đi; Kỳ Lân cùng Giao Long nhất tộc chính là thấp bé nhưng nhanh chóng thuyền rồng,

Ngoài mặt che lấp lấp lánh vậy, hiển nhiên có khả năng chịu đựng lực lượng cực lớn đựng; mà kinh sa hai tộc chính là hình cá đột kích hạm, thật giống như móng xông bình thường đựng góc rất có lực công kích.

Hải Thần Tộc thiên tài phần lớn cũng có thể triệu hồi ra dài hai mươi trượng thuyền bè.

Gần ngàn tên Hải Thần Tộc bỏ ra chừng nửa canh giờ mới toàn bộ thông qua trắc nghiệm, rồi rít ra biển, cho đến lúc này, tiểu Long Vương thiên khôi mới ưu tai du tai đứng dậy.

Thiên khôi liếc mắt một cái Tô Nghi, thân hình nhảy lên bầu trời mênh mông, hóa thành dài hơn một trượng tiểu Giao Long, hướng phía đông chạy như bay, so với bất kỳ thuyền bè đều muốn nhanh lên không chỉ gấp mấy lần!

Quy hậu chỉ là nhân nhạ nhìn lướt qua, liền ngừng cho phép thiên khôi hành động.

"Chuyện này..." Tô Nghi lảng ngay tại chỗ, chẳng lẽ thiên khôi không cần tiếp nhận trắc nghiệm, có thể bay thẳng đi bí cảnh?

Cứ như vậy, há lại không phải là đang nói, thiên khôi muốn tranh top 10 ngạch, nhất định chính là mười phần chắc chín?

Nhìn thấy Tô Nghi vẻ kinh ngạc, trầm khu vực núi giải thích: "Đây là Doanh Châu Đại Hội truyền thống, Long Vương tại chính trong cuộc so tài có thể hưởng thụ như vậy đặc quyền, đương nhiên, bọn họ trách nhiệm cũng giống vậy trọng đại, loại trừ muốn thăm dò đại vòng xoay tình trạng gần đây ngoài ra, còn muốn thích hợp bảo vệ chính thi đấu kỷ luật, phòng ngừa Hải Thần Tộc thiên tài lâm vào khốn cảnh, cũng phải ngăn cản nhân man lương tộc chiến đấu sẽ không ảnh hưởng đến trạm tiếp liệu."

"Thì ra là như vậy, chính thi đấu là chỉ cho phép Long Vương bay lượn?" Tô Nghi hỏi.

"Trên mặt nổi quy định là như vậy, nhưng trên thực tế chính là, tiểu Long Vương theo lúc sinh ra đòi liền nắm giữ hành vân bố vũ, ngao du cửu thiên khả năng, bình thường rồng giả cùng Giao Long hai tộc, đều là tại tấn thăng đến Vạn phu trưởng lúc, tài năng nắm giữ đằng vân giá vũ năng lực, tại chỗ cao nhất bất quá Thập phu trưởng, là không bay nổi." Tào Nam đạo.

"Lời ông tiếng ve không nói nhiều, sắp đến phiên chúng ta."

Vệ giang sơn dứt lời, mọi người đồng loạt nhìn về phía cửa đá, lúc này, Tôn gia xích đám viễn chinh đội trưởng đứng xếp hàng, theo trong cửa đá nổi đuôi mà vào.

Có một tên lĩnh đội bộ dáng thanh niên xoay người lại, nhìn về Tô Nghi, cao giọng nói: "Tô Di Thiên! Lúc trước đánh cuộc trung người chỗ cho thấy cao nghĩa, ta xích đám viễn chinh đội hai mươi hai vị thành viên đều nhớ kỹ trong lòng! Vì Nhân tộc vinh dự, chúng ta đã hết lực ngăn chặn tô hách, xin người hãy chớ có cô phụ ngàn vạn dân chúng kỳ vọng, vạn thắng!"

"Nhớ kỹ đề ý." Tô Nghi ôm quyền nói.

"Vạn thắng!" Hàn Tu Trúc mấy người cũng cùng kêu lên hô to.

Sau đó, sở hữu viễn chinh đội viên tất cả đều thông qua trắc nghiệm, bên bờ đồng loạt suốt mà sắp hàng hai mươi hai chiếc dài mười lăm trượng chiến hạm, mỗi con thuyền cánh buồm trung đều viết một cái màu đỏ "Tôn" chữ.

Tô Nghi biết rõ, những thứ này viễn chinh đội viên đem tạo thành vô địch hạm đội, tuần du cũng quét sạch phía trước sở hữu địch nhân!

Hơn nữa, bắt kẻ tử vong!

"Tô Nghi, nếu là ở phía trước gặp nhau, ta sẽ hết mình có thể trợ giúp người, cáo từ!" Một vị thanh niên sĩ tử cùng Tô Nghi cáo biệt.

"Tô Di Thiên cố vũ a, người nhưng là chúng ta hy vọng, ngàn vạn lần chớ bại bởi tô hách cùng đào ngũ quân những thứ kia hỗn đản!"

"Tô Di Thiên, chúng ta đi trước một bước, vì người mở đường." Cái khác Nhân tộc cũng rí rít tiến lên, tại cùng Tô Nghi chấp tay nói dừng sau đó, bước vào trong cửa đá.

Tô Nghi trong lòng hơi ảm, đối với thắng lợi khát vọng càng ngày càng mãnh liệt.

Sau một nén nhang, đợi đến Nhân tộc đi nửa số có thừa, Tô Nghi mới cất bước vượt qua cửa đá.

Trong lúc bắt chợt, trong mắt cảnh tượng âm dương đầu chuyển, Tô Nghi đi tới một chỗ đen nhánh thế giới.

Một trận thấu xương rùng mình gõ vào Tô Nghi cốt tủy, khiến hắn không tự chủ được ôm chặt vào hai cánh tay.

Tô Nghi mất đầy kinh ngạc nhìn về chung quanh, trước mắt kia còn có cái gì cửa đá cùng bãi biển, chỉ có một cái ánh sao lát thành hẹp dài con đường mà thôi, mà đối diện mở miệng ngay tại trăm bước ra ngoài, con đường ở ngoài, chỉ có vô tận thâm thúy hư không.

Tô Nghi cảm thấy hơi có chút sợ hãi trong lòng.

Tô Nghi ngay lập tức sẽ muốn theo Gia Cát trong túi lấy ra một ít áo dày phục tới giữ ấm, nhưng lại phát hiện mình chỉ là một đạo tâm thần, Gia Cát túi căn bản không có thể theo hắn tiến vào cái thế giới này tới.

Bất đắc dĩ, Tô Nghi chỉ đành phải cất bước đi về phía trước, nhưng hắn mới vừa dòi ra một bước, liền có một trận gió lạnh nhào tới trước mặt, đông hắn run lấy bầy, hàm răng run lên.

"Lạnh muốn chết!" Tô Nghi lẩm bẩm, hai cánh tay lại ôm chặt vào một ít.

Tô Nghi mỗi đi một bước, cũng có thể cảm thấy nhiệt độ chung quanh hạ xuống một ít, đến bước thứ mười thời điểm, đầu óc hắn thậm chí sinh ra một loại tại trời đông giá rét bên ngoài phòng giặt rửa tắm nước lạnh ảo giác, chỉ có bốn chữ có thể hình dung hắn giờ phút này cảm thụ: Dục tiền dục tử.

Lúc này, tại ánh sao con đường bên trái nổi lên một vị Kỳ Lân lão nhân thân ảnh, đối với Tô Nghi cười híp mắt nói: "Chỗ này của ta có một cái dày áo bông, mặc nó vào đi, đừng đông hỏng rồi."

Bạn đang đọc truyện *Binh Pháp Đại Thánh Convert* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 277: Chiêu hồn

Bởi vì thiếu chút nữa thì bị đông cứng thân chí không rõ, Tô Nghi theo bản năng liền muốn nhận lấy lão nhân áo bông.

Nhưng lập tức, Tô Nghi trong lòng gõ chuông báo động, hơn nữa rút tay trở về, tại loại này kỳ quái thế giới, theo kỳ quái lão đầu trong tay nhận lấy kỳ quái hơn đồ vật, loại chuyện này bản thân sẽ không hợp với lẽ thường, vẫn là thận trọng điểm cho thỏa đáng a.

Tô Nghi chớp chớp cặp mắt, tại hắn quyết định chủ ý không muốn cái này áo bông đồng thời, Kỳ Lân lão nhân thân hình tan thành mây khói, không còn tồn tại.

"Có ý gì? Định lực khảo nghiệm? Còn là nói, đây chỉ là ta ảo giác?" Tô Nghi đầu óc mơ hồ.

Bất đắc dĩ, Tô Nghi chỉ đành phải tiếp tục đi về phía trước, nhưng mỗi một bước đi ra, hắn sờ thụ giá rét liền tăng lên một phần.

Tô Nghi lập tức phóng ra ngoài tinh thần tiến hành chống đỡ, bình gia sĩ tử mặc dù có thể tại cực đoan nghiêm khắc hoàn cảnh chiến đấu, cũng là bởi vì tinh thần che chắn có thể ngăn cách ngoại giới hết thảy không tốt nhân tố, tương tự nóng bức hoặc là nghèo nàn, mưa tuyết vẫn là độc khí, đều không cách nào thấm vào tinh thần, tổn thương nội bộ bình gia sĩ tử.

Duy nhất khuyết điểm chính là, làm như vậy sẽ liên tục không ngừng mà tiêu hao tinh thần, nếu là cấp bậc đạt tới hạng nhất về sau hãy còn không có áp lực gì, cấp bậc thấp, tương tự Tô Nghi như vậy tướng tài, sợ rằng không có một nén hương thời gian, tinh thần cũng sẽ bị tiêu hao hầu như không còn.

Chỉ bất quá Tô Nghi nắm giữ Cửu châu chi đỉnh, trong đó chứa đựng một thặng tinh thần, hoàn toàn không lo lắng những thứ này.

Nhưng ở tinh thần phóng ra ngoài một khắc kia, Tô Nghi trọn tròn mắt, bởi vì hắn tinh thần vậy mà không thể chống đỡ ánh sao lói đi cực lạnh!

"Chẳng lẽ nơi này khí lạnh có chỗ đặc biệt gì?" Tô Nghi trong đầu nghĩ.

Có cái suy đoán này, Tô Nghi dứt khoát thu hồi tinh thần, buông ra thể xác và tinh thần, toàn lực đi cảm thụ hàn khí này bản chất.

Nhưng rất nhanh hần liền buông tha, lấy hần nhỏ cấp bậc cùng thực lực, còn chưa đủ lấy đi cảm ngộ lực lượng căn nguyên, muốn làm loại chuyện này, sợ rằng chỉ có hào kiệt mới được.

Tô Nghi lại nghĩ tới Nhân tộc tâm thần, nếu là đổi một cái hậu thế gọi, đó chính là "Hồn phách", trên thực tế cũng là lực lượng căn nguyên một loại; Nhân tộc tại thời kỳ Thái Cổ liền mơ hồ cảm thấy tâm thần tồn tại, nhưng chỉ có trong mộng tài năng chân thiết nhìn thấy tâm thần mình tại thế giới tinh thần ngao du, tỉnh mộng sau lại không có bao nhiêu người có thể đủ nhớ kỹ cái loại này tự do tự tại thoải mái cảm giác.

Vì vậy, khi đó rất nhiều "Vu dương", cũng chính là cô đại bà đồng, có thể mượn từ một loại kỳ lạ phù thủy tới câu thông tâm thần, làm chiêu hồn, chứ đừng mơ làm việc.

Nhưng Vu dương năng lực nhiều nhất cũng chỉ có thể cùng tâm thần "Đối thoại" mà thôi, không có biện pháp như cánh tay bình thường điều khiển tâm thần, mãi cho đến Văn vương thời kỳ, mới mượn từ « chu dịch » diễn hóa, cùng với Hải Thần Tộc bói thệ chỉ pháp phát hiện tâm thần cụ thể tướng mạo,

Hơn nữa điều khiển tâm thần tại thế giới tinh thần, cũng chính là tại còn chưa tạo nên ra Luyện Binh Tràng trong đầu ngao du, một mục phát triển đến thời đại chiến quốc, Khuất Nguyên mới mượn « chiêu hồn » một văn, chân chính mà để cho tâm thần sinh ra tác dụng.

Liền giống như thể lực chống đỡ bình thường tinh thần lực thì chống đỡ tâm thần tồn tại, tâm thần nếu là một mối, mọi người tự nhiên cần phải ngủ; tâm thần nếu là phá toái, thì người si điên; tâm thần nếu là rời thân thể cũng tiêu tán ở trong thiên địa, người này thì sẽ nghevnh đón tử vong kết cục; từ đó lui về phía sau, mọi người mới có tinh thần lực cụ thể khái niệm.

Mà Nhân tộc mỗi cái tiểu thế giới, phần lớn tất cả đều là từ đám Đại Năng mượn từ bảng bạc tinh thần lực chỗ cấu trúc đi ra một loại ảo cảnh.

Khi mọi người tâm thần tiến vào tiểu thế giới lúc, tính chất thật ra thì cùng nằm mơ không sai biệt lắm, điểm khác biệt chính là, bởi vì Nhân tộc đã thuần thực nắm giữ tâm thần hành động cùng cảm giác, vì vậy có thể rõ ràng nhớ kỹ tiểu thế giới đã phát sinh hết thảy, rất nhiều hư ảo năng lực, tương tự kì mưu cùng cửu đỉnh, cũng có thể mang về thế giới hiện thực.

Tâm thần là bản nguyên lực lượng một loại, rất khó bị thực tế diễn sinh lực lượng gây thương tích hại, bao gồm tinh thần.

Tô Nghi cảm thụ quanh thân quanh quần, vô pháp bị tinh thần chống đỡ khí lạnh, trong lòng suy nghĩ người sau có phải là hay không cùng tâm thần tương tự giống như lực lượng.

"Thôi, coi như là dò rõ rồi hàn khí này bản chất, bằng vào ta năng lực cũng không biện pháp chống đỡ hần." Tô Nghi đem nghi vấn bỏ rơi đầu óc, tiếp tục đi về phía trước.

Nhưng mỗi đi một bước đều là như vậy chật vật, Tô Nghi ôm ngực, thân thể dần dần trở nên chết lặng, suy nghĩ vận chuyển lên bắt đầu dần dần trở nên chậm chạp, thậm chí ngay cả Luyện Binh Tràng đều kết nối lên một tầng thật dày sương lạnh.

Mắt thấy sẽ bị đông mất đi ý thức, Tô Nghi bên phải phía trước lại nổi lên một cái cảnh tượng, lại là đêm qua hần cùng với Hàn Tu Trúc sáu người đồng lứa tiệc rượu!

Nhìn nóng hổi đồng lứa và rượu ngon, Tô Nghi tâm thần bắt đầu trở nên hoảng hốt, vậy mà không tự chủ xoay chuyển cái phương hướng, hướng đồng lứa đi tới.

Ở nơi này trong chớp mắt, Luyện Binh Tràng bầu trời một viên thiên mệnh Tướng Tinh ánh sáng phát ra rực rỡ, xông ra vạn trượng ngân hoa, trong chớp mắt liền đem Luyện Binh Tràng bên trong rừng mình gột rửa hết sạch.

Tô Nghi tâm thần trong nháy mắt khôi phục thanh tỉnh, vội vàng ngừng lại bước chân.

Cùng lúc đó, đồng lứa ảo cảnh biến mất.

Tô Nghi nhìn về dưới chân, phát hiện mình chỉ kém chút xíu liền muốn bước ra ánh sao lối đi, không khỏi cảm thấy lòng vẫn còn sợ hãi.

Tô Nghi Luyện Binh Tràng đã giải phong, mặc dù quanh thân vẫn quanh quần nồng đậm rừng mình, nhưng lại vô pháp thâm nhập vào trong cơ thể hần.

Tô Nghi nhiệt độ cơ thể dần dần khôi phục lại có thể sống động tự nhiên trình độ.

"Thiên mệnh Tướng Tinh vừa cứu ta một lần." Tô Nghi nói lầm bầm.

Theo Tô Nghi thu được thiên mệnh Tướng Tinh một khắc kia bắt đầu, người sau không chỉ một lần trợ giúp hần tiêu diệt những thứ kia có tính nguy hại lực lượng, khiến hần vĩnh viễn duy trì tốt nhất trạng thái tinh thần, nhưng mà Tô Nghi nhưng đến nay đều không thể hiểu, thiên mệnh Tướng Tinh lực lượng đến tột cùng là gì đó tính chất.

Không phải Tô Nghi không muốn đi tìm tòi nghiên cứu, mà là hần cấp bậc thật sự là quá thấp hơi rồi, lấy hần năng lực, tự vệ còn chưa đủ, kia có khả năng đi nghiên cứu những lực lượng khác bản chất.

Không nghĩ ra liền không nghĩ nhiều nữa , Tô Nghi quay đầu nhìn lại , phát hiện mình đã đi ra 20 bước , cũng chính là 1 phần 5 chặng đường.

"Xem ra ta vượt qua đạo thứ nhất ranh giới. " Tô Nghi gật gù đầu , tiếp tục đi về phía trước.

Nhưng ở hần bước ra bước kế tiếp lúc , bên ngoài thân rùng mình lập tức biến mất , một trận gió nhẹ quét vào mặt , phảng phất mang đến mùa hè giữa trưa nhiệt lượng.

Tô Nghi cảm thấy trong cơ thể lục phủ ngũ tạng đều muốn đốt cháy.

"Giá rét sau đó , lại vừa là nóng bức khảo nghiệm?" Tô Nghi vẻ mặt nghiêm túc , nếu như nói giá rét là đối với tinh thần quá roi , nóng bức chính là giảm 50% mãi.

Nhưng tràn ngập tại Luyện Bình Tràng bên trong ngân quang vẫn không có tiêu tan , mặc dù Tô Nghi bên ngoài thân như đốt như đốt , nhưng không có một tia nhiệt lượng có khả năng thâm nhập vào trong cơ thể hần.

Có sự phát hiện này về sau , Tô Nghi lạ mặt vui vẻ , không ngừng chút nào dặt rộng bước tới trước.

Mặc dù không khí chung quanh nóng bỏng thật giống như nước sôi , nhưng Tô Nghi đã sớm trải qua rất nhiều lần "Thế không thể đỡ" kỳ quan giặt rửa hoán , thân thể so với người đi đường mạnh hơn , sức chịu đựng thậm chí có thể so với vai Vũ Sĩ , vì vậy điểm này nhiệt độ với hần mà nói , giống như chỉ là ngâm một cái tắm nước nóng mà thôi.

Tô Nghi ngựa không ngừng vó câu bước ra 20 bước , không nhìn thẳng hai bên muốn cảm dỗ hần rồi đi đại đạo ảo cảnh , trực tiếp đột nhập giai đoạn thứ ba.

Bạn đang đọc truyện *Bình Pháp Đại Thánh Convert* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 278: Mặc cho người đông tây nam bắc phong!

Đi ra thứ bốn mươi một bước lúc , đột nhiên vô căn cứ vang sét đánh , không giận lên nổi dưng , Tô Nghi chỉ cảm thấy đỉnh tai nhức óc , toàn bộ đầu óc đều tại chấn động không nghĩ.

Tô Nghi nhìn chung quanh , còn chưa phân biệt nơi phát ra thanh âm , bên bụng đột nhiên bị đòn nghiêm trọng!

Lảo đảo một cái , Tô Nghi thiếu chút nữa ngã nhào trên đất.

Bụng lấy mơ hồ đau dạ dày , Tô Nghi nhú mày , mới vừa rồi đến tột cùng là ai đang công kích hần , hần thậm chí ngay cả bóng dáng cũng không phát hiện ? Còn là nói , này giai đoạn thứ ba là tốc độ phản ứng khảo nghiệm ?

Không biết địch nhân tồn tại để cho Tô Nghi trở nên càng thêm thận trọng , hần có thể không muốn uống phí đem tính mạng qua đời ở đó.

Tô Nghi lại bước ra một bước.

Đột nhiên , bên tai vang lên lưỡi đao va chạm sắc nhọn kêu , giống như tứ thần chi tiếng rít , mà càng chết người là , cho dù Tô Nghi đã làm xong vẹn toàn phòng bị , nhưng vẫn không có phát hiện kẻ địch tới từ nơi nào.

Dưới tình thế cấp bách , Tô Nghi không thể không toàn lực bùng nổ tinh thần tiến hành chống đỡ , Luyện Bình Tràng bên trong tinh thần trong chớp mắt tiêu hao hai thành , sau đó lại trong nháy mắt bị cửu đỉnh lấp đầy.

Tô Nghi coi như đỉnh phong tướng tài , toàn lực sử dụng tinh thần phòng ngự lúc , hần lực bộc phát thậm chí có khả năng văng ra trải qua chiến tranh người đi đường một đòn!

Nhưng sau một khắc , Tô Nghi liền tròn tròn mắt , vô hình kia đã kích tựa hồ không trở ngại chút nào xuyên thấu tinh thần phòng ngự , xé ra Tô Nghi ngực!

"Hi!"

Một trận tê tâm liệt phế đau nhức xông vào trong cơ thể mỗi một góc , lệnh Tô Nghi không tự chủ được quyền co người lên , nhưng khi ánh mắt của hần

nhìn mình ngực lúc , trên khuôn mặt vẻ kinh ngạc lập tức thay thế cắt da đau đớn.

Bộ ngực hấn vậy mà không có một tia vết thương , chớ nói chi là chảy máu , ở lại nơi đó , chỉ có thật lâu chưa từng biến mất đau nhức.

Tô Nghi sững sốt hồi lâu , hồi lâu sau , sinh lòng một loại hoang đường ý tưởng: "Này , cái này chẳng lẽ cũng không phải là đối với tốc độ phản ứng , mà là đối với đau đớn sức nhẫn nại khảo nghiệm ?"

Nếu không , làm sao có thể giải thích này vô hình sức mạnh công kích , liên tinh thần đều không cách nào phòng ngự hiện tượng quỷ dị ?

Này chỉ có thể nói rõ , này không nhìn thấy không sờ được đã kích , hiển nhiên cùng trước mặt hai cái giai đoạn khí lạnh cùng hơi nóng là giống nhau tính chất bốn nguyên lực lượng!

Có cái suy đoán này , Tô Nghi lại đi về phía trước một bước.

Phía trước truyền đến giây cung tiếng vang , mũi tên tiếng xé gió giống như sét đánh bình thường hướng hấn nhào tới trước mặt , Tô Nghi theo bản năng muốn né tránh , nhưng là tổn công vô ích ,

Vô hình kia mũi tên vẫn bắn trúng Tô Nghi đầu gối.

Đầu gối trung một mũi tên!

Toàn tâm đau đớn gõ vào Tô Nghi xương bánh chè , đây cũng không phải là đùa giỡn , đầu gối là chống đỡ thân thể con người mấu chốt nhất khớp xương vị trí , chỉ cần nhận được một điểm tổn thương , kia cả người thể thăng bằng đều phải bị đánh vỡ; Tô Nghi thân thể lệch một cái , thiếu chút nữa ngã về phía đại đạo ở ngoài , nhưng to lớn nghị lực hay là để cho hấn lấy một chân ổn định dáng người.

Tô Nghi bị thương đùi phải kéo trên mặt đất không ngừng run lên , mặc dù biết mình xương bánh chè cũng không có chân chính bị thương , nhưng loại này khó mà chịu đựng đau đớn , cùng bị thương có cái gì khác nhau chớ ?

Nhưng Tô Nghi vẫn cắn răng một cái , khắp khễnh đi về phía trước lấy.

Bước thứ tư , Tô Nghi bị trọng chùy đập bể vai trái;

Bước thứ năm , Tô Nghi cảm nhận được hàm răng bị toàn bộ đánh nát đau đớn;

Bước thứ sáu , đá lớn đưa hấn xương sườn gõ nát , mũi nhọn đâm thật sâu vào phổi , Tô Nghi cảm thấy khó thở;

Bước thứ bảy. . .

Mỗi đi một bước , Tô Nghi thì phải bị ép dừng bước lại , đại khẩu hô hấp để hóa giải đau đớn; mà muốn đi ra bước kế tiếp , Tô Nghi nhất định phải bỏ ra quyết tử dũng khí , nếu không nhất định sinh lòng lui sợ hãi.

"Khó trách từ xưa tới nay đều hiếm có thiên tài có thể đi qua năm mươi bước , này giai đoạn thứ ba khảo nghiệm nhất định chính là dự định chết người a! Mãn Thanh thập đại khốc hình so với nơi này đều là trò trẻ con." Tô Nghi lau trên trán mồ hôi lạnh , loại này muốn sống cũng không được muốn chết cũng không thể cảm giác , hấn cảm thấy đời này đều không biết còn muốn thử nghiệm lần thứ hai.

Cuối cùng , Tô Nghi đi tới thứ năm mươi bước , đột nhiên , bên tai vang lên nặng nề phong thanh , một đạo trọng chùy gõ hướng Tô Nghi huyết Thái dương.

"Oanh" một tiếng , Tô Nghi cảm thấy cả thế giới đều nổ , phảng phất tâm thần đều bị gõ thành mảnh nhỏ , đã không phân rõ đau đớn tư vị , toàn bộ đại não đều vô tri vô giác.

Cùng lúc đó , bên trái đằng trước hiện lên một người mặc trọng铠 , trong tay nắm thuẫn vệ sĩ , xông Tô Nghi hét lớn: "Dịch nhân đã kích quá mãnh liệt rồi , ngươi gánh không được , mau tránh đến ta phía sau tới! Nhớ , ngươi là ngàn vạn dân chúng hy vọng , tuyệt đối không thể chết ở chỗ này!"

Tô Nghi đầu đau muốn nứt , khó mà suy nghĩ , theo bản năng liền hướng vệ sĩ phương hướng bước ra một bước , nhưng hấn kháng cự bản năng nhưng ở cảnh tỉnh lấy chính mình , để cho bước ra bước chân chậm chạp không thể đạp tới mặt đất lên.

Mà trong nháy mắt này , bên phải phía trước lại nổi lên mới bắt đầu vị kia Kỳ Lân lão nhân.

Lão nhân nhìn cặp mắt tan rã Tô Nghi , lắc đầu thở dài nói: "Từ xưa tới nay tiếp nhận này ý chí thí luyện người , có thể bước qua năm mươi bước người có thể đếm được trên đầu ngón tay , loại trừ Cơ Xương tiểu tử kia ngoài ra , ngươi Nhân tộc lại cũng không người có thể ở tràng này trong thực tập vượt qua nửa chặng đường , đáng tiếc hấn là Nhân tộc , lại lại sinh ra ở Tôn Vũ trước , nếu không sợ rằng lại vừa là một tôn Long Thần hoặc là thánh nhân chứ ? Tô Nghi phải không , xem ra năm mươi bước chính là ngươi cực hạn , nếu là đi tiếp nữa , coi như sẽ không chân chính bị thương , đau nhức cũng có thể giết ngươi , trở về đi."

Tiếng nói rơi xuống , lão nhân giương lên ống tay áo , một luồng màu xanh gió nhẹ lướt qua , muốn đem Tô Nghi mang rời khỏi cái thế giới này.

Nhưng Tô Nghi theo bản năng sinh lòng kháng cự , hấn cho là hấn còn có thể kiên trì tiếp!

Này nhiều lần năng lượng màu xanh để cho Tô Nghi tâm thần khôi phục nhiều chút thanh tĩnh , có lẽ cái này còn không đủ để cho Tô Nghi suy nghĩ tiến thối , nhưng mà mượn này về thanh tĩnh mà quạt cường đi xuống , cũng là đủ rồi.

Vì cho mình thứ năm mươi một bước mang đến đủ dũng khí , vì biểu đạt chính mình chưa từng có từ trước đến nay , vượt mọi chông gai chỉ hướng , Tô Nghi mở miệng ngâm:

Giáo định Thanh Sơn không buông lỏng ,

Lập căn nguyên tại phá nham trung.

Ngàn mài vạn đánh còn cứng sức ,

Mặc cho ngời đông tây nam bắc phong!

Này đầu Trịnh Bản Kiều sờ làm « trúc thạch » một khi mở miệng , dưới chân ánh sao con đường đột nhiên rung một cái!

Cùng lúc đó , trên đỉnh đầu hư không vô tận đang không ngừng vận vẹo , rung rung , như là có lực lượng gì muốn theo ngoại giới xé ra màn đen , xông vào vào trong thế giới này.

Kỳ Lân lão nhân lạ mặt về kinh ngạc , nhìn một chút hư không vô tận trung dị biến , lại nhìn phía Tô Nghi , nhũ mày.

Tô Nghi cặp mắt vô thần , vẫn vô tri vô giác , nói cách khác , bài thơ này là hẩn mượn từ bản năng làm ra , đại biểu sâu trong nội tâm hẩn chân thực tâm cảnh!

Vô luận trải qua như thế nào gặp trắc trở , Tô Nghi cũng không thể vì đó khuất phục!

Kỳ Lân lão nhân thật dài ỏi thử một hơi , đạo: "Thôi , bôn hoàng ngược lại muốn nhìn một chút , ngời Tô Nghi đến tột cùng có thể hay không vượt qua Cơ Xương , vượt qua Tồn Vũ thành tựu."

Dứt lời , Kỳ Lân lão nhân biến mất dáng người , cơ hồ là tại cùng thời khắc đó , cái thế giới này vang lên nứt ra bình thường âm thanh , Tô Nghi ngay phía trên ngàn trượng ở ngoài hư không vô tận bị xé mở một đường vết rách , vô số ánh sao tựa như ngập lụt bình thường đổ vào cái thế giới này , một nhánh vàng son lộng lẫy bút lông chậm rãi theo vết rách trung lộ ra.

Bạn đang đọc truyện *Binh Pháp Đại Thánh Convert* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 279: Trúc thạch lực

Kim sắc Long văn bút chỉ là theo vết rách nơi lộ ra tự hào sắc nhọn , phảng phát dẫn vào vô tận quang minh cùng hy vọng.

Cái này đen nhánh vô biên thế giới nhất thời quang hoa vạn trượng , chói mắt kim mang tựa như lạnh đông trung hỏa diễm , đem Tô Nghi toàn thân bọc , chữa thương thể hẩn đau , đưa hẩn tinh thần tẩy.

Thế không thể đỡ kỳ quan có thể tăng cường thân thể lực lượng , mà vút bút tông quân kỳ quan bản thân liền nắm giữ giặt rửa hoán tâm thần , tăng cường tinh thần lực tác dụng , như sóng triều bình thường kim quang tràn vào Luyện Binh Tràng , Tô Nghi gấp đôn nghiêm trọng tâm thần cuối cùng dần dần khôi phục thanh minh , cả người tràn ngập đau đớn cũng trong nháy mắt này tan biến không còn dấu tích.

"Chuyện gì xảy ra ?" Tô Nghi tầm mắt nhất chuyển , nhìn chỗ không trung chậm rãi hạ xuống Long văn bút , mặt đầy kinh ngạc.

Hắn chỉ nhớ rõ tại vô tri vô giác gian rộng to đôi câu , như thế nào bỗng nhiên sinh ra vút bút tông quân kỳ quan ?

Chỉ thấy kim sắc Long văn bút chậm rãi hạ xuống , Tô Nghi lúc này mới thấy rõ hẩn toàn cảnh: Cây bút này vậy mà cùng « tinh biên » cấp bậc giống nhau , có năm trăm trượng dài!

Năm trăm trượng Long văn bút , đại biểu bản này thi từ sẽ trở thành trung đẳng văn văn , uy lực có thể sánh vai quốc sĩ công phòng.

Nhưng tương tự , hẩn cũng cần tiêu hao đại lượng tinh thần , chỉ có cấp bậc đạt tới Vũ Sĩ mới có thể đem đọc đi ra , nhưng Tô Nghi chưa đựng một

thánh tinh thần , không lo vô pháp sử dụng bản này quân văn.

Long văn bút hạ xuống đến Tô Nghi trước mắt , cùng lúc đó , tự hào sắc nhọn phía dưới hiện ra một trương kim quang hùng đường quyền trực.

Bút lớn vung lên một cái , thánh bút đề danh , "Trúc thạch" hai chữ cùng toàn thơ hai mươi tám chữ cùng hiện lên , Tô Nghi lúc này mới phát hiện hắc chỗ niệm bài thơ này , cùng lần này khảo nghiệm nội dung thật không ngờ phù hợp!

Mặt khác , Tô Nghi cũng phát hiện chỉ này Long văn bút chỗ bất đồng , thường ngày cây viết lên Long văn phần lớn là kim sắc , nhưng cây bút này Long văn lại mờ hồ lộ ra màu xanh ?

Còn không chờ Tô Nghi tinh tế tìm tòi nghiên cứu , trước mắt Long văn bút đột nhiên nổ tung mà ra!

Trước mắt lúc thì xanh mang lỏng lẻo , chỉ này Long văn bút vỡ là vô số điểm sáng màu xanh lục , giống như đầy trời tinh thần , thật giống như ám dạ đom đóm , trang điểm lấy đơn này điều buồn tẻ thế giới hắc ám.

"Chuyện này..." Tô Nghi trở mắt ghen hờn , hắc chưa từng nghe nói , vút bút tông quân kỳ quan lại còn có thể sinh ra loại này dị biến.

Đến tốt cùng là bài thơ này tồn tại đặc thù lực lượng , cũng hoặc là cái này thế giới hắc ám quy tắc thay đổi kỳ quan ?

Tô Nghi không hiểu.

Chung quanh điểm sáng theo nổ tung mà khuếch tán đến bên ngoài trăm trượng , chợt lại nhanh chóng ngưng tụ , tại Tô Nghi bên ngoài thân tạo thành một cây trượng hứa thọ , cao hơn mười trượng trúc xanh hư ảnh ,

Đem Tô Nghi nghiêm nghiêm thật thật bọc trong đó.

Chỉ cần Tô Nghi động một cái , này trúc xanh hư ảnh cũng sẽ đi theo động , phảng phất khoác lên người khô giáp; nhưng khi Tô Nghi lộ ra tay lúc , bàn tay lại trực tiếp xuyên thấu hư ảnh mà qua , không có cảm nhận được chút nào ngăn trở , cùng tạo thành thực chất trong suốt khô giáp vườn không nhà trống kì mưu hiển nhiên không giống nhau.

"Này dị tượng là ý gì... Thôi , nếu ta có thể vượt qua năm mươi bước rãnh trời , vậy đã nói rõ ta tuyệt sẽ không dừng bước tại hiện tại thành tựu!" Tô Nghi tâm tình thập phần phấn chấn.

Đem « trúc thạch » nguyên bản thu vào trong lòng , Tô Nghi tiếp tục đi đến phía trước.

Bước ra thứ năm mươi một bước , bên tai đột nhiên vang lên lười kiếm tiếng xé gió!

Tô Nghi trong lòng căng thẳng , vội vàng làm tốt chịu đựng đau nhức chuẩn bị tâm tư.

Nhưng kỳ diệu sự tình xảy ra , Tô Nghi chỉ thấy trước mắt đùng đưa gọn sóng , tựa như cục đá đầu nhập bình tĩnh mặt hồ , vô hình kia sức mạnh công kích vậy mà đùng phải trúc xanh hư ảnh , không có thương tổn được Tô Nghi chút nào!

Tô Nghi lảng ngay tại chỗ.

"Chẳng lẽ , này trúc xanh hư ảnh có thể phòng ngự bốn nguyên lực lượng đã kích ?" Tô Nghi khiếp sợ tới cực điểm.

Ở trên đời này , có khả năng phòng ngự mặt ngoài đã kích quân văn cùng năng lực không đếm xuể , vườn không nhà trống cùng vậy Ngụy cứu Triệu hai đạo kì mưu tính chất , cũng thuộc về hàng ngũ đó , nhưng những thủ đoạn này có thể phòng ngự đao kiếm , có thể phòng ngự tinh thần nộ khí cùng linh lực , cũng có thể ngăn cản chiến hống , cùng binh độc vũ cùng thủy đạn pháo mãnh kích , nhưng vĩnh viễn cũng không cách nào phòng ngự khẩu phật tâm xà!

Bởi vì khẩu phật tâm xà là do tâm thần điều khiển , trong đó cũng rót vào tâm thần bốn nguyên lực lượng , không chỉ có thể xuyên toa không gian , càng có thể coi những thứ này bình thường thủ đoạn phòng ngự là không có gì , đối với địch nhân tùy ý xé thịt , quả thực có thể được xưng là là quỷ thần khó lường.

Mà khẩu phật tâm xà tồn tại , cũng là người đi đường khó mà đánh bại Vũ Sĩ đứng đầu yếu tố mấu chốt.

Duy nhất có khả năng chống đỡ khẩu phật tâm xà thủ đoạn , loại trừ giống vậy cùng khẩu phật tâm xà đối kháng ngoài ra , chỉ có loại này giống vậy dùng bốn nguyên lực lượng chỗ cấu trúc đặc thù thủ đoạn phòng ngự.

Tô Nghi không nghĩ đến chính mình đánh bại đánh hạ bên dưới , vậy mà thu được cùng khẩu phật tâm xà chống đỡ được thủ đoạn!

Thu hoạch này , để cho Tô Nghi vui mừng quá đổi , điều này đại biểu hắc tại thời khắc mấu chốt , có khả năng bình yên vượt qua cao hơn cấp bậc địch nhân uy hiếp , trực tiếp coi khẩu phật tâm xà là không có gì , trong chiến đấu đền bù hoàn cảnh xấu , thu được cao hơn phần thắng; hơn nữa , này bản quân văn có khả năng phòng ngự bốn nguyên lực lượng , hắc tác dụng liên xa xa không chỉ phòng ngự khẩu phật tâm xà.

Tô Nghi đem này bản « trúc thạch » coi như trân bảo.

Bởi vì có trúc xanh hư ảnh tồn tại , Tô Nghi một đường cao cao mãnh tiến , trực tiếp vượt qua sáu mươi bước , đi tới giai đoạn thứ tư.

Giai đoạn thứ tư là đối bụng khảo nghiệm.

Quá độ đối bụng có thể khiến người ta nổi điên , thậm chí điên cuồng đến đồng loại tương ăn , nhưng khác biệt với trước mặt cực lạnh , nóng như thiêu cùng đau nhức thí luyện , này đối bụng khảo nghiệm lại là thuần túy lực lượng bản nguyên , bị trúc xanh hư ảnh hoàn toàn chắn bên ngoài , loại trừ để cho Tô Nghi cảm thấy có chút đối nổi ở ngoài , không có ảnh hưởng đến tâm thần hấn chút nào.

Tô Nghi thân ảnh giống như trận con lốc , trong chớp mắt kết thúc giai đoạn thứ tư khảo nghiệm , bước lên bước thứ tám mươi.

Cùng lúc đó , Tô Nghi chú ý tới trúc xanh hư ảnh nhạt đi hơn một nửa , có lẽ rất khó chống nổi giai đoạn thứ năm khảo nghiệm.

Giai đoạn thứ năm là buồn ngủ thí luyện.

Cực lạnh , nóng như thiêu , đau đớn , đối bụng cùng buồn ngủ , là cơ thể con người ngũ đại thống khổ chi nguyên , này năm người bất kỳ một người sinh ra tác dụng , cũng có thể đối với một người thân thể tạo thành hành hạ to lớn , từ xưa tới nay hình phạt , không khỏi là lấy này năm loại cảm thụ làm trụ cột mà phát triển ra tới.

Nói cách khác , cái thể giới này chính là hình phạt căn nguyên a!

"Nghĩ ra loại kiểm tra này thiên phú thủ đoạn người , nhất định chính là người điên." Tô Nghi trong lòng oán thầm

Nhưng vô luận như thế nào , Tô Nghi đều phải đi hết toàn bộ hành trình , vì hấn trắc nghiệm hoa lên một cái viên mãn dấu chấm tròn.

Tô Nghi bước ra bước thứ tám mươi một , đột nhiên , trúc xanh hư ảnh kịch liệt run rẩy , tiêu hao đột nhiên tăng lên , thật giống như muốn tiêu tan ở bên trong trời đất.

Đây cũng nói rồi , giai đoạn thứ năm khảo nghiệm mạnh độ , so với trước mặt bốn cái giai đoạn còn muốn mạnh hơn gấp mấy lần!

Tô Nghi sắc mặt ngưng trọng , không tự chủ được bước nhanh hơn , nhưng ngay tại thứ tám mươi lăm bước lúc , trúc xanh hư ảnh biến mất , vô tận buồn ngủ giống như là biển gầm hưởng hấn nhào tới trước mặt , Tô Nghi lập tức lâm vào cùng sự buồn ngủ đấu tranh trong nước xoáy.

Tô Nghi tâm thần lập tức bị suy yếu tới cực điểm , trong suốt gần như sắp muốn vô pháp bị nhìn bằng mắt thường gặp hận không được lập tức ngã nằm dưới đất ngủ một giấc.

Bạn đang đọc truyện *Binh Pháp Đại Thánh Convert* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 280: Dũng cảm nhất người

Tô Nghi tinh thần đã đạt đến điểm giới hạn , nếu là không còn nhầm mất dưỡng thần , rất có thể sẽ chết đột ngột ở cái thể giới này.

Nhưng Tô Nghi trong lòng biết rất rõ , nếu là hấn ở chỗ này ngã xuống , tràng này thí luyện cũng đem sau đó thất bại , hấn đem lưu lại trọn đời tiếc nuối cùng hối hận , khó mà tự kiểm chế.

Ngay tại tức thì mất đi ý thức trong chớp mắt , Tô Nghi lập tức mở ra "Sẵn sàng chiến đấu" năng lực , trong cơ thể buồn ngủ nhất thời bị quét một cái sạch.

Cho dù hấn tại trắc nghiệm sau khi kết thúc sẽ ngủ lấy mấy ngày mấy đêm , cũng tuyệt không có thể trước lúc này tuyên bố bại trận!

"Sẵn sàng chiến đấu" có khả năng coi nguyên bản tinh thần lực mạnh yếu , giúp sĩ tử tại trong một thời gian ngắn không ngủ không nghỉ , lại vẫn có thể bảo trì tinh thần sung mãn; nói như vậy , tuổi tác càng lớn , cấp bậc càng cao người , sẵn sàng chiến đấu hiệu quả lại càng cường đại , bình thường trẻ tuổi tướng tài bình thường có thể cường chống đỡ hai ba ngày thời gian , nhưng Tô Nghi tinh thần lực xa xa vượt qua đồng bối người , thậm chí có thể kiên trì mười ngày không ngủ , nhưng sau chuyện này nhất định phải bỏ tức tương ứng giấc ngủ , tài năng lần nữa khởi động sẵn sàng chiến đấu , vì vậy Tô Nghi chưa bao giờ lạm dụng cái năng lực này.

Sẵn sàng chiến đấu khả năng , chỉ có tại thời khắc nguy cơ tài năng rực rỡ hào quang , mà bây giờ , thời khắc này đã tới.

Nhưng rất đáng tiếc , tại đi tới chín mươi bước lúc , Tô Nghi liền cảm thấy nồng đậm buồn ngủ một lần nữa vọt tới , không khỏi làm hắn âm thầm kêu khổ.

Ở bên ngoài có thể chống đỡ mười ngày sẵn sàng chiến đấu , ở chỗ này vậy mà chỉ có thể chống đỡ năm bước!

Ngay cả là một tháng này tới nay , Tô Nghi hướng cửu đỉnh bên trong chứa đựng không ít tinh thần lực , nhưng rất đáng tiếc là , những thứ này tinh thần lực chỉ đem đem dần dần qua sáng đợi tiêu hao lượng , rõ ràng vô pháp chống đỡ hẳn đi hết cuối cùng thập bộ.

Nhìn thập bộ ra ngoài điểm cuối , rõ ràng gần trong gang tấc , Tô Nghi lại cảm thấy hân xa như Thiên Nhai.

"« Chiến quốc sách » có nói: Đi trăm dặm người nửa ở chín mươi , nguyên bản chỉ thay là một chuyện càng tiếp cận thành công càng khó khăn , lại càng phải ứng phó cẩn thận cuối cùng mười dặm đường , nhưng đối một ý tứ cũng có thể lý giải làm một năng lực cá nhân có hạn , một chuyện làm được cuối cùng thường thường sẽ lực có chút chống đỡ hết nổi , muốn đi hết cuối cùng mười dặm đường , so với trước mặt chín mươi dặm còn muốn khó khăn , nói chính là ta tình huống bây giờ a." Tô Nghi gượng cười.

Trước mắt này thập bộ , thậm chí so với trước mặt chín mươi bước càng thêm xa xôi , một cổ sắc bén cảm giác vô lực đâm thật sâu vào Tô Nghi nội tâm , hẳn đã thủ đoạn dùng hết , loại trừ buông tha ngoài ra , hẳn không có lựa chọn nào khác.

Tô Nghi lại dò xét tính mà bước ra một bước , giờ khắc này , hắn cảm giác ánh mắt đau nhức không gì sánh được , tựa hồ là chảy xuống hai hàng nước mắt.

Tô Nghi theo bản năng đưa tay đi lau , lau xong lại cảm giác bàn tay sền sệt , cúi đầu vừa nhìn , bàn tay đã là hoàn toàn đỏ ngầu.

Hắn vậy mà chảy xuống huyết lệ!

Đây là tinh thần lực khô kiệt tới cực điểm dấu hiệu ,

Tô Nghi tâm thần đã mỏng như cánh ve , hắn có loại mãnh liệt dự cảm , nếu là dám can đảm bước ra bước kế tiếp , tâm thần hẳn nhất định tan thành mây khói , chết đột ngột ở nơi này không người viếng thăm buồn tẻ trên thế giới.

Cá nhân không có chút ý nghĩa nào quật cường , so với quý trọng sinh mạng mà nói hiển nhiên không đáng nhắc tới , Tô Nghi còn có bảo vệ Tô Thi Nhi trách nhiệm , không thể đem tính mạng bỗng dưng bỏ ở nơi này , vì vậy chuẩn bị buông tha.

Nhưng vào lúc này , Tô Nghi trong đầu vang lên một lão nhân khác thanh âm

"Người thiên phú không nên dừng bước tại chín mươi bước , tiếp tục đi về phía trước đi."

Trong tiếng nói , tựa hồ còn kèm theo kim thiên thoát xác khẩu quyết "Trường tinh bán dạ lạc thiên xu , bốn tẩu hoàn nghi lượng vị tử. Quan ngoại chí kim nhân lãnh tiểu , đầu lô do vấn hữu hòa vô" , hai âm thanh nặng chồng lên nhau , nhưng Tô Nghi lại có thể rõ ràng phân biệt ra được hai người phân biệt , làm Chân Huyền dị.

Hai đạo uy nghiêm thanh âm tại Tô Nghi trong đầu vang vọng , mang cho hắn một loại mãnh liệt cảm giác quen thuộc , Tô Nghi cẩn thận nhớ lại , lúc này mới nhớ tới là hắn mới bắt đầu , tại chủ tướng cốc gặp vị kia đã chết tiên hiền thanh âm!

"Vị tiên bối này , tiểu sinh ngày đêm khổ tu , chưa bao giờ quên ngài on tri ngộ , có thể hay không thông cá tính tên ?" Tô Nghi tại Luyện Bình Tràng cao giọng hô.

Không trả lời.

Tô Nghi chờ giây lát , chỉ thấy được kim thiên thoát xác chỗ ở thiên mệnh Tướng Tinh quang hoa bắn ra tứ phía , rực rỡ huy hoàng , trong đó xông ra ngân quang cơ hồ tràn đầy cả tòa Luyện Bình Tràng!

Cùng lúc đó , Tô Nghi tinh thần lực liên tục tăng lên , tâm thần lại lần nữa khôi phục ngưng tụ!

Tô Nghi đã không phải lần thứ nhất gặp loại tình huống này rồi , tại số tháng trước , hắn gặp phải Gia Cát Thanh cùng Đinh Nhân quấy nhiễu , đưa đến đập Trích Tinh Các trước tinh thần mệt mỏi , mượn từ thiên mệnh Tướng Tinh tưới , mới đề cho tinh thần một lần nữa trở nên đầy đặn , từ đó tại Hồn Thiên Bàn bên trong lấy được ngạo nhân tam tinh thành tích.

Mà bây giờ , thiên mệnh Tướng Tinh lần nữa phát huy tác dụng , tràn ngập tại Luyện Bình Tràng bên trong ngân quang phảng phất mãi mãi cũng sẽ không khô kiệt , Tô Nghi cảm thấy một cổ xa lạ lực lượng tưới lấy hắn bụng dạ , để cho tâm thần trọng hoán quang hoa.

Cổ lực lượng này , thật giống như tinh không chi thương mang , nhật nguyệt chi mơ hồ hoa , mang cho Tô Nghi vô hạn lòng tin.

Cuối cùng cửu bước , lại cũng không có thể đối với Tô Nghi tạo thành bất kỳ trở ngại; thậm chí , tại Tô Nghi đi tới điểm cuối mở miệng lúc trước , tràn đầy ở thân tinh thần lực lại còn không có khô kiệt dấu hiệu.

"Đây thiên mệnh Tướng Tinh trung , đến tốt cùng hàm chứa bao nhiêu lực lượng ?" Tô Nghi thập phần kinh ngạc.

Vô luận như thế nào , Tô Nghi đã đi hết toàn bộ hành trình một trăm bước , hẳn không biết có hay không tổ tiên đến qua điểm cuối , tóm lại , trong lòng của hắn đã không tiếc nuối.

Cái này thí luyện , cuối cùng viên mãn hạ màn.

Nhưng ngay tại Tô Nghi dự định bước vào mở miệng lúc , trước mắt nổi lên một đạo cô gái tuyệt đẹp thân ảnh.

Người đàn bà này cái trán một cặp tinh xảo xinh xắn sừng kỳ lân , so với lên Tô Nghi thấy qua bất kỳ sừng kỳ lân đều muốn tang thương phiêu miêu , phảng phất ẩn chứa tứ hải chi linh có thể , chói mắt , vĩ đại tới cực điểm.

Tô Nghi cùng trước mắt Kỳ Lân mỹ nhân hai mắt nhìn nhau một cái , như muốn vì nàng trắng sáng dung nhan chỗ hít thở không thông , thậm chí bái phục cho nàng khí chất vương giả bên dưới.

Mà cái này Kỳ Lân mỹ nhân cũng nhìn chăm chú Tô Nghi , một đôi mắt đẹp trung có kinh ngạc , có mừng rỡ , cũng có một tia không hiểu cạnh tranh tâm , giống như quật ngã ngũ vị bình , thần sắc vô cùng phức tạp.

"Người , làm sao chống đỡ đến trăm bước ?" Kỳ Lân mỹ nhân nói chuyện , Tô Nghi phát giác , nàng thanh âm vậy mà cùng Ngọc Hàn công chúa giống nhau như đúc.

Đây là lần đầu tiên thấy Ngọc Hàn công chúa tướng mạo , quả thật như tin đồn như vậy , nghiêng nước nghiêng thành.

Tô Nghi hít sâu một hơi , trả lời: "Ta khi tiến vào cái thế giới này lúc , còn không biết ta có thể kiên trì mấy bước , nhưng ta biết , ta gánh vác nặng nề sứ mệnh , lưng đeo vạn dân trông đợi , ta nếu là thua , tự đại biểu Nhân tộc thua , đại biểu tất cả mọi người nhìn lầm rồi Tô Nghi người này."

Ngọc Hàn công chúa hơi hơi há mồm , vô số ngôn ngữ biến thành tự nhiên cười nói , hồi lâu sau mới lên tiếng: "Người là Bồn cung từng thấy, dũng cảm nhất Nhân tộc... Đi về phía trước đi , tại thí luyện sau khi kết thúc , người biết được đến Bồn cung quà tặng "

Dứt lời , Ngọc Hàn công chúa biến mất không thấy gì nữa.

Tô Nghi không hề lưu lại , đi ra khỏi điểm cuối.

Tô Nghi trong thực tập vượt qua sắp tới một khắc đồng hồ , nhưng ở trên thực tế , thật ra thì cũng chỉ là trong nháy mắt mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Binh Pháp Đại Thánh Convert* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 281: Á Thánh phong thái

Tại những đồng bạn khác trong mắt , Tô Nghi xuyên qua vòng xoáy cửa đá , sau đó ngay lập tức sẽ theo một đầu khác đi ra.

Mặc dù trải qua năm đạo thí luyện , giai đoạn thứ năm buồn ngủ khảo nghiệm cơ hồ lệnh Tô Nghi tinh thần lực nói với bản , nhưng thời khắc tối hậu thiên mệnh Tướng Tinh bùng nổ , lại để cho hắn giờ phút này tinh thần quắc thước , không có chút nào buồn ngủ.

Tại bước ra mở miệng đồng thời , Luyện Binh Tràng nặng nề rung một cái!

Tô Nghi thoáng sững sờ , ý thức được xảy ra đại sự , lập tức tiến vào Luyện Binh Tràng.

Nhưng hắn vẫn ngạc nhiên phát hiện , tự mình pho tượng đỉnh đầu , vậy mà lơ lửng một viên màu đỏ lẳng hình bảo thạch!

Viên bảo thạch này kẹp ở trí , nghiêm hai khóa lòng quân trung gian , tản ra mông lung mê huyền ánh sáng màu đỏ , giống như huyết khí ngang trời.

"Lại là dũng cảm chi lòng quân ? !" Tô Nghi quả thực lấy làm kinh hãi.

Tô Nghi không có nghĩ tới cái này cùng Nhân tộc Thánh Đạo nhìn như không liên hệ chút nào thí luyện , vậy mà có thể để cho một vị sĩ tử lấy được một viên lòng quân , còn là nói , đây chính là Ngọc Hàn công chúa quà tặng ?

Như quả thật là người sau , Ngọc Hàn công chúa năng lực nhất định chính là vô biên thiên , động không đáy!

Mặc dù Tô Nghi tại trong sử sách hiểu biết chủ tướng chỉ uy năng, đều không cách nào tập trung Thánh Đạo lực, ban cho những người khác lòng quân, này Ngọc Hàn công chúa lực lượng, rất có thể đã đạt đến Á Thánh cấp bậc.

Mà nàng tại tuổi thọ lâu đời Hải Thần Tộc trung, còn cũng coi là một tên tuổi xuân nữ tử, lui về phía sau cuộc đời còn lại còn rất dài, nếu là có đại cơ hội mà nói, Ngọc Hàn công chúa rất có thể trở thành Long Thần, trở thành sánh bằng thánh nhân tồn tại —— đây là Tôn gia lão chủ tướng đã từng đối với người trước ngay trước mọi người đánh giá, nếu là tiên đoán thành sự thật, kia Hải Thần Tộc sẽ sinh ra từ trước tới nay vị thứ nhất Long Thần, Ngọc Hàn công chúa ắt sẽ ngao du cửu thiên, sẽ không vền vẹn bị trói buộc tại Bình Phong Đại Lục cái này tiểu bên trong tiểu thế giới.

Nhưng cái đề tài này khoảng cách Tô Nghi thật sự là quá xa vời, vì vậy chỉ tại trong đầu hần chợt lóe lên, thoáng qua tức thì, sau đó hần lại đưa mắt về phía tự mình pho tượng đỉnh đầu.

Ở nơi này ba viên lòng quân trung, trí chi lòng quân bắn ra dày đặc nhất lam mang, tích chứa trong đó lấy "Đã gặp qua là không quên được" khả năng, vô luận là chủ chiến vẫn là chủ hòa phái nhân sĩ, cũng sẽ đem tạo nên cũng tăng lên trí chi lòng quân cấp bậc là đòi hỏi thứ nhất, mà hần cũng là Tô Nghi trước nhất lấy được lòng quân, trải qua hơn tháng ma luyện, đã mơ hồ có tấn thăng cấp hai điểm báo trước.

Mà càng trọng yếu là, viên này trí chi lòng quân thập phần đặc biệt, là do "Thượng bình phạt mưu" bốn chữ chân lý chỗ tạo nên mà thành, nếu là tấn thăng nữa đến cao cấp hơn đoạn, ắt sẽ kích động chân lý uy năng, để cho trí chi lòng quân tác dụng nâng cao một bước.

Mà nghiêm chi lòng quân ánh sáng màu xanh lục giống như đom đóm phiêu tán, mặc dù quang hoa yếu hơn, nhưng trong đó ẩn chứa "Làm gương tốt" năng lực lại không có bất kỳ người nào dám can đảm khinh thường,

Mặc dù Tô Nghi đến nay chưa từng dùng qua làm gương tốt khả năng, nhưng hần rõ ràng, nghiêm chi lòng quân phát huy tác dụng thời khắc chẳng mấy chốc sẽ lại tới, bởi vì, viên này lòng quân cũng không thích hợp với trong nhân tộc đấu, là đặc biệt đối ngoại tộc có hiệu lực!

Cuối cùng tạo thành dừng cảm chi lòng quân ánh sáng yếu ớt nhất, nhưng nếu có khả năng sáng lên, tựu đại biểu lấy hần không cần ma luyện, tại ngay từ đầu thì đến được rồi giai đoạn thứ nhất, lệnh Tô Nghi thu được "Con nghé mới sinh" năng lực!

"Con nghé mới sinh" có thể để cho Tô Nghi tùy thời tiêu diệt trong lòng sợ hãi cùng nhút nhát, mặc dù hiệu quả nhìn như rất bình thường, nhưng ở chiến đấu thời khắc mấu chốt, cái năng lực này trong lịch sử thậm chí thường thường giúp sĩ tử chuyển bại thành thắng, đem nguy cơ chuyển hóa thành thắng lợi!

Mà có ba viên cấp một lòng quân, Tô Nghi tinh thần không chỉ có củng cố, lại càng không dễ dàng bởi vì tâm tình thấp mà đưa đến tinh thần tan rã, hơn nữa tốc độ khôi phục cũng tăng lên lục thành, cái này ở thời gian dài chiến đấu trung là vô cùng có lợi.

Tô Nghi vì chính mình thu hoạch cảm thấy hết sức hài lòng.

Đột nhiên, hần bên tai truyền tới thét một tiếng kinh hãi: "Trời ơi! Trăm trượng cự ham!"

Tô Nghi ngẩng đầu đi về phía trước nhìn lại, quả nhiên thấy trong thiên địa có vô cùng bàng bạc linh lực hồi trào tới, thậm chí tạo thành gào thét bạo phong, thổi mọi người áo khoác bay phát phới.

Những linh lực này đã sớm không thể dùng "Lượng lớn" hai chữ để hình dung, bọn họ tại bên bờ biển dần dần ngưng tụ, tạo thành rồi một chiếc dài đến suốt trăm trượng, mà rộng chừng hơn hai mươi trượng lăm chữ hình cự ham, này cự ham đáy trên ngọn rộng rãi, đầu ngang vĩ cao, có một phong cách riêng, trên đó thậm chí sở hữu ba mươi mấy trượng cao đến tâm hơn mười trượng đại buồm!

Đến nay mới thôi, không có bất kỳ thuyền bè có thể cùng chiếc này trăm trượng cự ham sánh vai, ngay cả trước đây tô hách chỗ triệu hoán đi ra đại hình lâu thuyền, ở nơi này cự ham trước mặt lại nhỏ bé giống như người trưởng thành bên cạnh bảy tuổi hài đồng.

Chỉ cần liếc mắt, mọi người trong lòng đã sáng tỏ, chiếc này cự ham tốc độ sẽ đạt tới chưa từng có trong lịch sử độ cao, hơn nữa đem tại trong sóng gió như giẫm trên đất bằng, vững như Thái Sơn, nếu không phải lái vào đại vòng xoáy trung tâm hải vực, cơ hồ không có lật không thể nào tính.

Mọi người bên mép chỉ còn lại có cảm thán.

"Trăm trượng cự ham.. Ta mẹ ruột, ta là không phải quá nhớ nhìn đến Tô Di Thiên lấy được thành tích tốt, xuất hiện ảo giác?" Vệ giang son tròn to cặp mắt.

"Tô Nghi thuyền bè so với tô hách còn lớn hơn gấp đôi, cái này há chẳng phải là lại nói, hần thiên phú cũng so với người sau cao nhất bội phần?" Hạ Từ Du nguyên bản theo sát Tô Nghi sau đó, nhưng giờ phút này lại lảng ngay tại chỗ.

"Này cũng không thể dùng đơn giản phép chia tới tính toán thiên phú, chủ tướng mặc dù được xưng là nửa thánh nhân, nhưng người thật sự cho rằng chủ tướng quả thật nắm giữ Tiên Thánh Tôn Vũ một nửa lực lượng sao?" Hàn Tu Trúc lắc đầu một cái, "Ta nghe tổ phụ nói qua, Doanh Châu Đại Hội kiểm tra thiên phú mặc dù trò gian đa dạng, nhưng chỗ giống nhau chính là khảo sát càng về sau càng khó, có lẽ người có thể dễ dàng lấy được năm mươi trượng thành tích, nhưng muốn đạt tới sáu mươi trượng, rất có thể phải bỏ ra so với trước mặt năm mươi trượng lớn hơn đại giới! Theo Cá nhân ta góc nhìn, Tô Di Thiên thiên phú rất có thể gấp mấy lần, thậm chí mấy chục lần ở tô hách!"

"Chờ đại hội sau khi kết thúc, ta nhất định phải đem cái này trắc nghiệm kết quả nói cho người nhà, để cho bọn họ nhất định phải cùng Tô Di Thiên giao hảo! Ta thiên, Tô Di Thiên rất có thể có Á Thánh phong thái!" Trăm khu vực núi mặt lộ vẻ kinh sợ.

"Á Thánh phong thái ? Trong lịch sử mấy vị Á Thánh , thí dụ như Hàn Tín , Ngô Khởi , bạch khởi đám người , cũng đều không có ngưng tụ ra trăm trọng cự ham..." Ruộng ban đầu thì nói lầm bầm.

Còn sót lại chừng trăm vị Nhân tộc trên bờ biển nhón nháo , hẳn trình độ não nhiệt không thua kém một chút nào lúc trước tam tộc tề tụ cái kia , mọi người đối với chiếc này cự ham xoi mói bình phẩm , xuất hiện thường xuyên nhất hai cái từ , chính là "Tô Di Thiên" cùng "Thiên phú" .

Quy hậu quay đầu nhìn một chút cơ hồ giống như nó dài , nhưng lại còn cao hơn nó không chỉ gấp hai cự ham , trong lòng cảm thấy rung động không ngớt , hẳn chủ trì trăm ngàn năm Doanh Châu Đại Hội , nhưng cảm giác này vẫn là đầu một lần.

"Này Tô Nghi không đơn giản a! Khó trách Ngao bá lão đầu kia dấn đi dấn lại , để cho ta nhất định phải lưu ý Tô Nghi người này , ngay từ đầu ta vẫn không rõ hẳn vì sao phải đề cho ta làm như vậy , hiện tại ta xem như hiểu , đối mặt toàn bộ Bình Phong Đại Lục , phỏng chừng cũng chỉ có người này có tư cách làm ta Hải Thần Tộc Phò mã rồi , Ngao bá a Ngao bá , người này già mà không kính gia hỏa , nguyên lai quan tâm là đại công chúa điện hạ hôn sự a! Cái này thật là giống như là người tác phong... Đại công chúa điện hạ uy năng vô biên , sợ rằng đã sớm biết được Tô Nghi kết quả khảo nghiệm , không được , ta phải vội vàng nghĩ biện pháp tăng bốc tiểu tử này , vạn nhất hẳn thật trở thành Phò mã cơ chứ?" Quy hậu trong lòng đánh hẳn tiểu toán bàn.

Mà coi như đề tài trung tâm người trong cuộc , Tô Nghi nhưng là sắc mặt cổ quái.

Bởi vì , trước mắt chiếc này trăm trọng cự ham bề ngoài , vì sao với hắn trong trí nhớ Trịnh cùng bảo thuyền như vậy tương tự đây?

Tô Nghi có thể kết luận loại này bề ngoài thuyền , tuyệt đối không có tại Bình Phong Đại Lục xuất hiện qua tiền lệ , chẳng lẽ , này khảo nghiệm còn có thể căn cứ một người trí nhớ diễn hóa ra hậu thế thuyền bề ?

Như quả thật như thế , Tô Nghi cũng không khỏi muốn thờ dài , nếu như biến hóa ra là hoa hạ hậu thế thép Thiết Chiến hạm là tốt rồi , nhất định có thể ở Đồng hải hoành hành không có kỵ!

Tiếc nuôi về tiếc nuôi , nhưng Tô Nghi đối trước mắt thuyền bề thật ra thì đã rất hài lòng.

Mà Tô Nghi thấp giọng thờ dài truyền vào sau lưng một đám đồng bạn trong tai , để cho bọn họ tất cả đều sắc mặt cổ quái.

"Này Tô Di Thiên , chẳng lẽ đối với chính mình kết quả khảo nghiệm còn chưa hài lòng ?" Trầm khu vực núi lầm bầm.

"Đây chính là thiên tài chân chính , cùng chúng ta những thứ này tâm thường ở giữa khác biệt a , người nghèo cảm thấy một thán mùi lượng tiền công đã có thể cũng coi là giàu có , nhưng chân chính phú hào lại coi này mùi lượng là rác rưởi... Hiện tại ta chính là người nghèo kia , ta , ta muốn chết!" Vệ giang son nâng trán thờ dài.

"Phải chết kéo lên ta cùng nhau..." Hàn Tu Trúc cười khổ nói.

"Ai , cái kết quả này thật sự quá chấn động lòng người , ta thậm chí có loại ảo giác , có phải hay không chúng ta thật nhìn lầm , vẫn là này kết quả khảo nghiệm xảy ra điều gì sai lầm... Ồ , chuyện gì xảy ra ?"

Tào Nam lời còn chưa dứt , liền lập tức lẳng ngay tại chỗ.

Những người khác theo hắn tầm mắt nhìn về phía bờ biển , cũng tất cả đều thần sắc khiếp sợ.

Tại toàn bộ người ngu đĩnh trệ trong ánh mắt , này trăm trọng cự ham vậy mà chậm rãi thu nhỏ lại , một mực rúc vào năm mươi khoảng năm trọng , thuyền bề lớn nhỏ mới vừa cố định hình ảnh chắc chắn.

"Chuyện này... Đây là chuyện gì xảy ra ?" Hạ Tử Du cặp mắt tròn to , tốt tựa như gặp quỷ.

Tất cả mọi người trở mắt nhìn nhau , đột nhiên , vệ giang son nhìn về phía Tào Nam , mắng: "Người này miệng xui xẻo!"

Tào Nam mặt đầy ừy khuất , lớn tiếng giải thích: "Không không không , cái này không đúng sức a! Ta cũng không có Tiên Thánh Tôn Vũ nhất ngôn cửu đỉnh khả năng , không có khả năng ta nói nhỏ đi , thuyền này liền thật sẽ thành tiểu a!"

"Nhất định là Tô Nghi người này dùng gì đó thủ đoạn ăn gian , thu được giả tạo kết quả khảo nghiệm , sau đó bị người tra ra được chứ ? Nếu không ai có thể giải thích , tạo thành hình thuyền bề lại còn có thể lần nữa nhỏ đi tình huống ? Đây chính là chưa từng có trong lịch sử chuyện lạ!" Xa xa , một vị chủ hòa phái sĩ tử chưa xót mà hô.

"Nói bậy nói bạ! Tô Di Thiên coi như không chấp nhận khảo sát , hẳn thiên phú cũng so với loại người như người bụng dạ hẹp hòi người cao hơn nghìn lần vạn bội phần! Huống chi , nếu là Tô Di Thiên quả thật ăn gian , sớm đã bị quy hậu các hạ bắt được , còn đến phiên bọn người lên tiếng gài tang vật ? !" Vệ giang son nghiêm nghị phản bác.

Mọi người nhìn về phía quy hậu , phát hiện hắn ngừng đầu nhìn về phía nơi khác , hoàn toàn chính là một bộ việc không liên quan đến mình , treo thật cao bộ dáng , chợt cảm thấy vệ giang son nói như vậy có thể tin rồi 3 phần.

Tên kia chủ hòa phái cười lạnh nói: "Vậy người lại giải thích thế nào loại này hiện tượng kỳ quái ? Ta hỏi người , vô luận là Nhân tộc , vẫn là Hải Thần Tộc cùng Man Tộc , trong lịch sử có thể có đối với thuyền bề nhỏ đi sáng tỏ ghi lại ?"

Bạn đang đọc truyện *Binh Pháp Đại Thánh Convert* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 282: 7 người đi

"Không có ghi lại không có nghĩa là cũng không phải là thật có chuyện như vậy, từ linh lực đưa tới dị tượng, há từ chúng ta Nhân tộc lẽ thường độ chi? Có lẽ thật là chúng ta nhìn lầm rồi đây?" Tào Nam đạo.

"Một người nhìn lầm cũng liền thôi, tất cả mọi người tại chỗ đều có thể nhìn sai?" Chủ kia cùng phải giấu cột không thôi.

Tào Nam hướng chung quanh quét nhìn, phát hiện tại chỗ hơn trăm người thần sắc tất cả đều nghi vấn đầy mặt, hiển nhiên đều là thật sự mà thấy qua chiếc kia trăm trọng cự ham.

Một đám đồng bạn cũng đều yên lặng không nói, bọn họ mặc dù không cảm thấy Tô Nghi sẽ ăn gian, nhưng là không cho rằng bọn họ tụ tập thể nhìn lầm.

"Hừ, thôi! Chúng ta đều không hiểu Hải Thần Tộc lực lượng, tranh cãi nữa đi xuống cũng tranh không ra một cái kết quả, nhưng các ngươi nhớ, cho dù Tô Di Thiên thuyền bè chỉ có năm mươi lăm trọng, nhưng hắc thiên phú vẫn có một không hai tại trảng sở hữu sinh linh, bọn ngươi nếu là có thể tạo nên ra so với Tô Di Thiên lớn hơn thuyền bè, lại tới nghi ngờ hắc đi, nếu không các ngươi như vậy đối với hắc đối chọi gay gắt, cũng chẳng qua là ghen tị biểu hiện mà thôi! Vai hề, lột các ngươi da ngoài, nội bộ hoàn toàn đều là được đặt tên là dối trá bản thủ xú trùng, biết bao buồn cười!" Vệ giang sơn lần nữa phát huy hắc bản miệng bản lãnh.

Vài tên chủ hòa phái khí sắc mặt tím bầm, khóe miệng không ngừng co quắp.

Trầm khu vực núi cùng ruộng ban đầu hai người giữ vững yên lặng, nếu bọn họ cùng Tô Nghi hợp thành đội, như vậy loại chiến cùng hai phái khóe miệng tranh chấp, còn chưa tham gia cho thỏa đáng.

Mà coi như tranh chấp trong nước xoáy tâm Tô Nghi, từ đầu đến cuối đều là không nói một lời.

Không phải hắc không nghĩ biện giải cho mình, mà là ở hắc nhìn trước mắt tình cảnh lúc, cảm thấy đã không có giải thích cần thiết.

Bởi vì, trong mắt hắc, chiếc thuyền này vẫn có trăm trọng dài!

Loại trừ Tô Nghi ở ngoài, tất cả mọi người đều không có chú ý tới, một cổ nhàn nhạt năng lượng màu xanh từ trên trời hạ xuống, chính bao phủ ở nơi này trăm trọng cự ham quanh thân, mê hoặc những người khác cặp mắt, để cho bọn họ sinh ra một loại thuyền bè thu nhỏ lại ảo giác.

Chiếc này cự ham trên thực tế cũng không có thay đổi tiêu, nhưng ở trong mắt những người khác, hắc cũng chỉ có năm mươi lăm trọng dài!

Tô Nghi vừa nhìn về phía Ngao bá, phát hiện hắc rõ ràng chú ý tới mọi người tranh chấp, nhưng lại không quan tâm, hiển nhiên cũng có thể xuyên thấu qua năng lượng màu xanh này, nhìn đến trăm trọng cự ham bản thể.

Trong mắt cảnh tượng cùng nghe được tình cảnh hoàn toàn ngược lại, gặp lại ban đầu nói lời nhai quy hậu thái độ khác thường giữ vững yên lặng, Tô Nghi trong lòng có chút tí hiểu ra.

"Chẳng lẽ là có Hải Thần Tộc đại năng, cố ý thay ta che giấu trăm trọng cự ham thực tế? Vấn đề là vị tiền bối này mục tiêu đến tột cùng là gì đó? Thì không muốn thấy ta phô trương quá mức, cho tới ở phía trước hải vực, thậm chí còn Doanh Châu Đại Hội sau khi kết thúc gặp phải kẻ gian vậy công cùng hãm hại? Cũng hoặc là,

Vị này đại năng không muốn để cho ta thuyền lớn hù được cái khác Hải Thần Tộc, ảnh hưởng người sau thành tích? Không nghĩ ra, thật là khó mà nắm lấy."

Tô Nghi lắc đầu một cái, lại tại thâm nghĩ đến: "Thôi, nói tóm lại, loại giả tượng này với ta mà nói là một loại chuyện tốt, chung quy trong lịch sử Doanh Châu Đại Hội có lẽ không có xuất hiện qua lớn như vậy thuyền bè, ít nhất ta là chưa nghe nói qua; này trăm trọng cự ham đại biểu một người thiên phú, một khi xuất hiện nhất định đưa tới trên đời oanh động, cũng không biết có bao nhiêu tặc nhân ở trong bóng tối nhớ tính mạng của ta, thiếu một phần lo âu, ta cũng có thể nhiều một khắc an ổn thời gian học tập; hơn nữa, nếu là ở phía trước hải vực, có địch nhân ngộ phán này trăm trọng cự ham lực lượng, tất nhiên sẽ thua thiệt, sợ rằng có thể để cho ta được đến không nhỏ ưu thế."

Có cái ý nghĩ này, Tô Nghi dứt khoát ngậm miệng không nói.

Nếu những người khác cảm thấy lúc trước trăm trọng cự ham chẳng qua là một đạo ảo giác , vậy hãy để cho bọn họ hiểu lầm đi thôi , dù sao đây đối với Tô Nghi mà nói , cũng không có gì chỗ xấu.

Bỏ lại sau lưng tranh chấp không nghĩ mọi người , Tô Nghi leo lên tầm bảo thuyền.

Dưới chân vang lên thành thạch tấm ván tiếng đánh , Tô Nghi không khỏi cảm thán Hải Thần Tộc lực lượng thần kỳ , hần linh lực vậy mà có thể huyền hóa thành chân thật như vậy sự vật , đây là Nhân tộc tinh thần chỗ không cách nào so sánh.

Tô Nghi lên thuyền về sau cũng không có đi về phía trước chạy , mà là ở chờ đợi đồng đội thành viên kết thúc trắc nghiệm.

Hàn Tu Trúc đám người sẽ không tiếp tục cùng chủ hòa phái tranh chấp , rồi rút đi về phía cửa đá , đứng xếp hàng nối đuôi mà vào.

Hạ Tử Du khi tiến vào trước cửa đá còn mặt đầy thành thạo bộ dáng , nhưng ở xuyên qua sau cửa đá , sắc mặt lập tức sụp xuống , hiển nhiên tại ý chí trong thực tập gặp không ít tội.

Mà ở Hạ Tử Du hai chân bước qua cửa đá sau đó , trong đại dương linh lực nhanh chóng tụ đến , tại bên bờ tạo nên ra một tòa sắp tới ba mươi trọng lâu thuyền.

Lầu này thuyền hạm đầu xông góc thật dài , cơ hồ có chiếm thân hạm tổng thể hai thành có thừa , hơn nữa toàn thân ngân bạch , hiển nhiên là thật thép tạo thành , hình dáng cùng Hạ Tử Du quen dùng bất chúc mặt rồng thương giống như đúc!

"Đây chẳng lẽ là biểu lộ , Hạ Tử Du tương lai thành tựu , sẽ có hai thành là thành lập tại vũ khí trong tay của hần lên ?"

Tô Nghi trong lòng oán thán , lại nhìn phía chính hần đầu hạm , nơi đó loại trừ có xông phá sóng biển cần thiết sắc nhọn độ ngoài ra , không có bất kỳ công kích tính dụng góc.

Tô Nghi không khỏi thở dài , cảm giác mình tại Đông hải tiền đồ đáng lo.

Mà vệ giang sơn thân thuyền lớn nhỏ cùng hình dáng cũng cùng Hạ Tử Du không sai biệt lắm , điểm khác biệt chính là , Hạ Tử Du dụng góc là trường thương , vệ giang sơn dụng góc nhưng là một thanh bảo kiếm.

Tào Nam cùng trăm khu vực núi thuyền bè thì hơi nhỏ , nhưng là có sắp tới hai mươi lăm trọng , người trước cột buồm chính hình dáng cực giống Tào gia trấn tộc chi bảo "Ỗ Thiên Kiếm", mà người sau mười mấy trọng buồm lên , thì có một phong cách riêng mà viết « Tổng sách » bộ phận nội dung , hơn nữa mơ hồ còn có một tia Thánh Đạo lực tích chứa trong đó , tản ra Sử gia đặc biệt phong cách cổ xưa khí tức , làm người ta tâm thần sáng khoái.

Tô Nghi thấy chi , lúc này mới hiểu , trăm khu vực núi là Lưu Tống thời đại sử gia trăm ước hậu nhân.

Trăm ước sẽ đồ trải qua nam triều Tống , đủ , và nhà tam triều , là đương đại đứng đầu hưởng dự nổi danh sử gia và văn học gia , lấy có « Tấn sách », « Tống sách » chờ sách sử , tại thi từ văn phú cho âm luật phương diện cũng có không thấp thành tựu; mà trọng yếu nhất là , trăm ước chính là đương triều khai quốc công thần , con cháu đời sau đã truyền gán thập đại.

Mặc dù Trăm gia cũng không phải là binh gia tướng môn , nhưng là cũng coi là nội tình vô cùng phong phú đại thế gia một trong , hơn nữa bởi vì tổ tiên chiến công , Trăm gia cùng Trần gia , Vi gia giống nhau , cũng hưởng thụ đương triều đãi ngộ cực cao cùng đặc quyền.

Mặc dù trăm ước tại mấy chục năm trước đã qua đời , nhưng hậu nhân vẫn sôi nổi tại triều đình rất nhiều cương vị bên trong , hơn nữa cùng Chu Học Thư đám người đạt thành nhận thức chung , cùng chủ hòa phái tồn tại trình độ nhất định hợp tác.

Nhưng giờ phút này tình huống đặc thù , Tô Nghi cũng sẽ không đối với coi như chủ hòa phái trăm khu vực núi ôm thành kiến , cho dù bọn họ tại sau đó rất có thể sẽ mỗi người một ngã , nhưng ít ra tại hiện tại , bọn họ là kẻ vai chiến đấu đồng bào chiến hữu , không cho phép một tia nghi kỵ.

Tại cuối cùng , ruộng ban đầu cùng Hàn Tu Trúc hai người cũng thông qua cửa đá.

Ruộng ban đầu thuyền bè tại bảy người trong đội ngũ là nhỏ nhất , chỉ đem đem vượt qua 20 trọng phân giới tuyến , cũng đại biểu hần không có thể thông qua giá rét khảo nghiệm; mà Hàn Tu Trúc thuyền bè vậy mà dài đến ba mươi trọng có thừa , so với Hạ Tử Du còn dài hơn ra một đoạn!

Loại trừ Tô Nghi trăm trọng cự ham ngoài ra , Hàn Tu Trúc thuyền là lớn nhất , không lệnh cảm người đối với hần lau mắt mà nhìn.

Mà Hàn Tu Trúc cột buồm chính buồm bên trên một cái phong cách cổ xưa tang thương đại triện "Nước" chữ , là đạo gia thay mặt; bởi vì Hàn Tu Trúc nắm trong tay đạo gia "Thượng Thiên Nhược Thủy" khả năng , có thể cực bộ điều khiển nước biển tiến hành đả kích hoặc phòng ngự , ở trong biển sức chiến đấu có lẽ là trong bảy người cao nhất.

"Không nghĩ đến trong chúng ta vai trò thấp nhất gia hòa , thiên phú vậy mà đứng đầu nổi bật!" Hạ Tử Du đối với Hàn Tu Trúc giờ ngón tay cái lên.

"Người còn quên Tô Di Thiên." Hàn Tu Trúc cười nói.

"Ta không quên! Chỉ là Tô Nghi người này quá biến thái rồi , hoàn toàn không thể cùng chúng ta cùng sân khấu mà nói , hần thiên phú nhất định chính là phạm quy a!" Hạ Tử Du liếc mắt.

Mọi người cười mở cười to.

Tô Nghi quét nhìn tại bên bờ sông lấy bảy chiếc thuyền to , trong cái đội ngũ này mỗi người , trong tương lai ắt sẽ là một phương hào kiệt , hơn nữa rất có thể trở thành phi tướng , trấn thủ một châu!

Dương phạm , khởi hành.

Bảy chiếc thuyền mượn từ sức gió , chậm rãi gia tốc , không lâu lắm liền đụng vào phía trước sương mù dày đặc , biến mất ở trong tầm mắt mọi người.

Bởi vì sương mù quá nồng , tầm nhìn chưa đủ mười trượng , bảy người không thể không tận lực dựa chung một chỗ , Tô Nghi chỉ nhìn nhìn thấy Tào Nam , Hàn Tu Trúc cùng trăm khu vực núi ba người , về phần vệ giang sơn , Hạ Tử Du cùng ruộng mùng ba người thuyền bè thì tại phía trước mở đường , sương mù che đầy bọn họ thân ảnh , Tô Nghi chỉ có thể nhìn được bọn họ lái thuyền.

Mặc dù thân thuyền cực lớn , nhưng chỉ cần Tô Nghi tâm thần động một cái , cột buồm thì sẽ tự động bước ngoặt , kéo theo dưới chân trăm trượng cự ham chuyển đổi phương hướng , cũng có thể tùy ý điều khiển sức gió lớn nhỏ , chính xác không chế tốc độ.

Giờ phút này Tô Nghi chỉ đem tốc độ nhắc tới ba thành , tránh cho thoát khỏi đội ngũ.

"Được rồi , hiện tại chúng ta đã ra biển , là thời điểm thương lượng một chút tương lai đi cụ thể quy tắc chi tiết rồi." Tào Nam đạo.

"Trước hết chờ một chút , bây giờ còn chưa phải lúc , nơi này sương mù quá nồng , chúng ta không biết có ai mai phục ở chung quanh , chờ đến hải ngoại sau đó mới nói." Vệ giang sơn thanh âm từ phía trước truyền tới.

Mọi người gật gật đầu , rồi rít thềm chấp nhận vệ giang sơn đề nghị.

Ở trong sương mù giống như con ruồi không đầu bình thường đi loạn thật là kinh hiểm , rất nhiều lần , Tô Nghi hai bên Hàn Tu Trúc cùng trăm khu vực núi không có thể khống chế xong tốc độ cùng phương hướng , cùng Tô Nghi cự ham lau mạn thuyền mà qua , may mắn cũng không có tạo thành gì đó tổn hại.

Ước chừng nửa giờ đi qua , chung quanh sương mù cuối cùng bắt đầu trở nên mỏng manh đi xuống.

Lại một khắc đồng hồ đi qua , mọi người cuối cùng vọt ra khỏi sương mù dày đặc hải vực.

Phóng tầm mắt nhìn tới , bầu trời một xanh biếc như giặt rửa , giữa trưa chói chang Thái Dương nung đốt như đốt , để ở Ngọc Hàn Cung trung ở một tháng Tô Nghi cuối cùng có trọng hạ thực cảm giác.

Mà làm hấn dờ khóc dờ cười là , phía trước vệ giang sơn vậy mà leo lên cao nhất cột buồm đình chớp , dời mắt hướng bốn phía nhìn.

"Vệ huynh , ngươi đang làm gì ?" Tô Nghi sắc mặt cổ quái , la lớn.

"Đương nhiên là đang điều tra a! Ừ , chung quanh số trong vòng mười dặm không có bất kỳ những người dự thi khác tồn tại , chúng ta có thể không chút kiêng kỵ mở ra trống trận trời lên tiến hành trao đổi." Vệ giang sơn cũng cao giọng trả lời.

Tô Nghi cùng Hàn Tu Trúc , Hạ Tử Du hai người đồng loạt lật một cái liếc mắt , bọn họ thân là tướng tài , còn không có học được trống trận trời lên năng lực đây.

Tào Nam như là cũng nhìn thấu ba người quần bách , mỉm cười cười nói: "Chúng ta xa gần , ba người các ngươi nếu là muốn trả lời , liền lớn tiếng gọi ra , nếu là không muốn trả lời , liền gật đầu lắc đầu biểu thị liền có thể."

Bạn đang đọc truyện *Binh Pháp Đại Thánh Convert* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull.Net](http://EbookFull.Net).

## Chương 283: Mọi người chức trách

Tô Nghi lập tức gật gật đầu.

"Được , ta trước tiên nói một chút về ta hoạch định: Lúc trước cũng đã nói , tại ra khỏi biển sau đó , chúng ta sẽ lấy hạc cánh trận triển khai trận hình ,

mỗi người cách nhau khoảng ba mươi dặm, khoảng cách này vô luận theo phương hướng nào, cũng có thể rõ ràng đem sáu người khác thu hết vào mắt, một khi có người phát hiện bất kỳ xa xa dị động, đều muốn lập tức bắn lang yên thông báo những cái khác thành viên đội, những người khác cũng cần phải thời khắc chú ý đồng đội tín hiệu. Nhớ, đây chính là tính mạng liên quan đại sự, không cho phép chút nào lơ là." Tào Nam trông trận đạo.

Mọi người rối rít gật đầu, Tô Nghi nhớ tới hạc cánh trận tính chất, hình dáng cùng hậu thế máy bay không sai biệt lắm, một đội ở phía trước là tiền quân, thường thường là di động cùng đột phá lực mạnh nhất thám báo cùng kỵ binh đảm nhiệm; hai đội làm trung quân, trong đó một đội đa số tam quân tổng soái trấn giữ, lên đối với toàn quân phát hiệu lệnh tác dụng, mà đối thành một đội chính là yêu cầu toàn lực bảo vệ hậu cần đội; lại hai đội là hai cánh, phần lớn là tiến hành kim chế, đề phòng cùng đánh bọc nhiệm vụ cung binh cùng kỵ binh; cuối cùng hai đội là sau cánh, đa số đoạn hậu bộ binh.

Loại này kinh điển hạc cánh trận, có thể theo toàn đội nhân số nhiều ít mà điều chỉnh bày trận lớn nhỏ, từ xưa tới nay chính là phần lớn quân đội, tại đại đạo hoặc trên bình nguyên hành quân bày trận lựa chọn hàng đầu trận hình, không chỉ có thể chiếu cố trước sau trái phải đột phát tình trạng, điều tra phạm vi cực kỳ rộng lớn, hơn nữa trung quân chủ soái mệnh lệnh, có thể trước tiên truyền đạt cho toàn quân, vào thời khắc này là bảy người đội ngũ tối ưu chọn.

Mà Nhân tộc từ xưa tới nay, mặc dù có thể tại Doanh Châu Đại Hội bảo trì cực cao tỷ số sinh tồn, chính là bằng vào loại này lòng thành đoàn kết, ăn ý khấn khít hợp tác.

"Nếu cũng còn nhớ kỹ, ta đây sẽ không nói nhầm, tới trước nói một chút nhân viên an bài đi." Tào Nam đạo, "Đầu tiên, tiền phong hẳn là từ lực trùng kích mạnh mẽ nhất người đảm nhiệm, cho nên ta muốn mời Vệ huynh hoặc Hạ huynh ở phía trước mở đường, nhưng ta phải trước đó nói rõ, tiền phong khoảng cách sáu người khác xa nhất, cùng hẳn tộc xung đột thường xuyên; tại bùng nổ lúc chiến đấu, những người khác có rất lớn khả năng không kịp cứu viện, là hạc cánh trận đứng đầu vị trí nguy hiểm; từ xưa tới nay mọi người hợp thành đội dùng nhiều hạc cánh trận, tiền phong tỷ số thương vong cao nhất, nếu là đứng năng lực mình không lòng tin, cũng không cần làm chim đầu đàn."

Dứt lời, Tào Nam nhìn về phía vệ giang sơn cùng Hạ Tử Du hai người, người trước không sợ mà cười nói: "Đại trượng phu đầu tranh anh dũng chưa từng có từ trước đến nay, có chết mà thôi, có gì gọi tới? Cái này tiền phong ta xác định làm!"

Hạ Tử Du yên lặng phút chốc, phản bác: "Không, vẫn là để ta làm đảm nhiệm tiền phong đi."

"Hạ huynh, người nếu là theo ta cướp công lao ta sẽ để cho cho người, nhưng cướp mất mạng, ta có thể tuyệt đối không thể nhường nhịn a." Vệ giang sơn cười nói.

"Ta nếu là sợ chết người, trước đó cũng sẽ không tới tham gia Doanh Châu Đại Hội, hơn nữa ta chỉ là dựa theo mọi người năng lực nói lên đề nghị này mà thôi; Vệ huynh, người nhìn ta đứng góc, có hay không so với người càng thêm có xâm lược tính? Vì vậy, cái này tiền phong vị trí, trừ ta ra không còn có thể là ai khác." Hạ Tử Du cao ngạo ngẩng đầu lên.

Mọi người so sánh Hạ Tử Du cùng vệ giang sơn hai người đứng góc, người sau bảo kiếm hình dạng đầu hạm chỉ có dài hơn hai trượng, mà Hạ Tử Du thương hình đứng góc cơ hồ dài đến sáu bảy trượng, hai người lực trùng kích hiển nhiên không thể cùng sân khấu mà nói.

Mà mọi người trong lòng rõ ràng, Hạ Tử Du vào thời khắc này bày ra loại này kiêu ngạo tư thái, hiển nhiên là đã làm xong bỏ sinh chịu chết giác ngộ.

Vệ giang sơn bất đắc dĩ nói: "Người nói là không sai... Đáng ghét, ta đứng góc tại sao như vậy không chịu nổi? Thôi, Hạ huynh nếu là cố ý phải gánh vác mặc cho tiền phong, ta đây liền không cướp này trước trận vinh dự, nhưng người nếu là gặp nguy hiểm, nhất định phải trước tiên bắn lang yên, cũng đừng một vị cậy mạnh, lỡ cứu viện thời cơ; một mình chiến đấu hăng hái nhưng là đối với đồng đội cô phụ, nhớ lấy."

"Đó là tự nhiên." Hạ Tử Du vỗ ngực bảo đảm nói.

"Được, tiền phong nhân viên đã quyết định, sau đó hai cánh..."

Tào Nam lời còn chưa dứt, ruộng ban đầu liền nói: "Hai cánh lên điều tra, đề phòng cùng bảo vệ trung quân chức trách, cánh trái liền do ta tới đảm nhiệm đi."

Mọi người nhìn về phía ruộng ban đầu thuyền bè, mặc dù tại trong bảy người là nhỏ nhất, nhưng ở hán trên boong lại có một cái màu xanh cự đỉnh, cơ hồ chiếm cứ mai rùa diện tích hai thành.

Tô Nghi không hiểu cái này cự đỉnh có tác dụng gì,

Nhưng lại liếc mắt liền nhận ra, đây là một khẩu cổ nước Tề dạng thức tế tự chi đỉnh!

Mà Tô Nghi cũng lập tức biết ruộng ban đầu thân phận, chính là thời kỳ Xuân Thu trần xong thay.

Trần xong sống ở vương công quý tộc gia đình, lấy trần làm họ, ruộng là thị, mà ở hán sau khi qua đời, hậu nhân thuận tiện lấy họ Điền tự cho mình là, cũng tôn trần xong làm ruộng họ thủy tổ.

Tại Điền gia truyền tới đời thứ tư lúc, xảy ra Điền thị soạn đủ lịch sử đại sự kiện: Nguyên bản nước Tề là do binh gia thủy tổ Khương Tử Nha hậu nhân chỗ thống trị, nhưng ở Tề Cảnh Công lúc, triều chính, mà Điền gia ruộng hằng từ nhân cơ hội liên hiệp Bảo thị diệt Loan, lóp mười một thị, đại lực thi hành nền chính trị nhân từ, thu được mỗi cái giai tầng dân chúng một đến chống đỡ.

Mà đang ở thời kỳ này, Khổng Tử bởi vì nước Tề nội loạn mà nhờ cậy nước Lỗ, Tôn Vũ phụ thân dính lúu trong đó, vì bo bo giữ mình, Tôn Vũ không

thể không xuôi nam dời đi nước Ngô.

Bởi vì đoạn lịch sử này cùng này hai vị đại nhân vật liên hệ , cho nên Tô Nghi nhớ kỹ rõ ràng , cũng vì vậy , gián tiếp đuổi đi trước đây hai người nội loạn đầu sỏ Điền gia , tại thiên hạ sĩ tử bên trong cũng là cực dựa vào nổi danh , đương nhiên , là tại mặt trái trên ý nghĩa.

Tại ruộng hằng tử sau khi chết , bọn họ ruộng cầu thượng vị , hấn đối với dân chúng thu thuế phú lúc dùng tiểu đầu thu vào , mà vay cho dân chúng lương thực lúc thì dùng đại đầu vay ra , cực chịu vạ dân kính yêu , Điền gia thế lực cũng vì vậy càng ngày càng cường đại; Tề Cảnh Công mặc dù nhìn thấu đây là ruộng cầu lung lạc lòng người âm mưu , nhưng lại cũng không nhiều thêm ngăn lại , thậm chí nhiều lần không nhìn Thượng đại phu Yên Anh khuyên can , đối với Điền gia vô cùng để mặc cho.

Yên Anh bất đắc dĩ , âm thầm đối với có người tiên đoán nói "Điền thị đối với dân chúng có ân đức , cuối cùng đem thay thế nước Tề họ Khương chính quyền."

Đúng như dự đoán , "Công bỏ hấn dân , mà quy về Điền thị", bởi vì Tề Cảnh Công không làm , khương tề hoàn toàn mất đi lòng dân , mà Điền gia thì mượn đối với dân chúng ân đức lấy được đại quyền; tại Tề Cảnh Công sau khi chết , ruộng cầu lập tức xua đuổi cao , bảo Nhị gia , tự lập làm tướng , hơn nữa phế trừ Thái tử , lập công tử dương sinh vì quốc quân , từ đó một tay nắm giữ nước Tề nội chính đại quyền.

Sau đó hơn trăm năm , nước Tề mỗi một mặc cho quốc vương cơ hồ đều do Điền gia quyết định , tại Điền gia truyền tới đời thứ chín lúc , ruộng cùng cuối cùng phế trừ đủ khỏe mạnh công , tự lập làm quốc vương , từ đây khương tề diệt tuyệt , mà ruộng cùng lên vị , Khương thị bộ phận dời sau thì mượn Xu Mật Viện bảo vệ , ẩn cư ở thành phố hoang dã bên trong.

Nhưng ở chiến quốc năm cuối , nước Tề bị Tần quốc tiêu diệt , Điền gia cuối cùng cũng đi lên Khương gia đường cũ , Tô Nghi không nghĩ đến lúc đến nỗi nay còn có thể gặp được họ Điền hậu nhân.

So với sa sút Điền gia , trần xong một cái khác chi dòng thứ đời sau Điền Nương Tử thì hưởng dự nổi danh , bởi vì Điền Nương Tử đã từng bởi vì công được phong làm nước Tề đại Tư Mã , cũng bị gọi là Tư Mã nương tử , hấn sở làm , lúc đến nỗi nay vẫn là binh gia sĩ tử tất đọc binh pháp tài liệu giảng dạy , thậm chí còn bị liệt là vũ miếu ưu tú nhất mười vị anh triết một trong , cùng Trương Lương , Gia Cát Lượng , bạch khởi , Hàn Tín , Ngô Khởi đám người cũng liệt.

Mặc dù Điền Nương Tử đại Tư Mã vị trí , bị tin vào sàm ngôn Tề Cảnh Công chỗ trục xuất , nhưng tư tưởng quân sự lại truyền cho hậu thế , lưu danh thiên cổ.

Điền Nương Tử tuy nói chỉ là Điền gia dòng thứ tộc , nhưng hấn thành tựu so với thiên hằng tử , ruộng cầu chờ một đám dòng chính lại cao hơn vô số lần , vì vậy Điền Nương Tử tướng môn đời sau vì tỏ rõ mình đã tự lập môn hộ , đổi họ Điền là Tư Mã họ.

Mà Tư Mã Gia đời sau trung , lại có Tư Mã Thiên , Tư Mã Ý chờ một đám danh nhân , có thể nói là nhân tài liên tục xuất hiện , nhưng đây cũng là nói sau.

Tô Nghi nhìn ruộng ban đầu cái này nước Tề cự đình , trong lòng thật tò mò hấn đến tột cùng có tác dụng gì , nhưng nếu ruộng ban đầu tự đề cử mình đảm nhiệm cánh trái , chắc hấn tồn tại mười phần tự tin , vì vậy mọi người cũng không có mở miệng phản bác.

"Cứ như vậy , ta cũng chỉ có thể đảm nhiệm cánh phải rồi." Vệ giang son cười nói.

Tào Nam gật đầu một cái , đạo: "Hai cánh như phá , thì trung quân có nguy , mong rằng hai người nhiều hơn cảnh giác hai bên động tĩnh , không cần thiết sơ sót lười biếng; tiếp theo hậu quân , ta hy vọng có thể từ Hàn huynh cùng Trầm huynh tới đảm nhiệm , hai người các ngươi phân biệt nắm giữ đạo gia cùng Sử gia đặc thù lực lượng , ắt sẽ có thể trở thành cả nhánh đội tàu hậu thuẫn , nếu là gặp một ít đặc thù truy binh lúc , các ngươi năng lực có thể giúp bọn ta càng dễ dàng mà bỏ rơi bọn họ."

"Ừ , ta sẽ mượn dòng sông lịch sử lực lượng , hết sức giúp đội tàu thoát khó." Trầm khu vực núi nghiêm túc gật đầu , đang khi nói chuyện , hấn buồn lên hơi hơi sáng lên.

"Đặc thù truy binh ?" Hàn Tu Trúc nhưng là sững sờ một chút.

"Ừ , là một ít... Không nói rõ được cũng không tả rõ được động vật biển , chúng ta nếu là ở hải ngoại đi vòng mà nói , cơ bản không hội ngộ thấy chúng nó , nhưng chúng ta nếu tạo thành đội tàu , tự nhiên muốn tận lực đi xông đại vòng xoáy hải vực , đến lúc đó nhất định phải đối mặt bọn họ uy hiếp; những thứ này động vật biển không có linh trí , hơn nữa công kích tính cực mạnh , nói thật , đại vòng xoáy bên bờ hải vực phong bạo mặc dù ác liệt , nhưng chỉ cần cẩn thận ứng đối , cơ bản sẽ không có quá lớn nguy hiểm , những thứ này động vật biển mới là đưa đến Trầm Thuyền bỏ mạng lớn nhất nhân tố , nếu là bọn họ đột nhiên từ đáy biển tập kích , ta không thể bảo đảm chúng ta trận hình có khả năng phòng ngự ở." Tào Nam nhún vai một cái.

Mọi người nghe vậy , thần sắc càng thêm ngưng trọng.

"Ta hiểu được , đạo gia lực lượng có thể khổng thủy , đến lúc đó ta sẽ cố gắng ứng đối những thứ này động vật biển , chẳng qua là ta lần đầu tiên tham gia Doanh Châu Đại Hội , nếu là có chỗ thiếu sót , xin cứ việc chỉ bảo." Hàn Tu Trúc gật đầu nói.

"Chúng ta đều là lần đầu tiên tham gia , lẫn nhau chỉ bảo đi." Tào Nam cười khò , sau đó lại nghiêm mặt nói , "Mà cuối cùng trung quân , ta liền xưng phong nhận việc đi , bởi vì có Ý Thiên Kiếm tồn tại , ta muốn không người so với ta càng thích hợp đảm nhiệm chỉ huy trung xu rồi , mà Tô Di Thiên người thuyền bè lớn nhất , cột buồm trong tất cả mọi người cũng là cao nhất , vì vậy mời tâm mắt rộng nhất người đội tại ta cùng với Hàn huynh , Trầm huynh trung gian , nhìn tổng quát toàn cục , sớm phát ra nhắc nhở."

Tất cả mọi người gật đầu một cái , không có phản đối.

Tô Nghi đại khái ghi nhớ chính mình chức trách sau đó , trong lòng đối với Tào Nam nhân sự an bài năng lực càng cao hơn nhìn một phần , sợ rằng đây cũng là hấn tại tướng môn trong thế gia hun đúc trung , chỗ ma luyện đi ra một loại trời sinh năng lực , Tô Nghi coi như thứ tộc đệ tử , ở phương diện này hẳn còn có chút thiếu sót , vẫn cần rèn luyện.

Sau đó Tô Nghi vừa nhìn về phía Tào Nam trên boong thẳng đứng Ý Thiên Kiếm , người sau đã từng là Tào Tháo một tác cũng không rời yêu kiếm , sau đó lại coi như Tào gia mấy đời tương truyền đồ gia truyền , trên thế gian rất có nổi danh , mặc dù trước mắt chuỗi này Ý Thiên Kiếm có gần mười trượng cao , nhưng Tô Nghi rõ ràng , đây cũng là tứ hải linh lực căn cứ một người trí nhớ mà ngưng tụ ra sản vật mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Binh Pháp Đại Thánh Convert* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 284: Phong bạo hạ xuống

Nhưng cho dù không phải thật thế , chuỗi này Ý Thiên Kiếm cũng nhất định tồn tại đặc thù chức năng.

"Ngày Ý Thiên Kiếm có tác dụng gì." Tô Nghi hiếu kỳ hỏi.

Nắm giữ tổ truyền bảo vật , nguyên bản phải là một món đáng giá khoe khoang sự tình , nhưng Tào Nam lại lạ mặt vẻ lúng túng , đạo: "Nguyên bản Ý Thiên Kiếm là một thanh thần binh , hơn nữa đã sớm hóa linh , từ trước đến giờ coi như lịch đại môn chủ khẩu phạt tâm xà mà tồn tại , ta đây chuỗi Ý Thiên Kiếm , chẳng qua là trồng trọt ở Luyện Binh Trảng trung một loại hình thái ý thức , tương đương với Ý Thiên Kiếm bản thân hình chiếu mà thôi , sẽ chỉ ở Doanh Châu Đại Hội ngưng tụ truyền bệ lúc xuất hiện , sau chuyện này thì nhất định phải nộp lên..."

Tô Nghi trong lòng tâm tác lấy làm kỳ lạ , không nghĩ đến tướng môn thế gia năng lực lại còn có thể làm được loại này thần kỳ sự tình , người là mà thay đổi Doanh Châu Đại Hội chu truyền hình thái , cái này ở thời cổ sau là không dám tưởng tượng.

Khó trách Nhân tộc hậu thế thành tích càng ngày càng tốt , tại mới bắt đầu , cơ hồ trung bình hai mươi ba mươi năm mới có một người tiến vào Doanh Châu bí cảnh , nhưng những năm gần đây , nhưng là năm sáu năm liền có thể sinh ra một vị , có thể cùng Hải Thần Tộc cạnh tranh thiên tài tuyệt thế , điều này nói rõ vô cùng vô tận tìm tòi nghiên cứu tâm một mực ở thúc đẩy lấy Nhân tộc tiến bộ.

Tào Nam dừng một chút , lại nói: "Về phần chức năng mà , này mặc dù chỉ là Ý Thiên Kiếm hình chiếu , nhưng chức năng còn chưa thiếu chỉ bất quá ta coi như dòng thứ tộc , chỉ thừa kế kiếm này hai loại năng lực , một loại liền đem trống trận trỗi lên phạm vi khuếch tán đến chung quanh trăm dặm , một loại khác chính là năng lực chiến đấu , ta muốn lẽ ra có thể tại thời khắc mấu chốt giúp một tay... Ai , ta nếu là tào môn dòng chính , dựa vào hoàn toàn khai phong Ý Thiên Kiếm hình chiếu , liền có thể mang bọn người ngang dọc tứ hải , cần gì phải như vậy cẩn thận từng li từng tí ?"

Tào Nam sắc mặt suy sụp tinh thần.

"Tào huynh cần gì phải tự coi nhẹ mình ? Từ xưa anh hùng không hỏi xuất thân , thí dụ như Tư Mã như long tư , Lưu Tú đám người , coi như dòng thứ tộc , lại vượt qua tông tộc tiền lệ chẳng lẽ còn thiếu sao? Hơn nữa người có thể tại Kinh Châu đại hội dự tuyển trung bộc lộ tài năng , đủ để chứng minh người so với đồng bối đệ tử càng thêm ưu tú." Tô Nghi nghiêm mặt nói.

"Ha , người nói đúng , cho dù không thể để cho Ý Thiên Kiếm hoàn toàn khai phong thì như thế nào ? Ta nếu là bằng vào năng lực mình lên làm môn chủ , là có thể thừa kế hoàn chỉnh Ý Thiên Kiếm bản thể , còn cần phải ở chỗ này xưng tiếu sao?" Tào Nam tươi cười rạn rở.

"Đúng đúng , nếu muốn thành công , loại này dòng chảy xiết dừng tiến khí phách là cần phải! Thực không dám giấu giếm , ta Vệ gia hiện giữ môn chủ , cũng là thứ tộc xuất thân." Vệ giang sơn cũng khích lệ nói.

Mọi người mỉm cười miệng mười đàm luận nổi lên tướng môn cùng thứ tộc đề tài , bởi vì là bình dân xuất thân , Tô Nghi cũng không có đi chen miệng , mà là nhớ lại trước mắt chuỗi này Ý Thiên Kiếm tính chất.

Người đi đường thời kỳ có khả năng nắm giữ trống trận trỗi lên năng lực , đem chính mình thanh âm truyền bá đến chỗ cực xa , nhưng người đi đường tối đa chỉ có thể tiếng truyền mười dặm , nếu muốn đem chính mình tiếng nói đưa đến trăm dặm ra ngoài , người bình thường chỉ có đạt tới quốc sĩ mới có thể làm được , trừ lần đó ra , cũng chỉ có thể mượn loại này thủ đoạn đặc biệt rồi.

"Ngày Ý Thiên Kiếm quả thực cùng tín hiệu tháp giống nhau như đúc." Tô Nghi trong lòng oán thầm.

"Được rồi, đề tài kéo quá xa, chúng ta còn rất nhiều sự tình không có an bài đây, lại tới nói một chút lang yên báo động đi." Tào Nam vội vàng chuyển đổi đề tài.

"Ừ, cái vấn đề này liên do ta tới nói rõ, bởi vì ta Vệ gia nửa số người đều tại trấn thủ phong hỏa đài, đối với lang yên vận dụng đứng đầu thành thạo; chúng ta ngày sau ắt sẽ tiến vào phong hỏa đài lịch luyện, vừa vận đem lần này đi trở thành là lang yên vận dụng dự diễn, chỉ cần thuần thực, sau này ắt sẽ có thể ở phong hỏa đài lấy được ưu thế."

Vệ giang sơn nói xong, theo hắc Gia Cát trong túi lấy ra rất rất nhiều ống dài hình dạng gỗ đồng, ném cho mọi người.

Tô Nghi nhận lấy vừa nhìn, này gỗ đồng có chừng to bằng cánh tay dài, sức nặng rất nhẹ, nội bộ hiển nhiên là rỗng ruột; gỗ đồng có bốn loại nhan sắc, đỉnh chóp là hình cái khoan, mà phần đáy lại có một cái đầu tuyến, cực kỳ giống hậu thể pháo.

"Đây là tại phong hỏa đài chuyên sản chuyên dụng lang yên đồng, ta tại trước khi đi, nhưng là cầu gia gia cáo nãi nãi, mới cầu rồi này một nhóm lang yên đồng, cơ hồ bồi thêm rồi ta ba năm tới nay vợ vệt đến bảo vật, đại gia nhất định phải dùng ít đi chút a." Vệ giang sơn một mặt đau lòng.

"Tinh không được, nguoi chính là hướng Tiên Thánh cầu nguyện, không nên xuất hiện quá nhiều nguy hiểm đi." Hàn Tu Trúc cười nói.

Mọi người cười to không thôi.

Vệ giang sơn khoe miệng nổi lên cười khò,

Đạo: "Thôi, ta tới nói một chút này lang yên đồng cách dùng, mỗi người các nguoi đều có thập nhị chỉ lang yên đồng, trong đó có đỏ, hoàng, lam, xanh bốn loại nhan sắc, mỗi loại ba cây, chỉ cần kéo một cái phần đáy đầu tuyến, thì sẽ bắn ra đối ứng lang yên, trên không trung có thể thiêu đốt hồi lâu, vô cùng dễ thấy, ban đêm rất là nổi bật; tại gặp phía trước phong bạo lúc, liền bắn màu xanh da trời lang yên; nếu là gặp được những người dự thi khác đá kích, sẽ dùng màu vàng lang yên; phát hiện trạm tiếp liệu đảo nhỏ lúc, sẽ dùng màu xanh lá cây; nếu là phát hiện động vật biển, thì dùng màu đỏ lang yên, có thể nhớ?"

Mọi người ríu rít gật đầu.

"Vô luận là người nào sử dụng lang yên về sau, Tào Nam cùng Tô Di Thiên hai vị trung quân thì hướng giống nhau phương hướng bắn đạo thứ hai, nhắc nhở toàn đội thành viên, đến lúc đó tất cả mọi người đều hẳn là hướng lang yên bắn phương hướng chạy; còn nữa, các nguoi cần phải phán đoán chính xác bắn phương hướng, nếu là ở nam phương phát hiện phong bạo, lại vẫn đi về phía nam phương bắn lang yên, há chẳng phải là đem đại gia hướng trong bão tố mang? Lúc này liền phải làm hướng ngược lại bắc phương bắn lang yên, giúp đại gia thoát đi phong bạo khu vực." Vệ giang sơn nói tường tận đạo.

"Ừ, nếu là phát hiện trạm tiếp liệu đảo nhỏ, quy tắc cùng phát hiện phong bạo là ngược lại, còn nếu là phát hiện những người dự thi khác hoặc động vật biển, hướng hai người này phương hướng bắn lang yên, thì coi là thỉnh cầu tiếp viện, nếu là hướng trái ngược phương hướng bắn, tức là nhắc nhở tất cả mọi người nhanh chóng thoát đi." Tào Nam bổ sung nói.

Đang khi nói chuyện, đột nhiên, theo trầm khu vực núi trên thuyền vang lên một đạo sắc bén thứ minh, mọi người quay đầu nhìn lại, phát hiện một đạo màu xanh lá cây lang yên phóng lên cao, chiếu sáng toàn bộ hải vực.

Tô Nghi mặt đầy hiếu kỳ ngẩng đầu nhìn lại, phát hiện khói vệt trên không trung thật lâu không tiêu tan, mà lang yên thì tại cao mấy chục trượng giữa không trung thiêu đốt mười mấy hơi thở lâu, trong lúc một mực hướng không trung dâng lên lấy màu xanh lá cây khói dày đặc, mười mấy dặm bên trong đều có thể thấy rõ ràng.

Thấy mọi người đều dùng cổ quái ánh mắt nhìn lấy hắc, trầm khu vực núi sắc mặt lúng túng, vội vàng nói: "Ho khan một cái, đây là khảo sát, khảo sát!"

"Trăm lượng tiền bạc trôi theo giong nước." Vệ giang sơn thiếu chút nữa không có nặn ra lệ đến, bắt đắc dĩ, chỉ đành phải là trầm khu vực núi bỏ phát rồi một nhánh màu xanh lá cây lang yên.

Tô Nghi thì tại trong lòng oán thầm đạo: "Này lang yên thoát nhìn như thế giống như vậy hậu thế lễ pháo cùng đạn tín hiệu kết hợp thể? Chỉ là hiệu dụng so với sau hai người mạnh hơn."

Vệ giang sơn rất nhanh chuyển đổi tâm tình, lại phân biệt đưa cho mọi người một nhánh còi cỡ lớn lang yên đồng.

"Đây là màu đen lang yên, tại ban đêm thì bạc màu quang, các nguoi nhất định phải nhớ, chỉ này lang yên đồng chỉ có tại nguy hiểm nhất thời điểm tài năng bắn! Đại trong vòng xoáy chưa dò rõ nhân tố có rất nhiều, mà động vật biển giờ nhẹ bạo cũng có mạnh yếu phân biệt, một khi phát ra màu đen lang yên, thì coi là phía trước sẽ sinh ra nguy hiểm đến tính mạng, nhất định phải mau chóng thoát đi!" Vệ giang sơn nghiêm nghị nói.

Tô Nghi đám người trịnh trọng đem những thứ này lang yên thu vào.

"Được rồi, lang yên nói xong, chúng ta lại tới nói một chút lương thực và nước ngọt vấn đề..."

Tào Nam lại mở ra một cái khác đề tài, mọi người một mực thương nghị đến sau giờ Ngọ, lúc này mới mỗi người tản ra, bày ra tiêu chuẩn hạc cánh trận, lấy không nhanh không chậm tốc độ đi về phía trước chạy.

Bởi vì giờ khắc này đội tàu hầy còn thuộc về hải ngoại bên trong, phong nhẹ sóng chậm, gió biển quét vào mặt, Tô Nghi cảm thấy không gì sánh được

thích ý, dứt khoát nằm ở đầu hạm trên boong, gồng hai cánh tay, hướng thụ mạng theo lấy mặn chất khí tức thanh phong hiu huu.

Nếu là không có tình huống khẩn cấp, đội tàu sẽ một mực đi về phía trước chạy, Tô Nghi được buông lỏng tâm thần, làm cho mình trầm trọng cự ham đi hằng tốc độ tự động tiến tới, nếu là gây ra rủi ro, chắc hẳn Tào Nam sẽ mượn Ý Thiên Kiếm truyền bá, nhắc nhở hắn điều chỉnh phương hướng.

Đây chính là đoàn đội hợp tác chỗ tốt, nếu là xông Đông hải, Tô Nghi cũng không dám buông lỏng chút nào, nếu là không tìm được trạm tiếp liệu mà nói, ban đêm sợ rằng cũng không dám ngủ say, tinh thần chẳng mấy chốc sẽ trở nên uể oải không dao động.

Đội tàu đi về phía trước chạy rồi hai giờ trái phải, sắc trời dần dần hoàng, nắng chiều chìm biển.

Đột nhiên, thuộc về phía trước nhất Hạ Tử Du bắn ra một đạo màu xanh da trời lang yên, chỉ hướng chính đông phương hướng.

Chói mắt lam mang lướt qua mi mắt, Tô Nghi lập tức nhảy cồm lên, sắc mặt nghi ngờ.

Chính đông chính là Đông hải chỗ sâu, cũng chính là đội tàu phương hướng đi tới, nhưng rất kỳ quái một điểm chính là, màu xanh da trời lang yên thay mặt phong bạo, Hạ Tử Du lại vẫn đi về phía trước bắn, chẳng lẽ là muốn đem mọi người dẫn vào trong bão tố? Còn là nói, Hạ Tử Du nhớ lộn lang yên loại hình?

Tào Nam cũng nhăn đầu lông mày, nhưng hắn vẫn giống vậy hướng chính đông phương hướng bắn một đạo màu xanh da trời lang yên, đồng thời trông trợn trời lên đạo: "Toàn đội chậm lại! Hạ huynh, phía trước đã xảy ra chuyện gì? Người dừng lại, đối đãi với ta tiếp cận nói tỉ mỉ."

Mọi người cũng sinh lòng nghi vấn, theo lời chậm lại tốc độ.

Hạ Tử Du dừng ngay tại chỗ, đội phía sau sáu người đến gần, Tào Nam cách hắn không tới mười trượng lúc, lúc này mới hô lớn: "Tào huynh, này có chút kỳ quái a! Ta lúc trước tại cột buồm đình chớp nhìn ra xa, phát hiện phía trước có phạm vi lớn phong bạo, cần bản lượn quanh không ra, ta cũng nghĩ thế không phải đã tới đại vòng xoáy bên bờ hải vực rồi hả?"

Tào Nam sắc mặt rung một cái, trợn trợn trời lên đạo: "Cái này không thể nào! Đại vòng xoáy hải vực khoảng cách điểm xuất phát có chừng năm ngày hành trình, chúng ta mới đi một buổi chiều mà thôi!"

Còn không đợi Hạ Tử Du trả lời, Tào Nam lập tức dùng cả tay chân leo lên cột buồm, hướng xa xa nhìn.

Khi nhìn thấy phía trước bao trùm mấy trăm dặm, liếc mắt nhìn không thấy bờ bên ngầm vân cùng mưa to lúc, Tào Nam cả người run lên, thiếu chút nữa không có theo trên cột buồm té xuống.

"Toàn đội ngưng tụ! Xảy ra chuyện lớn!" Tào Nam mặt mũi cay đắng, vội vàng trợn trợn trời lên đạo.

Không lâu lắm, đội ngũ lại khôi phục xuất phát lúc chặt chẽ trận hình.

"Chuyện gì xảy ra?" Tô Nghi lớn tiếng hỏi.

"Phía trước chính là đại vòng xoáy hải vực." Tào Nam sắc mặt âm trầm.

Tất cả mọi người đều lấy làm kinh hãi, vệ giang sơn nói: "Cái này không đúng sức a, ta nghe nghe thấy năm trước chính thi đấu, những người dự thi khác giống vậy hướng chính đông chạy, ít nhất năm ngày mới có thể đi vào đại vòng xoáy, năm nay là đại vòng xoáy khuếch trương? Hay là chúng ta điểm xuất phát rồi đại vòng xoáy hải vực gần hơn?"

Trầm khu vực núi lắc đầu nói: "Đại vòng xoáy có Văn vương mười hai quẻ đại trận phong ấn, không có tình huống đặc biệt căn bản không khả năng khuếch trương, hơn nữa xuôi thành đảo cùng với bờ bên kia điểm cuối đảo nhỏ là cố định, không có khả năng di động phương vị."

Bạn đang đọc truyện *Binh Pháp Đại Thánh Convert* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 285: Tổ Long Kim Lân

Tất cả mọi người đều yên lặng, trừ cái này hai điểm ngoài ra, bọn họ thật sự không nghĩ ra có lý do nào khác, có thể làm đại vòng xoáy như thế đến gần chính thi đấu điểm xuất phát.

Yên lặng gian , đội tàu chậm rãi hành sử , mọi người rời phong bạo hải vực càng gần.

Đã mất cần leo lên cột buồm , Tô Nghi liền có thể thấy phía trước đường chân trời cuộn cuộn mây đen , giống như màn đêm buông xuống.

Tô Nghi vẫn là lần đầu tiên thấy đại vòng xoáy bộ dáng , nói thật , phía trước đến tận cùng có đồ vật gì đó đang đợi bọn họ , trong lòng của hắn căn bản không có dấy.

Hàn Tu Trúc đầu tiên mở miệng hỏi "Chúng ta nên làm cái gì ? Xông còn chưa xông ?"

Tào Nam lâm bầm một trận , hiển nhiên là tại cân nhắc thiệt hơn , Tô Nghi cau mày suy nghĩ phút chốc , đã nói đạo: "Ta cảm giác được vẫn là đi vòng đi , khởi hành trước ta từng nghe nói qua , Đông hải tiếp tế đảo nhỏ phần lớn rải rác ở hải ngoại , vào đại vòng xoáy sau đó , rất có thể mấy ngày liền vô pháp tìm được một cái trạm tiếp liệu , bị tươi sống chết đói; bây giờ chúng ta thân không tác lương , tùy tiện xông vào đại vòng xoáy hải vực quá mức nguy hiểm , nhiệm vụ thiết yếu hẳn là trước tiên ở hải ngoại tìm tiếp tế."

"Ta cũng cảm giống nhau ý kiến." Trầm khu vực núi gập đầu nói , "Bình chỉ đạo chú trọng trước thắng rồi sau đó chiến , nếu là muốn thu được phần thắng , đầu tiên là hẳn là củng cố phía sau , lấy được đầy đủ lương thảo khí giới tiếp tế , tiền tuyến chiến sĩ mới có thể tiêu trừ đi nỗi lo về sau , người người anh dũng về phía trước; một nhánh đối bụng quân đội , ta cũng không bởi vì có thể đánh bại bất cứ địch nhân nào , chớ nói chi là chinh phục đại vòng xoáy rồi."

"Các người a , xách cái ý kiến nói lại nhai giảng nhiều như vậy làm gì ? Ta cũng cảm thấy hẳn là trước đi vòng tìm trạm tiếp liệu , nguyên nhân chỉ có ba chữ: Đối bụng!" Vệ giang sơn nhún vai nói.

Mọi người cười rộ , nói thật , bọn họ bảy người theo buổi sáng bắt đầu liền chưa từng ăn qua bất kỳ vật gì , mạnh hơn nữa sĩ tử cũng không thể dài gió dầm sương , nếu là lúc trước ngực dán sau lưng trạng thái đi xông đại vòng xoáy , sợ rằng động vật biển cũng sẽ ghét bỏ bảy người mùi vị kém chứ ?

"Mấy người các người vậy là cái gì ý kiến ?" Tào Nam nhìn về còn chưa phát biểu ý kiến ba người.

"Mặc dù ta muốn xông vào một lần , nhưng Tô Nghi nói có đạo lý , cho nên vẫn là đi vòng đi." Hạ Tử Du mặt đầy tiếc nuối lắc đầu nói.

Hàn Tu Trúc cùng ruộng ban đầu hai người cũng không có phản đối.

"Nếu đại gia ý kiến nhất trí , chúng ta đây liền trước đi vòng , tối nay nếu là có thể tìm được một chỗ tiếp tế đảo nhỏ , liền tại nghỉ ngơi tại chỗ một đêm , đợi đến ngày kế lúc trời sáng một lần nữa xuất phát; đại gia lần nữa tán ra , chuyển hướng hướng chính bắc , tìm kiếm tiếp tế!" Tào Nam lớn tiếng nói.

Tại đội ngũ phân tán trước , Tô Nghi nói: "Đúng rồi , trạm tiếp liệu nếu rải rác tại Đông hải mỗi cái bên trong hòn đảo nhỏ , chắc hẳn truyền thừa hàng trăm hàng ngàn năm dài tướng môn thế gia , lịch đại cũng sẽ bắt tay về bản đồ đi , có thể hay không bằng vào những người đi trước kinh nghiệm , nhanh chóng tìm tới trạm tiếp liệu địa điểm ?"

Nghe vậy , sáu người khác trở mắt nhìn nhau , vệ giang sơn sắc mặt là cổ quái nhất , đạo: "Ho khan một cái , cái kia... Thật ra thì a , cùng bí cảnh cửa vào giống nhau , trạm tiếp liệu cũng là ở vào con nào đó Rùa khổng lồ trên lưng , bình thường đều là mai phục ở dưới nước , chỉ có Doanh Châu Đại Hội trong lúc mới có thể nổi lên , khắp nơi du dương , vì vậy không có cố định phương vị , rất khó bị người tìm được."

Tào Nam cũng cười khổ nói: "Ở chỗ này , tổ tiên kinh nghiệm không có một chút tác dụng nào , chúng ta chọn lựa duy nhất chỉ có tự lực cánh sinh."

Tô Nghi thần sắc càng thêm ngưng trọng , nói cách khác , này Đông hải lộ trình sẽ tràn đầy cơ hội cùng gặp trắc trở , đây quả thực... Quả thực giống như là đấu loại bán sao!

"Khó trách sẽ có cái loại này không phải bằng tốc độ , mà là bằng vận khí cùng thực lực thủ thắng đấu loại , hiện tại ta hiểu được , đấu loại quả thật chính là chính thi đấu dự diễn a! Như là một người vận khí cùng lực lượng không đủ , tại chính trong cuộc so tài cũng chẳng qua là một con đường chết mà thôi... Ngay từ đầu ta còn cảm thấy đấu loại quá mức hà khắc , bây giờ nhìn lại , thật ra thì đấu loại là một loại bảo vệ người yếu cử động , Ngọc Hàn công chúa cân nhắc thật ra thì rất chu đáo." Tô Nghi trong đầu nghĩ.

Đội tàu một lần nữa bày ra hạc cánh trận , triển khai lớn nhất tầm mắt , đi về phía trước chạy.

Bởi vì Nhân tộc thuyền bè bên trên la bàn , cho nên rất dễ dàng mà liền tìm được phương hướng , dán đại vòng xoáy bên bờ hướng chính bắc đi tới.

Tại đội tàu phía sau , một nhánh Sa Nhân tộc hình cá mòng xông hạm đội chậm rãi đến gần.

Nhìn thấy mặt đối với đại vòng xoáy mà lựa chọn đi vòng bảy người , cầm đầu một đầu sa nhân mắt lộ ra vẻ khinh bỉ , đạo: "Hừ! Nhân tộc quả nhiên nhất gan như chuột , trước mắt cái này căn bản không phải chân chính đại vòng xoáy , liền cái này cũng không dám xông , tương lai nếu là gặp chân chính đại vòng xoáy , chẳng phải là muốn sợ mất mặt từ ?"

Cái khác hơn mười đầu sa nhân cười lẫn lộn mà cười.

"Lưu Hồng đại ca , chúng ta là trực tiếp xông vào cái này phong bạo hải vực , hay là trực tiếp..." Sau lưng một đầu sa nhân cẩn thận từng li từng tí hỏi.

"Trước hết chờ một chút." Sa nhân lưu Hồng đạo.

Không lâu lắm, lưu Hồng mấp thuyền mặt biển chui ra một đầu sa nhân, cao giọng nói: "Lưu Hồng đại ca, đã điều tra rõ phía trước bảy người thân phận!"

"Mau báo tới."

"Phải! Phía trước bảy người, có ba người ta nhận ra, một là Tào gia Tào Nam, một là Vệ gia vệ giang sơn, đều là hai nhà thiên tài đứng đầu, không dễ chọc a, nếu là hai người này có chút sơ xuất, hai nhà đại nhân vật truy cứu tới, sợ là chúng ta khó khăn lần tránh tội lỗi."

"Một người khác đây?" Lưu Hồng phát ra nóng nảy âm thanh.

"Là Tô Nghi!" Sa nhân thám báo trả lời.

"Quả thật? Người không nhìn lầm chứ?" Không chỉ là lưu Hồng, ngay cả cái khác sa nhân cũng đều kinh hi vạn phần.

"Không sai được, ta chính mắt xác nhận qua nhiều lần, đúng là Tô Nghi khuôn mặt, hơn nữa cũng đúng so qua thanh âm, lúc này mới dám hướng ngài hồi báo! Bất quá, kia Tô Nghi thật đúng là cường a, những người khác thuyền bè nhiều lắm là hai mươi mấy trọng, hấn thuyền bè ước chừng năm mươi lăm trọng dài, so với kia tô hách đều lâu hơn một chút! Chúng ta thuyền phần lớn đều chỉ có 20 trọng, nếu là muốn liều mạng mà nói, chúng ta thật đúng là không nhất định có thể liều mạng qua bảy người này."

Sa nhân thám báo làm ra lý trí phân tích, sau đó chờ đợi lưu Hồng Quyết sách.

Sa nhân lưu Hồng trầm ngâm hồi lâu, mặt lộ quả quyết vẻ, đạo: "Đuổi theo!"

"Đại ca, chúng ta thật muốn cùng Tô Nghi cứng đối cứng?" Cái khác sa nhân nhưng là do dự.

"Cứng đối cứng? Hừ, vậy cũng phải đối phương rất cứng! Coi như là Nhân tộc thuyền bè lại lớn thì phải làm thế nào đây? Tại trong biển chiến đấu dựa vào không chỉ có riêng là thuyền bè, còn có người viên tư chất cùng thủy tính! Chúng ta kém đi nữa cũng là sa nhân nhất tộc thiên tài trẻ tuổi, thập tam tên Thập phu trưởng, chẳng lẽ còn đấu không lại họ bảy người? Huống chi, nơi này là biển khơi, là chúng ta sân nhà! Nếu là ở trong biển vô pháp chiến thắng đồng giai cấp người man, các người trở về cũng sẽ bị trở thành trò cười thôi!" Lưu Hồng nghiêm giọng nói.

Cái khác sa nhân ánh mắt lóe lên, mà chảy Hồng lần nữa thêm dầu vào lửa đạo: "Hơn nữa, các người biết rõ ánh nắng tộc trưởng đối với Tô Nghi treo giải thưởng là cái gì không?"

"Là cái gì?"

"Hừ, ta nói ra các người cũng đừng dọa cho giật mình, Tô Nghi đầu người, có thể giá trị một khối Tổ Long Kim Lân!" Lưu Hồng đạo.

"Tê ——" cái khác sa nhân ngược lại hít một hơi khí lạnh, rồi rít mắt lộ ra vẻ tham lam, liền vì mảnh này Kim Lân, bọn họ có thể bỏ sinh chịu chết!

Bạn đang đọc truyện *Binh Pháp Đại Thánh Convert* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 285: Như bóng với hình

Tương truyền, tại Tổ Long phần đuôi quét qua Binh Phong Đại Lục lúc, không chỉ có là cái thế giới này mang đến sinh cơ cùng linh tính, đã lưu lại rồi số ít quý trọng di sản, này Tổ Long Kim Lân cũng là một cái trong số đó.

Tổ Long trên người mỗi một thứ, đối với Hải Thần Tộc mà nói đều là không thể thay thế thần vật, trong đó lấy tinh huyết trân quý nhất, vậy mặc dù là tại toàn bộ Tổ Long trong di vật uy năng nhỏ nhất, nhưng là không phải phạm nhân có thể nhìn lên tồn tại.

Tổ Long tổng cộng có ba mảnh Kim Lân ở lại Binh Phong Đại Lục, trong đó mỗi một phiến Kim Lân trung ẩn chứa linh lực, đủ để sánh bằng trăm ngàn dặm Đông hải! Tương truyền, hiện nay đã lui Ẩn lão Ngọc Hoàng, cùng với sớm nhất mở ra linh trí một ít Hải Thần Tộc lão quái vật, đều là mượn Kim Lân trung uy năng, mới có thể có cao như vậy thành tựu.

Mà Ngọc Hàn công chúa càng là thăng thần, người nào nếu là muốn Tấn Thăng Long hoàng, thậm chí trở thành Chân Long, tốt nhất đường tắt chính là rút ra Kim Lân trung Tổ Long khí tức; mà nàng nếu là muốn trở thành Long Thần, đi theo Tổ Long bước chân, Tổ Long di vật là ắt không thể thiếu.

Nhưng Tổ Long thể thần thể biết bao lớn, tại trong truyền thuyết, lấy Binh Phong Đại Lục rộng, Tổ Long lại một trào có thể cầm, vì vậy, ngay cả là Tổ

Long phần đuôi rụng nhỏ nhất Kim Lân , nó diện tích lớn nhỏ cũng đủ để sánh bằng mười ngọn suối thành đảo!

To lớn như vậy một mảnh Kim Lân , như thế nào bị Hải Thần Tộc sử dụng ? Vì vậy lão Ngọc Hoàng liền hiệp một đám đồng bào , đem bên trong hai mảnh Kim Lân thu vào Chân Long điện bên trong , mà cuối cùng một mảnh Kim Lân thì bị cắt thành vô số lớn cỡ bàn tay khối vụn , phân tán tại mỗi một tộc trong tay , đặc biệt dùng cho khen thưởng tác dụng.

Cho dù chỉ là một khối Kim Lân mảnh nhỏ , trong đó cũng vẫn hàm chứa không ít Tổ Long khí tức cùng bằng bạc linh lực , mặc dù hãn vô pháp giúp một tên Hải Thần Tộc nhất định Tấn Thăng Long hoàng , nhưng là có thể cực lớn tăng cường tấn cấp có khả năng! Hơn nữa , một khối này mảnh nhỏ trung ẩn chứa linh lực , cơ hồ có thể sánh bằng một tên ngọc đem có thể điều động linh lực , nếu là tùy thân mang theo hãn , tùy thời có thể tùy chỗ điều động linh lực , mà đừng lo chung quanh linh lực thiếu thốn , tác dụng cơ hồ cùng Nhân tộc đỉnh không sai biệt lắm.

Như vậy làm người ta thêm nhỏ dãi công hiệu , lại làm sao có thể không để cho sa nhân nhất tộc đổ xô vào ?

Tại chỗ mười ba vị sa nhân vội vàng , ở trong lòng bọn họ , đã đem Tô Nghi đầu người cùng khối này Kim Lân hoa lên rồi ngang bằng.

"Nguyên bản các người căn bản không tư cách tiếp nhận cái này treo giải thưởng , nhưng ta nếu đưa nó công bố ra , tựu đại biểu ta đã ưng thuận rồi một cái cam kết: Các người người nào nếu là có thể tự tay chặt xuống Tô Nghi thủ cấp , như vậy khối kia Kim Lân liền thuộc về người đó sở hữu , nói một không hai! Hiện tại , nói cho ta biết các người câu trả lời đi." Lưu Hồng quét nhìn cái khác sa nhân , cao giọng nói.

"Giết!" Cái khác mười hai vị sa nhân cả người run rẩy , không phải là bởi vì sợ hãi cùng khản trương , mà là trước trận chiến nhiệt huyết đang sôi trào.

Tô Nghi bảy người còn chưa phát hiện , một đầu sa nhân thám báo đang ở trong biển lặn , xa xa treo tại bọn họ sau lưng , mà ở đường chân trời càng xa xăm , 13 đầu Sa Nhân tộc tạo thành đội tàu giống như ung nhọt tặn xương , như bóng với hình.

Ngay đêm đó giờ Hợi , phía trước nhất Hạ Từ Du cuối cùng tại dưới ánh trăng phát hiện trạm tiếp liệu đảo nhỏ , vì vậy lập tức bắn ra màu xanh lá cây lang yên.

Đột một ngày bảy người tâm thần phấn chấn , Tào Nam lập tức để cho mọi người hết tốc lực tiến về phía trước.

Ở cách tiếp tế đảo nhỏ còn có trăm dặm lúc , Tô Nghi xa xa nhìn ra xa đến trên đảo ánh đèn , hiển nhiên có không ít Hải Thần Tộc dừng lại ở đây , ở chỗ này đặc biệt chờ người dự thi đến.

Lại đi chừng một khắc đồng hồ , bảy người cuối cùng lên bờ.

Bỗng nhiên , Hạ Từ Du ánh mắt động một cái , chỉ một chỗ khác bãi biển , nói: "Các người nhìn một bên!"

Mọi người theo hãn chỉ phương hướng nhìn , rồi rít bầy ra vẻ ngưng trọng.

Bởi vì , nơi đó đậu mười mấy chiếc Man Tộc lâu thuyền , trong đó bốn chiếc lâu thuyền tồn tại hai mươi mấy trượng , còn lại cũng có vài chục trượng dài , tổng thể không bằng bảy người.

Nhưng thuyền bè lớn nhỏ thay mặt chỉ là tương lai thiên phú thôi , cũng không thay mặt những thứ này Man Tộc thực lực không đủ , Tô Nghi rõ ràng , có thể tới tham gia Doanh Châu Đại Hội Man Tộc , cơ hồ tất cả đều là thực lực cường đại Thập phu trưởng , mặc dù trong đó hãn tộc huyết mạch rất ít , nhưng Vương tộc cùng Lang tộc huyết mạch không đếm xuể , mà chính thi đấu bảy tám chục đầu Man Tộc cang là trong tình anh tinh anh ,

Trong đó bất kỳ một đầu Man Tộc , đều không phải Nhân tộc có thể một mình đối kháng tồn tại.

"Không cần lo lắng , chính thi đấu đua thuyền không có quá nhiều quy củ , duy nhất yêu cầu kiêng kỵ địa phương , thì là không thể phá hư tiếp tế đảo nhỏ; Man Tộc đối với chúng ta cừu hận dù lớn đến mức nào , cũng không khả năng ngu đến mức ở chỗ này cùng chúng ta khai chiến." Tào Nam đạo.

"Hừ, ngay cả là khai chiến lại có thể thế nào ? Ta chủ chiến phái chưa bao giờ sợ hãi cùng ưu thế địch nhân chiến đấu , cho dù chết , cũng phải kéo vài đầu Man Tộc xuống nước!" Vệ giang sơn bữu môi nói.

Tô Nghi cũng khẽ mỉm cười , hãn Luyện Binh Trừng trung dừng cảm chỉ lòng quân tại hơi hơi sáng lên.

Mọi người cẩn thận đi về phía trước lóe lên yên lặng châu quang khu nhà đi tới.

Tô Nghi nhìn về bốn phía , hòn đảo nhỏ này cơ hồ có mười dặm dài , tứ diện hoàn hải , hình dáng là quy tắc hình bầu dục; bờ biển địa thế tương đối bằng phẳng , càng đi trung gian đi thì càng cao , tại hòn đảo ngay chính giữa có một tòa cao ngàn trượng núi , lâm bị rậm rạp , um tùm thương thương.

Mặc dù cả tòa đảo dưới ánh trăng bao phủ xuống tản ra mơ mộng duy mỹ quang huy , nhưng chỉ cần nghĩ tới dưới chân hòn đảo nhưng thật ra là một cái Rùa khổng lồ phần lưng , Tô Nghi liền như thế cũng không cách nào buông lỏng tâm tình , hưởng thụ chung quanh cảnh đẹp.

Đến cửa thôn , hai gã võ trang đầy đủ cầm ngư nhân Bách phu trưởng lập tức đem bảy người ngăn lại.

"Người tới người nào ?" Thủ vệ hô lớn.

"Nơi này là Doanh Châu Đại Hội tiếp tế trọng địa , không phải người dự thi không được đi vào." Một đầu khác cầm ngư nhân Bách phu trưởng bình tĩnh

nói.

"Đại ca , chúng ta nhìn không giống người dự thi sao? Người xem một chút bên kia." Vệ giang son chỉ chỉ bên bờ biển bảy chiếc thuyền.

"Cái kia có thể chứng minh không được các người thân phận , khóa trước luôn có một ít đối với Doanh Châu bí cảnh ôm không phải phần nghĩ người , chế tạo thuyền bè nguy trang thành người dự thi , ở chỗ này lừa gạt tiếp tế , vì vậy năm nay tộc ta tộc trưởng truyền đạt cấm lệnh , chỉ có tại các người chứng minh người dự thi thân phận sau đó , mới có thể đi vào trong thôn!"

Tô Nghi bảy người trở mắt nhìn nhau , trừ cái này con thuyền ngoài ra , Hải Thần Tộc cũng không vì bọn họ ban hành cái khác chứng minh thân phận.

Thù vệ vừa dứt lời , sau lưng trong thôn liền truyền tới một đạo cao giọng sắc nhọn điều tăng bốc tiếng.

"Thù vệ đại ca quả nhiên anh minh! Bảy người này chính là ý muốn lên qua người nguy trang , theo ý ta , hay là đem bọn họ đuổi ra khỏi nơi đây cho thỏa đáng a!"

Mọi người theo tiếng kêu nhìn lại , phát hiện một cái lăm la lăm lét Nhân tộc theo gần đây một gian trong nhà gỗ đi ra.

Cùng Man Tộc làm bạn Nhân tộc , mọi người không cần nghĩ , liền biết người này nhất định chính là đi theo Man Tộc đội ngũ , làm quan phiên dịch đào ngũ quân rồi.

Vệ giang son ôm lấy hai cánh tay , cười lạnh nói: "Ồ , nơi này vẫn còn có đào ngũ quân ? Ừ xin lỗi , người thuyền thật sự là quá nhỏ , ta tại lên bờ thời điểm vậy mà không có phát hiện đây."

"Vệ huynh , người như vậy liền quá thất lễ , người ta tốt xấu là nguy nước Tề sứ giả , người làm sao có thể như thế châm chọc ?" Hạ Tử Du hướng đào ngũ quân ngoắc ngoắc tay , đạo , " Đây , người qua đây , trước đừng cho Man Tộc đào ngũ quân rồi , cho tiểu gia ta xoa một chút giày đi!"

Bạn đang đọc truyện *Binh Pháp Đại Thánh Convert* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 287: Tướng quân mời

Tô Nghi sắc mặt cổ quái , hần rõ ràng cảm nhận được vệ giang son tại châm chọc lúc , dùng tới "Kích lệnh giận" kì mưu đặc hiệu.

Cái này kì mưu đối với chọc giận người khác có hiệu quả , đối với Man Tộc rất là trí mạng , một khi nhận được kì mưu ảnh hưởng , đưa đến lửa giận thoát khỏi khống chế , cường đại đi nữa Man Tộc cũng phải mặc người chém giết.

« Tôn Tử binh pháp » có nói: Giận mà cào chi , ý là "Đối với dễ giận địch nhân , phải đi nghĩ trăm phương ngàn kế chọc giận hấn , khiến cho hấn đánh mất lý trí", mà "Kích lệnh giận" kì mưu không chỉ có thể chọc giận địch nhân , còn có một tính chất đặc thù , đó chính là tại bổ sung năng lượng xong lúc vẫn sẽ tiếp tục bổ sung năng lượng , vì vậy quá mức tràn đầy đi ra kì mưu năng lượng , có thể ở không mở ra cái này kì mưu lúc , dùng chủ nhân lời nói vẫn có chọc giận tính.

Vệ giang son những lời này mặc dù cũng không có khởi động "Kích lệnh giận", nhưng lại có cái này kì mưu năm sáu phân thần vận , hiển nhiên là đã sớm đối với nó thông thạo.

"Khó trách Vệ huynh bình thường lúc nào cũng mở miệng nói bần , nguyên lai là chịu kích lệnh giận ảnh hưởng , bất quá ta luôn cảm thấy hấn đi ngược chiều miệng mắng chửi người một chuyện thích thú a." Tô Nghi trong lòng oán thầm.

Nhưng Hạ Tử Du không biết nội tình , hoàn toàn chính là đi theo người trước chửi đồng cho hả giận mà thôi , nhưng vậy mà cũng rất có chọc giận tính.

Hai người một xướng một họa , trong nháy mắt để cho này đào ngũ quân mất hết thể diện , kêu la như sấm , lý trí cơ hồ muốn bay đến ngoài chín tầng mây.

"Các người hai cái này thô lỗ gia hỏa , trong ngày thường sách thánh hiền chẳng lẽ đều đọc được rãnh nước bắn trung đi rồi sao!" Đào ngũ quân chỉ tay trợn mắt đạo.

"Đó là tự nhiên , ta Nhân tộc đang đứng ở trong dầu sôi lửa bỏng , có Man Tộc tại , nhân gian khắp nơi đều là rãnh nước bắn , chúng ta cũng không chính là tại rãnh nước bắn trung đọc sách sao? Người ta bất đồng duy nhất điểm chính là: Ta đứng ở rãnh nước bắn trung đọc sách , là vì một ngày kia có khả năng quản lý nước bắn , mà người vậy mà tại nước bắn trung chơi đùa , lấy nhuộm một thân bùn đen làm vinh , nào ngờ người khác nghe thấy được

trên người của người mùi thối, hận không được cách xa người trăm lẻ tám ngàn dặm! Nhưng người lại còn cảm thấy này nước bắn biết bao hương thơm, cô thôi tự thưởng hạng người, thương hại, thật đáng tiếc!" Vệ giang sơn đạo.

Này đảo ngũ quân khí hoa mắt chóng mặt, mặc dù hán thiên phú không được, nhưng tốt xấu vẫn có suy nghĩ người, làm sao có thể nghe không ra vệ giang sơn đây là tại mượn đề tài để nói chuyện của mình, mắng hán cam là man nô?

"Vệ huynh mắng được!" Tào Nam lập tức vỗ tay.

"Mấy ngày nay giết đảo ngũ quân, gặp mặt không mắng lên đôi câu, khó tiêu mỗi hận trong lòng!" Hạ Tử Du cắn răng nghiêng lợi nói.

Bên trái thủ vệ có chút hăng hái mà nhìn song phương mắng nhau, hỏi "Ừ? Các người quen biết người này?"

"Chính thi đấu xuất phát đảo ngũ quân cứ như vậy mấy người, loại này bị người ghi hận xấu xí sắc mặt, muốn không nhớ đều khó khăn." Vệ giang sơn đạo.

"Thì ra là như vậy,

Các người đứng là người dự thi, có thể tiến vào." Thủ vệ gật gật đầu.

Mọi người sững sờ một chút, chợt lạ mặt về cổ quái, không nghĩ đến bọn họ vậy mà bằng vào xác nhận đảo ngũ quân, để chứng minh chính mình người dự thi thân phận.

Mặc dù không biết đám này Man Tộc đến tột cùng là dùng phương pháp gì chứng minh thân phận, nhưng Tô Nghi đám người trong lúc vô tình vậy mà dụng cái quả giang xe.

Mà nhìn đến cái kết quả này, này đảo ngũ quân sai điểm tức học máu, hán nguyên bản mục tiêu là nghĩ đuổi đi Tô Nghi đám người, không nghĩ đến vậy mà để cho đối phương chó ngáp phải ruồi, lợm lỏm như vậy một tiện nghi.

Bỗng nhiên, trong thôn truyền tới một đạo lỗ mũi hét lớn.

"Hoa vĩ chính! Chuyện gì như thế huyền ảo?" Một đầu Man Tộc theo một gian sau nhà nhô đầu ra.

Mọi người sững sờ một chút.

"Ta nhỏ vào! Còn vĩ chính đây? Danh tự này an ở trên thân thể người, chẳng lẽ không phải một loại giễu cợt?" Vệ giang sơn lập tức bỏ đá xuống giếng.

"Người, người lại dám nhục phụ mẫu ta ban tên cho!" Đảo ngũ quân hoa vĩ chính khí không nhẹ, sau một hồi lâu mới lắng xuống lửa giận, hướng kia Man Tộc trả lời, "Khởi bẩm thái quân, Tô Nghi người này tự chui đầu vào lưới á!"

Tiếng nói rơi xuống, hô một tiếng, theo phía sau thôn chui ra 13 đầu Man Tộc đến, mỗi người đều có gần một trượng cao, đem Tô Nghi bảy người ba mặt vây bao.

Tô Nghi sắc mặt như thường, có này hai gã tương đương với Nhân tộc quốc sĩ cảm ngư nhân Thiên phu trưởng thủ vệ tại, nghĩ rằng những thứ này Man Tộc như thế nào đi nữa gan lớn, cũng quả quyết không dám ở nơi này giương oai.

Treo giải thưởng tuy tốt, cũng có mệnh đi hưởng thụ a.

Cùng Tô Nghi suy đoán giống nhau, những thứ này Man Tộc mỗi người thần sắc tham lam, nhưng chính là không ai dám lên trước khiêu chiến hán, nơi này chính là Đông hải tiếp tế trọng địa, một tác sân cỏ đều so với bất luận kẻ nào tính mạng đáng tiền, người nào nếu là dám can đảm phá hư, ắt gặp Hải Thần Tộc đại năng Lôi Đình tru diệt!

Hai gã thủ vệ căn bản không quan tâm những thứ này lòng ngứa ngáy không gì sánh được, chỉ có thể dùng bốn vó không ngừng đảo mà Man Tộc, mà là có chút hăng hái mà quét nhìn mọi người, đạo: "Ai là Tô Nghi?"

"Hồi thứ 2 vị tiền bối, tại hạ chính là Tô Nghi." Tô Nghi đứng lên tới, cung kính chấp tay.

"Ừ, không tệ, rất có lễ phép, cùng này mười bốn con không biết lễ phép súc sinh tồn tại khác biệt trời vực." Bên trái thủ vệ mặt lộ vẻ tán thưởng.

Nghe vậy, hoa vĩ chính tức giận không ngớt, tại chỗ Man Tộc chỉ có 13 đầu, nhưng thủ vệ trong lời nói súc sinh nhưng là mười bốn con, cái này há chẳng phải là đem hán cũng bao gồm tiến vào?

Nếu không phải thực lực sai biệt quá lớn, hoa vĩ chính đã sớm tiến lên xé sống hai cái này thủ vệ.

Bên phải thủ vệ thì nói: "Tô Nghi, tướng quân nhà ta tại chính thi đấu lúc bắt đầu bói một quẻ, biết được người có thể sẽ leo lên đảo này; hán nói, nếu là người lên đảo rồi, đi gặp hán ngay một mặt, nguyên bản chúng ta còn nửa tin nửa ngờ, bây giờ quả thật nhìn thấy người tới chơi, không thể không bộ phục tướng quân bói thệ chi pháp a."

"Xin hỏi các người tướng quân đại nhân tìm ta chuyện gì?" Tô Nghi hỏi.

"Không biết , người đi gặp qua hẳn liền hiểu , hẳn doanh đề đang ở đó mà , người đi đi." Thủ vệ chỉ chỉ giữa sườn núi.

"Được rồi , đa tạ nhị vị tiền bối chỉ đường , nếu là có cơ hội , ta sẽ thay nhị vị tại tướng quân trước mặt đại nhân nói tốt đôi câu."

Tô Nghi dứt lời , hai gã công bảo vệ lập tức mặt lộ vẻ vui mừng.

Cái khác sáu vị đồng bạn trong mắt lóe lên vẻ kinh dị , rồi rít lưỡi bẩm: "Không nghĩ đến này Tô Di Thiên còn thật biết làm người mà!"

Mọi người từ biệt công bảo vệ , nghênh ngang xuyên qua hẻm vắng vắng nghiêng lợi Man Tộc đội ngũ , hướng sườn núi đi tới.

Đi tới nửa đường , bỗng nhiên xuống lên tích tí tách tiếng Vũ.

Mọi người ngẩng đầu nhìn trời , rồi rít lưỡi lộ ra vẻ nghi hoặc.

"Thật là kỳ quái , khó trách đại vòng xoáy lại khuếch trương ? Vẫn là đảo nhỏ này di động ?" Tào Nam nói lầm bầm.

Trong tầm mắt mọi người , trên trời ngậm vân giăng đầy ngàn dặm , che phủ nửa bầu trời tể , không nhìn thấy trong bầu trời đêm sao dày đặc cùng trăng sáng , chỉ có kiến trúc chung quanh ngoài cửa treo từng viên lớn chừng cái đầu dạ minh châu , chiếu sáng lên núi đường xá.

Bảy người đều biết , bọn họ vậy mà bất tri bất giác bị nhét vào đại vòng xoáy trong vùng biển , mặc dù chỉ là thân ở bên bờ , nhưng này mặt không ra quang cuộn cuộn mây đen vẫn làm cho bọn họ sợ hãi trong lòng không ngớt.

Tô Nghi nhìn về phía bãi biển , đạo: "Đảo nhỏ cũng không có di động."

"Ừ , nếu là này tiếp tế đảo nhỏ di chuyển , không có lý do chúng ta thuyền bè còn có thể đợi tại bên bãi biển." Hàn Tu Trúc cũng gật gù đầu.

Bạn đang đọc truyện *Binh Pháp Đại Thánh Convert* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 288: Thời đại hắc ám

"Đó chính là nói , đại vòng xoáy quả thật khuếch trương ?" Tào Nam ngược lại thì thật sâu nhủ mảy.

Mọi người im lặng không nói , cũng không nói được cái như thế về sau.

Mưa rơi lớn dần , may mắn Tô Nghi đám người trước đó , liền chạy tới thủ vệ chỉ doanh đề trước cửa , này doanh đề cao đến ba trượng có thừa , là cả tòa tiếp tế đảo nhỏ lớn nhất kiến trúc , trước cửa trang điểm lấy hai khóa là đèn lồng lớn nhỏ dạ minh châu , làm rạng rỡ môn thì có cao hai trượng , có thể thấy ở bên trong đó thân thể con người thân thể có khổng lồ cỡ nào.

Mọi người lập tức nhìn về phía Tô Nghi.

Tô Nghi gật gù đầu , tiến lên gõ cửa.

Nhưng mà bảy người đợi nửa ngày , bên trong nhà đều không có bất kỳ phản ứng , ngược lại thì truyền đến như lời đinh tiếng ngáy.

Bảy người trở mắt nhìn nhau , vệ giang sơn giận không chỗ phát tiết , thấp giọng mắng: "Đáng chết gia hỏa , đem chúng ta chiêu đãi tới nơi này , chính mình nhưng ở cảm đầu ngủ ngon , tướng quân này đại nhân thật là đủ nhân nhả!"

"Nên làm gì bây giờ ?" Hàn Tu Trúc dờ khóc dờ cười.

"Không bằng phóng hỏa đốt cái nhà này , bên trong tướng quân dĩ nhiên là đi ra." Hạ Tử Du bĩu môi.

"Người cho rằng là là đốt thổ ở đây?" Tô Nghi lắc đầu nói , "Xem ra chúng ta tới không phải lúc , đi trước tìm công bảo vệ nói một chút , để cho chúng ta nghỉ ngơi một đêm , sáng mai lại tới thăm vị tướng quân này đi."

"Lê ra nên như vậy , ta cái bụng đã đói bụng..."

Trầm khu vực núi lở còn chưa rơi, đột nhiên, từ trên núi dòng sông trượt xuống một đầu cảm ngư nhân đến, trong miệng hô to: "Tướng quân! Tướng quân! Không tốt rồi, ra đại sự á!"

Này cảm ngư nhân chạy đến trước cửa, thấy Tô Nghi bảy người, hơi sững sờ, nhưng mà tình huống khẩn cấp phát sinh khiến hắn bỏ quên mọi người, bắt đầu thành thịch chụp lên tướng quân cửa.

Bên trong nhà tiếng ngáy hơi ngừng.

"Tướng quân! Hung lan tướng quân! Mau tỉnh lại a!"

"Xi xào... Đừng rống lên, đã xảy ra chuyện gì?" Bên trong nhà truyền tới một đạo ngậm ách thanh thanh âm, ngay sau đó còn có mặc quần áo khoác giáp thanh âm.

Tô Nghi đám người dứt khoát sau ở một bên.

Chốc lát sau đó, đại môn mở ra, từ đó đi ra một vị gần như hai trượng cao cảm ngư nhân Đại tướng, Tô Nghi sinh lòng cảm khái, này hình thể ít nhất là một tên Vạn phu trưởng!

Mà đã có Vạn phu trưởng tồn tại, đã nói lên hòn đảo nhỏ này ít nhất có mười ngàn tên hải yêu,

Mặc dù từ nơi này bên bờ yên lặng trong thôn trang nhỏ, hoàn toàn không nhìn ra có như vậy số lượng khổng lồ đóng quân.

"Tướng quân, phát sinh đại sự!" Kia cảm ngư nhân lo lắng không yên đạo.

"Những lời này ngươi đã nói qua một lần, đến tột cùng chuyện gì... Ồ, chờ một chút, các ngươi là?"

Cảm ngư nhân Đại tướng hung lan lập tức đem này cảm ngư nhân ném sang một bên, nhìn về phía Tô Nghi đám người.

"Hung lan tướng quân đêm an, tại hạ Tô Nghi, chịu hai vị thủ vệ tiền bối chỉ thị, tới viếng thăm" Tô Nghi lễ nghi khéo léo, chấp tay thăm hỏi sức khỏe.

"Ừ ừ ừ, ngươi chính là Tô Nghi a! Lão tử chờ ngươi rất lâu rồi, đến, mau vào phòng một tự!" Hung lan thần sắc vui mừng, lập tức vẫy tay.

Tô Nghi vẫn chưa trả lời, kia cảm ngư nhân liền không dẫn nổi đạo: "Tướng quân..."

"Thiên sát, ngươi ngược lại nói đến tột cùng xảy ra chuyện gì a! Lão tử còn muốn tiếp đãi khách quý." Hung lan không nhịn được nói.

"Tướng quân, ngươi xem một chút trên trời!" Cảm ngư nhân chỉ chỉ ám trầm bầu trời.

"Trên trời? Có cái gì... Ồ, như thế trời mưa, còn có mây đen này..." Hung lan thần sắc dần dần trở nên ngưng trọng.

"Tướng quân, đây là tiểu vòng xoáy a."

"Tiểu vòng xoáy?" Tô Nghi đám người lấy làm kinh hãi, đây chẳng lẽ là đại vòng xoáy phiên bản thu nhỏ?

Hung lan huyết khí xông lên tròn vo hai mắt, hai cái êm dịu cảm cá râu giống như bạo phong xuống cảnh liễu bình thường chấp chôn, nhưng hắn lại nhanh chóng dẫn ra vẻ mặt, nhìn về phía kia cảm ngư nhân, nói: "Tình huống lão tử đã biết được rồi, ngươi trở về núi tiếp tục đề phòng."

"Phải!"

Cảm ngư nhân đề phòng viên sau khi rời đi, hung lan vừa nhìn về phía Tô Nghi đám người, cười nói: "Xem các ngươi vẻ mặt, sợ rằng rất muốn biết tiểu vòng xoáy đến tột cùng là cái gì đồ vật chứ? Vào nhà lại nói."

Tô Nghi bảy người rồi rít gập đầu, đi theo cái này đại khối đầu tướng quân vào doanh đề.

Sau khi vào phòng, Tô Nghi đưa mắt nhìn chung quanh, cùng bề ngoài không giống nhau, bên trong nhà không gian thập phần rộng rãi, cơ hồ có thể so với nửa sân bóng đá, chứa trăm người đều dư dả, hiển nhiên là dùng tới cùng Gia Cát túi tương tự giống như, phát triển không gian trận pháp, nếu không bình thường nhà thật đúng là khó mà để cho hung lan Đại tướng thi triển gân cốt.

Hung lan ném ra mấy viên lớn chừng cái đầu dạ minh châu, chói mắt ngân hoa xông vào mọi người mi mắt, bên trong nhà nhất thời trở nên sáng trưng.

Tô Nghi chủ động nói: "Hung lan tướng quân, tại hạ được mời tới viếng thăm, nhưng vẫn là đem chuyện riêng bỏ qua một bên, trước tiên nói một chút về này tiểu vòng xoáy tình huống như thế nào?"

"Ừ, công vụ ở phía trước, không cho phép chuyện riêng trộn lẫn trong đó." Hung lan gập đầu một cái.

Tào Nam lại hỏi: "Hỏi dò tướng quân đại nhân, này tiểu vòng xoáy đến tột cùng là gì đó? Ta tra khắp gia môn trung ghi lại tài liệu, đều chưa từng thấy qua tiểu vòng xoáy ghi lại, cùng đại vòng xoáy khác nhau ở chỗ nào?"

Dứt lời , Tào Nam thật sâu nhẩn đầu lông mày , tình huống phát sinh quá đột ngột , không chỉ là hấn , Tô Nghi chờ sáu người cũng đều cảm thấy khóa này Doanh Châu Đại Hội thật sự là quá khác thường.

"Cũng khó trách bọn người không biết , bởi vì này tiểu vòng xoáy là gần hai năm mới xuất hiện dị vật a!" Hung lan đạo.

"Dị vật ?"

"Trước đó , các người có thể biết , đại trong vòng xoáy cư trú vô số động vật biển ?" Hung lan hỏi.

"Cái này là người dự thi ở giữa thường thức , cùng này tiểu vòng xoáy lại có liên quan gì ?" Tô Nghi hỏi.

"Đừng nóng , lại nghe ta chậm rãi kể lại." Hung lan đạo , "Các người có lẽ đều biết , tại thời kỳ viễn cổ , đại vòng xoáy phạm vi là sẽ theo nào đó quy luật khuếch trương đến mấy trăm ngàn dặm rộng , đại khái hơn bảy mươi năm sẽ phát sinh một lần loại này tứ hải cuộn cuộn cảnh tượng , không chỉ là Nhân tộc , ngay cả Hải Thần Tộc đều là cuộc sống bấp bênh; hơn nữa những thứ này động vật biển cũng sẽ theo đại vòng xoáy khuếch trương , tại đại lục cùng tứ hải toàn cảnh tàn phá , coi như là trừ đi một đầu , lại sẽ có thiên thiên vạn vạn đầu động vật biển người trước ngã xuống người sau tiến lên theo trong Hải nhân xông ra , Ngọc Hoàng bệ hạ cùng một chúng đại năng liên thủ quản lý , vẫn không thấy hiệu quả , càng không biết những thứ này động vật biển đến tột cùng đến từ nơi nào."

"Lấy lão Ngọc Hoàng khả năng , cũng không thể dò rõ động vật biển lai lịch ?" Tô Nghi cau mày.

"Không được a , kia đại vòng xoáy hải nhân tồn tại hết sức uy năng , ẩn chứa trong đó không thuộc về cái thế giới này năng lượng cùng phép tắc , ngay cả là Ngọc Hoàng bệ hạ thủ đoạn thông thiên , vậy mà cũng không cách nào can thiệp trong đó , thậm chí ngay cả dò xét hải nhân đều vô cùng khó khăn , chỉ có thể trơ mắt nhìn một đầu tiếp một đầu động vật biển theo trong Hải nhân xông ra , mà lực lượng không đủ; nói thật , thời kỳ thượng cổ kia động vật biển tàn phá mấy ngàn năm , từng bị chúng ta Hải Thần Tộc gọi là thời đại hắc ám , biết rõ bọn người Nhân tộc Chu Văn Vương xuất hiện , mới đưa đại vòng xoáy phạm vi hạn chế tại vạn dặm bên trong." Hung lan nặng nề thở dài nói.

"Hải nhân chính là trung tâm hải vực ?" Tào Nam hỏi.

"Không , trung tâm hải vực mặc dù cũng là gió lớn sóng gấp , động vật biển giằng dầy , nhưng so với hải nhân kinh khủng , vẫn không đáng nhắc tới. Các người tiến vào trung tâm hải vực , tuy nói là cử tử nhất sinh , nhưng cũng không phải là không có cơ hội sống sót , nếu là dám can đảm xông vào hải nhân khu vực , ngay cả chủ tướng cũng sẽ bỏ mạng trong đó! Nơi đó , đã không thuộc về cái thế giới này rồi."

Bạn đang đọc truyện *Binh Pháp Đại Thánh Convert* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 289: Sao 1 cái buồn chữ được!

Hung lan Đại tướng dứt lời , mọi người vẻ buồn rầu tất cả đều leo lên chân mày.

Cũng không phải là sợ hãi tự mình ở đại trong vòng xoáy bỏ mạng , chỉ là lo lắng vô pháp hoàn thành chính mình sứ mệnh , nếu không phải có thể nhìn trộm Doanh Châu bí cảnh hình dáng , dù có chết cũng không cách nào nhắm mắt bụi

"Nếu đại vòng xoáy như thế hung hiểm , vì sao còn phải cởi mở Doanh Châu Đại Hội ? Hải Thần Tộc đám Đại Năng đem người dự thi tính mạng coi là trò đùa sao?" Tô Nghi cảm thấy cực kỳ không hiểu.

"Doanh Châu bí cảnh chính là Tổ Long di sản một trong , chỉ cần thân là Hải Thần Tộc một thành viên , sẽ không người có khả năng cự tuyệt Tổ Long di bảo cấm đồ , nếu là đại lượng Hải Thần Tộc không phân thời gian địa điểm , thậm chí không nhìn nguy hiểm đi tìm bí cảnh , Đông hải trật tự chẳng phải là muốn lộn xộn ? Liên dứt khoát mở Tổ Long tế điện đề ước thúc những thứ này thấy bảo mật mở gia hỏa , cũng chính là các người Nhân tộc tục xưng Doanh Châu Đại Hội; mà đại hội ngay từ đầu sẽ chỉ ở đại vòng xoáy gần như lúc bình tĩnh mới có thể tổ chức , cho đến Chu Văn Vương xuất hiện sau đó , đại vòng xoáy bị phong ấn , lúc này mới đổi thành ba năm nhất giới , đã rất chiều cố các người an nguy đi ?" Hung lan cười nói.

"Điều này cũng đúng , xông vào đại vòng xoáy mặc dù mạo hiểm cực lớn , nhưng chỉ cần cẩn thận một chút , phần lớn người cũng có thể còn sống trở về , những thứ kia bởi vì chuẩn bị chưa đủ mà muốn người chẳng qua là số rất ít mà thôi." Tào Nam gật đầu một cái.

"Như vậy , tiểu vòng xoáy vậy là cái gì ? Vậy mà sẽ ở đại vòng xoáy phạm vi ở ngoài du đăng ?" Tô Nghi hỏi.

Sáu người khác cũng đều nhìn về phía hung lan Đại tướng.

Nhắc lên tiểu vòng xoáy , hung lan hai khóa ngưi chuông mắt to né qua một luồng hung quang , dùng trầm thấp ngấm ách thanh điều nói: "Là một ít sức mạnh to lớn động vật biển đang làm loạn , bọn họ vị trí , trong vòng mấy trăm dặm sẽ cuốn lên phong bạo , vì vậy mới có loại này tiểu vòng xoáy dị tượng."

Mọi người đồng loạt cả kinh.

"Khó trách chúng ta vừa mới xuất phát nửa ngày liền gặp phong bạo hải vực , nguyên bản chúng ta cho là đại vòng xoáy khuếch trương , nguyên lai là động vật biển đang lảng vảng , may mắn chúng ta tránh được hấn , nếu không hiện tại cũng không biết có thể hay không ở chỗ này chuyện trò vui vẻ." Tào Nam đạo.

"Cái này cũng chính là nói , những thứ này động vật biển vậy mà có thể đột phá mười hai quẻ đại trận phong tỏa , đi tới hải ngoại khu vực ? Trầm khu vực núi kinh ngạc tới cực điểm , loại hiện tượng này ở trên cao từ ngàn năm nay đều là lần đầu tiên phát sinh.

"Người đoán không sai , hai năm qua tới nay liên tục có động vật biển đến gần trái rặng tại Đông hải tiếp tế đảo nhỏ , quang nơi này điều tra người cũng không dưới ba mươi đầu , theo ta phỏng chừng tổng số ước chừng có hơn ba trăm chữ ? Vì vậy này tiểu vòng xoáy tình cảnh , chúng ta đã sớm thấy thường xuyên , các người cũng buông lỏng tinh thần đi , này động vật biển sẽ không lưu lại bao lâu , đến sáng sớm sẽ tự rời đi." Hung lan đạo.

"Các người chẳng lẽ không có tra rõ động vật biển tránh thoát đại trận trói buộc nguyên nhân sao?" Hàn Tu Trúc mở miệng hỏi dò.

"Ta mấy đời trấn thủ quy đảo , không có mệnh lệnh tuyệt không có thể rời đi , huống chi bằng vào ta năng lực cũng không cách nào cùng động vật biển đối kháng , vì vậy cũng không hiểu Hải Thần Tộc đám Đại Năng điều tra tình huống." Hung lan lắc đầu một cái.

Bảy người sắc mặt ngưng trọng , thật giống như sương tuyết leo lên gò má.

Nếu là thân là Vạn phu trưởng hung lan Đại tướng đều không có năng lực đối phó động vật biển , kia bốn người bọn họ người đi đường cộng thêm ba cái tướng tài , sợ rằng làm động vật biển thức ăn cũng không đủ cách.

Mà bọn họ cũng giống vậy vui mừng làm ra đi vòng phong bạo hải vực lựa chọn , được may mắn còn sống.

"Động vật biển đều đã bên ngoài biển du dương , đại trong vòng xoáy tình huống lại là như thế nào ?" Tô Nghi nghĩ thầm , chỉ cảm thấy lo lắng.

"Được rồi , đừng nói cái này làm người không vui đề tài , có câu nói hôm nay có rượu hôm nay say không phải sao , ta đây liền sai người đi chuẩn bị đồ nhắm , các người ở chỗ này nghỉ ngơi một đêm , chờ ngày mai động vật biển rời đi lại mở trình đi." Hung lan đạo.

Mọi người sắc mặt cổ quái , câu thơ này có thể không phải là cái gì tục ngữ , làm ra « tự tiêu sầu » một thi tác người liền tại bọn họ trong bảy người.

"Vậy liền phiên toái tướng quân đại nhân." Tô Nghi thành kính chấp tay.

"Chớ có kêu tướng quân gì đại nhân , xưng hô này nhiều xa lạ a , người về sau nói không chừng còn có thể trở thành lão tử con rể đây , đối với ta gọi thẳng tên huy liền có thể." Hung lan cười nói.

"Con rể ? Tô Nghi lấy làm kinh hãi.

"Cũng không phải là , ta Hải Thần Tộc cùng bọn người Nhân tộc dùng đều là giống vậy chữ viết cùng ngôn ngữ , từ xưa tới nay thì có văn hóa trao đổi , mà người đông đảo thi phú truyền vào Đông hải sau đó , không biết có bao nhiêu giống cái Hải Thần Tộc vì người tài hoa chỗ quý mọn ,

Ngay cả ta gia con gái cũng không ngoại lệ a! Cái tiểu nha đầu này , mỗi ngày niệm lấy người thơ , đối với phía tây đại lục trông mòn con mắt , ta đây cái làm cha đương nhiên không thể thấy nữ nhi của ta như thế trà không nhớ cơm không nghĩ , vì vậy liền định tổ chức hôn sự này , thế nào , ý của người như thế nào ?" Hung lan nhìn về phía Tô Nghi , khuyến dụ đạo.

Mọi người nhìn về phía hung lan tiêu chuẩn này cảm ngưi nhân bề ngoài , lại liên tưởng tới nữ nhi của hấn bề ngoài , không khỏi sắc mặt cổ quái.

"Chúc mừng Tô Di Thiên , chúc mừng Tô Di Thiên , người quả nhiên là vạn người mê a , đi đến chỗ nào đều có cô gái tuổi thanh xuân kính mến người , chúng ta mặc cảm! Hơn nữa đây chính là hung lan Đại tướng con gái , địa vị biết bao cao , người nếu là cùng nó thông gia , về sau cũng có thể trở thành nửa tướng môn con em a vệ giang sơn lập tức nhìn có chút hã hê nói.

"Đi đi , đừng cầm ta làm trò cười." Tô Nghi liếc mắt , nếu là Kỳ Lân cùng Giao Long nhất tộc nữ tính ngược lại vẫn tốt ít nhất bề ngoài là hình người , nhưng giống cái cảm ngưi nhân hay là thôi đi , hấn coi như nhỏ yếu Nhân tộc , có thể tiêu thụ không dậy nổi bụi

Không không không , ngay cả là Kỳ Lân cùng Giao Long nhất tộc nữ tính cũng là không thể.

"Tướng quân đại nhân , xin thứ cho tại hạ nói thẳng cho biết , ta là người mang hôn ước người , sợ rằng vô pháp đáp ứng ngài quan hệ thông gia chi mời." Tô Nghi nhìn về hung lan , thành thật trả lời.

"Hôn ước gì đó , đẩy xuống liền thôi."

Tô Nghi khóe miệng run lên , vội vàng nói: "Đã như thế , ta Tô Nghi chẳng phải là muốn trở thành người vô tình vô nghĩa ?"

"Các ngươi Nhân tộc vì sao lúc nào cũng muốn câu nệ tình a nghĩa a chết quy củ đây? Thật là, học một ít chúng ta Hải Thần Tộc, muốn cùng người nào giao phối theo giao phối, hôn nhân tuyệt đối tự do, Ngọc Hoàng bệ hạ chính là chúng ta tấm gương! Ngươi nếu là vào cửa nhà ta, ngay cả là đi bên ngoài tìm cái khác giống cái Hải Thần Tộc, ta cũng không nhiều thêm can thiệp, cái này ở các ngươi Nhân tộc có phải hay không kêu 3000 hậu cung, há chẳng phải là tốt thay?" Hung lan sắc mặt mỉm cười nói, hiển nhiên là một trung hảo thủ.

"Ho khan một cái, vẫn là tha cho ta đi, tại hạ nhưng không phải sở thích chơi bời người. Hơn nữa tại hạ ngày đêm bận rộn, cả năm là quân nghiệp chỗ vất vả, sợ là vô pháp cùng lệnh viện sớm chiều chung sống, xin mời tướng quân đại nhân khác chọn hiền tể đi." Tô Nghi nghiêm mặt nói.

Lúc này, hai vị cảm ngư nhân thị nữ đưa tới đồ nhắm, Tô Nghi giương mắt đảo qua, vội vàng thu hồi ánh mắt, cảm ngư nhân quả nhiên là khó mà hóa thành hình người.

Hung lan sắc mặt không vui, cầm lên một nhánh so với người thân còn lớn hơn đùi dê nướng đưa vào trong miệng, phát ra đập đập âm thanh.

"Thôi thôi, ngươi này khó chơi gia hòa, thật là quá mất hứng hung lan lời nói xoay chuyển, đạo, "Bất quá mà, ta cũng đã nghe nói qua ngươi đại tài, cho nên sẽ không so đo ngươi ra sức khước từ rồi, thế nhưng, ngươi được đặc biệt làm một bài thơ đưa ta con gái mới được

Tô Nghi cũng sợ một chút, sau đó nâng trán đạo: "Tướng quân đại nhân, lúc này mới ngươi chân chính mục tiêu chứ?"

"Ngươi đừng quản những thứ này, thơ này ngươi làm còn chưa làm?"

"Tướng quân đại nhân mời thơ, tại hạ tự nhiên không thể cự tuyệt, chỉ là muốn hỏi cho rõ, lệnh viện muốn cái gì chủng loại thơ?" Tô Nghi hỏi.

"Cái này ta không đi hỏi qua, bất quá luôn cảm giác chỉ cần là ngươi thơ, nàng nhất định sẽ vui vẻ tiếp nhận, ngươi tự tiện làm một đầu... Đúng rồi, năm ngoái mùa thu, ta ở một cái trời mưa hoàng hôn về đến nhà, thấy con gái mặt đỏ ửng về lo lắng ngồi ở trước cửa sổ, si ngốc nhìn về phía tây, ngươi có thể tưởng tượng một chút cái tràng diện này, sau đó dùng cái này làm thơ." Hung lan đạo.

"À? Chẳng lẽ là muốn tại hạ đứng ở lệnh viện thị giác, đi viết khuê oán thơ? Ta một cái đại nam nhi, điều này thật sự là có chút..."

Khue oán thơ chính là miêu tả nữ tử nhớ nhung tình lang cổ điển thơ ca, chủ yếu nhân vật là tình lang đi xa, nhập ngũ ở nhà thiếu phụ, cũng hoặc là ngầm mộ người khác hoài xuân thiếu nữ, hung lan Đại tướng con gái thuộc về người sau; mà vô luận là người trước hoặc là người sau, từ nữ nhân tự thân tới viết, hẳn hẳn nhụy cảm tình, cùng u oán thương nhớ dễ dàng hơn dung nhập vào trong thơ, mà từ nam nhân tới viết khuê oán thi thoại, mặc dù có thể mang này thơ viết hào phóng độ lượng, nhưng phần lớn sẽ mất đi cái loại này chọc người xót thương hàm súc.

Tô Nghi mặt đầy làm khó, mà sáu người khác chính là cười trộm không ngớt, mặt đầy xem náo nhiệt thần sắc.

"Cái này cũng không gì đó đi, ta nghe nói ngươi từng là một cái đã chết người làm « chỉ ra mà » một thơ, liền người chết thị giác ngươi cũng có thể thay, người sống nữ tử thị giác vì sao lại không thể?" Hung lan bĩu môi.

"Không, lúc này không giống ngày xưa, khi đó tình huống đặc thù... Thôi, vậy tại hạ liền bêu xấu một phen đi, cho ta suy nghĩ một chút."

Tô Nghi lắc đầu một cái, cuối cùng là buông tha tranh luận, sau đó nhắm mắt đến, giống như là đang nổi lên cái gì.

Mọi người nín thở ngưng thần, Tô Nghi mỗi bài thơ đều xứng là kinh điển, bọn họ có thể không muốn bỏ qua chứng kiến thơ mới ra đời cơ hội.

Sau đó, Tô Nghi xếp đặt tư thái, sắc mặt nghiêm nghị, đọc đạo: "Tìm kiếm thăm dò, vắng tanh lạnh ngắt, thê thê thăm thăm ưu tư..."

Tô Nghi chỉ đọc lên đầu một câu, sáu người tất cả đều sửng sốt một chút: Đây cách thức cũng không phải là thơ a!

Ngay cả hung lan Đại tướng cũng là kinh ngạc không thôi, mặc dù đây không phải là thi cách thức, nhưng câu này "Tìm kiếm thăm dò", đọc vì sao nhưng là như thể thuộc lâu lâu?

Tô Nghi hoàn toàn không nhìn mọi người phản ứng, tiếp tục đọc đi xuống: "Chợt ầm áp còn hàn thời điểm, khó khăn nhất điều dưỡng. Hai ly ba chén lãnh đạm rượu, sao địch hấn, muộn gió mạnh? Nhận qua vậy, chính thương tâm, nhưng là quen biết cũ. Đầy đất hoàng hoa chất đống. Tiều tụy tồn tại, bây giờ có ai chịu hải? Trông coi cửa sổ mà, một mình sao có được hắc? Ngô Đồng càng thêm mưa phùn, đến hoàng hôn, từng ly từng tí..."

Theo Tô Nghi đọc, một trương trong khuê phòng oán phụ đầy mặt vẻ lo lắng tung bưng ở trước mắt mọi người, này "Tho" tình ý hẳn nhụy cùng giọng điệu uyển chuyển, làm mọi người không kim lòng được say mê trong đó, khó mà tự kiềm chế.

Đã sớm không ai quan tâm cách thức vấn đề.

Nhưng Tô Nghi niệm đến "Từng ly từng tí" lúc, nhưng là đột nhiên một hồi, sau đó nâng lên một vệt không thể diễn tả nụ cười, chậm rãi tụng đạo: "Lần này thứ, sao một cái buồn chữ được

Mọi người cặp mắt đồng loạt sáng lên.

"Thật... Thật mê hấn tốt thơ hay vệ giang sơn vũ đài, kích động đầy mặt đỏ bừng

Tào Nam trắng vệ giang sơn liếc mắt, mừng: "Ngươi cái tên này thật là biết phá hư bầu không khí, này thơ chỉ hẳn nhụy, đều bị ngươi câu này tục cho

quấy nhiễu

Bạn đang đọc truyện *Bình Pháp Đại Thánh Convert* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 290: Nhiều tiếng vận

"Sao một cái buồn chữ được... Đây câu, sao một cái hay chữ được!" Hàn Tu Trúc không kìm lòng được vỗ tay đạo, "Ta nguyên tưởng rằng Tô Di Thiên tâm lòng độ lượng, không câu nệ tiểu tiết, hẳn thơ phần lớn hào phóng thêm khỏe mạnh, không nghĩ đến lại cũng có thể làm ra như vậy nhẩn nhệ thơ ca tới!"

"Bất quá, này cũng không giống như là thơ chứ?" Trầm khu vực núi nhìn về phía Tô Nghi, hỏi.

Tô Nghi khẽ mỉm cười, này đầu « nhiều tiếng chậm » tại nghiêm khắc trên ý nghĩa được gọi là là "Từ".

Nhưng từ nguyên bản cũng là thơ một loại, khởi nguyên từ xa nhà triều, bắt đầu hưng ở Tùy Đường, cũng tại Tống triều phát triển tới đỉnh phong, mới bắt đầu từ, chỉ là văn nhân mặc khách thử đánh vỡ thông thường, mà sáng tạo ra một loại cách thức tán loạn trường đoản cú, nhưng sau đó có vui sự đem lấp vào khúc phổ bên trong, phát hiện loại này trường đoản cú, so với cách thức quy phạm luật thơ tuyệt cú hát lên càng thêm du dương uyển chuyển, sau đó mới có người đặc biệt vì một bài hát mà viết chữ, mà "Từ" cách thức mới từ từ gần như quy phạm.

Về kinh dị tại Tô Nghi trong ánh mắt chợt lóe tức thì, ca từ trùng hợp tại xa nhà hướng mới lần đầu xuất hiện, chẳng lẽ hẳn đánh bại đánh bại trở thành cái thế giới này ca từ thủy tổ?

"Này đầu thật ra thì cũng là thơ, thật giống như không người quy định thơ phải là bốn nói, ngũ ngôn hoặc là thất ngôn chứ? Chỉ là bài thơ này là đặc biệt vì phối nhạc mà viết, các người có thể gọi hẳn là ca từ." Tô Nghi đạo.

"Ca từ? Khó trách đọc như thế thuộc lâu lâu, âm điệu ưu mỹ, giống như nước chảy mây trôi, nếu là đem lấp vào khúc trung, sẽ là bậc nào uyển chuyển êm tai?" Trầm khu vực son đạo.

"Tìm kiếm thăm dò, vắng tanh lạnh ngắt, thê thê thăm thăm ưu tư... Cái này âm điệu, quả thật làm người ta trăm niệm không chán!"

"Không chỉ có như thế, các người có nghĩ tới hay không, thời cổ sau dùng thơ tới lấp khúc có thể tăng cường văn Vũ Khúc uy lực, nhưng loại trừ Từ Mã Tương Như nguyên bản « phượng cầu hoàng » ngoài ra, cái khác thơ hiệu quả không quá lý tưởng, chỉ là có còn hơn không, nếu là bài hát này từ lấp vào khúc trung, sẽ phát huy ra như thế nào hiệu quả?" Tào Nam ánh mắt lóe lên.

Mọi người hơi ngẩn ra, lòng hiếu kỳ như lửa nhảy đốt, cơ hồ xông lên ngoài chín tầng mây, chợt không hẹn mà cùng nhìn về phía Tô Nghi.

"Ho khan một cái, cái này ta cũng không cách nào kết luận, chỉ có thể chờ đợi hậu nhân làm ra thích hợp này ca từ bài hát, mới có thể nghiệm chứng Tào huynh cái ý nghĩ này, ta nhưng là không thể ra sức." Tô Nghi cười khổ lắc đầu nói.

Cổ hoa hạ mặc dù có rất nhiều ca từ lưu truyền đến hậu thế, nhưng lúc đó còn không có khúc phổ, rất nhiều nhạc khúc chỉ có thể ở thầy trò gian truyền miệng, lâu ngày, rất nhiều kinh điển bài hát càng về sau phần lớn lưu ẩn, muốn phục hồi như cũ cổ khúc là thật khó.

Tô Nghi liền nghĩ tới âm điệu, hoa hạ hậu thế đem giọng điệu chia làm bình, lên, đi, vào tứ thanh, lại đem này tứ thanh chia làm "Bình" cùng "Trắc" hai loại; trong đó "Bình" chính là bình vận, hẳn giọng điệu bình thẳng, lên xuống thêm du dương, mà "Lên" thanh âm thông "Thường", cùng "Đi" cùng "Vào" hai tiếng cùng thuộc về trắc vận, hẳn giọng điệu mãnh liệt thêm ngắn ngủi.

Bằng trắc vận khởi nguyên từ Tùy triều, cũng chính là tại ca từ sau khi xuất hiện, một ít nhạc sĩ vì để cho ca từ hát lên càng ưu mỹ, mới có bằng trắc vận tổng kết xếp loại; nhưng ở hậu thế, "Vào" tiếng biến mất, vì vậy bằng trắc vận càng về sau lại diễn biến thành "Âm bình", "Dương bình", "Lên", "Đi" bốn điệu, phân biệt đối ứng hậu thế ghép vận một, hai ba bốn tiếng, trước hai người là bình, sau hai người là trắc.

Đơn giản mà nói, này "Tìm kiếm thăm dò, vắng tanh lạnh ngắt" một câu, nếu là dùng bằng trắc vận tới tiêu biểu thanh âm mà nói, có thể tiêu biểu là "Bình thường trắc trắc, trắc trắc bình thường", vì vậy đọc mới có một loại thuộc lâu lâu, âm điệu ưu mỹ cảm giác.

"Cái thế giới này còn chưa xuất hiện bằng trắc vận quy phạm phân loại, vì vậy thơ cổ mặc dù vô cùng phong phú nội hàm, nhưng phần lớn chưa nói tới vận luật ưu mỹ, thế nhân chỉ sợ cũng khó hiểu này « nhiều tiếng chậm » kinh điển, ta ngược lại không bằng đem hậu thế từ điển vận thơ, tỷ như « cất vận », « rộng vận » chờ một chút dời đến cái thế giới này đến, để cho thế nhân đi sâu vào cảm thụ vận luật đẹp."

Tô Nghi lặng lẽ hạ quyết tâm, lại nghe Tào Nam tiếc nuối lắc đầu nói: "Ta thử trong đầu hát một hồi, chẳng qua là ta đối với âm nhạc một chữ cũng không biết, khó mà sáng tác ra thích hợp này thơ bài hát đến, chỉ có thể chờ đợi cái khác người tài sáng tác rồi, liền có thể tiếc khó mà thấy cùng này từ xứng đôi bài hát tại trước mắt ta xuất thế."

"Nói đến Soạn nhạc người tài... Ta nhớ được Tô Di Thiên người tại Vô đạo hội lúc từng đánh đàn ra một khúc mới tử, một tháng này tới nay, kia bài hát người có thể làm xong rồi?" Hàn Tu Trúc hỏi.

Tô Nghi gật đầu một cái nói: "Ừ, đã hoàn thành hơn nửa, đợi đến Doanh Châu Đại Hội sau khi kết thúc, ta nếu là có thể toàn thân mà quay về, tất nhiên sẽ hẳn truyền rao."

"Tốt lắm!" Mọi người vô cùng vui vẻ.

Đợi mọi người trò chuyện tận hứng rồi, hung lan Đại tướng mới lên tiếng: "Này thơ rất có ý mới, lại kiêm phong cách lạ thường, không tẻ, lão tử cần thiết đem đem gác xó, làm cất giữ!"

"Ồ, tướng quân đại nhân, ngài chẳng lẽ không đem này thơ giao cho lệnh viện?" Tô Nghi kinh ngạc nói.

"Ho khan một cái, tiểu nữ nhi mỗi nhà, này thơ loại trừ cổ vũ nàng nổi khổ tương tư ở ngoài, còn có tác dụng gì? Huống chi nếu là nàng muốn cái gì ta liền cho nàng gì đó, há lại không phải là quá mức cưng chiều nàng, ngày sau ta còn làm sao dạy mà dục nữ? Nếu là nàng ngày sau vô pháp thành tài, tội khác tại ta!" Hung lan đại nghĩa lẫm nhiên nói.

Mọi người nhưng là sắc mặt cổ quái, hung lan Đại tướng rõ ràng cho thấy ẩn chứa tư tâm, thấy vậy thơ quá tốt, muốn cất giấu a!

"Sao một cái kẻ gian chữ được!" Tô Nghi đối với hung lan Đại tướng giờ ngón tay cái lên, chọc cho mọi người cười lăn lộn không ngớt.

Đột nhiên, Tào Nam tay áo hơi hơi lay động.

Mọi người nghi ngờ nhìn về phía hắn, chỉ thấy Tào Nam cũng là đầy mặt hồ nghi, theo Gia Cát trong túi lấy ra hắc danh thiếp, người sau đang không ngừng lay động, hơn nữa hơi hơi sáng lên.

"Chuyện gì xảy ra?" Hàn Tu Trúc hỏi.

"Cùng danh thiếp có liên quan, ta chỉ có thể nghĩ đến bạch mã diễn đàn, hẳn là bên trong thế giới nhỏ này xảy ra đại sự gì chứ? Cho ta đi vào xem một chút."

Dứt lời, Tào Nam nhắm lại hai tròng mắt, đem tâm thần thông qua danh thiếp, đưa vào bạch mã trong diễn đàn.

Tô Nghi sinh lòng hâm mộ, bởi vì chỉ có người đi đường tài năng nắm giữ danh thiếp, mà danh thiếp thì đại biểu bạch mã diễn đàn vào sân tư cách; Tô Nghi biết rõ bạch mã diễn đàn là cao tầng sĩ tử chủ yếu trao đổi nơi, chính là bởi vì không cho phép người đi đường trở xuống sĩ tử vào bên trong, cái diễn đàn này tài năng tại từ ngàn năm nay, bảo trì cao tư chất đối thoại cùng lý trí thảo luận.

"Không nghĩ đến theo lúc này bắt đầu, diễn đàn thì có quyền hạn tồn tại." Tô Nghi không khỏi thờ dài, hẳn đối bạch mã diễn đàn tương mạo cùng không khí thật sự là vô cùng hiếu kỳ.

Tiếc nuối gian, Tào Nam mở hai mắt ra, trước tiên nhìn về phía Tô Nghi, nâng lên một đạo không thể nói rõ nụ cười.

"Tô Di Thiên, trong diễn đàn nhưng là xảy ra chuyện lớn." Tào Nam đạo.

"Ừ? Chẳng lẽ cùng ta có liên quan."

Phải nói đúng ra, hẳn là cùng người này đầu « nhiều tiếng chậm » có liên quan." Tào Nam nụ cười càng thêm khó mà hình dung.

"Ồ? Ta thật giống như cũng không có nói qua này thơ tên chứ? Người vì sao biết rõ hẳn được đặt tên là « nhiều tiếng chậm »?" Tô Nghi kinh ngạc cực kỳ.

"Bởi vì, tại bạch mã trong diễn đàn dựng lên một khối Thất giai đề tài bia đá, bia danh chính là nhiều tiếng chậm!"

Bạn đang đọc truyện *Binh Pháp Đại Thánh Convert* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 291: Tên điệu

Một vệt vẽ kinh ngạc leo lên Tô Nghi chân mày , thầm nghĩ tiểu thế giới này thật là thần kỳ , hẳn rõ ràng thân ở bên ngoài ba, bốn vạn dặm Đông hải , bạch mã diễn đàn nhưng có thể cảm giác được hẳn cùng với người trò chuyện , cũng dựng đứng lên đề tài bia đá , mà kỳ lạ nhất địa phương chính là , hẳn căn bản không đem "Nhiều tiếng chậm" nói ra khỏi miệng , ba chữ kia lại có thể trống rỗng xuất hiện tại đề tài trên tấm bia đá , đây tốt cùng là nguyên lý gì ?

"Chẳng lẽ là tiên hiền Công Tôn long độc nhất lực lượng ? Hay hoặc là Thánh Đạo lực ? Thật là khiến người khó mà nắm lấy." Tô Nghi nghĩ thầm , hẳn đối bạch mã diễn đàn thật là cảm thấy càng ngày càng hiểu kỳ.

Sáu người khác thì đối thoại đề bản thân càng hào cảm hiếm thấy.

Trầm khu vực núi nói lên nghi ngờ nói: "Tào huynh , ngươi không nhìn lầm chứ ? Quả thật là thất đẳng đề tài bia đá ?"

Tào Nam bất đắc dĩ nói: "Lớn như vậy một khối bia đá , muốn nhìn sai đều khó khăn."

Trầm khu vực núi lại nói: "Nếu là quả thật như thế , vậy cũng thật bất khả tư nghị! Các ngươi phải biết , nói như vậy chỉ có đương đại lớn nhất sức ảnh hưởng đại sự kiện tài năng đạt tới thất đẳng đề tài , thí dụ như triều nhà Tần nhất thống thiên hạ , Vương Mãng soạn hán , tạo giấy thuật cùng bút lông xuất hiện , những chuyện này cái không khỏi thật to ảnh hưởng một cái quốc gia , thậm chí khắp thiên hạ lễ dân bách tính tương lai vận trình , ban đầu Lục Bát Quân tấn thăng hạng nhất liên động Thánh Đạo kiểm minh kỳ quan , Cửu Anh Ngạn một mình xông Dương Châu , cứu về triệu dân tị nạn , cũng chẳng qua là ngũ đẳng đề tài."

"Ừ ban đầu Trần lão chủ tướng mở miệng đánh giá rằng: Lục Bát Quân mặc dù thiên phú lạ thường , hơn nữa có đại khí vận gia thân , nhưng không có Thánh Đạo Chân Mệnh , tại chủ tướng trước sợ rằng khó mà nắm chặt Thánh Đạo kiểm minh mà Cửu Anh Ngạn xông xáo Giang Bắc , hẳn mục tiêu chủ yếu là vì cá nhân lịch luyện , cứu về dân tị nạn chẳng qua là thuận tay làm , hai người hành động đối với cả thế giới cũng không có ảnh hưởng quá lớn , vì vậy đề tài bia đá cấp bậc đều cao không đứng lên." Tào Nam bổ sung nói.

"Đúng rồi , ta nhớ được ban đầu « xạ kinh » ra đời lúc , đề tài bia đá cũng là thất đẳng ?" Vệ giang son hỏi.

"Là vậy , này bản kinh văn không gần như chỉ ở động bút lúc dẫn động văn xông tinh đấu kỳ quan , hơn nữa tại thành sách lúc còn gián tiếp cứu vớt toàn thể Nhân tộc , có thể nói là không thể bỏ qua công lao , tạo thành thất đẳng đề tài bia đá cũng là mục đích chung; mà ném đi hai điểm này , « xạ kinh » giáo hóa ý nghĩa cũng thập phần lạ thường , không chỉ có thể bỏ tước Lục Nghệ kinh điển , hơn nữa còn giúp thiên hạ sĩ tử có thể nhanh hơn mà tăng lên thuật bắn cấp bậc , giáo dục tác dụng không thể bảo là không lớn." Tào Nam mặt lộ tán thưởng vẻ.

Tô Nghi nhưng là sắc mặt cổ quái , những người khác không biết « xạ kinh » chính là do hắn sở làm , nhưng hắn cũng không có khoe khoang ác thú vị , vì vậy chỉ là hỏi "Hiện tại « xạ kinh » ra sao ? Mọi người là định thế nào hắn ?"

"Dĩ nhiên là đưa nó cùng 《 thi 》 , 《 thư 》 , 《 lễ 》 , 《 nhạc 》 đưa vào ngang hàng độ cao , hơn nữa ta nghe nói cấp Quận trở lên binh học viện đã bắt đầu thông dụng « xạ kinh » dạy , võ sinh trở lên sĩ tử cũng có thể nhập học học tập , chẳng qua là ta cha mời một vị danh sư , một chọi một mà chỉ đạo ta , sợ là trễ lên một lúc lâu tài năng học được « xạ kinh » chân lý rồi." Tào Nam lắc đầu nói.

Hàn Tu Trúc cười một tiếng ,

Đạo: "Chờ Doanh Châu Đại Hội kết thúc về sau , ta sẽ có tên trong danh sách châu học viện."

"Hắc hắc , sau đó ta cũng sẽ chính thức dời nhà đến Nam Từ Châu , đến lúc đó xin mời chiếu cố nhiều rồi." Hạ Từ Du đạo.

"Đó là tự nhiên."

Tô Nghi gật gật đầu , nhưng nói thật , hắn và Hàn Tu Trúc đều là gần đây mới dời đến Nam Từ Châu đến , đều thuộc về yêu cầu bị giam chiếu lập trường.

Hung lan Đại tướng một mực ở dự thỉnh mọi người nói chuyện , như là đối với Nhân tộc văn hóa cảm thấy rất hứng thú , thỉnh thoảng sẽ chen vào mấy câu miệng , nhưng phần lớn thời gian đều là đang mỉm cười gật đầu.

Lại trò chuyện trong chốc lát « xạ kinh » đề tài , mọi người một cách tự nhiên đem lời đề dẫn về đến « nhiều tiếng chậm » trên người.

"Vô luận như thế nào , ta vẫn cảm thấy quá kỳ lạ , này đầu « nhiều tiếng chậm » không có tạo thành quân văn , càng không có bất kỳ kỳ quan xuất hiện , vì sao có thể cùng giáo hóa thiên hạ « xạ kinh » bình thường tạo thành thất đẳng đề tài ? Hẳn đến tốt cùng đối với toàn thể Nhân tộc có ảnh hưởng gì ?" Trầm khu vực núi gật gù đắc ý , lộ ra thập phần không hiểu.

Hàn Tu Trúc thì suy đoán nói: "Ta cảm giác được , cũng có lẽ là bởi vì bài hát này từ là tại trên đời lần đầu xuất hiện , tương lai sẽ có tác dụng gì vẫn là ẩn số , nhưng Thánh Đạo lại phân biệt rõ cả từ sẽ đối với Nhân tộc có trợ giúp to lớn , sau này ắt sẽ đại cải biến lớn cái thế giới này cách cục , cho nên mới có thể đạt tới thất đẳng đề tài chứ ? Chỉ bất quá , hiện tại từ chức năng còn không có bị kích thích ra , vì vậy mới không có tạo thành kỳ quan."

Mọi người bắt đầu tính toán Hàn Tu Trúc lời này có khả năng , Tô Nghi chính là khẽ mỉm cười.

Tại hậu thế , từ địa vị không thua kém một chút nào thơ , bởi vì cách thức càng thêm tự do , cho nên có thể biểu đạt ra ngoài nội hàm so với thơ càng

hiều, rất nhiều từ văn phong cũng so với thơ càng thêm ưu mỹ uyển chuyển, những thứ này ưu điểm đều là người sau khó mà với tới; phát triển đến Tống triều lúc, từ phồn vinh độ vượt qua xa thơ.

"Nếu là có cơ hội, ta phải làm để cho ca từ ở cái thế giới này hiển lộ tài năng, có lẽ có thể nhanh hơn lịch sử tiến trình, tăng lên Nhân tộc toàn thể lực lượng."

Tô Nghi nghĩ thầm, lại nói: "Ta cùng tu trúc huynh cảm giống nhau ý kiến, này đầu « nhiều tiếng chậm » là khuê oán thơ, tự nhiên không thuộc về quân văn hàng ngũ; mà ngay cả là có thể tạo thành quân văn chốt hiểm yếu ở vùng biên cương từ, nếu là không có tương ứng bài hát, chỉ sợ cũng vô pháp phát huy ra toàn bộ lực lượng; trước không xách chúng ta là có phải có Soạn nhạc tài năng, giờ phút này chúng ta thân ở Đông hải, sợ là không có rảnh rỗi đi Soạn nhạc rồi, chẳng bằng các người đều lấy nhiều tiếng chậm coi như tên điệu tên, viết chữ một bài phát hành tại đề tài trên tấm bia đá, có lẽ sẽ đưa tới một ít nhạc sĩ hứng thú, động thủ vì đó Soạn nhạc."

"Đề nghị này không tệ, nhưng tên điệu tên là cái gì?" Tào Nam cũng sờ một chút.

Tô Nghi ánh mắt động một cái, nhớ tới cái thế giới này, đặc biệt lấp khúc ca từ đều là lần đầu xuất hiện, tên điệu tên càng là không cần nói nhiều.

Vì vậy Tô Nghi liền giải thích một chút tên điệu tác dụng, đại ý chính là bài hát nhịp điệu là cố định, nhưng ca từ nhưng có thể tự do viết sửa đổi, chỉ là vô luận ca từ nội dung như thế nào, cách thức là nhất định phải đối ứng bài hát, vì vậy những thứ này giống nhau cách thức ca từ, chính là "Tên điệu".

"Nói cách khác, bắt chước « nhiều tiếng chậm » cách thức, viết lời một bài đúng không?" Tào Nam ánh mắt sáng lên.

"Không sai." Tô Nghi gật đầu.

"Hắc hắc, ta tới trước ta tới trước!" Hạ Tử Du chen lấn đạo.

Hàn Tu Trúc liếc hẩn một cái, đạo: "Hạ huynh, người chẳng lẽ lại muốn làm cái gì trên trời một vòng nguyệt loại hình và sao?"

Hạ Tử Du thần sắc lúng túng: "Không không không, lúc này khẳng định cao nhã nhiều, các người nghe —— mưa gió, từng ly từng tí, hàng năm hàng đêm hàng tháng..."

"Ta nhỏ vào, lại vừa là về mở đầu, người mau ngừng lại!" Vệ giang sơn đẩy Hạ Tử Du một hồi

"Ho khan một cái, ta cảm giác được vẫn thật tốt đây." Hạ Tử Du liếc mắt.

Tô Nghi lại nói đạo: "Trước không luận câu này trung hàm nghĩa, chỉ là đọc mà nói ngược lại thuộc lâu lâu, thập phần chỉnh tề mà đặt bằng trắc vận."

"Tô Di Thiên nói không tệ, Hạ huynh câu này mưa gió, đọc lên miệng ngược lại cùng tìm kiếm thăm dò cảm giác chênh lệch không bao nhiêu, thập phần thuận miệng... Ồ, bằng trắc vận vậy là cái gì?" Tào Nam vừa sờ sờ ở.

Tô Nghi cười khan một tiếng, hẩn nguyên bản cũng không tính đem chưa thành hình bằng trắc vận khái niệm truyền rao, nhưng nếu không cẩn thận bật thốt lên, hẩn cũng không có ý định giấu giếm, vì vậy bỏ ra chút thời gian, đem bằng trắc vận khái niệm giảng thuật một phen.

"Thì ra là như vậy, bằng trắc vận chính là cái gọi là âm vận, cùng xưa nay chữ vận hoàn toàn ngược lại, nhưng đại thể khái niệm vẫn là giống nhau." Tào Nam gật gù đầu.

"Này đầu « nhiều tiếng chậm » trung tìm kiếm, thanh thanh, tiêu điều lạnh lẽo tuy nóng đều không đặt chữ vận, nhưng đọc nhưng là thuộc lâu lâu, cùng thời cổ Hàn Sơn sáng loại này chữ vận có vừa so sánh với." Trầm khu vực núi giải thích cận kề đạo.

"Cũng có thể tiếng vận cùng chữ vận kết hợp lại, toàn thơ vô luận là tâm đọc vẫn là miệng tụng, cũng có thể lộ ra càng thêm ưu mỹ." Tô Nghi nhắc nhở.

Mọi người hai mắt sáng lên, Tào Nam cẩn thận nhớ lại, phát hiện Tô Nghi trước làm rất nhiều bài thơ, tỷ như « Long thành phi tướng », « tinh biên » chờ một chút, đều là đặt tự âm song vận.

"Nguyên lai Tô Di Thiên có lẽ là trước liền đã có tự âm song vận khái niệm, hơn nữa đã sớm vận dụng thuần thực, chỉ một điểm này mà nói, được xưng văn đàn đỉnh Tuồng Nhụ Tử là kém xa tí tấp người a!" Tào Nam cảm khái nói.

"Khó trách Tô Di Thiên thơ mỗi lần nghe luôn có một loại đặc thù hàm súc, thật là khiến người nghe hoài không chán, trăm nhìn không biết mỗi một, hiện tại ta rốt cuộc để ý biết hẩn thơ vì sao mỗi một thủ đô là kinh điển rồi." Trầm khu vực son đạo.

"Ta hiểu rồi càng nhiều, nhưng cơ bản đều là mình cùng Tô Di Thiên chênh lệch." Hàn Tu Trúc cười nói.

"Chư vị quá khen, một bài thơ có hay không ưu tú, cũng không phải là đơn thuần chỉ nhìn âm luật, có hay không có nội hàm mới trọng yếu nhất." Tô Nghi lắc đầu nói.

Mọi người đồng loạt lật một cái liếc mắt, Tô Nghi những lời này mặc dù là tại tự khiêm nhường, nhưng ở người khác trong tai nghe lại cực kỳ giống khoe khoang, dựa vào mà nói, Tô Nghi kia bài thơ là không có nội hàm về ?

"Thôi thôi, cùng Tô Di Thiên bức này ngàn năm không gặp đại tài từ so sánh, chúng ta chỉ có thể càng ngày càng tự ti mặc cảm, vẫn là đành hoàng làm

tốt chính mình bốn phần đi; này đầu « nhiều tiếng chậm » có thể hay không truyền thế , được đến tương ứng xứng khúc , thì nhìn chúng ta tạo thế!" Tào Nam nghiêm túc nói.

"Được ! Chúng ta tựu lấy nhiều tiếng chậm là tên điệu , mỗi người làm một câu thơ! Chư vị không muốn nhún nhường , tài văn chương có được hay không không sao cả , trọng yếu nhất là vì thế nhân mở đầu a!" Vệ giang son đề nghị.

"Hơn nữa , có thể vì trên đời thứ nhất tên điệu viết chữ , đây chính là tên lưu trong sử sách cơ hội tốt." Quả ngôn thiếu ngữ ruộng ban đầu thì nói làm bầm.

Mọi người nghe vậy , thần tình cực kỳ phấn chấn , coi như tướng môn đệ tử , bọn họ đã sớm coi kim tiền là rác rưởi , chỉ có công danh mới là bọn họ muốn.

Mà vừa có thể lấy thu được danh tiếng , lại có thể không cần vì nước hi sinh , có sao mà không làm ?

Vì vậy mọi người vắt hết óc , rồi rít là « nhiều tiếng chậm » viết lời , Tào Nam viết ra « nhiều tiếng chậm. Luôn mồm », mà Hàn Tu Trúc thì viết ra « hấp tấp », trầm khu vực núi chính là « muôn hình muôn vẻ » ... Nhưng sáu người làm tới làm đi , từ đầu đến cuối không viết ra được « tìm kiếm thăm dò » hàm súc , không khỏi ủ rũ cúi đầu.

Tô Nghi cười không nói.

"Luôn cảm giác chúng ta làm thơ thiếu chút gì." Hàn Tu Trúc cuối cùng phát hiện không được bình thường.

Bạn đang đọc truyện *Bình Pháp Đại Thánh Convert* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 292: Đánh lén ban đêm

"Ho khan một cái , người cũng cảm thấy ? Ta cảm giác được là chúng ta thì từ khuyết thiếu cảm tình , bất kỳ thì từ thiếu cảm khái cùng tình ý , không thể hợp với tình thế , đó chính là một phần đơn thuần chữ viết tổ hợp thôi , hành văn như thế nào đi nữa ưu mỹ cũng không có bất kỳ ý nghĩa gì... Nhưng này chung quy đây là chúng ta nóng nảy làm , cũng không thể xa cầu quá cao chất lượng." Tào Nam lắc đầu một cái.

"Có thể Tô Di Thiên cũng là nóng nảy làm chứ ?" Trầm khu vực núi lẩm bầm.

Mọi người đồng loạt lật một cái liếc mắt , trầm khu vực núi này nói chưa dứt lời , nói một chút , thật là khiến mọi người càng ngày càng cảm thấy tự ti mặc cảm; bọn họ giờ phút này chỉ có một cái ý tưởng , đó chính là tìm một chỗ động đem chính mình chôn , cùng Tô Nghi so tài hoa , điều này thật sự là quá mất mặt.

Tô Nghi chính là khẽ mỉm cười , đạo: "Tào huynh chỉ nói hán một , chưa nói thứ hai."

"Ừ? Chẳng lẽ chúng ta làm từ khuyết thiếu hàm súc , còn có những nguyên nhân khác ?" Tào Nam mặt đầy kinh ngạc.

Tô Nghi đang muốn trả lời , lại bị hung lan Đại tướng đoạt trước: "Các người những thứ này thẳng nhóc con a , chẳng lẽ thật sự cho rằng đây là một bài khuê oán thơ ? Ngay cả ta đây cái thô bỉ người ngoại tộc cũng có thể nghe được , bài thơ này cũng không phải là đơn thuần tại biểu đạt nữ tử nhớ nhung tình lang!"

Một vệt nghi vấn xông lên mọi người chân mày.

Tào Nam véo lên chân mày , nhìn về phía Tô Nghi , muốn từ sau người trong miệng được đến câu trả lời.

Nhưng mà Tô Nghi chỉ là mỉm cười , hiển nhiên cũng không tính chỉ điểm bển mê.

Mà hung lan rõ ràng chỉ là nghe đại khái , mơ hồ nhận ra được bài ca này có cái khác hàm nghĩa mà thôi , cũng giải thích không ra gì đó như thế về sau.

Mọi người chỉ có thể khổ tư mình tưởng , đúng như dự đoán , này đầu « nhiều tiếng chậm » thật là càng đọc càng biệt cụ hàm súc , nhưng loại trừ Tô Nghi cái này chính tác giả ở ngoài , tại chỗ mấy người cũng không cách nào nắm lấy từ trung chân ý.

"Mẹ , chúng ta hiểu biết quá mức nông cạn , này trong thơ hàm sâu căn bản không phải chúng ta có khả năng tính toán , chẳng bằng vào bạch mã diễn đàn nhìn một chút , những thứ kia học thức uyên bác các tiền bối tất nhiên sẽ có kinh người chỉ tiếng nói!" Vệ giang son vỗ đùi , sau đó lấy ra chính mình

danh thiếp , tâm thần rơi vào bên trong tiểu thế giới.

"Nói cũng vậy, ta cũng mau chân đến xem."

Tào Nam lại phải tiến vào bạch mã diễn đàn , Hàn Tu Trúc vội vàng nói: "Tào huynh , nhớ kỹ muốn cùng ta chia sẻ một hồi các tiền bối lời bình."

Tào Nam gật đầu đáp dạ.

Trầm khu vực núi cùng ruộng ban đầu hai người ánh mắt khẽ động , cũng khởi động danh thiếp truyền tống chức năng , đi bạch mã diễn đàn , chỉ để lại ba cái tướng tài trở mắt nhìn nhau.

« nhiều tiếng chậm » đề tài dưới tấm bia đá bu đầy người ,

Thanh sắc huyền ảo , luận ngữ ồn ào , đây là chỉ có đang kinh thế đề tài lúc xuất hiện mới có quang cảnh.

Còn không chờ Tào Nam bốn người bọn họ đến gần , tiếng nghị luận tựa như cùng đợt sóng bình thường hướng bọn họ nhào tới trước mặt.

"Tìm kiếm thăm dò , vắng tanh lạnh ngắt , thê thê thăm thẳm ưu tư , mở đầu liền ngay cả xếp bảy chữ , lấy mười mấy tuổi thiếu niên , hấn sáng tạo làm sao có thể lạ thường như thế ? Thật khiến cho người ta không thể tưởng tượng nổi."

"Nếu là tầm thường thiếu niên , tự nhiên không có khả năng như vậy lạ thường , nhưng mà Tô Di Thiên chi tài , cũng không có gì không có khả năng"

"Đây mười bốn chữ chồng , lại tăng thêm từng ly từng tí bốn cái chữ chồng , tình cảnh uyển chuyển , thật là tuyệt xướng là vậy!"

"Khai thiên chữ chồng càng đọc càng hay , này khí cơ hàng ngũ động , thật là tiền vô cổ nhân , hậu vô lai giả chữ chồng điển hình."

Tào Nam đám người hai mắt nhìn nhau một cái , nghe được rất nhiều tiền bối cao đánh giá , bốn người càng ngày càng cảm thấy Tô Nghi này thơ hay , sợ rằng vượt xa bọn họ tưởng tượng.

"Các người như thế đánh giá sau đó toàn thi ý cảnh ?"

"Bài hát này từ bình dị , đơn giản dễ hiểu , không có bất kỳ văn nghệ kỹ xảo , cũng không có bất kỳ phù tục chùy gỗ vết tích , lại thích đáng mà biểu đạt ra tác giả trần đầy sâu khổ , thế nhưng..." Một vị lão nhân lắc đầu một cái.

"Ha ha , này thơ lần đầu tiên đọc , liền khiến cho người có cảm giác ruột hời , trăm mối lo cảm giác , toàn thiên viết buồn , cũng không lộ một cái buồn chữ , đầy giấy nghẹn ngào , buồn tình nặng , có thể nói là một chữ một lệ , nhưng nói thật , trong đó cái loại này một thân một mình , cô độc thê lương tình huống , không phải tác giả bản thân không thể lãnh hội chúng ta cũng không cần thiện thêm tính toán."

"Đồng ý , này thơ ý uẩn , sao một cái sâu chữ được!"

Mọi người hơi sững sờ , chợt hiểu ý cười to , bởi vì này chính là này đầu « nhiều tiếng chậm » phần cuối chỉ tiếng nói.

"Lần này thứ , sao một cái buồn chữ , lấy ít tục chi nghẹn lời đuôi , làm người ta phát thanh tâm chi nghĩ , hiểu được vô cùng , làm người ta tuyệt vời!"

"Ta đọc hơn mười khắp , cũng chỉ có bốn chữ có khả năng đánh giá này thơ: Tuyệt thế hiếm thấy văn."

"Quá thật , này văn sao một cái chữ kỳ rất giỏi!"

"Đối với Tô Di Thiên chi tài , sao một chữ phục rất giỏi."

Tào Nam bốn người lật một cái liếc mắt , vậy làm sao đánh giá lấy đánh giá lấy liền lệch ra ? Câu này "Sao một cái buồn chữ được", nghiêm nhiên đã trở thành lập tức lưu hành tiếng nói.

Bất quá , bọn họ hay là từ những thứ này tiền bối trong miệng thu hoạch không nhỏ , biết bài thơ này hàm súc chỉ có tác giả tài năng lĩnh hội , mà người khác tụng đọc lúc , thì sẽ nhớ bắt nguồn từ thân sâu khổ , có thể nói là mỗi người đều có không đồng cảm chịu.

Thối lui ra bạch mã diễn đàn lúc , Tào Nam nhận ra được Hàn Tu Trúc ánh mắt tò mò , ho khan một tiếng , đạo: "Ta càng ngày càng cảm giác mình không thể cùng Tô Di Thiên so sánh với."

"Ai! Sớm biết sẽ không đi trong diễn đàn tham gia náo nhiệt , nghe xong các tiền bối lời bình , mới biết rõ mình cạn bao nhiêu mông." Trầm khu vực núi cũng thờ dài không ngừng , nhưng theo hấn lóe lên quang huy hai trông mắt đến xem , hiển nhiên không uống lần đi này.

Hàn Tu Trúc cùng Hạ Tử Du hai người hiểu kỳ lừa quả thực chỗ xung yếu hơn chín tiêu , Tào Nam thì kiên nhẫn là hai người chia sẻ nghe thấy.

Hung lan Đại tướng thì gật đầu nói: "Ừ , ta đại khái cũng có thể nghĩ đến Nhân tộc những thứ kia đám Đại Năng đến tốt cùng sẽ có gì đó đánh giá , bài ca này phảng phất làm ta nhớ lại thê từ tang thế đau đớn , thứ tình cảm này đã vài chục năm chưa từng lĩnh hội , cái này cần quy công cho Tô Nghi người a."

"Không dám giành công , chỉ cầu sáng mai có điều kiện cho điểm vật liệu tiếp tế." Tô Nghi lập tức nói.

Mọi người lật một cái liếc mắt , Tô Nghi thật đúng là nắm bắt thời cơ, tận dụng mọi khả năng có thể , rất có gian thương phong độ.

Hung lan thì cười to nói: "Ha ha ha , đây là tự nhiên , nhớ kỹ Nhân tộc tổ tiên có lời: Trả lễ lại , tới mà không hướng vô lễ vậy, người tặng một câu thơ , ta tự nhiên cũng phải có tương ứng đáp lễ; này biển rộng mênh mông , cho người tiền tài cũng vô dụng , mặc dù đại hội quy định mỗi vị người dự thi có thể lĩnh tiếp tế là có hạn ngạch , nhưng ta có thể theo tư nhân dự trữ trung quá mức điều đi một ít lương khô cùng nước ngọt tặng cho chư vị , bày tỏ tâm ý đi."

Mọi người mừng tí mắt , Tô Nghi đạo: "Vậy liền tạ Tướng quân đại nhân."

"Kêu tướng quân gì đại nhân , quá mức xa lạ! Ta Hải Thần Tộc cũng không người Nhân tộc nhiều quy củ như vậy , đối với ta không ngừng kêu tên liền có thể. Giờ phút này sắc trời đã tối , các người sớm chút trở về nhà ngủ..."

Hung lan lời còn chưa dứt , mọi người tọa hạ mặt đất đột nhiên nặng nề rung một cái.

Cùng lúc đó , một tiếng tức giận ò tiếng kêu truyền ngàn dặm , tại mọi người bên tai cuộn cuộn vang vọng.

Kèm theo mà đến , còn có một đạo mãnh thú hô hồng , cùng càng ngày càng dồn dập cuộn cuộn phong lôi.

Mọi người vội vàng ra ngoài , đem tầm mắt nhìn về phía bãi biển , nhất thời nhai thử sắp nứt , hận không được đem Man Tộc ăn tươi nuốt sống.

Một cái rộng chừng mười trượng có thừa sắc bén đầu theo mặt biển lộ ra , đạt hơn bốn song máu đỏ mắt thật to tròn mắt nhìn cách đó không xa du đang hơn mười chiếc Man Tộc cự ham.

Mà Tô Nghi bảy người thuyền bè đã bị nghiêm trọng tàn phá!

Bạn đang đọc truyện *Binh Pháp Đại Thánh Convert* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 293: Mượn đao hủy thuyền

Tại bên bờ biển , Tô Nghi bảy người thuyền bè đã sớm tan tành , tàn phá không chịu nổi.

Hàn Tu Trúc cùng Điền Sơ bên trái thành thuyền đã bị đâm cháy , giống như điều đứt dây hoàn toàn giống nhau lực mà ngã ở trên bờ biển , cột buồm , vải buồm cùng mai rùa mảnh nhỏ bảy lẻ tám vỡ mà tóa ra tại các nơi , duy nhất còn hoàn hảo không chút tổn hại , chỉ có nhận được kỳ dị lực lượng bảo vệ "Nước" chữ buồm cùng cỗ nước Tề cự đỉnh; mà Hạ Tử Du cùng vệ giang sơn hai người đặc biệt binh khí dụng góc cũng bảo trì hoàn hảo , nhưng thân thuyền đã sớm biến thành nát bét , nổi bật lấy phần đuôi tổn thương nghiêm trọng nhất.

Tào Nam cùng trăm khu vực núi hai người thuyền bè cũng không có thể thoát khỏi may mắn , người trước thuyền bè đã nửa chìm , phần lớn cột buồm cũng đã đứt gãy , chỉ có bộ phận mai rùa cùng Y Thiên Kiếm vẫn đứng lạng; mà trăm khu vực núi viết buồm trong đêm đen lóe lên lưu quang tia sáng kỳ dị , chiếu sáng chung quanh cảnh tượng , hiển nhiên là khởi động tự động phòng vệ chức năng , nhưng nói thật , trăm khu vực núi thuyền bè vẫn theo bên bụng bị xé mở một đường vết rạch , không cách nào nữa lần khởi hành.

Trong bảy người , chỉ có Tô Nghi trăm trượng cự ham bị thương đứng đầu ít , nhưng là không thể nói là hoàn hảo như lúc ban đầu , ít nhất hán bên ngoài thân thuyền phá mấy cái hang lớn , còn bị đánh gãy hai cây cột buồm , liền loại trạng thái này mà nói , cũng không cần ôm có khả năng an toàn đi mong đợi cho thỏa đáng.

Thấy loại này tình huống , một cỗ màu đỏ thẫm tức giận tâm tình tại bảy người trong cơ thể mỗi một góc lưu chuyển , giống như ngầm đào nước cháy xiết.

Tô Nghi đồng trong con người né qua một đoàn huyết quang , nhìn về phía cách đó không xa mặt biển.

Một đạo Lôi Đình vạch qua , trên mặt biển cảnh tượng sau đó đâm vào mọi người mi mắt , ở nơi đó , Man Tộc thuyền bè giống như bảy sói bình thường tại khắp nơi du đang , mà đầu kia quái dị động vật biển thì mắt lom lom , song phương giương cung bạt kiếm , tùy thời đều có thể lần nữa cọ xát ra tia lửa.

Kia động vật biển chỉ là theo mặt biển ló đầu ra đầu , liền có kinh người mười trượng chu vi; hán đen nhánh kia thâm thúy da ngoài , cùng bốn song đỏ bùng quái dị mắt thật to , ngay cả là ở trong đêm tối cũng như thế dễ thấy , làm người ta không khỏi sợ hãi trong lòng không ngớt.

Tô Nghi đã không cần suy nghĩ tượng cái này động vật biển cầm giữ cường đại bao nhiêu lực lượng, theo hắn có thể kéo theo chu vi mấy trăm dặm phong bạo, cùng với đem bảy người thuyền bè hủy hoại đến loại trình độ này đến xem, này động vật biển thực lực ít nhất giống như là hạng nhất cùng với Vạn phu trưởng!

Mọi người biết rõ Man Tộc không có khả năng có đủ phá hủy bọn họ thuyền bè lực lượng, cho dù là có, Man Tộc cũng không dám ở chỗ này trắng trợn làm phá hư, kia duy nhất có khả năng chính là, Man Tộc hấp dẫn đầu này động vật biển lực lượng, dụ dùng người sau đã kích xông về bãi biển, đối với bảy người thuyền bè tạo thành nặng nề không đồng nhất tổn hại.

Lúc trước tiếng kia ồ kêu, rất có thể là dưới chân đầu này Rùa khổng lồ nhận được đá kích kêu đau.

Hận ngọn lửa xung thiên, nộ lôi vỡ mà, mọi người hận không được lập tức cùng Man Tộc quyết tử chiến một trận!

"Những thứ này đáng chết gia hỏa, tiểu gia ta nếu không phải xé xác bọn họ, thế không làm người! Nếu là ở nơi này im hơi lặng tiếng, có gì mặt mũi đi gặp Giang Đông phụ lão!" Hạ Tử Du cắn răng nghiêng lợi nói.

Hàn Tu Trúc lập tức kéo hắn lại, đạo: "Bình tĩnh một chút, động vật biển đang ở xa xa mắt lom lom, hiện tại cùng Man Tộc tranh đấu, ắt sẽ xuất hiện chết."

Tào Nam thần sắc âm trầm, nhưng vẫn bảo trì lại rồi lý trí, chắc chắn đạo: "Man Tộc chủ ý ngược lại không tệ, nhưng Hàn huynh nói không ngoa, bọn họ muốn hấp dẫn động vật biển đối với đảo nhỏ làm phá hư, mình cũng muốn đánh đổi một số thứ! Tại chúng ta tới lúc, bọn họ thuyền bè có thập tam chiếc, nhưng bây giờ chỉ còn lại có mười chiếc, hiển nhiên thu được không nhỏ tổn hại."

"Ừ, nếu là tính cả cái kia hoa vĩ chính thuyền nhỏ tồi tàn, Man Tộc đã chìm mất bốn chiếc thuyền chứ?" Vệ giang son cười lạnh nói.

"Lấy chính là hơn mười người Thập phu trưởng, liền dám can đảm đi khiêu chiến lực lượng có thể so với hạng nhất cường địch, động tác này có gì khác nhau đâu ở lấy trứng chọi đá, châu chấu đá xe? Man Tộc đối với đại cục nắm giữ quả thực ngây thơ giống như ba tuổi nhi đồng, nhưng theo bọn họ biết lợi dụng động vật biển tới đột phá quy tắc trời buộc, đối với chúng ta thuyền bè làm phá hư một điểm này đến xem, bọn họ vẫn có chút thông minh vật, hơn nữa can đảm đáng giá khen, chỉ là này thông minh vật cùng dũng khí dùng sai chỗ rồi, bọn họ ắt sẽ vì chính mình làm coi như trả lại đại giới." Tào Nam cười lạnh.

Tô Nghi thì nhìn chăm chú xa xa kia nói không rõ là sinh vật gì động vật biển, thật lâu không nói lời gì.

Sau một hồi lâu, Tô Nghi mới nhìn hướng hung lan Đại tướng, hỏi "Động vật biển đều là loại này tướng mạo?"

"Không,

Bọn họ hình thái khác nhau, ta chưa từng thấy qua hai đầu giống nhau bộ dáng động vật biển tại xuất hiện trước mặt qua; đầu này động vật biển hình thể cùng lực lượng chỉ có thể coi là làm là trung du, nếu là gặp phải cái loại này hơn mười dặm, thậm chí trên trăm dặm khoảng cách khổng lồ động vật biển, ta nhất định không nói hai lời, chỉ huy quy đảo hơn mười ngàn đồng bào quay đầu chạy."

Hung lan dứt lời ngừng lại một chút, hắn nhìn về phía kia mười đầu Man Tộc ánh mắt giống như sét đánh khiêu nứt, tầm mắt dường như vượt qua hơn mười dặm mặt biển, muốn đem những thứ này gây chuyện Man Tộc rút gân lột da.

Hung lan hướng dưới chân núi đi tới, bỏ lại một câu nói: "Các người đi theo ta."

Mọi người gật đầu một cái, đội mưa đuổi theo.

Dọc đường có thật nhiều cảm ngư nhân bình dân, theo hai bên kiến trúc cửa sổ trung ngó dáo dác mà hướng bên ngoài nhìn, khi nhìn thấy hung lan Đại tướng tư thế hiên ngang to lớn thể thân thể lúc, sở hữu bình dân tất cả đều thờ phào nhẹ nhõm, từ nơi này tiểu trong cử động, Tô Nghi bảy người có thể khắc sâu cảm nhận được trên đảo dân chúng đối với hung lan tin cậy.

Mà thấy hung lan đến, ngược lại thì cửa thôn hai gã công bảo vệ lộ ra cục xúc bất an.

"Tướng quân." Hai gã công bảo vệ lập tức cúi đầu chào hỏi.

"Lão tử cho các người nhìn này mười mấy con súc sinh, đừng để cho bọn họ gây chuyện, các người nhưng là không làm tròn bổn phận a."

Hung lan lời nói hơi hột, tiếng nói vững như trời quang sóng biển, nghe đã dậy chưa một tia tâm tình chấp chôn, nhưng hai người công bảo vệ nhưng là nặng nề run run một cái, sợ hãi tới cực điểm.

Nếu là hung lan đại phát Lôi Đình, xé ra giọng oang oang nổi giận bọn họ, còn nói rõ bọn họ mắc phải sai lầm hãy còn có đường xoay sở; như hung lan giọng điệu càng trầm thấp, tâm tình càng vững vàng, tựu đại biểu lấy trong lòng của hắn sát cơ càng ngày càng bùng nổ, thậm chí có khả năng che giấu lửa giận.

Hai người công bảo vệ đều hiểu, hung lan gia tộc mấy đời trấn thủ toà này quy đảo, đối với này tiếp tế đảo nhỏ bất kỳ một tác sân cỏ phá hư, đều giống như ở người phía sau trong lòng cất lấy máu chảy đầm đìa một miếng thịt.

Hung lan tuyệt không cho phép có bất kỳ người phá hư tổ tiên vinh dự, cũng không cách nào tha thứ bất kỳ mắc phải sai lầm, cho tới quy đảo nhận

được tôn<sup>2</sup> thương người.

"Trưởng, tướng quân, ngài nghe chúng ta giải thích, kia mười mấy con súc sinh lúc đầu dương phạm khởi hành, chúng ta cho là là bọn hấn chuẩn bị rời đi, cho nên sẽ không nhiều làm ngăn trở, không nghĩ đến. . ."

"Hừ, sẽ có ngu xuẩn lựa chọn tại loại này tối lửa tắt đèn bão táp khí trời khởi hành sao? Man Tộc lại ngu xuẩn, cũng so với các người thông minh nhiều." Hung lan cười lạnh.

Hai gã công bảo vệ lập tức cúi đầu, im lặng không nói.

"Tướng quân đại nhân, nên làm thế nào cho phải?" Tào Nam hỏi.

Mọi người cũng nhìn về phía hung lan, nói thật, loại lực lượng này động vật biển, cũng không phải là bọn họ bảy người có khả năng ứng phó, nếu là ở trong biển gặp nhau, đề nhất lựa chọn tất nhiên là xoay người bỏ chạy, bất kỳ một chút do dự đều có thể để cho bọn họ táng thân bụng cá.

Bạn đang đọc truyện *Binh Pháp Đại Thánh Convert* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 294: Xương thú Đồ đẳng

Tại trong mùa hè vẫn lộ ra lạnh như băng nhập vào cơ thể nước mưa, không ngừng vạch qua Tô Nghi gò má.

Nhưng Tô Nghi đã sớm vô pháp đi để ý nước mưa ăn mòn, mà là nhìn chăm chăm đầu kia tồn tại bốn đối đồ mắt đen nhánh động vật biển, trong lòng hơi có chút rung động.

Nói thật , loại này quái dị sinh vật , vô luận là kiếp trước , vẫn là Bình Phong Đại Lục , Tô Nghi đều là lần đầu tiên gặp qua.

Nên như thế nào đi ứng đối hần ?

Đối mặt mọi người đặt câu hỏi, hung lan Đại tướng không có lập tức trả lời, mà là có chút hăng hái mà nhìn hướng biển thú, vuốt vuốt hấn tron bóng râu.

"Cũng không biết con quái vật này sẽ dùng chiêu thức gì đả kích?" Hung lan lẩm bẩm.

"Trưởng quân đại nhân chưa thấy qua động vật biển chiều thức ?" Tô Nghi hỏi.

"Không, thấy là có từng thấy, chỉ là... Ta lúc trước cũng đã nói, những thứ này động vật biển cũng không biết là từ đâu cái dị thể giới phiêu lưu đến nơi này, căn bản là không có cách dùng lẽ thường để cân nhắc; bọn họ mỗi một đầu cũng có khác nhau hình thái, phương thức công kích cũng hết sức kỳ lạ..."

Hung lan Đại tướng tiếng nói chưa dứt, một đạo to lớn tiếng nổ ùng ùng kéo tầm mắt mọi người.

Tại xuyên thấu qua mây đen âm đạm dưới ánh trắng, chỉ thấy khoảng cách quy đảo bên ngoài mấy dặm trên mặt biển, Man Tộc thuyền bè bắt đầu tập thể gia tốc!

Bên trong một chiếc hình thẻ khá lớn lâu thuyền lướt qua đông vật biển khoe mắt, cũng tại đông vật biển một đôi mắt thật to trước chậm lại tốc độ.

Sau đó , mọi người chỉ thấy được một đao màu lửa đỏ chiến hào âm phủ , theo chiếc lâu thuyền này trung xông về đông vật biển mặt.

Này đồng vật biển không tránh không né, đối trước mắt đã kích thờ ơ không động lòng, mặc cho chiến hào âm phủ tại cặp mắt gian nỏ lên.

Sáng rực nổ tung, ngằm lồi dững đông, một kích này uy lực vây mà chiếu rọi trong vòng mười dặm đêm tối!

Có lẽ là không có dự liệu được cái này uy lực công kích thật không ngờ kinh người , bị thương động vật biển bị chọc giận! Hấn mở ra chậu máu miệng khổng lồ , phát ra một đạo điên cuồng hét lên.

Gầm lên giận dữ kích thích ngàn tảng sóng lớn, một đạo thất thái cột nước theo động vật biển trong miệng nhảy ra, mang theo ánh sao chi rực rỡ, cầm giữ ánh trăng chi sáng rực, trực tiếp hướng chiếc này Man Tộc lâu thuyền nhào tới.

Tô Nghi bảy người lấy làm kinh hãi , ngược lại không phải là sợ hãi trong lòng ở cái này uy lực công kích , mà là kinh ngạc ở này thất thái cột nước trắng lệ cùng xinh đẹp tuyệt vời.

Tất cả mọi người đều chưa từng dự liệu qua , con quái vật này đã kích chiều thức thật không ngờ đẹp!

Giống như Ngân hà chảy xuôi , nguyệt màn rong chơi ,

Tỏa ra ánh sáng lung linh , chiếu sáng ngàn dặm!

"Hừ, quả nhiên là cùng với những cái khác động vật biển hoàn toàn ngược lại chiều thức!" Hung lan Đại tướng lạnh rên một tiếng.

Cái này đã kích giống như bánh xe nghiền qua yếu ớt Đường lang , chiếc kia Man Tộc lâu thuyền tại trong khoảnh khắc bị xé thành rồi nát bấy , chỉ chớp mắt liền tiêu tan tại biển rộng mênh mông bên trong.

Nhưng mà vẫn chưa xong , cái này thất thái cột nước tại phá hủy lâu thuyền sau đó vẫn uy lực không giảm , giống như một đầu phát cuồng du long , vô mồi mãnh hổ , lấy thế lôi đình , hướng tiếp tế đảo nhỏ nhào tới trước mặt!

Tô Nghi đám người tâm thần đông lại một cái , trên mặt hiện lên một tia khẩn trương , bởi vì này cột nước trùng kích phương hướng , vậy mà đối diện bọn họ bảy người cập bến nơi , hơn mười dặm khoảng cách , sợ rằng chỉ cần mười hơi thở thời gian liền có thể đến.

Man Tộc hành động này mục tiêu đã rõ ràng rành , bọn họ ngay cả là đánh đổi mạng sống đại giới , cũng phải hấp dẫn động vật biển phá hư Tô Nghi bảy người thuyền bè; nếu đề cho bọn họ gian kế được như ý , Tô Nghi sẽ lập tức mất Doanh Châu Đại Hội dự thi quyền , đem thắng lợi cuối cùng chấp tay nhường cho tô hách tiểu Hoàng Tử.

Nhưng mà bọn họ lại chỉ có thể làm cuống cuồng , đầu này động vật biển lực lượng căn bản không phải bọn họ những người đi đường này cùng tướng tài có thể ngăn trở.

"Những thứ này Man Tộc thật đúng là bất kể chi phí a , vì gây trở ngại chúng ta hành trình , thậm chí ngay cả mệnh cũng không cần!" Tào Nam trầm giọng nói , giữa hai lông mày nhảy nhót lấy dây đặc sát cơ chi vân.

"Chỉ sợ sẽ là cái kia đáng chết đảo ngũ quân làm cho này chút ít Man Tộc nghĩ ý xấu , nếu không rất khó tưởng tượng lấy Man Tộc đầu óc , vậy mà có thể làm được loại này nược đao giết người cử động tới." Trầm khu vực núi lắc đầu.

"Tướng quân đại nhân , xin ngài xuất thủ tương trợ!" Hàn Tu Trúc hô lớn.

Hung lan Đại tướng tại càng ngày càng dồn dập trong mưa phùn gió tay lên chuông.

"Không cần nhiều lời , vô luận là các người thuyền bè , vẫn là toà này quy đảo , lão tử đều không biết cho phép bọn họ nhận được một tia tổn thương." Hung lan bình tĩnh nói.

Sau đó , mọi người nhưng thấy có một luồng thanh quang , từ người trước trong lòng bàn tay phun ra.

Này một tia thanh quang trong đêm đen làm mỗi , hợp thành một đạo huyền văn tự cổ đại kỳ lạ , trong đó dừng động thao thiên uy nghiêm , làm người không nhận được nghĩ phải vì thế mà quỳ lạy.

Cái này văn tự cổ đại thật giống như vịnh Chân Long chỉ dụ mệnh , tụng thiên ân oai hoa!

Thanh mang thước diệp , trong vòng mười dặm biển khơi chợt sôi trào , mắt trần có thể thấy bàng bạc linh lực giống như vòng xoáy nước chảy xiết bình thường nhanh chóng tụ đến , thậm chí ở trong không khí phát ra chói tai tảo kêu.

Cấu kinh con lốc đem mấy người áo khoác thổi bay phát phối , Tô Nghi đem hết toàn lực mới không còn bị hất tung ở mặt đất.

Hung lan Đại tướng nắm lên rồi quả đấm

"Ầm!"

Văn tự cổ đại biến mất , cùng lúc đó , tại ngoài năm dặm , một đạo trăm trượng khoảng cách cột nước phóng lên cao , trong chớp mắt ngưng tụ thành một cái to lớn giống vậy thủy sắc cầm cá , che phủ một phương chân trời , giống như Thái Sơn sụp đổ , thiên đấp nứt vùi lấp , hướng thất thái cột nước đối diện nhào tới.

Trăm trượng cầm cá mở cái miệng rộng , một cái liền đem thất thái cột nước nuốt vào trong bụng!

Ngay sau đó lại vừa là một đạo nổ lớn tiếng vang truyền tới , thất thái trong cột nước hàm chứa năng lượng quý dị tại cầm bụng cá trung nổ lên , kia trăm trượng khoảng cách thủy sắc thân thể ầm ầm nổ tung.

Kịch liệt bạo phong đem mây đen tách ra , nhưng có đại lượng nước biển xông về chân trời , lệnh cả hòn đảo nhỏ phạm vi bắt đầu rơi xuống mưa rào.

Khoảng cách nổ mạnh điểm gần đây Man Tộc đội tàu đứng mũi chịu sào , chừng mười chiếc mười mấy 20 trọng tải thuyền lớn giống như trong bão táp lục bình , lay động chưa chắc , rong ruổi tại lật không có bên bờ.

Nhưng hung lan cũng sẽ không để ý tới những thứ này kẻ phá hoại sống chết , chỉ thấy hấn lại há miệng , phun ra một nhánh thủy tiễn.

"Thủy đạn pháo!" Tô Nghi ánh mắt sáng lên.

Chi này thủy tiễn xoay tròn cấp tốc , tại chạy băng băng trong quá trình điên cuồng hấp thu biển khơi linh lực , qua trong giây lát hóa thành hơn mười trọng chu vi thủy cầu , nghiền hướng đầu kia tám mắt động vật biển.

Có lẽ là theo thủy đạn pháo trung cảm nhận được một tia uy hiếp , động vật biển lần nữa phun ra thất thái cột nước , tiến hành đánh trả.

Song phương lực lượng tại hải vực ở trong nổ tung , giống như bên tai vang sét đánh , không chấn băng thiên núi , Tô Nghi thậm chí có thể cảm nhận được dưới chân mặt đất tại rung động kịch liệt.

Một trận sóng lớn đánh về phía bốn phía , Man Tộc đội tàu một lần nữa gặp vận rủi lớn , bốn con lâu thuyền tại trong khoảnh khắc chết hết!

Mặc dù cách cực xa , nhưng Tô Nghi dám người vẫn có khả năng tưởng tượng đến này bốn đầu Man Tộc tại trước khi lâm chung kêu thảm thiết , rồi rít ở trong lòng kêu to thống khoái.

"Chết chưa hết tội!" Mọi người rói rít mở miệng mắng to.

Coi như gián tiếp chịu hại người Man Tộc ngược lại thì không vui.

Một đạo huyết khí gầm theo ngoài mười dặm truyền tới , lại là lưu loát Hán ngữ.

"Hung lan tướng quân , chúng ta chưa từng chủ động đã kích các ngươi , vì sao phải làm tổn thương ta thủ hạ đệ tử ? ! Ngươi nếu không phải cho một câu trả lời hợp lý , ta cần thiết hướng Hải Thần Tộc cấp trên bẩm báo chuyện này!"

"Ý kiến ?" Một luồng hàn mang xông lên hung lan Đại tướng chân mày , "Theo ngươi ý đồ hấp dẫn súc sinh này công ta quy đảo lúc , giữa chúng ta liên đã không có gì ý kiến có thể nói! Tuy nói đại hội quy định chúng ta không được tổn thương người dự thi , nhưng ở trong lòng ta , bọn ngươi chẳng qua là cướp gà trộm chó bọn chuột nhất thôi! Ta còn chỉ mong ngươi đi cho cấp trên mách lẻo đây, nếu là Ngọc Hoàng bệ hạ thấy phá hư quy đảo hung thủ xuất hiện ở trước mắt , hấn là sẽ không để ý cho các ngươi ăn một bữa Hải Thần Tộc đặc biệt rút gân lột da chỉ hình."

"Không , ngươi tuyệt đối là hiểu lầm , chúng ta cũng không phải là muốn đã kích tiếp tế đảo nhỏ , mà là..." Đầu kia Man Tộc muốn nói lại thôi.

"Mà là ? Mà là gì đó ?" Vệ giang son lập tức trống trận trỗi lên đạo , "Là muốn phá hư chúng ta thuyền bè , gián tiếp tiện tô hách cùng chúng ta đánh cuộc sao? Không nghĩ đến các ngươi thật không ngờ không có lòng tin , còn phải bằng vào loại này thấp hèn thủ đoạn tới lấy đắc thắng lợi! Tại sau này trở về , ta nhất định phải hướng toàn thể Nhân tộc tuyên truyền , các ngươi Man Tộc mỗi một người đều là một ít vô năng thứ hèn nhất!"

Phía trước hải vực lập tức truyền tới gầm lên giận dữ , đầu kia Man Tộc hiển nhiên bị tức không nhẹ.

"Lời ông tiếng ve nói ít , bọn ngươi những thứ này bọn chuột nhất sinh mạng không có bất kỳ giá trị , chịu chết đi!"

Hung lan Đại tướng tiếng sấm nổ hạ xuống , lại phun ra một đạo thủy đạn pháo , nhưng lần này cũng không phải xông về động vật biển , mà là trực tiếp hướng Man Tộc đội tàu chạy đi.

Nếu là ăn một kích này , còn lại năm sáu chiếc lâu thuyền cũng tất nhiên sẽ trong nháy mắt tan rã , đá chìm đáy biển!

"Đáng chết ngư nhân hỗn đản! Đây là ngươi buộc ta!"

Đầu kia Man Tộc phát ra giận dữ điên cuồng hét lên , tại thể thân thể lớn nhất chiếc kia trên lâu thuyền không , vậy mà hiện lên một cây xương thú Đồ đảng!

Chi này Đồ đảng nhảy đốt màu xám ngọn lửa màu đen , ở trong trời đêm tán ra thâm thúy quang huy , cùng một chút ánh trắng đan vào một chỗ , thật giống như muốn cùng quần tinh tranh mạng.

Tô Nghi dám người sắc mặt ngưng trọng , có khả năng mang theo thị tộc Đồ đảng , chủ nhân của nó tất nhiên là địa vị cực cao hãn tộc huyết mạch.

Man Tộc Đồ đảng có khả năng tụ tập Tín Ngưỡng Chi Lực , phát động uy lực có thể so với Thiên phủ trưởng , thậm chí là Vạn phủ trưởng đã kích , cho dù Đồ đảng chủ nhân chỉ là một đầu Thập phủ trưởng , nhưng là tuyệt đối không thể coi thường.

Nhưng may mắn , đầu này hãn tộc Man nhân chung quanh đã không có vài đầu Man Tộc rồi , cho dù là thị tộc Đồ đảng uy lực mạnh hơn nữa , cũng quả quyết vô pháp cùng Vạn phủ trưởng một đòn chống đỡ được.

Có lẽ là kia hãn tộc Man nhân giống vậy rõ ràng đạo lý này , vậy mà điều khiển Đồ đảng xoay chuyển một cái phương hướng , trên đó đầu lâu vậy mà đối diện cách đó không xa động vật biển!

Tô Nghi neho mắt , lập tức ý thức được những thứ này Man Tộc dự định làm gì.

Đây là muốn cùng quy đảo ngọc đá cùng với a!

Đầu kia hần tộc Man nhân cười như điên nói: "Ha ha ha ha! Tại tộc ta đại nghĩa trước mặt , ta đương nhiên là chết không có gì đáng tiếc , nhưng các ngươi cũng đừng nghĩ tốt hơn! Các ngươi những thứ này ngu xuẩn , tuyệt đối không tưởng tượng nổi tộc ta vì khóa này Doanh Châu Đại Hội , đến rốt cuộc đã làm gì lớn đường nào lượng chuẩn bị đi ? ! Ngươi cho rằng là tụt các ngươi Hải Thần Tộc hiểu những thứ này động vật biển tập tính sao? Sai hoàn toàn! Một kích này chính là ta tặng cho các ngươi lễ vật , ngươi này đáng chết ngư nhân , còn có toà này quy đảo , cùng với Tô Nghi ngươi , đều đưa táng thân biển khơi!"

Nghe được cái này đạo điên cuồng nụ cười , không chỉ là Tô Nghi bảy người , ngay cả hung lan Đại tướng sắc mặt đều thay đổi một lần.

Trên đảo cư dân bắt đầu rối loạn lên.

Ngay tại thủy đạn pháo kế cận Man Tộc đội tàu lúc , xương thú Đồ đằng cũng giống vậy phun ra một đạo màu đỏ tươi xạ tuyến , mang theo di thiên chi nộ hỏa , hướng động vật biển đầu nhào tới!

Có lẽ là bị hung lan Đại tướng thủy đạn pháo hấp dẫn sự chú ý , động vật biển không có chú ý tới một bên Man Tộc đánh lên , cũng có lẽ là căn bản không đem Thập phu trưởng đã kích coi ra gì , động vật biển liền như vậy chặt chẽ vững vàng mà ăn xương thú Đồ đằng một đòn!

Bạn đang đọc truyện *Binh Pháp Đại Thánh Convert* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 295: Ra quân chưa kịp đánh đã tử vong

Một đạo âm âm nổ vang vỡ vụn ban đêm yên lặng , xương thú Đồ đằng một đòn tinh chuẩn đánh trúng động vật biển mệnh giá , phảng phất khơi dậy người sau ngút trời nộ điểm!

Đầu quái thú này phát ra thống khổ hô kêu , hần trên má một khối đen nhánh da thịt đã không biết tung tích , như là có vạn đạo Thất Thái Tinh mang theo trong vết thương tràn ra.

Tô Nghi đám người tuyệt đối không ngờ rằng , bề ngoài như thế xấu xí động vật biển , không chỉ là sức mạnh công kích , ngay cả "Huyết dịch" cũng như thể phân tranh hoa rực rỡ tươi đẹp , nhưng bọn hần còn chưa kịp tỉnh tể thương thức , càng thêm hấp dẫn con mắt tiếp theo màn lại tới.

Gặp thống kích động vật biển trong nháy mắt nổi điên , trên bầu trời mây đen lần nữa hội tụ , mưa to giống như mưa to , trong biển sóng lớn bùng ra , muốn đối với mây cái này may mắn còn sống sót Man Tộc áp dụng điên cuồng trả thù.

Nhưng cùng lúc đó , hung lan Đại tướng thủy đạn pháo theo nhau mà tới , tại Man Tộc đội tàu trung ương nổ tung lên!

To lớn sóng trùng kích trong nháy mắt đem Man Tộc sáu chiếc thuyền bè nghiền nát , trên đó vật liệu gỗ , buồm cùng với bất kỳ sinh mạng , tất cả đều biến thành mảnh nhỏ , hài cốt không còn.

Một cái chớp mắt liền mất đi báo thù mục tiêu , động vật biển giận không nhịn nổi.

Tô Nghi thậm chí có khả năng tiếp xúc mà cảm nhận được , chính mình cừu gia bị người khác giết chết cái loại này trống không cùng nóng nảy cảm giác.

"Hồngбет , không có nghĩ tới những thứ này Man Tộc súc sinh lại còn chơi đùa này vừa ra..." Hung lan che mặt , trước mắt tứ hải cuộn cuộn cảnh tượng quả thực vô cùng thê thảm.

"Quái vật này sẽ không hướng về phía chúng ta tới chứ ?" Tào Nam khước miệng kéo một cái.

"Hần không dám."

Hung lan Đại tướng trong lời nói tràn đầy độ cao tự tin , lấy hần Vạn phu trưởng thực lực , căn bản không cần đem đầu này động vật biển coi ra gì.

Hung lan lo lắng là khác một cái khả năng.

Nhưng mà dự cảm không tốt cuối cùng sẽ thành sự thật , đầu này động vật biển tại trong biển tứ ngược một trận sau đó , cuối cùng bình ổn lại.

Mà động vật biển không hề giống mọi người suy đoán như vậy, đem báo thù mục tiêu phong tỏa tại quy đảo bên trên, hấn hai trông mắt như là tràn đầy như có như không vẻ kiêu kỳ.

Mà trên toà đảo này duy nhất có thể để cho động vật biển cảm thấy kiêng kỵ, sợ rằng không chỉ là hung lan Đại tướng một người mà thôi.

Sau đó, này động vật biển vậy mà một cái xoay người, hướng trái ngược phương hướng chạy thực mạng.

Tô Nghi đám người thờ phào nhẹ nhõm, nhưng hung lan Đại tướng nhưng là thần sắc kịch biến.

"Đáng chết! Ta quả nhiên đoán trúng người này cử động,

Mau đuổi theo! Mau đuổi theo! Đừng để cho quái vật này trốn thoát!"

Theo hung lan Lôi Đình hùng âm nhô lên cao vang dội, cả tòa tiếp tế đảo nhỏ khắp nơi vang lên chuông báo động, vô số cảm ngư nhân đang xây xây vật cùng trong rừng núi xuyên toa, nhất phái khí thế ngất trời chi cảnh.

Tô Nghi đám người nhưng là đầu óc mơ hồ.

"Tướng quân đại nhân, quái vật này không phải chạy trốn rồi sao? Vì sao còn phải đuổi theo hấn?" Hàn Tu Trúc hỏi.

"Chạy trốn? Các ngươi muốn quá đẹp, động vật biển tập tính chính là một người một ngựa không đầu lại địch nhân lúc, liền nhất định sẽ hợp nhau tấn công, quái vật này là trở về kêu gọi viện binh!" Hung lan sắc mặt âm trầm tới cực điểm.

Ánh mắt mọi người cũng là đồng loạt biến đổi.

Này một đầu động vật biển lực lượng liền kinh người như vậy, nếu để cho hấn gọi tới đại lượng đồng loại viện quân, không chỉ là hòn đảo này sẽ ở trong khoảnh khắc chết hết, ngay cả toàn bộ Đông hải đều muốn cuộn lên nuốt trời phong bạo! Đến lúc đó, đừng nói là tiếp tục Doanh Châu Đại Hội, tìm bí cảnh cửa vào rồi, có thể hay không giữ được mạng nhỏ mình đều là ẩn số.

Tại bản thân tư lợi cùng đại nghĩa hai người lựa chọn trung, Nhân tộc sĩ tử từ trước đến giờ sẽ không do dự.

"Đã như vậy, chúng ta cũng hỗ trợ truy kích, đại gia nhanh lên thuyền... Ách!"

Tào Nam nói được nửa câu chính là hơi ngừng, ánh mắt của hấn rơi vào bên bờ biển, bởi vì động vật biển không khác biệt đã kích, bảy người thuyền bè đã sớm thu được trình độ không đồng nhất tổn thương, loại trừ Tô Nghi cùng trăm khu vực núi hai người thuyền bè ngoài ra, còn lại năm chiếc thuyền đều lâm vào vô pháp ra biển đi trạng thái.

Những người khác cũng là mặt đầy bất đắc dĩ.

"Ba có nhiều lần phiên thiên hạ tính toán, hai triệu mờ tế lão thần tâm. Ra quân chưa kịp đánh đã tử vong, dài dằng anh hùng lệ mãn khâm." Tô Nghi không khỏi mở miệng tụng đạo.

"Ừ? Bài thơ này chẳng lẽ là cảm thán Gia Cát vũ hầu nói như vậy? Để ở chỗ này hình dung chúng ta tình cảnh ngược lại rất thích hợp, thật là làm cho người không hiểu cảm thấy bí ai a, phảng phất có thể bản thân lạc vào cảnh giới kỳ lạ mà cảm nhận được Vũ Hầu trước khi lâm chung quốc gia tiếc nuôi." Tào Nam cười khổ.

Mọi người không có phát hiện là, Giang Nam mỗi cái thành trì vũ miếu chấn động không ngớt.

Hung lan Đại tướng chính là nhìn chung quanh một lần, sau đó nói: "Người dự thi thuyền bè nếu là đầu sát ở quy đảo một bên, có thể bổ sung linh lực, chậm rãi tu bổ thân thuyền tổn thương, chỉ là quá trình này thập phần chậm chạp, lấy các ngươi này mấy chỉ thuyền trình độ hư hại đến xem, không có một hai ba ngày quả quyết đừng nghĩ lần nữa ra biển; chúng ta không có thời gian, ta sẽ lệnh quy đảo trăm xuống nhiều chút, các ngươi hết sức đem thuyền bè chạy đến trên bờ biển đi, để cho quy đảo mang bọn ngươi cùng đi."

"Ý kiến hay." Hàn Tu Trúc gật gật đầu.

"Thật ra thì chúng ta cũng có thể lựa chọn bảy người cùng cưỡi hai thuyền, ở phía trước dò đường." Hạ Tử Du đề nghị.

"Không, này quá nguy hiểm, tại đại hội trung trong cuộc hành trình, người dự thi dựa vào chủ yếu là thuyền bè lực lượng, chúng ta bảy người thuyền bè có tác dụng, đoàn kết lại với nhau mới có thể đối kháng cường địch; ngay cả là cho phép người khác leo lên chính mình thuyền bè, cũng không được tác dụng gì, ngược lại còn có thể trở thành gánh nặng; huống chi, chúng ta bảy người liên thủ còn không có cách nào đối phó bức này cường đại động vật biển, chính là hai chiếc thuyền đại tiên phong thật sự quá nguy hiểm." Tào Nam lập tức lắc đầu phản bác.

"Híc, ngươi nói đúng, là ta lỗ mẫm." Hạ Tử Du cười khan một tiếng.

"Các ngươi quyết định hết sức sáng suốt, coi như là không có phát sinh tối nay tranh chấp, các ngươi tại đi lúc nếu là gặp động vật biển, cũng phải có bao xa tránh bao xa; những thứ này động vật biển phần lớn đều là một ít không có kiên nhẫn gia hỏa, sẽ không đuổi theo các ngươi quá lâu, nếu là có thể thông suốt thấy chỉ tác trốn sách lược, hất ra động vật biển cũng không phải là việc khó." Hung lan bổ sung nói, "Hiện tại các ngươi liền thanh thân

ổn định đội ở trên đảo , chờ đợi thuyền bè tu bổ đi."

"Như thế liền phiền toái tướng quân đại nhân!"

Tô Nghi lập tức tiếp cái này ân huệ , những người dự thi khác móc rỗng tâm tư cũng muốn tìm tới trạm tiếp liệu , bọn họ nhưng có thể cùng trạm tiếp liệu cộng đồng tiến thoái , đây quả thực là thiên đại phúc lợi.

Thương nghị trước , hung lan nâng lên một đạo thanh ngọc lệnh bài , Tô Nghi rõ ràng cảm nhận được dưới chân đại địa nặng nề rung một cái , sau đó mặt biển nhanh chóng dốc lên , rộng rãi bãi sông trong nháy mắt đi vào trong nước biển.

Tô Nghi đám người lập tức lên thuyền , đem thuyền bè chạy đến trên bờ biển , mà hung lan thì leo lên đảo nhỏ đỉnh phong , nhìn xuống trăm dặm mặt biển bên trong bất kỳ động tĩnh nào.

Tại bảy người làm xong công tác chuẩn bị sau đó , đảo nhỏ lại từ từ nổi lên , vác bảy chiếc cự ham đi về phía trước vào; đừng nói là sáu người khác hai dài hơn mười trượng thuyền bè , cho dù là Tô Nghi trăm trượng cự ham , ở nơi này trên đảo nhỏ vẫn giống như hùng sư trên lưng con rệp thôi.

Quy đảo từ từ tiến tới , mọi người dưới chân an ổn giống như đất bằng , cơ hồ không cảm giác được sóng lớn trở lực.

Nhưng theo cảnh vật chung quanh so sánh xem ra , toà này quy đảo tốc độ tiến tới so với mọi người đội tàu còn nhanh hơn gấp hai gấp ba có thừa , Tô Nghi thậm chí không dám xác định , hẳn trăm trượng cự ham hết tốc lực chạy , có thể hay không đuổi kịp toà này quy đảo.

Bạn đang đọc truyện *Binh Pháp Đại Thánh Convert* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 296: Đồi với Long Thần khát vọng

Vệ giang sơn thấy vậy , chặt chặt khen ngợi.

"Thật không hổ là tiên quy loan lưng , bực này năm vật khí , nếu là bị Nhân tộc được , sợ rằng ngày sau có thể thông qua đường biển trực kích Hoàng Hà thủ phủ , quả thật quý trọng!" Vệ giang sơn đạo.

"Là thật tiếc nuối , mặc dù giống như tiếp tế đảo nhỏ không lồ như vậy tiên quy có thể nói là thế gian hiếm có , nhưng sống sót trên trăm năm , thể thân thể đạt tới mấy chục trên trăm trượng lớn nhỏ loan lưng nhưng cũng không hiếm hoi , ngày xưa chúng ta Nhân tộc đại năng cũng theo Hải Thần Tộc trong tay mua vào rồi mấy chỉ , nhưng này sinh vật nhưng cũng không thích ứng duyên hải hoàn cảnh , bị Nhân tộc nuôi dưỡng sau đó , lúc nào cũng suy nghĩ trốn hướng biển sâu , bị cưỡng bách ở lại duyên hải , nhiều nhất chỉ sống ba năm trái phải." Tào Nam cũng là đầy mặt tiếc ý.

"Tiên quy ? Ta nghe nói Đông hải Bồng Lai , phương âm chờ tiên sơn , đều là vị xử ở một cái Rùa khổng lồ trên lưng , chẳng lẽ cùng này loan lưng cũng có liên quan gì ?" Tô Nghi hỏi.

Mọi người cất bước hướng trong thôn đi tới.

"Ừ , là có liên quan liên hợp , Đông hải những thứ ở trong truyền thuyết tiên sơn , nói trắng ra là chỉ là khuếch đại vô số lần tiếp tế đảo nhỏ thôi , vô luận là tinh Long Cung vẫn là Ngọc Hàn Cung đều vị xử tiên lưng con rùa lên , khó tìm tung tích , vì vậy mới có tiên sơn tên; mà này tiên quy loan lưng tuy nói không có sinh ra linh trí , chỉ có thể bằng vào bản năng phản ứng tiếp nhận Hải Thần Tộc mệnh lệnh , nhưng có một chủng tộc thiên phú , đó chính là cơ hồ nắm giữ vô hạn tuổi thọ , hơn nữa hình thể sẽ theo tuổi thọ không ngừng tăng trưởng , căn bản không thấy được giới hạn! Tương truyền , tiên quy tổ tiên thậm chí lưng đeo một cả thế giới , hẳn lực lượng cùng trí tuệ thậm chí có thể cùng thánh nhân sánh vai!" Vệ giang sơn giải thích.

"Tại Nam Tù Châu , bình thường có thể thấy những thứ kia thủy khẩu ngồi ở Thiết Giáp Quy trên lưng diều vũ dương oai , kì thực người sau cũng là tiên quy loan lưng ấu sinh hình thái."

Tô Nghi càng nghe càng cảm thấy Hải Thần Tộc lực lượng thần kỳ tới cực điểm

Trên bầu trời mây đen vẫn chưa tán , mưa phùn tích tí tách chiếu xuống , mọi người biết rõ cái này phong bạo là lấy động vật biển làm trung tâm sinh ra , chỉ cần quy đảo không có thoát khỏi phong bạo khu vực , vậy thì rõ ràng không có động vật biển hát ra , chỉ cần trước ở động vật biển đem cầu viện trước đem ngăn chặn , hòn đảo nhỏ này liền có thể bảo đảm không ngại.

Nhưng loại trừ ở trong lòng cầu nguyện xong chuyện bình an ngoài ra , Tô Nghi đám người giờ phút này căn bản là không có cách đối cục mặt đưa đến bất kỳ trợ giúp nào , chỉ có thể sâu nảo uất ức mà đi hung lan an bài xong trong nhà , thay quần áo ngủ , là ngày mai khả năng phát sinh xung đột nghỉ ngơi

đường sức.

...

Ở phía sau mười mấy dặm trên mặt biển, mười mấy chiếc Sa Nhân tộc xông hạm thuyền xa xa theo sau đuôi, toàn lực đuổi theo.

Sa nhân thám báo lần nữa hồi báo: "Báo cáo lưu Hồng đại nhân, Tô Nghi quả nhiên ở lại quy đảo lên, giờ phút này đang ở truy kích động vật biển, chúng ta nên làm thế nào cho phải? Có hay không muốn leo lên đảo nhỏ?"

"Không cần, chúng ta thuyền bè tốc độ rất nhanh, đủ để đuổi theo quy đảo, bại lộ hành động ngược lại là hạ hạ sách; bất quá này Tô Nghi đoàn người cũng thật là con rùa đen rúc đầu a,

Đầu tiên là gặp phải động vật biển tiểu vòng xoáy không dám vào vào, hiện tại lại co đầu rút cổ tại quy đảo bên trong không dám đơn độc cất cánh... Hừ, Nhân tộc bản tính chính là hèn yếu, ta phải nghĩ biện pháp đem những này người dẫn ra..." Lưu Hồng rơi vào trầm tư

...

Mà ở ngoài ngàn dặm trên mặt biển, Man Tộc tô hách đội tàu chính cập bến tại một đầu động vật biển thi thể chung quanh.

Tô hách khoanh tay, ngao thị hân chiến lợi phẩm, lắm bầm nói: "Đây chính là Vạn phu trưởng lực động vật biển? Đã kích chiêu thức đơn độc, không có trí khôn và chiến đấu, so với Nhân tộc Vũ Sĩ còn không trải qua đánh, thật là khiến người thất vọng! Thôi, ta vì sao phải làm cho này loại người yếu lãng phí thời gian? Là thời điểm bắt đầu tộc ta đại kế rồi."

Tô hách đem ý niệm chìm vào trước mắt đầu sói Đồ đằng bên trong, tựa hồ tại cùng phương xa bằng bạc ý chí trò chuyện.

...

Đồng hải, chỗ nào đó bên trong ngọn tiền sơn.

Một đầu cả người màu sắc kim, trong đêm đen vẫn chói mắt không gì sánh được Cự Long nhìn về phía càng đông phương, miễn cưỡng trở mình từ, lắm bầm một câu "Mưa gió muốn tới" sau đó, lần nữa khò khò ngủ say.

...

Lúc đến đêm khuya, Nam Từ Châu Xu Mật Viện trung.

"Viện sự đại nhân, như ngài đoán, bờ bên kia leng keng bộ có cử động dị thường, tựa hồ đang ở điều binh khiển tướng." Thám tử dè dặt hồi báo.

"Man Tộc đến tốt cùng đang giờ trò quý gì? Chẳng lẽ muốn nhúng tay Doanh Châu Đại Hội tiến trình? Bất quá kia Elie lão tặc thương thế còn xa xa không có phục hồi như cũ, lúc này làm lớn động tác, đối với bọn họ lại có ích lợi gì?" Cừu Anh Ngan dùng ngón tay trở gỗ lên mặt bàn, nghĩ tới nghĩ lui cũng phải không ra bất kỳ kết luận, chỉ đành phải lắc đầu nói, "Thôi, chuyện này nhất định phải bẩm báo cho mấy vị lão chủ tướng biết được, bọn họ nhân giới so với ta rộng rãi nhiều, nghĩ đến nhất định có cao kiến."

...

Ngọc Hàn Cung trung.

"Thanh bình, người cảm thấy khóa này Doanh Châu Đại Hội, sẽ có người có thể mở ra cái Thánh địa kia sao?"

"Hắn rất khó khăn đi, chung quy long châu vốn là khó mà tìm được đồ vật, muốn thu góp bảy viên càng là khó lại càng khó hơn. Này Doanh Châu Đại Hội làm xong chưa trăm giới, chỉ sợ cũng có 200 có thừa, nhưng mà đến nay không người có thể làm được chuyện này."

"Đúng vậy, Bồn cung vì cái này thánh địa, đã đợi đợi gần ngàn năm, nhưng mà mỗi giới Doanh Châu Đại Hội đều là đầy ngực hy vọng mở ra, lại vừa là chờ đợi thất vọng mà về, nói thật, gần đây ta đã có chút chán ghét này năm lại một năm, không hề ý mới thi đua, vài lần đều mơ tưởng buông tha này hóa thành Long Thần cơ hội duy nhất... Nhưng trong chỗ u minh luôn có một tia khát vọng tại quất roi lấy, xua đuổi Bồn cung không ngừng hướng trước bước vào, truy tìm kia hư vô mờ mịt một tia cơ hội, loại này khát vọng tại năm nay rất là mãnh liệt."

"Ngài là lại nói, năm nay rất có thể sẽ có người sáng tạo kỳ tích, tụ tập đầy đủ bảy viên long châu mở ra truyền thuyết kia thánh địa sao?"

"Không biết, nhưng Bồn cung cần phải vì thế chuẩn bị sẵn sàng"

...

Từ phương xao động, tám hướng sóng ngầm.

Mà ở quy đảo, toà này được đặt tên là "Bay tới núi" tháp cao đỉnh chớp, hung lan Đại tướng buông ra tầm mắt, đi về phía trước nhìn.

Trên đảo vẫn mưa to liên miên, phảng phất mãi mãi cũng sẽ không ngừng nghỉ, hơn nữa mưa gió so với trước kia còn muốn càng gấp gấp hơn, điều này

nói rõ quy đảo khoảng cách phía trước động vật biển càng gần.

Hung lan Đại tướng đã có thể sử dụng nhìn bằng mắt thường thấy phía trước hải vực cuộn cuộn rong ruổi động vật biển, chỉ cần lại gần một chút ít, hẳn liền có thể vận dụng quy đảo lên đặc biệt thần lực, đem con quái vật này tại chỗ tru diệt, để tránh người sau hấp dẫn càng nhiều địch nhân, đưa đến quy đảo hơn mười ngàn quân dân lâm vào sinh tử chi địa.

Giờ phút này đúng lúc lái qua lúc trước Man Tộc đội tàu chìm nghiêm nơi, đột nhiên, bên phải phía trước bộc phát ra một luồng nhức mắt ngân mang, chiếu sáng một mảnh chân trời.

Hung lan theo bản năng quay đầu nhìn lại, thiếu chút nữa không có kinh ngạc đem một đôi mắt châu cho trừng ra ngoài.

Ngân quang đến từ Tô Nghi trăm trượng cự ham, theo vạn đạo ngân hoa dâng lên ngàn dặm, nguyên bản đã sớm chìm nghiêm Man Tộc thuyền bè hải cốt phảng phất thu được cự lực dẫn dắt, vậy mà lần nữa lao ra mặt biển, hội tụ thành một đạo mảnh nhỏ dòng sông, hướng trăm trượng cự ham lưu động mà đi.

Dường như mở ra một trường vô hình đại khẩu, những thứ này hải cốt lại bị trăm trượng cự ham hấp thu không còn một mống!

Mà trong đó còn thừa lại linh lực cũng bị cự ham chiếm đoạt hầu như không còn.

Hung lan khó có thể tin xoa xoa cặp mắt, trăm trượng cự ham đang hấp thu rồi những thứ này hải cốt linh lực sau đó, tựa hồ... Trở nên lớn hơn một ít?

...

Bạn đang đọc truyện *Binh Pháp Đại Thánh Convert* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 297: Nước xuống

Tô Nghi trăm trượng cự ham hấp thu mười mấy chiếc Man Tộc thuyền bè hải cốt, trong khoảnh khắc bành trướng đến một trăm hai mươi trượng có thừa, mặc dù bởi vì thanh quang che đậy, chiếc này cự ham tại hung lan Đại tướng trong mắt chỉ có chân thực chiều dài một nửa, nhưng cự thể chiều dài ngược lại thì yếu, dự thi thuyền bè có khả năng trở nên lớn, chuyện này bản thân cũng đã lật đổ hẳn thường thức.

"Này Tô Nghi thật là lịch đại người dự thi trung một đóa kỳ lạ, thân thuyền như vậy quái rồi coi như xong, còn có này hấp thu hải cốt làm cho mình thân thuyền trở nên lớn chức năng, cũng là cổ quái tới cực điểm, chẳng lẽ là lão tử có phòng vệ trách nhiệm nặng nề trong người, ngược lại thật muốn nhìn một chút hẳn đến tốt cùng có thể đi bao xa." Hung lan thấp giọng lầm bầm.

Tô Nghi cũng không có chú ý tới trên bờ biển kỳ cảnh, nếu không mà nói cũng phải thất kinh, mặc dù hẳn biết mình cự ham bè ngoài cùng hậu thế Trịnh cùng bảo thuyền giống nhau như đúc, có lẽ không có dự liệu được, này bảo thuyền vẫn còn có thần kỳ như vậy tác dụng.

Tại đi ngủ trước, Tô Nghi bảy người tại quy đảo thôn đi lang thang, bởi vì lúc trước động vật biển sóng gió, rất nhiều cảm ngư nhân thôn dân đang ở trong thôn trên đất trống tán gẫu, nhất phái khí thế ngất trời chi cảnh.

Mặc dù mới vừa chịu qua khói lửa chiến tranh tấy lửa, nhưng những thôn dân này tâm tình thập phần an ổn, Tô Nghi đám người đi qua một phen hiểu, mới hiểu được bọn họ đối với hung lan Đại tướng ký thác rồi thâm hậu tin cậy, cơ hồ sở hữu thôn dân đều cho rằng, chỉ cần có tướng quân tại, toà này quy đảo liền nhất định vững như Thái Sơn.

Tô Nghi khắc sâu cảm nhận được hung lan Đại tướng ở toà này quy đảo lên uy vọng.

Quy đảo thôn xây dọc theo núi, dọc theo sơn thể quanh co mà lên, đỉnh núi lại có một tòa bảo tháp, thẳng vào Vân Tiêu, xa xa nhìn lại, đoán chừng cao đến mười trượng có thừa; trong thôn chỉ có bình thường cảm ngư nhân cư dân, đi qua cùng thôn dân một ít trao đổi, Tô Nghi hiểu được, trên đảo hơn mười ngàn quân đội phần lớn ẩn núp ở trong rừng núi đều trong sơn động, làm quy đảo nhận được uy hiếp lúc, sẽ trực tiếp theo đường sông trượt đi đến trên bờ biển tiến hành ngăn địch, đúng như lúc trước hẳn lúc trước thấy cảm ngư nhân đề phòng viên bình thường.

Bảy người tại một vị lão ngư nhân dưới sự hướng dẫn đi trong thôn một tòa tiểu trúc lâu, đi mỗi người trong nhà nghỉ ngơi.

Bên trong nhà là thông thường đồ gia dụng chung bày, hiển nhiên là đặc biệt là Nhân tộc khách nhân chuẩn bị, trong nhà tràn ngập nhàn nhạt hương, làm người ta tâm thần sáng khoái, Tô Nghi cũng vì vậy được buông lỏng căng thẳng cả ngày tâm tư, đôi thân khô ráo quần áo, mỹ mỹ ngũ lầy rồi một giấc.

Ngân hà biến mất , nguyệt ẩn mặt trời lên.

Sáng sớm ngày thứ hai , Tô Nghi bị một đạo Lôi Đình tiếng nổ vang bùng tỉnh.

"Chuyện gì xảy ra ?" Tô Nghi xoa xoa lim dim đôi mắt còn díp lại buồn ngủ , vội vã mặc quần áo , đẩy cửa ra khỏi phòng.

Chung quanh tối tăm mờ mịt , hiển nhiên vẫn còn thuộc về lúc tờ mờ sáng , giương mắt nhìn lên , Tô Nghi sinh lòng kinh ngạc ý.

Rõ ràng đảo bên ngoài nồng nặc cuộn cuộn , mưa lớn mưa to , nhưng quy đảo trong phạm vi bầu trời nhưng là một xanh biếc như giặt rửa ,

Tựa hồ là có một loại lực lượng thần bí đem mây đen gạt ra , tạo thành phân biệt rõ ràng phân giới tuyến , dùng trong đảo bảo trì mát mẻ khô ráo.

May ở đây, Tô Nghi cũng tiết kiệm lại bị dầm mưa lần trước.

Thôn trong đất trống có tụ năm tụ ba cảm ngư nhân thôn dân tại khắp nơi đi đi lại lại , thấy Tô Nghi phần lớn lễ tiết tính gặt đầu thăm hỏi sức khỏe , Tô Nghi từng cái đáp lễ.

Đưa mắt nhìn chung quanh , Tô Nghi phát hiện một đám đồng bạn tất cả đều tụ tập tại bãi sông một chỗ cao điểm lên , vì vậy liền chạy đi nơi đâu đi.

Thấy Tô Nghi đi tới , Hạ Tử Du liếc mắt , nói: "Người đều nói không có tìm không có phôi người ngủ an ổn nhất , hiện tại vừa nhìn quả là như thế , chúng ta sáu người là trên biển thế cục trần trọc trở mình , chỉ đành phải tụ tập ở chỗ này trò chuyện nửa đêm , người cái tên này ngược lại tốt , vậy mà ngủ chết như vậy."

Tô Nghi lúng túng cười một tiếng , từ lúc Doanh Châu Đại Hội sau khi bắt đầu , xảy ra quá nhiều chuyện , khiến hấn một mực nóng nảy bất an , thật vất vả có thể ngủ một giấc , dĩ nhiên là muốn quý trọng trong mộng hạnh phúc thời gian.

"Xảy ra chuyện gì ?" Tô Nghi hỏi.

"Dạ , người xem trước mặt!" Hạ Tử Du chỉ chỉ quy đảo phương hướng đi tới.

Tô Nghi theo nhìn lại , không khỏi như rồng mây , rung động trong lòng không ngớt.

Nguyên lai , đi qua hơn nửa đêm truy đuổi , quy đảo cuối cùng nhích tới gần đầu kia chạy tán loạn động vật biển , lúc trước đạo kia tiếng nổ vang , chính là hung lan Đại tướng cùng hải chiến lúc chỗ chế tạo ra động tĩnh.

Mà Tô Nghi bản thân nhìn thấy , lại chính là hung lan Đại tướng cấp cho bị thương động vật biển một kích tối hậu tình cảnh!

Đầu này tám mắt động vật biển đang bị nước biển biến thành thành trăm trượng móng to kim ở trong tay , không thể động đậy , Tô Nghi được nhìn trộm hấn toàn cảnh , nhưng tiếc là , loại trừ khuôn mặt dữ tợn , tám mắt miệng không lộ đặc điểm ở ngoài , đầu này động vật biển nhất định chính là một đầu phóng đại vô số lần cá trạch , toàn thân đen nhánh , xấu xí tới cực điểm.

Tám mắt động vật biển tại linh lực móng to trung gãy giữa , phát ra sắc bén tiếng gào không ngừng kích thích màng nhĩ mọi người , hung lan Đại tướng thì đứng ngạo nghễ ở một đạo cao mười mấy trượng cột nước bên trên , thiên uy hạo đàng , như cự thần hạ phàm.

Hung lan bàn tay nhẹ nắm , giờ khắc này , trong đại dương linh lực bàng bạc phun trào , hóa thành tí ti cái Thương Hải du long , ở trước mặt hấn ngưng tụ thành một cán tâm hơn mười trượng dài bằng cứng trường thương , mũi nhọn nhắm thẳng vào động vật biển đầu.

"Hừ! Đây động vật biển trốn cũng thật là nhanh , lấy tiên quy tốc độ vậy mà theo đuổi hơn nửa đêm , bắt quá cũng đến đây chấm dứt." Tào Nam cười nói.

"Đây động vật biển ngoài mặt nắm giữ Vạn phu trường lực lượng , nhưng lại không có bất kỳ trí tuệ có thể nói , nếu là cùng chân chính Vạn phu trường đánh nhau , hấn kết cục tựa như cùng như vậy , liền ba mươi hơi thở đều chưa từng kiên trì vượt qua." Trầm khu vực núi lặc đầu một cái.

Mọi người cũng đang thảo luận cuộc chiến đấu này quá trình , Tô Nghi một bên nghe , một bên chăm chú nhìn phía trước.

Có lẽ là cảm nhận được tử vong uy hiếp , động vật biển tại móng to trung gãy giữa càng thêm dùng sức , nhưng lại không có bất kỳ chạy thoát hy vọng.

Theo "Xuy" một tiếng vang trầm thấp , băng cứng trường thương mang theo biển rộng oai thế , cửa hàng lưỡng cực chi run sợ sương , không nói lời gì xuyên thủng động vật biển đầu!

"Ô ô ô..."

Trước khi chết , động vật biển phát ra sắc bén âm thanh , thân thể ầm ầm nổ tung , vỡ là vô số điểm sáng bảy màu , liền như vậy tiêu tan ở bên trong trời đất.

Ngay sau đó , trên bầu trời mây đen bắt đầu chậm rãi tản đi , giống như nước xuống.

"Giết được!" Hạ Tử Du mặt đầy thống khoái hoan hô.

"Đáng chết sức sinh , lại dám hủy chúng ta thuyền bè , trễ nãi hành trình!" Vệ giang sơn cũng xì một tiếng.

Mấy người khác cũng là tươi cười rạng rỡ , Tô Nghi vẫn đang suy nghĩ chuyện khác.

"Cũng còn khá không có bỏ lỡ đứng đầu tràng diện đặc sắc , chỉ là này động vật biển sau khi chết lại không có để lại thi thể , trong đó thất thái huyết dịch cũng đặc biệt kỳ dị , đến tột cùng là chất liệu gì tạo thành ?" Tô Nghi nghi ngờ trong lòng không ngớt.

Mọi người ở đây cho là cái này sự kiện tức thì như vậy chấm dứt lúc , bắt ngờ xảy ra chuyện!

Đầy trời điểm sáng bảy màu đột nhiên xông lên chân trời , giống như núi lửa phun trào , hóa thành tí ti đạo sao rơi , hướng bốn phương tám hướng chảy băng băng mà đi.

Tại tí ti điểm sáng bay lượn trong quá trình , Tô Nghi đám người có thể rất rõ ràng nghe được kia đầy trời nhảy nhót chói tai hú gọi , dường như sinh mạng mất đi bi hô , lại thật giống như tai nạn tới trước báo động.

Bảy người trở mắt nhìn nhau , không biết phát sinh chuyện gì , ngược lại thì hung lan Đại tướng sắc mặt biến rồi ba biến , mượn từ lấy sóng biển đầy đưa tới đến bên bờ , đối với Tô Nghi đám người lớn tiếng kêu lên.

"Các ngươi thu thập tiếp tế , nhanh chóng rời đi! Nhanh, không có thời gian rồi!"

Bạn đang đọc truyện *Binh Pháp Đại Thánh Convert* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 298: 4 mặt hợp vây!

Tô Nghi đám người càng là đầu óc mơ hồ , đây không phải là mới vừa làm thịt động vật biển sao , quy đảo xung quanh hoàn cảnh hẳn là trở nên càng thêm an toàn , làm sao lại bắt đầu đuổi người ?

Hơn nữa bọn họ thuyền bè vẫn còn tiếp nhận quy đảo linh lực tu bổ , trong chốc lát vẫn không thể cất cánh , nếu là muốn cưỡng ép dương phạm , sợ rằng còn không có lái ra mấy dặm đường biển , liền muốn tại chỗ chìm ngấm.

Đối mặt với mọi người đầy mặt nghi vấn , một vết vẽ xấu hổ xông lên hung lan Đại tướng gò má.

"Ho khan một cái , thật ra thì ta giết đầu kia đáng chết sức sinh mới nhớ , cấp trên đã cảnh cáo , những thứ này động vật biển chỉ có thể xua đuổi hoặc phong ấn , không thể cưỡng sát." Hung lan nói.

"Lại đang làm gì vậy ?" Tô Nghi kinh ngạc hỏi.

"Các ngươi nhìn đến mới vừa rồi trên bầu trời Thất Thái Tinh mưa chứ ? Đây cũng không phải là gì đó đơn thuần trang sức , mà là những thứ này động vật biển phát ra từ vong cảnh cáo một loại thủ đoạn , nhắc nhở cái khác đồng bạn dùng cái này nơi nguy hiểm; loại này báo động thủ đoạn tốc độ nhanh , phạm vi rộng , có thể trong nháy mắt truyền bá mấy ngàn dặm xa , hiệu quả thậm chí có thể sánh bằng Nhân tộc cùng Hải Thần Tộc chư vị đại năng trông trận trời lên cùng Lôi Đình hùng âm." Hung lan đạo.

"Phát ra cảnh báo về sau , cái khác động vật biển... Thì như thế nào ?" Tào Nam dè dặt hỏi.

Mọi người trong lòng lộ bộ vừa vang lên.

"Báo động có thể đạt được chỗ , chung quanh mấy ngàn dặm động vật biển cũng sẽ tề tụ mà tới." Hung lan cười khan nói.

Nghe vậy , Tô Nghi nâng trán , sáu người khác đồng loạt liếc mắt.

Cái này há chẳng phải là lại nói , toà này quy đảo tại không lâu sau , rất có thể gặp không biết số lượng động vật biển vây công sao?

Như quả thật phát sinh loại tình huống này , như vậy tòa quy đảo ắt sẽ trở thành cửu tử nhất sinh chi địa , khó trách hung lan Đại tướng sẽ để cho mọi người nhanh chóng rời đi.

Một đạo sóng lớn tại bên cạnh đài cao nổ tung.

"Chúng ta nếu là rời đi, tướng quân đại nhân lại nên làm thế nào cho phải?" Tô Nghi hỏi.

"Cái này thì không cần các người quan tâm, Đông hải mấy chục toà quy đảo, sở dĩ dám du đãng ở đại vòng xoáy trong phạm vi, cũng là bởi vì tồn tại vẹn toàn phòng vệ, đừng nói là lúc trước kia một đầu súc sinh, chính là lại tới một trăm đầu ngang hàng lực lượng động vật biển, quy đảo cũng có thể bảo vệ mình; nhưng ta có thể không dám hứa chắc các người an toàn, cho nên các người tốt nhất dẫn lên tiếp tế, nhanh lên một chút rời đi nơi đây." Hung lan vậy tay thúc giục.

Theo trong biển cuốn tới phong thanh càng ngày càng dồn dập.

"Ừ, lấy thực lực chúng ta mà nói, liên hợp lại sợ rằng liên một đầu động vật biển đều khó có thể ứng phó, cũng không cần lưu lại làm gánh nặng rồi." Tào Nam gật đầu, nói, "Về phần thuyền bè hư hại vấn đề, chúng ta ra biển sau đó lại nghĩ biện pháp giải quyết."

"Chỉ có thể như vậy." Tô Nghi thờ dài.

Thân thuyền bị thương nghiêm trọng nhất Hạ Tử Du, vệ giang sơn cùng Điền Sơ ba người mặt đầy không tình nguyện, bọn họ thuyền bè đều không thuộc về có khả năng an toàn đi trạng thái, nhưng giờ phút này tình hình cấp bách, bọn họ không thể làm gì.

Hung lan Đại tướng phát ra một tiếng thờ dài.

"Ai, khó trách ta luôn cảm thấy, ta đây hai năm vì sao lúc nào cũng chịu đựng những thứ này động vật biển tại quy đảo chung quanh gây sóng gió, mà không đi giết chết bọn họ, nguyên lai là tồn tại cấp trên cấm lệnh lại ngăn trở ta à! Đáng ghét, ta muốn sớm chút nhớ tới cái này cấm lệnh, lựa chọn xua đuổi lúc trước đầu kia súc sinh mà không phải giết chết hẳn, chỉ sợ cũng sẽ không rơi vào bây giờ cục diện." Hung lan đạo.

Mọi người trong lòng càng là muốn chửi mề rồi, nhất thời lơ là đối bách thú vậy công, đây cũng không phải là cái gì tốt chơi đùa sự tình.

Đáng tiếc trên đời này không có gì thuốc hối hận có thể ăn, mọi người chỉ có thể hết sức đi phòng ngừa khả năng đến nguy hiểm, toà này quy đảo chẳng mấy chốc sẽ trở thành tứ chiến chi địa, hiển nhiên không thích hợp ở lâu.

Tô Nghi bảy người lập tức di chuyển, dự định đi thu thập tiếp tế,

Song khi bọn họ mới vừa đi ra hai bộ lúc, sau lưng đột nhiên vang lên một đạo Lôi Đình nổ khiêu!

Tô Nghi trong lòng run lên, bất an trong lòng tâm tình phún ra ngoài, cơ hồ chỗ xung yếu lên ngoài chín tầng mây.

Sáu người khác mí mắt cũng là đồng loạt nhảy một cái, tiếng sấm đại biểu phong bạo hải vực tới gần, mà đại vòng xoáy ở ngoài phong bạo hải vực thì đại biểu động vật biển ẩn nấp, chỉ là mọi người không nghĩ đến, này báo động mới vừa phát ra mấy chục hơi thở không tới, dĩ nhiên cũng làm có động vật biển hướng "Hiệu triệu"!

Tốc độ này cũng quá khác thường!

Mọi người trở mắt nhìn nhau, ngay cả hung lan Đại tướng cũng là mặt đầy vẻ kinh ngạc.

Đến tốt cùng là đầu này động vật biển tốc độ quá nhanh, vẫn là hấn vốn là rời rất gần?

Tô Nghi đám người xoay người nhìn lại, chỉ thấy bên trái đằng trước hải vực, một mảnh nồng vân che phủ mấy trăm dặm chân trời, đang nhanh chóng hướng quy đảo phương hướng nhào tới trước mặt, tựa hồ là muốn đem cuối cùng một mảnh lam thiên hút sạch xoi tái.

"Nếu như chỉ là một đầu động vật biển mà nói, hẳn không uy hiếp gì..."

Tào Nam lời còn chưa dứt, lại vừa là mấy đạo, mấy chục đạo tiếng sấm ầm ầm nổ vang!

Mọi người trong lòng căng thẳng, nhìn chung quanh, nhất thời mặt xám như tro tàn.

Vô luận là trước sau trái phải, bốn phương tám hướng đường chân trời, đều có đại lượng mây đen tụ đến, giống như Vĩnh Dạ hạ xuống; nồng vân áp cảnh, tâm hồ gấp âm.

Vô số động vật biển đối với toà này quy đảo tạo thành hợp vây thế!

"Ta cái mẹ ruột! Lão tử đây là muốn nằm tại đây rồi hả?!" Hung lan hai tròng mắt trừng so với miệng chén còn lớn hơn.

Mọi người mặt đầy cười khổ, liên hung lan Đại tướng bức này Vạn phu trưởng cũng có thể nói ra những lời này, bọn họ những thứ này tướng tài cùng người đi đường hỗn tạp đội ngũ, so sánh căn bản không có bất kỳ đường sống có thể nói! Nếu là một đầu động vật biển có thể để cho bọn họ kinh hồn bạt vía, như vậy đếm không hết động vật biển mang đến áp lực, đã để cho bọn họ liên sợ hãi can đảm đều bị mất.

Mọi người sau lưng, trong thôn truyền tới một mảnh xôn xao, hiển nhiên đã có thật nhiều cư dân chú ý tới tứ hải dị biến.

Vệ giang sơn nhún vai một cái , đạo: "Được, xem ra chúng ta muốn đi cũng không đi được."

Tào Nam thì nhìn về phía hung lan , cau mày nói: "Tướng quân đại nhân , này nên làm thế nào cho phải ? Quy đảo có hay không có thể đồng thời đối phó mấy chục trên trăm đầu động vật biển đồng loạt tấn công."

"Chúng ta dưới chân cái này lão gia tuổi tác , cộng lại so với chúng ta tổng cộng gấp mười lần còn nhiều hơn , thực lực không thể đo lường , nếu là trên trăm đầu cùng lúc trước đầu kia sức sinh giống nhau thực lực động vật biển , hãy còn có thể đối phó , chỉ là sẽ có hơi phiền toái; nhưng nếu là gặp đại vòng xoáy bá chủ , ta có thể không dám hứa chắc toà này quy đảo còn có thể tung bay ở trên biển... Đúng rồi , các người Nhân tộc có thủy táng thói quen sao?" Hung lan hỏi ngược lại.

Tào Nam lật một cái liếc mắt , đạo: "Tướng quân đại nhân có hay không buông tha quá sớm ? Đang bàn luận tang lễ nghi thức trước , hay là trước suy nghĩ một chút kế thoát thân đi , ta có thể không muốn chết ở chỗ này."

Tô Nghi đám người gật đầu liên tục , bọn họ ý tưởng cũng giống như vậy , lúc này mới mới vừa khởi hành , đừng nói là Doanh Châu bí cảnh rồi , ngay cả cửa vào , thậm chí là đại vòng xoáy bộ dáng đều cũng chưa từng thấy tận mắt , bỗng dưng chết ở chỗ này , chỉ sợ cũng là ân hận mà chấm dứt , chết không nhắm mắt.

"Kế thoát thân ? Nào có cái gì kế thoát thân! Loại trừ thỉnh cầu cấp trên tiếp viện ở ngoài , lão tử có thể tưởng tượng không tới những biện pháp khác." Hung lan Đại tướng qua lại độ bước , lộ ra vô cùng nóng nảy.

Bốn phía mây đen dần dần khép lại , rồi quy đảo càng ngày càng gần.

Nhưng ở động vật biển bao vây quy đảo trước , ngược lại thì có một cái khác chi đội tàu từ sau phương nhanh chóng đến gần , mọi người đưa mắt nhìn tới , chính là sa nhân nhất tộc hình cá mòng xông đội tàu!

Bạn đang đọc truyện *Binh Pháp Đại Thánh Convert* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 299: Gián điệp

Sấm chớp rền vang ở giữa , vô số động vật biển vây đảo , đại chiến tức thì hạ xuống , nhưng mà trước đó , nhóm này đặc thù khách đến thăm tới chơi quy đảo.

Mười mấy cái mòng xông chạy đến bên bờ , những cá này hình thuyền bè phần lớn đều có vài chục trọng tải , số ít mấy chiếc vượt qua 20 trọng.

Tô Nghi định thần nhìn lại , từ đó đi xuống mười bốn cái sa nhân , một người cầm đầu thép vây cá thạch eo , bắp thịt cuộn cuộn , to lớn phi thường , dễ thấy nhất đặc thù là cả người da thịt lại là hồ hoa văn mặt ngoài , chứa vụn son Chí Tôn oai , oai phong phi thường.

Con hồ này hoa văn sa nhân chỉ huy còn lại sa nhân hướng đài cao đi tới , đội ngũ sau cùng hai đầu sa nhân thì tại nghĩ linh tinh.

"Phi! Thật là xui xẻo , rõ ràng chúng ta ở trong bóng tối theo dõi Tô Nghi cùng thật tốt , kết quả lại bị những thứ này động vật biển bức cho đến quy đảo đến , bắt đắc dĩ bại lộ hành tung."

"Đúng vậy , chúng ta vốn đã thiết lập sẵn rồi hoàn mỹ kế hoạch , chỉ cần có thể dẫn Tô Nghi rời đảo..."

"Bây giờ chúng ta song phương đều bị vây trùng vây , bây giờ muốn đi cũng không đi được , Tô Nghi người này ngược lại đủ may mắn , cứ như vậy lượm một cái mạng nhỏ."

"Hừ, đây là chúng ta tạm thời tha cho hắn một mạng mà thôi, đợi đến lui trị những thứ này động vật biển sau , có hắn chịu!", "

Hồ hoa văn sa nhân mặt đầy không thích , mắt thấy đến gần đài cao , lập tức trầm giọng nổi giận quát đạo: "Đủ rồi , cảm miệng cho ta! Muốn rõ ràng bản thân giờ phút này thân ở chỗ nào , nơi này là tiên đảo trọng địa , không phải người gia hậu viện! Nếu là dám can đảm công khai bại lộ chúng ta kế hoạch , khắp nơi khua môi múa mép , ta thứ nhất cảm người nào tể cò!"

Một đám sa nhân lập tức lặng ngắt như tờ , câm như hến.

Sa nhân đội tàu lên bờ tiệm khoảng cách Tô Nghi chỗ ở đài cao bất quá bốn mươi năm mươi bước xa , một đám sa nhân lập tức liền tới , cầm đầu hồ hoa văn sa nhân lập tức hướng hung lan Đại tướng cười chào hỏi.

"Nguyên lai là cảm Ngự nhất tộc hung lan tướng quân, hướng ngài trí kính!" Hồ hoa văn sa nhân thẳng sống lưng, thần thái quắc thước, lễ tiết vô cùng đúng chỗ.

Hung lan Đại tướng neho lại cặp mắt, trên dưới quét nhìn con hồ này hoa văn sa nhân, như là tại đánh giá đối phương giá trị, sau một hồi lâu, bèn nói: "Ừ, ta tưởng là ai, nguyên lai là ánh nắng điện hạ dưới gối thứ mười ba từ, tên nhớ kỹ là... Ừ, lưu Hồng chứ?"

"Nguyên lai hung lan tướng quân còn nhớ tại hạ, cảm giác sâu sắc vinh hạnh!" Sa nhân lưu Hồng thần sắc tung tăng, cũng không biết là giả bộ hay là thật cao hứng.

Tào Nam đám người trở mắt nhìn nhau, này lưu Hồng lẽ nghi chi chu đáo, đại đa số Nhân tộc thấy chi đồ muốn mặc cảm, coi như "Lẽ" khởi nguyên chủng tộc, lẽ nghi lại bị ngoại tộc vượt qua, bọn họ cảm giác sâu sắc xấu hổ.

Mà Tô Nghi, Hàn Tu Trúc cùng Hạ Tử Du ba người chính là mặt đầy cổ quái.

Hải Thần Tộc mặc dù không có họ, nhưng từng cái trong gia tộc, đồng bối tên đều phi thường giống nhau, đại đa số đồng bối Hải Thần Tộc hai chữ tên trung, đều sẽ có một chữ giống nhau, tỷ như Tô Nghi đã từng giết chết Lưu Hàn cùng Lưu Nha hai người bình thường mà cái này được đặt tên là lưu Hồng sa nhân, hiển nhiên cũng là bên cạnh hai người quan hệ không cạn.

Tô Nghi thâm nghĩ thật là oan gia ngõ hẹp.

Một phen lễ tiết tính thăm hỏi sức khỏe sau đó, lưu Hồng lại nói: "Nếu hung lan tướng quân trấn thủ nơi này, chắc hẳn nơi này chính là trong truyền thuyết bay tới đảo đi, có khả năng nơi này lưu lại quả thật may mắn cực kỳ."

Hung lan Đại tướng mặt đầy hài hước, đạo: "May mắn? Các ngươi không phải đang bay tới đảo cái đuôi phía sau theo một ngày một đêm sao?"

Tô Nghi đám người ánh mắt động một cái, lúc này mới biết, lưu Hồng đã sớm theo dõi đám người bọn họ hơn ngàn dặm xa.

Sa nhân nhất tộc đã sớm cùng Nhân tộc xích mích, hơn nữa đồng tộc Lưu Nha cùng Lưu Hàn hai yêu đều chết tại Tô Nghi tay, Lưu Hàn theo dõi quy đảo mục tiêu, có thể nói là rõ ràng rành.

"Thật là Tư Mã Chiêu chi tâm, người đi đường đều biết.

" Hàn Tu Trúc cười lạnh, thấp giọng nói.

Bị đâm thủng mục tiêu, lưu Hồng lại vẫn bình tĩnh, chậm rãi nói: "Ho khan một cái, tướng quân thật là thích nói giỡn, ta tại bị động vật biển đuổi theo trước, cũng không biết toà này bay tới đảo vẫn còn ta đội tàu phía trước, có lẽ chỉ là chúng ta hàng tuyến trọng hợp đi?"

"Ngươi biểu diễn rất đặc sắc, tiểu oa nhi, lão tử tại Đông hải quất lúc, ngươi còn không biết có hay không sinh ra đây, nói đi, phải ở chỗ này ở bao lâu?" Hung lan Đại tướng mỉm cười, nhưng lời nói lại lạnh lùng.

Nguyên bản coi như tiếp tế đảo nhỏ trú đóng người, hung lan vốn nắm lấy công bình nguyên tắc, ngang hàng đối đãi mỗi một vị người dự thi, nhưng đối với lưu Hồng loại này lên lên lút lút đi theo quy đảo phía sau, không biết làm thế nào ý đồ gia hòa, hung lan quả thực khách khí không đứng lên.

Hung lan Đại tướng còn không biết thắng trước tại đại lục duyên hải phát sinh Trần Hải Lâu tranh chấp, tự nhiên cũng không biết, lưu Hồng theo dõi quy đảo mục tiêu, không phải muốn đối với quy đảo làm phá hư, mà là vì trả thù Tô Nghi một người mà thôi.

Bất quá, dù cho để cho hung lan Đại tướng biết được lưu Hồng chân thực mục tiêu, hẳn cũng sẽ không cho người sau sắc mặt tốt nhìn, vô luận là phá hư quy đảo vẫn là gia hại Tô Nghi, hẳn đều không thể chịu đựng bất luận một cái nào chuyện tại phát sinh trước mắt.

Đối mặt hung lan Đại tướng hạ lệnh trục khách, lưu Hồng sắc mặt thay đổi một lần.

Bây giờ đối phương địa thế còn mạnh hơn người, lưu Hồng chỉ đành phải hạ xuống hẳn Thập Tam vương tử thân phận, cười xòa nói: "Tướng quân nói đùa, người xem bốn phía này nông văn trải rộng, động vật biển tàn phá, tại hạ chính là muốn đi cũng không đi được a! Liền làm phiền ngài cho chúng ta một nhóm mười bốn người chuẩn bị chỗ ở đi, đợi đến động vật biển rồi đi, chúng ta lập tức đi ngay."

Hung lan Đại tướng cũng không lại vì khó khăn lưu Hồng, chung quy người sau là chân chính Sa Nhân tộc vương tử, nếu không phải là hấn ý vào quy đảo chủ nhân thân phận, sợ rằng còn phải cho lưu Hồng đi xuống thuộc lẽ nghi, phải biết, cảm ngự nhân nhất tộc chỉ là Hải Thần Tộc trung hạ chờ chủng tộc thôi, địa vị kém xa kinh, Sa, quy tam tộc.

Bất đắc dĩ, hung lan chỉ đành phải là một đám sa nhân an bài chỗ ở.

Lúc này, trầm khu vực núi xoay người lại, thấp giọng nói: "Các ngươi chú ý tới chưa? Tới chỗ này sa nhân rõ ràng có mười bốn người, nhưng bọn hấn thuyền bè cũng chỉ có thập tam chiếc."

Tô Nghi cùng những người khác tất cả đều ánh mắt đồng loạt một cái, không để lại dấu vết mà hẹp dài Sa Nhân tộc thuyền bè số lượng, phát hiện quả như trầm khu vực núi nói, số lượng căn bản không đúng.

Hạ Tử Du trong chốc lát còn chưa hiểu, gãi gãi cái ót, hỏi "Điều này đại biểu gì đó?"

"Điều này nói rõ, Sa Nhân tộc trong đội ngũ, hiển nhiên có một vị không phải người dự thi." Tô Nghi trả lời.

"Chẳng lẽ là Sa Nhân tộc ngoại viện?"

"Không, không thể tùy tiện chắc chắn, có lẽ chỉ là bọn hăn bên trong một người bị đánh chìm rồi thuyền bè, sau đó chỉ có thể ở trong biển du đãng, chung quy đây là Hải Thần Tộc đặc quyền a, không giống chúng ta, chỉ cần mất đi thuyền bè tựa giống như là thối lui ra tranh tài." Điền Sơ đạo.

Tô Nghi thì lắc đầu một cái, phản bác: "Nếu là này sa nhân đội tàu bị đủ để đánh Trảm Thuyền chỉ công đánh, vậy bọn họ trải qua chiến đấu ắt sẽ thập phần kịch liệt, nhưng mà bọn họ thân thuyền một điểm tổn thương cũng không có."

Mọi người lần nữa nhìn kỹ, quả là như thế.

"Nói cách khác, này mười bốn con sa nhân trung, có lẽ lẫn vào một tên gián điệp hoặc là ngoại viện? Này rõ ràng không tuân theo đại hội quy tắc, có hay không phải hướng tướng quân bẩm báo?" Hàn Tu Trúc nhìn về phía xa xa là sa nhân đội ngũ an bài chỗ ở hung lan Đại tướng, thấp giọng hỏi.

Tào Nam suy nghĩ phút chốc, lắc đầu nói: "Còn là đừng đa thảo kinh xà, chúng ta giờ phút này đối mặt uy hiếp không phải đám này sa nhân, hơn nữa hung lan tướng quân khả năng cũng không để ý một khối này."

Nghe vậy, mọi người theo bản năng nhìn bốn phía mây đen, nhất thời tâm lạnh rồi nửa đoạn.

Bạn đang đọc truyện *Binh Pháp Đại Thánh Convert* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 300: Ấu long bảo vệ biện pháp

Bốn phía mây đen dừng động, cấu kinh gió mạnh cùng bão sóng giống như hợp thành tử vong lồng giam, đem quy đảo, cùng với nó tốt nhất vạn quân dân khóa vào trong đó, không thể trốn đi đâu được!

Tô Nghi hơi nhíu mày, hăn căn bản là không có cách tưởng tượng, toà này quy đảo đến tột cùng bị bao nhiêu động vật biển bao vây; mà là cổ quái nhất một điểm chính là, những thứ này động vật biển vì sao hưởng ứng như vậy nhanh chóng?

Tại trong ấn tượng, lúc trước đầu kia tám mắt động vật biển chết đi cũng phát ra cảnh báo vẫn chưa tới ba mươi hơi thở thời gian, những thứ này tới là "Đồng bào" phục Cừu Hải thú đến tột cùng là từ đâu mà nhô ra? Nếu là bọn họ trước đó liên ẩn núp tại quy đảo chung quanh, hung lan Đại tướng bức này Vạn phu trưởng không có lý do không phát hiện được; hơn nữa dưới chân bọn họ hòn đảo nhưng là một cái sóng sờ sờ Rùa không lồ, dưới đáy biển đối mặt nhóm lớn động vật biển bao vây, cũng không khả năng không kinh hoàng chút nào.

Tô Nghi liền nghĩ tới lúc trước đầu kia hăn tộc Man nhân theo như lời một câu: Không phải chỉ có các người Hải Thần Tộc hiểu những thứ này động vật biển tập tính.

Nói cách khác, ý những lời này chính là, Man Tộc cũng hoặc nhiều hoặc ít nắm giữ động vật biển tập tính, bao vây quy đảo động vật biển, có phải là Man Tộc thủ bút?

Tô Nghi còn không có nghĩ ra cái nguyên do, chỉ nghe một tiếng sóng dữ nổ vang bên tai bên cạnh nổ lên!

Bạn đang đọc truyện *Binh Pháp Đại Thánh Convert* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

# Quy đảo tồn tại lực lượng thần bí bảo vệ , cho dù bốn phía hải vực nông vân cuộn cuộn

Có đồ vật gì đó che đầy bầu trời , bốn phía thật giống như ngày đêm đầu chuyển , nhanh chóng ám trầm đi xuống.

Tô Nghi theo bản năng ngẩng đầu nhìn trời , thiếu chút nữa không có khiếp sợ ngã ngồi trên mặt đất , bởi vì , có một con động vật biển vậy mà lặng lẽ nhích tới gần quy đảo , sau đó thật cao lao ra mặt biển , đối với trên đài cao bảy người phát động Lôi Đình tập kích!

Đầu này động vật biển hình thể cùng lúc trước tám mắt động vật biển tồn tại khác biệt trời vực , hẳn tựa thật giống là một đầu to lớn con ếch , toàn thân đen nhánh , trong miệng mọc đầy răng cá mập bình thường răng nanh , nhưng lại không có ánh mắt , cả khuôn mặt lộ ra vô cùng dữ tợn đáng sợ.

Đầu này hắc con ếch động vật biển mười trượng có thừa thân dài đã quá đủ kinh người , nhưng mà hẳn là lưỡi vậy mà so với thân thể còn dài hơn gấp đôi , hơn nữa trên đó hiện đầy sắc bén gai , Tô Nghi mượn nhìn thoáng qua cũng đã rõ ràng , đầu này đầu lưỡi chạm vào hẳn phải chết!

Cứ việc hắc con ếch động vật biển khoảng cách quy đảo , khoảng cách Tô Nghi đám người còn có mấy chục bước xa , nhưng nó đầu lưỡi tựa như tia chớp đánh tới , đã tới có thể đụng tay đến vị trí , chỉ cần một cái nháy mắt , trong bảy người nhất định có hai, ba người tương lập khắc bỏ mạng.

Mặc dù từ nơi này đầu hắc con ếch động vật biển trên người không cảm giác được bất kỳ cường đại khí tức , có lẽ hẳn chỉ là một đầu cấp thấp động vật biển , nhưng loại này đột nhiên tập kích , đã đầy đủ trí mạng!

"Mẹ , nằm xuống!" Vệ giang sơn theo bản năng rống to , nhưng mà chính hắn lại đi phía trước bước ra một bước , bộc phát ra kinh người tinh thần , chuẩn bị ngăn địch.

Tào Nam, Hạ Tử Du hai người cử động cơ hồ cùng vệ giang sơn giống nhau như đúc , ở nơi này triều kêu điện giật ở giữa , đệ nhất thời khắc nghĩ tới phần chết chống cự; mà trăm khu vực núi , Điện Sơ cùng Hàn Tu Trúc ba người bởi vì là đưa lưng về phía bờ biển , nghe được vệ giang sơn quát chói tai , ba người theo bản năng cảm nhận được nguy hiểm , không cần suy nghĩ , lập tức hướng trên đất một nằm úp sấp.

Tô Nghi để ý sợ hơn , trong đầu "Kim thiên thoát xác" thiên mệnh Tướng Tinh toả hào quang mạnh ——

Nói rất dài dòng , thật ra thì những tình cảnh này cơ hồ chỉ phát sinh rồi một cái chớp mắt.

Tô Nghi cảm thấy một cái chớp mắt này thời gian bị vô hạn bội phần kéo dài , hẳn cơ hồ có thể rõ ràng mà nghe hắc con ếch động vật biển đầu lưỡi đánh không khí thanh âm , cảm nhận được kích thích nước biển rơi trên khuôn mặt lạnh như băng cảm xúc , cùng với nghe sau lưng trong thôn trang xôn xao —— cảm ngư nhân các thôn dân rõ ràng cũng phát hiện được rồi bên bờ biển dị biến.

Sau đó , thời gian khôi phục trôi qua , hắc con ếch động vật biển dường như thiên đáp nứt sứt , thật giống như nguyệt thần vỡ nát , mang theo sóng gió kinh hoàng , hướng trên đài cao bảy người nhào tới trước mặt.

Tô Nghi cùng ba vị chiến hữu cơ hồ đã chuẩn bị xong khảng khái chịu chết rồi.

Nhưng mà bọn họ hết thảy cử động cũng không có phát huy ra tác dụng , cũng không phải là động vật biển đánh lên được như ý , mà là ở này sấm chớp rền vang trong nháy mắt , hắc con ếch động vật biển kích thích to lớn cột nước vậy mà trong nháy mắt biến hình , hóa thành một chỉ bàn tay to lớn , một cái kéo lấy hắn chân sau , đưa nó kéo cách bên bờ.

Sống sót sau tai nạn Tô Nghi , cùng mấy người khác lập tức thờ phào nhẹ nhõm , hơn nữa lập tức ý thức được , đây là hung lan Đại tướng thủ đoạn!

Động vật biển bị nước biển hóa thành bàn tay khổng lồ khổng chế được sau đó , không cam lòng phát ra khó nghe lại chói tai rống giận.

Nhưng mà hẳn giữa giữa không có chút nào tác dụng , trong chốc lát , lại có khác một cột nước kích thích , hóa thành con thứ hai bàn tay lớn.

Hai chương hợp nhất , oanh một tiếng , nước biển va chạm , một cái liền đem hắc con ếch động vật biển nghiền thành thịt nát!

Sau đó , giống như lúc trước tám mắt động vật biển bình thường hắc con ếch động vật biển thi thể âm ỉ nổ tung , vỡ là vô số điểm sáng bảy màu , dường như một trận mưa sao băng bình thường hướng bốn phía hất mà đi.

Tô Nghi có thể rõ ràng cảm nhận được chung quanh phong bạo càng thêm nóng liệt , hành động này rõ ràng chọc giận cái khác mai phục ở đáy biển động vật biển.

"Một ngày nhìn hai trăng mưa sao băng , ta cảm giác được ta về nhà về sau có thể cô động thổi phòng một phen." Vệ giang sơn mở ra rồi đùa giỡn , nhưng mà hẳn nụ cười lại hết sức cứng nhắc , hơn nữa cả người hơi hơi lay động , hiển nhiên là chưa tỉnh hồn.

"Đúng vậy đúng vậy , này Doanh Châu Đại Hội thật là kích thích , ta ba năm sau còn muốn tới tham gia!" Hạ Tử Du giống như là choáng váng bình thường gật đầu liên tục.

Tào Nam trắng hai người liếc mắt: "Hai người các ngươi là bị sợ choáng váng ? Muốn thổi phòng cũng phải chờ chúng ta trở về phải đi lại nói , hơn nữa ngươi còn dự định tại tướng tài cùng người đi đường thời kỳ dừng lại ba năm ? Thật là không ôm chí lớn a!"

"Ta chính là quá kích động mà thôi." Hạ Tử Du lúng túng cười một tiếng.

Hàn Tu Trúc ba người lúc này mới đứng dậy , đưa mắt nhìn chung quanh , vẻ mặt vô cùng nghi hoặc.

Trầm khu vực núi kinh ngạc nói: "Mới vừa rồi đến tột cùng xảy ra chuyện gì ?"

"Người mới vừa rồi thiếu chút nữa thì bị một cái con ếch ăn." Tô Nghi cười nói , nói thật , mới vừa rồi hẳn thật đúng là bị sợ không nhẹ , nếu không phải là hung lan Đại tướng kịp thời xuất thủ , bọn họ trong đó mấy người sợ rằng đã sớm trở thành đầu kia hắc con ếch động vật biển trong bụng bữa ăn.

"Một cái con ếch ? Có ý gì , Tô Di Thiên , người chẳng lẽ tưởng ta là con ruồi ?" Trầm khu vực núi giả vờ tức giận nói.

Mọi người cười một tiếng , mới vừa rồi bọn họ cùng con ếch bên mép con ruồi có cái gì khác nhau chứ ?

Tại chỗ bầu không khí cuối cùng buông lỏng nhiều chút , mọi người hai mắt nhìn nhau một cái , vậy mà không hẹn mà cùng hướng trong thôn bước nhanh tới.

"Chúng ta còn là đứng ở tại bên bờ , trời mới biết còn có cái gì quái vật mai phục ở đáy biển , đối với chúng ta mắt lom lom ." Hàn Tu Trúc lau mồ hôi lạnh.

Tào Nam chính là nhú mày , suy nghĩ phút chốc , rồi mới lên tiếng: "Hung lan tướng quân trước đây nói không tệ , chúng ta ở chỗ này tòa quy đảo chẳng những không giúp được bất kỳ bận rộn , ngược lại còn có thể vướng chân vướng tay , trở thành gánh nặng , chẳng bằng sớm chút rồi đi đi."

"Vấn đề là , nơi này đã bị động vật biển bốn bề hợp vây , nơi nào còn có rời đi khả năng ?" Tô Nghi lắc đầu.

Sáu người khác chính là hai mắt nhìn nhau một cái , cười giả dối.

"Liên quan tới cái này , chúng ta trở lại phòng khách sau đó mới nói." Tào Nam nhìn chung quanh , đạo.

"Này thần thần bí bí là phải làm gì ?" Tô Nghi lăm bầm.

Mà nhìn Tô Nghi bảy người biến mất ở thôn trang chỗ sâu , sa nhân lưu Hồng mặt không thay đổi khẽ đảo mắt , oán hận nói: "Hừ, những người này thật là phúc lớn mạng lớn!"

"Điện hạ , tối nay chúng ta không bằng..." Một đầu sa nhân nhích lại gần , cúi đầu rỉ tai , hơn nữa làm một bí mật sống bàn tay cắt cổ thủ thế.

Vốn hận nhất Tô Nghi lưu Hồng lại cười lạnh nói: "Người đầu này thấy tiền sáng mắt gia hỏa , muốn Tổ Long Kim Lân muốn điên rồi ? Ta đã cùng bọn người dân đi dân lại , nơi này là quy đảo , không phải người gia hậu viện , người nào dám ở chỗ này gây chuyện , ta thứ nhất lột các người da! Huống chi..."

Vừa nói vừa nói , lưu Hồng nhìn về bốn phía nồng nặc , trên mặt vẻ rầu rĩ cũng không so với Tô Nghi đám người ít hơn bao nhiêu.

"Huống chi người xem một chút này hoàn cảnh chung quanh! Toà đảo này cơ hồ bị những thứ này đáng chết súc sinh vây nước chảy không lọt , mặc dù bọn họ nghĩ đến là không có lá gan vây công tiên quy , nhưng cái khó bảo đảm bọn họ sẽ không nổi điên , hung lan tên kia từ nay về sau ắt sẽ thời khắc chú ý quy đảo cùng chung quanh vang động , người nghĩ ám sát Tô Nghi ? Có thể a , chỉ cần người không ngại ăn vạ cá phê thân nổi đau mà nói , hơn nữa đừng hy vọng ta sẽ bảo vệ người." Lưu Hồng trầm giọng cảnh cáo nói.

Đầu kia rắp tâm không tốt sa nhân lập tức run lập cập , Sa Nhân tộc có cái cổ xưa tập tục , đó chính là tại nào đó cái tộc nhân mắc phải tội lớn lúc , sẽ tại dưới con mắt mọi người , đem cái này tội nhân treo lại , sau đó ném vào quyền đường phê cốt cá trong hồ , mặc kệ tự sinh tự diệt.

Này phê cốt cá chỉ có Nhân tộc lớn chừng bàn tay , nhưng hàm răng nhưng lại sắc nhọn vừa mịn , có khả năng tùy tiện đâm vào Sa Nhân tộc trong da thịt , hút ăn cốt tủy cùng máu tươi , nhưng lại sẽ không tạo thành quá lớn vết thương , để cho thụ hình người không đến nỗi quá nhanh chết đi.

Tại trong quá trình này , thụ hình người ắt sẽ đau chết đi sống lại , nếu để cho Tô Nghi thấy loại khổ hình này , tất nhiên sẽ kinh ngạc ở hẳn như thế cùng hậu thế "Xử tử lăng trì" giống như vậy đây?

Đầu này sa nhân từng thấy tận mắt những tộc nhân khác nhẫn nhịn chịu vạ cá phê thân sáu ngày năm đêm , cuối cùng tươi sống đau chết đi qua thảm trạng , vì vậy hẳn cũng không muốn thử cái này hình phạt mùi vị , không thể không bỏ đi tại quy đảo sinh sự dự định.

"Hừ, Tô Nghi đầu người ta nhất định phải được , chờ xua đuổi những thứ này vây đảo súc sinh sau đó , tiếp theo đi có hẳn dễ chịu! Dám lán ta Sa tộc người , ắt sẽ ngàn dặm tàn sát chi!" Lưu Hồng khoe miệng nhếch lên , bộc lộ ra nửa há chanh chua răng , ánh mắt âm độc hung tàn tới cực điểm.

Tô Nghi đám người tự nhiên không có khả năng biết được lưu Hồng tiểu toán bản , bọn họ tụ tập tại một gian trong phòng khách , tại xác nhận qua tường ngăn không tai sau đó , lúc này mới khai triển hội nghị.

Tô Nghi ngồi ở trước bàn , nhìn sáu người khác nhất phái cẩn thận tư thái , hồ nghi nói: "Tào huynh , hiện tại phải nói với ta một chút đi ? Người đến tột cùng có tính toán gì ?"

Tào Nam ở giường dọc theo một bên ngồi xuống , cùng mấy người khác hai mắt nhìn nhau một cái , bỗng nhiên nở nụ cười.

"Dự định ? Tại loại này dưới tuyệt cảnh , đương nhiên là dự định rút lui , người cũng không muốn vô duyên vô cớ chết ở chỗ này chứ ?" Tào Nam cười thần bí nói.

Tô Nghi hai tròng mắt sáng lên , đạo: "Có thoát đi chi pháp ?"

"Có." Tào Nam gật đầu khẳng định.

"Xin lắng tai nghe."

Tào Nam hít sâu một hơi , đạo: "Xu Mật Viện có cái rất đặc thù ấu long bảo vệ biện pháp , đặc biệt dùng cho bảo vệ những thứ kia tiền đồ bất khả hạn lượng thiên tài trẻ tuổi , phòng ngừa nhân tài chạy mất... Nguyên bản đây là tướng môn thế gia ở giữa bí mật , rất ít tại dân gian truyền lưu , nhưng Tô Di Thiên thân phận người đặc thù , có quyền hiểu; người coi như Nhân tộc thiên tài đứng đầu , nguyên bản Quốc Viện kế hoạch tại Doanh Châu Đại Hội mở ra trước , đem cái này biện pháp ứng dụng ở trên thân thể người , kết quả..."

Tô Nghi lúng túng cười một tiếng , hẳn tại Vô đạo hội sau đó liền bị Ngọc Hàn công chúa "Cướp đi", tại Ngọc Hàn Cung ngây người một tháng , căn bản không biện pháp cùng liên lạc với bên ngoài , chớ nói chi là hiểu biết cái này đặc thù bảo vệ các biện pháp.

...

(PS: \_(:3" ∠)\_ gần đây càng một ngày đoạn một ngày , dòng chảy sẽ không giải thích gì đó , chính là tới gần trọn bộ rồi , nhân phạm lỗi mà thôi , sau đó trầm mê ở trong tiểu thuyết , một bên xem tiểu thuyết , một bên gom sách mới linh cảm , thời gian phần lớn hoa ở trên mặt này rồi , sau đó nói tốt cố gắng đổi mới quyển sách cho đến hoàn thành , cái hứa hẹn này cũng không chỗ dựa , thất tín với người , dòng chảy mình cũng thật mất mặt. Không nói nhiều , ngày mai vừa vận nghỉ ngơi , thử một chút xem có thể hay không bùng nổ một lần T-T)

Bạn đang đọc truyện *Bình Pháp Đại Thánh Convert* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 301: Bỏ quyền ?

Tô Nghi lập tức liền đối với cái này "Ấu long bảo vệ biện pháp" nổi lên dày đặc hứng thú , danh như ý nghĩa , cái này biện pháp nhất định cùng hắn , cùng sở hữu Nhân tộc trẻ tuổi tinh anh tồn tại chặt chẽ không thể tách rời quan hệ.

Thấy Tô Nghi ánh mắt tò mò , Tào Nam khẽ mỉm cười , cũng không vòng vo , không rõ chi tiết mà đem cái này đặc thù bảo vệ biện pháp nói liên tục.

Hán tộc nhân dân có cái truyền thống tốt đẹp , đó chính là vô cùng chú trọng đời sau bồi dưỡng cùng giáo dục , theo trứ danh "Mạnh mẫu ba đời", "Đào mẫu dạy con" loại này điển cố liền có thể thấy được lóm đốm; "Dưỡng dục" một từ cũng không phải là đem con nuôi lớn là được , mà là muốn nuôi dưỡng cùng giáo dục đều xem trọng , mặc dù lại gia đình nghèo khổ , cũng sẽ không lạnh nhạt hải tử giáo dục cùng sinh hoạt , chung quy khổ đi nữa không thể khổ hải tử sao.

Nói dối tông đường tinh thần tại mỗi một Nhân tộc trong lòng thâm căn cố đế , theo trứ danh Vũ Hưu « giới tử thư » đến hậu thế « kiều mà thơ », « thành thật mà thơ » chờ một chút , thậm chí còn tác dụng với toàn thể Nhân tộc đời sau « tăng rộng hiền văn », « thiên tự văn », « đệ tử quy » chờ một chút , không một không thể hiện hán tộc đối với giáo dục coi trọng , loại tinh thần này không chỉ có tồn tại ở người nào đó trong lòng , càng là toàn bộ dân tộc linh hồn chỗ ở.

Mà giáo dục cùng truyền thừa điều kiện tiên quyết , là yêu cầu bảo đảm người tuổi trẻ thân thể an toàn , chung quy nếu là mệnh đều không , lấy cái gì đem hán tộc văn hóa truyền thừa thiên thu vạn cổ ? Vì vậy chủ chiến phái dùng hết hết thầy cũng phải cùng Man Tộc chống lại đến cùng , quyết không đầu hàng , bởi vì chủ chiến nhân sĩ đều hiểu , đầu hàng có thể giữ được tánh mạng mình , nhưng vô pháp giữ được chủng tộc văn hóa , không cách nào để cho hậu nhân hưởng thụ được kiến thức mang đến chỗ tốt.

Vì vậy , theo Thái Cổ tới nay , mọi người liền đối với đời sau an nguy phi thường đề ý , ngay cả là Nhân tộc tiến vào bình pháp vì tôn , tinh thần ngang dọc niên đại , loại tư tưởng này cũng không có bất kỳ thoái hóa dấu hiệu , ngược lại càng ngày càng coi trọng , bởi vì bình thánh Tôn Vũ đã từng nói: Mỗi người đều có trở thành thánh nhân có khả năng!

Nhất là tại gần đây hơn một trăm năm , đối mặt Man Tộc đại quân chèn ép , Nhân tộc càng thêm không chịu nổi bất kỳ một tên thiên tài trẻ tuổi tồn thất , đừng nói là trở thành thánh nhân , coi như là có hi vọng trở thành chủ tướng , phi tướng hoặc là hào kiệt thiên tài , nếu là hán tráng niên mất sớm , đối với Nhân tộc vận mệnh tuyệt đối là một không nhỏ đã kích.

Tào Nam cuối cùng tổng kết đạo: "Tô Di Thiên, tại đầu loại bắt đầu tiên vệ huynh cũng đã nói, Nhân tộc mỗi lần cũng sẽ điều động hơn ngàn người tới tham gia Doanh Châu Đại Hội, nhưng trung bình số người chết bất quá hai ba chục, trong đó phần lớn hay là bởi vì tai nạn trên biển mà chết! Vì sao Nhân tộc tỷ số tử vong thấp như vậy, mà Man Tộc, đảo ngũ quân thậm chí là Hải Thần Tộc, tỷ số tử vong đều vượt qua xa Nhân tộc? Chính là bởi vì Nhân tộc có ấu long bảo vệ biện pháp tồn tại, mới để cho những thứ này ấu long có ngao du biển khơi dừng khí, chúng ta đều là người được lợi."

"Cái này biện pháp cụ thể như thế nào thực hành?" Tô Nghi hỏi.

"Rất đơn giản, này cần phải mượn hai cái tiểu thể giới lực lượng, một là thông báo nguy hiểm bạch mã diễn đàn, một cái khác là phụ trách dời đi long mạch lối đi." Tào Nam đạo.

Tô Nghi ánh mắt động một cái, có một ít suy đoán.

"Hắc hắc, ta mặc dù thích chiến đấu, nhưng cũng không thích chịu chết, gia phụ tại ta trước khi đi dặn đi dặn lại, nếu là gặp vô pháp giải quyết nguy hiểm, liền lập tức tiến vào bạch mã diễn đàn phát ra cảnh báo, hẳn sẽ nhanh chóng xin long mạch lối đi quyền sử dụng, đem ta đưa về đại lục." Vệ giang sơn đạo.

"Mẹ, ta mặc dù biết có cái này thoát khỏi phương pháp, nhưng lại không thể sử dụng, ai kêu bạch mã diễn đàn chỉ có thể để cho người đi đường trở lên sĩ tử tiến vào đây?" Hạ Tử Du mặt đầy bất đắc dĩ, đều là tướng tài Hàn Tu Trúc cũng là cười khổ không thôi.

"Lấy tướng tài thân tới tham gia Doanh Châu Đại Hội, thậm chí một mình cất cánh là vô cùng nguy hiểm, thậm chí có thể nói là cửu tử nhất sinh, cho nên ta mới đề nghị chúng ta tạo thành đội tàu, đồng tâm hiệp lực, tại thời khắc nguy nan có thể giúp đỡ bọn người chạy thoát hiểm cảnh." Tào Nam đạo.

Tô Nghi gật gật đầu, trong lòng có nhiều chút hiểu ra.

Nhân tộc "Bạch mã diễn đàn" từ danh gia Công Tôn long sáng chế, người đi đường trở lên sĩ tử tùy thời có thể tùy chỗ mượn danh thiếp, để cho tâm thần gia nhập diễn đàn, chỉ cần thân thể người tại Bình Phong Đại Lục, vô luận thân ở cái góc nào cũng có thể cùng người khác trao đổi, có thể nói là trung cao tầng sĩ tử chủ yếu nhất truyền tin tức thủ đoạn cũng không quá đáng; mà long mạch lối đi tác dụng càng cường đại hơn, thậm chí có thể truyền vật thật, vì phòng ngừa nó bị phi pháp lợi dụng, vì vậy Xu Mật Viện nghiêm khắc quản khống rồi long mạch lối đi, chỉ có làm một ít sự kiện trọng đại phát sinh lúc, mới có thể để cho một vài gia tộc lớn xin sử dụng, tỷ như này Doanh Châu Đại Hội.

Mặc dù tục truyền nói, long mạch lối đi chỉ có thể truyền một ít món nhỏ vật phẩm, nhưng cụ thể là dạng gì "Món nhỏ vật phẩm", lấy gì đó vật tham chiếu tới so sánh "Tiểu"? Không người có khả năng chính xác hình dung.

Tại một hạt gạo trước mặt, một phong thư tín có thể tính là "Đại cái vật phẩm", nhưng đối với so với một tòa nhà, thư tín liền nhẹ như lông hồng rồi.

Giống như, tại một tòa núi cao trước mặt, bình thường thể trạng người có thể hay không coi như là "Món nhỏ vật phẩm" đây?

Nghĩ thông suốt cái này, Tô Nghi đối với mấy cái này tướng môn đệ tử muốn phải làm sự tình đã lòng biết rõ, bọn họ đây là muốn tiến vào bạch mã diễn đàn lộ ra tin tức, sau đó để cho gia môn trưởng bối mở ra long mạch lối đi, đem tại chỗ người đưa về đại lục a.

Tô Nghi tin tưởng long mạch lối đi tuyệt đối có năng lực này, chẳng qua là bình thường theo không lộ ra trước mắt người đời, phòng ngừa đưa tới địch nhân mơ ước thôi.

Nói thật, đây có lẽ là ổn thỏa nhất rút lui phương pháp, nhưng còn có một cái trí mạng vấn đề.

"Nếu là ta chờ dùng loại phương pháp này rút lui Đông hải, có hay không thì phải tính làm vợ cả sẽ bỏ quyền?" Tô Nghi nhăn đầu lông mày.

Sáu người khác trở mắt nhìn nhau, nhưng lại tất cả đều im lặng không nói.

Thấy vậy, cái vấn đề này câu trả lời, Tô Nghi đã sáng tỏ ở ngực.

Nói thật, Tô Nghi chính mình đối với Doanh Châu Đại Hội, đối với Doanh Châu bí cảnh, cùng với đối với trong truyền thuyết có thể thực hiện hết thảy nguyện vọng thần bí bảo vật đều không có hứng thú, hẳn sẽ đến tham gia lần này đua thuyền cuộc so tài, hẳn mục tiêu chỉ là vì thực hiện cùng Liễu Tâm Chiếu hứa hẹn, giúp nâng lấy được trị được bách bệnh tiên dược thôi.

Nhưng không thể nói chỉ là một cái nhỏ nhỏ hứa hẹn cũng không có vấn đề, làm Tướng chỉ đạo chú trọng trí, tin, nhân, dũng, nghiêm, binh gia hàng ngũ lấy trí làm đầu, "Trí" thậm chí là Nhân tộc tiến bộ cơ thạch, mà tin liền xếp hạng trí sau đó, nhưng lại chứng minh hẳn tầm quan trọng, người cùng người lui tới, tướng lãnh đối với quân đội quản lý, tuyệt đối không thiếu được hai chữ thành tín.

Liễu Tâm Chiếu tại Doanh Châu Đại Hội mấy tháng trước, có thể nói là bất kể hồi báo, hết lòng dạy dỗ Tô Thi Nhi tạp học bách nghệ, là Tô Nghi dành ra không ít thời gian đi bận tâm chính mình quân nghiệp, cũng vì vậy, Tô Nghi mới có năng lực thi đậu Viện thí, trở thành tướng tài, đứng ở nơi này tòa Đông hải tiên đảo bên trên, bức này ân tình đã đủ để đổi lấy Tô Nghi một cái cam kết, vì báo đáp cái này ân tình, Tô Nghi cho dù là vào nơi dầu sôi lửa bỏng cũng sẽ không tiếc,

Tích thủy chi ân, làm dừng tuyên trương báo.

Cũng vì vậy, chuyện này lộ trình tuyệt đối không cho phép thất bại!

Bạn đang đọc truyện *Binh Pháp Đại Thánh Convert* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 302: Diễn đàn bị lấp kín

Có lẽ là nhìn ra rồi Tô Nghi trên mặt vẻ khó xử , Tào Nam lập tức thể ngộ , nói: "Thật ra thì ta cũng không cam chịu tâm như vậy lui bước , nhưng dưới mắt toà này tiếp tế đảo nhỏ bị bốn bề bao vây , thực lực chúng ta sai chỉ ngàn dặm , hung lan tướng quân sợ rằng khó mà chiếm cố đảo nhỏ cùng chúng ta song phương an toàn , vẫn là bo bo giữ mình cho thỏa đáng a."

Tô Nghi quay đầu nhìn một chút mọi người , phát hiện trên mặt mỗi người đều lộ ra một cổ không cam lòng thần thái , hồi bại bầu không khí tràn đầy gian này phòng khách.

Tô Nghi miễn cưỡng cười vui nói: "Không sao , ta chỉ là muốn đi mở mang một hồi Doanh Châu bí cảnh phong thái thôi , tự nhiên biết giữ được tánh mạng mới là đòi hỏi thứ nhất , mệnh đều không , lấy cái gì đi du lịch ? Tào huynh nói có lý , xin mời người liên lạc Xu Mật Viện các tiền bối đi."

Hạ Từ Du cũng lắc đầu một cái , đạo: "Ta mục tiêu chỉ là vì lịch luyện , giờ phút này sớm thôi lui cũng là đúng là bất đắc dĩ , ghé góm lại tìm địa phương khác rèn luyện chính mình đi."

Những người khác cũng rớt rít tỏ thái độ , biểu thị nguyện ý rút lui , loại trừ bo bo giữ mình lý do này ở ngoài , cũng là nắm lấy không muốn để cho Tào Nam làm khó có lòng tốt , mặc dù Hàn Tu Trúc cùng Điền Sơ hai người cắn chặt môi dưới , lộ ra cực kỳ không cam lòng , nhưng cũng không có nói lên ý kiến phản đối.

Tất cả mọi người đều rõ ràng , ở chỗ này quốc nạn ngay đầu thời khắc , người nào cũng không nên vì bản thân chỉ muốn , đem tính mạng nhét vào chùng tộc cuộc chiến ngoài ra bất kỳ địa phương nào.

"Nếu tất cả mọi người không có ý kiến , vậy thì do ta tới đem giờ phút này tình cảnh thông báo cho Xu Mật Viện đi." Tào Nam cười khổ một tiếng , sau đó lấy ra chính mình danh thiếp , nhắm hai mắt lại.

Trầm khu vực núi thì than hơi thở đạo: "Đại gia không cần vì thế buồn buồn không vui , ngay từ đầu chúng ta liền đã biết , có khả năng tiến vào Doanh Châu bí cảnh tuyệt đỉnh thiên tài , từ xưa tới nay chính là một tay có thể đếm được , dù cho cơ hội này không tới phiên chúng ta , cũng không cần oán trời trách đất; đòi trước có lời: Tiến thoái duy lúc , tạm thời rút lui cũng không có nghĩa là thất bại , nếu là có tâm , nằm gai nếm mật , nghỉ ngơi dưỡng sức , ba năm sau tái chiến liền có thể."

Mọi người cười một tiếng , nhưng tâm tình đều không cao , hiển nhiên cũng không có bởi vì lời nói này mà nhận được phần chấn.

Tại chỗ người đều là Nhân tộc theo điều tình khiêu tế tuyển đi ra đỉnh cấp thiên tài , Doanh Châu Đại Hội ba năm nhất giới , chỉ có người đi đường trở xuống sĩ tử mới có thể tham gia , mà thời gian ba năm đủ để cho tại chỗ bảy người ít nhất bước vào Vũ Sĩ cấp bậc , nói cách khác , thiên tài chân chính một đời phân lớn chỉ có thể có một lần tham dự Doanh Châu Đại Hội cơ hội , mà tầm thường căn bản liền tham dự tư cách đều không biết có , cái thế giới này là công bình.

Cho dù là một người vì lần thứ hai tham dự đại hội , cố ý áp chế chính mình cấp bậc , lại có ai có khả năng bảo đảm , hẳn nhất định có thể đủ tại đua thuyền cuộc so tài trung lấy được xuất sắc ?

Nếu là lần thứ hai tham gia Doanh Châu Đại Hội thất bại nữa , chẳng lẽ còn lại muốn chờ một cái ba năm sao?

Chính gọi là kẻ thức thời mới là tuần kiệt , ai cũng sẽ không ngu đến mức vì hư vô mờ mịt Doanh Châu bí cảnh mà trì hoãn chính mình tiền đồ , có lẽ trên đời thật có loại này quái nhân , vì trong bí cảnh một cái bảo vật mà buông tha chính mình một đời sĩ đồ , nhưng ít ra Tô Nghi không có gặp , càng chưa nghe nói qua.

Vì vậy , bỏ lỡ lần này đại hội , liền cơ hồ tương đương với vĩnh viễn bỏ qua bí cảnh vào sân quyền , tại chỗ bảy người đều không phải là ngu xuẩn , đối với bỏ quyền kết quả tất cả đều lòng biết rõ.

Cũng vì vậy , mới có người không cam lòng , có người tiếc nuối.

Nhưng không cam lòng lại có thể thế nào đây? Tại sức mạnh to lớn động vật biển trước mặt , bọn họ những thứ này tướng tài cùng người đi đường căn bản không thể cứu vãn , chính có thể nói là người người là đao thớt , ta là cá thịt , nếu là cưỡng ép tiến tới , chỉ có mặc cho địch xé thịt phần.

Lại lỗ mắng thất phu cũng sẽ không đánh tất bại chi dựa vào , này không sẽ vì người "Tri" cùng "Dũng" hai cái Thánh Đạo thêm vào nhất bút một mực ,

ngược lại sẽ để cho người tại "Ngu" trên đường càng đi càng xa; trừ phi cuộc chiến tranh này đã lên cao đến tột quần sinh diệt cấp bậc, mới là bất kể tính mạng tất đất tất tranh, chỉ là này Doanh Châu Đại Hội hiển nhiên còn không nghiêm trọng như vậy.

Cho nên, buông tha mới là lựa chọn tốt nhất.

Tô Nghi đã tại trong lòng tính toán, nên như thế nào hướng Liễu Tâm Chiếu giao phó.

Nhưng mà, ngay tại Tô Nghi tâm trạng bay vòng trong chốc lát, đối diện Tào Nam đột nhiên phát ra một tiếng kinh nghi.

"Thế nào?" Trầm khu vực núi hỏi.

"Cái này... Ta không biết nên giải thích như thế nào mới tốt, nói tóm lại, ta không vào được bạch mã diễn đàn?" Tào Nam cau mày nói.

"À?" Vệ giang sơn mặt đầy kinh ngạc, cũng lấy ra hấn danh thiếp, thử chìm vào tâm thần.

Tất cả mọi người tầm mắt đều ném hướng hấn.

Chỉ thấy vệ giang sơn nhắm hai mắt lại, chỉ chốc lát sau, mặt trầm như nước mở hai mắt ra, lắc đầu một cái.

Tô Nghi trong lòng lộp bộp vừa vang lên, vừa nhìn về phía trầm khu vực núi cùng Điền Sơ hai người, loại trừ Tào Nam cùng vệ giang sơn ngoài ra, hai người bọn họ cũng là người đi đường cấp bậc.

Hai người lập tức hội ý, thử câu thông bạch mã diễn đàn, nhưng đều không ngoại lệ, tất cả cũng không có được đến hưởng ứng.

Trong phòng khách lâm vào khác thường trong trầm mặc, tại chỗ bảy người người xem ta, ta xem người, chính là không phải nói cái gì tốt.

Tô Nghi, Hàn Tu Trúc cùng Hạ Từ Du ba người càng là đầu óc mơ hồ, bọn họ đều là tướng tài, hoàn toàn không biết xảy ra chuyện gì.

"Đến tột cùng chuyện gì xảy ra?" Sau một hồi lâu, Tô Nghi mới mở miệng hỏi.

"Ho khan một cái, không biết chuyện gì xảy ra, ta phát hiện tâm thần ta vô pháp tiến vào bạch mã diễn đàn." Tào Nam cười khan nói.

"Cái này ta biết, nguyên nhân là gì đó? Bạch mã diễn đàn đóng cửa?" Tô Nghi hỏi.

"Không, ta có thể cảm nhận được rõ ràng bạch mã diễn đàn vẫn đối ngoại cởi mở, nhưng ta chỉ có thể nhàn rỗi nhìn, vô pháp đến gần một bước, giống như, thật giống như..." Tào Nam ấp úng, thật giống như tìm từ ngữ để hình dung loại cảm giác này.

Tô Nghi trầm ngâm chốc lát, nói lầm bầm "Bị tường?"

Theo Tô Nghi trong miệng bỗng nhiên đựng tới cái này hậu thế thời thượng từ ngữ, để cho Tào Nam hai mắt chột lóe, gật đầu liên tục đạo: "Đúng đúng, chính là loại cảm giác này, thật giống như tại ta cùng bạch mã diễn đàn ở giữa dựng lên một đạo tường rào, mặc ta lại cố gắng như thế nào, cũng không cách nào đột phá bức tường này ngăn trở, tiến vào bên trong tiểu thế giới."

Vệ giang sơn đám ba người cũng gật gật đầu, đồng ý Tào Nam mà nói.

Tô Nghi nhíu mày.

"Đây chẳng lẽ là các người cùng danh thiếp, bạch mã diễn đàn ở giữa liên lạc bị cắt đứt?" Tô Nghi nâng cằm lên, suy đoán nói.

"Tám phần mười chính là như vậy."

"Vấn đề là, đến tột cùng là duy chỉ có chúng ta liên lạc bị cắt đứt, vẫn là bạch mã diễn đàn lỗi đi bị người ngăn chặn?" Hàn Tu Trúc đạo.

"Này khác nhau ở chỗ nào?" Vệ giang sơn sững sờ một chút.

"Đương nhiên là có phân biệt, nếu là người trước mà nói, chúng ta cũng có thể nghĩ biện pháp giải quyết, nhưng nếu là toàn bộ bạch mã diễn đàn bị người ngăn chặn, chúng ta lại cố gắng thế nào cũng không làm nên chuyện gì." Hàn Tu Trúc trầm giọng nói.

Mọi người sắc mặt càng ngày càng khó coi, vô pháp tiến vào bạch mã diễn đàn, liền vô pháp cách xa vạn dặm cùng đại lục câu thông, bọn họ nên như thế nào rút lui?

"Chúng ta, bị trơ trọi rồi." Tào Nam dùng trầm thấp ngậm ách thanh thanh âm, phun ra cái này để cho mọi người rợn cả tóc gáy sự thật.

...

Kiến Khang Thành, Quốc Viện bên trong, một đám phụ trách tế tự làm việc tư tế bận rộn bề đầu sứt trán.

Bạn đang đọc truyện *Binh Pháp Đại Thánh Convert* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 303: Giờ đến phiên chúng ta

Một vị lão tư tế vội vàng vội vã tiến vào tiểu thế giới "Quân lâm thiên hạ" trung, cùng thủ vệ lâm bầm đôi câu, người sau gật gật đầu, hướng chủ điện đi tới.

"Hai vị viện thừa đại nhân, Quốc Viện tư tế báo lại, tiểu thế giới bạch mã diễn đàn bị mãnh liệt tấn công, mong rằng hai vị đại nhân mau quyết đoán." Thủ vệ ở ngoài điện quỳ một chân trên đất, cao giọng thông báo.

Lập tức, thì có một đạo hùng hậu tang thương thanh âm theo chủ điện nhảy ra.

"Chuyện này ta đã biết, người hồi báo tư tế, ta hai người sẽ tay giải quyết, không cần lo âu."

Thủ vệ nghe ra là Vi lão chủ tướng thanh âm, cúi đầu đáp dạ sau đó, hướng lão tư tế đi tới.

"Như thế nào?" Lão tư tế lo lắng không yên bình thường hỏi.

"Đại nhân, người không cần lo lắng, hai vị viện thừa đại nhân đã bắt tay giải quyết, người có thể đi trở về thông báo các vị đồng liêu."

"Vậy thì tốt, vậy thì tốt!"

Lão tư tế hiển nhiên thở phào nhẹ nhõm, không chỉ là hân, Quốc Viện toàn thể trên dưới đều đối với hai vị lão chủ tướng tràn đầy lòng tin.

Nếu lão chủ tướng đã bắt đầu giải quyết bạch mã diễn đàn chuyện, vậy thì nhất định có thể đủ giải quyết, lão tư tế như thế tin nhiệm lấy, nhưng mà hân nhưng không biết, ngay cả là trần, vì hai vị lão chủ tướng, giờ phút này cũng là sắc mặt ngưng trọng.

Trần Khánh Chi hai tròng mắt Tinh Thần Biến đổi, nhật nguyệt dấu chuyển, chiếu ra cái bóng ngược hình ảnh không có chỗ nào mà không phải là bạch mã diễn đàn bên trong cảnh tượng, vì duệ chỉ có thể ở hân trong con người nhìn thấy ngàn dặm hắc hỏa, vạn đạo Lang Hồn.

Cơ hồ qua sau nửa canh giờ, Trần Khánh Chi lúc này mới thu hồi tâm thần, nhìn về phía bên cạnh vi duệ, lắc đầu một cái.

"Không nghĩ đến kia Elie lão tặc như vậy không dần nổi, ta nguyên tưởng rằng hân sẽ chờ đến thương thế khỏi hân sau đó mới động thủ, kết quả lại lớn đại vượt qua ta tưởng tượng." Vi duệ cười lạnh.

"Có lẽ là Man Tộc đại kế xuất hiện gì đó sơ suất, khiến cho hân không thể không đem kế hoạch sớm đi." Trần Khánh Chi nhắm lại lấp lánh có thần hai tròng mắt, như là đang suy tư gì đó.

"Elie lão tặc đột nhiên tập kích, sợ rằng đã tạo thành hơn một trăm ngàn sĩ tử tâm thần bị tổn thương, người tội nhẹ Luyện Bình Tràn chấn động, người tội nặng vĩnh viễn si ngốc điên, số nợ này ta cần thiết cùng hân thanh toán! Việc cần kíp trước mắt là đưa hân lực lượng xua đuổi ra bạch mã diễn đàn, giờ phút này chính diện Doanh Châu Đại Hội trong lúc, những thứ kia cách xa ở Đông hải sĩ tử cần gấp tiếp viện, không cho phép phút chốc trì hoãn."

Trần Khánh Chi đột nhiên mở hai mắt ra, cười nói: "Không, có lẽ chúng ta muốn ủy khuất một hồi thân ở Đông hải các sĩ tử rồi."

"Đây là ý gì?"

"Ha ha, Elie lão tặc giờ phút này suy yếu như vậy, chính là ta chờ cơ hội! Xem ta dùng một chiêu bắt rùa trong hồ, đem tàn hồn vĩnh viễn xóa sạch tiêu tan tại Bình Phong Đại Lục, trọn đời không được siêu sinh! Đem sở hữu Man Tộc xua đuổi ra chúng ta quê hương!" Trần Khánh Chi âm vang có lực nói.

Vi duệ sắc mặt rung một cái, đạo: "Người là muốn biết thời biết thế, đem lần tập kích này hóa thành chúng ta Nhân tộc sinh cơ? Có lẽ có thể được, nhưng người phải biết, này pháp cũng không phải là mười phần chắc chắn, Khả Hân lực lượng quá mạnh, chúng ta có lẽ không thể chịu đựng cái giá này."

"Vi Nhân tộc trường tồn, tổ tiên bỏ ra vô số thế hệ đại giới, hiện tại, giờ đến phiên chúng ta." Trần Khánh Chi giương lên an tường nụ cười.

...

Đại Giang hai bờ sông gió nổi mây vần, nhưng Tô Nghi đám người lại hồn nhiên không cảm giác.

Tại cùng hung lan Đại tướng thông báo vô pháp tiến vào bạch mã diễm đàn hiện trạng sau đó , được đến câu trả lời là "Bọn người là bay tới đảo khách nhân , ta tự nhiên muốn hết sức bảo đảm các người an toàn" sau đó , bảy người sáu nào uất ức mà trở lại phòng khách.

Mặc dù lấy được hung lan Đại tướng khẳng định câu trả lời , nhưng mọi người chỉ cảm thấy trong lòng cảm giác áy náy nặng hơn một phần , bọn họ ở trên đảo không cố gắng làm một việc gì , còn phải để cho người trước phân tâm bảo vệ , đừng nhắc tới có nhiều biệt khuất.

Bốn phía động vật biển mặc dù có nơi kiêng kỵ , mà không dám đối với quy đảo phát động toàn diện tấn công , nhưng luôn có một ít không sợ chết động vật biển sẽ đánh bất ngờ đảo nhỏ , mặc dù đều không ngoại lệ , đều bị hung lan đánh lui , nhưng là để cho bảy người dần dần biết địch nhân lực lượng.

Vây đảo động vật biển , theo hung lan bước đầu phòng chừng , số lượng lớn ước tại khoảng ba trăm , hơn nữa phần lớn thực lực cùng hẳn không phân cao thấp , trong đó thậm chí còn cất giấu vài đầu thiên niên lão yêu quái , nếu không phải là bằng vào dưới chân đầu này tiên quy uy hiếp , sợ rằng trên đảo hơn mười ngàn quân dân sẽ ở trong khoảnh khắc bị động vật biển cuồng triều nuốt chửng lấy.

Hung lan đã cho Hải Thần Tộc thượng tầng phát đi rồi cầu viện báo động , nhưng cũng không xác định người sau có hay không đã nhận được , nói tóm lại , hiện tại tình trạng cơ hồ là cái tử cục , Tô Nghi bảy người có khả năng theo đảo cùng còn sống có khả năng... Nói thật , thấp đáng sợ.

"Ai , loại tình huống này , sao một cái buồn chữ được!" Trở lại phòng khách , vệ giang sơn câu nói đầu tiên là cái này.

Mọi người cười một tiếng , như là nhớ lại Tô Nghi lúc trước tại tướng quân dinh thự ngâm tụng « nhiều tiếng chậm » bài ca này tương hòa cảnh tượng , nữa đối so với giờ phút này tuyệt cảnh , trong lòng không khỏi dâng lên một tia chua xót.

"Bị bốn bề hợp vây , đường lui bị đoạn , thực lực địch ta cách xa , loại tình huống này , chur vị tiên hiền là giải quyết như thế nào ?" Trầm khu vực núi lác đầu cười khổ nói.

Tào Nam liếc mắt , nói: "Còn có thể giải quyết như thế nào ? Trực tiếp tại chỗ ngủ một giấc , kiếp sau còn tương là binh gia sĩ tử."

"Ho khan một cái , ta là người nhà họ Sừ." Trầm khu vực son đạo.

"Ta là đạo gia truyền nhân." Hàn Tu Trúc cũng cười nói.

"Giờ phút này là quán quít học phái thời cơ sao? !"

Tô Nghi lắc đầu một cái , đạo: "Thôi , chúng ta đã hết sức làm tốt chính mình nên làm chuyện , chính gọi là làm hết sức mình lấy nghe thiên mệnh , còn lại cũng chỉ có thể nhìn lão Thiên nên an bài như thế nào vận mạng chúng ta đi."

"Làm hết sức mình lấy nghe thiên mệnh ? Đây câu không tệ , Tô Di Thiên thật là mỗi lần đều có kinh người chi tiếng nói , thật không ta lẩn , chính là người sư! Chỉ là những lời này để ở chỗ này , nhưng là không đúng lúc." Trầm khu vực son đạo.

"Ừ? Nguyên ý nghe chỉ điểm "

"Chúng ta không thể nghe thiên mệnh , chỉ có thể nghe Tiên Thánh Tôn Vũ chỉ điểm , thiên mệnh đó là binh thánh trước tín ngưỡng." Trầm khu vực núi cười nói.

"Không không không , đó cũng không phải trọng điểm." Tô Nghi kéo một cái khóe miệng.

Mọi người rành rõi hàn huyên một hồi , giải quyết phiền muộn tâm tình , Tô Nghi rõ ràng , ở thời điểm này các vị chiến hữu biểu hiện càng tùy tính , tựu đại biểu lấy trong lòng bọn họ áp lực càng lớn.

Nhưng Tô Nghi làm sao không phải là như thế đây?

Lúc qua buổi trưa , nhưng bầu trời vẫn không thấy được một luồng kim mang , mọi người tùy ý ăn một ít hoa màu sau đó , mỗi người tản ra.

Tô Nghi vui ở trong phòng khách đọc sách , mãi cho đến gần chạng vạng tối , chung quy lại cảm thấy tâm thần có chút không tập trung , một chữ đều không nhìn nổi , chỉ có thể đứng dậy , đi trong thôn tản bộ.

Chung quanh cảm ngư nhân thôn dân lui tới , bận rộn bọn họ đối với Tô Nghi cái này người xứ khác làm như không thấy , khắp nơi nháo loạn , tựa hồ đang tiến hành chuẩn bị chiến đấu.

Tô Nghi rõ ràng loại này tiên đảo lên thôn trang , vừa tiến vào trạng thái lâm chiến cơ hồ chính là toàn dân giai binh , bởi vì cũng không có quấy rầy bọn họ , tự nhiên trong thôn đi lang thang.

Trên đường đi qua một chỗ cái ao , truyền tới trận trận trò chuyện tiếng , Tô Nghi theo bản năng hướng nơi đó vừa nhìn , không khỏi vui vẻ.

Nguyên lai , vệ giang sơn , Hàn Tu Trúc cùng Hạ Tử Du ba người , đang cùng trong thôn một ít người tuổi trẻ làm bạn , tại bên hồ nước thả câu.

Bạn đang đọc truyện *Binh Pháp Đại Thánh Convert* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 304: Sinh lộ ở chỗ nào ?

"Bị ngàn vạn động vật biển bao vây thời khắc nguy nan, vẫn còn có tâm tình câu cá, những người này thật là đủ rảnh rỗi." Tô Nghi trong lòng oán thầm, sau đó vừa đành chịu lắc đầu, bọn họ bảy người ở chỗ này giúp cái gì đều không giúp được, loại trừ câu cá đọc sách ở ngoài, còn thật nghĩ không ra có cái gì giết thời gian tiêu khiển rồi.

Đến gần nghe một chút, có một vị trẻ tuổi cảm ngư nhân tựa hồ đang ở giảng thuật hung lan Đại tướng anh hùng sử.

"Đừng xem tướng quân đại nhân đối với các người chiếu cố có thừa, nhưng các người khẳng định không biết hắn có bao nhiêu bạo tính khí! Đồng hải có trên trăm tòa tiên sơn tại các nơi phiêu du, dựa theo Ngọc Hoàng bệ hạ quy định, mỗi một vòng sơn đại vương... Nha không, mỗi một vòng trấn sơn Đại tướng nhiệm kỳ không được vượt qua mười năm, nhưng nhà ta hung lan tướng quân trấn thủ toà này bay tới núi, một đám chính là 70 năm!"

"Lại đang làm gì vậy?" Hạ Tử Du mặt đầy hiếu kỳ.

"Còn có thể tại sao, cũng không cũng là bởi vì những thứ kia mới nhậm chức trấn sơn Đại tướng quá uất ức, tới vài vị tất cả đều bị tướng quân nhà ta đại nhân cho đuổi đi thôi! Đương thời ta nhìn thấy những người kế nhiệm kia uất ức về mặt, hận không được tại chỗ cất tiếng cười to a, ha ha ha! Ta làm dân binh vài chục năm, bội phục nhất người loại trừ lão Ngọc Hoàng bệ hạ ở ngoài, cũng chỉ có đem quân đại nhân!"

Vừa nói vừa nói, trẻ tuổi kia cảm ngư nhân lạ mặt về mơ ước, Hàn Tu Trúc ba người trở mắt nhìn nhau, tất cả đều theo trong mắt đối phương nhìn đến một tia bông bột hứng thú.

"Làm như vậy há chẳng phải là cưỡng ép chiếm đoạt tiên sơn? Hung lan tướng quân cũng không sợ nhận được cấp trên trừng phạt?"

Trẻ tuổi cảm ngư nhân thối thối hần mị sọi kia bình thường hai cái râu, hừ hừ đạo: "Trừng phạt? Đó là đối với hạng người vô năng mới có thể áp dụng trừng phạt! Hung lan tướng quân thông minh tháo vát, này 70 năm đến, đem bay tới đảo quản lý ngay ngắn rõ ràng, người người cũng có thể ăn cá uống rượu, ngoại địch không có cái nào không dám phạm! Loại trừ Bồng Lai, phương âm những thứ này tồn tại Tổ Long khí tức che chở đại đảo ở ngoài, lại có cái nào tiên đảo hoàn cảnh hơn được chúng ta bay tới đảo?"

Trẻ tuổi cảm ngư nhân mặt đầy kiêu ngạo thần sắc, tiếp tục nói: "Chính là bởi vì tướng quân đại nhân năng lực cùng chiến công, chúng ta Hải Thần Tộc thượng tầng mới có thể để mặc cho hắn kinh doanh bay tới đảo, nếu không đổi thành bất kỳ cái gì khác tiên đảo trấn sơn Đại tướng, dám làm ra loại này xua đuổi người kế nhiệm bá đi, sợ rằng sớm bị lão Ngọc Hoàng bệ hạ nghiền thành phần vụn. Hơn nữa trọng yếu nhất một điểm là, tướng quân của chúng ta đại nhân tuổi gần một trăm hai mươi tuổi hơn, chính diện trẻ trung có triển vọng thời kỳ, tiền đồ bất khả hạn lượng, cho nên lão Ngọc Hoàng mới như vậy để mặc cho hắn trưởng thành."

Mọi người khòe miệng kéo một cái, Hải Thần Tộc một trăm hai mươi tuổi còn có thể được gọi là "Trẻ trung", này số tuổi nếu là đặt ở Nhân tộc, sợ rằng chỉ có thợ tỷ Nam Sơn cái từ này có thể hình dung.

Tô Nghi đi tới, hỏi "Vị huynh đệ kia, người một mực đều tại nói hung lan tướng quân chiến công cùng năng lực, có thể hay không nói một chút, người trong tâm khảm hung lan tướng quân là như thế nào?"

Hàn Tu Trúc ba người lập tức dời ra một vị trí, để cho Tô Nghi ngồi xuống.

Trẻ tuổi kia cảm ngư nhân nhìn lướt qua Tô Nghi, nói: "Dĩ nhiên là kính ngưỡng rồi, mặc dù tướng quân đại nhân trong ngày thường tùy tiện, bình thường cầm roi giáo huấn chúng ta, nhưng chúng ta đều hiểu đây là hấn cho chúng ta tốt; hơn nữa tướng quân đại nhân tự tay mang cho ta đây sao cuộc sống thoải mái, lại bảo đảm toàn đảo hơn mười ngàn quân dân an toàn, không có lý do cừu thị hấn."

Trẻ tuổi cảm ngư nhân thập phần khéo nói, vừa mở ra mấy hất chính là miệng lưỡi lưu loát, thao thao bất tuyệt.

Nhưng vừa nói vừa nói, hấn lại thán lên khí tức: "Nói thật, ta thật hy vọng tướng quân đại nhân có khả năng trọn đời quản lý bay tới đảo, nhưng chúng ta cũng rõ ràng, này là không có khả năng."

"Đây là vì sao?"

Trẻ tuổi cảm ngư nhân nhìn chung quanh, xác định không người chú ý tới bên này sau đó, mới dè dặt mở miệng nói: "Còn chưa phải là cấp trên chính sách vấn đề, các người muốn a, nếu để cho một cái tướng quân trọn đời quản lý chỗ nào đó tiên đảo, này tiên đảo chỉ sợ cũng được đổi họ chứ? Này tiên đảo cũng không phải là một tộc một gia tài sản riêng, cuối cùng vẫn Quy lão Ngọc Hoàng.. Nha không, về Hải Thần Tộc tổng cộng có."

Tô Nghi đám người gật đầu một cái, tỏ ra là đã hiểu, đây chính là giống như Nhân tộc địa phương quản lý quyền, trong lịch sử, cho tới bây giờ không

có chỗ nào quan chức có khả năng đem hạt khu kinh doanh giống như hậu viện nhà mình bình thường vô luận quan viên địa phương vậy cánh là như thế nào thâm căn cố đế , chỉ cần triều đình chính điện cường thế thời kỳ , muốn đem cái này hạt khu thu hồi lại , chỉ cần nhúc nhích ngón tay , liền có thể người trước nhỏ tận gốc.

Không có Vĩnh Hằng chính quyền , chỉ có Vĩnh Hằng lợi ích , Nhân tộc vô luận kia một đời hoàng triều , đều không cho phép bất kỳ quan viên nào chiếm núi làm vua , huống chi duy ngã độc tôn Hải Thần Tộc lão Ngọc Hoàng ?

"Hung lan tướng quân đại khái hai năm sau cũng sẽ bị thuyền chuyển bay tới đảo đi , ta đối người kế nhiệm không có yêu cầu khác , chỉ cần không bại hoại tướng quân đại nhân tích lũy xuống sản nghiệp liền tốt." Trẻ tuổi cảm ngư nhân thâm thúy ánh mắt nhìn về phía đỉnh núi , nơi đó bảo tháp chính đang lóe lên nhàn nhạt huỳnh quang.

Tô Nghi đám người trở mắt nhìn nhau , người ta nội chính vấn đề , còn là đừng chen miệng cho thỏa đáng.

"Ít nhất tại hung lan tướng quân nhậm chức trong lúc , bay tới đảo ắt sẽ vững như Thái Sơn." Tô Nghi thấy bầu không khí không đúng , vội vàng an ủi một câu.

"Đó là tự nhiên , thấy chung quanh những thứ này nhất gan như chuột động vật biển rồi sao , vậy đảo một buổi chiều , lại không có một cái dám dẫn đầu phát động tấn công , còn chưa phải là bị tướng quân đại nhân uy nghiêm chấn nhiếp , nghe nói cái khác tiên đảo cả ngày đều tại né tránh động vật biển , thật là oắt con vô dụng."

Tô Nghi đám người lại cùng vị này trẻ tuổi cảm ngư nhân trò chuyện phút chốc , nhưng đại khái là người sau tại thẳng thắn nói , hơn nữa nói chuyện phiếm nội dung phần lớn là "Toà này tiên đảo như thế nào như thế nào an toàn", "Hung lan tướng quân năng lực siêu quần" loại hình đề tài , để cho Tô Nghi đám người cảm giác an toàn kịch tăng.

Hơn nữa bay tới trên đảo thôn dân cơ bản toàn dân giai bình , tại bách thú vây đảo nguy cấp , trẻ tuổi này cảm ngư nhân lại còn có thể ở này cùng Tô Nghi đám người thả câu tán gẫu , chung quanh đi ngang qua cái khác cảm ngư nhân cũng không nhiều thêm khuyên can , đủ để chứng minh hung lan Đại tướng tại thôn dân trung uy vọng bao nhiêu rồi.

Chờ trẻ tuổi cảm ngư nhân sau khi đi , Tô Nghi đám người lại thảo luận.

"Chẳng lẽ là chúng ta lo sợ không đâu rồi hả? Toà này tiên đảo thật ra thì căn bản là vô cùng kiên cố , không có chút nào nguy hiểm có thể nói ?" Hạ Từ Du lẩm bầm một câu.

"Có lẽ chỉ là hung lan tướng quân không muốn để cho thủ hạ quân dân sinh ra dư thừa cố kỵ thôi , đây là chúng ta Nhân tộc bình gia thường dùng trấn an lòng quân thủ đoạn , tầng dưới chót binh lính lời của một bên cũng không thể nói rõ gì đó; các người thật chẳng lẽ cảm thấy , hung lan tướng quân có thể đầu thắng ba trăm đầu cùng hấn ngang sức ngang tài động vật biển ?" Tô Nghi nói.

Mấy người khác nhìn chung quanh trên bầu trời cuộn cuộn cuộn cuộn nòng vùn , tất cả đều lắc đầu một cái.

Bọn họ cũng không phải là muốn chê bai hung lan Đại tướng thực lực , thật sự là song quyền nan địch tứ thủ , huống chi , chung quanh này ba trăm đầu động vật biển lực lượng , có thể xa xa không chỉ bốn con tay.

Sau đó , bốn người sự chú ý lại trở về trong hồ nước , bất quá Tô Nghi lại có thể chú ý tới , Hàn Tu Trúc ba người mặc dù ánh mắt nhìn chăm chăm giây câu , nhưng sợ rằng tâm tư đã sớm tung bay đến nơi khác , nếu không trước mặt giây câu một mực lay động , cũng sẽ không không thu tuyến.

"Chẳng lẽ chúng ta thật một điểm sinh lộ cũng không có sao?" Tô Nghi nhìn hướng bầu trời , trong lòng lặng lẽ thở dài.

Bạn đang đọc truyện *Binh Pháp Đại Thánh Convert* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 305: Ngày mai mặt trời

Tô Nghi nhớ tới chính mình Yên Hải Bi bên trong , còn lưu lại một quyền trung đẳng long văn « Long thành phi tướng » , uy lực đã đạt đến phi tướng tầng thứ , chỉ cần đọc lên , uy lực ắt sẽ phiên giang đảo hải , phá núi lấp lư Nhạc , may ra có hy vọng phá giải giờ phút này bách thú vây đảo hiểm cảnh.

Nhưng phá cục điều kiện tiên quyết là "Có khả năng đọc lên « Long thành phi tướng »", phải biết , quân văn mặc dù được xưng uy lực không ai sánh bằng , hơn nữa tiêu hao tinh thần cực ít , nhưng là chỉ là so sánh lên cùng bình độc vũ tiêu hao thôi; « Long thành phi tướng » chính là chân chính trung đẳng long văn , uy lực cùng tiêu hao đều là phi tướng cấp bậc , dù là chỉ là tiêu hao phi tướng một nửa tinh thần , cũng không phải là hạng nhất có thể chịu

đựng , càng đừng đạt được là Tô Nghi bức này nhỏ nhỏ tướng tài rồi.

Cho dù Tô Nghi vì Doanh Châu Đại Hội , đặc biệt tại Cửu Châu chi bên trong đỉnh chứa đựng một thánh tinh thần lượng , nhưng nếu là thực có can đảm hủy đi phong « Long thành phi tướng » , sợ rằng còn không có đọc lên câu thứ nhất thơ , thì phải bị hút thành người khô , phi tướng tinh thần lượng đặt ở tướng tài trước mặt , có thể nói là đại dương mệnh mông cũng không quá đáng.

Tô Nghi rõ ràng , bọn họ người đi đường này , có thể nói là chân chính mà sa vào rồi từ địa , không nhìn thấy , càng không bắt được bất kỳ còn sống hy vọng!

Tô Nghi cảm thấy , tại sinh mạng một khắc cuối cùng , có lẽ một bên hô to Nhân tộc vinh dự , một bên cùng động vật biển phản chết chiến đấu , cũng vẫn có thể coi như là một loại xúc động lòng người trắng liệt cái chết rồi.

Vấn đề là , bọn họ đám này người đi đường và tướng tài , chống lại ba trăm đầu động vật biển vài cái nấn bóp ?

Tuyệt vọng mây đen xông lên Tô Nghi bụng dạ , tình quang không ở , đêm tối sau này.

Trăng tròn lơ lửng giữa trời , ngân huy khắp nơi.

Bốn người tại bên hồ nước gần người , cũng không biết trải qua bao lâu , sau lưng truyền tới Tào Nam thanh âm

"Nguyên lai các người ở chỗ này , đừng thoải mái nhàn nhã mà câu cá , hung lan tướng quân có chuyện muốn cùng chúng ta thương lượng "

Tô Nghi quay đầu , đưa mắt quét về phía đầu đầy mồ hôi Tào Nam , nghi ngờ nói: "Hung lan tướng quân ? Ở nơi này nguy cấp , hấn còn có cái gì phải giao đại cho chúng ta ?"

"Ta cũng không biết , là hấn thủ hạ lính liên lạc tới báo cho ta , để cho chúng ta bảy người đi lên đỉnh núi , có chuyện quan trọng thương lượng ." Tào Nam đạo.

Tô Nghi bốn người đứng lên , theo thói quen vỗ một cái trên người tro bụi , cho dù là bọn họ trên người không có một tia bụi đất.

Vệ giang son lập tức reu ghẹo nói: "Sẽ không phải là thừa dịp cuối cùng giờ khắc này , muốn cùng chúng ta kết nghĩa anh em chứ ? Trên đường xuống Hoàng tuyền tốt làm bạn ?"

"Miệng xui xẻo!" Tô Nghi cười mắng.

"Người tại sao lại không thể hướng địa phương tốt muốn đây? Có lẽ là hung lan tướng quân tìm được thoát khốn phương pháp cũng khó nói." Hàn Tu Trúc cũng liếc hấn một cái.

Tào Nam lắc đầu cười khổ: "Đừng ba hoa , Trầm huynh cùng Điền huynh đã lên núi , chúng ta cũng đuổi sát theo đi , có lời gì lên núi lại nói."

Dứt lời , Tào Nam xoay người dẫn đường , Tô Nghi đám người lập tức đuổi theo.

Vòng qua hôm qua viếng thăm tướng quân đại trạch , năm người sờ hắc , bước lên đi đỉnh núi thang đá.

Một cổ nhân nhặt mùi cá tại trong gió biển dừng động , tranh nhau chen lấn chui vào lỗ mũi , Tô Nghi hít mũi một cái , nhú mầy , theo bản năng nhìn về phía đường chân trời , hấn hiểu được , này mùi tanh là từ động vật biển trên người tản mát ra , làm người theo bản năng sinh lòng chán ghét.

Mà càng thường đi chỗ cao , mọi người tầm mắt lại càng tăng rộng rãi , Tô Nghi nhận ra được quy đảo bốn phía mây đen cơ hồ không nhìn thấy bờ , tựa hồ so với buổi sáng còn càng thêm dày đặc mấy phần.

"Buổi sáng hung lan tướng quân nói cho chúng ta biết , vây đảo động vật biển số lượng tại khoảng ba trăm , nhưng giờ phút này nhìn đáng đáp tựa hồ lại tăng lên ?" Tô Nghi lo lắng đạo.

Bốn người khác nghe vậy , cũng nhìn về phía đường chân trời , trong mắt vẻ rầu rĩ so với Tô Nghi chỉ nồng không nhạt.

"Thật là kỳ quái , ta nghe gia môn trung tiên bối nói qua , bọn họ lúc trước tham gia Doanh Châu Đại Hội lúc , ngay cả là xông vào đại vòng xoáy hải vực , hai ba ngày có thể gặp một đầu động vật biển cũng có thể coi là là kỳ ngộ rồi , chỉ có tiến vào đại vòng xoáy trung tâm khu vực , mới phải xuất hiện động vật biển tụ chúng hoành hành nguy hiểm tình cảnh; bây giờ bởi vì một đầu động vật biển sau khi chết phát ra cảnh báo , chúng ta vậy mà bị hàng trăm hàng ngàn đầu động vật biển vây công , điều này thật sự là quá khác thường!" Một vệt che lấp lướt qua Tào Nam giữa chân mây.

"Sẽ không phải là toàn bộ đại vòng xoáy hải vực súc sinh đều xuất động chứ ?" Vệ giang son đạo.

"Khó nói , bởi vì cũng không ai biết vạn dặm đại trong nước xoáy , rốt cuộc có nhiều ít động vật biển." Tào Nam lắc đầu.

Mọi người đàm luận gian , ở nửa đường gặp phải trầm khu vực núi cùng Điền Sơ hai người , vì vậy kết bạn hướng đỉnh núi đi tới.

Đỉnh núi là một mảnh thạch tạo bình đài , dài rộng bất quá hơn mười trượng , mà một tòa cao đến vài chục trượng tháp nhọn lẻ loi đứng lặng tại đỉnh núi trên bình đài , hung lan Đại tướng rất rõ ràng ngay tại đỉnh tháp.

Cùng giữ cửa hai gã thủ vệ thông báo một tiếng sau, người sau mở ra cửa tháp, mời Tô Nghi đám người vào bên trong.

Bên trong tháp là tứ phương xoắn ốc cái thang thiết kế, theo vách tường quanh co lên thang gỗ, hẳn cường độ cùng chiều rộng đủ để cho hình thể khổng lồ Hải Thần Tộc song song tiến tới, trên vách đá nạm vô số dạ minh châu, đem bên trong tháp chiếu sáng giống như ban ngày.

Tô Nghi đám người nhặt cấp mà lên, đi tới đỉnh tháp.

Hung lan Đại tướng chính công lấy sau lưng cửa thang lầu, tầm mắt vượt qua bệ cửa sổ, nhìn chăm chú vào cuộn cuộn không ngớt đường chân trời, nhận ra được Tô Nghi đám người tới chơi, hẳn chỉ là quay đầu gật đầu, coi như là lên tiếng chào, sau đó lại thu tầm mắt lại, phảng phất trừ những thứ này ra uy hiếp quy đảo an toàn động vật biển ngoài ra, trong thiên địa bất luận cái gì đều không cách nào xông vào hấn cặp mắt.

Tô Nghi đám người trở mắt nhìn nhau, hung lan rõ ràng coi như mời người, giờ phút này lại không mở miệng nói chuyện, đến tột cùng tại tính toán gì?

Coi như khách nhân, Tô Nghi đám người lại không tiện mở miệng hỏi dò, vì vậy tình cảnh một lần rơi vào trong trầm mặc.

Mọi người vô cùng buồn chán, chỉ đành phải tại đỉnh tháp khắp nơi đi đi lại lại, thỉnh thoảng đẩy ra một cánh cửa sổ, nhìn xuống cả hòn đảo nhỏ.

Không thể không nói, tháp này đỉnh tầm mắt vẫn là cực tốt, đứng ở bất kỳ một chỗ, cũng có thể đem cả hòn đảo nhỏ phong quang thu hết vào mắt, đáng tiếc giờ phút này thời cơ không đúng, nếu không mọi người nhất định phải đối với tiên sơn phong cảnh soi mói bình phẩm một phen, đây là mỗi một Nhân tộc trong lòng bản năng.

Hồi lâu sau, hung lan Đại tướng mới lên tiếng: "Những súc sinh này đã bắt đầu xuẩn xuẩn dục động, ta không biết bọn họ trí lực đạt đến trình độ nào, nhưng đủ loại dấu hiệu tỏ rõ, bọn họ sẽ ở tối nay phát động tổng công."

Hung lan hỏi hốt, nhưng Tô Nghi bảy người trong tâm hải lại lật ra sóng gió kinh hoàng.

Đến tột cùng là gì đó tín niệm, mới có thể làm cho những thứ này động vật biển, vì chính là một đầu đồng bào tính mạng, thà không để ý tự thân an nguy, thậm chí khả năng bỏ ra đại lượng tử trận đại giới, cũng phải cùng tiên quy quyết tử chiến một trận?

Tô Nghi đám người người trong cuộc mơ hồ, lại quên, Nhân tộc làm sao không phải là ôm lấy loại này đồng bào quan niệm, tài năng tại Man Tộc dưới móng sắt, tồn tại đến nay đây?

Nói tóm lại, Tô Nghi đám người đã không tâm tình đi tìm tòi nghiên cứu những thứ này động vật biển hành động phía sau ý nghĩa, tại bậc này trong hiểm cảnh, bọn họ chỉ quan tâm chính mình nên làm cái gì.

"Xem ra, chúng ta là không thấy được ngày mai mặt trời?" Trầm khu vực núi cười khổ nói.

"Cho dù chúng ta có thể chống đến ngày mai, chỉ sợ cũng rất khó thấy mặt trời." Tào Nam nhìn trầm khu vực núi liếc mắt, lại quay đầu hướng hung lan Đại tướng bóng lưng, nói, "Tướng quân đại nhân, không bằng cũng đem chúng ta sắp xếp trong quân, nhiều một người tự nhiên nhiều một phần lực lượng..."

"Không, ta sẽ câu thông tiên quy ý chí, mở ra long mạch lối đi, đưa các người trở lại đại lục." Hung lan đạo.

Nếu như nói hung lan Đại tướng lúc trước câu nói kia chân động tới một ít gọn sóng, như vậy câu không thể nghi ngờ chính là một câu sấm sét giữa trời quang rồi!

Bạn đang đọc truyện *Binh Pháp Đại Thánh Convert* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 306: Trăn trối

"Hung lan tướng quân, không có Xu Mật Viện trợ giúp, ngài thật có thể mở ra long mạch lối đi?" Tào Nam mặt đầy kinh ngạc hỏi.

Mấy người khác cũng là sắc mặt kỳ lạ.

Trong bảy người, chỉ có Tô Nghi trong mắt lóe lên một vệt tinh quang, cúi đầu xuống, bắt đầu suy tính long mạch lối đi bản chất.

Cũng không trách sáu người khác phản ứng kinh ngạc như thế, tại Trăn Hải Lâu sự kiện trước, ngay cả Tô Nghi mình cũng vẫn cho rằng, long mạch lối

đi lối đi là Nhân tộc dành riêng tiểu thế giới, là do Nhân tộc tiên hiền chính mình mở mang, chỉ cung cấp Nhân tộc sử dụng đường hầm vận chuyển, đây không chỉ là dân gian nhân sĩ nhất trí quan điểm, tựa hồ liên Xu Mật Viện cao tăng cũng thâm chấp nhận cái kết luận này.

Nhưng đi tới Ngọc Hàn Cung, cùng Quy Thừa Tướng Ngao bá tiến hành một phen đối thoại sau đó, Tô Nghi mới hiểu được, long mạch lối đi từ xưa cũng có, hơn nữa tựa hồ vẫn cùng Quy tộc có một ít sâu xa, Nhân tộc chỉ là thu được Ngao bá chỉ điểm, mới học rồi lợi dụng long mạch lối đi, là Nhân tộc tin tức truyền làm ra công hiến thôi.

Hơn nữa kỳ lạ nhất là, Ngao bá vậy mà tự xưng: Long mạch lối đi cùng thân thể của hắn là liên kết, hắn có thể không phí nhiều sức, tùy thời mở ra long mạch lối đi, cùng Nhân tộc cầu thông.

Tại Ngọc Hàn Cung một tháng, Tô Nghi mượn Yên Hải Bi trung chứa đựng đại lượng thư tịch, đối với long mạch lối đi cùng Quy tộc hai người lịch sử nghiên cứu một phen, lấy được một ít suy đoán.

Trong truyền thuyết, Tổ Long sinh cửu tử, trong đó thứ sáu tử được đặt tên là Bá Hạ, bề ngoài "Giống như quy có răng, thích mang nặng, là dưới tám bia chi quy".

Từ nơi này câu miêu tả đến xem, Bá Hạ có được lấy Tổ Long trực hệ huyết mạch, chính là trong truyền thuyết Long Quy, vác trên lưng vác lấy một khối bia đá, về phần bia đá kia lớn nhỏ, hình dáng, chữ viết trên bia, lại không người có khả năng miêu tả, chung quy "Bá Hạ" cái danh hiệu này chỉ là tại trong truyền thuyết xuất hiện qua mà thôi.

Nhưng Tô Nghi tin tưởng, trên đời này vĩnh viễn sẽ không có không có lửa làm sao có khói, chính gọi là "Không có lửa làm sao có khói", đã có truyền thuyết, phía sau liên phần lớn sẽ có căn cứ sự thật.

Tại truyền thuyết cổ xưa trung, Bá Hạ tại sinh ra sau đó, liền ở lâu ở Bình Phong Đại Lục, trên đời này hết thấy quy loại đều là Bá Hạ đời sau, mà Quy tộc trong cơ thể Tổ Long huyết mạch, so với đại đa số chủng tộc đều muốn nồng nặc nhiều, sự thật này cũng ẩn chứng truyền thuyết độ tin cậy.

Long lân qui phụng, quy chính là cái thế giới này "Tứ linh" một trong, cùng Tổ Long tồn tại thiên ti vạn lữ liên lạc, điểm này là bất luận kẻ nào đều đồng ý quan niệm.

Vì vậy Tô Nghi làm ra một cái lớn gan suy đoán: Nếu long mạch lối đi cùng Quy Thừa Tướng Ngao bá thân thể liên kết, kia có khả năng hay không, trên đời sở hữu Quy tộc thân thể cũng có thể đi thông long mạch lối đi? Lui mười ngàn bước mà nói, dù cho bình thường quy loại Tổ Long huyết mạch đã thập phần mỏng manh, cùng cái khác Hải Thần Tộc chênh lệch không bao nhiêu, nhưng Tô Nghi dưới chân đầu này tiên quy "Loan lưng", không thể nghi ngờ nắm giữ khả năng này.

Sở hữu, làm hung lan tướng quân mở miệng nói ra, muốn câu thông tiên quy ý chí, mở ra long mạch lối đi giúp bảy người thoát khỏi lúc, Tô Nghi cũng không có cảm thấy quá mức kinh ngạc, bởi vì hắn từ vừa mới bắt đầu thì có cái suy đoán này; mà hung lan tướng quân coi như trấn thủ tiên sơn Đại tướng, không nghi ngờ chút nào nắm giữ mở ra long mạch lối đi chìa khóa.

Sau đó, hung lan tướng quân trả lời cũng ẩn chứng Tô Nghi phỏng đoán.

"Không cần cảm thấy không tưởng tượng nổi, nếu như bọn người cảm thấy long mạch lối đi chỉ có Nhân tộc mới có thể sử dụng, đó chính là sai hoàn toàn, mặc dù không cách nào nói tỉ mỉ, nhưng ta có thể minh xác nói cho các người biết, long mạch lối đi cùng chúng ta dưới chân tiên quy là liên cùng một chỗ." Hung lan Đại tướng cười nói.

Mọi người cặp mắt đồng loạt sáng lên: Xem ra được cứu rồi!

"Nếu quả thật là như vậy, vậy liền làm phiền tướng quân đại nhân." Tào Nam thành khẩn cảm ơn.

"Hắc hắc, ta cũng biết trời không tuyệt đường người." Hạ Từ Du nói.

Sáu người khác xôn xao không ngừng, thần sắc mơ hồ có chút tung tăng, mà Tô Nghi chính là gật gật đầu.

Chính tai theo hung lan tướng quân trong miệng được đến có thể thoát khỏi tuyên cáo, nói Tô Nghi không có thở dài một hơi, đây tuyệt đối là giả; chung quy mạng người quan trọng, ngay cả là cả ngày kêu bò sống lấy nghĩa chủ chiến phái, trong xương vẫn là hy vọng chính mình có thể sống được.

Nhưng yên tâm sau đó, lại có một loại lo lắng sau đó dâng lên.

Tô Nghi nhíu mày, hung lan tướng quân muốn tại lâm chiến thời khắc, đưa tới điều tra Nhân tộc khách nhân hồi hương, điều này nói rõ cái gì?

Cái này rất khả năng nói rõ, Tô Nghi bảy người ở lại nơi này, rất có thể sẽ có nguy hiểm tánh mạng; nói cách khác, đối mặt với hàng trăm hàng ngàn đầu động vật biển vây công, ngọn tiên sơn này ngàn cân treo sợi tóc, cho dù lấy hung lan tướng quân bực này Vạn phu trưởng lực lượng, cũng không cách nào bảo đảm Tô Nghi đám người an nguy.

"Chúng ta đi sau, bay tới núi có thể hay không đột phá trùng vây?" Tô Nghi dè dặt hỏi.

Tiếng nói rơi xuống, sáu người khác cũng trầm mặc lại.

Tào Nam cùng Hàn Tu Trúc trên mặt tâm tình vui sướng nhất thời không còn sót lại chút gì, hiển nhiên cũng cân nhắc đến rồi hung lan tướng quân hành

động này phía sau ý nghĩa , mấy người khác sắc mặt cũng từ từ trở nên ngưng trọng.

Nhưng hung lan tướng quân nhưng là sắc mặt bình tĩnh , lần nữa quay lưng lại , tầm mắt nhảy hướng ngoài trăm dặm mặt biển , chậm rãi nói: "Dù cho các người lấy được ta câu trả lời , có thể làm được cái gì chứ ? Ta không thể nào đoán trước bay tới núi kết cục , chỉ có thể nói cho các người biết , vô luận các người có phải hay không nguyện ý rời đi , ta cùng với bay tới trên núi vạn quân dân , đều đã chuẩn bị xong muốn cùng vây đảo địch quyết tử chiến một trận."

Tô Nghi bảy người thần sắc đồng loạt tối sầm lại , câu trả lời này đã hết sức rõ ràng rồi , đối mặt đại lượng động vật biển vây công , toà này quy đảo rất có thể chấp nhận này chìm nhغم tại đại dương mênh mông bên trong , trở thành lịch sử dòng lũ trung một đóa đợt sóng , mà bọn họ bảy người lực lượng quá mức nhỏ yếu , cho dù ở lại nơi này , cũng không cách nào đối với thế cục sinh ra bao lớn trợ giúp.

Một cỗ cảm giác vô lực theo bụng dạ phần đáy lan tràn ra , Tô Nghi đám người cảm giác sâu sắc chính mình lực lượng nhỏ.

Hung lan tướng quân lại nói: "Các người không cần cảm thấy áy náy , chuyện này nguyên nhân bắt nguồn từ ta , ta tự nhiên muốn mang trên lưng trách nhiệm này , mà coi như trấn sơn Đại tướng bản chức làm việc , chính là dùng nhiệt tình nhất thái độ tiếp đãi tới chơi bất kỳ khách nhân , tuyệt sẽ không để cho khách nhân nhận được bất kỳ ỳu khuất gì , càng không thể mang cho khách nhân nguy hiểm tánh mạng , cho nên ta phải đem bọn người đưa cách nơi này nơi; ta biết các người Nhân tộc chú trọng lễ nghĩa liêm sỉ , có phải hay không các người cảm thấy thu được bay tới núi chiếu cố , nhưng đối với bay tới thể núi hiểm trở cảnh lại vô lực tương trợ , cảm thấy rất bức bối , rất bất đắc dĩ ?"

Mọi người trầm mặc , coi như là thâm chấp nhận.

"Ha ha , các người tâm tình ta có thể lý giải , chung quy ta sống đến nay , đã không chỉ một lần lãnh hội qua loại đau nhức này rồi; ta có thể rất rõ ràng nói cho các người biết , loại này bất đắc dĩ cùng thống khổ là một người trưởng thành cần thiết nhân tố , đây có lẽ là các người lần đầu tiên chỗ thường thức được khổ sở , nhưng tuyệt sẽ không là một lần cuối cùng , nếu là không học được nhẫn nại , liền vô pháp leo lên nhân sinh cang đỉnh cao."

Hung lan tướng quân lời nói bình tĩnh như mặt nước phẳng lặng , an tường giống như ánh nắng chiều , đầy áp tiền bối đối với văn bối dặn đi dặn lại dạy dỗ , nguyên bản Tô Nghi hẳn là khiêm tốn tiếp nhận , nhưng trong lòng như thể đều không cách nào quên được; mà nhìn trộm quét bốn phía , phát hiện sáu người khác thần sắc cũng tận đều bịt kín một tầng khói mù.

Tại cùng hung lan tướng quân trong thời gian ngắn trong khi chung , Tô Nghi rõ ràng lúc trước người nóng này tính cách , là tuyệt đối không có khả năng nói ra những lời này , giờ phút này một phen dạy bảo , rất có thể là hấn lâm chung trấn trời.

Bạn đang đọc truyện *Binh Pháp Đại Thánh Convert* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 307: Thật lớn mặt

Ẩn sâu tại trong tay áo hai tay nắm chặt thành quyền , một cỗ bất đắc dĩ cùng không cam lòng tâm tình để ý ruộng mọc rễ này mầm , dưới đất chui lên.

Tại leo lên tòa tháp này trước , hấn tận mắt nhìn thấy rồi , quy đảo cư dân đang đối mặt cường địch vây công vẫn lâm nguy không sợ , chính tai nghe , vị kia trẻ tuổi cầm ngư nhân đối với tương lai ước mơ , hết thấy các thứ này , không nghi ngờ chút nào đều xây dựng ở hung lan tướng quân uy vọng bên trên! Người sau lấy một đời kinh doanh , mang cho quy đảo cư dân phú cường , ổn định cùng tự tin , mà ở dân thì dùng tuyệt đối tín nhiệm qua lại báo hấn , sở hữu cư dân đều tin tưởng , chỉ cần có hung lan tướng quân tại , bọn họ đem an cư lạc nghiệp , bọn họ đem sẽ không bởi vì sống qua ngày cùng an nguy buồn rầu.

Nhưng mà , bị sở hữu quân dân tín nhiệm lấy hung lan Đại tướng , giờ phút này lại đối với Tô Nghi đám người thổ lộ trần trời , đây là biết bao châm chọc a!

Không cam lòng tâm tình xông phá bụng dạ , thẳng lên trời cao.

Tô Nghi nhìn về hung lan Đại tướng bóng lưng , phảng phất có loại thấy được Nhân tộc tiên liệt ảo giác , nếu là không có Nhân tộc tiên liệt hất máu tươi , dùng thể xác đúc thành thành tường , dùng tính mạng chống cự ngoại địch , lại sao có thể có thể có bây giờ Nhân tộc quá bình sinh sống ? Giống như , nếu là không có hung lan Đại tướng bỏ ra , như thế nào lại có quy đảo an tường yên hòa hình ảnh ?

Giờ khắc này , Tô Nghi cuối cùng có khả năng lý giải , lúc trước vị kia trẻ tuổi cầm ngư nhân mỗi một chữ mỗi một câu , cùng với người sau đối với hung lan tướng quân biểu hiện ra ước ao và kính trọng rồi.

Trẻ tuổi cầm ngư nhân tâm tình , không phải là Tô Nghi nhìn trong lịch sử các vị tiên hiền tâm tình sao?

Có loại mãnh liệt khát vọng đem trong lòng phần hận cùng không cam lòng dập tắt , một loại muốn cứu vãn quy đảo khát vọng , tựa như cùng cứu vãn Nhân tộc khát vọng , đem Tô Nghi hoang vu bụng dạ một lần nữa tưới.

"Chẳng lẽ loại trừ chạy trốn ở ngoài , ta thật cái gì cũng làm không được ?" Tô Nghi cúi đầu , cố gắng suy tư phá giải nguy cục cách.

Hắn khát vọng cứu vãn những thứ này lẫn nhau dựa vào , lẫn nhau tín nhiệm tiền sơn cư dân , tựa như cùng cứu vãn Man Tộc áp cảnh , ngàn cân treo sợi tóc Nhân tộc bình thường hưởng chi , hung lan tướng quân làm người thật sự rất đúng hán tính khí , liền hướng đem qua một phen tâm sự kết xuống hữu nghị , cùng với đối phương nhiệt tình chiêu đãi , Tô Nghi cũng theo lý dốc hết sở hữu , giúp hung lan tướng quân một chút sức lực.

Nhưng không như mong muốn.

Đột nhiên , dưới chân đại địa nặng nề rung một cái , Tô Nghi thân thể lệch một cái , vội vàng đứng vững , quay đầu nhìn lại , phát hiện mấy người khác cũng là khắp nơi lao đảo , cơ hồ té ngã trên đất , mà hung lan tướng quân chính là quay đầu nhìn về phía bên trái đằng trước , như là khề lắc đầu một cái.

Không cần hắn nói nhiều , Tô Nghi bảy người cũng đã rõ ràng , động vật biển đã bắt đầu phát động dò xét tính tấn công.

Hung lan Đại tướng một lần nữa xoay người , mỉm cười nói: "Nguyên bản còn dự định cùng các người trò chuyện nhiều một chút một ít chuyện vụn vặt , nhưng thoát nhìn , địch nhân đã không nghĩ lại cho ta cơ hội; ta đây liền đem long mạch lối đi mở ra , sau đó yêu cầu các người tâm thần ổn định , tận lực nhắm mắt , buông lỏng tâm cảnh , chớ có là ngoại giới động tĩnh khuấy rầy..."

Tô Nghi trong lòng trầm xuống , trong nháy mắt ý thức được , cho dù là hắn muốn cứu vãn quy đảo , cứu vãn những thứ này tín nhiệm lẫn nhau tướng sĩ , nhưng mà thời gian không đợi người , hắn địch nhân sẽ không cho hắn quá nhiều cơ hội.

"chờ một chút!"

Hung lan Đại tướng lời còn chưa dứt , cửa thang lầu đột nhiên nhào tới một đạo quất chói tai.

Mọi người theo tiếng kêu nhìn lại , phát hiện lên tiếng ngăn lại chính là trước đây mới vừa lên bờ tìm kiếm che chở sa nhân lưu Hồng , giờ phút này lưu Hồng trên mặt bỏ đầy nộ ý , nhưng một đôi ngưu chuông mắt to thỉnh thoảng né qua một tia vui vẻ , vẫn là không có tránh được hung lan Đại tướng cùng Tô Nghi cặp mắt.

Người này , là tại là bắt được hung lan tướng quân một cái nhược điểm mà ở cười trộm a , Tô Nghi như thế oán thầm.

Đúng như dự đoán , sa nhân lưu Hồng ra mặt , lập tức chỉ hung lan Đại tướng , nghi ngờ nói: "Hung lan tướng quân , người thật lớn mật! Lại dám là ngoại tộc mở ra long mạch lối đi , may mắn ta kịp thời phát giác , mới không có cho người gây thành tội lớn! Thừa dịp ta còn không có hối hận , vội vàng thu hồi người quyết định , nếu không ta nhất định muốn như vậy chuyện , hướng tinh Long Cung lão Ngọc Hoàng bệ hạ vạch tội người một quyển lạm dụng long mạch lối đi tội!"

Tô Nghi bảy người tất cả đều lặng ngay tại chỗ , hoàn toàn không có thể lý giải lưu Hồng lời này hàm nghĩa , hung lan Đại tướng có khả năng mở ra long mạch lối đi , này nguyên nay đã làm bọn hắn vô cùng kinh ngạc , nhưng này "Lạm dụng long mạch lối đi tội" , lại là chuyện gì xảy ra ? Chẳng lẽ hung lan Đại tướng bản thân không có đủ sử dụng long mạch lối đi quyền hạn ?

Mà hung lan Đại tướng không có nhận lấy lưu Hồng câu chuyện , mắt lạnh nhìn người sau kêu gào xong sau đó , lúc này mới chậm rãi ứng tiếng nói: "Tiền sơn trọng địa , bất luận kẻ nào không trải qua cho phép bước vào đỉnh núi tháp quan sát bên trong , coi là xâm phạm , ta có thể tại chỗ đưa người đánh chết."

Hung lan Đại tướng lời nói phong khinh vân đạm , nhưng sa nhân lưu Hồng nhưng là nặng nề run run một cái , ngay từ đầu kiêu căng phách lối không tự chủ yếu mấy phần.

Nhưng lưu Hồng sau đó liền ý thức được chính mình thất thố , lập tức sống lưng thẳng tắp , lạnh lùng nói: "Tự tiện xông vào tháp canh một chuyện là tại hạ không đúng , sau chuyện này ta sẽ hướng người trình trọng nói xin lỗi , nhưng chuyện này kia một chuyện , không thể nói nhập làm một! Ta bây giờ nhưng là lấy Sa Nhân tộc đại biểu hướng người chất vấn , vì sao phải không nhìn tinh Long Cung giới luật , tự mình là ngoại tộc cò mở long mạch lối đi!"

"Ta dù cho không tuân theo giới luật thì như thế nào ? Sau chuyện này ta tự nhiên sẽ hướng lão Ngọc Hoàng bệ hạ mời phạt , còn cần người tiểu bối này quơ tay múa chân ?" Hung lan Đại tướng cười lạnh nói , bây giờ tình hình cấp bách , hắn chính mình có thể sống sót hay không đều là ẩn số , dĩ nhiên là coi giới luật là không có gì , có thể nói là lộn chết không sợ nước sôi.

"Người..." Lưu Hồng bị nghẹn không nhẹ.

Nhìn thấy song phương mũi nhọn đầu với đao sắc bầu không khí , Tô Nghi bảy người trở mắt nhìn nhau.

"Ta nghe nói Hải Thần Tộc giới luật nghiêm , không nghĩ đến vậy mà đến lẫn nhau đùa bỡn quy tắc bước." Tào Nam thấp giọng nói.

"Thật ra thì chúng ta Nhân tộc quan liêu cũng không kém..."

Tô Nghi lắc đầu một cái , lại đem ánh mắt chuyển qua hung lan giám nhiều trên mặt , hy vọng theo trong miệng hắn được đến câu trả lời.

Hung lan Đại tướng phảng phất có tâm linh cảm ứng bình thường đưa mắt quét về phía bảy người, mỉm cười nói: "Thật ra thì các người cũng không nhất định cảm thấy kinh ngạc, long mạch lối đi cũng không phải là Nhân tộc độc nhất tiểu thế giới, ngược lại, long mạch lối đi là Tổ Long di vật một trong, tại lúc mới đầu chỉ có Hải Thần Tộc độc hưởng quyền sử dụng, sau đó Nhân tộc mới có thể mở nó ra; chỉ là cùng đại lục cùng đại dương phân giới tuyến bình thường long mạch lối đi cũng có lãnh thổ phân chia, liên thông đại dương mỗi cái tiết điểm lối đi là về Hải Thần Tộc sở hữu, mà lục địa lối đi thì chia cho Nhân tộc, nói đơn giản chính là nước giếng không phạm nước sông."

"Tướng quân đại nhân, ngài coi như trấn sơn Đại tướng, không có long mạch lối đi quyền sử dụng?" Tô Nghi hỏi.

"Hãy cùng bọn người Nhân tộc bình thường Hải Thần Tộc đối với long mạch lối đi quản khống cũng thập phần nghiêm khắc, ngay cả là ta, cũng phải hướng tinh Long Cung xin đi qua mới có thể sử dụng lối đi, chỉ là giờ phút này tình hình nguy cấp, sẽ không có cái này hạn chế." Hung lan Đại tướng hỏi hột nói.

Tô Nghi đám người vẫn chưa trả lời, sa nhân lưu Hồng liền cướp lời nói: "Hừ! Tình hình nguy cấp? Ta nhưng là nghe phụ vương nói qua, lưng đeo bay tới núi tiên quy loan lưng đã có 1800 năm hơn tuổi thọ, hơn nữa cảm ngư nhân nhất tộc vô số đòi cày cấy, hấn lực lượng đã đạt tới ngọc đem tầng thứ, cơ hồ ép tới gần đại tư tế, sẽ đánh không lại chung quanh trong biển những súc sinh này tiểu lâu la?"

Bạn đang đọc truyện *Binh Pháp Đại Thánh Convert* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 308: Diên đảo thị phi

Tô Nghi thầm giật mình, nguyên bản hấn cho là cái này tiên quy nhiều nhất bất quá mới lên cấp ngọc đem tầng thứ mà thôi, không nghĩ đến dưới bàn chân tiên quy thực lực so với hấn dự đoán còn cao lên một ít, vậy mà chung quy rồi đại tư tế, cơ hồ giống như là Nhân tộc phi tướng, khó trách chung quanh này trăm động vật biển chiếm cứ số lượng ưu thế tuyệt đối, cũng không dám tùy tiện vây công.

Hung lan Đại tướng khẽ mỉm cười, nói: "Há, người nếu đứng không tới núi tiên quy như thế có lòng tin, ta đây liền lưu người một người đợi ở chỗ này, chống đỡ ba trăm đầu động vật biển như vậy được chưa? Ân như lời người nói, chúng ta dưới chân tiên quy nhưng là nhân vật vô địch, cho dù gặp chung quanh những tiểu lâu la này mãnh công, nghĩ đến cũng đứng không cần người xuất thủ."

Lưu Hồng da mặt run lên, ý thức được chính mình còn trẻ tuổi, luận chơi đùa quy củ thủ đoạn, căn bản đánh không lại hung lan bực này lão tướng.

Vì vậy hấn đơn giản buông xuống tiên quy thực lực vấn đề, ngược lại đem thùng thuốc súng ném hướng Tô Nghi, trầm giọng nói: "Thôi, hung lan tướng quân, ta cũng không với người vòng vo, sở dĩ sẽ phản đối người là ngoại tộc mở ra lối đi, là bởi vì tại tới đây trước, ta nhưng là đặc biệt tìm người nghe qua bay tới núi bị vây nguyên nhân, nằm ở chỗ Tô Nghi trên người người này!"

Thấy lưu Hồng giả bộ, mặt đầy bị phản chỉ hướng chính mình, Tô Nghi có chút hăng hái hỏi: "Ừ? Lời này hiểu thế nào?"

Lưu Hồng híp mắt nhìn một chút Tô Nghi, lại đi bên cửa sổ đi hai bước, nhìn chằm chằm xa xa gió nổi mây vần mặt biển, sau một hồi lâu mới xoay người lại, ánh mắt quỳnh nhưng, lần nữa nhìn về phía Tô Nghi, từ từ mở miệng.

"Theo ta được biết, người Tô Nghi tại Man Tộc trong miệng có thể nói là có tiếng xấu, mỗi một Man Tộc đều hận không được đưa người trừ chi cho thống khoái, nhưng mà người lại không có coi cái này mâu thuẫn, tại có Man Tộc làm khách điều kiện tiên quyết, vẫn khư khư cố chấp mà leo lên bay trong núi, khiến cho nhân man lưỡng tộc đưa tới mâu thuẫn, mới có sau đó động vật biển tập kích! Cuối cùng, bay tới núi giờ phút này sẽ bị thành trên trăm ngàn đầu động vật biển bao vây, hết thấy vấn đề căn nguyên, toàn ở người trên người một người!" Lưu Hồng đạo.

Tô Nghi bật cười, đạo: "Đôi trắng thay đen, diên đảo thị phi! Ta có thể cho tới bây giờ không có khiêu khích qua lúc trước nhóm kia Man Tộc, bọn họ một lòng muốn hại ta, nếu là thu được ta xúi giục, cũng hoặc là lấy được ta gặt đầu đồng ý, ta thừa nhận đây là ta sai; nhưng nếu như ta mang theo bánh bao thịt qua đường, lại bị đột nhiên xông tới chó hoang cắn một cái, đây là người nào sai?"

"Nếu là kia chó hoang ở trong bóng tối, mà người không biết hấn phương vị, cho nên bị đột nhiên tập kích, dĩ nhiên là chó hoang sai; nhưng người rõ ràng thấy bên bờ trần liệt Man Tộc hạm thuyền, mười có tám chín Man Tộc đã lên bờ, bọn người ở tại sau mới đến, biết rõ lên bờ tất nhiên sẽ đưa tới tranh chấp, vì sao không đi vòng, ngược lại chủ động lên bờ trộn lẫn nước? Biết rõ bên đường có đói bụng chó hoang, lại mang theo bánh bao thịt có ý hướng chó hoang phương hướng đi, nói người không có lòng lang dạ thú, ai sẽ tin tưởng? Ta đoán chừng, người sợ rằng đã sớm dự liệu được cái kết quả này chứ? Dẫn ngàn vạn động vật biển tới vây tiên sơn, sau đó chính mình mượn hung lan tướng quân đồng tình, tại trong lúc nguy nan được toàn thân trở ra... Như thế bỉ ổi hành động, lòng dạ đáng chém!" Lưu Hồng mạnh mẽ lên án đạo.

Tất cả mọi người tại chỗ đều là lưu Hồng nước chảy mây trôi nguy biện ngăn người, Tào Nam trước nhất kịp phản ứng, trong tay áo hai quả đấm đột nhiên nắm chặt, trong lòng dâng lên vẻ sát cơ.

Tại trong cái đội ngũ này , quyết định đội ngũ phương hướng đi tới người là hấn , mà ra nói khiêu khích Man Tộc là vệ giang sơn cùng Hạ Tử Du , cùng Tô Nghi thật ra thì không hề có một chút quan hệ , thật sự không có lý do tiếp nhận lưu Hồng tố cáo; mà Nhân tộc lại chú trọng lòng thành đoàn kết , trong bảy người vô luận người nào mắc phải sai lầm , những người khác sẽ cùng gánh vác , nếu không lại làm sao có thể sống vai tiến lên.

Vì vậy Tào Nam tuyệt không thể chịu đựng , lưu Hồng đem sở hữu tội trạng tất cả đều chụp đến Tô Nghi một người trên đầu đi , huống chi những thứ này tội danh căn bản là giả dối không có thật.

Nhưng mà lưu Hồng cũng không có cho mọi người phản bác cơ hội , dừng một chút , lại nghiêm nghị nói: "Cũng không biết ngươi tới mục tiêu sẽ đi gieo họa kia tòa tiên sơn , coi như Hải Thần Tộc một thành viên , ta lưu Hồng tuyệt không có thể ngồi nhìn ngươi cái này kẻ cầm đầu mang tội lên trốn!"

Tô Nghi trong lòng mắt né qua vẻ tức giận , nhưng lại nhanh chóng áp chế xuống , mỉm cười nói: "Thập Tam vương tử quả nhiên tốt tài hùng biện , ta Tô Nghi bội phục! Chẳng qua là ta nhớ kỹ , Hải Thần Tộc sớm có quy định , Doanh Châu Đại Hội trong lúc tam tộc công bình đua thuyền , chẳng lẽ ngọn tiên sơn này Man Tộc lên , ta Nhân tộc liền lên không được ? Đương nhiên , nếu như ngươi gắng phải tranh cái này trước sau vấn đề , ta Tô Nghi cũng với ngươi ngửa bài nói rõ , ta nhớ được , không chỉ là Man Tộc , ngươi sa nhân nhất tộc tựa hồ cũng cùng Nhân tộc tồn tại sâu sắc mâu thuẫn chứ ? Nhà ngươi không phải có một cái kêu trời quang cá trạch , từng bị ta Nhân tộc tiên hiền trang tuần... Súng vật đùa bỡn qua một phen sao?"

"Ngươi dám nhục phụ vương ta ? !" Lưu Hồng giận tím mặt.

"Không dám không dám , ta chỉ nói là hai tộc cừu hận ngọn nguồn thôi; quay lại nguyên lai đề tài , ý ngươi là: Chúng ta Nhân tộc cùng Man Tộc là thù , nếu thấy người sau đã đấu đến trên tiên sơn , vì phòng ngừa đưa tới tranh chấp , nguy hại tiên sơn an toàn , ta Nhân tộc nên đi vòng , đúng không ?" Tô Nghi đạo.

"Đó là tự nhiên!" Lưu Hồng đạo.

"Kia giờ phút này chúng ta còn có thể giống như vậy đối thoại , liền quá kỳ quái! Dựa theo ngươi logic mà nói , bọn ngươi sa nhân nhất tộc cùng ta Nhân tộc quan hệ cũng là như nước với lửa , ngươi rõ ràng nhìn thấy ta chờ bảy chiếc thuyền bè đầu sát bờ , vì sao còn phải lên bờ đến , bây giờ lại chủ động gánh lên tranh chấp ? ! Ngươi Thập Tam vương tử không phải coi tiên sơn an nguy là mệnh căn sao , kia tại nhìn thấy chúng ta thuyền bè lúc , nên đi vòng mới đúng! Nhưng mà ngươi lại không có làm như vậy , nếu ta tâm có thể giết , đâm lên vết xe đổ ngươi nên trực tiếp bị đánh xuống tầng mười tám địa ngục!" Tô Nghi nhếch mép lên , nặng nề nói.

Hung lan Đại tướng cặp mắt né qua một luồng ánh sáng , hiện lên hải hước nụ cười.

Tào Nam chờ sáu người trong lòng thầm kêu thống khoái , ngươi lưu Hồng không phải tố cáo Tô Nghi biết rõ núi có hổ , nghiêng về hổ núi được không ? Nhưng mà ngươi được là cũng không phải là đâm vào hấn vết xe đổ , vì vậy , lưu Hồng tố cáo Tô Nghi , tương đương với tố cáo chính mình.

"Ngươi..." Lưu Hồng nhất thời á khẩu không trả lời được.

"Đủ rồi! Lưu Hồng tiểu tử , đừng tưởng rằng tu tập hai năm Nhân tộc ngang dọc thuật , liền có thể mê muội lương tâm , đạt được giờ phút này miệng lưỡi lợi hại! Lão tử uống rượu so với ngươi uống nước biển đều nhiều hơn , nếu là còn dám với ta trước mặt điên đảo thị phi , đừng trách ta lấy tự tiện xông vào tháp canh , ăn cắp tiên sơn cơ mật , nhiễu loạn chủng tộc trật tự làm lý do , đưa ngươi tại chỗ đánh chết!" Hung lan Đại tướng điềm nhiên nói.

Lưu Hồng cả người run lên , trong mắt lộ ra kiêng kỵ sâu đậm về , vậy mà theo bản năng lui về sau một bước.

Thật ra thì hung lan chỉ là muốn hù dọa một chút lưu Hồng , chung quy Sa Nhân tộc địa vị so với cầm ngư nhân cao nhiều , người sau lại thân là Sa Nhân tộc Thập Tam vương tử , hung lan nếu là quả thật làm thịt hấn , không thiếu được phải đối mặt Sa Nhân tộc lửa giận , cùng với tình Long Cung một đám trọng thần trách , bởi thế là sẽ không thật sự xuống tay; nhưng đạo lý này , lưu Hồng hiển nhiên trong lúc nhất thời không có thể nghĩ thông suốt , cho tới theo bản năng làm ra lùi bước động tác , để cho Tô Nghi nhìn buồn cười.

Bạn đang đọc truyện *Binh Pháp Đại Thánh Convert* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull.Net](http://EbookFull.Net).

## Chương 309: Mặc cho ngươi giết quả

Song phương khoe miệng lâm vào giằng co , đầu tiên mở miệng là Tô Nghi.

"Lưu Hồng , ngươi ta lập trường có khác , cho dù ngươi vì sa nhân nhất tộc huyền thưởng lệnh , muốn làm cho ta vào chỗ chết , ta cũng sẽ không ghi hận ngươi; nhưng ngươi nếu là muốn ngăn trở ta sáu vị chiến hữu rồi đi , ta nhất định muốn cùng ngươi không chết không thôi!" Tô Nghi lạnh lùng nói.

Lưu Hồng chính là vô cùng ngạc nhiên, sau đó cười nhẹ lên tiếng.

"Không chết không thôi? Chỉ bằng ngươi? Tô Nghi, ta nghe qua nói ngươi có chút bản sự, nắm trong tay đủ để tiêu diệt Thiên phủ trưởng lực lượng, nhưng nếu như cùng chân chính Thiên phủ trưởng đối trận, ngươi sẽ chỉ là cừu tử nhất sinh thôi, mà giết chết ngươi người, sẽ là ta!" Lưu Hồng nức nở ra miệng to, nặn ra miệng đầy răng nhọn.

Tô Nghi sau lưng sáu người phát ra một trận xôn xao, ý những lời này há lại không phải là đang nói: Lưu Hồng thực lực của hắn đã đạt đến Thiên phủ trưởng, cũng chính là quốc sĩ tăng thứ? Như quả thật như thế, Lưu Hồng so với Heiler kim, thậm chí so với Man Tộc tô hách tiểu Hoàng Tử đều không kém chút nào!

Mà hung lan Đại tướng con ngươi chợt co rút, hắn cân nhắc, hiểu biết Hải Thần Tộc nội tình so với người khác càng nhiều.

Trong khoảnh khắc, hung lan Đại tướng há miệng, lấy thế nhanh như chớp không kịp bịt tai thể phun ra một đạo to bằng cánh tay cột nước, người sau thoáng qua hóa thành một cái đại thủ, oanh một tiếng đem Lưu Hồng toàn thân nắm chặt.

Lưu Hồng lúc ban đầu lấy làm kinh hãi, cho là hung lan muốn tiêu diệt hắn, nhưng cảm nhận được nước này lưu bên trong cũng không có công kích tính năng lượng sau đó, hắn cũng yên lòng, nhanh chóng hiểu hung lan cử động, đây là tại dò xét hắn huyết mạch trong cơ thể lưu động a, Hải Thần Tộc cao nhân bình thường đối với hậu bối làm loại này "Kiểm tra sức khỏe".

Tô Nghi đám người không hiểu hành động này phía sau hàm nghĩa, chỉ thấy hung lan Đại tướng gương mặt càng ngày càng âm trầm, cơ hồ muốn tích xuất mực tó.

"Ngươi dùng một loại bí thuật che giấu chân thực lực lượng, ngươi nhưng thật ra là Thiên phủ trưởng!" Lưu Hồng những lời này cơ hồ là từ trong hàm răng nặn đi ra.

Tô Nghi run lên trong lòng, Tào Nam đám người hơi nhú mày.

Mà chảy Hồng bản thân đối với hung lan Đại tướng suy đoán, nhưng chỉ là mặc kệ cười một tiếng, cũng không phản đối, cũng không có đồng ý.

Nhưng hung lan Đại tướng đã được đến rồi câu trả lời.

"Thì ra là như vậy, ngươi dùng kia thượng cổ bí thuật che giấu cấp bậc chân thật, lấy Thập phủ trưởng chức vụ tới tham gia Doanh Châu Đại Hội, ngươi mục tiêu đến tốt cùng... Ừ, ngươi không cần trả lời, ta đại khái đã đoán được." Hung lan liếc nhìn Tô Nghi, lại đem ác liệt ánh mắt nhìn về phía Lưu Hồng, một vết sương lạnh leo lên khóe miệng của hắn, "Chỉ là ngươi cho rằng là, tỉnh Long Cung những thứ kia đám Đại Năng sẽ không phát hiện được, ngươi có thể lừa gạt bọn họ cả đời?"

"Tại sao phải cả đời? Ta chỉ cần phải dấu xuất phát đoạn thời gian đó liền có thể, trước không luận bọn họ có thể hay không phát hiện, ngay cả là phát hiện, thì thế nào?" Sa nhân Lưu Hồng ngẩng đầu lên đầu, đạo, "Ta hành động lấy được phụ vương chống đỡ, lấy hắn sức ảnh hưởng, nếu là thật muốn lấy mạng ra đánh, coi như là Ngọc Hoàng bề hạ cũng phải ước lượng mấy phen, ta muốn lão nhân gia ông ta thì sẽ không bởi vì một cái nho nhỏ Tô Nghi, liền cùng ta phụ vương lười dao đối mặt."

Tô Nghi hai mắt đông lại một cái, Lưu Hồng những lời này đã nói rất thẳng thắn rồi, che giấu thực lực, giả trang thành Thập phủ trưởng mục tiêu, chính là vì giết chết hắn; nhưng chỉ cần Lưu Hồng không chính miệng điểm phá, những người khác căn bản bắt hắn không thể làm gì, càng không cách nào dùng tự vệ lấy cớ để phản kích hắn.

Tào Nam âm thầm nắm bên hông chuỗi kiếm, vệ giang sơn nhẹ nhàng xê dịch chân phải, đây là bọn hắn lâm chiến tư thái.

Thấy Tô Nghi đám người như lâm đại địch bộ dáng, Lưu Hồng phát ra một tiếng giễu cợt, vừa nhìn về phía hung lan Đại tướng.

"Về phần ta mục tiêu? Hung lan tướng quân cũng không cần vọng thêm suy đoán, trên thực tế ta chỉ là nhìn trúng Doanh Châu trong bí cảnh nào đó dạng bảo bối, muốn đi tranh thủ một phen mà thôi; chỉ là không nghĩ đến này Đông hải cũng không vững vàng, ta đội tàu thật có thể nói là là tiền đồ đa suyễn a, vì vậy ta cân nhắc một phen, cảm thấy so với bảo vật mà nói, dĩ nhiên là tự mình tiểu mạng càng trọng yếu hơn, đương nhiên không thể đem tính mạng bỗng dưng giao phó ở chỗ này... Vì vậy, như Tô Nghi đám người có thể sử dụng, ta đây cũng phải xin sử dụng long mạch lối đi, hung lan tướng quân, ngươi cũng sẽ không cự tuyệt chứ?"

Lưu Hồng thái độ tới một bước ngoặt lớn, lúc trước còn cùng hung cực ác mà kiện cáo Tô Nghi tội danh, không cho phép người sau sử dụng long mạch lối đi, bây giờ nhưng phải cùng Tô Nghi dùng chung lối đi, cùng thoát khỏi, có thể nói là lòng dạ Tư Mã Chiêu, người ngoài đường cũng biết.

Tô Nghi lại làm sao có thể nghe không ra đối phương nói bóng gió, hắn hiện tại đối mặt hai cái lựa chọn, hoặc là cùng Lưu Hồng cùng chết tại quy đảo, hoặc là cùng Lưu Hồng cùng thoát khỏi, nói tóm lại, Lưu Hồng đây là muốn ăn chắc hũ.

Lựa chọn thứ nhất, Tô Nghi có thể khó bảo toàn Lưu Hồng còn sẽ có hay không có gì đó ẩn nấp thủ đoạn bảo vệ tánh mạng, mà lựa chọn thứ hai càng là hoang đường, Tô Nghi làm sao có thể cùng một tên Thiên phủ trưởng kết bạn thoát đi, sợ rằng vừa đi ra khỏi long mạch lối đi, sẽ bị Lưu Hồng xé thành mảnh nhỏ.

Tô Nghi mặc dù được xưng có tiêu diệt Thiên phủ trưởng lực lượng, nhưng đây là xây dựng ở có người che chở điều kiện tiên quyết, mới có thể phát huy « đêm xạ hổ » lớn nhất uy năng, nhưng ở tràng Tào Nam chờ sáu người, hiển nhiên cộng lại đều không phải là Thiên phủ trưởng đối thủ; vì vậy, bắt

luyện là cái nào lựa chọn , Tô Nghi đều gặp phải to lớn nguy hiểm tánh mạng.

Tô Nghi ánh mắt phiêu hướng ngoài cửa sổ cuộn cuộn ngằm vân , ý thức được chính mình sinh lộ đã bị được đặt tên là "Lư Hồng" mây đen chỗ che đây.

Hắn cũng không thể trông cậy vào hung lan Đại tướng động thân tương trợ , ở chỗ này diệt trừ lư Hồng , cho dù người trước đại nghĩa lắm nhiên , cũng khó tránh khỏi sẽ gặp phải Sa Hoàng ánh nắng điên cuồng trả thù , đây là Tô Nghi không muốn thấy kết quả , chung quy hung lan tướng quân cho hắn có chiêu đối đãi ân.

"Xem ra lại được dùng chiêu đó rồi." Tô Nghi tại trong lòng thầm nhủ.

Sau đó , Tô Nghi ngẩng đầu lên , nhìn thẳng lư Hồng cặp mắt.

"Lư Hồng , chúng ta đều là người thông minh , cần gì phải vòng vo ? Ta biết Sa Hoàng ánh nắng đối với ta xuống trọng thưởng , ngươi như thế nhằm vào ta , nói rõ ngươi cũng thập phần thêm thưởng cái này treo giải thưởng chứ ? Ta người đầu ở nơi này , ngươi cứ tới lấy."

Dứt lời , Tô Nghi ngẩng đầu lên , chỉ chỉ cổ mình , nâng lên một vết khiêu khích nụ cười.

Lư Hồng hít lại cặp mắt , trong cơ thể giết chóc máu để ý ở lớn vòn , nhưng chính là chậm chạp không dám ra tay , hắn hiểu được , hắn nếu là đã kích Tô Nghi , sợ rằng chỉ chớp mắt sẽ mất lom lom hung lan Đại tướng chém ở đất này , đầu một nơi thân một nẻo.

"Ừ , ngươi không dám ? Cũng vậy , ngay cả ngọc đem Lư Nha cùng đại tư tế Lư Hàn , làm ta nhấc bút lên viết trần hải thơ thì hù dọa sợ chết khiếp , chạy trốn chết , ngươi đồng dạng cũng là Sa Hoàng ánh nắng loại , lá gan này chỉ sợ cũng là nhất mạch tương thừa chứ ?"

Lư Hồng bị một câu nói này khí quai hàm gồ lên , hai mắt đỏ bừng , phảng phất có thể tưởng tượng đến , chính mình hai vị huynh trưởng bị Trần Hải Lâu giáo sát tình cảnh.

"Nếu ngươi như vậy nhất gan , ta đây liền bố thí cho ngươi một cái cơ hội đi , một cái giết chết ta cơ hội ." Tô Nghi mỉm cười nói.

"Nói một chút coi." Lư Hồng đạo.

"Rất đơn giản , chúng ta đánh cuộc , liền đánh cuộc ai có thể xua tan vây đảo động vật biển! Ta nếu là thua , mặc cho ngươi giết mặc cho ngươi quả , ngươi nếu là thua , liền chính mình thối lui ra tràng này đưa thuyền , nếu là chúng ta đều không thể giải quyết , kia lại theo lời ngươi nói làm cũng không muộn." Tô Nghi đạo.

Bạn đang đọc truyện *Binh Pháp Đại Thánh Convert* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.